Ngự Tứ Lương Y

Contents

Ngự Tứ Lương Y **5**

1. Chương 01: Bí Ẩn Chốn Trâm Trạch . . . 5
2. Chương 02: Giấc Mộng Trang Chu . . . 9
3. Chương 03: Tỉnh Giấc Mộng Dài . . . 12
4. Chương 04: Độc Thủ Mưu Tài . . . 15
5. Chương 05: Không Thể Che Giấu . . . 20
6. Chương 06: Thời Cơ Phản Kích . . . 23
7. Chương 07: Lần Đầu Đối Mặt . . . 26
8. Chương 08: Chẳng Sợ Đục Nước . . . 30
9. Chương 09: Đối Chọi Gay Gắt . . . 34
10. Chương 10: Chất Vấn Ở Công Đường . . . 37
11. Chương 11: Kiểm Tra Sổ Sách . . . 41
12. Chương 12: Đánh Rắn Bảy Tấc . . . 45
13. Chương 13: Bản Năng Nghề Nghiệp . . . 48
14. Chương 14: Thiên Chức Người Hành Y . . . 52
15. Chương 15: Cải Tử Hoàn Sinh . . . 56
16. Chương 16: Thiếu Nợ Trả Tiền . . . 59
17. Chương 17: Quân Tử Hảo Cầu . . . 63
18. Chương 18: Chủ Tớ Diễn Kịch . . . 67
19. Chương 19: Song Sinh Ràng Buộc . . . 71
20. Chương 20: Ngọc Ca Dạy Đệ . . . 75
21. Chương 21: Tự Rước Lấy Nhục . . . 78
22. Chương 22: Y Học Đương Thời . . . 83
23. Chương 23: Thảo Dược Khả Nghi . . . 88
24. Chương 24: Trừng Trị Ác Nô . . . 91
25. Chương 25: Có Người Trúng Độc . . . 97
26. Chương 26: Phương Pháp Cứu Người . . . 103
27. Chương 27: Giải Phẫu Cấp Cứu . . . 106
28. Chương 28: Sơ Cứu Hóc Dị Vật . . . 111
29. Chương 29: Phân Tích Thời Cuộc . . . 118
30. Chương 30: Thích Khách Đột Kích . . . 122
31. Chương 31: Ta Là Đại Phu . . . 130
32. Chương 32: Giải Phẫu Lần Thứ Hai . . . 136
33. Chương 33: Tình Thế Biến Chuyển . . . 143
34. Chương 34: Đào Hoa Đóa Đóa . . . 149
35. Chương 35: Cây Ngải Bụi Trị Sốt Rét . . . 155
36. Chương 36: Giải Phẫu Trị Thương . . . 161
37. Chương 37: Bàn Chuyện Hôn Nhân . . . 167
38. Chương 38: Thế Tử Giá Lâm . . . 173
39. Chương 39: Lần Đầu Gặp Gỡ . . . 178
40. Chương 40: Tái Ngộ Trên Đường . . . 182

41. Chương 41: Tiểu Phẫu Khâu Vết Thương . . . 186
42. Chương 42: Như Rất Thân Quen . . . 190
43. Chương 43: Tìm Cách Hồi Kinh . . . 194
44. Chương 44: Tiếp Cận Lưu Dân . . . 199
45. Chương 45: Chữa Bệnh Dịch Tả . . . 203
46. Chương 46: Động Viên Toàn Thể . . . 208
47. Chương 47: Góc Nhìn Của Thẳng Nam . . . 214
48. Chương 48: Tiêu Tan Như Vô Hình . . . 218
49. Chương 49: Rắc Rối Tìm Đến . . . 223
50. Chương 50: Tránh Xa Hắn Ra . . . 226
51. Chương 51: Công Lao Lớn Nhất . . . 229
52. Chương 52: Lại Sinh Độc Kế . . . 232
53. Chương 53: Có Đồng Ý Không . . . 235
54. Chương 54: Lên Đường Hồi Kinh . . . 239
55. Chương 55: Gặp Nạn Trên Đường . . . 243
56. Chương 56: Kẻ Phản Bội Vương Phủ . . . 246
57. Chương 57: Xử Tội Phản Đồ . . . 250
58. Chương 58: Công Tâm Là Thượng Sách . . . 253
59. Chương 59: Rung Động . . . 257
60. Chương 60: Tâm Tình Thiếu Niên . . . 261
61. Chương 61: Khai Báo Thân Phận . . . 264
62. Chương 62: Trở Lại Kinh Thành . . . 268
63. Chương 63: Khóc Lóc Bên Đường . . . 271
64. Chương 64: Đường Ai Nấy Đi . . . 275
65. Chương 65: Ly Hôn Thả Người . . . 279
66. Chương 66: Lần Đầu Vào Vương Phủ . . . 282
67. Chương 67: Chuyện Nhà Vương Phủ . . . 285
68. Chương 68: Bị Người Mưu Hại . . . 289
69. Chương 69: Vu Oan Giá Họa . . . 292
70. Chương 70: Phẫu Thuật Mở Lồng Ngực . . . 300
71. Chương 71: Tổng Quản Thái Y . . . 303
72. Chương 72: Thẳng Thắn Chuyện Xưa . . . 309
73. Chương 73: Tỷ Tỷ Ca Ca . . . 315
74. Chương 74: Thỉnh Cầu Tứ Hôn . . . 320
75. Chương 75: Thánh Chỉ Ban Hôn . . . 324
76. Chương 76: Ba Điều Quy Ước . . . 328
77. Chương 77: Phương Tam Lão Gia . . . 333
78. Chương 78: Minh Châu Quận Chúa . . . 337
79. Chương 79: Lấy Ác Trị Ác . . . 341
80. Chương 80: Y Thuật Giản Gia . . . 347
81. Chương 81: Gán Tội . . . 350
82. Chương 82: Phương Pháp Giải Độc . . . 353
83. Chương 83: Ai Tốt Hơn Ai . . . 359
84. Chương 84: Tâm Ý Của Thế Tử . . . 365
85. Chương 85: Ca Bệnh Mới . . . 370
86. Chương 86: Đồng Tâm Hợp Lực . . . 375
87. Chương 87: Khoe Khoang Như Thế . . . 379
88. Chương 88: Tranh Chấp Chi Phí . . . 383
89. Chương 89: Quan Tâm Không Ít . . . 387
90. Chương 90: Chọn Ngày Thành Thân . . . 390
91. Chương 91: Mãnh Thú . . . 394
92. Chương 92: Trước Lúc Đại Hôn . . . 398
93. Chương 93: Thời Khắc Thành Thân . . . 406
94. Chương 94: Ngày Sau Tân Hôn . . . 410

95. Chương 95: Trình Báo Chân Tướng . . . 415
96. Chương 96: Cố Tình Gây Sự . . . 418
97. Chương 97: Đấu Gạo Nuôi Thù . . . 421
98. Chương 98: Mang Ơn Báo Đáp . . . 424
99. Chương 99: Lựa Chọn Của Nàng . . . 427
100. Chương 100: Kế Hoạch Của Y Quán . . . 431
101. Chương 101: Giải Cứu Hai Người . . . 434
102. Chương 102: Y Án Dược Đường . . . 441
103. Chương 103: Lần Đầu Khám Bệnh Tại Nhà . . . 444
104. Chương 104: Phẫu Thuật Sinh Mổ . . . 448
105. Chương 105: Tạm Thời Xa Cách . . . 451
106. Chương 106: Tình Ý Đong Đầy . . . 456
107. Chương 107: Có Người Cần Y . . . 459
108. Chương 108: Đạo Thầy Thuốc . . . 462
109. Chương 109: Chẳng Ra Cái Gì . . . 465
110. Chương 110: Lòng Dạ Đàn Bà . . . 468
111. Chương 111: Thiên Đạo Luân Hồi . . . 475
112. Chương 112: Bụi Trần Lắng Đọng . . . 480
113. Chương 113: Cửa Hiệu Cháo Thuốc . . . 484
114. Chương 114: Xung Đột Thăng Cấp . . . 487
115. Chương 115: Chữa Thương Ở Từ Đường . . . 490
116. Chương 116: Lòng Người Khó Đoán . . . 495
117. Chương 117: Ngày Càng Nghiêm Trọng . . . 497
118. Chương 118: Vũ Lâm Quân . . . 500
119. Chương 119: Ấm Áp Của Hắn . . . 503
120. Chương 120: Thái Y Hội Chẩn . . . 507
121. Chương 121: Mua Danh Chuộc Tiếng . . . 515
122. Chương 122: Âm Mưu Dương Mưu . . . 519
123. Chương 123: Không Thể Nhẫn Nhịn . . . 524
124. Chương 124: Y Quán – Công Đường . . . 529
125. Chương 125: Ăn Miếng Trả Miếng . . . 533
126. Chương 126: Thoát Được Một Kiếp . . . 539
127. Chương 127: Ngươi Có Thai Rồi . . . 542
128. Chương 128: Ly Hôn Thì Ly Hôn . . . 545
129. Chương 129: Ngoại Truyện – Bông Đào Đầu Tiên Của Bác Sĩ Tiêu . . . 550
130. Chương 130: Hắn Là Nam Nhân . . . 552
131. Chương 131: Công Bằng . . . 557
132. Chương 132: Kết Cục Thế Nào . . . 561
133. Chương 133: Cướp Đoạt Tư Quân . . . 565
134. Chương 134: Của Hồi Môn . . . 568
135. Chương 135: Trẻ Con Và Chó . . . 574
136. Chương 136: Cục Diện Mới . . . 577
137. Chương 137: Điểm Khả Nghi . . . 581
138. Chương 138: Phát Hiện Dấu Vết . . . 585
139. Chương 139: Hóa Giải Nguy Khốn . . . 589
140. Chương 140: Tranh Phong Đối Chất . . . 594
141. Chương 141: Tìm Ra Hang Ổ . . . 598
142. Chương 142: Thân Phận Của Lô Thị . . . 601
143. Chương 143: Hưu Thư . . . 605
144. Chương 144: Thương Thế Của Lâm Hiển . . . 611
145. Chương 145: Tái Chữa Trị . . . 617
146. Chương 146: Ngoài Sóng Gió, Trong… . . . 621
147. Chương 147: Biện Pháp Chữa Trị . . . 623
148. Chương 148: Quang Minh Chính Đại . . . 626

149. Chương 149: Dùng Giòi Trị Liệu 628
150. Chương 150: Trị Liệu Thành Công 631
151. Chương 151: Phủ Việt Bắc Hầu 634
152. Chương 152: Kết Chuyện Hầu Phủ 638
153. Chương 153: Thế Tử Khác Thường 642
154. Chương 154: Giáp Mặt Khiêu Khích 645
155. Chương 155: Thổ Lộ Tình Cảm 648
156. Chương 156: Phương Phủ 652
157. Chương 157: Cá Từ Hải Cảng 655
158. Chương 158: Thẳng Thắn Triệt Để 661
159. Chương 159: Trước Lúc Phong Ba 665
160. Chương 160: Trời Sinh Một Đôi 669
161. Chương 161: Đến Chùa Hộ Quốc 673
162. Chương 162: Thích Khách Đột Kích 676
163. Chương 163: Hoảng Loạn 680
164. Chương 164: Thay Đổi Thế Tử 685
165. Chương 165: Vương Phi Tỉnh Ngộ 688
166. Chương 166: Một Góc Băng Trôi 692
167. Chương 167: Thái Tử Nguy Kịch 695
168. Chương 168: Tiến Cung Chẩn Bệnh 698
169. Chương 169: Cấp Cứu Công Khai 703
170. Chương 170: Ỷ Thế Bức Người 710
171. Chương 171: Loạn Thần Tặc Tử 715
172. Chương 172: Muốn Phản Thì Phản 717
173. Chương 173: Binh Đội Huyền Giáp 720
174. Chương 174: Thoát Khỏi Kinh Thành 724
175. Chương 175: Giong Buồm Xuất Phát 733
176. Chương 176: Đón Ai Lên Tàu 736
177. Chương 177: Nhổ Neo Rời Bến 740
178. Chương 178: Lần Đầu Lên Đảo Vô Danh 743
179. Chương 179: Điều Chế Penicillin 746
180. Chương 180: Chế Xuất Thuốc Hay 750
181. Chương 181: Công Tử Bị Đùa Giỡn 754
182. Chương 182: Tối Cao Vô Thượng 757
183. Chương 183: Thế Nào Là Yêu Đương 761
184. Chương 184: Mỹ Thiếu Niên 764
185. Chương 185: Tình Cờ Chạm Mặt 768
186. Chương 186: Gian Tế Chiêu Hàng 772
187. Chương 187: Thay Đổi Bất Ngờ 776
188. Chương 188: Ghen Tỵ 779
189. Chương 189: Tỷ Muội Phượng Thị 784
190. Chương 190: Việc Vui Trọn Vẹn 788
191. Chương 191: Đơn Phương 792
192. Chương 192: Các Kiểu Bán Manh 794
193. Chương 193: Nuôi Một Bé Cưng 797
194. Chương 194: Bàn Tay Sau Màn 800
195. Chương 195: Gia Tộc Dự Vương 805
196. Chương 196: Biến Loạn Sắp Đến 807
197. Chương 197: Tiên Sơn Đảo Chủ 811
198. Chương 198: Chênh Lệch Thẩm Mỹ 815
199. Chương 199: Thế Nào Là Quân Y 820
200. Chương 200: Tương Trợ Nơi Chiến Trường 823
201. Chương 201: Còn Ra Thể Thống Gì 827
202. Chương 202: Cái Gọi Là Mưu Kế 830

203. Chương 203: Gió Đông 834
204. Chương 204: Tranh Giành Thiên Hạ 837
205. Chương 205: Hoàng Thành Đón Chủ 840
206. Chương 206: Thống Nhất Giang Sơn 842

Ngự Tứ Lương Y

Giới thiệu
Thể loại: Đam mỹ – Xuyên không – Cổ đại – Trạch đấu – Cung đình – 1×1- HE. Editor: Vện Bác sĩ tinh anh Tiêu Ngự

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngu-tu-luong-y

1. Chương 01: Bí Ẩn Chốn Trâm Trạch

Editor: Vện

Ầm ầm…

Tiếng sấm nơi chân trời rền vang đinh tai nhức óc, tia sét sáng rực rạch nát màn trời, soi rọi mặt đất.

Mấy bà đỡ chống chiếc ô giấy dầu cũ nát đội mưa băng qua kinh thành, mấy con phố, vài ngõ hẻm, gõ vội vào cửa lớn phủ Phượng thái y ở phía Đông phố La Hạng.

"Lão gia, đại thiếu gia, đại tiểu thư đã sinh, là một thiên kim." Bà đỡ đến tiền viện, bẩm báo với hai nam nhân một già một trẻ đang đứng chờ.

Hai người nghe xong thì ngẩn người, lát sau vẻ mặt hiện lên nét kinh hoàng, không có chút vui mừng hay hoan nghênh một sinh mệnh mới chào đời.

Đại tiểu thư Phượng Vân Ninh của Phượng phủ nhờ bám vào thế tử của An Quốc công mà trở thành bìnhthê thế tử. Luật pháp đương triều không bắt buộc chỉ được cưới một bình thê, mà hôn sự của An thế tử vốn đã được định trước, đối phương cũng là tiểu thư cao quý nhà quan, nữ nhi Lộ Yên Nhiên của Lễ bộ Thượng thư.

Mà so với những tiểu thư khác trong kinh thành, Phượng Vân Ninh chẳng là cái gì hết. Chẳng qua chỉ là huynh trưởng được làm một thái y nhỏ nhoi trong Thái y viện, cả nhà mới dời vào kinh thành được có mấy năm. Không biết vì sao lại được thế tử nhà An Quốc công để mắt đến, dù là gượng ép cũng phải đàng hoàng đón nàng vào cổng lớn.

Hai nữ nhân được gả vào phủ An Quốc công chưa bao lâu, Phượng Vân Ninh và Lộ Yên Nhiên đồng thời có thai. Vì hai người vào cửa cùng lúc nên vẫn chưa phân vai vế. Thế tử An Quốc công đã chấp nhận rằng ai sinh được trưởng tử thì người đó sẽ là thế tử phu nhân danh chính ngôn thuận.

Hôm đó Lộ Yên Nhiên cũng chuyển dạ, đáng lẽ phải sinh trước. Phượng Vân Ninh phải dùng đến dược trợ sản nhưng cuối cùng vẫn không được toại nguyện.

"Con gái, lại cố tình là con gái…" Phượng Minh Văn lẩm bẩm, nhìn sang trưởng tử đứng kế bên, "Vân Phi, trước đó thế tử phu nhân đã dặn chúng ta nuôi vài sản phụ, chắc cũng gần sinh rồi… Nếu có ai sinh con trai thì lập tức ôm đến phủ An Quốc công giao cho phu nhân."

Phượng Vân Phi run lên.

Tuy đã sớm biết kế hoạch này nhưng đến khi chân chính đối mặt thì lòng bỗng sợ hãi, nhưng không thể cản lại được nữa.

Chuyện này không chỉ là lừa dối thông thường, mà là muốn đánh tráo huyết mạch của phủ An Quốc công. Nếu ngày nào đó bại lộ thì một thái y nho nhỏ mang danh tòng phạm như hắn làm sao có thể gánh được lửa giận lôi đình của thế gia đại tộc.

"Phượng lão gia, xin chờ đã." Một bà đỡ lên tiếng, nhìn Phượng Vân Phi, "Phu nhân nghe nói đêm nay Phượng đại phu nhân sinh được con trai, hai bé trai mập mạp đủ ngày đủ tháng. Ý của phu nhân là cần chi bỏ gần cầu xa, cháu ruột của mình chẳng phải sẽ tốt hơn sao. Con gái thì gửi về Phượng phủ nuôi, để khi phu nhân muốn thì còn có thể gặp mặt, cũng yên tâm hơn."

Phượng Vân Phi nghe vậy liền trợn to hai mắt, ánh chớp trắng bạc ngoài cửa sổ rọi sáng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên gò má hắn.

—o0o—

Lúc này, đại phu nhân Phượng phủ – Phương thị đang ngồi trên giường, mấy bà đỡ và nha hoàn đang bận bịu dọn dẹp phòng sinh bừa bộn.

Phương thị dựa vào thành giường, trong ngực ôm một bé trai nằm trong tã lót, mặt đượm nét dịu dàng. Bên cạnh Phương thị còn một đứa trẻ khác, nàng đang khẽ vỗ về nó.

Đúng là một cặp song sinh nam.

Phượng Vân Phi đột ngột nhảy vào phòng, nhũ mẫu già vội kêu lên, "Phòng vẫn chưa được dọn sạch, sao đại thiếu gia lại đến Cẩn thận va đập."

Phượng Vân Phi khoát tay áo, ngồi xuống bên giường, nhìn Phương thị đầy phức tạp.

"Phu quân." Màu môi Phương thị hơi tái, nụ cười càng thêm ôn hòa, "Phu quân nhìn hai con trai của chúng ta ngoan chưa này."

Phượng Vân Phi nhìn hai đứa bé nằm trong tã, giật giật môi, cuối cùng cũng nói ra yêu cầu của Phượng Vân Ninh.

"Cái gì!" Phương thị như bị sét đánh, không dám tin nhìn Phượng Vân Phi, "Sao tiểu cô có thể… phu quân, chàng đã đồng ý chưa!"

Phượng Vân Phi bất đắc dĩ thở dài, "Dù gì muội ấy cũng là người trong lòng của thế tử An Quốc công…"

Phương thị nhìn gương mặt bất đắc dĩ của phu quân mà trái tim như rơi xuống đáy vực.

Từ khi nàng gả vào Phượng gia, tiểu cô kiêu căng tự mãn vẫn luôn xem thường nàng là con gái của thương nhân. Phượng Vân Phi thân trưởng tử nhưng là con thứ nên nàng ta cũng chẳng để vào mắt. Nàng bị Phượng Vân Ninh làm khó dễ đủ đường, khi đó Phượng Vân Phi thường khuyên nàng, dù gì người kia cũng là con gái duy nhất của Phượng gia, chuyện gì Phương thị có thể nhịn được thì cứ nhịn.

Bây giờ người kia muốn cướp con trai của nàng, chỉ nói một câu mà muốn nàng phải dâng chính cốt nhục của mình đến bên kia sao Huống hồ giờ còn muốn nàng làm cái chuyện động trời như vậy, dựa vào đâu mà con trai nàng vừa mới sinh mà đã bị bắt vào cái nhà giàu kia

Phương thị còn chưa lên tiếng, nhũ mẫu già đã gào khóc, nhào đến quỳ bên chân Phượng Vân Phi.

"Đại thiếu gia, các người không thể đối xử với tiểu thư như vậy! Ban đầu, chính ngươi đến cửa cầu thân nên tiểu thư mới gả vào Phượng phủ. Tiểu thư chưa từng trèo cao, nhưng từ sau gả vào phủ thì luôn bị khinh bỉ, tiểu thư có từng oán hận câu nào không Tiểu thư trên phụng dưỡng già dưới chăm lo trẻ nhiều năm như vậy, có từng làm phật lòng Phượng phủ bao giờ chưa Năm đó, tiểu thư đem theo vô số trang sức, đình đám cỡ nào, mà một phần cho mình cũng không dùng, tất cả đều lo cho đại thiếu gia. Toàn bộ của hồi môn của tiểu thư đều dùng lót đường mới lấy được ấn ký của quan viên kinh thành để đại thiếu gia được chức quan trong Thái y viện, Phượng phủ mới có chốn đặt chân nơi kinh thành. Nếu không có tiểu thư, chỉ sợ Phượng phủ giờ còn đang mở hiệu thuốc ở thành Hoài Thiên kia kìa. Cái nhà này nếu không vào được kinh thành thì tiểu cô có tài mạo song toàn cũng có tư cách gì mà trèo cao thế tử An Quốc công! Tiểu thư không cần nàng báo đáp thì thôi, nàng không thể bắt ép người như vậy được!"

Càng nghe những câu nhắc đến ơn nghĩa của Phương thị, mặt Phượng Vân Phi càng trầm xuống, liên tục quát kêu ngừng. Nhưng nhũ mẫu ấm ức đã lâu, liều mạng nói hết những gì tích tụ trong lòng mới chịu im, cúi đầu quỳ.

Phương thị mặt đầy nước mắt, nhẹ nhàng bảo Phượng Vân Phi, "Phu quân…"

Phượng Vân Phi không dám nhìn Phượng thị, ánh mắt rơi vào hai đứa trẻ sơ sinh trong lòng nàng, Phương thị nói, "Phu quân, chúng không chỉ là con của thiếp mà còn là con của chàng…"

Cả người Phượng Vân Phi chấn động, đột nhiên đứng dậy.

Có một câu nhũ mẫu nói rất đúng, hiện giờ Phượng phủ phải dựa vào hắn mới đặt chân được ở kinh thành. Chỉ vì hắn là con thứ mà từ nhỏ đã không được cưng chiều, từ trước đến nay chỉ biết thưa dạ, càng không dám làm trái ý Phượng Vân Ninh. Nhưng chuyện hôm nay liên quan đến thân sinh nhi tử, nếu ngay cả vợ con mình mà còn không bảo vệ được thì hắn có còn là nam nhi không!

"Khởi Văn, là ta hồ đồ. Vân Ninh đã sớm sắp xếp chu toàn, thôn trang ngoài kinh thành có nuôi vài sản phụ là để chuẩn bị cho tình huống này. Bất luận thế nào cũng không thể lấy con chúng ta đổi lấy tương lai của muội ấy."

Phương thị nghe vậy thì mừng phát khóc, vươn tay kéo vạt áo chồng mình. Phượng Vân Phi động viên vỗ nhẹ tay nàng. Phương thị thấy mặt hắn vẫn còn khó xử, trầm ngâm một lát rồi nói, "Bây giờ, nếu tiểu cô sai người đến ép buộc thì phu quân phải kiên quyết từ chối. Chỉ nói là thiếp sinh con gái, ngàn vạn lần đừng nói là song sinh nam. Nói chúng ta có tâm nhưng vô lực, không thể giúp tiểu cô được."

Phương thị nghĩ, chờ đến sau khi mọi chuyện ổn định thì Phượng Vân Ninh có tức giận cũng không làm gì được con nàng nữa.

Phượng Vân Phi gật đầu, "Vậy cũng được."

—o0o—

Hậu viện phủ An Quốc công.

Chỗ ở của Lộ Yên Nhiên đèn đuốc sáng trưng, nha hoàn bà đỡ đội mưa ra vào liên tục đưa chậu nước nóng vào phòng sinh, mọi người bên trong đều nín thở chờ tin.

Phía bên kia của Phượng Vân Ninh thì tối lửa tắt đèn, lặng im không tiếng động, chỉ có mùi thuốc đông y nhàn nhạt và mùi máu tươi phiêu tán rồi tiêu tan trong màn mưa xối xả.

Phượng Vân Ninh khoác áo ngồi dựa vào đầu giường, vì mất máu mà đôi môi khô khốc tái nhợt, nàng đang chờ đợi trong bóng đêm.

Vì vị trí chính thê nên nàng phải lén lút sinh con, giờ còn phải đem đổi đứa con mang thai mười tháng.

Nàng chịu khổ nhiều như vậy, chịu ức lớn như vậy, nhất định phải giành được vị trí thế tử phu nhân! Đôi mắt phượng sáng quắc của Phượng Vân Ninh nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ.

Người hầu về Phượng phủ báo tin bà đỡ đã quay lại, Phượng Vân Ninh không nhịn được cho miễn lễ nghi, vội vàng hỏi, "Thế nào rồi Nhi tử của Phương thị đâu Có ôm đến không"

Bà đỡ nói, "Phu nhân, ta đã truyền đạt ý của người, đại thiếu gia và đại phu nhân không đồng ý, còn qua loa nói rằng nàng ta sinh con gái chứ không phải con trai. Đại thiếu gia ra sức ngăn cản, chúng ta không còn cách nào. Hiện giờ đại thiếu gia đã dẫn bà đỡ Thẩm đến thôn trang bên kia nhận con, ta về đây báo cho phu nhân biết."

Phượng Vân Ninh nghe xong, phẫn hận nện một đấm xuống giường, móng tay đỏ tươi bấu chặt vào bàn tay.

"Phương thị, Phương thị! Con tiện nhân kia, sao ngươi dám!"

Bà đỡ vội khuyên nhủ, "Xin phu nhân bớt giận, chỉ cần mong muốn của phu nhân thành hiện thực thì sau này còn rất nhiều cơ hội xử lý ả. Nhưng hiện tại không đáng vì ả mà tức tối."

Phượng Vân Ninh cười lạnh, đôi mắt ngấn lệ long lên, lòng bàn tay nắm chặt không cam tâm.

Nàng biết rõ Phương thị sinh được một đôi song sinh nam, nhưng một đứa con trai cũng không chịu ôm đến cho nàng. Trong lòng nàng càng thêm hận phu thê Phượng Vân Phi.

Cách đó không xa truyền đến tiếng gào đau đớn xuyên cả màn mưa của Lộ Yên Nhiên, chắc còn lâu mới sinh. Không như nàng, Phượng Vân Ninh phải uống thuốc mới có thể sinh trước, nhưng thuốc này tổn hại rất lớn đến cơ thể. Giờ con gái của nàng còn phải bị đem đi, rời xa khỏi nàng.

Nàng chịu bao nhiêu tủi nhục này, nếu không đòi lại cho bằng được thì sao xứng đáng với bản thân và con gái nàng!

Trước hừng đông, bà đỡ Thẩm đã lén trở về nhưng không ôm theo đứa trẻ nào, chỉ nói với Phượng Vân Ninh, "Thôn phụ kia quá điêu ngoa, ả đã sớm tính toán đường lui, bắt chúng ta phải giao tiền và tiểu thư mới chịu giao con cho chúng ta."

Phượng phủ hiện giờ chỉ có Phượng Vân Phi có chức quan nhỏ, bản thân Phượng Vân Ninh chỉ có sủng ái của An thế tử. Trong tay không quyền không thế, nàng không dám mang đại danh phủ An Quốc công áp chế người khác. Dù sao đi nữa, chuyện như vầy giấu còn không kịp, sao có thể làm rùm beng lên được Lại còn bị một thôn phụ uy hiếp.

Phượng Vân Ninh gần như cắn nát đôi môi anh đào, bên tai truyền đến tiếng gào đau đớn đứt đoạn từ bên kia, cuối cùng nàng cắn răng, đập tay vào mạn giường, "Lấy tiền và đứa trẻ đi đi, ôm con trai đến cho ta, ngay lập tức! Sau khi lấy được đứa bé thì giết ngay ả ác phụ kia!"

Ầm ầm…

Lại từng tiếng sấm vang vọng từ phía chân trời, che lấp bí mật sừng sững trong hoàng thành.

—o0o—

Ở một trang viên hẻo lánh ngoài kinh thành, một thôn phụ khoác áo tơi, trong lòng ôm một cái tã lót trốn ra từ thôn trang, vội vàng chạy lên núi.

Nàng chỉ là một thôn phụ tầm thường trong một thôn nhỏ ngoài kinh, từ khi lấy chồng, mười năm qua đã sinh bảy người con, tất cả đều còn sống. Nàng và phu quân đều là nông dân cần mẫn, canh tác vài mẫu đất cằn cũng có thể kiếm đủ miếng ăn, nuôi sống cả đại gia đình.

Chỉ là, từ năm ngoái mưa gió thất thường, lương thực mất mùa, cuộc sống ngày một khó khăn. Nàng lại mang thai, ngày ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời mà thu hoạch ngày càng ít, trong nhà sắp không còn gì ăn rồi.

Ngay lúc điêu đứng thì có mấy người ăn mặc sang trọng tìm đến, đón nàng đi dưỡng thai, còn cho nàng mười lượng bạc, sau khi nàng sinh thì sẽ ôm đứa bé cho quý nhân rồi trả thêm năm trăm lượng nữa.

Năm trăm lượng, nông dân có làm quần quật cả đời chỉ sợ cũng không thấy được nhiều bạc như vậy. Nàng và phu quân tính toán, cuối cùng cắn răng đồng ý. Đưa mười lượng cho phu quân cất kỹ, nàng thì khăn gói theo những người không rõ lai lịch kia đến thôn trang này.

Bé gái trong tã lót khóc khàn cả tiếng, âm thanh yếu ớt bị tiếng mưa ầm ĩ nuốt mất.

Thôn phụ uất hận nhéo nó một cái, thở gấp mắng, "Con quỷ nhỏ đòi nợ, nếu mẹ ngươi không nhẫn tâm vứt bỏ ngươi, còn muốn sai người giết ta thì ngươi cũng đâu cần theo ta hứng mưa thế này. Nếu không vì ngươi đổi được mấy trăm lượng thì ta đã liệng ngươi xuống rãnh nước cho cá ăn rồi!" Lời nói tuy tàn nhẫn nhưng nàng vẫn ôm chặt đứa bé vào lòng, chắn mưa cho nó.

—o0o—

Năm Minh Đức thứ năm, ngày hai mươi mốt, tháng bảy.

Hai bình thê của thế tử An Quốc công – An Tại Thanh sinh hạ hai con trai trong cùng một ngày. Tháng sau, mẫu thân của trưởng tử là Phượng Vân Ninh được nâng lên chính thất phu nhân.

Lại qua nửa năm, An Quốc công thượng chỉ xin cáo lão, An Tại Thanh bị giáng thành An Quốc hầu. Vì An Quốc công vẫn đang tại thế nên quy cách của phủ Quốc công vẫn giữ như cũ. An Tại

Thanh bị giáng chức cũng không ảnh hưởng gì, bởi vậy những người muốn nịnh bợ Phượng Vân Ninh đều không để mắt đến tước vị Hầu gia, chỉ biết nàng đường đường chính chính là chủ mẫu phủ An Quốc công.

2. Chương 02: Giấc Mộng Trang Chu

Editor: Vện

Sau khi Phượng Vân Ninh được phong Cáo mệnh phu nhân, chuyện đầu tiên cần làm là cất nhắc thứ huynh. Phượng Vân Phi vốn là thái y lục phẩm, chỉ có thể đi lại ở ngoại tiền. Bây giờ có muội muội là Hầu gia phu nhân chống lưng nên có thể danh chính ngôn thuận tiến cung.

Tuy hành động này của Hầu gia phu nhân khiến người khác lời ra tiếng vào nhưng Phượng Vân Phi được thăng chức cũng rất xứng đáng. Y thuật của hắn không tệ, chỉ là không quen luồn cúi nên từ trước đến nay chẳng có tiếng tăm gì. Hiện giờ chẩn được bệnh cho quý nhân trong cung, mọi người mới biết hắn thật sự có bản lĩnh, được vô số tán dương.

Sau đó, Phượng phủ liên tiếp xảy ra mấy vụ bê bối.

Đầu tiên là Phượng Vân Phi trách móc Phương thị chỉ vì mấy lỗi sai không lớn cũng không nhỏ, còn bị An Quốc hầu phu nhân thay mặt răn dạy. Cuối cùng là chỉ trích Phương thị gan to bằng trời, sinh con gái mà dám nói mình sinh con trai, muốn tranh giành quyền lực, khuấy đảo Phượng phủ. Sao An Quốc hầu phu nhân có thể không tức giận Bị lên án quá mạnh mẽ, Phượng Vân Phi chỉ đành giáng nàng từ chính thê xuống hàng thiếp, mặc dù biết rõ nàng thực sự có sinh "con gái" hay không, còn cấm túc nàng một năm.

Cũng có người nghi hoặc, Phương thị sinh được đôi long phượng thai, vị trí phu nhân chính thất vô cùng kiên cố, cần gì phải làm chuyện thừa, nói mình sinh con gái Nhưng bí mật nội bộ của các danh gia vọng tộc nhiều không đếm xuể, mọi người đoán không ra nên bỏ qua một bên. Dù sao thì hiện giờ phủ An Quốc công đang chiếm ưu thế, nếu Phương thị bị An Quốc hầu phu nhân căm ghét cũng chẳng có ai dám ra mặt thay nàng.

Chưa đến hai tháng, An Quốc hầu phu nhân làm mai cho thứ huynh của mình cưới con gái của Lại bộ Thượng thư là Lô Tĩnh tài sắc vẹn toàn nức tiếng kinh thành, khiến một đám con cháu thế gia kinh ngạc rớt cằm.

Lô Tĩnh xinh đẹp tài năng, gia tộc hùng mạnh, được xem là mục tiêu của các quý công tử trong kinh thành. Chỉ là từ trước đến giờ nàng vẫn luôn lãnh đạm, không ngờ lại xuất giá đến Phượng phủ, được một thái y nhỏ nhoi rước về, hỏi sao mọi người không ngạc nhiên

Ngày Phượng Vân Phi đón giai nhân về phủ, Phương thị ôm con nhỏ khóc ngất trong tiểu viện rách nát.

Xưa kia, nàng và Phượng Vân Phi là một đôi uyên ương gắn kết, cảm tình đậm sâu. Phượng Vân Phi đem lòng ngưỡng mộ, hỏi cưới nàng, sau đó cũng không nạp thiếp. Hai người ân ái mấy năm trời, giờ chỉ vì nàng không muốn đổi con mình cho em chồng lấy vinh hoa phú quý mà bị trả thù đến mức này.

Thế nhưng, Phượng Vân Phi cũng bó tay thì Phương thị biết phải làm sao Hôm nay nàng chỉ là một tiện thiếp, mà Phượng Vân Phi thì đường quan thênh thang, lại cưới vợ đẹp, không biết trong lòng hắn thấy đau khổ hay vui sướng.

Sau khi gả tới Phượng phủ, Lô Tĩnh vẫn mặt lạnh mày lùng như cũ, Phượng Vân Phi chỉ có thể nhìn chứ không dám làm gì đóa hoa cao quý này, càng nảy sinh lòng yêu thương. Đến khi Lô Tĩnh mang thai, hắn cực kỳ vui mừng, đối xử với nàng còn tốt hơn Phương thị năm xưa.

Ai ngờ, lòng hắn đang chờ mong một đứa con trai, chưa gì tai họa đã ập xuống. Nhân chứng vật chứng đặt ngay trước mắt, đều chỉ về người đã từng là thê tử hắn, Phương Khởi Văn.

"Phu nhân, Phương thị… đã theo ta mấy năm, nàng ấy không phải người như vậy… Có khi nào là hiểu lầm gì đó" Phượng Vân Phi ngồi trên ghế, vẻ mặt không dám tin.

Lô Tĩnh ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nhìn hắn.

"Vậy ý của lão gia là tự ta dùng cốt nhục của mình đi hãm hại một tiện thiếp"

"Không, phu nhân, ta không có ý này!" Phượng Vân Phi hô lên, đến bên giường kéo tay Lô Tĩnh.

Lô thị nhàn nhạt liếc hắn, "Mới cưới ta đã nói, trong mắt ta không thể chứa một hạt cát nào, ta cực kỳ không muốn thấy nữ nhân nào khác ở hậu viện. Ngươi nói Phương thị có ơn với ngươi nên mới không làm gì nàng, nhưng bây giờ nàng ta lại trút họa lên đầu ta, là do ta đã quá nhường nhịn. Phượng Vân Phi, bây giờ ngươi nói một câu thôi, giữ nàng ta lại, hay là giữ ta"

Thấy Phượng Vân Phi im lặng, Lô thị nói tiếp, "Ta không biết Phương thị và Hầu gia phu nhân có khúc mắc gì, nhưng theo ta thấy thì Hầu gia phu nhân căm hận Phương thị thấu xương. Ngươi là ca ca của Vân Ninh, nàng nâng đỡ ngươi đến thế, lẽ nào chỉ vì một Phương thị mà ngươi khiến nàng phật ý Huống hồ, từ trước đến nay Vân Ninh nhân ái lương thiện, sau khi Phương thị phạm sai lầm, nàng đã đưa Chiếu Kỳ đến chỗ ta, còn dặn ta hãy xem Chiếu Kỳ như con trai mình. Nàng đã hết lòng vì Phượng phủ, chẳng lẽ ngươi còn muốn làm nàng thương tâm"

Phượng Chiếu Kỳ chính là người con thứ trong cặp song sinh, trưởng tử thì bị Phượng Vân Ninh lấp liếm nói là con gái, bị nhốt cùng chỗ với Phương thị, đứa nhỏ thì được nuôi trong viện của Lô thị.

Phượng Vân Phi cứng họng, trố mắt hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, ngồi xuống ôm lấy Lô thị.

Gương mặt nhợt nhạt mà vẫn xinh đẹp của Lô thị ẩn hiện nụ cười lạnh đầy ác ý.

—o0o—

Hôm sau, trời vừa sáng, một chiếc xe ngựa phủ bạt xanh chạy ra từ cửa bên Phượng phủ. Phương thị nét mặt ảm đạm ngồi trong xe, trong lòng ôm một đứa trẻ đang say ngủ.

Hai phụ nhân mặt mày nghiêm khắc ngồi bên cạnh nhìn nhau, một trong số đó nói, "Phương di nương, theo ý của đại thiếu gia và đại phu nhân vốn là muốn đuổi ngươi đi, cả tiện chủng kia cũng vậy. Nhờ An Quốc hầu phu nhân nhân từ nên mới cho ngươi ở lại. Chỉ trục xuất về nhà cũ, vào từ đường sám hối. Còn "nữ nhi" của ngươi thì giao cho hai chúng ta chăm nom theo lệnh Hầu gia phu nhân. Bọn ta đã dạy dỗ không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các, ai cũng trở thành người tài năng, xuất sắc trong kinh thành. Tiểu thư dù gì cũng là nữ nhi thế gia, tương lai phải gọi đại phu nhân một tiếng mẫu thân, chúng ta sẽ dạy dỗ cẩn thận, di nương cứ yên tâm."

Phương thị ngơ ngác một lúc mới kịp phản ứng, giận đến run người, ôm chặt đứa bé vào lòng.

"Nó không phải con gái, nó là con trai! Nó là trưởng tử của lão gia! Tiểu cô đã hại ta thành thế này, rốt cục nàng còn muốn làm gì nữa! Nàng ta muốn ta phải làm sao đây!" Mặt Phương thị đẫm nước mắt, lệ chảy dọc gò má gầy gò, "Nói ta hãm hại Lô thị, hưu ta cũng được, đuổi ta ra khỏi phủ cũng được, làm gì ta cũng được hết, ta ôm con đi còn không được hay sao Cớ gì còn muốn làm vậy với chúng ta"

Phụ nhân cười lạnh nói, "Phương di nương nói vậy nghe sao được, ngươi sinh con gái kia mà, không phải đêm đó chính ngươi đã nói như vậy sao Sao tự nhiên lại biến thành con trai rồi Vì ngươi nói dối nên mới bị giáng thành tiện thiếp, toàn bộ kinh thành đều biết, giờ ngươi còn dám nói bừa Ngươi phạm lỗi, đụng chạm đến đại phu nhân nên mới bị phạt. Hiện giờ Hầu gia phu nhân bảo vệ ngươi, còn hai người chúng ta chăm sóc, dạy dỗ "tiểu thư". Bây giờ cả kinh thành ai cũng nói phu nhân lương thiện nhân từ, sao đến miệng ngươi lại thành sỉ nhục Quả nhiên là con gái thương nhân xuất thân thấp hèn, không biết phân biệt tốt xấu."

Phương thị nghe vậy thì tuyệt vọng khôn cùng, ngoại trừ gào khóc, dùng nước mắt phát tiết oan ức, đau khổ thì nàng không còn biết phải làm gì nữa. Hai phụ nhân nghe tiếng nàng khóc, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh lùng, thích thú nhắm mắt dựa vào thành xe.

Đứa trẻ nhỏ xíu cũng bị đánh thức, nó mở to cặp mắt đen láy, chỉ thấy một màu xanh của tấm vải bố trên nóc xe…

—o0o—

Reng~ Reng~ Reng

~Đồng hồ báo thức kêu inh ỏi liên hồi.

Một bàn tay nhỏ dài trắng trẻo thò ra từ dưới tấm chăn lộn xộn, rờ rẫm tắt cái đồng hồ rồi miễn cưỡng gục lại xuống giường.

Một con chó becgie Đức to đùng đẩy cửa chui vô phòng ngủ, cái đuôi xù lắc lư, nó vọt đến giường liếm tay chủ. Người kia chậm rãi mở mắt nhìn trần nhà sáng sủa, bàng hoàng rồi run bắn lên, cứ như trước mắt vẫn là màu xanh của vải bạt phủ lên nóc xe.

Hồi lâu sau, Tiêu Ngự thở dài, lấy tay che trán.

"Lại là giấc mơ đó…"

Từ lúc hắn tròn hai mươi thì đêm nào cũng mơ thấy giấc mơ đó. So với mấy năm trước thì giấc mơ ngày càng dài hơn, cũng càng chân thực hơn, giờ thì thật đến mức hắn có thể thấy rõ cả đường gân trên cái lá khô rụng xuống.

Mỗi lần tỉnh dậy, Tiêu Ngự sắp không phân biệt được đâu mới là hiện thực nữa.

Trang Chu nằm mộng, giấc mộng Trang Chu, đâu là thật đâu là ảo Không ngờ có một ngày hắn được tự mình trải nghiệm khái niệm triết học cổ đại này.

Bản thân là bác sĩ, Tiêu Ngự biết giấc mộng này không hề bình thường, có lần hắn còn nghi ngờ thần kinh mình có vấn đề. Nhưng làm vô số kiểm tra tâm lý chỉ ra được kết quả là ý chí của hắn quá kiên định và lý tính so với người thường, thần kinh của hắn còn tốt hơn nhiều đại đa số người.

Nếu máy móc tinh vi của khoa học hiện đại mà còn không khám ra thì Tiêu Ngự đơn giản là mặc kệ nó. Mơ kiểu này cũng không ảnh hưởng gì đến giấc ngủ, cũng không làm hắn thấy uể oải, vậy coi như xem một bộ phim truyền hình dài dòng là được rồi. Thậm chí, trang trí của mấy nhà giàu trong mơ còn thật hơn rất nhiều so với kỹ xảo của mấy bộ phim.

Trên người có sức nặng đè xuống, con chó becgie Đức hắn nuôi nhiệt tình nhào tới, liếm lung tung.

"Lông Xù, đừng nghịch nữa." Tiêu Ngự vươn tay đẩy nó ra, dậy bước xuống giường.

Được rồi, không thể nghi ngờ chuyện này rất là thực tế, Tiêu Ngự bất đắc dĩ chùi bàn tay đầy nước miếng vô nhúm lông cổ Lông Xù, càng khiến nó hưng phấn cọ tới cọ lui khắp người hắn.

Nơi này là căn hộ cao cấp hắn phải tích góp năm năm mới đủ tiền mua, được trang trí theo sở thích của bản thân, có nằm mơ nhất định hắn cũng không để khoản tiền vay đeo bám mình.

Vào phòng tắm đánh răng xong, hắn quấn khăn tắm đi làm bữa sáng cho mình và vật nuôi. Thoắt cái đã thay đồ xong, bữa sáng cũng được dọn lên.

Tiêu Ngự cầm chén mình, Lông Xù tha cái khay bông to đùng của nó, một người một chó ăn xong thì Tiêu Ngự rửa chén rồi cầm cặp táp đến cửa, vuốt ve Lông xù mấy phút mới đi làm.

Một ngày của hai con chó độc thân cứ thế bắt đầu.

Tiêu Ngự lái xe đến bệnh viện nhân dân trong trung tâm thành phố, đi thang máy từ bãi đậu xe dưới hầm lên thẳng sảnh khám bệnh trên tầng bảy. Đổi áo blouse trắng trong phòng thay đồ, mang cặp kính gọng bạc, nhìn gương chỉnh sửa góc áo không nhăn chút nào mới sải bước ra ngoài.

"Bác sĩ Tiêu, buổi sáng tốt lành."

"Chào buổi sáng bác sĩ Tiêu."

Dọc đường nhận được vô số lời chào hỏi, Tiêu Ngự cười nhạt, gật đầu đáp lại. Mấy y tá trẻ theo sau hắn đỏ bừng gò má, cười đùa ríu rít, tranh luận coi lúc nãy bác sĩ Tiêu cười với ai.

Bác sĩ thiên tài mới đến tuổi lập nghiệp, lại đang độc thân, có nhà có xe, mặt đẹp trai người cao ráo, đúng là viên kim cương sáng chói đáp ứng đủ mọi ảo tưởng của cánh chị em.

"Không biết tương lai bác sĩ Tiêu rớt vô nhà nào" Y tá trưởng già đầu mà cũng không nhịn được tình xuân dập dờn, bụm mặt thở dài.

Tiêu Ngự đến văn phòng, trong lúc chờ máy tính khởi động thì rót một ly cà phê, xem lại bệnh án ngày hôm trước. Đúng tám giờ, trưởng khoa, bác sĩ chủ chẩn, bác sĩ điều trị cùng đi tuần tra phòng bệnh.

Vừa mới vào phòng, các vị bác sĩ đều thấy có vài ánh mắt lập tức tập trung về đây. Không giống ánh mắt của bệnh nhân bình thường, rõ ràng nhiệt tình hơn.

Trưởng khoa ngoại tim mạch dù đã hơn năm mươi trải bao sóng gió mà đến giờ vẫn không cách nào quen được.

Khì, đây là chuyện tốt mà, để tinh thần bệnh nhân thoải mái và thế giới ngập tràn hy vọng.

Trưởng khoa chắp tay sau lưng thấu hiểu "à" một tiếng, rất có tâm lùi về sau một bước, để lộ Tiêu Ngự đứng đằng sau.

"Tiểu Tiêu, hôm nay cậu tiếp tục thăm hỏi bệnh nhân."

"Vâng, trưởng khoa." Tiêu Ngự đeo lên nụ cười chuyên nghiệp đễn chỗ bệnh nhân. Quả nhiên, bệnh nhân từ bà lão tám mươi đến nhóc tỳ tám tuổi ai cũng vui vẻ ra mặt, độ phối hợp cực kỳ cao.

Bởi ta nói người đẹp rất có lợi thế, dù đang tức giận mà nhìn nhìn gương mặt đẹp đẽ kia cũng tan thành mây khói.

Xem đi, quan hệ bác sĩ – bệnh nhân hòa hợp biết chừng nào! Trưởng khoa nhìn mà vui mừng đến nỗi khóe mắt ươn ướt.

Chín giờ có hai ca giải phẫu, đến khi kết thúc đã ba giờ chiều, Tiêu Ngự về văn phòng đặt đồ ăn bên ngoài, trong lúc chờ cơm thì thấy trưởng khoa đến bàn hắn, đặt xuống một tấm thiệp mời thiếp vàng rực rỡ.

3. Chương 03: Tỉnh Giấc Mộng Dài

Editor: Vện

Trưởng khoa chỉ vào thiệp mời, cười ha ha nói, "Tiểu Tiêu này, tuần sau có một hội nghị y học kỷ niệm một trăm năm chiến thắng phát xít, cậu đại diện cho khoa chúng ta đi tham dự nhé."

Tiêu Ngự cất thiệp mời, "Vâng. Em sẽ chuẩn bị cẩn thận, trưởng khoa Lý."

Trưởng khoa Lý cười híp mắt, gật gù, "Nhóc con, tôi tin vào tài năng của cậu." Nói xong thì chắp tay sau mông, lắc lư rời đi.

Mười giờ tối, Tiêu Ngự tan ca về nhà, rửa mặt xong thì bò lên giường, lật sổ ghi chép đọc thông tin bệnh án.

Mới lật vài trang đã thấy buồn ngủ, mí mắt nặng dần, Tiêu Ngự thả quyển sổ lên cái bàn cạnh giường, uể oải chui vào chăn.

Trên quyển sổ ghi chép có một bức tranh sơn dầu cũ kỹ vẽ chân dung một quý ông người Pháp, phía dưới bức vẽ có ghi "Kính chào người sở hữu tinh thần và dũng khí không thuộc về thời đại này…"

Ý thức dần mơ hồ, có tế bào nào đó trong đầu dần sôi sục. Ngón tay để ngoài chăn khẽ nhúc nhích, Tiêu Ngự nhíu đôi mày tú lệ, mắt nhắm nghiền nhưng lông mi khẽ khàng rung lên.

Lông Xù nằm dưới chân giường đột ngột bật dậy, bất an sủa mấy tiếng rồi nhảy lên giường nằm nhoài bên cạnh Tiêu Ngự, đôi mắt ướt át chăm chú nhìn chủ mình.

Hào quang không biết hiện ra từ đâu quanh quẩn xung quanh Tiêu Ngự, mới đầu nhìn như màn sương, dần dần tụ lại thành quầng sáng bao bọc Tiêu Ngự thành trung tâm. Lông Xù hốt hoảng, vồ đến hết lay rồi

liếm, muốn đánh thức Tiêu Ngự. Tiêu Ngự vẫn nhắm mắt, hoàn toàn không có dấu hiệu thức tỉnh, ánh sáng bao quanh càng thêm chói mắt. Lông Xù hiểu rõ bật dậy, nhe răng gầm gừ với luồng sáng, nhảy dựng lên nhào qua cắn, hung hãn sủa liên tục.

Vài giây sau, cường độ ánh sáng tăng mạnh, rọi khắp căn phòng, hào quang bảy màu xuyên qua cửa sổ, hướng đến chân trời.

Cảnh này bị mấy người thức đêm thấy được, liền lấy di động quay lại, mười mấy giây sau video được truyền bá trên mạng, hơn nửa đêm đã lên top đầu.

Mà ở nơi khởi nguồn của luồng sáng, phòng ngủ đã khôi phục như cũ, chỉ có Tiêu Ngự và con chó becgie Đức hùng dũng cao lớn vốn nằm trên giường đã biến mất.

—o0o—

Một tiểu viện nhỏ được bao bọc bởi những bức tường màu xanh loang lổ, chính diện có ba gian phòng, hai bên trái phải là nhà kho. Nền sân trải sỏi trắng đan xen thành hình chữ thập, cạnh cửa là cây cổ thụ hai người ôm, tán cây cao vút che phủ toàn bộ tiểu viện.

Ở hành lang có mấy phụ nhân và tiểu nha đầu ngồi nói chuyện phiếm, chẳng màng lá rụng đầy sân.

Cửa sổ căn phòng phía Đông mở hé, một "thiếu nữ" khoảng mười hai mười ba mặc áo vải ngồi bên cửa, ngẩng cằm ngẩn ngơ nhìn ngọn cây.

"Thiếu nữ" khá gầy, gương mặt sáng sủa đẹp đẽ, ngũ quan tú lệ, nhưng giữa đôi mày ẩn hiện khí khái mạnh mẽ không giống thiếu nữ bình thường.

Dáng người nàng cao ráo, tay dài chân dài, cao hơn nhiều so với người cùng tuổi.

Trên bàn cạnh cửa sổ đặt một tờ giấy, bên trên viết một chữ "Chính" bị thiếu mất nét hoành bên dưới.

Thiếu nữ cầm bút lông, quẹt thêm nét cuối cùng rồi ném bút, thở dài thật dài.

Đã năm ngày rồi.

Từ lúc hắn tỉnh lại ở thế giới này, đã năm ngày trôi qua rồi.

Bác sĩ Tiêu thấy rất muộn phiền.

Nơi này chính là thế giới mà hắn thường mơ thấy từ lúc hai mươi.

Lúc trước chỉ đứng ngoài làm khán giả, hắn có thể tỉnh táo quan sát thế giới này, theo dõi từng buồn vui hờn giận, xem nhân vật bày mưu tính kế. Trong phạm vi tầm mắt hắn khi ấy thì không gì không biết.

Bây giờ không hiểu sao lại biến thành một thành viên trong đó, mà tình cảnh của cơ thể hắn thật thảm thương.

Thân là người sáng lập và quan sát giấc mộng này, không ai biết rõ hoàn cảnh thiếu niên này hơn hắn.

Thiếu niên tên Phượng Chiếu Ngọc, phụ thân hắn là thứ trưởng tử của Phượng gia – Phượng Vân Phi, hiện đang nhậm chức ở Thái y viện. Mẹ hắn là Phương thị, bị giáng từ thê thành thiếp. Cô cô Phượng Vân Ninh vì lợi ích cá nhân, tranh quyền đoạt thế mà không từ thủ đoạn, vì Phương thị không muốn giao con mà nàng ta giận chó đánh mèo với hai người, không chỉ muốn chèn ép Phương thị, còn đuổi hắn về nhà cũ Phượng gia, bị xem như nữ nhi mà nuôi. Còn đệ đệ sinh đôi của hắn được để lại Phượng phủ ở kinh thành, giao cho phu nhân Lô thị của Phượng Vân Phi nuôi dưỡng. Tiêu Ngự không hiểu Phượng Vân Ninh cố ý chia tách huynh đệ họ để làm gì, mà nói chung nàng ta cũng không có ý tốt đâu.

Hiện giờ xung quanh hắn là người do kế mẫu Lô thị phái đến, mang tiếng chăm sóc, thật ra là thay phu thê họ Phượng giám sát, còn thêm hai phụ nhân Phượng Vân Ninh gửi đến trông chừng.

Thật là quá sức có tâm.

Hắn không chỉ tiếp nhận thân thể mà còn kế thừa ký ức của Phượng Chiếu Ngọc.

Ký ức là thứ độc nhất vô nhị để con người phân biệt lẫn nhau, bây giờ Tiêu Ngự cứ như đã trải qua hai đời, chân thật đến không tưởng. Có lúc giật mình tỉnh giấc, hắn gần như không thể nhận ra mình rốt cục là Tiêu Ngự hay Phượng Chiếu Ngọc.

Cuối cùng thì nơi này là giấc mộng, hắn vẫn là một bác sĩ xuất sắc người người ngưỡng mộ

Hay cả hai người đều là thật, chỉ là không biết sao lại cùng nhập vào cơ thể hắn

Sau khi Tiêu Ngự tỉnh lại, trong năm ngày qua hắn vẫn luôn tự hỏi vấn đề mang tính triết học và vật lý thời không này.

Nguyên thân bị giam lỏng trong tòa nhà hẻo lánh này, một bước ra ngoài cũng khó, đến giờ Tiêu Ngự vẫn không biết phong cảnh bên ngoài ra sao. Hắn không biết tương lai sẽ thế nào, ngoại trừ ngồi suy nghĩ lung tung giết thời gian, hắn đâu thể ra ngoài thăm dò.

"Tiểu thư, ăn cơm thôi." Một tiểu nha đầu chừng mười một bưng khay cơm đến, tay chân lanh lẹ đặt các món lên bàn.

Lần đầu Tiêu Ngự nghe danh xưng "Tiểu thư" này suýt chút sặc nước vào khí quản, mà hiện tại hắn đã có thể thản nhiên đón nhận.

Đã biết trước đều do thủ đoạn của Phượng Vân Ninh, thiếu niên Phượng Chiếu Ngọc từ trưởng tử đích tôn đã biến thành trưởng nữ của thứ thiếp. Hiện tại, người hầu trong Phượng phủ thấy hắn phải gọi một tiếng "Đại tiểu thư", với đệ muội hắn là "Đại tỷ", ra khỏi phủ hắn là "Phượng đại tiểu thư"…

Trời ơi! Giấc mộng này càng ngày càng đáng sợ. Bác sĩ Tiêu đau khổ xoa trán.

Sau khi biến thành Phượng Chiếu Ngọc, hắn phát hiện ngay cả nha hoàn thiếp thân cũng không biết hắn là nam. Nhất định là do Phượng Vân Ninh nhúng tay. Nếu hắn không nhớ lầm thì vợ kế Lô thị của Phượng Vân Phi cũng tưởng hắn là nữ.

Không biết Phượng Vân Ninh suy tính gì mà giấu kỹ đến vậy, Tiêu Ngự tạm thở phào. Mọi người tưởng Phượng Chiếu Ngọc là nữ cũng tốt, hắn không phải diễn vai tiểu thư khuê các trước mặt người biết chuyện, cái đó đòi hỏi kỹ thuật diễn xuất và mặt dày quá cao rồi. Huống hồ, lỡ như hắn bị nhốt mười tám năm, thậm chí mấy chục năm hay cả đời, tất nhiên hắn muốn thoát ra ngoài, không thể để Phượng Vân Ninh và Lô thị nắm thóp mãi được. Giờ ai cũng nghĩ hắn là Phượng đại tiểu thư, đến lúc trốn sẽ giảm được nhiều phiền phức.

Tiểu nha đầu bày cơm xong, liền buồn phiền than thở, "Phòng bếp bắt nạt người khác quá mức rồi, rõ ràng nô tỳ đến trước mà phải chờ người khác lấy cơm xong mới được lấy, đã vậy còn để lại cơm nguội cho nô tỳ. Mấy hôm trước nô tỳ phí công phí sức nấu một chén bánh trứng lại bị Lục tiểu thư cướp mất. Có món ngon nào mà nàng chưa ăn đâu, đến cái bánh của nô tỳ cũng lấy!"

Tiêu Ngự lắc đầu cười, Phượng Chiếu Ngọc chẳng có địa vị ở hậu viện, cơ bản chỉ là một tù nhân. Ở xã hội coi trọng đẳng cấp này, hắn bị người hầu bỏ đá xuống giếng là chuyện quá đỗi bình thường. Bên cạnh chỉ có tiểu nha đầu Bách Linh một lòng một dạ với hắn, thật hiếm có.

Năm đó bị Lô thị và Phượng Vân Ninh đuổi đi, Phượng Vân Ninh sai hai phụ nhân thiếu kiên nhẫn đến giám thị, họ tùy tiện chọn tiểu nha đầu này cho hắn. Ngoài mặt nói là nha hoàn thiếp thân của Phượng đại tiểu thư, thực tế thì việc nặng nhẹ gì cũng phải làm, khổ không kể hết.

Gia đình của Bách Linh vốn sống trong Phượng phủ, cha mẹ và ca ca đều làm việc trong phủ, cả nhà đều là người đàng hoàng. Địa vị của bọn họ thấp hèn, đều phải làm những việc nặng nhọc nhất mà tiền lương chỉ có mấy đồng. Lúc Bách Linh bị chọn đến chỗ Phượng Chiếu Ngọc, mẹ của Bách Linh liền dẫn con gái đến dập đầu lạy, ngược lại còn bị mấy phụ nhân cười nhạo, cái việc mà ai cũng muốn tránh thì nhà họ lại mừng rỡ nhận lời.

Mặc kệ người khác thấy thế nào, từ khi theo hầu Phượng Chiếu Ngọc, Bách Linh luôn tận tâm tận lực chăm sóc hắn, rõ ràng nàng nhỏ tuổi hơn Phượng Chiếu Ngọc nhưng che chở hắn như tỷ tỷ vậy.

Mãi đến hai năm trước, ca ca của Bách Linh cứu được tiểu thiếu gia trong tay sơn tặc, dẫn nó trốn chạy trong rừng cả đêm, cuối cùng dùng thân mình làm mồi nhử mới bảo toàn được tính mạng cho tiểu thiếu gia.

Phượng lão gia đã chuẩn bị chu toàn cho hậu sự của ca ca Bách Linh, không ngờ hắn mạng lớn, trở về không chút sứt mẻ, chỉ bị thương một chân, tịnh dưỡng mấy tháng là khỏe.

Tiểu thiếu gia được hắn cứu rất được cưng chiều, ca ca của Bách Linh vì lập được công mà một bước lên mây, không chỉ thăng làm quản sự, còn bị tiểu thiếu gia khóc lóc van nài giữ bên cạnh. Tiểu thiếu gia vốn không thích ai đến gần lại đi tín nhiệm một mình hắn.

Giờ thì một nhà Bách Linh từ nô bộc cấp thấp biến thành cấp cao, "Đại tiểu thư" Phượng Chiếu Ngọc cũng được thơm lây.

Không biết có phải tên như người không mà từ nhỏ, Bách Linh đã rất lanh lợi, lại tháo vát. Năm đó, khi vẫn còn là nô bộc hạ đẳng, nàng luôn kiếm cơ hội trả đũa những phụ nhân chơi xấu mình, còn cố gắng tranh thủ dù chỉ một chút lợi ích cho tiểu thư nhà mình. Sau khi ca ca của nàng đem hãnh diện về cho cả nhà, những chuyện khác Bách Linh không làm được, nhưng ít nhất cũng phải giành lấy thức ăn ngon cho Phượng Chiếu Ngọc. Khoan nói đến thịt cá, ít ra đừng là cơm thừa canh cặn như trước đây.

Ký ức trong đầu Tiêu Ngự xẹt qua như một thước phim, ánh mắt hắn nhìn tiểu nha đầu càng thêm ôn hòa.

"Ngươi cũng ngồi xuống ăn đi." Tiêu Ngự nói, nhác thấy Bách Linh muốn từ chối, hắn tiếp lời, "Ăn một mình không vui, ngươi ăn cùng ta đi."

Cả cái nhà nảy chỉ có Bách Linh đứng về phía Phượng Chiếu Ngọc, những người hầu khác toàn là kẻ mách lẻo. Bình thường không có ai quản lý đôn đốc, chúng sẽ chẳng làm gì hết, toàn bộ công việc đều giao cho Bách Linh. Nếu Bách Linh không ăn cùng hắn ở đây thì lát nữa ra ngoài chỉ có thể ăn thức ăn thừa thôi.

Lúc này Bách Linh mới không từ chối nữa, kéo cái ghế con ngồi thấp hơn Tiêu Ngự, vừa giúp Tiêu Ngự chia thức ăn vừa ăn của mình. Tiêu Ngự biết nơi này coi trọng lễ nghi nên không thúc giục, chỉ để nàng ăn từ từ. Hắn không khỏi cảm khái, sinh hoạt kiểu nhà giàu cổ đại này chẳng phải là nuôi một người thành con sâu gạo vô dụng sao.

Bách Linh múc canh ra chén, đặt vào tay Tiêu Ngự. Tiêu Ngự bưng chén định uống thì ngửi thấy mùi lạ nhàn nhạt tản ra từ trong chén. Hắn hơi nhướn mày, chặn tay Bách Linh đang múc canh cho mình.

"Sao vậy tiểu thư" Bách Linh nghi hoặc hỏi.

Tiêu Ngự buông chén, suy nghĩ một chút, hỏi, "Gần đây Tam thẩm có nói chuyện gì liên quan tới ta không"

"Liên quan tới tiểu thư hả" Bách Linh cau mày, cố gắng nhớ lại.

Tiêu Ngự trầm ngâm. Trước giờ mũi hắn rất thính, mùi canh rất nồng, có thể che lấp phần lớn mùi lạ nhưng không gạt được hắn. Mùi này chắc chắn không phải của gia vị, cũng không phải mùi của nguyên liệu không tươi mà giống như mùi thuốc.

"Đừng uống canh." Tiêu Ngự để chén của Bách Linh qua một bên, nhìn ba món thanh một món mặn trên bàn mà chả muốn ăn nữa.

Tình huống bây giờ như đi trên lớp băng mỏng.

Hắn chưa biết mình sẽ kẹt ở thế giới này bao lâu, khi nào mới trở về thời hiện đại. Nhưng mặc kệ là bao lâu, chỉ cần hắn còn sống trong thân thể Phượng Chiếu Ngọc, bác sĩ Tiêu sẽ không chịu đựng để mấy người… mấy ác phụ ngoài mặt đạo mạo mà lòng đầy thủ đoạn kia chèn ép.

4. Chương 04: Độc Thủ Mưu Tài

Editor: Vện

Bách Linh suy nghĩ lâu thật lâu, Tiêu Ngự chậm rãi lục lại ký ức của Phượng Chiếu Ngọc.

Hình như từ nhỏ Phượng Chiếu Ngọc đã thường xuyên sinh bệnh, chỉ cần xem bệnh, uống thuốc sẽ khỏi, vậy nên hắn thấy chẳng có gì bất thường. Phượng Chiếu Ngọc cũng không ra khỏi tiểu viện, nên đối với hắn thì ngồi bên cửa sổ với nằm trên giường cũng chả khác gì.

Lát sau, Bách Linh thất vọng lắc đầu, "Nô tỳ không hay gặp Tam thẩm nên không rõ. Tiểu thư, để nô tỳ nhờ ca ca thăm dò xem sao."

Tiêu Ngự gật đầu, dặn dò, "Nhắc ca ca ngươi cẩn thận. Hỏi được thì hỏi, không được thì đừng miễn cưỡng."

Phượng tam thẩm – Trịnh thị xem ra cũng không phải hạng tốt lành gì, Tiêu Ngự không muốn liên lụy đến gia đình Bách Linh.

"Nô tỳ sẽ nhắc ca ca, tiểu thư yên tâm, trước giờ ca ca làm việc rất thận trọng, nhất định sẽ không làm tiểu thư thất vọng." Bách Linh cao giọng trả lời, Tiêu Ngự không nói gì nữa.

Bản thân là bác sĩ nên hắn cảm giác được, cơ thể Phượng Chiếu Ngọc vì ít vận động nên hơi yếu ớt, dinh dưỡng cũng không đầy đủ nhưng không đến mức bị bệnh thường xuyên.

Mà chuyện mỗi lần bệnh lại khỏi rất nhanh, vô cùng đáng nghi.

—o0o—

Trong Lạc Phân viện, Tam thẩm Trịnh thị dựa ghế quý phi, kế bên là chiếc hộp gỗ nhỏ đựng một xấp ngân phiếu và bạc vụn, Trịnh thị đang tỉ mỉ kiểm tra.

"Mười mấy năm qua kiếm được không ít từ Đại ca, sao vẫn không xài." Phượng tam lão gia – Phượng Vân Cửu ngồi một bên uống trà, chép miệng nhìn Trịnh thị.

"Còn không phải tại ông sao, bên ngoài ra vẻ ta đây đại gia, vung tiền phung phí, ta có kiếm bao nhiêu cũng mất vào tay ông. Ông lại chả có nguồn thu chính thức nào." Trịnh thị hơi giận, nhíu mày, "Hơn hai nghìn hai giờ còn có chút đó thôi. Tỷ muội Tình Nhi và Điềm Nhi lớn hết rồi, sách vở bút viết là tốn tiền, chưa kể son phấn lụa là, thứ gì cũng là tiền. Chừng ấy bạc chống đỡ được bao lâu."

"Xiêm y, son phấn, giấy bút không phải đều là của công sao Lão gia ta còn phải xài đồ công quỹ, sao hai nha đầu kia lại có phần riêng Là bà quá nuông chiều chúng nó."

Trịnh thị lườm hắn, "Ông thì biết cái gì. Nuông chiều thì sao, đại cô của nhà này cũng được nuông chiều đấy thôi Bây giờ tìm khắp kinh thành có ai bì được với nàng ta, người của Phượng phủ còn phải nhìn sắc mặt nàng kia kìa. Nếu không thì sao Phương thị và tiểu tiện chủng của ả có thể lọt vào tay chúng ta, tùy ta bố trí."

"Hồng Kiều nói bà lại bỏ thuốc con bé Ngọc hả" Phượng tam lão gia sờ cằm, "Có muốn lãnh tiền nuôi nó từ Đại ca cũng đâu cần bỏ thuốc nhiều như vậy Chỉ cần bà nói nó bệnh cần mời đại phu, rồi cầm phương thuốc đi nhận tiền, ai dám tra xét bà Nó ở trong cái nhà nhỏ bị canh giữ không chừa lỗ hổng kia, một con ruồi cũng không bay vào được. Nó vẫn còn nhỏ, bà bỏ thuốc nhiều như thế chẳng may xảy ra chuyện thì tính sao"

"Nha hoàn thiếp thân của ta cũng thật lanh miệng, cái gì cũng nói với ông." Trịnh thị cười lạnh, "Diễn kịch phải diễn cho đến nơi đến chốn, nếu không thì lỡ có sơ xuất gì, ông gánh hay ta gánh đây Coi như tiểu tiện nhân này thật xảy ra chuyện gì thì mua một cái quan tài chôn nơi đất hoang, nói thân phận nó thấp hèn nên không được vào phần mộ tổ tiên. Đại cô xem nó và Phương thị là cái gai trong mắt, vậy mà hằng năm Đại bá còn gửi bạc về nuôi chúng, còn gửi quản gia về trông chừng không để ai đụng vào số tiền đó, thật là khổ tâm mà, đây không phải đâm vào tim đại cô sao Huống hồ, đại cô vốn không muốn để ả sống, nếu không có ta làm trung gian, không biết ả đã đi đầu thai sớm bao nhiêu năm rồi."

"Các ngươi thất đức quá rồi." Phượng tam lão gia nghe không nổi nữa, vung chân đứng lên đi ra ngoài.

"Ông thì không thất đức chắc, đừng có tìm ta lấy bạc nữa." Trịnh thị nổi giận, tiện tay ném cái gối qua, "Ai bảo Phương thị làm ra chuyện mất mặt, sinh con gái mà nói con trai, vậy mà cũng dám lám. Đúng là hạng con gái thương nhân chả ra gì."

Phượng tam lão gia cầm cái gối quay lại, "Nói cũng lạ, lúc đó Đại ca xót Phương thị như vậy, nhất định không nói nàng sinh con trai. Huống chi Phương thị rõ ràng sinh được cặp long phượng thai, đây là chuyện tốt biết chừng nào, sao nàng phải nói dối Ta cảm thấy bên trong còn ẩn tình."

"Thì ông thông minh nên thấy lạ." Trịnh thị khinh bỉ hừ một tiếng, "Ông có thể qua loa ở đây, nếu nói bậy ở ngoài thì khỏi cần ta nói cũng có người xử ông."

"Thôi, ta không quan tâm chuyện của nữ nhân các người nữa, ta chỉ cần rượu là được. Độc nhất là lòng dạ đàn bà, không thể đụng đến nữ nhân." Phượng tam lão gia nói xong thì lung lay ra ngoài.

Phượng tam lão gia ra ngoài không lâu thì có ai vén màn cửa, hai thiếu nữ như hoa như ngọc cười hi hi bước vào.

Cả hai áng chừng mười một mười hai, mặt mày như hoa, ăn mặc sang trọng, dáng ngọc yêu kiều. Một người điềm đạm một người hoạt bát, mỗi động tác đều được giáo dưỡng kỹ càng, khí chất khác hẳn thiếu nữ trong tiểu viện cũ kia.

"Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư đến." Tiểu nha hoàn vén màn cười thông truyền.

"Tình Nhi, Điềm Nhi, mau tới đây, ngồi cạnh mẫu thân."

Trịnh thị tươi cười kéo các nàng cùng ngồi xuống ghế. Phượng Chiếu Điềm bước đến, nâng cổ tay đeo chuỗi vàng ròng cẩn ngọc bích cho Trịnh thị xem.

"Mẫu thân thấy chiếc vòng có đẹp không Con lấy trong tráp trang sức đó. Nha hoàn trong phòng con lười quá, hôm nay con kiểm tra một lượt mới đào ra được bảo vật này."

"Chứ không phải do muội dễ dãi với chúng à." Phượng Chiếu Tình bên cạnh khẽ cười, bất đắc dĩ nói, con mắt không rời chuỗi vòng, lại tiếp, "Đẹp thì đẹp thật, nhưng trông hơi cũ, không bì được với Tam tỷ nhà Đại bá mẫu. Thứ trong kinh thành… vẫn hợp thời thượng nhất, cũng không tầm thường."

Tam tỷ mà nàng nói là Phượng Chiếu Lâm, con gái của Lô thị và Phượng Vân Phi, năm nay cũng mười hai tuổi nhưng hơn các nàng vài tháng. Lớn hơn các nàng có "Đại tỷ" Phượng Chiếu Ngọc, Nhị tỷ Phượng Chiếu Nguyệt và Tam tỷ Phượng Chiếu Lâm.

"Chúng ta sao bì được với Tam tỷ chứ." Phượng Chiếu Điềm bĩu môi, "Tỷ ấy là viên ngọc quý của Đại bá phụ, còn được Đại cô thích nhất. Huống chi năm đó Đại bá mẫu danh chấn kinh thành, còn ai so được với tỷ ấy Hiện giờ khuê tú kinh thành không ai sánh nổi Tam tỷ." Nàng nói xong thì sự thích thú với chuỗi vòng cũng phai nhạt.

Trịnh thị nhìn một chút, nói, "Tráp trang sức này là do Đại bá phụ các con gửi đến mấy năm trước nên hơi cũ. Đại bá phụ các con là nam nhân, sao biết lựa trang sức chứ Đại bá mẫu lại càng không quản những thứ này, chắc chỉ sai người hầu tùy tiện chọn đại, họ chỉ mua vật tiện đem theo thôi. Chờ sau này hồi kinh, mẫu thân sẽ dẫn các con đến tiệm kim hoàn chọn mười bộ trang sức, bảo đảm không thua kém Tam tỷ."

Phượng Vân Phi gửi trang sức đến đương nhiên là cho Phượng Chiếu Ngọc, ít nhất là trên danh nghĩa, thực tế thì toàn bộ đều dùng cho hai nhi nữ của Trịnh thị.

"Lúc nào chúng ta mới hồi kinh vậy…" Phượng Chiếu Điềm rầu rĩ nói.

Trịnh thị sờ đầu nàng, "Ngoan nào, mẫu thân biết các con oan ức, chờ tỷ tỷ các con đến tuổi cập kê, chúng ta nhất định sẽ hồi kinh." Lòng nàng tính toán, từ giờ đến lúc đứa con gái lớn đến tuổi cập kê còn có hai, ba năm, phải làm sao dành dụm thêm chút bạc đây Chờ nàng hồi kinh, không biết Lô thị và Phượng Vân Ninh sẽ phái người đón Phượng Chiếu Ngọc hay lại có chủ ý gì khác Dù sao thì đến lúc đó, Phượng Chiếu Ngọc sống chết ra sao cũng chẳng liên quan đến nàng nữa.

Phượng Chiếu Điềm như nhớ ra chuyện gì, nàng hưng phấn kể lại chuyện mình cướp bánh trứng của Phượng Chiếu Ngọc.

"Con cướp đồ ăn của nó làm gì!" Trịnh thị cuống lên, "Cơm canh của nó sao con dám ăn bậy Con không muốn sống nữa à!" Nhớ lại hôm nay nàng đã sai người hạ độc vào canh, Trịnh thị càng thêm hoảng.

"Điềm Nhi, con đã ăn cái đó chưa"

Phượng Chiếu Điềm không kiên nhẫn nói, "Ai mà thèm ăn đồ của nó Thứ cho heo mà. Mẫu thân không biết rồi, cái bánh trứng này là của xú nha đầu Bách Linh xin Lý đại nương làm. Nó nghĩ nó là ai chứ Dám đến nhà bếp gọi món Mà Lý đại nương cũng không có mắt, bình thường nhận không ít ân huệ của mẫu thân, mà bây giờ thấy ca ca của Bách Linh trèo cao thì dám cho tiện nhân đó làm đồ ăn vặt."

Trịnh thị nghe vậy mới yên lòng, vỗ ngực thở phào.

"Muội cũng thật là, một cái bánh trứng có đáng gì, sao phải cướp của nó" Phượng Chiếu Tình hơi giận.

"Tỷ không biết đâu." Phượng Chiếu Điềm khinh thường nói, "Một chén bánh trứng đúng là không đáng gì, nhưng mà nó không có tư cách để ăn. Chuyện này không liên quan đến cái bánh mà là thân phận. Không cho nó ăn để nó biết thân biết phận mình thấp hèn."

Phượng Chiếu Tình nghe vậy thì nở nụ cười, không nói nữa.

Trịnh thị cười ha ha, "Điềm Nhi nói đúng. Đây là yêu cầu của Đại bá mẫu và Đại cô các con, đâu phải chúng ta muốn sỉ nhục nó. Hoàn thành chuyện này thì tương lai về kinh mới có thể đứng thẳng với họ, tỷ muội các con sau khi về Phượng phủ cũng có thể ngẩng cao đầu."

Phượng Chiếu Điềm đắc ý nắm chặt khăn tay, chợt nghĩ đến cái gì, ảo não nói, "Mẫu thân, nha đầu Bách Linh dạo này ngày càng lớn lối, nó chỉ một lòng một dạ với cái đứa trong tiểu viện kia. Phải nghĩ cách nào trừng trị nó, để nó biết trời cao đất rộng."

Trịnh thị do dự trong chốc lát, nói, "Khoan đụng đến nó, hiện giờ ca ca nó đang được coi trọng, lão thái gia và tiểu tằng tôn không muốn xa hắn. Với lại nó cũng đâu có bay khỏi nhà mình được, không thiếu cơ hội gây khó dễ. Nghe lời mẫu thân, đừng để ý đến nó là được."

Lúc này Phượng Chiếu Điềm mới bất đắc dĩ gật đầu.

—o0o—

Lại nói đến Bách Linh theo lời dặn của Tiêu Ngự, đi tìm ca ca A Thương của nàng dò hỏi chuyện của Phượng tam thẩm. Vài ngày sau, A Thương nhờ người gọi nàng ra ngoài thùy hoa môn[1]. Hai huynh muội lén vào một gian phòng ở ngoại viện. Bách Linh mở cửa nhìn một lượt, thấy không có ai mới lôi kéo ca ca vội hỏi, "Huynh có hỏi được gì không"

A Thương khó xử vò đầu, nhìn Bách Linh nói, "Hỏi được rồi, nhưng mà…"

"Nhưng cái gì Đừng dài dòng, nhanh nói cho muội biết." Bách Linh trước giờ luôn nóng nảy thúc giục ca ca.

A Thương thở dài, "Ta nói rồi muội không được tức giận, có gì từ từ thương lượng, không được manh động."

Bách Linh không kiên nhẫn giục, "Muội biết rồi, huynh phiền quá, nói nhanh coi."

Lúc này A Thương mới chậm rãi kể lại.

Thì ra phu thê Phượng tam lão gia vốn không cùng Phượng Chiếu Ngọc về thành Hoài Thiên, mà lúc Phượng Chiếu Ngọc năm tuổi họ mới rời kinh về nhà cũ, lấy danh nghĩa thay đại ca, đại tẩu về chăm sóc Phượng Chiếu Ngọc.

Trước đó, năm nào Phượng Vân Phi cũng gửi bạc về cho Tam lão gia dùng để chăm nom sinh hoạt hằng ngày của Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc. Bạc được ghi chép trong sổ sách ngoại viện nên muốn lãnh phải qua nhiều thủ tục rườm rà, cũng vì Phượng Vân Phi muốn bạc được bảo đảm đưa đến cho Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc.

"Thì ra Đại lão gia cũng không phải hoàn toàn bỏ mặc tiểu thư nhà chúng ta." Bách Linh kinh ngạc nói.

A Thương không nhận xét gì, nói tiếp, "Phương di nương và Đại tiểu thư vốn có xài được mấy đâu, nghe nói bạc mà Đại lão gia đưa đến hằng năm cộng lại cũng hơn ba nghìn lượng. Thế nhưng sau khi Tam thẩm đến đã lên trướng phòng nhận sạch rồi."

"Cái gì Bà ta dựa vào đâu mà lấy hết bạc của tiểu thư! Đó là của tiểu thư nhà chúng ta mà!" Bách Linh khẩn trương đến đỏ mắt.

A Thương khuyên, "Vậy mới nói muội đừng nóng, biết trước muội sẽ nổi điên mà."

Bách Linh hít sâu hai cái, "Huynh kể tiếp đi."

Chủ nhân hiện tại của A Thương là tiểu tằng tôn yêu quý của Đại lão thái gia. Ở nhà chính, tiểu thiếu gia là chúng tinh phủng nguyệt, hắn lại là người được tiểu thiếu gia thích nhất, bởi vậy hắn muốn điều tra chuyện ở hậu viện căn bản chẳng tốn chút công sức, có người sẵn sàng lấy tin tức cho hắn. Huống chi hắn điều tra chuyện nhà Tam lão gia, người hầu của Đại lão thái gia đâu có lý do gì để che đậy thay, cho nên lần này hắn tra xét có thể nói là tường tận những chuyện của Tam thẩm.

"Sau khi Tam thẩm đến, tiểu thư của muội thường xuyên sinh bệnh, mỗi một lần mời đại phu lại càng tốn nhiều bạc hơn. Tam thẩm cứ thế viết giấy lãnh bạc của tiểu thư." A Thương nói, "Tiểu thư của muội còn nhỏ, Phương di nương thì bị giam trong từ đường nên có ai tỉ mỉ xem xét đâu. Còn mấy người biết rõ chuyện thì không muốn đắc tội với Tam thẩm và Đại thẩm nên không ai dám nói. Ta có hỏi thiếu gia của ta, hắn nói tiểu thư có ăn gan rồng gan phượng cũng không tốn nhiều bạc đến vậy."

A Thương nói xong thì thở dài. Tam thẩm tham tiền thì thôi đi, nhưng lần nào cũng lấy lý do mời đại phu cho Đại tiểu thư để lấy bạc. Trên đời có chuyện nào trùng hợp nhiều lần vậy không Có thể thấy Đại tiểu thư bệnh liên tiếp như vậy hết sức kỳ lạ.

A Thương tốt tính còn thấy khinh người quá đáng, đừng nói Bách Linh tính nóng như lửa, mà trước giờ nàng lại trung thành với Phượng Chiếu Ngọc.

Bách Linh giận run người, đi lòng vòng quanh phòng, mắt liếc đến cây chổi sau cửa và ấm trà trên bàn. A Thương hoảng sợ ôm chặt nàng.

"Muội đừng kích động, ta kể chuyện này không phải để muội đi liều mạng với Tam thẩm. Nếu thấy bất công thì cứ chăm sóc Đại tiểu thư chu đáo hơn là được rồi. Dù thế nào đi nữa thì Tam thẩm vẫn là chủ nhân, muội là nô bộc. Muội đánh bà ta được, nhưng bà ta có thể lấy mạng muội đó."

"Ai nói muội muốn đánh bà ta." Bách Linh đẩy A Thương ra, buồn bực nắm tóc mình, "Muội tức là vì mình không làm được gì hết! Không lẽ sau này cứ trơ mắt nhìn độc phụ đó bắt nạt tiểu thư hay sao! Hai ngày trước bà ta còn bỏ thuốc vào canh của tiểu thư đó! May mà tiểu thư phát hiện được mới không trúng độc kế của bà ta."

A Thương cau mày thở dài. Bọn họ chỉ là nô bộc thân bất do kỷ, khế bán thân còn nằm trong tay người ta, vậy mà muội muội muốn một lòng bảo vệ chủ nhân Phượng đại tiểu thư, trong mắt người ngoài đúng là không biết tự lượng sức.

Bách Linh đã bình tĩnh lại, nhìn ra cửa sổ đến xuất thần, lát sau quay lại dặn A Thương, "Khoan nói những chuyện khác, cuối cùng cũng lấy được tin tiểu thư muốn biết, muội phải về kể cho tiểu thư. Ca ca, huynh mau về với tiểu thiếu gia đi, sau này nhớ hầu hạ tiểu thiếu gia thật tốt. Cuộc đời này nhiều người xấu lắm, tiểu thiếu gia sẽ bảo vệ huynh."

Mặt A Thương đỏ lên, nói chậm rì, "Hắn vẫn còn là trẻ con mà, sao ca ca có thể để hắn bảo vệ mình."

"Trẻ con thì đã sao, trẻ con rồi sẽ có ngày trưởng thành, là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Để rồi xem tiểu thiếu gia lợi hại thế nào." Bách Linh trừng ca ca, "Vận may của huynh vẫn còn, đừng phạm sai lầm, nếu để người khác giành mất vị trí thì sẵn sàng chờ muội xử huynh. Huynh về nhanh đi, đừng để tiểu thiếu gia chờ lâu."

Bách Linh nói xong liền lạch bạch chạy về tiểu viện của nàng và Phượng Chiếu Ngọc.

1: Thùy hoa môn

5. Chương 05: Không Thể Che Giấu

Editor: Vện

Mấy phụ nhân gác cổng thấy Bách Linh về thì nhăn mặt bĩu môi, thì thầm chửi mắng trong miệng.

Trước đây Bách Linh không thể tùy tiện ra vào tiểu viện, tính tình nàng ngang ngược, từ khi ca ca chiếm được ưu thế, Bách Linh lại càng không để mấy phụ nhân này vào mắt nên trong lòng họ tất nhiên sẽ oán hận.

Nhưng mà hận thì hận, hiện giờ họ đâu quản được nha đầu thô lỗ theo ca ca gà chó lên trời.

"Đúng là mất trí rồi..." Bên trong tiểu viện, Tiêu Ngự đã nghe Bách Linh tức tối kể lại, lại nhìn Bách Linh đổ hết cơm nước vào bồn cầu. Hắn nghiêng người dựa vào cửa sổ, nhìn gốc cây già lẻ loi ngoài sân, nhẹ giọng than.

Bản thân là người hiện đại, bác sĩ Tiêu tuy công việc bề bộn nhưng thỉnh thoảng được về sớm, hắn cũng hay xem mấy bộ phim cung đình chiếu lúc tám giờ. Hắn biết mình đang kẹt trong một xã hội nhỏ, vì tranh quyền đoạt lợi mà người ta đấu đá nhau. Chỉ là hắn chưa từng cảm nhận được sự khốc liệt, xem mạng người như cỏ rác trong chốn tường cao cổng lớn thế này.

Nội dung vở kịch chẳng phải thành cung đấu rồi à, họ hàng thân thích đã gặp nạn mà còn độc ác đến vậy sao

Tam thẩm không xem cái mạng nhỏ của Phượng Chiếu Ngọc ra gì, chỉ sợ cũng do thái độ của Phượng Vân Ninh và Lô thị mà ra. Trong mắt ba nữ nhân kia, tính mệnh của thiếu niên nhỏ bé này chẳng chút quan trọng.

Phượng Vân Ninh là vì ích kỷ, chỉ vì Phương thị không đáp ứng yêu cầu vô lý của nàng ta mà giận chó đánh mèo. Lý do tuy hiếm gặp nhưng tốt xấu gì cũng có mục đích hẳn hoi. Nhưng tại sao Lô thị lại ác độc với một đứa trẻ như vậy

Phượng Vân Ninh rõ ràng muốn chà đạp Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc, mục tiêu của nàng ta là Phương thị, nàng ta muốn Phương thị chịu khổ để trả thù việc lừa gạt mình, nên dĩ nhiên phải giữ lại cái mạng của Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc. Mà Phượng tam thẩm có Lô thị chống lưng dường như muốn lấy mạng Phượng Chiếu Ngọc, nếu không làm sao Trịnh thị hành động không chút e ngại như vậy Nhưng có vài chi tiết làm hắn khó hiểu. Lúc gặp Lô thị, Phượng Chiếu Ngọc vẫn còn nằm trong tã, bây giờ càng không thể uy hiếp Lô thị, sao hắn có khả năng đụng chạm đến nàng ta chứ Lô thị cũng chẳng màng đến Phương thị bị giam trong từ đường, nhưng tại sao cứ nhằm vào đứa trẻ là hắn

Hắn cũng chẳng hứng thú với ý đồ của Lô thị, chỉ là xem tình hình hôm nay, Trịnh thị bỏ độc vào thức ăn của hắn để cướp tiền, nếu ngày nào đó, để đạt được nhiều lợi ích hơn, chắc bà ta sẽ đổi thành thuốc độc kiến huyết phong hầu mất.

Đến lúc mấy người đó báo tin hắn mất vì bệnh, liệu có ai sẽ thay "Phượng đại tiểu thư" mờ nhạt như cái bóng kêu oan không

Bách Linh đột nhiên phấn khích nói, "Nhưng mà không nghĩ đến, thì ra Đại lão gia chưa từng quên tiểu thư, Đại lão gia lo tiểu thư thấy tủi thân nên gửi về nhiều bạc lắm. Tuy bị Tam thẩm tham lam lấy mất rồi, nhưng mà Đại lão gia vẫn quan tâm đến di nương và tiểu thư đó."

Tiêu Ngự không bày tỏ ý kiến, chỉ cười cợt. Bản thân là đàn ông, sao có thể không hiểu tâm lý đàn ông Đúng là không thể xem Phượng Vân Phi là người xấu, hắn nhu nhược không có chính kiến, tuy còn chút lương tâm nhưng ích kỷ vẫn nhiều hơn. Hằng năm gửi bạc về chỉ để mua sự bình yên cho tâm hồn mà thôi, có thể thấy chút lương tâm còn lại này của hắn rẻ mạt cỡ nào. Hắn đã có chút dụng tâm, cớ gì lại không biết người bên gối dùng trăm phương nghìn kế muốn hãm hại Phượng Chiếu Ngọc, còn đưa mụ ôn thần Trịnh thị đến lấy mạng.

Chỉ sợ sâu trong nội tâm Phượng Vân Phi cũng muốn Lô thị đắc thủ. Bây giờ đường làm quan của hắn thênh thang, tay ôm vợ đẹp, nếu diệt trừ Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc thì những dấu vết không vẻ

vang của hắn cũng tan biến theo hai sinh mệnh vô tội đáng thương kia rồi. Tội ác đều do tay người khác, hắn còn có thể nói mình không biết gì để xoa dịu bất an trong lương tâm.

Tiêu Ngự không ngại dùng phỏng đoán ác ý nhất cho tầng lớp sĩ phu phong kiến.

Bách Linh lại nói, "Đúng rồi tiểu thư, Lý đại nương và Triệu đại nương đang sắc thuốc, sau khi tiểu thư ăn xong sẽ bưng đến. Lúc nãy tiểu thư có ăn miếng cơm nào đâu, nô tỳ đi tìm mấy món ngọt cho tiểu thư lót dạ, nếu không sẽ đau dạ dày đó."

Bách Linh nói xong liền ra ngoài, Tiêu Ngự vỗ trán thở dài, vô lực nằm vật xuống sạp bên cửa sổ.

Hắn thật lòng đồng cảm với Phượng Chiếu Ngọc, ngày qua ngày biết chịu đựng thế nào Người của Lô thị là Tam thẩm, thêm hai phụ nhân của Phượng Vân Ninh, từng người một ép hắn uống thuốc độc.

Xế chiều, có hai phụ nhân bưng chén thuốc vào đặt trước mặt hắn, mặt không đổi sắc nói, "Tiểu thư uống thuốc đi."

Tiêu Ngự khó chịu nhìn chén thuốc đen thui. Giống hệt loại thuốc trong ký ức Phượng Chiếu Ngọc thường xuyên uống. Hai phụ nhân nói đây là thuốc bổ, có trời mới biết thành phần và công dụng của thuốc là gì.

Có điều, Phượng Chiếu Ngọc khỏe mạnh đến giờ, chỉ trừ lúc bị Trịnh thị bỏ thuốc mới sinh bệnh, vậy chắc thuốc của hai phụ nhân không gây tổn hại quá lớn.

Hiện tại Tiêu Ngự đang là người dưới mái hiên nên không thể không cúi đầu, đành mang tinh thần tráng sĩ bưng chén thuốc nhắm mắt uống hết, hai phụ nhân lạnh mặt cầm chém lui ra.

Chờ hai bóng người kia khuất xa, Tiêu Ngự liền chạy đến cửa sổ, móc họng phun hết thuốc ra ngoài. Bách Linh hoảng sợ chạy đến vỗ lưng hắn, chờ hắn nôn xong thì đỡ hắn nằm lên giường.

Tiêu Ngự nhìn màn gấm trên đầu, thở dài thật dài, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không thể tiếp tục như vậy được, Tiêu Ngự chậm rãi mở mắt. Tình cảnh cá nằm trên thớt thật khiến người ta khó chịu.

"Bách Linh, qua đây." Tiêu Ngự đứng lên, dựa vào giường, vẫy tay gọi Bách Linh, thấp giọng dặn hai câu.

Bách Linh nghiêng người nghe, đôi mắt từ từ sáng lên, gật đầu liên tục.

"Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ trông chừng Tam thẩm, không bỏ qua bất kỳ dấu hiệu nào." Bách Linh sôi sục ý chí chiến đấu, nắm tay nói.

Từ trước đến giờ nàng luôn đau xót cho tiểu thư nhà mình, rõ ràng có người thân mà lại bị ném qua một bên, không có ai quan tâm. Bách Linh dù xuất thân người hầu nhưng có cha mẹ và ca ca thương yêu, nàng quả thực không tưởng tượng được nỗi đau khi bị người thân mình phản bội, vứt bỏ.

Trước đây, tiểu thư lúc nào cũng lãnh đạm, chẳng tranh giành với ai, không đặc biệt để tâm đến bất cứ chuyện gì, cho ăn gì thì ăn nấy, bảo mặc gì thì mặc đó, cũng chưa từng kêu đói kêu lạnh, cứ như người vô hồn, Bách Linh có nóng ruột cũng chẳng biết làm sao.

Chỉ có đôi mắt mỹ lệ mà trầm tĩnh đến khác người như có thể nhìn thấu hồn người. Cứ như cả đất trời đều nằm trong đôi mắt ấy. Tiểu thư chỉ cần liếc một cái đã thấu triệt nội tâm người ta. Bách Linh vốn không giấu diếm bí mật nên nàng rất thích đôi mắt của tiểu thư. Nhưng rất nhiều người vì đôi mắt đó mà sợ hãi, căm ghét tiểu thư.

Nhưng mấy ngày nay tiểu thư cứ như sống lại thành người khác, không còn im lìm giống khúc gỗ như trước nữa. Đôi mắt vẫn trong trẻo, thông tuệ nhưng tươi sáng, linh động hơn trước nhiều. Bách Linh không biết vì sao tiểu thư thay đổi, nhưng vất vả lắm tiểu thư mới có quyết tâm tranh giành nên nàng hơi đâu quan tâm chuyện khác Ý chí chiến đấu dồn nén mấy năm nay bùng phát, nàng hận không thể đánh một trận long trời lở đất với đám Tam thẩm, Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư.

Tiêu Ngự thấy nàng như vậy thì cười nói, "Ừ, trông chờ cả vào ngươi đó."

Hắn đang bị Trịnh thị giam cầm, ra khỏi cửa cũng không được. Những người khác đều xem như hắn không tồn tại, còn nếu biết hắn bị hiếp đáp cũng vờ như không biết.

Hiện tại, hắn cần một cơ hội, phải khuấy động để mọi người biết đến hắn, cho đám người kia muốn giả vờ không thấy cũng phải thấy. Như vậy hắn mới nắm được quyền chủ động trong tay.

Có điều, bây giờ hắn phải tiếp tục giả bệnh, nếu không Trịnh thị nổi điên thì hắn chắc chắn bị bỏ thêm một mớ thuốc nữa.

Phượng đại lão gia à, thật ngại quá, bây giờ không thể không phối hợp với Trịnh thị khiến hắn bỏ tiền mua lương tâm. Nếu thấy bất an thì hãy bỏ thêm tiền cho Phượng Chiếu Ngọc đi.

Tiêu Ngự vốn tưởng phải chờ thật lâu, ai dè cơ hội đến rất nhanh.

Phượng Vân Phi mặc kệ đứa con trai này mười mấy năm, gửi tiền cũng phải lén lút, sao không nói hoạch toẹt ra là sợ vợ cho rồi Mấy ngày gần đây, hắn lại trắng trợn rêu rao với mọi người rằng mình mang quà đến thành Hoài Thiên thăm Phượng Chiếu Ngọc, nghe đồn hắn muốn loan truyền lần viếng thăm này càng long trọng càng tốt.

Ca ca của Bách Linh thám thính ra là Phượng Vân Phi sắp được thăng chức, chuyện khác vẫn đang tiếp tục nghe ngóng. Tiêu Ngự suy nghĩ một chút đã hiểu, lần này không phải Phượng Vân Phi đột nhiên dư thừa lòng tốt, hắn chỉ muốn mua danh chuộc tiếng thôi.

Suy đoán của Tiêu Ngự đúng đến tám, chín phần.

Hiện tại Phượng Vân Phi xuân phong đắc ý, đường quan cực kỳ thuận lợi, đã vào được chính viện Thái y viện. Tổng quản thái y đã lớn tuổi, dâng tấu lên Hoàng đế xin cáo lão hồi hương, nếu không có gì bất trắc thì Tổng quản thái y tiếp theo sẽ do Phượng Vân Phi đảm nhiệm.

Nhưng bỗng dưng có người vạch tội hắn, nói hắn đuổi vợ để tái giá, vứt bỏ ấu nữ, đức hạnh thiếu sót, không thể đảm đương trọng trách.

Lúc đó Phượng Vân Phi bắt đầu hoảng rồi. Dưới chỉ điểm của Phượng Vân Ninh, hắn sẽ về đây phê phán Phương thị, đào "tội danh" ngày xưa của nàng lên, thêm mắm thêm muối rồi lan truyền ra ngoài để người ta biết đuổi vợ để tái giá không phải lỗi của Phượng Vân Phi.

Chỉ là chuyện vứt bỏ ấu nữ thì không thể nói. Lúc đó Phượng Chiếu Ngọc còn quá nhỏ, muốn đặt điều cũng không kiếm ra được.

Năm đó Phượng Chiếu Ngọc bị đuổi về nhà cũ, một trong hai đứa song sinh là Phượng Chiếu Kỳ được giữ lại Phượng phủ, được Lô thị giáo dưỡng. Phượng Vân Phi nói với bên ngoài là Phương thị không muốn giữ ấu nữ, nhưng vì không muốn mẫu tử chia lìa nên hắn mới gửi con gái về nhà cũ.

Tiêu Ngự âm thầm suy tính chuyện này.

Phượng Vân Phi muốn tìm hắn là tốt rồi, hắn có thể nắm lấy cơ hội này. Phượng Vân Phi muốn dùng Phượng Chiếu Ngọc đổi lấy tiếng thơm, đáng tiếc, lần này quyền chủ động không nằm trong tay hắn rồi.

Tiêu Ngự một bên thở phào nhẹ nhõm, một bên lại thấy chua xót, hắn bỗng thấy hoang mang.

Hắn lại thấy chua xót và đau lòng vì bị Phượng Vân Phi lợi dụng.

Sống ở thế giới này càng lâu, ranh giới giữa hắn và Phượng Chiếu Ngọc càng mờ đi. Đến hôm nay, hắn đã không thể phân tách chính mình và Phượng Chiếu Ngọc nữa. Hắn thừa hưởng ký ức của Phượng Chiếu Ngọc, cũng có cảm tình của Phượng Chiếu Ngọc, vậy phải làm thế nào để phân biệt nhân cách của hắn và Phượng Chiếu Ngọc đây

Cứ như trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, giờ đã hòa thành một thể thống nhất.

Trong tiểu viện, đâu đâu cũng có ánh mắt dò xét của mấy phụ nhân, Tiêu Ngự kiên trì chờ đợi. Hơn một tháng sau, vào một ngày cuối thu, đội ngũ Phượng Vân Phi phái đến thăm Phượng Chiếu Ngọc đã đặt chân đến thành Hoài Thiên.

Tiêu Ngự tỉnh dậy từ giấc ngủ nặng nề. Hít sâu vào luồng không khí tươi mát trong lành. Hắn chậm rãi xoay người, từ từ mở mắt.

Hoa khắc trên thành giường, vải đỏ làm trung gian, màn lụa xanh màu cỏ.

Tiêu Ngự hết khép rồi mở mắt. Tuy đã đến thế giới này mấy ngày, nhưng hôm nay mới là ngày hắn chân chính bước vào thời đại cổ xưa này.

Không chờ hắn suy nghĩ thêm, Bách Linh đã nhanh nhẹn kéo màn lên, "Tiểu thư dậy rồi. Mau đứng lên, Bách Linh hầu tiểu thư rửa mặt. Hôm nay lão gia phái người đến gặp tiểu thư đó, tuyệt đối đừng phạm sai lầm."

6. Chương 06: Thời Cơ Phản Kích

Editor: Vện

Bách Linh đổ nước vào chậu đồng, bưng đến giường, thấm ướt khăn lau mặt cho Tiêu Ngự.

Dù đã nhiều ngày… bị thế này, Tiêu Ngự vẫn không quen việc để một nhóc loli mười tuổi hầu hạ hắn.

"Thôi để đó đi, ta tự lau."

Tiêu Ngự nhích đến chậu đồng, dùng xà phòng thơm Bách Linh đưa để rửa mặt, lại xài cành dương liễu và muối đen đánh răng. Súc miệng xong còn bôi phấn thơm lên mặt.

Trịnh thị làm gì tốt đến mức chuẩn bị mỹ phẩm dưỡng da cho Phượng Chiếu Ngọc, mấy thứ này đều là của Bách Linh.

Trước đây, ngoại hình của bác sĩ Tiêu cũng thuộc dạng đẹp trai lai láng, tuy không chú tâm nghiên cứu các loại mỹ phẩm dưỡng da nhưng thỉnh thoảng cũng xài sữa rửa mặt bày trên quầy chuyên doanh.

Bây giờ được dùng mỹ phẩm dưỡng da cổ đại tinh khiết không hóa chất, tuy đồ cho người hầu không được tốt lắm nhưng vẫn còn hơn mấy chai lọ mỹ phẩm một nghìn một bình ở hiện đại. Bác sĩ Tiêu không khỏi xót xa cho món tiền mình đã bỏ ra những năm trước.

Tiêu Ngự dùng lòng bàn tay chà mặt, Bách Linh bên cạnh cuống đến quay vòng, "Sao tiểu thư lại dùng tay lau mặt. Da tiểu thư mềm như vậy, xoa đỏ lên thì biết làm sao."

Tiêu Ngự bất đắc dĩ bị Bách Linh kéo tay xuống, mặc cho tiểu nha đầu bốc một nắm phấn thơm nhẹ nhàng xoa lên mặt.

"Tiểu thư mười ba rồi, nếu có trưởng bối thu xếp cũng có thể sắp đặt hôn sự. Nhưng mà Tam thẩm kia thì thôi đi, khỏi phải bàn. Tiểu thư đẹp như vầy, sau này nhất định phải gả cho phu quân thật tốt, yêu thương tiểu thư. Vậy mới không phải hứng chịu cơn giận vô cớ của người khác." Bách Linh nhẹ giọng nói.

Bác sĩ Tiêu nghe xong, nhất thời cảm thấy mình vừa bị sét đánh xuống đầu.

Linh hồn hắn là một người đàn ông ba mươi thành thục, đến giờ vẫn chưa tính đến chuyện có bạn gái, giờ lại bị một nhóc loli lo lắng chuyện lấy chồng cho hắn

Khoan nói đến cá nhân hắn, thân thể này là con trai thứ thiệt, nếu thật sự gả cho người ta thì đêm động phòng phải làm gì Khi đó không phải sẽ bại lộ sao Lúc đó nhà chồng sẽ đối xử với hắn thế nào Thời đại này rất kiêng kỵ bị bàn tán chuyện xấu trong nhà, nếu người ta vì thể diện mà giết luôn con dâu mới cưới thì sao

Tiêu Ngự hoàn toàn không có hy vọng nào với tình hình nhân quyền của thời đại này.

Huống chi ở đây ai cũng cưới sớm, nếu sau này thật sự phải lập gia đình, đoán chừng ông chồng của hắn cũng cỡ mười sáu, mười bảy. Một thằng nhóc… bác sĩ Tiêu không thể nghĩ tiếp nữa.

Mà trước mắt có một vấn đề gấp rút buộc Tiêu Ngự phải nhìn thẳng vào.

Hiện tại hắn chỉ sinh hoạt trong tiểu viện này, ăn mặc ngày thường cũng không được "thiếu nữ" lắm, chỉ có tóc dài là giống thôi. Kịch cổ trang thì nam nữ gì cũng để tóc dài, mặc váy nên bác sĩ Tiêu tạm thời có thể chịu được.

Nhưng chờ đến lúc hắn ra khỏi khoảng không gian này thì trước mặt người đời, hắn chính là Đại tiểu thư Phượng gia đó…

Tiêu Ngự đột nhiên phát hiện, vấn đề lớn nhất của hắn không phải là tìm Trịnh thị và Phượng Vân Ninh tính sổ, mà là phải quen với thân phận "Đại tiểu thư" của mình. Quen ở đây không chỉ là quen với xưng hô của người khác mà còn bao gồm lời nói, cử chỉ của hắn. Cả trang phục, lễ nghi… toàn bộ phải phù hợp với thân phận Phượng đại tiểu thư mới được. Hắn nhất định phải hành xử như một tiểu thư khuê các chân chính, phải vậy mới có thể sinh tồn.

Con mụ Phượng Vân Ninh thiếu đạo đức abc xyz kia!

Đối với Tiêu Ngự, muốn triệt để thoát khỏi Phượng gia không khó. Nhưng mà thoát ra rồi thì phải đi đâu Hắn không biết đường, căn bản là không chạy xa được, nếu bị túm lại thì phải chịu tội theo luật. Huống chi hắn cũng không có nghề nghiệp kiếm sống, coi như có tài y thuật đi, nhưng nhìn bộ dạng nhỏ gầy này thì ai dám cho hắn xem bệnh Với lại nơi này không có các thiết bị máy móc hiện đại, không có máy chụp X-quang, không có dao mổ, đến ống nghe còn không có nên kiến thức y học hiện đại của hắn không có chỗ phát huy.

Còn người đang bị giam trong từ đường Phượng gia nữa chứ. Dù gì Phương thị cũng là mẹ ruột của Phượng Chiếu Ngọc, hắn tiếp nhận thân phận của Phượng Chiếu Ngọc, đương nhiên cũng phải gánh trách nhiệm. Bất luận là tình cảm hay đạo lý, hắn có làm gì cũng phải suy nghĩ cho Phương thị.

Phương thị là nữ tử khuê các truyền thống, là mẹ hiền vợ đảm mẫu mực, tuy phải chịu hết oan ức nhưng vẫn xem chồng như trời, người luôn tâm tâm niệm niệm ngoại trừ Phượng Chiếu Ngọc thì chính là Phượng Vân Phi.

Nghĩ đến đây, thấy phải ở lại tiếp tục đóng giả Phượng đại tiểu thư mới là lối thoát duy nhất. Tiêu Ngự bất đắc dĩ thở dài.

Địa vị mạnh hơn phận người, bác sĩ Tiêu chỉ có thể tạm thời cúi đầu.

Tiêu Ngự còn đang suy tính hoàn cảnh của mình, Bách Linh đã nhanh tay búi tóc thành hai xoắn ốc cho hắn, lục trong hộp nữ trang nửa ngày chỉ ra được có mấy cái trâm bạc đơn giản, cái nào cái nấy y chang nhau.

Bách Linh vừa giúp hắn cài trâm, vừa chua xót nói, "Tam thẩm thật quá đáng, đã lấy bạc của tiểu thư còn cắt xén chi tiêu. Lão thái gia, lão phu nhân cũng không quản nữa chứ, ít nhất cũng phải lấy bạc về, không cho đám người xấu được lợi."

Tiêu Ngự đang trầm tư, nghe âm thanh lanh lảnh mà giọng điệu như người lớn của nàng thì không khỏi buồn cười.

"Tiểu nha đầu, ngươi mới tham tiền ấy."

Bách Linh bất bình nói, "Tiểu thư, Bách Linh tính toán cho tiểu thư mà, sao gọi là tham tiền được. Tiểu thư ngày càng lớn, không thể không tính trước. Ca ca nói với nô tỳ hết rồi, Đại lão gia được như ngày hôm nay là nhờ di nương của tiểu thư lấy của hồi môn giúp ông ấy lo lót cho đám quan lại. Bây giờ bọn họ không chăm sóc tốt cho tiểu thư và di nương, trái lại còn khiến tiểu thư chịu khổ. Nô tỳ thấy không đáng gì hết!"

Tay Tiêu Ngự mân mê cái lược gỗ, chỉ cười lạnh.

Một cô nhóc mười tuổi còn hiểu đạo lý như thế, vậy một bầy già trẻ lớn bé Phượng gia lẽ nào không hiểu được Chỉ vì lợi ích cá nhân mà đánh mất lương tâm thôi.

Lô thị đuổi vợ chồng Phượng tam lão gia về nhà cũ "chăm sóc" Phượng Chiếu Ngọc, quả nhiên đôi vợ chồng nham hiểm này "chăm sóc" hắn cực kỳ tốt. Giờ hắn khoảng mười hai mười ba, nếu là nữ thì cũng đủ cao, nhưng so với đám con trai cùng tuổi thì hắn nhỏ con hơn rất nhiều.

Phượng Chiếu Ngọc có thể bình yên sống đến ngày hôm nay là nhờ Trịnh thị tham tiền của Phượng Vân Phi, chỉ cần còn lợi dụng được lợi ích từ hắn thì Trịnh thị sẽ không xuống tay hạ thủ.

Đối với Trịnh thị, nàng chỉ cần nuôi ăn một thiếu nữ nhu nhược vô dụng là có thể bỏ vào túi một mớ bạc, dại gì mà không làm. Về phần Lô thị, "Đại tiểu thư" đã bị nuôi thành một nha đầu nông thôn thiếu hiểu biết, không có khí chất, lóng ngóng vụng về, không có tài cán, đó là kết quả tốt với Lô thị rồi.

Chải đầu xong, Bách Linh lấy ra trong ngăn kéo một chiếc áo ngắn màu thiên thanh thêu hoa nhỏ vàng nhạt, nhìn vừa trẻ trung vừa đáng yêu.

Tiêu Ngự nhìn chằm chằm cái áo như nhìn hồng thủy mãnh thú, Bách Linh thì vô cùng cố chấp muốn hắn mặc vào.

"Bình thường mặc đơn giản, hôm nay tự nhiên mặc đẹp vậy làm gì." Tiêu Ngự khô khốc nói.

Đã bôi phấn, búi tóc thì thôi, bác sĩ Tiêu Nhịn! Nhưng tạm thời hắn không thể mặc cái áo hường phấn như vậy đâu mà!

Bách Linh nóng mũi, gần như khóc.

"Cái này đâu thể xem là đẹp được, ca ca nói, năm nào Đại lão gia cũng gửi thật nhiều đồ cho tiểu thư, y phục trang sức gì cũng có, mà đều bị Tam thẩm lấy cho Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư mặc hết rồi. Cái này ít ra tốt hơn nhiều so với y phục hiện tại của tiểu thư, hôm qua nô tỳ tìm cả buổi mới lấy ra được. Hôm nay lão gia phái người đến gặp tiểu thư, tiểu thư phải mặc thật đẹp để họ thấy hài lòng, rồi về kể cho lão gia, lão gia sẽ thích tiểu thư hơn."

Phượng Vân Phi gửi y phục và trang sức cho hắn hả Thứ cặn bã đó thật sự xem Phượng Chiếu Ngọc là nữ à

Tiêu Ngự thấy dáng vẻ sắp khóc đến nơi của Bách Linh, nhớ lại sớm muộn gì cũng phải làm quen, cũng không muốn phụ lòng tốt của nàng nên mặc cho Bách Linh hầu hắn mặc y phục.

Bách Linh lại lục trong tráp ra một khối ngọc bội xanh biếc đeo vào cho hắn, chuỗi tua dưới nút kết buông xuống bên hông. Tiêu Ngự đờ người đứng thẳng để Bách Linh chuẩn bị chu đáo cho hắn.

"Được rồi đó." Bách Linh đẩy hắn đến trước gương, trong gương phản chiếu hình ảnh một bóng người mảnh khảnh.

Không biết là bẩm sinh hay là kết quả của việc bị nuôi nhốt mà Phượng Chiếu Ngọc mặc trang phục nữ nhìn rất đẹp, chỉ là dáng người hơi cao so với con gái bình thường. Nhưng như vậy càng toát lên vẻ đẹp phóng khoáng, không vương chút yếu mềm.

Gương mặt vẫn là dung mạo của bác sĩ Tiêu, chỉ trẻ và non nớt hơn thôi, không nghĩ mặc đồ nữ vào cũng ra dáng tiểu thư khuê các lắm.

Tiêu Ngự sờ cái cằm bóng loáng. Bây giờ Phượng Chiếu Ngọc còn nhỏ nên có thể che giấu, chờ đến lúc hắn phát dục thì những đặc điểm nam tính sẽ hiện ra, khi đó Phượng Vân Ninh sẽ xử lý hắn thế nào đây

Người cô hờ này của hắn đúng là nhân vật đại diện cho câu độc nhất là lòng dạ đàn bà, Tiêu Ngự không dám xem nhẹ sự độc ác của nàng. Nói mới nhớ, lúc trước nữ nhân đó có sai người hoạn Phượng Chiếu Ngọc, may mà có Phương thị dùng cái chết đe dọa và ông nội Phượng Minh Văn kiên quyết không đồng ý, tức đến trúng gió, như vậy Phượng Vân Ninh mới đành từ bỏ.

Thời gian dần trôi, bây giờ Phượng Chiếu Ngọc chẳng là cái gì với nàng, nhưng ngộ nhỡ ngày nào đó nàng ta nhớ lại ân oán ngày xưa thì ai biết nàng ta sẽ dùng thủ đoạn gì với hắn

Tiêu Ngự chợt thấy hơi lạnh, Bách Linh không nói gì mà dẫn tiểu thư của mình bước ra cửa.

Tiểu viện của Phượng Chiếu Ngọc ở trong một khu nhà cũ kỹ vô cùng hẻo lánh. Thường ngày hắn bị quản thúc nên căn bản không ra ngoài gặp được ai. Lúc này, hai chủ tớ đi thẳng một đường ra cửa tiểu viện, từ bốn phương tám hướng có mười mấy ánh mắt không rõ ý tứ tra xét dọc theo.

Bình thường, Phượng Chiếu Ngọc mà dám bước ra khỏi cửa một bước sẽ có người tóm về ngay. Hôm nay do có Trịnh thị dặn trước, vì thanh danh của Phượng Vân Phi nên hắn cần phải lộ diện. Mấy người kia cũng chỉ nhìn chứ không dám làm gì hết.

Bước một chân ra cửa viện, Tiêu Ngự hít sâu một hơi, đây là bước chân tự do đầu tiên của hắn và Phượng Chiếu Ngọc! Lòng chưa kịp nhẹ nhõm thì bị một mùi lạ xông cho lảo đảo.

Tiêu Ngự bịt mũi, giờ mới phát hiện khu chuồng ngựa cách đó không xa. Có một cái nhà nhỏ và khu chuồng ngựa nằm phía Bắc đại viện Phượng trạch, khu chuồng ngựa chiếm gần hết bờ tường phía Bắc, tiểu viện của Phượng Chiếu Ngọc nằm co ro trong góc tường Tây Bắc.

Tiêu Ngự sâu sắc hoài nghi tiểu viện của mình vốn là phòng củi hay nhà kho gì đó.

Đồ Phượng tam lão gia và Trịnh thị thiếu đạo đức!

Tiêu Ngự bịt mũi, để Bách Linh dắt hắn đi.

Phượng trạch rất lớn, cấu trúc trải dài từ Đông sang Tây, phía Đông là khu vườn, tiểu viện của hắn ở góc Tây Bắc, Lạc Phân viện của Trịnh thị ở phía Nam.

Bách Linh dẫn hắn đi qua con đường nhỏ vòng vèo trong vườn, rẽ ngoặt đến mức Tiêu Ngự choáng đầu.

Lúc này, hai phụ nhân do Phượng Vân Phi phái đến đang ngồi trên chủ tọa trong Lạc Phân viện, Trịnh thị tiếp khách, đám người hầu đang tháo gỡ mấy thứ được đem về từ kinh thành.

"Trương đại nương, Bạch đại nương mau nếm thử vài món đặc sản thành Hoài Thiên xem. Chắc chắn không sánh được với mấy món tinh xảo của Phượng phủ ở kinh thành, mong hai vị đừng ghét bỏ." Trịnh thị sai tiểu nha hoàn bày trà bánh hàn huyên, thái độ vô cùng thân thiết.

Trương đại nương nói, "Tam thẩm khỏi bày vẽ làm chi, hai lão già chúng ta nào dám ghét bỏ món ăn nhà cũ. Bây giờ mọi thứ đều được đưa đến, coi như chúng ta đã không phụ tín nhiệm của lão gia. Lão gia có chuyển lời cho Tam lão gia và Tam thẩm, nói mấy năm nay đã phiền Tam lão gia và Tam thẩm phải nhọc lòng, thân huynh đệ không nói không thân, sau này còn nhờ hai vị chăm sóc Đại tiểu thư."

7. Chương 07: Lần Đầu Đối Mặt

Editor: Vện

Trịnh thị cười nói, "Đại bá khách khí quá, chuyện này cần chi phải nói Ta chăm lo Đại tiểu thư nhiều năm như vậy, đã sớm xem nàng như con gái ruột rồi." Nói rồi hô hoán tiểu nha hoàn, "Đến viện tử nhìn xem, sao Đại tiểu thư vẫn chưa đến vậy Không phải hôm qua đã báo sẽ có hai vị đại nương đến gặp nàng sao Các ngươi có nói với tiểu thư không đấy Đứa nào cũng phớt lờ lệnh của chủ nhân, nếu có sơ suất gì, coi chừng ta đem bán cái đám chây lười các ngươi bây giờ."

Tiểu nha hoàn oan ức bĩu môi, "Trời vừa sáng nô tỳ đã báo tin rồi, Đại tiểu thư có biết mà. Nô tỳ còn truyền đạt lời dặn của phu nhân, nói có đại nương theo lời Đại lão gia và Đại thẩm từ kinh thành xa xôi đến thăm Đại tiểu thư, họ xem như đại diện cho Đại lão gia và Đại thẩm nên nhất định phải kính trọng. Nhưng mấy hôm trước Đại tiểu thư muốn lén đi thăm di nương, tâm tình sa sút nên ngủ hơi trễ đó mà."

Tiểu nha hoàn vừa nói xong, sắc mặt hai phụ nhân kia cũng sa sầm theo. Các nàng vốn là quản sự ở Phượng phủ, là cánh tay đắc lực của Lô thị, nếu không làm gì có vinh dự nhận nhiệm vụ này. Bây giờ Đại tiểu thư thất lễ với các nàng như vậy, trong lòng sao thấy thoải mái được Chỉ là thứ nữ tép riu mà tưởng mình là chủ nhân chắc

Trịnh thị nhìn hai phụ nhân, trầm mặt khiển trách, "Ai bảo ngươi lắm lời như vậy. Còn không mau đi mời Đại tiểu thư đến đây!"

Bấy giờ tiểu nha hoàn mới chạy vụt đi. Bạch đại nương nhếch miệng, "Nha đầu này cũng thật thông minh, cái gì nên nói thì nói hết, bổn phận của người hầu là không được lừa dối chủ nhân, cũng không đâm thọt ai. Bằng không tỷ muội chúng ta còn tưởng mình ăn ở thế nào để người ta không sẵn lòng tiếp đón."

Trịnh thị cười hùa theo, không ai đề cập đến mấy cái rương Phượng Vân Phi gửi cho Phượng Chiếu Ngọc.

Phượng Chiếu Điềm tiện tay mở đại một cái rương, bên trong là từng kiện y phục được gấp ngay ngắn, còn có một chiếc hộp nhỏ đựng trang sức lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Phượng Chiếu Điềm cầm một cây trâm vàng đính ngọc lưu ly ướm thử trên đầu, hai má hiện ra lúm đồng tiền.

"Trong thư, Đại bá mẫu có nói tráp trang sức này là lễ vật được ban thưởng trong cung, quả nhiên tinh xảo vô cùng."

Phượng Chiếu Tình chỉ liếc nhìn một chút rồi cười nhạt, không như Phượng Chiếu Điềm đến tận chỗ chiếc rương lục lọi, vô cùng đoan chính, lễ độ, đúng là phong thái của một thế gia khuê các.

Trái ngược hẳn với muội muội của nàng, trước mặt người ngoài cần gì phải thể hiện sự thích thú rõ rệt thế kia, thật tầm thường.

Phượng Chiếu Điềm còn đang tìm kiếm trong rương, từ cửa viện, Tiêu Ngự và Bách Linh chậm rãi bước vào. Ánh mắt u ám của Trịnh thị nhìn xuống, Tiêu Ngự từ tốn đến gần nàng.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Ngự chân chính đối mặt Trịnh thị, không kiềm được chăm chú quan sát nàng ta.

Vóc dáng Trịnh thị thuộc loại trung bình, nhìn khoảng hơn hai mươi, mặt hơi dài, mắt hẹp môi mỏng, tướng mạo khắt khe.

"Thỉnh an Tam thẩm." Tiêu Ngự lấy lại bình tĩnh, nắm hai tay để trước ngực, khom người như trong ký ức hành lễ với Trịnh thị, nhẹ giọng thưa.

Không chờ Trịnh thị lên tiếng, hắn đã đứng thẳng người, lẳng lặng cúi đầu.

Không phải Tiêu Ngự không am hiểu lễ nghi, dù gì hắn cũng đã quan sát thế giới này mười mấy năm, chỉ sợ những người ở đây còn không biết nhiều bằng hắn kìa.

Cũng không phải hắn cố ý bất kính với Trịnh thị, thật ra sau khi hành lễ xong thì hắn dựng hết tóc gáy, cả người nổi da gà nên phải đứng lên ngay.

Muốn quen được với thân phận Phượng đại tiểu thư, hắn còn một chặng đường rất dài…

Trương đại nương và Bạch đại nương cũng đánh giá Phượng Chiếu Ngọc. Chỉ thấy vóc dáng nàng gầy gò, cao hơn nhiều so với thiếu nữ cùng tuổi, ngoan ngoãn, sắc mặt hơi tái, khí chất ôn hòa nhưng không hề nhút nhát như trong thư Trịnh thị gửi cho Lô thị.

Con gái mười hai, mười ba bắt đầu trổ mã, gương mặt lớn lên vô cùng xinh đẹp, mi thanh mục tú, mũi thẳng môi mềm, da thịt nõn nà, đẹp tuyệt trần lại khí khái. Vừa giống thiếu niên nhanh nhẹn lại có khí chất như lan như ngọc, hai loại khí chất mâu thuẫn trên người nàng lại hài hòa vô cùng, khiến người ta nhìn một cái liền kinh diễm.

Chỉ một thân trang phục mộc mạc, mặt không son phấn mà so với Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư áo quần sang trọng còn đẹp hơn mấy phần. Thậm chí, so với những tiểu thư khuê các mà Trương đại nương và Bạch đại nương từng gặp trong kinh thành, không ai sánh được với Phượng Chiếu Ngọc.

Tuy nhan sắc Phương thị cũng không tệ, nhưng có thể sinh ra con gái đẹp đến thế này, thật khiến người ta phải kinh ngạc. Nhớ lại tướng mạo của Đại thiếu gia Phượng Chiếu Kỳ, hai người mà đứng chung chắc chắn không ai không nhận ra đây là một đôi tỷ đệ ruột thịt.

Trương đại nương và Bạch đại nương nhìn nhau, chỉ sợ phu nhân thấy tình huống này sẽ chẳng vui vẻ gì.

Tiêu Ngự để bọn họ đánh giá thoải mái, hắn chỉ ngoan ngoãn cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Trịnh thị ho nhẹ, không hài lòng nói, "Đứa nhỏ này, thấy hai vị đại nương tại sao không chào, đứng ngốc ở đó làm gì."

Tiêu Ngự khó chịu với lời nhắc nhở thân mật của nàng ta. Rõ ràng, bình thường mà thấy Phượng Chiếu Ngọc thì tránh như tránh tà, trong lòng cả hai đều hiểu rõ mà còn có thể làm bộ làm tịch như vầy, đời người đúng là vở kịch.

Tiêu Ngự ngẩng đầu quan sát hai phụ nhân, ánh mắt hai người kia nhìn hắn có chút cay nghiệt.

Tiêu Ngự nhếch khóe môi, nhẹ giọng nói, "Không biết chức vị của hai vị đại nương trong phủ là gì Chiếu Ngọc ngu dốt, không biết xưng hô thế nào."

Giả tạo thì đã sao, diễn riết sẽ quen thôi. Trịnh thị cố gắng diễn xuất như vậy, sao hắn có thể thua được!

Trịnh thị cười nói, "Hai vị đây đều là quản sự trong viện mẫu thân con, con gọi họ là Trương đại nương và Bạch đại nương là được rồi." Nói xong thì nhìn Tiêu Ngự, dùng ánh mắt giục hắn mau chóng hành lễ.

Chỉ là hai bà quản gia thôi mà, Lô thị mới là ghê gớm nhất, mụ ta phái hai phụ nhân này đến đây bắt "Phượng đại tiểu thư" hành lễ với nô bộc

Trịnh thị đúng là tận tâm tận lực chà đạp Phượng Chiếu Ngọc, thật xứng đáng với tiền lương Lô thị trả cho nàng ta.

"Không biết vị nào là quản sự của mẫu thân." Ánh mắt Tiêu Ngự băn khoăn đảo qua đảo lại hai phụ nhân, chỉ thấy sắc mặt Trương đại nương và Bạch đại nương lạnh lẽo hẳn đi, hai người vốn đang chờ Đại tiểu thư hành lễ nên tâm tình chẳng mấy tốt đẹp.

Sinh hoạt thường ngày của nữ nhân vốn chẳng có gì phong phú, nếu không có gì làm sẽ suy nghĩ về cách đối nhân xử thế, cân nhắc suy nghĩ của người khác, nói một câu phải uốn lưỡi bảy lần, nghe một câu cũng phải nghe cho ra thâm ý trong đó. Huống hồ Tiêu Ngự nói mấy lời này thẳng thừng như vậy.

Thiên tử lấy Hiếu trị thiên hạ, nếu là quản sự của Lô thị, đến phủ của tiểu thư, muốn tiểu thư hành lễ cũng phải xem tâm tình của tiểu thư chứ, người hầu ở đâu thì ở yên chỗ đó đi.

Trịnh thị quắc mắt, cả giận nói, "Ngọc Nhi, con nói cái gì vậy Uổng công ta ngày ngày dạy dỗ con, lễ phép quy củ của con bị chó tha mất rồi sao"

Tiêu Ngự nghe một tiếng "Ngọc Nhi" mà rùng mình, lông tóc toàn thân dựng lên hết. Bách Linh liền bước lên đỡ tiểu thư nhà mình. Coi dáng vẻ "yếu đuối" của tiểu thư đi, thấy Trịnh thị bắt nạt tiểu thư nhà mình trắng trợn như vậy, Bách Linh cau mày trừng mắt với Trịnh thị.

Tiêu Ngự vội đứng chắn ánh mắt của Bách Linh nhìn Trịnh thị, kéo nàng ra phía sau.

Mặt mũi ca ca của Bách Linh có lớn đến mấy cũng không bằng Trịnh thị, tuy trừng mắt thì Trịnh thị cũng không thể xử tội Bách Linh, nhưng đắc tội với tiểu nhân thì hậu họa khôn lường.

"Không biết Chiếu Ngọc nói sai cái gì Mỗi một lời ăn tiếng nói của Chiếu Ngọc đều tuân theo lễ giáo, không dám sơ sót. Nếu có chỗ nào không đúng, kính xin Tam thẩm chỉ giáo." Tiêu Ngự cúi đầu nói.

"Ngươi!" Trịnh thị đang trừng hắn nhất thời cứng họng, nàng đâu thể nói trắng là hắn không chịu hành lễ với hai phụ nhân kia là không sai Trước đây, gặp nàng thì Phượng Chiếu Ngọc luôn cúi đầu không nói một chữ, lầm lầm lỳ lỳ. Hôm nay nàng tính khoe khoảng thành quả chèn ép Phượng Chiếu Ngọc trước mặt tâm phúc của Lô thị, vậy mà Phượng đại tiểu thư lại không phối hợp, con nhóc này xảo quyệt như thế từ khi nào vậy

Trịnh thị tàn bạo trừng Bách Linh hồi lâu, cho là Bách Linh xúi giục, nhưng không nổi điên ngay mà lạnh lùng hô, "Thôi, khách còn ở đây, ngươi về chỗ mình đi. Người đâu, đưa Đại tiểu thư về! Nhớ trông chừng Đại tiểu thư cho kỹ, nếu có bất trắc ta sẽ không tha cho bất kỳ ai."

Tiêu Ngự biết Trịnh thị muốn dẫn hắn giam trở lại cái chuồng ngựa trong tiểu viện. Nhưng hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, hắn có toan tính khác, sao có thể thuận theo ý Trịnh thị được.

Tiêu Ngự không phản ứng lại Trịnh thị, chỉ mỉm cười nói với hai người Trương Bạch, "Hai vị Trương đại nương, Bạch đại nương bôn ba đường dài, Chiếu Ngọc vô cùng cảm kích. Không biết phụ thân và mẫu thân có nhắn nhủ gì cho Chiếu Ngọc không"

Mặc kệ tâm tư mấy người này xấu xa đến đâu nhưng ngoài mặt vẫn phải ăn nói nhỏ nhẹ. Đã đánh tiếng là đến thăm Phượng Chiếu Ngọc thì phải có gì đó bày tỏ lòng thành chứ.

Phượng Chiếu Điềm đang lục hòm lục rương trong sân hừ lạnh, nói với Phượng Chiếu Tình, "Chỉ e Đại bá phụ căn bản không biết nó là cọng hành củ tỏi nào nữa, nói cứ như Đại bá phụ quan tâm nó nhiều lắm, đúng là không biết xấu hổ."

Nàng cố ý nói nhỏ, chỉ đủ cho mấy người có mặt trong sân nghe được thôi. Bách Linh liền biến sắc, hận đến cắn chặt môi mà không dám cãi lại, chỉ lo dìu tiểu thư nhà mình.

Phượng Chiếu Tình nhẹ giọng quát khẽ, "Trước mặt bao nhiêu người đừng nói mấy lời hỗn hào như vậy, nghĩ trong bụng là được rồi."

Trịnh thị và hai phụ nhân Trương Bạch vờ như không nghe thấy, chứ ai cũng biết đây là sự thật.

Tiêu Ngự lia mắt nhìn Phượng Chiếu Điềm, khẽ cười, "Không biết Đại bá phụ trong lời Lục muội là ai nhỉ"

"Biết rõ còn hỏi. Đừng để ta nói trắng ra, không biết ai mất mặt à." Phượng Chiếu Điềm đung đưa cái chuông vàng, khinh thường đáp trả.

Tiêu Ngự không hiểu nhìn Trịnh thị, "Tam thẩm, ý trong câu của Lục muội dường như muốn chỉ trích Chiếu Ngọc. Nhưng Chiếu Ngọc thực sự không hiểu, mong Tam thẩm giải thích rõ ràng."

Trịnh thị cực kỳ mất bình tĩnh.

Mọi người đều biết Phượng Chiếu Ngọc đang nói đến chuyện gì, chỉ là không nói hoạch toẹt ra thôi. Không biết Phượng Chiếu Ngọc ngốc thật hay đang giả ngu, phải hỏi tường tận như thế để làm gì Có nói ra thì người mất mặt cũng là nàng, căn bản vẫn là một đứa ngu xuẩn, chẳng khôn khéo hơn được.

Nói ra cũng sẽ lộ thanh danh chẳng tốt đẹp của Phượng Vân Phi.

Ai bảo lần này Phượng Vân Phi muốn mua danh chuộc tiếng chứ. Tuy trước giờ Trịnh thị không ưa gì ông anh chồng hèn nhát nhưng không dám quấy rối, dù gì thì người hưởng lợi vẫn là Lô thị và Phượng Vân Ninh.

"Lục muội của ngươi nói đùa đấy." Trịnh thị đáp qua loa, sắc mặt cực kỳ xấu.

Mắt Tiêu Ngự lóe ánh nhìn khinh thường, nhìn hai phụ nhân, "Trương đại nương và Bạch đại nương là quản sự trong viện của mẫu thân, vậy chắc phải biết rõ. Hai vị có biết người trong lời của Lục muội là ai không" Không chờ hai phụ nhân thoái thác, Tiêu Ngự nhẹ giọng nói tiếp, "Phụ thân của Lục muội hẳn là Tam thúc, vậy Đại bá phụ của Lục muội chỉ có thể là phụ thân ta, có nghĩ cũng không nghĩ ra người nào khác."

Hắn nói xong thì nhìn Trịnh thị. Trịnh thị ngẩn người mất một lúc mới phản ứng được, lời Phượng Chiếu Ngọc rõ ràng đang nói đến khoảng thời gian bẩn thỉu của nàng, mặt mày Trịnh thị đỏ gay, mắt quắc lên, chỉ tay vào hắn, "Ngươi!"

Tiêu Ngự không nhìn nàng ta, nói tiếp, "Phụ thân nhớ đến ta, đó là tấm lòng nhân từ của phụ thân. Lục muội gièm pha phụ thân ta như vậy, không biết là sẽ làm lòng người bất ổn sao Nghe nói phụ thân sắp thăng chức Tổng quản thái y, lẽ nào có ai xúi giục Lục muội cố ý bôi nhọ thanh danh phụ thân, muốn phá hỏng tiền đồ của ông Rốt cuộc là ai chỉ điểm sau lưng muội!" Đôi mắt hoa đào của Tiêu Ngự đột ngột bắn về phía Phượng Chiếu Điềm, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị hẳn lên, "Đây không phải chuyện nhỏ, Lục muội có thể không hiểu chuyện, nhưng nếu có người cố ý gây khó dễ thì đó là chuyện lớn của Phượng gia chúng ta. Nhất định phải báo cho tằng tổ bá phụ trưởng tộc biết, phải điều tra đến cùng!"

Đúng là một bài phát biểu tuyệt vời, bác sĩ Tiêu âm thầm tự tặng mình một cái tượng vàng Oscar.

Phượng Chiếu Điềm đứng ngốc luôn, Trịnh thị và hai phụ nhân Trương Bạch cũng ngẩn người. Vốn là Phượng Chiếu Điềm đang châm chọc Phượng Chiếu Ngọc mà, sao lại biến thành chuyện gây náo động vậy

Các nàng sao biết được, ngày xưa bác sĩ Tiêu là một cao thủ diễn thuyết, ngoài bản lĩnh y thuật thì tài thuyết trình là số một.

Tiêu Ngự lững thững đi một vòng sân, giơ tay gọi một gã sai vặt. Gã này từ kinh thành tới, nhìn mặt ngu ngơ, dường như không biết gì về bí mật trong nhà.

Không biết mới tốt, vậy mới sai bảo được.

"Ngươi, mau đến tiền viện truyền lời, nói có người xấu muốn bôi nhọ danh tiếng của Phượng đại lão gia, chặn đường quan của phụ thân ta, nhất định phải tra xét kỹ càng."

Trịnh thị bừng tỉnh, sao nàng có thể để lan truyền mấy câu này chứ Vội hô, "Không được đi! Ta xem đứa nào dám đi!" Nói rồi đứng bật dậy bước tới.

Gã sai vặt luống cuống, Tiêu Ngự nhìn Bách Linh làm ám hiệu, ra dấu không tiếng động, "Làm loạn."

Bách Linh còn đang trố mắt nhìn tiểu thư nhà mình đột nhiên đại phát thần uy, giờ mới nhận ra chỉ thị của Tiêu Ngự. Làm loạn Những chuyện khác nàng không biết, chứ làm loạn thì… quá thành thạo rồi. Bách Linh sôi sục ý chí chiến đấu, guồng chân kéo gã sai vặt chạy về hướng tiền viện.

"Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì Đại tiểu thư đã nói rõ hết mọi chuyện rồi, ngươi muốn che giấu hả, chẳng lẽ ngươi chính là đồng bọn!"

Đây là tội lớn, mấy cái khác gã chưa rõ, nhưng câu này đã làm gã thức tỉnh. Gã chỉ cần ra ngoài truyền lời thôi, đây là lệnh của Đại tiểu thư, nếu có xảy ra chuyện cũng không rơi lên đầu gã.

Trịnh thị thấy Bách Linh và gã sai vặt chạy ra sân, tức tối giậm chân, hô hoán đám nha hoàn, "Các ngươi là người chết à! Còn không mau chặn hai đứa nó lại!"

Tiêu Ngự chân dài, sải vài bước đã đến cửa, hắn quay đầu nhẹ nhàng cười, "Tam thẩm cần gì phải vội, ở lại chờ tằng tổ bá phụ đến điều tra mọi việc là được rồi. Không thể bỏ qua cho những người có ý đồ xấu. Nếu không thẹn với lương tâm thì đừng ngăn cản, kẻo trở thành đồng phạm đó. Phụ thân cố ý phái người từ kinh thành đến thăm ta, còn đưa nhiều thứ tốt như vậy, sợ ta chịu đói rét, tình cha cảm động biết nhường nào. Bây giờ có chuyện can hệ đến đường quan của phụ thân, Tam thẩm không màng cũng được, nhưng ta không thể không quan tâm."

Thấy hắn quy kết tội danh, đám nha hoàn muốn đuổi theo liền chần chừ.

Ngoài lề:

Cái câu "Làm loạn" ban đầu tôi tính gõ "Quẩy lên" nhưng thấy nó không hợp thời nên thôi, bỏ.

Tôi đang thèm trà xanh latte nhưng hết tiền, lục trong nhà thấy hộp trà đóng gói Birdy, pha 3 gói với nước sôi, uống không thua gì ngoài tiệm. Các bạn có thể thử xem, có dở cũng đừng đổ thừa tại tôi xúi, tùy khẩu vị thôi nhé.

8. Chương 08: Chẳng Sợ Đục Nước

Editor: Vện

Nha hoàn, quản sự trong nhà có ai ngốc đâu, có lúc phải ra sức phấn đấu, nhưng có lúc càng làm càng sai. Vậy nên làm ít sai ít, không làm không sai.

Trước đây, Lục tiểu thư châm chích Đại tiểu thư là chuyện bình thường, Đại tiểu thư cũng chưa từng đáp trả nửa chữ. Bây giờ lão gia sai người đến thăm nên nàng tự tin hơn, vậy không phải lão gia coi trọng nàng rồi sao Nên đám nha hoàn không dám xem lời của Đại tiểu thư là gió thoảng bên tai nữa.

Trịnh thị thấy chỉ vài ba câu dối trá của Phượng Chiếu Ngọc đã dọa được đám người hầu của mình thì giận muốn té ngửa, tức tối đá nha hoàn gần mình nhất.

"Các ngươi được lắm, lời chủ nhân cũng không nghe, đã vậy ta giữ các ngươi lại làm gì nữa Ngày mai ta sẽ bán hết đám chúng bây!"

Trịnh thị xưa nay ác độc có tiếng, nàng vừa nói xong, một bầy nha hoàn chạy ra đẩy Phượng Chiếu Ngọc đang chắn cửa qua một bên, đuổi theo hai người kia.

Tiêu Ngự cũng tươi cười nhường lối. Bách Linh là đứa trẻ lanh lợi, hắn câu giờ nhiêu đó cũng đủ rồi. Nếu tiền viện có biến cố gì Bách Linh cũng đối đáp được. Tiêu Ngự không màng những nha hoàn kia, chỉ thong thả về ngồi xuống chỗ cũ.

Đám phụ nhân Trương Bạch hai mặt nhìn nhau, từ đầu đến cuối vẫn chưa có động tĩnh. Tiêu Ngự cảm nhận được ánh mắt dò xét của hai người nhưng vờ như không biết, chỉ ngoan ngoãn ngồi cúi đầu, cứ như vụ náo loạn vừa rồi không liên quan gì đến hắn.

Tiêu Ngự chậm rãi chà xát đầu ngón tay thon nhỏ, đây là thói quen do làm bác sĩ ngoại khoa. Hôm nay có thời cơ tốt như vậy, hắn phải nghĩ cách làm lớn một trận để Trịnh thị không thể cậy thế hà hiếp hắn như trước nữa.

Phượng Chiếu Điềm vẫn còn đứng ngẹt mặt giữa sân, không biết chuyện gì vừa xảy ra. Rõ ràng nàng chỉ châm biếm Phượng Chiếu Ngọc vài câu như thường ngày thôi mà, thậm chí chưa mắng chửi mà sao lại ra tình cảnh này Nhìn Trịnh thị hối hả sai đám nha hoàn đuổi theo Bách Linh, Phượng Chiếu Điềm mơ hồ cảm giác được mình vừa gây họa, không nhịn được rụt cổ lại.

Phượng Chiếu Tình vỗ tay nàng, dịu dàng nói.

"Đừng sợ, muội chỉ vô tình lỡ lời thôi, không ai trách muội đâu."

Phượng Chiếu Điềm hơi an tâm, khẽ dựa vai tỷ tỷ, cùng Phượng Chiếu Tình vào nhà trong kéo ghế ngồi.

Trịnh thị dụng tâm dạy dỗ Phượng Chiếu Tình rất chu đáo, bản thân nàng cũng xem vị tiên nữ Phượng tam tiểu thư trong kinh thành là tấm gương phải noi theo, nên so với Phượng Chiếu Điềm được nuông chiều từ nhỏ thì nàng trận trọng hơn rất nhiều.

Phượng Chiếu Tình tỉ mỉ quan sát Đại tỷ có vẻ hơi lạ ngồi đối diện, Phượng Chiếu Ngọc không chú ý đến các nàng, chỉ bình thản ngồi đó.

Trịnh thị sai người đuổi theo, lại an bài mấy phụ nhân có địa vị đến tiền viện ngăn cản các lão gia và thiếu gia đến tìm, vừa thở một hơi, quay lại thấy dáng vẻ ung dung của Phượng Chiếu Ngọc thì nhất thời giận muốn bốc hỏa. Nàng không giả vờ hòa nhã nữa, dù gì người ở đây cũng biết hết chuyện trong nhà rồi, nàng còn diễn kịch cho ai xem.

Trịnh thị chỉ vào mũi Phượng Chiếu Ngọc, chửi ầm lên, "Con tiện nhân bỉ ổi! Ngươi cho rằng dùng thủ đoạn hạ lưu này là có thể bay lên làm phượng hoàng hay sao Cái thứ đạo đức chó gặm! Mới nhỏ đã đê tiện như vậy, nhìn ngươi thôi cũng đủ xúi quẩy! Nếu không phải ngươi còn chút tác dụng thì ta đã theo ý Đại phu nhân, đem ngươi…"

Phượng Chiếu Tình nhíu mày, muốn lên tiếng ngăn cản. Hai phụ nhân Trương Bạch thấy Trịnh thị càng nói càng bậy, nghe đến câu cuối thì tái mặt, đồng thanh mắng, "Tam thẩm cẩn thận lời nói!"

Trịnh thị nghẹn lời, tức đến đỏ mặt nhưng không dám mắng hết câu.

Tiêu Ngự cúi đầu nghe thấy tiếc nuối vô cùng. Mụ đàn bà chua ngoa đanh đá này sao không nói luôn phần quan trọng nhất đi Vậy hắn mới có thể làm lớn chuyện hơn, kéo Lô thị xuống nước luôn.

—o0o—

Lại nói đến Bách Linh và gã sai vặt chạy tóe khói đến tiền viện, núp sau cửa bán nguyệt nhìn vào trong, chỉ thấy trong sân bày hai mươi mấy cái bàn tròn lớn ngồi đầy khách đang ăn uống say sưa.

Cái bàn ở chủ vị lớn hơn một chút, ngồi ở chủ tọa là tộc trưởng Phượng thị – Phượng Thường Hỉ, ngồi dưới lần lượt là huynh đệ của ông, Phượng Thường Nhạc và Phượng Thường An. Phượng Thường An chính là Tam lão thái gia, tằng tổ phụ của Phượng Chiếu Ngọc và là tổ phụ của Phượng Vân Phi.

Ba ông lão đều hơn sáu mươi mà thân thể vẫn rất khỏe mạnh. Phượng Vân Phi lên kinh thành, để lại phụ thân hắn Phượng Minh Văn – trưởng tử của Tam lão thái gia, và hai con trai một con gái của ông trông coi việc làm ăn của dược quán Phượng gia.

Trừ ba vị lão thái gia thì còn có Phượng Vân Phi và Tam đệ của hắn, Phượng Vân Cửu ngồi ở dưới, đó là phu quân của Trịnh thị. Những người khác Bách Linh không biết.

Trong số đó, có một thiếu niên khiến Bách Linh vừa thấy đã giật cả mình, cậu ta khoảng mười hai, mười ba, vô cùng tuấn tú, khí chất bất phàm. Nhưng nếu chỉ có vậy thì không đủ khiến Bách Linh giật mình. Làm nàng hết hồn chính là gương mặt, tuy cậu ta nhìn cao lớn hơn, mang hơi thở khỏe khoắn của thiếu niên nhưng ngũ quan của cậu ta giống tiểu thư nhà mình đến tám phần!

Đó không lẽ là đệ đệ song sinh của Đại tiểu thư, Phượng đại thiếu gia Phượng Chiếu Kỳ sao! Cậu ta cũng đến thành Hòai Thiên à Đến gặp tiểu thư sao Nhưng tại sao không có ai báo tin cho tiểu thư biết hết vậy

Đầu óc Bách Linh rất nhanh quay về hiện tại, đôi mắt to linh động quét một lượt mấy vị khách, gã sai vặt bên cạnh đã gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

"Nhiều người quá, giờ phải làm sao đây Không được rồi, đừng làm ầm ĩ, nếu làm lão gia giận nhất định sẽ ăn roi…"

Thấy gã sai vặt nói nhảm, Bách Linh khinh bỉ liếc gã. Nhưng mà, tình hình như vậy quả thật không thích hợp để cáo trạng, nếu huyên náo quá lớn làm ảnh hưởng đến đường quan của Phượng đại lão gia thì người hứng quả dưa rơi xuống đầu chính là tiểu thư nhà mình.

Bách Linh cắn môi suy nghĩ rồi rỉ tai với gã sai vặt mấy câu, gã nghe xong thì không bất an như vừa rồi nữa nhưng vẫn còn chút e dè, "Làm vậy có được không đó"

Bách Linh lườm gã tóe lửa, "Thật không có tiền đồ, ta đâu có bắt ngươi đi cáo trạng, chỉ nhờ ngươi tìm quản gia bảo hắn gọi gia nhân đứng bên ngoài chờ lệnh thôi. Có thế cũng không dám, lá gan của ngươi chắc chỉ to bằng hạt gạo!"

Bị một tiểu nha đầu coi thường như vậy, sao gã có thể chịu được, huống chi gã đến từ kinh thành, không lý nào lại chịu thua một nha đầu nông thôn Gã lập tức đứng lên, nghiêm mặt nói, "Ta đi là được chứ gì!" Rồi hùng hổ chạy ra ngoài.

Bách Linh cũng bật dậy, phủi bụi đất trên người. Quay lại nhìn đám người của Trịnh thị sắp đuổi đến nơi, nàng vội chạy vào trong, men theo bờ tường tiến đến bàn của Đại lão thái gia, đi thẳng đến chỗ ông quỳ xuống. Đôi mắt to ngấn nước, âm thanh kiên cường lẫn ấm ức, "Đại lão thái gia, cầu xin Đại lão thái gia cứu mạng tiểu thư nhà ta!"

Vóc người nàng thấp bé, sau khi quỳ thì bị cái bàn che mất. Cả bàn kinh động, Đại lão thái gia không hiểu hỏi, "Xảy ra chuyện gì"

Bách Linh liếc thấy người của Trịnh thị đã sắp đến cửa viện, vội vã trả lời, "Bẩm Đại lão thái gia, ta là người hầu của Đại tiểu thư. Hôm nay lão gia có sai người thăm tiểu thư, còn đưa rất nhiều đồ đến hậu viện. Nhưng có người muốn cướp mấy chiếc rương đó, Đại tiểu thư ghi lòng tạc dạ tấm lòng của lão gia nên không nỡ để người khác đụng vào nên chỉ nói một hai câu, những người kia… Những người kia lại cười nhạo, sai đám người hầu bao vây, muốn động thủ với tiểu thư! Đại tiểu thư sợ ảnh hưởng đường quan của lão gia nên muốn nói cho mọi người biết. Xin Đại lão thái gia đến đó nhìn một chút, chậm trễ chỉ sợ tiểu thư bị họ ức hiếp chết mất!"

Bách Linh nói xong liền dập đầu liên tục, đến nỗi vầng trán xanh tím, nước mắt lấm lem rơi xuống nền đất.

Những giọt nước mắt cũng không phải giả tạo, tuy Bách Linh có nói quá lên một chút nhưng nỗi oan ức là thật.

Chủ tớ hai người đã trải qua những ngày không bằng nô bộc, tuy nàng không biết Phượng Vân Ninh và Lô thị cố ý nhắm vào Phượng Chiếu Ngọc, nhưng tiểu thư nhà mình bị giam lỏng ở tiểu viện hoang vắng cũ kỹ kia mười mấy năm, không được phép gặp ai. Thậm chí Phượng tam thẩm còn bỏ thuốc vào đồ ăn của tiểu

thư vô số lần, ngu ngốc đến mấy cũng phát hiện nguy hiểm. Huống chi Bách Linh không ngốc chút nào, nàng còn thông minh hơn khối người.

Đại lão thái gia nhíu chặt đôi mày, ngẩng đầu nhìn bàn những vị khách khác.

Có thể ngồi ở đây đều là những nhân vật tai to mặt lớn ở thành Hoài Thiên. Phượng Vân Phi bị người ta vạch tội đức hạnh thấp kém, bọn họ vì thanh danh của Phượng Vân Phi nên rất cần ngôn luận ủng hộ của những vị đức cao vọng trọng này.

Vừa rồi họ còn đang hứng chí bàn luận Phượng Vân Phi săn sóc Phượng Chiếu Ngọc chu đáo ra sao, khen ngợi hắn đúng là cha hiền, giờ lại xảy ra chuyện như vậy, còn ngay trước mặt quan khách. Việc này khác gì cú tát vào mặt, thân là tộc trưởng, ông không thể bỏ qua.

Đại lão thái nhìn một lượt, thấy vẻ mặt mấy vị danh sĩ cố ý mời đến có chút tế nhị. Nhất định phải giải quyết chuyện này êm xuôi, lúc này có người đang chờ Phượng gia mắc sai lầm, chỉ cần sơ suất một chút sẽ bị lợi dụng ngay, bọn họ không được phép bất cẩn.

"Đi, đến hậu viện xem sao. Tiểu nha đầu đừng dập đầu nữa, đứng dậy dẫn đường đi."

Đại lão gia đứng dậy lên tiếng, Bách Linh thả lỏng tâm tình đứng lên theo, bất thình lình bắt gặp ánh mắt của Phượng Chiếu Kỳ. Cậu ta nhăn trán nhíu mày, lãnh đạm đánh giá nàng. Bách Linh sợ hết hồn, cúi đầu không dám nhìn nữa.

Người đó là Đại thiếu gia song sinh của tiểu thư nhà mình, nhưng sao đối với nàng… không có thiện chí

Không chờ Đại lão thái gia nói mấy lời làm yên lòng khách, mấy phụ nhân dẫn theo nha hoàn đột ngột xông vào, thấy Bách Linh đỏ mắt đứng trước Đại lão thái gia.

Đám phụ nhân băng qua chỗ khách ngồi, tóm lấy Bách Linh, nói với Đại lão thái gia, "Đại lão thái gia đừng tin mấy lời mê sảng của nha đầu này! Hậu viện vẫn yên ổn, không có ai muốn bêu xấu thanh danh Đại lão gia hết, đều do Đại tiểu thư vô cớ gây sự! Con nhóc này chạy đến đây cũng do Đại tiểu thư xúi giục!"

Phụ nhân nói rất lớn, nàng cho rằng Bách Linh đã lan truyền chuyện ở hậu viện cho tất cả mọi người mà không biết Bách Linh chỉ báo cho một mình Đại lão thái gia. Hơn nữa những điều nàng vừa nói lại là thật, lại nói lớn nữa, rống cho cả khoảnh sân lặng ngắt như tờ. Hai mươi mấy bàn khách nháy mắt đều nhìn về đây, thú vị quan sát tình hình.

Đại lão thái gia trừng phụ nhân ngu xuẩn kia, giận không chỗ trút. Nghe cách nàng nói cứ như có thù sâu oán nặng với Đại tiểu thư Phượng Chiếu Ngọc, nếu đã không cung kính, không lẽ thật sự dám ra tay với Phượng Chiếu Ngọc!

"Ở đâu ra mụ điên không hiểu quy củ này vậy! Kéo ra vả miệng cho ta!" Đại lão thái gia khàn giọng hô, đám nô bộc bên cạnh lập tức tiến đến vả miệng bà ta, bà ta có muốn gào khóc cũng bị chặn. Mấy phụ nhân và nha hoàn cùng đi theo nhất thời sợ đến nỗi câm như hến, không ai dám lên tiếng.

"Lôi mụ đi đi! Chuyện gì cũng náo động tiền viện! Lão Tam, mau về bảo nương tử ngươi chỉnh đốn lại quy củ, đừng có ăn chay niệm phật cả ngày, tính làm lão Phật gia sao. Có cái hậu viện cũng không quản được vậy còn làm được gì!"

Nương tử của Tam lão thái gia Phượng Thường An chính là tổ mẫu của Phượng Vân Ninh, bà cũng đã có tuổi, cháu trai cháu gái lớn hết rồi. Vì có tôn nữ là Hầu gia phu nhân nên thường ngày ai cũng phải khách khí. Bây giờ bị Đại lão gia trách móc trước mặt mọi người, không chừa cho bà chút thể diện nào, có thể thấy Đại lão thái gia tức giận lắm rồi.

Tam lão thái gia sợ hãi gật đầu liên tục, không dám nói đỡ cho Tam lão phu nhân tiếng nào. Mặc kệ tôn nữ Phượng Vân Ninh ở kinh thành quyền thế cỡ nào đi nữa thì lời của Đại lão thái gia Phượng gia vẫn là lớn nhất. Từ trước đến nay, Đại lão thái gia cố chấp kiêu ngạo là người duy nhất không cần thể diện từ Phượng Vân Ninh. Tam lão thái gia đã quen nghe lệnh từ nhỏ, mảy may không dám ngỗ nghịch huynh trưởng.

Đám phụ nhân và nha hoàn hò hét náo loạn, Bách Linh thừa cơ lặng lẽ lui về sau, chạy thẳng ra cửa viện, biến mất như làn khói.

9. Chương 09: Đối Chọi Gay Gắt

Editor: Vện

Trong Lạc Phân viện.

"...Ngươi còn dám vu cáo Lục nha đầu, nếu nó có chuyện gì, ta nhất định không tha cho ngươi!" Trịnh thị sai người ngăn cản Bách Linh cáo trạng, cũng không ngại đóng kịch nữa nên quay vào hùng hổ mắng nhiếc Phượng Chiếu Ngọc.

Hai phụ nhân của Lô thị cũng biết rõ trong lòng, nàng chẳng cần đóng giả hiền lành trước mặt họ, chỉ không dám lỡ lời về Lô thị như vừa rồi.

Hai phụ nhân ngồi uống trà bình chân như vại, cứ như hoàn toàn không thấy Phượng Chiếu Ngọc bị quở trách.

Phượng Chiếu Ngọc không đứng lên, cũng không phản bác, chỉ ngồi cúi đầu.

Phượng Chiếu Điềm càng nhìn càng tức, còn đang lo Bách Linh đến cáo trạng với Đại lão thái gia. Trịnh thị đã sai người đuổi theo lâu như vậy mà chưa ai trở lại, chắc Bách Linh không kịp cáo trạng rồi. Thấp thỏm bất an vừa rồi của Phượng Chiếu Điềm biến mất tăm, nhìn dáng vẻ Phượng Chiếu Ngọc, tức tối liền bùng nổ.

"Mẫu thân nhìn bộ dạng ủ rũ của nó kìa, mẫu thân đang dạy mà nó dám ngồi. Người đâu, mau ném nó xuống đất đi." Phượng Chiếu Điềm hô lớn với đám nha hoàn.

Có tiếng động từ cửa viện, Trịnh thị giật mình chạy ra nhìn, thấy Bách Linh dẫn một đoàn người trở về. Theo sau nàng là một thiếu niên thanh tú mặc áo vải xanh, khoảng mười lăm mười sáu, trong ngực hắn ôm một cậu nhóc sáu, bảy tuổi. Phía sau ba người là một đội nha hoàn và phụ nhân, hẳn là người hầu của cậu bé.

Vì quá nhiều người nên chỉ có Bách Linh dẫn thiếu niên ôm cậu bé vào phòng, những người khác đứng ngoài hành lang.

Phượng Chiếu Điềm vừa nhìn liền cười lạnh, "Ô kìa, ta còn nói con nhóc nhà ngươi làm sao dẫn được viện binh về đây. Dám đến tiền viện cáo trạng với Đại lão thái gia, nhìn lại xem ngươi có tư cách gì. Nếu mọi người đã đến đông đủ thì mau bắt trói hai chủ tớ không biết điều này giam vào phòng củi đi! Để ta xem các ngươi còn dám ngông cuồng hay không!"

Bách Linh đi về chỗ Tiêu Ngự, gật đầu với hắn. Thấy Tiêu Ngự ngầm hiểu ý, nàng yên lặng đứng ra sau lưng hắn.

Thiếu niên đang ôm đứa bé có hơi thấp thỏm, cậu nhóc trong lòng hắn cảm giác được, liền ôm cổ hắn, giọng giòn tan khí phách nói, "A Thương đừng sợ, có ta ở đây, không ai dám bắt nạt ngươi đâu!"

Thiếu niên tên A Thương này chính là ca ca của Bách Linh, vậy cậu nhóc hắn đang ôm đương nhiên là tiểu thiếu gia rồi. Phượng Chiếu Ngọc không ngờ Bách Linh lại đưa hắn đến.

Tiểu thiếu gia mặc áo lụa đỏ thẫm, ống tay ngắn lộ ra cánh tay nhỏ trắng trẻo mập mạp, gương mặt nhỏ nhắn xinh như ngọc hiện vẻ nghiêm túc. Chân xỏ giày thêu đầu hổ, cổ đeo khóa trường mệnh, cổ tay mang chuông bạc, nhìn như em bé trong tranh Tết.

Bình thường thì bé trai cỡ tuổi đó đã ăn mặc như tiểu đại nhân rồi, nhưng nó vẫn mặc đồ trẻ con thế kia, chứng tỏ các trưởng bối vô cùng cưng chiều.

Bác sĩ Tiêu nhìn đứa bé đáng yêu lại ra vẻ nghiêm nghị mà buồn cười, nếu nó khoảng mười mấy thì còn có chút uy hiếp, nhưng cái dạng bánh bao vừa trắng vừa mềm như vậy thì chỉ sợ chẳng có tác dụng gì trong tình cảnh này. Thế mà Trịnh thị và Phượng Chiếu Điềm e ngại tiểu thiếu gia và đám người hầu đang giương mắt nhìn, không dám ra tay.

Tiêu Ngự nhìn Bách Linh, thấy trán nàng bầm tím, hai mắt đỏ hồng. Dù không rõ nàng đã làm gì ở tiền viện nhưng nghĩ nàng vì mình mà chịu tội, bác sĩ Tiêu thấy hổ thẹn và đau lòng.

Tình hình này mà hắn còn nhờ một tiểu cô nương chịu tội, thay hắn chắn gió che mưa.

Bách Linh thấy được lo âu trong mắt Tiêu Ngự, nàng mỉm cười, lấy tay xoa trán, "Tiểu thư, không đau xíu nào đâu."

Tiêu Ngự gật gù, cũng không nói lời thừa. Hắn nhìn Trịnh thị và Phượng Chiếu Điềm đối diện đang thì thầm gì đó, thỉnh thoảng còn liếc nhìn hắn. Phượng Chiếu Tình yên lặng ngồi uống trà, hoàn toàn không để những việc này vào mắt.

"Làm bộ thanh cao." Bách Linh trầm giọng nói.

Hai người Trương Bạch thấy việc đã đến nước này, chắc không thể loạn hơn được nữa. Trương đại nương ho một tiếng, đứng lên hòa giải, "Tam thẩm xem hai chúng ta là trẻ con sao, ta chỉ nói một câu thôi. Răng còn có lúc cắn phải môi, sống cùng một nhà, xích mích là chuyện bình thường. Đều là người trong gia đình, cãi nhau một chút rồi lại làm hòa là tốt rồi. Đại tiểu thư hiểu biết lễ độ, Tam thẩm không biết hay sao." Nói xong thì nhìn Tiêu Ngự, việc hắn sai người đi cáo trạng có lẽ đã đả động được hai người này rồi.

Thông tin Trịnh thị nhắn với Lô thị là Đại tiểu thư nhu nhược bất tài, trước giờ ai chèn ép cũng không dám lên tiếng, càng không thể gây sóng gió. Bấy giờ Lô thị mới đồng ý giữ lại mạng Phượng Chiếu Ngọc. Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ thì hết sức không ổn.

Tiêu Ngự thấy được đề phòng trong mắt hai phụ nhân, trong lòng bật cười.

Hắn nắm lấy cơ hội gặp mặt hôm nay, phải bóc trần hiện diện của mình ngay dưới mắt hai nữ nhân ở kinh thành kia, chắc chắn sẽ khiến Lô thị và Phượng Vân Ninh kiêng kỵ.

Hắn ghim vào đầu Phượng Vân Ninh một cái gai, nhắc nhở nàng ta ham phú quý mà làm việc bất chính, còn gợi cho nàng nhớ mình còn một đứa con gái ruột thịt không biết đang lưu lạc phương nào.

Không biết hai nữ nhân kia có để Phượng đại tiểu thư khiêu chiến vì lợi ích của mình sống sót không nữa.

Tiêu Ngự sợ phiền phức nhưng xưa nay chưa từng trốn tránh.

Bây giờ hắn sống trong thân phận Phượng Chiếu Ngọc, muốn được tự do thì phải đối mặt với những trở ngại đang chờ phía trước.

Mà hắn cũng không còn đường lui nữa.

Tiêu Ngự nhìn Trương đại nương, từ từ đứng dậy.

"Đại nương nói đúng, vì đã lâu không nhận được tin tức từ phụ thân, giờ biết được phụ thân vẫn nhớ đến ta, nhất thời cao hứng mà không đúng mực. Tam thẩm không nên so đo với ta mới phải." Tiêu Ngự nói rồi ung dung làm lễ với Trịnh thị.

Sắc mặt Trịnh thị vẫn hơi vặn vẹo, nhìn một bây nha hoàn của tiểu thiếu gia, không tiện để làm lớn, bèn thuận theo nói, "Tiểu thư là người thông minh, biết sai là được rồi, sau này đừng lặp lại cái 'không đúng mực' đó nữa, bằng không ta sẽ không nhường nhịn. Người đâu, đưa Đại tiểu thư về Phật đường hối lỗi, học lại quy củ, không có lệnh ta thì không được phép ra ngoài. Mấy ngày nay trong nhà bận rộn, miễn cho Đại tiểu thư 'không đúng mực' với khách quý."

Bách Linh nghe vậy liền sốt ruột. Trước đây cũng vậy, trừ lúc cần gặp mặt thì tiểu thư đều bị nhốt, nói là điều dưỡng, thực ra là bị giam lỏng, còn bị bỏ thuốc vào thức ăn. Bây giờ tiểu thư đắc tội Tam thẩm, nếu bị giam trở lại không biết sẽ gặp phải chuyện gì. Thấy người ở tiền viện vẫn không đến, lòng Bách Linh lạnh hẳn đi.

Sắc mặt Tiêu Ngự vẫn thản nhiên, đi ra giữa sân, vươn cánh tay dài vuốt ve mấy cái rương trên đất, quay đầu nói với hai người Trương Bạch, "Nếu đã như thế, ta cũng không ở đây làm phiền hai vị đại nương nữa."

Không chờ họ đáp lời, Tiêu Ngự nói tiếp, "Mệt cho hai vị đại nương đi đường xa mang quà của phụ thân đến cho ta, xin Tam thẩm dặn người hầu khiêng về tiểu viện giúp ta."

Những người khác còn chưa phản ứng, Phượng Chiếu Điềm đã trợn mắt nhảy ra.

"Khiêng về tiểu viện Ngươi nghĩ ngươi là ai hả!"

Trịnh thị và hai người Trương Bạch không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Tiêu Ngự đầy khinh thường.

Tuy đúng là Phượng Vân Phi sai người đem đồ đến cho Phượng Chiếu Ngọc, nhưng những nô bộc đều là người của Lô thị, nói mang đồ đến cho Đại tiểu thư chỉ là khách sáo thôi, ai mà nghĩ là thật chứ Quà cáp lần này là do người của Lô thị chuẩn bị, dùng tiền của Phượng Vân Phi mua thêm nhiều thứ tốt nữa, sao có khả năng cho Phượng Chiếu Ngọc

Tiêu Ngự vờ như không thấy ánh mắt bọn họ, cười ngọt ngào với Phượng Chiếu Điềm, "Lục muội nói gì vậy, ta đương nhiên là nữ nhi của phụ thân rồi. Phụ thân mang quà đến cho ta, nếu ta không nhận chẳng phải là bất hiếu sao Lục muội cứ yên tâm, ta không phải người keo kiệt. Đợi sau khi khiêng đồ về chỗ ta, ta sẽ chọn mấy món trang sức thích hợp đưa cho muội."

Phượng Chiếu Điềm sớm đã xem những thứ này là đồ trong túi mình, giờ thấy Tiêu Ngự ra vẻ chủ nhân mà phân chia đồ của mình thì làm sao chịu được, nàng chỉ Tiêu Ngự, lớn tiếng quát, "Xì, ngươi không nhìn lại bản thân là cái gì sao Ngươi cho rằng ngươi xứng đáng được dùng những thứ này à Cho ngươi ra đây nhìn một chút đã là coi trọng ngươi lắm rồi, ngươi coi là ngươi trung tâm hả Ta cho ngươi biết, đến sờ ngươi còn không có tư cách sờ vào những vật này! Đừng có không biết xấu hổ!"

Bách Linh tức đến giơ chân, nhớ là tiểu thư muốn làm lớn chuyện nên không nhịn nữa, chống nạnh cãi lại, "Lục tiểu thư xử sự với trưởng tỷ như vậy mà coi được sao! Ta tuy là nô bộc mà còn biết đạo lý trưởng tỷ như mẹ, lễ nghi quy củ của Lục tiểu thư bị chó tha mất rồi!" Nàng trả lại nguyên xi câu Trịnh thị mắng Phượng Chiếu Ngọc.

"Con cẩu nô tài kia, ngươi nói gì! Ngươi dám mắng ta! Mẫu thân, người xem con nô tỳ điêu ngoa kìa! Mau lấy trượng đánh chết nó! Không thì bán nó đi! Bán vào kỹ viện cho rồi!" Phượng Chiếu Điềm tức điên người, nếu không phải thân phận cố kỵ thì nàng đã nhào đến cấu xé Bách Linh rồi, nhờ Trịnh thị túm tay kéo lại nên chỉ lớn giọng quát tháo thôi.

Phượng Chiếu Tình vội kéo nàng, "Muội ăn nói cho cẩn thận, muội biết kỹ viện là cái gì không Ai dạy muội mấy thứ ô uế đó, sau này không được nói nữa." Nếu lời này truyền ra ngoài thì tỷ muội các nàng còn mặt mũi nào nữa!

Bách Linh sợ gây phiền cho tiểu thư nhà mình, bèn chạy qua chỗ dựa là ca ca. A Thương là người thành thật, nhìn muội muội mình mà không biết phải ứng đối thế nào. Nhưng tiểu thiếu gia trong ngực hắn lại rất biết quan sát tình hình, biết A Thương thương muội muội nên nó liền bao che khuyết điểm, lập tức vung cái tay mập nhỏ xíu, "Ai dám đụng đến muội muội của A Thương, dùng trượng đánh chết!"

Vô cùng khí thế.

Khóe miệng Tiêu Ngự giật giật. Xã hội phong kiến thật quá ác độc, một đứa trẻ nhìn ngây thơ trong sáng vậy mà tàn nhẫn đến thế.

"Đây là chuyện của chúng ta, ngươi đừng có bao đồng!" Phượng Chiếu Điềm bình thường luôn được cưng chiều, chưa từng để ai vào mắt, đừng nói một thằng nhóc chưa dứt sữa. Bách Linh cũng không muốn dựa thế của tiểu thiếu gia, có điều mọi người trong Phượng trạch đều rõ tình cảnh của Phượng Chiếu Ngọc, không ai muốn ôm phiền phức. Bách Linh làm đủ trò cũng chỉ có thể giúp Phượng Chiếu Ngọc được ăn ngon hơn chút thôi, chỉ có chuyện đó mới không bị ai can thiệp.

Trịnh thị đương nhiên không sợ, nhưng vẫn hơi đề phòng. Lạnh mặt nhìn Phượng Chiếu Ngọc, không muốn bàn chuyện quà cáp nữa, Trịnh thị vung tay nói, "Sớm biết ngươi không hiểu chuyện rồi, sau này phải dạy dỗ nhiều hơn. Giờ ai cũng bận rộn, ngươi lập tức về tiểu viện đi, ta sẽ nhớ kỹ chuyện lần này."

Tiêu Ngự nghe bên ngoài có động tĩnh, nhe răng cười, "Tam thẩm nhớ kỹ chuyện gì Chuyện nữ nhi của bà trắng trợn cướp đồ của ta sao Hay là nhớ kỹ hai vị đại nương chó cậy thế ác hiếp đáp Phượng đại tiểu thư, ngồi châm lửa quạt gió tiếp tay cho Tam thẩm chà đạp con gái của Phượng đại lão gia"

"Ngươi… ngươi nói gì" Trịnh thị trợn mắt không dám tin, nhất thời vì quá khiếp sợ nên át luôn cơn giận.

Đây là lời của Phượng Chiếu Ngọc sao Sao nó dám nói những lời như vậy Điên rồi, nó nhất định đã điên rồi!

Hai phụ nhân Trương Bạch ngồi xem chuyện vui cũng không ngờ bị ngón tay ngọc nho nhỏ kia vạch trần tâm tư.

Huống hồ nàng nói câu này xem như mắng luôn cả Lô thị. Nói họ chó cậy thế ác, vậy kẻ ác còn có thể là ai!

Con nhóc này phản rồi!

Sắc mặt hai người Trương Bạch âm trầm. Xưa nay họ rất có mặt mũi ở Phượng phủ, Đại lão gia Phượng Vân Phi còn phải khách khí với người của Lô thị, bây giờ bị một nha đầu thôn dã đến sống chết còn nằm trong tay người khác nhục mạ, sao họ còn giữ bình tĩnh được nữa

Bạch đại nương nóng tính đột nhiên đứng dậy, sắc mặt tàn nhẫn nói, "Người đâu, kéo con tiểu tiện nhân không biết quy củ này ra ngoài!"

"Ai muốn kéo ai ra ngoài! Ai không biết quy củ, ai là tiểu tiện nhân!"

Giọng khiển trách mạnh mẽ vang dội vọng vào từ ngoài sân, mấy người trong phòng đều như gà mờ, không ai chú ý đến tình hình bên ngoài. Bấy giờ bị tiếng mắng thức tỉnh, Trịnh thị quay đầu nhìn ra mới phát hiện khoảnh sân nho nhỏ đã tràn đầy người, đứng giữa chính là tộc trưởng Phượng thị – Đại lão thái gia Phượng gia.

10. Chương 10: Chất Vấn Ở Công Đường

Editor: Vện

Đứng trước đoàn người là tộc trưởng Phượng thị mặt mày âm trầm, Phượng gia Đại lão thái gia.

Hai phụ nhân Trương Bạch chân mềm nhũn, Bạch đại nương sợ đến không đứng thẳng được, ngã quỵ ra đất.

Vừa rồi nàng ta đã làm gì chứ! Nhục mạ Phượng đại tiểu thư, còn bị nhiều người nhìn thấy, có là người của Lô thị e cũng khó thoát tội.

Quả nhiên, Đại lão thái gia mặc kệ những người khác, xanh mặt chỉ Bạch đại nương, "Người đâu, kéo độc phụ to gan dám sỉ nhục tiểu thư ra ngoài đánh ba mươi gậy! Tra hỏi mụ xem dựa hơi ai mà dám to gan ức hiếp chủ nhân!"

Trương đại nương đứng kế bên sợ không dám nói tiếng nào, trơ mắt nhìn Bạch đại nương bị bịt miệng kéo đi.

Bên cạnh Đại lão thái gia còn có Nhị lão thái gia và Tam lão thái gia, gương mặt Tam lão thái gia vô cùng quẫn bách. Chuyện như vậy phát sinh ngay tiền sảnh, còn trước mặt bao nhiêu quan khách, thật mất mặt đến cực điểm.

Tiêu Ngự thở phào trong lòng, may mà họ đến đúng lúc, nếu trễ tí chỉ sợ Trịnh thị không chần chừ cho người áp giải hắn về tiểu viện, lúc đó thì kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay.

Trịnh thị nhìn nhóm người trong sân, đầu óc trống rỗng.

Không phải nàng đã cho người đi ngăn lại rồi sao Tại sao Đại lão thái gia lại đến đây, còn dẫn theo nhiều người như vậy Những lời nàng vừa nói họ đã nghe được bao nhiêu

Những vị khách đứng phía sau tộc trưởng tuy giữ vẻ bình tĩnh nhưng ánh mắt rõ ràng đang hóng chuyện vui, lại nhìn nét mặt nặng nề của mấy lão thái gia, nàng có ngốc đến mấy cũng biết rắc rối lớn rồi.

Đại lão thái gia chống gậy bước qua bậc cửa, Phượng tam lão gia loạng choạng theo sau, đạp một đạp vào người Trịnh thị, cả giận nói, "Đồ vô dụng, có chút chuyện cũng không giải quyết được!"

Trịnh thị á một tiếng, ngã ra đất, ôm chỗ bị đá rên không ngớt. Phượng Chiếu Điểm vội dìu Trịnh thị, trừng mắt nhìn Phượng tam lão gia, "Phụ thân làm gì vậy! Sao lại đánh mẫu thân!"

Phượng tam lão gia còn tính động thủ, Đại lão thái gia gầm lên, "Đủ rồi! Câm miệng hết cho ta!"

Phượng tam lão gia chỉ có thể rụt về đứng một bên, dùng ánh mắt căm hận nhìn Trịnh thị chằm chằm.

Chẳng lẽ nàng ta không biết hôm nay là ngày gì hay sao Muốn giày vò con nhóc đó lúc nào chẳng được, sao lại gây sự đúng ngày hôm nay! Bình thường thấy khôn khéo, ai ngờ lại rách việc như vậy!

Đại lão thái gia nhìn đám người vây xem ngoài sân. Trong đó có những vị thân hào quan hệ rất tốt với Phượng phủ, còn có rất nhiều tú tài, cử nhân có chức quan ở thành Hoài Thiên, nhiều người còn dẫn theo nữ quyến.

Lúc này chả ai phân biệt nam nữ, hôm nay cũng không có vị khách nào là tiểu thư chưa xuất giá, mấy người Phượng Chiếu Ngọc đều là vãn bối. Đoàn người rầm rộ chia thành hai nhóm chen chúc trong sân nghe ngóng.

Đại lão thái gia thở dài bất đắc dĩ, chắp tay nói, "Tiểu bối trong nhà không hiểu chuyện nên vô cớ làm ầm ĩ, quấy rầy nhã hứng của chư vị. Kính xin các vị trở lại yến tiệc, lão phu sẽ mời rượu và cao lương mỹ vị, nhất định sẽ làm chư vị thỏa mãn."

Ở thị trấn nhỏ thành Hoài Thiên này, thường ngày rất hiếm có náo nhiệt. Nay nhờ Phượng Vân Ninh và Phượng Vân Phi mà Phượng phủ như mặt trời ban trưa, thanh thế lớn mạnh. Mà xem tình hình bây giờ, Phượng phủ vì danh tiếng của Phượng Vân Phi yêu thương con gái mà đãi tiệc, rõ ràng Phượng Vân Phi với con gái mình có nhiều vướng mắc, ai mà chịu bỏ qua chuyện này.

Có vài người còn phải dựa vào Phượng phủ mà sống nên tản đi rất nhanh. Còn một ít là bằng hữu, thông gia bình thường thấy mặt còn phải khách khí, bây giờ họ không đi, Phượng gia cũng không dám đuổi.

Một nam tử trung niên râu dài mặc xiêm y lam thẫm bước ra, nhìn Trịnh thị ngã trên đất, lại nhìn Phượng đại tiểu thư cúi đầu đứng đó, nói với Đại lão thái gia, "Phượng lão gia, đây vốn là chuyện nhà Phượng phủ, chúng ta không nên hỏi. Thế nhưng, từ trước đến nay trong thành Hoài Thiên có lời đồn trưởng nữ của Phượng đại nhân bị nhốt ở hậu viện ngược đãi, vậy nên Phượng đại nhân mới bị tố cáo trước thánh thượng. Hôm nay chúng ta cũng vì chuyện này mà đến đây, lại gặp phải vụ ầm ĩ này, nên có lời giải thích thỏa đáng mới thuyết phục được mọi người."

Tiêu Ngự nhìn nam tử kia, bấy giờ mới biết then chốt việc viếng thăm. Hóa ra là có người tố cáo Phượng Vân Phi, không biết là vị anh hùng nào đã gián tiếp giúp hắn một ân huệ. Nhưng hắn không biết ý đồ của nam tử trước mắt là gì Hắn rất quan tâm đến chuyện của Phượng Chiếu Ngọc, không lẽ là đối thủ của Phượng Vân Phi

Mặc kệ thế nào, có người đồng ý điều tra là có lợi cho hắn rồi.

Râu mép Đại lão thái gia giật giật, không dám từ chối, chỉ có thể chắp tay đáp, "Nếu đã như thế, mời Hồ tri huyện làm chứng, hôm nay lão hủ sẽ cho mọi người một câu trả lời thích đáng."

Thì ra vị này chính là quan Tri huyện vùng này, cũng xem như quan phụ mẫu thành Hoài Thiên rồi. Tiêu Ngự tính toán trong đầu, thấy Hồ tri huyện thu xếp để mọi người ngay ngắn rời đi, chỉ chừa lại mười mấy người, trong đó có hai nữ tử trung niên ăn mặc sang trọng, không biết là nữ quyến nhà ai.

Đại lão thái gia mời họ vào sảnh, lần lượt ngồi xuống, ông và Hồ tri huyện ngồi ở chủ tọa, thiết lập một công đường lâm thời.

Hồ tri huyện kia chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ, không cùng cấp bậc với Phượng Vân Phi trong kinh thành, quyền lực còn xa mười vạn tám nghìn dặm, tại sao lại muốn xử đến cùng

Tiêu Ngự đang đánh giá những người có mặt, suy tính làm thế nào giành được nhiều quyền lợi cho mình, bất thình lình hắn cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình không chút cố kỵ. Tiêu Ngự hơi hoảng hốt giương mắt nhìn lên.

Gương mặt đó giống hắn đến bảy tám phần, chắc chắn là Phượng Chiếu Kỳ, huynh đệ song sinh của Phượng Chiếu Ngọc rồi. Tiêu Ngự nhìn thiếu niên khôi ngô tuấn tú kia mà thở dài. Nếu muốn bắt hắn xuyên không, hai huynh đệ kia lại giống hắn như vậy thì sao không cho hắn xuyên thành Phượng Chiếu Kỳ mà nhất định bắt hắn xuyên vào Phượng Chiếu Ngọc để thân bất do kỷ, mỗi ngày phải đóng giả thiên kim tiểu thư

Nhưng lúc trước nằm mơ hắn vẫn luôn đứng ở góc nhìn của Phượng Chiếu Ngọc, là vũ trụ song song cũng được, xuyên qua thời không cũng thế, đại khái đã sớm xác định thân phận này rồi.

Bác sĩ Tiêu thầm toan tính thân thể của đệ đệ, Phượng Chiếu Kỳ bị ánh mắt không rõ hàm nghĩa của hắn nhìn cho cứng người, liền hung dữ trừng hắn.

Bách Linh đột nhiên chọt chọt Tiêu Ngự, thấp giọng nhắc nhở, "Tiểu thư, mọi người đang nhìn kìa."

Tiêu Ngự cũng nhìn rõ hết nét mặt mọi người, lúc này không ít người nương theo tầm mắt hắn nhìn thiếu niên đứng cạnh Đại lão thái gia kia, ai cũng lộ rõ kinh ngạc, đánh giá qua lại thiếu niên kia với Tiêu Ngự.

Thiếu niên thoải mái bước ra, chắp tay với Tiêu Ngự, nói, "Tiểu đệ Phượng Chiếu Kỳ, bái kiến Đại tỷ."

Tiêu Ngự đạp mìn nổ tung người, chỉ vì hai chữ Đại tỷ.

Phượng Chiếu Kỳ không chờ Tiêu Ngự trả lời đã tự nhiên về lại chỗ cũ.

Lễ nghi chu toàn nhưng vô cùng lạnh nhạt.

Tiêu Ngự nghĩ, Phượng Chiếu Kỳ bị giữ lại Phượng phủ, được Lô thị nuôi lớn, mà về sau Lô thị còn có một đứa con gái, không biết Phượng Chiếu Kỳ đã chịu bao nhiêu ghẻ lạnh Mà bây giờ xem biểu hiện của Phượng Chiếu Kỳ chắc là bị tẩy não không ít rồi, hắn dường như hơi có địch ý với "Đại tỷ".

Đại lão thái gia gật đầu, "Tỷ đệ ngươi chưa gặp nhau lần nào, chính thức ra mắt một lần đi."

Phượng Chiếu Kỳ cung kính đáp lại, dáng vẻ khiêm tốn mà không mất phong độ, nhìn không ra chỗ nào sai.

Tiêu Ngự nhìn Đại lão thái gia, biết đã đến lúc bắt đầu.

Đại lão thái gia hỏi, "Rốt cục vừa rồi đã xảy ra chuyện gì Kể lại rõ ràng từng câu từng chữ cho các vị đại nhân, để khỏi có ai nói lão phu chân yếu mắt mờ mà thiên vị."

Hai phụ nhân Trương Bạch là người của Lô thị, còn có mặt mũi hơn vợ của con thứ là Trịnh thị. Bạch đại nương đã bị kéo ra ngoài đánh nên Đại lão thái gia hỏi Trương đại nương, "Ngươi mau kể đi, vừa rồi xảy ra chuyện gì! Tại sao mụ điêu nô đó dám đối xử với Đại tiểu thư như thế!"

Trong lòng Trương đại nương đang cực kỳ bất mãn Bạch đại nương hấp tấp nhưng không dám nói lung tung, trả lời, "Bẩm Đại lão thái gia, thật ra cũng không có gì, vốn là các tiểu thư tranh cãi với nhau, Bạch đại nương… nàng ta không biết tốt xấu ra sao, cố ý ra vẻ ta đây, tưởng có người muốn hãm hại Đại phu nhân và Đại lão gia. Ta vốn đã can ngăn, chờ hồi kinh để Đại phu nhân giải quyết, nàng không cần phải làm lớn. Kết quả là con nhóc lẻo mép đó chạy đi cáo trạng, quấy rầy quan khách, thật đáng chết." Nàng vừa nói vừa tàn nhẫn nhìn Bách Linh chằm chằm.

Bách Linh vốn đã bị không khí nghiêm trang nơi công dường dọa sợ nên không dám khóc lóc om sòm, chỉ cúi đầu rụt cổ, muốn tránh khỏi ánh mắt Trương đại nương.

Đại lão thái gia gật đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn Trịnh thị, "Phượng tam tức phụ, ngươi nói xem!"

Trịnh thị bước lên, lấy khăn chấm khóe mắt, oan ức đầy bụng nói, "Bẩm Đại lão thái gia, phẩm hạnh cháu dâu thế nào cả Phượng phủ đều biết. Cháu dâu tuy ngu dốt nhưng tuyệt đối chân thành, xưa nay chưa từng lén lút làm chuyện bất chính. Ngày xưa, cơ thể Ngọc Nhi yếu ớt, Đại bá mới gửi nàng về đây điều dưỡng cẩn thận, rồi lại lo không ai chăm sóc nàng. Vì quan tâm, vì đau lòng Ngọc Nhi còn nhỏ mà không có thân mẫu bên cạnh nên con mới tình nguyện rời kinh, về nhà cũ chăm nom nàng. Con vừa làm cha vừa làm mẹ, cố gắng chăm lo Ngọc Nhi chu toàn. Mọi người ngẫm lại xem, Ngọc Nhi là thứ nữ, di nương nàng tuy bề ngoài thành thật nhưng bụng đầy ác ý nên Đại bá mới không cho nàng ta nuôi nấng Ngọc Nhi. Con trông nom Ngọc Nhi từ nhỏ đến lớn, sao có thể xử tệ với nàng chứ! Không ai hiểu con tốn bao nhiêu công

sức nuôi lớn nàng, ngược lại còn nói xấu con. Có ai thấu nỗi khổ của con đâu…" Lời còn chưa dứt mà lệ đã ướt mặt, cứ như nàng phải chịu nỗi oan thấu trời.

Tiêu Ngự lạnh lùng nhìn, Trịnh thị lúc này đúng là con hát xuất sắc. Nhìn vẻ mặt mọi người kìa, có vài người đã bày ra vẻ cảm thông rồi.

Đại lão thái gia gật đầu, vẻ mặt đã hơi hòa hoãn, nhìn Tiêu Ngự.

"Ngọc Nhi, ngươi nói đi."

Tiêu Ngự bước lên, quay lại nhìn Trương đại nương và Trịnh thị, hai người kia không ngó ngàng gì hắn, chỉ có Phượng Chiếu Điềm trợn mắt tức tối trừng hắn.

Tiêu Ngự thu lại ánh mắt, cúi đầu nói, "Con nghe nói hôm nay phụ thân mang quà đến, Tam thẩm cho con đến nhìn. Con chuẩn bị sai người khiêng lễ vật về, mai sẽ tặng quà cho các muội muội… không ngờ, Lục muội nghe xong thì đột nhiên nổi giận, còn nói…"

"Đồ ngậm máu phun người! Trước nay Điềm Nhi hiền lành ngây thơ, sao ngươi dám nói xấu nó, ngươi không nhìn lại ngươi là thứ gì sao!" Trịnh thị không ngờ Phượng Chiếu Ngọc vừa mở miệng đã nhắm vào nữ nhi bảo bối của nàng, nhất thời quên luôn giả vờ vô tội, hận không thể đến xé miệng hắn.

Cả sảnh rơi vào yên lặng, mọi người hai mặt nhìn nhau, biểu cảm hết sức vi diệu. Sắc mặt Đại lão thái còn âm trầm hơn lúc nãy.

Tiêu Ngự nhìn phớt qua, lòng thầm châm chọc.

Vừa rồi còn luôn miệng nói xem Phượng Chiếu Ngọc như con gái ruột, bây giờ hắn chỉ là nói ra sự thật thôi mà Trịnh thị liền bày ra bộ dạng quỷ dạ xoa muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Người trên chủ tọa có ai ngu xuẩn đâu Chỉ nhìn tình hình hiện tại cũng biết, trong lòng Trịnh thị, Phượng Chiếu Ngọc còn không bằng một sợi tóc con gái nàng.

Trịnh thị vẫn chưa nhận ra, cứ để dáng vẻ cọp mẹ, trố mắt nhe răng trừng Phượng Chiếu Ngọc.

Đại lão thái gia tái mặt, lạnh lùng nói, "Trịnh thị, không được làm càn!"

Tiêu Ngự mặc kệ nàng ta, nói tiếp, "Lục muội nói "Ngươi không nhìn lại bản thân là cái gì sao Ngươi cho rằng ngươi xứng đáng được dùng những thứ này à Cho ngươi ra đây nhìn một chút đã là coi trọng ngươi lắm rồi, ngươi coi là ngươi trung tâm hả Ta cho ngươi biết, đến sờ ngươi còn không có tư cách sờ vào những vật này! Đừng có không biết xấu hổ."" Tiêu Ngự thuật lại từng câu từng chữ mà Phượng Chiếu Điềm đã nói, không thêm thắt chút gì, cũng không nể mặt.

Sắc mặt Phượng Vân Phi và Phượng tam lão gia trắng bệch theo mỗi câu hắn nói, ánh mắt Phượng Chiếu Tình lóe lên. Lại nhìn Phượng Chiếu Điềm và Trịnh thị vẫn không biết sợ mà trừng mắt với Phượng Chiếu Ngọc, Phượng Vân Cửu hận không thể chạy đến đạp bẹp nữ nhân ngu xuẩn kia.

Phượng Chiếu Điềm căn bản không cảm thấy mấy câu mình nói có gì sai, có thể thấy thường ngày nàng ngỗ nghịch cỡ nào. Trịnh thị vì bảo vệ con mà nóng ruột, nếu Phượng Chiếu Ngọc tố cáo nàng, nàng còn có thể giả vờ giả vịt chối tội. Nhưng Phượng Chiếu Ngọc không đề cập đến người nào khác mà chỉ nhằm vào đứa con gái nhỏ yêu quý của nàng. Trịnh thị hận đến mức không màng đóng kịch nữa.

Tiêu Ngự nói xong, lại chỉ A Thương ôm tiểu thiếu gia và đám người hầu đứng ngoài cửa, "Con không nói sai chữ nào hết, bọn họ có thể làm chứng."

Trịnh thị và Phượng Chiếu Điềm đỏ mặt tía tai, không giống xấu hổ vì hành động của mình mà như cực độ căm hận Phượng Chiếu Ngọc.

Ánh mắt những người ngồi đó nhìn hai mẫu tử này càng thêm vi diệu.

Từ trước đến giờ, Trịnh thị luôn tự xưng các nàng là người kinh thành nhưng không hề kiêu căng trước mặt mọi người, vô hình trung lại được đánh giá cao hơn các phu nhân trong thành Hoài Thiên.

Dáng vẻ thường ngày của Trịnh thị đúng là rất dễ gạt người, hai con gái của nàng cũng được giáo dưỡng tốt hơn khuê tú thành Hoài Thiên, không ngờ khuôn mặt dưới lớp mặt nạ là như vậy. Nghe mấy câu vừa nãy

của Phượng Chiếu Điềm, đó mà là lời nói của một thiên kim thế gia đoan chính hay sao Còn không bằng mấy phụ nhân chua ngoa đanh đá.

Tuy không bị ai đánh giá nhưng Phượng Chiếu Tình cũng như ngồi trên đống lửa, căm phẫn nhìn Phượng Chiếu Ngọc đứng giữa đại sảnh.

Nếu không phải do hắn gây sự thì mẫu thân và muội muội nàng sẽ không bị mất mặt như vậy. Thanh danh của nàng cũng bị liên lụy. Nhưng tằng tổ bá phụ tộc trưởng xưa nay luôn coi trọng thể diện Phượng gia hơn cả ông trời, nếu Đại tỷ muốn xả giận mà hồ đồ vạch chuyện xấu trong nhà cho người ngoài xem, chỉ sợ thông minh quá sẽ bị thông minh hại thôi.

Đại lão thái gia quét mắt ra ngoài cửa, những người hầu bị Phượng Chiếu Ngọc chỉ hai mặt nhìn nhau, không ai dám ra mặt.

Nhưng mà, đúng là Lục tiểu thư đã nói như vậy. Không biết ai núp trong đám người mào đầu, tất cả đều gật đầu phụ họa, "Đại tiểu thư nói không sai."

"Đám điêu nô các ngươi cũng dám ức hiếp Lục tiểu thư, ai cho các ngươi lá gan chó đó hả!" Trịnh thị quay lại rống, mấy người kia sợ đến nỗi rụt cổ trốn phía sau A Thương.

Phượng Chiếu Tình nhíu chặt đôi mày, lấy tay kéo góc áo Trịnh thị, không thể để nàng thất thố vậy được. Nhưng Trịnh thị như cọp mẹ bảo vệ con căn bản không nghe lọt. Tiêu Ngự và đám cẩu nô tài dám to gan ăn hiếp Điềm Nhi, sao nàng có thể nhịn chứ!

Đại lão thái gia giận dữ, chỉ Phượng tam lão gia nói, "Mau quản vợ ngươi cho kỹ! Đừng để nó gây mất mặt ở chỗ này!"

Phượng tam lão gia lúng túng, đến kéo Trịnh thị, "Mụ đàn bà ngu xuẩn, câm miệng cho ta!"

"Lão gia, Điềm Nhi cũng là con gái ông mà, ông trơ mắt nhìn nó bị người ta nói xấu vậy sao!"

Phượng Chiếu Điềm đúng là con gái Phượng tam lão gia, hắn cũng biết đứa con gái này bị Trịnh thị quá nuông chiều mà sinh hư, những câu vừa rồi đúng là nó dám nói.

Phượng tam lão gia triệt để bất lực, ai cũng chuốc phiền phức cho hắn.

Lại nghe Phượng Chiếu Ngọc nói tiếp, "Đại lão thái gia, Chiếu Ngọc không hiểu, rõ ràng phụ thân đem lễ vật đến cho con, tại sao con không được sử dụng, cũng không có tư cách sờ Chiếu Ngọc ngu dốt, xin các vị thúc bá giải đáp nghi hoặc."

Tiêu Ngự vẫn nhằm vào Phượng Chiếu Điềm, nói chuyện liên quan đến Phượng Vân Phi khá là hữu hiệu, cứ như đây chỉ là cuộc tranh chấp, cãi vã của đám con gái, điều này khiến các trưởng bối Phượng phủ không lo bị mất mặt. Mặc kệ thế nào, bảo vệ thể diện và danh tiếng của Phượng phủ mới là quan trọng nhất.

11. Chương 11: Kiểm Tra Sổ Sách

Editor: Vện

Tiêu Ngự thấy sắc mặt Đại lão thái gia hơi nguôi, biết mình đã nói đúng ý ông. Hắn không quen Đại lão thái gia, nhưng hắn biết tộc trưởng của gia tộc phong kiến tất nhiên sẽ xem bộ mặt gia tộc là quan trọng nhất. Hắn không đề cập đến những việc khác, chỉ nhằm vào Phượng Chiếu Điềm, người ta nhìn vào cũng nghĩ chỉ là tranh chấp của đám con gái thôi. Mặc kệ trong lòng họ nghĩ gì nhưng ít ra bên ngoài vẫn giữ được thể diện.

Thân phận của hắn là Phượng đại tiểu thư mà, tính khí thất thường như mấy bé gái là bình thường.

Chỉ là không ngờ hành động này lại đả kích Trịnh thị lớn như vậy.

Đại lão thái gia trầm ngâm hồi lâu, như đang muốn ra quyết định.

Tiêu Ngự khẽ mỉm cười, vuốt ve cây trâm đính ngọc lục bảo không biết lấy trong rương từ khi nào, nắng từ cửa Đông chiếu vào khúc xạ ánh sáng, chói lòa con mắt Phượng Chiếu Điềm.

Những thứ này vốn là của tỷ muội nàng! Chỉ vì con tiểu tiện nhân này đại náo mà muốn nàng chắp hai tay dâng lên sao! Dựa vào cái gì hả!

Phượng Chiếu Điềm đột nhiên bước lên, lớn tiếng nói, "Đại lão thái gia, nếu Đại tỷ cứ luôn miệng nhắm vào con, con có chuyện muốn nói!"

Đại lão thái gia nhìn nàng, sắc mặt không tốt chút nào.

Những câu Phượng Chiếu Điềm nhục mạ Phượng Chiếu Ngọc kia, tám chín phần là do thường ngày Phượng tam lão gia và Trịnh thị bất công mới khiến nàng có nhận thức đó. Trong lòng mọi người đều biết rõ cả rồi, việc cấp bách là phải tìm ra một lý do thích hợp để che giấu chuyện này rồi từ từ giải quyết, nhất định không thể để danh tiếng của Phượng Vân Phi và Phượng phủ bị vấy bẩn.

Phượng Chiếu Ngọc hiểu được nên mới không kéo Trịnh thị xuống nước, thậm chí lúc nha hoàn của nàng đến cầu cứu cũng biết tránh mặt khách, nếu không phải phụ nhân ngu xuẩn Trịnh thị phái đến gây náo loạn thì sao chuyện xấu trong nhà bại lộ ra chứ

Nếu Phượng Chiếu Điềm biết điều thì lúc này nên chủ động xin lỗi cho yên chuyện, đều do tính tình trẻ con mà ra. Nhưng nàng lại lên tiếng không phục, nào có dáng vẻ nhường nhịn cho êm chuyện

Sắc mặt Đại lão thái gia vô cùng khó coi, "Ngươi còn gì để nói Nghĩ cho kỹ rồi hẵng lên tiếng!"

Ông không thể cấm Phượng Chiếu Điềm nói chuyện, chỉ có thể dùng vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị biểu đạt rằng mình không thích. Thế mà Phượng Chiếu Điềm một mực không hiểu, hoặc có thể đã nhìn ra được ý tứ của Đại lão thái gia nhưng căn bản không quan tâm.

Nàng là tiểu thư cao quý được nuông chiều từ nhỏ, lại được Trịnh thị dung túng, xưa nay làm gì có ai dám vung tay múa chân trước mặt nàng. Bình thường cũng ít khi gặp Đại lão thái gia, nàng vốn chẳng kiêng kỵ gì ông bác tộc trưởng này.

Phượng Vân Cửu cũng nhận ra Đại lão thái gia không thích, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, muốn lên cản con gái lại bị Phượng Chiếu Điềm đẩy ra.

Phượng Chiếu Điềm ngẩng đầu nói, "Đại lão thái gia, Phượng Chiếu Ngọc được mẫu thân con chăm sóc từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ không dùng tiền của mẫu thân Bây giờ Đại bá phụ đưa lễ vật đến, mẫu thân là trưởng bối, nhận thay là chuyện đương nhiên, lẽ nào mẫu thân con lại đi tham chút đồ kia hay sao Giờ nó lại chạy đến hạch sách, vì vàng bạc châu báu mà chẳng màng công ơn nuôi dưỡng. Bạch đại nương thay mặt Đại bá mẫu dạy dỗ mới hai câu, nó liền cãi lại, hận không thể náo loạn cho mọi người biết. Loại người tham tiền bất hiếu này, chẳng lẽ không nên phạt thật nặng"

Tiêu Ngự không chú ý người khác, chỉ nhìn ánh mắt xem thường của đệ đệ ngọc thụ lâm phong của hắn. Không lẽ thằng nhóc hư hỏng này nghĩ hắn tham tiền thật hả Dám hiểu lầm "Đại tỷ" như vậy à

Tiêu Ngự rũ mi, nhìn dáng vẻ Phượng Chiếu Kỳ chắc chắn sẽ không giúp hắn, cũng khó đảm bảo nó không bỏ đá xuống giếng. Tạm gác thằng em ngốc này qua vậy, để sau này dạy lại.

Thật kỳ quái, rõ ràng hắn là Tiêu Ngự nhưng lại có ý thức trách nhiệm với đệ đệ của Phượng Chiếu Ngọc, chẳng lẽ đây là sức mạnh của huyết thống

Trịnh thị nghe Phượng Chiếu Điềm nói xong, như bắt được nhược điểm của Phượng Chiếu Ngọc, bèn chỉ hắn kêu lên, "Đại tiểu thư vong ân phụ nghĩa, thật khiến ta đau lòng quá!"

Bách Linh vừa tức vừa vội, nhưng nơi này không đến lượt nàng lên tiếng, gấp đến độ kéo tuột ống tay áo Phượng Chiếu Ngọc.

Phượng Chiếu Điềm nhìn hắn khinh thường. Tiểu tiện chủng đê tiện dám cướp đồ của nàng Đúng là mơ tưởng!

Bác sĩ Tiêu nhìn hai người biểu diễn, không nhịn rủa thầm trong lòng, đúng là một cặp ngu xuẩn.

Hắn vốn không muốn nói chuyện Trịnh thị bỏ thuốc vào thức ăn để cướp bạc của Phượng Chiếu Ngọc, vậy mà Phượng Chiếu Điềm đã tự chĩa mũi giáo về mình, Trịnh thị còn kêu gào hùa theo nữa chứ. Chẳng phải chúng đã tự phơi bày sơ hở của mình rồi sao

Tiêu Ngự nói với Đại lão thái gia, "Chiếu Ngọc cũng nghi hoặc chuyện này. Chư vị thúc bá ngồi đây chắc không biết, tuy từ nhỏ Chiếu Ngọc đã bị đưa về nhà cũ nuôi dưỡng nhưng giờ khắc nào phụ thân cũng nhớ đến Chiếu Ngọc. Hằng năm phụ thân đều gửi bạc về trả phí chăm nom, đến sinh thần của Chiếu Ngọc còn gửi quà nữa. Tuy Chiếu Ngọc chưa từng gặp mặt phụ thân, nhưng lúc nào cũng được tấm lòng nhân từ của phụ thân sưởi ấm. Chiếu Ngọc thấy không còn ai trên đời vĩ đại hơn phụ thân."

Bác sĩ Tiêu vẫn chưa phun hết mấy lời ca tụng mà đã tự thấy đau xót, vô cùng thục nữ dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt, thuận tiện ngừng câu chuyện.

Đại lão thái gia nghe xong vẻ mặt liền hòa hoãn không ít, gật đầu liên tục.

Mục đích đãi tiệc lần này cũng vì danh tiếng của Phượng Vân Phi, còn gì thuyết phục hơn việc Phượng Chiếu Ngọc khóc lóc thảm thiết vì cảm động tấm lòng của phụ thân chứ!

Trịnh thị vẫn không biết Tiêu Ngự đã chuyển tầm ngắm sang mình, liên tục cười lạnh. Tiểu tiện nhân này cho rằng ôm chặt đùi Phượng Vân Phi là có thể khiến người ta đánh giá mình cao hơn chắc Đúng là hoang tưởng, không biết mình có nhiêu cân lượng hay sao!

Phượng Chiếu Tình nhíu đôi mày thanh mảnh, tâm trạng hơi thấp thỏm.

Quả nhiên, khắc sau thấy Phượng Chiếu Ngọc nhìn Trịnh thị nói tiếp, "Phụ thân có nhờ tằng tổ phụ ghi chép số bạc vào sổ sách tiền viện, ghi rõ ràng chi tiêu cho vật dụng của Chiếu Ngọc. Mà vừa rồi Lục muội nói con tham tiền của Tam thẩm, con thực sự không hiểu"

Không chờ Trịnh thị và Phượng Chiếu Điềm lên tiếng, Tiêu Ngự cười lạnh tiếp lời, "Hơn nữa, lúc Tam thẩm chưa đến, bạc gửi cho Chiếu Ngọc đã tích góp đến hơn năm nghìn lượng, qua bao nhiêu năm thì ngày càng nhiều hơn mới đúng. Chiếu Ngọc được nuôi trong khuê phòng, vật dụng cung cấp rất đầy đủ, chưa từng ủy khuất Chiếu Ngọc bao giờ. Nhưng gần đây Chiếu Ngọc nghe người hầu đồn là bạc của Chiếu Ngọc sớm đã cạn rồi. Đại lão thái gia, không phải Chiếu Ngọc tham lam số bạc kia, nhưng mà tấm lòng của phụ thân bị sâu mọt gặm nhấm thật khiến Chiếu Ngọc tức giận. Kính xin Đại lão thái gia làm chủ cho Chiếu Ngọc, điều tra rõ tất cả, cũng là lấy lại công bằng cho phụ thân!"

"Ngươi… ngươi ngậm máu phun người!" Phượng Chiếu Điềm chỉ Phượng Chiếu Ngọc hét lớn.

Trịnh thị hồi hộp, chỉ bất cẩn một chút mà đã bị Phượng Chiếu Ngọc công bố chuyện nàng giấu diếm bấy lâu, lòng không khỏi hốt hoảng.

Làm thế nào mà tiểu tiện nhân đó biết chuyện sổ sách Rõ ràng nàng đã nhốt nó trong tiểu viện, trông chừng nghiêm ngặt, ai báo cho nó biết!

Vừa rồi nàng làm ầm chuyện tiền bạc vì nghĩ không ai biết chuyện nàng nhúng tay vào sổ sách. Tam lão thái gia đương nhiên biết nhưng về công hay về tư thì ông cũng sẽ không nói. Không ngờ con tiện nhân này lại biết rõ đến thế!

Phượng Chiếu Điềm vẫn còn ngơ ngác, Phượng Chiếu Tình nhìn nét mặt Trịnh thị, thầm than không ổn rồi.

Phượng Chiếu Ngọc vẫn chưa nói gì, sao mẫu thân nàng lại lộ ra dáng vẻ chột dạ trước rồi Đây không phải giấu đầu lòi đuôi sao Tạo cơ hội cho Phượng Chiếu Ngọc làm tới cùng rồi.

Không để Phượng Chiếu Ngọc nói thêm, Phượng Chiếu Tình vội đứng dậy thưa, "Đại tỷ nghe lời đồn từ đâu vậy Nhất định là có tiểu nhân phá rối. Đại tỷ không biết thôi, vì cơ thể tỷ yếu đuối nên phải thường xuyên mời đại phu, uống nhiều thuốc bổ nên tiền mấy năm nay đều tiêu hết vào dược liệu. Sổ sách tiền viện được quản lý chặt chẽ, khoản nào cũng được ghi chép, Đại tỷ không tin mẫu thân ta thì thôi, chẳng lẽ cũng không tin quản gia bao đời hầu hạ đại trạch chúng ta hay sao"

Nếu muốn điều tra triệt để thì phải tra hết những món nợ lúc trước, thế thì sẽ liên quan đến rất nhiều người. Coi như bọn họ chưa từng tham ô gian lận nhưng cũng nhận không ít từ Trịnh thị nên mới nhắm

một mắt mở một mắt với rất nhiều chuyện nàng ta làm. Bằng không làm sao Trịnh thị ăn chặn được tiền của Phượng Chiếu Ngọc dễ dàng như vậy.

Quản gia của nhà này tuy là phận nô bộc nhưng cũng có gốc rễ lâu đời rồi, đặc biệt là mấy vị phụ trách quản lý sổ sách ở tiền viện, địa vị vô cùng quan trọng. Phượng Chiếu Tình không tin Đại lão thái gia và tằng tổ phụ sẽ vì mấy lời không căn cứ của Phượng Chiếu Ngọc mà đi điều tra chuyện dính líu đến nhiều người như vậy. Lúc đó lòng người dao động thì còn ai tình nguyện làm việc cho Phượng trạch nữa Đại lão thái gia là tộc trưởng, chắc chắn không thể để chuyện như vậy xảy ra. Phượng Chiếu Tình cực kỳ có lòng tin.

Tiêu Ngự nhìn nàng ta. Nghe Phượng Chiếu Tình nói, hình như nàng biết rất rõ nội tình, chẳng hay có biết Trịnh thị bỏ thuốc hắn không Nếu biết mà còn có thể bình tĩnh ngụy biện, không chút hổ thẹn, mới nhỏ đã độc ác như vậy, coi như bị Trịnh thị nuôi hỏng rồi, chỉ là thông minh hơn Phượng Chiếu Điềm chút thôi.

Tiêu Ngự không đếm xỉa đến Phượng Chiếu Tình, chỉ nhìn Đại lão thái gia ở ghế trên, "Xin Đại lão thái gia phân xử."

Phượng Chiếu Tình vốn muốn nói thận trọng nói chuyện với Phượng Chiếu Ngọc, không ngờ Phượng Chiếu Ngọc chẳng thèm quan tâm. Phượng Chiếu Tình hết sức lúng túng, mặt nóng lên, ánh mắt nhìn Phượng Chiếu Ngọc toát vẻ oán độc.

Tiêu Ngự vốn không để ý Trịnh thị ngụy biện ra sao. Những người có tư cách ngồi đây nào có ngốc để nàng qua mắt Bây giờ ai cũng biết Phượng Chiếu Ngọc bị ghẻ lạnh ở hậu viện Phượng phủ, bạc của Phượng Vân Phi gửi cho cũng bị lấy mất. Hắn vừa giúp Phượng Vân Phi nở mày nở mặt, giờ thì chuyển thành Trịnh thị cố ý lừa tiền của Phượng Vân Phi, còn đối xử khắc nghiệt với con gái hắn ta. Đại lão thái gia là tộc trưởng Phượng thị, nếu hôm nay không giải quyết cho ra lẽ thì Phượng phủ và Phượng Vân Phi sẽ thật sự bị bêu xấu.

Hắn còn nhìn thấu chuyện này thì những vị đại gia trưởng phong kiến làm sao không nhận ra chứ

Đại lão thái gia bị đôi mắt trong suốt không thấy đáy kia nhìn mà ngẩn người.

Ông thật sự không có ấn tượng gì với đứa chắt nữ này, nếu không phải Phượng Vân Phi vì đường quan mà đến cầu xin ông ra mặt, nhờ ông dùng danh vị tộc trưởng Phượng thị lấy thể diện giúp thì chỉ sợ ông còn không biết Phượng Chiếu Ngọc là ai.

Không ngờ một tiểu cô nương im hơi lặng tiếng náu mình trong hậu viện lại có đôi mắt nhìn thấu sự đời thế này. Phượng tam lão gia và Phượng Chiếu Tình muốn qua mặt còn nhờ may mắn, nhưng cô bé này dường như vô cùng chắc chắn, mấy người kia nói gì cũng vô ích.

Trịnh thị vẫn còn kêu gào, "Coi như bao nhiêu năm nay uổng công ta nuôi nấng một kẻ vong ân phụ nghĩa. Con trẻ bất kính với trưởng bối, là ta dạy dỗ thất trách, khiến mọi người chê cười. Hãy để ta đem Đại tiểu thư về, cho vào Phật đường sao chép quy củ một trăm lần, nhất định sẽ khiến nàng nhớ kỹ hiếu đạo." Chỉ cần nàng nhốt nó lại hậu viện thì dễ xử ký rồi, không phải sao

Tiêu Ngự cười khẩy trong lòng mà ngoài mặt thản nhiên nhìn Trịnh thị, "Từ nhỏ đến lớn, Chiếu Ngọc đã sao chép quy củ không biết mấy nghìn lần, sớm đã khắc ghi vào tâm khảm. Nói con thất lễ, mười mấy năm qua Chiếu Ngọc chưa từng bước ra cửa viện, thậm chí rất ít người có thể thấy mặt. Hôm nay nếu con thất lễ với quan khách thì là do con kiến thức nông cạn, xin các vị thúc bá rộng lượng bỏ qua."

"Được rồi." Đại lão thái gia đột ngột ngắt lời.

Tiêu Ngự lập tức ngậm miệng.

Đại lão thái gia do dự chốc lát, vẻ mặt khó xử nhìn Hồ tri huyện.

Hồ tri huyện vuốt râu, mỉm cười nhìn Đại lão thái gia, gật đầu, ý bảo mình sẽ không nhúng tay vào chuyện nhà Phượng phủ.

Chỉ cần không gây náo loạn thì quan huyện và mấy vị thân hào ngồi đây sẽ không lắm miệng. Có đại gia tộc nào mà không có lúc gây gổ, chút tranh chấp này chẳng đáng là gì. Chỉ cần không ảnh hưởng đến đường quan của Phượng Vân Phi là tốt rồi.

Ngoài lề: Ai phát hiện tôi sai chính tả vui lòng chỉ ra giùm, cám ơn.

12. Chương 12: Đánh Rắn Bảy Tấc

Editor: Vện

"Đại lão thái gia, Tình Nhi còn mấy câu, không biết có nên nói hay không." Phượng Chiếu Tình đột ngột đứng dậy bước ra giữa sảnh, nhẹ nhàng hành lễ với mọi người. Phong thái đoan trang, dáng người uyển chuyển, đúng là khí chất của một thiên kim tiểu thư, khiến người ta muốn quên mất dáng vẻ hùng hổ lúc đối mặt trưởng tỷ vừa rồi.

So với bào muội Phượng Chiếu Điềm, Phượng Chiếu Tình hiển nhiên hợp tiêu chuẩn khuê nữ của các trưởng bối hơn.

Tuy Đại lão thái gia là quý nhân bận rộn nhưng cũng biết chút ít về chắt nữ này. Vì thường ngày Phượng Chiếu Tình rất gắn bó với các tỷ muội khác, cũng được các chư tỷ yêu thích. Nàng là khách quen ở nhà lớn, Đại lão thái gia từng nghe tiểu bối kể về nàng, cũng khá hài lòng tác phong làm việc của nàng.

Bởi vậy thái độ Đại lão thái gia đối với Phượng Chiếu Tình ôn hòa hơn nhiều, gật đầu nói, "Có chuyện gì cứ nói thẳng, ta tin ngươi biết chừng mực."

Phượng Chiếu Tình khẽ mỉm cười, mở lời, "Đại lão thái gia quá khen, Tình Nhi không dám nhận. Những chuyện khác Tình Nhi không biết, nhưng chuyện hôm nay, đúng là Lục muội không thỏa đáng."

Phượng Chiếu Điềm vừa nghe liền cuống lên, định mở miệng liền bị Trịnh thị kéo về.

Trịnh thị biết con gái lớn làm việc có chủ kiến, nàng từng ở kinh thành mấy năm, xưa nay đều xem Tam tiểu thư xuất thân cao quý là tấm gương, từng lời ăn tiếng nói đều tuân thủ quy tắc. Ở thành Hoài Thiên này, không có tiểu thư nhà nào sánh bằng Phượng Chiếu Tình.

Vừa rồi bị Phượng Chiếu Ngọc vạch trần việc tham ô, giờ Trịnh thị đã hết cách, toàn bộ hy vọng đều ký thác vào đứa con gái lớn thông tuệ, mong nàng có thể ém chuyện lắng xuống, nhất định không thể cho Đại lão thái gia tra xét sổ sách.

Nhớ khi xưa, tiểu cô ở Phượng phủ cũng xuất thân từ thành Hoài Thiên, lúc đó Phượng phủ đâu sung túc như hiện nay, vậy mà nàng vẫn có thể bay lên làm Hầu gia phu nhân. Trịnh thị vô cùng cưng chiều hai con gái, hy vọng các nàng càng lớn càng xuất sắc. Đặc biệt là con gái lớn, Trịnh thị tin tưởng tương lai nàng chắc chắn sẽ vô cùng xán lạn.

Phượng Chiếu Tình tiếp tục, "Lục muội nhỏ tuổi, lại được nuông chiều thành quen nên tính tình mới trẻ con như vậy, thường xuyên khiến mẫu thân đau đầu. Hôm nay nàng gây phiền cho các trưởng bối, thật sự nên được dạy dỗ lại, không thể để nàng tùy hứng như vậy nữa." Nàng là tỷ tỷ, nói những lời này vô cùng khí phách.

Phượng Chiếu Tình như đã nhìn ra Đại lão thái gia muốn để các nàng chịu tiếng xấu để bảo toàn thanh danh cho Phượng phủ và Phượng Vân Phi, dù rằng các nàng cũng chẳng phải bị oan. Bây giờ đẩy Phượng Chiếu Điềm ra chịu trách nhiệm thì những người khác sẽ thoát tội, cũng xem như nhanh trí. Chỉ là gặp chuyện lại đẩy muội muội ra trước, nhân phẩm thật không ra gì.

Nghe Phượng Chiếu Tình nói vậy, bầu không khí không còn giương cung bạt kiếm như vừa rồi, Đại lão thái gia cũng thầm gật đầu.

Tuy ông có thể trừng phạt Phượng tam lão gia và Trịnh thị để cứu vãn thể diện cho cả nhà, nhưng nếu có cách giải quyết tốt hơn thì sẽ bớt lo, không phải sao Lý do con trẻ xích mích là tốt nhất, huống chi sổ sách ở tiền viện đâu thể tùy tiện tra xét. Nếu tra ra được có người động tay động chân thì phải xử phạt thế nào Nếu phải phạt, vì mấy nghìn lượng bạc mà mất đi nô bộc đời đời hầu hạ, vậy thì mất nhiều hơn được. Còn nếu không phạt thì làm sao khiến mọi người tin phục

Không điều tra là tốt nhất.

Về chuyện Trịnh thị cay nghiệt với Phượng Chiếu Ngọc thì đóng cửa lén giải quyết là được.

Phượng Chiếu Tình lại nói, "Còn Đại tỷ quanh năm không ở gần người thân, nóng lòng nhớ phụ thân nên mới hấp tấp tranh đoạt lễ vật Đại bá phụ gửi đến, chuyện này là có nguyên nhân, thật đáng thương."

Tranh đoạt Lời này thật vi diệu. Khóe miệng Tiêu Ngự khẽ nhếch, nhìn vị tiểu thư đoan trang tú lệ này làm cách nào vùi lấp trận sóng gió này.

"Mẫu thân vốn đã chuẩn bị người khiêng lễ vật về viện của Đại tỷ nhưng trước phải nhập vào sổ sách, ngay cả sổ cũng giao cho Đại tỷ. Đại tỷ có gấp cũng không nên… Lục muội oán Đại tỷ không hiểu được lòng thành của mẫu thân nên mới cãi cọ. Mọi chuyện là như vậy, kỳ thực cũng không phải chuyện gì lớn, đều do người hầu không hiểu chuyện chọc vào chư vị trưởng bối. Không dạy kỹ người hầu là do mẫu thân quản thúc còn thiếu sót, Tình Nhi không dám bao che, nay xin nhận lỗi với các vị thúc bá." Nói xong thì cúi người hành lễ.

"Điêu nô khinh chủ là chuyện thường ngày. Phượng ngũ tiểu thư không cần phải tự trách." Một phụ nhân trung niên ngồi ghế hàng dưới Hồ tri huyện mở miệng, vẻ mặt hiền lành nhân hậu, dường như rất thông cảm với câu chuyện của Phượng Chiếu Tình. Còn quay ngoắt lại nhìn Phượng Chiếu Ngọc, vẻ mặt không hề tốt đẹp.

Phượng Chiếu Tình nói mấy câu này bảy phần thật ba phần giả, khiến người ta không nhận ra mình nói dối. Nàng đổi trắng thay đen, đổ cho Phượng Chiếu Ngọc gây rối, vì lợi ích cá nhân mà không màng lễ giáo.

"Đại tỷ quanh năm không ra khỏi viện tử, chuyện này cũng không có cách nào. Bởi vì lúc trước di nương của Đại tỷ chỉ lo… không chăm sóc tốt cho Đại tỷ. Thân thể Đại tỷ yếu đuối từ nhỏ, mấy năm trước còn mắc bệnh nặng, dọa mẫu thân sợ hết hồn. Mời rất nhiều đại phu, ai cũng nói Đại tỷ cần tịnh dưỡng. Nếu Đại tỷ muốn ra ngoài thì chỉ cần nói mẫu thân một tiếng. Mẫu thân dù lo lắng nhưng chỉ cần sắp xếp ổn thỏa, hơi phiền chút nhưng không phải là không thể."

Phượng Chiếu Tình vừa dứt lời, phụ nhân trung niên liền hừ lạnh, mở miệng, "Một tiểu thư khuê các đương nhiên cửa lớn không ra cổng trong không bước, cả ngày muốn ra ngoài là thế nào Còn nói không được gặp ai, vậy không biết Phượng đại tiểu thư muốn gặp người nào"

Phụ nhân trung niên dường như hết sức hài lòng Phượng Chiếu Tình, mỗi lời phụ họa đều nhắm vào Phượng Chiếu Ngọc.

Phượng Chiếu Tình đánh tráo khái niệm, đem chuyện hắn tiết lộ bị giam lỏng bẻ cong thành Phượng Chiếu Ngọc không muốn an phận trong nhà, đối với một tiểu thư khuê các thì đây là tội rất nặng.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn Đại lão thái gia. Nếu vị tộc trưởng này nghe lời Phượng Chiếu Tình, vứt hắn về tay Trịnh thị thì lần này e là thực sự nguy hiểm đến tính mạng. Trịnh thị sẽ không kiêng kỵ thân phận Phượng Chiếu Ngọc, tiểu thiếu niên đáng thương vốn đã bị xem là con rơi của gia tộc, những người kia đâu biết thủ đoạn của Phượng Vân Ninh. Không ai coi trọng cái mạng nhỏ của hắn. Chỉ có Phương thị thật lòng muốn bảo vệ hắn nhưng nàng lại không có năng lực.

Phượng Chiếu Tình lại tiếp, "Chuyện lần này, thật sự là do mẫu thân lo Đại tỷ thấy bức bối trong lòng, Đại tỷ lại ít giao tiếp với người ngoài nên bị điêu nô lừa gạt mới hiểu lầm tấm lòng của mẫu thân. Bây giờ hiểu lầm được tháo gỡ, Đại tỷ nhất định sẽ không trách mẫu thân nữa. Những nô tài gây xích mích cũng nên được giáo huấn lại."

"Cái gì mà giáo huấn lại, vẫn là Tình Nhi quá lương thiện." Phụ nhân trung niên khinh thường nói, "Đối với thiên kim tiểu thư lòng lang dạ thú chà đạp lòng tốt thì đích thật không đánh không mắng được, nhưng chẳng lẽ bỏ qua cho đám cẩu nô tài Cũng vì mẫu thân con quá nhân từ mới bị đám điêu nô làm phản. Nếu sớm bán quách chúng đi thì làm gì có phiền phức hôm nay."

Phượng Chiếu Tình mỉm cười, "Đa tạ Lý phu nhân răn dạy, Tình Nhi vô cùng cảm kích."

"Được rồi, ta sớm biết Tình Nhi là người tốt mà, đúng là phượng hoàng của thành Hoài Thiên." Lý phu nhân cười nhìn Trịnh thị, miệng khen Phượng Chiếu Tình không dứt.

Tiêu Ngự nhận ra rồi, chắc Lý phu nhân coi trọng Phượng Chiếu Tình, muốn nàng là nàng dâu tương lai chứ gì

Dù cho nàng toan tính thế nào cũng không nên bỏ đá xuống giếng Phượng Chiếu Ngọc không nơi nương tựa, Phượng Chiếu Tình và Trịnh thị chẳng thua gì nhau. Xem ra, nàng không chỉ muốn bắt Phượng Chiếu Ngọc trở về lòng bàn tay của Trịnh thị mà còn muốn đối phó với Bách Linh, diệt trừ người cuối cùng thật lòng thật dạ với Phượng Chiếu Ngọc.

Mới nhỏ mà tâm địa vô cùng ác độc.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn Đại lão thái gia, thấy ông trầm ngâm không nói, như đang suy nghĩ.

Phượng Chiếu Tình đột nhiên nhìn Phượng Chiếu Kỳ đứng sau Đại lão thái gia, mỉm cười nói, "Tiểu muội nhiều lời, vượt quá phép tắc. Không biết Đại ca nghĩ gì về chuyện này"

Thái độ của Phượng Chiếu Kỳ đối với Phượng Chiếu Tình khá là hòa nhã, gật đầu nói, "Cứ theo ý Ngũ muội."

Bách Linh nhìn xung quanh, lòng như lửa đốt. Mẹ con Trịnh thị thì hùng hổ ép người, ngay cả thân đệ song sinh của tiểu thư cũng không lên tiếng bênh vực, trái lại còn hùa theo Phượng Chiếu Tình. Bách Linh nôn nóng đến đỏ mắt, nước mắt lưng tròng mà không dám khóc.

"Mọi việc đã quá rõ ràng." Phượng tam lão gia thấy không ai nói gì nữa, vội chắp tay lên tiếng, "Xin Đại lão thái gia ra quyết định, đám tiểu bối chúng con sẽ tuân theo."

Phượng tam lão gia cảm thấy Phượng Chiếu Tình đã giúp họ lấy lại ưu thế, gương mặt ung dung.

Tiêu Ngự rũ mắt, khẽ lắc đầu. Thật sự không có sơ hở gì hả

Tiêu Ngự bước lên hành lễ, nói, "Nhiều lời vô ích, xin Đại lão thái gia kiểm tra sổ sách."

Kiểm tra sổ sách.

Phượng Chiếu Tình vừa phun châu nhả ngọc nhíu mày, liếc nhìn Phượng Chiếu Ngọc.

Nàng nói nhiều như vậy mà Phượng Chiếu Ngọc chỉ đáp lại có một câu.

Mà câu này lại khiến nàng á khẩu không thể phản pháo.

Nàng tuyệt đối không muốn để người ta điều tra sổ sách theo ý Phượng Chiếu Ngọc nhưng không thể nói được, Trịnh thị cũng không thể, nếu không chính là chột dạ.

Trịnh nghe xong bốn chữ kia, sắc mặt lập tức vặn vẹo. Con tiểu tiện nhân này một mực muốn phơi bày chuyện nàng sợ nhất trước mắt mọi người!

Đại lão thái gia nhíu mày, Tiêu Ngự thản nhiên nhìn lại ông.

Bị ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào mình, Đại lão thái gia hơi bối rối. Vị tộc trưởng trông nom Phượng phủ mấy thập niên cũng không thể kiên trì nhìn lâu hơn, đành phải quay sang chỗ khác.

Mặc cho Phượng Chiếu Tình biện giải đủ đường, mặc cho người khác giả tạo yên bình, sự thật đã rành rành trước mắt. Mọi người đều đã nhận ra, mười mấy năm qua Phượng Chiếu Ngọc bị Trịnh thị hà hiếp.

Nhưng bọn họ có thể vì lợi ích cá nhân mà trải một tấm lụa phẳng phiu đẹp đẽ bao trùm tất cả thị phi, để chân tướng không bao giờ được thấy ánh mặt trời. Mọi người đều biết rõ trong lòng nhưng vẫn thêu hoa trên gấm, giữ vững hình tượng thế gia đoan chính.

Gia tộc lớn nào cũng vậy, đây là vì lợi ích và thể diện của cả gia tộc, vì công chứ không vì tư.

Mà giờ phút này, tộc trưởng Đại lão thái gia lại không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng vô tư đó.

Đôi mắt đó quá sạch sẽ, cũng quá thấu triệt. Dường như chuyện gì hắn cũng biết rõ, những người lớn vì lợi ích riêng mà chỉ hươu bảo ngựa, rồi lại đòi hỏi ông giành lại công bằng.

Ánh mắt như vậy, ông càng không dám đối diện.

Thấy Đại lão thái gia quay chỗ khác, Tiêu Ngự hơi ngẩn ra, không nhịn được cười khẽ.

Không ngờ Đại lão thái gia quản lý một đại gia tộc phong kiến nhiều năm như vậy mà vẫn còn sót lại tính thật thà. Vì ranh giới đạo đức nên ông mới hổ thẹn, không dám nhìn thẳng một cô bé.

Tuy ông lão vì lời của Phượng Chiếu Tình mà do dự, phớt lờ công lý nhưng nếu đánh giá khách quan, ông thân là tộc trưởng, không thể hành động theo cảm tính. Suy bụng ta ra bụng người, Tiêu Ngụ vẫn rất khâm phục ông.

Nhưng còn ranh giới đạo đức là tốt rồi, có đạo đức thì Phượng lão gia tử tất không thể khoan dung với một việc.

Tiêu Ngự nói, "Tằng tổ bá phụ, con còn một chuyện muốn nói, nhưng mà chuyện này quan trọng, con muốn nói nhỏ với tằng tổ bá phụ."

Dứt lời, hắn liền đi đến chỗ Đại lão thái gia.

Tam lão thái gia vội hỏi, "Ngọc Nhi, không được làm càn."

Đại lão thái gia phất tay, nói, "Không sao, Ngọc nha đầu đến đây."

"Ngọc nha đầu" giật giật khóe miệng, vẫn duy trì phong thái đoan trang đi tiếp.

Những trưởng bối không thể gọi hắn là "Chiếu Ngọc" đàng hoàng hả trời!

Trịnh thị sốt sắng nhìn Phượng Chiếu Ngọc, Phượng Chiếu Tình cũng bó tay nhíu mày.

Vừa rồi nàng đã giải thích vô cùng tỉ mỉ, còn được phu nhân phủ khác hưởng ứng, tại sao Đại lão thái gia vẫn không thuận sườn núi ra quyết định luôn Vì tiếng tăm của Phượng phủ, nàng tin Đại lão thái gia biết tốt nhất phải làm thế nào.

Nhưng chuyện gì đang xảy ra Ông lại cho phép Phượng Chiếu Ngọc cáo trạng riêng, còn ngay trước mắt nhiều người như vậy

"Chuyện gì mà không thể nói quang minh chính đại, còn muốn thầm cáo trạng. Sợ người ta không biết mình xấu xa chắc!" Phượng Chiếu Điềm thấy tỷ tỷ mình chiếm thế thượng phong, tâm trạng đắc ý, không nhịn được mở miệng.

Phượng Chiếu Tình vội kéo nàng về, uy hiếp trừng mắt, không cho nàng nói nữa.

Phượng Chiếu Ngọc dừng lại, quay đầu nhìn lướt qua các nàng.

Trịnh thị bị đôi mắt trong veo liếc qua, lòng chợt hốt hoảng, sợ rằng Phượng Chiếu Ngọc bị Phượng Chiếu Điềm khích mà nói ra bí mật.

13. Chương 13: Bản Năng Nghề Nghiệp

Editor: Vện

Đầu óc nàng chậm chạp nhưng cũng loáng thoáng đoán được Phượng Chiếu Ngọc muốn nói gì với Đại lão thái gia.

Nàng lấy hết bạc của Phượng Chiếu Ngọc đã bị nó biết. Còn chuyện nàng bỏ thuốc vào thức ăn của nó thì khó đảm bảo nó không biết.

Nhưng Phượng Chiếu Ngọc biết được tất cả từ lúc nào! Nàng làm việc rất cẩn thận, sai thân tín đi bỏ thuốc, tiểu tiện nhân từ trước đến nay chỉ bị giam cạnh chuồng ngựa, có tiếp xúc với người ngoài đâu.

Rốt cuộc làm sao nó biết được Trịnh thị nghĩ không ra, vừa sợ vừa hận nhìn theo bóng lưng Phượng Chiếu Ngọc.

Nếu nó nói luôn trước mặt mọi người thì Phượng Chiếu Tình còn có thể ngụy biện che lấp, chỉ ảnh hưởng đến danh dự của nàng thôi.

Trịnh thị không sợ chịu tiếng xấu, nàng chỉ lo hai con gái bị liên lụy. Đặc biệt là con gái lớn Phượng Chiếu Tình mà nàng đặt rất nhiều kỳ vọng.

Phượng Chiếu Ngọc liếc Trịnh thị sợ đổ mồ hôi lạnh, nhỏ giọng thì thầm vào tai Đại lão thái gia.

Đại lão thái gia nghe xong, sắc mặt vô cùng khó coi, ánh mắt liếc Trịnh thị như mang theo dao găm, nhìn cho Trịnh thị kinh hồn bạt vía.

Tiêu Ngự nói xong, cúi đầu đứng nép một bên, cách Phượng Chiếu Kỳ hai bước. Phượng Chiếu Kỳ sắc mặt nặng nề đánh giá "Đại tỷ", bất thình lình bị hắn dùng đôi mắt trong veo trừng cho một cái liền kinh ngạc chớp mắt.

Tiêu Ngự quay chỗ khác, không thèm phản ứng với Phượng Chiếu Kỳ, Phượng Chiếu Kỳ cũng không hiểu tại sao bị trừng mắt. Ánh mắt rõ ràng là xem thường, nhìn cậu như nhìn một thằng ngốc. Mà người kia lại nhất định không nhìn cậu, cậu muốn trừng lại cũng không được, gương mặt tuấn tú của Phượng Chiếu Kỳ nghẹn đến đỏ bừng.

Đại lão thái gia thở hổn hển mấy hơi, uy nghiêm trong mắt đã biến thành lạnh lẽo như gió tuyết, nhìn thẳng vào Trịnh thị. Nàng chột dạ, hai chân muốn nhũn ra, kinh hồn táng đảm.

Ông ấy biết rồi, Đại lão thái gia đã biết hết rồi!

Không biết tiểu tiện chủng kia có thêm thắt gì không mà Đại lão thái gia chẳng thèm tra hỏi nàng, cũng không cho nàng cơ hội giải thích, trực tiếp tin lời nó!

Trịnh thị nhìn mặt Đại lão thái gia, không chút nghi ngờ nếu không phải trong sảnh có khách khứa đang nhìn thì Đại lão thái gia đã sớm dùng gia pháp trừng trị nàng.

"Đại lão thái gia…" Phượng Chiếu Tình đánh liều bước ra.

"Ngũ nha đầu, nếu không biết chuyện bên trong thì đừng nói lung tung." Đại lão thái gia chậm rãi nói, "Còn nếu như biết mà muốn bao biện thì Ngũ nha đầu, hôm nay tằng tổ bá phụ sẽ dạy ngươi đạo làm người, mưu hại người khác chắc chắn không có kết cục tốt đâu."

Phượng Chiếu Tình như bị vả một bạt tai, sắc mặt hết đỏ lại trắng, môi giật giật, khom người lui xuống.

Không ngờ Đại lão thái gia lại thốt ra những lời khắc nghiệt như vậy trước mặt quan khách. Sau này nàng còn mặt mũi nào mà nhìn các tiểu thư khác của thành Hoài Thiên

Chỉ hai năm nữa là nàng đến tuổi cập kệ, là lúc có thể nghị hôn. Bây giờ Đại lão thái gia tạt nước lạnh, bôi đen thanh danh của nàng, may mà mẫu thân dự tính trở lại kinh thành rồi mới nghị hôn, nếu không làm sao nàng tìm được mối lương duyên tốt nữa

Phượng Chiếu Tình cúi gằm mặt, không lên tiếng, vò nát khăn tay.

Đại lão thái gia nhìn mọi người trong sảnh, trầm ngâm một chốc, đứng dậy chắp tay nói, "Lão hủ bất lực, không dạy dỗ chu toàn khiến hậu bối chẳng ra gì, khiến chư vị chê cười rồi."

"Nào có, nhà ai mà không có chuyện phiền lòng chứ." Các vị khách dồn dập tỏ vẻ thấu hiểu. Đại lão thái gia không quan tâm họ nữa, chỉ vào Trịnh thị mà mắng Tam lão thái gia, "Điêu phụ Trịnh thị không tài không đức, nhân cách bại hoại! Lão Tam, ngươi quản lý tắc trách, không biết nhìn người, đi cưới một điêu phụ cho Vân Cửu! Lấy vợ không tốt liên lụy cả nhà, còn tổn hại đến danh tiếng của Vân Phi!"

Từng câu từng chữ của Đại lão thái gia không chừa cho Trịnh thị một lối thoát, sắc mặt Trịnh thị biến đổi từ đỏ thành xanh, suýt ngất tại chỗ.

Phượng Chiếu Điềm liền đỡ nàng, mặt hiện vẻ kinh hoàng, sợ sệt nhìn ông lão nghiêm khắc. Phượng Chiếu Tình cũng lẳng lặng dìu tay Trịnh thị, mặt cúi thấp không nhìn thấy biểu hiện.

Lý phu nhân thấy thế, đảo mắt nói, "Phượng lão gia tử đừng nóng, nhà nào cũng có nỗi khổ riêng, nam nhân các người làm đại sự bên ngoài, đâu hiểu được chuyện vụn vặt trong nhà, nhìn như to tát chứ thực

ra có gì quan trọng đâu Lần này Phượng tam phu nhân làm việc không thỏa đáng, nhưng hoàn toàn có thể thông cảm. Xin lão gia từ bớt giận."

Tiêu Ngự lạnh lùng nhìn nàng ta.

Vừa rồi hắn kể với Đại lão thái gia, ông đã nhận định Trịnh thị vì tham lam mà mưu sát mạng người. Tuy không công bố tội danh nhưng ông đã nghiêm khắc khiển trách Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình trước mặt mọi người, nói rõ hành vi của họ đã chạm đến giới hạn của lão gia tử, ông sẽ không vì thể diện của Phượng gia mà dung túng nữa. Vậy mà nàng ta nói chuyện chẳng có gì to tát Không biết lai lịch Lý phu nhân này là gì mà vô lại đến vậy, chắc vẫn muốn nhận Phượng Chiếu Tình là con dâu

"Lão Tam, đây là chuyện riêng của nhà các ngươi, ta là tộc trưởng, không tiện nhúng tay vào. Chuyện này giao cho ngươi giải quyết. Lão Tam, đừng làm ta thất vọng." Tầm mắt Đại lão thái gia chuyển hướng sang Tam lão thái gia, rõ ràng không nghiêm khắc quá nhưng đủ khiến Tam lão thái gia sợ, kính cẩn đáp lời, trong lòng ông đã triệt để căm hận thứ cháu dâu này.

Lý phu nhân thấy Phượng Chiếu Tình ủ rũ, còn muốn nói thêm gì đó, đột nhiên có tiếng khóc thảm thiết từ ngoài sân truyền vào, cả đại sảnh đang yên lặng bỗng náo động.

"Có chuyện gì" Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lại nghe tiếng khóc bên ngoài ngày càng vang dội, giống như có nhiều người cùng nhau khóc vậy, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì Ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa!" Đại lão thái gia không vui nói, gọi một tên nô bộc, "Đi xem xem bên ngoài có chuyện gì"

Tên nô bộc chạy ra ngoài như làn khói, lát sau về báo, trả lời nhanh gọn, "Bẩm lão thái gia, hình như có một tiểu thiếu gia bị rơi xuống nước, vừa được cứu lên, đang tìm đại phu."

"Rơi xuống nước Tiểu thiếu gia nhà ai" Đại lão thái gia cau mày.

Không đợi tên nô bộc trả lời, Lý phu nhân đã hoảng hồn bật dậy.

"Lạc Nhi đâu Lạc Nhi đang ở đâu Lạc Nhi của ta đâu rồi!"

Hồ tri huyện ngồi gần đó an ủi nàng, "Lý phu nhân bình tĩnh, Lý nhị công tử chắc đang chơi đùa đâu đó, bản quan sẽ cho người đi tìm."

Giọng điệu đặc biệt cung kính, Tiêu Ngự suy ngẫm, không lẽ thân phận Lý phu nhân còn cao hơn Hồ tri huyện

Lý phu nhân sốt ruột nãy giờ nào nghe lọt nữa, nàng cuống quýt chạy ra ngoài.

Bên ngoài xảy ra chuyện lớn, Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình cũng tạm thời bị định tội, tất cả mọi người đều ra ngoài.

Tiêu Ngự là Phượng đại tiểu thư, để tránh hiềm nghi thì lúc này nên trở về tiểu viện, không nên dính vào chuyện hỗn loạn này. Nhưng nghe nói có người rơi xuống nước, bản năng nghề bác sĩ không cho phép hắn làm ngơ.

"Tiểu thư, chúng ta về tiểu viện thôi." Bách Linh đỡ Tiêu Ngự, nói.

Tiêu Ngự cau mày do dự, cuối cùng quyết định, "Chúng ta cũng đi xem đi."

"Nhưng tiểu thư à, chúng ta không có nha hoàn nhũ mẫu, sợ không bảo vệ tiểu thư chu toàn. Bên ngoài chắc chắn rất loạn, nếu để người khác thấy mặt tiểu thư, chẳng phải..."

"Không sao." Tiêu Ngự đáp rồi bước ra ngoài, Bách Linh chỉ có thể đuổi theo.

Trịnh thị thấy Tiêu Ngự mặt lạnh đi ngang qua nàng, hận đến đỏ mắt, độc địa gắt giọng, "Tiểu tiện nhân, ngươi chờ đó, ngươi không lộng hành lâu được đâu!"

Tiêu Ngự chẳng để tâm lời nhục mạ của Trịnh thị, Đại lão thái gia sẽ không bỏ qua dễ dàng, cứ để Trịnh thị tranh cãi với Tam lão thái gia và Đại lão thái gia.

Tiêu Ngự không thèm nhìn nàng lấy một lần, chỉ bước thẳng qua, Trịnh thị đang ôm một bụng chiến ý tức muốn ngã ngửa.

Phượng Chiếu Tình đỡ nàng, nhìn dò theo bóng lưng Tiêu Ngự, nhẹ giọng nói, "Mẫu thân chớ hấp tấp, nữ nhi chắc chắn sẽ đòi lại công bằng cho mẫu thân."

"Được, Tình Nhi, mẫu thân dựa cả vào con." Trịnh thị cuối cùng cũng biết sợ, nắm tay con gái lớn nức nở nói.

"Mẫu thân, tỷ tỷ..." Phượng Chiếu Điềm chột dạ lên tiếng, hình như bây giờ mới hiểu mình đã gây họa.

Phượng Chiếu Tình nhàn nhạt nhìn nàng, không đáp lời. Trong lòng Trịnh thị vẫn thương đứa con gái nhỏ nhất, bèn kéo Phượng Chiếu Điềm vào lòng động viên.

"Điềm Nhi ngoan, mẫu thân không trách con. Có trách thì phải trách con tiểu tiện nhân kia quá xảo quyệt, bí mật nào nó cũng biết. Rốt cuộc là ai bán đứng chúng ta Nếu mẫu thân tìm ra thì phải khiến nó sống không bằng chết!" Trịnh thị tàn bạo nói.

Phượng Chiếu Tình vẫn nhìn theo Tiêu Ngự, suy nghĩ một chút rồi dẫn một bầy nha hoàn nhũ mẫu theo đoàn người ra ngoài.

Có người rơi xuống nước không phải chuyện nhỏ, nếu huyên náo đủ lớn, hoặc có người mất mạng thì có thể mọi người sẽ quên mất chuyện của Trịnh thị...

Phượng Chiếu Tình đang nghĩ ngợi, thấy đằng xa có một người liền chạy đến hành lễ với người kia, cười gọi, "Đại ca."

Phượng Chiếu Kỳ gật đầu với nàng.

Phượng Chiếu Tình mỉm cười, nói, "Sao Đại ca có vẻ xa cách với Tình Nhi vậy Lúc nhỏ chúng ta cùng chơi đùa bên cạnh Đại bá mẫu mà, Đại ca còn giành đồ chơi của Tình Nhi và Tam tỷ, bị Đại bá mẫu giáo huấn một trận đó."

Nhắc lại chuyện khó xử lúc bé, Phượng Chiếu Kỳ xấu hổ đỏ mặt.

"Muội còn nhớ à"

"Đương nhiên rồi, cả đời cũng không quên được. Chờ sau này Đại ca lấy vợ, muội sẽ kể cho tẩu tử nghe." Phượng Chiếu Tình cười tinh quái.

Sau mẩu chuyện đùa của Phượng Chiếu Tình, Phượng Chiếu Kỳ không còn quá xa lạ với nàng nữa.

Thấy nụ cười và cách ăn nói hờ hững của Phượng Chiếu Tình, Phượng Chiếu Kỳ cười nói, "Cứ thấy cử chỉ của Ngũ muội rất quen, rốt cuộc cũng nhớ ra Ngũ muội giống ai rồi."

"Hả Muội giống ai" Phượng Chiếu Tình hiếu kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ cười đáp, "Thần thái cử chỉ của Ngũ muội giống Tam muội đến tám phần. Tam thẩm quả nhiên biết cách dạy con gái, Tam muội đang là tài nữ nổi danh trong kinh thành. Nếu Ngũ muội về kinh, tất cũng có thể nổi tiếng."

Phượng tam tiểu thư Phượng Chiếu Lâm là con gái duy nhất của Lô thị. Ngôn hành cử chỉ của Phượng Chiếu Tình là học theo nàng, sao mà không giống cho được

Phượng Chiếu Tình mỉm cười, chỉnh trang phục đáp lễ, "Đa tạ lời khen của Đại ca." Nghĩ một chút lại thở dài, "Nhưng hôm nay mẫu thân... ôi, không phải muội cố ý bênh vực mẫu thân, mẫu thân xưa nay luôn là người tốt, chỉ hiềm vì cái miệng mà chịu thiệt. Nhưng mẫu thân khẩu xà tâm phật, không đụng chạm ai, làm việc tốt cũng chẳng hưởng lợi. Có mấy người hầu hận mẫu thân trọng quy củ, quản giáo nghiêm khắc, không ngờ Đại tỷ cũng hiểu lầm mẫu thân. Không biết Đại tỷ nói gì với Đại lão thái gia mà Đại lão thái gia tức giận như vậy, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho."

Nếp nhăn vùng giữa hai lông mày của Phượng Chiếu Kỳ cực kỳ giống Phượng Chiếu Ngọc.

"Ta thường nghe đại nương của mẫu thân nói Phượng Chiếu Ngọc và Phương di nương rất thích gây sự. Bây giờ thấy mới biết là thật." Phượng Chiếu Kỳ nói.

Trịnh thị vừa chạy đến, vừa vặn nghe được, lòng thấy an ủi vô cùng, nắm tay Phượng Chiếu Kỳ nói, "Không hổ là đứa trẻ được Đại phu nhân đích thân dạy dỗ, quả nhiên hiểu chuyện hơn nhiều người. Ta chỉ cần các con hiểu được nỗi khổ của ta, ta không thẹn với lương tâm, cần gì phải quan tâm mấy kẻ vô ơn bạc nghĩa kia."

Phượng Chiếu Kỳ mỉm cười, rút tay ra.

Phượng Chiếu Tình biết xưa nay Phượng Chiếu Kỳ rất ghét bị người khác đụng chạm, nhíu mày nhìn Trịnh thị, thấy nàng cũng ngượng bèn chuyển chủ đề, "Mẫu thân, Đại ca, chúng ta mau đi thôi. Chẳng may xảy ra chuyện gì cũng giúp đỡ được phần nào."

Tiêu Ngự và Bách Linh theo đoàn người đến hồ, một đống người chen lấn trên bờ hồ, chẳng thấy bên trong có cái gì, chỉ nghe tiếng phụ nữ gào khóc.

"Lạc Nhi! Lạc Nhi của ta! Con mau tỉnh lại đi! Con muốn mạng của mẫu thân sao!"

"Nhị gia, Nhị gia mau tỉnh lại đi mà!" Tên nô bộc bên cạnh cũng gào khóc.

Âm thanh này là của Lý phu nhân, thì ra người ngã xuống nước chính là Nhị thiếu gia Lý gia.

14. Chương 14: Thiên Chức Người Hành Y

Editor: Vện

Tiêu Ngự thấy rất nhiều nha hoàn, nô bộc đứng rào quanh, gió cũng không thổi lọt, tình huống này rất bất lợi với người đuối nước.

"Tản ra hết đi, đừng vây xung quanh." Thói quen lúc làm việc của Tiêu Ngự đã thành bản năng, lập tức chỉ huy mọi người giải tán.

Nhưng mà lúc này hắn không mặc áo blouse trắng, cũng không phải bác sĩ Tiêu nói một không hai được người ta tôn kính. Hiện tại hắn chỉ là một thứ nữ bị ghẻ lạnh, nên hắn nói mà không có người nào nhúc nhích.

Tiêu Ngự rất sầu não.

Cũng may có một tên nô bộc kéo đại phu chạy như bay đến, bấy giờ mọi người mới chừa ra một lối đi.

Đại phu nhìn rất trẻ, vóc dáng hơi gầy, vì chạy nhanh một đường mà còn chưa kịp thở, giơ tay lau mồ hôi trên trán.

"Tất cả mọi người tản ra, tản ra hết đi! Đừng vây quanh, đem người bị đuối nước ra chỗ đất trống." Đại phu nóng nảy hô lớn, ý kiến không khác gì Tiêu Ngự.

Nhũ mẫu của Lý phu nhân vừa nghe, lập tức đuổi hết người vây, bây giờ mọi người mới chịu tản bớt, đứng nới ra, chừa lại một khoảnh đất trống.

Lúc này lại có một lão đại phu chen chúc trong đám người lọt vào, trong ngực ôm hòm thuốc, mặt đỏ ửng thở hồng hộc, nhìn khoảng bốn mươi năm mươi.

Lý phu nhân thấy ông liền lau nước mắt cầu xin, "Tần lão đại phu! Mau đến xem Lạc Nhi của ta! Mau cứu nó tỉnh lại đi! Bao nhiêu bạc ta cũng trả! Cầu xin ông cứu Lạc Nhi đi!"

Lão đại phu và đại phu trẻ cùng đến chỗ Lý phu nhân, ôm thân thể bé nhỏ trong lòng nàng đặt xuống đất. Vài nha hoàn đỡ Lý phu nhân qua một bên, đồng thời lo lắng đứng nhìn hai đại phu đang cứu chữa Lý nhị thiếu gia.

Lúc này Tiêu Ngự mới thấy rõ, thì ra đó là một đứa trẻ khoảng tám tuổi. Cả người thằng bé ướt sũng, mặt trắng bệch, không còn chút sắc hồng, không biết tình hình ra sao.

Lão đại phu cầm cổ tay thằng bé bắt mạch, sắc mặt đại biến, lắc đầu liên tục, lại áp tai vào ***g ngực nó kiểm tra một hồi, đứng dậy nói.

"Không cứu được, đã muộn rồi. Xin phu nhân nén bi thương, chuẩn bị hậu sự đi."

Lý phu nhân vừa nghe liền giãy khỏi tay nhũ mẫu, nhào đến tóm tay áo lão đại phu, "Ông nói bậy gì đó Lạc Nhi của ta rõ ràng đang khỏe mạnh, lão thất phu ông dám nguyền rủa nó à! Mau cứu nó đi! Nếu không ta không tha cho các người!"

Mặt lão đại phu đỏ chót, liên tiếp lùi về sau, "Phu nhân, lệnh lang đã quy tiên, lão phu cũng hết cách. Có tìm đại phu khác đến xem cũng vậy thôi, vẫn mau chuẩn bị hậu sự đi."

Đại phu trẻ vẫn đang xem xét cơ thể thằng bé, cuối cùng xám mặt đứng lên, chắn trước người lão đại phu, nói với Lý phu nhân đã muốn phát điên, "Xin phu nhân nén bi thương. Mạch đập và hô hấp của lệnh công tử không đều, dùng thuốc cũng không có tác dụng, vẫn nên… vẫn nên…"

Không để đại phu trẻ nói hết, Lý phu nhân điên cuồng vồ lấy hắn, vừa gào khóc vừa chửi ầm lên. Đại phu trẻ quẫn bách, lại muốn bảo vệ lão đại phu nên chỉ có thể giơ hai tay che mặt ngăn trở Lý phu nhân.

Tiêu Ngự đứng trong đám đông nhìn thằng bé nằm im trên đất.

Gương mặt thằng bé vô cùng tuấn tú, hàng mi vừa dài vừa thẳng, có thể tưởng tượng đôi mắt đó mà mở ra thì sáng rực cỡ nào. Nhưng mà lúc này, sắc mặt nó tái nhợt, lẳng lặng nằm bên bờ hồ, không còn sinh khí.

Phượng Chiếu Tình được một bầy nhũ mẫu che chắn đứng nhìn, Trịnh thị nhíu mày, "Dù gì cũng là Tri phủ phu nhân, bộ dạng của Lý phu nhân thật mất mặt quá."

Phượng Chiếu Tình lại nghĩ đến mặt khác, "Tại sao Lý nhị công tử lại ngã xuống nước nhỉ Hắn gặp nạn ở Phượng phủ, chỉ sợ Tri phủ đại nhân sẽ nghĩ Phượng phủ xui xẻo…"

Nếu đã như vậy, chỉ cần làm náo loạn một trận thì sẽ chôn vùi được tội của Trịnh thị. Chuyện liên quan đến mạng người tất không nhỏ, còn ai để ý đến tranh cãi trong nhà nữa Lần này Phượng Chiếu Ngọc uổng công rồi.

Tầm mắt Phượng Chiếu Tình xuyên qua rừng người, nhìn Đại tỷ đối diện.

Nha hoàn nô bộc xung quanh xì xào bàn tán, vô số ánh mắt tò mò nhìn thằng bé nằm im hơi lặng tiếng bên bờ hồ.

Cứ như đây là chuyện hết sức ly kỳ, mọi người hết lén nhìn lại ra vẻ đồng tình.

Tất cả những việc đó làm Tiêu Ngự vô cùng khó chịu.

Trẻ con tuổi này đáng lẽ phải được vô tư chơi đùa, bừng bừng sức sống chứ không phải lặng yên nằm trên bùn đất lạnh lẽo, để người đời vin vào mà ngồi lê đôi mách.

Tiêu Ngự nhíu mày, đột ngột đẩy mấy người đứng chắn phía trước, bước nhanh đến bên hồ.

Bách Linh hoảng hốt, muốn kéo hắn lại mà không kịp bèn nhanh chân đuổi theo.

Nơi này không như Lạc Phân viện, tiểu thư không thể lộ diện. Từ đây đến tiền viện có rất nhiều tôi tớ, có mấy vị khách còn mang theo hộ vệ, vì Lý tiểu thiếu gia ngã xuống nước mà bọn họ đều tập trung về đây.

Những tiểu thư khác đều có nha hoàn nhũ mẫu bảo hộ, tiểu thư nhà mình còn muốn chen lên trước Mặt mũi của tiểu thư phải tính sao đây

Bách Linh lòng như lửa đốt nhưng không đuổi kịp Tiêu Ngự, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn băng qua rừng người đến bãi cỏ bên bờ hồ.

"Có chuyện gì vậy Đó là ai Sao tự nhiên có một tiểu thư ra đó" Có tiếng bàn tán huyên náo.

Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình kinh ngạc nhìn Tiêu Ngự. Phượng Chiếu Tình còn đỡ, Trịnh thị lập tức lộ vẻ hưng phấn vì người gặp họa. Nếu không thấy sắc mặt nặng nề của Phượng Chiếu Kỳ bên cạnh, chỉ e nàng đã cười ra tiếng luôn rồi.

Tiểu tiện nhân không ra gì, nhìn xem, ban ngày ban mặt mà cứ vậy đi ra ngoài. Ở đây có nhiều nam tử bên ngoài, đúng là vô liêm sỉ!

Nàng hả hê trong lòng mà mặt thì căng thẳng, ra lệnh cho đám nha hoàn, "Mau bảo vệ Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư vào giữa. Hay đi lấy hai cái mạng che mặt đến cho tiểu thư, không được để người ngoài thấy được dung nhan, sẽ cho là tiểu thư của Phượng phủ chúng ta không hiểu lễ giáo."

Phượng Chiếu Kỳ nghe được, mày nhíu càng chặt, nhìn chằm chằm Đại tỷ đằng kia, hận không thể bắt hắn về.

Lộ diện trước mắt bao nhiêu người, rốt cuộc người kia có biết mình đang làm gì không

Tam lão thái gia và Đại lão thái gia đứng bên hồ. Vì Lý phu nhân đang thương tâm cực độ nên họ tạm thời không dám đụng đến nàng, nhưng đã phân phó người hầu sẵn sàng đợi lệnh, cần sắp xếp cho Lý thiếu gia cẩn thận. Không ngờ đứa chắt gái lại ra mặt, đi thẳng đến thi thể của Lý thiếu gia.

"Nha đầu này muốn làm gì" Tam lão thái gia hoảng hốt, bảo nô bộc, "Mau gọi mấy đại nương đến bắt nó về, thế này còn ra thể thống gì nữa!"

Gã nô bộc tuân lệnh, chen vào đám đông tìm người trong đám nữ quyến.

Đại lão thái gia cau mày nhìn Phượng Chiếu Ngọc, không nói năng gì, cũng không ngăn cản Tam lão thái gia.

Tiêu Ngự nghe đám đông xì xào cũng phớt lờ, hắn có phải tiểu thư khuê các đâu.

Tiêu Ngự tránh khỏi Lý phu nhân và hai đại phu, đến quỳ xuống bên cạnh thằng bé.

"Lý nhị công tử rơi xuống nước mấy phút" Tiêu Ngự ngẩng lên hỏi đám nô bộc đã cứu thằng bé.

"Phút" Cả đám hai mặt nhìn nhau, một tên đánh liều đáp, "Chưa tới một nén hương."

Một nén hương là bao lâu

"Thôi." Tiêu Ngự không hỏi họ nữa.

Ba phút vàng, nếu tim ngừng đập chưa đến ba phút thì tế bào não sẽ không chịu tổn thương vĩnh viễn. Chỉ cần chưa đến ba phút thì có thể cứu được. Dù vượt quá ba phút cũng vẫn còn cơ hội…

Bây giờ không biết chính xác thời gian Lý nhị công tử bị ngộp nước, nhưng nghĩ chắc không quá lâu.

Tiêu Ngự ấn trán thằng bé, nâng hàm dưới lên nhìn, thấy trong miệng nó còn bùn và cát, liền lấy khăn tay nhét vào móc ra hết.

Lý phu nhân quay lại thấy động tác của hắn liền buông tha cho hai đại phu, nhào qua hắn.

"Ngươi tính làm gì Lạc Nhi của ta!"

Giọng Lý phu nhân sắc bén chói tai, Tiêu Ngự nhíu mày nhìn nàng, "Muốn cứu sống Lạc Nhi thì câm miệng lại."

Lý phu nhân như con vịt bị bóp cổ, lập tức im lặng, trợn mắt nhìn Tiêu Ngự.

Tuy nàng không thể tin Phượng đại tiểu thư biết y thuật nhưng liên tiếp hai vị đại phu đã nói không cứu được, vậy mà có một người lại nói có thể cứu sống con trai nàng.

Hắn nói có thể cứu Lạc Nhi của nàng!

Đây là lời nói hay nhất Lý phu nhân từng được nghe!

Lý phu nhân nào còn tâm trạng thắc mắc Tiêu Ngự có phải đại phu hay không, sắc mặt nàng vừa hơi vặn vẹo vừa chờ mong nhìn hắn.

Đại lão thái gia cách đó vài bước, vẫn chưa thả lỏng chân mày, hỏi Tam lão thái gia, "Nha đầu kia học y thuật từ bao giờ thế"

"Chuyện này… À, đệ cũng không biết." Tam lão thái gia đau khổ xoa trán.

Ông còn chưa gặp mặt chất nữ này bao giờ, làm sao biết hắn học y từ khi nào

Mọi người xung quanh hắn như biến mất hết.

Khoảnh khắc ngón tay hắn chạm vào sinh mạng cần được cứu sống này, trong mắt Tiêu Ngự chỉ còn cơ thể bé nhỏ đang bất tỉnh mà thôi. Những người xem hiếu kỳ, những ánh mắt ác ý đều trở thành hậu trường mờ nhạt, không ảnh hưởng gì đến hắn.

Bởi vì hắn không phải Phượng đại tiểu thư, hắn là Tiêu Ngự. Hắn khổ luyện tám năm trời, du học Mỹ, học qua biết bao danh y, kỹ thuật điều trị đứng hàng đầu. Hắn đã sử dụng hết những thiết bị tiên tiến nhất, phát huy kỹ thuật chuyên khoa của mình đến cực điểm. Hắn cũng từng công tác ở vùng núi lạc hậu, nơi đó không phân chuyên khoa, không phân biệt điều trị hay điều dưỡng, một mình hắn quản lý hết từ nội khoa đến ngoại khoa, từ sinh lão đến bệnh tử.

Đó mới là Tiêu Ngự chân chính, mà những người đang chỉ trỏ hắn nào biết được.

Tiêu Ngự dò hơi thở và động mạch cổ của thằng bé, suy hô hấp, ngưng tim, phải tiến hành hồi sức tim phổi ngay.

Tiêu Ngự xé y phục thằng bé, hành động này làm cả đám người kinh ngạc đến rớt cằm, mọi người sôi nổi nghị luận.

Nam nữ bảy tuổi đã phải phân cách, đây là lễ giáo phong kiến. Tuy Phượng đại tiểu thư nói muốn cứu người, nhưng mà cái này thực sự…

Quá… phóng túng rồi

Lý nhị công tử đã tám tuổi, Phượng đại tiểu thư cũng khoảng mgười hai mười ba. Hai người tiếp xúc với nhau trước mặt bao nhiêu người, lại nóng lòng muốn cứu Lý nhị công tử, không phải là muốn định nhân duyên đó chứ

Tiêu Ngự mắt điếc tai ngơ tất cả người ngoài, ngón tay di chuyển trên cơ thể bé nhỏ.

Đặt một tay ngay xương ức, áp tay còn lại lên, lòng bàn tay đặt song song, ngón tay giao nhau, đầu ngón tay hơi hướng lên, ấn xuống theo phương vuông góc…

Những bước cơ bản đã khắc vào đầu thành bản năng.

Tiêu Ngự đếm thầm.

Ấn xuống với tần suất 100 lần/phút, buông ra, ấn xuống, buông ra.

Cơ thể nhỏ thì xương yếu, không thể ấn quá mạnh, tránh tạo tổn thương. Cũng không được ấn quá nhẹ, vậy sẽ không có tác dụng.

Hắn cố gắng giúp trái tim trong cơ thể bé nhỏ này vận chuyển máu lên não, tiếp tế cho những tế bào sắp suy kiệt.

Ấn đến lần thứ ba mươi thì ngừng, một tay Tiêu Ngự bóp mũi thằng bé, hít sâu một hơi rồi cúi đầu, nhắm miệng thằng bé mà áp môi vào thổi hơi…

Hắn hoàn toàn đắm chìm vào công việc, cứ như đang khoác trên người chiếc áo blouse trắng phẳng phiu, làm việc ngày đêm ở thời đại kia.

Công việc này đem lại cho hắn tiền tài danh vọng, và từng sinh mệnh được phục hồi sức sống nhờ bàn tay hắn. Đây là niềm tự hào, là niềm kiêu ngạo của hắn.

Bất kể thời điểm, thời đại hay thế giới nào cũng đều có những sinh mệnh đợi chờ hắn cứu giúp.

15. Chương 15: Cải Tử Hoàn Sinh

Editor: Vện

Cấu tạo cơ thể như nhau, sinh mệnh cũng vậy. Ở thế giới xa lạ này lại có một lĩnh vực quen thuộc khiến hắn trung thành như thế.

Sinh mệnh dưới bàn tay hắn lúc này không khác gì những bệnh nhân xưa kia. Bọn họ đều giao bản thân mình vào tay hắn, thân thể họ như đứa trẻ sơ sinh, không ngại ngùng phơi bày trước mắt hắn, đợi hắn cứu chữa.

Hắn đem linh hồn du đãng của bọn họ về lại nhân gian.

Đám người nhìn động tác của Phượng đại tiểu thư, lại bùng nổ một trận bàn tán nữa.

Đó là đang cứu người sao Nếu nói cứu mà xé y phục của Lý thiếu gia thì còn hiểu được, nhưng Phượng đại tiểu thư lại hôn Lý thiếu gia, có là phu thê cũng không thể làm mấy hành động phóng đãng trước mắt bao người!

Cả đám thiếu hoạt động tiêu khiển ai cũng mồm năm miệng mười, chuyện này có thể trở thành chủ đề bị bàn luận sôi nổi.

Phượng Chiếu Điềm tròn mắt há mồm, Phượng Chiếu Tình xấu hổ che mặt, không muốn thấy cái cảnh đồi bại gia phong này.

"Nó điên rồi hả!" Phượng Chiếu Điềm cười trên nỗi đau của người khác.

Phượng Chiếu Kỳ nhìn hành vi của nữ tử có khuôn mặt giống cậu đến chín phần, lông mày nhíu chặt đến độ có thể kẹp chết muỗi. Cậu nắm chặt tay, chân chuyển động, muốn đến kéo Đại tỷ về, để hắn không làm mấy hành động kinh thế hãi tục nữa.

Khỏi chờ đến cậu, Bách Linh đã chạy ra lanh lẹ kéo Tiêu Ngự lại, la lên, "Tiểu thư, tiểu thư muốn làm gì!"

Tiêu Ngự ngẩng đầu, bây giờ mới chú ý quần chúng vây xem.

Bọn họ không phải người hiện đại, không quan tâm hắn đang nỗ lực cứu người, nét mặt bọn họ không kinh ngạc thì là trào phúng, nhắc nhở Tiêu Ngự đã làm một việc hoang đường. Hô hấp nhân tạo trước mặt bao nhiêu người, liệu hắn có bị nhấn nước chết không

Mỗi một giây phút trôi qua là sự sống dần xa cách.

Tiêu Ngự cau mày, đột nhiên nhìn lão đại phu.

"Ông qua đây, làm theo lời ta nói!"

"Ta hả Lão phu không hiểu phương pháp cứu chữa của cô nương." Lão đại phu run rẩy đáp, Tiêu Ngự lòng như lửa đốt.

"Để ta làm!" Đại phu trẻ bước nhanh đến, quỳ bên người Tiêu Ngự.

"Tiểu thư chỉ ta phải làm sao đi, ngươi cứ tiếp tục ấn ngực cho tiểu thiếu gia."

Hình như người này biết CPR Tiêu Ngự thầm ngạc nhiên, nhưng vẫn gấp rút chỉ cách làm cho đại phu trẻ.

Hô hấp nhân tạo, mỗi lần thổi hơi cần kéo dài hai giây, thấy ***g ngực người bệnh phập phồng tức là đường hô hấp không bị trở ngại, nếu không phải thông đường hô hấp.

Đại phu trẻ dựa theo chỉ thị của Tiêu Ngự làm hô hấp nhân tạo, Tiêu Ngự thấy ***g ngực thằng bé hơi phập phồng, lòng hơi buông lỏng.

Hắn ấn ngực, đại phu trẻ hô hấp nhân tạo, hai người phối hợp sẽ đỡ tốn sức hơn một người làm.

Hô hấp của sinh mệnh bé nhỏ này đã khôi phục được một chút, trái tim nhỏ trong ***g ngực này đang nỗ lực, ra sức kéo chủ nhân nó thoát khỏi tử vong.

Lý phu nhân bối rối một chốc, lát sau mới phản ứng kịp.

Thế này mà là cứu người sao Rõ ràng đang khinh bạc con trai nàng! Con tiện nhân! Dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đối xử với con trai nàng như thế trước mặt bàn dân thiên hạ!

Lý phu nhân tức giận đến tối mắt, hất nhũ mẫu đang dìu nàng, muốn đến đá văng Tiêu Ngự và đại phu trẻ.

"Thả Lạc Nhi của ta ra! Các ngươi đang làm gì nó!" Lý phu nhân giận dữ.

Bách Linh tuy khiếp sợ vô cùng nhưng vẫn nhớ phải bảo vệ tiểu thư, liền giang hai tay đứng chắn trước người Tiêu Ngự.

"Dừng lại!" Không ngờ ngoại trừ Bách Linh, còn có một người cũng đứng che cho Tiêu Ngự.

Bách Linh quay đầu nhìn, ra là đại phu trẻ kia.

Hắn đang hô hấp nhân tạo, cũng thấy hơi xấu hổ, lúc này mồ hôi đầy đầu, mặt đỏ chót, lớn tiếng nói, "Phu nhân hãy nghe ta nói! Vị tiểu thư này đang cứu con trai bà đó! Thương Hàn Tạp Bệnh Luận có ghi, cách cấp cứu người thắt cổ tự tử là phải ôm xuống, không được cắt dây. Một người dùng tay ấn ngực. Nếu không được thì người thứ hai phải thổi khí vào phổi. Phương pháp cứu người của vị tiểu thư này cũng giống vậy!"

Đại phu trẻ ra sức chứng minh cho hành động của hắn, mỗi câu mỗi chữ rõ ràng rành mạch, nói lớn đến mức khàn cả giọng.

"Hoàn toàn có thể cứu được! Vị tiểu ca này vì đuối nước mà ngưng hô hấp, tựa như đã chết. Hành động của vị tiểu thư này, không chừng thật sự cứu được Lý nhị công tử!!"

Như xác minh lời hắn nói, chữ cuối cùng vừa dứt, bên tai liền truyền đến tiếng ho sặc sụa.

Mọi người vốn đang chỉ trỏ đột ngột tắt đài, không gian cực kỳ yên lặng, chỉ còn tiếng sặc nước đau đớn của thằng bé nương theo gió đập vào tai mọi người.

Sống rồi Thật sự sống lại rồi

Trịnh thị nhìn mà phẫn hận, vò xé khăn tay, nghiến răng thấp giọng nói, "Chó ngáp phải ruồi thôi, tiểu tiện nhân lại được lợi!"

Phượng Chiếu Điềm tức tối bĩu môi, từng tiếng ca thán ngạc nhiên của người xung quanh như mũi dao đâm vào lòng, nàng nóng nảy xô đẩy chạy đi.

Phượng Chiếu Tình không để ý người khác, chỉ cau mày nhìn những người bên hồ. Vốn có thể mượn cái chết của Lý nhị thiếu gia để áp xuống chuyện của Trịnh thị, giờ lại bị Phượng Chiếu Ngọc phá. Vị Đại tỷ này mười mấy năm nay ngu ngốc vô dụng, nay không chỉ biết rõ việc mình bị bỏ thuốc mà còn có bản lĩnh như thế này từ khi nào vậy

Tiêu Ngự rời tay khỏi khoang ngực nó, vẩy vẩy mấy ngón tay mỏi đến cứng đơ, quỳ sụp xuống cỏ.

Lý nhị công tử đã khôi phục hô hấp, ho tối mắt tối mũi, nước mắt giàn giụa, nhìn vô cùng chật vật.

Tiêu Ngự vỗ nhẹ lưng nó, để nó ho ra hết nước đọng trong phổi rồi giơ ba ngón tay quơ quơ trước mặt nó, dịu giọng hỏi, "Lạc Nhi, đây là mấy"

Lý Lạc vừa mới tỉnh, tầm mắt mơ hồ dường như đang thấy một vị tiên trên trời mang theo nụ cười hết sức dịu dàng.

"Ba, là ba." Nó trả lời theo bản năng.

"Đúng rồi, Lạc Nhi thật thông minh." Tiêu Ngự thở phào nhẹ nhõm. Lý nhị thiếu gia đã khôi phục ý thức, đáng tiếc nơi này không có máy móc hiện đại và thuốc men, việc điều trị hồi sức đành nhờ đại phu rồi.

"Đi lấy tách trà nóng cho Lý thiếu gia." Tiêu Ngự dặn Bách Linh.

Bách Linh vẫn còn chưa hoàn hồn.

Tiểu thư nhà mình… tiểu thư nhà mình thật sự cứu được một người chết! Chuyện này đúng là… đúng là…

Tiêu Ngự gọi tiếp hai tiếng Bách Linh mới phản ứng, vội đáp lời rồi chạy vọt đi.

Tiêu Ngự nói với đại phu trẻ, "Tốt nhất vẫn nên nấu canh thuốc cho Lý thiếu gia."

"Vâng, vâng." Đại phu trẻ đỏ mặt đáp, không dám nhìn Tiêu Ngự.

Lý phu nhân dường như vẫn chưa bừng tỉnh khỏi khiếp sợ, chớp mắt liên tục nhìn con trai mình.

Nó cử động! Nó đang cử động! Vừa rồi nó còn nói chuyện nữa!

Sống lại rồi, con trai của nàng sống lại rồi!

Mãi đến lúc Tiêu Ngự đến trước mặt Lý phu nhân, dặn nàng, "Phu nhân qua nhìn con đi, cần phải mời đại phu khám để không để lại di chứng."

Toàn thân Lý phu nhân run lên, không để ý gì nữa, lập tức nhào đến ôm con trai bảo bối vào lòng khóc rống.

Tiêu Ngự cười lắc đầu, vừa ngẩng lên đã thấy lão đại phu đứng trước mặt, mắt long lanh nhìn hắn.

"Tiểu cô nương thật sự làm được!" Lão đại phu hết sức phấn khởi, hưng phấn khoa tay múa chân, "Phương pháp cải tử hoàn sinh này tuy được ghi chép nhiều trong sách cổ nhưng hiếm khi thành công, thường bị người nhà trách móc thậm tệ. Hôm nay lão phu lần đầu được chứng kiến tận mắt hiệu quả của phương pháp này! Cô nương quả là thần y!"

Loại phương pháp này nhìn qua vô cùng tục tằn, thực tế là cách ấn ngực rất dễ gây tổn thương. Trước đây cũng có đại phu to gan thực hiện nhưng không cứu được nạn nhân, trái lại còn gây tổn thương cho thi thể, bị cả gia đình người ta đập cho một trận.

Thế mà Phượng đại tiểu thư đây làm rất bài bản, không chỉ cứu sống được Lý nhị công tử mà còn không gây thương tổn chút nào!

Lão đại phu mừng quýnh không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ có thể cung kính vái, "Tại hạ tự hổ thẹn y thuật không sánh bằng cô nương."

Tiêu Ngự nghe ra ý tứ trong lời ông, hình như thời cổ đại cũng có cách phục hồi tim phổi, còn giống y chang cách của hắn Hèn chi vừa rồi đại phu trẻ kia cũng biết chút ít.

Quả không thể xem thường trí tuệ của cổ nhân.

Tiêu Ngự gật đầu, nói với lão đại phu, "Ta cũng đọc được từ sách cổ thôi, thường ngày tập luyện chăm chỉ nên quen tay. Ta không biết bốc thuốc, xin đại phu khám lại cho Lý công tử, chuyện sau này dựa cả vào hai vị đại phu."

"Là bổn phận, bổn phận của chúng ta." Hai đại phu một già một trẻ khiêm tốn đáp, hai người cùng đến bên Lý nhị thiếu gia.

Tiêu Ngự thấy không còn chuyện gì cần hắn nữa, liền dẫn Bách Linh rời đi.

Ba vị lão thái gia Phượng phủ đứng một bên quan sát được toàn bộ, bây giờ mấy mặt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Vừa rồi Phượng Chiếu Ngọc đã lập công lớn, cứu được một người từ cõi chết! Đây là cướp người từ tay Diêm Vương đó!

Lý phu nhân vẫn còn ngồi bên hồ ôm Lý Lạc vừa khóc vừa cười. Nữ quản gia Phượng trạch đã sớm mang áo choàng và kiệu đến, đặt Lý Lạc ngồi lên đưa về Liên Bích cư gần đó để đại phu chẩn đoán.

Lý Lạc bị Lý phu nhân vuốt ve đến nóng nảy, trong đầu vẫn còn nhớ hình ảnh mơ hồ của vị tiên nhân mỹ lệ khi nãy.

Vừa rồi mơ mơ màng màng, nó cảm giác hình như có người hôn miệng mình… Lý Lạc giơ tay sờ khóe miệng, rốt cuộc là mộng hay thật

Hai đại phu một già một trẻ đè nó ra bắt mạch, khám tổng quát hồi lâu, cuối cùng đưa thuốc cho người hầu đi sắc. Bấy giờ Lý Lạc mới được tự do, tuy cơ thể còn yếu nhưng vẫn gọi tiểu tư đến hưng phấn dò hỏi.

Tiểu tư trước hết là ôm thiếu gia nhà mình gào khóc một trận, mãi đến lúc bị Lý Lạc hết nhịn nổi gõ đầu mới chịu nín.

"Nhị gia muốn hỏi gì"

"Hồi nãy ai đã cứu ta Khụ khụ, có phải là một người rất đẹp không" Giọng Lý Lạc hơi khàn.

Tiểu tư vừa nghe liền nhớ lại phương pháp cứu người kinh thế hãi tục của Phượng đại tiểu thư, thiếu gia nhà mình lại bị một nữ tử chiếm tiện nghi!

Tiểu tư thuật lại tường tận chuyện khi nãy, Lý Lạc nghe xong cũng há hốc miệng.

"Phượng đại tiểu thư cởi đồ bản thiếu gia Còn sờ mó người bản thiếu gia, còn trước mặt bao nhiêu người mà hôn bản thiếu gia đến mấy lần!"

"Không sai!" Tiểu tư gật đầu liên tục, suy nghĩ một chút lại lắc đầu, "Phượng đại tiểu thư không có hôn thiếu gia, vốn là nàng muốn hôn nhưng sau đó để Tần tiểu đại phu làm thay."

Lý Lạc mân miệng, không biết nghĩ gì.

Chờ nó nghĩ xong, lập tức vỗ thành giường, "Đại tiểu thư này thật to gan! Khụ khụ, vậy không phải là bắt bản thiếu gia chịu trách nhiệm cưới nàng về sao!"

"Đúng ha!" Tiểu tư lại gật đầu, sau chợt tỉnh ngộ, lại lắc đầu liên tục.

"Không được không được, làm sao thiếu gia cưới nàng được! Phu nhân chắc chắn sẽ không đồng ý đâu!"

Lý Lạc ngày thường phách lối quen rồi, trẻ con tám chín tuổi là tuổi chó chê mèo ghét, Lý tri phủ còn bó tay với nó, nó căn bản không lo Lý phu nhân có đồng ý hay không. Nó lăn ra giữa giường, ôm chăn gặm đầu ngón tay nghĩ vớ vẩn, trong đầu toàn là âm thanh dịu dàng nói với nó rằng, "Đúng rồi, Lạc Nhi thật thông minh."

Lý nhị thiếu gia tự nhận là nam tử hán nghĩ ngợi đến đỏ mặt.

Không biết Phượng đại tiểu thư là người thế nào đây!

Ngoài lề: Mấy chương liên quan đến hô hấp nhân tạo tôi làm nhanh vì nó nhắc tôi nhớ lại kỷ niệm kinh khủng hồi cấp hai. Lớp tôi bị bắt học bơi (lớp khác được học cầu lông), ngày đầu tiên ông thầy không dạy tư thế bơi mà đi dạy hô hấp nhân tạo. Và tôi là cái thằng xui xẻo bị ổng gọi lên làm mẫu, năm đó tôi lớp 7, vì ổng mà suốt ba năm 7 8 9 tôi không quen được cô bồ nào. Và thật trớ trêu là nhà ổng cách nhà tôi có mấy căn nên cả trường và cả xóm đều biết tôi bị ổng hun. Ổng kể chuyện đó cho cả làng cả nước biết, đến năm tôi lên cấp ba, ổng cũng theo con đi Mỹ tôi mới thoát được nỗi ám ảnh đó.

16. Chương 16: Thiếu Nợ Trả Tiền

Editor: Vện

Bách Linh theo Tiêu Ngự về hậu viện, dọc đường vẫn còn mơ màng, không tin được tiểu thư nhà mình cứu sống được "người chết".

Đây là... cướp người từ tay Diêm Vương mới đúng Tiểu thư làm vậy liệu có chọc giận đầu trâu mặt ngựa không ta

Bách Linh bất an nói ra băn khoăn của mình, Tiêu Ngự bật cười, "Đừng nghĩ lung tung, ta nào có bản lĩnh đó, là Lý nhị thiếu gia mạng lớn thôi."

Bách Linh gật gù dù vẫn còn lo.

Hai người đi một hồi mới phát hiện có gì đó sai sai, Bách Linh thấy tiểu thư nhà mình cứ đi thẳng phía trước không chút do dự, khó hiểu hỏi, "Tiểu thư muốn đi đâu vậy Đến chỗ Tam thẩm hả"

"Không có, ta muốn về tiểu viện mà." Tiêu Ngự đáp. Xem thái độ hôm nay của Đại lão thái gia, e là hắn không phải ở trong chuồng ngựa lâu đâu, về sớm dọn đồ thôi.

"..." Bách Linh trầm mặc, dừng bước kéo Tiêu Ngự quay hướng khác, "Tiểu thư, chỗ của chúng ta ở bên kia." Tiểu thư đã không biết đường mà sao tự tin sải bước hay vậy ta

"..."

Lúc này Đại lão thái gia đã dẫn quan khách về yến tiệc ở tiền viện, từng người lần lượt ngồi xuống, những người quen biết nhau đều nhìn đối phương, hiếu kỳ không biết kết cục chuyện hôm nay thế nào.

Chuyện của Phượng tam phu nhân Trịnh thị vốn đã gây bất ngờ, gần như khiến Phượng lão gia tử không kịp ứng phó. Nhưng so với vụ bên hồ thì những chuyện khác chẳng đáng nhắc đến nữa.

Phượng đại tiểu thư chỉ còn hai năm là đến tuổi cập kê, vậy mà dám làm loại chuyện đó với Lý nhị thiếu gia giữa ban ngày ban mặt.

Nếu là bình thường, việc làm nãy sẽ bôi nhọ thanh danh gia tộc, lối thoát duy nhất là phải cạo đầu đi tu, làm bạn với kinh kệ tượng phật suốt đời, đó là kết cục tốt nhất.

Nhưng cố tình hắn lại cứu mạng Lý nhị thiếu gia.

Lý nhị thiếu gia đã bị Tần lão đại phu phán là đã chết.

Tần lão đại phu là danh y nổi tiếng khắp thành Hoài Thiên, con trai ông cũng một thân bản lĩnh phi phàm, không ai nghi ngờ chẩn đoán của hai người họ.

Vậy mà Phượng đại tiểu thư lại cứu người chết sống lại, kéo Lý nhị thiếu gia về lại dương gian! Đó mới là cách cải tử hoàn sinh của thần y trong truyền thuyết!

Đúng là chuyện lạ chưa nghe bao giờ!

So với kết quả này, những chuyện lặt vặt thường ngày đều không đáng kể.

Không khí yên ắng lạ thường, Đại lão thái gia ho nhẹ một tiếng, mở lời, "Chuyện hôm nay là do tình huống khẩn cấp, tất cả đều vì cứu người nên có thể bỏ qua lễ nghi. Phật dạy cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp. Tiểu tôn nữ của lão phu không hổ là hậu duệ của Thái y, thiện tâm nhân đức. Kính xin chư vị đại nhân, tiên sinh làm giúp ta làm chứng cho tiểu tôn nữ, để tránh cho tương lai có người bôi nhọ thanh danh nữ nhi của Phượng phủ."

Thái độ của Đại lão thái gia vô cùng rõ, ông muốn bảo chứng cho hành động bất ngờ của Phượng đại tiểu thư, không những không phạt hắn vì danh dự Phượng phủ mà còn bảo vệ thanh danh cho hắn.

Không biết nội tâm mọi người ra sao nhưng lúc này đều nể trọng đáp ứng dồn dập. Dù gì mạng người cũng là chuyện lớn hơn trời, không ai muốn làm chuyện trái đạo đức, lại càng không thể rêu rao.

Nhưng bất luận thế nào, nhân duyên của Phượng đại tiểu thư chỉ sợ gặp nhiều trở ngại. Người hành nghề y vốn thuộc tầng lớp trung bình trong cửu lưu, coi như vì cứu người nên có thể hiểu được hành động của hắn, nhà nào tốt sẽ dám đến cầu thân. Mà nhà Lý tri phủ là lựa chọn tốt nhất, gả Phượng đại tiểu thư cho Lý nhị thiếu nha, cũng xem như một giai thoại đẹp.

Nhưng Lý phu nhân mắt cao hơn đầu, Đại thiếu gia Lý gia không phải do nàng sinh, nàng vì sĩ diện nên chỉ muốn cầu thân với nữ tử thế gia. Lý nhị thiếu gia là cục vàng cục bạc nàng nâng niu, sao nàng có hơi sức đi để ý Phượng Chiếu Ngọc

Cho nên, trừ khi Phượng đại tiểu thư lấy chồng nơi khác, chứ ở đây là hết đường rồi.

Bất luận mọi người nghĩ gì thì hôm đó xem như sóng yên biển lặng. Phượng Vân Phi lấy được tiếng thơm, Tiêu Ngự đạt được mong muốn thoát khỏi kiềm kẹp của Trịnh thị, người duy nhất hằn học là cả nhà Trịnh thị.

Phượng tam lão gia gắng gượng hầu tiệc, dù mọi người không nói gì nhưng ánh mắt quét đến cũng đủ khiến hắn đứng ngồi không yên.

Nghĩ bằng đầu gối cũng biết người ta đang trách móc sau lưng. Hắn là đệ đệ của Phượng Vân Phi và Phượng Vân Ninh, tuy là con thứ nhưng vì hào quang của hai người kia mà khắp thành Hoài Thiên không ai không nể mặt hắn. Phượng tam lão gia có bao giờ bị mất mặt như hôm nay Hắn lại không thể tùy tiện bỏ đi, chỉ có thể thầm rủa xả Trịnh thị ngu xuẩn thậm tệ.

Thật vất vả mới chống đỡ đến hết tiệc, sau khi tươi cười tiễn khách, Phượng tam lão gia liền nổi giận đùng đùng chạy về Lạc Phân viện, giữa đường lại bị Tam lão thái gia sai người gọi vào thư phòng nghe mắng xối xả hết nửa buổi chiều.

"Về nói tức phụ ngươi đừng có nhúng tay vào chuyện Ngọc nha đầu! Còn nữa, nói nó tham ô của Ngọc nha đầu bao nhiêu bạc thì hạn trong mười ngày phải trả lại hết, giao cho trướng phòng! Một xu cũng không được thiếu! Nếu nó còn dám qua mặt thì chờ bị xử phạt đi!" Tam lão thái gia hung dữ gõ gậy, Phượng tam lão gia chỉ biết dạ thưa.

"Cấm túc Lục nha đầu một tháng! Phu thê các ngươi không biết dạy con, tìm một lão nương dạy Lục nha đầu biết thế nào là khiêm nhường cung kính! Đừng có nông cạn chỉ biết tranh giành đồ với trưởng tỷ, cái gì của mình là của mình, cái gì không phải thì không được rớ tới!"

Phượng tam lão gia răm rắp nghe theo, Tam lão thái gia mắng đến phát mệt, ngừng lại thở phì phò, phất tay đuổi Phượng tam lão gia ra ngoài.

Phượng tam lão gia về Lạc Phân viện, Trịnh thị đang nằm trên ghế quý phi ôm ngực, Phượng Chiếu Tình và Phượng Chiếu Điềm ngồi bên cạnh.

"Đúng là tức chết ta. Không ngờ con tiểu tiện nhân bình thường giả vờ thành thật mà bây giờ dám ngáng chân ta. Cứ chống mắt mà xem, ta sẽ không tha cho nó đâu."

"Bà không tha cho ai" Phượng tam lão gia âm trầm, chắp tay bước vào.

Trịnh thị oán hận nhìn hắn, hừ một tiếng không trả lời, lòng vẫn còn ghi hận một đạp của Phượng Vân Cửu.

Phượng Chiếu Tình, Phượng Chiếu Điềm đứng dậy hành lễ với Phượng tam lão gia.

Phượng tam lão gia cười lạnh, "Dẹp mấy ý nghĩ xấu xa của bà ngay, tổ phụ đã dặn sau này không được nhúng tay vào chuyện Ngọc nha đầu. Bà lấy của Ngọc nha đầu bao nhiêu bạc thì trong mười ngày phải trả lại trướng phòng, không được thiếu một xu. Nếu chậm trễ hay thiếu sót thì Trịnh thị, đừng trách ta vô tình, có hậu quả gì thì tự bà gánh lấy."

"Ông nói gì!" Trịnh thị nghe như sét đánh ngang tai, ngồi bật dậy, "Dựa vào đâu mà muốn ta trả bạc hả! Ta không trả!"

"Dựa vào đâu Bà còn dám hỏi dựa vào đâu sao" Phượng tam lão gia tức đến bật cười, "Ở đây không có người ngoài, ta cũng không giả vờ giả vịt nữa. Bà làm gì sau lưng ta đều biết, Đại lão thái gia là mèo già hóa cáo, càng không thể qua mặt được ông. Bây giờ ông không truy cứu bà tội mưu sát đã là quá thương tình rồi, bà chỉ cần trả tiền là mọi chuyện sẽ êm xuôi. Đừng tiếp tục chọc giận tổ phụ và Đại lão thái gia, đến lúc đó thì không đơn giản chỉ dùng tiền là thoát được đâu."

"Phụ thân, sao người có thể nói mẫu thân như vậy" Phượng Chiếu Điềm không vui lên tiếng.

Phượng tam lão gia trừng nàng, "Ta còn chưa nói ngươi! Bắt đầu từ hôm nay cấm túc một tháng, tằng tổ phụ ngươi sẽ phái người đến giáo dục lại. Mau về viện tử của mình đi, không được ta cho phép thì không được ra khỏi cửa viện, dù chỉ một bước!"

"Cấm túc! Con không phục! Dựa vào cái gì mà cấm con! Mẫu thân xem đi! Bọn họ bắt nạt con kìa!" Phượng Chiếu Điềm giãy nãy, nhào vào lòng Trịnh thị gào khóc.

Cấm túc cũng không sao, nhưng cấm túc nữ tử khuê các một tháng, nói ra thì nàng nào còn mặt mũi! Nếu bị đồn ra ngoài thì có ai không biết lý do nàng bị phạt! Nghĩ đến Phượng Chiếu Ngọc được tiếng thơm, còn thoát khỏi tay các nàng, mà nàng ngược lại bị thất thế, Phượng Chiếu Điềm hận đến ứa gan.

"Con gái ngoan đừng sợ, có mẫu thân ở đây. Ta xem ai dám bắt nạt Điềm Nhi!" Trịnh thị ôm Phượng Chiếu Điềm, trừng mắt rít lên.

Phượng tam lão gia đã truyền lời xong, cũng lười để ý Trịnh thị, vén màn đi ra.

Trịnh thị khóc lóc gào theo, "Ông có bản lĩnh thì hưu ta đi, chúng ta đường ai nấy đi! Bạc đâu phải có mình ta xài, bây giờ lại kiếm ta đòi bạc, không có cửa đâu!"

Phượng Chiếu Tình vẫn trầm mặc, nhíu mày không biết suy tính cái gì, thấy Trịnh thị điên tiết như vậy, vội vuốt giận, "Mẫu thân đừng nóng, người phát hỏa với phụ thân cũng vô dụng thôi, đây là lệnh của tằng tổ phụ, phụ thân cũng không có cách nào. Trước mắt phải nghĩ cách vượt qua cửa ải này đã."

"Vượt qua Làm sao mới vượt qua được" Trịnh thị lau nước mắt, nói, "Tình Nhi, con cũng nghe rồi đó, bây giờ bọn họ muốn chúng ta giao bạc cho con tiểu tiện nhân kia. Ta thà đem cho chó ăn chứ nhất quyết không để nó hưởng lợi!" Trịnh thị càng nói càng tàn nhẫn, không có một chút nhận thức món tiền đó vốn là của Phượng Chiếu Ngọc, nàng chỉ là phường cướp đoạt.

"Chỉ sợ không trả không được." Phượng Chiếu Tình hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói, "Không nộp bạc vào trướng phòng, chẳng may bị Đại lão thái gia nhớ ra, cho người đi điều tra nợ cũ…"

Trịnh thị nghe vậy mới hoảng hồn, nỗi sợ dần dâng lên.

Vừa rồi Phượng tam lão gia ăn nói khó nghe nhưng có nhắc đến mấu chốt. Chuyện nàng bỏ thuốc Phượng Chiếu Ngọc, nhất định đã bị Phượng Chiếu Ngọc cáo trạng với Đại lão thái gia, nếu không Đại lão thái gia sẽ không giận đến thế, chẳng màng danh dự của Phượng phủ, mắng nàng và Phượng Chiếu Tình trước mặt bao nhiêu người.

Bây giờ nhả tiền ra có thể che đậy được chuyệ kia, nếu không Đại lão thái gia cho người điều tra thì nàng không thể chối cãi được, lúc đó thì tai vạ khôn lường.

"Ta đã tạo nghiệt gì chứ! Tại sao lại bị con tiện nhân đó ép đến nước này!" Trịnh thị vỗ ngực khóc lớn.

Phượng Chiếu Tình trầm tư một chốc, mỉm cười bảo, "Mẫu thân chớ vội, khoản tiền này nhất định phải bù, nhưng đâu nhất định phải dùng tiền của chúng ta."

Trịnh thị nghe vậy liền nín bặt, kéo Phượng Chiếu Tình hỏi, "Tình Nhi, con nghĩ ra cách rồi hả"

Phượng Chiếu Tình giơ lên một ngón tay, cười hỏi, "Nơi này đang có sẵn một vị thần tài mà, không phải sao"

"Ai vậy" Phượng Chiếu Điềm hiếu kỳ, "Tỷ tỷ đừng đánh đố, mau nói đi."

"Là Đại ca." Phượng Chiếu Tình đáp, "Đại ca từ kinh thành vượt đường xa đến đây, không lẽ Đại bá phụ không cho hắn bạc phòng thân Chúng ta chỉ cần thuyết phục Đại ca đưa tiền ra thì không phải êm đẹp rồi sao"

"Đúng rồi, sao ta không nghĩ ra chứ. Vẫn là Tình Nhi thông minh!" Trịnh thị tỉnh ngộ, cười nói, "Hai người họ là tỷ đệ cùng một mẹ, Phượng Chiếu Kỳ trợ cấp tiền cho tiểu tiện nhân là chuyện đương nhiên."

"Nhưng mẫu thân và muội muội tuyệt đối không được tiết lộ, không được để người ngoài biết." Phượng Chiếu Tình dặn dò.

"Đương nhiên rồi." Trịnh thị đáp ngay, rồi lại nhíu mày, "Nhưng khó đảm bảo Phượng Chiếu Kỳ không nói với người khác"

Phượng Chiếu Tình mỉm cười, "Mẫu thân yên tâm, chuyện này cứ giao cho con. Đại ca được Đại bá mẫu nuôi dưỡng mười mấy năm, mẫu thân lại là người của Đại bá mẫu, nhờ hắn san sẻ giúp mẫu thân, sao hắn có thể từ chối"

Thấy vấn đề tiền bạc đã được Phượng Chiếu Tình nghĩ cách xong, Phượng Chiếu Điềm liền lôi kéo nàng, "Tỷ tỷ, còn việc muội bị cấm túc thì sao bây giờ Tỷ nghĩ cách gì đi, muội không muốn bị cấm túc!"

Phượng Chiếu Tình trừng nàng, "Muội còn dám nói à. Đều do muội cãi cọ mới tạo cơ hội cho Phượng Chiếu Ngọc. Muội không hiểu chuyện, nếu tằng tổ phụ không phạt thì cũng bị tỷ phạt!"

Phượng Chiếu Điềm cúi thấp đầu, "Ai bảo tiện nhân đó dám cướp đồ của muội, sao muội không thể nói."

Phượng Chiếu Tình bất đắc dĩ lắc đầu, "Tỷ không giúp được rồi. Gắng chịu đựng một tháng đi, sẽ qua nhanh thôi.'

Phượng Chiếu Điềm nhào vào lòng Trịnh thị kể khổ, Phượng Chiếu Tình ngồi dựa cửa sổ, nghĩ cách khiến Phượng Chiếu Kỳ ngoan ngoãn nhả bạc ra giải nguy cho Trịnh thị.

—o0o—

Về phần Tiêu Ngự, hắn đoán không sai. Ngay hôm sau, hắn và Bách Linh rời khỏi cái tiểu viện rách nát, dọn đến viện tử khác khang trang hơn rất nhiều, có tên vô cùng khí phách, Thanh Vân các.

Bác sĩ Tiêu rất vừa lòng cái tên này, ít ra nghe giống chỗ ở của đàn ông chứ không phải khuê phòng tiểu thư.

Thực ra, viện tử này là nơi lúc trước Phượng Vân Phi từng ở, bây giờ hắn lên kinh nhậm chức nên bỏ trống. Vì có Tam lão thái gia đích thân căn dặn nên mấy phụ nhân không dám thất lễ, bày biện sắp xếp nơi này cực kỳ tốt.

Hậu trường.

Kỳ đệ: Bộ nhìn ta giống dễ bị lừa lắm hả

Ngọc tỷ: Ừ.

Kỳ đệ: = =

Ngoài lề: Cái hậu trường là của tác giả chứ tôi không có chêm vô. Tôi muốn hỏi ý mấy bạn sau này công lên sàn thì mấy bạn muốn để xưng hô là "hắn" hay "y"

17. Chương 17: Quân Tử Hảo Cầu

Editor: Vện

Tiêu Ngự dọn đến nơi ở mới, lễ vật của Phượng Vân Phi gửi cũng được khiêng theo. Tiêu Ngự chẳng để ý mớ y phục trang sức, nhưng mà nhìn chúng rất có giá trị, sau này đem đi đổi thành tiền. Bách Linh lại rất để ỷ, tự đi giám sát thúc giục đám người hầu khiêng rương hòm đến Thanh Vân các, không thiếu cái nào.

Sau khi chuyển hết đồ vào nhà kho, Bách Linh háo hức khuyên Tiêu Ngự ra vườn đi dạo.

"Trước đây tiểu thư chưa từng ra khỏi cửa viện, bây giờ vất vả lắm mới thoát khỏi tay Tam thẩm, nên ra ngoài vui chơi chút đi. Vườn tược trong Phượng phủ chúng ta đẹp lắm."

Tiêu Ngự đồng ý, hai người ra khỏi Thanh Vân các, tản bộ đến vườn, Bách Linh liên miên rỉ rả bên tai hắn.

"Tiểu thư, hồi nãy lúc Tam lão thái gia sai người khiêng rương đồ đến chỗ chúng ta, tiểu thư không thấy sắc mặt của Lục tiểu thư đâu, đen như cái đít nồi vậy đó." Bách Linh cười vô cùng vui vẻ, "Quá hả giận luôn, cho nàng hết dám cướp đồ của tiểu thư!"

"Chỉ là vật về với chủ thôi mà, ngươi dễ thỏa mãn quá ha." Tiêu Ngự cười.

Bách Linh bĩu môi, "Tiểu thư nói phải. Đúng rồi, trước đây lão gia gửi nhiều thứ tốt lắm, đều bị các nàng cướp mất, chắc không đòi được rồi. Đáng ghét quá."

"Không sao đâu, rồi cũng lấy đổi ra bạc thôi, tiểu thư nhà ngươi không chịu thiếu xu nào đâu." Tiêu Ngự cười híp mắt.

Bây giờ bác sĩ Tiêu đã vô cùng bình thản với thân phận Phượng đại tiểu thư, tự xưng tiểu thư không chút áp lực.

Bách Linh vẫn bất bình, "Bạc làm sao sánh được với trang sức và xiêm y... Ở thành Hoài Thiên có tiền cũng không mua được những thứ đó."

Hai người đang sải bước, một đôi giày đen thêu chỉ bạc đột nhiên bước ra chặn đường, chắn trước mặt Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự nhìn thấy, hơi nhíu mày.

Lại là Phượng Chiếu Kỳ, chỉ là ngẫu nhiên chạm mặt hay là cố ý tìm hắn

Phượng Chiếu Kỳ dùng ánh mắt thăm dò đánh giá Tiêu Ngự, cuối cùng trầm giọng lên tiếng, "Chuyện hôm đó ta đã thấy hết rồi. Ngươi nên thấy may mắn vì ta đã không ngăn cản, nhưng tốt nhất tỷ đừng có suy tính gì khác nữa, cũng đừng có hành y chữa bệnh cho người khác. Bản thân là thiên kim tiểu thư mà sờ mò người này người kia, còn ra thể thống gì hả"

Thấy Tiêu Ngự chỉ nhìn mình cười, cứ như thấy việc đó chẳng có gì to tát. Phượng Chiếu Kỳ nghẹn lời, lại nói thêm, "Nếu ngươi vì bất cứ lý do gì gây trở ngại việc thăng chức của phụ thân, ta sẽ không tha cho ngươi."

Bách Linh trợn tròn mắt nhìn gương mặt tuấn tú giống tiểu thư nhà mình như đúc của Phượng Chiếu Kỳ, không hiểu tại sao cậu lại ăn nói lạnh lùng với tiểu thư

Tiêu Ngự mỉm cười lắc đầu.

Cái này cũng là thủ đoạn trả thù của Phượng Vân Ninh sao Khiến đôi song sinh thân mật khắng khít chia xa ngàn dặm, lúc gặp nhau lại trở mặt thành thù. Nếu Phương thị mà biết không biết sẽ thương tâm đến mức nào.

"Ngu ngốc." Tiêu Ngự hừ lạnh, đi vòng qua Phượng Chiếu Kỳ, chẳng buồn để ý cậu.

"Ngươi nói gì!" Phượng Chiếu Kỳ thấy tỷ tỷ đi thẳng một nước, liền đuổi theo chặn đường Tiêu Ngự, nhìn thẳng gương mặt hờ hững của hắn, "Ta cũng vì nể tình chúng ta là song sinh mới khuyên ngươi, ngươi lại dám mắng ta"

"Tức rồi sao Bộ ta mắng sai chắc" Tiêu Ngự cười cợt, nhìn thiếu niên vô tội bị bọn xấu tẩy não mười mấy năm, cậu còn là đệ đệ thân sinh của thân thể này, hắn tốt bụng nhắc nhở, "Tiểu đệ này, ta không biết vị mẫu thân và người cô Quốc công phu nhân vô đạo đức mắng nhiếc thân mẫu thế nào, còn gièm pha ta ra sao. Nhưng ngươi có biết phụ thân đáng kính của ngươi vì đâu mới được làm quan không, vì sao Phượng phủ phất lên như bây giờ không Ngươi cũng đọc nhiều sách, không lẽ phu tử không dạy ngươi đạo làm người Một đám tiểu nhân lấy oán trả ơn không biết xấu hổ, lời của chúng mà ngươi cũng tin à"

"Ngươi... ngươi có ý gì! Ngươi dám nhục mạ trưởng bối! Mẫu thân nói ngươi không biết hiếu kính, rõ ràng đâu có sai" Phượng Chiếu Kỳ đỏ mặt, nghiêm giọng nói.

"Thánh nhân nói không sai, phụ từ tử hiếu." Tiêu Ngự cười khẽ, "Bọn chúng không từ thì dựa vào đâu đòi tỷ tỷ ngươi phải hiếu Ta còn là trưởng tỷ, ngươi đã học đạo lễ hiếu kính, chẳng lẽ ngươi muốn uy hiếp một tỷ tỷ đáng thương không nơi nương tựa sao Ai mắng chửi tỷ tỷ trước mặt ngươi thì ngươi đều tin hết à Ai dạy ngươi thứ đạo lý vô liêm sỉ như vậy"

Được rồi, thật ra hắn là ca ca. Nhưng mà lúc này phải xài thân phận tỷ tỷ mới danh chính ngôn thuận dạy đệ đệ được.

Phượng Chiếu Kỳ á khẩu, Tiêu Ngự chỉ để lại một câu, "Ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, đừng có ai nói gì cũng tin." Rồi dẫn Bách Linh rời đi.

Phượng Chiếu Kỳ nhìn chòng chọc bóng lưng Tiêu Ngự, lần này không dám cản đường nữa, cuối cùng không cam lòng bỏ đi.

Đi chưa được xa thì có một tiểu nha đầu lạ hoắc chạy đến báo, "Đại tiểu thư, có một phu nhân muốn gặp người, nàng đang chờ ở Liên Bích cư."

Liên Bích cư là viện tử dùng tiếp khách có ao sen bọc quanh, Tiêu Ngự nghĩ một lúc, đoán là vị Tri phủ phu nhân – Lý phu nhân. Hôm qua Lý nhị thiếu gia ngã xuống nước, còn đang tĩnh dưỡng trong Liên Bích cư, đến giờ vẫn chưa đi.

Không biết Lý phu nhân muốn gặp hắn làm gì Hắn cứu con trai bảo bối của nàng, chẳng lẽ muốn tỏ lòng biết ơn

Tiêu Ngự nói tiểu nha hoàn, "Dẫn đường đi."

Ba người đi thẳng đến Liên Bích cư, tiểu nha đầu cáo lui, Tiêu Ngự dẫn Bách Linh vào một gian phòng nhỏ, quả nhiên đã có Lý phu nhân ngồi đó.

Lý phu nhân đang uống trà người hầu dâng, thấy Tiêu Ngự vào liền gọi nha hoàn đấm chân đứng lên, gật đầu với Tiêu Ngự, "Phượng đại tiểu thư, mời ngồi."

Cứ như nàng là chủ nhân nơi này. Tiêu Ngự không so đo với nàng, tìm đại một cái ghế mà ngồi, mỉm cười hỏi, "Lý phu nhân tìm ta có chuyện gì"

Lý phu nhân đang… nhìn hắn từ trên xuống dưới. Chỉ thấy Phượng đại tiểu thư một thân y phục tầm thường, một món trang sức cũng không có, tướng mạo tuy đẹp nhưng không dịu dàng. Nhìn sao cũng không thấy được dáng vẻ của nàng dâu tốt.

Con trai nàng là thiên chi kiêu tử, phu quân nàng là Tri phủ tứ phẩm, sang năm chắc sẽ thăng lên nữa, tương lại họ sẽ chuyển đến kinh thành, Lý phủ bọn họ sẽ trở thành quý phủ cao sang.

Một nha đầu nông thôn ở thành Hoài Thiên sao xứng với con trai nàng chứ Chỉ có Phượng Chiếu Tình là nàng tính cưới cho trưởng tử.

Trưởng tử của Lý phủ do chính thất sinh, Lý phu nhân chỉ là kế thất nhưng chỉ cần không ngại là được. Còn con trai Lý Lạc của nàng, khoan nói tương lai có cưới được vương công quý nữ hay không nhưng tuyệt đối không thể chọn người thân thế phức tạp như Phượng đại tiểu thư, chưa kể hắn còn bị An quốc công phu nhân thù ghét.

Lại nhắc chuyện cứu người, xưa nay chưa từng nghe ai nói cứu người phải cởi y phục, hẳn là do Phượng đại tiểu thư cố ý làm vậy để dựa dẫm con trai nàng

Lý phu nhân nghĩ ngợi, vẻ mặt không vui, nhìn Tiêu Ngự chẳng hiểu cái gì.

"Phượng đại tiểu thư, ngươi đã cứu Lạc Nhi, bất luận thế nào chúng ta cũng nên báp đáp." Lý phu nhân chậm rãi nói, chỉ là giọng điệu vênh váo tự đắc, nào có nghe ra ý muốn tri ân đền đáp.

"Chỉ tiện tay thôi, phu nhân khỏi bận tâm." Tiêu Ngự cười nói, dùng thái độ đối xử với người nhà bệnh nhân.

Vậy mà Lý phu nhân lại cảm thấy Phượng đại tiểu thư cố ý làm bộ làm tịch. Ai cũng biết ơn cứu mạng lớn hơn trời, huống chi đó là con trai bảo bối của nàng, vậy thì càng trọng đại. Tiểu cô nương bày ra tư thái này khiến Lý phu nhân vô cùng mất hứng.

Khi đã có thành kiến với một người thì mặc kệ đối phương làm gì cũng thấy ngứa mắt.

Lý phu nhân ngồi thẳng lưng, nói tiếp, "Ta thấy dường như Phượng đại tiểu thư hơi túng quẫn. Như vầy đi, chờ ta về phủ sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ đưa đến quý phủ, xem như báo đáp ơn cứu mạng của Phượng đại tiểu thư."

Mắt Tiêu Ngự sáng rực. Đúng vậy, hắn không thích thái độ của Lý phu nhân nhưng cực kỳ ưng ý cách làm của Lý phu nhân.

Vầy mới được chứ, nói nhảm ít thôi, cho tiền mới là chuyện chính. Trong mắt Tiêu Ngự, gương mặt cay cú của Lý phu nhân lúc này lại trở nên hết sức đáng yêu.

Bách Linh đứng sau giận dữ vò nát khăn, Lý phu nhân này chẳng những không biết ơn mà còn thiếu tôn trọng tiểu thư nhà mình, muốn lấy bạc đuổi người à.

Vậy mà nghe Tiêu Ngự cười nói, "Vậy cũng được."

Lý phu nhân ngẩn ra, cứ tưởng sẽ phải dây dưa một hồi, không ngờ lại đạt mục đích dễ dàng như vậy, mấy lời giải thích chuẩn bị trước coi như uổng phí, nàng vô cùng bất ngờ.

Lý phu nhân ho khan một tiếng, mở lời, "Mặt khác, ta còn một yêu cầu quá đáng."

Chuyện tiền bạc đã giải quyết xong, nàng bắt đầu vào vấn đề chính, "Lạc Nhi bị dọa sợ, tuổi lại nhỏ, ta hy vọng chuyện hôm nay chấm dứt tại đây. Sau này xin Phượng đại tiểu thư đừng xuất hiện trước mặt Lạc Nhi nữa, Phượng đại tiểu thư có làm được không"

Tiêu Ngự trợn mắt, thì ra đây mới là lý do chính. Thời đại này chú trọng nam nữ thọ thọ bất tương thân, không lẽ Lý phu nhân sợ hắn uy hiếp con trai nàng, ép nó cưới hắn làm vợ hả trời

Bác sĩ Tiêu im lặng. Khoan bàn chuyện khác, lúc này Lý nhị công tử mới có bao nhiêu, cùng lắm chắc chín, mười tuổi Nếu thật sự phải gả thì hắn cũng không chọn con gấu con chín tuổi đâu. Huống chi thân thể này cũng đâu có lớn, cả đám toàn dưới vị thành niên.

Muốn gì hả, xã hội phong kiến ác ôn này.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ nói, "Lý phu nhân cả nghĩ quá rồi. Ta suốt ngày ở trong hậu viện Phượng phủ, sao gặp được Lý nhị công tử chứ, mà ta cũng hy vọng chuyện này chấm dứt tại đây."

"Vậy là tốt nhất." Lý phu nhân lạnh nhạt gật đầu, bày tư thái muốn tiễn khách.

Tiêu Ngự ngoan ngoãn đứng lên cáo từ, Bách Linh trừng Lý phu nhân một cái vì lúc trước gây khó dễ tiểu thư nhà mình, Lý phu nhân vừa trục lợi thành công tức mà không dám nói.

Tiêu Ngự vừa bước một chân ra khỏi Liên Bích cư, Lý Lạc đột nhiên chạy ra. Vừa rồi nó nghe tiểu tư nói có Phượng đại tiểu thư đến, không ngờ hắn đi nhanh vậy, bây giờ nhìn quanh chẳng thấy ai nữa.

Lý phu nhân vội gọi, "Lạc Nhi, con vẫn chưa khỏe, chạy đi đâu đó Mau quay lại nằm nghỉ."

Đúng là cơ thể Lý Lạc chưa khỏe hẳn, không gặp được Phượng đại tiểu thư, nó liền ủ rũ để nô bộc dìu vào trong, làm Lý phu nhân sợ hết hồn.

Lý phu nhân đỡ con trai nằm lên giường rồi ngồi bên cạnh, thấy sắc mặt nó chỉ hơi tái chứ không đau ốm gì mới yên lòng, oán giận nói, "Đều do ta thường ngày mặc con nghịch ngợm, lần này suýt chút tự tổn thương mình rồi. Sau này con còn ngang bướng như vậy, xem ta giáo huấn con thế nào."

Lý Lạc rất biết cách đối phó Lý phu nhân, nó chỉ nói vài câu đã dỗ được Lý phu nhân mặt mày hớn hở, nào còn nhớ mình giận cái gì.

Bấy giờ Lý Lạc mới hỏi, "Vừa nãy Phượng đại tiểu thư đến đây hả"

Lý phu nhân xụ mặt, "Con hỏi nó làm gì"

"Dù gì nàng cũng đã cứu mạng con, con muốn ra mặt cảm tạ nàng." Lý Lạc quấn lấy Lý phu nhân mè nheo.

Lý phu nhân kiên quyết từ chối, "Nam nữ thọ thọ bất tương thân, con gặp nó làm chi. Mẫu thân sẽ thay con cảm tạ, con không được đi gặp nó!"

Lý Lạc dẩu mỏ buồn bực, lát sau nói, "Con nghe nói lúc cứu con, nàng đã cởi y phục con, còn hôn con…"

Nó còn chưa nói hết, Lý phu nhân đã giận tím mặt, xỉa trán nó, tức tối nói, "Con nghe ai nói bậy hả! Khi đó con hôn mê bất tỉnh, nó có làm gì cũng không liên quan đến con! Về sau không được nhắc lại chuyện này nữa!" Ngừng một lúc lại tiếp, "Với lại nó cũng không hôn con! Con chớ nói lung tung, kẻo làm hỏng thanh danh chính mình và Phượng đại tiểu thư."

"Nhưng tất cả mọi người đều thấy mà!" Lý Lạc nổi cơn bướng bỉnh, cao giọng nói, "Mặc kệ hôn hay không hôn thì nàng cũng phải gả cho con, không phải sao Nếu không còn ai dám cưới nàng nữa, vậy chẳng phải Phượng đại tiểu thư phải ở vậy suốt đời à!"

"Thằng nhóc hư đốn này, con muốn chọc ta tức chết đúng không! Nó có lấy chồng được hay không thì liên quan gì đến con! Uổng công ta quan tâm con!" Lý phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rồi lại không nỡ đánh con trai bảo bối, 'Nó là khuê tú đại gia, vốn phải ru rú trong nhà, càng đừng nói làm đại phu. Cái nghề này chỉ là hạng trung bình trong cửu lưu, y nữ trong Thái y viện cũng chỉ là nô tỳ thôi! Loại nữ nhân này sao có thể làm con dâu ta được! Huống chi hôm đó vì muốn cứu con mà nàng táy máy tay chân, nếu hôm sau muốn cứu người khác không lẽ cũng phải táy máy như vậy à Dù được Phượng lão gia tử nói tốt nhưng cũng là hạng làm việc không ra thể thống thôi."

"Sao mẫu thân có thể nói nàng như vậy!" Lý Lạc nổi giận, đập cái khung giường kêu loảng xoảng, "Phượng đại tiểu thư là ân nhân cứu mạng nhi tử, mẫu thân không được nói nàng như vậy! Nàng còn giỏi hơn cả tiên trên trời! Không ai sánh bằng nàng hết!"

Lý phu nhân thấy con trai kích động, vội ứng đối, "Được được được, con trai ngoan, ta không nói xấu nó nữa, ta cũng không muốn nhắc đến nó. Con mau nằm xuống, uống thuốc rồi ngủ tiếp đi, đừng lộn xộn nữa."

Lý Lạc hầm hừ nằm xuống cắn đầu ngón tay, lòng nhớ đến bóng người thanh thoát diễm lệ kia.

18. Chương 18: Chủ Tớ Diễn Kịch

Editor: Vện

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua, kỳ hạn mười ngày của Tam lão thái gia chỉ còn bảy ngày, Phượng Chiếu Tình vẫn im hơi lặng tiếng, trừ khi phải đi thỉnh an Tam lão phu nhân thì không bước một bước ra khỏi cửa, còn an phận hơn Phượng Chiếu Điềm bị cấm túc.

Trịnh thị tức tối đến rộp miệng. Kỳ hạn mười ngày vơi dần nhưng Phượng Chiếu Tình vẫn chưa có động thái gì. Trịnh thị không nhịn được gọi Phượng Chiếu Tình đến hỏi rốt cuộc nàng có tính toán gì, vừa nhìn dáng dấp Phượng Chiếu Tình liền hết hồn.

"Tình Nhi, con sao vậy Con bị bệnh phải không Tại sao không nói mẫu thân. Bệnh thì mau mời đại phu chứ." Trịnh thị nóng vội.

Chẳng trách nàng sốt ruột, Phượng Chiếu Tình lúc này mặt tái xanh, dưới mắt có quầng thâm rõ rệt, nhìn vô cùng tiều tụy, đâu còn dáng vẻ hoạt bát thường ngày.

"Mẫu thân đừng gấp." Phượng Chiếu Tình mỉm cười, "Chỉ là mưu kế nhỏ thôi. Nếu không làm vậy sao thuyết phục được Đại ca đưa tiền."

Trịnh thị vẫn chưa yên tâm, lại nghe đại nha hoàn Niệm Lộ của Phượng Chiếu Tình bất bình nói, "Nói là mưu kế nhưng tiểu thư phải chân chính chịu khổ, ba ngày không dám ăn không dám ngủ, tự dằn vặt mình."

Trịnh thị đau lòng tột độ, vội ôm Phượng Chiếu Tình vào lòng, "Con gái ngoan của ta, hại con phải chịu khổ. Đều do tiểu tiện nhân sinh sự vô cớ, khiến con ta phải tự làm khổ mình. Cho nó thoải mái mấy ngày đi, ta nhất định không tha cho nó đâu!"

"Ngày tháng còn dài, mẫu thân đừng nóng vội." Phượng Chiếu Tình dựa hẳn vào lòng Trịnh thị, nhẹ giọng nói.

"Tình Nhi yên tâm, coi như lần này nó thông minh, mẫu thân nói không lại. Nhưng mẫu thân đã viết thư gửi cho Đại bá mẫu và Đại cô của con, tiểu tiện nhân không đắc ý được lâu đâu." Trịnh thị trầm mặt, "Lần này nó vì món lợi nhỏ mà chuốc rắc rối lớn rồi, không biết có giữ nổi cái mạng không. Đại bá mẫu của con sẽ không mềm lòng như mẫu thân đâu…"

—o0o—

Phượng Chiếu Kỳ đang ở viện tử của tổ phụ Phượng Minh Văn.

Cậu là trưởng tử của Phượng Vân Phi, không ai trong nhà dám thất lễ, hầu hạ hết sức chu đáo nhưng Phượng Chiếu Kỳ vẫn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì.

Cậu lớn lên ở kinh thành, Lô thị đối xử với cậu rất tốt, đệ muội cũng kính trọng. Đại nương bên cạnh Lô thị thì thường xuyên châm ngòi, riết rồi cậu cũng có thành kiến với Phượng Chiếu Ngọc vì khiến Lô thị ngứa mắt. Trước khi đến thành Hoài Thiên, Phượng Chiếu Kỳ đã cam đoan với Lô thị là nếu Phượng Chiếu Ngọc dám xum xoe, lôi kéo làm quen hoặc muốn gây sự thì cậu nhất định sẽ ngó lơ.

Không biết sao, ngày đó chứng kiến cuộc đối chất giữa Trịnh thị và Phượng Chiếu Ngọc, cậu lại thấy Phượng Chiếu Ngọc rất xem thường mình. Sau đó đuổi đến vườn lại bị mắng cho một trận rồi bỏ mặc, tình huống đổi thành Phượng Chiếu Kỳ ngứa ngáy trong lòng, không nhớ không được.

Chỉ là không tiện đến hậu viện gặp mặt.

Mặc dù là thân tỷ đệ nhưng đã xa cách nhiều năm, còn phải chú ý lễ giáo nam nữ, cậu thân nam tử lại chạy đến hậu viện thì còn ra thể thống gì.

Mấy ngày qua, có không ít công tử nhà giàu trong thành Hoài Thiên đến tìm cậu, nếu không uống rượu mua vui thì cũng là hứng gió ngắm trăng, hơn phân nửa là muốn bấu víu vào Phượng Vân Phi và Phượng Vân Ninh rồi.

Phượng Chiếu Kỳ nhẫn nhịn kết giao với họ cũng vì Phượng Vân Phi đã phái cậu về đây, cậu cũng nên làm gì đó giúp phụ thân mở rộng quan hệ. Đừng thấy những gia tộc này không quyền không thế mà coi thường, họ rất quan trọng với cuộc sát hạch đạo đức của Phượng Vân Phi.

Thái y đương triều không giống các chức quan khác, yêu cầu nhân phẩm đạo đức cực kỳ nghiêm ngặt, chỉ một vết bẩn thôi là không được nhậm chức trong Thái y viện. Hai chữ thanh danh đối với Thái y quan trọng hơn rất nhiều so với quan văn quan võ.

Dùng xong cơm trưa, Phượng Chiếu Kỳ tính ra ngoài kết bạn, vừa bước ra đã thấy một nha hoàn hơi quen mắt vẻ mặt buồn thiu dẫn theo một đại phu trẻ lưng đeo hòm thuốc đi đâu đó.

Phượng Chiếu Kỳ hơi tò mò, đoán là có nữ quyến nào bị bệnh, không ngờ nha hoàn kia thấy cậu liền bước đến hành lễ.

"Bái kiến Đại thiếu gia."

Phượng Chiếu Kỳ ậm ừ gật đầu, không để tâm tiếp tục đi.

Nha hoàn kia cắn môi, vẻ mặt khó xử, cuối cùng hạ quyết tâm chạy lên chặn đường Phượng Chiếu Kỳ, quỳ sụp xuống.

"Đại thiếu gia, nô tỳ cả gan cầu xin thiếu gia giúp tiểu thư nhà ta!"

Phượng Chiếu Kỳ dừng chân, cau mày nhìn nha hoàn đang quỳ. Đại phu trẻ thấy cảnh này, suy đoán là chuyện ở hậu viện, bèn cuống quýt cáo từ, không cần dẫn đường, chạy theo lối cũ ra ngoài.

Phượng Chiếu Kỳ im lặng một lúc, hỏi, "Đứng lên, tiểu thư nhà ngươi là ai Gặp chuyện gì"

Nha hoàn đứng dậy nức nở, "Bẩm Đại thiếu gia, nô tỳ là Niệm Lộ, nha hoàn của Ngũ tiểu thư."

"Ngũ muội" Phượng Chiếu Kỳ nhớ lại nữ tử có cử chỉ vô cùng giống Phượng Chiếu Lâm kia, trong lòng hơi có hảo cảm, "Ngũ muội làm sao Thấy ngươi dẫn đại phu đến, không lẽ Ngũ muội bị bệnh"

"Bẩm Đại thiếu gia, đúng vậy." Niệm Lộ hớt ha hớt hải, lại ấp úng, "Đại thiếu gia, nơi này không tiện nói chuyện, thiếu gia có thể đến gặp tiểu thư được không Tiểu thư nhà ta đang bệnh, tâm tình giảm sút, xưa nay Đại thiếu gia thân với tiểu thư, biết đâu có thể khuyên nhủ được."

Phượng Chiếu Kỳ gật đầu, dặn nô bộc chuẩn bị xe ngựa chờ mình, cậu theo chân Niệm Lộ đến hậu viện.

Chờ sau khi vào được hậu viện, cậu cũng thuận tiện đi gặp vị Đại tỷ kia...

Niệm Lộ dẫn Phượng Chiếu Kỳ vào Lạc Phân viện của Trịnh thị, trong viện có hai tiểu viện đẹp đẽ, chính là khuê phòng của tỷ muội Phượng Chiếu Tình và Phượng Chiếu Điểm.

Niệm Lộ dắt Phượng Chiếu Kỳ vào viện của Phượng Chiếu Tình. Phượng Chiếu Tình ăn mặc tùy ý nằm trên tháp dưỡng thần, sắc mặt quả nhiên không tốt, cả người tiều tụy suy yếu, môi không còn chút máu, vậy mà lại hiện ra vẻ đẹp yếu đuối.

"Niệm Lộ, ngươi về rồi hả. Đã tiễn Tần tiểu đại phu chưa Làm gì mà đi lâu quá vậy, khụ." Phượng Chiếu Tình không mở mắt, nhẹ giọng nói.

Niệm Lộ đến đắp chăn cẩn thận cho nàng, "Tiểu thư yên tâm, Tần tiểu đại phu về rồi. Có Đại thiếu gia đến thăm người."

"Cái gì! Ta đang bệnh, ngươi dẫn Đại ca đến làm gì! Ai cho phép ngươi tự ý như vậy." Phượng Chiếu Tình nóng vội, "Mau mời Đại thiếu gia về đi, chỗ này không nên ở lâu, kẻo lây bệnh thì sao"

Phượng Chiếu Kỳ đến bên tháp, cười nói, "Ngũ muội đừng lo, thân thể ta rất khỏe, không dễ bị lây bệnh đâu. Nhưng mà muội, mấy ngày trước còn khỏe mạnh sao giờ lại bệnh nặng thế Uống thuốc chưa"

"Khiến Đại ca lo lắng rồi, bệnh không nặng lắm, thuốc cũng uống rồi." Phượng Chiếu Tình gượng cười, "Y thuật của Tần tiểu đại phu rất tốt, qua mấy ngày là khỏi thôi."

Không đợi Phượng Chiếu Kỳ lên tiếng, Niệm Lộ đột nhiên quỳ xuống hô, "Tiểu thư nói gì vậy, sao cứ phải ép buộc mình Đại thiếu gia là thân huynh của người, có khó khăn thì đừng giấu nữa, cũng đừng lừa gạt Đại thiếu gia! Tiểu thư, nô tỳ van xin tiểu thư quan tâm bản thân nhiều hơn, đừng tự làm khổ mình như vậy!"

"Câm ngay, nha đầu lắm miệng, ai cho ngươi ăn nói linh tinh! Còn không mau ra ngoài!" Phượng Chiếu Tình cả giận mắng, vì kích động mà tự hại mình ho sặc sụa.

"Tiểu thư, tiểu thư bình tĩnh. Nô tỳ không nói nữa." Niệm Lộ vội vỗ lưng Phượng Chiếu Tình, nức nở nói.

Phượng Chiếu Kỳ nhíu mày.

"Rốt cuộc có chuyện gì Ngũ muội có gì khó xử cứ nói thẳng đi."

Phượng Chiếu Tình và Niệm Lộ lén nhìn nhau, miệng khẽ nhếch, lại cúi đầu, bất an vò khăn tay.

"Thật ra cũng không có gì, Đại ca không phải lo, là nha đầu này nói bậy thôi."

Phượng Chiếu Kỳ nhìn Niệm Lộ, Niệm Lộ do dự hồi lâu, rồi như không màng gì nữa, quỳ xuống.

"Tiểu thư, nô tỳ không thể nhìn tiểu thư tự làm khổ mình nữa. Tiểu thư không chịu nói thì có ai biết tiểu thư phải chịu bao nhiêu oan ức! Tiểu thư có phạt nô tỳ cũng nói!" Nàng quay qua dập đầu với Phượng Chiếu Kỳ, dứt khoát nói, "Đại thiếu gia biết không, tiểu thư bệnh đã mấy ngày mà cứ cố gắng chịu đựng. Tần tiểu đại phu kê thuốc, tiểu thư cũng không uống!"

"Không uống thuốc" Phượng Chiếu Kỳ nghi hoặc, "Tại sao không uống"

Phượng Chiếu Tình thở dài, làm như không còn sức ngăn cản Niệm Lộ nữa, quay mặt vào trong.

Niệm Lộ nói tiếp, "Không phải là tiểu thư không chịu uống, mà do chúng ta không có tiền bốc thuốc! Đại thiếu gia, tiểu thư nhà ta là lá ngọc cành vàng mà bây giờ ngay cả tiền bốc thuốc cũng không có, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng cho qua, vậy mà tiểu thư còn không cho nô tỳ nói với người khác!" Niệm Lộ khóc lóc

kể, "Tiểu thư xưa nay hiền lành nhân hậu, tại sao người tốt luôn gặp rủi ro chứ Nô tỳ thấy xót xa cho tiểu thư quá."

"Niệm Lộ đừng nói nữa, cũng do mạng ta không tốt. Do chúng ta ủy khuất Đại tỷ, bây giờ Đại tỷ muốn đòi lại thì chúng ta phải trả." Phượng Chiếu Tình quay đầu lại, mắt đỏ ửng khẽ nói.

"Tiểu thư! Người nói gì vậy! Chúng ta đâu có lỗi với Đại tiểu thư, tại người ta hiểu lầm Tam phu nhân và tiểu thư mà, tiểu thư không đính chính thì thôi, tội gì lại hành hạ mình như vậy!" Niệm Lộ nhào qua tháo, nắm tay Phượng Chiếu Tình, chủ tớ hai người nhìn nhau rơi lệ, tình cảnh hết sức bi thảm.

Phượng Chiếu Kỳ nhíu mày nhìn hai người, vẻ mặt hơi hoài niệm, không biết đang nghĩ gì, hồi lâu mới hỏi, "Chuyện này có liên quan đến Đại tỷ à"

Phượng Chiếu Tình lấy khăn tay lau nước mắt, giọng nghẹn ngào.

"Đại ca đừng nghe nha đầu này nói bậy…"

Âm thanh êm dịu của nàng không cản được Niệm Lộ lớn tiếng, "Dĩ nhiên có liên quan đến Đại tiểu thư. Đại tiểu thư nói phu nhân của chúng ta cướp bạc của nàng, giờ buộc chúng ta lấy mấy ngàn lượng ra trả. Có trời đất làm chứng, nô tỳ không nói câu nào trái lương tâm, nàng đòi Tam phu nhân trả không được thiếu một xu! Đại tiểu thư yếu đuối từ nhỏ, năm nào cũng phải mời đại phu, mua thuốc bổ, tiền tiêu như nước, có cái gì mà không cần tiền chứ! Bây giờ đồ đã ăn vào miệng lại đòi tiền Tam phu nhân, Tam phu nhân kiếm đâu ra mà đưa Tiểu thư nhà ta thật đáng thương, không muốn gây khó dễ Tam phu nhân, cũng không muốn làm Đại tiểu thư thất vọng nên tự cắt xén chi tiêu của mình, dành tiền trả cho Đại tiểu thư. Bây giờ sinh bệnh cũng không có tiền mua thuốc, tiểu thư nhà ta đã đắc tội ai mà phải chịu khổ như vậy!"

"Niệm Lộ, đừng nói nữa." Phượng Chiếu Tình cắt ngang, không nhịn được ho liên tục, Niệm Lộ liền rót trà cho Phượng Chiếu Tình uống.

Hôm Trịnh thị đối chất với Phượng Chiếu Ngọc cũng có mặt Phượng Chiếu Kỳ, đương nhiên biết món tiền trong miệng Phượng Chiếu Ngọc là tiền gì.

Cậu suy nghĩ một lát, hỏi, "Các ngươi nợ Đại tỷ bao nhiêu"

Phượng Chiếu Tình và Niệm Lộ nở hoa trong lòng, Phượng Chiếu Tình cúi đầu, Niệm Lộ đáp, "Bẩm Đại thiếu gia, là sáu nghìn lượng."

"Sáu nghìn lượng" Phượng Chiếu Kỳ trầm giọng.

Chỉ có sáu nghìn lượng Đại tỷ sống ở nông thôn mười mấy năm nay, phụ thân chỉ cho sáu nghìn lượng thôi sao Phượng phủ ở kinh thành vẫn luôn khoe khoang chuyện này, Phương đại nương còn ra vẻ bất bình, Phượng Chiếu Kỳ còn tưởng phụ thân cho tỷ tỷ nhiều tiền lắm chứ. Thì ra một năm cùng lắm chỉ được năm trăm lượng, còn không đủ tổ chức một cái tiệc sinh thần cho Tam muội…

Phượng Chiếu Kỳ hơi nhíu mày, lại nghe Niệm Lộ tiếp tục, "Đáng thương cho phu nhân chăm nom việc nhà bao năm nay, tuy có tích góp được chút ít, nhưng gộp lại cũng không đến bảy nghìn lượng, bây giờ tiểu thư sinh bệnh cũng không còn tiền mua thuốc."

"Ta biết rồi. Chuyện này ta sẽ nghĩ cách, Ngũ muội cứ dưỡng bệnh cho tốt, nhanh khỏe lại mới là quan trọng."

"Đại ca, sao có thể bắt Đại ca gánh phiền phức chứ" Phượng Chiếu Tình cảm kích.

"Không sao. Dù gì cũng là tỷ tỷ của ta."

Phượng Chiếu Kỳ vén rèm ra ngoài, hai chữ "của ta" cuối câu gằn giọng rất mạnh. Phượng Chiếu Tình hơi hồi hộp, bỗng nhiên có dự cảm xấu.

Niệm Lộ thấy Phượng Chiếu Kỳ đi khuất liền quay đầu vui mừng, "Tiểu thư thật thông minh, chỉ diễn một màn kịch đã dụ được Đại thiếu gia chi tiền, chúng ta lời to rồi."

Phượng Chiếu Tình cười cợt, "Đây có đáng là gì Ngươi đi báo cho mẫu thân đi, để bà khỏi lo lắng."

Niệm Lộ vâng lời chạy đi, Phượng Chiếu Tình dựa vào tháp, đầu mày hơi nhíu, ngẫm nghĩ câu nói của Phượng Chiếu Kỳ.

Tuy Phượng Chiếu Kỳ đồng ý trả tiền thay các nàng nhưng mà thái độ của cậu với Phượng Chiếu Ngọc, hình như không hề phản cảm như các nàng đã nghĩ

Rõ ràng lúc ở kinh thành, Phượng Chiếu Kỳ mà nghe Phương đại nương nhắc đến Phượng Chiếu Ngọc là khó chịu ra mặt, sao bây giờ lại…

Phượng Chiếu Kỳ ra khỏi Lạc Phân viện, có một tiểu nha đầu lấp ló bên ngoài vừa thấy cậu liền chạy đến, nói giòn tan, "Nô tỳ được Như Mặc ca ca phái đến truyền lời cho Đại thiếu gia, nói là xe ngựa đã chuẩn bị xong, đang chờ thiếu gia, sắp đến giờ hẹn rồi."

Như Mặc là tiểu tư của Phượng Chiếu Kỳ, chắc sợ trễ giờ hẹn nên nhờ một tiểu nha đầu đi tìm.

Phượng Chiếu Kỳ ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời, nói với tiểu nha đầu, "Ngươi ra nói lại với Như Mặc là cứ chờ tiếp." Rồi lấy một mẩu bạc vụn đưa cho nàng, "Cầm mua đường ăn đi."

Tiểu nha đầu vui vẻ nhận bạc, nhún nhảy chạy ra truyền lời.

Phượng Chiếu Kỳ sửa sang y phục, cảm thấy đã tìm được lý do gặp Phượng Chiếu Ngọc, bèn thẳng lưng sải bước đến Thanh Vân các.

Thanh Vân các nằm ở trung tâm khu vườn, cây xanh bốn phía, hoa cỏ sum suê, cách ao sen không xa, phong cảnh tuyệt vời.

Phượng Chiếu Kỳ đã đến cổng Thanh Vân các, thấy Phượng Chiếu Ngọc chỉ dẫn nha hòan trải chăn đệm ra chiếu trúc giữa sân phơi nắng.

Vóc người Phượng Chiếu Ngọc thanh thoát, xiêm y vô cùng giản dị không như các thiên kim tiểu thư khác. Mái tóc đen vấn qua loa, phần lớn buông xõa sau lưng, trước trán lòa xòa mấy sợi, so với mấy tiểu thư ăn vận phức tạp lại xinh đẹp tuyệt trần.

Hắn đang xắn tay áo, để lộ cánh tay trắng bóc, vòng eo thon nhỏ, trong ngực đang ôm mấy cái gối nhưng lập tức bị mấy tiểu nha hoàn hô hào giựt mất, chọc cho hắn bất đắc dĩ mà lắc đầu, cười dịu dàng nhìn đám nha hoàn bận rộn giữa sân.

Tiêu Ngự rất hài lòng nhà mới, chỉ không thích mùi huân hương trên y phục và chăn đệm.

Có mùi gì dễ chịu và sạch sẽ hơn mùi nắng chứ Huống chi nơi đây nhiều cây xanh, không khí trong lành, không phải lo chăn đệm bị ám mùi khí thải ô tô hay bụi PM2.5.

Tiêu Ngự khoanh tay dựa vào cây cột trên hành lang, tay cầm một bình trà nhỏ tinh xảo đựng trà lài Bách Linh pha, vừa uống vừa híp mắt nhìn ra sân.

Thấy ngoài cửa thấp thoáng bóng người, Tiêu Ngự nhìn lên, thấy Phượng Chiếu Kỳ đĩnh đạc bước vào.

Tiêu Ngự nhướn mày, cười cười nhìn đệ đệ không mời mà đến.

Sao tự nhiên đến chỗ của "tỷ tỷ" vậy

Bụi PM2.5 là các hạt bụi lơ lửng có đường kính nhỏ hơn hoặc bằng 2,5 micromet.

19. Chương 19: Song Sinh Ràng Buộc

Editor: Vện

Phượng Chiếu Kỳ đi đến trước mặt Tiêu Ngự, cau có nhìn hắn. Bách Linh cuống quýt chạy đến, sốt sắng che trước người tiểu thư nhà mình, Phượng Chiếu Kỳ thấy thế lại càng thêm bực.

Đây là đề phòng cậu đó hả

Phượng Chiếu Kỳ nói, "Bộ dáng của ngươi nào có phong thái của đại gia khuê các. Mau bỏ tay áo xuống, đứng thẳng lên, đừng có dựa cột."

Tiêu Ngự cười cười, vô cùng ngoan ngoãn kéo tay áo xuống, bấy giờ Phượng Chiếu Kỳ mới hài lòng.

"Đến chỗ ta làm gì" Tiêu Ngự hỏi.

"Có chút chuyện muốn hỏi ngươi." Phượng Chiếu Kỳ nghiêm túc.

Tiêu Ngự hơi nhíu mày, Phượng Chiếu Kỳ tiếp, "Đừng có nhíu mày, nào có ra đại gia khuê các."

"…" Quản lý khó tính chưa kìa.

Tiêu Ngự cho Phượng Chiếu Kỳ vào phòng, Bách Linh dâng trà rồi lùi về sau lưng Tiêu Ngự.

Phượng Chiếu Kỳ nâng tách, đảo nhẹ lá trà, nhấp một hớp rồi đặt lại trên bàn, quả là phong thái của công tử thế gia.

Tiêu Ngự chà đầu ngón tay, thú vị nhìn cậu.

Phượng Chiếu Kỳ mất tự nhiên ho nhẹ, nói, "Hôm nay ta đến đây là có chuyện muốn hỏi ngươi."

"Gọi tỷ tỷ." Tiêu Ngự ngắt lời cậu.

Phượng Chiếu Kỳ ngơ ngác, "Ngươi nói gì"

"Ta là tỷ tỷ của ngươi, cứ gọi ngươi ngươi còn ra thể thống gì." Tiêu Ngự nhíu mày, "Mau gọi tỷ tỷ."

"Ngươi!" Phượng Chiếu Kỳ nghẹn lời, đỏ mặt nghiêm nghị nhìn hắn.

Nữ nhân này, chả có hiền thục nết na gì hết!

"Ta có chính sự muốn bàn với ngươi…"

"Không gọi tỷ tỷ thì không bàn ghế gì hết." Tiêu Ngự nói.

"Ngươi!"

Phượng Chiếu Kỳ trợn mắt nhìn Tiêu Ngự hồi lâu, Tiêu Ngự vẫn ung dung, thản nhiên cầm bình uống trà lài.

Phượng Chiếu Kỳ bó tay thua trận, bất đắc dĩ gọi, "Tỷ tỷ."

"Ừ, ngoan." Tiêu Ngự hài lòng gật đầu, cười nói, "Muốn nói gì với tỷ tỷ hả"

Làm tỷ tỷ là có thể tùy tiện vậy đó!

Phượng Chiếu Kỳ bị thái độ của Tiêu Ngự chọc cho ứa gan, chả thèm bày cái mặt nghiêm túc nữa, buồn bực một hồi mới mở miệng, "Tỷ nói Tam thẩm tham ô sáu nghìn lượng bạc của tỷ hả Bộ tỷ thiếu tiền lắm sao"

"Đó là Tam thẩm của ngươi, không phải Tam thẩm của ta." Tiêu Ngự đáp. Trịnh thị vốn có quan hệ gì với hắn đâu, mà loại người như vậy bác sĩ Tiêu càng không muốn xếp vào thân thích.

Phượng Chiếu Kỳ không xoắn xuýt chuyện đó, chỉ nói, "Vậy là tỷ thiếu tiền đúng không Trong tay ta còn tiền, ta có thể cho tỷ một ít."

Tiêu Ngự bất ngờ nhìn cậu.

Hắn cho rằng đệ đệ có thành kiến sâu nặng với Phượng Chiếu Ngọc, lần gặp mặt đầu tiên cũng đâu có thiện ý gì, sao giờ lại muốn đưa tiền cho hắn Ràng buộc huyết thống song sinh mãnh liệt đến thế à Công tác tẩy não mười mấy năm của Lô thị và Phượng Vân Ninh vẫn không xóa được cảm tình của Phượng Chiếu Kỳ dành cho Phượng Chiếu Ngọc sao

Phượng Chiếu Kỳ bị ánh mắt của Tiêu Ngự nhìn cho rợn sống lưng, ho nhẹ một tiếng, nhìn Tiêu Ngự từ trên xuống dưới, cau mày nói, "Ta cho tỷ tiền, tỷ mau cho người đi mua y phục trang sức mà mặc, một đại gia khuê các sao có thể ăn mặc mộc mạc như vầy"

Ở kinh thành, cậu thấy những nữ tử cùng tuổi ăn diện diễm lệ hào nhoáng, tỷ muội Phượng Chiếu Tình và Phượng Chiếu Điểm còn mang vòng vàng đầy ra, ai như tỷ tỷ của cậu chỉ lấy dây buộc tóc, một thân áo xám, nào có giống đại gia khuê các, cũng không giống cô nương nông thôn mà giống… tiểu tử hoang dã.

Phượng Chiếu Kỳ càng nhìn càng thấy y phục trên người tỷ tỷ không giống đồ nữ, hoài nghi nói, "Tỷ mặc cái gì vậy Nữ mặc đồ nam sao Thật quá sức hoang đường!"

Bác sĩ Tiêu nghe vậy suýt tự làm mình sặc. Cái gì mà nữ mặc đồ nam hả! Coi như hắn đang khôi phục bản sắc đàn ông được không, sao lại nói một đại nam nhân "giả nam trang" chứ Vớ vẩn.

Lại nghe Phượng Chiếu Kỳ nói tiếp, "Vừa rồi Ngũ muội có tìm ta kể lể một hồi, nói là vì trả nợ cho tỷ mà tiền bốc thuốc cũng không có, nhìn rất đáng thương. Ta biết tỷ chịu oan, nếu thiếu thì ta sẽ giúp tỷ, nợ nần của họ coi như chấm dứt đi."

Cậu không hề giấu diếm chuyện của Phượng Chiếu Tình.

Tiêu Ngự cười khẽ, thì ra là vậy, hóa ra là Phượng Chiếu Tình có đốc thúc Phượng Chiếu Kỳ, vậy nên Phượng Chiếu Kỳ mới chạy đến hỏi hắn chuyện tiền bạc.

"Nàng ta nói gì" Tiêu Ngự hiếu kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ thật thà kể, "Chỉ là khóc lóc than thở mình bị bệnh mà không có tiền mua thuốc, vậy đó."

"Vậy ngươi tin à" Tiêu Ngự cười hỏi.

Phượng Chiếu Kỳ hơi nhíu mày nhìn tỷ tỷ.

"Ta tin hay không đâu quan trọng Chỉ là mấy nghìn lượng thôi mà, ta có thể cho tỷ được, cần gì phải làm khó các nàng, khiến mọi người chẳng được yên ổn."

Tiêu Ngự cười gằn, đứng dậy nói, "Đã vậy ta với ngươi không còn gì để nói nữa. Chuyện tiền bạc đã thanh toán xong, không ai nợ ai nữa, Đại thiếu gia có thể đi rồi. Chẳng phải Ngũ muội của ngươi bị bệnh không có tiền bốc thuốc sao Còn không mau đi thăm đi. Nhớ đem sáu nghìn lượng đến cho ta, không thiếu một xu. Bách Linh, tiễn khách!"

Phượng Chiếu Kỳ bị thái độ lạnh lùng của hắn dọa cho kinh ngạc. Rõ ràng vừa rồi còn vui vẻ nói chuyện mà, sao tự nhiên trở mặt vậy Cậu cho nàng bạc để xài còn không được sao Sao thái độ của tỷ tỷ trái ngược hẳn ban đầu thế

Bách Linh đến trước mặt cậu, vung tay, "Đại thiếu gia, mời!"

"Ta!" Phượng Chiếu Kỳ uất ức, cậu không muốn đi, nhưng Phượng Chiếu Ngọc rõ ràng đang tức giận, cậu đã đưa tiền sao còn tỏ ra như vậy!

Tiêu Ngự không chút khách khí phất tay, "Biến biến biến, mau biến đi! Thấy ngươi là nóng máu." Nói rồi đi vào trong.

"Tỷ đứng lại!" Phượng Chiếu Kỳ muốn chụp hắn, lại bị Bách Linh cản.

"Đại thiếu gia đừng làm vậy, Đại tiểu thư nhà ta không phải Ngũ muội của thiếu gia đâu, đừng ra vẻ thân thiết." Bách Linh giang hai tay chặn Phượng Chiếu Kỳ, từng bước đẩy cậu ra cửa, lớn giọng nói, "Đại thiếu gia đi thong thả, cảm tạ đại ân đại đức của Đại thiếu gia, Bách Linh thay mặt tiểu thư cảm ơn Đại thiếu gia đã đưa tiền cho chúng ta."

Phượng Chiếu Kỳ nghe mấy lời châm chọc mà tức tối vô cùng, cậu lại không hiểu nguyên nhân, vừa tức vừa vội mà không cam lòng bỏ đi, cũng không muốn mất mặt, giờ lại bị Bách Linh đứng ngoài cửa lùa, giận muốn giậm chân.

Nha hoàn trong sân đều nhìn, Phượng Chiếu Kỳ không chịu nổi mấy con mắt hiếu kỳ, giận dữ vung ống tay áo, đi ra khỏi viện.

Bách Linh trở vào, thấy Tiêu Ngự đang cầm cái chén nhỏ đặt ở bậu cửa sổ tưới hoa dại, mặt đầy thích thú, nào còn dáng vẻ phẫn nộ vừa rồi.

"Tiểu thư, Đại thiếu gia về rồi."

Tiêu Ngự nghe vậy gật đầu, Bách Linh đến cạnh hắn, thở dài nói, "Tiểu thư, sao tiểu thư lại lãnh đạm với Đại thiếu gia như vậy Vất vả lắm hắn mới chủ động đến tìm tiểu thư, tiểu thư phải nắm lấy cơ hội lôi kéo Đại thiếu gia chứ, sao lại đẩy hắn về chỗ Ngũ tiểu thư."

Tiêu Ngự cười, "Không sao đâu, hắn sẽ còn quay lại."

Bách Linh nghi hoặc, "Thiệt hả"

"Đương nhiên." Tiêu Ngự thả cái chén lên bàn, chà xát tay cười nói, "Chậm nhất là ngày mai, chắc chắn hắn sẽ quay lại tìm ta nói lý." Ngừng lại một chút, "Với lại, lời hắn nói rõ ràng muốn che chở Ngũ muội mới đến đây đưa tiền cho tỷ tỷ, thứ không nhận ra thân sơ, ta không đuổi hắn đi, giữ lại để thêm bực hả."

Bách Linh hết hồn, "Ớ Nô tỳ còn tưởng tiểu thư giả bộ thôi, tiểu thư giận thật hả." Trong ấn tượng của Bách Linh, tiểu thư nhà mình chưa tức giận bao giờ. Trước kia thì lạnh nhạt không nhìn ra tâm tình, sau đó thì trở nên thông minh hoạt bát, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh thấy biến không sờn. Tam thẩm quá đáng như vậy mà tiểu thư chỉ cười cho qua chuyện, chưa thấy hắn tức giận bao giờ.

Tiêu Ngự cũng buồn bực. Nếu nói quan hệ huyết thống, hắn không hề có cảm giác thân thiết hay đau lòng với Phượng Vân Phi, còn Phương thị thì chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm. Chỉ có Phượng Chiếu Kỳ có thể tác động tâm tình hắn. Có thể là giữa huynh đệ song sinh tồn tại sự ràng buộc không thể nói rõ.

Tiêu Ngự đoán không sai. Trên thực tế, còn chưa đến ngày hôm sau, mới chạng vạng mà Phượng Chiếu Kỳ đã kích động chạy về, không đợi Bách Linh ngăn cản, cậu thở phì phò chạy thẳng vào phòng Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đang dựa vào tháp đọc sách, liếc cậu, "Khuê phòng của tỷ tỷ mà dám tùy tiện vào Ra ngoài."

"Tỷ… tỷ đừng khinh người quá đáng! Ta là đệ đệ của tỷ mà!" Phượng Chiếu Kỳ tức đỏ mặt.

Tiêu Ngự thả quyển sách xuống, cười lạnh, "Ngươi cũng biết mình là đệ đệ của ta hả Ai không biết còn tưởng Ngũ muội mới là thân muội ngươi."

Bách Linh theo sát hắn, Tiêu Ngự nói với nàng, "Không có gì đâu, Bách Linh, ngươi ra ngoài trước đi, ta nói chuyện với hắn một chút."

Bách Linh gật đầu lui ra, tìm cái ghế ngồi trước phòng vừa may vá vừa nghe ngóng động tĩnh.

Phượng Chiếu Kỳ hừ một tiếng, nghểnh cổ nói, "Ta có một vấn đề muốn hỏi!"

"Vậy hỏi đi." Tiêu Ngự nói khẽ.

Phượng Chiếu Kỳ nhìn thái độ hắn mà bực bội, rồi lại không hiểu tại sao mình bực, hỏi trực tiếp, "Tại sao hồi chiều lại vô lễ với ta như vậy! Ta cho tỷ bạc tỷ còn không chịu, chẳng lẽ chê ít hay sao!"

Tiêu Ngự không thèm nhìn cậu, "Không sai, chính là ghét ngươi cho ít đó. Đại thiếu gia đâu có thiếu tiền, cho thêm chút không được à."

"Tỷ! Sao tỷ có thể như vậy!" Phượng Chiếu Kỳ tức muốn giậm chân, mà bây giờ trong phòng đúng là không có người ngoài nên cậu liền giậm chân.

Bác sĩ Tiêu thấy vậy, cười thầm trong lòng. Bắt nạt đệ đệ thật vui quá mà! Trên mặt hắn vẫn giả bộ nghiêm túc, "Sao lại không thể Không phải ngươi luôn nghĩ ta là tỷ tỷ thấy tiền sáng mắt không có giáo dục chuyên môn gây sự làm phiền đám chủ nhân trong Phượng phủ ở kinh thành sao."

"Không có!" Phượng Chiếu Kỳ không nghĩ ngợi lớn tiếng phủ nhận, nói rồi mới giật mình.

Phương đại nương bên cạnh mẫu thân từng kể chuyện xưa cho cậu, nói di nương là hạng lừa bịp phụ thân, là một nữ nhân không an phận, cũng nghe không ít chuyện về vị tỷ tỷ ở nhà cũ. Tuy mẫu thân không cho Phương đại nương nhiều lời, nhưng cậu cũng biết được sơ sơ phẩm hạnh của Đại tỷ.

Theo lời Phương đại nương thì hắn là thứ vô giáo dục, ngang tàng, lấy oán trả ơn.

Mới gặp có vài lần mà thái độ của hắn đối với cậu cô cùng ác liệt, mà sao cậu lại ném hết mấy lời của Phương đại nương ra sau đầu vậy nhỉ

Phượng Chiếu Kỳ cũng biết mình có vấn đề, tức tối nhìn Tiêu Ngự, tính đớp lại vị Đại tỷ không biết điều.

Nhưng bỗng nhiên đối diện ánh mắt thấu triệt màu hổ phách kia, mấy lời độc địa vừa đến miệng liền nghẹn vào trong.

Nếu thái độ của cậu ngang bướng… tỷ tỷ sẽ lại tức giận đuổi cậu ra ngoài nhỉ Có thể sau này cũng không muốn gặp cậu nữa

Phượng Chiếu Kỳ do dự tính toán, cuối cùng vẫn biết sợ bị đuổi ra ngoài, còn sợ vị tỷ tỷ này nổi nóng.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Phượng Chiếu Kỳ không thể tự lừa mình, hắn giận bản thân mình lại sợ Đại tỷ, thật là… thật oan quá mà.

Tiêu Ngự nhìn biến hóa trên mặt cậu, cuối cùng cũng chịu ngừng chiến tranh lạnh, cười thầm nói, “Không phải ngươi có chuyện muốn nói sao Nói đi, ta nghe.”

20. Chương 20: Ngọc Ca Dạy Đệ

Editor: Vện

Phượng Chiếu Kỳ lén nhìn Tiêu Ngự, do dự hỏi, “Lúc xế chiều sao tỷ tức giận”

Tiêu Ngự cười như không cười, “Sao Không phải ngươi đoán là do ta chê tiền ít à”

Phượng Chiếu Kỳ xụ mặt, “Tỷ đừng quấy, trả lời câu hỏi của ta đi.”

Trong lòng Tiêu Ngự vui vẻ mà giả bộ mặt lạnh, “Vậy ta hỏi ngươi, phu thê Phượng tam lão gia nợ tiền ta, ngươi vì thanh danh của ai, ai nhờ ngươi đến trả tiền cho ta”

“Cũng chỉ là tiền thôi mà, tỷ cầm là được rồi, để ý ai đưa làm gì.” Phượng Chiếu Kỳ nghi hoặc.

Tiêu Ngự thở dài, “Khác rất nhiều.” Phượng Chiếu Kỳ bị tẩy não nhiều năm như vậy, chỉ ỷ vào huyết thống giữa cậu và Phượng Chiếu Ngọc, e là không thể thuyết phục được Phượng Chiếu Kỳ tin những người nuôi lớn mình đều là rắn rết.

Huống hồ Lô thị cũng nuôi lớn Phượng Chiếu Kỳ, biết đâu cũng có cảm tình với Phượng Chiếu Kỳ.

“Ngươi là đệ đệ ta.” Tiêu Ngự nhấn mạnh chữ “ta”, “Tiền của ngươi khác gì tiền của ta Những người thật sự nợ tiền ta thì vẫn ung dung tự tại, ngươi không phải thằng ngốc!”

“…”

Tiêu Ngự lườm cậu, “Ý kiến gì”

“…Không có.”

Tiêu Ngự hừ nhẹ, “Ngươi nghe Ngũ muội bệnh mà không có tiền mua thuốc, liền vội vàng trả tiền thay nàng, ngươi cũng thật biết thương hương tiếc ngọc. Lúc trước ta bị giam trong tiểu viện cạnh chuồng ngựa, kêu trời trời không thấu gọi đất đất chẳng nghe, khi đó ngươi ở đâu hả”

Phượng Chiếu Kỳ ngồi trên ghế cúi đầu, cau mày không nói gì.

Cậu đến thành Hoài Thiên là để nhắc nhở Phượng Chiếu Ngọc và Phương di nương đừng gây rối, tại sao bây giờ lại ngay ngắn ngồi đây bị Phượng Chiếu Ngọc răn dạy mình không quan tâm hắn Dạy cho cậu không dám thở ra.

"Hiện tại Ngũ muội của ngươi thế nào rồi" Tiêu Ngự hỏi.

"Cái gì mà Ngũ muội của ta, tỷ ăn nói kiểu gì vậy." Phượng Chiếu Kỳ bất mãn.

Tiêu Ngự nói, "Không phải Ngũ muội của ngươi chẳng lẽ là Ngũ muội của ta, ta không dám nhận loại muội muội khẩu phật tâm xà này." Thấy Phượng Chiếu Kỳ muốn tranh luận, Tiêu Ngự liền liếc cậu, "Phượng Chiếu Kỳ, ngươi dám nói tốt về nàng một câu trước mặt ta thì cút ra ngay, sau này đừng gặp mặt ta, ta không cần loại đệ đệ tay trong vươn ra ngoài."

Bách Linh ngồi ngoài nghe được sợ hết hồn. Phải biết Đại thiếu gia có thành kiến rất nặng với tiểu thư nhà mình, dù không hiểu tại sao trước mặt tiểu thư cậu lại lép vế như vậy, nhưng tính tốt đến mấy cũng có giới hạn. Hồi sáng tiểu thư đã đuổi cậu đi, khó khăn lắm Đại thiếu gia mới chịu quay lại gặp tiểu thư, sao tiểu thư không chịu nói ngọt mà lạnh lùng như vậy Ngộ nhỡ Đại thiếu gia tức giận bỏ đi không quay lại nữa thì phải làm sao

"…" Phượng Chiếu Kỳ trong phòng nghẹn đến đỏ mặt, cuối cùng vẫn nuốt xuống, không dám nói chữ nào.

Tiêu Ngự hài lòng gật đầu, "Trẻ nhỏ dễ dạy."

"Tỷ hà tất phải khó khăn với Ngũ muội như vậy, nàng…" Phượng Chiếu Kỳ nói khe khẽ.

Tiêu Ngự lườm cậu, "Hả"

Phượng Chiếu Kỳ vội im bặt, uất ức không chịu được.

Tỷ tỷ này dựa vào đâu mà dám vênh váo tự đắc trước mặt cậu, còn hất hàm sai khiến! Cậu nên đẩy cửa bỏ đi, sau này không thèm hòa nhã với hắn nữa, cho hắn biết không có cậu làm chỗ dựa thì cuộc sống của hắn sẽ khó khăn đến thế nào!

Mà cậu vốn cũng không có ý nghĩ làm chỗ dựa cho tỷ tỷ.

Tiêu Ngự nói, "Khoan hẵng không phục, ta hỏi ngươi, mấy câu than khóc của Phượng Chiếu Tình kia, ngươi tin hay không tin"

Phượng Chiếu Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn, cứ như đang nghĩ phải nói thế nào để không chọc giận Tiêu Ngự.

"Nhìn ta làm gì, dựa theo thực tế mà nói thôi." Tiêu Ngự hớp một ngụm trà cho thấm giọng.

Phượng Chiếu Kỳ trả lời, "Khụ, đúng là Ngũ muội có nói quá, nhưng đúng là dung nhan tiều tụy, thần sắc bệnh tật, đây không phải giả vờ. Muốn lập tức lấy ra sáu nghìn lượng bạc rất khó khăn cho Tam thẩm, nếu không Ngũ muội cũng không chịu khổ như vậy."

Bách Linh ở ngoài nghe được cậu đang bênh nhà Tam phu nhân, tức đến run tay, thêu lệch một đóa hoa.

Lại nghe tiểu thư nhà mình hừ một tiếng, "Nàng đã nói gì Kể lại ta nghe, ca… tỷ tỷ phân tích giúp ngươi, để ngươi biết thế gian này có rất nhiều thằng ngố dễ bị lừa gạt."

Phượng Chiếu Tình đáng thương trăm phương nghìn kế xài khổ nhục kế, vốn tưởng Phượng Chiếu Kỳ ngứa mắt Phượng Chiếu Ngọc nên không nói với hắn, chỉ cần trả tiền giúp các nàng là quá tuyệt rồi. Không ngờ Phượng Chiếu Kỳ đi thuật lại từng câu từng chữ mà nàng và Niệm Lộ đã nói cho Tiêu Ngự.

"Ngốc, ngu ngốc!" Tiêu Ngự nghe xong lắc đầu liên tục, "Cái âm mưu vụng về như vậy mà ngươi cũng tin à"

"Ai bảo ta tin!" Phượng Chiếu Kỳ cuống quýt biện giải, như sợ bị Phượng Chiếu Ngọc hiểu lầm.

"Không tin sao lại thay chúng trả tiền"

"…Vì trùng hợp là ta có tiền, tỷ lại cần tiền, Tam thẩm lại không bỏ tiền nên ta đến tìm tỷ. Làm gì mà nhiều tại sao thế!"

Tiêu Ngự cười nhạo, "Ngươi không nhận ra chúng muốn gạt tiền ngươi hay sao Có tiền cũng đừng làm phá gia chi tử, bộ tiền của ngươi là trên trời rơi xuống chắc"

"Là phụ thân cho ta."

"…" Đúng là trên trời rơi xuống.

"Khụ." Tiêu Ngự ho nhẹ một tiếng, nói tiếp, "Rất tốt, hào phóng cũng là ưu điểm, điểm này rất đáng giá. Có điều, đệ đệ này, hôm nay tỷ tỷ muốn dạy ngươi một đạo lý làm người."

Tiêu Ngự lấy một đồng xu trên tay vịn, "Ta có đồ, nó là của ta. Ta có thể cho, nhưng ngươi không thể đòi. Hiểu không đệ đệ ngốc, đừng để người ta xem ngươi là con khỉ mà đùa bỡn."

"Chắc Ngũ muội không đến nỗi đó đâu." Phượng Chiếu Kỳ nhíu mày, "Chẳng qua nàng ngại mở miệng mượn tiền ta nên mới nghĩ ra cách đó, chắc cũng rất khó xử. Thật ra lúc Niệm Lộ nói, nàng ngăn cản hết lần này đến lần khác…"

"Ngu ngốc!" Tiêu Ngự lấy quyển sách gõ đầu cậu.

Phượng Chiếu Kỳ ôm đầu cả giận nói, "Không được mắng ta ngu ngốc!"

Tiêu Ngự cười lạnh, "Bộ ta mắng sai sao Ngươi nói nàng ngại mở lời, có thật không Nàng không muốn nói sao! Nàng không chỉ nói mà còn muốn ngươi cam tâm tình nguyện trả nợ thay, bản thân làm bộ dáng bất đắc dĩ chỉ là đóng kịch. Ngươi nói nàng muốn ngăn cản Niệm Lộ kể khổ, có thật không Nàng có ngăn cản sao Không phải Niệm Lộ đã nói hết cho ngươi hay sao! Chính ngươi cũng có tiểu tư mà, ngươi nghĩ lúc ngươi cấm hắn nói chuyện thì hắn dám nói không"

Phượng Chiếu Kỳ bị Tiêu Ngự hỏi đến câm nín. Cậu không muốn nghi ngờ Phượng Chiếu Tình đơn thuần, người cực kỳ giống Tam muội Phượng Chiếu Lâm, rồi lại cảm giác lời của tỷ tỷ mình rất có lý.

Tiêu Ngự tiếp tục, "Tất cả chỉ là thủ đoạn dụ dỗ, muốn nhìn rõ chỉ cần xem kết quả. Kết quả là hôm nay ngươi chủ động trả tiền thay nàng, còn mang lòng thương tiếc với nàng. Mà Ngũ muội của người không tốn một đồng bạc, thậm chỉ chẳng cần chịu ân tình của ngươi. Nếu ngươi không tin lời ta, có thể tìm dịp thuận lợi kể với tẳng tổ phụ chuyện ngươi trả tiền thay nàng, ngươi cứ xem nàng cảm kích ngươi hay là ủy khuất nói nàng không hề tình nguyện. Có thể lúc đó ngươi còn được chứng kiến một màn kịch chủ tớ thâm tình giữa nàng và Niệm Lộ đấy!"

Phượng Chiếu Kỳ vốn không ngốc, chỉ là do Lô thị dạy nên không hề đề phòng các nàng. Dù nhìn ra Niệm Lộ kể khổ hơi lố nhưng chỉ nghĩ là Phượng Chiếu Tình da mặt mỏng, ngại mở miệng mượn tiền thôi. Bây giờ bị Tiêu Ngự nói như vậy mới thấy nàng rõ ràng không có ý tốt, chỉ muốn lợi dụng cậu thôi.

Cậu không đưa ra ý kiến phản bác, trong lòng thấy hơi mất mát.

Tiêu Ngự đánh giá sắc mặt cậu. Đáng tiếc, hắn không phải bác sĩ tâm lý nên không biết cậu có nghe vào lời mình không, có điều nhìn dáng vẻ chắc cũng đã bị tác động.

Phượng Chiếu Kỳ ngồi lại một lúc, thấy sắc trời đã tối liền đứng dậy cáo từ.

"Phải rồi." Tiêu Ngự gọi cậu, "Ngày mai đừng quên đem ngân phiếu đến cho ta."

Phượng Chiếu Kỳ không dám tin, trừng hắn, "Không phải tỷ nói không muốn ta cho tiền sao!"

"Ai nói ta không muốn." Bác sĩ Tiêu cau mày, "Ngươi đã nói cho ta sáu nghìn lượng bạc mua xiêm y trang sức, muốn đổi ý hả Ngươi nhìn tỷ tỷ hằng ngày ngửa mặt nhìn trời không có tiền mua y phục, mà lại thương hương tiếc ngọc Ngũ muội như vậy, lật lọng với tỷ tỷ thế sao, ngươi làm ta quá thất vọng."

Phượng Chiếu Kỳ triệt để bất lực hành vi trả đũa này. Quả nhiên, Phương đại nương nói vị tỷ tỷ này hay gây sự cũng không sai, không có gió làm sao có sóng.

Nhưng bây giờ cậu chả còn sức đi giận dỗi, yếu ớt nói, "Ta cho tỷ là được chứ gì."

"Nhớ đưa riêng nhé, đừng nhập vào tiền của công." Tiêu Ngự nói, "Ta còn chờ Ngũ muội của ngươi cắt xén ăn mặc lấy tiền bốc thuốc trả nợ nữa đấy." Rồi gọi Bách Linh, "Bách Linh, lấy đèn ***g đưa Đại thiếu gia về đi. Trong vườn không có đèn đuốc, đừng để Đại thiếu gia té ngã."

Bách Linh đáp giòn tan, lập tức chạy đi lấy ***g đèn đến chỗ Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ mất tự nhiên nói, "Ta đi đây."

Tiêu Ngự lại trả lời rất tự nhiên, "Đi đi, nhớ cẩn thận. Bên ngoài gió lớn, khi nào về nhớ uống chút trà nóng."

Gương mặt Phượng Chiếu Kỳ nóng lên, gật đầu qua loa theo Bách Linh ra ngoài.

—o0o—

Trong Lạc Phân viện.

Niệm Lộ hầu Phượng Chiếu Tình uống một chén thuốc đen đặc, rồi lấy mứt đưa đến trước mặt Phượng Chiếu Tình.

Phượng Chiếu Tình há miệng ngậm lấy, thở nhẹ ra rồi dựa vào gối mềm.

Niệm Lộ xán đến cười hì hì, "Tiểu thư, nghe nói lúc xế chiều Đại thiếu gia đã đến chỗ Đại tiểu thư, kết quả là lầm ầm ĩ một trận, Đại thiếu gia tức đến tái mặt luôn."

Phượng Chiếu Tình nhắm mắt, môi khẽ nhếch lên.

Niệm Lộ hừ một tiếng, khinh bỉ nói, "Đại tiểu thư tưởng hôm đó đè đầu được chúng ta, có Đại lão thái gia chống lưng thì bắt ai cũng phải nhường mình hay sao May là Đại thiếu gia chẳng nể mặt nàng."

Vốn Phượng Chiếu Tính còn lo thái độ của Phượng Chiếu Kỳ với Phượng Chiếu Ngọc có hơi lơi lỏng, không ngờ Phượng Chiếu Ngọc tự mình đẩy Phượng Chiếu Kỳ ra xa, nàng chẳng cần phải hao tâm tổn trí.

Nàng nhẹ giọng nói, "Đại tỷ tỷ đúng là thông minh, nhưng không biết thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Nàng đối xử với Đại ca như thế chẳng phải khiến Đại ca nguội lạnh rồi sao."

"Từ nhỏ Đại thiếu gia đã thân thiết với Tam tiểu thư và tiểu thư, Đại tiểu thư làm gì bì được." Niệm Lộ cười nói.

Phượng Chiếu Tình cũng mỉm cười, hơi ủ rũ co người vào chăn.

Niệm Lộ không dám nói nữa, giúp Phượng Chiếu Tình chỉnh góc chăn.

"Tiểu thư nghỉ một lát đi, lát nữa nô tỳ bưng bữa tối lên."

Phượng Chiếu Tình không mở mắt, nhẹ gật đầu.

Sáng ngày thứ hai, nghe tiểu nha đầu quét sân trong viện tử của Phượng Chiếu Kỳ báo tin, nói là tiểu tư của Đại thiếu gia đi đổi hai tờ ngân phiếu ba nghìn lượng, chắc chắn để trả nợ cho Phượng Chiếu Ngọc rồi.

Đuổi tiểu nha đầu kia đi xong, Niệm Lộ vỗ tay nói, "A di đà Phật, cuối cùng cũng thoát khỏi Đại tiểu thư rồi, chúng ta sẽ được trời quang mây tạnh. Để nô tỳ đi báo cho phu nhân và Lục tiểu thư, để các nàng khỏi lo."

Phượng Chiếu Tình cười, "Ngươi thật lanh lợi, mau đi đi." Đến giờ Phượng Chiếu Tình mới yên tâm.

21. Chương 21: Tự Rước Lấy Nhục

Editor: Vện

Phượng Chiếu Kỳ đưa bạc cho Tiêu Ngự, lại gọi Như Mặc sai tiểu nha đầu đi báo cho Phượng Chiếu Tình, nói là cậu không trả giúp sáu nghìn lượng bạc kia được, Phượng tam phu nhân tự nghĩ cách đi.

Tiểu nha đầu sáu, bảy tuổi cầm mười đồng tiền vui vẻ nhảy nhót đến Lạc Phân viện.

Được nửa đường thì gặp một tỳ nữ gọi nàng lại, tiểu nha đầu chạy tới, ngoan ngoãn nói, "Bách Linh tỷ tỷ khỏe."

Bách Linh cười híp mắt, "Ngoan quá. Đang đi đâu đó"

"Giúp Đại thiếu gia truyền lời cho Ngũ tiểu thư ạ."

Bách Linh sờ đầu nàng, "Thì ra là vậy. Vừa lúc ta cũng có việc tìm Ngũ tiểu thư, để ta giúp ngươi truyền lời luôn."

"Nhưng mà…" Tiểu nha đầu hơi do dự, Bách Linh lấy trong túi ra mấy viên đường thả vào tay nàng, "Cầm mà ăn. Yên tâm đi, nếu Ngũ tiểu thư có ban thưởng gì nhất định sẽ chia cho ngươi."

Tiểu nha đầu mặt mày hớn hở cầm mấy viên đường, thuật lại dặn dò của Phượng Chiếu Kỳ cho Bách Linh nghe, còn nói thêm, "Đại thiếu gia nói nhất định phải truyền tin đó."

Bách Linh nhìn tiểu nha đầu nhún nhảy đi xa rồi mới cười ha ha, quay trở lại Thanh Vân các.

"Tiểu thư, đã làm xong." Bách Linh phấn khởi báo cáo với Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự tùy tiện gật đầu, bốc một miếng tráng miệng ném vào mồm, mắt không rời quyển sách trên tay. Trên bìa sách là mấy chữ "Thương Hàn Tạp Bệnh Luận", chính là tên quyển sách hôm đó Tần tiểu đại phu giải thích phương pháp cấp cứu.

Cơ sở của Tiêu Ngự toàn học theo hệ thống Tây y, không ngờ lại được nghiên cứu Đông y sau khi đến thế giới này. Tuy hắn bị nhốt ở hậu viện, học rồi không biết có dùng được không, đâu phải ngày nào cũng có một Lý nhị thiếu gia rớt xuống nước trước mặt hắn đâu. Tại ngày đó hứng thú với nội dung Tần tiểu đại phu nói nên bác sĩ Tiêu mới rục rịch lòng hiếu học.

Bách Linh vẫn còn kích động vì vừa gài bẫy người ta, thấy Tiêu Ngự không phản ứng gì thì nhụt chí.

Ngẫm lại, tiểu thư lúc trước không chủ động làm gì Tam phu nhân, lúc bị chèn ép đến đường cùng mới chịu phản kích một lần. Lần này là cố ý ngáng chân luôn. Tuy Bách Linh thấy rất thích thú, nhưng nàng cảm thấy tác phong này không giống tiểu thư nhà mình chút nào.

"Tiểu thư, tại sao phải làm như vậy" Bách Linh khó giấu được hiếu kỳ.

Tiêu Ngự lật qua một trang, nhìn Bách Linh cười, "Ai bảo nàng xớ rớ đến đệ đệ ta, chỉ là cho nàng một bài học nhỏ thôi."

Bách Linh không nghĩ là vì Phượng Chiếu Kỳ, ngạc nhiên nói, "Tiểu thư thương Đại thiếu gia quá ha."

Nhắc đến chuyện đó, bác sĩ Tiêu cũng bất đắc dĩ, "Ta cũng không kiểm soát được…"

—o0o—

Đảo mắt đã sắp đến kỳ hạn mười ngày, thân thể Phượng Chiếu Tình dần khỏe lại, ngày nào cũng dành thời gian ở chỗ Tam lão phu nhân.

Tam lão phu nhân rất yêu thích chất nữ thông minh cẩn thận này, Phượng Chiếu Tình lại rất biết ăn nói, dỗ cho Tam lão phu nhân tâm tình sung sướng, vứt luôn chuyện Trịnh thị bị Đại lão thái gia răn dạy lúc trước.

Trong mắt Tam lão phu nhân, nếu tương lai họ lại nuôi ra được một phu nhân quyền quý như Phượng Vân Ninh, thì người đó tất nhiên là đứa chắt nữ này.

Hôm đó, Phượng Chiếu Tình đang vui vẻ chuyện trò với Tam lão phu nhân, đại nha hoàn Bảo Châu của Tam lão phu nhân vén rèm vào báo, "Lão thái gia và Đại thiếu gia đến."

Tam lão thái gia dẫn Phượng Chiếu Kỳ đi vào.

Phượng Chiếu Tình liền đứng dậy hành lễ với họ, Phượng Chiếu Kỳ cười nói, "Ngũ muội không cần đa lễ. Thân thể muội đã khỏe chưa Mẫu thân có cho ta mang theo nhiều dược liệu quý nhưng ta không dùng. Ta đã sai Như Mặc đưa đến chỗ Ngũ muội một ít."

Phượng Chiếu Tình cảm kích nói, "Đa tạ Đại ca quan tâm, Tình Nhi đã khỏe hẳn. Những dược liệu kia là tấm lòng của Đại bá mẫu, Đại ca nên giữ thì tốt hơn."

Tam lão phu nhân cũng cười, "Con đi xa mẹ lo lắng. Chiếu Kỳ lần đầu xa nhà, mẫu thân lo cũng phải thôi. Coi như con không cần nhưng cũng phải giữ lại, để mẫu thân biết con tùy tiện đưa cho người khác chẳng phải chọc giận nàng sao."

Phượng Chiếu Kỳ cười cười, cũng không kiên trì nữa.

Tam lão thái gia không hứng thú với câu chuyện của bọn họ, chỉ nghiêm mặt ngồi một bên, lúc này mới mở miệng, "Ngũ nha đầu, từ hôm đó mẫu thân con nói không khỏe nên không muốn ra ngoài gặp ai. Ta hỏi con, chuyện tiền bạc chuẩn bị đến đâu rồi Sắp đến kỳ hạn mười này rồi, nếu không chịu trả tiền cho Ngọc nha đầu, đừng trách ta không nể mặt."

Mặt Phượng Chiếu Tình cứng đờ, cười gượng nhìn Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ nói, "Tằng tổ phụ chớ vội, Đại tỷ không đòi tiền ngay đâu." Sáu nghìn lượng cậu đưa đâu thể mới xài mà hết liền được.

Phượng Chiếu Tình thấy cậu nói đỡ cho mình, liền nở nụ cười dịu dàng.

Có điều, tại sao Phượng Chiếu Kỳ không nói thẳng chuyện cậu sẽ trả tiền thay với Tam lão thái gia Vậy thì Tam lão thái gia mới không ép mẫu thân nàng nữa.

Phượng Chiếu Tình khó hiểu nhíu mày.

Không phải nàng không dám nói chuyện Phượng Chiếu Kỳ trả tiền thay, nhưng Phượng Chiếu Kỳ đang có mặt nên nàng không thể mở lời. Nếu không có Phượng Chiếu Kỳ ở đây, nàng có thể tự nhiên đổ hết mọi chuyện lên đầu Phượng Chiếu Kỳ, nói tất cả đều là chủ ý của Phượng Chiếu Kỳ, là cậu quan tâm Trịnh thị, không muốn thấy Trịnh thị bị Phượng Chiếu Ngọc ép đến mức đó nên mới trả nợ thay nàng.

Hiện tại không chỉ có mặt Phượng Chiếu Kỳ mà còn có Tam lão thái gia. Nàng tuyệt không thể nói Phượng Chiếu Kỳ tự ý chủ trương. Ngày đó, rõ ràng chính nàng đã nhờ vả Phượng Chiếu Kỳ, Phượng Chiếu Kỳ chỉ là không đề phòng các nàng chứ không hề ngốc, nếu cậu biết rõ mọi chuyện chẳng phải sẽ xa lánh các nàng sao Còn nữa, chẳng may Tam lão thái gia tức giận đổi chủ nợ thành Phượng Chiếu Kỳ, bắt Trịnh thị trả tiền cho Phượng Chiếu Kỳ thì toi.

Phượng Chiếu Tình âm thầm suy tính, Tam lão thái gia vẫn nghiêm mặt, "Nói vậy sao được. Không lẽ thấy chủ nợ có tiền thì người nợ có thể không trả sao Thiên hạ nào có đạo lý này. Ngũ nha đầu, con về nói với Trịnh thị chớ xem lời ta như gió thoảng bên tai. Mới có mấy ngày không quản mà hậu viện đã có người coi trời bằng vung, đúng là không biết trời cao đất dày!"

Vẻ mặt Phượng Chiếu Tình đầy lúng túng, Tam lão phu nhân không vui hừ lạnh, "Ông đang bất mãn ta đó hả! Ta quản lý hậu viện nhiều năm như vậy, sao lại không biết ai coi trời bằng vung Vị đại ca kia của ông nhúng tay vào cũng thôi đi, ông cũng theo hắn khuấy đảo mọi chuyện, không thể để tỷ muội chúng ta yên ổn sống qua ngày được sao!"

"Bà đừng có muốn nói gì thì nói!" Tam lão thái gia tức giận, gõ gậy liên tục, "Bà vốn nào có hồ đồ, chẳng lẽ không biết Ngọc nha đầu bị Trịnh thị đối xử không bằng người hầu sao! Mà đâu phải chỉ một hai ngày, là mười mấy năm! Cái gì mà yên ổn sống qua ngày Rõ ràng là dối trá!"

Tam lão phu nhân cũng không sợ Tam lão thái gia, trừng mắt lên tính cãi lại. Phượng Chiếu Tình vội vàng khuyên, "Tằng tổ mẫu, tằng tổ phụ, đều do Tình Nhi không tốt, hai người đừng tức giận mà."

"Không liên quan đến con." Tam lão phu nhân kéo tay Phượng Chiếu Tình, "Con là đứa trẻ ngoan, tằng tổ mẫu thấy hết. Đâu phải con làm mưa làm gió, ai không để ta yên ổn sống qua ngày ta đều biết rõ."

Tam lão thái gia đã phát hiện bạc của Phượng Chiếu Ngọc bị vét không còn một xu, liền dẫn binh hỏi tội, mà thái độ của Tam lão phu nhân càng khích ông điên hơn.

"Ta mặc kệ, thiếu nợ trả tiền là là đạo lý hiển nhiên! Ta xem ai dám trái lời!" Tam lão thái gia quắc mắt, nghĩ đến lỡ bị Đại lão thái gia biết không đòi được mấy nghìn lượng kia, không biết ông sẽ bị đại ca răn dạy

thế nào, Tam lão thái gia thấp thỏm trong lòng.

Phượng Chiếu Tình khẽ nhíu mày, lại nhìn Phượng Chiếu Kỳ, chỉ thấy cậu ra sức khuyên nhủ hai ông bà lão, không nhắc một chữ đến chuyện trả tiền thay.

Phượng Chiếu Tình tức tối mà không biết làm sao, chỉ có thể nhìn Niệm Lộ đứng sau lưng. Niệm Lộ hiểu ý, vội bước lên quỳ xuống đất, dập đầu nói, "Xin lão thái gia bớt giận. Chúng con đâu có ý khất nợ, thật ra là có nội tình. Tiền đã trả lại trướng phòng rồi, lão thái gia kiểm tra sẽ rõ."

Tam lão thái gia nhìn Niệm Lộ, cau mày hỏi, "Trả lúc nào Rốt cuộc là sao"

Phượng Chiếu Tình thấy ông không nhắc lại chuyện nợ nần, trong lòng thở phào một cái. Nhưng là… phải để Niệm Lộ lên tiếng, vậy là bị lép vế rồi. Chỉ trách Phượng Chiếu Kỳ kín miệng như hồ lô, chỉ đứng đó khuyên can.

"Trả là tốt rồi. Tằng tổ phụ đừng nóng nữa." Phượng Chiếu Kỳ vuốt giận.

Trong lòng Tam lão thái gia vẫn còn nghi ngờ. Trước khi đến đây ông đã tìm tổng quản tra xét trướng phòng một lần rồi, rõ ràng đâu có xu nào, sao nha đầu này luôn miệng nói trả tiền rồi

"Rõ ràng mấy ngày nay Trịnh thị đâu có ra khỏi cửa, làm sao nộp tiền" Tam lão thái gia cau mày, "Các ngươi đừng nói dối ta."

Niệm Lộ tiếp tục dập đầu, "Nô tỳ không dám, đã trả lại thật mà. Đúng rồi… là Đại thiếu gia không thể nhìn phu nhân và tiểu thư bị dồn ép quá mức nên đã trả tiền thay phu nhân rồi."

Phượng Chiếu Kỳ kinh ngạc nhìn Niệm Lộ, mặt hiện nghi hoặc, không chờ cậu mở miệng, Tam lão thái gia đã trầm mặt khiển trách, "Ăn nói linh tinh! Chiếu Kỳ với Đại tiểu thư là tỷ đệ ruột thịt, sao lại để nó trả tiền được! Các ngươi nợ tiền Ngọc nha đầu có khác nào thiếu nợ Chiếu Kỳ Làm gì có đạo lý chủ nợ tự trả tiền cho mình!"

Phượng Chiếu Kỳ đứng bên cạnh đột nhiên nhớ lại câu ngày đó tỷ tỷ đã nói, "Tiền của ta khác gì tiền của ngươi", ngẫm lại thấy chẳng khác gì câu của Tam lão thái gia. Nhưng mà Tam lão thái gia nói lời này chính nghĩa hùng hồn, còn sao tỷ tỷ cậu cũng nói giống vậy mà nghe thấy… vô lại gì đâu.

Phượng Chiếu Kỳ vẫn đang xuất thần nên đâu thấy được ánh mắt u oán của Phượng Chiếu Tình.

Phượng Chiếu Tình thấy Phượng Chiếu Kỳ vẫn không lên tiếng, thầm vò khăn, chỉ có thể tự mở miệng, "Xin tằng tổ phụ bớt giận, Tình Nhi cũng nghĩ như vậy. Chỉ là hôm đó Tình Nhi bệnh đến đầu óc mơ hồ nên không ngăn cản Đại ca. Lúc Tình Nhi tìm Đại ca nói rõ thì Đại ca đã lấy bạc trả rồi. Mấy ngày nay Tình Nhi cũng đang khó xử…"

"Con khó xử cái gì Nếu Chiếu Kỳ đã trả tiền cho Ngọc nha đầu thì các con trả lại cho Chiếu Kỳ đi. Cũng như nhau thôi." Tam lão thái gia khoát tay nói.

Mặt Phượng Chiếu Tình cứng đờ. Tằng tổ phụ xưa nay nóng nảy, đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thèm nghe ý kiến người khác nên nếu muốn từ từ lật ngược tình thế thì không áp dụng được với Tam lão thái gia.

"Không cần, Tam thẩm khỏi cần trả tiền cho ta." Phượng Chiếu Kỳ cuối cùng cũng về lại trái đất, vừa lên tiếng liền khiến Phượng Chiếu Tình mừng rỡ.

Vậy là tốt quá rồi, Phượng Chiếu Kỳ giải thích cặn kẽ với Tam lão thái gia thì các nàng mới thoát khỏi món nợ này được.

Lại nghe Phượng Chiếu Kỳ nói tiếp, "Ta không có trả tiền thay Tam thẩm."

Khóe miệng Phượng Chiếu Tình vừa nhếch lên lập tức cứng ngắc.

Cậu vừa mới nói gì!

"Vậy nên không cần đưa ta, trực tiếp trả cho Đại tỷ là được." Phượng Chiếu Kỳ nói.

Phượng Chiếu Tình không dám tin nhìn cậu, Niệm Lộ vội nói, "Nhưng mà rõ ràng Đại thiếu gia cầm sáu nghìn lượng đến cho Đại tiểu thư mà…"

Phượng Chiếu Kỳ hơi ngại ngùng, "Đó là tiền ta cho riêng Đại tỷ chứ không phải trả nợ thay Tam thẩm. Ta đã bảo Như Mặc báo rồi mà, hắn không truyền tin sao" Phượng Chiếu Kỳ hơi nghi ngờ, cũng hơi áy này nhìn Phượng Chiếu Tình.

Khóe mắt Phượng Chiếu Tình giật giật, môi run run mất tự nhiên nhưng vẫn gượng cười nói với Phượng Chiếu Kỳ, "Tình Nhi không thấy ai đến báo hết, chắc là người hầu chậm trễ."

"Cái tên Như Mặc này, ngày càng không đáng tin!" Phượng Chiếu Kỳ cau mày.

"Đại ca đừng để ý, cũng không phải chuyện gì lớn…" Phượng Chiếu Tình miễn cưỡng cười cho qua, bàn tay trong tay áo sắp bị bấu đến bật máu.

Tam lão thái gia đã nghe ra mấu chốt, hừ lạnh, "Chẳng trách, chẳng trách cứ cho là đã trả được nợ, hóa ra là thấy Chiếu Kỳ cho tiền Ngọc nha đầu liền cho là nó trả tiền thay các ngươi Thật buồn cười, nó cho tiền tỷ tỷ liên quan quái gì đến các ngươi Ai cho các ngươi tự cho mình là đúng thế hả Chiếu Kỳ có phải ruột thịt gì với các ngươi chứ Đúng là không biết trái phải."

Mặt Phượng Chiếu Tình trắng bệch, thân thể mảnh mai lung lay, Niệm Lộ vội đứng lên đỡ nàng.

Tam lão thái gia nói tiếp, "Toàn là đặt chuyện, ta vừa tra xét trướng phòng, rõ ràng bạc của Ngọc nha đầu chẳng còn một xu, các ngươi lại dám luôn miệng nói đã trả tiền rồi." Không nhịn được bật dậy, "Đừng giở thói khôn lỏi. Các ngươi đi nói với Trịnh thị, cứ núp trong viện tử đi, đến ngày mà không chịu trả tiền thì đừng trách Phượng gia chúng ta không nhân từ!" Nói xong liền vén rèm ra ngoài. Phượng Chiếu Kỳ vốn đến thỉnh an Tam lão phu nhân, giờ thấy sắc mặt Tam lão phu nhân và Phượng Chiếu Tình không được tốt nên không ở lại lâu, cũng cáo từ rời đi.

—o0o—

Xoảng!

Có tiếng ầm ĩ từ trong sương phòng Lạc Phân viện, Trịnh thị ném cái tách trong tay xuống đất mà vẫn chưa hết giận, hận đỏ mắt nói, "Không phải nói hay lắm sao, Phượng Chiếu Kỳ đã làm gì, lấy tiền cho tiểu tiện nhân đó chứ không nộp vào trướng phòng sao! Đúng là việc tốt không dư bại sự có thừa!"

"Mẫu thân nhỏ giọng chút." Phượng Chiếu Tình xoa lông mày, bất đắc dĩ nói, "Đại ca rất có thể diện trước Đại bá phụ, hắn không phải Đại tỷ đâu, nếu bị người khác nghe được thì rắc rối lớn đó."

Trịnh thị nóng nảy đi lòng vòng, "Vậy giờ phải làm sao đây! Chỉ còn chưa đến ba ngày, sáu nghìn lượng, ta lấy đâu ra sáu nghìn lượng cho tiểu tiện nhân kia!"

Phượng Chiếu Tình có khôn ngoan cũng chỉ là một thiếu nữ ở hậu viện, nàng có thể dùng thủ đoạn lừa gạt, nhưng Phượng Chiếu Kỳ lại không làm theo. Chuyện trả tiền này, nàng thật sự hết cách rồi.

Không chờ nàng an ủi Trịnh thị, màn cửa bị hất lên, Phượng tam lão gia bước vào, lại giẫm phải mảnh tách trà vỡ.

"Phụ nhân ngu xuẩn này lại gây chuyện gì nữa đây" Phượng tam lão gia đá văng mảnh sứ, trầm mặt bước tới, móc trong tay áo một xấp ngân phiếu đưa cho Trịnh thị.

"Cầm!"

"Cái gì đây" Trịnh thị nghi hoặc nhận lấy, nhìn thì thấy là ngân phiếu ba nghìn lượng.

Nàng chưa kịp vui mừng, Phượng tam lão gia nói tiếp, "Ta lấy một ít trang sức trong của hồi môn của bà đổi được ba nghìn lượng. Trang sức của Tình Nhi và Điểm Nhi mấy năm nay cũng nhiều quá rồi, bà mau lựa mấy thứ đáng giá đi đổi đi, nhanh nhanh để gom cho đủ tiền."

"Cái gì!" Trịnh thị vừa nghe liền giận đến tối mắt, hét một tiếng rồi nhào vào đánh Phượng tam lão gia, "Ông dựa vào đâu mà bán của hồi môn của ta Ông dựa vào đâu mà bán trang sức của ta hả! Ta liều mạng với ông!"

"Điên rồi, mụ điên này!" Phượng tam lão gia luống cuống gỡ Trịnh thị ra, "Nếu không phải bà chậm chạp thì tổ phụ đâu có lôi ta ra khiển trách. Bà muốn kéo thì cứ kéo, kéo cho qua kỳ hạn mười ngày rồi ôm đồ cầm hưu thư cút khỏi Phượng phủ đi!" Nói xong thì chật vật hất rèm ra ngoài.

Trịnh thị ngồi bệt dưới đất, tức tối gào khóc.

Phượng Chiếu Tình cũng buồn bực, không cách nào an ủi Trịnh thị được.

Cuối cùng Trịnh thị cũng không dám vượt quá kỳ hạn mười ngày, nàng sợ Phượng tam lão gia thật sự viết giấy hưu nàng, sau đó thì Tình Nhi và Điềm Nhi biết nương tựa vào ai Không lẽ dựa vào ông cha vô tâm chắc

Bán hơn phân nửa trang sức của Phượng Chiếu Tình và Phượng Chiếu Điềm mới gom đủ ba nghìn lượng, tổng cộng là sáu nghìn lượng, giao cho trướng phòng, bấy giờ mới giải quyết xong.

Cái kết là Trịnh thị thực sự ngã bệnh, nửa là vì xót bạc, nửa vì uất hận, hận Phượng tam lão gia vô tình, hận Phượng Chiếu Ngọc dồn ép.

Phượng Chiếu Điềm bị lấy quá nhiều trang sức tức không chịu được, ngày nào cũng hùng hổ đòi đi tìm Phượng Chiếu Ngọc báo thù. May mà nàng bị cấm túc nên chuyện không đến tai người khác để bị mất mặt nữa.

Hậu trường.

Bác sĩ Tiêu: Thằng nhỏ ngốc nghếch, mau mau đến núp dưới cánh anh nào.

Ngoài lề: Đêm qua tăng ca xong, sáng tôi xuống hầm lấy xe, thấy chú bảo vệ trùm mền ngồi trong góc, trong cái mền còn phát sáng. Tôi tưởng ổng bị gì, đến lật mền ra tính nói lấy xe rồi, ai dè bị ổng hất cả ly cà đen vô mặt. Hỏi mới biết ổng đang luyện phim ma, tôi kéo mền ra làm ổng giật mình tạt cho xám mặt, may ổng không tàng trữ axit. Mấy bạn thấy ai coi ma hay kinh dị chắc không nên làm phiền, mắc công bị nó ném đồ vô mặt.

22. Chương 22: Y Học Đương Thời

Editor: Vện

Bên phía Trịnh thị náo loạn ra sao, Tiêu Ngự chẳng quan tâm mấy. Bây giờ trong tay hắn đã có sáu nghìn lượng bạc, trong tài khoản dự trữ cũng có sáu nghìn lượng, đổi thành nhân dân tệ chắc cũng hai triệu ba.

Coi như khá là nhiều. Nhớ năm đó hắn có nhà có xe, bác sĩ Tiêu không nhịn được mà tự đắc.

Đúng rồi, còn tiền xem bệnh từ Lý phu nhân nữa, chắc cũng sắp được gửi đến. Nhìn cái bộ dáng vênh váo của Lý phu nhân kìa, không ra tiễn sao xứng đáng với sự kiêu ngạo của nàng

Bác sĩ Tiêu đoán không sai, chưa đến mấy ngày, quả nhiên Lý phủ cho người khiêng mấy rương gỗ sơn đỏ chót đến, nghênh ngang đem vào Thanh Vân các, khiến mọi người trong Phượng trạch dồn dập vây xem.

Hành động này của Lý phu nhân không phải là coi trọng hắn, chỉ vì nhớ đến chuyện "tiếp xúc da thịt" lúc hắn cứu Lý nhị thiếu gia, giờ phải làm rầm rộ là đền ơn cứu mạng để chấm dứt chuyện kia, để sau này không ai vin vào mà uy hiếp nàng.

Vừa vặn, Tiêu Ngự cũng nghĩ vậy. Hắn cũng không muốn bị ép hôn với một con gấu con chín tuổi. Hôn phu chín tuổi, nghĩ mà choáng váng.

Tuy thái độ của Lý phu nhân chẳng tốt đẹp gì, nhưng việc làm này giúp ích rất nhiều cho Tiêu Ngự. Bác sĩ Tiêu thật tình muốn cho Lý phu nhân lý lịch trong sạch, xem có tri kỷ không chứ.

Tam lão thái gia vui sướng đến Thanh Vân các, cất giọng gọi, "Ngọc nha đầu mau ra đây, Lý phu nhân sai người đem lễ vật đến báo đáp ơn cứu mạng Lý nhị thiếu gia này!"

Cả đời Tam lão thái gia tầm thường vô vị, vậy mà đám con cháu không ai kém ai. Đầu tiên là Phượng Vân Phi được vào Thái y viện, sau đó Phượng Vân Ninh vào phủ Quốc công làm cáo mệnh phu nhân, bây giờ đến chắt nữ này khiến bao người kinh ngạc.

Theo lời Đại lão thái gia là kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc. Trong ba huynh đệ bọn họ, tiểu đệ từ bé đã vô tích sự chỉ biết theo đuôi nay lại nở mày nở mặt nhất.

Tiêu Ngự vừa ra đã bị một chồng rương gỗ sơn đỏ hù cho hết hồn. Lý phu nhân chi thật mạnh tay, bạc chất đầy ra đó chắc phải hơn hai vạn

Kết quả là, mở nắp rương ra thấy đáy rương không sâu lắm, tầng cao nhất xếp ngay ngắn mấy thỏi bạc óng ánh.

"Đây là một nghìn lượng, là tiền xem bệnh của Phượng đại tiểu thư. Dù tiền không nhiều, không sánh được ơn cứu mạng của Đại tiểu thư nhưng chứa đựng tâm ý của quý phủ, mong Đại tiểu thư đừng ghét bỏ." Nhũ mẫu của Lý phủ cúi người nói, "Phu nhân của chúng ta vốn muốn đích thân đến, chỉ là thân thể Nhị thiếu gia còn chưa khỏe hẳn, phu nhân xót ruột nên không thể xuất môn, không thể làm gì khác, đành phái chúng nô tỳ đến tạ ơn Đại tiểu thư, xin Đại tiểu thư thứ lỗi."

Tiêu Ngự gật đầu cười nói, "Phu nhân đúng là có tấm lòng mẹ hiền, chúng ta đừng nên câu nệ mấy chuyện vặt này."

Bác sĩ Tiêu vốn chẳng để ý người đến, Lý phủ phái nhiều đại nương nhũ mẫu đến tạ ơn như vậy, chỉ có một người không đến, đủ biết thành ý lớn cỡ nào!

Người của Lý phủ chỉ ngồi một lát rồi đi ngay, Tam lão thái gia vui vẻ thăm hỏi chắt nữ hồi lâu, thấy hắn lập công lớn vẫn không hề kiêu căng, ngoan ngoãn hiểu chuyện, bấy giờ mới hài lòng rời đi. Ông còn phải đến nhà lớn báo cáo chuyện này với Đại lão thái gia nữa.

Bách Linh hưng phấn sai mấy đại nương đem bạc cất vào nhà kho, khóa kỹ, lại nghe lời Tiêu Ngự dặn, cầm năm lượng bạc đưa cho trù phòng, đặt làm một phần tiệc rượu để tối đóng cửa ăn mừng.

Bên Thanh Vân các vô cùng náo nhiệt, bệnh của Trịnh thị ngày càng nặng thêm, ngày nào cũng nằm trên giường than thở, vừa mắng vừa nguyền rủa, vừa đố kỵ vừa xót tiền, riết thành tâm bệnh.

Phượng Chiếu Tình không còn hòa nhã độ lượng như ngày thường nữa, cũng không hội họp với người khác, ngoại trừ đến thỉnh an trưởng bối thì ngày nào cũng vùi mình trong phòng rầu rĩ. Phượng Chiếu Điềm thì tính tình ngày càng tệ, vứt hết lễ nghi giáo dưỡng, không còn giống một tiểu thư khuê các nữa.

Trịnh thị thấy hai con gái của mình chán nản buồn rầu, mà Phượng Chiếu Ngọc vốn nằm trong bàn tay nay sung sướng hả hê, tức đến ói máu.

Ngày nào cũng có đại phu đến Lạc Phân viện xem bệnh bốc thuốc, Tần lão đại phu thành khách quen của Lạc Phân viện luôn. Hôm đó Tiêu Ngự thỉnh an Tam lão phu nhân xong, lúc về có thấy một nam tử trẻ tuổi vác hòm thuốc đang theo nha hoàn đi ra.

"Đó là…"

Bách Linh liền trả lời, "Tiểu thư, đó là Tần tiểu đại phu, tiểu thư không nhớ hả Nghe nói hôm qua Tần lão đại phu đã sang huyện kế bên xem bệnh, Lạc Phân viện đến mời chỉ có Tần tiểu đại phu thôi."

Tin tức của Bách Linh luôn rất nhanh nhạy, bây giờ dựa vào thế của tiểu thư nên chuyện gì cũng nghe ngóng được, chỗ nào cũng hỏi thăm ra hết, huống chi nàng đặc biệt chú ý Lạc Phân viện nên càng rõ như lòng bàn tay.

"À, ra là hắn." Người đã làm hô hấp nhân tạo cho Lý nhị thiếu gia.

Tiêu Ngự bừng tỉnh, bước đến gọi hắn.

"Tần đại phu."

Tần tiểu đại phu ngẩng lên, thình lình thấy vị tiểu thư ngày đó cứu người bên hồ đang cười với mình, mặt liền đỏ lên, vội cúi đầu không dám nhìn, chắp tay nói, "Phượng… Phượng đại tiểu thư."

Tuy hắn thường xuyên ra vào những gia tộc giàu có nhưng không hay thấy mặt những thiên kim tiểu thư, một số tiểu thư chưa xuất giá mà muốn xem bệnh còn phải cách một lớp màn. Lần trước là vì sốt ruột cứu người, hơn nữa Phượng đại tiểu thư bình tĩnh ung dung không giống các tiểu thư khuê các khác, hắn tạm thời quên mất mà làm càn, còn bây giờ gặp mặt ở chốn này, Tần tiểu đại phu đứng chết trân không biết phải làm sao.

Tiêu Ngự cười nói, "Tần đại phu, gần đây ta có đọc được vài tư liệu liên quan đến giải phẫu, các bệnh án được ghi lại thật khiến ta tò mò, cả những dụng cụ tinh tế kỳ diệu kia nữa. Nhưng khổ nỗi ta chỉ được loanh quanh trong nhà, không thể tiếp xúc với các dụng cụ đó. Nghe nói y quán của Tần đại phu nức tiếng khắp thành Hoài Thiên, chẳng hay có lưu trữ những loại dụng cụ kia không"

Tần tiểu đại phu nghe một thiên kim tiểu thư biết rõ về dụng cụ phẫu thuật, còn tỏ ra vô cùng hứng thứ với mấy thứ kim loại lạnh lẽo đó, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nào có tiểu thư nhà ai thích đi nghiên cứu mấy thứ công cụ dính máu tanh đó chứ Dù là đại phu nhiều năm hành nghề chưa chắc đã chịu được.

Tần tiểu đại phu không dám ngẩng đầu, vẫn chắp tay cẩn thận nói, "Chuyện này… đúng là có, nhưng không biết Phượng đại tiểu thư hỏi làm gì"

Tiêu Ngự cười, "Nếu có thể, xin Tần đại phu cho ta mượn một bộ, có được không Đương nhiên, tiền bạc không thành vấn đề, mấy món đồ kia đâu dễ bảo dưỡng, ta sẽ không lấy không."

"Cái này… không phải vấn đề tiền bạc." Mặt Tần tiểu đại phu đỏ bừng, khoát tay liên tục.

Tiêu Ngự ngạc nhiên, "Sao vậy Có tiền cũng không mua được à"

Tần tiểu đại phu ngập ngừng hỏi, "Tại sao Phượng đại tiểu thư lại hứng thú với lĩnh vực ngoại khoa Nếu tiểu thư muốn làm nghề y thì học cách bốc thuốc mới đúng truyền thống. Bình thường xem bệnh cho các quý nhân vốn chẳng cần đụng đến phẫu thuật."

Nơi đây Tiêu Ngự hiếm khi được thảo luận với người cùng ngành, bởi vậy tràn đầy phấn khởi nói, "Ta thấy trong sách có ghi, từng có hai người mắc bệnh cầu xin thần y chữa trị. Thần y đã "cho hai người uống rượu thuốc, hôn mê ba ngày, mổ ngực tìm tim, đặt đúng vị trí, cho dùng thần dược, sau đó tỉnh lại, khỏe mạnh như xưa". Tần đại phu có thực hiện được ca phẫu thuật đó không"

Tiêu Ngự thích nhất đoạn đó nên đọc làu làu. Nó chẳng khác gì phẫu thuật tim ở hiện đại, từ gây mê đến mở ***g ngực, cắt bỏ rồi cấy ghép, chống nhiễm trùng, hồi sức, nếu chỉ là chuyện kể thì làm sao kể được rành mạch quy trình phẫu thuật chặt chẽ như vậy!

Tần tiểu đại phu hiểu rõ nói, "Thì ra là vậy. Phượng đại tiểu thư, đó chỉ là truyền thuyết thôi, ta nghĩ trên đời vẫn chưa có ai hoàn thành một kỳ tích như vậy, thành thật mà nói thì nó quá hoang đường."

Tiêu Ngự nghe vậy liền thất vọng, "Vậy ngoại khoa của các ngươi bao gồm những phạm vi nào"

Nhắc đến chuyên ngành của mình, Tần tiểu đại phu không còn lúng túng nữa, chậm rãi nói, "Có điều Phượng đại tiểu thư không biết, Thái y viện trong triều phân chia các đại phu thành mười ba khoa, theo thứ tự là ngoại tim mạch, tim mạch, phụ khoa, chấn thương, châm cứu, khoa mắt, khoa miệng, tai mũi họng, thương hàn, nối xương, thần kinh, xoa bóp, hồi sức. Trong đó thì khoa chấn thương, châm cứu, khoa mắt, nối xương và thần kinh thuộc lĩnh vực ngoại khoa mà tiểu thư nhắc đến."

Tên sao nghĩa vậy, ngoại khoa ở thời đại này chủ yếu là chấn thương, nối xương, khoa mắt, cả châm cứu cũng tính là ngoại khoa.

Tiêu Ngự suy nghĩ một lát, có thể phẫu thuật thật sự có tồn tại, chỉ vì đủ loại nguyên nhân mà không được lưu truyền đến bây giờ. Dù gì y thuật nơi này xem trọng thành tựu cá nhân chứ không truyền bá rộng rãi như hiện đại.

Mặc dù không tiên tiến như hắn đã nghĩ nhưng Tiêu Ngự vẫn không mất hứng, cười nói với Tần tiểu đại phu, "Ra là như vậy, là ta kiến thức nông cạn. Nhưng ta vẫn muốn làm phiền Tần đại phu mua giúp ta một bộ dụng cụ phẫu thuật, được không"

Vừa rồi Tần tiểu đại phu nói hoang đường là vì rất ít khi thấy công cụ phẫu thuật, chúng quá tinh xảo, phức tạp nên hiếm có người thợ biết cách rèn. Hơn nữa, dưới sự dẫn dắt của Thái y viện, đa số người xem thường ngoại khoa, làm gì có ai tình nguyện cho người khác động dao động kéo lên thân thể mình, nên các đại phu có muốn cũng không làm được. Vậy nên ngoại khoa ngày một yếu thế, những công cụ kia cũng trở nên hiếm hoi.

Tần tiểu đại phu khó xử hồi lâu mới nói, "Ta thật lòng khuyên Phượng đại tiểu thư một câu. Người theo ngoại khoa thường xuyên gặp những bệnh trạng như ung độc, lở loét, có khi thấy cả xương chứ không như cái tên ngoại khoa đâu. Tiểu thư đọc những bệnh án ly kỳ huyền ảo trong sách nên mới nóng lòng muốn biết, chứ mà thấy tận mắt, tình cảnh thực tế vô cùng… bất nhã, mà những công cụ kia cực kỳ sắc bén, rất nguy hiểm. Nhiều đại phu chẳng muốn theo con đường ngoại khoa chút nào, lá ngọc cành vàng như tiểu thư lại càng không nên… không nên…"

Tần tiểu đại phu ấp a ấp úng rồi im luôn. Hắn xưa nay tính tình ôn hòa lại kiệm lời, chỉ chìm đắm trong y thuật, tuy tay nghề rất cao nhưng ăn nói vụng về. Rõ ràng là mấy lời quan tâm nhưng càng nói càng như dạy đời người ta. Hắn nói không được, càng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể đứng bất động lúng búng như gà mắc dây thun.

Bác sĩ Tiêu nhìn hắn, trong lòng chợt nảy sinh tấm lòng người thầy.

Người trẻ tuổi này thật dễ thương, ở hiện đại hiếm khi gặp được người trẻ nào đơn thuần thế này.

Hắn dẫn dắt không ít thực tập sinh, trong số đó có một đứa hở chút là đỏ mặt, chỉ nhìn hắn một cái liền dời ánh mắt sang chỗ khác ngay. Nó cầm tay hắn, lại thấy hắn quay đầu lẩn vào đám đông, liền đứng đực ra như muốn nói chuyện gì, còn khóc lóc um lên trong điện thoại, dường như người hắn mới là người có lỗi, đến giờ bác sĩ Tiêu vẫn không hiểu được.

Ôi, đừng nhắc lại nữa, chuyện cũ như sương như khói.

Bác sĩ Tiêu hiểu rõ, lên tiếng giải vây, "Đa tạ Tần đại phu quan tâm. Tần đại phu đừng lo, ta không phải người coi trọng bề nổi, những gì ngươi nói ta đều hiểu cả. Vậy nên ta muốn nghiên cứu công cụ phẫu thuật. Lần sau trở lại ngươi mang đến một bộ giúp ta được không"

Tần tiểu đại phu chẳng còn hơi sức khuyên nhủ Phượng đại tiểu thư nữa, chẳng thể làm gì khác là gật đầu.

Tiêu Ngự cười nói, "Vậy xin cám ơn Tần đại phu, ta chờ tin tốt. Tần đại phu đi thong thả."

Tần tiểu đại phu chắp tay cáo từ, hoang mang ra về.

Tiêu Ngự mặt mang nét cười nhìn bóng lưng hắn xa dần, Bách Linh liền chạy đến nói, "Tiểu thư làm nô tỳ sợ muốn chết, sao tiểu thư lại tùy tiện trò chuyện với nam nhân bên ngoài như vậy, để người ta thấy thì không hay đâu."

Mới nhỏ đã quản nhiều chuyện vậy rồi. Tiêu Ngự lườm nàng một cái, quay người đi.

"Sợ gì, tiểu thư nhà ngươi còn xé được y phục nam tử Lý gia, nói chuyện với nam tử Tần gia thì tính là gì."

"Ôi tiểu thư ơi, nói vậy mà nghe được à…"

Trong Lạc Phân viện, Trịnh thị mặt tái mét dựa thành giường, nghe nha hoàn gác cổng báo lại chuyện xảy ra trong vườn.

"Ngươi nói tiểu tiện nhân chặn đường Tần tiểu đại phu hả Nó nói cái gì"

Nha hoàn đáp, "Cũng không có gì, hình như Đại tiểu thư thấy hứng thú với y thuật nên xin Tần tiểu đại phu đem cho nàng cái gì ngoại khoa." Nha hoàn không hiểu y học nên không biết Tiêu Ngự và Tần tiểu đại phu bàn luận chuyện gì, không nói rõ được.

Trịnh thị xì một tiếng, khinh thường, "Hứ, nó tưởng cứu được Lý nhị thiếu gia là thành thần y chắc Chỉ là chó ngáp phải ruồi thôi. Còn dám vác mặt chặn đường Tần tiểu đại phu, ta thấy tám phần là nó thấy Tần tiểu đại phu trẻ trung phong độ nên động lòng mới đúng." Nàng nói mà chẳng cố kỵ Phượng Chiếu Tình đang ngồi bên cạnh.

Phượng Chiếu Tình cũng chẳng ngượng, trầm tư một lát, nói, "Dạo này Tần tiểu đại phu chẩn bệnh cho mẫu thân, con sợ Phượng Chiếu Ngọc có quỷ kế gì muốn hãm hại mẫu thân. Sau này đổi đại phu khác di, đừng để nàng tiếp xúc với đại phu nữa."

"Nó dám!" Trịnh thị lạnh lùng nói, sắc mặt lập tức nặng nề.

Các nàng thích nhất là đứng trong bóng tối hại người, bây giờ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, tự làm mình hoảng sợ.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, lo xa một chút vẫn tốt hơn." Phượng Chiếu Tình nói.

Trịnh thị gật đầu, nhắm mắt, không biết nghĩ gì, đột ngột vỗ thành giường, ngồi bật dậy, mắt lóe lên, "Đúng rồi, tiểu tiện nhân đã đến tuổi tương tư, có thể nghị hôn cho nó được rồi. Nếu không các trưởng bối lại nói chúng ta lạnh nhạt nó"

Trước kia, Lô thị và Phượng Vân Ninh chưa từng đề cập chuyện này, Trịnh thị lại kiếm lời từ Phượng Chiếu Ngọc nên cũng chẳng hơi đâu lo lắng chuyện hôn nhân cho hắn.

Bây giờ Phượng Chiếu Ngọc hại các nàng thành thế này, còn thoát khỏi sự khống chế của các nàng, thư từ gửi đến kinh thành không biết khi nào mới được hồi âm, có thể đoán Lô thị chẳng có ý tốt, có khi còn muốn lấy mạng Phượng Chiếu Ngọc.

Giờ các nàng không áp chế được Phượng Chiếu Ngọc nữa, nhưng nếu gả hắn vào nhà nào có quan hệ với các nàng, thì lúc đó dựa vào nhà chồng, không phải sẽ nắm được Phượng Chiếu Ngọc trong tay rồi sao! Phải biết nữ tử xuất giá tòng phu, lúc đó hắn kêu trời kêu đất cũng vô ích, làm sao quấy rối các nàng được nữa!

Trịnh thị càng nghĩ càng thấy có lý, thậm chí còn tưởng tượng được cảnh sau khi lấy chồng, Phượng Chiếu Ngọc bị vùi dập tả tơi thế nào, càng nghĩ càng hăng, tự nhiên bệnh cũng nhẹ đi mấy phần.

"Được lắm, ta đi gặp Tam lão phu nhân nói chuyện này." Trịnh thị nóng lòng muốn ra tay ngay. Bây giờ nàng không thể nhúng tay vào chuyện của Phượng Chiếu Ngọc, nhưng Tam lão phu nhân thì có thể.

"Tình Nhi, con đi với ta. Tằng tổ mẫu thích con nhất, con bên cạnh đỡ lời, nhất định phải ra quyết định thật nhanh."

Phượng Chiếu Tình nghi hoặc, "Mẫu thân đã ngắm được đối tượng nào rồi sao"

Trịnh thị cười lạnh, "Ba cái chân ếch, chân cóc thì khó tìm chứ nam nhân thì có khó gì Huống chi phường du côn vô lại thì càng dễ kiếm."

Tiêu Ngự không hề biết Trịnh thị đang tính toán muốn gả hắn cho phường du côn vô lại, chỉ là có biết hắn cũng chẳng thèm phản ứng, trước mắt có một việc vô cùng phiền phức.

Nhìn chén thuốc đen thui, khóe miệng Tiêu Ngự giật giật, ngẩng đầu nhìn hai đại nương mặt không cảm xúc chờ hắn uống thuốc.

"Tiểu thư, mời uống thuốc." Lý đại nương nghiêm mặt, giọng điệu chém đinh chặt sắt, không chút khoan nhượng.

Ngoài lề: Thằng nhóc Chiếu Kỳ cho ông Ngự 1.150.000 NDT, đổi ra D là khoảng 3.797.300.000. Nó cho chị nó 3 tỷ 7 các bạn à, mà nó còn thấy ít. Mấy người cứ chê nó ngố đi, nó đập tiền vào mặt đấy.

23. Chương 23: Thảo Dược Khả Nghi

Editor: Vện

Tiêu Ngự có thể dựa vào Đại lão thái gia để đối phó Trịnh thị, nhưng khó dùng cách đó để đối phó với hai phụ nhân này.

Họ là người được Phượng Vân Ninh phái đến, trên danh nghĩa là giáo dục Phượng Chiếu Ngọc, là người của phủ An quốc công.

Thừa tướng trước nhà quan thất phẩm, trên dưới Phượng phủ ai cũng phải khách khí với họ, đối xử cứ như họ không phải nô tài mà giống khách hơn.

Tiêu Ngự cười nói, "Hai vị đại nương để thuốc đó đi, lát nữa ta uống."

"Xin tiểu thư uống ngay lập tức." Lý đại nương nói lớn hơn, mặt vẫn không cảm xúc, chỉ đẩy chén thuốc đến trước mặt Tiêu Ngự, quyết không cho cãi.

Tiêu Ngự khẽ nhíu mày.

Hắn không chủ động trêu chọc hai phụ nhân này, nhưng vậy thì không có nghĩa không bị họ đàn áp.

Bất kể Phượng đại tiểu thư hiện tại đã có chút tiếng tăm với tộc trưởng, hắn cũng không đả động được các nàng, họ vẫn đối xử với hắn như trước.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi cảnh kiềm kẹp, Tiêu Ngự sẽ không để những người này tiếp tục khống chế mình.

"Bách Linh, rót cho ta tách trà." Tiêu Ngự không phản ứng với hai phụ nhân, gọi Bách Linh đến.

Bách Linh nhanh nhẹn đặt một tách trà vào tay Tiêu Ngự, ngẩng cao đầu đứng kế hắn, lòng hiếu chiến dần dần bốc lên.

Dạo này tiểu thư nhà mình không phải chịu ấm ức nữa, hai phụ nhân này lộng hành quá lâu rồi, Bách Linh cảm thấy họ nên được dạy dỗ một trận.

Tiêu Ngự nâng cái tách nhỏ bằng ngọc xanh biếc, trong đầu xuất hiện một cảnh tượng, hình như từng gặp trong mơ, lại như đến từ ký ức của Phượng Chiếu Ngọc.

Trong khung cảnh đó, có một tách trà sứ Thanh Hoa, một vùng đất trống bình thường, ngâm trong tách là những lá trà vụn, bột trà tản ra màu xanh nhàn nhạt.

Phượng gia vốn đâu có hiển vinh, chỉ là một gia đình bình thường vừa làm ruộng vừa đi học, năm đó Phượng Vân Phi còn phải mở dược quán làm kế sinh nhai. Từ khi Phượng thị được gả cho Phượng Vân Phi, mang theo vô số của hồi môn bước vào cổng lớn Phượng gia, Phượng gia mới dần phát đạt. Sau thì Phượng Vân Phi nhậm chức ở Thái y viện, rồi đến Phượng Vân Ninh vào phủ An quốc công, lúc đó Phượng gia mới nhảy lên vị trí thế gia bậc nhất thành Hoài Thiên.

Tách trà này trước đây từng được mẹ ruột Phương thị của Phượng Chiếu Ngọc sử dụng, nhưng mặt mũi ở Phượng phủ lại chẳng bằng người hầu.

Trong số đó… có thể diện nhất chính là hai phụ nhân này.

Bây giờ họ bị Tiêu Ngự ngó lơ, coi thường thể diện, xưa nay hoành hành trong Phượng phủ quen rồi, làm sao nhịn được Huống chi các nàng còn phải thực hiện nhiệm vụ Phượng Vân Ninh dặn.

"Đại tiểu thư, bọn ta mặc kệ ngươi làm gì bên ngoài, nhưng ở nơi này thì không được tùy hứng làm theo ý mình! Nhanh uống thuốc đi!" Lý đại nương nghiêm giọng.

Tiêu Ngự nhìn nàng ta, thản nhiên bưng chén lên, tay hơi run làm rơi chén, thuốc đổ lênh láng.

"Ngươi!" Lý đại nương không dám tin, trừng mắt nhìn Tiêu Ngự, giơ một tay lên.

"Xin lỗi, trượt tay." Tiêu Ngự bật dậy né Lý đại nương, hắn không muốn động tay động chân với nữ nhân.

"Là ngươi cố ý!" Lý đại nương giận dữ.

Triệu đại nương sắc mặt khó coi nhìn Tiêu Ngự, kéo Lý đại nương muốn động thủ về.

"Quên đi, chúng ta đi nấu chén khác là được."

Chỉ cần bắt con quái vật nhỏ bất nam bất nữ này uống vào là xong.

Tiêu Ngự nhìn hai phụ nhân ngẩng đầu ưỡn ngực ra khỏi phòng, làm như không thấy mảnh sứ và thuốc vung vãi đầy đất.

Bách Linh cầm khay đến, tức tối giậm chân, ngồi xuống lấy khăn bọc tay nhặt mảnh sứ, bất mãn nói, "Hai phụ nhân này chưa từng để tiểu thư vào mắt, xem thường chúng ta ở chỗ nhỏ hẹp lại không muốn trèo cao, liền ra sức áp bức tiểu thư, không biết có mưu đồ gì không. Bây giờ Đại lão thái gia và Tam lão thái gia coi trọng tiểu thư mà hai mụ đó vẫn làm mưa làm gió trước mặt tiểu thư, đúng là đáng ghét!"

Tiêu Ngự đang nghĩ phải làm sao để biết thành phần và tác dụng của chén thuốc, nghe Bách Linh nói liền cười, "Các nàng rời khỏi kinh thành phồn hoa, chạy xuống chỗ nông thôn này ngẩn ngơ hết mười mấy năm, Lô thị và Phượng Vân Ninh tuyệt không bạc đãi các nàng, vậy ngươi nói xem các nàng có âm mưu gì."

Bách Linh nghe Tiêu Ngự gọi thẳng đại danh của Đại phu nhân và Quốc công phu nhân, mới đầu là hết hồn, sau lại thản nhiên.

Người ta nói có kế mẫu thì có kế phụ, loại người như vậy không đáng để tiểu thư gọi là mẫu thân, mà vị Quốc công phu nhân kia dường như cũng chẳng phải người tốt.

Thấy Bách Linh dọn xong đống hỗn loạn dưới đất, Tiêu Ngự hỏi, "Bách Linh, có cách nào lấy bã thuốc từ chỗ Lý đại nương về đây không"

Bách Linh đáp, "Hai phụ nhân này quỷ quyệt lắm, trông chừng việc nấu thuốc rất kỹ. Trước đây nô tỳ luôn lo cho tiểu thư nên không để ý kỹ, nếu tiểu thư nghi ngờ họ làm chuyện xấu, nô tỳ nhất định lấy được bã thuốc về cho tiểu thư."

Tiêu Ngự gật đầu, lại dặn, "Làm kín đáo thôi, đừng kinh động họ. Cũng không cần đem về cho ta, ra ngoài đưa cho Tần tiểu đại phu xem, nhờ hắn viết phương thuốc rồi lấy về."

Nhắc đến Tần tiểu đại phu, Tiêu Ngự cảm thấy người này có một loại khí chất vô cùng quen thuộc, giống như những người vừa mới tốt nghiệp, đặt chân vào bệnh viện nhỏ. Lòng nhiệt tình của họ chưa bị xã hội phức tạp và tàn nhẫn dập tắt, họ mang theo hoài bão mãnh liệt dấn thân vào cái nghề mình yêu, sau đó bị thực tế khắc nghiệt làm cho nguội lạnh.

Tiêu Ngự hoàn hồn, vừa nghĩ vừa cười. Giờ hắn cứ như một đầu não quan tòa khát cầu nhân tài.

"Ngươi đi đi, nhớ cẩn thận."

Bách Linh đáp một tiếng rồi lui ra.

Tiêu Ngự vung tay vung chân, đến giá lấy sách đọc.

Chỗ tốt của Thanh Vân các là đây. Nơi này từng là chỗ ở của Phượng Vân Phi, sách trên giá toàn là sách y học, quá tiện lợi cho Tiêu Ngự.

Nhưng có đọc nhiều cũng vẫn là lý thuyết, hắn không hiểu rõ lĩnh vực Đông y, giống như không thể nhận diện được bã thuốc, chỉ có thể nhờ người khác.

Hơn một canh giờ sau, Lý đại nương và Triệu đại nương lại bưng thuốc vào, hai người kẹp hắn ở giữa, làm tư thế nếu không uống sẽ bóp miệng đổ vào.

Tiêu Ngự thấy buồn cười. Hai phụ nhân này đâu phải không biết chuyện xảy ra mấy ngày qua, vậy mà vẫn không sợ, thấy có Phượng Vân Ninh làm chỗ dựa là thoải mái coi trời bằng vung hả

Tiêu Ngự cầm chén thuốc, không thèm nể mặt họ, vung tay hất chén thuốc vào người hai phụ nhân, quay qua thấy sắc mặt hai người không dám tin, giận xanh mặt, cười nói, "Xin lỗi, lại trượt tay, làm phiền hai vị nấu lại chén khác."

"Ngươi! Ngươi muốn phản!" Lý đại nương nóng nảy không nhịn được vung tay tát vào mặt hắn, Tiêu Ngự dùng mấy ngón cầm cổ tay nàng, lạnh mặt.

"Ta khuyên hai vị đại nương đừng vượt quá quy củ. Người khác không biết nhưng các ngươi thì biết, ta vốn không phải tiểu thư. Nếu ta phơi bày mọi chuyện thì kết cục của chủ các ngươi là gì, kết cục của các ngươi là gì, hai vị đại nương nên biết cho."

Tiêu Ngự nhớ lại hành vi đáng hận của hai đại nương này lúc trước, lại nối qua lòng căm ghét Phượng Vân Ninh nên không khống chế được lực tay.

Lý đại nương liên tục kêu đau, Tiêu Ngự thả tay nàng ra, ghét bỏ nhìn hai người, "Cút."

Hai phụ nhân này biết hắn dựa vào Đại lão thái gia để trừng trị Trịnh thị, nhưng làm sao cũng không ngờ đứa trẻ bị các nàng bí mật nắm trong tay mười mấy năm lại chẳng hề sợ Phượng Vân Ninh, nhất thời nghi hoặc nhìn nhau.

Triệu đại nương bình tĩnh lại, lạnh lùng nói, "Bọn ta đi nấu thêm chén nữa, nếu tiểu thư không uống thì di nương bên kia sẽ thương tâm! Nếu thương tâm quá mà xảy ra chuyện gì thì mất nhiều hơn được đấy!"

Hai phụ nhân nói xong liền lui ra. Tiêu Ngự nghe các nàng dùng Phương thị uy hiếp mình, liền thấy nhức đầu vô cùng.

Hắn nói vậy thôi chứ bây giờ nào dám vạch trần thân phận mình. Coi như có thể trừng phạt đám tiểu lâu la nhưng hung thủ chân chính là Phượng Vân Ninh thì ở xa tít chân trời, huống chi nàng đã là chính thất phu nhân của phủ Quốc công, quyền to thế lớn, đòn công kích nho nhỏ của hắn trước mặt nàng khác gì lấy trứng chọi đá. Cuối cùng kẻ thù vẫn bình yên vô sự, còn hắn và Phương thị sẽ càng thêm khổ sở.

Mặc dù rất muốn khôi phục thân phận, nhưng phải chờ đến lúc hắn có đủ năng lực tự vệ và bảo vệ Phương thị đã.

Tiêu Ngự đang suy nghĩ, Bách Linh đã nhanh chân chạy vào, móc trong ngực ra một tờ giấy đưa cho hắn.

"Tiểu thư, nô tỳ đã lén lấy bã thuốc đưa cho Tần tiểu đại phu, hắn viết cái này nè."

Tiêu Ngự nhận lấy đọc từ trên xuống dưới, mặt xạm đi.

Hắn không nghiên cứu nhiều về dược liệu Đông y, chỉ nhận biết được vài vị thuốc thôi, như đương quy hay cây ích mẫu.

Lại nhìn dòng chữ "Lời dặn của đại phu", mập mờ nói là thuốc này dù có tác dụng bồi bổ cho nữ nhưng nếu không khỏe thì chớ dùng nhiều, nếu không sẽ có kinh nguyệt sớm, vân vân…

Đổi thành giải thích kiểu hiện đại thì đơn thuốc này có tác dụng tăng cường hoóc-môn nữ chứ gì

Tiêu Ngự cũng thấy cơ thể này phát dục quá chậm, cứ tưởng ráng đợi đến lúc Phượng Chiếu Ngọc dậy thì thì sẽ không giấu được thân phận nam nhi, không ngờ bà cô Hầu gia phu nhân đã đề phòng từ sớm rồi.

Tiêu Ngự đến trước gương soi thật kỹ. Rõ ràng hắn và Phượng Chiếu Kỳ là song sinh nhưng hai người không giống nhau hoàn toàn. Phượng Chiếu Kỳ đã mất đi nét trẻ con, hiện ra góc cạnh của thiếu niên. Hắn mặc dù cũng phát triển nhưng đường nét, tướng mạo mềm mại hơn rất nhiều.

Tiêu Ngự nghĩ ngợi, tự sờ ngực mình, không biết có phải vì cái đơn thuốc kia khiến hắn bị ảo giác không mà hắn cảm thấy ngực mình hơi mềm mềm…

Con mụ Phượng Vân Ninh biến thái!

Nhưng mà nhớ lại, trước đây nàng còn muốn "thiến" Phượng Chiếu Ngọc, bây giờ chỉ cho uống thuốc đã là kết quả "hòa bình" do tổ phụ và phụ thân hắn khóc lóc cầu xin rồi.

Tiêu Ngự ngồi trên tháp xoa ngực, tức đến giật mí mắt.

"Tiểu thư sờ chỗ đó làm chi vậy." Bách Linh đỏ mặt, nghiêm túc kéo tay hắn xuống, "Tiểu thư lớn rồi, phải chú ý bề ngoài…"

…Quản lý gắt gao chưa kìa.

Tiêu Ngự nằm trên tháp hồi lâu, nghiêng người bước xuống, đi ra ngoài.

"Tiểu thư muốn đi đâu" Bách Linh liền bám theo.

"Đi gặp Tam lão phu nhân." Tiêu Ngự nói.

Lý đại nương và Triệu đại nương đứng dưới hành lanng nhìn bóng lưng hai chủ tớ, trầm mặt.

"Ai biết Tam phu nhân nhìn cũng hữu dụng mà lại chẳng dùng được, để tiểu tiện nhân này tác oai tác quái, còn dám dựa dẫm Đại lão thái gia." Lý đại nương nói, "Lão tỷ, chúng ta phải làm sao đây Có nên báo cho Quốc công phu nhân không"

Mắt Triệu đại nương lóe lên, "Nghĩ lại đi, phu nhân phái chúng ta đến trông chừng Phương thị và tiện chủng của nàng, đừng có hơi chút rắc rối là làm phiền phu nhân. Hiện tại tiểu tiện chủng này cũng đâu hẳn đã đắc thế, đừng quên nó đã làm cái việc đê tiện đó với Lý nhị công tử trước mặt bao người. Bây giờ nó là "Phượng đại tiểu thư", làm ra chuyện đáng xấu hổ kia, mặc kệ Đại lão thái gia đỡ lời nhưng người khác đều coi nó là đứa hư thân mất nết. Giờ chẳng cần chúng ta ra tay, cứ chờ xem, nó không đắc ý được lâu đâu."

Tiêu Ngự và Bách Linh đi thẳng đến chỗ Tam lão phu nhân, ngẫm nghĩ làm cách nào mượn tay Tam lão phu nhân ngăn cản Phượng Vân Ninh và hai phụ nhân kia. Vừa mới vào đã phát hiện Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình ngồi ghế dưới Tam lão phu nhân, tươi cười nịnh hót Tam lão phu nhân.

24. Chương 24: Trừng Trị Ác Nô

Editor: Vện

Tiêu Ngự khẽ nhíu mày, đi lên hành lễ với Tam lão phu nhân rồi ngồi xuống ghế con nha hoàn đưa cho.

Ý cười trên mặt Trịnh tắt ngấm, mắt nhìn Tiêu Ngự từ trên xuống dưới, thấy trên đầu hắn chỉ có một sợi dây buộc tóc, mặt không son phấn, y phục hết sức giản dị, không khỏi xì một tiếng khinh bỉ, cười như không cười nói, "Đại tiểu thư bây giờ đúng là đắc ý."

"Cũng nhờ bạc của Tam thẩm nên cuộc sống không tệ. Nghe nói Tam thẩm bị bệnh hả Giờ có tiền bốc thuốc không Những chuyện khác Chiếu Ngọc không làm được chứ có thể giúp Tam thẩm chút tiền mua thuốc." Tiêu Ngự cười híp mắt.

Thấy mặt Trịnh thị trầm xuống, Tiêu Ngự thở dài trong lòng. Thật ra Trịnh thị không phải người khó đối phó, Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc trước giờ bị nàng kiềm kẹp, thật là… giận vì không chịu đấu tranh mà.

Phượng Chiếu Tình đè tay Trịnh thị, miễn cưỡng áp xuống cơn giận của Trịnh thị.

Hừ, cứ để tiểu tiện nhân này đắc ý mấy ngày đi, để coi những ngày tháng sau này còn dễ chịu được nữa không!

Tam lão phu nhân nheo mắt, nhìn hơi buồn ngủ, cứ như không nhận ra hai người đang đối chọi gay gắt.

Khóe miệng Trịnh thị giật giật, cười gằn nói, "Nghe nói hôm ấy Đại tiểu thư đã cứu mạng Lý nhị thiếu gia, chỉ là có tiếp xúc da thịt, Lý phu nhân nên cầu thân Đại tiểu thư mới phải. Nếu không sau này Đại tiểu thư còn gả được cho ai chứ"

Tiêu Ngự không thèm để ý nàng, chỉ nói với Tam lão phu nhân, "Lão phu nhân, hôm nay Chiếu Ngọc đến đây, thật sự có chuyện muốn nhờ."

Lúc này Tam lão phu nhân mới chậm rãi mở mắt nhìn hắn.

"Là Ngọc nha đầu à. Không phải đã cho phép ngươi về nghỉ rồi sao Đám trẻ tuổi các ngươi thích náo nhiệt, tằng tổ mẫu biết hết nên sẽ không giữ các ngươi lại đâu."

Thái độ của Tam lão phu nhân rất qua loa so với trước đây, Tiêu Ngự nhìn Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình, không biết hai người kia lại có mưu tính gì.

Phượng Chiếu Tình cười dịu dàng nói, "Tằng tổ mẫu nào có già. Náo nhiệt bên ngoài làm sao sánh được việc ngồi đây lắng nghe lời dạy của tằng tổ mẫu. Một câu của tằng tổ mẫu có thể khiến tiểu bối chúng con nhận được nhiều bổ ích. Tình Nhi muốn tận lực hiếu thảo với tằng tổ mẫu, lại sợ tằng tổ mẫu ghét Tình Nhi ngu dốt, không dạy được."

Tiêu Ngự lẳng lặng nhìn Phượng Chiếu Tình nịnh nọt Tam lão phu nhân. Tính tình Trịnh thị như vậy mà lại dạy được Phượng Chiếu Tình thâm hiểm thế này, đúng là hiếm thấy, nhưng không biết nàng có ý gì Muốn thể hiện là mình được cưng chiều hơn sao Đúng là tẻ nhạt.

Tam lão phu nhân hiển nhiên rất thích lời lẽ của Phượng Chiếu Tình, cười ha ha, "Nghe xem, nghe đứa trẻ này ăn nói kìa, nếu Tình Nhi ngu dốt thì trên đời này còn ai thông minh nữa. Đến đây, con không chê tằng tổ mẫu nhàm chán là tốt rồi, tằng tổ mẫu có nhiều tôn tử tôn nữ như vậy, nhưng không ai khéo miệng được như Tình Nhi cả."

Phượng Chiếu Tình ngồi bên cạnh Tam lão phu nhân, liếc nhìn Tiêu Ngự, cười nói, "Tằng tổ mẫu, bây giờ Đại lão thái gia và tằng tổ phụ đã giao Đại tỷ cho người, Đại tỷ như lan như ngọc, hiểu chuyện hơn Tình Nhi nhiều lắm. Có nàng theo bên cạnh, tằng tổ mẫu không phải lo không có người nói chuyện giải sầu rồi."

Tam lão phu nhân nhìn Tiêu Ngự, gật đầu không nói gì.

Tiêu Ngự cũng không biết rốt cuộc Phượng Chiếu Tình muốn nói gì, nàng thích nói vòng vo, đúng là thử thách lòng kiên nhẫn của người khác. Hắn không có kiên nhân xem một tiểu nha đầu múa Thái Cực quyền, nói thẳng với Tam lão phu nhân, "Tam lão phu nhân, trong viện của Chiếu Ngọc có mấy điêu nô mưu đồ hãm hại Chiếu Ngọc, xin Tam lão phu nhân làm chủ cho Chiếu Ngọc."

Hắn chẳng có nhẫn nại dây dưa với đám nữ nhân hậu viện này nữa, cứ nói thẳng hết đi, chỉ cần đạt mục đích là được rồi. Bây giờ hắn đang là chỗ dựa cho thanh danh của Phượng Vân Phi, Phượng Vân Phi muốn thăng quan thì phải trông vào hắn, những nữ nhân này có mưu kế gì thì cứ đi tranh giành chức quan với Phượng Vân Phi đi.

Phượng Chiếu Tình kinh ngạc hồi lâu, Trịnh thị trợn mắt, Tam lão phu nhân cũng nhíu mày.

Chẳng ai ngờ Phượng Chiếu Ngọc sẽ đến đây cáo trạng thẳng thừng như vậy, không thèm che giấu, làm người ta không kịp ứng phó. Đây rốt cuộc là có quản lý hay không vậy!

Trịnh thị biết là hai phụ nhân Lý thị và Triệu thị, họ đều là người của Phượng Vân Ninh, cũng chính ỷ vào hai phụ nhân đứng sau Phượng Vân Ninh nên xưa nay nàng chẳng sợ cái gì. Bây giờ nàng bất cẩn mới bị Phượng Chiếu Ngọc ngáng chân, ai ngờ nó dám đối phó với hai phụ nhân kia Còn dám đến kiện cáo với Tam lão phu nhân. Nó thật sự cho rằng Tam lão phu nhân sẽ vì nó mà qua mặt Quốc công phu nhân hay sao!

Trịnh thị cười lạnh, sau khi hoảng hốt thì là cười trên nỗi đau của người khác, thản nhiên bốc một nắm hạt dưa lên cắn, bộ dáng xem kịch vui.

Tam lão phu nhân nhíu mày, lát sau mới nói, "Ngọc nha đầu, mấy hôm nay vì ngươi mà nhà chúng ta xảy ra quá nhiều chuyện, chẳng được mấy ngày bình yên. Có thể người hầu thấy ngươi còn nhỏ nên không chịu tôn trọng, nếu có tức giận thì sau này còn rất nhiều cơ hội đuổi đi, sao phải vội đến đây."

Tiêu Ngự không quan tâm bất mãn trong lời bà, chỉ đứng lên nói, "Không phải Chiếu Ngọc nhỏ nhen, nếu chỉ là bắt nạt bình thường thì Chiếu Ngọc sẽ chẳng để trong lòng. Nhưng chuyện liên quan đến tính mạng, Chiếu Ngọc không thể làm ngơ. Nếu Tam lão phu nhân không giải quyết được thì Chiếu Ngọc sẽ tự tìm tộc trưởng đến bảo vệ lẽ phải. Mạng nhỏ của Chiếu Ngọc chẳng là gì, nhưng đồn đại ảnh hưởng đến đường quan của phụ thân thì không thể tha thứ."

Sắc mặt Tam lão phu nhân khó chịu hẳn, Phượng Chiếu Tình vò khăn ngồi yên lặng, lý do này đã từng được Đại tỷ dùng để nắm thóp các nàng.

Rốt cuộc hắn có hiểu địa vị của mình nằm ở đâu không Không lẽ cho rằng vài ngày trước có Đại lão thái gia làm chỗ dựa là không biết sợ sao

Đừng có gắng trèo cao, nếu không sẽ té đau đấy.

Tam lão phu nhân rũ mắt, không biết đang nghĩ gì, Trịnh thị đến thì thầm vào tai bà mấy câu, hẳn là nói chuyện của Phượng Vân Ninh.

Quả nhiên, Tam lão phu nhân nghe xong liền mở to mắt, nghiêm túc nói, "Ngọc nha đầu, ngươi đừng làm loạn. Đừng lấy Đại lão thái gia ra uy hiếp chúng ta. Có nhà nào không xảy ra tranh chấp, ngươi là Đại tiểu thư, phải có bản lĩnh quản lý người hầu. Ngươi ngay cả người hầu trong viện mình còn không quản được, rồi lại lấy chút chuyện vặt này đi khắp nơi làm ầm ĩ, còn ra thể thống gì hả Vô cớ gây thị phi, người ngoài không biết còn tưởng ta không biết dạy cháu. Đại lão thái gia là người làm đại sự, hơi đâu đi quản mấy chuyện lặt vặt ở hậu viện Ngươi có đi báo với Đại lão thái gia, hắn cũng chỉ nói ngươi hồ đồ, tự tức giận chuyện không đâu."

Tiêu Ngự khẽ lắc đầu. Ba người này kinh nghiệm đấu đá phong phú, nhưng tầm mắt vẫn không thoát ra được mảnh đất nhỏ này.

Chẳng lẽ các nàng thật sự nghĩ hắn dựa vào Phượng Vân Phi và Đại lão thái gia sao

Đúng là bây giờ hắn chẳng sợ gì hết, cùng lắm là nhờ cậy tiền đồ và lợi ích từ Phượng Vân Phi thôi, cái này còn đáng tin hơn thứ yêu thương giả tạo nhiều lắm.

Tiêu Ngự chưa bao giờ phân biệt đối xử với phái nữ, cũng chưa từng cho rằng phụ nữ không thể làm được chuyện lớn. Như Phượng Vân Ninh kìa, cũng có thể nói nhân vật kiệt xuất, có điều chẳng là gì trong mắt ba vị này.

"Được rồi, nếu đã vậy, Chiếu Ngọc đi nói với tộc trưởng." Tiêu Ngự nhanh nhẹn đứng lên cáo từ, làm ánh mắt chằm chặp của Tam lão phu nhân không dám tin nhìn bóng lưng phóng khoáng rời đi.

"Quay về mau, ngươi! Quay lại đây cho ta!" Tam lão phu nhân ngồi không yên nữa, đứng dậy đuổi theo, được Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình đỡ, liên tục hô hoán nha hoàn, "Mau cản Đại tiểu thư lại! Thật sự chẳng còn thể thống gì nữa! Chỉ chút chuyện cũng muốn báo với tộc trưởng, quậy cho cả nhà gà chó không yên. Tộc trưởng làm gì có thời giờ giải quyết mấy chuyện vặt vãnh chứ! Đúng là vứt hết mặt mũi hậu viện chúng ta rồi!"

Mấy nha hoàn vừa được lệnh lập tức chặn trước mặt Phượng Chiếu Ngọc, đột nhiên Tam lão thái gia vén rèm bước vào, thấy tình hình trong phòng liền sửng sốt.

"Làm gì vậy hả Sao hỗn loạn thế này!"

Người hầu vội cúi người hành lễ, Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình đỡ Tam lão phu nhân ngồi xuống giường.

Tam lão phu nhân hầm hừ không nói gì, Phượng Chiếu Tình nhìn mọi người, nhẹ giọng nói, "Tằng tổ phụ, là người hầu trong viện chọc giận Đại tỷ. Đại tỷ không quản thúc được người hầu, muốn bẩm báo với tộc trưởng. Tằng tổ mẫu đang ngăn cản."

Thật biết tránh nặng tìm nhẹ. Tiêu Ngự liếc nàng, Phượng Chiếu Tình cũng nhìn hắn, lại rũ mi, lấy khăn thấm ướt khóe môi.

Tam lão thái nhíu mày nhìn Tiêu Ngự.

"Ngọc Nhi, lại xảy ra chuyện gì"

Tiêu Ngự nói, "Trong viện con có hai phụ nhân ép con uống thứ thuốc không rõ lai lịch. Con đã tìm đại phu xem, đại phu nói thuốc này không thích hợp cho Chiếu Ngọc dùng. Chiếu Ngọc không muốn uống thì bị các nàng ép uống. Tam thẩm nói hai phụ nhân này là người của Quốc công phu nhân nên không ai dám đụng vào. Con cũng không biết Quốc công phu nhân có thù sâu oán nặng gì với Chiếu Ngọc mà lại làm chuyện thất đức như vầy Có thể thấy Tam thẩm có ý vu cáo Quốc công phu nhân."

"Ngươi, ngươi nói bậy!" Trịnh thị vốn đang xem trò vui, nhìn Phượng Chiếu Ngọc đối phó thế nào với người của Phượng Vân Ninh.

Chuyện này đâu có liên quan gì đến nàng, sao cũng không ngờ được tiểu tiện nhân lại cào nàng thêm phát nữa, nàng tức giận chỉ tay vào Tiêu Ngự, giậm chân nói, "Ta vu cáo Quốc công phu nhân khi nào hả! Lý đại nương và Triệu đại nương vốn do Quốc công phu nhân phái đến dạy dỗ ngươi! Ngươi bất kính với các nàng, tức là bất kính với Quốc công phu nhân! Ngươi còn dám trả đũa, thật không để Quốc công phu nhân vào mắt mà!"

"Quốc công phu nhân sẽ chẳng chấp nhất với một tiểu bối." Tiêu Ngự nhìn nàng, cười nói, "Hai phụ nhân này ở thành Hoài Thiên đã mười mấy năm, ai biết có bị người nào mua chuộc rồi không Nếu phụ thân biết Chiếu Ngọc ở đây chịu nỗi oan lớn như vậy, có khi sẽ liều mạng từ bỏ chức quan cũng nhất định muốn lấy lại công bằng cho ta. Tam lão thái gia, người thấy đúng không"

Mí mắt Tam lão thái gia giật giật.

Chức quan chức quan, lại là chức quan. Chức quan của Phượng Vân Phi đang tuột dốc, mấu chốt trong đó chính là chắt nữ này. Nghĩ đến mấy lời ân cần dạy bảo mấy ngày trước của Đại lão thái gia, Tam lão thái gia dứt khoát phất tay áo.

"Có gì ghê gớm đâu. Chỉ là điêu nô khinh chủ thôi mà, đuổi hai nô tài đó đi đi, náo loạn như vậy còn ra thể thống gì."

"Không được! Sao có thể làm vậy!" Trịnh thị cả kinh, "Đó là người của Quốc công phu nhân…"

"Người của Quốc công phu nhân thì sao hả!" Tam lão thái gia không vui, "Quốc công phu nhân là tôn nữ của ta đây này, sao ta không thể trị mấy nô tài của nàng hả! Nếu hôm nay ta không trị được, nàng có bản lĩnh thì vì hai nô tài đó mà về đây xử lý tổ phụ ta đi! Người đâu! Đến viện tử của Đại tiểu thư, kéo hai phụ nhân đó ra đánh hai mươi hèo rồi bán ra ngoài đi! Sau này không được làm ầm ĩ nữa!" Nói xong lại vén rèm ra ngoài.

"Tạ ơn tằng tổ phụ làm chủ cho Chiếu Ngọc." Tiêu Ngự cười híp mắt, làm một cái lễ đúng chuẩn thục nữ với bóng lưng Tam lão thái gia. Quay lại thấy ba người kia vẫn còn trố mắt nhìn, cứ như vẫn không hiểu tại sao sự tình lại phát triển thành như vậy.

Phượng Chiếu Ngọc được cưng chiều như vậy từ khi nào vậy, vì hắn mà xử lý cả người của Phượng Vân Ninh!

Đường đường An quốc công phu nhân, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân đó!

Hắn dựa vào đâu mà khiến lão thái gia thay mình trút giận!

Tiêu Ngự mỉm cười, lắc đầu, trực tiếp bỏ về.

Không biết vị anh hùng nào đã dùng Phượng Chiếu Ngọc tố cáo Phượng Vân Phi, nếu hỏi người đáng yêu nhất thế giới này là ai Bác sĩ Tiêu chắc chắn sẽ nói là vị đại ca bí ẩn kia!

Hy vọng huynh đài kiên trì càng lâu càng tốt, đừng có đình chiến, cứ tiếp tục tố cáo tám năm mười năm nữa đi.

Trịnh thị chậm rãi ngồi xuống, bấy giờ vẫn chưa kịp phản ứng. Phượng Chiếu Tình phải lay một hồi Trịnh thị mới phục hồi tinh thần.

Lão thái gia muốn xử người của Phượng Vân Ninh, chuyện này, phải làm thế nào mới ổn đây Tính tình của tiểu cô cũng chẳng tốt lắm đâu…

Nếu để Phượng Vân Ninh biết, chỉ sợ nàng cũng bị liên lụy.

Trịnh thị càng nghĩ càng lo, không ngồi yên được nữa, kéo Phượng Chiếu Tình cáo từ Tam lão phu nhân, về viện tử của mình.

"Con tiểu tiện nhân này làm phản thật rồi." Trịnh thị tức tối ném bể mấy tách trà.

Phượng Chiếu Tình ngồi kế bên, trầm ngâm một hồi, nói, "Do chúng ta sơ sót, không ngờ nàng chẳng kiêng dè ai, còn lấy chức quan của Đại bá phụ ra bắt bí. Nàng trắng trợn dùng chuyện đó uy hiếp trưởng bối, vậy

nên Đại lão thái gia và Tam lão thái gia không thể không theo. Đúng là nghiệt nữ không biết lễ nghĩa, hiếu kính."

"Nó còn không có giáo dục, bây giờ Tam lão thái gia lại về phe nó, lẽ nào chúng ta không có cách nào đối phó được nó sao!" Trịnh thị cả giận.

Phượng Chiếu Tình cười, lắc đầu, "Nàng cũng chỉ là anh hùng nhất thời thôi. Hiện tại tộc trưởng và Tam lão thái gia kiêng kỵ chức quan của Đại bá phụ nên mới theo phe nàng. Đợi cho chuyện của Đại bá phụ đâu vào đấy rồi thì nàng chẳng còn tác dụng nữa. Đến lúc đó, nàng sẽ phải trả giá đắt vì những gì đã làm hôm nay…"

"Khoan nói đến sau này." Trịnh thị nóng lòng, "Hiện tại phải làm thế nào đây Nếu cô cô của con biết Lý đại nương và Triệu đại nương bị Tam lão thái gia xử phạt, nàng nhất định sẽ khiển trách chúng ta."

"Chuyện đó thì hết cách rồi." Phượng Chiếu Tình nói, "Cũng không phải chúng ta khơi mào, Tam lão thái gia muốn phạt ai chúng ta đâu có ngăn được. Họ bị bán ra ngoài, trước hết chúng ta cứ cho người mua rồi lén đưa về kinh thành, lại viết một lá thư kể cặn kẽ mọi chuyện cho cô cô là được. Việc cấp bách bây giờ là phải mau chóng gả Đại tỷ đi. Chúng ta cũng thấy rồi, vị Đại tỷ này đang bình yên cũng có thể hô mưa gọi gió, tuyệt đối không thể cho nàng cơ hội xuất đầu lộ diện nữa."

Trịnh thị lạnh mặt, gật đầu, "Tình Nhi yên tâm, mẫu thân biết phải làm thế nào."

Phượng Chiếu Tình mỉm cười. Vốn nàng còn muốn sử dụng cách thức hòa bình một chút, nhưng do hắn không biết điều nên các nàng buộc phải sử dụng thủ đoạn cay nghiệt hơn, đừng trách các nàng độc ác.

—o0o—

Tiêu Ngự vừa về Thanh Vân các, Lý đại nương và Triệu đại nương liền xông ra, chỉ huy mấy phụ nhân, "Mau đỡ Đại tiểu thư vào trong, thuốc sắp nguội rồi. Tiểu thư mà không uống nữa thì đừng trách nô tài bất kính với tiểu thư."

Tiêu Ngự còn chưa lên tiếng, phía sau hắn có tiếng ai hừ lạnh, "Sao Không biết hai vị đại nương muốn bất kính với Đại tiểu thư thế nào đây"

Tam lão thái gia phái Đỗ đại nương dẫn theo mấy phụ nhân tráng kiện bước vào, trước hết đánh giá một vòng tình hình Thanh Vân các, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở hai người Lý Triệu.

Lý đại nương và Triệu đại nương nhìn nhau, Triệu đại nương nghi ngờ nói, "Không biết lão tỷ đây là người của viện nào Đại tiểu thư xưa nay luôn do chúng ta trông nom, nếu vị chủ tử nào thấy không hài lòng thì cứ báo với Quốc công phu nhân."

Đỗ đại nương là người hầu lâu năm của Tam lão thái gia, ở Phượng trạch này, nàng chỉ nghe lời ba vị lão thái gia, làm gì để ý Quốc công phu nhân này kia, chỉ cười lạnh nói, "À, ta chỉ biết, rõ ràng là cha mẹ, ông bà của Đại tiểu thư vẫn đang khỏe mạnh, đâu đến lượt cô cô quản tôn nữ chứ! Đây là đạo lý ở đâu hả! Ngay cả hoàng thượng cũng không đến lượt đâu! Có thể thấy hai người các ngươi dối trá xảo quyệt, muốn đổ lên đầu tiểu cô, đúng là gan to bằng trời! Người đâu, trói hai phụ nhân này lại cho ta!"

"Các ngươi dám! Chúng ta là người của Quốc công phu nhân! Ta xem ai dám động thủ!" Bây giờ hai người Lý Triệu mới phát hoảng, ba chân bốn cẳng né các phụ nhân muốn bắt các nàng, Lý đại nương lớn tiếng mắng, "Đám cẩu nô tài đui mù! Các ngươi dám đối xử với chúng ta như vậy, rõ ràng không để Quốc công phu nhân vào mắt! Các ngươi ăn gan hùm mật gấu hay sao! Nếu Quốc công phu nhân mà biết thì không ai trong các ngươi chạy thoát được đâu!"

Đỗ đại nương cũng nổi nóng, xắn tay áo, chống nạnh mắng, "Tam lão thái gia đích thân căn dặn, ta ngược lại muốn nhìn xem có chỉnh đốn được hai lão già các ngươi không! Đám kia còn đứng ngốc ở đó làm gì Còn không mau trói hai ả lại cho ta! Bình thường Tam lão thái gia không tốt với các ngươi hay sao! Các ngươi muốn chịu đòn thay hai ả đúng không!"

Đỗ đại nương rống một tiếng, đám nha hoàn đang đứng quan sát cuống quýt nhào lên, lấy dây thừng trói cứng hai người Lý Triệu, vứt ở giữa sân.

Thường ngày các nàng rất sợ hai phụ nhân xuất thân từ phủ An quốc công này nên nể mặt. Nhưng hôm nay Tam lão thái gia đã lên tiếng, ai còn để ý An quốc công An quốc mẫu gì đó.

Quan chức không bằng hiện tại, phủ Quốc công xa tít chân trời, còn khế bán thân của các nàng đang nằm trong tay những chủ tử ở thành Hoài Thiên đây này.

Tiếc là hai phụ nhân này làm mưa làm gió quen rồi, không nhận ra thực tại, bị trói ngay đất rồi mà vẫn còn hùng hổ.

"Chúng ta là người của Quốc công phu nhân, các ngươi không thể tự tiện động vào." Triệu đại nương hô lớn.

Đỗ đại nương đã sớm chuẩn bị đầy đủ, móc trong ngực ra hai tờ khế bán thân, ép hai người Lý Triệu ấn dấu tay chấm son đỏ vào khế rồi cất đi.

Bấy giờ hai người Lý Triệu mới thật sự sợ hãi, mặt hoang mang thấy rõ.

Các nàng cứ tưởng khế bán thân nằm trong phủ Quốc công, lại được Quốc công phu nhân giao nhiệm vụ đến trông coi Phượng Chiếu Ngọc, nên hai nàng dù đối diện với các phu nhân trong Phượng phủ vẫn có cảm giác hơn người, chẳng sợ cái gì. Nhưng bây giờ những người này dám làm giả khế bán thân, thật sự muốn xử các nàng sao!

Không chờ hai người họ phân tích thiệt hơn, Đỗ đại nương sai người nâng ghế đến, để hai người Lý Triệu nằm lên, hai phụ nhân vung cao đại bản, dứt khoát đánh xuống.

Hai người kia liền gào khóc như sói tru.

Triệu đại nương kêu gào, "Ui da! Mau dừng tay! Chúng ta muốn gặp Tam lão thái gia, có hiểu lầm mà, thật sự có hiểu lầm! Chúng ta đúng là phụng mệnh Quốc công phu nhân đến trông nom Đại tiểu thư. Ui chao, đừng đánh nữa!"

Bách Linh nhìn mà hả dạ, vịn eo nói, "Đáng đời! Để xem hai mụ già chó cậy thế chủ dám bắt nạt tiểu thư nhà ta nữa không."

Tiêu Ngự che mắt nàng kéo về phòng, "Được rồi, tiểu cô nương nhà ngươi đừng coi mấy phân cảnh bạo lực nữa."

Mắt Bách Linh sáng lấp lánh, "Tiểu thư, sau này chúng ta không phải chịu đàn áp nữa rồi."

Tiêu Ngự gật gù, hơi mất tập trung.

Trước giờ, Trịnh thị và hai phụ nhân này chèn ép Phượng Chiếu Ngọc, bây giờ được hắn giải quyết, giải phóng bản thân, nếu ngày nào đó mở mắt thấy đã về lại hiện đại thì Phượng Chiếu Ngọc sẽ không bị hà hiếp như trước nữa.

Hiện tại hắn đang cảm thấy mịt mờ, không biết nên làm gì.

Rốt cuộc, hắn vẫn không thuộc về nơi này.

Đây vốn là cảnh mộng hư vô huyền ảo, hắn không phân biệt được đâu là thật, đâu là ảo nữa.

Phượng Chiếu Ngọc chân chính hẳn rất hận Phượng Vân Ninh và Trịnh thị Tuy hắn cũng căm ghét, cũng tức giận nhưng không quá sâu sắc. Bởi vì hắn đâu có liên quan, hắn chỉ là một người ngoài cuộc mà thôi.

Lần duy nhất hắn chân thật cảm giác được sự tồn tại của mình là khoảnh khắc bên hồ sen kia, khi cảm nhận được sinh mệnh chuyển động dưới bàn tay mình.

Tiêu Ngự giơ hai tay lên không trung, từ từ mở rộng ngón tay.

Đôi bàn tay đẹp vô cùng, đầu ngón tay nhỏ nhắn, khớp xương cân đối, mười ngón thon dài. Đây là đôi bàn tay hoàn mỹ dành cho bác sĩ ngoại khoa.

Hắn thức tỉnh ở thế giới này ắt cũng có nguyên nhân sâu xa. Thằng bé nằm thoi thóp bên hồ kia cũng không hẳn chỉ là trùng hợp.

Là thằng bé đó kêu gọi hắn, là hàng nghìn hàng vạn những đứa trẻ như thế trong thế giới này chờ đợi hắn cứu mạng, kêu gọi hắn.

Vậy nên, hắn tỉnh lại.

—-

Hậu trường.

Tên công nào đó: Ngọc Nhi, ngươi nói nhiều như vậy, cổ đại chúng ta có một câu khái quát: Trời sinh ta tất có chỗ dùng. Sau này đọc nhiều sách hơn nha.

Bác sĩ Tiêu: = = Biến, cho cái tên rồi hẵng nói chuyện.

25. Chương 25: Có Người Trúng Độc

Editor: Vện

Sáng hôm sau, theo giờ Bắc Kinh là đã hơn bảy giờ, Tiêu Ngự nằm trên giường, gối đầu lên tay, chán chết khều chân, muốn hỏi đường ra ngoài.

Bách Linh có gọi hắn nhiều lần, nhắc hắn rời giường đi thỉnh an Tam lão phu nhân, đều bị Tiêu Ngự làm lơ. Bách Linh lo lắng hắn lười biếng như vậy sẽ bị người ta gièm pha, thanh danh không tốt sẽ không có ai thèm lấy.

Tuy bác sĩ Tiêu không muốn bị gả đi, nhưng tiểu nha hoàn cứ luôn miệng "ế" cũng làm hắn thấy rất phiền.

Hắn làm Phượng đại tiểu thư thất bại như vậy sao Còn "ế" không ai thèm lấy, đúng là hiếm thấy!

Tam lão phu nhân rõ ràng không ưa hắn, hắn cũng không phải tiểu thư khuê các chỉ quanh quẩn trong nhà, sẽ không đi ló đầu gây sự với các nàng.

Việc cấp bách là phải mau chóng thoát khỏi thân phận Phượng đại tiểu thư, nhưng Tiêu Ngự suy nghĩ từ sáng đến khuya vẫn không tìm ra giải pháp.

Quyền lực đè chết người ta, bây giờ trên đầu hắn và Phương thị có hai ngọn núi lớn là Lô thị và Phượng Vân Ninh, Phượng đại lão gia thì biết rõ chuyện năm xưa nhưng lại không bảo vệ hắn.

Phượng Vân Ninh không như Trịnh thị, không chỉ vì nàng quyền cao chức trọng mà còn là khởi nguồn của vinh quang và lợi ích của toàn Phượng gia. Quan trọng hơn, nếu sự tình năm xưa bại lộ thì người chịu phạt không chỉ có mình nàng, đồng lõa Phượng Vân Phi và Phượng Minh Văn cũng không thể thoát, toàn bộ Phượng gia càng không gánh nổi cơn thịnh nộ của vương công quý tộc. Phượng lão gia tử đâu thể bình thản đứng ngoài rìa công lý như bây giờ nữa

Thân phận Phượng Chiếu Ngọc chính là mấu chốt của sự kiện năm xưa. Hắn có thể liều mạng vạch trần chân tướng, kết quả xấu nhất là khỏi cần Phượng Vân Ninh ra tay, toàn bộ Phượng gia đã thay nàng diệt trừ mầm mống tai họa Phượng Chiếu Ngọc rồi.

Tình cảnh của Phượng Chiếu Ngọc vướng phải muôn trùng khó khăn, không biết Phượng Vân Ninh có từng hối hận vì khi xưa tranh đoạt uy quyền mà để lại một nhược điểm lớn như vậy không

—o0o—

Bên ngoài bức tường Phượng gia, cách một con phố có con đường mở rất nhiều hiệu thuốc, y quán san sát nhau, nổi tiếng nhất là Bảo Hòa đường của phụ tử Tần thị. Tần lão đại phu từng có quan hệ rất tốt với Phượng Vân Phi, ông rất thích nam tử trẻ tuổi, ôn văn nho nhã này, cũng vì quan hệ này mà ông trở thành khách quen của Phượng phủ.

Bảo Hòa đường chia làm hai gian, tiền viện là khu chẩn bệnh, hậu viện là nơi phụ tử Tần thị sinh hoạt. Lúc này, Tần tiểu đại phu đang lục tung thư phòng, rõ ràng đang là ngày thu mát mẻ mà hắn mồ hôi nhễ nhại.

Tần lão đại phu đang ngồi sau bàn đọc sách chịu hết nổi, thả sách xuống gọi, "Cánh Nhi, Cánh Nhi, con đang làm gì đấy Hôm qua đã lật tung khắp nhà đến quá nửa đêm, chẳng ngồi yên được sao."

Tần tiểu đại phu không ngẩng đầu, chỉ nói qua loa, "Tìm chút đồ thôi… A, đây rồi!"

Hắn kêu một tiếng làm Tần lão đại phu sợ hết hồn, thấy hắn lôi ra một cái hộp gỗ phủ đầy bụi từ kệ sách trong cùng.

Tần lão đại phu híp mắt nhìn một lúc mới nhận ra.

"Đây là thứ năm đó tổ phụ con nhờ người rèn ra, con tìm nó làm gì Không lẽ con muốn giải phẫu Không được không được." Tần lão đại phu lắc đầu nguầy nguậy.

Tần Cánh nói, "Phụ thân, con đi tặng người ta."

Tần lão đại phu trợn mắt kêu lên, "Tặng người ta Người nào! Thằng phá của! Con biết bảo dưỡng mấy dụng cụ này tốn tiền lắm không Nói tặng là tặng được sao Mà con muốn tặng ai! Có phải người nào muốn giựt mối làm ăn của chúng ta!"

Tần Cánh xua tay, "Không phải, nàng không phải đại phu, chỉ hiếu kỳ thôi."

Tần lão đại phu tức đến run râu mép, "Người nào mà mặt mũi lớn vậy hả! Chỉ nói mấy câu con liền chắp tay dâng bảo vật gia truyền nhà chúng ta lên!"

Tần Cánh nhỏ giọng nói, "Không phải cha nói là tổ phụ tìm người rèn hả, sao lại thành bảo vật gia truyền rồi… với lại chúng ta đâu có làm về ngoại khoa, giữ lại cũng đâu làm được gì…"

"Con còn dám mạnh miệng! Chờ cháu của ta ra đời, cháu lại sinh ra chắt thì không phải thành gia truyền rồi sao! Ta nói không được cho!"

"Con đã nhận lời người ta rồi." Tần Cánh cau mày, lấy vải bọc chiếc hộp lại.

Tần lão đại phu thấy hắn không nghe lời, giận đến mức xách chổi vọt tới, "Ta phải đánh thằng phá của này một trận! Mau để xuống cho ta! Mấy thứ này không dễ rèn được, bây giờ cũng không tìm ra thợ rèn giỏi nữa đâu!"

Tần Cánh vừa giơ tay đỡ vừa cất cái hộp được bọc kỹ vào ngực, chạy tóe khói ra ngoài.

"Quay lại, mau quay lại cho ta!" Tần lão đại phu đuổi tới cửa, tức tối giậm chân, chỉ có thể trơ mắt nhìn thằng con xưa nay nhã nhặn chạy mất dạng.

—o0o—

Tiêu Ngự đang lười trên giường, Bách Linh đột ngột chạy vào, "Tiểu thư ơi, có người tìm."

Tiêu Ngự tỉnh táo hẳn ra, bật dậy hỏi, "Ai Tần tiểu đại phu đem đồ tới hả"

Bách Linh lắc đầu, "Không phải. Tam lão phu nhân phái người đến truyền lời."

"À." Tiêu Ngự nhàm chán đáp một tiếng, Bách Linh phải giục liên tục mới chịu đứng dậy mặc y phục vấn tóc, đánh răng rửa mặt, đi ra cửa mới thấy một phụ nhân được Tam lão phu nhân phái đến.

Phụ nhân đã sớm không nhịn được, thấy dáng vẻ mới rời giường của Tiêu Ngự, mắt liền phóng ánh nhìn xem thường.

"Đại tiểu thư, lão phu nhân nhờ ta truyền lời cho Đại tiểu thư, nói ngày mai muốn dẫn các nữ quyến lên chùa Bạch Mã dâng hương cầu phúc, giờ Mão xuất phát, tiểu thư tuyệt đối đừng chậm trễ."

"Dâng hương Không phải lễ lộc gì, tự nhiên lên chùa dâng hương làm chi" Tiêu Ngự ngạc nhiên hỏi.

Phụ nhân tươi cười, giải thích, "Không phải sắp đến Tết trùng cửu rồi sao, ý của lão phu nhân là chúng ta đi dâng hương trước, đến ngày đó sẽ không phải chen lấn với người ta mà có thể đi du ngoạn, sẽ thuận tiện hơn."

Tiêu Ngự gật đầu, để Bách Linh tiễn phụ nhân về, dặn người ở trù phòng dọn đồ ăn sáng lên.

Bách Linh trở về, thích thú nói, "Hay quá, rốt cuộc lão phu nhân cũng chịu dẫn tiểu thư ra ngoài gặp người, nếu được phu nhân nhà khác nhìn trúng là có thể làm vợ người ta rồi."

"…" Thật ra Bách Linh mới là người trọng sinh đúng không, kiếp trước chắc là bà mai đúng không.

Nhưng không ngờ, đến buổi chiều, Bách Linh ra ngoài đi lòng vòng trò chuyện với mấy nha hoàn, khi về thì ủ ê.

"Tiểu thư, nghe nói chuyến dâng hương này là đề nghị của Tam phu nhân, còn cố ý nói lão phu nhân gọi tiểu thư theo. Tam phu nhân này xưa nay độc ác, không phải lại muốn làm chuyện xấu chứ"

Chủ ý của Trịnh thị Vậy có thể là cái bẫy lắm.

Tiêu Ngự bẻ bánh bao suy nghĩ, hắn vốn không để tâm lắm. Trịnh thị không có bản lĩnh lớn, chẳng nghĩ được mưu kế cao siêu, nhưng Phượng Chiếu Tình hay khôn vặt, dám chừng lại bày ra mấy trò tranh giành của hậu viện, Tiêu Ngự không để trong lòng.

Kết quả xấu nhất là Trịnh thị mướn người giết hắn, đến lúc đó hắn cởi đồ nói mình là Phượng Chiếu Kỳ, vậy là suôn sẻ.

Bách Linh nghĩ ngợi, vỗ tay nói, "Đúng rồi, trước đây ở thành Hoài Thiên có một vị tiểu thư ra khỏi nhà gặp chuyện không may, bị người ta phá hủy sự trong sạch, kết cục chỉ có thể gả cho thằng du côn vô lại kia. Không lẽ Tam phu nhân cũng có ý này! Đúng là đáng hận!"

Tiêu Ngự im lặng liếc nhìn Bách Linh đang sôi sục căm phẫn, tiểu nha đầu này cả ngày đi tìm hiểu chuyện không đâu.

Nhưng nếu đúng như vậy, hắn liền… vẫn là cởi đồ, nói mình là Phượng Chiếu Kỳ thôi.

Chiêu này đối phó với tình huống nào cũng ổn thỏa, bác sĩ Tiêu không hề lo lắng.

Đến thế giới này lâu như vậy mà Tiêu Ngự còn chưa ra khỏi Phượng phủ bao giờ, hắn vô cùng chờ mong hành trình lên chùa Bạch Mã ngày mai.

Phượng đại thiếu gia trong thư phòng tự nhiên thấy rợn sống lưng, có cảm giác bị người nào tính kế…

—o0o—

Trong Lạc Phân viện.

Trịnh thị sốt ruột đi qua đi lại, nha hoàn Hồng Kiều của nàng vén rèm vào báo, "Di phu nhân đến rồi." Trịnh thị lập tức ra nghênh đón.

Người đến chính là tỷ tỷ của nàng, nay đã gả vào Kiều gia ở thành Hoài Thiên, Kiều nhị phu nhân.

Kiều gia cũng là gia tộc đông đúc và giàu có, nhưng nhà thương nhân chỉ giàu chứ không sang, Kiều nhị phu nhân nhìn muội muội ngày xưa chẳng bằng nàng, bây giờ dựa thế Quốc công phu nhân Phượng Vân Ninh mà vượt mặt nàng, trong lòng chẳng mấy vui vẻ nên quan hệ phai nhạt rất nhiều.

Hai ngày nay Trịnh thị phái người năm lần bảy lượt tìm đến cửa mời, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng. Nàng vốn không muốn gặp, nhưng sau cũng tò mò, lễ vật lại cầm rồi, thấy Trịnh thị cũng bối rối, lúc này mới leo lên xe ngựa đến Phượng phủ.

Trịnh thị không dằn được, nóng lòng muốn hàn huyên, liền kéo tay Kiều nhị phu nhân nói, "Đại tỷ, ta nghe nói cái tay ăn chơi ở Kiều gia đang tính làm mai đúng không"

Kiều nhị phu nhân nhíu mày, "Ngươi hỏi chuyện này làm gì"

"Tỷ trả lời đúng hay không là được rồi." Trịnh thị vội gắt.

Kiều nhị phu nhân không vui, "Cả thành Hoài Thiên đều biết, đừng có giả bộ. Đại bá và tẩu tử của ta ra ngoài kiểm kê gặp phải cướp, đến nay vẫn không rõ tung tích, cả nhà chỉ sót lại một mình Kiều đại lang, là người vừa sinh đã bị bỏ mặc. Nay đã hai mươi hai, tối ngày ăn chơi lêu lổng bên ngoài, nhà nào đàng hoàng

cũng không dám gả con gái cho hắn. Mới đây lão phu nhân đột nhiên nhớ tới hắn, thu xếp chuyện mai mối, lại còn nhìn trúng tiểu thư nhà Tri huyện, đó không phải mơ hão sao."

Thì ra là nhà không người nối nghiệp, sợ tương lại Kiều gia sẽ rơi vào tay chi thứ. Nhưng Kiều lão phu nhân lại muốn gả con gái nhà quan cho Kiều Tấn, nếu sau này gã trỗi dậy thì chi thứ Kiều gia phải làm sao

Trịnh thị hơi mỉm cười, "Đại tỷ, muội muội cũng đang lo chuyện hôn nhân của một đứa cháu…" Nói rồi nhích đến thì thầm vào tai Kiều nhị phu nhân, Kiều nhị phu nhân nghi hoặc, "Đại tiểu thư nhà ngươi Chuyện này… nàng vẫn còn quá nhỏ mà Chênh lệch mười tuổi so với Kiều đại lang đấy."

Trịnh thị thầm mỉa mai tỷ tỷ nàng vô dụng, muốn giành gia sản của Kiều gia mà không dám ra tay với Kiều Tấn. Nếu đổi là nàng, nàng sẽ không để Kiều đại lang lớn đến ngày hôm nay đâu, bằng không sẽ để lại chướng ngại cho mình.

Trịnh thị cười khẩy trong lòng, ngoài mặt vẫn ra vẻ thân thiết, "Ai da đại tỷ à, Đại tiểu thư cũng chỉ còn hơn một năm là đến tuổi cập kê, nam tử lớn chút cũng đâu có sao, càng biết thương hương tiếc ngọc."

"Chuyện này… lão thái gia lão phu nhân nhà ngươi đã đồng ý chưa" Kiều nhị phu nhân do dự. Kiều Tấn nổi danh công tử bột vô tích sự, cả thành Hoài Thiên ai mà không biết.

Mặc dù Phượng đại tiểu thư không được yêu thương nhưng trưởng bối của Phượng phủ cũng không tùy tiện gả hắn cho phu quân như vậy, thế thì khác nào tự vả vào mặt mình.

Trịnh thị cười nói, "Nhưng nếu hai người họ vừa ý nhau… thì lão thái gia và lão phu nhân còn làm gì được Đây là mối nhân duyên ngàn năm có một. Không phải ta nói xấu, nhưng thanh danh của Đại tiểu thư như thế, có thể gả cho Kiều đại lang đã là trèo cao rồi."

Kiều nhị phu nhân cũng biết chuyện Phượng Chiếu Ngọc cứu Lý nhị thiếu gia, việc hắn xé y phục của Lý nhị thiếu gia bị các phu nhân gièm pha nhiều lắm. Nếu Kiều đại lang cưới một người vợ như vầy, không chỉ không được trợ lực mà còn bị liên lụy. Kiều nhị phu nhân lung lay rồi.

"Nhưng mà… hai người đâu có quen biết, hợp ý thế nào được" Kiều nhị phu nhân nhỏ giọng hỏi.

Trịnh thị lấy ra một chiếc khăn tay mộc mạc màu thiên thanh, bên trên thêu một đóa hoa vàng nhạt, cạnh bên có một chữ Ngọc, đưa cho Kiều nhị phu nhân.

"Đây là khăn tay của nha đầu kia, hoa trên đó do nàng tự tay thêu."

Trịnh thị quản thúc Phượng Chiếu Ngọc nhiều năm như vậy, muốn lấy một món đồ của hắn dễ như ăn cháo. Vốn nàng còn muốn lén lấy vật gì riêng tư hơn, như cái yếm chẳng hạn, nhưng Kiều Tấn đâu phải người đứng đắn, loại người này có khi chẳng nhận ra đồ gì dính líu đến mình đâu.

Nhưng nàng nhờ phụ nhân lục soát phòng Phượng Chiếu Ngọc nửa ngày mà chẳng tìm ra một miếng vải nào, cuối cùng chỉ có thể cầm cái khăn này về báo cáo kết quả.

Không lẽ nha đầu kia đến cái yếm cũng không mặc

Trịnh thị tuy không rõ nhưng có được cái khăn còn hơn không, nàng đưa cho Kiều nhị phu nhân, nói, "Ngươi nhờ ai đưa cái khăn lụa này cho Kiều đại lang đi, nói là Phượng đại tiểu thư ngưỡng mộ oai phong của hắn, hẹn gặp ở chùa Bạch Mã…"

Tỷ muội hai người đóng cửa phòng bàn bạc nửa ngày, cuối cũng cả khách lẫn chủ đều vui vẻ, Trịnh thị thân mật tiễn Kiều nhị phu nhân ra tận ngoài cổng, nhìn nàng lên xe ngựa, bấy giờ mới hài lòng quay vào.

Kiều đại lang dần độn dốt nát, lại không có trưởng bối trông coi, đợi Kiều gia rơi vào tay chi thứ, không phải Phượng Chiếu Ngọc sẽ phải dựa vào tỷ tỷ nàng mà kiếm cơm sao! Đến lúc đó không phải lại rơi vào tay nàng à.

—o0o—

Tiêu Ngự chẳng biết toan tính của Trịnh thị, mà nếu biết hắn cũng chẳng để tâm, hắn có tuyệt chiêu "lột đồ nói mình là Phượng Chiếu Kỳ" rồi, sợ cái gì

Sáng hôm sau, mới hơn nửa đêm đã bị Bách Linh gọi rời giường, mặc kệ Bách Linh vừa ép buộc vừa dụ dỗ, hắn vẫn cột tóc đơn giản, y phục vẫn một bộ vải bông lam thẫm chẳng giống đại gia khuê các, đến giờ Mão thì cúi đầu ủ rũ dẫn Bách Linh đến chỗ Tam lão phu nhân.

Toàn bộ nữ quyến Phượng gia đều có mặt, ngoại trừ Phượng Chiếu Điểm đang bị cấm túc. Trừ hắn thì tất cả mọi người đều đứng ngay ngắn trong sảnh.

Tiêu Ngự nhìn một vòng, trừ Phượng Chiếu Tình thì hắn không có quen ai hết.

Trịnh thị vì trước đây không lâu bị Đại lão thái gia khiển trách nên nàng không có tư cách theo các tiểu thư ra khỏi nhà, bởi vậy người đi cùng Tam lão phu nhân không phải Trịnh thị mà là hai phụ nhân trung niên.

Sinh ra ở xã hội hiện đại lấy kế hoạch hóa gia đình làm quốc sách, bác sĩ Tiêu xoa đầu ngón tay suy đoán thân phận hai phụ nhân này. Các nàng hẳn là con dâu thứ hai và thứ ba của Tam lão phu nhân, cũng chính là Nhị bà thẩm và Tam bà thẩm của Phượng Chiếu Ngọc.

Còn những tỷ muội khác hắn thực sự không biết.

Thấy mọi người đã đông đủ, Tam lão phu nhân gõ gậy, dẫn một bầy nữ tử già trẻ lớn bé xuất phát.

Tiêu Ngự ngồi chung xe với hai thiếu nữ mười lăm mười sáu, hai nàng điềm đạm gật đầu với hắn, không nói tiếng nào. Tiêu Ngự cũng không phải người thích trêu chọc bé gái, lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, vén màn ngắm cảnh, chỉ thấy bên ngoài tràn ngập sương mù, chẳng trông được cái gì.

Hiện tại chắc còn chưa đến năm giờ sáng.

Xe ngựa đi không nhanh, tròng trành suốt làm Tiêu Ngự ngồi cứ bị lắc lư, mãi đến khi cọt kẹt một tiếng rồi dừng hẳn lại Tiêu Ngự mới tỉnh táo.

Bên ngoài trời đã sáng choang, có tiếng bước chân và tiếng kêu ầm ĩ của các phụ nhân gọi tiểu thư xuống xe.

Hai thiếu nữ đã xuống xe, Tiêu Ngự cũng vén màn nhảy xuống, Bách Linh rời khỏi xe của nha hoàn, chạy vọt đến bên Tiêu Ngự.

"Tiểu thư cẩn thận, đường dốc lắm." Bách Linh kêu.

Tiêu Ngự hít sâu một hơi, không khí nơi núi non quả nhiên trong lành sảng khoái, thở thôi cũng thấy khỏe khoắn cả người.

Ngôi chùa này xây giữa sườn núi, khá giống mấy ngôi miếu ở Bắc Kinh, không to như thế nhưng nhìn vẫn rất hùng vĩ. Không ngờ ở thành Hoài Thiên nho nhỏ lại có một ngôi chùa như này.

Vị hòa thượng tiếp khách đang hàn huyên với Tam lão phu nhân, dẫn mọi người vào bên trong chùa.

Bách Linh sốt sắng nhòm ngó xung quanh, nhỏ giọng nói, "Tiểu thư, hôm nay chúng ta nhất định phải cẩn thận, đừng để Tam phu nhân hãm hại."

Tiêu Ngự cười gật đầu, theo mọi người vào chùa. Chưa được hai bước, Tiêu Ngự bỗng thấy khác thường, cứ như có ai đang theo dõi phía sau, liền dừng lại quay đầu nhìn quanh.

Bách Linh hỏi, "Sao vậy tiểu thư"

Tiêu Ngự lắc đầu đi tiếp.

Chờ bóng mọi người khuất sâu nơi cổng chùa, phía sau tấm bia đá đột nhiên xuất hiện vài bóng người. Nam tử cầm đầu dáng dấp hơn hai mươi, vô cùng anh tuấn, vóc người cao ráo, thần thái hơi bất mãn. Hắn híp đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm cổng chùa.

"Tấn ca, rốt cuộc là tiểu thư nào đưa khăn tỏ tình vậy Còn hẹn gặp ở chùa Bạch Mã nữa chứ, thật to gan, chắc chắn rất nóng bỏng đây." Vài công tử đi theo vui vẻ cười cợt.

Kiều Tấn móc trong ngực ra chiếc khăn lụa màu thiên thanh, đặt lên chóp mũi ngửi, nhướn mày cợt nhả.

Vị Phượng đại tiểu thư có trực giác rất tốt.

“Đi, đi theo nhìn xem.” Kiều Tấn cất khăn vào ngực áo, vung tay nói. Mọi người dắt ngựa lại, không cố kỵ đây là chốn Phật môn thanh tịnh, trực tiếp cưỡi ngựa vào chùa.

Tam lão phu nhân dắt các nữ quyến dâng hương cho Phật, nghe đọc kinh, chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn trưa.

Hòa thượng dẫn mọi người đến viện tử tiếp khách. Chùa Bạch Mã xưa nay nhang đèn hưng thịnh, phu nhân tiểu thư cả thành Hoài Thiên, thậm chí các trấn xung quanh đều đổ về đây dâng hương, bởi vậy viện tử đãi khách rất rộng rãi, khang trang.

Tiêu Ngự quan sát cẩn thận, bên ngoài viện tử được canh gác rất nghiêm, cách rất xa viện tử dành cho khách nam, tuyệt đối bảo đảm các nữ quyến không xung đột với người ngoài.

Tiêu Ngự đi theo chỉ dẫn của một tiểu hòa thượng vào một căn phòng, trong lòng ngẫm nghĩ Trịnh thị có âm mưu gì, nàng tính ra tay thế nào đây

Không lẽ trực tiếp cho người gọi hắn ra ngoài Cách này quá đơn giản, cũng quá lỗ mãng, chỉ cần không ngốc sẽ không theo người lại ra ngoài.

Đang chờ bữa trưa, đột nhiên có một nha hoàn lạ mặt vào phòng hắn.

Nha hoàn hành lễ với hắn, cúi đầu nói, “Lão phu nhân dặn nô tỳ để bữa trưa trong vườn cây phong, mời tiểu thư theo nô tỳ, vừa ngắm cảnh vừa dùng bữa.”

“…”

Vẫn đơn giản và lỗ mãng như vậy.

“Không đi.” Tiêu Ngự quyết đoán từ chối.

Nha hoàn kia không ngờ Tiêu Ngự lại có thái độ như thế, thật là ương ngạnh, nàng hơi phát run.

Chốc sau nàng phục hồi tinh thần, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Chắc tiểu thư không nhận ra nô tỳ Nô tỳ là Bảo Châu, người của lão phu nhân, lão phu nhân sai ta đến gọi tiểu thư, nếu tiểu thư không đi, Bảo Châu sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ. Huống chi vừa rồi vận động nhiều, chẳng lẽ không đói bụng sao”

“Không đói.” Tiêu Ngự lắc đầu.

“…” Bảo Châu triệt để bất lực.

Nàng là đại nha hoàn đắc lực nhất của lão phu nhân, các chủ tử trong phủ đều phải nể mặt ba phần, vậy mà nàng không mời được Đại tiểu thư đi ăn cơm!

Phía sau chùa đúng là có một khu rừng cây phong rất lớn, lúc này là mùa lá đổi màu đẹp nhất, lá vàng óng ánh treo đầy trên cây, rụng khắp mặt đất, đúng là một khung cảnh khiến người rung động.

Bên mé rừng cột ba con ngựa, chủ nhân chính là tay ăn chơi đến chùa Bạch Mã tìm kiếm bóng hồng.

Kiều Tấn khoanh tay dựa vào một gốc cây lớn, một góc áo gấm nhét tùy tiện vào đai lưng, dáng vẻ mười phần công tử bột.

“Phượng đại tiểu thư hẹn ngươi buổi trưa ở rừng cây phong đúng không Sao chả thấy bóng người nào hết Tấn ca, cái khăn của người rốt cuộc lấy từ đâu ra Có khi nào bị ngươt ta chơi khăm không đó! Đó là trưởng nữ của Phượng thái y, sao có thể đi quyến rũ người ta được.” Một người trong số đó cười tục tĩu.

Kiều Tấn hừ lạnh, “Ta mặc kệ ai dám dùng thủ đoạn, nếu đã muốn giao Phượng đại tiểu thư vào tay chúng ta, ta cũng muốn thuận theo mà làm đó thì sao Dù gì cũng đâu có bất lợi gì với ta.”

Nữ tử nhà y sau này có thể trở thành nữ tử sứ thần, có giá trị hơn nhiều so với tiểu thư nhà Tri huyện. Còn thanh danh gì đó chỉ là thứ hư vô thôi, cái gì mà xé y phục Lý nhị thiếu gia, Lý nhị thiếu gia chỉ đáng tuổi con trai gã, gã chẳng thèm để tâm.

Lại nói… bóng lưng thanh thoát thấy từ ngoài cổng rất hợp khẩu vị của gã.

Kiều Tấn nhe răng cười cợt, không phản ứng hai tên hồ bằng cẩu hữu trêu ghẹo.

Ba người chờ trong rừng một chốc, chưa chờ được tình yêu đến, lại nghe có tiếng hét thảm thiết từ đâu vọng đến, cả ba đều ngẩn người.

Tiếng hô bén nhọn này quá vang dội, băng qua cả rừng núi ngập sương mù lượn lờ nhang khói, xuyên thấu cửa Phật từ bi thanh tịnh, nổ lùng bùng trong tai mỗi người.

"Ngoài kia có chuyện gì" Tiêu Ngự hết hồn, đứng bật dậy, không để ý nha hoàn Bảo Châu, đẩy cửa nhìn ra ngoài.

Trong viện có những tiểu thư phu nhân cũng vừa ra khỏi phòng, trên mặt là hoang mang lo sợ, nghi hoặc nhìn nhau.

Tiêu Ngự đi đến chỗ phát ra âm thanh.

Đó cũng xuất phát từ bản năng nghề nghiệp.

Người khác chắc chắn sẽ tránh xa nơi có rối loạn, nhưng thân là bác sĩ, hắn nhất định phải đến trung tâm xảy ra hỗn loạn, bởi vì nơi đó thường có người bị thường và những người bị nỗi sợ bao trùm.

"Tiểu thư đi đâu vậy Ở lại đây đi, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, chẳng may có nguy hiểm thì sao." Bách Linh vội kéo hắn lại.

Lúc này, một tiểu hòa thượng hối hả chạy vào, niệm a di đà Phật với mọi người, lo lắng nói, "Không biết có phu nhân của quý phủ nào dẫn theo đại phu không Trong chùa có người trúng độc!"

Ngoài lề: #Team_Phượng_Chiếu_Kỳ.

26. Chương 26: Phương Pháp Cứu Người

Editor: Vện

"Ta, phủ chúng ta có dẫn đại phu theo!" Một quý phu nhân ra mặt lên tiếng, mặt trắng bệch phải để nha hoàn dìu, "Nhưng mà đại phu này chỉ hay bắt mạch cho các tiểu thư, phu nhân trong phủ, y thuật không giỏi lắm, việc giải độc, chỉ e hắn lực bất tòng tâm…"

"Không sao, không sao, có đại phu là tốt rồi!" Tiểu hòa thượng hô, "Xin phu nhân cho đại phu của quý phủ theo tiểu tăng lên tiền điện, tất cả người trúng độc đã được dời đến tiền điện. Nếu còn đại phu nào khác, thỉnh cầu chư vị cho bọn họ đến tiền điện ngay!"

Tất cả người trúng độc

Tiêu Ngự căng thẳng, vậy là có rất nhiều người trúng độc Không phải chỉ nhằm vào một người, mà là… có người hạ độc trong chùa

Viện tử nhao nhao cả lên khiến lòng người rối loạn, tiểu hòa thượng dặn các nữ quyến đừng đi lung tung, cũng đừng ăn uống bất cứ thứ gì trong chùa rồi vội vàng đi mất.

Tiêu Ngự cất bước đuổi theo, Bách Linh vội kéo hắn, "Tiểu thư đi theo làm gì"

Tiêu Ngự đột nhiên quay trở vào phòng, Bách Linh chưa kịp thở phào đã thấy tiểu thư nhà mình lấy mũ mạng đội lên, chạy véo ra ngoài khiến nàng không kịp trở tay.

Bách Linh tức tối giậm chân, chỉ còn nước chạy theo.

Bảo Châu và Phượng Chiếu Tình nhìn nhau. Phượng Chiếu Tình khẽ cười, Bảo Châu cúi đầu hành lễ, về chỗ Tam lão phu nhân.

Phượng Chiếu Tình nhìn bóng lưng Tiêu Ngự vội vàng bỏ đi, đỡ tay nha hoàn quay vào phòng.

Tuy mưu kế của các nàng chưa thành công nhưng sự kiện bất ngờ này còn tốt hơn nhiều.

Tiền điện chùa Bạch Mã không như hậu viện Phượng phủ, vị Đại tỷ này lại tự chạy ra, xuất đầu lộ diện tự làm mình xấu hổ, các nàng chẳng cần phí công, hắn sẽ không vươn lên được nữa.

Lại nói, gả hắn cho Kiều đại công tử tướng mạo tuấn tú, mặc dù vô tích sự nhưng cũng đủ khiến người ta ghen tỵ…

Lúc Tiêu Ngự và Bách Linh đến tiền điện, đại điện rộng rãi đồ sộ lúc này đầy ắp người, có hòa thượng, cũng có khách hành hương, rộn rạo như cái chợ thực phẩm.

Hòa thượng trong chùa vốn đang tu hành ở chỗ mình, bây giờ mười người nằm ngang nằm dọc, sắc mặt trắng xanh, còn có vài nam tử mặc y phục lộng lẫy, hắn là khách đến dâng hương.

Trên điện có một bức màn, phía sau có mấy nữ tử, mặt đầy đau đớn nằm trên đất.

Gương mặt sau lớp mạng của Tiêu Ngự hiện ra vẻ trầm trọng.

Có tất cả mười tám người nằm trên đất, mười tám người trúng độc.

Ba đại phu đi vòng quanh những người trúng độc, cúi xuống kiểm tra tình trạng từng người. Trong đại điện còn có mấy phụ nhân đang dìu một phu nhân khóc đến sắp bất tỉnh, giờ vẫn đang gào khan cả giọng, âm thanh đứt quãng chữ được chữ mất. Tiếng hét bén nhọn hồi nãy chắc là do người này phát ra.

"Mai Nhi của ta! Hôm nay mẫu thân không nên dẫn con đến đây! Ta đã tạo nghiệt gì khiến con phải chịu đau đớn thế này! Đại phu, ta van cầu các người, cứu Mai Nhi của ta, cứu Mai Nhi của ta đi…"

Nàng kéo một đại phu gần đó, tính quỳ xuống. Đại phu kia gấp đến mồ hôi nhễ nhại, cuống tay cuống chân đỡ phu nhân kia.

"Phu nhân đừng như vậy, lão phu sẽ làm hết sức mình. Lệnh ái cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có việc gì đâu. Phu nhân đừng quá lo."

Hai đại phu khác đã kiểm tra bệnh nhân xong, cùng nhau bàn bạc phương thuốc. Tiêu Ngự đến gần đó nghe bọn họ thương lượng.

Một trong số đó nói, "Cũng may không phải độc kiến huyết phong hầu, sờ ngực và bụng không thấy kêu đau, không có thương tổn trong bụng. Chắc vì cổ họng bị sưng, khó thở nên mới rơi vào hôn mê."

"Có mấy người mí mắt sưng phù, khó đóng mở mắt, lưỡi đỏ tấy, mạch phù, tứ chi bắt đầu có hiện tượng sưng phù. Chứng phù thũng diễn tiến quá nhanh, nếu không điều trị kịp thời, người bệnh sẽ bị khó thở mà chết."

"Lão phu đồng ý với chẩn đoán của hai vị. Theo lão phu thấy thì trước hết nên cho dùng bạch truật(*) để giảm sưng cổ họng, thông hô hấp, chờ người bệnh tỉnh lại rồi dùng phương thuốc khác."

(*)Bạch truật: Một loại thuốc Đông y.

"Cũng có thể châm cứu. Trong tình huống trúng độc, đây là do chất độc bên ngoài gây bệnh, bệnh ở phổi và lá lách, là chứng dương hư(*). Nên châm vào những huyệt tam tiêu du, âm lăng tuyền, thủy phân, liệt khuyết, phế du."

(*)Chứng dương hư: thường gọi là chứng hư hàn, là tên gọi chung cho các trường hợp dương khí bất túc, cơ năng suy thoái, các cơ quan trong cơ thể không được sưởi ấm.

Tiêu Ngự nghe ba vị lão đại phu thương lượng xong liền viết phương thuốc cho các hòa thượng đi bốc.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn hòa thượng nằm gần mình nhất. Hai mắt hòa thượng nhắm nghiền, mày nhíu chặt, mặt trắng xanh, thở gấp, cổ phát ra tiếng khò khè rất nhỏ, nhìn vô cùng đau đớn.

Tiêu Ngự đứng lên nhìn quanh, đi đến chỗ đại hòa thượng quản lý, thấp giọng nói, "Đại sư, bốc thuốc cần thời gian, có thể cho họ uống nước ấm để giảm bớt cơn đau." Hắn lại đảo một vòng, "Còn nữa, ở đây quá nhiều người, không khí ngột ngạt, xin để mọi người chờ ở ngoài đi."

Hòa thượng kia cúi đầu nhìn hắn, kinh ngạc nói, "Ngươi là tiểu thư nhà ai Đừng chơi đùa ở đây, mau trở về đi, đừng để trưởng bối lo lắng." Chẳng thèm để hắn vào mắt.

Tiêu Ngự hết sức bất đắc dĩ. Hắn cũng biết bộ dạng mình không hề có sức thuyết phục, nhưng mà…

Thấy đám người chen chúc trong đại điện, còn những người bệnh đau đớn nằm trên đất nữa, Tiêu Ngự suy nghĩ một chút, liền nhảy lên bàn thờ.

Các hòa thượng bị hắn làm cho hết hồn, vội tiến lên muốn bắt hắn xuống.

"Vị tiểu thư này, đừng làm nơi này rối thêm nữa!" Hòa thượng gấp đến đỏ mặt mà không dám chạm tay vào hắn.

Tiêu Ngự cất giọng, "Chư vị hãy nghe ta nói, người thân của các ngươi đang nằm ở đây, ta biết rõ các người rất lo lắng. Nhưng tụ tập ở đây không có lợi cho người bệnh, chỉ làm họ khổ sở thêm thôi, không khí vẩn đục còn có thể khiến họ càng bị nguy hiểm! Mời chư vị rời khỏi đại điện, để chỗ này cho đại phu chăm sóc!"

Âm thanh thiếu niên không trầm thấp như nam tử trưởng thành, cũng không êm ái như nữ tử, đây là một chất giọng khó phân giới tính, trong trẻo như dòng nước, dứt khoát như ngọc rơi xuống đất, nhất thời thu hút chú ý của tất cả người trong đại điện, cả điện lặng ngắt như tờ.

Yên tĩnh chỉ kéo dài được chốc lát, nháy mắt lại khôi phục lại ồn ào.

"Ngươi là tiểu thư nhà ai Ở đây huênh hoang cái gì!"

"Đại phu còn chưa lên tiếng, ai cho phép ngươi nói bậy bạ với chúng ta hả!"

"Nơi này có nhiều người bệnh như vầy, lòi ra một đứa vô kỷ luật thế còn ra thể thống gì nữa!"

Tiêu Ngự nhíu mày, nhìn đám người còn hỗn loạn hơn lúc nãy.

Ở đây có những người thật tâm lo lắng, cũng có vài người không có quan hệ gì với người bệnh, chỉ thuần túy góp vui. Người như vậy thường chỉ sợ thiên hạ không loạn, bị bọn họ xách động, thân nhân người bệnh trái lại chuyển lo lắng thành tức giận đổ lên đầu hắn.

Kiều Tấn khoanh tay đứng sau đoàn người, thú vị nhìn bóng dáng thẳng tắp đang bị cả đám vây công trách cứ.

Lúc này hắn vẫn cứ đứng hiên ngang trên bàn. Sau lưng là tượng vàng Phật tổ thần thánh, uy nghiêm mà từ bi.

Bóng người thanh thoát càng thêm cứng cỏi, đứng dưới chân Phật tổ, mắt nhìn xuống mớ hỗn loạn ở đại điện.

Tuy hắn cau mày nhưng trong đôi mắt trong vắt không hề có tức giận vì bị giận chó đánh mèo, cũng chẳng có chỉ trích, càng không sợ hãi.

Hắn không sợ, cũng không tức giận sao

Vị Phượng đại tiểu thư này càng ngày càng thú vị…

Mọi người càng lúc càng loạn, một âm thanh sắc nhọn đột nhiên vượt lên tiếng ồn của tất cả, vang vọng cả đại điện.

"Mai Nhi! Mai Nhi con làm sao vậy! Con đừng dọa mẫu thân mà!"

Tiêu Ngự không để ý những lời khuyên răn, nhảy xuống bàn đi thẳng đến chỗ đó.

Phu nhân vốn đang dựa tường khóc lóc giờ nhào ra giữa điện, trong lòng ôm một thiếu nữ, đau khổ gào khóc. Thiếu nữ kia dùng tay ôm cổ họng, ra sức hít lấy không khí nhưng vẫn không thở được, màu môi xanh xám.

Ba đại phu ghi phương thuốc xong, trở lại đại điện, đến chỗ thiếu nữ.

"Phu nhân, trước hãy buông lệnh ái ra, để chúng ta chữa trị cho nàng."

Phu nhân kia được nhũ mẫu dìu, ba đại phu vừa thấy tình trạng thiếu nữ liền giật mình, khí quản đã bị tắc hoàn toàn, không khí chỉ có thể ra chứ không đi vào được.

"Lão phu châm cứu đây!" Một đại phu móc ngân châm trong hòm thuốc ra, cuống quýt đâm vào huyệt đạo sau tai thiếu nữ, nàng dần kiệt sức, không giãy dụa nữa, tay vô lực rũ xuống.

Ba đại phu nhìn nhau, cuối cùng bất lực lắc đầu.

"Phu nhân, lệnh ái đã… Xin hãy nén bi thương." Lão đại phu làm châm cứu rút ngân châm ra, nói với vị phu nhân hoảng sợ trợn mắt nhìn họ.

Môi vị phu nhân phát run, khàn giọng khóc thành tiếng, "Không… Không thể! Không thể nào, người khác vẫn còn gượng được mà! Mai Nhi sẽ không có việc gì đâu! Van cầu các ngươi cứu nó đi!" Nàng không gượng được nữa, quỳ sụp xuống đất.

"Phu nhân đừng như vậy mà. Vì thể chất lệnh ái yếu hơn người khác, nếu có thể đợi được đến lúc uống thuốc thì mới giảm được sưng phù. Nhưng mà… nhưng mà, lệnh ái đã…"

Vài quý phụ cũng lau nước mắt đến đỡ phu nhân kia.

"Xin Lỗ phu nhân nén bi thương. Nếu Lỗ tiểu thư đã… đã không còn chữa được nữa thì hãy để nàng ra đi yên ổn. Ngươi như vậy, sao nàng có thể thanh thản được."

"Đúng vậy, Lỗ phu nhân mau đứng lên đi."

Lỗ phu nhân đã muốn bất tỉnh, người xuội lơ để người ta dìu lên, chân mềm nhũn như sắp ngã xuống.

"Ai nói Lỗ tiểu thư không chữa được!" Âm thanh trong vắt như suối vang lên sau lưng mọi người, không chút nghi vấn như đinh đóng cột.

Lỗ phu nhân và mọi người đều nghe được, tiếng nói không lớn nhưng cứ như sét nổ bên tai nàng. Nàng quay đầu nhìn lại hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một dáng người thanh thoát đội mũ mạng bước từng bước xuyên qua đám đông, tiến đến chỗ nàng.

Ngoài lề: Lại chuyện tăng ca, tôi nghĩ sắp tới nên lên chùa giải hạn. Hôm qua tôi tăng ca ở xưởng ở Bình Dương, lúc về, vừa qua cây xăng ở quốc lộ 13, tôi thấy một bé gái quắc tay gọi. Lúc đó khoảng 2g sáng, đoạn đường vắng ngắt, tôi tưởng con bé bị bắt cóc nên dừng xe, nó nói nó lạc mẹ nhờ tôi chở về. Lúc con bé sắp leo lên xe, nó đến gần làm da gà tôi nổi lên, tự nhiên tôi nói là mẹ nó đứng sau lưng kìa, và con bé quay đầu lại nhìn. Người ta quay đầu thì cơ thể cũng sẽ quay theo, còn con bé này chỉ quay mỗi cái cổ, đúng 180 độ như con cú. Tôi biết mình gặp cái gì rồi, phóng xe vọt luôn. Tưởng tượng quay lại nhìn mà thấy nó lẽo đẽo phía sau chắc quăng xe.

27. Chương 27: Giải Phẫu Cấp Cứu

Editor: Vện

Tiêu Ngự bước thật nhanh đến chỗ thiếu nữ, sắc mặt nàng xanh xám, môi tím tái, hai tay ôm cổ, biểu hiện ngưng đọng ở khoảnh khắc đau đớn nhất.

Đường thở bị tắc nghẽn hoàn toàn, bệnh nhân bị ngạt thở.

Tiêu Ngự quay lại, cao giọng nói, "Lập tức chuẩn bị một chậu nước sôi, một chậu nước sạch, một con dao và cây bút lông! Nếu có rượu mạnh thì đem đến luôn! Không có nhiệt kế cũng được!"

Người xung quanh hai mặt nhìn nhau, ba đại phu cũng nhìn nhau, người lớn tuổi nhất tiến lên nói, "Tiểu cô nương, chúng ta biết ngươi có lòng tốt, nhưng mà người bệnh đã qua đời, có muốn cứu cũng không thể làm bừa."

Bệnh nhân bị ngạt thở là tình huống nguy cấp, Tiêu Ngự không có thời gian giải thích với họ. Hắn không nhìn ba đại phu, chỉ nói với Lỗ phu nhân, "Phu nhân, tình thế khẩn cấp, có muốn cứu Lỗ tiểu thư hay không phụ thuộc vào ngươi. Nếu ngươi muốn cứu nàng thì đừng để ai quấy rối ta. Mặc kệ ta làm gì, dù là chuyện

hoang đường đến mấy cũng không cho ai đến gây rối loạn! Bằng không ta sẽ không cứu được Lỗ tiểu thư. Phu nhân ra quyết định đi"

"Cứu! Đương nhiên phải cứu! Ta tin ngươi, ta tin ngươi!" Lỗ phu nhân nói không chút chần chừ.

Ở thời điểm tất cả đại phu đều hết cách, Tiêu Ngự là người duy nhất nói có thể cứu người, lập tức trở thành cọng rơm cứu mạng trong mắt Lỗ phu nhân. Nàng căn bản không quan tâm Tiêu Ngự giải thích gì, chỉ gật đầu, run giọng nói, "Ngươi muốn làm gì thì làm đi, chỉ cần cứu sống Mai Nhi là được! Ta tin ngươi, ta sẵn lòng tin ngươi!"

Nếu nói ban đầu nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng thì bây giờ cũng chỉ le lói một tia hy vọng nhỏ xíu, thật ra sâu trong nội tâm nàng cũng không tin một thiên kim tiểu thư không biết từ đâu ra thật sự có bản lĩnh cứu người.

Nhưng lúc này, thiếu nữ lãnh tĩnh kiên định kia lại đả động được nàng. Thậm chí Lỗ phu nhân cảm thấy, thiếu nữ có thể còn nhỏ tuổi hơn con gái mình không phải cần quấy, cũng không nói hươu nói vượn mà thật sự cứu được con gái nàng!

Lại nói, gương mặt bình tĩnh thản nhiên của hắn bỗng nhiên trở thành định hải thần châm trong cảm nhận của một người gần như buông bỏ hy vọng là Lỗ phu nhân.

Nàng vậy mà thấy thiếu nữ này khiến mình hoàn toàn tin cậy, cảm nhận được đôi vai chẳng chút cường tráng lại có thể gánh được sinh mạng của con gái nàng.

Có lẽ nàng thật sự điên rồi…

Tiêu Ngự nhận được đáp ứng của Lỗ phu nhân, lập tức ra lệnh cho các nha hoàn, nhũ mẫu đi theo Lỗ phu nhân, "Các ngươi nghe phu nhân rồi đấy, bây giờ các ngươi phải nghe chỉ huy của ta."

Những người kia đều là gia nhân tâm phúc của Lỗ phủ, rất có chủ kiến và quyền lực, nhưng lúc này chỉ có thể gật đầu nghe lệnh Tiêu Ngự.

"Trước hết đẩy mọi người không liên quan ra xa năm bước, chừa lại không gian cho ta và Lỗ tiểu thư." Tiêu Ngự ra lệnh, đám nha hoàn nhũ mẫu nhìn Lỗ phu nhân, thấy nàng đẫm nước mắt, thần tình hoảng hốt, lại nghe hắn nâng cao giọng, "Còn đứng ngây ra đó làm gì Nhanh lên đi! Phải giành giật từng giây đó!"

Mấy người kia không tự chủ nghe theo, bắt đầu lùa những người khác bất mãn ra mặt lùi về phía sau.

May mắn Lỗ phủ cũng có địa vị, mấy vị hòa thượng và khách hành hương đều không cự lại người của Lỗ phủ, dù lên tiếng khó chịu nhưng vẫn từ từ lùi ra sau.

Tiêu Ngự thấy những nha hoàn nhũ mẫu đã đi chặn người, thuận tay chỉ một tiểu hòa thượng, "Ngươi mau đi chuẩn bị những thứ ta cần! Phải nhanh lên!"

"Ta, ta…" Tiểu hòa thượng không biết phải làm thế nào, nhìn xung quanh tìm người có năng lực, đã thấy vị tiểu thư kia tháo mũ mạng xuống, nhìn thẳng vào mình mà ra lệnh, "Là ngươi đó! Mau đi chuẩn bị đi! Ngươi chỉ có thời gian nửa nén hương thôi! Nhanh lên!"

"Vâng, vâng!" Tiểu hòa thượng bị đôi mắt thấu triệt kia nhìn, cảm thấy vị tiểu thư này còn uy nghiêm hơn sư phụ mình, không tự chủ nghiêm nghị đáp lời, chạy như bay ra khỏi đại điện.

Tiêu Ngự rút xuống cây trâm ngọc trên tóc Lỗ tiểu thư, quấn gọn lại mái tóc quá dài, lại cao giọng nói với các nha hoàn đang xua khách.

"Lùi lại hết! Trong vòng năm bước xung quanh ta không được có người!"

Những sợi vải trên y phục, cát bụi dưới lòng bàn chân, thậm chí là nước bọt li ti văng ra từ những cái miệng xì xào bàn tán đều tiềm ẩn nguy hiểm. Nhưng đuổi đi không được, chỉ có thể bắt họ cách xa ra thôi.

Lỗ phu nhân vẫn canh chừng bên người con gái không muốn rời đi, Tiêu Ngự kéo tay nàng, nhìn vào đôi mắt sưng đỏ.

“Phu nhân, ta nhất định sẽ cứu con gái ngươi, hãy tin ta được không Ta phải chữa cho Lỗ tiểu thư, ngươi không thể làm rối ta, bụi bặm trên người ngươi cũng sẽ gây tổn thương cho Lỗ tiểu thư, ngươi lùi về sau với mọi người đi.”

Nơi này không có thuốc kháng sinh, chỉ có thể tận sức bảo đảm môi trường vệ sinh, tránh nhiễm trùng ngoài ý muốn.

Lỗ phu nhân như bị âm thanh của Tiêu Ngự thôi miên, hay có lẽ do đôi mắt kia quá kiên quyết, khiến một phu nhân trông coi cả một phủ đệ, bình thường hô hoán gia nhân lại ngoan ngoãn nghe lời.

Lỗ phu nhân được người đỡ về phía sau, người hầu của Lỗ gia cũng mời những người khác lùi lại, nhanh chóng chừa ra khoảng trống cho Tiêu Ngự.

“Tiểu nha đầu, ngươi lớn lối như vậy, uy phong cũng thật lớn ha! Nếu ngươi không cứu được Lỗ tiểu thư thì tính sao đây!” Trong đám đông có người lớn tiếng không phục, lập tức dẫn đến phụ họa bốn phía.

Ba lão đại phu đứng đằng xa cũng không vui, nhưng không ồn ào, bỏ đá xuống giếng như người ngoài, chỉ hơi xem thường rồi lại tò mò nhìn kỹ từng động tác của thiếu nữ kia.

Bọn họ đều biết người đã không cứu được nữa, đã chết rồi thì cứu thế nào Sao hắn có thể tự tin hứa hẹn với Lỗ phu nhân như vậy Nếu chỉ muốn trấn an Lỗ phu nhân cũng đừng khiến nàng đau khổ thêm lần nữa, còn tự gây bất lợi cho bản thân nữa chứ.

Chẳng may hắn thất bại thì bao nhiêu hy vọng gửi gắm của Lỗ Phu nhân sẽ trở thành tuyệt vọng đến thế nào, rồi lại chuyển thành giận dữ trút xuống đầu hắn. Nha đầu này tuy có lòng tốt nhưng sao không suy nghĩ thấu đáo, làm vậy có đáng không

Tiêu Ngự phớt lờ ánh nhìn của người khác, lát sau tiểu hòa thượng dẫn theo hai sư huynh đệ chạy vào, hai người bưng chậu, một người cầm dao và bút lông.

Tiêu Ngự bẻ gãy bút lông ném vào chậu nước sôi, nhưng con dao kia làm hắn khựng lại.

Tự nhiên lấy dao bếp ra làm gì hả trời!

“Có dao nhỏ không! Dao dài bằng lòng bàn tay ấy, đoản kiếm, dao găm, rồi cái gì ấy nhỉ… ám khí gì đó, chỉ cần là vật nhỏ và sắc bén là được! Chưa xài bao giờ là tốt nhất! Ai có không!” Tiêu Ngự hỏi các vị khách nam.

Nghi vấn của đám đông lại nâng lên một tầm cao mới.

“Dao Cần dao làm gì”

“Cứu người sao lại dùng dao”

“Đúng là tiểu nha đầu thiếu hiểu biết, quá hồ đồ! Lỗ phu nhân cũng vì quan tâm quá mà bị loạn rồi.”

“Tiểu thư thấy vật này của ta có dùng được không” Giọng cười phát ra từ đám người, một nam tử trẻ tuổi bước đến, trong tay cầm chuôi một con dao găm tinh xảo.

“Có thể!” Tiêu Ngự không nhìn gã, nhận con dao ngâm vào rượu mạnh, rửa tay trong rượu hai lần rồi rửa lại bằng nước sạch, lại nhúng dao vào nước sôi một lần.

Cứ thực hiện hết những cách khử trùng này đi, có còn hơn không.

Phượng đại tiểu thư cúi đầu bận rộn, chẳng nhìn gã một cái, Kiều Tấn cũng chỉ mỉm cười, chắp tay lui ra.

“Tiểu tử kia chờ chút, qua đây giúp ta cố định đầu của Lỗ tiểu thư, đừng để nàng đau mà lộn xộn.” Tiêu Ngự cầm dao, đột nhiên nói với gã.

Kiều Tấn hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn hắn.

Bảo gã làm sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Lỗ tiểu thư, hiện tại đang đứng trước bao nhiêu con mắt, gã và Lỗ tiểu thư cũng không phải trẻ con như Lý nhị thiếu gia, đâu nói chạm là chạm được. Không lẽ Phượng đại tiểu thư không hiểu đạo lý này!

Tuy Lỗ gia cũng là quan gia quyền thế, nếu như trước, chỉ cần có cơ hội thì gã sẽ không bỏ qua mà kéo Lỗ tiểu thư xuống nước.

Nhưng bây giờ, Kiều Tấn nhìn Phượng đại tiểu thư nửa quỳ trên đất, tự nhiên không muốn chuốc lấy phiền toái.

Trăm ngàn suy nghĩ cũng chỉ trong nháy mắt, Tiêu Ngự thấy nam tử kia đứng ngây ra nhìn hắn nhưng không tiến đến thực hiện yêu cầu, một nhũ mẫu của Lỗ gia đến gần nói, "Cứ để lão nô làm cho, tiểu thư nhà ta…"

Tiêu Ngự cực ghét tình huống này, giơ dao lạnh lùng nói, "Sức giằng co của người bị đau rất lớn, nhũ mẫu có chắc chắn áp chế được tiểu thư nhà ngươi không! Mạng người quan trọng hay tiếng tăm quan trọng! Sợ để tên tiểu tử này giúp một chút thì mang thai à!"

Phượng đại tiểu thư ăn nói kinh người, cả điện nháy mắt nín thinh.

Tiêu Ngự quay lại nói với Kiều Tấn, "Ngươi không phải nam nhân sao! Lề mề ở đó làm gì Mau qua đây giữ người!"

Kiều Tấn sững sờ, đúng là tai bay vạ gió, tự nhiên bị mắng một chập. Cho tới bây giờ chưa có nữ tử nào hỏi gã có phải nam nhân hay không…

Gã đành bước đến, giữ chặt đầu Lỗ tiểu thư theo yêu cầu, để nàng ngước mặt lên, lộ ra cuống họng.

Tiêu Ngự giang chân ngồi lên người Lỗ tiểu thư, dùng đầu gối chặn hai tay nàng, tay trái sờ chiếc cổ mảnh khảnh.

Đây là một ca phù thũng cổ họng cấp tính dẫn đến ngạt thở, bây giờ phải rạch yết hầu.

Hai đầu ngón tay định vị ở vùng trũng giữa sụn giáp và sụn cuống họng, tay cầm dao vững vàng đặt lên làn da trắng trẻo, dứt khoát rạch xuống, lập tức có máu chảy ra.

"Trời ơi…" Lỗ phu nhân đang trợn mắt nhìn thốt lên một tiếng kinh ngạc, tròng mắt đảo một vòng rồi ngất luôn.

"Chuyện này… đây mà là cứu người cái gì! Cắt cổ người ta thì sao sống được!" Lão đại phu từng châm cứu cho Lỗ tiểu thư kêu thất thanh, "Hoang đường, quá hoang đường! Vốn không nên để tiểu cô nương này tự ý làm bậy!"

Đại phu còn như vậy, càng đừng nói những người vây xem chẳng biết cái gì. Mọi người vốn đang yên lặng vì hiếu kỳ nhìn Tiêu Ngự cứu người, giờ như nước lạnh rơi vào dầu sôi, cả đại điện sôi sục hết lên.

"Tiểu cô nương này điên rồi! Thế này mà cứu người cái gì, rõ ràng là giết người, mau kéo nàng ra đi!"

Ai đó lớn tiếng quát, có mấy người đã bắt đầu đến chỗ Tiêu Ngự.

Người hầu Lỗ gia cũng bị một dao kia làm cho ngây người, phóng mắt nhìn người sắp bị bắt, nhất thời do dự không biết có nên cản không.

Tiêu Ngự phớt lờ tất cả, đầu ngón tay thon nhỏ không hề run rẩy, vững chắc như núi Thái Sơn cũng không đủ để hình dung sự bình tĩnh này. Kiều Tấn nghi hoặc nhìn thiếu nữ đầy bí ẩn này.

Ngay cả gã còn cảm nhận được phẫn nộ của đám người kia, vậy mà hắn thật sự không sợ sao Tại sao lại không sợ

Vì tư thế hiện tại mà Kiều Tấn cách rất gần đỉnh đầu Phượng đại tiểu thư, cực kỳ gần. Gã có thể cảm nhận sợi tóc mềm mại phe phẩy trên mặt mình, mùi hương tươi trẻ hết sức đặc biệt quanh quẩn ở chóp mũi.

Gã chơi bời nhiều năm như vậy mà chưa có nữ nhân nào, gã chỉ muốn biết mùi vị như có như không này, giống như cảm giác thăng hoa trong chốc lát khi uống mấy vò rượu ngon vậy…

Lưỡi dao sắc bén rạch một đường dài 2cm giữa sụn giáp và sụn cuống họng, tiến dần đến màng giáp, lưỡi dao quyết đoán hạ xuống, cắt rời mô liên kết, tìm đúng vị trí, lại rạch một đường nữa.

Toàn bộ thao tác được thực hiện chỉ trong một phút, những người bị hắn làm cho kinh hãi đang đến gần hơn.

Tiêu Ngự không lãng phí một giây nào, hắn ngâm dao vào rượu, lại lấy nửa cây bút dìm trong nước sôi cẩn thận cắm vào vết cắt, bấy giờ mới chậm rãi đứng lên.

Kiều Tấn đang say mê được thân cận với mỹ nhân, bất thình lình ngửi thấy mùi máu tanh, gã cúi đầu nhìn… lúc Tiêu Ngự làm giải phẫu đã chắn mất tầm nhìn nên Kiều Tấn không thấy rõ. Bây giờ tình trạng giải phẫu hiển hiện rõ ràng trước mắt, thị giác bị đả kích quá lớn, Kiều Tấn suýt không nhịn được mà nôn ra.

Này… đây là kết quả mà Phượng đại tiểu thư sờ mó nãy giờ sao Hắn cũng quá… quá…

Tóm lại là toàn bộ tâm tình kiều diễm đều bị hình ảnh cây bút cắm trong cổ họng dọa cho dội ngược về.

Tiêu Ngự không biểu cảm nhìn gã, "Tiểu tử, chịu đựng chút là quen thôi."

Kiều Tấn, "…"

Vừa rồi gã đã tự hỏi, tại sao Phượng đại tiểu thư vẫn luôn dùng khẩu khí ôn hòa gọi gã là "tiểu tử"! Cái xưng hô kỳ quái gì đây!

Bác sĩ Tiêu chỉ cảm thấy nơi đây có quá nhiều người bài xích khoa học, khiến hắn thấy rất phiền, vậy mà lại có một người thuộc tầng lớp sĩ phu phong kiến không ngại giúp hắn, có một tiểu tử làm trợ lý làm hắn vô cùng cảm động, dĩ nhiên thái độ phải ôn hòa hơn so với người khác nhiều.

Tiêu Ngự bứt một sợi tóc, giơ lên vị trí vừa giải phẫu một lúc, có một hơi thở yếu ớt phả vào sợi tóc làm nó đung đưa. Luồng khí trong lành xuyên qua ống bút tiến vào bên trong, lưu thông vào phổi, các bộ phận bị áp suất không khí đè nén giãn ra dần, Lỗ tiểu thư vẫn nhắm mắt đột nhiên ho sặc sụa. Đầu óc nàng vẫn đang mơ hồ, tính đưa tay ôm cổ họng liền bị Tiêu Ngự và Kiều Tấn đè lại.

Đám người đang tiếp cận đứng sững ra, không dám tin nhìn ba người đằng kia.

Sống… Thật sự sống, sống lại rồi

Ba đại phu không sợ đến thất thần, thấy Lỗ tiểu thư đột ngột ho liền vội đẩy đám người ra, chạy tới xem Lỗ tiểu thư vẫn đang nhắm mắt. Chỗ yếu hại là cổ họng bị cắm nửa cây bút nhìn rất đáng sợ, nhưng ***g ngực phập phồng biểu lộ sức sống tràn trề.

"Thật sự… thật sự cứu sống…" Lão đại phu lẩm bẩm.

Tiêu Ngự đứng dậy, chắp tay với ba đại phu, "Đây chỉ là biện pháp cấp cứu, khí quản không thể bị mở trong thời gian dài, xin ba vị đại phu nhanh chóng chữa sưng, vậy mới rút cây bút ra được, khôi phục hô hấp bình thường. Còn nữa, nơi này không đủ điều kiện khâu vết thương, xin nhờ chư vị giúp khép miệng vết thương."

Tiêu Ngự không cảm thấy mình tài giỏi hơn đại phu cổ đại, hắn chỉ biết những tri thức mà họ chưa được tiếp xúc thôi, bây giờ bản lĩnh của hắn đâu bằng họ.

Sau khi đọc nhiều sách y cổ đại, hắn tin tưởng năng lực của những người học theo sách và các đại phu kinh nghiệm phong phú. Hắn có thể làm được nhiều kỳ tích nhưng phải cần những dụng cụ tân tiến. Mà những lão đại phu nhiều kinh nghiệm thì chỉ cần một chén thuốc, một cây ngân châm cũng có thể đạt được kết quả đồng dạng.

Ba đại phu hoàn toàn không còn địch ý và nghi ngờ ban đầu nữa, đồng loạt đáp lễ Tiêu Ngự.

"Chúng ta đương nhiên sẽ cố hết sức!"

Tiêu Ngự gật đầu, một phụ nhân đột nhiên đến trước mặt hắn, lo lắng nói, "Vị tiểu thư này, phu nhân chúng ta vẫn chưa tỉnh, xin tiểu thư giúp chúng ta khám cho phu nhân…"

Tiêu Ngự đi theo nàng, hóa ra là Lỗ phu nhân đang ngất xỉu. Hắn sờ mạch cánh tay của Lỗ phu nhân, lại vạch mí mắt nhìn, đứng lên nói, "Phu nhân của các ngươi không sao hết, chỉ bị kích thích quá lớn nên ngất đi thôi. Dìu nàng về phòng nghỉ ngơi, chờ tỉnh lại cho uống canh nóng là được."

Nhũ mẫu Lỗ gia vô cùng cảm kích hành lễ với hắn, Tiêu Ngự quay lại nhìn ba đại phu đang kiểm tra tình trạng độc tố của bệnh nhân, có thể họ sợ người bệnh chuyển biến xấu như Lỗ tiểu thư. Trước mắt hẳn không còn chuyện gì nữa, Bách Linh chạy đến cạnh hắn, đưa chiếc mũ mạng cho hắn, vừa lo lắng vừa vui mừng kéo tay áo hắn, "Tiểu thư." Rồi bận bịu đội mũ mạng cho tiểu thư nhà mình, cách ly hắn khỏi những ánh mắt tò mò soi mói khắp đại điện.

Tiêu Ngự không để ý, chỉ nói với Bách Linh, "Chúng ta đi thôi."

Cả hai vừa mới xoay người, một âm thanh từ phía sau truyền đến, "Tiểu thư, từ từ đã."

Kiều Tấn đuổi theo, chặn trước mặt Tiêu Ngự, đầu mày hơi nhíu, nụ cười tuấn nhã toát ra khí chất phong lưu.

Tiêu Ngự rất có hảo cảm với tiểu tử đã giúp mình, cười hỏi, "Tiểu tử có chuyện gì không"

"…" Khóe miệng Kiều Tấn co rút, "Tiểu thư có thể đừng gọi tại hạ là "tiểu tử" không"

Tiêu Ngự rất nghe lời, "À, vậy xin hỏi các hạ xưng hô thế nào"

Kiều Tấn mỉm cười, "Tại hạ họ Kiều tên Tấn, tự là Hình Phong."

Tiêu Ngự gật đầu, cười vô cùng hiền hậu, "Thế thì Tiểu Kiều tìm ta có chuyện gì không"

Tiểu Kiều là cái xưng hô quái đản nào nữa!

Tự xưng là Kiều đại lang phong lưu, Kiều đại công tử sắp nổi điên rồi.

28. Chương 28: Sơ Cứu Hóc Dị Vật

Editor: Vện

Kiều Tấn cười dịu dàng với Phượng đại tiểu thư, mém chút kích động mà lấy cái khăn lụa ra, theo sắp đặt của người khác mà định nhân duyên với Phượng đại tiểu thư.

Gã vốn không tin một thiên kim tiểu thư nuôi trong khuê phòng sẽ tặng khăn tỏ tình với mình, nhiều khả năng là có người muốn hãm hại Phượng đại tiểu thư rồi. Đây vốn là thủ đoạn phổ biến ở hậu viện nhưng xua nay vô cùng hữu hiệu.

Thanh danh nữ tử lớn hơn trời, nếu bị đồn thổi là có tư tình thì bất kể thật giả, chỉ có thể bị oan ức gả cho người ta, nếu không sau này cũng không tìm được mối nhân duyên tốt nữa. Gia tộc lại càng không muốn nuôi dưỡng một nữ tử có tiếng tăm xấu.

Nhưng mà người này… Kiều Tấn đánh giá Phượng đại tiểu thư hào phóng tự nhiên.

Một chiếc khăn lụa liệu có khiến người này thay đổi sắc mặt không Hắn có để ý là mình có thể không tìm được mối nhân duyên tốt không Kiều đại lang sâu sắc hoài nghi.

"Tiểu Kiều rốt cuộc có chuyện gì" Tiêu Ngự kiên nhẫn chờ, hỏi lại lần nữa.

Trong đại điện, ngoại trừ hòa thượng còn có khách hành hương, sau khi giải quyết xong chuyện kia, nữ quyến đều tránh mặt sau màn, còn đám đàn ông già trẻ cũng không tiện vây xem một thiếu nữ nên rất phong độ mà giấu ánh mắt mình đi, vậy nên Tiêu Ngự mới được yên tĩnh.

Nhưng hắn vẫn phải mau chóng rời đi, nếu không cái đám náo nhiệt bên chỗ Lỗ tiểu thư sẽ chuyển qua mình.

Dù là thế giới hiện đại hay cổ đại, bác sĩ Tiêu hoàn toàn tin vào sự nhiệt tình hóng chuyện của quần chúng, dùng một câu miêu tả ngắn gọn là, trăm năm không đổi!

Cuối cùng Kiều Tấn quyết định không thực hiện kế hoạch hãm hại Phượng đại tiểu thư của đám người giấu mặt.

Không phải vị công tử phóng đãng này có lương tâm, thật ra gã sợ Phượng đại tiểu thư ném khăn vào mặt mình, rống một câu "Cầm khăn của người khác thì mang thai hay sao", vậy thì mặt mũi của công tử phong lưu nổi danh thành Hoài Thiên chẳng phải mất hết ráo à.

Không không, không thể mạo hiểm như vậy được.

"Cũng không có gì quan trọng. Không biết tiểu thư là thiên kim nhà ai Để tại hạ đưa tiểu thư về." Tâm tư Kiều Tấn xoay chuyển trong nháy mắt, mặt nở nụ cười ôn hòa.

Tiêu Ngự rất có hảo cảm với gã nhưng Bách Linh thì cảnh giác. Bây giờ nghe Kiều Tấn nói vậy, Bách Linh vội kéo tay Tiêu Ngự, "Tiểu thư, chúng ta mau về thôi, lão phu nhân đang chờ đó. Tuy tiểu thư đi cứu người nhưng sợ lão phu nhân không nghĩ vậy đâu, chúng ta không muốn gặp rắc rối mà."

Tiêu Ngự gật đầu, cười với Kiều Tấn, "Cảm tạ ý tốt của ngươi, nhưng không cần đâu, có mấy bước thôi mà." Nói xong quay người đi.

Kiều Tấn muốn giữ hắn lại nhưng bị Bách Linh ngăn cản, còn hung dữ lườm gã, "Xin công tử tự trọng! Đừng đi theo tiểu thư nhà ta nữa! Cứu người là một chuyện, nhưng lén lút giao thiệp lại là chuyện khác. Để người khác trông thấy thì tiểu thư phải làm sao!"

Kiều Tấn đành dừng bước, Bách Linh lại đề phòng liếc gã, quay đầu đuổi theo Tiêu Ngự.

Hai người rời khỏi đại điện, lúc rẽ vào con đường nhỏ vắng vẻ, đột nhiên bị mấy tên công tử bột chặn đường.

Tên cầm đầu vóc người mập mạp, vung tay ném quả táo vào miệng, cắn rôm rốp.

"Tiểu nương tử chớ vội." Cả đám cười không đứng đắn bao vây Tiêu Ngự, "Thuật cải tử hoàn sinh vừa rồi đúng là làm người ta phải ca ngợi, nghe nói lúc trước cũng có một thiên kim tiểu thư làm được như vậy. Là tiểu thư nào ấy nhỉ Là… là… đúng rồi, là Phượng đại tiểu thư đây mà! Không ngờ Phượng đại tiểu thư còn cứu được người ở chùa Bạch Mã, đúng là nhân đức tài năng, khiến bọn ta vô cùng khâm phục."

Bách Linh sợ nơm nớp, che trước người Tiêu Ngự, "Các ngươi… các ngươi đứng đây làm gì Còn không mau tránh ra! Dám bất kính với tiểu thư nhà ta, hậu quả các ngươi gánh không nổi đâu!" Lời nói tuy cứng rắn nhưng âm thanh run rẩy không giấu được căng thẳng.

Nàng có mạnh mẽ đến mấy cũng chỉ phát huy ở hậu viện thôi, có lúc nào gặp nhiều chướng ngại vật không có ý tốt như bây giờ đâu Nàng không nhịn được mà sợ hãi.

"Ôi này, tiểu nha đầu thật ngang ngược, ngươi muốn cho chúng ta chịu không nổi như thế nào!" Đám công tử bột cười ha ha, chọc Bách Linh tức đỏ mặt, luống cuống nhìn Tiêu Ngự.

"Không sao đâu." Tiêu Ngự cười với nàng, nhìn mấy người đang chặn đường.

Tên mập cầm đầu lại cắn một miếng táo, vừa nhai vừa nói, "Nghe nói Đại tiểu thư vì cứu người mà chẳng màng thanh danh, chúng ta còn tưởng là người ta phóng đại, có tiểu thư khuê các nào mà không chú trọng tiếng tăm của mình Hôm nay nghe Phượng đại tiểu thư quát mắng trên đại điện, súc tích như tinh hoa Phật giáo, thức tỉnh kẻ u mê! Phượng đại tiểu thư quả là nữ trung hào kiệt, chẳng bù với đám nông cạn, hư hỏng chúng ta. Tại hạ muốn kết giao tri kỷ với Phượng đại tiểu thư, còn muốn mời Phượng đại tiểu thư một chén rượu, không biết Phượng đại tiểu thư có thể nể mặt chúng ta mà đồng ý không"

"Đúng vậy, uống có chút rượu sẽ không mang thai đâu! Ha ha!" Đám còn lại cười phụ họa.

Bách Linh giận run người, mấy người này xem tiểu thư nhà mình là ai hả! Dám ăn nói ngông cuồng nơi cửa Phật thanh tịnh, ngôn ngữ cợt nhả tùy tiện, rõ ràng là cố tình sỉ nhục!

Tiêu Ngự nhìn tên mập vừa ăn táo vừa cười hí hửng, bỗng dưng thấy lo theo bản năng nghề nghiệp.

"Trương Tam, đang làm gì đó! Ngứa da rồi đúng không!" Âm thanh của Kiều Tấn từ phía sau truyền đến. Mọi người quay lại nhìn, thấy gã đi ra từ sau cây cổ thụ, uy phong lẫm liệt bước đến.

Hai tên hồ bằng cẩu hữu phía sau bất đắc dĩ nhìn nhau, cũng ra theo.

Rõ ràng ban đầu tính đến đây trộm hương cướp ngọc, kết quả lại thành cứu người, cứu xong còn không báo được cái tên mà bỏ đi. Bây giờ lại diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, còn muốn đắc tội tiểu bá vương nhà Trương đại nhân nữa chứ.

Kiều đại lang chắc uống lộn thuốc rồi, tác phong này nào phải kiểu cách của Kiều đại lang!

Tên mập vừa thấy Kiều Tấn liền cười to hơn, không vui nói, "Không được gọi ta là Trương Tam… Ớ, ặc…" Lời còn chưa dứt đã thấy hắn ôm cổ nhảy choi choi, mặt đỏ ửng. Đám tùy tùng đi theo không biết đã xảy ra chuyện gì, tay chân luống cuống.

Tiêu Ngự, "…"

Những người này chạy đến diễu võ dương oai trước mặt hắn, sau đó lại tự mình gặp chuyện. Hắn còn đang xem họ biểu diễn mà, quả báo đến cũng quá nhanh rồi.

"Tam thiếu, Tam thiếu làm sao vậy!" Đám tùy tùng tưởng chẳng có gì to tát vỗ lưng hắn, sau thấy Tam thiếu gia trợn mắt, tay chân mềm oặt ngã ra đất, lập tức hoảng hồn.

"Hạt táo lọt vào khí quản rồi." Tiêu Ngự tốt bụng nhắc họ.

"Hả! A Vậy phải làm sao bây giờ! Tam thiếu không thể xảy ra chuyện!" Cả đám lo sợ vây quanh Trương tam thiếu gia.

Kiều Tấn đứng che trước người Tiêu Ngự, cười ha ha trên sự đau khổ của người khác.

"Đáng đời."

Nói rồi quay lại cười với Tiêu Ngự, "Phượng đại tiểu thư, nơi cửa Phật thanh tịnh cũng xuất hiện đám côn đồ, hay cứ để ta hộ tống ngươi về đi."

Tiêu Ngự không nghe gã nói gì, nhìn đống hỗn loạn qua vai gã. Chỉ thấy mặt Tam thiếu gia kia đã tái xanh, cổ họng bị tắc, mắt trợn trắng, tình hình dường như hơi nghiêm trọng rồi.

Tiêu Ngự lắc đầu, bước đến.

"Vỗ không có tác dụng đâu, phải lấy hạt táo ra khỏi khí quản." Tiêu Ngự nói.

Những người đó ngẩng đầu nhìn Tiêu Ngự, giờ mới nhớ ra vừa rồi Phượng đại tiểu thư đã rạch một dao cứu sống người bị ngạt thở. Mấy gã công tử bột nào còn dáng vẻ ngông cuồng, chạy đến đồng loạt cúi người chắp tay với Tiêu Ngự, nhìn như sắp khóc đến nơi.

"Phượng đại tiểu thư, chúng ta ngu dốt, có mắt mà không thấy núi Thái Sơn! Ngươi có tấm lòng Bồ Tát, đại từ đại bi bỏ qua cho đám tiểu nhân chúng ta, xin ngươi cứu Tam thiếu đi!"

Nếu Trương tam thiếu gia gặp chuyện không may, Trương đại nhân nhất định nổi trận lôi đình. Người nhà bọn họ đều là thuộc hạ dưới quyền Trương đại nhân, đến lúc các trưởng bối hứng chịu tai họa thì bọn họ về nhà không chết cũng bị lột da!

Kiều Tấn ngăn họ lại, lạnh mặt chặn họ khỏi tầm mắt Tiêu Ngự, quay lại nói, "Tam thiếu này cũng chẳng tốt đẹp gì, vừa rồi hắn còn cợt nhả với tiểu thư, đây là báo ứng, tiểu thư đừng cứu hắn!"

Tiêu Ngự là bác sĩ, làm sao thấy bệnh nhân trước mắt mà làm ngơ được, đám người bị Kiều Tấn chặn lại nghe xong liền như mất hết hy vọng.

Kiều Tấn nói đúng, hồi nãy bọn họ đùa giỡn tiểu nương tử này nọ, Tiêu Ngự chưa nói trưởng bối trị tội họ đã là tốt lắm rồi, sao bắt hắn cứu Trương tam thiếu gia được chứ

Nhưng xem tình hình Trương tam thiếu gia, không lẽ hôm nay hắn phải bỏ mạng tại đây Cả đám bất an thấp thỏm, lại đến vuốt lưng vỗ ngực Trương tam thiếu gia, nháo nhào cả lên.

Lại nghe Tiêu Ngự nói, "Không cứu là hắn chết thật đó, không phải vỗ một cái là xong đâu." Ý trong lời rõ ràng là muốn cứu người.

Đám kia nghe được liền mừng quýnh, tinh thần lại lên cao, lanh lẹ móc dao găm dâng lên trước mặt Tiêu Ngự.

“Đa tạ đại nghĩa của Phượng đại tiểu thư. Ta có dao đây! Tiểu thư cứ lấy mà dùng!”

“Tạ ơn cứu mạng của Phượng đại tiểu thư! Sau này chúng ta mặc cho Phượng đại tiểu thư sai khiến, tuyệt không trái lời!”

Kiều Tấn nhíu mày, cúi đầu nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự cười lắc đầu, “Lần này không cần dao, không có mổ xẻ gì trên người Tam thiếu hết.” Hắn đến chỗ Trương tam thiếu gia sắp ngất, Trương tam thiếu gia ôm cổ, mặt đầy nước mắt vươn tay cầu cứu hắn.

Tiêu Ngự lùi về sau một bước, suy nghĩ rất nhanh, nói với Kiều Tấn, “Tiểu Kiều qua đây, giúp ta một chút.”

“…” Kiều Tấn đã bất lực trong việc bắt Phượng đại tiểu thư sửa xưng hô, cam chịu bước tới.

“Tiểu thư cần tại hạ làm gì”

Tiêu Ngự nói, “Cách sơ cứu này cần người có sức khỏe, Trương tam thiếu gia vừa cao vừa mập, ta làm không được mới nhờ ngươi giúp. Ta làm mẫu với ngươi một lần, cứ nhìn theo cách của ta mà áp dụng.” Hắn nói xong liền vòng ra phía sau Kiều Tấn, giang hai tay ôm gã từ đằng sau.

Kiều đại công tử kinh hoàng.

Này, chuyện gì thế! Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Gã không hề phòng bị, đột nhiên bị một thân thể mềm mại thơm ngát ôm từ phía sau, cánh tay gầy nhỏ trắng ngần ôm ngang hông gã, siết lại vùng trên bụng.

Nơi này phảng phất gió lạnh đìu hiu nhưng trước mắt Kiều đại công tử lại phấp phới hoa đào.

“Ố ồ!’

“Quào!”

“Cái gì!”

Đám công tử bột tự xưng là sành sõi trố mắt há miệng, chết đứng tại chỗ.

Không phải muốn cứu người sao! Nè, nè, Tam thiếu trợn trắng mắt rồi kìa, tại sao Phượng đại tiểu thư còn đi ôm ấp thằng nhóc tiểu bạch kiểm kia! Đó đâu phải cách cứu người đâu!

Đám hồ bằng cẩu hữu của Kiều Tấn cũng trợn mắt nhìn tên cao to ngơ ngác bị một thiếu nữ ôm vào lòng, nào còn phong thái của Kiều đại lang ngày xưa nữa.

A… Hôm nay chẳng có chuyện gì bình thường hết…

Xem Kiều đại lang ngốc và thiếu nữ kia kìa, chuyện này… rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi ai, ai nên chịu trách nhiệm vì ai đây!

Kiều đại lang thấy tim mình đập thình thịch, thình thịch, thình thịch, nhảy loạn cả lên.

Gã cũng là người vô cùng đào hoa, dính vào không ít chuyện phong lưu, tại sao chỉ bị Phượng đại tiểu thư ôm cái thôi mà tim đập loạn xạ, hô hấp không thông thế này!

Không lẽ vì gã chưa từng tiếp xúc thân mật với thiên kim cao quý như Phượng đại tiểu thư nên mới có cảm giác khác biệt này

Cái tay nhỏ nhắn của Phượng đại tiểu thư còn đang sờ soạng lung tung trên bụng gã, nhấn tới nhấn lui, này này, thật là… còn ra thể thống gì nữa!

Kiều Tấn cứng người bị Phượng đại tiểu thư ôm vào lòng, đầu mũi ngửi thấy mùi hương thơm mát từ phía sau, còn nghe được nhịp tim đều đều từ ***g ngực dán sát vào lưng. Kiều đại công tử đang bồng bềnh chốn tiên rồi.

Tiếc nuối duy nhất là cơ thể áp sau lưng gã hơi bằng phẳng… Không sao hết, đợi thêm mấy năm nữa là được…

Bác sĩ Tiêu không biết tâm hồn tiểu tử này đang treo ngược cành cây, giảng giải, "…Lấy tay trái, đặt gan bàn tay ở ngực bệnh nhân, trên rốn một chút, là chỗ này nè, ngươi cảm nhận đi. Tay phải nắm chặt tay trái rồi dùng sức! Gan bàn tay trái kẹp thật chặt vùng bụng trên, như vầy nè…"

Kiều đại công tử đang đắm chìm với mỹ nhân trong lòng… không phải, là bay bổng trong lòng mỹ nhân, không ngờ bị vòng tay nhìn mảnh khảnh tàn nhẫn kẹp một cái!

"Ọe!" Kiều Tấn không phản ứng kịp nôn khan một tiếng, cúi gập người ôm bụng.

Kiều đại lang nháy mắt bị đánh cho rơi từ trên trời xuống.

Vòng tay mềm mại đột nhiên biến thành vòng sắt, suýt nữa khiến gã nôn hết bữa trưa ra rồi, thật sự khiến mấy suy nghĩ kiều diễm mờ ám gì đó bay hết trơn.

Tiêu Ngự buông gã ra, "Biết cách chưa, cứ làm y chang với Tam thiếu, liên tục vài lần là có thể đẩy hạt táo lọt trong khí quản văng ra."

Kiều Tấn không để ý hắn, còn đang ôm bụng nôn khan. Không biết Phượng đại tiểu thư lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, mạnh như trâu ấy!

Tiêu Ngự vỗ vai gã, "Tiểu tử không sao chứ. Nếu không được thì để ta chỉ người khác, không thể kéo dài thời gian nữa, Tam thiếu không chờ lâu được."

Còn muốn dạy người khác nữa hả! Kiều Tấn tức muốn té ngửa, quy trình dạy chẳng tuân theo chuẩn mực đạo đức nữ tử như vầy mà hắn còn muốn dạy với người khác!

"Không cần, để ta làm!" Kiều Tấn hùng hồn vung tay, xoa bụng đến trước mặt Tam thiếu. Trương tam thiếu chỉ vào cổ họng, mắt ướt nhẹp nhìn gã, mặt đầy khẩn cầu.

Kiều Tấn ghét bỏ hừ lạnh một tiếng, vòng ra sau lưng Tam thiếu, làm theo cách Tiêu Ngự vừa chỉ, ôm chặt vùng trên bụng Trương tam thiếu gia, phát tiết một bụng oán khí lên người Trương tam thiếu gia.

"Ặc… ặc! Khụ!" Siết mấy lần, Trương tam thiếu ho ra thứ gì đó, văng xuống đất, nảy tưng tưng mấy lần rồi bất động, chính là một hạt táo.

Trương tam thiếu hít sâu một hơi, đặt mông xuống đất, ra sức hít thở không khí.

Tiêu Ngự đến hỏi hắn, "Tiểu Bàn(*) thấy sao rồi Họng còn đau không"

(*)Tiểu Bàn = tiểu béo = nhóc mập.

"Có, hơi đau." Trương tam thiếu gia nào còn dáng vẻ vênh váo tự đắc, mắt nhìn Tiêu Ngự không giấu được vẻ cung kính, cũng rất nghiêm túc.

Tiêu Ngự gật đầu cười, dặn dò, "Có thể đường hô hấp bị trầy, chăm sóc kỹ là được. Mấy ngày sau không được uống rượu, không được ăn cay, không hút thuốc, ăn đồ thanh đạm thôi. Sau này ăn thứ gì có hột thì không được cười, nếu không lại nghẹn thì ráng chịu."

"Vâng, vâng, ta nghe lời ngươi." Tam thiếu gật gù liên tục.

Bác sĩ Tiêu rất hài lòng với thái độ phối hợp của Trương tam thiếu gia, gật đầu nói, "Giỏi." Lại đến cám ơn Kiều Tấn, "Tiểu Kiều, hôm nay ngươi làm rất tốt, đa tạ."

"Không cần…"

"Khi nào rảnh rỗi sẽ gặp lại." Tiêu Ngự nói rồi dẫn Bách Linh đi.

Hồ bằng và cẩu hữu đến chỗ Kiều Tấn, cùng nhìn bóng Phượng đại tiểu thư đằng xa.

"Tấn ca không sao chứ Này" Hồ bằng ân cần hỏi.

Cẩu hữu nhướn mày cợt nhả, "Tấn ca, cảm giác được Phượng đại tiểu thư ôm thế nào hả Có phải rất mất hồn không Ta thấy hồn ngươi đúng là bay mất rồi, ha ha ha."

Lời còn chưa dứt, Kiều Tấn đã cảm thấy bụng đang sôi sục, gã cau mày lấy tay ôm bụng.

—o0o—

Trong một căn phòng nằm nơi hẻo lánh nhất của chùa Bạch Mã, có một lão hòa thượng mặc áo cà sa, râu tóc bạc trắng, mặt mày hiền hậu đang nghe báo cáo tình hình đại điện, nhẹ phất tay để tiểu hòa thượng lui ra, quay người đẩy cửa vào phòng.

"Nguyên lão Vương gia, người trúng độc đã được giải quyết ổn thỏa, không ai gặp chuyện không may. Lão Vương gia có thể yên tâm." Lão hòa thượng niệm A di đà Phật, hành lễ với phương Tây xa xôi, "A di đà Phật, ngã Phật từ bi."

Trong phòng vang lên tiếng thở nhẹ, thanh âm già nua chất chứa mỏi mệt.

"Thật may không có thiệt hại về mạng người, nếu không là do lão phu đắc tội rồi."

"Lão Vương gia đừng tự trách mình. Ngài thanh chính liêm minh, hết lòng vì dân, đúng là phúc phần của bách tính. Cũng không biết hạng gian nịnh nào tính ám sát ngài Lòng dạ độc ác to gan làm loạn, ngay cả khách hành hương cũng không tha. Nếu không có nước giếng pha loãng độc dược thì e những người kia không chịu nổi đến lúc đại phu tới. Chùa Bạch Mã của ta tuy thoát ly thế tục nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua cho người ác ý hãm hại trung thần!"

"Tuệ Minh, chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi chỉ cần chăm lo thật tốt cho ngôi chùa của mình là được rồi, hà tất phải vướng vào thế tục hồng trần Đám người này, đến bản Vương còn dám truy sát, huống chi là chùa Bạch Mã nho nhỏ. Ta cũng không ở đây quá lâu đâu, sẽ không gây phiền phức cho người trong chùa." Người kia đứng dậy, là một ông lão chừng sáu mươi.

Ông lão đứng chắp tay, vóc người tương đối cao lớn, vững chãi như cây tùng, ngờ ngợ thấy được phong thái tuấn nhã phi phàm thời trẻ.

Phương trượng Tuệ Minh nóng mắt, gần như bật ra xưng hô năm xưa.

"Chủ nhân…"

Lão Vương gia cười nói, "Bây giờ ngươi đã là người cửa Phật, nên quy y Phật tổ, ta làm sao xứng với tiếng gọi chủ nhân của Tuệ Minh phương trượng."

Tuệ Minh than thở, "Lão nạp chỉ muốn gọi vậy thôi, lão Vương gia năm xưa hào hiệp thẳng thắn, bây giờ lại phải bôn ba vì cái triều đình mục ruỗng, còn bị kẻ xấu hãm hại, thật không cam lòng."

Lão Vương gia cười khổ, "Có thể cũng do năm đó quá cởi mở, mặc kệ triều chính nên Vương phủ mới rối loạn, con cháu không ai khiến ta bớt lo. Già rồi lại nhớ đến nợ cũ…"

Tuệ Minh do dự hồi lâu, nói, "Đã nhiều năm như vậy mà Nguyên Vương và thế tử vẫn chưa loại bỏ được khúc mắc sao Thế tử chưa đồng ý kế thừa Vương phủ à"

Lão Vương gia lắc đầu, "Thôi, không nhắc chuyện đó nữa. Ngươi giúp ta sắp xếp cho người của ta đi, có mấy thị vệ bị thương cần người chăm sóc, chờ bọn họ khỏi hẳn thì nói họ về kinh ngay lập tức. Những người khác ngụy trang, theo ta xuống núi."

Tuệ Minh cúi đầu đáp, nhanh chóng lui ra.

—o0o—

Tiêu Ngự và Bách Linh trở lại viện tử của khách nữ, chuyện ở tiền điện vẫn chưa lan truyền đến đây nên không ai chú ý hắn. Chỉ có Phượng Chiếu Tình làm như vô tình chạm mặt hắn, có ý muốn nói chyện riêng.

Tiêu Ngự cực kỳ thiếu kiên nhẫn nghe vị Ngũ muội ưa dài dòng này nói nên chỉ phụ họa hai câu rồi về phòng.

Trong chùa xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người dĩ nhiên không muốn ở lại nữa. Tam lão phu nhân dặn người hầu thu dọn đồ đạc, điểm danh nhân số rồi dẫn các phu nhân tiểu thư về Phượng phủ, lên xe ngựa đi ngay trước khi trời tối.

Vừa về nhà thì có một tiểu nha đầu ôm gói đồ đến tìm Bách Linh, Bách Linh trò chuyện vài câu rồi đuổi đồng bọn nhỏ đi, ôm gói đồ chạy vào phòng.

“Tiểu thư tiểu thư, hôm qua Tần tiểu đại phu có gửi đồ cho tiểu thư, người gác cổng giữ tạm, giờ mới giao cho chúng ta này.”

Tần tiểu đại phu gửi tới Là những dụng cụ giải phẫu sao

Tinh thần Tiêu Ngự phấn chấn hẳn lên, không cảm thấy mệt nhọc đường xa nữa, phóng vèo từ trên giường xuống, đến bên bàn mở hộp gỗ.

Bên trong được lót mấy lớp vải bông sạch, trên đó là từng nhóm dụng cụ được sắp xếp ngay ngắn.

Bách Linh vừa thấy liền hết hồn, “Sao tất cả đều là dao vậy Tần tiểu đại phu gửi dao làm gì, tiểu thư cẩn thận.”

“Không có gì đâu.” Tiêu Ngự ngập tràn thú vị kiểm tra những dụng cụ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Trong hộp có dao lá liễu, dao lưỡi bằng, cây kéo, kẹp gắp, còn có một con dao lưỡi như cây kim, chuôi bằng sừng trâu, giống hệt dao điện, có điều thời đại này làm gì có điện.

Tiêu Ngự cầm chuôi dao lá liễu, soi dưới ánh mặt trời sắp ngả về Tây quan sát cẩn thận, thân dao phản xạ ánh sáng lạnh lẽo rọi lên gương mặt tuấn tú.

Bách Linh lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình, chỉ sợ hắn tự làm mình bị thương. Tiêu Ngự xem xong hết, vô cùng hài lòng xếp dao vào trong hộp, đóng nắp lại.

Hắn suy nghĩ một chút, nói với Bách Linh, “Trong viện của chúng ta có căn bếp nhỏ nào không”

Bách Linh đáp, “Có đó, tiểu thư đói bụng hả”

Tiêu Ngự lắc đầu, giao cái hộp cho Bách Linh.

“Ngươi lấy cái nồi, bọc mấy thứ này trong vải rồi nấu, vải cũng nấu luôn.” Tiêu Ngự nói, “Bỏ thêm muối vào, luộc đúng nửa canh giờ. Sau này cái nồi kia đừng dùng để nấu nữa, chỉ dùng để luộc những đồ vật này thôi.”

Bách Linh tuy không hiểu làm vậy để chi nhưng vẫn đáp lời, ôm cái hộp đến nhà bếp.

“Khoan đã.” Tiêu Ngự gọi, trầm ngâm một hồi, nói, “Nên chuẩn bị một cái bếp lò riêng mới được. Ngươi đi nói với quản gia đi, thả hộp xuống, đồ để ta nấu.” Bách Linh nghi hoặc, thả hộp xuống đi ra ngoài.

Bách Linh không biết cách khử trùng, luộc xong có khi cũng như chưa luộc, mặc dù nơi này không đủ điều kiện diệt hết vi khuẩn nhưng có còn hơn không. Còn cái hộp gỗ nữa, phải dùng rượu mạnh, độ cồn cao khử trùng luôn…

Bách Linh làm việc rất nhanh, quản gia cũng rất ân cần với Đại tiểu thư được Đại lão thái gia quan tâm, chỉ trong một ngày đã cho cái bếp lò mới.

Hậu trường.

Trương tam thiếu gia: Chờ chút, vừa rồi Phượng đại tiểu thư gọi ta là Tiểu Bàn hả!

Hồ bằng và cẩu hữu: Trời ơi! Trong trắng của Kiều đại lang mất vào tay Phượng đại tiểu thư rồi!

Bác sĩ Tiêu: = = Mấy người diễn sâu quá rồi đó.

Ngoài lề: Cách sơ cứu của bạn Ngự còn gọi là thủ thuật Heimlich. Nguyên lão Vương gia có quan hệ không xa với tên công nào đó.

29. Chương 29: Phân Tích Thời Cuộc

Editor: Vện

Chờ bếp lò được hun nóng, Tiêu Ngự đem luộc hết mớ dụng cụ, nấu luôn đống vải mềm rồi phơi khô, khử trùng bên trong hộp gỗ rồi mới xếp dụng cụ vào.

"Hộp cứu thương đầu tiên…" Tiêu Ngự vỗ hộp, lấy bút chấm mực đỏ quẹt hình chữ thập lên nắp hộp.

"Phải rồi." Tiêu Ngự đột nhiên nhớ ra chuyện gì, gọi Bách Linh, "Đi lấy một trăm lượng giao cho Tần tiểu đại phu đi." Bách Linh đáp lời, Tiêu Ngự lại sửa, "Thôi lấy hai trăm lượng đi."

Tần tiểu đại phu không muốn lấy tiền nhưng hắn không thể lấy không của người ta. Xem bộ dụng cụ tinh xảo này đi, cho vầy có khi còn ít.

"Biết rồi tiểu thư." Bách Linh đáp giòn tan, nhảy nhót ra cửa.

Tiêu Ngự tiếp tục mày mò hộp cứu thương. Bên trong chỉ có dụng cụ mổ xẻ chứ không có dụng cụ khâu vá, kim thì có thể dùng kim thêu thay thế, nhưng chỉ thì phải làm sao đây

Trong "Y Tâm Phương" ghi là có thể làm chỉ từ vỏ cây dâu, chắc cũng không khó, hắn phải thử chế tạo xem sao.

Bách Linh ra ngoài gửi tiền mãi đến chiều mới về, hoảng hốt chạy đến nói Tiêu Ngự, "Tiểu thư biết gì chưa Nghe nói bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi."

"Ngươi lại hỏi thăm được gì nữa" Tiêu Ngự nhìn Bách Linh cười, cho là chuyện chẳng đáng gì.

Nhưng không ngờ tin tức Bách Linh đem về không phải mấy thứ lông gà vỏ tỏi ở hậu viện mà đúng là "quốc gia đại sự."

"Nghe nói mấy huyện không xa thành Hoài Thiên có chiến trận, chết nhiều người lắm! Thật đáng sợ!"Bách Linh vỗ ngực.

"Chiến trận" Tiêu Ngự ngập ngừng. Từ khi thức tỉnh ở thế giới này hắn vẫn nghĩ nơi đây yên ổn thái bình, triều đại hiện tại kéo dài mấy trăm năm rồi, Vương quyền truyền đã bao nhiêu đời, nền móng vững chắc, đâu thể nói lật đổ là lật ngay được. Sao bây giờ lại có chiến trận Còn gần sát thành Hoài Thiên nữa chứ.

Tiêu Ngự cau mày, "Có biết ai đánh ai không"

Bách Linh mở to mắt nói, "Nghe nói toàn là nông dân, cầm dao bếp, cuốc xẻng đánh vào huyện đường, giết rất nhiều quan viên!"

Tình huống này, không lẽ là khởi nghĩa nông dân

Lần đầu tiên bác sĩ Tiêu đụng vấn đề khó nhằn từ lúc thức tỉnh.

Chuyện ở hậu viện hắn chẳng thấy khó khăn gì, thời cuộc hỗn loạn mới đáng sợ.

Bách Linh nói tiếp, "Sau đó, quan lớn phía Bắc thành Hoài Thiên xuất binh, giết sạch những ai tạo phản." Nàng nói đến rùng mình, "Nghe người bên đó nói giết đến máu chảy thành sông, nhuộm đỏ cả đất!"

Tiêu Ngự hơi xuất thần, Bách Linh vội kéo ống tay áo hắn.

"Tiểu thư Làm tiểu thư sợ rồi hả Đều tại nô tỳ không tốt, không nên nói những chuyện này với tiểu thư."

Tiêu Ngự lắc đầu, "Ta không sao. Bách Linh, sau này có hỏi thăm được chuyện gì bên ngoài, bất kể ra sao cũng phải nói cho ta biết."

Người dân xưa nay rất dễ thỏa mãn, chỉ cần cho họ cơm no áo ấm là họ sẽ an phận thủ thường.

Nếu tất cả người dân đều làm phản thì triều đình kia đã thối nát đến mức độ nào rồi! Tuy đàn áp được cuộc khởi nghĩa lần này nhưng không giải quyết nguyên nhân sâu xa thì sẽ để lại mầm mống cho một cuộc bạo động quy mô lớn hơn…

—o0o—

"Lý Phương Minh này cũng to gan quá rồi! Dám tàn sát mấy trăm bách tính, chẳng chừa một mống!" Một bàn tay thô ráp đen nhẻm đấm vào vách hang động khiến tro bụi rơi đầy mặt.

"Lão Cửu, ngươi tính làm gì hả Vương gia vẫn còn ở đây đó." Có ai bất mãn lên tiếng.

Người ngồi ở trung tâm vòng vây của đám thị vệ chính là vị đã từng xuất hiện trong chùa Bạch Mã, Nguyên lão Vương gia.

Nguyên lão Vương gia phất tay, bảo mọi người đừng nóng nảy.

"Lý Phương Minh là Tri phủ ở Bắc thành Hoài Thiên, trấn áp loạn dân là nghĩa vụ của hắn. Không trách hắn được."

"Quan bức dân phản, dân không thể không phản!" Lão Cửu cao to như hộ pháp không cam lòng, "Những người dân này vốn bị Lý gia áp bức, sống không nổi nữa mới nổi dậy khởi nghĩa, giờ lại bị Lý gia lấy danh nghĩa dẹp loạn mà tàn sát chẳng chừa một ai! Đã vậy còn báo lên trước mặt Hoàng đế để lập công! Đây là cái triều đình chó má gì chứ!" Nói xong lại đánh vào vách hang, bất đắc dĩ thở dài.

"Đám Lý đảng còn dám truy sát cả Vương gia, tàn sát thường dân thì tính là cái gì." Một thị vệ trẻ bên cạnh Nguyên lão Vương gia nói, "Lý gia vì dựa vào quyền thế của Lý quý phi mà kéo bè kết cánh, hơn phân nửa đám quan trong triều đều quy phục Lý quốc trượng, chẳng còn biết thiên tử là ai nữa. Nếu không có chúng ta dốc sức chống đỡ thì Lý gia đã sớm một tay che trời rồi. Nếu ngươi không thể thay đổi được gì thì ngồi đây đấm vách đá có lợi gì không!"

"Lão Thất, Lão Cửu, đừng nói nữa." Nguyên lão Vương gia nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ giọng ngăn các thủ hạ tranh luận, "Các ngươi chỉ có một đêm để nghỉ, mai còn có chuyện quan trọng phải làm đấy."

Loạn dân lần này không phải ngẫu nhiên. Ca ca Lý Vĩnh Huy của Lý quý phi nhậm chức Bố chính sứ tỉnh An Huy trắng trợn vơ vét của cải, đánh sưu cao thuế nặng, thậm chí còn bắt tay với sơn tặc cướp bóc. Dân chúng tỉnh An Huy khổ không tả được, Huyện lệnh ngu ngốc của huyện lân cận lại nghĩ ra biện pháp cướp đoạt nhiều hơn khiến người dân tức nước vỡ bờ mà nổi dậy.

Nguyên lão Vương gia vì âm thầm điều tra chứng cứ phạm tội của Lý Vĩnh Huy nên mới đến An Huy, vậy mà đã bị truy sát mấy lần, nay đã tìm ra manh mối nên cũng tạm yên tâm.

Hoàng đế đương triều độc sủng mỗi Lý quý phi, Hoàng hậu và Thái tử nhỏ dại phải cố gắng sống sót, làm sao quản được người khác. Lý Vĩnh Huy sử dụng mưu kế, ngoài âm thầm cấu kết với sơn tặc còn dụ được thánh chỉ tăng thuế nên không thể lấy đó làm nhược điểm. Trước mắt chỉ có thể bắt đám sơn tặc kia làm bằng chứng thôi.

"Vương gia, nếu chúng ta trình chứng cứ lên mà Hoàng đế bị mỹ sắc làm mờ mắt thì phải làm sao" Lão Cửu vẫn chưa bình tĩnh được, "Lúc đó Lý quý phi chêm vào mấy câu, Lý đảng giật dây đám chó săn trong triều đổi trắng thay đen, chỉ sợ công sức của chúng ta đều uổng phí."

"Câm cái miệng ngươi lại đi, ngươi không nói thì không ai biết ngươi ngu hơn heo đâu." Lão Thất liếc xéo hắn, Nguyên lão Vương gia không nói chuyện, những huynh đệ khác càng không phản ứng khiến tên cao to nóng nảy kia tức tối giậm chân mà không làm gì được.

—o0o—

Tiêu Ngự không biết tình hình trong triều, chỉ đoán được sơ sơ từ chuyện của Bách Linh, biết đại khái là có một Lý gia thế lực khổng lồ gieo tai họa cho bách tính.

Đương nhiên, Lý gia trong miệng của Bách Linh không có đáng ghét như thế, trái lại còn mang theo vài phần mong ước.

"Nghe nói phủ đệ của Lý gia ở kinh thành còn lớn hơn cả hoàng cung, sàn nhà dát vàng, tiểu thư phu nhân Lý gia ăn mặc còn sang trọng, quý giá hơn Hoàng hậu, đến đi cũng chẳng cần tự vận động nữa." Bách Linh ngóng trông nói.

Ở cái huyện thành xa xôi này còn nghe được lời đồn về Lý gia, nghe có vẻ rất ngang ngược, vậy mà Hoàng đế lại chẳng bận tâm Hơn phân nửa là hôn quân rồi.

Tiêu Ngự âm thầm đại nghịch bất đạo phỏng đoán.

Không ngờ Bách Linh còn thốt ra mấy lời đại nghịch bất đạo hơn hắn, "Nữ nhi của Lý gia cũng là nương nương được sủng ái nhất hoàng cung. Nhi tử của Lý quý phi cũng được Hoàng thượng yêu thích nhất. Nếu năm xưa Hoàng hậu không sinh được trưởng tử thì Đại hoàng tử đã thành Thái tử rồi."

Mí mắt Tiêu Ngự giật giật, bàn luận về Thái tử như vậy liệu có bị gì không…

Có điều gốc rễ của tai họa là một Đát Kỷ thứ hai…

Bách Linh đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vui vẻ nói, "Đúng rồi, Lý nhị thiếu gia cũng là người của Lý gia đó! Tiểu thư cứu mạng Lý nhị thiếu gia thì chẳng phải sau này họ sẽ khách khí với tiểu thư hơn sao!"

Tiêu Ngự bất ngờ, "Lý nhị thiếu gia là người của Lý gia hả!"

Bách Linh gật đầu liên tục, "Lý nhị thiếu gia là Tri phủ công tử, Lý tri phủ xuất thân từ Lý gia ở kinh thành đó, nghe nói là bà con xa của Lý quý phi."

Nha môn Tri phủ tọa lạc phía Bắc thành Hoài Thiên, cách huyện đường mấy con phố, Lý tri phủ này được kinh thành phái đến nhậm chức ở thành Hoài Thiên thay cho tri phủ đương nhiệm.

Tiêu Ngự thật sự không ngờ người đầu tiên hắn cứu ở thế giới này lại là thân thích của Đát Kỷ. Chắc hắn sẽ không gây ra hiệu ứng bươm bướm, ảnh hưởng đến biến chuyển thời đại chứ

"Ngươi nghe được từ đâu thế" Tiêu Ngự tò mò.

"Ai trên đường cũng biết, bởi vì lần này Lý tri phủ lập công lớn nên nhiều người mới biết Lý tri phủ là người của Lý gia đó!"

Tiêu Ngự gật đầu. Chuyện Đại hoàng tử vốn nên làm Thái tử còn bị truyền bá như vậy, Lý gia đúng là không biết sợ. Lý quý phi này không biết quốc sắc thiên hương cỡ nào mà mê hoặc quân chủ bỏ bê xã tắc thế này

Nhớ đến Phượng Vân Phi vì chức Thái y mà đãi tiệc, Lý phu nhân còn nể mặt đến dự, không lẽ Phượng Vân Phi quen với Lý tri phủ Nghĩ xa hơn, Phượng Vân Phi làm quan trong kinh thành, thường xuyên qua lại trong cung, hẳn cũng có móc nối với người của Lý gia. Nhưng Phượng Vân Phi chỉ là một tên nhu nhược, Tiêu Ngự cảm thấy hắn không có bản lĩnh đó, người chân chính có khả năng đó chính là…

Phượng Vân Ninh, phủ An quốc công, Lý gia, Đại hoàng tử… Tiêu Ngự cảm giác mình đã nhìn ra được một góc nhỏ của tình hình hiện tại.

Chẳng lẽ toàn thể Phượng gia vốn đã bị Phượng Vân Ninh và Phượng Vân Phi kéo lên thuyền giặc! Thậm chí trong chuyện này còn dính đến tranh đoạt ngôi báu nữa.

Từ lúc thức tỉnh, bác sĩ Tiêu chỉ quanh quẩn ở hậu viện nay thấy trước mặt mình mở ra một cánh cửa lớn, chỉ là con đường sau cánh cửa kia chẳng hề bằng phẳng mà phủ đầy chông gai…

Bây giờ, dư luận về Lý tri phủ của Lý gia không chỉ gói gọn trong hai người Tiêu Ngự và Bách Linh mà là tin nóng sốt của toàn dân Bắc thành Hoài Thiên. Cũng không biết là tự nhiên hay có người loan truyền mà ngôn luận về Đại hoàng tử cũng vô cùng xôn xao.

—o0o—

Trong Lạc Phân viện, Trịnh thị đang hỏi thăm chuyện khác.

"Tình Nhi, chuyện Kiều đại lang có thành công không Sao không có tin tức gì truyền ra hết vậy"

Nếu không có tin truyền ra thì sắp xếp của các nàng còn ý nghĩa gì nữa.

Phượng Chiếu Tình nói, "Mẫu thân vội cái gì, cứ chờ mà xem, sắp có trò cười lớn rồi."

Nàng cũng không biết hôm đó ở tiền điện xảy ra chuyện gì, chỉ là lúc Phượng Chiếu Ngọc trở lại thì người hơi nhếch nhác, xiêm y nhăn nhúm, còn dính chút nước nữa.

Tiền điện xảy ra chuyện, mà có mặt ở đó toàn là công tử, lão gia nhà giàu ở mấy thị trấn lân cận thành Hoài Thiên, hắn có làm gì đi nữa cũng sẽ bị mất mặt thôi. Sau này hắn còn mặt mũi nào đi gặp ai Không ai liên quan đến hắn sẽ không đến gặp hắn, lại càng không có ai muốn mời, đến lúc đó chẳng phải hắn sẽ bị cô lập trong hậu viện sao Cũng không khác lắm với giao phó của Lô thị.

—o0o—

Mấy hôm nay, Tiêu Ngự nhờ Bách Linh tìm vài nha hoàn khéo tay giúp hắn chế tạo chỉ từ vỏ cây dâu. Cái gọi là chỉ từ vỏ cây dâu, chính là lột sạch lớp vỏ vàng bên ngoài rồi gia công phần ruột trắng mềm thành sợi nhỏ.

Hì hục cả tuần, cả bầy làm ra được hai hũ chỉ cây dâu. Tiêu Ngự xếp gọn chỉ đã được đun sôi hong khô, quấn chặt miệng mũ, để cái hũ nhỏ vào trong hộp cứu thương, sẵn sàng đối phó bất kỳ tình huống nào.

Tiêu Ngự nghĩ hắn nên tìm một ngày đi gặp Phương thị.

Lúc trước hắn cũng đã nghĩ đến, chỉ cần tìm cách tạo hộ tịch mới, hắn sẽ dẫn Phương thị cùng rời khỏi Phượng gia, dùng thân phận khác mà sinh sống. Không ngờ mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu đã xảy ra việc gian thần bành trướng, dân chúng lầm than, nếu chỉ làm một người bình thường thì chắc kiếm sống cũng là vấn đề lớn.

Lại nói tình hình Phượng gia, hắn cũng không yên tâm để Phượng Chiếu Kỳ lại một mình. Mặc dù Lô thị không có ý xấu với cậu, nhưng chuyện liên quan đến ngôi báu, ai có thể bảo đảm an toàn cho người khác ngoài mình Hắn càng không cho phép tương lai Phượng Vân Ninh đẩy Phượng Chiếu Kỳ vào quan trường, vì Lý gia tiếp tay cho giặc.

Hắn muốn khôi phục thân phận, nhất định phải khôi phục một cách quang minh chính đại, chính thức dùng thân phận ca ca bảo vệ Phượng Chiếu Kỳ, bảo vệ Phương thị.

Không chờ Tiêu Ngự tìm cơ hội vào từ đường thăm Phương thị đã có khách quý đến cửa Phượng gia.

Tam lão phu nhân đang trò chuyện vui vẻ với bầy cháu chắt, đại nương quản sự đột nhiên vào đưa một tấm bái thiếp.

"Lỗ phu nhân Gia quyến của tam phẩm Đô chỉ huy sứ Lỗ đại nhân" Con dâu thứ hai của Tam lão phu nhân liếc nhìn tên trên bái thiếp, nghi ngờ nói, "Nhà hắn xưa nay đâu có qua lại với chúng ta, sao tự nhiên đến đây thăm viếng"

Lỗ đại nhân nhậm chức Đô chỉ huy sứ từ lúc Phượng Vân Phi vẫn còn là một lang trung nhỏ nhoi, khi đó Phượng gia nào có thể với đến Lỗ gia.

Lần này nghe nói Lỗ đại nhân dẫn phu nhân về nhà thăm người thân, ở lại thành Hoài Thiên mấy ngày, nhưng tại sao lại muốn đến bái phỏng nhà mình

Trịnh thị ngồi dưới cười nói, "Cũng đâu có gì lạ, thân phận của Tiểu cô nhà ta là gì Hắn chỉ là một quan tam phẩm thôi mà, ngại gì mà không dám tiếp."

Tam lão phu nhân không vui nhìn Trịnh htị, cảm thấy đứa cháu dâu này chẳng biết cách ăn nói.

"Mở cửa lớn để xe ngựa của Lỗ phu nhân vào. Đi, chúng ta ra ngoài nghênh đón." Tam lão phu nhân đứng lên, đám con dâu lập tức dìu hai bên trái phải, cả bầy nữ nhân đồng loạt ra hướng thùy hoa môn.

Xe ngựa của Lỗ phu nhân dừng tại thùy hoa môn, một thiếu nữ xinh đẹp bước xuống xe, mắt nhìn thẳng vào phía sau Tam lão phu nhân.

Tính tình thiếu nữ sôi nổi hoạt bát, cũng không sợ người lớn, đi thẳng đến hành lễ, "Lão phu nhân mạnh khỏe."

Tam lão phu nhân miễn lễ, tươi cười với nàng.

"Đây là Lỗ đại tiểu thư sao Mau mau ngẩng lên cho ta xem nào. Ôi, nhìn này, đúng là một mỹ nhân, đám chắt nữ của ta nào sánh bằng."

Phu nhân Phượng gia cũng phụ họa theo, Lỗ tiểu thư nhìn một vòng, kéo Tam lão phu nhân hỏi, "Không biết Phượng tỷ tỷ ở đâu ạ"

"Phượng tỷ tỷ" Tam lão phu nhân và mọi người hai mặt nhìn nhau.

Phượng Chiếu Tình dùng khăn che miệng, cười hỏi, "Ở đây ai cũng là Phượng tỷ tỷ hết, không biết Lỗ tiểu thư muốn tìm Phượng tỷ tỷ nào"

Lỗ tiểu thư chưa kịp nói, Lỗ phu nhân đã bước đến, khẽ mắng, "Minh Nguyệt, không được vô lễ." Lại cười với Tam lão phu nhân, "Đứa nhỏ này bị ta chiều hư rồi."

"Nào có, trẻ con phải năng động mới khiến người lớn yêu thích chứ." Tam lão phu nhân không biết nàng đến Phượng gia làm gì, lòng nghi hoặc nhưng trên mặt vẫn nhiệt tình trò chuyện.

"Là Phượng tỷ tỷ đi chùa Bạch Mã đó, nghe nói là Đại tiểu thư nhà mọi người." Lỗ Minh Nguyệt nói, "Phượng đại tỷ tỷ đã cứu mạng ta, ta nhất định phải trực tiếp tạ ơn nàng!"

Lỗ thị gật đầu, Tam lão phu nhân kinh ngạc, Phượng Chiếu Ngọc cứu mạng Lỗ tiểu thư ở chùa Bạch Mã khi nào vậy Sao bà chẳng nghe ai nói gì hết.

Phượng Chiếu Tình đứng đó cứng mặt, Trịnh thị càng tức tối, sắc mặt vặn vẹo, hung dữ trừng con gái lớn xưa nay nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Không phải đã nói hắn bị mất mặt với công chúng sao Nàng chờ nhiều ngày như vậy, lại chờ được Lỗ phu nhân đích thân đến nhà cám ơn tiểu tiện nhân!

30. Chương 30: Thích Khách Đột Kích

Editor: Vện

Tam lão phu nhân dẫn Lỗ phu nhân vào Lạc Phân viện, sai nha hoàn dẫn Lỗ Minh Nguyệt đến Thanh Vân các.

Tiêu Ngự đang nằm trên cái sạp dưới bóng cây đọc sách, tay lật liên tục. Ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện bốn thiếu nữ, ba người mặc trang phục nha hoàn, người còn lại vận y phục sang trọng quý phái, vừa nhìn đã biết thiên kim tiểu thư thế gia đại tộc.

"Đại tiểu thư, có Lỗ tiểu thư đến tìm, lão phu nhân nhờ ta dẫn Lỗ tiểu thư đến đây." Nha hoàn của Tam lão phu nhân cười nói rồi rời đi, chừa lại thiếu nữ ăn mặc phú quý và hai nha hoàn trước mặt hắn.

"Lỗ tiểu thư Chúng ta có biết nhau à" Tiêu Ngự mờ mịt hỏi.

Lỗ Minh Nguyệt dò xét Tiêu Ngự mấy lần, nhăn mũi, không sợ người lạ, nói, "Cái gì vậy, ngươi còn nhỏ hơn ta nữa, vậy mà mấy hôm nay cứ gọi là Phượng tỷ tỷ suốt, thiệt thòi quá đi."

Phượng tỷ tỷ thì sao, hắn còn một Lâm muội muội đấy nhé. Mí mắt Tiêu Ngự giật liên hồi, nhìn Lỗ Minh Nguyệt tự nhiên ngồi xuống cạnh mình.

Lỗ Minh Nguyệt nhìn ánh mắt ngơ ngáo của Tiêu Ngự, nổi điên nói, "Phượng đại tiểu thư thật sự không nhớ ta hả Chính ngươi đã cứu mạng ta mà, sao lại không nhớ ta được chứ!"

Tiêu Ngự ngẫm nghĩ, hèn chi thấy thiếu nữ này quen quen. Chẳng qua khi đó nàng yếu ớt nằm trên đất chùa Bạch Mã, mặt mày trắng xám, so với thiếu nữ đẹp rạng ngời trước mắt này cứ như hai người khác nhau.

"Thì ra là ngươi!"

Lỗ Minh Nguyệt khoác vai hắn, cười nói, "Ta lớn hơn ngươi, ta là tỷ tỷ mới đúng. Không ngờ trong thành Hoài Thiên lại có người thú vị như Phượng muội muội, lần này về đây quả không uổng phí."

Tiêu Ngự bị một thiếu nữ mềm mại thơm tho ôm một cái, hết hồn lùi về sau.

Nam nữ thụ thụ bất tương thân đó Lỗ tiểu thư à!

"Ngươi sao thế" Lỗ Minh Nguyệt thấy hắn né mình như tránh rắn, mất hứng dẩu môi.

Tiêu Ngự cười khan hai tiếng, đâu thể nói giới tính hai người khác nhau, bèn sai Bách Linh đi lấy trà và món tráng miệng, mình thì nhân cơ hội chạy khỏi cái sạp, ngồi vào ghế.

Lỗ Minh Nguyệt rất tốt tính, cũng không giận vì Tiêu Ngự từ chối nhiệt tình của mình, thấy quyển sách y rơi trên sạp, thuận tay cầm lên giở vài trang.

"Ngươi chăm chỉ thật đấy, chẳng trách y thuật giỏi như vậy, có thể cải tử hoàn sinh luôn!" Lỗ Minh Nguyệt mang vẻ mặt sùng bái nói, "Ta không thích nhất là đi học đó, thấy chữ thôi là nhức đầu rồi."

Lỗ Minh Nguyệt vừa nói vừa sờ cổ, hình như không thoải mái lắm.

Tiêu Ngự nhớ lại vết thương trên cổ nàng, không biết đại phu xử lý thế nào rồi Vết cắt dài 2cm, chắc sẽ để lại sẹo. Điều này cũng ảnh hưởng đến hôn nhân của thiên kim tiểu thư nơi đây.

"Để ta xem vết thương thế nào" Tiêu Ngự đến nâng cằm Lỗ Minh Nguyệt, cúi đầu nhìn vết thương trên cổ nàng.

Bé ngoan Lỗ Minh Nguyệt vô cùng phối hợp ngẩng đầu lên, mắt nhìn lên tán cây, nói, "Hai hôm trước hơi đau, giờ thì hết rồi, nhưng mà lâu lâu bị ngứa."

Vết thương được bôi thuốc, dùng băng vải quấn lại. Tiêu Ngự nhẹ tay vạch ra nhìn, thấy vết cắt đã kết vảy.

"Hồi phục rất tốt, sẽ không nhiễm trùng đâu." Tiêu Ngự xếp lại lớp băng, "Nhưng có thể sẽ để sẹo, thật đáng tiếc."

"Không sao hết." Lỗ Minh Nguyệt sờ cổ, chẳng để tâm nói, "Phụ thân nói, nếu một nam nhân vì chút sẹo nhỏ này mà không chịu cưới ta thì chẳng xứng đáng để gả. Nếu không ai thèm lấy thì phụ thân nuôi ta cả đời."

Sau khi thức tỉnh, thấy đám cặn bã Phượng Vân Phi và Phượng Vân Cửu, hiện tại bác sĩ Tiêu vô cùng cảm động vì tìm ra đột phá mới, Lỗ đại nhân đúng là một nam nhân tốt, một người cha hiền!

Lỗ Minh Nguyệt kéo tay áo hắn, "Đúng rồi, ta vẫn chưa biết tên muội muội đó. Ta tên Minh Nguyệt."

Tiêu Ngự nghi hoặc, "Minh Nguyệt Hôm đó Lỗ phu nhân gọi ngươi là Mai Nhi mà."

"À, đó là nhũ danh thôi, mà rốt cuộc ngươi tên gì, đừng nói dễ giận đến nỗi không thèm xưng tên luôn nha." Lỗ Minh Nguyệt quấn quýt.

"Gọi ta là Tiêu Ngự đi."

"À, là Tiểu Ngọc hả, tên muội muội thật dễ nghe."

"..."

Lỗ Minh Nguyệt lại nói, "Phải rồi, mấy hôm nữa thuộc hạ của Lý tri phủ sẽ tổ chức một buổi tiệc chúc mừng đó, Tiểu Ngọc có đi không Chúng ta cùng đi đi."

Tiêu Ngự ngẩn người, "Tiệc chúc mừng"

"Đúng vậy, ngươi không biết hả Lý tri phủ có công dẹp loạn, được thánh chỉ khen ngợi đó." Lỗ Minh Nguyệt nói, "Một đám quan nhỏ nịnh nọt dựa vào chuyện này đãi tiệc chúc mừng. Ta vốn không muốn đi, người Lý gia chẳng có ai tốt đẹp đâu. Nhưng mẫu thân nói họ Lý kia là cấp trên của phụ thân, còn có họ hàng gì đó với Lý tri phủ, dính đến thể diện nên phải đi. Ôi, thật là phiền."

Tiêu Ngự bất đắc dĩ, cô nhóc này cái gì cũng dám nói.

"...Ngươi tiết lộ gốc gác cả nhà cho ta biết, bộ không thấy nghiêm trọng sao"

"Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, ta nhìn là biết ngươi chắc chắn không phải người xấu rồi, có gì mà không thể nói." Lỗ Minh Nguyệt lại xáp đến, Tiêu Ngự vội đứng lên né, Lỗ Minh Nguyệt tiếp tục mất hứng dẩu mỏ.

Ngồi thêm một lát, Tiêu Ngự bị thái độ quá nhiệt tình hào phóng của cô nhóc Lỗ Minh Nguyệt nửa mời nửa dụ đi dự tiệc. Chờ Lỗ tiểu thư cẩn thận dặn đi dặn lại nhất định phải gặp, mang hai nha hoàn dứt khoát rời đi, bấy giờ Tiêu Ngự mới thở phào, vuốt trán, ngồi xuống uống trà.

Đại gia khuê các mà nhiệt tình như lửa cũng khiến người ta khó tiếp thu đó!

Còn bữa tiệc của Lý gia mà Lỗ tiểu thư nói...

Tam lão phu nhân nghe Phượng Chiếu Tình chia rẽ nên chắc chắn sẽ không dẫn hắn ra ngoài, thậm chí không nói cho hắn biết. Nếu không nhờ Lỗ Minh Nguyệt chắc hắn cũng ngu người ở đây.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Tiêu Ngự sẽ không tham gia, nhưng giờ đã biết thế cục rút dây động rừng trong triều. Địa vị của Lý gia hết sức quan trọng, đây còn là tiệc chúc mừng của Lý tri phủ, hắn phải ra ngoài giao tiếp làm quen chứ.

Tiêu Ngự cúi đầu suy nghĩ một hồi, gọi Bách Linh, "Đi bắt Đại thiếu gia đến Thanh Vân các đi, nói ta có việc cần tìm."

Bách Linh rất nhanh đã bắt được Phượng Chiếu Kỳ. Phượng Chiếu Kỳ xa cách bước vào, hừ lạnh với hai người, đứng chắp tay, quay lưng với Tiêu Ngự.

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì"

Tiêu Ngự đá ghế, "Có phạt đâu mà đứng thế Ta không có sở thích ngược đãi đệ đệ. Ngồi đi." Thấy Phượng Chiếu Kỳ vẫn đứng đực ở đó, Tiêu Ngự vỗ bàn một cái.

"Sao vậy Không nghe lời ta à!"

Phượng Chiếu Kỳ bị hắn làm cho hết hồn, bao nhiêu khí thế vất vả lắm mới tích tụ được giờ xì hơi hết, giận mà không dám nói, trừng Tiêu Ngự, hừ lạnh, vén vạt áo ngồi xuống.

Tiêu Ngự cười cười, tự rót trà cho cậu.

"Nào, uống nước trước đã."

Phượng Chiếu Kỳ lạnh mặt nhận lấy, ưu nhã đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Tiêu Ngự nói, "Tìm ngươi tới là có việc muốn nhờ, tiệc chúc mừng của Lý gia ngươi có đi không"

Phượng Chiếu Kỳ gật đầu, không khỏi đắc ý, "Đương nhiên phải đi, ta đại diện cho phụ thân, sự kiện lớn như vậy sao có thể vắng mặt."

Tiêu Ngự gật đầu, "Vậy thì tốt. Ngươi đưa ta một bộ y phục của ngươi, khi đó hai chúng ta phải mặc y hệt nhau, ta sẽ đóng giả ngươi đến tiền viện xem xét. Nhớ phối hợp với hành động của ta, tuyệt đối đừng để người ta phát hiện."

"Cái gì!" Phượng Chiếu Kỳ bị hắn làm cả kinh, suýt phun hết trà, vừa sặc vừa nói, "Tỷ, tỷ muốn làm gì! Tỷ có biết hai chữ nữ tắc viết thế nào không! Nếu bại lộ thì thanh danh của tỷ sẽ mất hết! Đến lúc đó không ai thèm lấy thì phải làm sao!"

Tiêu Ngự nhíu mày né nước bọt của cậu, "Cái gì mà không ai thèm lấy hả Mà nếu không ai thèm lấy thì ngươi không đồng ý nuôi ta sao! Đệ đệ mà đối xử vô tình với tỷ tỷ thế à! Chẳng lẽ ta nhìn lầm ngươi rồi sao"

"Chuyện nào ra chuyện đó!" Phượng Chiếu Kỳ tức đỏ mặt, ngón tay run run chỉ hắn, "Tỷ đừng có gộp làm một!"

Tiêu Ngự đẩy ngón tay cậu về, "Nhưng đúng là vậy mà. Nếu ngươi không muốn giúp ta thì thôi, ta cũng biết ta nhìn lầm ngươi rồi, trong lòng ngươi căn bản đâu có tỷ tỷ này." Nói rồi lắc đầu thở dài, "Thôi thôi, lầm cũng lầm rồi, sau này tỷ tỷ không bao giờ tin ngươi nữa."

"…" Phượng Chiếu Kỳ ôm một bụng oan ức rất muốn khóc thành tiếng!

"Được, ta, làm!" Phượng Chiếu Kỳ cắn răng nói từng chữ một.

Tiêu Ngự cười híp mắt, vỗ đầu cậu, "Giờ mới ngoan này." Nghĩ một chút lại nói, "À phải rồi, ngươi đi nói Tam lão thái gia một tiếng, để Tam lão thái gia dẫn ta theo dự tiệc." Thân phận nữ tử không tiện là ở chỗ này, phải có gia trưởng ra mặt dẫn theo mới có thể quang minh chính đại ra khỏi cổng.

"Sao tỷ không tự đi mà nói!" Phượng Chiếu Kỳ không phục.

Tiêu Ngự xoa đầu ngón tay, "Đại gia khuê các sao có thể không rụt rè như thế."

Rụt rè hả! Có tiểu thư nào rụt rè mà vô lại được như tỷ tỷ cậu không!

"Nhưng muốn đi thì phải có lý do, đâu thể vô duyên vô cớ muốn ra là ra, ta có là đệ đệ tỷ cũng không thể nói."

"Lý do có sẵn mà, nói là ta lớn rồi cần lập gia đình, dẫn ra ngoài gặp gỡ giao lưu với phu nhân nhà khác."

Phượng Chiếu Kỳ nổi quạu, "Hồi nãy ai nói lấy chồng hay không cũng không sao cả!"

Tiêu Ngự phủi tay với cậu, "Thì ra ngươi thực sự hy vọng không ai thèm lấy ta, tỷ tỷ quả thật nhìn lầm ngươi mà."

Phượng Chiếu Kỳ tức điên chạy véo ra khỏi Thanh Vân các, Tiêu Ngự chờ cậu đi xa rồi bò ra giường cười nghiêng ngả.

Đảo mắt đã đến ngày mở tiệc, Tam lão phu nhân quả nhiên dẫn Tiêu Ngự theo, vẻ mặt của Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình khi thấy hắn quả là ngoạn mục.

Tiêu Ngự dặn Bách Linh giấu kỹ y phục của Phượng Chiếu Kỳ, xe ngựa lắc lư gần nửa canh giờ thì ngừng lại, có vẻ nha môn Tri phủ không xa Phượng trạch lắm.

Lý phu nhân đã dẫn một bầy nha hoàn, nhũ mẫu chờ ở cổng, bất thình lình thấy Tiêu Ngự xuống xe, sắc mặt Lý phu nhân thay đổi liên tục, lại tiếp tục nhiệt tình theo hàn huyên với Tam lão phu nhân.

Tam lão phu nhân chỉ dẫn theo hai con dâu và Tiêu Ngự, Phượng Chiếu Tình đi riêng, ngoài nàng ra thì không có chắt nữ nào nữa.

Phượng Chiếu Tình vẫn phát huy ưu điểm như thường ngày, Lý phu nhân lại có dự định riêng, hai ngươi có vẻ thân thiết vô cùng.

Tiêu Ngự vừa theo sau mọi người vừa đánh giá xung quanh. Hậu viện của Lý phủ cũng không thua gì Phượng gia, nhưng sang trọng và phú quý không phải bình thường đâu. Dọc đường có nha hoàn nhũ mẫu qua lại liên tục, hiển nhiên Lý gia rất coi trọng bữa tiệc này.

Khóe mắt của Lý phu nhân lia qua hắn, đầu tiên là chẳng vui vẻ gì, sau là nghi ngờ Phượng đại tiểu thư đi tìm Lạc Nhi của nàng. Mấy ngày qua Lý Lạc quậy um sùm đòi gặp Phượng đại tiểu thư khiến nàng hết sức đau đầu nên Lý phu nhân vô cùng cảnh giác hắn. Nàng gọi một nha hoàn, nhỏ giọng rù rì gì đó, nha hoàn gật đầu, nhẹ chân rời đi.

Lý phu nhân lịch sự mời Tam lão phu nhân đến viện tử chuyên dùng đãi khách, lại dẫn người ra ngoài đón tiếp những phu nhân khác.

Tiêu Ngự nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Lý phu nhân. Nàng nhiệt tình với Tam lão phu nhân như vậy, đủ thấy rõ Phượng Vân Phi và Phượng Vân Ninh đã chôn chặt chân ở thuyền giặc rồi… Đây không phải chuyện tốt.

Tiêu Ngự thừa dịp không ai chú ý, kéo Bách Linh trốn vào chỗ không người qua lại, thành thạo đổi y phục của Phượng Chiếu Kỳ, xõa tóc ra, quấn thành một bó.

Bách Linh nhìn liền sững sờ, chớp chớp mắt, lắp bắp, "Tiểu thư… người… thật là… tuấn tú."

Dáng người thanh thoát, vầng trán sáng sủa, răng trắng môi hồng, người trước mắt rõ ràng là một công tử thế gia, nào còn dáng vẻ nữ tử Nếu không phải tận mắt nhìn tiểu thư đổi y phục mà thấy hắn trực tiếp bước ra thì Bách Linh cũng không nhận ra đây là tiểu thư nhà mình.

Rõ ràng cũng là gương mặt đó mà sao thay đổi nhiều đến vậy

Tiêu Ngự mỉm cười với nàng, cười đến nỗi khiến Bách Linh đỏ mặt, lúng túng cúi đầu.

"Bách Linh, lúc ta không có mặt, ngươi chịu khó đi dạo ở khu vườn cạnh nhà xí đi, nếu có ai tìm ta thì nói ta đi vệ sinh rồi."

Bách Linh gật đầu liên tục, đỏ mặt nói, "Tiểu thư lớn rồi, sau này đừng có nói cái gì nhà xí không nhà xí…"

Tiêu Ngự không nói gì, sửa cổ áo, bước thẳng ra ngoài.

Xuyên qua vườn hoa, đến tiền viện, vừa mới đến cổng đã đụng phải mấy công tử trẻ tuổi đang kết giao với nhau.

Tiêu Ngự muốn tránh mặt, nhưng đám người kia lại chặn hắn lại, "Ồ Phượng huynh nói có chuyện gấp mà, sao trở lại nhanh thế."

Đụng trúng đám hồ bằng cẩu hữu của Phượng Chiếu Kỳ rồi. Tiêu Ngự nổi tính gia trưởng, dùng ánh mắt săm soi đánh giá mấy người trước mắt khiến họ chẳng hiểu gì.

"Phượng huynh làm sao vậy"

"Không sao hết, ta đi lấy khăn giấy." Nói rồi sải bước lướt qua mọi người.

Cả đám hai mặt nhìn nhau, "Nhìn Phượng huynh có vẻ vội vàng…"

Mới đi chưa được vài bước, lại thấy Phượng Chiếu Kỳ tươi cười đi đến, chắp tay nói, "Để chư vị đợi lâu."

"Chiếu Kỳ" Đám hồ bằng cẩu hữu giật nảy mình, luống cuống chỉ hướng Tiêu Ngự vừa rời đi, lại nhìn Phượng Chiếu Kỳ, "Không phải huynh nói đi lấy khăn giấy hả Sao về nhanh quá vậy!"

Phượng Chiếu Kỳ vừa nghe liền hồi hộp, biết họ đã đụng phải tỷ tỷ mình rồi.

Vị này đúng là ngày càng to gan, dám ngụy trang thành cậu ra ngoài náo loạn!

Phượng Chiếu Kỳ tức tối giậm chân trong lòng, bên ngoài thì cười che giấu, "Ờ… Ta… ta giải quyết xong rồi." Phải dùng loại giải thích tự đạp đổ hình tượng thế này, Phượng đại thiếu gia xưa nay cẩn trọng thành thục đau lòng muốn khóc.

Phượng Chiếu Ngọc, tỷ khinh người quá đáng!

Mấy người kia cũng không chú trọng chuyện vặt này, mời Phượng Chiếu Kỳ vào vườn hoa trò chuyện.

Phượng Chiếu Kỳ sợ lặp lại chuyện vừa rồi. Tuy chỉ cần họ không xuất hiện cùng lúc thì người ngoài hẳn sẽ không nghi ngờ, nhưng để tránh gặp phiền toái ngoài ý muốn, cậu nghĩ hay là tránh mặt luôn, để một mình tỷ tỷ quậy phá bên ngoài!

Tiêu Ngự không nghe được nội tâm đang lên án mình của đệ đệ, dọc đường hỏi thăm mấy nha hoàn đường đến tiểu lâu Lý tri phủ thết đãi bá quan, có lẽ sẽ nghe được vài câu hữu dụng.

Với tình cảnh của hắn hiện nay, chỉ cần nghe được tin tức từ bên ngoài, dù là tin gì cũng quý hết.

Phượng Chiếu Kỳ là trưởng tử của Phượng Vân Phi, cháu trai của Phượng Vân Ninh, tuy tuổi không lớn nhưng vẫn rất được coi trọng. Bởi vậy khi hắn vào tiểu lâu liền có mấy viên quan tiến lên thăm hỏi, lúc bọn họ đàm luận chính sự cũng không ngại có mặt hắn.

Người trong phòng có thể chia thành ba nhóm.

Nhóm thứ nhất vây quanh Lý tri phủ chúc mừng. Lý tri phủ này tướng mạo nhìn rất nghiêm túc, chòm râu dài buông trước ngực, y phục chỉnh tề, phong thái hào hoa phong nhã, hai mắt sáng ngời, lịch thiệp đối đáp xã giao với các viên quan, nhìn sao cũng không thấy giống hạng gian thần xảo trá.

Nhóm thứ hai, bao gồm cả hắn, tụ tập thành vòng tròn. Tiêu Ngự đến gần vểnh tai nghe, toàn là mấy lời ca tụng công đức của Lý gia và Đại hoàng tử. Đám quan viên nịnh hót Lý tri phủ bên kia xong cũng qua đây nhập hội. Tiêu Ngự nghe ra được một chi tiết trong lời của bọn họ, có người nói tiểu Thái tử mới năm tuổi yếu ớt từ lúc sinh ra, sức khỏe ngày một sa sút, chỉ sợ không sống nổi đến lúc thành niên. Nếu chẳng may tiểu Thái tử không còn thì Đại hoàng tử được Hoàng đến yêu thương sẽ danh chính ngôn thuận lên làm Thái tử tương lai.

Tiêu Ngự nghe được mùi âm mưu trong đó, nhưng mà chuyện của hoàng gia quá xa với hắn, hắn không xen vào.

Sáu người còn lại chỉ yên lặng ngồi trong góc, ai nấy nhìn tách trà trước mặt, trầm mặc không nói chuyện. Không chỉ không đi nịnh nọt Lý tri phủ mà hắn tình cờ thấy được ánh mắt của họ còn vô cùng khinh thường.

Tiêu Ngự đoán những người này không theo phe Lý đảng. Chỉ là… nhìn cảnh nhộn nhịp bên kia, lại nhìn thiểu số bên này, ở thành Hoài Thiên nho nhỏ này mà còn phát triển thành tình thế như vầy, đủ biết quyền lực của Lý gia bành trướng cỡ nào.

Tiêu Ngự cũng tìm chỗ ngồi, tay cầm tách trà, âm thầm đánh giá sáu người kia.

Nhìn thế cục triều đình hiện nay, rất có thể Lý gia và Lý quý phi sẽ là người chiến thắng, thu gọn thiên hạ vào bàn tay.

Đấu tranh chính trị vốn không có đúng sai, xưa nay thắng làm vua thua làm giặc mà, nhưng bản năng của Tiêu Ngự là phản cảm với người của Lý gia. Có lẽ vì Lý gia và Phượng Vân Ninh ngồi chung một thuyền, cũng có thể vì hắn muốn gặp vị Thái tử non nớt yếu ớt kia.

Bất luận thế nào đi nữa, một đứa trẻ năm tuổi nào có tội gì Nếu nói trời sinh yếu ớt, cũng không biết có ai đứng sau ngấm ngầm làm hại không, Tiêu Ngự cực ghét những kẻ dám dùng thủ đoạn với trẻ nhỏ.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy mấy người trẻ tuổi bước vào, tên dẫn đầu có vẻ hơn hai mươi, nhìn phong độ hiên ngang, một thân chính khí.

Người kia mặc quan phục của Bộ đầu, eo giắt đao thép, theo sau có hai Bộ khoái, đến chắp tay hành lễ trước mặt Lý tri phủ, "Thuộc hạ đã dẫn người tuần tra quanh phủ nha, có sắp xếp đề phòng, bảo đảm an toàn cho chư vị đại nhân." Âm thanh lạnh lẽo, nói xong liền lui qua một bên.

Lý tri phủ không có phản ứng gì với thái độ của gã, người đứng bên cạnh lại chỉ người trẻ tuổi kia mà mắng, "Chu Chiêu! Thái độ này của ngươi là sao! Đại nhân cả phòng này đều là quan lại cấp cao, ngươi lại dám dùng thái độ này à! Thường ngày hung hăng trước mặt bản quan thì thôi đi, bản quan chẳng muốn so đo với ngươi. Ngươi lại dám bất kính với bao nhiêu đại nhân ở đây! Ai cho ngươi lá gan đó hả!"

Tiêu Ngự nhìn người kia, chính là người đã từng làm khách ở Phượng phủ, Hồ tri huyện.

Nếu Chu Chiêu này là Bộ đầu của thành Hoài Thiên thì hẳn là thuộc hạ của Hồ tri huyện, chẳng trách ông ta ra mặt.

Lý tri phủ khoát tay, cười giảng hòa, "Bỏ đi, Chu đại nhân trẻ tuổi tài năng, làm người chính trực, bổn phủ thích nhất người như vậy. Phải có một chút bướng bỉnh mới đúng bản sắc thiếu niên chứ."

Hồ tri huyện nghe Lý tri phủ nói vậy, cùng không nhiều lời nữa, chỉ hung dữ trừng Chu Chiêu.

"Thôi mau đi làm việc đi! Nếu hôm nay xảy ra sơ xuất gì thì bản quan hỏi tội ngươi đấy!"

Chu Chiêu trầm mặc chắp tay, xoay người rời đi.

Đúng là một nam tử hán, Tiêu Ngự gật gù trong lòng.

Có một người ngồi yên lặng trong góc đột nhiên gọi gã lại, Chu Chiêu bảo hai tên Bộ khoái ra ngoài trước, mình thì đến bên kia, chắp tay cúi chào.

"Lỗ đại nhân." Sắc mặt Chu Chiêu hiền hòa hơn rất nhiều.

Lỗ đại nhân Không lẽ có quan hệ gì với Lỗ Minh Nguyệt

Tiêu Ngự lặng lẽ tiếp cận bên kia, nghe họ nói chuyện.

Lỗ đại nhân than thở, "Nhiều năm không gặp mà tính tình vẫn như xưa. Phụ thân ngươi khỏe không"

Chu Chiêu đáp, "Đa tạ Lỗ đại nhân quan tâm, gia phụ rất khỏe."

"Hắn có ý kiến gì về chuyện triều đình không"

Chu Chiêu gật đầu im lặng. Lỗ đại nhân lại hàn huyên với gã vài câu, cuối cùng nói, "Ngươi về nói phụ thân rằng Lỗ Phong ta vĩnh viễn là thuộc hạ của hắn, nếu có gì khó xử tuyệt đối đừng giấu ta."

Chu Chiêu gật đầu, "Đa tạ Lỗ đại nhân." Rồi cáo từ rời đi.

Nói năng không rõ ràng, Tiêu Ngự chẳng tìm được manh mối nào. Thấy Lý tri phủ bắt đầu dẫn mọi người đến yến tiệc, hắn không tiện đi theo, Tiêu Ngự chuẩn bị rút về hậu viện.

Vừa mới lui ra đã gặp Chu Chiêu đang cúi đầu dặn dò Bộ khoái, khóe mắt trông thấy Tiêu Ngự, gã ngẩng lên nhìn hắn.

Tiêu Ngự cảm thấy người trẻ tuổi này là người ngay thẳng nên rất tán thưởng, cười với gã.

Không ngờ Chu Chiêu lại bước đến, đánh giá hắn từ trên xuống dưới, ánh mắt không được hiền hòa cho mấy.

Tiêu Ngự chẳng hiểu gì, không lẽ người này có quan hệ gì với Phượng Chiếu Kỳ

Lại nghe Chu Chiêu lạnh lùng hỏi, "Phượng đại thiếu gia mà đi nghe trộm người khác nói chuyện sao"

Tiêu Ngự hơi ngượng, hồi nãy cứ tưởng mình cẩn thận lắm, ai dè bị người ta phát hiện, mặt hơi đỏ lên.

"Xin lỗi, ta không có ý xấu đâu, chỉ là..."

Chu Chiêu không nghe hắn nói, cắt ngang, "Chứ không phải Phượng thái y muốn ngươi đi tìm chứng cứ phạm tội giao cho Lý quốc trượng, trị tội Chu gia hả Vậy là nhờ không đúng người rồi." Nói xong khinh bỉ nhìn Tiêu Ngự, ấn chuôi đao vào, bỏ đi.

Ra là vấn đề lập trường chính trị chứ không phải ân oán cá nhân, vậy thì hết cách. Tiêu Ngự hơi bất đắc dĩ, cũng không tiện đi giải thích, đành quay về hậu viện.

Vừa ra đến thùy hoa môn liền bị Phượng Chiếu Kỳ núp ở trong kéo vào, giận dữ nói, "Đi đâu mà lâu quá vậy!"

"Rồi rồi, đổi lại cho ngươi nè, vừa đúng đến giờ ăn. Đói không, ngoan nào, nhanh đi ăn đi, ăn xong rồi về." Tiêu Ngự vỗ má Phượng Chiếu Kỳ, dụ dỗ cậu.

Phượng Chiếu Kỳ đỏ mặt, hất tay hắn ra, "Đừng có coi ta như con nít. Tỷ cũng quá to gan rồi, mau đổi lại y phục, đừng để người ta phát hiện!"

Tiêu Ngự gật đầu, bấy giờ Phượng Chiếu Kỳ mới yên tâm đến đại sảnh dự tiệc.

Tiêu Ngự vào trong vườn tìm Bách Linh, lại tìm nơi vắng người đổi đồ, giao cho Bách Linh cất kỹ, sửa sang tóc, thở ra một hơi.

"Đi, chúng ta về..."

Còn chưa nói hết, bỗng nghe có tiếng hô hào dồn dập từ bên ngoài.

"Người đâu! Có thích khách! Bảo vệ đại nhân!" Tiếng hô còn chưa dứt đã bị âm thanh đao kiếm chạm nhau cắt ngang.

Tiêu Ngự ngẩn người, không ngờ trời chưa tối mà thích khách đã xuất hiện, cũng liều lĩnh lắm đây. Nhưng mà lúc này mới là thời điểm người ta lơ là, chỉ sợ khiến thích khách đắc thủ.

Tiêu Ngự dẫn Bách Linh chạy đến sảnh tiếp khách, Lý phu nhân đang sai chúng nô tỳ an ủi những người bị hoảng hốt.

"Mọi người đừng sợ, hôm nay Hồ tri huyện đã nhờ Chu bộ đầu bố trí phòng thủ, nhất định sẽ bắt được thích khách!"

Nhưng lời an ủi của nàng chẳng có tác dụng gì, đám nữ quyến vẫn sợ vô cùng, người muốn chạy ra ngoài, người muốn núp vào trong, có người còn bị ngã, hết sức hỗn loạn.

Cứ tiếp tục như vậy thì thích khách chưa đến mà những người này đã tự làm mình bị thương rồi.

Tiêu Ngự cất giọng, "Mọi người không cần phải sợ! Thích khách nhắm vào Lý tri phủ, sẽ không tấn công nữ quyến ở hậu viện đâu! Nếu muốn bắt con tin cũng sẽ bắt Lý phu nhân thôi, các ngươi sợ gì chứ!"

Hắn vừa nói xong, mọi người nghe thấy rất có lý.

Đúng vậy, lúc trước Lý tri phu giết rất nhiều phản đồ, thích khách này nhiều khả năng là tàn dư trốn được tìm hắn báo thù, đâu có liên quan gì đến các nàng. Các nàng còn sợ cái gì

Chỉ có Lý phu nhân là sắc mặt không dễ nhìn, để hai nha hoàn dìu mình, không biết vì tức hay vì sợ mà chân mềm oặt suýt ngã ngửa, hung dữ trừng Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đoán không sai, thích khách chỉ nhắm vào Lý tri phủ ở tiền viện. Đám nữ quyến ở hậu viện sau một trận náo loạn đã dần bình tĩnh lại.

Ở đây không có đồng hồ đeo tay, Tiêu Ngự đoán tầm một tiếng trôi qua rồi, có một nô bộc chạy vào báo cáo với Lý phu nhân, "Phu nhân, thích khách đã bị bắt! An toàn rồi!"

Lý phu nhân thở phào, lại hỏi, "Lão gia sao rồi Lão gia có bị thương không"

Tên nô bộc lắc đầu, "Lão gia không sao hết, đã có Chu bộ đầu bảo vệ. Nhưng Chu bộ đầu bị trọng thương, cánh tay gần như bị chém đứt. Giờ đang gấp rút mời đại phu toàn thành đến trị thương cho Chu bộ đầu! Lão gia còn nhờ ta hỏi phu nhân, thuốc trị thương mang từ kinh thành về có còn không, mau mau lấy ra cầm máu trước đã."

Tên nô bộc nói xong liền chạy mất, Lý phu nhân lập tức gọi người vào kho tìm thuốc. Tiêu Ngự giật mình, chạy ra ngoài.

"Tiểu thư tính làm gì vậy!" Bách Linh chỉ lơ là một chút đã thấy tiểu thư nhà mình chạy mất, bực bội giậm chân, vội vã đuổi theo.

Tiêu Ngự quay đầu hô, "Bách Linh, tìm ai cưỡi ngựa về nhà mang hộp cứu thương đến cho ta! Nhanh lên!" Nói rồi sải đôi chân dài đi mất, rất nhanh đã bỏ xa Bách Linh.

Bách Linh dừng lại, thuận tay kéo một phụ nhân đang lướt qua mình, "Đại nương, mau cho người đem ngựa đến cho ta, ta biết nơi có thần y!"

Hậu trường.

Tên công nào đó: Lông Xù, qua đây, chúng ta cùng yên lặng theo dõi mẹ ngươi nào.

Lông Xù: Gâu!

Bác sĩ Tiêu: = =

Ngoài lề:

Tiêu Ngự đồng âm với Tiểu Ngọc, tác giả đặt tên có ngụ ý ghê.

#Team_Phượng_Chiếu_Kỳ.

31. Chương 31: Ta Là Đại Phu

Editor: Vện

Tiêu Ngự chạy vọt đến tiền viện, lần này không đội mũ mạng, khách khứa trong sân kinh ngạc nhìn thiếu nữ lướt qua trước mắt.

Phượng Chiếu Kỳ vừa thấy hắn, mí mắt giật muốn rụng luôn, vội vã đến kéo hắn vào góc vườn, đẩy vô tường, giang tay ngăn cản ánh mắt người khác, tức ***g lộn trầm giọng quát, "Tại sao lại đến đây! Còn dám chạy lộ liễu như vậy, sợ người khác không biết mình là ai sao!"

Bây giờ Tiêu Ngự không có tâm trạng đùa giỡn Phượng Chiếu Kỳ, nắm tay cậu nói, "Nghe nói có người trọng thương hả Đang ở đâu vậy"

Phượng Chiếu Kỳ cũng biết tỷ tỷ mình đã cứu hai mạng người, bất đắc dĩ nói, "Danh y cả thành Hoài Thiên đều đến đây rồi, Tần lão đại phu và Tần tiểu đại phu cũng có mặt, không có chuyện của tỷ đâu, mắc gì phải đến đây."

"Ta biết, nếu không có chuyện gì thì ta sẽ không lên tiếng đâu." Tiêu Ngự cười, giật tay áo Phượng Chiếu Kỳ, "Dẫn ta đi xem chút thôi."

Phượng Chiếu Kỳ thở dài thật dài, biết không thuyết phục được tỷ tỷ, tự cậu dẫn hắn theo chắc cũng không sao đâu, cậu lục ra hai cái khăn, chồng lên nhau đưa cho Tiêu Ngự che mặt.

Tiêu Ngự không còn gì để nói, mặc cho cậu muốn làm gì làm.

"Tự nhiên mang theo hai cái khăn làm gì thế Hay là có khuynh hướng kỳ lạ gì." Tiêu Ngự nhìn cậu.

Phượng Chiếu Kỳ không biết "khuynh hướng kỳ lạ" trong miệng hắn là cái gì mà cũng đoán được là chẳng tốt đẹp đâu, phủ nhận theo trực giác, "Đó không phải của ta!"

Tiêu Ngự nghi ngờ, "Vậy của ai"

Phượng Chiếu Kỳ nhanh tay cột khăn che mặt hắn lại, kéo Tiêu Ngự ra ngoài.

"Đi thôi, nói nhảm nhiều quá, phiền ghê!"

Phượng Chiếu Kỳ dẫn Tiêu Ngự vào một gian phòng nhỏ, đám người Lý tri phủ đứng bên ngoài, nha hoàn bưng chậu nước nóng ra vào liên tục, loáng thoáng thấy được khăn vải dính máu.

Nhìn qua cửa sổ mở phân nửa có thể thấy Chu Chiêu đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo.

Ống tay áo bên phải bị cắt, lộ ra cánh tay bị thương, máu thịt be bét, nhìn vô cùng đáng sợ.

Phượng Chiếu Kỳ hơi nhíu mày, mùi máu tanh làm cậu rất khó chịu, quay lại nhìn Phượng Chiếu Ngọc kế bên, thấy mặt hắn chẳng có gì khác thường, còn quan sát rất chăm chú.

Vị tỷ tỷ này rốt cuộc đã lớn lên trong hoàn cảnh gian khổ thế nào Nhìn cảnh tượng như vầy mà mặt vẫn không biến sắc. Lần đầu tiên Phượng Chiếu Nghi cực kỳ nghi ngờ có phải Phượng tam phu nhân đã làm gì quá đáng với tỷ tỷ hay không, hắn không giống các tiểu thư bình thường chút nào, cứ như đã quá quen với những tình huống thế này.

Tiêu Ngự thấy trên cánh tay Chu Chiêu được cột một lớp băng vải, vết thương nứt toạc làm đôi, gần như bị vật sắc bén cắt đứt lìa, chỉ còn một mẩu da nối liền thôi.

Lớp băng vải chắc dùng để cầm máu, các đại phu xử lý kịp thời, Chu Chiêu thân là con nhà võ nên cũng hiểu một ít về cách cấp cứu, bởi vậy nhìn gã không có vẻ mất máu quá nhiều, chỉ khép hờ mắt dựa thành giường.

Cổ đại không có biện pháp gây mê, vết thương chắc chắn rất đau, vậy mà Chu Chiêu chẳng nói năng gì, cứ như người bị thương không phải là mình, không biết nên khen gã là nam tử hán hay thích thể hiện nữa.

Mấy vị đại phu đang bàn luận cách chữa trị, hiện tại có hai phương án đưa ra nhưng không ai chịu nhường ai.

"Ta nghĩ nên dùng biện pháp của Trình đại phu, đầu tiên là cắt bỏ phần tay bị đứt, áp lửa cầm máu, lại áp dụng phù chính khu tà (*), dùng nửa cân hoa thạch lựu, một cân vôi, giã vụn bôi lên vết thương rồi băng lại. Sau đó cứ dò mạch kiểm tra, nếu trong vòng ba ngày mà không sốt cao, vết thương cũng không mưng mủ thì có thể an tâm điều dưỡng rồi."

(*) Phù chính khu tà (Thuật ngữ Đông y): Nâng cao chính khí tiêu trừ bệnh tà.

Tiêu Ngự thấy Tần lão đại phu là người duy nhất lắc đầu không đồng ý, "Không được không được, phương pháp áp lửa rất đau đớn, con người làm sao chịu nổi. Huống hồ vết thương này lớn như thế, sẽ càng khổ sở, thế này mà trị thương cái gì, là dụng hình mới đúng."

"Vậy Tần lão đại phu nghĩ thế nào"

""Thương Khoa Bổ Yêu" có ghi, vết thương do đao kiếm, nhẹ thì phải dùng vải bông cầm máu, nặng như da thịt đứt lìa thì phải đắp bột thuốc, băng lại thật chặt, bọc thêm khăn vải sạch, đổi thuốc hằng ngày cho đến khi vết thương lành hẳn."

Trình đại phu lại nói, "Phương pháp của Tần lão đại phu tuy nhẹ nhàng nhưng với điều kiện là vết thương có thể tự khép miệng, còn tình huống máu thịt lộ cả ra ngoài, nếu bị tà khí nhập thể thì sợ thuốc và châm cứu không có tác dụng đâu!"

Nhất thời không ai thống nhất được ý kiến. Chu Chiêu mở mắt, ngắt lời họ, "Chư vị đại phu khỏi cần thương nghị, cách nào giúp mau lành thì cứ áp dụng đi. Chỉ đau chút thôi mà, tại hạ chịu được."

Các vị đại phu hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Tần lão đại phu lắc đầu lùi qua một bên. Trình đại phu dặn đồ đệ chuẩn bị lò lửa, rượu mạnh và que hàn, mình thì cầm dao bén, chuẩn bị cắt rời đoạn cánh tay bị chém.

Thật sự muốn dùng cách áp lửa để chữa sao!

Tiêu Ngự trợn to mắt. Áp lửa đúng là có thể cầm máu, còn có thể chống nhiễm trùng ở mức độ nào đó, nhưng miệng vết thương lớn như vậy, lại không được gây mê, ai chịu được loại đau đớn đó chắc không phải người nữa. Lại nói, chẳng may Trình đại phu sơ suất, áp lửa quá nặng hoặc quá nhẹ thì lúc đó vết thương không chỉ là vết cắt do đao kiếm mà còn thêm bị phỏng nữa, càng khó chữa hơn.

"Chờ đã!" Mắt thấy dao của Trình đại phu sắp sửa hạ xuống tay Chu Chiêu, Tiêu Ngự vội lên tiếng cản lại.

Không chờ Tiêu Ngự vào phòng, lúc này Lý phu nhân dẫn một đám người từ ngoài cửa đi vào, tay cầm một hộp gỗ đưa đến trước mặt Lý tri phủ.

"Lão gia, đây là thuốc trị thương mang đến từ kinh thành! Toàn là phần thưởng từ trong cung, tất cả đều nằm trong này." Lý phu nhân thở hồng hộc, nói.

Lý tri phủ đưa cái hộp cho đại phu trong phòng, thấy một thiếu nữ dùng khăn che mặt đứng cạnh cửa, liền nhíu mày nói, "Tiểu cô nương đi chỗ khác chơi đi, đừng cản trở các đại phu trị thương cho Chu bộ đầu."

Phượng Chiếu Kỳ vội chắn trước người Tiêu Ngự, hành lễ với Lý tri phủ, "Tri phủ đại nhân, đã mạo phạm rồi. Đây là gia tỷ, nàng cũng biết chút y thuật, lại lo lắng cho vết thương của Chu bộ đầu nên mới thất lễ. Mong đại nhân đừng trách, vãn bối sẽ dẫn nàng đi ngay."

Lý tri phủ gật đầu, không nói thêm nữa. Phượng Chiếu Kỳ lôi Tiêu Ngự qua một bên, thấp giọng nói, "Ta biết tỷ nóng lòng muốn cứu người. Nếu là người khác thì ta sẽ không ngăn cản. Nhưng tỷ không thể lỗ mãng với người của Chu gia. Nếu chữa được thì không sao, còn không, Chu gia rất oán hận Phượng gia, lúc đó người Chu gia chắc chắn cho rằng tỷ cố ý hãm hại Chu Chiêu, sợ sẽ khơi mào trận chiến giữa hai gia tộc."

Tiêu Ngự nhớ lại những lời Chu Chiêu từng nói với hắn. Việc Chu gia thất thế, phải quy phục Lý gia dường như có dính dáng đến Phượng Vân Phi, vậy nên Chu Chiêu mới hận người của Phượng gia đến thế. Nếu hắn không chữa khỏi cho Chu Chiêu thì chỉ sợ đúng như lời Phượng Chiếu Kỳ, khơi mào trận chiến hai tộc Phượng Chu.

Còn nói chuyện có thể chữa khỏi hay không, nếu nằm trên bàn mổ ở hiện đại, có kính hiển vi, có các loại thiết bị điện tử, có y tá chuyên ngành, quan trọng nhất là có thuốc kháng sinh thì vết thương do kim loại gây ra chỉ cần giải phẫu chút là xong, không khó chút nào.

Nhưng bây giờ, dưới tình huống chẳng có cái gì hỗ trợ...

Phượng Chiếu Kỳ hỏi, "Ta chỉ hỏi một câu, tỷ nắm chắc bao nhiêu phần!"

Tiêu Ngự rũ mi, "Năm trên mười."

Không biết Phượng Chiếu Kỳ thất vọng hay yên tâm mà thở ra, ôm vai Tiêu Ngự nói, "Nếu đã vậy, tỷ tỷ, tỷ không thể trị thương cho hắn."

Đại phu trong phòng tạm thời chưa đụng đến vết thương của Chu Chiêu mà mở hộp của Lý phu nhân trước. Sau khi bàn bạc, các đại phu lấy một ít thuốc trong đó pha vào nước sôi cho Chu Chiêu uống. Không lâu sau Chu Chiêu cảm thấy choáng váng, không còn tỉnh táo nữa.

"Vầy thì có thể giảm được chút đau đớn cho Chu bộ đầu." Tần lão đại phu than.

Tiêu Ngự còn đang suy nghĩ, đột nhiên có người vỗ vai hắn một cái. Quay lại nhìn thì thấy là Lỗ Minh Nguyệt đội mũ mạng.

"Thì ra ngươi chạy đến đây, chẳng trách ta tìm khắp nơi không thấy." Lỗ Minh Nguyệt nhiệt tình kéo tay Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ mặc nàng lôi kéo, thấy ngoài cửa có rất nhiều người, các tiểu thư đều đeo lụa che mặt.

"Sao đến đây hết trơn vậy" Tiêu Ngự khó hiểu.

Lỗ Minh Nguyệt bĩu môi, "Ta là tới tìm ngươi, các nàng là tới cầu phúc."

"Cầu phúc"

Lỗ Minh Nguyệt nói, "Đúng vậy, nghe nói Chu bộ đầu vì bắt thích khách mà bị thương nặng, vừa hay có một tiểu thư theo Trần sư thái học kinh Phật nên nàng nói muốn đến đây đọc kinh cầu phúc cho Chu bộ đầu. Các tiểu thư khác thì rảnh không biết làm gì nên cũng đi theo."

Trong hành lang cạnh cửa đứng đầy một bầy thiếu nữ thanh xuân phơi phới, thấp giọng niệm kinh. Bài kinh cổ đại mang hơi thở xa xưa và nghiêm trang phát lên, dường như thật sự xua tan được bầu trời u tối vẩn đục, ánh mắt người trong viện tử nhìn những thiếu nữ ôn hòa đi rất nhiều.

Mặc kệ các nàng chỉ đơn thuần là quan tâm người bị thương hay có mục đích gì khác thì bài kinh kia thật sự có sức mạnh gột rửa lòng người.

Trình đại phu cầm dao bén đến bên giường, để hai đồ đệ đè Chu Chiêu lại, chuẩn bị ra tay cắt rời đoạn cánh tay.

Tuy Chu Chiêu đang ở trạng thái nửa hôn mê nhưng tinh thần của người học võ vẫn giữ lại cho gã một chút tỉnh táo. Gã hé mắt nhìn cánh tay phải của mình, trên mặt cuối cùng cũng hiện ra vẻ bất lực và đau khổ mà khi tỉnh táo tuyệt đối sẽ không lộ ra.

Tiêu Ngự thấy Chu Chiêu như vậy, tảng đá trong lòng càng nặng hơn.

Chu Chiêu là người học võ, lúc đối mặt với Lý tri phủ cũng không giấu tính cách kiệt ngạo bất tuân, chưa nói vì Lý tri phủ là người của Lý gia, quan trọng hơn, gã có hãnh diện của riêng mình. Gã hãnh diện tài hoa và võ công của mình. Đả kích mất đi một cánh tay phải đối với gã e còn sâu sắc hơn người bình thường gấp trăm lần.

Tầm nhìn mơ hồ thấy mũi dao đã sắp chạm vào vết thương rách toác máu thịt bầy nhầy, Chu Chiêu cắn chặt răng, cố chấp không muốn nhìn nơi khác.

Gã không sợ mất cánh tay phải, điều gã sợ nhất là bị mất nhuệ khí và kiêu ngạo của mình.

Gã là võ nhân, từng là vị thiếu niên Tướng quân hăng hái, trẻ trung nhất, nhưng chỉ vì Hoàng đế ngu ngốc bị quyền thần che mắt mà khiến cả gia tộc bị liên lụy.

Nếu trời cao thấy gã mất mát như vậy vẫn chưa đủ, còn muốn tiếp tục cướp đoạt lòng kiêu hãnh còn sót lại thì gã nhất định phải nhìn tận mắt nó bị hủy hoại như thế nào.

Chu Chiêu cảm nhận được lưỡi dao lạnh lẽo, gã cũng không thấy đau, tầm mắt dần bị màu máu bao trùm.

Trong tình cảnh như vậy, một âm thanh trong trẻo như cất lên từ phía chân trời đen tối, vọng vào tai gã, "Chờ đã, đó chưa phải phương pháp chữa trị tốt nhất, ta có thể bảo toàn cánh tay của hắn!"

Là mơ hay sao Giọng kia nói… có thể bảo toàn cánh tay gã

Chu Chiêu cảm thấy gánh nặng vơi bớt, một chút yếu đuối dần sâu tận đáy lòng đột ngột trỗi dậy.

Gã không sợ thất bại, cũng không sợ mất mát, gã thật sự không sợ. Chỉ cần còn sống được một ngày thì gã vẫn không từ bỏ nỗ lực, không từ bỏ hoài bão của mình. Gã gánh vác hy vọng của toàn bộ Chu thị nên dù có gặp khó khăn nào gã cũng nhất quyết không lùi bước.

Nhưng mà, nếu thật sự có thể giữ lại được, nếu có người thật sự giúp gã giữ lại niềm kiêu hãnh này, nếu thật sự có một người có thể giúp gã…

Ý thức của Chu Chiêu không chống đỡ tác dụng thuốc lâu hơn được nữa, hoàn toàn hôn mê.

Sắp cắt được hai, ba lần rồi, Trình đại phu cầm dao nóng nảy, cáu kỉnh nhìn người vừa lên tiếng ngăn cản. Thấy chỉ là một thiếu nữ ăn vận như tiểu thư, Trình đại phu càng tức hơn.

"Một tiểu nha đầu thì biết cái gì! Đừng quấy nhiễu chúng ta cứu người!"

Tần lão đại phu bất ngờ, "Đây là… Phượng đại tiểu thư"

Tần Cánh vội vã nghênh đón, cúi đầu thi lễ, mắt không dám nhìn Tiêu Ngự, ngữ khí hết sức vui mừng.

"Lẽ nào Phượng đại tiểu thư có cách chữa trị tốt hơn"

Hắn chứng kiến tận mắt Phượng đại tiểu thư cứu sống người chết đuối, còn nghe nói Phượng đại tiểu thư rạch cổ họng cứu người bị trúng độc ở chùa Bạch Mã, Tần Cánh cảm thấy y thuật mà Phượng đại tiểu thư biết khác với bọn họ, biết đâu lần này lại tạo thêm kỳ tích!

Trình đại phu tức tối, "Tần tiểu đại phu, ngươi sao lại đi tin tưởng một tiểu nha đầu nói nhảm! Cho nàng thêu hoa thì còn được, để nàng trị bệnh cứu người sao, đúng là chuyện cười!"

Tiêu Ngự cất bước vào phòng, Phượng Chiếu Kỳ vội cản lại, "Tỷ tỷ, lời ta nói vừa rồi tỷ không nghe hay sao!"

Tiêu Ngự thở dài, nhìn Phượng Chiếu Kỳ, "Chiếu Kỳ, lời ngươi nói ta đều nghe. Nhưng ta cảm thấy những chuyện đó chẳng quan trọng."

Phượng Chiếu Kỳ trừng mắt, "Tỷ thấy không quan trọng! Thương thế của hắn nặng như vậy, lỡ mà không chữa được thì tỷ sẽ khiến hai tộc bùng nổ chiến tranh đấy! Tỷ còn nói những chuyện đó không quan trọng à!"

"Đúng, không quan trọng." Tiêu Ngự lạnh mặt nhìn cậu, "Nếu ta quyết định không chữa cho hắn thì cũng không phải vì… lý do không tiện giải thích, mà sẽ vì ta cảm thấy cách chữa trị của người khác thích hợp hơn."

"Vậy ý của Đại tỷ là cứ làm những gì mình muốn, khỏi cần để ý đến gia tộc sao" Một giọng nói đột ngột xen vào, Phượng Chiếu Tình đội mũ mạng tím nhạt, thướt tha bước ra từ chỗ các thiếu nữ đọc kinh.

Tiêu Ngự nhìn nàng, "Đây là nghĩa vụ của thầy thuốc, không phải làm loạn."

"À, vậy Đại tỷ muốn nói mình là đại phu à" Phượng Chiếu Tình cười khẽ, "Ta cho là mọi người đều biết Phượng đại tiểu thư là lá ngọc cành vàng, kiều nữ danh gia, từ khi nào lại biến thành đại phu rồi Các đại nhân ở đây toàn là người quen biết, không biết chư vị đại nhân phải xử sự thế nào với một thiên kim tiểu thư có thể hóa thân thành đại phu bất cứ lúc nào"

"Ngũ muội, đừng nói nữa." Phượng Chiếu Kỳ cau mày ngắt lời Phượng Chiếu Tình.

Cậu muốn cản tỷ tỷ mình cứu người vì nghĩ đến lập trường đối lập của hai nhà Phượng Chu. Nếu không vướng phải băn khoăn này, nếu tỷ tỷ nắm chắc chữa khỏi cho Chu Chiêu thì cậu sẽ dốc lòng ủng hộ. Nhưng trong lời của Phượng Chiếu Tình tràn đầy châm chọc, thậm chí còn khích người khác chửi rủa tỷ tỷ mình. Sao Phượng Chiếu Tình có thể làm ra chuyện như vậy chứ!

Đã có mấy đại nhân bên phe Lý tri phủ chỉ trích Tiêu Ngự.

"Vậy mà Phượng đại tiểu thư còn nói không muốn làm loạn, nói cái gì mà có thể bảo toàn cánh tay của Chu bộ đầu, muốn lấy lòng mọi người đến thế à Cánh tay của Chu bộ đầu đã thành như vậy, làm sao giữ lại được nữa Nếu để ngươi quấy rối, cuối cùng không chỉ kéo dài thời gian chữa trị cho Chu bộ đầu mà thanh danh của ngươi cũng bị liên lụy."

Gương mặt Phượng Chiếu Tình giấu sau lớp màn hiện ra nụ cười.

Nàng thật sự muốn ngăn cản Phượng Chiếu Ngọc ra tay cứu người không phải vì không tin Phượng Chiếu Ngọc chữa không được, mà ngược lại, nàng sợ hắn thật sự chữa khỏi cho Chu Chiêu.

Không biết tại sao mà trực giác của nàng mách bảo rằng vị Đại tỷ này không nói bậy, hắn có thể chữa khỏi vết thương như vậy.

Đến lúc đó chẳng phải hắn sẽ được phong quang vô hạn sao! Đại phu nhân giao nhiệm vụ cho mẫu thân nàng giam giữ hắn, giờ hắn đã thoát khỏi lao tù, sao nàng có thể cho hắn cơ hội nổi trội nữa chứ!

Tiêu Ngự không màng dư luận của người ta, nhưng sốt ruột không biết lúc nào Bách Linh mới đem hộp cứu thương đến.

Thời tiết hiện tại mát mẻ, thời gian Chu Chiêu bị thương chưa đến nửa tiếng, đoạn cánh tay bị đứt vẫn trong điều kiện tươi sống.

Trước mắt có chồng chất trở ngại không cho hắn vào phòng, Tiêu Ngự gọi Tần tiểu đại phu trước mặt, nhỏ giọng dặn dò, "Tần đại phu, có chút việc muốn nhờ ngươi làm. Cho người chuẩn bị nước nóng, nước đun sôi để nguội, càng nhiều càng tốt. Kiếm một ít muối và một cái cân nhỏ. Thêm hai bộ y phục sạch, khăn trùm đầu, khăn che mặt, vải trải giường sạch. Đúng rồi, nếu còn dụng cụ giải phẫu thì đem đi nấu đi, làm đồ dự phòng."

Tần tiểu đại phu rất tin tưởng hắn, tuy không biết hắn muốn làm gì nhưng vẫn nghiêm túc lắng nghe, chờ Tiêu Ngự nói xong lập tức chạy đi chuẩn bị.

Trình đại phu giận dữ nói với Tần lão đại phu, "Tần Cánh bị cái gì vậy! Sao lại nghe lời con nhóc kia!"

Lý phu nhân thấy tình hình hỗn loạn, nhìn Lý tri phủ một chút, vội nói, "Được rồi được rồi, các vị đừng tụ tập ở đây nữa, để các đại phu tập trung chữa trị cho Chu bộ đầu đi."

Phượng Chiếu Tình cũng nhỏ nhẹ nói, "Đúng vậy, hãy để chỗ này cho các vị đại phu đi, cũng đừng để người thường múa rìu qua mắt thợ, tự bôi nhọ thanh danh của mình, thật xót xa."

Lý phu nhân tấm tắc gật đầu, "Phượng ngũ tiểu thư nói rất hay. Lão gia thấy đúng không" Nàng nói với Lý tri phủ, chờ Lý tri phủ đáp lại.

Lý tri phủ hơi do dự nhìn Tiêu Ngự. Hắn cũng không tin tiểu cô nương này có bản lĩnh cao như vậy, có thể nối được cánh tay cụt, nhưng nhìn biểu hiện của Phượng đại tiểu thư, người làm quan lâu năm trải bao sóng to gió lớn như hắn mà vẫn không thể nhìn rõ.

"Phượng đại tiểu thư có chắc chắn chữa khỏi cho Chu Chiêu không" Lý tri phủ hỏi.

Không chờ Tiêu Ngự mở miệng, Phượng Chiếu Tình đã cười đáp, "Không hề. Ta với nàng cùng nhau lớn lên, ta biết rõ nhất, nàng căn bản đâu có được học y thuật."

Tiêu Ngự nhìn Phượng Chiếu Tình, Phượng Chiếu Tình cũng cười khiêu khích sau lớp mũ mạng nhìn lại.

Quả nhiên, Lý tri phủ trầm ngâm một hồi, nói, "Chữa thương không phải trò đùa, Phượng đại tiểu thư nên lui ra đi…"

Hắn còn chưa nói hết, một bóng dáng nho nhỏ đột nhiên vọt vào từ cửa viện, ôm cứng đùi Lý tri phủ.

"Phụ thân! Người tin Phượng đại tiểu thư đi! Nàng có thể làm được! Nàng có thể! Chính nàng đã cứu sống con! Con tin tưởng nàng!" Lý Lạc lớn tiếng nói rồi nhìn trộm Tiêu Ngự, âm thầm dẩu mỏ.

Một tên béo tròn cố gắng chen lấn từ đám đông chui ra, tự cho là phóng khoáng phe phẩy quạt, cất giọng, "Đúng vậy, bản công tử cũng có thể làm chứng cho Phượng đại tiểu thư! Y thuật của Phượng đại tiểu thư cao siêu, người thường tuyệt không bì được!"

Đám theo đuôi cuống quýt phụ họa, "Tam thiếu còn nói vậy, ai dám không tin chứ!"

"Ngươi! Thằng phá của này, ngươi lại ra ngoài làm gì!" Vị lão gia vừa rồi mắng mỏ Tiêu Ngự chỉ Trương tam thiếu gia, nhảy đông đổng.

Trương tam thiếu gia quắc mắt nói, "Phụ thân, lần này nhi tử vì người chứ không vì mình, người đã sai khi chỉ trích Phượng đại tiểu thư! Người xem thường Phượng đại tiểu thư sẽ phải trả giá đắt!" Đây chính là bài học chính Trương tam thiếu gia lĩnh hội, quả thật đau thấu tim gan!

Phượng Chiếu Tình không ngờ có nhiều người đỡ lời cho Phượng Chiếu Ngọc như vậy, cười lạnh nói, "Quả là Đại tỷ thủ đoạn cao minh, dựa vào y thuật mà chiêu mộ không ít người quý mến, bây giờ nhiều người đỡ cho tỷ như vậy, chẳng trách Đại tỷ một mực muốn chữa trị cho Chu bộ đầu."

Trương tam thiếu gia xưa nay thích hoa thơm cỏ lạ, lúc này quắc mắt trừng Phượng Chiếu Tình.

"Sao tiểu thư đây ăn nói nghe hẳn học quá vậy! Dùng miệng bôi nhọ thanh danh người khác là thủ đoạn của đám đại gia khuê các đó hả! Ta thấy ngươi rõ ràng là đố kỵ với y thuật cao siêu của Phượng đại tiểu thư!"

"Ngươi nói bậy, ai đố kỵ với nàng hả!" Phượng Chiếu Tình tức giận lên giọng.

Trương tam thiếu gia nhổ một cái, "Ngay từ đầu ngươi đã chỉ cây dâu mắng cây hòe, ngươi cho là không ai hiểu sao! Đừng xem mọi người toàn là kẻ ngốc! Có đứa ngu mới tin lời gây xích mích của ngươi mà không tin y thuật của Phượng đại tiểu thư!"

Trương đại nhân tức đến run môi. Nghịch tử này dám mắng thẳng vào mặt các vị đại nhân ở đây! Nó… nó còn đang đắc ý nữa chứ!

Lý Lạc cũng thêm dầu vào lửa, "Đúng đó đúng đó. Phượng đại tiểu thư là tiên tử trên trời, ai dám nhắm vào nàng thì người đó là kẻ xấu bụng dạ khó lường! Mẫu thân, sao còn không mau đuổi nữ nhân ngu xuẩn này đi! Sau này đừng bao giờ cho nàng bước vào cửa nhà chúng ta nữa!"

Phượng Chiếu Tình xưa nay nào trải qua tình huống bị người ta chỉ vào mặt mắng chửi như bây giờ! Nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, lòng nghẹn tức khó chịu. Bất luận thế nào nàng cũng không ngờ hai vị công tử bột này lại xuất hiện làm mũi giáo bảo vệ cho Phượng Chiếu Ngọc!

Nàng có thể dùng lời ăn tiếng nói và để ý nét mặt đối phó với các phu nhân và tiểu thư nhưng không cách nào cãi lại đám công tử ăn chơi chẳng kiêng kỵ gì. Căn bản là tú tài gặp nhà binh không nói lý được, huống chi nàng cũng không thể bỏ qua phong độ đi mắng ngược lại.

Lý phu nhân cũng không ngờ Lý Lạc lại chạy ra đây, nhất thời luống cuống tay chân, lại nghe tiếng ai gọi lanh lảnh, "Tiểu thư ơi, tiểu thư, đồ đem đến rồi này!"

Bách Linh vừa kêu vừa chạy đến trước mặt Tiêu Ngự, thở hồng hộc giao vật gì đó ôm trong lòng cho hắn.

Hộp cứu thương đã có, Tần tiểu đại phu cũng quay lại gật đầu với hắn.

Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng.

"Mục đích phương pháp trị liệu của ta là bảo toàn cánh tay của bệnh nhân, phẫu thuật nối tay." Vừa rồi vì tình hình hỗn loạn nên Tiêu Ngự im lặng, hắn nhìn các đại phu trong phòng, chậm rãi nói, "Nếu chư vị đại phu đồng ý cách điều trị của ta thì ta cần mọi người cùng nhau phối hợp, làm theo yêu cầu của ta."

Tần lão đại phu cười híp mắt, "Lão phu nguyện đóng góp chút sức mọn."

Trình đại phu vẫn đeo vẻ mặt bất mãn nhìn Tiêu Ngự.

Phượng Chiếu Tình thấy Tiêu Ngự đã len vào phòng mà không ai ngăn cản, cất giọng chua chát, "Chư vị đại nhân, nàng vốn không phải đại phu, không lẽ các người không thấy nàng muốn dùng tính mạng của Chu bộ đầu mua danh tiếng cho mình hay sao"

Tiêu Ngự vốn không để ý đến nàng đột nhiên quay lại, nhìn thẳng vào nàng.

"Ta là đại phu." Hắn nói rõ ràng.

Phượng Chiếu Tình ngẩn người, cắn chặt môi.

"Ta cứu sống Lý nhị thiếu gia, ta cứu mạng Lỗ tiểu thư, ta chính là đại phu!"

Trương tam thiếu gia bất mãn hét lớn, "Còn ta nữa! Phượng đại tiểu thư còn cứu cả ta!"

Tiêu Ngự bật cười, gật đầu với hắn, "Đúng, còn cứu Trương tam thiếu gia nữa."

Trương tam thiếu gia đắc ý hừ một tiếng, vui vẻ phạch quạt ra.

"Phượng Chiếu Tình, ngươi và những người xung quanh ngươi đều như nhau cả thôi, ta biết hết ý đồ của các ngươi. Các ngươi thích giả vờ giả vịt, các ngươi thích dùng lời nói thúc đẩy mâu thuẫn, các ngươi thích dùng thủ đoạn không ai biết để đạt được mục đích của mình. Cuối cùng thì các ngươi vẫn thích tiền, muốn trèo lên ngai cao, muốn quyền lực chứ gì."

"Ngươi, ngươi nói gì! Sao ngươi dám…" Phượng Chiếu Tình không kiềm chế được nữa, sắc mặt cực kỳ xấu.

Phượng Chiếu Tình xưa nay xây đắp hình tượng thông tuệ đoan trang, chưa bao giờ nàng nghĩ có ngày bị vạch trần bộ mặt giả tạo trước mắt mọi người, đúng là quá nhục nhã!

Tiêu Ngự không buồn nhìn nàng, nói thẳng, "Các ngươi muốn thọc gậy bánh xe thế nào ta không quan tâm. Nhưng đừng bao giờ ngăn cản ta chữa trị cho người bệnh. Vì đó là công việc của ta, ta là một đại phu."

"Đừng có quấy rầy ta làm việc."

Tiêu Ngự nói xong liền quay vào phòng, Tần tiểu đại phu vội đuổi theo.

"Chua ngoa… đanh đá… Thật sự… không biết nề nếp gia phong… không biết lễ nghi liêm sỉ…" Phượng Chiếu Tình tức giận ôm ngực, nói luôn miệng, nha hoàn thiếp thân của nàng vội tiến lên đỡ.

Các tiểu thư đứng gần nàng nhìn nhau, ngẫm nghĩ câu "ngươi và những người xung quanh ngươi" của Tiêu Ngự vừa nãy, vô cùng ăn ý đồng loạt tránh xa Phượng Chiếu Tình.

Hậu trường.

Tên công nào đó: Màn trình diễn này của Tiểu Ngọc ta chấm 100 điểm.

Bác sĩ Tiêu: = = Biến ngay, ngươi chỉ là tiểu công trong hậu trường, chúng ta không quen biết.

32. Chương 32: Giải Phẫu Lần Thứ Hai

Editor: Vện

Tiêu Ngự vào phòng, Trình đại phu thấy một già một trẻ Tần gia đều đồng ý cách làm của nha đầu này, thậm chí các đại phu đã nói hắn khoác lác "bảo toàn cánh tay" cũng có vẻ bị lung lay.

Trình đại phu hừ lạnh, "Nha đầu, lão phu không biết thiên kim tiểu thư như ngươi tại sao nhất định phải nhúng tay vào việc chữa trị, hay là ngươi tin mấy mẩu truyện kể trong sách vở. Ngươi nghĩ là cánh tay cụt còn có thể nối lại được thật à Ngươi như vậy, không cứu được Chu bộ đầu, chỉ sợ còn hại chết hắn!"

Tần Cánh lập tức giới thiệu với Tiêu Ngự, "Vị này chính là Trình đại phu, là người rành về dương y(*) nhất thành Hoài Thiên." Lại sợ Tiêu Ngự không hiểu, bổ sung thêm, "Chính là đại phu làm ngoại khoa."

(*) Dương y: trị vết thương lở loét, lộ xương thịt.

Trình đại phu vênh mặt hừ lạnh.

Đại phu dương y giỏi nhất Vậy thì tốt quá rồi, thêm một người là thêm một phần sức mạnh, sao hắn dám chê nhiều.

Thái độ của Tiêu Ngự hiền hòa hẳn, vái chào, cười nói, "Xin Trình đại phu chỉ giáo nhiều hơn."

Trình đại phu chỉ nói hắn là thiên kim tiểu thư tay yếu chân mềm, Tiêu Ngự chuyển đề tài, "Ta đương nhiên không nghĩ một mình mình có thể nối được tay, xin Trình đại phu hãy nghe ta giải thích phương pháp của mình rồi hãy nhận xét."

"Tay chân gãy không chữa được là do mạch máu, dây thần kinh, gân bắp thịt đã bị đứt. Mạch máu bị đứt thì máu không thể lưu thông, đoạn tay chân gãy không có máu tuần hoàn mang chất dinh dưỡng đến sẽ dần bị hoại tử. Trong vòng sáu tiếng... tức là ba canh giờ, chỉ cần nối lại mạch máu, dây thần kinh và gân bắp thịt thì hơn 90% đoạn tay chân gãy sẽ hồi phục, sau này thực hành các bài tập rèn luyện khôi phục chức năng là ổn."

Hắn cố gắng giải trình ngắn gọn cách làm của mình, cũng không biết đã gây nên chấn động cho các đại phu đời đời làm nghề y nơi đây.

Mạch máu, dây thần kinh, gân bắp thịt, những khái niệm này nghe như xa lạ mà cũng rất quen thuộc, tâm trí các đại phu xuất hiện một vết nứt. Một vài chân lý tồn tại từ ngàn xưa và kiến thức đương thời hòa quyện vào nhau.

"Mạch của con người, máu cũng vậy." Trình đại phu kích động, "Mạch máu trong lời ngươi tức là kinh mạch đúng không Kinh mạch đã đứt đoạn còn có thể nối lại được sao!"

Tiêu Ngự suy nghĩ chốc lát, kinh mạch trong Đông y không biết có bao gồm mạch máu không, nhưng ý nghĩa thì đúng là có liên quan với mạch máu, bởi vậy hắn lắc đầu, "Những việc này từ từ nói sau, Trình đại phu có đồng ý cách làm của ta không"

Trình đại phu hơi do dự, cuối cùng gật đầu cái rụp.

"Nếu có thể thấy được cánh tay vẫn nguyên vẹn và y thuật nối mạch thì tin ngươi một lần có sao đâu!"

Tiêu Ngự mỉm cười, "Đa tạ Trình đại phu."

Hắn nhờ Tần Cánh lấy y phục và khăn che mặt đến.

"Ta muốn Trình đại phu và Tần tiểu đại phu hỗ trợ giải phẫu." Tiêu Ngự nói.

Hai người đều giật mình, không ngờ Tiêu Ngự sẽ mở lời muốn bọn họ tham gia.

Nếu y thuật của Tiêu Ngự thật sự có tác dụng thì đây chính là phương thức độc nhất vô nhị trên cõi đời. Phải biết rằng các đại phu vang danh đều nắm trong tay những bí quyết không truyền cho người ngoài, đa phần là những bài thuốc bí mật trị bệnh nan y. Đó là thứ để phân cấp bậc các đại phu. Quy ước đó đã có từ rất lâu, nên rất nhiều đại phu mỗi khi trị bệnh thì không muốn có mặt người ngoài.

Còn Phượng đại tiểu thư thì không muốn làm thế gia khuê các, trái lại cứ luôn nói mình là đại phu mà chẳng thèm bảo mật phương thức bí truyền của mình Khó hiểu quá

Tần Cánh muốn lên tiếng nhắc nhở, Tiêu Ngự đã đến chậu nước rửa tay, nói với bọn họ, "Các ngươi nhìn ta làm, lát nữa phải rửa tay sạch sẽ, thay y phục mới, lấy khăn sạch vấn gọn tóc và che mũi miệng lại."

Trình đại phu cuống quýt ngăn cản Tần Cánh. Mặc dù hơi vô lại nhưng ông thật sự muốn nhìn tận mắt cách chữa của Phượng đại tiểu thư, nếu có thể ông còn muốn được học theo nữa.

Tần Cánh bất đắc dĩ nhìn ông, Tiêu Ngự thấy hai người vẫn không có hành động gì, quay lại thúc giục, "Đứng ngây ra đó làm gì, mau nhìn mà làm theo đi. Nhất định phải rửa tay thật sạch, tránh tạo thành nhiễm trùng cho vết thương, theo lời các ngươi là ngăn tà khí nhập thể đó."

Giọng điệu của thầy giáo chuyên nghiệp.

Trình đại phu dựa theo động tác của Tiêu Ngự, rửa tay trong chậu, Tần Cánh do dự hồi lâu, vẫn quyết định hỏi, "Phượng đại tiểu thư, ngươi thật sự không sợ chúng ta học được bí quyết của mình sao"

Tiêu Ngự mở hộp cứu thương kiểm tra, nghe vậy cũng không quay lại, nói, "Ngươi nói gì vậy, các ngươi học càng nhiều thì ta càng vui chứ. Á, nguy rồi!"

Tần Cánh sững người, "Sao vậy"

Sao bây giờ, không có ống tiêm… Tiêu Ngự đóng hộp thở dài thật dài.

Đó là thứ được sử dụng thường xuyên trong ngành y tế, tại sao hắn lại không nhớ ra là thời cổ đại làm gì có ống tiêm.

Hắn có thể điều chế nước muối sinh lý nhưng phải có ống tiêm mới truyền vào cơ thể được chứ. Lúc trước thấy thứ này ở đâu cũng có, nhưng bây giờ thì biết kiếm cái gì thay thế đây

Tần Cánh thấy Phượng đại tiểu thư lấy khăn che mặt, chỉ để lộ đôi mắt đẹp đẽ và hàng mi dài, vì chú tâm suy nghĩ mà giữa hai chân mày nhíu nhẹ xuất hiện nếp nhăn thanh tú, nhất thời nhìn đến ngây dại.

"Phải rồi. Tần đại phu, ngươi khoan rửa tay, tìm giúp ta thứ này." Tiêu Ngự đột ngột lên tiếng làm Tần Cánh hết hồn, cúi đầu đỏ mặt.

Tiêu Ngự không nhận ra hắn khác thường, chỉ nói, "Ngươi kiếm giúp ta một túi nước sạch, dùng một ống nhỏ cắm vào miệng túi, làm sao để khi dốc ngược túi thì nước bên trong có thể chảy dọc ống." Tiêu Ngự tiếp, "Ta biết cái này hơi khó làm, ngươi hãy nhờ Lý phu nhân gọi tất cả mọi người cùng giúp, sẽ có ai đó nhanh trí biết làm thế nào. Nói họ làm nhiều lên để dự phòng."

Tần Cánh đỏ mặt, cúi đầu chạy ra ngoài.

Tần lão đại phu nhìn dáng vẻ nhi tử, trầm ngâm vuốt râu.

Thằng nhóc này năm nay cũng hơn hai mươi rồi nhưng lề mề chậm chạp, cũng không muốn cưới vợ. Nếu hắn coi trọng Phượng đại tiểu thư thì phiền phức rồi đây, dù gì Phượng gia cũng là danh gia vọng tộc, làm sao chịu gả con gái cho một đại phu chứ.

Nhưng Phượng đại tiểu thư hết lần này đến lần khác khiến mọi người kinh ngạc, nhìn có vẻ không muốn làm thiên kim tiểu thư mà quyết tâm theo nghề y.

Hoàng cung không phải không có y nữ, thậm chí có y nữ xuất thân từ thế gia đại tộc, bây giờ được ra vào hoàng cung chữa bệnh cho các quý nhân, nhưng vẫn chưa gả đi được.

Dù sao thì y nữ nói nghe êm tai nhưng không có gia đình nào đồng ý cưới vợ làm y nữ. Nhà giàu nào cũng muốn cưới vợ "thủ tiết đoan trang, đạo đức mẫu mực". Nhà nào yếu thế hơn mình thì không thèm để ý, chỉ muốn trèo cao.

Dựa vào giao tình của Phượng gia và Tần gia, nếu nhi tử của ông đến cầu hôn, không chừng có thể thành công.

Ánh mắt Tần lão đại phu rơi xuống cái hộp gỗ trong tay Tiêu Ngự, trán lập tức nổi gân.

Thằng phá của kia dám tặng vật gia truyền của Tần gia cho người ta, tâm tư đã quá rõ ràng rồi, vậy mà sao thấy Phượng đại tiểu thư như vẫn chưa nhận ra.

Theo đuổi vợ mà cũng không dám, thật tức chết ông…

Tiêu Ngự và Trình đại phu đã đổi y phục mới, nhìn hơi quái dị.

Tiêu Ngự nói với mấy đại phu trong phòng, "Xin các vị lui ra gian ngoài chờ, giảm tối đa xác suất nhiễm trùng cho bệnh nhân. Tần lão đại phu xin chuẩn bị thêm một ít thuốc gây mê vừa rồi, nếu đang phẫu thuật

mà hết hiệu lực thì phải nhanh chóng bổ sung. Ta không rành về thuốc Đông y, cũng không lường trước sơ suất có thể xảy ra trong quá trình phẫu thuật, nếu có tình huống ngoài ý muốn thì xin các vị đại phu kinh nghiệm phong phú ra tay hỗ trợ."

Các vị đại phu đồng loạt đáp lại, lùi ra gian ngoài, cùng nhau thương lượng phương thuốc.

Tiêu Ngự lấy cái cân nhỏ qua, dùng nước sôi để nguội pha với muối, tỷ lệ 0.9 thành nước muối sinh lý dùng để lọc mạch máu.

Tuy dung dịch này vẫn còn nhiều tạp chất nhưng không dùng để truyền dịch, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Trình đại phu đứng trố mắt nhìn hắn làm, nhất thời không biết phải giúp cái gì. Lúc trước ông còn chê trách Phượng đại tiểu thư hồ đồ, nhưng thấy hắn làm rất thành thục, động tác chuẩn xác gọn gàng cứ như đã điều chế trăm nghìn lần. Ông hành nghề y đã mấy thập niên giờ cứ như một đứa học việc, muốn giúp cũng không biết phải mó tay vào đâu.

Tiêu Ngự vừa làm vừa giải thích, "Lấy một lượng muối nhất định pha vào nước, chờ dung dịch hòa tan hoàn toàn thì truyền vào cơ thể bệnh nhân, áp lực nước có thể rửa vết thương, không khiến tế bào bị mất nước và phù thũng."

Thật ra trong giải phẫu nên dùng heparin, heparin có thể chống đông máu nhưng ở đây không có, chỉ có thể pha thế này thôi.

Tiêu Ngự pha nước muối xong, nhìn Trình đại phu nói, "Bây giờ không có thời gian nói rõ, sau này ta sẽ chỉ tỷ lệ điều chế cho mọi người." Không thể giải thích cặn kẽ với các đại phu, chỉ có thể chỉ họ cách làm.

Trình đại phu kinh ngạc há hốc miệng, lòng không khỏi hổ thẹn.

Ông có ý muốn học lén, lại không ngờ hắn chẳng hề giấu diếm, không cần mở miệng hỏi hắn cũng giải thích rõ ràng, chính ông lúc dạy đồ đệ cũng không hào phóng được như vậy.

Tiêu Ngự bưng chậu nước muối đến bên giường, gọi Trình đại phu qua giúp.

"Đầu tiên phải rửa sạch vết thương, đây cũng là bước quan trọng nhất để phòng ngừa nhiễm trùng." Tiêu Ngự vừa nói vừa dùng nước muối lau rửa vết thương kỹ càng, dùng kẹp gắp băng vải thấm máu.

Tần Cánh đã rửa tay thay y phục bước vào, cầm theo một cái bình bằng đồng, ngượng ngùng nói, "Vừa rồi ta chuẩn bị nước sôi đã nhờ người làm, dùng ngải thảo, ngư tinh thảo và bồ công anh ngâm nước pha thành thuốc, ta nghĩ Phượng đại tiểu thư sẽ cần."

Tiêu Ngự nhìn Tần Cánh, Trình đại phu giải thích, "Đó là thuốc nước thường dùng để rửa vết thương, có thể thể thanh lọc tà khí."

Thanh lọc tà khí Tức là có thể sát trùng.

Tiêu Ngự gật đầu cười, "Tốt quá rồi."

Sau khi rửa vết thương xong, Tiêu Ngự bảo Tần Cánh lấy dụng cụ giải phẫu, bước này phải tìm được dây thần kinh và mạch máu chính, dùng chỉ buộc ga-rô đánh dấu, sau đó bắt đầu giải phẫu, cắt bỏ những nơi bị hoại tử.

Thấy Phượng đại tiểu thư dùng kẹp và kéo cẩn thận cắt gì đó trong máu thịt, nhìn cứ như không phải đang tiếp xúc với máu me mà là đang thêu hoa, Tần Cánh nhìn mà mặt trắng bệch, mùi máu tanh tưởi xộc lên cuống họng, hắn phải dùng tay bụm miệng mới không nôn ra.

Trình đại phu tuy chuyên về dương y nhưng cũng không thể khám phá được mạch máu trong cơ thể như hắn, thậm chí hắn còn dùng kim may lại máu thịt như thêu hoa, sắc mặt ông chẳng đẹp hơn Tần Cánh là bao, nhưng ít ra vẫn giữ được bình tĩnh.

Tiêu Ngự vừa thao tác vừa giải thích, "Đây là vết thương do kim loại gây nên, tình trạng không tệ lắm." Hắn nói xong thì thả kẹp vào đĩa đồng.

"Bước đầu đã xong, giờ phải lọc mạch máu. Túi nước vẫn chưa làm xong sao"

Người bên ngoài nghe được, không biết ai luôn miệng hô, "Được rồi, đã làm xong! Nhanh lên, tay ngươi sạch không Mau đưa vào cho Phượng đại tiểu thư đi!"

Nói xong lại kêu, "Phượng đại tiểu thư, là ta, ta là Trương tam thiếu gia đây. Mấy túi nước này là ta làm đó! Ta không có nói láo đâu!"

"Đúng vậy đúng vậy, do Trương tam thiếu gia tự tay làm đó!" Đám theo đuôi lập tức hô hào phụ họa.

Tiểu Bàn tự làm hả Tiêu Ngự bất ngờ, nhìn hắn vậy mà có thể làm được loại dụng cụ tinh tế này à Đúng là có người trời sinh khéo léo, phương diện thủ công vô cùng tài hoa, không ngờ Tiểu Bàn lại là loại người này.

"Cám ơn Tiểu Bàn nhé." Tiêu Ngự cười nói.

Không chờ Trương tam thiếu gia phản đối xưng hô, có người đã xắn ống tay áo cầm cái túi hình thù kỳ lạ chạy vào.

"Đây rồi đây rồi! Phượng đại tiểu thư, túi nước của... ngươi... Ọe!"

Lâu la của Trương tam thiếu gia vừa bị cọ rửa hai tay đến mức rụng lông xách đồ chạy vô, lại thấy trong cái chậu đựng mấy khúc thịt be bét máu, Phượng đại tiểu thư còn cầm cái gì giống như cây kiếm của Chu bộ đầu phiên bản thu nhỏ. Đả kịch thị giác quá lớn, chưa kể mùi tanh của máu xộc vào làm hắn muốn ói hết ra.

"Không được nôn, nuốt vào đi!" Phượng đại tiểu thư trừng hắn, tiểu lâu la đáng thương nhúc nhích cuống họng, nuốt vào mớ gì đó đã ra đến mép.

Gớm chết đi được!

Tiêu Ngự bảo Tần Cánh nhận túi rót giúp hắn, bấy giờ mới rửa mạch máu. Hắn nhắm vào động mạch chủ đã xác định trước, cẩn thận rửa sạch máu đọng từ những mạch máu bị vỡ, luồn ống vào bên trong, nhẹ nhàng nắn bóp túi nước...

"Này... Trời ơi là trời..." Tiểu lâu la của Trương tam thiếu gia ê cả răng, tự nhiên thấy cánh tay mình phát đau, hai chân cử động lết ra khỏi phòng.

Thấy hắn đi ra, Trương tam thiếu gia và những người khác đồng loạt xáp đến, nhưng nhìn dáng vẻ mất hồn của hắn, liền hiếu kỳ hỏi, "Tình hình bên trong thế nào hả Sao bộ dạng ngươi lại ra thế này"

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn những người vây xung quanh, đột nhiên che miệng chạy ra, nôn thốc nôn tháo vào một gốc cây.

Trương tam thiếu gia vỗ quạt vào lòng bàn tay, "Cái tên này chỉ vào một chuyến đã mang thai rồi à Phượng đại tiểu thư quả nhiên không tầm thường, ha ha ha!" Người xung quanh cười hùa theo.

Đám lâu la không cười nổi cái chuyện cười kinh dị này!

Các vị đại nhân bên ngoài thấy tên kia nôn muốn xỉu, không khỏi lao xao.

"Không biết Phượng đại tiểu thư làm gì trong đó nữa" Lý phu nhân vừa lo vừa nôn nóng siết chặt khăn, ngẩng đầu nhin căn phòng nhỏ không có động tĩnh.

Phượng Chiếu Tình dựa vào nha hoàn, nhìn vào căn phòng xuyên qua lớp màn lụa, lòng bàn tay bị bấu đến đỏ chót.

Tốt nhất là hắn phải thất bại, bị mọi người rủa xả chế nhạo, phải tống hắn vào từ đường với di nương mình kéo dài chút hơi tàn, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời!

Nhẹ nhàng rút ống ra, hoàn thành thanh lọc mạch máu. Lúc truyền vào không còn gặp trở ngại, dịch thể chảy ra cũng trong suốt, tức là mạch máu đã được khơi thông.

Tiêu Ngự thở hắt ra, thả dụng cụ xuống, "Tiếp theo là cố định xương. Khoan và búa." Hắn vươn tay về phía Tần Cánh, Tần Cánh mặt trắng bệch tìm đồ trong hộp đưa cho hắn.

Mấy dụng cụ đáng sợ này vốn đâu có trong hộp, không biết Phượng đại tiểu thư kiếm đâu ra, rốt cuộc muốn làm gì

Tiêu Ngự hít sâu vào, nhìn khúc xương gãy lộ ra ngoài.

Phần thịt mềm bị nứt toác có thể nối lại rất nhanh, chỉ cần rửa và cắt bỏ tế bào hoại tử. Nhưng muốn nối xương thì không dễ, nhất định phải rút ngắn thời gian.

Hắn nhìn Chu Chiêu đang mê man.

Bác sĩ nào cũng hy vọng ca phẫu thuật của mình được suôn sẻ, không phải chỉ phục hồi được chức năng cho bệnh nhân mà còn muốn vẻ ngoài phải hoàn mỹ.

Với một người trẻ tuổi bừng bừng sức sống thế này, Tiêu Ngự càng không cho phép để lại một chút thiếu hụt nào.

Nối xương phải tỉ mỉ và nhanh gọn, không dễ như nối mạch máu, thà chọn cách cấy ghép còn hơn. Nhưng nơi này không có đinh thép, nếu muốn cố định xương, Tiêu Ngự chợt nghĩ ra một ý tưởng hết sức viển vông.

Hình như lỗ mộng(*) của thợ mộc có vẻ phù hợp.

(*)Lỗ mộng: lỗ bắt bu-lông.

Tiêu Ngự ngắm vị trí cần chữa trị, để Trình đại phu và Tần Cánh giữ cố định, bắt đầu ra tay.

Một loại âm thanh nhức buốt khó có thể hình dung vang lên, Tần Cánh và Trình đại phu vã cả mồ hôi, không dám tin mình lại giúp nha đầu này làm cái chuyện hoang đường như thế.

Hắn xem thân thể con người là cái gì chứ Muốn cắt thì cắt, muốn khâu thì khâu, thậm chí còn đục khoét cả xương!

Tần Cánh ngẩng đầu nhìn Phượng đại tiểu thư, trên cái trán trơn bóng chẳng có lấy một giọt mồ hôi, đôi mắt trong veo vô cùng chăm chú. Hắn tập trung cao độ, cứ như cả thế giới này chỉ còn là hậu cảnh, toàn bộ tâm trí hắn lúc này đặt cả vào Chu Chiêu đang nằm kia…

Trình đại phu và Tần Cánh chết lặng nhìn Tiêu Ngự nối hai đầu xương gãy, sau đó bắt đầu thêu như thêu hoa… Không sai, thêu như thêu hoa đấy, mạch máu trong lời hắn, gân bắp thịt, dây thần kinh từng chút từng chút được nối lại hoàn chỉnh, sau khi tất cả hoàn thành thì lớp da bên ngoài chắc không thành vấn đề.

Thao tác cuối cùng đã xong, chỉ nghe keng một tiếng, cây kim và cái kẹp hình trăng lưỡi liềm rơi vào đĩa đồng.

"Giải phẫu, hoàn thành." Tiêu Ngự thở ra một hơi, chuẩn bị đứng lên.

Cái giường quá thấp so với bàn mổ, hắn gần như quỳ suốt quá trình phẫu thuật, bây giờ mới thấy toàn bộ phần chân và đầu gối tê đến mức mất cảm giác.

Tần Cánh liền đỡ lấy Tiêu Ngự lảo đảo, Tiêu Ngự nghiến răng dựa vào người Tần Cánh, không phát hiện mặt Tần tiểu đại phu đã đỏ như tôm luộc, mệt mỏi nói, "Cám ơn."

"Không, không, không cần đâu." Tần Cánh cúi đầu, nhỏ giọng trả lời, cảm thấy chỗ tiếp xúc với Tiêu Ngự nóng ran mà lại không nỡ buông ra.

Trình đại phu đang tinh thần bất định lau mồ hôi, quay lại đã thấy dáng vẻ đó của Tần Cánh. Hồi nãy bị dọa đến cứng người mà giờ đã có tâm tình nói chuyện yêu đương rồi hả! Đúng là trẻ nhỏ không thể dạy mà!

Trình đại phu vung ống tay áo, mở cửa ra ngoài trước, bất ngờ bị một đám người hóng chuyện bao vây, làm ông hết hồn suýt chạy ngược vào phòng.

"Thế nào Chu bộ đầu sao rồi" Lý tri phủ đến trước mặt ông, vội vàng hỏi.

Trình đại phu suy nghĩ một chút, không biết phải trả lời thế nào. Chu bộ đầu quả thật được Phượng đại tiểu thư chắp vá lại rồi, nhìn cũng không bị dị dạng, nhưng mà không biết đã khỏe hay chưa

"Này…" Trình đại phu do dự, không biết nói thế nào.

"Hay là chữa không được rồi, để một thiên kim tiểu thư đi trị thượng, đúng là đùa giỡn tính mạng người ta." Không biết là ai trong đám đông trầm giọng nói, mọi người lập tức huyên náo, có bác bỏ, có đồng tình, rối loạn cả lên.

Tiêu Ngự không quan tâm bên ngoài, thấy trên đùi đã có lại cảm giác, liền cầm bình nước đặt bên cánh tay Chu Chiêu, kẹp vào cầm máu, sau đó thì nhìn cánh tay gã không chớp mắt.

Tần Cánh cũng khó hiểu đi qua, hỏi, "Phượng đại tiểu thư, ngươi đang nhìn gì vậy"

"Nhìn thành quả lao động của chúng ta." Tiêu Ngự nói nhỏ.

"Thành quả lao động" Tần Cánh càng khó hiểu, cũng đi quan sát chằm chằm cánh tay vừa được nối liền.

Đứng gần sát Phượng đại tiểu thư yên lặng, hai người cùng dồn mắt nhìn cánh tay vừa được phẫu thuật, Tần Cánh đỏ mặt, cảm giác như thời gian ngừng trôi.

Không biết thời gian trôi qua khi nào, cứ như rất lâu mà cũng như chỉ nháy mắt, bên tai đột nhiên nghe được tiếng thán phục khẽ khàng, "Sống rồi."

Tần Cánh liền đến xem, thấy cánh tay vốn trắng bệch không còn sức sống lúc này đã hồng hào trở lại.

Hắn không biết nguyên nhân, nhưng Phượng đại tiểu thư luôn có thể giải thích được. Bây giờ Tần Cánh mới nhận ra, màu hồng đẹp đẽ ấm áp này đại diện cho nguồn sinh lực mới đổ tràn về!

Bọn họ đã thành công, thật sự bảo toàn được cánh tay cho Chu bộ đầu rồi!

Tần Cánh bật cười sung sướng, thấy Tiêu Ngự ra ngoài, hắn cũng đi theo.

Trình đại phu đang luống cuống với đám người chen chúc bên ngoài đang chờ giải thích, lại nghe tiếng cười nhàn nhạt truyền đến từ phía sau.

"Đừng làm khó Trình đại phu nữa, để ta thông báo kết quả phẫu thuật."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Tiêu Ngự đã quen với việc này. Mỗi lần bước ra từ phòng giải phẫu, hắn đều nhận được những lời dò hỏi từ người thân bệnh nhân chờ đợi ở ngoài.

Nhưng trong căn phòng này có vài ánh mắt không mang theo kỳ vọng mà có thâm ý khác, thậm chí có một vài ánh mắt không mang ý tốt.

Không sao cả. Đây là việc hắn thích nhất, hắn thích thông báo cho những người thật lòng quan tâm bệnh nhân, hắn thích lớn tiếng tuyên bố kết quả cuối cùng của ván cờ sinh tử…

"Đã bảo toàn được cánh tay của Chu bộ đầu. Giải phẫu thành công." Tiêu Ngự cười nói.

Giải phẫu thành công, niềm vui bùng nổ.

Không ai phải chịu thương tích dằn vặt, không ai phải chịu đau đớn khổ sở nữa. Sức sống mới tuôn trào, những nụ cười sung sướng, tất cả những thứ này tốt đẹp biết bao… Hắn hưởng thụ loại cảm giác sinh mệnh trong tay mình hồi phục, không thể kiềm chế được lòng tự hào.

"Bản thiếu gia nói rồi mà, Phượng đại tiểu thư mà ra tay chắc chắn sẽ chữa khỏi cho Chu Chiêu!" Trương tam thiếu gia đắc ý cười ra tiếng, giống như chính hắn mới là người chữa khỏi cho người ta.

Lỗ Minh Nguyệt đứng nhìn Tiêu Ngự cười hờ hững, lại nhìn những người khó chịu móc mỉa hắn, lòng thấy thích thú vô cùng, không hề rụt rè hô to, "Đúng vậy, Tiểu Ngọc nói có thể cứu thì nhất định sẽ cứu được!"

Trương tam thiếu gia cười ha ha, "Vị tiểu thư này có đôi mắt thật tinh tường, đúng là người tài mới thấy được anh hùng!"

Trương đại nhân giận tái mặt, quay lại liếc lão thất phu họ Lỗ.

Thằng con trai hư hỏng vừa rồi dám đón lời Lỗ tiểu thư, lão họ Lỗ này xưa nay yêu con gái như mạng, liệu sẽ không bị ném đá giấu tay chứ!

Lỗ đại nhân chỉ vuốt râu, không vui không buồn, cũng nhìn không ra cảm xúc gì.

Tiêu Ngự và Tần lão đại phu nhỏ giọng dặn dò những người chăm sóc, lại để Trình đại phu dùng thanh gỗ nhỏ cố định vết thương cho Chu Chiêu, tránh cho xương bị lệch hoặc vết thương bị nứt ra.

Đây là thế mạnh của Trình đại phu, nhưng nghĩ lại hình ảnh đục lỗ trên xương của Phượng đại tiểu thư vừa rồi, ông không nhịn được mà thấy ê hết răng.

"Mấy ngày nữa phải quan sát xem vết thương có nhiễm trùng hay không, bệnh nhân có phát sốt không. Ta đã cố hết sức bảo đảm vệ sinh trong quá trình giải phẫu, hy vọng không bị nhiễm trùng." Tiêu Ngự cúi đầu vái các vị đại phu, "Nếu có thể, ta thật sự muốn học cách bốc thuốc từ chư vị. Nhưng bây giờ thì không thể, sau này xin làm phiền các vị đại phu."

Các vị đại phu vội vàng đáp lại, miệng nói không dám.

Chẳng biết tại sao mà nhìn Phượng đại tiểu thư trước mắt này ăn mặc quái dị, dáng cao dong dỏng. Thâm tâm mọi người chẳng thể nào liên hệ hắn với hình ảnh một tiểu thư được nuôi trong khuê phòng.

So với thiếu nữ thì hắn càng giống thiếu niên hơn… Trình đại phu sâu sắc nghi ngờ, đánh giá Phượng đại tiểu thư. Ông chuyên về dương y, cũng hay chữa các bệnh về xương, nhìn khung xương của Phượng đại tiểu thư, thấy sao cũng giống như khung xương thiếu niên…

Chắc ông mệt quá nên hồ đồ rồi…

Phượng Chiếu Kỳ đứng góc đằng xa nhìn lại, thấy tỷ tỷ đang bận y phục kỳ quái.

Tuy giọng nói và nụ cười của hắn chẳng có gì khác biệt lúc bình thường, chỉ là lễ phép mỉm cười, nhưng cậu mẫn cảm nhận ra hắn đang rất vui, cực kỳ vui vẻ, đó là niềm hân hoan vui sướng xuất phát từ tận đáy lòng.

Phượng Chiếu Kỳ sờ ngực, thứ cảm xúc sung sướng kia như đã truyền qua cậu nhờ huyết thống song sinh.

Loại cảm xúc đó… thật kỳ diệu, tươi đẹp vô cùng. Phượng Chiếu Kỳ không tự giác mỉm cười, đột nhiên nhận ra nên vội vàng kéo khóe môi xuống.

Ngoài lề: Giải thích một chút về cách Tiêu Ngự nối xương, bình thường thì bác sĩ phải khoan lỗ ở hai đầu xương và bắt ốc cố định, mà ở đây không có ốc nên bạn Ngự đục lỗ rồi luồn chỉ khâu lại giống như may búp bê ấy.

33. Chương 33: Tình Thế Biến Chuyển

Editor: Vện

Chu Chiêu tỉnh dậy từ cơn mê, cảm giác đầu tiên là đau buốt.

Đó loại đau đớn truyền ra từ tận trong xương cốt lan ra từ cánh tay phải, cơn đau tức khắc xua tan tâm trạng u ám, kéo gã quay về hiện tại.

"A…" Dù có ý chí kiên cường nhưng Chu Chiêu vẫn không nhịn được mà rên khẽ.

Chu Chiêu hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của cánh tay phải, lòng gã hoang mang buốt giá, giơ tay trái vội vã chụp vào tay phải.

"Ôi, Chu bộ đầu đừng lộn xộn! Kẻo xương bị nứt bây giờ." Một người trẻ tuổi nhào vào từ cửa, thấy động tác của gã liền ngăn cản.

Chu Chiêu đã tỉnh hẳn, ngẩng đầu nhìn người đến, "Ngươi là…"

"Ta tên Tần Cánh, là đại phu, gọi Tần tiểu đại phu là được rồi." Tần Cánh cười nói, cúi xuống kiểm tra tình trạng tay phải, thở hắt ra, "May quá may quá, vết thương không bị nứt."

Chu Chiêu nhìn xuống, người hơi run.

Tay phải của gã, tay phải của gã vẫn còn dính vào cơ thể! Tuy bị gỗ và băng vải bao bọc nhìn rất đáng sợ nhưng tay phải của gã thật sự vẫn còn ở đây!

Tâm tình Chu Chiêu bừng sáng, nhiệt huyết lan ra toàn thân, giống như tỉnh lại đúng lúc khỏi cơn ác mộng.

Gã nhớ rõ ràng tên thích khách võ công cao cường đã chém trọng thương tay phải của mình, trước khi gã ngất, các vị đại phu đã thương lượng biện pháp chữa trị, gã nghe được hết. Phương pháp đó sẽ khiến gã mất cánh tay phải, cõi lòng không dằn được mà lạnh lẽo, gã chỉ có thể áp chế tất cả tâm tình vào tận đáy lòng.

Nhưng mà bây giờ tay của gã rất đau, tay đứt ruột xót mà.

Cơn đau thấu tim gan, đau muốn gào thét, nhưng lúc này đau đớn không phải là hành hạ nữa.

Chu Chiêu xưa nay là người rất kiên cường, gã từng chịu rất nhiều thương tích, có nỗi đau nào chưa từng trải qua. Nhưng gã chưa hề nghĩ, thì ra cũng có ngày đau đớn lại khiến mình mừng rỡ đến như vậy.

Tần Cánh thấy gã muốn giãy giụa, bèn đè gã lại, "Chu bộ đầu đừng cử động, tay phải của ngươi vừa được nối không lâu, bây giờ phải chăm sóc kỹ càng để xương thịt tái sinh, sau mới bắt đầu làm cái gì mà… rèn luyện phục hồi chức năng. Bây giờ ngươi không điều khiển được tay phải đâu, nhưng nhất định không được nóng vội, dục tốc bất đạt, cứ từ từ. Sau này sẽ khỏe lại thôi."

Đây là dặn dò của Phượng đại tiểu thư, Tần Cánh nhớ rất rõ.

Chu Chiêu bình tĩnh lại, nhìn đại phu trẻ cầm chén thuốc đưa đến trước mặt mình.

"Uống thuốc đi, vậy vết thương mới mau lành."

Chu Chiêu rất phối hợp uống hết thuốc, nhìn dáng vẻ bận bịu của Tần tiểu đại phu, giọng hơi khàn, hỏi, "Tần tiểu đại phu, ngươi đã chữa tay cho ta à"

"Không phải ta." Tần Cánh hơi ngại ngùng, "Là Đại tiểu thư Phượng gia. Phượng đại tiểu thư y thuật như thần, ta nào có sánh được."

"Phượng đại tiểu thư" Chu Chiêu lẩm bẩm, "Phượng gia"

Lúc này gã mới nhớ lại, trước lúc hôn mê có nghe thấy một giọng nói.

"Ta có thể bảo toàn cánh tay của hắn."

Gã còn tưởng đó chỉ là giấc mơ, hóa ra là thật à Tại sao Phượng đại tiểu thư lại cứu gã

—o0o—

Lúc này, "Phượng đại tiểu thư" đang đứng ngay ngắn giữa đại sảnh, đón nhận ánh mắt dò xét từ mấy vị trưởng bối.

Hôm nay Đại lão thái gia cũng tới, Tiêu Ngự không bất ngờ, dù sao chuyện này cũng lớn quá rồi. Đại lão thái gia nghiêm mặt chống gậy ngồi ghế chủ tọa, không nhìn ra thái độ.

Tam lão thái gia ngồi kế bên Đại lão thái gia, than thở không ngừng, tự hỏi tại sao cái nhà này liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Phượng Chiếu Tình ngồi phía dưới, khóc đến đỏ mắt, ôm một bụng oan ức núp trong lòng Trịnh thị. Trịnh thị căm hận trừng Tiêu Ngự, hận không thể nhào đến liều mạng với hắn.

"Ngọc Nhi, chuyện hôm qua ngươi quá to gan rồi!" Tam lão phu nhân trầm giọng, lên tiếng đầu tiên.

Cuối cùng cũng không gọi hắn là Ngọc nha đầu nữa, coi như có tiến bộ. Tiêu Ngự tìm vui trong đau khổ, bước lên nói, "Cứu người như cứu hỏa, ta không thể nghĩ gì khác ngoài việc cứu hắn. Nói ra có thể mọi người không tin, nhưng lúc đó ta thực sự không khống chế được hành động của mình."

Tam lão phu nhân tức sầm cả mặt, "Ngươi rõ ràng đang cãi chày cãi cối!"

Tiêu Ngự bĩu môi, chẳng muốn giải thích với bà, chỉ nhìn Đại lão thái gia.

Thái độ của Đại lão thái gia mới là quan trọng nhất. Muốn giành lại địa vị "đích trưởng tử" của Phượng Chiếu Ngọc thì hắn cần Đại lão thái gia chống đỡ cho mọi hành động của mình.

Cái nhìn của hắn về Đại lão thái gia là một ông lão cứng nhắc nhưng chính trực, mong là lần này ông không làm hắn thất vọng.

Đại lão thái gia vẫn không lên tiếng, Trịnh thị không nhịn được mà mắng, "Ta mặc kệ ngươi cứu người hay không, tại sao ngươi dám làm Tình Nhi nhục mặt trước bao người! Ngươi làm vậy thì danh tiếng của nữ nhi Phượng phủ phải để vào đâu! Không lẽ ngươi muốn người ta nói nữ nhi Phượng phủ không có giáo dục, chỉ biết điêu ngoa đanh đá bắt nạt tỷ muội mình hay sao!"

Ngươi mới chua ngoa đanh đá, ngươi và hai con gái cưng của ngươi đều chua ngoa đanh đá. Tiêu Ngự phớt lờ Trịnh thị, không thèm phản ứng.

Trịnh thị đã không thể nhúng tay vào cuộc sống của hắn nữa, Phượng Chiếu Tình tuy rất đáng ghét nhưng cũng không gây được uy hiếp. Tiêu Ngự không muốn để ý đến các nàng.

Trịnh thị bị thái độ của Tiêu Ngự khích cho giận điên người, nàng hô to, "Hai vị lão thái gia, lão phu nhân, các người xem thái độ của nó kìa! Không thèm để trưởng bối vào mắt, rõ ràng là..."

"Được rồi!" Đại lão thái gia trầm giọng quát một tiếng, Trịnh thị sợ đến á khẩu, không dám nói nữa.

Đại lão thái gia nhìn Tiêu Ngự, Tiêu Ngự thản nhiên nhìn lại ông.

Đại lão thái gia trầm ngâm một lát, chậm rãi hỏi, "Ngọc Nhi, con học y thuật từ đâu"

Tiêu Ngự hơi run, hắn không ngờ Đại lão thái gia tự nhiên đi hỏi vấn đề này. Không chờ hắn trả lời, Đại lão thái gia nói tiếp, "Tuy phụ thân con là Thái y, nhưng hắn không đích thân dạy dỗ con, phương pháp cứu người của con ngay cả Tần lão đại phu cũng chưa từng gặp. Con học được từ đâu"

"Con học trong sách." Tiêu Ngự chỉ có thể nói, "Phụ thân để lại rất nhiều sách y, con đều học trong đó hết. Không phải Tần lão đại phu không hiểu cách làm của con, chúng đều được ghi chép trong sách, chỉ là đọc rất rợn người. Tần lão đại phu lấy thận trọng là chính nên mới không dám thử."

Đại lão thái gia không nói nữa, cũng không biết có tin chưa, trầm ngâm lát nữa, hỏi, "Con có biết người con cứu là ai không"

"Biết, là Chu bộ đầu." Tiêu Ngự trả lời rành mạch.

Không biết tại sao ánh mắt Đại lão thái gia nhìn hắn có vẻ khẩn trương. Một vị tộc trưởng cai quản cả đại gia tộc, trên người sẽ có khí thế rất mạnh, làm người ta không thể không dè chừng.

Đại lão thái gia nhìn hắn, "Vậy con có biết Chu gia và phụ thân con từng có ân oán hay không. Về sau Chu gia thất bại nên mới suy sụp đến mức này. Nếu không, với quyền thế của Chu gia năm xưa thì người rơi xuống vũng bùn chính là phụ thân con. Người con cứu, chính là kẻ thù của Phượng gia."

Trịnh thị thấy thái độ của Đại lão thái gia hình như cực kỳ bất mãn, không nhịn được hùa theo, "Đúng vậy! Lúc đó Tình Nhi đã cố gắng ngăn cản nhưng nó lại không biết trời cao đất rộng, nhất định muốn cứu người! Nó còn làm nhục mặt Tình Nhi trước bao nhiêu người, thật không biết điều! Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Phượng gia sớm muộn gì cũng bị nó liên lụy!"

Đại lão thái gia nghe Trịnh thị nói xong, vẫn im lặng nhìn Tiêu Ngự, chờ câu trả lời của hắn.

Tiêu Ngự làm ngơ mắng nhiếc của Trịnh thị, cúi đầu nói, "Đại lão thái gia, con không biết hai nhà Phượng Chu có ân oán gì, con chỉ cứu một người bị thương mà thôi."

"Vậy giờ con đã biết rồi đấy! Sau này con còn muốn cứu người của Chu gia nữa không!" Đại lão thái gia lạnh lùng hỏi.

Tiêu Ngự do dự. Không phải do dự cứu người hay không, hắn đang suy nghĩ xem có nên nói không cứu để qua mặt Đại lão thái gia không.

Nhưng khi đối diện với ánh mắt Đại lão thái gia, một chút do dự này lập tức biến mất.

Ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, ông lão cơ trí này rõ ràng đang thăm dò hắn.

Tiêu Ngự không biết ông muốn thấy cái gì, nhưng cái nhìn của Đại lão thái gia lúc này không giống như đang nhìn một nữ nhi được nuôi lớn ở hậu viện Phượng gia. Nếu Đại lão thái gia thật sự trách hắn không tuân thủ nữ tắc, làm bại hoại gia phong thì đã không hỏi nhiều như vậy mà đã sớm nhốt hắn vào từ đường rồi.

Hiện tại ông cũng đang tính toán, nhưng tại sao Ông suy tính cái gì

Tiêu Ngự không nghĩ ra, nhưng không dám giở trò gì dưới đôi mắt lợi hại như thế.

Dứt khoát nói thật hết đi, nếu ông lão này thật sự chính trực như hắn nghĩ thì ông sẽ bị lời chân thành cảm hóa, phớt lờ lời ngon tiếng ngọt.

Tiêu Ngự nói, "Con không biết những ân oán kia đúng sai thế nào, con chỉ thấy Chu Chiêu là một người trẻ tuổi ngay thẳng. Hắn bị thương, mà con có thể chữa, con không thể trơ mắt nhìn hắn bị đau đớn mà không cứu. Nếu hắn đúng là người tội ác tày trời thì hắn có thể chết dưới luật pháp chứ không thể chết trước mắt một đại phu."

Tiêu Ngự nói xong, cẩn thận quan sát Đại lão thái gia. Đáng tiếc ông là mèo già hóa cáo, hắn thật sự không nhìn ra suy nghĩ của ông.

Trịnh thị cười lạnh, "Lão thái gia, lão phu nhân nghe kìa, nó rõ ràng không để tiền đồ của Phượng gia vào mắt! Ngươi thân nữ tử mà nhìn một cái liền biết rõ con người Chu Chiêu thế nào, còn khen không ngớt lời, hẳn là có thông đồng với người bên ngoài phải không Ngươi có biết liêm sỉ không!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Đại lão thái gia không nói gì với Tiêu Ngự, bộc phát cơn giận với Trịnh thị. Ông lạnh mặt nhìn Trịnh thị và Phượng Chiếu Tình cúi đầu núp trong lòng nàng, lạnh lùng nói, "Trịnh thị, ta biết ngươi muốn kêu oan cho nữ nhi. Nhưng nếu không phải con gái ngươi tự cho là thông minh cố ý gây chuyện thị phi với Ngọc Nhi trước mặt thiên hạ thì liệu có nhục nhã với mọi người không! Các ngươi mà oan ức cái gì, đó là tự rước lấy nhục!"

"Đại lão thái gia..." Phượng Chiếu Tình luôn chôn mặt vào lòng Trịnh thị trầm mặc, nghe xong không nhịn được nữa, ngẩng đầu u oán gọi một tiếng.

Đại lão thái gia không còn hiền hòa như lúc trước nữa, vẫn lạnh nhạt nói, "Tình nha đầu, ngươi xưa nay thông minh, nhưng giờ xem ra chỉ có chút khôn vặt. Những trò mèo kia ngươi cho là người khác không hiểu sao Dù người khác có phụ họa, cùng lắm chỉ muốn dựa vào chuyện ngươi nói xấu Ngọc Nhi để bôi nhọ thể diện Phượng gia! Ngươi mới là đứa dâng nhược điểm vào tay người khác!"

Phượng Chiếu Tình xám mặt, môi run rẩy, nhìn như muốn khóc lớn thành tiếng nhưng vẫn không để nước mắt rơi.

"Ngươi cảm thấy oan ức, muốn đòi lại công bằng trước mặt trưởng bối. Ngươi một mực không muốn trực tiếp đối chất với Ngọc Nhi, lại muốn mẫu thân ngươi nói thay. Rõ ràng ngươi biết tính khí mẫu thân mình nóng nảy, nói chuyện không biết đúng sai nhưng cứ mặc cho mẫu thân ngươi tùy ý mắng mỏ Ngọc Nhi, bản thân ngươi thì im lặng. Ngươi có chủ ý gì chẳng lẽ người khác không biết! Muốn làm ngư ông đắc lợi hả, ngươi cho là dễ dàng vậy sao!"

Phượng Chiếu Tình chưa nghe hết mà đôi mắt đỏ hoe đã muốn trợn lên, lảo đảo ôm Trịnh thị lẩm bẩm gì đó, không tiếp tục giành võ đài với Tiêu Ngự nữa.

"Nếu thân thể Tình Nhi không khỏe thì tìm đại phu đến xem đi!" Tam lão phu nhân thấy tình hình như vậy, vội lên tiếng hòa giải.

Tam lão thái gia nhìn Đại lão thái gia, Đại lão thái gia làm như không thấy, cũng không ngăn cản. Tam lão thái gia liền dặn người hầu dẫn hai người Trịnh thị lui ra, lại cho người đi mời đại phu.

Tiêu Ngự nhìn Đại lão thái gia, cảm thấy ông lão này cũng không được hưởng phúc. Lớn tuổi vậy rồi mà còn phải quản lý đám vãn bối không cùng chi, còn không phải vì Tam lão thái gia không thể gánh nổi nên

vị tộc trưởng này mới lao tâm lao lực đến thế sao.

Đại lão thái gia nói với hắn, "Con nói con là đại phu Con phải biết, Phượng gia chúng ta sẽ không cho phép nữ nhi đi làm đại phu."

"Nhưng sau khi con cứu Lý nhị thiếu gia và Chu bộ đầu thì Đại lão thái gia nghĩ con còn có thể gả ra ngoài được nữa không." Tiêu Ngự cười nói.

Đại lão thái gia ngập ngừng, "Con cũng quá lớn mật rồi."

Mặt Tiêu Ngự nghiêm nghị, khom người hành lễ với Đại lão thái gia, "Con dám lớn mật cũng vì Đại lão thái gia cho con cái gan đó. Nếu Đại lão thái gia không phải người biết phân rõ đúng sai thì con cũng không dám tranh luận."

Đại lão thái gia cười cười, "Coi vậy mà cũng biết nịnh."

Tiêu Ngự cũng ngẩng lên cười, "Nịnh cho Đại lão thái gia vui là được rồi."

"Bớt ba hoa, con cũng về Thanh Vân các đi thôi." Đại lão thái gia khoát tay, bảo hắn lui ra.

Vậy là xong rồi hả Không nói gì thêm sao Tiêu Ngự hơi bất ngờ mà không tìm được manh mối. Đại lão thái gia dẫn binh hỏi tội gọi hắn vào công đường thẩm vấn, quần một hồi mà thẩm phán không chịu đưa ra kết luận là sao

Tiêu Ngự đầu óc rối nùi ra khỏi đại sảnh. Đại lão thái gia nheo mắt nhìn bóng lưng cao gầy thẳng tắp của hắn, nhẹ tay vân vê viên ngọc khảm trên đầu gậy, không biết suy nghĩ cái gì.

"Nữ nhi" Phượng gia à

Chịu đau khổ và ấm ức nhiều năm như vậy mà vẫn giữ được tấm lòng son, có một đứa trẻ thế này chính là may mắn của Phượng gia.

Nếu có một ngày Phượng Vân Ninh và Phượng Vân Phi gan to bằng trời thật sự kéo Phượng gia rớt xuống bùn, chỉ có đứa trẻ này đủ khả năng ngăn con sóng dữ…

Tam lão thái gia cười lấy lòng, dí sát vào Đại lão thái gia, "Đại ca thấy chuyện đó thế nào"

"Chuyện gì" Đại lão thái gia dò xét.

Tam lão thái gia xoa lòng bàn tay, "Thì là chuyện Ngọc nha đầu với Chu bộ đầu đó, bây giờ bên ngoài lan truyền nhiều lắm. Nói là Ngọc nha đầu sờ soạng cánh tay, thân thể nam nhân, còn ra thể thống gì nữa! Chu Chiêu không phải trẻ con như Lý nhị thiếu gia, cũng không thể áp xuống như chuyện lần trước, Đại ca thấy…"

Đại lão thái gia lườm ông, "Ngọc Nhi là chắt của ngươi, người khác xì xào thì thôi, đến ngươi cũng nói vậy sao! Ngươi lẩm cẩm rồi đúng không! Nó đã cứu một mạng người! Ngươi đi nói cái đám lưỡi dài kia, trừ phi bọn chúng không ăn ngũ cốc rau quả, vĩnh viễn không sinh bệnh thì nếu không, sau này mà xớ rớ đến tìm Ngọc Nhi thì đừng trách Phượng gia chúng ta thấy chết không cứu!"

Tam lão thái gia thưa lấy thưa để, nghe Đại lão thái gia dặn dò, "Nói với lão già Chu Triều Nghĩa kia một tiếng, chúng ta đã cứu con trai lão, nếu họ Chu kia còn chút lương tâm thì đừng để con trai lão liên lụy đến thanh danh của Ngọc Nhi."

Tam lão thái gia gật đầu liên tục, suy nghĩ cẩn thận rồi hỏi, "Ý của Đại ca là để Chu Triều Nghĩa cho phép Chu Chiêu cầu hôn Ngọc nha đầu à!"

Đại lão thái gia nghe xong vỗ bàn cái rầm, tức suýt sặc khí, trừng mắt giận dữ, "Vớ vẩn, hoang đường! Cầu hôn cái gì! Ai dám cầu hôn! Ngươi hồ đồ quá rồi! Họ Chu kia mà dám đến cửa cầu hôn thì lập tức đuổi khỏi cửa cho ta!" Tam lão thái gia ăn mấy gậy, chỉ có thể vâng dạ, trong lòng chẳng hiểu gì cả.

Rõ ràng Đại ca rất để ý đến chuyện của Ngọc nha đầu, bây giờ tất cả người đến dự tiệc đều thấy hắn và Chu Chiêu tiếp xúc thân mật, nếu muốn tốt cho Ngọc nha đầu thì nên thúc đẩy việc kết hôn giữa hắn và Chu Chiêu mới phải chứ

Lại nói, người trẻ tuổi Chu Chiêu kia thật sự không tệ. Trước đây hai nhà Phượng Chu mâu thuẫn nên không thể làm thông gia, nhưng hôm nay Ngọc nha đầu đã cứu mạng Chu Chiêu, đời nào Chu Chiêu dám đối xử không tốt với Ngọc nha đầu Hay là Đại ca đang lo lắng Chu gia đang chịu tội Nhưng chi của Chu Triều Nghĩa đã được đặc xá, còn có Nguyên lão Vương gia bảo đảm, nói rõ Chu Chiêu có quan hệ với phủ Nguyên Vương. Chỉ điểm này thôi cũng thấy gia thế Chu gia thật ra đâu quá sa sút…

Tam lão thái gia càng nghĩ càng thấy Chu Chiêu là ứng viên quá tốt để làm cháu rể. Thanh danh hiện tại của Ngọc nha đầu không thể gả vào đại tộc nhà cao cửa lớn, nhưng gả cho Bộ đầu cũng có thể sống sung túc rồi.

Ông muốn khuyên Đại ca cân nhắc thử xem, nhưng thấy mặt Đại lão thái gia như cái đáy nồi, giống như bị ai giựt nợ mấy vạn lượng, Tam lão thái gia thức thời ngậm miệng.

—o0o—

Trong Lạc Phân viện, Phượng Chiếu Tình đỏ mắt kéo Trịnh thị, "Mẫu thân, lần trước người nói đã viết thư cho cô cô, báo cho nàng chuyện của Phượng Chiếu Ngọc, tin đã gửi đi chưa vậy Không biết cô cô có nhận được không. Con thật sự không chờ được nữa, không thể để nàng làm càn như vậy, nếu còn tiếp tục thì chúng ta đều bị nàng giẫm dưới chân đấy!"

Trịnh thị đau lòng vỗ lưng con gái, "Thư đã viết xong từ lâu, mẫu thân tính nhờ Trương đại nương và Bạch đại nương chuyển đi, chỉ mong cô cô con không tức giận. Không ngờ người của nàng lại bị Phượng Chiếu Ngọc áp chế, chỉ sợ cô cô con sinh lòng bất mãn với mẫu thân."

"Hai đại nương kia đâu rồi"

Trịnh thị phát sầu, "Vấn đề là đây. Tằng tổ phụ con xưa nay rất sợ Đại lão thái gia, ông ấy không dám tự ra tay nên đã sau khi đánh họ hai mươi hèo đã chuyển đến viện của Đại lão thái gia rồi. Mẫu thân không thể duỗi tay dài đến đó được, cũng không biết hai người họ thế nào."

Phượng Chiếu Tình hung dữ siết chặt tay, lạnh lùng nói, "Mặc kệ họ đi! Chúng ta lập tức tìm người đem thư đến cho cô cô! Phải cho nàng biết, không có nàng ra tay thì Phượng Chiếu Ngọc sắp coi trời bằng vung rồi!"

—o0o—

Tiêu Ngự đang ở trong thư phòng Thanh Vân các, cầm cây bút than phác họa hình thù kỳ quái trên giấy.

Bách Linh bưng trà nóng đến, nhìn mà không hiểu, tò mò hỏi, "Tiểu thư đang vẽ cái gì vậy"

"Làm bản vẽ dụng cụ giải phẫu, để coi có người nào rèn được không." Tiêu Ngự nói.

Lúc giải phẫu cho Chu Chiêu, hắn phát hiện số dụng cụ này chưa đủ, dẫn đến những thao tác vốn đơn giản lại trở nên rất khó khăn.

Máy móc phức tạp thì bó tay rồi, nhưng vài công cụ nhỏ này vẫn có thể tìm cách.

Vài ngày sau, Tiêu Ngự để Bách Linh cầm bản vẻ đi tìm Tần Cánh. Trước lạ sau quen, bây giờ cứ có việc gì là Tiêu Ngự vô cùng tin tưởng đi nhờ Tần tiểu đại phu.

Tần Cánh ôm cái bọc nhỏ Bách Linh đưa, tươi cười quay vào phòng.

Mấy ngày qua hắn chỉ tập trung chăm sóc vết thương cho Chu Chiêu, bởi vậy Bách Linh phải chạy lòng vòng mới tìm được đến đây.

Lúc này Chu Chiêu đang ngồi bên giường, treo cánh tay phải lên đọc sách, thấy dáng vẻ đó của Tần Cánh, không nhịn được hỏi, "Tần đại phu có gì mà vui quá vậy"

Tần Cánh vội kéo lại khóe miệng đang cười, nhưng đôi mắt vẫn sáng lấp lánh, ngại ngùng nói, "Đâu có, không có gì hết."

Chu Chiêu nhìn thứ hắn đang ôm, "Ngươi đang ôm cái gì đó"

Tần tiểu đại phu nói, "À, cái này hả, đây là đồ Phượng đại tiểu thư nhờ người đưa tới. Nàng có vài việc cần ta giúp."

Phượng đại tiểu thư cũng là ân nhân của Chu Chiêu, Chu Chiêu không nén được hiếu kỳ, "Ta nhìn chút được không"

Tần tiểu đại phu mở bọc vải, lấy ra một xấp bản vẽ, tất cả đều những dụng cụ hình dạng kỳ lạ, bên cạnh còn ghi chi chít chú thích.

"Hứng thú của Phượng đại tiểu thư quả là… kỳ cục." Chu Chiêu nhíu mày.

Tần Cánh xếp bản vẽ cất cẩn thận, cười nói, "Phượng đại tiểu thư đã dùng những thứ này để cứu người đó. Nàng nói mấy dụng cụ kia không thuận tay, nếu có những thứ này thì tiện lợi hơn nhiều."

Chu Chiêu gật đầu, cũng không hỏi thêm, tiếp tục lật sách đọc.

Hậu trường.

Tên công nào đó: Lên đi, Lông Xù, mau mau lăn một vòng bán nghệ cho các vị tỷ tỷ kiếm tiền mua bánh bao ăn nào.

Lông Xù: [Lăn qua lăn lại] Ẳng ẳng!

Bác sĩ Tiêu: = = Hai người các ngươi lầy đủ rồi đấy. Tiểu công mà ngày nào cũng bán manh trong hậu trường, giả vờ oan ức cho ai coi hả!

34. Chương 34: Đào Hoa Đóa Đóa

Editor: Vện

Năm ngày sau chuyện của Chu Chiêu, Tiêu Ngự đích thân đến thăm gã một chuyến.

Chu Chiêu là Bộ đầu, phụ thân Chu Triều Nghĩa của gã cũng chỉ là thuộc hạ của Tri huyện, bởi vậy cuộc sống của hai cha con không đến nỗi túng quẫn nhưng chỉ thuộc mức trung bình. Một đường vào tiểu viện Chu gia, thấy khung cảnh vô cùng mộc mạc, trong góc chất đống củi gỗ phủ vải bạt, phòng của Chu Chiêu nằm bên trái.

Đây là lần đầu tiên Chu Chiêu tỉnh táo gặp mặt "Phượng đại tiểu thư", ân nhân cứu mạng của gã.

Lúc Tiêu Ngự đóng giả Phượng Chiếu Kỳ cũng từng chạm mặt Chu Chiêu, bởi vậy hắn quyết đoán đội mũ mạng giấu mặt để không bị Chu Chiêu nhận ra, đỡ gây phiền phức.

Chu Chiêu đã có thể xuống giường, thoải mái hoạt động, nếu không phải tay phải còn bị thanh gỗ cố định thì nhìn chẳng khác người bình thường.

Cái tên này cũng sĩ diện quá rồi. Bác sĩ Tiêu rất nhức đầu với thể loại bệnh nhân tự ái cao ngất này.

Hắn bảo Chu Chiêu ngồi xuống, xem xét cánh tay phải của gã. Tình trạng cánh tay rất tốt, băng bó đúng chuẩn, miệng vết thương thoang thoảng mùi đặc trưng của thuốc Đông y, có thể thấy thuốc được đổi thường xuyên.

"Tốt lắm." Tiêu Ngự hài lòng gật gù, "Có vẻ Tần tiểu đại phu chăm sóc ngươi hết sức chu đáo."

Tần Cánh pha trà, đặt cạnh tay Tiêu Ngự, nghe vậy ngượng ngùng nói, "Là trách nhiệm của ta mà."

Thái độ của Chu Chiêu vẫn cứ hờ hững, làm như đương nhiên bưng tách trà Tần tiểu đại phu đưa tới hớp một hơi. Người bình thường lúc này nên cảm kích hắn và Tần tiểu đại phu đến rơi nước mắt, mà cái gã này còn bày đặt làm bộ lạnh lùng.

Tiêu Ngự nhìn Tần Cánh đứng nép bên gã như cô vợ nhỏ, liền kéo hắn hỏi nhỏ, "Tần tiểu đại phu, ta hỏi ngươi, hắn có trả tiền xem bệnh chưa"

Tần Cánh ngẩn ra, hơi đỏ mặt nói, "Chu bộ đầu là người thanh liêm, hơn nữa phải ra sức bảo đảm an ổn cho thành Hoài Thiên, sao ta có thể thu tiền xem bệnh chứ."

"Tần đại phu, trà hơi chát." Giọng Chu Chiêu vang lên, Tần tiểu đại phu chạy đến nhận tách của gã, ngượng nghịu nói, "Ta vốn pha trà cho Phượng đại tiểu thư, quên mất ngươi không uống loại này. Để ta đổi tách khác cho ngươi." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Tiêu Ngự thấy cái nhìn của mình về Chu Chiêu sai lầm rồi, đã không trả thù lao mà còn lên giọng la lối Tần Cánh, vậy chẳng phải là bắt nạt người thành thật sao

"Khỏi cần, cho hắn ly nước lọc được rồi." Tiêu Ngự cười nói, "Thương tích của hắn không hợp uống trà đâu."

Tần Cánh mở to mắt, "Không hợp uống trà hả Ấy, sao bây giờ, ta không biết. Chu bộ đầu thích uống trà, mấy hôm nay ta vẫn để hắn uống thỏa thích, chuyện này… liệu có ảnh hưởng đến việc hồi phục không!"

Chu Chiêu vẫn đeo bản mặt lạnh nhạt. Thấy mình đã hù tiểu đại phu lương thiện nhẹ dạ sợ hoảng hồn, Tiêu Ngự không tiếp tục đùa giỡn nữa, đành nói, "Uống đã uống rồi, còn thế nào được nữa, sau này đừng cho hắn uống là được."

Bấy giờ Tần Cánh mới thở hắt ra, vội vàng đi đổi nước lọc.

Trong phòng chỉ còn lại Bách Linh và hai người bọn hắn, Chu Chiêu nhìn Tiêu Ngự, "Đa tạ."

"Không dám nhận không dám nhận." Tiêu Ngự cười đứng dậy, "Ta chỉ đến kiểm tra thôi. Thương tích của Chu bộ đầu phục hồi rất tốt, Tần tiểu đại phu cũng hoàn thành rất tốt chức trách, ta yên tâm rồi. Đợi ngươi khỏe hơn ta sẽ quay lại. Mấy ngày tiếp theo ngươi có thể thử cử động khớp cổ tay, nhưng không được dùng lực quá mạnh, làm nhẹ nhàng thôi, mỗi ngày nửa canh giờ là được. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được cậy mạnh sử dụng tay phải, vậy thì cánh tay không cách nào hồi phục, lúc đó hối hận cũng đã muộn."

Tiêu Ngự dặn xong, chuẩn bị rời đi, lại nghe Chu Chiêu nói, "Phượng đại tiểu thư chậm đã." Chu Chiêu đứng lên, bước tới trước mặt hắn, thân cao mét tám nhìn xuống. Bác sĩ Tiêu phải ngước đầu lên, lòng hơi bực bội.

Không sao hết, hắn mới mười ba, vẫn còn cao lên được…

Chu Chiêu nhìn hắn một hồi, mở miệng nói, "Phượng đại tiểu thư, tại hạ sẽ chịu trách nhiệm với ngươi."

"Cái gì" Tiêu Ngự sững sờ, não tạm thời tê liệt.

Chu Chiêu nói, "Chuyện hôm đó, phụ thân đã kể ta nghe hết rồi. Lão thái gia nhà ngươi cũng có tìm ta nói chuyện. Hẳn ngươi cũng đã biết hai nhà Phượng Chu bất hòa, nhưng Chu mỗ là người ân oán rạch ròi. Ngươi là ân nhân của ta, ta sẽ không hằn học với ngươi. Chờ tay của ta hồi phục sẽ lập tức mời bà mai đến nhà cầu hôn. Ngươi hãy ngoan ngoãn ở trong nhà chờ ta."

"…" Bác sĩ Tiêu thật tình không biết nên dùng vẻ mặt nào với tình huống này.

"Chu bộ đầu, ngươi không cần miễn cưỡng mình." Tiêu Ngự cười gượng.

Chu Chiêu nghiêm túc lắc đầu, "Không liên quan gì đến miễn cưỡng, đây là trách nhiệm."

"Ta thật sự không cần ngươi chịu trách nhiệm…"

"Là tại hạ khiến danh tiếng của tiểu thư bị bôi nhọ, ta nhất định phải chịu trách nhiệm. Nếu ngươi lo lắng ân oán hai gia tộc thì ta cam đoan, sau khi kết hôn nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi, tuyệt đối không để ngươi chịu oan ức."

Gã đang… thông báo với hắn sao Hay đang thổ lộ Tại sao giọng điệu cứ như đọc tuyên thệ gia nhập đảng vậy!

Khóe miệng Tiêu Ngự co rút, "Ta thật sự không cần ngươi phụ trách mà, chút chuyện nhỏ này có là gì đâu."

Chu Chiêu nhíu mày không đồng ý, "Có phải Phượng đại tiểu thư nghĩ ta tự quyết định chuyện này Nếu không phải tiểu thư đến đây thì ta sẽ không đường đột như vậy. Ta vốn nên nhờ bà mai đến nói với lão thái gia nhà ngươi. Lời bà mai cũng như phụ mẫu, xin tiểu thư cứ yên tâm. Chuyện hôm nay sẽ không có người thứ ba biết."

"Người thứ ba" Bách Linh vô tội đứng trong góc, nghe vậy tự nhiên thấy cần cổ lành lạnh, vội vàng rụt cổ.

Tiêu Ngự, "..."

Gã còn muốn ép duyên hắn nữa sao

"Thật sự không cần mà." Tiêu Ngự cười gượng, "Ta không muốn bàn chuyện hôn nhân. Chu bộ đầu cứ dưỡng thương cho tốt đi, ta về trước." Nói xong liền dắt Bách Linh cắm đầu đi, để lại Chu Chiêu đứng tại chỗ nhíu mày.

Tần Cánh bưng trà vào, nhìn xung quanh hỏi, "Phượng đại tiểu thư đâu"

"Đi rồi." Chu Chiêu đáp, vén vạt áo ngồi xuống, đẩy tách trà ra, "Pha cho ta tách trà đi."

—o0o—

Lại nói, Tần Cánh được Tiêu Ngự ủy thác, đương nhiêm vô cùng tận tâm, mỗi sáng vừa mở mắt liền chạy ra ngoài, ngoại trừ chăm sóc Chu Chiêu thì hắn còn đến các tiệm rèn trong thành Hoài Thiên, mãi mới tìm được một thợ rèn có khả năng rèn được dụng cụ trong bản vẽ.

Tần Cánh thở phào, vô cùng mừng rỡ vì đã không phụ lòng "Phượng đại tiểu thư."

Tần lão đại phu nhìn không nổi bộ dạng này của hắn nữa, có một sáng thấy hắn lại muốn ra ngoài, Tần lão đại phu đứng chắn ngay cửa, lườm hắn, "Lại đi đâu!"

Tần Cánh đáp, "Đến tiệm rèn xem. Dụng cụ mà Phượng đại tiểu thư cần rất tinh xảo, con phải đến xem Lâm sư phụ làm có đúng không."

"Phượng đại tiểu thư, Phượng đại tiểu thư, người nào không biết còn tưởng Phượng đại tiểu thư là nương tử con đấy."

Tần Cánh lập tức đỏ mặt, "Cha nói bậy bạ gì vậy!"

Tần lão đại phu trêu chọc, "Đừng giả bộ trước mặt ta, ta đi guốc trong bụng con, sao không dám nói rõ với ta hả Ta hỏi con, con có thật sự thích Phượng đại tiểu không"

"Cha đừng nói lung tung, cẩn thận ảnh hưởng thanh danh tiểu thư người ta!" Tần Cánh sốt sắng.

Tần lão đại phu khoát tay, "Phượng đại tiểu thư đã bao giờ quan tâm danh tiếng đâu. Cánh Nhi này, nếu con thật lòng thích nàng thì cha sẽ nhờ bà mai đi cầu hôn. Bây giờ cha chỉ hỏi một câu, con rốt cuộc có thích người ta không"

Tần Cánh không ngờ Tần lão đại phu lại nói hoạch toẹt như vậy, lòng đầy kinh hoàng, trong sâu thẳm lại xuất hiện chút ngọt ngào và chờ mong.

"Này, con sao xứng với Phượng đại tiểu thư..." Tần Cánh nói năng lắp bắp lắc đầu xua tay, nhưng biểu hiện rõ ràng là miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo.

Tần lão đại phu đạt được câu trả lời, cũng không cản hắn nữa, đẩy hắn ra ngoài, "Khỏi phải nói, cha biết rồi. Đến tiệm rèn coi đi."

Tần Cánh thấy thái độ của Tần lão đại phu, tự nhiên có cảm giác lo được lo mất.

Hắn sợ thân phận mình không xứng với Phượng đại tiểu thư, cha hắn đã cho một tia hy vọng nhưng hắn lại muốn biết khó mà lui.

Tần lão đại phu không quan tâm hắn xoắn xuýt cái gì, vội vàng đuổi Tần Cánh ra khỏi cửa, sờ râu mép nghĩ ngợi, giao cửa tiệm cho đồ đệ trông coi, ông thì thay y phục mới đi đến Phượng trạch.

—o0o—

Tiêu Ngự không biết hôn nhân của mình đang được cha của đại phu tiểu bạch thỏ tính toán, hắn chỉ cảm thấy, tình cảnh dạo này của mình có chút thay đổi.

Lúc còn bị Trịnh thị giam giữ thì khỏi phải nói, một chút tự do cũng không có, sau này chuyển đến Thanh Vân các cũng phải tuân theo quy tắc của tiểu thư khuê các, mấy lần cứu người đột xuất gặp vô vàn trở ngại.

Nhưng bây giờ, hắn rõ ràng nhận thấy bầu không khí trong Thanh Vân các thư thái hơn rất nhiều. Các đại nương giáo dưỡng không còn, cả Thanh Vân các chỉ còn mấy nhũ mẫu thành thật, không săm soi xỉa xói nhất cử nhất động của hắn nữa. Hắn muốn ra ngoài thì chỉ cần nói một tiếng với Tam lão phu nhân, đội mũ mạng và dẫn theo người hầu là được, không cần phải theo chân trưởng bối, thậm chí hắn còn có xe ngựa và phu xe riêng nữa.

Đãi ngộ kiểu này khiến Phượng Chiếu Kỳ kinh hoàng, thường xuyên chạy đến nhắc nhở hắn phải tuân thủ nữ tắc.

Tiêu Ngự cũng không lý giải được tại sao mình được đãi ngộ như vầy, nhưng chuyện này có lợi cho hắn mà. Nhân lúc thuận lợi này hắn nên đi thăm Phương thị thôi.

Hắn muốn thoát khỏi tình cảnh này, trước hết phải giải quyết êm đẹp chuyện của Phương thị thì sau này mới yên lòng.

Phương thị thân mang tội tình, bị giam trong từ đường, ngày ngày cầu phúc cho Phượng Vân Phi, Lô thị và đứa con trai bị cướp mất.

Từ đường Phượng gia cách Phượng phủ khá xa, tọa lạc trên một đỉnh núi nhỏ ở ngoại thành. Tiêu Ngự báo với Tam lão phu nhân một tiếng, Tam lão phu nhân dù không vui vẻ gì khi thấy hắn vẫn nhớ Phương thị, nhưng nhớ là Tam lão thái gia đã nhắc nhở không được xen vào chuyện của Phượng Chiếu Ngọc nên bà chỉ dặn hắn mang theo nhiều người hầu hơn rồi vung tay đuổi ra.

Tiêu Ngự mang Bách Linh ngồi trong xe, lắc lư lên đường.

"Tiểu thư, sao không gọi Đại thiếu gia theo" Bách Linh hỏi.

Tiêu Ngự nhìn phong cảnh ngoài xe, nhẹ giọng nói, "Hắn sắp hồi kinh, nếu để Lô thị biết e sẽ gặp phiền toái. Vậy nên đừng để hắn biết."

Xe ngựa đi suốt hai canh giờ mới đến. Tiêu Ngự nhảy xuống xe, nhìn từ đường Phượng gia trên đỉnh ngọn núi hoang vắng. Nghe nói nơi này được xây dựng từ khi Phượng gia phất lên, cho nên dù vị trí xa xôi nhưng Phượng gia vẫn không muốn di dời.

Bước vào cổng lớn, có mấy sư cô giữ cửa tiến lên hành lễ, kiểm tra tín vật và thư của Tiêu Ngự, sư cô cúi chào hắn.

"Mời Phượng đại tiểu thư theo ta."

Tiêu Ngự đi theo nàng đến khu nhà đằng sau, càng đi càng thấy quạnh quẽ thê lương. Nghĩ đến Phương thị bị nhốt ở một nơi như thế này mười mấy năm, hắn không nhịn được mà thấy chua xót thay nàng.

Phương thị là nữ tử truyền thống chuẩn mực, xuất giá tòng phu hiền lương thục đức, chỉ vì thương con mà rơi vào tình cảnh thế này. Ở xã hội này, người cô thế như Phương thị chẳng có được một cơ hội để kêu oan.

Sư cô dừng lại bên ngoài một viện tử nhỏ, móc chìa khòa mở cửa, nói vọng vào trong, "Phương thí chủ, có Phượng đại tiểu thư đến thăm ngươi." Nói xong liền cúi chào, lả lướt lui ra.

Tiêu Ngự dẫn Bách Linh vào, thấy một phụ nhân tóc hoa râm loạng choạng bước ra. Phụ nhân nhìn hắn, ngẩn người một lát, sau đó không kiềm chế được mà bật khóc.

Mười mấy năm giam cầm khiến dung nhan xinh đẹp tuyệt trần ngày nào tàn phai tiều tụy, tấm thân gầy gò, làn da đen sạm, mái tóc vốn đen tuyền bạc hơn nửa, chỉ có đôi mắt vẫn trong suốt, dịu dàng.

Phương thị dựa tường khóc khàn cả giọng, không dám lại gần Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn lại mình, chắc là hắn mặc đồ nữ làm Phương thị bị đả kích. Phương thị không bảo vệ được chính mình, cũng không bảo vệ được trưởng tử, để hắn chịu oan ức. Việc này còn khiến Phương thị đau khổ hơn trăm ngàn lần tình cảnh của mình.

Tiêu Ngự bước đến nhẹ nhàng đỡ nàng, môi hơi run, có chút lạ lẫm nói, "Mẫu thân, không phải ta vẫn khỏe mạnh đây sao Người đừng thương tâm."

Phương thị cầm được cánh tay hắn, nước mắt nhòe nhoẹt nhìn hắn, "Con của ta, ôi con của ta, là mẫu thân vô dụng! Đều tại mẫu thân vô dụng khiến con chịu oan ức mười mấy năm qua! Con ơi, mẫu thân đau lòng lắm!" Nàng vừa khóc vừa dùng tay đánh vào ngực, giống như có một tảng đá đè nặng mười mấy năm, làm cách nào cũng không đặt xuống được.

Tiêu Ngự và Bách Linh đỡ nàng vào trong, dỗ dành một lúc lâu Phương thị mới dần bình tĩnh lại.

Nàng nhìn con trai ruột thịt xa lạ trước mắt, kích động qua đi lại không biết phải đối mặt thế nào, luống ca luống cuống.

Tiêu Ngự kể cho Phương thị nghe những chuyện xảy ra gần đây, Phương thị thấy hắn kể rất thú vị, tuy ăn mặc như nữ tử nhưng không có nét nữ tính nào, còn xuất chúng hơn đám thiếu niên, bấy giờ mới thấy được an ủi một chút.

May mà Phượng Chiếu Ngọc không bị tiểu cô nhẫn tâm tàn phá, hắn lại còn ưu tú đến vậy. Nếu để Phượng Vân Phi gặp mặt… hắn nhất định sẽ yêu thích đứa trẻ này.

Phương thị nhẹ nhàng kéo tay Tiêu Ngự, mỉm cười nghe hắn nói.

Tiêu Ngự không quên mục đích của mình, thấy Phương thị đã tỉnh táo, hắn suy nghĩ rồi hỏi, "Mẫu thân, người có từng nghĩ muốn ly hôn với phụ thân không"

Phương thị ngẩn người, Tiêu Ngự nói tiếp, "Mẫu thân, người chịu khổ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không muốn thoát khỏi cuộc sống thế này, rời khỏi chốn lao tù này sao"

Phương thị cười ôn hòa, bất đắc dĩ than thở, "Nhưng mẫu thân đã bị giáng làm thiếp, nào có tư cách ly hôn…"

Tiêu Ngự lắc đầu, nắm chặt tay Phương thị, "Mẫu thân, là bọn hà hiếp người khi dễ người không hiểu luật lệ. Luật pháp tuyệt không cho phép giáng thê thành thiếp. Mẫu thân là người được phụ thân danh chính ngôn thuận cưới về, không thể chỉ nói một câu mà giáng làm thiếp như vậy được."

Phương thị hoảng hốt, mở to mắt nhìn hắn, "Nhưng, nhưng mà… tiểu cô con nói…"

"Nàng đã lừa người." Tiêu Ngự nói.

Giáng thê thành thiếp là vi phạm luật lệ, nếu triều đình mà biết thì Phượng Vân Phi đừng mơ được thăng chức, đến chức quan cũng không giữ được đâu.

Nhưng bây giờ đường quan hắn đang rộng mở, chỉ có Phương thị bị người ta lừa gạt phải ở đây chịu khổ.

Phương thị vốn chịu tội oan uổng, giờ lại nghe mình bị lừa cũng không quá uất hận. Năm xưa dù nàng có làm gì cũng đấu không lại Phượng Vân Ninh, mặc kệ lý do này có chính đáng hay không thì Phượng Vân Ninh đều sẽ đạt được mục đích. Tiểu cô kia quá lợi hại, cũng quá độc ác…

"Chỉ cần chúng ta đến nha môn kiện Phượng Vân Phi, đòi một lý do chính đáng để ly hôn hẳn là không thành vấn đề." Tiêu Ngự nói tiếp.

Chờ sau khi Phương thị ly hôn rồi tìm một chỗ nào an toàn, thu xếp cho nàng ở để những kẻ kia không thể dùng Phương thị uy hiếp hắn nữa.

Phương thị do dự, "Chuyện này… kiện phụ thân con sao Này, vậy sao được Sẽ hại hắn đấy."

Tiêu Ngự không ngờ Phương thị vẫn còn lo lắng cho Phượng Vân Phi như vậy, bất đắc dĩ nhìn vị mẫu thân nhu nhược, "Hắn có từng thực hiện nghĩa vụ của một phu quân với người bao giờ chưa, còn mặc cho người khác hiếp đáp người, người hà tất phải quan tâm tiền đồ của hắn"

Phương thị vẫn còn đang khó xử, Tiêu Ngự đứng dậy nói, "Mẫu thân, nếu người không chịu ly hôn, chẳng lẽ người muốn nhìn ta vĩnh viễn sắm vai Phượng đại tiểu thư, sau này lấy chồng sinh con sao"

Phương thị chấn động, nhìn hắn lắc đầu liên tục, "Không, không, vậy sao được! Tuyệt đối không thể!"

Tiêu Ngự biết không thể chỉ bằng một hai câu là thay đổi được tính yếu đuối của Phương thị, nhưng bây giờ phải kích thích cho nàng đồng ý, muốn hoàn thành chuyện này cần rất nhiều thời gian, chưa tính khả năng bị người của Phượng Vân Ninh phá rối. Nếu nàng không kiên định, đến lúc đó mà ngập ngừng thì sẽ gặp rắc rối to.

"Mẫu thân, người suy nghĩ kỹ lời ta nói đi, hôm khác ta lại đến thăm người." Tiêu Ngự nói xong, muốn rời đi.

Phương thị đỏ mắt kéo hắn, "Ngọc Nhi, con giận mẫu thân sao Ta, ta chưa từng nghĩ sẽ có ngày tố cáo phụ thân con trên công đường… Ta sợ chẳng may xảy ra chuyện gì…"

Tiêu Ngự lắc đầu, "Ta biết." Phương thị hiền hậu dịu dàng, nàng lại quen nhẫn nhịn, thật ra tính cách này là phù hợp nhất với loại nam nhân như Phượng Vân Phi. Đáng tiếc là bị chính hắn vứt bỏ.

"Nhưng chuyện này cần mẫu thân suy nghĩ thấu đáo. Hiện tại không phải vội, người có thể từ từ ngẫm nghĩ." Tiêu Ngự nhìn quanh gian nhà đơn sơ, "Ta sẽ nghĩ cách đem ít đồ đến đây, mùa đông đến thì trên núi càng phải chú trọng sưởi ấm."

Ngồi xe trở về, hắn dựa cửa sổ, nhớ lại gương mặt sầu bi của Phương thị.

Hy vọng Phương thị có thể kiên cường lên, đặt một dấu chấm hết cho Phượng Vân Phi và Lô thị…

Ngày thu sắp tàn, khí trời lạnh dần, Phượng Chiếu Kỳ cuối cùng cũng lên đường hồi kinh.

Tiêu Ngự nhẩm tính ngày xuất phát, có chút khó chịu. Trong lòng hắn, người thân thiết nhất ở thế giới này chính là đệ đệ. Lần này về kinh không biết Lô thị và Phượng Vân Ninh lại muốn chia rẽ ly gián thế nào nữa.

Trong phủ đãi tiệc chia tay Phượng Chiếu Kỳ, Tiêu Ngự đứng trong cổng chờ, cùng Phượng Chiếu Kỳ lên một xe, lắc lư ra ngoài thành Hoài Thiên.

Hắn chu đáo sửa lại cổ áo cho Phượng Chiếu Kỳ, viền mắt bỗng dưng thấy nóng.

Phượng Chiếu Kỳ bị hắn ăn hiếp quen rồi, chưa từng thấy Tiêu Ngự như vậy, nhất thời thấy cảnh thương tình, hơi mất tự nhiên ôm Tiêu Ngự.

"Tỷ đừng buồn. Ta sẽ về nói phụ thân đón tỷ về kinh, sau này chúng ta sẽ được ở cùng nhau."

Tiêu Ngự cười, hơi thương cảm nói, "Chỉ sợ ngươi về kinh rồi, gặp nhiều tỷ muội lại ném tỷ tỷ này ra sau đầu. Lúc đó lại có người nói Đại tỷ chuyên môn châm dầu vào lửa, gây xích mích thị phi…"

"Sẽ không! Ta tuyệt đối không như vậy! Tỷ không phải loại người đó!" Phượng Chiếu Kỳ cuống lên nắm tay hắn, thiếu điều giơ tay thề thôi.

Tiêu Ngự cười thầm trong lòng, lại nói, "Vậy nếu có ai nói xấu ta trước mặt ngươi thì sao"

"Ta sẽ không tin đâu!" Phượng Chiếu Kỳ vội la lên.

Tiêu Ngự hài lòng gật đầu, dịu dàng sờ đầu cậu, ánh mắt đột ngột hung dữ, "Nếu ngươi còn dám tin người khác mà xa lánh ta thì sau này ta không còn là tỷ tỷ ngươi nữa! Ngươi cũng đừng gọi ta là tỷ tỷ!"

Hắn đe dọa liên tục, hù cho Phượng Chiếu Kỳ vò đầu bứt tóc, muốn thề thì hắn lại không cho, Phượng Chiếu Kỳ vốn đang buồn vì phải ly biệt, suýt chút bị hắn chọc cho khóc luôn.

Tiêu Ngự không quậy cậu nữa, ôm chặt Phượng Chiếu Kỳ, vỗ lưng cậu.

"Huynh đệ tốt, về rồi phải ra sức mà học thành tài. Lần sau gặp lại đừng để ta thất vọng."

Phượng Chiếu Kỳ khịt mũi, gật đầu, chôn mặt vào cổ Tiêu Ngự, lưu luyến không chịu buông.

Tiêu Ngự nhảy xuống xe, vẫy tay theo đoàn xe rời đi. Bách Linh vẫn cho phu xe đánh xe chạy đến, kéo Tiêu Ngự, "Tiểu thư, chúng ta lên xe thôi."

Tiêu Ngự lên xe ngựa chạy vào thành, chưa được bao lâu đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng ai quát mắng và tiếng khóc thảm thương.

Tiêu Ngự nhíu mày, để Bách Linh ra xem có chuyện gì. Bách Linh chạy về rất nhanh, thở gấp nói, "Tiểu thư, là những người dân lưu lạc từ trận đánh lúc trước. Tri huyện đại nhân phái người dồn bọn họ vào một chỗ, không cho họ vào thành."

"Lưu dân" Tiêu Ngự vén màn xe, nhìn ra ngoài.

Hậu trường.

Bác sĩ Tiêu: …

Bác sĩ Tiêu: Sao hôm nay tên nào đó không ra đây bán manh kiếm sống nhỉ

Tên công nào đó: …

35. Chương 35: Cây Ngải Bụi Trị Sốt Rét

Editor: Vện

Tiêu Ngự nhìn qua cửa sổ xe, thấy cách đó không xa có chừng hai trăm lưu dân xanh xao vàng vọt, áo quần rách rưới bị Bộ khoái xua về một hướng.

"Đi nhanh lên! Đừng có lề mề!" Một Bộ khoái nóng nảy xô đẩy người dân khiến người kia đang loạng choạng suýt ngã.

"Các ngươi nói xem, trời lạnh thế này sao không ở nhà, chạy ra đây làm gì! Cứ thích gây phiền phức cho chúng ta!" Tên thủ lĩnh gắt gỏng.

Chu Chiêu đang ở nhà dưỡng thương, tên này tạm thời thay vào vị trí Bộ đầu.

Trong đám lưu dân có người run giọng nói, "Đại lão gia à, đâu phải chúng ta muốn bỏ xứ mà đi, nơi đó quá hỗn loạn, sống không nổi nữa rồi! Lý tri phủ cũng là quan phụ mẫu của chúng ta, hắn không thể không quản chúng ta được!"

Bộ khoái không kiên nhẫn, "Ai nói không quản! Không quản thì ở đây với các ngươi làm gì! Đi nhanh chút coi, bớt nói nhảm đi!"

Có một ông lão quá mệt mà lảo đảo ngã xuống, bị một Bộ khoái tàn nhẫn đá một cái, chỉ có thể run rẩy gượng đứng lên, gù lưng tiếp tục đi về phía trước.

Bách Linh xót xa vô cùng, kéo tay Tiêu Ngự, "Tiểu thư, bọn họ đáng thương quá, chúng ta giúp ông ấy chút đi."

Tiêu Ngự lắc đầu, thả màn xuống.

"Bây giờ không có cách nào đâu."

Lưu dân đúng là rất đáng thương, nhưng cũng là nhân tố bất ổn định nhất, bị tham quan vơ vét đẩy vào đường cùng, lại trôi giạt đường xa, bụng không đủ no, có thể rối loạn chỉ vì chút lương thực, một tiểu đội Bộ khoái căn bản không trấn áp được hai trăm lưu dân mất lí trí.

Lại nói nếu hắn ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trước mặt họ, không chừng họ lại chuyển mối hận đám tham quan kia lên đầu hắn.

Tiêu Ngự buông màn, nói với phu xe, "Chúng ta đi thôi."

Vừa nhích được một chút, điều Tiêu Ngự lo lắng đã xảy ra.

Không biết những Bộ khoái kia đã làm gì, chỉ nghe bên ngoài vô cùng ầm ĩ, trong đó có tiếng phụ nhân gào khóc thất thanh và tiếng quát mắng của Bộ khoái, nghe thôi cũng thấy bất an.

Bách Linh lo lắng, không dám quan tâm những lưu dân đáng thương nữa, vén màn nói với phu xe, "Đại thúc, chạy nhanh hơn chút đi!"

Dòng người chạy nạn vốn xếp hàng ngay ngắn nay tản ra bao vây tứ phía, đang kích động hô hào cái gì đó, giống như phát tiết tất cả tâm tình phẫn nộ và khủng hoảng, mười mấy Bộ khoái lập tức bị nhấn chìm trong đám đông.

"Tiểu thư, làm sao bây giờ" Bách Linh không ngờ những lưu dân đáng thương lại trở nên đáng sợ thế này, cứ như biến thành quái vật khổng lồ nuốt chửng người ra, nàng ở trong xe ngựa mà còn cảm nhận được mặt đất bị giẫm đạp đến chấn động.

Tiêu Ngự nhớ lại dáng vẻ vênh váo của nhưng Bộ khoái, đỡ trán cảm thán, "Ngu xuẩn."

Những người này làm mưa làm gió trên đầu bách tính quen rồi, cứ cho là dân chúng sẽ sợ mình, vĩnh viễn cúi đầu, lại cầm đao trong tay nên không hề sợ hãi, đâu có để mấy trăm lưu dân đây vào mắt.

Sức mạnh của người bị dồn ép đến đường cùng bộc phát là đáng sợ nhất, đủ để lật đổ cả một vương triều, chỉ hai trăm người này thôi đã có thể giẫm nát bọn họ rồi.

Cùng Tiêu Ngự thở dài là một ông lão trong đoàn lưu dân. Ông dù cũng mặc áo vải cũ nát, mặt xám mày tro, nhìn không khác những nạn dân kia là bao. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện khí chất trên người ông phi phàm, khác hẳn người thường.

Có hai thanh niên che chắn bên cạnh ông, không để lưu dân phát cuồng đụng vào ông, còn một thanh niên đang hôn mê bất tỉnh được hai người khác dùng lưng đỡ, cẩn thận tránh né người xung quanh.

"Lão gia, không thể tiếp tục như vậy, Lão Cửu không thể chờ lâu hơn nữa, phải lập tức tìm đại phu." Một người trong đó lo lắng nói.

Người kế bên hắn khẽ nguyền rủa, "Lũ giá áo túi cơm này, cứ thành thật bố trí chỗ ăn chỗ nghỉ cho lưu dân chẳng phải êm đẹp hay sao, thuộc hạ của Lý Phương Minh đúng là chuyện tốt không dư bại sự có thừa."

Bọn họ chính là nhóm người của Nguyên lão Vương gia. Nguyên lão Vương gia đã điều tra ra Lý Vĩnh Huy cấu kết với sơn tặc, thậm chí còn tìm được bằng chứng hắn tàng trữ quân đội riêng, vốn đang trên đường hồi kinh lại bị Lý Vĩnh Huy phái người đuổi theo truy sát. Sau một hồi chém giết, cuối cùng diệt sạch đám sát thủ, nhưng lại tổn thất một thị vệ.

Năm thị vệ này là những người ưu tú nhất, được chọn ra từ chín mươi chín người trong đội cảnh vệ của phủ Nguyên Vương, huống hồ bọn họ quanh năm hầu hạ bên cạnh Nguyên lão Vương gia, Nguyên lão Vương gia đã sớm xem họ như con cháu trong nhà.

Nghe nói Tri phủ Lý Phương Minh ở Bắc thành Hoài Thiên có thu xếp đại phu chẩn bệnh cho lưu dân, nên họ liền cải trang thành lưu dân, trà trộn vào đám người chạy nạn nhờ đại phu chữa trị. Ai mà biết lại bị mấy người... mấy Bộ khoái không biết trời cao đất rộng phá đám.

Nguyên lão Vương gia nhìn thanh niên đang bất tỉnh, cau mày nói, "Nhìn tình hình nơi đây có vẻ không ổn, chúng ta cứ trực tiếp vào thành tìm đại phu đi."

"Không được!" Một thị vệ vội la lên, "Nơi này vẫn là địa bàn của Lý gia, chúng ta không thể mạo hiểm. Lý Vĩnh Huy biết lão gia và Chu đại nhân có quan hệ, đã có phòng bị từ sớm, chỉ sợ trong thành đã giăng lưới bủa vây, lão gia không được chui đầu vào lưới. Hay mọi người tìm chỗ nghỉ tạm đi, để ta vào thành mời đại phu đến."

"Ngươi đi thì không phải tự chui đầu vào lưới chắc!" Thị vệ khác châm chọc, "Nếu ngươi một đi không trở lại, không lẽ bắt bọn ta đợi ngươi cả đời Chúng ta thì không sao, nhưng Lão Cửu thì không thể."

“Vậy giờ phải làm sao đây!”

Cả đám vừa tức vừa vội, nhất thời không nghĩ ra được cách nào.

Đoàn người Nguyên lão Vương gia đang tìm đường xoay sở, bỗng thấy đoàn lưu dân vốn đang tập trung đằng trước đột ngột phân nhánh, chạy về hướng khác.

“Các huynh đệ nhìn kìa! Đằng kìa có một người có tiền! Dựa vào đâu mà chúng ta phải ở đây chịu đói chịu khổ, sắp phơi thây đến nơi, còn lũ kia ăn trên ngồi chốc hưởng thụ trên mồ hôi nước mắt của chúng ta, còn có xe ngựa để đi nữa!”

“Đám đồng hương chúng ta dù gì cũng không sống nổi nữa rồi, quậy một trận long trời lở đất đi!”

Cả một tiểu đội lưu dân hô hoán chạy đến chỗ chiếc xe ngựa.

Mà đó chính là xe của Tiêu Ngự. Phu xe thành thật hoảng hốt, liên tục quất roi thúc ngựa chạy như điên. Nhưng con ngựa lại bị uy thế của đám đông từ bốn phương tám hướng dọa cho sững sờ, hất móng xoay cổ chạy ngược về phía đoàn người.

Đoàn lưu dân thấy chiếc xe kia không những không trốn mà còn chạy đến phía mình, vừa bất ngờ vừa hưng phấn la hét om sòm.

Tiêu Ngự ngồi trong xe khóc không ra nước mắt.

Bách Linh sợ xanh mặt, rúc sát vào người Tiêu Ngự.

Đoàn người đã đến rất gần, Tiêu Ngự nghe được có người kêu gào “giết người đền mạng” xen lẫn tiếng khóc thảm thiết gọi “con của ta”, dường như đây chính là nguyên nhân gây nên hỗn loạn.

Chắc là có Bộ khoái ra tay quá nặng làm tổn thương trẻ con trong đoàn lưu dân nên mới khơi dậy phẫn nộ của họ.

Tiêu Ngự suy tính, động viên vỗ vai Bách Linh, vén màn bảo phu xe, “Đại thúc, đừng sợ, cho ngựa dừng lại đi.”

Phu xe hoang mang lo sợ, thấy biểu hiện trấn định của Tiêu Ngự, dường như hắn đã có kế hoạch trong đầu, liền nghe theo lời hắn, kéo ngựa dừng lại.

Lưu dân lập tức bao vây xe ngựa.

Ngay lúc phu xe khống chế ngựa, Tiêu Ngự đã nhanh nhẹn cởi váy trước con mắt trợn to của Bách Linh, hắn moi một bộ trường y xanh lam giấu trong xe mặc vào, tháo tung tóc buộc theo kiểu đơn giản, nháy mắt từ một tiểu thư khuê các biến thành công tử tuấn tú.

Tiêu Ngự cười mỉm với Bách Linh, lấy hộp cứu thương ra, “Lo xa khỏi họa.” Nói rồi chui ra khỏi thùng xe, không để ý những lưu dân điên cuồng muốn nhào đến, đứng thẳng lên, cất giọng nói, “Ta là đại phu! Vừa rồi có nghe, ở đây có ai bị bệnh!”

Đám người rầm rộ nháy mắt im lặng, hai mặt nhìn nhau.

Vốn là họ thấy xe ngựa này sang trọng, cứ tưởng thiên kim tiểu thư nhà ai, không ngờ lại là một đại phu.

Đại phu cũng là bình dân bách tính, họ chỉ thù hận những người giàu có, nhưng rất kính nể đại phu, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Tiêu Ngự thấy họ đã bình tĩnh, lòng yên tâm hơn, chỉ vào đoàn người đang chen lấn xô đẩy.

“Ta nghe có tiếng khóc từ hướng đó.”

Một nam nhân đen đúa cao gầy có vẻ là người cầm đầu đoàn người, gã đánh giá Tiêu Ngự, nghi ngờ nói, “Ngươi là đại phu thật sao Nào có đại phu nhỏ như ngươi chứ Ngươi gạt chúng ta đúng không!”

“Ta đúng là đại phu.” Tiêu Ngự nhoẻn cười gật đầu.

Chỉ là một câu đơn giản và nụ cười khách khí ôn hòa mà có sức thuyết phục hơn cả thề thốt, khiến người ta không tự chủ tin tưởng hắn.

Nam nhân cao gầy nhíu chặt mày, "Ngươi tốt nhất đừng lừa chúng ta!"

Nói xong liền xoay người, phóng mắt nhìn vào đám đông, lớn tiếng rống, "Tránh ra hết cho lão tử! Giữ lại cái đám súc sinh kia dạy dỗ sau, mau để đại phu khám cho con trai của Ngô tẩu đi!"

Gã gầm lên, đoàn người lập tức hưởng ứng, liên tiếp truyền lời, chẳng mấy chốc đã truyền xong.

Tiêu Ngự nhìn cảnh đó, người này cũng có thể xem là nhân tài thời loạn, không biết đại ca đây họ Trần hay họ Ngô nhỉ

Bách Linh sợ nơm nớp chui ra khỏi xe, ánh mắt các lưu dân nhìn nàng chẳng mấy thân thiện. Tiêu Ngự kéo Bách Linh đến bên cạnh, đưa hộp cứu thương cho nàng, cười nói với mọi người, "Đây là trợ thủ của ta." Lại chỉ phu xe cũng núp bên cạnh, "Còn đây là lão nô duy nhất trong y quán." Nói rồi dẫn hai người xuống xe, đi theo con đường đám đông chừa ra.

Bách Linh đương nhiên muốn bám sát Tiêu Ngự. Phu xe kia nhìn Phượng đại tiểu thư đột ngột biến thân, tuy không hiểu gì nhưng cảm thấy vị tiểu chủ nhân khiến người ta rất an tâm. Phượng đại tiểu thư đi thẳng vào khu vực nguy hiểm nhất là trung tâm đám đông, dọc đường có mấy trăm ánh mắt nhìn hắn chằm chằm, phu xe không dám đi theo.

Nguyên lão Vương gia quan sát thiếu niên đột ngột xuất hiện, đôi mắt sáng rực hơi nheo lại.

"Hắn đúng là đại phu sao" Một thị vệ nửa nghi ngờ nửa chờ mong hỏi.

"Nhìn dáng vẻ vẫn còn là trẻ con, không chừng chỉ nói bậy để bảo toàn tính mạng thôi."

"Trẻ con thì đã sao, lúc Thế tử gia bằng hắn ngươi có dám khinh y là trẻ con không!"

Đám thị vệ xì xầm tranh luận, Nguyên lão Vương gia nhìn thị vệ mang thương tích đang hôn mê, trầm tư một lát, nhẹ giọng nói, "Đừng nói nữa, lên phía trước xem thế nào. Lão Thất, ngươi điểm huyện Lão Cửu đi, đừng để cái chân chuyển biến xấu."

Lão Thất gật đầu, điểm hai huyệt đạo trên đùi Lão Cửu, tháo băng vải, một dòng máu tươi liền tuôn trào, miệng vết thương đã được đắp thuốc cầm máu hở ra, máu chảy thấm ướt băng vải…

Lão Thất nhìn mà phát run, điểm huyệt cầm máu rồi quấn băng lại.

"Không thể cầm máu nữa, chỉ sợ Lão Cửu…" Âm thanh hắn hơi nghẹn ngào, quay đầu nhìn thiếu niên ở trung tâm đoàn người.

Thiếu niên mặc một thân áo lam đứng thẳng tắp, bờ vai rõ ràng hơi mảnh khảnh nhưng vững vàng hơn bất kỳ ai, dưới tình huống bị cả trăm ánh mắt không có ý tốt nhìn chằm chằm mà không chút bất an, cứ như đang ở chỗ không người.

Biểu hiện trấn tĩnh đến vậy, chắc không phải giả bộ đâu Có thể trong thành Hoài Thiên có tồn tại những ẩn sĩ bản lĩnh hơn người, có thể cứu được họ trong lúc tuyệt vọng…

Lão Thất nhìn Nguyên lão Vương gia, thấy Nguyên lão Vương gia cũng đang thích thú đánh giá thiếu niên kia.

Tiêu Ngự không biết có người bí mật quan sát mình, ở đây có cả trăm con mắt đang chầu chực dò xét hắn từ trên xuống dưới, thêm mấy đôi mắt nữa cũng chả sao.

Mười mấy Bộ khoái vừa rồi lăn lóc dưới đất, ôm ngực ôm bụng kêu la, có vẻ đã bị dạy dỗ một trận nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Chính giữa đám người có một nữ nhân mặt mày tiều tụy, vừa đen vừa gầy nhìn không ra tuổi, trong lòng ôm một đứa trẻ khoảng bảy, tám tuổi. Thằng bé nằm im trong lòng nàng, như đang hôn mê.

Nam nhân cao gầy ngồi xổm xuống cạnh nàng, "Ngô tẩu, có đại phu đến rồi. Mau để hắn khám cho Đản Nhi đi."

Ngô tẩu nhìn Tiêu Ngự, bò đến quỳ xuống đất, Tiêu Ngự vội vàng đỡ nàng.

"Vị đại tỷ này đừng như vậy, để ta khám cho đứa trẻ xem thế nào."

Vừa rồi Ngô tẩu đã khóc đến mệt lả, giờ chỉ có thể đưa thằng bé đến trước mặt Tiêu Ngự, hụt hơi nói, "Đại phu, đại… phu, van ngươi hãy cứu nó, cứu mạng nó đi, chỉ cần cứu được Đản Nhi, nó vẫn còn rất nhỏ… Đại phu, ta van xin ngươi, cầu xin ngươi…"

Tiêu Ngự nghe mà xót lòng, quỳ một chân, tập trung khám cho thằng bé.

Trên đầu Đản Nhi có vài vết trầy, máu đã đông cứng lại.

Nam nhân cao gầy nhìn hắn kiểm tra vết thương, giận dữ nói, "Những tên chó chết kia đã dùng chuôi đao đập đầu thằng nhỏ đến mức bất tỉnh. Nếu Đản Nhi mà không qua khỏi, ta nhất định bắt chúng đền mạng cho Đản Nhi!"

"Đền mạng, đền mạng!" Đoàn ngoài nhiệt liệt hô hưởng ứng, đám Bộ khoái nằm dưới đất sợ điếng người, run cầm cập.

Tiêu Ngự nhíu mày, nhìn nam nhân cao gầy, "Bảo bọn họ im miệng đi! Ồn quá."

Nam nhân cao gầy nghẹn lời, hung dữ trừng mắt với Tiêu Ngự, Tiêu Ngự không nhìn gã nữa, tiếp tục xoa nắn cơ thể thằng bé.

Tiểu đại phu này thật to gan! Nam nhân cao gầy siết nắm đấm tính lên cơn nhưng cuối cũng vẫn nhịn xuống, tức tối rống lên, "Hô cái gì mà hô, câm miệng hết đi! Không thấy đại phu chê phiền à!"

Đoàn người lập tức câm nín.

Thị vệ bên cạnh Nguyên lão Vương gia thấp giọng nói, "Có thể khiến cả đoàn lưu dân phục tùng như vậy, nam nhân này cũng có chút bản lĩnh."

Nguyên lão Vương gia gật đầu. Ông nhìn không tới đại phu trẻ kia, liền nhắm mắt dưỡng thần, lắng tai nghe âm thanh từ hướng bên kia.

Lại nghe tiểu đại phu nói, "Vết trầy này chỉ là vết thương nhỏ, không phải nguyên nhân khiến thằng bé hôn mê." Tiếng hắn vừa dứt, lưu dân vây quanh liền sôi sục. Nguyên lão Vương gia khẽ lắc đầu.

Nghé con không sợ cọp, quả nhiên vẫn là người trẻ tuổi…

"Sao có thể chứ! Chúng ta thấy rõ ràng mà, chính tên súc sinh kia đã đánh thằng nhỏ khiến Đản Nhi ngã gục!"

"Đúng vậy! Ngươi dám bênh vực đám cẩu quan ấy, ngươi cũng chẳng tốt lành gì!"

"Đại phu này là giả rồi, nhất định là giả mạo!"

"Đồ dối trá!"

Tiêu Ngự không để ý tiếng kêu gào của họ, vẫn tập trung sờ khắp người đứa bé.

Người sốt cao, mới rồi còn lạnh run, rõ ràng trời mùa đông, y phục thằng bé lại mỏng mà đổ rất nhiều mồ hôi, sau lưng còn bị mồ hôi thấm ướt áo.

Triệu chứng này thường bắt gặp vào mùa hạ, nhiều muỗi. Tuy bây giờ trời giá lạnh nhưng Tiêu Ngự vẫn nhận ra, đây là bệnh sốt rét.

Rất có thể thằng bé đã bị sốt rét.

Tiếc là hiện tại không thể xét nghiệm máu, hắn chỉ thể dựa vào triệu chứng mà đoán thôi.

Tiêu Ngự hỏi Ngô tẩu, "Đản Nhi sốt bao lâu rồi"

Ngô tẩu hoang mang trả lời, "Bắt đầu từ trưa hôm qua."

"Có phải là sốt nóng lạnh, còn rét run, lúc bị lạnh còn nhức đầu buồn nôn không"

Đôi mắt mờ mịt của Ngô tẩu sáng lên, gật đầu liên tục, "Đại phu nói đúng đấy, Đản Nhi bị giống hệt như ngươi nói! Đại phu, rốt cuộc Đản Nhi bị bệnh gì"

Tiêu Ngự đã xác định được căn bệnh, trả lời, "Đản Nhi bị sốt rét."

Hắn vừa dứt lời, đám đông còn đang nhao nhao lại rơi vào tĩnh lặng.

Lần này còn yên lặng hơn lần trước, tỏa ra bầu không khí trầm trọng.

"Sốt rét… là sốt rét kìa!" Không biết ai đã gào lên, mọi người đang tập trung nơi đó liền chạy tán loạn, mấy Bộ khoái nằm dưới đất cũng ráng nhịn đau lăn ra xa, những người khác cũng chẳng hơi đâu đi quản bọn họ nữa.

"Tránh ra hết, tránh xa ra đi! Đản Nhi bị sốt rét đó!"

Phu xe sợ hãi lùi về sau, Bách Linh trợn mắt ôm hộp cứu thương đứng kế Phượng đại tiểu thư, mà tiểu chủ nhân vẫn mặt không biến sắc ngồi yên một chỗ, nàng không dám chạy, vẫn đứng phía sau Tiêu Ngự.

Ngô tẩu ngây dại cả người, đôi mắt thẩn thờ nhìn Tiêu Ngự, lại cúi đầu nhìn thằng bé trong lòng, nghẹn ngào ôm con khóc lớn.

"Đản Nhi số khổ của ta! Phải làm sao, giờ phải làm sao đây!"

Nam nhân cao gầy cũng lùi sang một bên, thấy Tiêu Ngự vẫn đang ngồi xổm trước mặt Ngô tẩu và Đản Nhi, nghi ngờ nói, "Ngươi đang lừa chúng ta đúng không! Sốt rét rất dễ lây, người bệnh sốt rét cũng gần như nắm chắc cái chết, ngươi đang nói nhăng nói cuội gì hả!"

"Ai bảo không chữa được" Tiêu Ngự chẳng thèm nhìn gã một cái, về xe ngựa lấy giấy bút, lần này không ai dám cản đường hắn, đều kiêng kỵ đứng nhìn, hận không thể tránh xa hắn.

Hắn quẹt mấy chữ rồng bay phượng múa, gấp lại giao cho phu xe.

"Đại thúc, ngươi lập tức về thành giao lá thư này cho Tần tiểu đại phu, nói hắn làm theo lời ta rồi dẫn hắn đến đây. Phải nhanh lên!"

Phu xe nhận thư, cẩn thận cất vào trong ngực, nhìn đám lưu dân bên kia một chút, nhỏ giọng nói, "Nhưng mà ta không thể để tiểu thư ở đây một mình…"

Tiêu Ngự mỉm cười, "Không sao đâu, ta ứng phó được. Cứu người không thể chậm trễ, ngươi mau đi sớm về sớm."

Phu xe đáp lời, đánh xe đi.

Người xung quanh thấy hắn rời đi, liền bất chấp ngăn cản, "Người này muốn trốn, hắn định về tìm viện binh, không thể để hắn đi!"

Tiêu Ngự nổi nóng, nhìn quanh một vòng, nói với nam nhân cao gầy, "Rốt cuộc các ngươi có muốn cứu thằng bé không hả!" Rồi rống các lưu dân đang chặn đầu xe, "Ta gọi viện binh sao Các ngươi mắc gì phải sợ viện binh! Lẽ nào các ngươi thật sự muốn phản lại triều đình, vào rừng làm cướp sao Sắp xếp nơi ăn chốn ở cho các ngươi thì không chịu, ở đây gây rối, rốt cuộc các ngươi muốn gì! Các ngươi gây náo loạn, coi thường luật pháp, dù có đánh các Bộ khoái thì người chịu phạt cũng đâu phải các ngươi. Nếu thật sự muốn làm phản tặc thì thành Hoài Thiên chỉ cần tùy tiện phái một đội binh đến cũng đủ xử tử hết tất cả, đó là kết quả các ngươi mong muốn đúng không Vậy ta chúc chư vị cầu được ước thấy!"

Hắn chất vấn liên tiếp, hỏi cho mọi người á khẩu không trả lời được, lúng túng nhìn nhau.

Có mấy người già bắt đầu kéo thanh niên lùi lại, tận lực khuyên can, "Tiểu đại phu nói rất đúng, các ngươi nghe lão già này đi, chúng ta không thể nổi loạn, không thể nào…"

Tiêu Ngự nhìn mấy ông lão áo quần lam lũ, lòng không nỡ, mềm giọng nói, "Phu xe của ta về thành tìm người điều chế thuốc, chờ đem ra là có thể cứu được đứa bé này. Dù gì ta cũng ở đây với các ngươi, các ngươi còn sợ cái gì"

Hắn thúc giục phu xe, "Đại thúc, nhanh chóng về thành đi."

Phu xe thúc ngựa thăm dò, lần này không có ai cản đường nữa. Tiêu Ngự nhanh tay lấy cái choàng trên xe xuống, đến cạnh Ngô tẩu.

"Khoác tạm cho thằng bé đi, nơi này lạnh lắm." Hắn trùm áo lên người Đản Nhi.

Thấy Ngô tẩu ngồi chết lặng, Tiêu Ngự trực tiếp ôm lấy Đản Nhi, Bách Linh giúp hắn quấn chặt áo quanh người thằng bé.

Ngô tẩu thấy chất liệu chiếc áo mềm mại ấm áp, lại đính lông thú, vừa nhìn đã biết đồ có giá trị. Nàng vung tay ngăn lại, "Cái này… không được không được, xiêm y của tiểu đại phu quý giá sạch sẽ như vậy, sẽ bị Đản Nhi làm bẩn…"

Tiêu Ngự cười nói, "Ngô tẩu đừng ngại, y phục là để chống lạnh mà. Để ta ôm Đản Nhi cho, ngươi nghỉ ngơi chút đi."

Ngô tẩu quay đầu nhìn quanh, thấy chỗ nàng đứng ngoại trừ Đản Nhi, tiểu đại phu và nha đầu đi theo hắn thì không còn ai cả. Ngay cả Thiết đại ca và các nữ tử chăm sóc nàng dọc đường đều đứng đằng xa do dự nhìn về phía này.

Ngô tẩu nhìn Tiêu Ngự, trang phục của tiểu đại phu chẳng hề phú quý nhưng từng cử chỉ, lời ăn tiếng nói lại giống như công tử nhà quyền quý. Hắn nói mình là đại phu, nhưng cả đời nàng đã bao giờ gặp đại phu hay lang trung nào giống vậy đâu, ngay cả tú tài nhà Viên ngoại giàu nhất thôn cũng không sánh được một phần nhỏ của hắn.

Rõ ràng chỉ có thế gia đại tộc mới nuôi ra được một thiếu gia như hắn, nhưng ngay lúc những người đồng hương đều xa lánh nàng, vị công tử như tiên nhân này lại ôm con trai của nàng, dùng chiếc áo hoa lệ mà có làm cả đời nàng cũng không mua nổi bao bọc cơ thể bẩn thỉu đầy bùn đất của Đản Nhi, ôm nó vào lòng, không chút ghét bỏ, chẳng hề đắn đo.

Lệ lại bắt đầu đong đầy vành mắt Ngô tẩu, nàng muốn quỳ xuống cảm tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, rồi lại cảm thấy mình mà quỳ là bất kính với thiện ý của hắn.

"Đại phu, tiểu công tử, đa tạ, đa tạ ngươi, Đản Nhi, sau này Đản Nhi nhất định sẽ báo đáp công đức của…" Ngô tẩu nghẹn ngào nói, Tiêu Ngự để Bách Linh qua an ủi nàng, mình thì ôm đứa trẻ nhẹ hẫng này ngồi xuống một khúc cây.

Hy vọng Tần tiểu đại phu nhanh tay một chút, mau mau đem thuốc đến.

Thế kỷ 21 có một nữ bác sĩ đã sáng chế ra thuốc đặc trị sốt rét cho trẻ em từ cây ngải bụi, thật ra trong sách có ghi chép cây ngải bụi đã được dùng để trị sốt rét từ xưa, nhưng hiệu quả không cao lắm. Nguyên nhân là cây ngải bụi bị phơi khô rồi sắc thành thuốc, có những thành phần chuyên trị đã bị nhiệt độ cao phá hủy. Trong thư hắn có viết là phải ngâm cây ngải bụi vào nước muối, trực tiếp chiết xuất nước ngải bụi, hy vọng Tần tiểu đại phu hiểu được. Hắn tin vào tài năng của thanh niên kia.

Trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện mấy đôi giày vải, Tiêu Ngự ngẩng đầu lên, thấy một ông lão cười hiền lành nhìn hắn.

"Tiểu đại phu, có thể xem vết thương của cháu ta một chút được không"

Hậu trường.

Nguyên lão Vương gia: Cháu dâu rất tốt, ta sẽ chọn thay thằng nhóc trời đánh kia.

36. Chương 36: Giải Phẫu Trị Thương

Editor: Vện

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn ông lão, tay còn ôm đứa bé.

Nguyên lão Vương gia thấy thế, ra hiệu cho Lão Thất ôm thằng bé đi. Tiêu Ngự đứng dậy nói, "Cháu của lão tiên sinh ở đâu Ta phải xem tình trạng vết thương của hắn."

“Mời đại phu.” Nguyên lão Vương gia dẫn đường.

Bách Linh vội vã ôm hộp chạy theo, dính sát rạt vào Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự theo Nguyên lão Vương gia đến chỗ một nam nhân đang bất tỉnh, mũi liền ngửi được mùi máu tanh.

Tiêu Ngự hơi nhíu mày, ngồi xuống kiểm tra vết thương trên đùi hắn. Vết thương ở bắp đùi không lớn, nhưng y phục bệnh nhân thấm ướt máu, chảy máu nhiều như vậy, sợ là thương tổn động mạch chân rồi.

“Vật gì đã gây nên vết thương” Tiêu Ngự hỏi.

Thấy người xung quanh do dự nhìn nhau, Tiêu Ngự nói, “Phải nói thật với ta. Đây không phải thương tích bình thường, ta nhìn ra được. Ta không quan tâm nghề nghiệp các ngươi là gì, ta chỉ cần biết thông tin chính xác về vết thương.”

Một thị vệ há miệng muốn trả lời, Nguyên lão Vương gia ngăn hắn lại, tự nói, “Là do ám khí gây nên.”

“Ám khí Lớn cỡ nào”

Thị vệ múa tay với hắn một lúc, Tiêu Ngự cân nhắc, kích cỡ cũng bằng viên đạn.

Vết thương không bị xuyên thấu, sợ là ám khí vẫn còn kẹt bên trong.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nói, “Phải tiến hành giải phẫu ngay.” Mất máu nhiều hơn 1200ml sẽ nguy hiểm đến tính mạng, bệnh nhân đã hôn mê nhưng màu môi vẫn còn lại chút máu, hẳn là đã được cầm máu từ trước nên không bị mất máu quá nhiều.

Nhưng kéo dài thì không thể gượng lâu, nơi này lại không có điều kiện truyền máu, phải nhanh chóng cầm máu ngay.

“Giải phẫu” Mấy người xung quanh mù mờ.

Tiêu Ngự giải thích, “Tức là khâu lại mạch máu chính bị vỡ để máu không chảy ra. Còn phải lấy ám khí trong vết thương ra nữa.”

“Khâu lại” Vài thị vệ không ngờ tiểu đại phu nhìn mi thanh mục tú vậy mà lại sử dụng phương pháp chữa trị máu me như thế, hắn làm như quần áo hay sao mà muốn khâu là khâu Đây chính là máu thịt con người đó.

“Không phải chỉ cần uống thuốc là được hả” Lão Thất không nhịn được, hắn không thể tưởng tượng có người lại… may vá trong da thịt Lão Cửu.

Tiêu Ngự lắc đầu, “Thuốc đương nhiên phải uống, nhưng đó là sau khi cầm máu, hắn mất máu quá nhiều nên phải bồi bổ. Ta không rành phương diện đó, phải nhờ đại phu chuyên về thảo dược. Việc cấp bách bây giờ là phải khâu vết thương cầm máu ngay.”

Nguyên lão Vương gia nói, “Xin tiểu đại phu lập tức bắt đầu giải phẫu đi.”

Tiêu Ngự quay đầu nhìn khung cảnh, đường xá đầy bụi, cây cỏ khô héo, trong tay hắn chỉ có đúng một hộp cứu thương… chẳng lẽ phải giải phẫu ở chỗ này thật sao!

Dù là lúc công tác ở miền núi thì điều kiện cũng chưa ác liệt đến mức này…

Nguyên lão Vương lại cho là hắn đang lưỡng lự có nên cứu hay không, ông biết có vài đại phu không cứu người sắp chết, không đại phu nào muốn bệnh nhân mình chết, nếu thế thì còn ai dám đến nhờ chữa bệnh nữa

“Tiểu đại phu, ngươi cứ mạnh dạn làm đi. Lão phu biết đứa cháu bị thương quá nặng, nhưng mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, nếu tiểu đại phu không cứu được hắn thì chúng ta sẽ không trách tội đâu.”

Tiêu Ngự hồi phục tinh thần, lắc đầu, “Không phải chuyện này.” Hắn cúi xuống nhìn người hôn mê bất tỉnh. Nơi này cách rất xa thành Hoài Thiên, đi xe ngựa phải mất hai, ba tiếng. Nam nhân này không giống đứa bé kia, nếu không đợi kịp sẽ chết, nhất định phải nhanh chóng phẫu thuật.

Hắn chưa từng làm bác sĩ quân y, nghĩ đến lúc chiến sự nguy cấp thì làm sao giữ được điều kiện sạch sẽ.

Tiêu Ngự hít một hơi, nhẹ thở ra, "Bắt đầu giải phẫu thôi."

Hắn bảo Lão Thất ôm thằng bé ra xa, để những người khác dọn chỗ này sạch một chút, móc một cái khăn trải giường trong hộp phủ trên đất, nhờ người ta khiêng bệnh nhân đặt lên.

Thấy Nguyên lão Vương gia mà mọi người đều kinh ngạc nhìn cái khăn trải giường, Tiêu Ngự cười nói, "Phòng xa cho chắc." Vừa nói vừa cởi áo ngoài, dùng bình rượu mạnh trong hộp rửa tay, mặc vào bộ y phục chuyên dùng để giải phẫu, mũ và khẩu trang đã chuẩn bị trước.

Bách Linh thấy tiểu thư nhà mình tự nhiên thay y phục trước mặt nhiều người như vậy, tuy không lộ da thịt, hơn nữa mọi người đều nghĩ hắn là đại phu, không ai biết hắn là thiên kim tiểu thư nhưng Bách Linh vẫn lo đến chạy vòng vòng, giang tay che trước người Tiêu Ngự, thấy mình không đủ cao, lại cố gắng nhón chân, trừng mắt nạt, "Không cho nhìn!"

Lưu dân đã lùi ra rất xa nên không thấy rõ cảnh tượng bên này, chỉ có mấy thị vệ chẳng hiểu cái gì, hỏi, "Không nhìn thì không nhìn, đại nam nhân thay đồ thôi mà, có gì mới lạ đâu." Huynh đệ bọn họ cùng nhau lớn lên, mỗi lần gặp ôm vai bá cổ là chuyện bình thường, thiếu gia này cũng trọng quy củ quá rồi.

Tiểu đại phu thay một thân y phục quái dị, diện mạo bị che kín chỉ lộ ra đôi mắt hết sức trong trẻo, ôn hòa, lại có vẻ dửng dưng không hợp độ tuổi.

Tiêu Ngự quỳ bên người bị thương, lấy kéo cắt lớp vải quấn quanh vết thương.

Hắn dùng nước muối sinh lý rửa sạch vết thương, lấy kẹp tách miệng vết thương rồi cầm một bình thuốc khử trùng đổ xung quanh.

Thấy tiểu đại phu móc một cây dao hình thù kỳ quái ra từ hộp, lại không chút lưu tình… rạch xuống vết thương, bọn thị vệ đứng xem gần đó hết hồn la lên, "Ngươi làm gì vậy!"

Nguyên lão Vương gia khẽ nhíu mày, ra hiệu cho bọn họ giữ im lặng.

"Nhưng mà Vương… lão gia, tiểu tử kia đâu phải đang trị thương, có ai trị thương mà còn lấy dao cắt vậy không!"

"Ta đã từng thấy đại phu dương y lấy dao găm cắt ung nhọt, thấy hắn sử dụng công cụ, chắc cũng là đại phu dương y, hẳn là cho rằng bệnh nào cũng có thể dùng dao cắt để chữa! Chắc hắn là lang băm đó! Lão gia, đừng để tiểu tử đó làm bừa!"

Nguyên lão Vương gia trừng đám thuộc hạ ồn ào không ngừng, "Dùng người thì không nên nghi ngờ."

Bách Linh tức tối, chống nạnh chỉ bọn họ, cả giận nói, "Tiểu thư nhà… Công tử nhà ta là thần y! Công tử nhà ta đã cứu sống mấy người bước vào Quỷ Môn quan đó, ngươi mới là lang băm!"

Tiêu Ngự làm ngơ cả đám lộn xộn, dùng ống tiêm tự chế rút nước muối sinh lý rửa sạch vết thương, dùng vải thấm sạch máu, rất nhanh đã tìm được mạch máu bị vỡ.

Có hai nơi bị vỡ mạch máu, một chỗ cạnh vết toác, một chỗ là cái lỗ mà ám khí đang nằm, giờ vẫn còn đang rỉ máu.

Hắn lấy kẹp gắp ám khí ra, tiếp theo là may mạch máu lại. Nhưng mà… có đến hai chỗ vỡ mạch máu, mà hắn chỉ có một đôi tay.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn mấy người… thị vệ đằng kia, thuận tay chỉ đại một người.

"Vị đại ca kia, ta cần một trợ thủ, xin ngươi qua đây giúp ta một chút."

"Ta hả" Người bị chỉ mặt kinh ngạc tự chỉ mình, "Ta không biết chữa bệnh."

Nguyên lão Vương gia gật đầu với hắn, "Lão Ngũ, ngươi qua đi, nghe lời đại phu."

Lão Ngũ bất đắc dĩ bước qua, theo lời Tiêu Ngự dùng rượu rửa tay rồi ngồi xổm xuống cạnh hắn.

Vết thương của đồng đội hiện ra rõ ràng trước mắt.

Hắn không có cảm xúc gì với máu thịt be bét, dù gì bọn họ cũng là người liếm máu trên lưỡi đao, bị thương là chuyện như cơm bữa. Chỉ là vết thương trước mắt được tiểu đại phu rửa rất sạch, tách ra ngay ngắn, còn dùng mấy công cụ kỳ quái mở rộng để lộ máu thịt bên trong, chỗ mạch máu bị vỡ cũng được xử lý rất đẹp.

Cảnh tượng này làm thị vệ Vương phủ từng giết bao mạng người lại thấy khó chịu dời ánh mắt.

Xưa nay bọn họ gây ra vết thương trên người kẻ thù vì mục đích giết người, nhưng tiểu đại phu này lại đối xử với máu thịt như một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, so sánh thì so với giết người, cứu người cũng cần rất nhiều dũng cảm…

Lão Ngũ đang ngẩn người, Tiêu Ngự đã báo nhiệm vụ, "Làm giống ta, dùng ngón tay bịt chỗ vỡ này lại." Hắn nói rồi lấy ngón trỏ ấn vào chỗ vỡ đang rỉ máu, "Dùng lực chặn mạch máu đừng để máu chảy ra, ta phải khâu một chỗ vỡ khác trước đã."

Lão Ngũ vươn ngón tay, ấn vào chỗ Tiêu Ngự chỉ. Đầu ngón tay truyền đến cảm giác nóng ấm mềm mại, còn hơi nảy lên làm Lão Ngũ hết hồn bỏ tay ra.

Tiểu đại phu liếc hắn, "Đừng có cử động, ấn lại đi." Rồi cúi đầu làm việc tiếp.

Lão Ngũ khóc không ra nước mắt, cố gắng quên đi cảm giác quái dị kia, ngón tay vững vàng đặt vào chỗ cũ.

Tay hắn đang đặt trong cơ thể huynh đệ mình, dùng tay không ấn vào mạch máu lộ ra của huynh đệ, phương pháp cứu người này còn ghê hơn giết người đó!

Thấy tiểu đại phu dùng hai cái kẹp nhỏ cố định chỗ vỡ, sau đó lấy trong hộp ra cây kim thêu… tuy hình dạng cây kim hơi cong như vầng trăng, nhưng rõ ràng đó là một cây kim thêu, đuôi kim còn xỏ một sợi chỉ, Lão Ngũ chẳng còn hơi sức để ngạc nhiên nữa.

Hắn thật sự ra tay, bắt đầu khâu, may lại vết thương trong cơ thể Lão Cửu như may áo quần vậy đó…

Thao tác của tiểu đại phu rất nhanh, dứt khoát không hề do dự, từng mũi kim một khâu lại vết nứt, may xong rồi đặt một nút kết, dùng kéo cắt chỉ.

Tiêu Ngự nói, "Chỗ thứ nhất đã khâu xong, bắt đầu khâu chỗ thứ hai."

Hắn cho Lão Ngũ thả tay ra, dùng kẹp kẹp vào hai đầu chỗ vỡ, máu từ từ ngừng chảy. Tiêu Ngự đổi cây kim khác, tiếp tục khâu.

Lão Ngũ nhìn không chớp mắt, lúc trước không dám nhìn thẳng, bây giờ quen rồi, lại cảm nhận được nét đẹp vô cùng kỳ dị.

Vết thương vốn máu thịt be bét mà dưới tay tiểu đại phu đã trở nên gọn gàng sạch sẽ, ngay cả đường may cũng đẹp vô cùng. Từng mũi kim một không chút ngập ngừng luồn qua luồn lại trong máu thịt, tỉ mỉ chỉnh tề khôi phục nguyên trạng.

Làm thị vệ và sát thủ, mỗi người họ đều hiểu rất rõ cơ thể người, nhưng mà là hiểu rõ cách khiến người ta chảy nhiều máu, làm sao để người ta chết thật nhanh.

Tiểu đại phu trước mắt còn hiểu rõ cơ thể người hơn bọn hắn, bởi vì hắn hiểu được làm thế nào để sửa chữa một cơ thể bị tổn hại khôi phục lại bình thường. Chữa trị vĩnh viễn khó khăn hơn phá hoại.

Nhưng một thiếu gia nhà giàu được nuông chiều từ bé sao lại hiểu rõ máu thịt trong cơ thể đến vậy! Với trình độ điêu luyện cỡ này, nếu không có trăm nghìn cơ thể cho hắn luyện tập thì không thể luyện được tay nghề như vầy.

Lão Ngũ nhìn ánh mắt Tiêu Ngự, ngày càng nghi ngờ. Tiêu Ngự vẫn chưa phát hiện, luồn xong đường kim cuối cùng, thắt một nút kết, chỗ vỡ cuối cùng đã được khâu xong.

Cuối cùng là khâu lại da bên ngoài, ca giải phẫu kết thúc trong vòng chưa đến một canh giờ.

Trong hộp có chứa thuốc trị ngoại thương do Tần lão đại phu điều chế, Tiêu Ngự giao cái túi đó cho Nguyên lão Vương gia.

"Dùng để đắp lên vết thương. Nhớ đổi thuốc thường xuyên, giữ vết thương sạch sẽ."

Nguyên lão Vương gia nhận thuốc, nói lời cảm tạ, vài thị vệ tiến đến canh giữ bên người Lão Cửu.

Thấy trên mặt tiểu đại phu vẫn còn chút lo lắng, Nguyên lão Vương gia hỏi, "Tiểu huynh đệ có chuyện gì khó xử sao Xin cứ nói thẳng."

Tiêu Ngự lắc đầu, "Lão tiên sinh, tuy vết thương của cháu ông đã được cầm máu, nhưng hoàn cảnh nơi đây không sạch, ta lo vết thương bị nhiễm trùng. Các ngươi hãy cố gắng thu xếp nơi ở, ta sẽ mời các đại phu y thuật cao đến chẩn lại, bảo đảm cho cháu ông hồi phục."

Thuốc kháng sinh, thuốc kháng sinh, trời ơi không có kháng sinh, mỗi lần giải phẫu xong đều sốt ruột, hắn không thể không phòng ngừa.

Nguyên lão Vương gia gật đầu cười, "Ta biết rồi, đa tạ tiểu huynh đệ."

"Đừng khách khí." Tiêu Ngự cũng cười nói.

Nguyên lão Vương gia nhìn bầy thị vệ, đột nhiên nói, "Nhưng tiểu đại phu này, trên người chúng ta không có tiền, sợ là không mua nổi thuốc, tiền xem bệnh của ngươi e cũng không trả được."

Tiêu Ngự khoát tay, "Không sao hết, ta không thiếu tiền, lão tiên sinh đừng lo. Ta sẽ giúp các người tiền bốc thuốc, nói chung trước hết phải dưỡng thương cho tốt."

Nguyên lão Vương gia nhìn hắn cười, "Tiểu huynh đệ, ngươi quả là người lương thiện. Nhưng nếu ai xin ngươi cũng bố thí như vậy thì có gia tài bạc vạn cũng không đủ dùng."

Tiêu Ngự ngẩn người, cười nói, "Không sao đâu, ta tự biết chừng mực mà."

Nguyên lão Vương gia ngập tràn hứng thú nhìn hắn, "Vậy sao Biết chừng mực của ngươi là như thế nào Ví dụ như hôm nay chỉ có chừng này lưu dân, nếu nhiều hơn nữa thì càng nhiều người như lão phu và Ngô tẩu, tiểu đại phu có thể cứu hay không Có thể sẽ phải bố thí càng nhiều hơn Nếu người khác biết tiểu đại phu hiền lương lại có y thuật cao siêu thì càng nhiều người tìm đến, không biết gia tài của tiểu đại phu được bao nhiêu, có thể chịu nổi lượng tiêu tốn như vậy không"

Tiêu Ngự không ngờ ông lão lại hỏi hắn vấn đề này. Ở hiện đại, hắn có quan hệ với bệnh viện tổng hợp, kinh doanh với bệnh viện đa khoa cũng đảm bảo cho nguồn tài chính lâu dài, nhưng thảo luận chuyện này với đoàn lưu dân thì dường như không đúng lúc lắm.

Tiêu Ngự cúi đầu, cười nói, "Đương nhiên phải cứu, đến bao nhiêu cứu bấy nhiêu. Nếu không thì ta làm đại phu để làm gì Còn vấn đề tiền bạc của lão tiên sinh…" Hắn dí sát vào người Nguyên lão Vương gia, giả vờ thần bí hỏi, "Lão tiên sinh có biết lần chẩn bệnh đầu tiên của ta được trả bao nhiêu tiền không"

"Ồ Là bao nhiêu" Nguyên lão Vương gia thích thú hỏi.

"Sáu nghìn lượng." Tiêu Ngự huơ ngón tay, cười nói, "Vậy nên lão tiên sinh khỏi cần lo cho gia tài của ta, xài không hết đâu."

Nguyên lão Vương gia ngẩn người một lúc, cười ha ha, vỗ vai Tiêu Ngự, "Quả là lão phu ánh mắt thiển cận, tiểu huynh đệ kiếm còn nhiều tiền hơn lão phu thời trẻ."

Tiêu Ngự cũng mỉm cười, hai người có loại ăn ý của bạn vong niên.

Lúc này, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa chạy đến, nhanh hơn chiếc xe của Tiêu Ngự rất nhiều.

Xe còn chưa dừng hẳn, Tần tiểu đại phu đã nhảy xuống, trong lòng ôm một bọc vải.

Mặt hắn đầy lo lắng, vừa thấy dáng người dong dỏng của Tiêu Ngự liền chạy đến.

"Phượng đại tiểu thư!"

Tiếng gọi của Tần tiểu đại phu nương theo gió truyền vào tai từng người một, tất cả không hẹn mà đồng loạt nhìn lại tiểu đại phu ăn mặc quái dị.

Tiêu Ngự, "…"

Sao trước đây hắn lại không biết Tần tiểu đại phu có tài phá đám nhỉ…

Lão Ngũ là người đầu tiên lấy lại tinh thần, không dám tin chỉ Tiêu Ngự, ngoác mỏ, "Cái gì! Ngươi là… nữ! Không thể, không thể nào!" Lắc đầu nguầy nguậy, hắn là người quan sát cả quá trình phẫu thuật, vậy nên mới phản ứng mạnh hơn các đồng đội!

Hắn… hắn tuyệt đối không tin!

Ngô tẩu qua cơn kinh ngạc, lấy tay che miệng cười, "Chẳng trách công tử lại đẹp như vầy, lại lương thiện, hóa ra là một tiểu thư."

"Lại dám giả nam trang, tiểu thư đây cũng thật to gan." Không biết ai đã mào đầu một câu, dẫn đến cả đám xôn xao bàn tán.

Tiêu Ngự, "…"

Bây giờ còn dám nói hắn là "nữ" giả nam trang nữa à Rõ ràng hắn đang mặc trang phục nam, nhìn chỗ nào giống "nữ" giả nam trang hả!

Nguyên lão Vương gia cũng ngẩn người, lùi lại một bước, chắp tay nói, "Tiểu thư, vừa rồi đám cháu của lão phu thất lễ mạo phạm, lão phu xin nhận tội thay chúng."

Tiêu Ngự khóc không ra nước mắt.

Tần tiểu đại phu gọi hắn là Phượng đại tiểu thư trước mặt bao người, hắn không thể phủ nhận thân phận thì thôi, nhưng sao mấy người này tiếp nhận thông tin dễ dàng quá vậy! Không một ai kiên trì tin tưởng hắn sao! Lẽ nào hắn là đại nam nhân mà giả nam trang thất bại đến vậy à

Chỉ nghe Lão Ngũ từ đằng xa gào lên, "Không thể nào! Ta không tin, hắn nhất định là nam tử!"

Tiêu Ngự nghe được, nhìn hắn vô vàn cảm kích, Tần tiểu đại phu thở hồng hộc chạy đến bên cạnh.

"Phượng đại tiểu thư, thuốc ngươi cần!" Hắn đưa bọc vải đến trước mặt Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự không tính sổ hắn vì dám gọi "Phượng đại tiểu thư", nhận bọc vải, "Trực tiếp chiết xuất đúng không Không đun nóng đấy chứ"

Tần tiểu đại phu lắc đầu, "Không, trong thư ngươi nói không đun nóng, ta đương nhiên không làm."

Tiêu Ngự cười vỗ vai hắn, "Làm rất tốt."

Liền cầm bọc vải đến chỗ Ngô tẩu.

Hắn dùng vòi chiếc ấm nhỏ từ từ đổ thuốc vào miệng thằng bé, Tiêu Ngự sờ trán nó, dặn, "Cách một canh giờ uống một lần sẽ mau tỉnh lại. Uống hết số thuốc này là khỏi rồi."

Ngô tẩu quỳ xuống cảm tạ ân đức, Tiêu Ngự liên tục từ chối, dẫn Tần tiểu đại phu đi nhìn thương tích của Lão Cửu.

"Ta đã giải phẫu cho hắn, nhờ ngươi điều chế thuốc trị thương." Tiêu Ngự nói.

Tần tiểu đại phu đáp ứng ngay. Không lâu sau có một đội Bộ khoái đến, người đi đầu hiển nhiên chín chắn hơn tên thủ lĩnh cũ nhiều, trở lại động viên mọi người, hơn nữa rối loạn một hồi, mấy trăm lưu dân đã sớm bình tĩnh lại, hiện tại vô cùng hứng thú với tiểu đại phu nữ giả nam kia.

Tiêu Ngự đi về hướng xe ngựa của Tần tiểu đại phu, Nguyên lão Vương gia tiếp tục hòa vào đoàn lưu dân.

Lão Thất đến bên cạnh Nguyên lão Vương gia, lo âu nói, "Lão Cửu hình như phát sốt rồi, đại… Phượng đại tiểu thư kia nói đúng."

Nguyên lão Vương gia gật đầu, động viên, "Đừng lo. Nếu nàng đã đoán trước được thì sẽ an bài ổn thỏa. Lão Cửu sẽ khỏe thôi."

Lão Ngũ đang cõng Lão Cửu vẫn còn nghi ngờ thân phận tiểu đại phu, nghe vậy ngẩng đầu nói, "Lão gia, ngài tin hắn là "Phượng đại tiểu thư"hả Hắn chưa nói mình là nam hay nữ mà."

Lão Thất quát, "Ngươi nói bậy gì đó, cái gì mà chưa nói rõ nam nữ, nàng là ân nhân cứu mạng Lão Cửu, ngươi đừng làm hỏng thanh danh tiểu thư, rõ ràng tiểu thư giả nam để dễ hành nghề y thôi."

Lão Ngũ im lặng không phục. Nguyên lão Vương gia vuốt râu, cười nói, "Phượng đại tiểu thư này thật khác biệt."

Tâm địa thiện lương, tính tình hào phóng, hoàn cảnh thế nào mới nuôi được một đứa trẻ như vậy

Thấy cách làm việc và nói năng của hắn cứ như đang nhìn một trụ trì trong miếu đối nhân xử thế, khiến lòng người thanh thản. Tuy thân tại hồng trần nhưng như đã thoát khỏi tam giới, có thể thấu triệt và thương xót chúng sinh.

Hậu trường.

Nguyên lão Vương gia [Gọi điện-ing]: Này, cháu ngoan, tổ phụ cho ngươi xem mặt cháu dâu nha. Ê, à lố Lão Thất, sao đầu dây bên kia cứ kêu tít tít hoài vậy

Lão Thất: …

[Thế tử đã treo điện thoại của lão Vương gia!]

Tiểu công ở hậu trường đắt show lắm!

37. Chương 37: Bàn Chuyện Hôn Nhân

Editor: Vện

Nguyên lão Vương gia dẫn thị vệ đi theo đoàn lưu dân. Nói là thu xếp nhưng chỉ là đóng lều ở mảnh đất hoang vu cách thành mười dặm, dựng thêm mấy bếp lò nấu cháo giữa trời. Lý tri phủ mượn quân đội đóng ở phụ cận đến giúp một tay, thuận tiện trông chừng lưu dân, phòng khi có ai gây sự.

Bộ khoái dẫn đường cầm mấy lượng bạc của Lão Thất, cho họ vào ở một căn lều cỏ riêng. Lão Ngũ cẩn thận đặt Lão Cửu xuống, Lão Thất tra xét xung quanh, nói, "Không ngờ Lý Phương Minh này cũng biết nhìn người."

"Nơi này là địa bàn của hắn mà, nếu để lưu dân làm loạn thì làm ăn thế nào Hắn cũng vì cái mũ quan của mình thôi." Lão Ngũ khinh thường nói.

Bọn họ thấy Nguyên lão Vương gia đăm chiêu, Lão Thất hỏi, "Lão gia đang nghĩ gì vậy Có gì không ổn sao Đợi Lão Cửu khỏe lên thì chúng ta lập tức hồi kinh, giương cờ hiệu Vương phủ đi hỏi tội, xem Lý Vĩnh Huy còn dám phái sát thủ đến nữa không! Dám ám sát Tịnh Kiên Vương(*) được Thái tổ ngự phong, phải bắt hắn chết không có đất chôn thân!"

(*)Tịnh kiên: Chung vai sát cánh.

Nguyên lão Vương gia hồi phục tinh thần, cười nói, "Không có gì đâu, đừng lo. Ta chỉ đang nghĩ về tiểu đại phu lúc nãy."

"Phượng đại tiểu thư kia hả" Lão Thất hỏi, "Lão gia nghi ngờ nàng có vấn đề sao Cần ta đi điều tra lai lịch nàng không"

Lão Ngũ cũng đồng ý, "Đúng vậy, người này không rõ nam hay nữ! Phải điều tra cặn kẽ mới được!"

Nguyên lão Vương gia cười nói, "Các ngươi thoải mái chút đi, đừng căng thẳng thế." Suy nghĩ chút, lại nói, "Điều tra cũng được, chỉ cần gia thế không có gì trở ngại…"

"Gia thế" Lão Thất nghi hoặc.

Nguyên lão Vương gia gật đầu, "Tiểu đại phu kia tâm địa thiện lương, lòng dạ ngay thẳng, nàng không phải người xấu. Các ngươi nghe ngóng xem nàng là tiểu thư nhà ai, đã nghị hôn với người nào chưa."

Lão Thất và Lão Ngũ hai mặt nhìn nhau, Lão Ngũ trợn mắt nói, "Lão gia, không lẽ ngài định…"

Nguyên lão Vương gia vuốt râu, gật đầu cười, "Không sai. Tôn nhi kia đã đến tuổi cập quan mà lề mề chậm chạp, bên người chẳng có một ai. Ta thấy tiểu đại phu này rất tốt, không chừng có thể trị được y."Nói rồi lại hít vào một hơi, "Phụ mẫu y không thể trông chờ, chỉ lo giải quyết ân oán riêng, nuôi tôn nhi của ta thành người lãnh đạm như vậy, đến giờ cũng chưa nghị hôn cho y. Bộ xương già của ta chờ đến mòn mỏi rồi. Kinh thành cũng có mấy khuê nữ rất tốt, phụ mẫu bọn họ cũng là người chính trực. Nhưng chỉ sợ không tiểu thư nào chịu nổi tính tình y, lại khiến con gái người ta chịu ấm ức."

Bọn thị vệ chẳng còn gì để nói. Lão Vương gia thời trẻ phong lưu hào hiệp, chẳng màng chuyện đời, lần đầu tiên gặp Thế tử còn không biết đó là cháu mình, không ngờ bây giờ lại đi lén lút đi nhìn con gái nhà người ta, lo chuyện hôn nhân cho Thế tử. Thật ra chỉ cần Thế tử bọn họ gật đầu một cái thì khuê nữ muốn gả vào có thể xếp hàng dài từ thành Đông đến thành Tây, lão Vương gia lại đi lo lắng con gái người ta không chịu nổi tính khí Thế tử, căn bản là dư thừa. Nhưng mà tính tình Thế tử bọn họ là người sống chớ gần, khuê nữ nào dám thích, đúng là làm người ta đau đầu.

Lão Ngũ hét lớn, "Cái này… không thích hợp, không được không được, ta thấy tiểu đại phu kia không hợp đâu!"

Nguyên lão Vương gia lườm hắn, "Ngươi khinh người ta là đại phu xuất thân thấp hèn sao Nếu không có nàng thì không biết Lão Cử giờ thế nào rồi."

Lão Ngũ vội nói, "Không phải vấn đề xuất thân. Nhưng mà… việc kết hôn của Thế tử không thể qua loa, hắn là nam hay nữ còn chưa…"

Lão Thất đập hắn một cái, "Người ta đâu có phủ nhận thân phận Phượng đại tiểu thư, ngươi còn muốn xác định gì nữa. Tiểu đại phu cũng đâu phải gả cho ngươi, ngươi xoắn xuýt cái gì."

Lão Ngũ vò đầu, do dự nói, "Nhưng mà nếu không nhanh chóng điều tra rõ, đợi đến lúc Thế tử động phòng mới phát hiện thì phải làm sao Động phòng hoa chúc là một trong ba đại sự của đời người, có ai muốn làm mình phiền muộn đâu!"

Đám vũ phu bọn họ bình thường ăn nói thoải mái vô tư quen rồi, Nguyên lão Vương gia lên tiếng, "Được rồi, không được vô lễ. Lão Thất, ngươi ra ngoài bưng chén canh vào, xem Lão Cửu có uống được không."

Lão Thất dạ một tiếng đi ra, không lâu sau đã bưng chén canh nóng quay lại, đưa cho Lão Ngũ đút, mình thì đến bên cạnh Nguyên lão Vương gia, "Lão gia, ngài nghĩ không sai, Phượng đại tiểu thư kia rất nổi danh ở thành Hoài Thiên. Ta chỉ thuận miệng hỏi người múc canh mấy câu, ai dè người kia vừa nghe Phượng đại tiểu thư đã biết ngay là ai, miệng kể không ngừng, ha, ta chẳng cần đi thăm dò nữa."

Nguyên lão Vương gia hỏi, "Hắn ta nói gì"

Lão Thất nói, "Toàn là chuyện Phượng đại tiểu thư cứu người, nói nàng có thể cứu sống người chết, nói đến ảo diệu, không biết thật hay giả. Đúng rồi, ngài còn nhớ sự kiện trong chùa Bạch Mã không Khi đó cũng có mặt Phượng đại tiểu thư, nói là nàng đã rạch một lỗ trên cổ người ta, người kia liền sống lại."

"Khi đó cũng có mặt sao" Nguyên lão Vương gia vuốt râu, cười, "Đúng là có duyên ghê."

Lão Thất hơi ấp úng, "Nhưng mà, lão gia, ta còn hỏi được, Phượng đại tiểu thư này… chính là con gái của Phượng Vân Phi."

"Phượng Vân Phi" Nguyên lão Vương gia ngẩn người, "Là vị kia của phủ An quốc công…"

"Hầu gia phu nhân Phượng Vân Ninh của phủ An quốc công chính là muội muội của Phượng Vân Phi." Lão Thất kể, "Hắn nói Phượng đại tiểu thư là trưởng nữ của Phượng Vân Phi, vì thân thể yếu đuối từ nhỏ nên được gửi về quê nuôi." Nói xong cảm thấu hơi tiếc nuối.

Hắn nghe kể chuyện cứu người của Phượng đại tiểu thư, lòng đã sinh hảo cảm với thiếu nữ y thuật cao siêu lại dũng cảm quả quyết này. Nếu có thể thành đôi với Thế tử đúng là quá mỹ mãn. Người ta nói cưới vợ hiền nhà thịnh vượng, Lão Thất cũng không cảm thấy y nữ không xứng với huyết thống Nguyên Vương phủ. Đáng tiếc, Vương gia của bọn họ lại cưới một Vương phi chẳng ra cái gì, mấy năm nay hai người họ đã quậy

điên đảo Vương phủ. Nếu Phượng đại tiểu thư làm Vương phi, nhất định có thể vực dậy Vương phủ, khiến phủ Nguyên Vương vững mạnh trường tồn.

Nhưng tiếc quá, hắn lại là nhi nữ Phượng gia.

Nguyên lão Vương gia trầm ngâm hồi lâu, nói, "Nếu là nữ nhi Phượng gia, vậy… phải bàn bạc kỹ hơn." Nói rồi hít vào một hơi, "Đất lành sinh hiền tài, tại sao Phượng gia kia lại nuôi ra được một đứa trẻ như vậy nhỉ"

"Phượng đại tiểu thư từ bé đã được nuôi ở thành Hoài Thiên, không gặp mặt Phượng Vân Phi." Lão Thất nói, "Nàng được các trưởng bối ở thành Hoài Thiên dạy dỗ, chắc không giống đám người Phượng gia ở kinh thành đâu."

Nguyên lão Vương gia gật đầu, tạm gác chuyện này qua một bên.

—o0o—

Tiêu Ngự không biết thân thế mình đang bị người ta xẻ ra phân tích, vừa về đến phủ liền bảo Bách Linh lấy hai trăm lượng bạc đưa cho Tần tiểu đại phu.

"Tiểu thư nhà ta nói, cháu của ông lão kia đều nhờ ơn của Tần tiểu đại phu." Bách Linh đứng trong cổng, giòn giọng nói với Tần tiểu đại phu, "Bạc thừa xin Tần tiểu đại phu cứ lấy mà dùng, coi như tiểu thư giúp một chút cho những người dân đáng thương kia."

Tần Cánh đáp lại, biết đây là thiện ý của Phượng đại tiểu thư nên không từ chối, cầm bạc ra về.

Tiêu Ngự kiểm lại số tài sản còn dư, nằm nhoài ra bàn xuất thần.

Bách Linh vừa vào, thấy dáng vẻ ấy liền hỏi, "Tiểu thư, đã giao tiền cho Tần tiểu đại phu rồi. Tiểu thư làm sao vậy, suy nghĩ gì đó"

Phải làm thế nào mới thoát khỏi lốt Phượng đại tiểu thư đây, Tiêu Ngự khẽ thở dài.

Có Phượng Vân Ninh đè trên đầu, có ngày râu hắn mọc ra cũng phải cạo sạch, tiếp tục đóng vai tiểu thư khuê các, không dám để ai phát hiện. Cũng không biết thứ thuốc Phượng Vân Ninh bắt Phượng Chiếu Ngọc uống có ảnh hưởng quá nhiều đến thời kỳ dậy thì của cơ thể không…

Tiêu Ngự thở dài trong lòng, đứng dậy nói, "Không có gì, ta đi đọc sách, ngươi tìm ca ca chơi đi."

Bách Linh đáp lời, vui vẻ chạy ra ngoài.

—o0o—

Chu Chiêu đang ở nhà, luyện tập cử động tay theo cách Tiêu Ngự chỉ, thấy ông lão Chu Triều Nghĩa chắp tay bước vào, mặt hầm hầm.

Chu Chiêu đứng lên rót cho ông tách trà, đưa qua, "Phụ thân."

Chu Triều Nghĩa gật đầu, liếc tay phải của gã, "Cái tay thế nào rồi"

Chu Chiêu nói, "Con dựa theo phương pháp của Phượng đại tiểu thư, luyện tập từ từ, nói chung là ngày càng khỏe lên."

Chu Triều Nghĩa gật đầu, than thở, "Phượng đại tiểu thư quả là nhân tài hiếm thấy. Nhờ nàng mà tay con mới được nguyên vẹn, chúng ta phải tìm cơ hội cảm tạ nàng."

Chu Chiêu ngừng một chút, cau mày hỏi, "Không phải con đã nhờ phụ thân bảo bà mai đi cầu hôn rồi sao"

"Cái gì mà cầu hôn!" Chu Triều Nghĩa trừng mắt, "Đều do tiểu tử ngươi giục ta đi cầu hôn, ngươi sợ không cưới được vợ hay sao! Hại ta bị lão già Phượng tam vô dụng mắng một trận, vì hôn nhân mà thể diện của cái mặt già này vứt hết rồi."

Chu Chiêu không hiểu, "Chính là Phượng tam lão thái gia lúc trước đã bảo nhi tử phải chịu trách nhiệm với Phượng đại tiểu thư đó hả"

"Ai biết lão già đó nghĩ gì, giờ lại lật lọng." Chu Triều Nghĩa than vãn, "Ta vốn nghĩ nữ tử tốt như vậy, nhưng dù gì cũng là y nữ, cưới về chỉ sợ phải dập đầu tạ lỗi với tổ tiên Chu gia. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu bỏ qua nữ tử tốt như Phượng đại tiểu thư thì quá đáng tiếc. Không ngờ có người còn nhanh hơn ta một bước."

Chu Chiêu chậm rãi cử động tay phải, "Là ai"

Chu Triều Nghĩa nói, "Là Tần lão đại phu, hắn cũng thay con trai đi cầu hôn Phượng đại tiểu thư. Nhắc mới nhớ, con trai hắn không phải là Tần tiểu đại phu chăm sóc con sao"

Chu Chiêu gật đầu, rũ mắt, tiếp tục động đậy tay.

"Có điều, Tần lão đại phu cũng bị lão thất phu kia từ chối." Chu Triều Nghĩa xoa lòng bàn tay, "Không phải ta nói xui, lão già kia chẳng vừa mất con, đến Tần tiểu đại phu cũng không chịu, chẳng lẽ hắn hy vọng gả đứa chắt nữ này cho vương công quý tộc! Đã nuôi ra một Phượng Vân Ninh thâm độc vậy rồi, đừng nói muốn phá hủy luôn Phượng đại tiểu thư đấy!"

Chu Chiêu không để ý phụ thân, hồi lâu sau mới nói, "Nếu Phượng gia đã từ chối thì chúng ta đừng đến nữa. Phượng đại tiểu thư không phải nữ tử bình thường, nàng không thể tự định đoạt hôn nhân của mình." Ngừng một chút lại tiếp, "Phụ thân, lâu rồi Tần tiểu đại phu không đến. Nhờ người đến Tần gia nói một tiếng, bảo hắn đến đây đi."

"Được!" Chu Triều Nghĩa sảng khoái đáp, nghĩ một lúc lại hỏi, "Dựa vào đâu mà muốn lão tử phải truyền lời cho ngươi hả! Sao không tự mà đi. Lại nói tay ngươi không phải tốt hơn rồi sao, gọi người ta đến làm gì!"

Chu Chiêu mặt không đổi sắc, "Cơm phụ thân làm ta nuốt không vô."

"Tiểu tử hỗn láo!" Chu Triều Nghĩa ném tách trà qua, Chu Chiêu không nhúc nhích, nhẹ vươn tay phải chụp lấy.

—o0o—

Phượng phủ ở kinh thành.

Nơi này là tòa phủ đệ bậc nhất kinh thành, trước lúc vào gian trong phải băng qua khu vườn khổng lồ. Đất ở kinh thành tấc đất tấc vàng, vậy mà nơi này rộng rãi giàu có đến vậy, hiếm có thế gia đại tộc nào sánh được, ai mà ngờ chủ nhân của nó chỉ là một Thái y quèn từ nông thôn chuyển lên chứ.

Tiền viện và hậu viện Phượng phủ được xây dựng và bài trí vô cùng trang nhã, không hề khoa trương dát vàng nạm ngọc mà vẫn biểu lộ được sự giàu sang, không hề kém cạnh những thế gia đại tộc trăm năm lịch sử.

Phượng Vân Phi sống ở đây lâu, riết rồi cảm thấy bản thân đích thực là con cháu nhà quyền quý. Khung cảnh y quán nhỏ đầu thành Hoài Thiên năm nào như đã là chuyện kiếp trước.

Nhưng mấy hôm nay, địa danh "thành Hoài Thiên" cứ ám ảnh trong đầu hắn mọi lúc mọi nơi, không thể xóa đi được.

Đám quan lại buộc tội hắn không hiểu làm cách nào biết được chuyện năm xưa, cứ vin vào đó mà tố cáo không ngừng. Hoàng đế đương triều chuyện khác không quan tâm nhưng vô cùng để ý, đòi hỏi nghiêm ngặt về Thái y, chỉ cần lý lịch dính một vết bẩn cũng không được. Dù có Quý phi nương nương thổi gió bên tai cũng vô dụng, Hoàng đế rất quý cái mạng của mình.

Hắn đã phái người về thành Hoài Thiên thăm Phượng Chiếu Ngọc, hy vọng có thể đỡ được dư luận, sau này hắn còn tự mình xuống đó, thậm chí còn muốn đón Phượng Chiếu Ngọc về kinh để làm Hoàng đế tin là hắn thật lòng quan tâm đứa trẻ đó mới cố ý đưa nó về nhà cũ chứ không phải khắt khe với vợ cả và con gái.

Nào ngờ, hắn đang tính tiếp tục ra tay, trong nhà liên tiếp báo về tin tốt. Hắn không nghĩ Phượng Chiếu Ngọc lại hiểu chuyện như vậy, thẳng thừng ca ngợi tấm lòng từ phụ, bác bỏ tội danh của hắn. Còn gì có sức thuyết phục hơn những lời tán dương của Phượng Chiếu Ngọc chứ!

Nhớ lại lúc thượng triều, đám người kết tội hắn bị những đồng liêu châm chọc đến mức á khẩu, Phượng Vân Phi không khỏi đắc ý, nhanh chân đến viện Nhược Thủy.

"Phu nhân, có lão gia đến." Tiểu nha hoàn canh gác bên ngoài thấy hắn, tươi cười thông truyền, vén màn để hắn vào.

Mỹ phụ đang thêu hoa bên cửa sổ ngẩng đầu lên, mặt mày lạnh nhạt liếc hắn, lại cúi đầu tiếp tục công việc, xem hắn như không khí.

Phượng Vân Phi sớm đã quen với thái độ của Lô thị, tiến đến ân cần hỏi, "Sao phu nhân lại thêu, không phải mấy hôm trước còn bảo mắt không tốt à. Mắt yếu thì nên nghỉ ngơi, tội gì tự làm mình mệt nhọc như vậy."

Tranh thêu của Lô thị không phải hoa cỏ hay uyên ương nghịch nước thông thường mà là một đội tuấn mã tung vó, chỉ bằng đầu kim thêu cũng có thể nhận ra dã tâm bừng bừng.

"Phu nhân vẫn thích tranh tuấn mã phi nhanh như vậy." Phượng Vân Phi than thở, khuyên Lô thị chú ý sức khỏe nhưng vẫn không nhận được hồi đáp.

Phượng Vân Phi ngồi xuống, nhận tách trà nha hoàn đưa tới, thở dài nói, "Phu nhân, vụ kết tội ta cuối cùng cũng khép lại, chức Tổng quản Thái y chắc chắn lọt vào tay ta. Không ngờ Chiếu Ngọc bị đưa đến thành Hoài Thiên mười mấy năm lại không oán hận chúng ta." Hắn vui mừng nói, có hơi cảm động.

Lô thị luồn chỉ, thắt một nút kết. Nàng cắt bỏ đoạn chỉ, không ngẩng đầu nói, "Hẳn là Tam đệ tức dạy dỗ tốt."

Phượng Vân Phi gật đầu, "Nàng nói không sai, nhất định là do Tam đệ tức bỏ công dạy bảo. Khi xưa để Tam đệ và Tam đệ tức về nhà chăm sóc Chiếu Ngọc ta còn thấy không thích hợp lắm, không ngờ phu nhân đã tính toán trước."

Lô thị nhếch khóe môi, "San sẻ giúp lão gia là phận sự của thiếp."

Phượng Vân Phi cực kỳ yêu thích dáng vẻ lạnh lùng mà tỏ ra quan tâm này, hắn vẫy lui nha hoàn, nhích đến bên cạnh Lô thị, nắm tay nàng.

"Phu nhân, đừng thêu mấy thứ này nữa. Nếu nàng thích, ta tìm tú nương thêu cho nàng một trăm bức tranh tuấn mã, hà tất phải mệt nhọc như vậy."

Lô thị rũ mắt, tránh tay hắn, nói, "Lão gia, không phải gần đây nói muốn đón Chiếu Ngọc về sao, phải làm sao đây"

Phượng Vân Phi nhíu mày suy tư. Lô thị không biết thân phận của Phượng Chiếu Ngọc, chỉ nghĩ nó là con gái nhưng sự thật thì đâu phải. Bây giờ phiền phức đã được giải quyết, sao hắn dám đón Phượng Chiếu Ngọc hồi kinh được. Chẳng may bại lộ, chuyện năm xưa bị vỡ lỡ thì hắn có bị sao cũng được, chỉ sợ Phượng Vân Ninh sẽ gặp rắc rối to.

"Thôi, Chiếu Ngọc ở thành Hoài Thiên quen rồi, lại có Tam đệ và Tam đệ tức chăm sóc. Từ bé thân thể nó đã yếu đuối, đừng khiến nó mệt thêm."

Lô thị mặt không cảm xúc, không biết đang nghĩ gì. Thấy Phượng Vân Phi bắt sợi chỉ trên tay nàng, Lô thị đứng dậy, bước qua một bên, nói, "Lão gia, buổi sáng có người gửi bái thiếp, nói là tìm ngươi có việc. Hay là đến thư phòng xem chút đi, đừng chậm trễ công việc."

Phượng Vân Phi nghe vậy, đành từ bỏ, thở dài liên miên, đứng lên bước ra cửa, Lô thị uyển chuyển tiễn hắn, hơi mỉm cười nói, "Đi thôi."

Phượng Vân Phi ra khỏi viện. Lô thị quay vào phòng, lấy một lá thư trong giá thêu ra.

Đó là thư Trịnh thị gửi cho nàng, trên đường bị trì hoãn quá lâu nên bây giờ mới đến tay nàng.

Người truyền tin chỉ báo tin tốt cho Phượng Vân Phi, nói Phượng Chiếu Ngọc công khai biểu dương hắn, phá tan ngôn luận công kích hắn, còn những bất mãn của Phượng Chiếu Ngọc với Trịnh thị thì Phượng Vân Phi không hề hay biết.

Đây cũng là điều Lô thị lo nhất.

Không ngờ Phượng Chiếu Ngọc dám lợi dụng chức quan của Phượng Vân Phi, mượn lực đạp đổ Trịnh thị, khiến Trịnh thị không thể trở mình.

Bây giờ hắn mới có bao nhiêu đâu Dạy dỗ của Trịnh thị đổ sông đổ bể hết rồi, sao hắn có thể nhìn thấu thủ đoạn đó

Ma quỷ cận kề.

Lô thị dường như thấy được đôi mắt sáng ngời của đứa bé trong tã đang nhìn nàng, cặp mắt thanh minh giống như có thể nhìn thấu tất cả, khinh bỉ nhìn nàng, ánh mắt tuyệt đối không thể có ở một đứa bé sơ sinh.

"Người đâu." Lô thị gọi vọng ra ngoài.

Lúc nào cũng vậy, âm thanh của nàng luôn luôn huyền ảo mà nhẹ nhàng, năm xưa nàng là mỹ nhân lạnh lùng nổi danh kinh thành, không hề có một chút thất lễ.

Nha hoàn thiếp thân nhanh chóng đi vào đợi lệnh.

Lô thị nói, "Sai người chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đến phủ An quốc công gặp Quốc công phu nhân."

Nha hoàn thưa một tiếng chạy ra, đột nhiên có một thiếu nữ bước vào.

Thiếu nữ đội mũ rộng vành màu thiên thanh, đến chỗ Lô thị, đôi mắt hạnh giống Lô thị như đúc đánh giá bức tranh tuấn mã, cười nói, "Tài nghệ của mẫu thân ngày càng cao siêu, những con ngựa này sống động y như thật."

Lô thị nhìn con gái ruột của mình, mặt phá lệ hiện nụ cười, "Lâm Nhi, sao con đến đây một mình Nha hoàn nhũ mẫu của con đâu"

"Chỉ có mấy bước thôi mà, hà tất làm phiền các nàng tháp tùng, để chút thời gian ấy cho các nàng nghỉ ngơi." Thiếu nữ cười nói, "Đúng rồi, nghe nói Đại ca đã lên đường hồi kinh, chắc hai ngày tới là về đến nơi. Mẫu thân có cho người dọn dẹp chỗ ở của Đại ca chưa Chỗ con có mấy chậu hoa cúc vừa mới nở, mẫu thân nhờ người hái một ít, cắm vào bình đặt vào nơi có ánh sáng trong phòng Đại ca đi. Để khi hắn về, nhìn thấy mới biết chúng ta mong nhớ."

Lô thị nói, "Đã sắp xếp xong hết rồi. Con còn nhỏ, đừng bận tâm quá nhiều."

Phượng Chiếu Lâm cúi đầu cười, nhẹ giọng nói, "Đại ca đi lâu ngày, đương nhiên phải chuẩn bị chu đáo chứ, để khi về Đại ca cảm thấy thoải mái. Đừng để Đại ca thấy xa lạ, sẽ không tốt…"

Lô thị vuốt tóc Phượng Chiếu Lâm, cười mà không nói.

—o0o—

Gần đây, trong thành Hoài Thiên xảy ra chuyện lớn.

Nguyên lão Vương gia âm thầm đến thành Hoài Thiên, đột ngột giương cờ, dọa mọi người nhảy dựng.

Phủ Nguyên Vương là đệ nhất quý phủ, cùng Thái tổ hoàng đế cai quản thiên hạ. Năm xưa hai người thân thiết như anh em, mặc cho kẻ thù sử dụng mưu mô gì cũng không thể đánh bại, Thái tổ hoàng đế thậm chí còn muốn chia nửa giang sơn cho huynh đệ. Sau bị từ chối mới phong tước vị Thân vương, ban thưởng một chữ Tịnh Kiên vương, có thể sánh ngang với Hoàng đế.

Hiện tại đã qua mấy trăm năm, phủ Nguyên Vương và quyền lực không còn lớn mạnh như ngày xưa nữa nhưng tước vị Nguyên Vương vẫn vững như bàn thạch.

Bởi vậy việc Nguyên lão Vương gia xuất hiện ở thành Hoài Thiên mới được xem là chuyện lớn. Tri phủ Lý Phương Minh dẫn các quan viên địa phương ra khỏi thành nghênh tiếp, đón Nguyên lão Vương gia vào nha môn Tri phủ.

Ngoài lề: #Thả_thuyền_Chu Tần.

38. Chương 38: Thế Tử Giá Lâm

Editor: Vện

Lô thị đi xe ngựa đến phủ An quốc công, đã có người hầu chờ ở cửa từ sớm, chuẩn bị kiệu đưa nàng đến hậu viện.

Ngay cổng lại chạm mặt một thiếu niên tướng mạo anh tuấn, cũng chẳng lạ lẫm gì với phủ An quốc công mỹ nhân nhiều như mây. Hắn chính là trưởng tử của An quốc hầu và Phượng Vân Ninh, An Thiên Vũ.

An Thiên Vũ ngoan ngoãn hành lễ với Lô thị, Lô thị cười nói, "Vũ Nhi không cần đa lễ. Ngươi đang đi đâu vậy"

An Thiên Vũ cúi đầu đáp, "Vừa đi học về, ta định đi gặp mẫu thân."

Lô thị gật đầu, muốn hàn huyên mấy câu với An Thiên Vũ nhưng hắn có vẻ rụt rè, Lô thị cũng không miễn cưỡng, thân thiết hỏi han một chút rồi đi.

Lô thị ngồi vào kiệu, người hầu nâng kiệu, lảo đảo khiêng vào viện của Phượng Vân Ninh.

An Thiên Vũ là con trai duy nhất của Phượng Vân Ninh, lại là trưởng tử của phủ An quốc công nhưng đến nay vẫn chưa được phong Thế tử. Huống chi Phượng Vân Ninh là người sáng suốt lại chẳng thèm dạy dỗ An Thiên Vũ. Đích trưởng tôn của phủ An quốc công đáng lý phải phong quang vô hạn, vậy mà An Thiên Vũ ngày càng nhút nhát, đến con thứ cũng không bằng.

Phủ An quốc công rất lớn, rộng hơn Phượng phủ nhiều lắm, lắc lư trên kiệu hồi lâu mới ngừng lại. Phượng Vân Ninh đích thân ra đón, nắm tay Lô thị cười nói, "Bình thường chẳng thấy mặt, hôm nay ngọn gió nào thổi ngươi đến đây vậy"

Lúc chưa gả đi hai người đã thân thiết như chị em, sau này xảy ra nhiều chuyện nên thân càng thêm thân, lại cùng ngồi trên một thuyền, càng khắng khít hơn.

Lô thị mỉm cười, nhẹ giọng nói, "Chúng ta vào nhà rồi nói."

Phượng Vân Ninh dẫn Lô thị vào phòng, nhìn thần thái của nàng, vẫy lui người hầu rồi mới hỏi Lô thị.

"Rốt cuộc có chuyện gì Chuyện gì mà có thể khiến Bồ Tát cao quý đây hạ cố đến chỗ ta thế." Phượng Vân Ninh cười trêu ghẹo.

Lô thị giao lá thư cho Phượng Vân Ninh, sau khi xem xong, mặt Phượng Vân Ninh không còn vẻ ung dung nữa.

"Không ngờ chức quan của ca ca lại khiến tiểu tiện chủng kia đắc thủ." Phượng Vân Ninh cười lạnh.

Giọng nói của Lô thị vẫn phiêu đãng như mây trôi bồng bềnh, "Đây là thủ đoạn năm xưa của ngươi, ta không có ý kiến. Nhưng đã để lại phiền phức rồi, ta đã thông báo, xử lý thế nào là chuyện của ngươi."

Phượng Vân Ninh nhìn nàng ung dung nhấp trà, cười nói, "Đa tạ Đại tẩu." Thấy Lô thị nhướn mày, biết nàng không thích xưng hô này, lại nói, "Chỉ là một tiểu nha đầu thôi mà, làm được trò trống gì chứ. Lúc trước ta đã không đồng ý hai người Phượng tam lão gia ngươi phái đi, Trịnh thị ngoài miệng nói hay nhưng thật ra vô dụng, quả đúng như dự đoán, bị nha đầu kia đạp đổ, có thể thấy nàng chẳng được tích sự gì. Ta đã sớm phái hai đại nương đến dạy dỗ nó, Phương thị cũng bị nhốt trong từ đường không một bóng người, sẽ không ảnh hưởng đến ngươi đâu, đừng lo lắng."

Lô thị cười lạnh, "Ta lo cái gì Phương thị có quan hệ gì với ta đâu, sao ta phải sợ nàng ảnh hưởng Nếu Phượng Vân Phi muốn đón nàng về thì ta nhường lại vị trí chính thất cũng có sao đâu"

Phượng Vân Ninh cười nói, "Nhìn ngươi kìa, ta chỉ nói vậy thôi, ngươi hà tất phải nghiền ngẫm từng chữ một. Là ta nói bậy, ta xin lỗi. Tĩnh tỷ tỷ tha cho tiểu muội lần này đi. Ta hiểu rõ ca ca, hắn đã khắc ngươi

vào tâm can rồi, có đánh có đuổi hắn cũng nhất quyết không bỏ ngươi. Còn chuyện muốn đón Phương thị về sao, đúng là buồn cười."

Lô thị hừ lạnh, ngón tay thon dài vuốt ve tách trà, "Phương thị ra sao, ta không quan tâm. Nếu không vì ngươi thì ta cũng chẳng phí công để ý Phượng Chiếu Ngọc. Bây giờ ta đã báo tin cho ngươi rồi, nha đầu kia ngày càng lớn, sợ là oán hận tích tụ quá nhiều, thấy nó ra tay tàn nhẫn với Trịnh thị là đủ biết. Ngươi phải chú ý đến nó nhiều hơn, đừng để con quỷ nhỏ đó cắn một cái, đạp đổ ngươi, lúc đó lại làm trò cười cho thiên hạ."

Lô thị cáo từ, Phượng Vân Ninh đích thân ra tiễn nàng, lúc quay vào phòng liền trầm mặt xuống.

Nhũ mẫu của Phượng Vân Ninh, Hà đại nương xì một tiếng, "Thứ gì chứ! Nó tưởng nó là thiên kim cao quý hay sao! Nếu không nhờ phu nhân thì không biết kết cục nó ra sao nữa, dám giở trò mèo qua mắt phu nhân, đúng là không biết trời cao đất dày."

Phượng Vân Ninh xoa mi tâm, "Được rồi, nhũ mẫu đừng nhiều lời."

Hà đại nương ngậm miệng, thấy Phượng Vân Ninh nhíu mày trầm tư, nàng lại nói, "Không hiểu tại sao Phượng đại phu nhân lại sợ một tiểu nha đầu Nàng chẳng hề để tâm đến Phương thị mà lại nhắc nhở phu nhân cẩn thận Phượng Chiếu Ngọc. Phu nhân, có khi nào nàng đã biết Phượng Chiếu Ngọc thật ra là..."

Phượng Vân Ninh lắc đầu, "Không đâu. Đại tẩu rất thông minh, nếu nàng biết thân phận thật của Phượng Chiếu Ngọc sẽ đoán ra ngay là có liên quan đến ta, lúc đó sẽ không đơn giản phái người trông chừng đâu. Bây giờ nàng chỉ nhắc ta đề phòng Phượng Chiếu Ngọc, hiển nhiên chỉ nhắm vào Phượng Chiếu Ngọc. Nhưng ta cũng nghĩ không ra tại sao nàng lại kiêng kỵ một "tiểu nha đầu"".

Đã nhiều năm trôi qua, Phượng Vân Ninh cực kỳ hối hận vì năm xưa hành xử quá vội vàng.

Khi đó nàng chỉ muốn trút giận, để bây giờ chừa lại nhược điểm lớn như vậy, muốn loại trừ cũng không dễ nữa.

Lô thị phái Trịnh thị về nhà cũ kiềm chế Phượng Chiếu Ngọc, khi đó Phượng Vân Ninh còn bận đấu đá với Lộ Yên Nhiên, hơi đâu quan tâm một Phượng Chiếu Ngọc nho nhỏ. Bây giờ thằng nhóc kia thoát khỏi tay Trịnh thị, còn để nhiều người biết mặt, muốn ra tay sẽ rất khó.

Phượng Vân Ninh thầm tính toán, cau mày nói, "Trương đại nương và Bạch đại nương có tin tức gì không"

Hà đại nương lắc đầu, thấy Phượng Vân Ninh phiền muộn, lên tiếng an ủi, "Phu nhân chớ sốt ruột, người nhà của họ còn trong phủ Quốc công, hai nàng không dám phản bội phu nhân đâu, huống chi phu nhân lại tốt với các nàng như vậy."

"Ta không sợ họ phản bội." Phượng Vân Ninh lắc đầu, "Chỉ là lâu không thấy truyền tin về nên ta hơi bất an."

Hà đại nương cười nói, "Trương đại nương và Bạch đại nương rất có thể diện, trong nhà có ai không nể mặt. Phu nhân thật sự không cần lo đâu. Ta sẽ phái tiểu tư gửi thư cho hai nàng."

Phượng Vân Ninh gật gù, để Hà đại nương ra tay.

Thật ra, ngoài thư của Trịnh thị viết cho Lô thị còn có thư của hai người Trương Bạch gửi cho Phượng Vân Ninh sau khi bị xử tội. Nhưng vì phụ cận thành Hoài Thiên có náo loạn nên thư gửi Lô thị còn bị trì hoãn lâu như vậy, thư của Phượng Vân Ninh lại càng lâu hơn, đến lúc vào tay nàng đã là một tháng sau rồi.

Phượng Vân Ninh đọc trong thư rằng hai đại nương Trương Bạch đều bị Phượng Chiếu Ngọc mượn tay Đại lão thái gia và Tam lão thái gia xử đẹp, nhất thời sợ không nói nên lời.

Xưa nay Phượng Vân Ninh có bao giờ để Phương thị và nhi tử của nàng vào mắt, còn Phượng Chiếu Kỳ được nuôi lớn ở Phượng phủ kinh thành, dù Phượng Vân Ninh dạy dỗ rất kỹ nhưng tính cách cậu vốn trung hậu, không phải người ranh mãnh. Phượng Vân Phi và Phương thị cũng đâu có lanh lợi nhưng sao sinh con lại thông minh quá vậy Không ngờ Phượng Chiếu Ngọc nàng chưa từng chú ý lại âm thầm vùng khỏi bàn tay nàng.

Nàng vốn khinh thường Phương thị và con trai nàng ta nhu nhược không thể phản kháng, vậy nên mới ra sức chà đạp, nàng cũng có hơi hối hận vì đã để lại nhược điểm nhưng không quá lo lắng. Hai con giun con dế bị vùi lấp trong bùn thì đến tự vệ còn không xong, sức đâu mà gây nguy hiểm cho nàng

Nhưng bây giờ… Phượng Vân Ninh suy nghĩ một hồi, đáy lòng lạnh lẽo.

Năm xưa, cũng vì hãm hại Phương thị mà nàng phải đưa con gái ruột của mình đi mất. Bây giờ nàng tuyệt đối không thể để Phượng Chiếu Ngọc làm lung lay địa vị của mình, một chút cũng không khoan nhượng!

Sắc mặt Phượng Vân Ninh nặng nề, tay nhẹ xoa lên hoa văn tinh xảo trên áo, gọi Hà đại nương, "Nhũ mẫu, ta có chuyện này cần ngươi làm…"

—o0o—

Trong thành Hoài Thiên.

Nguyên lão Vương gia nghỉ chân ở nha môn Tri phủ đã hơn nửa tháng, không ai biết ông đến thành Hoài Thiên làm gì, làm cả đám quan lại trong thành nhấp nhổm không yên.

Toàn tỉnh An Huy là miếng thịt béo bở của Lý gia, Nguyên lão Vương gia không thể không biết, vậy mà dám ở đây chơi quên trời quên đất, Lý Phương Minh không đoán ra được tâm tư của Nguyên lão Vương gia, đành phải ra sức hầu hạ, cầu cho đừng mắc phải sai lầm gì.

Người của phủ Nguyên Vương là mục tiêu chiêu mộ của Lý gia, nếu không làm đồng mình thì làm kẻ địch. Thế nhưng lén ám sát Nguyên lão Vương gia là một chuyện, nếu ông xảy ra chuyện gì ở thành Hoài Thiên thì Lý Phương Minh không gánh nổi hậu quả, bởi vậy Nguyên lão Vương gia ở đây ngày nào là ngày đó hắn như đi trên lớp băng mỏng.

Nguyên lão Vương gia cũng có nỗi khổ riêng.

Trong tay ông đã có bằng chứng phạm tội của Lý Vĩnh Huy, vốn đang trên đường hồi kinh, lại bị từng nhóm từng nhóm sát thủ ép cho quay ngược về.

Đối phương đã là chó cùng rứt giậu, không ngại che giấu hành tung nữa, chỉ cần chặn giết ông là được. Nguyên lão Vương gia không muốn liều mạng với chúng nên quyết định quay về thành Hoài Thiên, quanh minh chính đại sống trong nhà Lý Phương Minh.

Còn làm thế nào để hồi kinh thì ông không lo, bây giờ tung tích của ông đã lộ, tôn nhi nhất định đã biết, ông chỉ cần ngồi đây chờ người đến đón là được.

"Già rồi thì không thể không nhận mình già, bây giờ bộ xương già này lại phải chờ tôn tử đến đón." Nguyên lão Vương gia thổn thức.

Lão Cửu nhớ lại Nguyên lão Vương gia phóng khoáng năm xưa, lòng không khỏi chua xót.

Lão Thất đi lên nói, "Chủ nhân, mấy ngày qua ta phát hiện có kẻ khả nghi lảng vảng trước cửa Phượng gia. Ngài xem…"

Nguyên lão Vương gia còn chưa lên tiếng, Lão Ngũ đã giành trước, "Lão Thất, ngươi đi theo dõi Phượng gia làm gì Không phải chủ nhân đã nói không nhắc nữa sao, ngươi đi theo người ta làm gì"

Nguyên lão Vương gia ra hiệu cho hắn ngậm miệng, hỏi Lão Thất, "Rốt cuộc có chuyện gì"

Lão Thất lắc đầu, "Ta thấy chúng đều là người có công phu, ngày nào cũng loanh quanh ngoài cổng chính Phượng phủ. Lúc Phượng đại tiểu thư ngồi xe ngựa ra ngoài thì chúng liền bám theo, có vẻ mục tiêu của chúng là Phượng đại tiểu thư. Chỉ là Phượng đại tiểu thư chỉ đi lòng vòng trong thành nên chúng không tìm được cơ hội ra tay. Liên tiếp mấy ngày rồi, nếu chúng không đắc thủ, chỉ sợ sẽ không để yên."

Nguyên lão Vương gia nhíu mày, "Phượng đại tiểu thư là nữ tử khuê các, lộ diện cũng vì muốn hành y cứu người, sao có thể đắc tội người ta chứ, còn muốn dùng thủ đoạn này đối phó nàng"

Lão Thất lắc đầu, Lão Cửu đã lành vết thương rất cảm kích ơn cứu mạng của Phượng đại tiểu thư nên càng sốt ruột và bất bình hơn người khác.

"Chủ nhân, để ta đến canh chừng bên ngoài Phượng phủ đi! Nếu có ai dám gây bất lợi với Phượng đại tiểu thư thì tới một tên giết một tên, tới hai tên giết cả đôi! Phải tiễn chúng đi gặp Diêm Vương hết!"

Lão Thất nói, "Ngươi muốn qua đó, ngươi sợ ta không bảo vệ Phượng đại tiểu thư chu toàn sao"

Chỉ nghe Nguyên lão Vương gia nói, "Hai ngươi đều đi đi, dù gì Phượng đại tiểu thư cũng là ân nhân của Lão Cửu, nhất định phải bảo vệ nàng an toàn. Nhớ kỹ, không được bứt dây động rừng, nếu có thể thì cứ chờ sau khi bọn chúng ra tay, bắt mấy tên tra hỏi xem ai muốn hãm hại Phượng đại tiểu thư."

Lão Thất và Lão Cửu cùng đáp, "Vâng!"

—o0o—

Mấy ngày qua, Tiêu Ngự vội vàng đi tìm người rèn dụng cụ. Hắn có một ý định, chờ sau này thoát khỏi Phượng phủ, khôi phục thân phận sẽ mở một y quán kiếm sống. Đến lúc đó, chỉ một hộp cứu thương thì không đủ, hắn phải chuẩn bị số lượng lớn các loại dụng cụ.

Huống chi còn rất nhiều công cụ cần từ từ nghĩ cách chế tạo.

Dạo này Tần tiểu đại phu vô cùng bận rộn, lại giống như muốn tránh mặt, Tiêu Ngự muốn tìm hắn giúp cũng khó.

Tiêu Ngự đột nhiên nhớ đến thực tập sinh năm xưa. Vốn là hắn có ý định truyền kiến thức cho Tần tiểu đại phu, người kia rất giỏi Đông y, nếu được dạy thêm Tây y chắc chắn sẽ trở thành một danh y lừng lẫy. Ai biết hắn chưa kịp thực hiện ý định thì Tần tiểu đại phu đã không còn thân thiết như trước nữa. Bây giờ không thể hỏi lý do tại sao người kia lại xa lánh hắn, mà với thân phận này cũng không hỏi được.

Lẽ nào hắn không có duyên thầy trò Tiêu Ngự thương tâm thu lại tâm tình, cầm bản vẽ chạy khắp các tiệm rèn.

Tìm kiếm liên tục mười mấy ngày, mãi đến một hôm, hắn nhận được một lá thư, nói là Phương thị muốn gặp hắn.

Tiêu Ngự ngẫm nghĩ, không lẽ Phương thị đã nghĩ thông rồi, đồng ý muốn ra tòa ly hôn với Phượng Vân Phi hả

Tiêu Ngự đến tiệm rèn thương lượng một chút về bản vẽ rồi dẫn Bách Linh lên xe, chạy ra ngoại thành.

Lão Thất và Lão Cửu xuất hiện từ đằng sau, Lão Cửu chậc một tiếng, "Nha đầu này cũng thật can đảm, một thân một mình chạy loạn khắp nơi, chẳng sợ xảy ra chuyện không hay hay sao."

Lão Thất nói, "Dân thành Hoài Thiên chất phác, cũng không nhiều quy củ như kinh thành. Phượng đại tiểu thư hành y giúp đời, là người lòng dạ ngay thẳng nên có gì phải sợ. Chỉ có đám tiểu nhân âm hiểm núp trong bóng tối muốn hại nàng."

Lão Cửu vặn cổ răng rắc, cười gằn nói, "Vậy chúng ta hãy thay Phượng đại tiểu thư đóng cọc đám tiểu nhân núp trong bóng tối nào!"

Hai người lắc mình một cái, đuổi theo.

Xe ngựa chạy thẳng ra ngoại thành, Tiêu Ngự ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, qua chừng nửa canh giờ, hắn đột ngột mở mắt.

"Không đúng." Tiêu Ngự nhíu mày, tay phải không tự chủ mà bấu vào vách xe.

Bách Linh khó hiểu, "Sao vậy tiểu thư"

Tiêu Ngự lắc đầu không nói.

Hắn nhớ rất rõ, lần trước ngồi xe đến chỗ Phương thị, đường đi không xóc nảy nhiều như vậy.

Đó không phải đường đến từ đường.

Tiêu Ngự vén màn, nhìn phu xe. Phu xe hàm hậu trung thực mặt đỏ gay, rõ ràng đang đầu đông mà mặt mũi hắn đẫm mồ hôi, tay nắm dây cương siết đến nổi gân xanh.

Tiêu Ngự quan sát hắn một lúc, khẽ thở dài, lên tiếng, "Đại thúc, dừng xe."

Tấm lưng phu xe chấn động, quay đầu lộ ra gương mặt cười mà so với khóc còn khó nhìn hơn, nói, "Nhưng mà, Đại tiểu thư, vẫn chưa, vẫn chưa đến nơi mà."

Tiêu Ngự nhìn hắn, "Đại thúc, ta biết hết rồi."

Nụ cười trên mặt hắn không còn giữ được nữa, lập tức khóc thành tiếng, "Đại tiểu thư, bọn chúng bắt vợ con ra uy hiếp ta, ta không thể không nghe lời chúng! Đại tiểu thư, ta, ta, ta có lỗi với ngươi! Ta… òa…"

Một đại nam nhân lại khóc lóc thảm thương, mặt mũi nhòe nhoẹt nước mắt.

Bách Linh cũng tỉnh người, tức giận chỉ phu xe mắng, "Uổng công tiểu thư nhà ta tốt với ngươi như vậy, ngươi lại giúp người ngoài gài bẫy tiểu thư, lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi sao!"

Tiêu Ngự cản Bách Linh, nói với phu xe, "Đại thúc, ta không trách ngươi. Ngươi hãy dừng xe đi. Ta không biết ai đã uy hiếp bảo ngươi lừa ta ra đây, nhưng ta biết nếu chúng ta đến được chỗ chúng chỉ điểm thì tất cả chúng ta không ai trốn thoát, ngay cả vợ con ngươi cũng không sống được." Thấy phu xe hoảng sợ nhìn hắn, Tiêu Ngự thở dài, người đàng hoàng rất dễ lấy được lòng trung thành, cũng dễ bị người ta lừa gạt uy hiếp.

"Đại thúc, nếu ngươi sớm nói ta biết, ta nhất định giúp ngươi cứu người nhà mình ra. Lời bọn xấu và lời của ta, ngươi tin ai"

Phu xe trợn mắt há mồm do dự một lúc, cảm thấy tại sao mình lại đi tin đám người độc ác kia! Hắn sao có thể hồ đồ nhất thời làm theo lời chúng, liên tục mắng mình ngu ngốc.

Tiêu Ngự không để ý hắn, xe vừa dừng liền nhảy xuống, quan sát địa hình bốn phía.

Vị trí hiện tại là giữa rừng, bên cạnh có con suối đóng băng, cây cối xung quanh vừa cao vừa thẳng, lá trên cành đã rụng sạch, chỉ còn mấy cành cây trơ trụi hướng thẳng lên trời.

Hôm nay trời còn âm u, nhìn như sắp đổ tuyết đến nơi. Thời tiết vô cùng thích hợp phóng hỏa giết người.

Tiêu Ngự thở dài, nói với phu xe, "Có vẻ chúng đã sớm mai phục ở địa điểm kia rồi, chúng ta thừa dịp chúng chưa kịp ra tay, đi đường khác đi."

Phu xe tuy rất lo cho vợ con nhưng vẫn gật đầu, chờ Tiêu Ngự lên xe rồi quất ngựa chạy thật nhanh, như muốn lấy công chuộc tội.

Chưa đến một phút, xe ngựa vẫn bị chặn.

Trước đầu xe là mấy đại hán cao to vạm vỡ, người nào cũng cầm đao hoặc côn, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm xe ngựa.

Tiêu Ngự nhìn qua khe màn đánh giá chúng, có vẻ không phải sát thủ chuyên nghiệp, chỉ là đám lưu manh côn đồ thôi.

Rốt cuộc là ai trăm phương ngàn kế muốn đối phó hắn Trịnh thị Không thể nào, nàng chẳng có đầu óc, cũng không dám làm chuyện này đâu.

Lô thị Phượng Vân Ninh Tiêu Ngự thở dài, tóm lại vẫn không thoát được hai nữ nhân kia.

Không ngờ các nàng ra tay nhanh như vậy, muốn nhổ cỏ tận gốc luôn. Tiêu Ngự thấy mình đã xem thường mức độ máu lạnh của họ rồi.

"Phượng đại tiểu thư thật thông minh! Thiếu chút nữa đã để ngươi thoát ngay nửa đường rồi." Một đại hán cười vang, "Ta rất thích nữ tử thông minh như ngươi. Đáng tiếc, có người đã trả giá rất cao muốn mua cái mạng ngươi. Huynh đệ chúng ta cần kiếm cơm, chỉ có thể xin lỗi Phượng đại tiểu thư thôi! Ra tay!"

Tâm tư Tiêu Ngự xoay chuyển cực nhanh, trước mắt hắn mà liều mạng cũng không đánh lại, chỉ còn một chiêu…

Không chờ Tiêu Ngự sử dụng tuyệt chiêu lấy bất biến ứng vạn biến đã nghe thấy âm thanh xé gió, tiếp đó là tiếng kêu thảm, đội hình đám người chặn xe lập tức rối loạn.

"Là ai!" Đám đại hán thân hình cao lớn áp lưng vào nhau, đứng thành vòng tròn, cảnh giác nhìn bốn hướng, nhất thời quên luôn xe ngựa của Tiêu Ngự.

Lão Thất và Lão Cửu luôn bám theo sau vô cùng kinh ngạc. Hai người đang tính lên cứu Phượng đại tiểu thư nhưng chưa kịp ra tay, rốt cuộc là ai đã cướp đất diễn của họ

"Đám côn đồ du đãng dám cướp của giết người giữa ban ngày ban mặt Đúng là đáng thương đến buồn cười." Một giọng nói truyền đi theo gió, Lão Thất và Lão Cửu vừa nghe liền kinh dị, hai mặt nhìn nhau.

Vì âm thanh này vô cùng quen thuộc, rõ ràng là giọng của tiểu tử Nhị Cửu mà. Nhị Cửu xưa nay luôn đi theo Thế tử, lẽ nào… Thế tử đã đến

Cách đó không xa, hai con tuấn mã tao nhã bước đến, phía sau kéo theo một thùng xe ngựa chậm rãi mà đi.

Tiêu Ngự vén màn xe, thấy chiếc xe ngựa kia chẳng phải tầm thường, nhìn kỹ là thấy, không chỗ nào không toát lên vẻ phú quý, ngay cả màn chắn gió cũng được thêu dệt bằng chỉ bạc thượng hạng.

Ngồi trên càng xe là một thanh niên tuấn tú, tay cầm mấy cục đá, đôi mắt cười như không cười nhìn các đại hán đứng sát vào nhau.

Thanh niên nhảy xuống xe, giữa ngón tay kẹp viên đá, bước đến trong ánh mắt kinh hoàng của đám đại hán cố giữ bình tĩnh, cười nói, "Người kế tiếp là ai"

Một cánh tay thanh thoát vén màn lên, người bên trong nói bằng chất giọng lạnh lùng đanh thép, "Nhị Cửu, đánh nhanh thắng nhanh."

Ngoài lề: Nhắc một chút, Lộ Yên Nhiên là một trong hai bình thê của Thế tử An quốc công, người chuyển dạ cùng lúc với Phượng Vân Ninh.

39. Chương 39: Lần Đầu Gặp Gỡ

Editor: Vện

Tiêu Ngự thấy chủ nhân chiếc xe vừa ra lệnh, thanh niên gọi là Nhị Cửu lập tức thu hồi biểu hiện cà lơ phất phơ, cúi đầu thưa một tiếng. Tiêu Ngự còn chưa kịp nhìn thấy động tác của hắn, chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm thiết, đám côn đồ chặn đường ngã xuống như rạ. "Từ từ." Tiêu Ngự hô một tiếng nhưng đã muộn. Hắn vội vàng đến kiểm tra bọn chúng, thấy chúng chỉ ngất đi thôi, không nguy hiểm đến tính mạng nên yên tâm. Trên cổ tay mỗi người có một lỗ máu, hẳn là bị cục đá của thanh niên kia đập trúng, chốc nữa chúng có tỉnh lại cũng không còn sức chiến đấu.

Nhị Cửu nhảy lên xe, thấy tiểu thư trong xe đối diện đội mũ mạng đi xuống kiểm tra đám người… đám cướp gục trên đất, Nhị Cửu cười khinh thường, "Tiểu thư thấy chúng đáng thương hả Vậy chúng ta không xen vào việc người khác nữa."

"Nhị Cửu, đi thôi." Người trong xe nói.

"Đợi chút." Tiêu Ngự vội kêu, đến hành lễ trước xe, "Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị, không biết hai vị tráng sĩ là người phương nào"

Tráng sĩ Mặt của Lão Thất và Lão Cửu đồng loạt co giật. Lần đầu tiên họ nghe có người gọi Thế tử là tráng sĩ. Ngẫm lại dáng vẻ không vương bụi trần của Thế tử mà so với tráng sĩ… vậy mà Phượng đại tiểu thư cũng nghĩ ra được.

Nhị Cửu cứng họng, trừng Tiêu Ngự.

"Bọn ta phải đi, mau nhường đường." Nói rồi vung roi cho ngựa chạy, hoàn toàn không phản ứng với Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự cũng không kiên trì, đã bày tỏ lòng biết ơn rồi, người ta không muốn nhận cũng không có cách nào. Hắn còn phải cứu tỉnh những người dưới đất để hỏi chúng nhốt vợ con phu xe ở đâu.

Tiêu Ngự bảo phu xe đánh xe qua một bên, nhường đường cho chiếc xe kia. Hắn bê một tảng đá ném xuống suối, đập ra một lỗ thủng to trên mặt băng, cầm túi nước đến bên suối hứng nước.

Nhị Cửu thấy thú vị, vén màn nói với chủ nhân, "Công tử, tiểu thư này thật sự muốn cứu tỉnh đám cướp hả Ngài nói xem, sau khi chúng ta đi rồi nàng có bị lòng tốt của mình làm hại, bị bọn cướp giết luôn không."

Người trong xe không lên tiếng, Nhị Cửu tốt bụng hô với Tiêu Ngự, "Tiểu thư, ngươi có biết câu chuyện về Đông Quách tiên sinh(*) không"

(*)Đông Quách tiên sinh: nhân vật điển hình nhân từ với kẻ xấu, giúp người hại ta.

Tiêu Ngự làm ngơ hắn, cầm túi nước đến trước một đại hán.

Phu xe đang luống cuống đánh xe lùi qua một bên, vừa gấp vừa sợ nên nửa ngày vẫn không kéo được chiếc xe qua.

Nhị Cửu rảnh rỗi ngồi trên càng xe nhìn Tiêu Ngự tạt nước lạnh lên mặt đại hán nhưng gã vẫn bất tỉnh.

Tiêu Ngự nhíu mày, trực tiếp xách cổ áo gã ném vào suối.

Nhị Cửu, "…"

Dòng suối đóng băng lạnh đến thấu xương, gã kia vừa chìm vào không lâu đã bị lạnh đến tỉnh lại, kêu gào vùng vẫy trong nước.

Tiêu Ngự kéo gã lên ném xuống bùn, gã lạnh đến mức tím tái, run bần bật như cầy sấy.

Tiêu Ngự ngồi xổm xuống, nói, "Có mấy vấn đề muốn hỏi, ngươi phải thành thật trả lời."

Gã cúi đầu, răng đánh lập cập nhưng vẫn cố chấp không nói.

Tiêu Ngự không nói nhiều, kéo cổ tay gã vứt xuống suối.

Nhị Cửu, "…"

Lão Thất, Lão Cửu, "…"

Phượng đại tiểu thư bây giờ và Phượng đại tiểu thư từ bi độ lượng ngày đó hình như… không giống cho lắm.

Gã kia lạnh đến mức kêu cha gọi mẹ, giãy giụa bò lên bờ, Tiêu Ngự đứng trên bờ đá nước vào người gã. Gã chịu không nổi nữa, gào lên, "Ta nói ta nói, mau để ta lên bờ đi! Cái gì ta cũng nói hết!"

Bấy giờ Tiêu Ngự mới lôi gã lên, nhờ Bách Linh vào trong xe rót một tách trà nóng đưa cho gã.

Cổ tay gã bị đá đập ra hai lỗ máu, ngón tay không thể dùng lực, không bưng được tách, Tiêu Ngự tốt bụng đổ trà vào miệng gã.

"Sớm ngoan như vậy thì tốt rồi." Tiêu Ngự ôn hòa đút trà nóng cho gã, thả tách xuống, lắc lắc ngón tay, nói, "Ta hỏi ngươi, ai ra lệnh cho các ngươi làm vậy"

Gã run rẩy nói, "Là… là một phụ nhân, nàng không nói xuất thân, cho lão đại của chúng ta hai trăm lượng bạc, bảo chúng ta đi diệt trừ tiểu thư. Bất kể là bán hay giết gì cũng được, nói chung là không được để tiểu thư quay về."

Tiêu Ngự gật đầu, lại hỏi, "Còn vợ con phu xe đằng kia các ngươi nhốt ở đâu"

Gã lắp bắp khai ra một địa chỉ, Tiêu Ngự lườm gã, "Nếu ngươi dám lừa ta…"

"Không, không dám, tuyệt đối không dám! Ta không dám gạt tiểu thư đâu!" Gã sợ bị đông lạnh lắm rồi, luôn miệng kêu không dám.

Tiêu Ngự nhìn bộ dáng gã, chắc không có bản lĩnh đi đấu trí lừa gạt người ta đâu.

Thấy phu xe cuối cùng cũng dời được xe qua, lẳng lặng đứng chờ hắn, Tiêu Ngự và Bách Linh cũng né qua.

Nhị Cửu ra roi, cho xe ngựa chạy qua. Tiêu Ngự đứng ở ven đường, nhìn theo chiếc xe kia. Tấm màn chỉ bạc cửa sổ xe bị gió thổi phất lên, thấp thoáng lộ ra một góc trường bào màu tím, Tiêu Ngự không nhịn được quan sát kỹ hơn, bất thình lình đối diện một đôi mắt lạnh lẽo.

Gió đông lùa qua rừng cây héo úa vang lên tiếng xào xạc, vậy mà đôi mắt đó dường như còn buốt giá thê lương hơn cả gió đông.

Đã cách một lớp lụa mà Tiêu Ngự vẫn cảm thấy ánh mắt đó đang đánh giá mình từ đầu đến chân, không nhịn được mà rùng mình.

Vị tráng sĩ trong xe ngựa này… thật sự làm người ta thấy rất lạnh lẽo. Tiêu Ngự vuốt cánh tay.

Nhưng lúc người tên Nhị Cửu kia ra tay giúp đỡ thì chỉ phế bỏ cánh tay của chúng, để chúng không thể hại người nữa chứ không trực tiếp lấy mạng, nhìn hành động không giống như kẻ vô tình.

Bách Linh thấy chiếc xe đã đi xa, kéo Tiêu Ngự nói, "Tiểu thư, chúng ta cũng mau lên xe đi, ngoài đây lạnh lắm." Nói rồi nhìn đám người dưới đất, lòng vẫn còn rất sợ.

Tiêu Ngự và Bách Linh lên xe, sau khi về thành thì đến nha môn báo án những đại hán kia cho Hồ tri huyện, lại xin Hồ tri huyện phái người đi giải cứu người nhà phu xe.

Bận rộn một hồi đã đến trưa, Tiêu Ngự suy nghĩ, chọn ngày không bằng gặp ngày, hắn lại lên xe, đến từ đường tìm Phương thị.

Phương thị gặp được Tiêu Ngự đương nhiên vô cùng vui mừng, nhưng khi Tiêu Ngự hỏi việc ly hôn thì nàng lại ấp úng.

Tiêu Ngự hít một hơi, hỏi, "Mẫu thân, rốt cuộc người đang sợ cái gì"

Phương thị do dự một lát, cuối cùng thở dài nói, "Ngọc Nhi, con có biết tại sao năm xưa phụ thân con lại đi cầu hôn con gái của thương hộ không"

Nàng không cần Tiêu Ngự trả lời, suy nghĩ đến xuất thần, dịu dàng cười, "Năm đó, phụ thân con nổi tiếng khắp thành Hoài Thiên. Hắn y thuật cao siêu, lại có chí cầu tiến, không biết bao nhiêu nữ tử của thư hương thế gia muốn kết thân với hắn, phụ thân con cũng đã nghị hôn với nữ nhi nhà Huyện thừa. Nhưng mà, có một lần ta đến chùa Bạch Mã dâng hương, trên đường gặp phải động đất và mưa dông, ngọn núi bị sụp một nửa, xe ngựa của ta bị kẹt trong đống đất đá, chân bị gãy, kêu trời không thấu, gọi đất không linh. Hôm đó phụ thân con lên núi hái thuốc, là hắn đã cứu ta, băng bó vết thương cho ta, mãi đến sáng ngày thứ hai mưa mới tạnh, chính hắn đã cõng ta về tận trong thành."

Phương thị khụt khịt, "Lúc đó hắn hái thuốc trên núi lâu ngày, mặt mũi lấm lem nên không ai nhận ra hắn cõng ta về. Thế nhưng tất cả mọi người đều biết ta đã qua đêm trên núi cùng một nam nhân, dù không có chuyện gì phát sinh nhưng cũng khiến ta khó kiếm được lương duyên. Chuyện này không liên quan đến phụ thân con, hắn cứu ta chỉ vì lòng tốt mà thôi. Nhưng mà, hắn đã bác bỏ nghị hôn, mấy lần đến nhà cầu hôn ta."

Tiêu Ngự không ngờ chuyện xưa lại là như vậy. Hắn cứ tưởng Phượng Vân Phi cầu hôn Phương thị là vì của hồi môn, chẳng ngờ Phượng Vân Phi năm xưa lại có tình có nghĩa và trách nhiệm đến vậy.

"Vì chuyện này mà trong lòng ta, phụ thân con là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Bất luận hắn có làm gì ta cũng không thể hận hắn được." Phương thị ôm ngực, đau khổ nói, "Ngọc Nhi, có phải con trách mẫu thân quá vô dụng không"

Tiêu Ngự lắc đầu, thấy Phương thị cúi đầu rơi lệ, biết lòng nàng đang rất đau đớn, không biết nàng đã phải trải qua kiếp sống giam cầm mười mấy năm, mấy trăm nghìn ngày như thế nào Nếu Phượng Vân Phi là người vô tình vô nghĩa thì không sao, bọn họ có thể bắt đầu một cuộc đời mới, nhưng hắn lại bị tiền tài danh vọng làm mờ mắt, phu quân cuối cùng lại biến thành một người khác hoàn toàn mà nàng chỉ có thể luẩn quẩn ở cái chốn hiu quạnh này.

Tiêu Ngự cầm tay Phương thị, cứ để nàng khóc cho thỏa, cuối cùng thở hắt ra, kể lại chuyện hôm nay bị tập kích.

Phương thị kinh hoàng nhìn Tiêu Ngự, quan sát hắn kỹ càng, vội la, "Chuyện như vậy sao không nói sớm! Con có bị thương ở đâu không!"

Tiêu Ngự lắc đầu, "Lần này không sao, nhưng chưa chắc sau này may mắn được như vậy."

Phương thị hoài nghi, "Chuyện này rốt cuộc là sao"

Tiêu Ngự nói, "Mẫu thân, hẳn người đã biết tại sao ta bị nuôi như nữ tử đúng không"

Phương thị mở to mắt nhìn Tiêu Ngự, thấy sắc mặt hắn vẫn bình thường, không có chút khó hiểu hay hoài nghi, cứ như đã biết hết tất cả. Nhưng mà... tại sao con trai nàng lại biết được chuyện năm xưa! Hai đại nương được Phượng Vân Ninh phái đến cũng chỉ biết Ngọc Nhi là nam nhưng vẫn phải xem là nữ tử mà nuôi chứ đâu biết chuyện Phượng Vân Ninh tráo con.

Nếu đã như vậy, Ngọc Nhi biết được từ đâu!

Tiêu Ngự nói, "Sự kiện năm xưa chỉ có người, phụ thân, Phượng Vân Ninh, tâm phúc của Phượng Vân Ninh và tổ phụ biết, ngoài ra thì không còn ai. Các ngươi không ai nói vì cho rằng sẽ giấu diếm được cả đời. Thế nhưng, trên đời không có bức tường nào mà gió không lọt qua được. Ta đã biết hết rồi."

Phương thị ngẫm nghĩ, Phượng Vân Ninh dám làm ra chuyện tày trời, ngộ nhỡ sự việc bại lộ thì cả Phượng gia sẽ bị liên lụy. Nàng hơi hoảng sợ ôm ngực, Tiêu Ngự an ủi, "Mẫu thân đừng sợ, ta biết được cũng vì tình cờ thôi. Hiện tại chỉ có ta biết, không có ai nữa đâu." Hắn biết hết tất cả qua giấc mộng, nói vậy cũng đâu có sai.

Bấy giờ Phương thị mới hơi an tâm, lại nghe Tiêu Ngự nói, "Ta cũng sẽ không vạch trần Phượng Vân Ninh, vì nàng mà khiến Phượng gia mất mặt, ta không muốn thấy chuyện đó xảy ra." Ngoài Phượng Vân Ninh thì Phượng gia còn Đại lão thái gia, Tam lão thái gia, ca ca của Bách Linh và thằng nhóc tiểu thiếu gia bám người, và còn rất rất nhiều người mà hắn không biết. Bọn họ là người vô tội mà Nếu Phượng Vân Ninh có bản lĩnh lừa được phủ An quốc công cả đời thì cứ để nàng giấu diếm đi.

"Ta đã không muốn làm khó nàng, vậy mà nàng vẫn nhất quyết không tha cho ta. Chuyện lần này chính là chỉ thị của Phượng Vân Ninh." Tiêu Ngự nói, "Ta là nhược điểm của nàng, chỉ cần ta còn sống ngày nào thì ngày đó nàng vẫn chưa thể yên lòng. Trừ phi ta vĩnh viễn nằm trong lòng bàn tay nàng, có lẽ nàng sẽ thả cho ta một con đường sống. Ta có muốn sống như người bình thường, coi như ta cầu xin trước mặt nàng, thề nhất định không vạch trần chuyện cũ thì nàng cũng sẽ không tin, càng muốn trừ khử ta hơn. Mẫu thân, đây chính là tình cảnh của ta." Tiêu Ngự nói xong, nghiêm túc nhìn Phương thị.

Phương thị nhìn thiếu niên trước mặt, miệng mấp máy, cuối cùng không nói được gì, ôm Tiêu Ngự vào lòng, nước mắt đầm đìa.

Nàng chỉ nghĩ đến chuyện xưa, chỉ không muốn oán hận Phượng Vân Phi, không muốn khiến hắn khó xử mà chẳng mảy may nhớ đến tình cảnh con trai mình khó khăn thế nào.

Rõ ràng con trai nàng mới là người vô tội nhất. Vì Phượng Vân Ninh nhẫn tâm vô tình, vì Phượng Vân Phi nhu nhược mà con trai nàng vừa mới chào đời đã bị xem như con gái mà nuôi, lay lắt sống qua ngày. Bây giờ hắn vẫn trưởng thành khỏe mạnh, còn xuất sắc đến vậy, chẳng có người trẻ tuổi nào ưu tú bằng.

Ngày xưa nàng không bảo vệ được con mình, giờ còn để con đến khuyên nhủ. Lúc con trai nàng gặp nguy hiểm mà nàng vẫn còn nghĩ đến nam nhân đã phụ bạc mẹ con nàng. Nàng là mẫu thân vô dụng nhất thiên hạ.

"Ta đồng ý, ta đồng ý. Chúng ta cùng đi báo quan đi." Phương thị khóc không thành tiếng, vươn đôi tay khô gầy cẩn thận vuốt ve gương mặt Tiêu Ngự, "Con của ta, con trai ngoan của ta, mẫu thân sẽ không bao giờ để con một mình, cũng không để con chịu ấm ức nữa..."

"Mẫu thân." Tiêu Ngự ngả vào lòng Phương thị, khóe mắt cũng nóng lên.

Phương thị ôm Tiêu Ngự khóc một hồi mới dần ngừng được, nàng lau khô nước mắt nhưng vẫn không muốn buông Tiêu Ngự ra.

Tiêu Ngự hơi khó chịu nhưng vẫn ngoan ngoãn để Phương thị ôm.

Phương thị nói, “Ngọc Nhi, coi như chúng ta muốn báo quan, nhưng phải làm thế nào Không thể vạch trần cô cô của con thì sao con khôi phục được thân phận Ta chẳng có cách nào…”

Tiêu Ngự đáp, “Mẫu thân đồng ý là tốt rồi, việc còn lại cứ để ta lo.” Hắn cười với Phương thị, “Ta lớn rồi, mẫu thân chỉ cần dựa vào ta là được.”

“Ừ.” Phương thị gật đầu, mắt lại nóng lên, vuốt ve gương mặt tuấn tú của Tiêu Ngự, “Con trai ta lớn lên anh tuấn như vậy, lại còn giỏi giang, sau này nhất định sẽ tìm được lương duyên tốt.”

40. Chương 40: Tái Ngộ Trên Đường

Editor: Vện

Ngoài nha môn Tri phủ có một chiếc xe ngựa, người trong nha môn đã có dự liệu trước, lập tức mở cổng lớn, Tri phủ Lý Phương Minh đích thân dẫn thuộc hạ ra nghênh đón.

Xe ngựa tiến vào cổng, dừng lại ngay ngạch cửa. Người đánh xe trẻ tuổi nhảy xuống, vén màn xe, người trong xe chậm rãi bước xuống.

Lý Phương Minh vội vàng tiến lên, cung kính nói, “Hạ quan Lý Phương Minh bái kiến Thế tử gia. Không biết Thế tử gia hôm nay giá lâm, hạ quan không kịp tiếp đón từ xa, mong Thế tử gia lượng thứ.”

Người kia một thân áo tím, khoác áo choàng lông cáo, dung nhan như ngọc, không nói lời nào mà vẫn khiến người ta cảm thấy uy thế bức người.

Ai chưa gặp Nguyên Vương thế tử còn tò mò muốn biết vị Thế tử trong truyền thuyết này khôi ngô tài trí, tuấn mỹ vô song cỡ nào. Gặp rồi mới thấy khí chất lạnh lùng và uy thế bức người của vị này khiến người ta không dám ngẩng đầu, còn ai dám đi đánh giá y lớn lên có đẹp như lời đồn hay không.

Nguyên Vương thế tử nhìn Lý Phương Minh, “Lý đại nhân không cần đa lễ.” Nói xong liền cất bước vào trong, tay áo lay động ẩn hiện hoa văn rồng vàng bay lượn trông rất sống động.

Đương triều chỉ có hoàng thất và phủ Nguyên Vương được sử dụng hoa văn hình rồng, có thể thấy địa vị phủ Nguyên Vương cao đến thế nào. Gia tộc Lý thị quyền thế ngập trời mà vẫn không thể làm lay động phủ Nguyên Vương, dù chỉ một chút. Tuy các đời Nguyên Vương đều không màng chính sự, chỉ muốn làm một Vương gia nhàn tản nhưng vẫn trở thành tâm bệnh của Hoàng đế, lại không cách nào diệt trừ được.

Đến thế hệ hiện tại, dường như ông trời đã về phe Hoàng đế, Nguyên Vương đương nhiệm phong lưu đa tình, đích trưởng tử Tạ Cảnh Tu của phủ Nguyên Vương không muốn kế thừa Vương vị, thứ tử Tạ Cảnh Dục trẻ tuổi tài năng nhưng không có tư cách được phong làm Thế tử. Cả phủ Nguyên Vương kẹt trong tình thế nửa vời, không ai biết kết cục cuối cùng sẽ như thế nào.

Bất luận ra sao thì những quý nhân quyền cao chức trọng này vẫn có dự định của mình, không liên quan gì đến đám quan nhỏ bọn họ, họ chỉ cần cung kính là được rồi.

Lý Phương Minh cuống quýt chạy theo dẫn đường, nói, “Thế tử đi đường xa mệt nhọc, hạ quan đã cho người chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Thế tử gia. Thế tử gia thấy…”

Tạ Cảnh Tu nói, “Không cần, dẫn ta đến gặp lão Vương gia đi.”

Lý Phương Minh không nói nhiều nữa, thưa một tiếng, dẫn Tạ Cảnh Tu đến viện tử Nguyên lão Vương gia đang tạm trú.

Các quan viên chỉ đứng đón ở cổng, bây giờ lần lượt tản đi, Lý Phương Minh dẫn Tạ Cảnh Tu đến hậu viện. Còn chưa đến nơi ở của Nguyên lão Vương gia đã thấy một thằng nhóc khoảng tám tuổi chui ra từ vườn hoa, chạy theo sau còn có vài nha hoàn tiểu tư, lo lắng gọi không ngừng, “Nhị thiếu gia đừng chạy, coi chừng té! Chờ bọn ta với!”

Lý Lạc vừa trốn tránh vừa nói, “Các ngươi đều là người xấu mẫu thân phái đến canh chừng ta! Ta mặc kệ, ta muốn tìm mẫu thân! Phải hỏi nàng tại sao không cho ta gặp Phượng đại tiểu thư!”

Nhị Cửu đi sau Tạ Cảnh Tu nghe nhắc đến Phượng đại tiểu thư liền nhíu mày.

Đừng nói đó là vị “Phượng đại tiểu thư” mà họ gặp giữa đường nha

Lý Phương Minh bắt gặp, lửa giận bùng lên, sợ Lý Lạc chọc vị sát thần đây mất hứng, vội vàng chạy đến mắng, “Lạc Nhi, con đang làm gì! Mẫu thân đã phạt con chép sách trong phòng, tại sao lại chạy ra đây! Còn các ngươi toàn một lũ vô dụng! Mau đưa Nhị thiếu gia trở về đi!”

Lý Lạc thấy Lý Phương Minh liền xoay gót chân, chạy đến ôm eo Lý Phương Minh. Lý Lạc biết Lý Phương Minh xưa nay rất thương mình, ngước đôi mắt sáng rực nhìn phụ thân, dẩu mỏ nói, “Phụ thân, mẫu thân bắt nạt con, phụ thân phải làm chủ cho con.”

Nếu như bình thường, Lý Phương Minh mà thấy bộ dạng nhỏ nhắn đáng yêu của con trai nhỏ đã sớm mềm lòng, nhưng bây giờ sau lưng hắn còn một vị Thế tử, đứng cách mấy bước mà còn cảm nhận được khí lạnh của y, trên người mặc mấy lớp áo vẫn không nhịn được phải rùng mình.

Lý Phương Minh xách cổ áo Lý Lạc giao cho người hầu, nghiêm mặt nói, “Mang Nhị thiếu gia về đi! Không được để nó chạy loạn!”

Lý Lạc không chịu, hét lên, “Mẫu thân đã đồng ý với ta là đi cầu hôn Phượng đại tiểu thư mà, các người đã đồng ý cưới Phượng đại tiểu thư về làm vợ ta mà! Các người gạt ta, đồ lừa đảo!” Vừa kêu gào vừa bị người hầu dụ dỗ kéo đi.

Nhị Cửu há hốc miệng, không ngờ vị Phượng đại tiểu thư bạo lực kia ngay cả con nít tám tuổi cũng không tha.

Hắn nhìn lại Thế tử gia nhà mình, vị này vẫn đeo cái mặt lạnh lùng, thậm chí còn mang biểu hiện phiền chán, dáng vẻ rõ ràng biểu thị người ngoài chớ gần, vậy mà lại hấp dẫn không biết bao nhiêu khuê tú kinh thành.

Thôi, Thế tử nhà hắn nhàm chán lắm, chờ khi nào gặp Lão Thất rồi tám chuyện vậy.

Lý Phương Minh thấy Thế tử núi băng không bất mãn với Lý Lạc, đương nhiên cũng không có vẻ gì là hài lòng, hắn vuốt trán, tiếp tục dẫn Tạ Cảnh Tu đến chỗ Nguyên lão Vương gia.

Lão Thất và Lão Cửu đã về trước, kể lại chuyện sáng nay cho Nguyên lão Vương gia.

Nguyên lão Vương gia vuốt râu, nở nụ cười như thần tiên, “Đúng là duyên phận.” Trong lòng ông vẫn rất ưng ý Phượng đại tiểu thư, nhưng tuyệt đối không muốn dây vào Phượng Vân Phi và Phượng Vân Ninh. Phủ Nguyên Vương tồn tại lâu như vậy, sao có thể để hạng gian thần tiến vào quấy rối Vậy không phải sẽ chọc lão thất phu kia tức chết sao.

Nguyên lão Vương gia vừa nói xong, Lý Phương Minh đã đem Tạ Cảnh Tu vào.

Lý Phương Minh thông báo một tiếng rồi thức thời lui ra, Tạ Cảnh Tu đến cái ghế xích đu Nguyên lão Vương gia đang nằm, nhìn xuống ông từ trên cao, nói, “Tổ phụ, ta đến đón người về này, chiều nay chúng ta lên đường.”

Nguyên lão Vương gia híp mắt nhìn vẻ mặt giải quyết công việc của tôn tử, không nói gì.

Lại nghe thằng cháu ông vừa yêu vừa hận nói tiếp, “Ta chỉ xin nghỉ được một tháng thôi, chạy từ kinh thành xuống đây hết nửa tháng, khi về lại mất thêm nửa tháng, cộng lại là vừa đủ.”

Nguyên lão Vương gia tức giận, “Ngươi còn phải xin nghỉ Làm một chức quan quèn có gì thú vị hả! Sung sướng trong phủ Nguyên Vương không muốn, lại muốn đi làm quan! Bộ ngươi ở trong phủ Nguyên Vương thiếu ăn thiếu mặc lắm hay sao!”

Tạ Cảnh Tu là Nguyên Vương thế tử, có làm quan cũng đâu phải dạng vừa, chỉ là Nguyên lão Vương gia không vừa mắt thôi.

Tạ Cảnh Tu không tranh luận với ông, chỉ nhìn ông như đang nhìn một kẻ cố tình gây sự, Nguyên lão Vương gia tức đến vểnh râu.

Tạ Cảnh Tu cởi áo khoác bước vào phòng, Nhị Cửu nhanh nhẹn ôm cái áo vào lòng.

"Lão Thất, Lão Cửu." Hai người vừa nghe Tạ Cảnh Tu gọi, lập tức bước lên đợi lệnh.

Tạ Cảnh Tu nói, "Các ngươi âm thầm đến thành Hoài Thiên làm gì ta không quan tâm, cho các ngươi một canh giờ để dọn đồ. Một canh giờ sau khởi hành về kinh."

Lão Thất và Lão Cửu đáp lời, Nguyên lão Vương gia tức giận đập tay ghế, "Rốt cuộc các ngươi là thuộc hạ của ai hả!"

Tạ Cảnh Tu đã vào trong phòng, Lão Thất và Lão Cửu không dám nhìn Nguyên lão Vương gia, bận rộn đi dọn đồ. Vấn đề không phải họ là thuộc hạ của ai mà là bọn họ không dám không nghe lời Thế tử gia!

—o0o—

Tiêu Ngự khuyên được Phương thị đồng ý ly hôn, cũng trấn an được Phương thị, lập tức chạy về thành Hoài Thiên.

Hắn rất tin tưởng Phương thị, lòng tin của Phương thị chính là tiền đề của kế hoạch thoát khỏi thành Hoài Thiên.

Nhưng đây là một vấn đề cực kỳ nan giải.

Hắn có thể lén chạy đi, nhưng coi như may mắn đến được kinh thành cũng không thể qua cửa. Đương triều quản lý hộ tịch vô cùng nghiêm ngặt, phải có giấy thông hành mới được vào kinh, nếu không thì đoàn lưu dân đã sớm vào được thành Hoài Thiên rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, với thân phận của hắn bây giờ, muốn thoát khỏi Phượng gia chỉ có một con đường, đó là đi lấy chồng.

Trời ạ… Tiêu Ngự thở dài bất lực, nằm sấp xuống thùng xe trải đầy đệm mềm.

Phải gả cho ai đây

Tiêu Ngự ôm gối, bắt đầu nghiêm túc suy tính vấn đề này.

Xe ngựa đã an toàn qua khỏi cổng thành, tiếp tục chạy trên phố. Tiêu Ngự vẫn chưa nghĩ ra ý tưởng nào.

Ngoài xe đột nhiên có tiếng ồn ào, sau đó thùng xe chấn động mạnh, xóc nảy hai lần mới ngừng lại.

Bách Linh lẩm bẩm, "Lại có chuyện gì nữa đây" Rồi vén màn nhìn ra ngoài.

Trước đó không xa có một đám người tụ tập, có ai đó hét lên, "Chết người rồi, đụng chết người rồi! Đám con cháu nhà quan này quá ngang ngược! Dám phi ngựa giữa đường!"

Có người lớn tiếng gọi, "Mau gọi đại phu đi! Nhanh lên, đem đứa nhỏ này tới y quán."

"Không được rồi, bị ngựa đá là thua rồi. Đáng thương quá, máu chảy nhiều như vậy."

Tiêu Ngự vừa nghe lập tức phóng xuống xe, chạy đến hướng đó. Bách Linh ăn ý lấy mũ mạng và hộp cứu thương chạy theo, vội vàng chụp mũ lên đầu Tiêu Ngự.

Thật tình, tiểu thư không nhớ là phải che mặt nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ai thèm lấy rồi! Tuy bây giờ đã rất khó gả… nhưng vẫn còn chút hy vọng mà đúng không! Gả cho tú tài không danh vọng hay nhi tử nhà địa chủ cũng được, chỉ cần đối tốt với tiểu thư là được rồi, còn đỡ hơn gả vào nhà cao cửa rộng mà phải tranh đấu với thiếp thất… Bách Linh âm thầm tính toán. Điều kiện của nàng từ con cháu thế gia rơi xuống con nhà quan nhỏ, lại rơi xuống tú tài, thậm chí là nhi tử nhà địa chủ, đúng là hao tâm tổn trí tâm hồn thiếu nữ.

"Nhường đường một chút, ta là đại phu." Tiêu Ngự hô lớn, xô đẩy chen vào trong.

Người bên trong nghe được âm thanh trầm thấp trong veo này, cứ tưởng là một thiếu niên, liền mau chóng tránh lối. Chờ khi thấy đó là một nữ tử thì cả đám bắt đầu xôn xao.

Tiếng xì xào rổn rảng của người qua đường đúng là ngàn năm không đổi. Tiêu Ngự bất đắc dĩ, cố gắng chen chúc vào trung tâm.

"Phía trước có chuyện gì vậy" Nhị Cửu ngồi ở càng xe buồn bực vẫy roi, "Sao lại chắn đường rồi"

Lão Vương gia và Thế tử đều ngồi trong xe của Nhị Cửu, thân xe có khắc ký hiệu của phủ Nguyên Vương, coi như trưng biểu tượng ra rêu rao công khai để thuận lợi về kinh. Các thị vệ còn lại ngồi trên xe khác, ngoài thành Hoài Thiên còn một tốp thị vệ đang chờ nữa. Theo kế hoạch thì họ sẽ hội họp trước lúc trời tối, mà bây giờ lại bị kẹt cứng ngắc trong thành.

Lão Thất ở xe khác nói, "Ta đi nhìn xem." Rồi nhảy xuống.

Tiêu Ngự vất vả lắm mới chen vào được, đầu tiên thấy một con hắc mã cao lớn đang đứng ở ven đường cúi đầu gặm rau quả của quầy hàng bị ngã.

Ngồi bên chân hắc mã là một nam tử áo gấm, có lẽ là người đã điều khiển ngựa tông trúng người ta, cách đó không xa là một thiếu niên nông dân, khoảng mười mấy tuổi, mặt mũi đầy máu, nằm dưới đất khóc lóc kêu đau.

Tiêu Ngự vội vàng đến xem, thái dương của thiếu niên bị rách một vết lớn, máu chảy không ngừng, nhìn rất đáng sợ.

"Tiểu huynh đệ, bỏ tay ra, để ta xem vết thương." Tiêu Ngự sợ làm hắn hoảng, vừa nhẹ giọng nói vừa kéo tay hắn xuống.

Trong đám đông có người kêu, "Đây là tiểu thư nhà ai Vị tiểu thư này đừng xem nữa, xem cũng làm được gì đâu Muốn làm việc tốt không bằng cho hắn bạc."

Thiếu niên nước mắt nhòe nhoẹt nhìn người đang ngồi xổm trước mặt mình, lòng không nén được kinh hoàng. Hắn chỉ muốn vào thành bán rau quả kiếm tiền, vốn muốn bán xong thì trích ra mấy đồng mua kẹo mạch nha về cho đệ muội ở nhà, không ngờ lại gặp chuyện. Hắn muốn che chở mớ rau quả, phải vất vả lắm mới trồng ra được, kết quả là không bảo vệ được rau quả, ngay cả bản thân cũng bị thương.

Những người khác đều đứng đó chỉ trỏ, dùng ánh mắt thương hại mà nhìn hắn như đang nhìn một kẻ đã chết.

Nhưng thiếu nữ này lại không nhìn hắn như vậy. Đội mũ mạng che mặt, có vẻ là thiên kim tiểu thư thế gia, thế mà không hề ghét bỏ hắn bẩn thỉu, ngồi bên cạnh hắn, dùng đôi tay đẹp đẽ ấm áp, nhẹ nhàng kiểm tra vết thương của hắn.

"Tỷ tỷ, ta sẽ chết sao Bọn họ đều nói ta sẽ chết. Hức… ta không muốn chết… ta sợ lắm…" Thiếu niên sợ sệt nhìn Tiêu Ngự, chỉ thút thít chứ không dám khóc lớn.

Tiêu Ngự dịu giọng động viên, "Đứa nhỏ ngoan, đừng sợ. Chỉ là vết thương nhỏ thôi, cho ta xem chút nào. Ta là đại phu, ta sẽ chữa khỏi cho ngươi. Không có chuyện gì đâu."

Tiêu Ngự quan sát vết thương, vùng trán da mỏng, rất dễ bị vỡ mạch máu, đó là lý do máu chảy nhiều như vậy. Nhìn nghiêm trọng nhưng chỉ cần may lại là ổn, sẽ không ảnh hưởng đến đầu. Hắn lo là chuyện khác kìa.

Tiêu Ngự ấn mạch máu, tạm thời làm máu ngừng chảy, nhẹ giọng hỏi, "Tiểu huynh đệ, ta hỏi này, vừa rồi con ngựa kia đá trúng chỗ nào"

Thiếu niên chậm chạp suy nghĩ, lắc đầu, "Không, không có."

"Vậy có bị đụng vào tường không Có đau không Có bị choáng không"

Thiếu niên đảo mắt nhìn, Tiêu Ngự nhìn theo ánh mắt hắn, gần đó có một cái cân sắt, trên bàn cân còn dính chút máu.

"Lúc ngựa chạy đến, ta che quầy hàng nhưng không bảo vệ được, ta hoảng quá té ngã, đập vào cái cân…" Thiếu niên nhỏ giọng kể.

Tiêu Ngự cười, "Rồi, ta biết rồi. Ngươi sẽ không sao hết, đừng lo lắng. Tuyệt đối không có chuyện gì hết."

Đôi mắt ảm đạm của thiếu niên sáng lên. Thiếu nữ trước mắt chỉ bằng hắn là cùng nhưng lại có sự ổn trọng và đáng tin của người trưởng thành. Một câu "không sao hết" trong miệng người kia giống như nắng ấm ngày đông, xua tan hết hoảng sợ trong lòng hắn.

Thật kỳ lạ, vừa rồi hắn còn cảm tưởng như mình sắp chết, giống như đã thấy được đầu trâu mặt ngựa mà bây giờ sức lực và niềm tin đã trở lại.

Chỉ là mấy câu nói thôi mà.

"Tỷ tỷ, ngươi là thần tiên sao…" Thiếu niên chớp mắt, lẩm bẩm. Chỉ có thần tiên mới có bản lĩnh như vậy, thổi một cái là lành vết thương, không sợ bị tiểu quỷ trong điệm Diêm La bắt đi nữa…

Tiêu Ngự nhìn xung quanh, muốn tìm một nơi sạch sẽ để xử lý vết thương cho thiếu niên. Lại nghe đằng sau vang lên tiếng hét kinh hãi, "Phượng đại tiểu thư"

Lão Thất và Lão Cửu cùng đến xem tình hình, không ngờ gặp lại ân nhân cứu mạng. Thấy Tiêu Ngự ngồi bên cạnh thiếu niên bị thương, hai người lập tức hiểu hết mọi chuyện.

Lão Cửu bước lên, ngồi xổm bên cạnh Tiêu Ngự, "Phượng đại tiểu thư cần giúp chuyện gì"

Tiêu Ngự không nhớ hắn là ai, chỉ thấy hơi quen, nhưng có người chịu giúp thì còn gì tốt hơn.

"Ta muốn tìm một nơi sạch sẽ gần đây…"

Lời còn chưa dứt, bên tai lại nghe tiếng hít thở đau đớn, tiếp theo là âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Tiêu Ngự quay đầu lại, thấy nam tử áo gấm vẫn luôn ôm ngực ngồi bên chân ngựa đột ngột ngã ra đất, cơ thể mập mạp cuộn tròn, ôm cổ họng không ngừng hít khí.

Hậu trường.

Tác giả: Thấy Thế tử gia có điên cuồng bá đạo lãnh khốc anh tuấn không! [Gào thét-ing]

Bác sĩ Tiêu: …Cô đang tâng bốc tiểu công của cô đó hả

41. Chương 41: Tiểu Phẫu Khâu Vết Thương

Editor: Vện

Tiêu Ngự nhìn người kia, hơi nhíu mày. Bệnh của nam tử áo gấm bắt đầu bộc phát, dấu hiệu có vẻ nặng, nếu không mau chóng trị liệu e sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Người vây xem chỉ biết chỉ trỏ bình phẩm, không một ai đồng tình, tất cả đều khiển trách người kia.

"Đáng đời! Ai bảo dám phóng ngựa nơi phố xá sầm uất! Đó là do ông trời có mắt muốn trừng phạt đây mà!"

"Đúng thế, lần đầu tiên thấy quả báo đến nhanh như vậy. Thật hả dạ!"

Tiêu Ngự nhăn mặt, nhìn quanh một vòng, nói với Lão Thất, "Vị tráng sĩ này có thể giúp ta một chuyện được không"

"Tráng sĩ" Lão Thất cam chịu thở dài. Không biết Phượng đại tiểu thư học đâu ra cái từ này, không lẽ ai giúp đỡ hắn cũng bị gọi là tráng sĩ hết sao

Thật ra thì với đối tượng giúp đỡ là người trẻ tuổi, bác sĩ Tiêu còn một xưng hô là tiểu tử, nhưng mà nhìn tuổi Lão Thất thì hắn không dám nói. Nếu để thị vệ có thâm niên trong phủ Nguyên Vương đây nghe được chắc tức điên.

Lão Thất đến bên cạnh Tiêu Ngự, Tiêu Ngự nói, "Ngươi ấn tay vào chỗ này để cầm máu cho tiểu huynh đệ đây. Ta đi khám cho người kia."

Lão Thất nhướn mày, "Tiểu thư còn muốn cứu cái tên tông người khác bị thương à!"

Tiêu Ngự gật đầu, "Đều là mạng người cả." Nói rồi buông tay ra để Lão Thất thay vị trí, mình thì bước đến chỗ nam tử áo gấm.

Tiêu Ngự thấy mặt người kia quen quen, Bách Linh kêu a một tiếng, "Trương tam thiếu gia"

Thì ra là hắn, Tiêu Ngự nhớ rồi. Trương tam thiếu gia cũng từng giúp Tiêu Ngự một lần, tuy vẫn còn tính tình công tử bột nhưng không phải người xấu. Tiêu Ngự lại càng không thể thấy chết mà không cứu.

Tiêu Ngự thấy hắn vẫn ôm chặt cổ họng, gắng sức hít thở nhưng vẫn không thở được, thậm chí hơi co giật.

Là hội chứng khó thở cấp.

Hẳn là việc đụng phải người làm hắn hoảng loạn nên mới khiến bệnh bộc phát.

Người có lương tâm mới căng thẳng khi tổn thương người khác. Vậy nên Tiêu Ngự cảm giác công tử bột Tiểu Bàn chưa hẳn đã hết thuốc chữa.

Hắn ngồi xổm bên cạnh, kéo tay Trương tam thiếu gia. Trương tam thiếu gia thấy tay mình ấm áp, ngẩng đầu lên liền thấy Tiêu Ngự, vội vã chụp lấy hắn, nước mắt giàn giụa.

"Phượng… Phượng đại tiểu thư, ta… ta không thở được… Ta… Đầu ta đau… Sợ lắm… Làm sao bây giờ! Ta sợ lắm! Hôm nay trên phố… cũng không… khó thở… Ta phải làm sao bây giờ! Ở cổ họng… cắt… cắt…"

Một đại nam nhân lại khóc lóc thê thảm như vầy, nhìn vừa vô dụng vừa yếu đuối. Nhưng lại toàn tâm toàn ý trông đợi vào Tiêu Ngự, hắn vĩnh viễn không phớt lờ một người bệnh nào khóc trước mặt mình.

Tiêu Ngự nhờ Bách Linh đến quầy bánh nướng lấy một túi giấy, túm chặt lại bịt mũi và miệng Trương tam thiếu gia.

"Trương tam công tử, ngươi khó thở cũng không cần rạch một lỗ trên cổ họng. Chỉ vì ngươi quá lo cho thương tích của đứa trẻ kia nên mới bị vậy, ngươi rất tốt, lòng dạ rất tốt, sẽ không sao đâu. Giờ phải nghe ta, làm theo lời ta nói, lập tức sẽ đỡ hơn. Được không" Tiêu Ngự dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Trương tam thiếu gia, Trương tam thiếu gia đang khẩn trương cố hít vào một hơi, gật đầu liên tục, nước mắt lưng tròng tập trung nghe Tiêu Ngự nói.

"Giờ thì thở chậm lại, làm theo ta, hít… thở… hít… thở…" Tiêu Ngự điều chỉnh tần suất hô hấp của mình, hướng dẫn Trương tam thiếu gia thở chậm lại.

Chất lượng túi giấy cũng thật tốt, sau khi Trương tam thiếu gia thở ra hết CO2 thì dần dần hồi phục.

Tiêu Ngự thấy hắn đã thở được bình thường thì tháo túi giấy xuống, quần chúng vây xem nhìn mà trợn mắt há mồm.

"Không thở được mà có thể bịt mũi là hết à"

"Bịt mũi mà không chết sao!"

"Chặn mũi miệng là có thể chữa bệnh hả!"

Mọi người bàn tán xôn xao, Tiêu Ngự sợ bọn họ lại lên cơn, vội gọi phu xe đến trấn an Trương tam thiếu gia, "Phải đúng bệnh mới chữa được. Mọi người đừng làm thử tại nhà, sẽ có chuyện không hay đó."

Nhị Cửu phụng mệnh Nguyên Vương thế tử chen lấn vào trong đám đông, thấy Lão Cửu đang đứng ngoác miệng, vẻ mặt kinh ngạc liền khó chịu lườm hắn, "Các ngươi làm gì ở đây Không phải đã nói sẽ giải tán đám người này sao Sao hai ngươi lại lãng phí thời gian như vậy." Mắt hắn lia qua Phượng đại tiểu thư đang yêu cầu một gian phòng sạch với chủ quán, hơi nhíu mày, "Lại là nàng! Sao ở đâu cũng gặp Phượng đại tiểu thư hết vậy Rốt cục nàng đang làm gì Dám xuất đầu lộ diện giữa phố, còn ra thể thống gì nữa, chẳng trách bị người ta ám hại."

Lão Cửu nghe thấy giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác, nhướn mày vỗ một phát vào gáy Nhị Cửu, cả giận nói, "Không được nói lung tung! Sao lại nói Phượng đại tiểu thư như vậy chứ!"

Nhị Cửu trừng mắt, "Lão Cửu, ngươi điên rồi sao! Chẳng lẽ ngươi cũng bị nha đầu chưa dứt sữa này mê hoặc! Hôm nay ta tình cờ thấy thằng nhóc tám tuổi nhà Lý Phương Minh nằng nặc đòi kết hôn với nàng, chẳng lẽ ngươi muốn đi giành thê tử với một thằng nhóc!"

Lão Cửu tức tối, "Nói ngươi cũng không hiểu đâu, tránh ra, đừng làm vướng tay ta!" Rồi đi vòng qua Nhị Cửu đến chỗ Phượng đại tiểu thư, giúp hắn tìm phòng.

Nhị Cửu hầm hừ quay về xe, nghe Thế tử gia nói, "Sao đi lâu vậy Gọi họ về đi, chúng ta đi đường vòng ra khỏi thành." Thế tử gia xưa nay rất khắt khe với thời gian, hắn cũng không muốn trễ giờ hội họp, nếu đường này không đi được thì đi đường vòng. Chỉ là nhìn dáng vẻ ân cần của Lão Thất, Lão Cửu với Phượng đại tiểu thư thì có gọi họ cũng không quay lại đâu.

Nhị Cửu buồn bực thuật lại sự tình với chủ nhân nhà mình.

"Ngài nói xem, Lão Thất và Lão Cửu rõ ràng là thị vệ của ngài mà lại đi nghe lời Phượng đại tiểu thư gì kia! Đúng là phản chủ! Chúng ta đến đây nửa ngày rồi, tên tuổi vị Phượng đại tiểu thư này cùng thật vang dội! Xem ra cũng không phải tiểu thư đứng đắn gì!" Nhị Cửu căm giận nghị luận.

Không ngờ Thế tử gia còn chưa mở miệng, Nguyên lão Vương gia đã lên tiếng, "Cái gì Là Phượng đại tiểu thư hả Phượng đại tiểu thư gặp chuyện gì khó xử Nhị Cửu, mau đi xem xem, nếu Phượng đại tiểu thư cần trợ giúp thì lập tức dẫn nàng đến gặp ta."

Nhị Cửu ngây người, Thế tử gia mặt không biểu tình liếc nhìn Nguyên lão Vương gia.

Nhị Cửu thấy rõ ràng, có liếc một cái, liếc đúng một cái! Nhị Cửu biết, đây chính là biểu tình Thế tử gia thấy hứng thú. Phải biết Thế tử gia hồi bốn tuổi bị người ta quên mất, bỏ đói một ngày mà vẫn không chủ động kêu đói, cứ chịu đựng đến nỗi ngất xỉu ở cái xó nào đó. Đến bản thân y còn chẳng màng, những người khác dù có ba đầu sáu tay cũng không lọt được vào mắt thần của Thế tử gia.

Mà vừa rồi y đã dùng cặp mắt cao ngạo lạnh lùng liếc một cái. Chuông báo động trong lòng Nhị Cửu reo inh ỏi, hắn cảm thấy vị Phượng đại tiểu thư không đàng hoàng này muốn gây chú ý với Thế tử.

"Đi xem xem." Chỉ nghe Thế tử gia dùng chất giọng lạnh lẽo ra lệnh cho hắn.

Nhị Cửu không dám trái lời, ôm tâm tình chua xót xuống xe, lại chen vào đám đông.

Lại nghe Phượng đại tiểu thư nói với một ông lão bán canh ở một cửa hàng ven đường, "Đại thúc, chỉ là mượn nhà của ngươi dùng một lát thôi, đứa trẻ này sẽ khỏe lại, ta sẽ chữa khỏi cho hắn, tuyệt đối không khiến nhà ngươi gặp xui xẻo đâu. Chờ hắn bình phục biết đâu nhà đại thúc còn gặp may mắn phát đạt nữa đấy."

Lão Cửu không có tiền đồ theo sát Phượng đại tiểu thư, trừng mắt hổ uy hiếp người ta, dù bị Phượng đại tiểu thư nhắc nhở mà vẫn cứ đứng bên cạnh giương mắt hổ.

Lão Thất ngồi xổm bên cạnh tiểu tử bị thương, thay Phượng đại tiểu thư che chắn cho hắn, mặt nghiêm túc như đang thi hành nhiệm vụ quan trọng.

Nhị Cửu đau khổ, tại sao hắn lại có những đồng đội không có triển vọng như vậy chứ

Ông lão còn đang do dự, Phượng đại tiểu thư nói, "Đại thúc, ta thuê gian nhà của ngươi giá năm mươi lượng bạc, chỉ dùng một buổi trưa thôi."

Mắt ông lão lập tức sáng lên, nhìn qua thiếu niên máu chảy đầy mặt kia, lại chần chừ.

"Một trăm lượng, một buổi trưa." Tiêu Ngự nói.

Một chút đắn đo của ông lão bị đống bạc trắng đập tan tành, lập tức mở cửa tiệm, cho Tiêu Ngự đem thiếu niên bị thương kia vào. Quần chúng vây xem thổn thức, có người nói tiểu thư kia đúng là đứa phá của, có cửa tiệm ven đường hối hận tại sao vừa rồi không đồng ý điều kiện của người ta, biết đâu đã lời được mấy chục lượng bạc rồi.

Tiêu Ngự nhờ Lão Thất và Lão Cửu dìu thiếu niên vào phòng, lấy một cái khăn trải giường sạch trong hộp cứu thương lót dưới đầu thiếu niên. Lại lấy thuốc gây mê mà Tần lão đại phu đã điều chế nghiền thành bột, pha vào nước cho thiếu niên uống. Trong lúc thiếu niên kia dần dần mê man, Tiêu Ngự tranh thủ đi rửa tay, khử trùng, liền mạch lưu loát.

Quần chúng vây xem bị Lão Cửu đuổi đi, vị tráng tử này cũng không nỡ lòng nhìn dáng vẻ máu me của thiếu niên, liền bước ra cửa.

Nhị Cửu đang cùng hai đồng đội không triển vọng của mình đứng ôm cửa nhìn vào trong, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh bức người. Hắn quay đầu lại, quả nhiên thấy Thế tử nhà mình đứng đằng sau.

"Thế tử gia." Nhị Cửu vội kêu.

Thế tử gia lãnh đạm gật đầu. Lão Thất và Lão Cửu tránh lối, chừa lại vị trí quan sát tốt nhất cho chủ nhân.

Thế tử gia đứng phía bên cửa, người khoác áo lông áo.

Tiêu Ngự đã sớm nhìn thấy người kia, ngẩng đầu lên, vừa chạm mắt đã hơi run.

Hắn thấy một đôi mắt lạnh lẽo không chút gợn sóng… Tiêu Ngự chỉ nhìn một cái liền nhận ra người này chính là người ngồi trong chiếc xe ngựa đã cứu mình ở ngoại thành, loại khí lạnh này đúng là phong cách đặc trưng của người kia.

Nhưng vì sao y lại ở đây

Nhị Cửu thấy Phượng đại tiểu thư nhìn chằm chằm chủ nhân, mũi hừ một tiếng khinh thường.

Thế tử gia nhà hắn tướng mạo bất phàm, mấy lời đồn đại kia nào có thể miêu tả được hết. Tất cả nữ tử trên đời nhìn Thế tử thì phản ứng đầu tiên sẽ là đờ ra.

Nguyên Vương thế tử nhìn cái khăn trắng quái lạ trùm trên đầu Tiêu Ngự, bao hết mái tóc dài đen như mực và nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt ôn hòa. Sau đó ánh mắt y dừng lại ở mấy dụng cụ khéo léo bằng sắt trong tay Tiêu Ngự, bên cạnh còn bày một đống dao kẹp bình lọ hình thù kỳ quái, liền ngán ngẩm nhìn chỗ khác.

Tiêu Ngự cười, nói với mấy người kia, "Đa tạ các vị tráng sĩ đã giúp đỡ. Xin hãy giúp ta một chuyện nữa, các ngươi cứ đứng yên ở đó, đừng nhúc nhích kẻo đá bay bụi bặm, làm nhiễm trùng vết thương của tiểu bằng hữu này."

Lão Thất, Lão Cửu, Nhị Cửu, "…" Ba người không hẹn mà cùng lén nhìn Thế tử nhà mình.

Thế tử gia tuấn mỹ vô song, ngọc thụ lâm phong, quý khí bức người, lạnh lẽo như băng, xa cách không thể với tới như thiên sơn tuyết liên, cao quý như ngọc, nói một không hai, uy nghi hiển hách của bọn họ lại một lần nữa được người ta gọi là "tráng sĩ"… Phượng đại tiểu thư quá phung phí của trời rồi biết không

Tiêu Ngự thấy thiến niên đã hoàn toàn hôn mê, thuốc gây mê đã phát huy tác dụng, liền hít vào một hơi, dùng nước muối cẩn thận rửa sạch vết thương, tìm mạch máu bị vỡ, dùng chỉ cây dâu khâu lại.

Đây chỉ là một ca tiểu phẫu thôi, Tiêu Ngự làm xong rất nhanh, lại khâu lớp da bên ngoài, cuối cùng đắp thuốc bột trị ngoại thương của Tần lão đại phu lên. Tiêu Ngự đã nghiệm chứng được loại thuốc kia có công dụng kháng khuẩn, lại dùng băng vải băng vết thương, giải phẫu hoàn thành.

Ánh mắt Tạ Cảnh Tu vẫn luôn nhìn theo cây "kim thêu hoa" bé xíu kia, con ngươi hổ phách nhàn nhạt lóe sáng.

Hắn không phải tùy tiện mà vá lại vết thương, động tác rõ ràng rất có kỹ thuật, tốc độ vừa phải nhưng quyết đoán. Hiểu biết về thân thể người của thiếu nữ này còn cao hơn những kỳ tài trong triều.

Người bán thịt hiểu rất rõ cơ thể súc vật hơn bất kỳ ai, bởi vì ngày nào hắn cũng phải chặt, xẻ gân cốt.

Phải có trải nghiệm như thế nào mà một người có thể hiểu rõ cơ thể con người như vậy

Tiêu Ngự đã xử lý xong vết thương của thiếu niên, thở ra một hơi. Bách Linh nhanh tay dọn dẹp những dụng cụ đã dùng, cất chúng ra riêng để về nhà khử trùng.

Tiêu Ngự đứng lên, đến chỗ mấy người đứng bên cửa, muốn trò chuyện vài câu cảm tạ bọn họ, dù sao họ đã giúp đỡ rất nhiều. Lại nghe người kia mở miệng hỏi, "Nghe nói ngươi là người đã nối lại cánh tay bị đứt của Chu Chiêu"

Hậu trường.

Bác sĩ Tiêu: Vị tráng sĩ này…

Tiểu công nổi tiếng: …Thôi ngươi cứ gọi ta là tiểu công đi.

Bác sĩ Tiêu: …

Tiểu công nổi tiếng: …

42. Chương 42: Như Rất Thân Quen

Editor: Vện

Tiêu Ngự nhìn người vừa lên tiếng hỏi, đúng là đang hỏi hắn, mắt cũng coi như lịch sự mà nhìn thẳng vào Tiêu Ngự nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng. Nếu không phải âm thanh kia quá phù hợp với khí chất của y thì Tiêu Ngự còn tưởng y căn bản không hề lên tiếng.

Tiêu Ngự cười đáp, "Không sai. Ngươi biết Chu Chiêu hả Bây giờ hắn khỏe lắm."

"Không quen."

"…"

"…"

Tiêu Ngự cười nói, "Đúng rồi, ta còn muốn đa tạ chư vị ra tay hành hiệp trượng nghĩa. Không có các vị ra tay giúp đỡ thì đứa trẻ này không thể được chữa nhanh như vậy."

"Phượng đại tiểu thư gặp rắc rối, chúng ta sao có thể không hỗ trợ chứ Thực sự không dám nhận hai chữ tạ ơn của tiểu thư." Hai người Thất, Cửu từ chối liên tục, Tiêu Ngự vẫn khách sáo cảm ơn. Những vị này đều là người nhiệt tình, hắn lại không có gì để đền đáp, chỉ có thể dốc sức truyền đạt lòng cảm kích, không thể để người tốt lạnh tâm.

"Ta không có giúp ngươi." Giọng nói lạnh lẽo kia đột ngột đánh gãy cuộc hàn huyên giữa Tiêu Ngự và Lão Thất, Lão Cửu.

"…"

Không khí trong phòng trầm mặc một cách quỷ dị.

Bác sĩ Tiêu im lặng hồi lâu. Y không giúp hắn thì cứ thành thật đứng một bên đi, coi như hắn không cảm ơn, tự nhiên lên tiếng làm hắn biết đáp cái gì bây giờ Hắn im lặng khiến mọi người cũng lúng túng.

Tiêu Ngự cười khan, "Vị công tử này đừng khiêm tốn như vậy, ta thấy ngươi một thân quý khí bức người, hẳn thân phận bất phàm. Ngươi còn sẵn lòng quan tâm một thiếu niên nhà nông, công tử tất là người có lòng nhân từ. Có vẻ các vị tráng sĩ đây đều biết công tử, xưa nay người phân theo nhóm, nói chung lần này đa tạ các vị đã ra tay tương trợ." Nói xong cúi người hành lễ, chuẩn bị cáo từ.

Lão Thất, Lão Cửu càng thêm kính nể Phượng đại tiểu thư. Y thuật đã giỏi lại còn khéo ăn nói. Còn có thể nói nhiều như vậy với Thế tử gia của bọn họ, quả là tuyệt vời.

Nhị Cửu lại nghĩ cuối cùng Phượng đại tiểu thư cũng không gộp Thế tử gia vào đám tráng sĩ bọn họ nữa…

"Tiểu thư chậm đã. Có trưởng bối trong nhà muốn gặp ngươi, tiểu thư có thể dành chút thời gian được không"

Tiêu Ngự sững sờ, trưởng bối muốn gặp hắn Chuyện này… phải nói thế nào đây Tại sao hắn phải đi gặp trưởng bối chứ

Lão Thất và Lão Cửu thấy Nguyên lão Vương gia muốn gặp Phượng đại tiểu thư, biết là ông không muốn giấu diếm thân phận với hắn nữa. Lão Cửu giải thích, "Phượng đại tiểu thư không nhớ tại hạ sao Tại hạ là người được tiểu thư chữa trị trong đội ngũ lưu dân. Ơn cứu mạng suốt đời không quên. Chủ nhân của chúng ta cũng rất thích tiểu thư, nhất định muốn gặp mặt cảm tạ. Ngươi cũng đã gặp chủ nhân rồi đó, vị này chính là Đại thiếu gia của quý phủ, Phượng đại tiểu thư đừng lo."

Tiêu Ngự lục lại trí nhớ một lúc, gật đầu cười với Lão Cửu, "Thì ra là ngươi. Thương thế của ngươi thế nào rồi" Nói rồi nhìn chân của Lão Cửu, hài lòng nói, "Xem bộ dáng đúng là hồi phục rất tốt. Nhưng mà bệnh gân cốt phải ở yên một trăm ngày, các ngươi là người luyện võ nên không xem là to tát nhưng không được coi thường. Phải cẩn thận để không để lại di chứng."

Chẳng biết tại sao, rõ ràng Phượng đại tiểu thư còn chưa đến tuổi cập kê mà lại có thể dùng giọng điệu thành thục lão luyện như vậy. Nếu thiếu nữ khác làm vậy còn thấy buồn cười, nhưng Phượng đại tiểu thư lại làm người ta thấy đó là đương nhiên.

Có tài y thuật trác tuyệt và tâm địa Bồ Tát, tự nhiên hắn có đủ tư cách nhìn xuống từ trên cao.

Lão Cửu không giấu được vẻ kính nể, cảm kích nói, "Tại hạ sẽ nhớ kỹ."

Tiêu Ngự rất hài lòng vì hắn chịu nghe lời bác sĩ, lại nhớ đến chủ nhân hắn, là ông lão trong đoàn lưu dân ngày ấy.

Hắn cảm thấy khí chất của ông lão kia không giống người thường, quả nhiên là có lai lịch lớn. Hắn cũng rất có hảo cảm với ông lão hiền hòa kia, nếu ông lão muốn gặp hắn thì hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Lại nghe Đại thiếu gia trong miệng Lão Cửu nói, "Lão Cửu, ngươi ở lại chăm sóc đứa trẻ kia." Ánh mắt chuyển qua Bách Linh ôm hộp cứu thương đứng bên cửa, "Nha đầu, hầu tiểu thư nhà ngươi tháo khăn che mặt xuống, đội mũ mạng vào."

Lúc giải phẫu Tiêu Ngự lấy khăn bịt mũi miệng và tóc, vẫn chưa tháo xuống, không ngờ vị Đại thiếu gia đây chu đáo như vậy.

Bách Linh vội đáp lời, nhanh tay gỡ khăn trên đầu Tiêu Ngự xuống, lấy mũ mạng đội lên.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ, "Để ta tự làm…" Nha đầu còn nghe lời vị Đại thiếu gia kia hơn hắn, rốt cục thì ai mới là chủ nhân của nàng.

Đại thiếu gia rất lịch sự nhìn đi nơi khác, các thị vệ cũng đồng loạt lảng tránh làm Tiêu Ngự vô cùng khó chịu.

Cành tránh lại càng thấy không tự nhiên… Lộ mặt thôi chứ có làm gì đâu Cả một đám đại lão gia mà lại hành xử vậy à.

Bách Linh đội xong mũ cho Tiêu Ngự, ngoan ngoãn cúi đầu với Đại thiếu gia, "Đại thiếu gia, tiểu thư nhà ta đã chuẩn bị xong."

"…" Nha đầu Bách Linh làm phản rồi!

Đại thiếu gia gật đầu, kéo áo khoác lông cáo, mái tóc đen như mực phất phơ, nói một tiếng, "Đi theo ta." Rồi cất bước ra ngoài.

Tiêu Ngự thở dài, bất đắc dĩ đi theo. Lão Cửu và Lão Thất cùng ở lại trông chừng thiếu niên, Tiêu Ngự cũng yên tâm.

Mấy người họ đến chỗ chiếc xe ngựa rộng lớn đậu ven đường, Nhị Cửu lanh lẹ vén màn lên, Nguyên lão Vương gia lưu loát vịn tay Nhị Cửu bước xuống. Tôn nhi của ông và Tiêu Ngự đứng một trước một sau, nhìn vô cùng xứng đôi.

"Phượng đại tiểu thư, đã lâu không gặp." Nguyên lão Vương gia cười tủm tỉm.

Tiêu Ngự cũng không lạ khi ông biết thân phận mình, không biết ông là thần thánh phương nào

"Lão tiên sinh mạnh khỏe." Tiêu Ngự cười nói.

Nguyên lão Vương gia rất ưng thái độ của Tiêu Ngự, cười ha ha, chỉ vào tửu lâu cách đó không xa, "Mời gặp không bằng ngẫu nhiên, đường phố không tiện để trò chuyện, chi bằng tìm một chỗ ngồi xuống uống trà nóng, Phượng đại tiểu thư có thể nể mặt lão phu mà đồng ý không"

Tiêu Ngự cười, "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Nhị Cửu nghía Thế tử gia nhà mình. Trì hoãn thời gian hội họp với đội thị vệ ngoại thành, không biết Thế tử gia có cho phép không

Đã thấy Thế tử gia nhà hắn dùng ngón tay thon dài lấy trong ngực ra một tấm ngọc bài giao cho hắn, "Ngươi ra hội họp với đội ngoại thành đi, bảo họ ở đó đợi lệnh."

Nhị Cửu nhận ngọc bài, cúi đầu thưa, tháo cương một con ngựa ở xe khác phóng ra ngoại thành.

Nguyên lão Vương gia dẫn Tiêu Ngự vào tửu lâu, Tiêu Ngự thấy Đại thiếu gia kia không đi theo, không nhịn được quay đầu nhìn.

Đại thiếu gia kia thu xếp việc làm cho thuộc hạ xong mới đến chỗ họ. Áo lông cáo bao trùm thân hình cao lớn, màu lông sẫm càng làm gương mặt lạnh lẽo như ngọc thêm nổi bật. Người kia mũi cao mắt sáng, môi mỏng mềm mại, mi dài mày đậm, con ngươi sâu thẳm dưới hàng mi dày lấp lóe ánh sáng, mỗi một động tác đều toát ra tao nhã quý phái. Phố xá dường như trở thành phông nền, nhất cử nhất động của người kia đều đẹp như tranh.

Tiêu Ngự thu lại ánh mắt, lòng thầm tính toán nếu còn ở hiện đại, phải trộn lẫn bao nhiêu loại gien tối ưu mới sinh ra được một người chói lóa thế này.

Nguyên lão Vương gia dẫn hai người vào tửu lâu, gọi tiểu nhị dâng trà lên, bấy giờ mới nhìn Tiêu Ngự, nói, "Lần trước gặp mặt, bất đắc dĩ phải che giấu thân phận, Phượng đại tiểu thư đừng trách."

Tiêu Ngự cười, "Lão tiên sinh là người rộng lượng, khi đó ta cũng mặc nam trang mà, coi như trao đổi, thân phận nào có quan trọng."

Nguyên lão Vương gia cười ha ha, "Nha đầu ngươi không chỉ y thuật sao siêu mà còn khéo miệng nữa. Lão phu cũng không che giấu tiểu thư. Tiểu thư có biết phủ Nguyên Vương không"

Bách Linh đứng sau Tiêu Ngự trợn mắt, không dám tin nhìn một già một trẻ này.

Tin tức của nàng nhanh nhạy hơn tiểu thư nhà mình nhiều, mấy ngày nay có ai mà không biết người của phủ Nguyên Vương ở lại thành Hoài Thiên.

Tiêu Ngự cũng có nghe nói, hơi ngẩn người, "Ngài là... vị Nguyên lão Vương gia kia à"

Nguyên lão Vương gia cười nói, "Không sai, lão phu chính là Nguyên lão Vương gia."Nói rồi vỗ vai Thế tử gia ngồi lặng lẽ, "Đây là tôn nhi của ta, cũng là Thế tử của phủ Nguyên Vương, ngươi gọi y Cảnh Tu là được rồi."

Thì ra nhân vật sáng lóa này có địa vị cao như vậy, Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, mỉm cười chào hỏi, "Nguyên công tử tốt lành."

"..." Tạ Cảnh Tu rũ mắt nhấp một ngụm trà.

Nguyên lão Vương gia ho khẽ một tiếng, "Phượng đại tiểu thư, lão phu và tôn nhi họ Tạ, không phải họ Nguyên."

Tiêu Ngự, "...Thật ngại quá."

Nguyên lão Vương gia cười sảng khoái, bảo không sao cả.

Tiểu nhị bưng điểm tâm lên, mọi người tạm thời ngừng hàn huyên. Đợi tiểu nhị vừa đi, Nguyên lão Vương gia vuốt râu, trìu mến nhìn Tiêu Ngự, "Ngày thường Phượng đại tiểu thư thích làm gì"

Tiêu Ngự mỉm cười, "Hành y."

"...Ngoại trừ hành nghề y"

Đá bóng có tính không

Tiêu Ngự nghĩ ngợi, "Thỉnh thoảng có đánh cờ, nhưng mà kỳ nghệ tệ không thể tả."

Nguyên lão Vương gia cười, "Vậy cũng vừa khéo, tài đánh cờ của tôn nhi ta cực giỏi, từ mười ba tuổi đã không còn đối thủ. Đến phương trượng chùa Bát Nhã còn tán thưởng kỳ nghệ của Cảnh Tu đã đến cảnh giới thần tiên rồi."

Tiêu Ngự cười hùa, trong lòng vô cùng bực bội.

Sao tình hình lại trở nên kỳ cục vậy Đang muốn làm thân sao...

Qua một buổi trà chiều, Nguyên lão và Vương gia trò chuyện với Tiêu Ngự vui vẻ vô cùng. Nhưng vì Tiêu Ngự đội mũ mạng không tiện ăn uống, Nguyên lão Vương gia cũng không giữ hắn, chẳng mấy chốc đã rời đi.

Ra khỏi tửu lâu, Nguyên lão Vương gia vỗ tôn nhi nhà mình, "Giờ sắp tối rồi, hôm nay ở lại thành đi. Ta và Lão Thất, Lão Cửu về chỗ Lý Phương Minh trước, ngươi đưa Phượng đại tiểu thư về đi."

Tạ Cảnh Tu nhìn Tiêu Ngự, con ngươi hổ phách dưới ánh tà dương lấp lánh như ngọc lưu ly, Tiêu Ngự vội nói, "Thực sự không cần đâu, chỉ vài bước chân thôi mà. Huống hồ ta phải khám lại cho một bệnh nhân, không dám làm chậm trễ chính sự của lão Vương gia và Thế tử gia."

Nguyên lão Vương gia tiếp tục khuyên, thấy Tiêu Ngự kiên quyết từ chối nên cũng đành chiều theo ý hắn, để Lão Thất và Lão Cửu giúp Tiêu Ngự đưa thiếu niên nhà nông kia về nhà, ông và Tạ Cảnh Tu về nha môn Tri phủ.

Tiêu Ngự nhìn chiếc xe ngựa sang trọng chậm rãi chạy đi, than khẽ một tiếng.

Hắn và Nguyên lão Vương gia nói chuyện rất hợp ý, nhưng không thể làm ngơ vị Thế tử gia ngồi bên cạnh, chẳng nói tiếng nào mà áp lực như núi đè.

Bác sĩ Tiêu thường xuyên tham dự những sự kiện lớn chưa từng bị người nào bó buộc như vậy, vị Thế tử gia này là người đầu tiên.

Bách Linh thấy xe ngựa của Nguyên lão Vương gia và Thế tử gia đã đi xa, không cách nào kiềm chế được kích động nữa, "Tiểu thư, là Vương gia đó... Là Thế tử gia đó... Tiểu thư! Thế tử gia lớn lên đẹp trai quá! Tiểu thư có thấy vậy không! Quá đáng gờm, không biết Thế tử phi sẽ như thế nào mới xứng đôi với Thế tử gia đây"

Xém nữa quên mất nha đầu làm phản này.

Tiêu Ngự về xe của mình, Bách Linh theo sau vẫn chưa hết xúc động. Tiêu Ngự buồn cười lắc đầu, thời đại này mà cũng có fangirl à

Phu xe đang ngồi cạnh xe ngựa với Trương tam thiếu gia, quần chúng vây xem không còn ai nữa. Tiêu Ngự hơi ngạc nhiên, không ngờ Trương tam thiếu gia vẫn ngồi chờ ở đây. Hắn đã không còn chuyện gì nữa, ngồi đây chờ làm gì

Trương tam thiếu gia thấy hắn về, vội đứng lên, kích động nói, "Phượng đại tiểu thư, ngươi đã về rồi."

Phu xe bất đắc dĩ nói, "Tiểu thư, vị công tử này không chịu đi, nhất định muốn ngồi đây chờ ngươi."

Tiêu Ngự gật đầu với hắn, đến trước mặt Trương tam thiếu gia.

"Người còn khó chịu ở đâu à Để ta khám cho."

Trương tam thiếu gia lắc đầu nguầy nguậy, "Ta ổn rồi, tất cả đều ổn. Phượng đại tiểu thư diệu thủ hồi xuân, bây giờ ta khỏe đến không thể nào khỏe hơn được, không khó chịu chút nào."

Tiêu Ngự tò mò, "Vậy sao ngươi không về"

Mặt Trương tam thiếu gia hơi mất tự nhiên, cười nói, "Ta có về cũng chẳng có gì làm. Phượng đại tiểu thư, ngươi đã cứu mạng ta, ta phải đền ơn ngươi. Ngươi còn chuyện gì để làm nữa không Ta có thể giúp ngươi!" Hắn vỗ cái thân phì nhiêu, "Ta khỏe lắm!"

Tiêu Ngự phì cười, lắc đầu nói, "Ta không còn việc gì cần ngươi làm đâu. Ngươi mau về đi, kẻo Trương đại nhân lo lắng."

Nói rồi muốn lên xe, Trương tam thiếu gia luống cuống đứng cạnh xe, đôi mắt trông mong nhìn Tiêu Ngự, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

Tiêu Ngự thấy dáng vẻ đó, liền nhớ lại hôm nay vị công tử bột này ra ngoài mà không mang theo tùy tùng, không lẽ thật sự có chuyện khó xử

Hắn muốn đến hỏi han, lại nghe cách đó không xa có tiếng quát mắng, "Trương Tam! Ngươi đang làm gì ở đó! Ban ngày ban mặt mà dám chặn xe ngựa của Phượng đại tiểu thư hả! Da ngươi lại ngứa đúng không, ca ca nắn xương cho ngươi!"

Tiêu Ngự quay lại, thấy ngay Kiều Tấn từng giúp đỡ mình ở chùa Bạch Mã hùng hổ chạy đến.

43. Chương 43: Tìm Cách Hồi Kinh

Editor: Vện

Kiều Tấn uy phong lẫm liệt phóng đến đẩy Trương tam thiếu gia một cái, tách hắn ra khỏi Tiêu Ngự.

"Trương Tam! Ngươi lại muốn làm gì!" Kiều Tấn xắn tay áo, giơ nắm đấm trước mặt Trương tam thiếu gia. Trương tam thiếu gia nhìn cánh tay nổi đầy gân của gã, lặng lẽ nuốt nước bọt, khiếp sợ lùi về sau một chút.

Đừng thấy bộ dạng Kiều Tấn anh tuấn mà lầm, dưới lớp y phục toàn là cơ bắp đó. Trước đây bên cạnh hắn còn có một bầy tùy tùng, người đông thế mạnh mà còn chịu thiệt mấy lần. Bây giờ hắn lẻ loi có một mình, nào dám trực tiếp đối mặt với cái tên bạo lực này. Bị gã đánh đau lắm đó.

Nhưng mà thấy Phượng đại tiểu thư còn đang đứng trước xe, Trương tam thiếu gia không muốn hắn thấy mình nhát gan, liền ưỡn ***g ngực đầy thịt, lấy dũng khí hếch mũi lên trời nói, "Kiều… Kiều đại lang, người quá làm càn. Đang trên đường phố mà ngươi dám hành hung người hay sao"

"Ngươi lấy cái thân béo của mình ra thử xem bổn thiếu gia có dám hành hung người giữa phố không!" Kiều Tấn nhe răng cười, nắm đấm không chút lưu tình vung ra.

Trương tam thiếu gia không trụ được lâu nữa, la hét ôm đầu ngồi sụp xuống.

Kiều Tấn thu lại nắm đấm, ngán ngẩm nhìn Trương tam thiếu gia dưới đất, khinh thường hừ một tiếng.

Tiêu Ngự nhìn không nổi nữa, lên phía trước nói, "Kiều thiếu gia, ngươi đừng bắt nạt hắn. Hôm nay hắn bị bệnh, đừng dọa hắn nữa."

"Tiểu tử này da dày thịt béo, lo gì chứ. Phượng đại tiểu thư, vừa rồi tại hạ đường đột, không làm ngươi sợ chứ" Kiều Tấn mỉm cười, nhẹ giọng nói. Cuối cùng gã cùng không bị Phượng đại tiểu thư gọi là "tiểu tử" nữa, tâm tình hết sức khoan khoái.

Tiêu Ngự nói, "Ta không sao." Rồi đến bên cạnh Trương tam thiếu gia, thấy hắn ngồi dưới đất ôm đầu gối, sợ hắn bị dọa mà phát bệnh.

"Trương tam thiếu gia không sao chứ" Tiêu Ngự vỗ vai hắn.

Kiều Tấn nhìn ngứa mắt, đến đá mông Trương tam thiếu gia, "Vừa rồi ta có đánh ngươi đâu, đừng giả vờ giả vịt. Đừng ỷ Phượng đại tiểu thư nhẹ dạ mà làm tới, ta còn đứng ở đây này."

Trương tam thiếu gia đang yên lặng đột nhiên khóc òa, Kiều Tấn trợn tròn mắt.

Không lẽ tiểu tử này bị gã làm cho sợ choáng váng rồi Trước đây có bị đánh hắn còn mạnh miệng không phục cãi lại mà, sao bây giờ tự nhiên khóc! Hắn có bị gì không đó!

"Hức… Phượng đại tiểu thư, ngươi mau đi đi… Hức… Đi mau đi." Trương tam thiếu gia chôn mặt vào gối, đuổi Tiêu Ngự đi. Hắn lại không có tiền đồ mà bật khóc giữa phố như vầy. Nhìn hắn khóc như có chuyện gì khổ sở lắm, cũng giống như bị Kiều Tấn dọa phát khóc. Hắn có nói không phải bị dọa khóc Phượng đại tiểu thư cũng không tin đâu, thật mất mặt quá rồi.

Trong mắt Tiêu Ngự, Trương tam thiếu gia còn chưa đến hai mươi vẫn là một đứa trẻ, giờ đang ngồi xổm bên đường khóc đến thương tâm, sao hắn có thể bỏ mặc được. Tiêu Ngự không hài lòng nhìn Kiều Tấn, Kiều Tấn oan uổng chết mất thôi.

Không lẽ cứ ai khóc là người đó đúng sao! Gã cũng có thể khóc cho Phượng đại tiểu thư xem mà.

Tiêu Ngự nhờ phu xe đỡ Trương tam thiếu gia, không cho hắn từ chối, mang vào quán trà nhỏ ven đường, mướn một nhã gian.

Kiều Tấn nghịch cái quạt trong tay, cũng tự giác vào theo.

Trương tam thiếu gia thấy mặt mũi mình cũng chẳng còn lại gì nữa rồi, liền khóc cho thỏa thích luôn, khóc đến nỗi ướt cả cái cằm nộn thịt.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ đi dỗ hắn.

Rõ ràng hắn là bác sĩ ngoại khoa mà, từ lúc nào mà biến thành bác sĩ tâm lý chỉ đạo cho thanh thiếu niên rồi.

Kiều Tấn nhìn Phượng đại tiểu thư dịu dàng với tên mập kia như vậy, nghiến răng ken két, không nhịn được vỗ bàn, "Ngươi khóc đủ chưa! Có chuyện thì nói, không có thì đừng có hở chút là mít ướt như nữ nhân, ngươi khóc vậy cho ai xem!"

Trương tam thiếu gia bị gã làm giật mình, ngưng khóc luôn, bắt đầu nấc. Hắn run rẩy ngồi bên cạnh Phượng đại tiểu thư, trong lòng lệ chảy thành sông.

Tại sao… dáng vẻ chật vật nhất đều bị Phượng đại tiểu thư thấy hết rồi!

Dưới sự an ủi của Tiêu Ngự và vũ lực uy hiếp của Kiều Tấn, công tử bột Trương tam thiếu gia xả hết tâm sự ra cho hai người họ, chẳng quan tâm người nghe là đối thủ một mất một còn và một tiểu thư mới quen không lâu.

Tiêu Ngự đã hiểu được đại khái từ lời kể đứt quãng của hắn. Ra là phụ thân của Trương tam thiếu gia làm quan nơi khác, Trương tam thiếu gia vẫn luôn do đại bá và bá mẫu nuôi lớn. Hắn bị nuôi thành một công tử bột vô tích sự, còn biểu ca của hắn lại được dạy thành văn võ song toàn. Đợi sau khi Trương đại nhân trở về thì đã không còn thay đổi được gì nữa.

Tuy Trương tam thiếu gia không nhận ra nhưng Tiêu Ngự đã đoán được, nhất định là đại bá và bá mẫu của hắn cố ý. Con mình ưu tú đến vậy, có thể thấy không phải do giáo dục bất lực, mà con người khác thì lại bị nuôi thành vô dụng, không phải cố ý chứ là gì.

Giờ đã gần đến cuối năm, hết năm thì Tri phủ Lý Phương Minh sẽ hết nhiệm kỳ, chuyển lên kinh thành. Trương đại nhân là thủ hạ dưới quyền Lý Phương Minh, cũng là tâm phúc của Lý Phương Minh, Lý Phương Minh lợi dụng quyền thế và các mối quan hệ của Lý gia dẫn Trương đại nhân đi theo.

Nhưng không ngờ, Trương đại nhân chỉ dẫn biểu ca hắn theo, còn hắn phải ở lại thành Hoài Thiên.

"Phụ thân nói ta vô dụng lại vụng về, lên kinh thành chỉ biết gây phiền phức cho hắn." Trương tam thiếu gia khóc ròng, "Ta nói ta có thể ở yên trong phủ, tuyệt đối không ra ngoài nhưng phụ thân không đồng ý. Hắn đi mấy năm mới về, vừa về lại đi, không chút lưu luyến. Ta khổ quá mà, hu hu."

Kiều Tấn phe phẩy quạt, hiếm có lúc không châm chọc.

Trời mùa đông vốn đã lạnh, Tiêu Ngự bị gã quạt cho rùng mình, trừng mắt nhìn Kiều Tấn. Kiều Tấn ngượng ngùng thu lại cây quạt có bút tích của họa sư tiền triều tốn vô số tiền mới mua được.

Quan thanh liêm khó dứt chuyện nhà. Với tình huống của Trương tam thiếu gia, Tiêu Ngự cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể an ủi mấy câu.

Trương tam thiếu gia khóc lóc kể lể một hồi thì nhẹ lòng hẳn, nện nắm đấm như cái bánh bao xuống bàn.

"Ta sẽ không bỏ qua đâu! Ta nhất định phải lên kinh thành!"

Lên kinh thành.

Tiêu Ngự giật mình, quan sát Trương tam thiếu gia vài lần.

Kiều Tấn hiếm hoi nhả ra vài câu an ủi, "Chuyện có chút xíu cũng khóc. Phụ thân ngươi vẫn là phụ thân ngươi, làm gì có chuyện mang con người khác đi mà vứt bỏ con mình. Ngươi cứ về khóc với phụ thân ngươi, hắn không đồng ý thì khóc đến khi nào đồng ý mới thôi. Ngươi chỉ còn mỗi cách đó."

Trương tam thiếu gia bị Kiều Tấn chê cười nhưng cũng không còn hơi sức chống trả nữa. Một là sợ bị đánh, hai là khóc trước mặt bọn họ đến lả rồi, nào còn ý chí chiến đấu nữa.

Lại nghe Phượng đại tiểu thư ôn hòa nói, "Kiều thiếu gia nói đúng, ngươi nhất định phải lên kinh thành."

Trương tam thiếu gia cảm kích nhìn Phượng đại tiểu thư, dường như Phượng đại tiểu thư đang cười với hắn sau lớp lụa, lại nói, "Tiểu Trương, chúng ta thương lượng một chuyện được không"

Trương tam thiếu gia hít mũi, gật đầu, "Phượng đại tiểu thư cứ nói, tại hạ sẽ nghe theo!"

Tiêu Ngự chỉ mình, mỉm cười hỏi, "Ngươi thấy hai chúng ta thành thân thì sẽ thế nào"

"Phụt… Khụ khụ!" Kiều đại lang sặc trà vào lỗ mũi, tay run rẩy, ho sặc sụa, không dám tin nhìn Phượng đại tiểu thư.

Trương tam thiếu gia triệt để hóa đá.

Kiều Tấn liền nói, "Phượng đại tiểu thư, ngươi, ngươi, ngươi có gì khó xử!" Chưa nói một tiểu thư mà dám cầu hôn nam tử, lại còn nhìn trúng loại người như Trương tam thiếu gia. Bên cạnh còn một Kiều đại lang ngọc thụ lâm phong phóng khoáng lỗi lạc mà hắn lại chủ động chọn tên béo Trương tam thiếu gia, còn thẳng thắn mở lời cầu hôn nữa chứ! Đây là ánh mắt chọn người đáng sợ cỡ nào!

Trương tam thiếu gia dần lấy lại tinh thần, đầu tiên là không dám tin, tự chỉ mình ấp a ấp úng, sau đó cả tấm thân trắng trẻo béo tốt đỏ hồng như trái táo.

Kiều đại lang sắp tức ói máu rồi.

Tiêu Ngự thu hết biểu cảm của hai người vào mắt. Hắn biết Kiều Tấn và Trương tam thiếu gia đều là công tử bột, xưa nay chưa từng coi trọng lễ nghi phép tắc, dù từng làm việc xấu nhưng là người có ân tất báo, nên hắn mới dám nói thẳng với hai người. Phản ứng của hai người kia không như nam tử cổ đại mà giống nam sinh ở hiện đại hơn, thật thú vị.

Tiêu Ngự nói, "Không dối gạt Tam thiếu, ta có việc muốn nhờ nên mới nghĩ ra hạ sách này." Rồi kể lại đại khái tình cảnh của mình.

"Nếu không nghĩ cho mình, ta cũng phải nghĩ cho mẫu thân. Rõ ràng nàng là chính thê được cưới hỏi đàng hoàng, chỉ vì xuất thân không đủ cao, lại không có mưu mô nên bị mỹ nhân đệ nhất kinh thành kia chà đạp thảm thương. Bây giờ nàng cũng không hy vọng xa vời là đoạt lại vị trí chính thê, chỉ cần lên kinh thành nhờ nha môn phán ly hôn với Phượng thái y, trả lại tự do là tốt rồi, còn hơn phải quanh năm vò võ trong từ đường."

Hất hết nồi nước đen vào Phượng đại phu nhân Lô thị. Nhưng đúng là nàng đã chiếm đoạt vị trí chính thê của Phương thị nên cũng đâu gọi là oan được.

Kiều Tấn và Trương tam thiếu gia nghe xong liền sôi sục căm phẫn.

Ba người đều có nỗi khổ riêng, đều có loại người thân tâm địa rắn rết, nhất thời vô cùng đồng cảm với nhau.

Tiêu Ngự nói, "Chuyện này không thể nói với trưởng bối trong nhà được, vì có nói thì bọn họ cũng không đồng ý khởi tố ly hôn. Ta muốn dẫn mẫu thân lên kinh thành, chỉ có một cách kết hôn mà thôi."

Trương tam thiếu gia tuy ăn chơi nhưng tính tình lại chân thành, người cũng đơn giản. Với tình hình của hắn, chỉ cần Trương tam thiếu gia mở miệng là "mối hôn nhân" này sẽ thành công ngay. "Phượng đại tiểu thư" xuất thân không cao, lại không có phụ mẫu bảo vệ, chẳng giúp được gì cho Trương tam thiếu gia, những người bụng dạ khó lường của Trương gia chắc chắn vô cùng vui vẻ đồng ý cuộc hôn nhân này.

Trương đại nhân là tâm phúc của Lý Phương Minh, mà Lý Phương Minh lại có quan hệ họ hàng xa với biểu ca của Lý quý phi, Phượng Vân Ninh tay có dài đến mấy cũng không thể duỗi đến Trương gia được. Muốn giết một Phượng đại tiểu thư rất dễ, nhưng muốn giết một thiếu phu nhân của Trương gia thì không dễ vậy đâu, trừ khi nàng liều mạng để lộ chuyện năm xưa cũng nhất định muốn Phượng Chiếu Ngọc phải chết. Hắn tin hiện tại Phượng Vân Ninh sẽ không mất lý trí như vậy.

Hắn lợi dụng hôn nhân với Trương tam thiếu gia để đạt được mục đích, để báo đáp, hắn cũng có thể giúp Trương tam thiếu gia thoát khỏi khốn cảnh. Không phải Trương đại nhân không thương đứa con trai này, chỉ là chê hắn vô tích sự, lại khó dạy.

Mà vợ hiện dạy chồng là quá hợp lý rồi. Trương tam thiếu gia mới mười mấy tuổi, vẫn còn là con nít, có thể dạy được, không thành rồng cũng thành tài. Đến ngày thành công thì rút lui hoặc giả chết để thoát thân. Sau khi giả chết thì không có hộ tịch, lúc đó vào chùa miếu gì đó ở tạm, làm nhà sư. Đợi qua mấy năm cho êm chuyện, quan phủ cũng không điều tra nhà sư quá gắt gao, khi đó làm một hộ tịch ngụ trong trấn nhỏ, mở y quán chữa bệnh bốc thuốc.

Trong tích tắc, Tiêu Ngự đã an bài đường lui đâu ra đấy, càng nghĩ càng thấy cách này lợi cả đôi đường.

Nếu không phải muốn giúp Phương thị đường đường chính chính thoát khỏi từ đường Phượng gia, làm một người tự do thì hiện tại hắn có thể dùng cách giả chết để thoát thân rồi.

Còn quá nhiều vướng bận nên phải suy tính cẩn thận. Còn Phượng Chiếu Kỳ nữa, sau này lên kinh thành hắn sẽ tìm cơ hội bàn bạc với cậu…

Tiêu Ngự còn đang suy nghĩ, Trương tam thiếu gia nhìn chằm chằm gương mặt sau lớp lụa, ngẫm nghĩ Phượng đại tiểu thư thân thiện ôn hòa, không như người bình thường, càng nghĩ càng thấy lòng mỹ mãn.

Dáng vẻ mỗi lúc cứu người của Phượng đại tiểu thư làm hắn vừa nóng lòng lại vừa rung động, không có nữ tử nào giống Phượng đại tiểu thư cả, vừa cực kỳ quyết đoán vừa vô cùng dịu dàng. Vậy mà Phượng đại tiểu thư hắn luôn thầm ái mộ lại chủ động cầu hôn hắn! Trương tam thiếu gia từ trong đám bùn lầy bay thẳng lên mây. Ước mơ thành sự thật, bánh nhân thịt từ trên trời rớt xuống chính là đang miêu tả hắn!

Trương tam thiếu gia đỏ mặt, ngón tay mập mạp vân vê vạt áo, tính há miệng nói lại bị Kiều Tấn cắt ngang.

"Phượng đại tiểu thư! Ngươi chỉ muốn lên kinh thành thôi mà, thiếu gì cách khác, hà tất phải ép mình gả cho con heo mập này!"

"Ngươi mới là heo mập!" Trương tam thiếu gia nổi sùng.

Kiều Tấn giơ nắm đấm ra trước mặt hắn, nhe răng nói, "Ngươi còn dám cãi, cẩn thận ta đập ngươi thành đầu heo nhá!"

Trương tam thiếu gia giận mà không dám nói, Tiêu Ngự đứng lên, "Được rồi, Kiều công tử đừng dọa hắn nữa, hôm nay hắn phát bệnh cũng khá nghiêm trọng, không được làm hắn hoảng. Trời tối rồi, ta phải về, Kiều thiếu gia cũng đưa Trương tam thiếu gia về đi."

Nói rồi cáo từ ra về, Trương tam thiếu gia gọi với theo, "Phượng đại tiểu thư, ngươi yên tâm, ta về nhà sẽ bảo phụ thân tìm bà mai đến cầu hôn ngươi!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Kiều Tấn tức tối chặn miệng Trương tam thiếu gia, quay lại đã thấy Phượng đại tiểu thư ra khỏi quán lên xe ngựa.

Trương tam thiếu gia nhìn cái mặt đen như đít nồi của gã, không dám kêu la nữa, len lén chuồn ra.

Kiều Tấn âm trầm hỏi, “Đi đâu”

“Ta, ta đi về.” Trương tam thiếu gia thành thật trả lời.

Kiều Tấn bước tới xách cổ áo hắn lôi xềnh xệch, “Đi, ta đưa ngươi về!”

“Không, không, không cần, ta tự về được mà…”

“Bớt nói nhảm!”

“…”

—o0o—

Lúc xe của Nguyên lão Vương gia và Tạ Cảnh Tu về nha môn Tri phủ thì chạm mặt Lý Phương Minh đang tính ra khỏi nhà.

Lý Phương Minh sửng sốt, cuống quýt đi đến hỏi, “Hạ quan bái kiến lão Vương gia, Thế tử gia. Không phải hai vị Phật gia đã ra khỏi thành à, sao lại quay về”

Nguyên lão Vương gia nói, “Trên đường gặp chút chuyện, hôm nay tạm thời không ra khỏi thành, muốn làm phiền Lý đại nhân một đêm.”

Lý Phương Minh không dám từ chối, lập tức sai quản gia đi sắp xếp chỗ ở cho Nguyên lão Vương gia và Thế tử gia.

Nguyên lão Vương gia thấy trang phục của hắn như tính ra ngoài, liền hỏi, “Đã trễ thế này mà Lý đại nhân còn muốn đi đâu”

Lý Phương Minh khom người đáp, “Có vài thuộc hạ báo là việc bố trí cho lưu dân ở ngoài thành gặp chút vấn đề, hạ quan muốn ra đó kiểm tra.”

“Sắp xếp cho lưu dân à.” Nguyên lão Vương gia gật gù, “Vậy đi đi, phải an bài cho họ thật chu đáo, đừng để xảy ra hỗn loạn.”

“Hạ quan đã biết.” Lý Phương Minh cung kính đáp.

Nhìn theo Nguyên lão Vương gia và Thế tử gia lạnh lẽo như băng bước vào cổng, Lý Phương Minh định lên kiệu xuất phát, từ đằng xa có một người cưỡi ngựa chạy đến, ngựa còn chưa dừng đã nhảy xuống quỳ dưới chân Lý Phương Minh, thở hổn hển báo, “Đại nhân đừng đi! Bây giờ đại nhân tuyệt đối không thể ra đó!”

Lý Phương Minh nhíu mày, “Tại sao bản quan không thể đi Chẳng lẽ có ẩu đả sao Nếu vậy thì bản quan càng phải đi! Lưu dân làm loạn thì người dân thành Hoài Thiên làm sao sống yên được!”

Nguyên lão Vương gia nghe hắn nói vậy, lòng thầm gật đầu, Lý Phương Minh đúng là vị quan tốt. Đáng tiếc, đáng tiếc lại mang họ Lý…

Lại nghe Bộ khoái cao giọng nói, “Không được đâu đại nhân! Còn nghiêm trọng hơn ẩu đả nhiều! Đại phu nói ngoài kia đang bạo phát bệnh dịch!”

Bệnh dịch!

Tạ Cảnh Tu dừng bước, nhíu mày qua lại, nhìn Lý Phương Minh và Bộ khoái truyền tin ngoài cổng.

Bộ khoái lớn tiếng hô, “Tần lão đại phu nghiêm lệnh không cho ai ra đó hết! Còn có…”

Lý Phương Minh hỏi dồn, “Còn cái gì nữa”

Bộ khoái đáp, “Nếu có thể, Tần lão đại phu hy vọng Phượng đại tiểu thư cùng khám và chữa trị với ông! Ông muốn nhờ đại nhân đích thân đến Phượng phủ mời Phượng đại tiểu thư đến nha môn Tri phủ để không bị trưởng bối Phượng phủ cản trở!”

Phượng đại tiểu thư, lại là Phượng đại tiểu thư.

Muốn một tiểu cô nương ra ngoài kia trị bệnh, đúng là quá hoang đường.

Nhưng Tần lão đại phu có tài y thuật cao nhất thành Hoài Thiên, cũng có uy tín nhất mà còn nói vậy. Thậm chí nhờ Tri phủ đại nhân đích thân đi mời.

Lý Phương Minh đứng ngây một lúc, gật đầu nói, "Bản quan biết rồi."

Ngoài lề: 3 chương một lúc có bội thực không

44. Chương 44: Tiếp Cận Lưu Dân

Editor: Vện

Lý Phương Minh sắp xếp cho Bộ khoái kia tạm nghỉ ngơi, đứng trước kiệu nghĩ ngợi một lúc, nặng nề thở ra, bước lên kiệu, nói, "Đến Phượng phủ."

"Lý đại nhân." Một giọng nam lạnh lẽo đột ngột vang lên từ ngoài màn kiệu.

Lý Phương Minh bàng hoàng, là Thế tử gia gọi hắn. Hắn là người của Lý gia, thuộc mặt trận đối lập với phủ Nguyên Vương, lúc đối mặt với Nguyên lão Vương gia hắn còn có thể cung kính ứng đối, nhưng với Thế tử gia trẻ tuổi thì hắn lại thấy khiếp sợ.

Đồng liêu trên quan trường thường trao đổi tin tức ngầm, toàn là đồn đại không có căn cứ, nói là vị Thế tử gia tướng mạo như thần tiên lại có thủ đoạn vô cùng đáng sợ.

Thật ra cũng đâu tìm thấy bằng chứng gì, chỉ là người đối địch với Tạ Cảnh Tu thường chết không được tử tế, hoặc là bốc hơi không còn tung tích, hoặc chết một cách oan uổng mà chẳng hiểu vì sao, không ai tìm ra được manh mối. Lý gia quyền thế ngập trời mà còn không dám đụng vào y. Một vụ hai vụ còn có thể coi là trùng hợp, nhưng tám vụ mười vụ thì ai mà tin đó là trùng hợp nữa chứ

Lý Phương Minh là người của Lý gia, thâm tâm vô cùng sợ vị Thế tử gia này, bởi vậy vội vàng xuống kiệu vồn vã đáp, "Hạ quan xin lắng nghe Thế tử gia chỉ bảo."

Tạ Cảnh Tu hơi rũ mắt nhìn hắn, nói, "Đã là bệnh dịch thì ai cũng lo bảo vệ tính mạng mình, tránh còn không kịp, sao có thể để một nữ tử khuê các yếu đuối đến trung tâm vùng bệnh dịch được."

Lý Phương Minh liên tục hưởng ứng, "Thế tử gia nói rất đúng, hạ quan cũng nghĩ như vậy." Có trời mới biết hắn tính làm theo yêu cầu của Tần lão đại phu, mời Phượng đại tiểu thư ra ngoại thành xem bệnh cho lưu dân, hắn thì mau chóng trấn thủ trong nha môn Tri phủ.

Bệnh dịch, nghe thôi cũng đủ phát khiếp rồi, có điên mới ra đó thu xếp tình hình.

Nhưng mà đúng là Phượng đại tiểu thư y thuật rất cao, thậm chí có thể cải tử hoàn sinh, hắn mà hợp lực với Tần lão đại phu kinh nghiệm phong phú không chừng có thể trị hết dịch bệnh, đến lúc hồi kinh báo cáo công tác lại lập thêm một công lao nữa.

Mưu đồ đã tính toán ổn thỏa hết lại bị Thế tử gia làm cho rối loạn.

Thế tử gia lại nói, "Phải chú ý chăm lo cho lưu dân, chẳng lẽ thành Hoài Thiên không còn đại phu nào khác à Lúc này Lý đại nhân nên ra mặt, chỉ huy các đại phu cùng trị bệnh, động viên lưu dân để tránh cho họ bị khủng hoảng mà phát sinh bạo loạn."

Lý Phương Minh nghe Thế tử gia muốn hắn đi dàn xếp, lòng hoảng hốt nhưng chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong mà thưa.

Vì là lệnh của Thế tử gia nên hắn không thể do dự mà đi làm việc.

Lý Phương Minh lên kiệu tìm đại phu, Nguyên lão Vương gia đến sau lưng Tạ Cảnh Tu, cười gian nói, "Không ngờ tôn nhi của ta cũng đi quan tâm người khác."

Tạ Cảnh Tu không nói gì, áo khoác hất một vòng giữa không trung, đi thẳng vào trong.

Nguyên lão Vương gia vuốt râu suy ngẫm, ráng chiều ngũ sắc nơi chân trời đã bắt đầu bị màn đêm che phủ.

Y thuật mà Phượng đại tiểu thư thành thạo dường như là mổ xẻ, bệnh dịch thì không thể dùng cách đó để chữa được. Không thể chỉ vì y thuật hắn cao siêu mà bắt một thiếu nữ còn chưa đến tuổi cập kê vào khu vực bệnh dịch. Thiên hạ làm gì có đạo lý đó, Lý Phương Minh không dám tự thân đến khu tạm trú mà đẩy trách nhiệm lên đầu Phượng đại tiểu thư, quả nhiên vẫn không thoát khỏi bản chất lợi dụng của Lý gia.

Nguyên lão Vương gia thở dài, cũng vào trong.

Lý Phương Minh "lợi dụng" đại nhân đang đến dãy y quán san sát trên phố, để thuộc hạ triệu tập các đại phu rồi dẫn họ ra ngoại thành.

Các đại phu đã sớm biết tin là ngoại thành đang bùng phát bệnh dịch không hề đơn giản, bây giờ binh mã còn đang hoảng loạn không biết phải làm sao, ai mà dám ra đó giúp đỡ Bởi vậy đa phần đều gào khóc xin tha, không ai muốn ra ngoại thành.

"Lý đại nhân, xin ngài minh giám! Tiểu nhân chỉ dựa vào phương thức bí truyền trị đau đầu chứ y thuật không tốt, thực sự không thể giúp đại nhân được!"

"Đúng vậy đúng vậy, y thuật của bọn ta không tốt, có đến cũng thêm phiền. Đã có Tần lão đại phu chẩn trị, nhất định không có vấn đề gì đâu."

Cả đám người quỳ trước kiệu khóc lóc cầu xin đừng bắt họ ra ngoại thành.

Lý Phương Minh tức đến đau đầu. Những người này nghĩ hắn sẽ tha cho họ sao! Nếu khóc lóc cầu xin là có thể không đi thì hắn tình nguyện gào khóc ôm vạt áo choàng của Nguyên Vương thế tử.

Bây giờ hắn không thể trái lệnh, những người này còn muốn chạy sao! Đừng mơ, không ai được thoát!

Lý Phương Minh tàn nhẫn nói, "Tình hình dịch bệnh đã vô cùng khẩn cấp, bản quan còn phải đích thân đến khu tạm trú, đám các ngươi hành y cứu người mà lại hèn nhát tư lợi rụt cổ trong thành mà không thấy xấu hổ hay sao Hôm nay ai mà dám không đi thì chính là thấy chết không cứu, theo luật có thể phán tội giết người! Tất cả vào đại lao Hình bộ báo danh đi, xem như giết gà dọa khỉ!"

Lý Phương Minh nói xong liền leo lên kiệu, vung tay, "Khởi hành!"

Các đại phu quỳ đầy đất hai mặt nhìn nhau, vừa hốt hoảng vừa kinh sợ, dù ở lại hay ra khỏi thành cũng không còn đường sống nữa. Có người nhát gan chỉ có thể lên xe ngựa của quan phủ sắp xếp, một số người thì ôm tâm tình cầu may trốn vào nhà, hạ quyết tâm không ra khỏi thành.

Bệnh dịch mạnh như hổ dữ, ai biết ra ngoài rồi có còn mạng trở về không.

Tiêu Ngự ngồi trong xe lắc lư hết nửa ngày, xe ngựa đột ngột dừng lại.

"Tới nơi chưa" Tiêu Ngự vén màn nhìn ra ngoài.

Phu xe vội quay đầu nói, "Tiểu thư, xe của Tri phủ đại nhân chiếm hết đường rồi, chúng ta tạm thời né qua một lát, chờ họ qua hết rồi mình đi."

Tiêu Ngự gật đầu, thấy theo sau chiếc kiệu lớn tám người nâng là hai chiếc xe ngựa không phủ bạt, trên xe đầy ắp người, ai cũng có biểu hiện ủ rũ, thậm chí là kinh hoàng.

Tiêu Ngự thấy trên tay họ đều ôm hòm thuốc, hẳn là đại phu. Nhưng tại sao lại mang theo nhiều đại phu như vậy Mà người nào cũng mặt như đưa đám, cứ như chuẩn bị ra pháp trường.

Chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua trước mặt, Tiêu Ngự thấy trên đó có một khuôn mặt hơi quen, chính là vị đại phu dương y đã từng hỗ trợ hắn chữa trị cánh tay cho Chu Chiêu, Trình đại phu.

Tiêu Ngự vội vàng nhảy xuống xe, chạy đến hỏi, "Trình đại phu, trời đã tối rồi, các ngươi đi đâu vậy"

Trình đại phu thấy hắn, lập tức nhích đến thành xe nói, "Phượng đại tiểu thư Đã trễ thế này còn ở ngoài phố làm gì, mau về nhà đi. Khu tạm trú của lưu dân ở ngoại thành bạo phát bệnh dịch, chúng ta đang theo Tri phủ đại nhân ra đó chẩn trị."

"Dịch bệnh" Tiêu Ngự lặp lại, trời lạnh thế này mà có thể bùng phát bệnh gì chứ

Nói xong thì xe cũng đã đi qua, Tiêu Ngự bị bỏ lại ở ven đường. Trình đại phu trên xe vẫn còn vẫy tay với hắn, "Mau mau về nhà đi."

Ngày đó cùng chữa thương cho Chu bộ đầu, vì quá ấn tượng với y thuật cao siêu của Phượng đại tiểu thư mà không để ý, giờ tình cờ gặp lại mới phát hiện hắn cũng chỉ xấp xỉ con gái mình, Trình đại phu không khỏi thấy thân thiết hơn mà quan tâm dặn dò.

Tiêu Ngự vẫy tay với ông, trầm tư quay về xe của mình, phu xe quất ngựa tiếp tục lên đường.

Tiêu Ngự bất chợt nói, "Đại thúc mau cho xe chạy nhanh lên, phải về phủ thật nhanh." Phu xe thưa một tiếng, vung roi tăng tốc.

Không bao lâu đã về đến trước cổng Phượng phủ, Tiêu Ngự xuống xe, dặn phu xe chờ ngoài cửa. Phu xe thắc mắc đầy đầu, đã trễ thế này mà Phượng đại tiểu thư còn muốn đi đâu, nhưng hắn được Đại lão thái gia dặn là chỉ nghe lệnh của Phượng đại tiểu thư là được, không nên hỏi mục đích, bởi vậy an tâm chờ ngoài cổng.

Tiêu Ngự chạy như bay về Thanh Vân các, vào gian phòng chuyên dùng để khử trùng dụng cụ, móc mấy bộ áo choàng, khăn che mặt trong ngăn kéo ra, dùng vải bọc kỹ, lại lấy mấy bình rượu mạnh, gói lại luôn rồi ra ngoài.

Bách Linh luôn theo sát hắn, Tiêu Ngự quay lại nói, "Bách Linh, ngươi ở lại Thanh Vân các, ta ra ngoài có chút việc."

Bách Linh hơi ngẩn ra, lắc đầu liên tục, "Không được, làm sao tiểu thư có thể đi mà không đem theo nha hoàn chứ Nô tỳ sẽ không ở lại đâu."

Tiểu thư nhà mình gần đây hay bị các tiểu thư viện khác lén chế nhạo, nếu giờ ra khỏi cửa còn không mang theo nha hoàn thì sau này tiểu thư sẽ bị các nàng coi thường. Bách Linh rất để tâm những chuyện này, tuyệt đối không muốn rời khỏi Tiêu Ngự nửa bước.

Tiêu Ngự không rảnh tranh luận với nàng, chỉ có thể mặc cho nàng đi theo. Hiện tại còn chưa biết bệnh dịch là bệnh gì, nhưng có vẻ không phải là bệnh hô hấp truyền nhiễm hay đậu mùa, nếu không sẽ không che giấu như vậy, chỉ nói là bệnh dịch.

Chỉ cần phòng ngừa cẩn thận thì sẽ không xảy ra chuyện lớn.

Tiêu Ngự ra ngoài, lên xe bảo phu xe chạy ra ngoại thành, "Chúng ta đến khu tạm trú của lưu dân, nhanh lên."

Phu xe đáp lời, phóng xe chạy thật nhanh hướng thẳng ra cổng thành.

Sắp đến khu tạm trú, Tiêu Ngự bảo phu xe ngừng lại, mình và Bách Linh xuống xe, dặn phu xe về phủ trước rồi hắn và Bách Linh đi bộ đến đó.

Đoàn người của Lý Phương Minh đã đến sớm một bước. Sắp đến cửa vùng tạm trú đã ngửi được mùi hôi thối nồng nặc, tất cả chịu không nổi lấy tay áo bịt mũi, trù trừ không dám vào.

Lý Phương Minh sai người gọi Hồ tri huyện đến, "Hồ đại nhân, ngươi là quan phụ mẫu của thành Hoài Thiên, mau đi điều tra tình hình rõ ràng. Bản quan cắm trại canh giữ bên ngoài, bản quan và các ngươi cùng tiến cùng lui. Mau tra xem đó là bệnh gì, các đại phu chẩn đoán thế nào, nhanh để về báo cáo với bản quan, bản quan còn liệu mà tìm cách. Đừng để bản quan thất vọng."

Hồ tri huyện thầm mắng chửi trong lòng. Hắn là quan phụ mẫu của thành Hoài Thiên, cũng là thuộc hạ của Lý Phương Minh, lão già này sợ chết lại muốn lãnh công, còn nói cái gì mà cắm trại canh giữ, cũng thật quang minh chính đại.

Nhưng hết cách rồi, lão ta họ Lý, mà hắn không dám không nghe lời người của Lý gia.

Hồ tri huyện bất khuất đáp lại, sắc mặt nghiêm trọng quay lại nhìn cánh cổng đơn sơ của khu tạm trú.

Nơi đó tỏa ra mùi khó ngửi, Hồ tri huyện sống lâu như vậy mà chưa từng ngửi được mùi gì kinh khủng đến thế. Lẽ nào là mùi vị của chết chóc Cánh cửa kia cứ như lằn ranh sinh tử, ngoài cửa là sống, bên trong là chết. Ánh đuốc lập lòe bên trong hắt ra cứ như cổng vào Địa Ngục tối tăm.

Hồ tri huyện quay lại nhìn các đại phu núp đằng sau hắn, nhất thời giận không chỗ phát tiết.

Lão già Lý Phương Minh chèn ép hắn thì thôi đi, những đại phu này là cái gì mà dám chắn trước mặt hắn

Hồ tri huyện thuận tay túm hai đại phu đẩy lên phía trước, lấy tay áo che mũi, trầm giọng nói, "Các ngươi dẫn đường trước đi!"

Hai đại phu nơm nớp lo sợ, đau khổ nhìn nhau, nhấc bước chân nặng tựa ngàn cân, đi về phía cửa.

"Có chuyện gì Các ngươi còn đứng đây làm chi" Một âm thanh mát lành như gió truyền đến từ phía sau, ở cái chốn hoang vu tối tăm sặc mùi chua thối buồn nôn, đang lúc mọi người tâm tình nặng nề không dám đối diện cánh cửa chết chóc, giọng nói thiếu niên kia không chỉ làm không gian bừng sáng lên một chút mà còn mang theo hơi thở thanh tân.

Mọi người liền dừng chân, quay đầu lại, cứ như đằng sau là vị đại nhân nào không thể không thấy. Chỉ cần có người có thể kéo dài thời gian, dù chỉ là nửa khắc trước lúc bước vào cánh cửa kia là họ đã vô cùng cảm kích rồi.

Vừa nhìn đã bất ngờ. Nghe tiếng nói tưởng là thiếu niên, không ngờ lại là một tiểu thư mặc chiếc váy màu thiên thanh chầm chậm bước đến.

Tiêu Ngự thấy cả đám người tụ tập trước cửa đột ngọt quay phắt lại nhìn mình, cũng sợ hết hồn, tự nhiên nhớ lại một câu chuyện ví von ở hiện đại. Hoa hướng dương vươn theo mặt trời mọc chuyển hướng từ đông sang tây, ngày hôm sau mặt trời lại mọc lên từ hướng đông thì hoa sẽ như thế nào Cả một rừng hướng hương đồng loạt quay đầu theo… Thật quá kinh dị.

Tiêu Ngự cười nói, "Chào buổi tối. Các ngươi cũng đến đây chẩn bệnh hả"

Người khác chưa nói, Lý Phương Minh vừa thấy Tiêu Ngự đã sợ đến nhảy dựng.

Tạ thế tử đích thân dặn không cho hắn tìm Phượng đại tiểu thư, nhưng Phượng đại tiểu thư lại xuất hiện ở đây, nếu để Tạ thế tử biết thì hắn phải giải thích thế nào!

Lý Phương Minh bước lên nói, "Phượng đại tiểu thư, trời đã tối rồi, ngươi còn ra đây làm gì Bộ lạc đường sao Đây không phải chỗ để chơi đùa, ta phái người hộ tống ngươi về."

Tiêu Ngự không biết chuyện Tạ Cảnh Tu dẫn mặt Lý Phương Minh, chỉ thấy Lý Phương Minh thân là Tri phủ mà đích thân đến thị sát khu bệnh dịch, không khỏi nảy sinh lòng tôn kính. Hắn biết quan viên phong kiến rất hay làm mưa làm gió trên đầu bách tính, một Tri phủ tứ phẩm mà có thể làm được như vầy đúng là hiếm thấy.

"Lý đại nhân đừng khách khí, ta nghe nói khu tạm trú bùng phát bệnh dịch nên muốn đến góp chút sức mọn." Tiêu Ngự mỉm cười, "Lý đại nhân là quan phụ mẫu thành Hoài Thiên nhưng không phải đại phu, có thể đến đây đã khiến người đời kính trọng lắm rồi. Chỉ là ngươi có đi vào cũng không giúp được gì, chẳng may nhiễm bệnh sẽ gây tổn thất cho thành Hoài Thiên, hãy ở ngoài chờ tin tức đi. Còn bệnh dịch, ta và các đại phu trong khu tạm trú sau khi điều tra rõ sẽ bẩm báo lại với đại nhân. Xin đại nhân thực hiện công tác chuẩn bị chu toàn, lúc đó có thể sẽ cần rất nhiều thuốc và nhân lực trợ giúp."

Nói rồi cúi đầu hành lễ, dẫn Bách Linh vào khu tạm trú.

Lý Phương Minh sợ run người. Vừa rồi hắn còn đang lo lắng không biết phải giải thích thế nào mới không bị Tạ thế tử trừng phạt, không ngờ đột nhiên được Phượng đại tiểu thư kính trọng như vậy.

Tất cả đồng loạt nhìn bóng người hơi gầy gò nhưng thanh thoát cao ráo kia. Hắn vững vàng bước thẳng đến cánh cửa Địa Ngục khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Phượng đại tiểu thư đi không giống một khuê các thế gia được giáo dưỡng chút nào. Tiểu thư khuê các chân chính bước đi nhẹ nhàng, dù trong lúc hành động mà vạt áo vẫn không lay động. Còn Phượng đại tiểu thư đi như dưới chân có gió, vạt áo tung bay, cứ như nam nhân.

Sao hắn có thể ung dung đi đến cánh cửa đó như vậy Lẽ nào hắn không cảm nhận được mùi vị tử vong tràn ngập hay sao

Hắn dựa vào đâu là có thể thong dong như vậy So với bọn họ sợ đến mức mém tè ra quần, đùn đẩy nhau đúng là chật vật không tả nổi.

Lý Phương Minh theo bản năng chạy theo, lại bị quản gia bên cạnh vội kéo lại.

"Lão gia, đừng đi vào đó." Quản gia bịt mũi miệng, nhíu mày nói.

Bên tai Lý Phương Minh vẫn còn vang vọng lời kính trọng của Phượng đại tiểu thư. Nói hắn khiến người ta kính nể, nói hắn chẳng may nhiễm bệnh sẽ là tổn thất của thành Hoài Thiên. Để hắn ở bên ngoài chờ rồi đi thẳng đến cánh cửa đó.

Lý Phương Minh xưa nay tự xưng là quan thanh liêm, vì dân đợi lệnh, tự nhận xứng đáng với kính yêu của bách tính. Nhưng hắn không nhận nổi một câu kính trọng của Phượng đại tiểu thư.

Được loại người như vậy kính trọng, ai mà dám nhận Đúng là đè gãy cả vai hắn rồi.

Tiêu Ngự dẫn Bách Linh bước qua cửa, liền đụng mặt Tần tiểu đại phu đang vội vã, vừa thấy hắn liền sợ chết khiếp, lo lắng đến trước mặt hắn.

"Sao ngươi lại tới đây!" Tần tiểu đại phu gấp đến nỗi quên cả kính ngữ, cũng không thẹn thùng như bình thường, tức tối giậm chân liên tục, "Ta đã bảo cha hồ đồ mất rồi, sao có thể để Lý tri phủ mời ngươi đến chứ! Ngươi cũng thật là, kêu đến cũng đến, ngươi có biết nơi này xảy ra chuyện gì không! Mau mau quay về đi! Về rồi lập tức thay y phục, khoảng thời gian này đừng nên ra khỏi cửa!" Tần tiểu đại phu hướng nội dễ xấu hổ hiếm khi thấy bừng bừng khí khái nam tử hán như vậy.

Tiêu Ngự mỉm cười, kéo tay Tần tiểu đại phu đi vào trong. Tần tiểu đại phu đứng hình, nhìn cánh tay thon dài đẹp đẽ kia, khí thế hùng hổ nháy mắt bay mất như bóng xì hơi, gương mặt thanh tú đỏ ửng, cả cái cổ cũng hồng lên.

45. Chương 45: Chữa Bệnh Dịch Tả

Editor: Vện

Tiêu Ngự theo Tần tiểu đại phu vào lều cỏ mà Tần lão đại phu đang chẩn bệnh, Tần lão đại phu vừa thấy hắn mặt liền hiện vẻ xấu hổ.

"Phượng đại tiểu thư, là lão phu suy nghĩ không chu toàn, lão phu không nên nhờ Lý tri phủ đưa ngươi đến." Tần lão đại phu cuống quýt bước đến, "Nơi này có ta và Tần Cánh là đủ rồi, Phượng đại tiểu thư mau về nhà đi, đừng để trưởng bối lo lắng."

Ông nghĩ y thuật của Phượng đại tiểu thư cao hơn các đại phu khác, có thể sẽ tìm ra cách đối phó tình hình dịch bệnh, nhưng lại quên mất hắn là thiên kim tiểu thư, không phải đại phu chân chính, nơi trung tâm dịch bệnh này cũng không phải là chỗ một thế gia khuê các nên đến.

Lại nghe Phượng đại tiểu thư nói, "Lý tri phủ không có mời ta, là ta tự đến."

Tần lão đại phu ngạc nhiên ra mặt, còn định khuyên tiếp, Tiêu Ngự nói, "Khoan nói chuyện đó, chúng ta hãy xem tình hình bệnh nhân trước đã. Người bệnh có những triệu chứng gì"

Tần lão đại phu thở dài, "Triệu chứng nhẹ thì nôn mửa, trướng bụng, tay chân lạnh, lưỡi đóng rêu trắng, mạch yếu. Nặng thì đi ngoài không ngừng, phân lỏng lại trong như nước vo gạo, mắt trũng sâu, mạch rất nhanh, có lúc co giật. Theo lão phu thì tám phần là bệnh dịch tả."

Tiêu Ngự trầm ngâm một lúc. Mắt trũng sâu là dấu hiệu bị mất nước, tay chân co giật là do mất cân bằng điện giải, kali và natri. Triệu chứng nghiêm trọng rồi, nếu không chữa trị kịp thời thì e không giữ được tính mạng.

"Không biết Tần lão đại phu định chữa trị thế nào" Tiêu Ngự hỏi.

Tần lão đại phu vuốt râu, "Người bị nhẹ thì cho xông lá cây đậu, giống như trị thương hàn, tay chân lạnh có thể cho uống canh nóng. Nặng thì cho dùng thuốc bổ tỳ thận và canh nhân sâm. Những cách này được ghi trong sách cổ, chỉ là..." Tần lão đại phu thở dài, "Hiệu quả không mấy khả quan. Người bệnh uống thuốc xong, có khỏi hẳn không chỉ có thể chờ nghe mệnh trời, huống chi mỗi ngày đều có người bị lây nhiễm, khó có thể phòng bị."

Tần tiểu đại phu cũng có chút thất vọng và chán nản.

Y thuật của Bảo Hòa đường bọn họ cũng xem như rất tốt rồi mà vẫn không trị dứt được ôn dịch. Bệnh nhân kéo tay hắn hỏi có thể chữa được không, hắn không dám nhìn vào mắt họ để trả lời có thể.

Tất cả đều phó mặc cho số phận, bọn họ đã rất cố gắng rồi.

Tần lão đại phu nhìn Tiêu Ngự, "Không biết Phượng đại tiểu thư có biện pháp nào không"

Tiêu Ngự nói, "Chỉ cần áp dụng đúng phương pháp thì ta cảm thấy có thể trị dứt dịch bệnh này."

Hai vị Tần đại phu cùng dùng ánh mắt sáng lập lòe nhìn hắn.

Phượng đại tiểu thư nói có thể trị dứt bệnh, bọn họ không hề bất ngờ, hắn chỉ đăm chiêu một hồi đã nghĩ ra được cách giải quyết. Tần lão đại phu nghĩ đến hắn ngay cũng vì niềm tin mù quáng này.

Tiêu Ngự nói, "Nhưng bệnh dịch tả diễn biến rất nhanh, chỉ ba người chúng ta thì không đủ. Chúng ta cần một lượng nhân thủ lớn, còn phải chuẩn bị nhiều vật phẩm khác. Vừa lúc Lý tri phủ và rất nhiều đại phu đang chờ ngoài cửa, nhất định phải nhờ họ sắp xếp."

"Lý tri phủ và những đại phu khác" Tần lão đại phu hơi nghi ngờ. Sau khi dịch bệnh bùng phát thì các đại phu trong khu tạm trú đều trốn về thành hết rồi, sao bây giờ lại tụ tập ngoài cửa

Tiêu Ngự gật đầu, "Ta ra ngoài tập hợp mọi người, phải chuẩn bị vài thứ nữa, lập tức chữa trị ngay, càng sớm càng ngăn được dịch bệnh lan tràn."

"Còn có thể ngăn được dịch bệnh lan tràn sao" Tần lão đại phu phấn chấn hẳn lên, "Phượng đại tiểu thư có phương pháp vẹn toàn vậy à" Trước đây bọn họ cũng đã sử dụng nhiều biện pháp phòng ngừa nhưng không ngăn được dịch bệnh lan ra khiến không biết bao nhiêu lưu dân nhiễm bệnh bỏ mình.

"Đúng vậy. Vẫn là câu nói kia, đây không phải là chuyện của một hai người, chúng ta cần rất nhiều nhân lực, thậm chí thôn dân toàn thành Hoài Thiên đều phải giúp sức." Tiêu Ngự nói.

Bệnh dịch tả do vi trùng Vibrio cholerae gây nhiễm trùng đường ruột, bệnh phát rất nhanh, dễ lây lan, nguồn nước, thức ăn và vật dụng là những thứ dễ bị lây nhiễm nhất. Lưu dân tạm trú không xa thành Hoài Thiên, phụ cận còn có mấy thôn trấn, có thể cũng đã bùng phát dịch bệnh, chỉ vì trong khu tạm trú có đại phu nên mới phát hiện kịp thời. Bây giờ không chỉ phải trị bệnh mà còn phải ngăn dịch bệnh lan tràn, dân chúng trong thành Hoài Thiên và các vùng lân cận phải làm công tác phòng ngừa ngay.

"Ta ra ngoài báo cáo tình hình với Lý tri phủ, còn phải nhờ nhân lực quan phủ chuẩn bị những thứ cần thiết nữa."

Tiêu Ngự nói rồi rời khỏi lều chẩn bệnh, đi ra cửa.

Quân của Lý Phương Minh đã đóng xong lều trại, chuẩn bị nghỉ chân lâu dài.

Dịch bệnh mà bùng phát cũng chẳng khác nào thiên tai, nếu lan tràn thì người cách xa ngàn dặm cũng có thể gục ngã. Một Tri phủ như hắn không thể gánh vác nổi, dù là người của Lý gia cũng không thể thoát nạn.

Nhất định phải chữa dứt dịch bệnh này.

Lý Phương Minh nhớ lại biểu hiện ung dung của Phượng đại tiểu thư, tâm tình bỗng chốc được an ủi. Thật buồn cười, tự nhiên hắn lại tin là đứa trẻ kia có thể đối phó với dịch bệnh đáng sợ thế này.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến liền, Lý Phương Minh lắc đầu tự giễu, bóng người kia chầm chậm bước ra từ cánh cửa tử thần.

Tiêu Ngự ra khỏi cửa, đám người xung quanh lập tức hoảng hốt lùi về sau, nhìn hắn cứ như nhìn hồng thủy mãnh thú.

Trình đại phu đằng sau nhíu mày. Tuy ông cũng sợ bệnh dịch mà không muốn vào nhưng những người này thật quá đáng, ông thấy xấu hổ vì đã kết giao với họ. Bình thường những đại phu này lớn lối kiêu ngạo, danh tiếng cũng vang dội, vậy mà giờ lại nhát như chuột, còn dùng cái biểu hiện yếu hèn đó làm tổn thương thiếu nữ can đảm dám vào trung tâm bệnh dịch.

Nhiệt huyết của Trình đại phu sôi sục, nhất thời ném luôn nỗi sợ bệnh dịch, tách khỏi mọi người đến chỗ Tiêu Ngự.

Ông cho rằng Phượng đại tiểu thư sẽ thấy khó xử. Một thiếu nữ thanh xuân lại bị người ta tránh như rắn rết, tâm hồn thiếu nữ trong sáng hơn nhiều người, con gái ông chỉ cần nói nặng một chút đã tủi thân khóc lóc rồi, huống hồ Phượng đại tiểu thư lại gặp phải cách đối xử thế này

Không ngờ Phượng đại tiểu thư vẫn cứ thản nhiên, còn gật đầu mỉm cười, tựa như rất hài lòng với biểu hiện của bọn họ.

Tiêu Ngự nói, "Sợ hãi bệnh dịch cũng coi như bức tường phòng thủ thứ nhất ngăn ngừa bệnh lây lan." Hoảng sợ là cách phòng ngự tốt nhất của con người, có thể khiến họ tránh khỏi thương vong, dịch bệnh cũng vậy.

"Nhưng phải biết cách phòng ngừa chính xác mới có thể đảm bảo an toàn cho mình, còn trừ bỏ được nỗi sợ không cần thiết." Tiêu Ngự bảo Bách Linh lấy áo choàng trắng và khăn che mặt trong hộp cứu thương, mở ra làm mẫu với mọi người.

Hiện tại hắn cần rất nhiều trợ thủ, tốt nhất là mọi người phải mặc áo phòng hộ và khăn che mặt mới được tiếp xúc với người bệnh, phải đảm bảo được an toàn của bản thân thì mới chữa được cho người ta. Đáng tiếc là hắn không có nhiều y phục, muốn tìm số lượng lớn thì phải nhờ Lý Phương Minh rồi.

Hắn đứng cạnh cửa, không đến gần đám người hoảng sợ nữa. Nói với Lý Phương Minh, "Lý đại nhân, Tần lão đại phu đã điều tra rõ, lần này là bùng phát dịch tả cấp tính."

"Bệnh dịch tả!"

"Ôi trời!"

Đám đại phu bùng nổ một trận ầm ĩ. Cái tên này nào có xa lạ, mỗi khi bùng phát dịch tả sẽ chết rất nhiều người, chỉ có một vài đại phu mới biết phương thuốc chữa trị.

Lan truyền nhanh như gió lốc, không bỏ sót ngóc ngách nào như u linh, khiến người ta khó có thể đề phòng.

"Không được không được, không thể đứng ngốc ở đây được!" Có đại phu vung tay lớn tiếng nói, "Chỗ này không an toàn! Chúng ta phải về thành ngay! Lý đại nhân là quý nhân, đừng ở cái chỗ nguy hiểm này nữa!"

"Triệu đại phu nói rất đúng! Lý đại nhân, bây giờ chúng ta mau quay về thành đi, đóng cổng thành không cho ai ra vào hết! Tuyệt đối không thể cho người mang dịch tả vào trong thành, nếu không sẽ xảy ra đại nạn! Chỉ cần chúng ta thu xếp khu tạm trú ổn thỏa là mọi người bình yên vô sự!"

Các đại phu hưởng ứng dồn dập, cùng khẩn cầu với Lý Phương Minh.

Tiêu Ngự nhíu mày, cất giọng, "Thứ cho ta nói thẳng, các ngươi có trốn trong thành cũng không thoát khỏi dịch tả lây lan đâu."

"Ngươi có ý gì Ngươi dám nguyền rủa chúng ta à!"

Triệu đại phu tức đỏ mặt, "Nha đầu này rõ ràng đang nói bậy bạ mê hoặc người khác, chỉ giỏi bắn tiếng đe dọa! Vừa rồi nàng đã vào khu tạm trú nên không thể vào thành được nữa! Nhất định là nàng sợ nên mới

nói linh tinh! Muốn bắt mọi người hoặc cùng ở lại đối mặt với nguy hiểm hoặc dẫn nàng về thành đó. Lý đại nhân, ngài phải xem xét kỹ càng!"

Lý Phương Minh do dự. Hắn cũng biết bệnh dịch tả, đúng như Triệu đại phu nói, nếu lây lan thì không ai cản được. Bây giờ bệnh dịch đang bị hạn chế trong vùng tạm trú, chỉ cần không ai vào thì sẽ không truyền nhiễm ra ngoài.

"Bệnh dịch tả không phải như các ngươi vẫn nghĩ." Tiêu Ngự lớn tiếng nói, "Lý đại nhân, ta ngờ là dịch bệnh không chỉ bùng phát trong khu tạm trú mà còn xuất hiện ở những thôn trấn lân cận nữa."

Con sông gần khu tạm trú và thôn trấn lân cận cũng bao quanh thành Hoài Thiên, là nguồn nước chung. Khu tạm trú bốc mùi ô uế vì không xử lý đúng cách bãi nôn và bài tiết, nếu nguồn nước bị ô nhiễm thì hậu quả khó lường.

"Toàn là nói bậy!" Triệu đại phu giận dữ giậm chân, "Rõ ràng vừa rồi ngươi anh hùng lắm mà, còn dám vào khu tạm trú, giờ lại nói quàng nói xiên chỉ để vào lại thành chứ gì. Để ngươi quay lại mới là chứa chấp mầm họa! Nếu Phượng đại tiểu thư thích làm anh hùng rơm sao không dũng cảm đến cùng, ở lại đồng sinh cộng tử với những lưu dân này luôn đi, chẳng phải sẽ lập được đại công đức hay sao!"

Bách Linh tức tối giậm chân, "Ngươi đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

Triệu đại phu giận tái mặt, còn muốn cãi lại, thình lình nghe từ xa có tiếng ai truyền đến. Một người cưỡi ngựa phóng tới, leo xuống quỳ dưới chân Lý Phương Minh, sắc mặt kinh hoàng bẩm báo, "Đại nhân! Không xong rồi! Nguyên lão Vương gia… Nguyên lão Vương gia mắc bệnh cấp tính! Thế tử gia bảo ta đi mời đại phu chẩn bệnh cho Nguyên lão Vương gia! Ngươi đã mang tất cả đại phu ra khỏi thành nên ta mới tìm đến đây."

Mọi người vừa nghe liên quan đến Nguyên lão Vương gia liền tỉnh hồn. Nếu được xem bệnh cho Nguyên lão Vương gia, chẳng những có cơ hội được lão Vương gia cất nhắc mà còn có thể mượn cơ hội thoát khỏi cái nơi xui xẻo này.

Các đại phu chen lấn tranh nhau nói, "Lý đại nhân, sức khỏe của Nguyên lão Vương gia quý hơn vàng bạc, không thể chậm trễ, hãy để chúng ta nhanh chóng về thành chẩn bệnh cho Nguyên lão Vương gia!"

Lý Phương Minh đương nhiên không dám trù trừ, đang muốn ra lệnh lại nghe Phượng đại tiểu thư hỏi, "Xin hỏi tiểu ca Bộ khoái, triệu chứng của Nguyên lão Vương gia thế nào"

Triệu đại phu cười lạnh, "Sao hả Phượng đại tiểu thư không phải muốn làm người tốt, ở lại ngoại thành cùng chống dịch tả với lưu dân sao Lẽ nào vừa nghe Nguyên lão Vương gia bị bệnh liền bỏ mặc những lưu dân kia"

Tiêu Ngự không thèm nhìn gã, chỉ chờ Bộ khoái trả lời.

Bộ khoái kia nghĩ ngợi, nói, "Hình như là ăn cái gì làm bụng yếu, nôn mửa và đi ngoài liên tục, có uống chút thuốc làm ấm bụng nhưng không có tác dụng."

Có mấy đại phu vừa nghe Bộ khoái trả lời xong liền thay đổi sắc mặt. Triệu đại phu cũng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nhìn Bộ khoái, lại nhìn Lý Phương Minh, chỉ không dám nhìn Phượng đại tiểu thư vừa rồi còn đối chọi gay gắt.

Triệu chứng như vậy, lại ngay lúc này, chỉ cần là đại phu có chút kiến thức sẽ nhìn ra vấn đề.

Lý Phương Minh không hiểu, gật đầu tính nói gì, lại nghe Phượng đại tiểu thư lên tiếng, "Quả nhiên. E là Nguyên lão Vương gia cũng nhiễm dịch tả rồi."

Đoàn người lập tức xôn xao, Lý Phương Minh hoảng hồn, mặt cắt không còn giọt máu.

Nguyên lão Vương gia đang ở nha môn Tri phủ, mà tất cả vợ con, gia quyến của hắn cũng đang ở trong tòa nhà đó!

Hắn tuyệt đối không muốn thấy Nguyên lão Vương gia hay bất cứ người nào của Lý gia xảy ra chuyện!

Không ngờ Nguyên lão Vương gia lại nhiễm bệnh cấp tính, Tiêu Ngự chỉ có thể tạm thời thay đổi sắp xếp. Hắn bảo Bách Linh lấy hai bộ áo choàng và khăn che mặt đưa cho Tần lão đại phu và Tần tiểu đại phu.

"Dặn bọn họ nhất định phải chú ý bản thân, không được uống nước, luôn giữ vệ sinh, nếu ăn phải ăn đồ được nấu chín." Tiêu Ngự dặn dò, Bách Linh gật đầu lia lịa.

"Mau mang đi đi, đi nhanh còn về, ta ở đây chờ ngươi."

Bách Linh thưa một tiếng, ôm y phục chạy vào cửa.

Tiêu Ngự đến chỗ Lý Phương Minh, bảo hắn thu xếp cho mình một chiếc xe ngựa.

"Bây giờ ta phải quay về khám cho Nguyên lão Vương gia, đại nhân cũng cùng về đi." Tiêu Ngự nói, "Bệnh dịch đã lan tràn vào trong thành rồi, kỳ thật cũng không biết có phải vốn từ trong thành khuếch tán ra ngoài không nữa. Nói chung hiện tại ngươi có ở lại đây cũng không làm được gì, sau khi về ta còn muốn nhờ ngươi bố cáo với bách tính toàn thành biện pháp phòng bệnh, còn phải chuẩn bị rất nhiều dụng cụ tiếp tế cho người bệnh, phải làm xong ngay trong đêm nay. Đúng rồi, ngươi dẫn những đại phu đây về nha môn luôn đi, gọi cả học trò của họ đến nữa, huấn luyện sơ cho họ, mọi người cần đồng tâm hiệp lực đối phó với bệnh dịch. Tất cả phải làm thật nhanh, tình hình bệnh dịch nguy cấp lắm rồi, đừng chần chừ nữa."

Mọi người trố mắt nhìn Phượng đại tiểu thư thản nhiên căn dặn Lý tri phủ từng chút một. Hắn đâu có giống đang nói chuyện với Tri phủ đại nhân, cứ như đang dặn dò thuộc hạ của mình mới đúng.

Nhưng không ai dám trái lời, Lý Phương Minh cũng đáp ứng. Vừa rồi bọn họ còn tranh cãi đỏ mặt tía tai, đúng là làm trò cười, sự thật đã chứng minh Phượng đại tiểu thư không hề nói bậy, hắn đã đúng, trong thành cũng không còn an toàn nữa.

Bách Linh vội vã chạy ra, Tiêu Ngự mang nàng lên xe ngựa, cấp tốc chạy về thành Hoài Thiên. Lý Phương Minh nóng nảy lệnh cho những đại phu kia lên xe, mình thì bỏ luôn kiệu, cưỡi ngựa phóng về thành, lòng như lửa đốt.

—o0o—

Tạ Cảnh Tu ngồi bên giường Nguyên lão Vương gia, nhìn ông sắc mặt tái nhợt nằm đó, không nén nổi mà thở ra. Cạnh giường đặt một thùng gỗ, bên trong toàn là thứ mà Nguyên lão Vương gia nôn ra.

Trong phòng phiêu tán thứ mùi khó ngửi, Tạ Cảnh Tu cứ như không cảm giác được. Y khoác áo lông cáo ngồi bên cạnh, bên trong mặc trường bào màu tím, trầm mặc không lên tiếng.

"Ọc… ọe…" Nguyên lão Vương gia đột ngột bật dậy, kéo thùng đến nôn vào. Tạ Cảnh Tu vươn tay vỗ nhẹ lưng Nguyên lão Vương gia, nhíu mày nhìn ra cửa.

Sao đại phu vẫn chưa đến

Nguyên lão Vương gia nôn xong, thấy dễ chịu hơn một chút. Ông lại nằm xuống, để Tạ Cảnh Tu cầm khăn tay lau miệng cho mình, yếu ớt cười nói, "Nếu lần này không bị bệnh chắc ta sẽ không được hưởng cái phúc tôn nhi đích thân hầu hạ đâu ha."

Tạ Cảnh Tu rũ mắt, "Tổ phụ, ngươi nhắm mắt dưỡng thần một lát đi, đại phu sắp đến rồi."

Y vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài dồn dập tiếng bước chân, tỳ nữ thông báo, "Đại phu đến, đại phu đên!"

Tạ Cảnh Tu nhìn ra, một đôi giày trắng thêu mây bước qua ngạch cửa. Y ngẩng đầu lên, thấy một thiếu niên tuấn tú vô cùng quen mắt. Hắn mặc trường bào lam nhạt, tay áo rộng thùng thình xắn đến khuỷu tay, mái tóc dài đen như mực buộc một cách quái dị, mấy sợi rũ xuống vai. Vòng eo nhỏ nhắn dẻo dai, vóc dáng cao ráo mà thanh thoát. Rõ ràng ăn mặc như thư sinh mà hành động cứ như hiệp khách giang hồ.

Thiếu niên cười với y, đi nhanh đến, ân cần hỏi, "Nguyên lão Vương gia thế nào rồi"

Gương mặt luôn luôn lạnh lùng bình tĩnh của Tạ Cảnh Tu lần đầu tiên nứt ra biểu hiện kinh ngạc.

"Phượng đại tiểu thư"

———

Hậu trường.

Bác sĩ Tiêu: Đã mặc đồ nam mà còn bị tưởng là nữ giả nam, nỗi khổ này có ai thấu không.

46. Chương 46: Động Viên Toàn Thể

Editor: Vện

"Ánh mắt của Thế tử gia thật tinh tường." Khóe miệng Tiêu Ngự giật giật, không để ý y nữa, bước nhanh đến chỗ Nguyên lão Vương gia.

"Lão tiên sinh thấy thế nào" Tiêu Ngự nhẹ giọng hỏi.

Nguyên lão Vương gia lắc đầu, cười nói, "Lão phu mạng lớn lắm, phải sống thêm mấy chục năm nữa, hiện tại không chết được đâu."

Tiêu Ngự cũng cười, hắn rất thích tính cách lạc quan hào hiệp của Nguyên lão Vương gia. Tiêu Ngự nhìn thứ nước bài tiết trong thùng gỗ, trong suốt như nước vo gạo, không còn nghi ngờ gì nữa, là bệnh dịch tả.

Nét mặt già nua của Nguyên lão Vương gia cũng thấy không được tự nhiên, Tiêu Ngự cười nói, "Là đại phu thì không kiêng kỵ gì cả, lão tiên sinh không phải tạo gánh nặng tâm lý."

Nguyên lão Vương gia cười, "Là lão phu nông cạn."

Tạ Cảnh Tu trầm mặc đứng một bên, nhìn thiếu niên trước mặt nhanh chóng viết đơn thuốc, đưa cho người hầu đi sắc thuốc, lại nhờ người dẫn hắn đến trù phòng.

Nếu không phải biết trước Phượng đại tiểu thư là nữ tử thì Tạ Cảnh Tu sẽ thật sự tin rằng người chín chắn trước mắt này đúng là một thiếu niên.

"Ngươi có chắc chắn chữa khỏi cho lão Vương gia không" Tạ Cảnh Tu đi theo hắn.

Tiêu Ngự gật đầu, "Triệu chứng của lão tiên sinh còn chưa trở nặng, nhất định sẽ trị hết."

Tạ Cảnh Tu không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng theo sau Tiêu Ngự.

Rất hiếm đại phu dám đảm bảo chắc chắn trị hết bệnh, ngay cả Thái y trong Thái y viện cũng không dễ dàng nói như vậy. Thái y viện có một phong tục, hễ cứ bệnh nặng là phải thảo luận khiến người ta lo lắng vô cùng, nếu trị hết thì lập được công, còn trị không hết lại bảo là mệnh trời không thể trái.

Còn một số đại phu biết chữa chết người sẽ bị trả thù nên không ai dám nói nhất định chữa khỏi bệnh, cứ nói nhát gừng để sau này không bị chỉ trích. Nếu chữa được thì không sao, còn lỡ trị không được có khi còn bị bắt giải lên quan phủ.

Không biết Phượng đại tiểu thư quá tự tin vào y thuật của mình hay là nghé con mới sinh không sợ cọp.

"Lão tiên sinh không sao đâu, Thế tử gia đừng lo lắng." Tạ Cảnh Tu nghe Phượng đại tiểu thư nói vậy, còn vô cùng tự nhiên vỗ vai y.

Cái này… là đang an ủi y sao Tạ Cảnh Tu hơi ngẩn người.

Đưa ra một lời bảo đảm trong phạm vi năng lực, không chỉ vì tự tin vào y thuật của mình mà còn muốn động viên thân nhân người bệnh. Tiêu Ngự đã quá quen với chuyện này.

Hắn liếc Thế tử gia vẫn rập khuôn theo sau mình, so với lần trước cao ngạo lạnh lùng mà uy nghiêm, lúc này Tạ Cảnh Tu lại không tỏa ra khí thế bức người nữa.

Không lẽ vì sợ Nguyên lão Vương gia xảy ra chuyện mà ký thác mọi hy vọng vào đại phu Tiêu Ngự chỉ có thể lý giải như vậy. Tuy thanh niên này không thể hiện biểu cảm gì, nhưng nếu không lo lắng thì sẽ không đi theo hắn như vầy, Tiêu Ngự mới tốt bụng an ủi y.

Hai tỳ nữ gấp rút chạy đến, hành lễ với hai người rồi đi về hướng phòng của Nguyên lão Vương gia.

Tiêu Ngự giật mình, gọi các nàng lại.

"Các ngươi tính làm gì"

Hai tỳ nữ nhìn nhau, cung kính trả lời, "Nô tỳ muốn đi dọn dẹp thùng gỗ."

Tiêu Ngự lắc đầu, "Đừng đụng đến nó, để ta về dọn cho." Bài tiết của bệnh nhân bị dịch tả phải được khử trùng trước khi xử lý, nếu không rất dễ lây nhiễm.

Hai tỳ nữ hết sức kinh ngạc, Phượng đại tiểu thư muốn tự mình dọn dẹp thùng gỗ Hai người nhìn Tạ thế tử đứng cạnh Phượng đại tiểu thư, lại nhìn nhau, ngầm hiểu ý.

Tiêu Ngự lại nói, "Các ngươi không chỉ không được đến gần mà phải tạm thời cấm không cho ai ra vào viện tử của Nguyên lão Vương gia." Cần nghiêm ngặt cách ly người bị dịch tả, ngăn ngừa truyền nhiễm. Lưu dân đã được bố trí khu tạm trú nên tạm thời không lo. Thôn trấn xung quanh và bên trong thành Hoài Thiên mới thực sự là khu vực nguy hiểm.

Hai tỳ nữ hơi chần chừ. Phượng đại tiểu thư đã giành mất việc hầu hạ Nguyên lão Vương gia thì thôi, chẳng lẽ còn muốn ôm đồm hết mọi chuyện trong viện tử của Nguyên lão Vương gia Nếu Tri phủ đại nhân biết thì sao các nàng gánh nổi.

Tiêu Ngự biết các nàng lo sợ, quay lại nhìn Tạ Cảnh Tu, "Thế tử gia, ngươi nói gì đi, ta làm vậy là có lý do của ta, mong ngươi hiểu mà giúp sức."

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, lệnh cho hai tỳ nữ, "Truyền lời của Phượng đại tiểu thư cho quản gia đi."

Bấy giờ hai tỳ nữ mới thưa, hành lễ lui xuống.

Hơn phân nửa là Phượng đại tiểu thư muốn thể hiện với Tạ thế tử rằng mình có đức có tài, để Tạ thế tử chú ý đến mình. Dù gì cũng là dòng dõi của phủ Nguyên Vương, Tạ thế tử còn là nhân tài, chút mưu kế tiếp cận này đều là thủ đoạn thường thấy ở hậu viện.

Hai tỳ nữ kia nghĩ gì, trong lòng Tạ Cảnh Tu đều rõ hết. Thủ đoạn ở hậu viện, y là người rành hơn ai hết, đã sớm không còn ngạc nhiên nữa.

Tiêu Ngự tiếp tục đi đến trù phòng, Tạ Cảnh Tu hơi ngập ngừng, rồi vẫn cứ theo sau hắn.

Tiêu Ngự quay lại nhìn, bất đắc dĩ nói, "Tạ thế tử không cần phải theo ta, ta nhất định chữa khỏi cho Nguyên lão Vương gia mà. Ta còn nhiều việc phải làm lắm, Tạ thế tử hãy về trông coi lão Vương gia đi. Người bệnh như ông rất khó chịu, có ngươi ở đó sẽ đỡ được phần nào."

Ý trong ý ngoài đều là chê y vướng víu.

Tạ Cảnh Tu nhếch môi, làm như không nghe thấy.

Tiêu Ngự hết cách, chỉ đành mặc kệ y. Đến lúc vào trù phòng nghi ngút khói bụi, công tử đây chịu không nổi sẽ tự đi thôi.

Hai người đi thẳng đến trù phòng trong nha môn, Lý Phương Minh và các đại phu đã chờ sẵn ở đó.

Lúc Bách Linh truyền lời của Phượng đại tiểu thư, bảo bọn họ chờ ở trù phòng, ai cũng cảm thấy hết sức hoang đường.

Không phải muốn chữa bệnh dịch tả sao Trị trong trù phòng hả Đùa cái gì thế!

Có điều bây giờ không đại phu nào dám đến gặp Nguyên lão Vương gia, trù phòng thì trù phòng, còn đỡ hơn để họ lại khu tạm trú.

Tiêu Ngự vừa bước vào, đám người nhao nhao lập tức yên tĩnh, đồng loạt nhìn hắn.

Lúc thấy rõ Phượng đại tiểu thư đang giả dạng thiếu niên, phía sau hắn còn có Nguyên Vương thế tử, nhất thời ai cũng kinh ngạc, lại chẳng hiểu gì cả.

Nếu bình thường, khuê tú nhà ai mà có thể móc nối quan hệ với Tạ thế tử thì lập tức sẽ thành tin tức chấn động thành Hoài Thiên rồi. Nhưng bây giờ mạng người quan trọng hơn, ai còn đi săm soi mấy thứ lễ nghi đồ bỏ kia nữa Huống chi Phượng đại tiểu thư khiến người ta rất khó xem hắn như tiểu thư mà đối đãi, một thân nam trang của hắn không khiến người ta thấy phản cảm, trái lại còn cảm giác hắn vốn nên như vậy.

Lý Phương Minh cung kính hành lễ với Tạ Cảnh Tu trước rồi mới nhìn Tiêu Ngự.

"Phượng đại tiểu thư, sao ngươi lại ăn mặc như vầy Mời ngươi đến chữa bệnh đã là liều lĩnh lắm rồi, sao tiểu thư còn đường đột như vậy" Lý Phương Minh vẫn còn nhớ vị Thế tử gia lạnh lùng này cố ý dặn hắn không được mời Phượng đại tiểu thư, khó đảm bảo y không có ý đồ gì với Phượng đại tiểu thư.

Bây giờ Phượng đại tiểu thư không chỉ muốn chữa bệnh mà còn ăn mặc như nam tử, tay áo xắn cao, mặt thì để lộ, cứ như vậy mà đi qua đi lại trước mắt bao nhiêu đại phu. Nếu Tạ thế tử thật sự để ý đến hắn thì sao lại không có biểu hiện gì hết vậy Tốt xấu gì cũng phải đội mũ mạng chứ, có nam nhân nào muốn dung mạo nữ nhân của mình bị người ngoài trông thấy đâu. Lý Phương Minh sốt sắng, liên tiếp bảo Tiêu Ngự đi thay y phục.

Tiêu Ngự không kiên nhẫn cắt lời hắn, "Lý tri phủ đừng vội, mạng người quan trọng hay mặt mũi quan trọng"

Lý Phương Minh cứng họng, mặt trầm xuống. Hắn đường đường là một Tri phủ tứ phẩm mà bị một nha đầu xoay như chong chóng! Nhưng lại nhìn Tạ thế tử trầm mặc theo sau Tiêu Ngự, Lý Phương Minh chỉ có thể nuốt bất mãn xuống bụng.

Phượng đại tiểu thư này cũng thật thủ đoạn, Tạ thế tử đến thành Hoài Thiên chưa lâu đã bị hớt tay trên rồi.

Tiêu Ngự không quan tâm người khác nghĩ gì, nhưng hắn cũng nhận ra Tạ Cảnh Tu rất có giá trị sử dụng. Hắn vào trù phòng, đứng trước bàn thái rau, tư thế như mấy vị chủ tịch trong phòng hội nghị, vỗ bàn một cái, nói với mọi người, "Tình hình lây lan có vẻ nghiêm trọng, như ta đã từng nói. Việc chữa trị thì ta có kinh nghiệm hơn các vị một chút, bởi vậy mới mặt dày mở cuộc thảo luận ở đây, ta sẽ nói phương pháp chữa trị của mình và nghe ý kiến từ các vị đại phu. Chúng ta phải xác định được biện pháp hiệu quả nhất rồi nhanh chóng diệt trừ bệnh dịch."

Mở cuộc họp ở nơi trù phòng lửa cháy bập bùng như vầy, nhìn hơi buồn cười. Không chờ những người kia phát biểu, Tiêu Ngự vừa dứt lời đã có một quản gia chạy vào, hoảng hốt báo với Lý Phương Minh, "Đại nhân, không ổn rồi, phu nhân phát bệnh nặng! Đại nhân mau phái đại phu qua xem đi!"

"Cái gì!" Lý Phương Minh vội đến sứt đầu mẻ trán.

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn, lại có một nô bộc thở hồng hộc chạy vào truyền lời, "Lão gia, trong nhà Hồ tri huyện có người phát bệnh nặng, hắn nghe nói lão gia đã gom hết đại phu về quý phủ nên phái người đến xin mời một đại phu đi xem."

Tin cấp báo liên tiếp như giọt nước lạnh nhỏ vào dầu sôi, trù phòng sôi sục. Các vị đại phu miễn cưỡng giữ bình tĩnh bây giờ không kiềm chế được nữa.

Cái gọi là phát bệnh nặng, tất cả mọi người đều đã rõ, ôn dịch đã lan tràn khắp nơi rồi.

Tấn công dồn dập làm người ta không thể thở kịp. Đây chính là chỗ đáng sợ của bệnh dịch.

"Vô dụng, vô dụng thôi." Có mấy đại phu bạc đầu lắc đầu liên tục, "Ôn dịch đã lan truyền, giờ chỉ còn trông vào ý trời. Ý trời đã định."

Dịch bệnh không biết phát sinh từ đâu bạo phát mạnh mẽ trong đêm đó, nó lượn lờ khắp nơi, không do dự thu hồi những sinh mệnh tay không tấc sắt. Bủa vây khắp chốn, không còn lối thoát.

Nếu ôn dịch đã lan tràn ra ngoài thì giờ chết đã điểm, các vị thần đã nổi giận.

Đây là phán xét của trời cao, vì phàm nhân mắc sai lầm nên mới bị thượng thiên trừng phạt. Bọn họ chỉ là những đại phu tầm thường, làm sao chống lại ý trời đây

Kinh hoàng qua đi, mọi người chỉ còn lại chán nản. Lúc bọn họ muốn trốn từ khu tạm trú về thành thì trong thành đã không còn an toàn nữa rồi, giống như có một tấm lưới vô hình bao vây tất cả. Bây giờ có hoảng sợ cũng dư thừa, nhóm lão đại phu nói đúng, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

"Các ngươi sai rồi, ý trời không phải như thế."

Âm thanh thiếu niên trong trẻo đột ngột vang lên trên đầu mọi người, tiếng huyên náo và tiếng thở dài dần lắng xuống, chỉ thấy Phượng đại tiểu thư bước đến tủ bếp, cầm lọ muối và lọ đường ra, đặt mạnh xuống bàn.

"Trời có đức hiếu sinh, thượng thiên chưa bao giờ xem thường sinh mạng người dân! Tần lão đại phu và Tần tiểu đại phu còn đang chữa trị trong khu tạm trú, ngày đêm không nghỉ! Các ngươi đã không muốn cứu viện thì thôi, đừng ở đây dùng ý trời để bao biện cho mình!" Đôi mắt sáng ngời của Tiêu Ngự quét một lượt tất cả, mặt lộ vẻ tức giận, cao giọng nói.

"Ngươi, ngươi đừng có ở đây làm bộ làm tịch, Tần lão đại phu ở lại khu tạm trú, còn ngươi, không phải cũng quay về thành sao Ngươi có tư cách gì vung tay múa chân với chúng ta chứ!" Triệu đại phu giận dữ.

Tiêu Ngự lạnh lùng nói, "Ta không vung tay múa chân với các ngươi. Ta đã nghĩ chúng ta đều là người cùng ngành, còn muốn mượn sức chư vị chống đỡ bệnh dịch, bây giờ nhìn lại, dường như ta đã sai rồi. Loại người gặp chuyện chỉ biết than trời trách đất căn bản không làm được việc lớn, đừng nói cùng làm đại sự." Hắn nhìn Lý Phương Minh, "Xin Tri phủ đại nhân tập hợp tất cả người hầu trong phủ đến đây. Bệnh dịch lan tràn quá nhanh, ta không muốn cãi cọ với đám người này nữa, hãy gọi những ai tình nguyện đến đây. Tất cả phải nghe ta chỉ huy, làm theo yêu cầu của ta. Bất luận thành bại thế nào, hậu quả một mình ta gánh hết!" Hắn nói xong, cầm bình nước mang theo đặt cái rầm xuống bàn làm Lý Phương Minh hết hồn.

Trình đại phu nhìn thiếu niên trước mắt, môi mấp máy muốn lên tiếng, lòng bàn tay nặng nề bấu chặt.

Đại phu nào lúc mới học cũng ảo tưởng mình có thể trở thành thần y như Hoa Đà, thấu hiểu âm dương, định đoạt sinh tử, thành thạo tất cả các chứng bệnh. Nhưng hiện thực thì nào được như vậy, không ai chịu nổi sức nặng của mạng người, đối với thân nhân đang lo lắng, họ chẳng thể thốt ra một lời bảo đảm chứ đừng bảo một mình gánh hết sống chết của ngàn vạn con người. Đây là trận đấu sinh tử chứ không phải thuận miệng nói qua loa.

Cái gì mà bất luận thành bại thì hậu quả do hắn gánh hết, thiếu niên này… quá ngông cuồng, điên đến buồn cười, điên đến mức… khiến người ta mong đợi.

Ông đã từng chứng kiến Phượng đại tiểu thư làm ra kỳ tích, lần này, nếu thật sự có thể diệt trừ bệnh dịch thì tin hắn lần nữa cũng có sao đâu Nếu thất bại… thì lời nói ngông cuồng "hậu quả một mình ta gánh hết" thật sự khiến người ta an tâm không ít.

Nếu kết quả cuối cùng là bó tay chịu chết thì người phải xấu hổ và hoảng sợ chính là Phượng đại tiểu thư…

Trình đại phu vừa tự khinh bỉ suy nghĩ đê tiện của mình, vừa không tự chủ mà bước đến bên cạnh Phượng đại tiểu thư.

"Tại hạ, nguyện ý nghe Phượng đại tiểu thư sai phái." Trình đại phu ấp úng hành lễ.

Tiêu Ngự cười với ông, "Trình đại phu không cần đa lễ, còn rất nhiều chỗ cần tài y thuật của ngươi."

Trình đại phu không dám nhận. Lúc này Lý Phương Minh đã ra ngoài triệu tập người hầu theo lệnh Tạ thế tử. Toàn bộ người hầu của nha môn Tri phủ cộng lại cũng phải đến hai, ba trăm, muốn triệu tập hết phải tốn chút công sức.

Tiêu Ngự đặt lọ muối và lọ đường cạnh nhau, lấy một cái cân nhỏ đong khối lượng bù nước.

Bệch dịch tả gây nôn mửa và đi ngoài liên tục khiến mất nước rất nhiều và mất cân bằng điện giải, bởi vậy then chốt là phải kịp thời bổ sung nước và chất điện giải.

Triệu chứng của Nguyên lão Vương gia còn nhẹ nên chỉ cần bổ sung nước và chất điện giải, lại uống thêm thuốc Đông y đặc trị là có thể khắc chế bệnh.

Trù phòng lại xôn xao, các đại phu vừa bị Tiêu Ngự mắng thẳng vào mặt không dám làm càn nữa, cũng không tiện hỏi Tiêu Ngự đang làm gì, chỉ tụm năm tụm bảy thấp giọng bàn tán.

Tiêu Ngự ước tính tỉ lệ muối và đường, bỏ vào nước đun sôi để nguội, lấy thìa múc ra nếm thử, mùi vị thích hợp để bù khoáng rồi.

Hắn đổ nồi nước đã pha vào bình, cầm ra ngoài. Đi mấy bước mới phát hiện Tạ Cảnh Tu vẫn ngồi bất động như tượng Phật trên ghế chủ vị, lòng thầm nghĩ hình như vừa rồi y đã chống lưng giúp mình, lại nhìn gương mặt lạnh nhạt không cảm xúc kia, Tiêu Ngự thấy chắc hắn tự mình đa tình thôi.

Hắn nhoẻn cười, báo với Tạ Cảnh Tu, "Đi thôi, về chữa bệnh cho lão tiên sinh."

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, im lặng đứng lên đến trước mặt hắn, vén màn đi ra, Tiêu Ngự cũng bước theo.

Chờ hai người đi xa, các đại phu trong trù phòng lại bắt đầu nhốn nháo.

"Dung dịch muối và đường có thể chữa bệnh dịch tả hả Đây là phương pháp của môn phái nào vậy"

"Chắc là nha đầu này làm bậy rồi"

"Phượng đại tiểu thư có bao giờ làm bậy đâu, không phải lần nào cũng cứu được sao!"

"..."

Tiêu Ngự đương nhiên không biết những người kia nghị luận cái gì sau lưng mình, cùng Tạ Cảnh Tu về phòng của Nguyên lão Vương gia.

Hắn đặt bình nước vào tay Nguyên lão Vương gia, cười nói, "Lão tiên sinh cố gắng uống hết bình nước này đi, không được chừa lại, chẳng mấy chốc sẽ hết bệnh."

Nguyên lão Vương gia nhìn Phượng đại tiểu thư đứng bên giường mỉm cười dịu dàng và tôn nhi của mình sau lưng hắn, quả là một đôi trai tài gái sắc, hết sức xứng đôi. Chỉ là Phượng đại tiểu thư ăn mặc kỳ cục quá.

Ông nếm một ngụm, không nhịn được bật cười, "Nha đầu, ngươi tự thân vào trù phòng pha nước đường cho lão phu đó hả Tay nghề cần luyện tập nhiều hơn đấy."

Tiêu Ngự cũng cười, "Lão tiên sinh gắng chịu đựng đi, chờ khỏe rồi ta sẽ nấu cho ngươi một đại tiệc thịnh soạn để bồi bổ."

Đang nói chuyện, ngoài sân có ai hô hoán, nói là Lý tri phủ đã triệu tập đủ người rồi. Tiêu Ngự cáo từ Nguyên lão Vương gia, Nguyên lão Vương gia nói Tạ Cảnh Tu, "Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh đi cùng Phượng đại tiểu thư đi."

Tạ Cảnh Tu, "..." Tuy nhíu mày nhưng vẫn lặng lẽ đi theo.

Đến trù phòng, chỉ thấy trước sân đầy ắp người, mặt ai cũng lộ vẻ hoang mang.

Trong trù phòng chỉ chứa được mười mấy người quản sự và quản gia và các đại phu, may mà nha môn Tri phủ quá rộng, nếu không sẽ không đủ chỗ cho họ.

Tiêu Ngự bước lên vị trí cao nhất, Lý Phương Minh thấy Thế tử gia lẽo đẽo theo sau Phượng đại tiểu thư như cái đuôi nhỏ, càng ngày càng xác định Thế tử gia có tình ý với hắn, càng không dám thất lễ với Tiêu Ngự, mau chóng chấn chỉnh trật tự, bảo mọi người yên lặng.

Tiêu Ngự không nói lời thừa, vào thẳng vấn đề, "Ta tin là Tri phủ đại nhân đã nói rõ với chư vị về tình hình dịch bệnh. Tuy dịch bệnh diễn biến quá nhanh nhưng may là được phát hiện sớm, chỉ cần xử lý kịp thời sẽ không khuếch tán quy mô lớn. Bây giờ có rất nhiều việc cần chư vị chung tay góp sức. Đầu tiên là phải cách ly người bệnh, ngăn chặn lây nhiễm."

Hắn vừa dứt lời, các đại phu lập tức xuýt xoa. Nói đi nói lại là vẫn muốn xa lánh người bệnh. Tình hình trước đó cũng vậy mà, dồn tất cả bệnh nhân vào một chỗ, cho ăn cơm uống thuốc, có vượt qua được hay không phải trông vào số mạng có lớn không. Phượng đại tiểu thư dùng lời ngay lẽ phải khiển trách họ một trận, còn tưởng tốt đẹp lắm.

Tiêu Ngự làm như không nghe thấy dị nghị, nói tiếp, "Toàn bộ vật dụng của bệnh nhân không được đem ra ngoài khu cách ly, chất bài tiết càng phải được khử trùng. Những ai muốn vào khu cách ly chăm sóc và chữa trị đều phải chuẩn bị công tác phòng hộ cẩn thận, mặc y phục riêng, bịt kín mũi và miệng, sau khi tiếp xúc với bệnh nhân phải rửa tay đúng quy trình, chốc nữa ta sẽ chỉ mọi người. Lúc ra khỏi khu cách ly phải thay y phục ngay, thu tất cả mớ y phục đó đi thiêu hủy, không được sử dụng lại. Người chăm sóc bắt buộc phải giữ an toàn cho bản thân rồi mới tính đến chuyện chăm nom người bệnh."

Chẳng trách hắn lại mặc thứ trang phục nam kỳ cục như vậy, thì ra đã đổi y phục sau khi rời khỏi khu tạm trú. Tạ Cảnh Tu đứng sau Tiêu Ngự một bước, mắt khẽ liếc qua đánh giá hắn rồi thu về rất nhanh.

Những lời này làm những người hầu bị triệu tập an tâm không ít. Bọn họ đều bán mình hầu hạ cho Lý gia, nếu Lý tri phủ muốn đẩy bọn họ ra thí mạng để lập công thì họ cũng không thể phản kháng. Nhưng ít ra thiếu niên địa vị dường như rất cao này còn nghĩ cho họ, nói họ trước hết phải đảm bảo an toàn cho bản thân mình.

Có đại phu lên tiếng, "Phượng đại tiểu thư nói phải cách ly, nhưng phải làm sao mới cách ly được người trong thành"

Lại có người nói, "Lúc trước bên ngoài chỉ là vùng hoang vu, bây giờ có khu tạm trú cho lưu dân cũng tiện, đẩy hết người bệnh vào đó là được rồi."

"Tuyệt đối không được." Tiêu Ngự nghiêm khắc nói, "Không thể để bệnh nhân cảm thấy mình bị vứt bỏ, nếu không họ sẽ không phối hợp. Phải để bệnh nhân chủ động ra khỏi nhà mà vào khu cách ly để được trị liệu, tuy có sẵn khu tạm trú nhưng sẽ khiến bệnh nhân nảy sinh tâm lý chống đối."

"Cái gì cũng không được, Phượng đại tiểu thư muốn phải làm gì bây giờ! Rốt cuộc phải cách ly ở đâu." Có người cười châm chọc, lớn tiếng nói.

Tiêu Ngự quét mắt nhìn đám đông, tìm bóng dáng Bách Linh.

Bách Linh gật đầu với hắn, bước ra nói, "Nếu tiểu thư nhà ta nói phải cách ly người bệnh để trị liệu, tất đã chuẩn bị nơi chốn sẵn rồi. Ở ngoại thành có một thôn trang của Phượng gia, tiểu thư đã sắp xếp làm khu cách ly."

Thôn trang của Phượng gia Phượng đại tiểu thư lấy thôn trang của chính nhà mình làm khu cách ly Đám người còn muốn chế giễu hai mặt nhìn nhau, đồng loạt câm nín.

Tiêu Ngự cũng hơi yên tâm. Hắn biết Phượng gia sẽ không chủ động lấy thôn trang của mình làm khu cách ly, nên hắn mới để Bách Linh đi tìm Chu Chiêu, nhờ gã dùng danh nghĩa của Phượng đại tiểu thư uy hiếp trang chủ. E là trang chủ sẽ đi cáo trạng với Tam lão phu nhân, nhưng đó là chuyện sau này, để sau này rồi tính.

"Đó chỉ là bước thứ nhất, bước thứ hai là trị liệu. Bệnh dịch tả do vi trùng dịch tả gây ra, nó là vi sinh vật làm nhiễm trùng đường ruột, khiến các chỉ số sinh hóa trong cơ thể mất cân bằng, biểu hiện đó là nôn mửa và tiêu chảy. Thổ tả cấp tính khiến cơ thể mất rất nhiều nước và các chất duy trì cân bằng, đến một lúc nhất định sẽ khiến người bệnh tử vong. Bởi vậy, muốn khắc chế bệnh dịch này, phải bổ sung thật nhiều nước và chất điện giải… không hiểu cũng không sao, tức là phải lấy một số lượng nhất định muối và đường pha vào nước, ta sẽ chỉ mọi người cách pha chế dung dịch. Phải cho tất cả bệnh nhân uống dung dịch bù khoáng để bổ sung những chất đã mất. Lại dựa vào phương thuốc của Tần lão đại phu để trị tận gốc, phần lớn bệnh nhân chắc chắn sẽ hồi phục."

"Ngoài ra, muốn ngăn chặn dịch bệnh lây lan, phải nhắc nhở bách tính toàn thành chú ý. Không được uống nước lã, thức ăn phải nấu thật chín, giữ vệ sinh tay chân, nếu phát hiện có người mắc bệnh phải thông báo với nha môn ngay để hộ tống họ từ nhà đến khu cách ly. Ta sẽ viết ra giấy những điều cần lưu ý, nhờ Tri phủ đại nhân thông báo với bách tính toàn thành."

Mọi người đều tập trung lắng nghe, Tiêu Ngự thở ra một hơi, nói tiếp, "Còn một chuyện nữa, vì vi trùng dịch tả vẫn tồn tại trong bài tiết của người bệnh nên tất cả bài tiết phải được khử trùng nghiêm ngặt, không được vứt hay đổ tùy tiện. Tro than có thể khử trùng. Vậy nên ta cần một nhóm người đi thu nhặt tro than,

đổ vào đống bài tiết của người bệnh, trộn khoảng một canh giờ rồi mới được đem đi xử lý. Chút nữa ta sẽ làm mẫu cho mọi người xem, xin mọi người chú ý học theo."

Tiêu Ngự giảng giải xong, liền nhờ Lý Phương Minh cho người đi thực hiện từng yêu cầu của mình. Thu nhặt tro than, chuẩn bị y phục phòng hộ và khăn che mặt, pha chế dung dịch, nhiệt tình của mọi người bị Tiêu Ngự khơi dậy, khung cảnh hừng hực khí thế.

Chờ đến lúc Phượng đại tiểu thư đích thân làm mẫu cách xử lý bài tiết, mọi người mới biết Phượng đại tiểu thư không nói đùa.

Tiêu Ngự xắn tay áo, cầm cái muôi nửa quả bầu hồ lô chứa tro than đổ vào thùng gỗ đựng vật bài tiết, giải thích, "Nửa thùng bài tiết thì dùng nửa muôi tro than, đổ vào rồi khuấy." Hắn cầm cái chày gỗ nhúng vào khuấy đảo, thứ mùi tanh tưởi lập tức bốc lên, hun cho nhóm người được phân công "học tập" choáng váng.

Bình thường người hầu dọn thùng gỗ chỉ cọ rửa thật nhanh cho xong, giờ mới thấy mình hiểu biết nông cạn. Ai mà ngờ một thiên kim khuê các như Phượng đại tiểu thư lại không hề do dự đi làm cái việc thấp hèn bẩn thỉu này.

47. Chương 47: Góc Nhìn Của Thẳng Nam

Editor: Vện

Tiêu Ngự đi đến nhìn mọi người. Mũi miệng hắn đã bị khăn che mất, càng khiến đôi mắt trong veo thêm sáng ngời.

"Cách này rất bẩn và tốn sức nhưng mọi người không được làm qua loa." Tiêu Ngự nói, "Đây là bước mấu chốt để khắc chế bệnh lây lan, nhiệm vụ của mọi người vô cùng quan trọng, nhất định phải giữ vững tinh thần để đối phó với mọi tình huống." Tiêu Ngự sợ họ làm qua quýt cho xong, nếu vậy thì mọi công sức đều uổng phí.

Đám người hầu đứng thành vòng tròn vội vã hưởng ứng, cam đoan sẽ không lười biếng.

Tiêu Ngự gật đầu, "Trời cũng sắp sáng, đêm nay mọi người đã cực khổ rồi. Tất cả hãy về ngủ một giấc thật ngon, sáng mai sẽ chính thức bắt đầu."

Ở trù phòng, các tỳ nữ thức trắng đêm pha chế dung dịch bù khoáng và may y phục phòng hộ, ai cũng có nhiệm vụ của mình.

Chỉ bằng những người hầu không biết cái gì mà muốn chống chọi với bệnh dịch, Tiêu Ngự ngẫm nghĩ, thấy thật ảo tưởng. Nhưng bây giờ chính hắn đang chỉ huy họ, còn vô cùng tin tưởng vào họ.

Điều cần nhất để đối phó với dịch bệnh chính là đồng tâm hiệp lực. Hắn nhìn thấy được vinh dự trong ánh mắt những người hầu lóng ngóng này.

Khi đối mặt với nỗi sợ, không phải ai cũng chỉ biết trốn tránh tìm đường sống cho mình, có nhiều người biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn quyết chí tiến lên. Khế ước bán thân của những người này đều nằm trong tay chủ, họ chỉ có thể dựa vào chính sức lực của mình để đối phó với dịch bệnh, họ cũng tự hào vì điều đó.

Dù họ không sánh được với các đại phu chuyên nghiệp nhưng còn đáng tin hơn bọn người ham hư danh.

"Sáng mai ta sẽ làm cùng mọi người, khi tất cả đã thuộc quy trình thì sau này phải nhờ vào mọi người rồi." Tiêu Ngự nói.

Một phụ nhân gầy gò lúng túng lên tiếng, "Đại, Đại tiểu thư sao có thể làm những việc này được. Bọn ta nhìn nãy giờ là hiểu rồi."

Tiêu Ngự cười nói, "Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp. Đây là đang tu dưỡng công đức đó, ai chậm trễ sẽ bị thua thiệt." Đùa cho đám người hầu chất phác bật cười.

Tiêu Ngự lại dặn dò mấy câu rồi mới tìm phòng thay thường phục.

Mọi người nhìn bóng hắn biến mất sau cửa, cũng tản đi thay đồ nghỉ ngơi.

"Chúng ta đã gặp nhiều phu nhân và tiểu thư theo Phật nhưng không ai thiện tâm như Phượng đại tiểu thư cả." Hai phụ nhân vừa thay y phục vừa nhỏ giọng nói.

Các nàng đã thấy quá nhiều thủ đoạn đấu đá nơi hậu viện, đã chẳng còn ngạc nhiên với các phu nhân, tiểu thư thế gia lòng dạ đen tối, các nàng chưa từng gặp một thiên kim nào như Phượng đại tiểu thư.

Không để ý lễ giáo mà dám xuất đầu lộ diện, nếu là ở kinh thành quy củ nghiêm ngặt thì hắn đã sớm chết đuối trong nước bọt phỉ nhổ, còn bị người hầu xem thường.

Nhưng các nàng không thể nảy sinh xem thường với Phượng đại tiểu thư, dù chỉ một chút.

Không hiền dịu nết na, không yểu điệu đoan trang nhưng lại khiến người ta cảm nhận được khí phái tao nhã cao quý không nói nên lời.

"Coi như bà lão ta cuối cùng cũng gặp được một người thật sự có khí phách." Phụ nhân nhẹ giọng nói, "Trước kia ở kinh thành, ta từng gặp những tiểu thư như tiên nữ trên trời, bây giờ nghĩ lại thấy thật giả tạo. Giống y như..."

"Lời này mà ngươi cũng dám nói à" Người còn lại ngắt lời nàng, "Người ngoài mà nghe được thì ngươi không gánh nổi đâu, còn gây phiền toái cho Phượng đại tiểu thư nữa."

Phụ nhân hừ lạnh, trong phòng trầm mặc một hồi, lại có tiếng ai bàn luận, "Nếu Phượng đại tiểu thư là thiếu gia thì tốt quá rồi, nàng mặc nam trang chẳng khác nào công tử thế gia, sao lớn lên lại anh tuấn vậy chứ..."

"Ta cũng thấy vậy, mấy lần Phượng đại tiểu thư đến phủ, chúng ta cũng có gặp mấy lần, nếu không chắc chẳng nhận ra tiểu công tử kia là Phượng đại tiểu thư, đúng là hết hồn."

Phụ nhân kia cười khanh khách, "Nàng còn có khí phách nam nhi hơn Đại thiếu gia mong manh yếu đuối nhà chúng ta..."

Hai người thay đồ xong, nhét y phục cũ vào thùng gỗ, cùng ra ngoài.

Tiêu Ngự không biết mình bị các người hầu bình phẩm từ đầu đến chân, hắn đang ở trong thư phòng của Lý Phương Minh, nhìn sư gia viết bố cáo, cùng chỉnh sửa một chút rồi cho Bộ khoái ra ngoài dán, bận rộn suốt đêm.

Hiện tại Tiêu Ngự lại thay một bộ y phục đen tuyền, trông càng tuấn tú, càng ngày càng không giống nữ tử nữa rồi...

Lý Phương Minh không ngừng tự nhủ đây là Phượng đại tiểu thư, đây là Phượng đại tiểu thư, nhưng làm thế nào cũng không kiềm được mà đối xử với hắn như nam tử.

Ngày nào Lạc Nhi cũng quấy phá đòi thành thân với Phượng đại tiểu thư, sao nó lại đi xem trọng một tiểu thư lớn lên y như nam nhân thế này Đúng là, mới nhỏ mà ánh mắt đã không giống ai...

Thấy sắc trời gần sáng, Tiêu Ngự đứng dậy cáo từ. Lý Phương Minh liếc nhìn Tạ thế tử vẫn luôn đi theo Tiêu Ngự mà chẳng làm gì, hắn cứ tưởng Thế tử gia muốn giữ Phượng đại tiểu thư lại chứ Thân là một thuộc hạ thông minh giỏi đoán ý cấp trên, Lý Phương Minh hết sức nhiệt tình giữ Phượng đại tiểu thư nghỉ lại nha môn Tri phủ.

Tiêu Ngự nghĩ, không biết trang chủ kia đã cáo trạng mình chưa, có khi về lại gặp phiền phức, bây giờ hắn không còn tâm tư đi giải quyết chuyện đó, nghỉ lại nha môn Tri phủ cũng vậy thôi, cười nói, "Vậy làm phiền Lý đại nhân."

"Không ngại không ngại." Lý Phương Minh nói, "Vậy bản quan cho người dẫn Phượng đại tiểu thư đến viện tử của khách." Lại nhìn qua Thế tử gia, thấy y chẳng có vẻ gì là vui mừng, lòng thầm thở dài.

Tiêu Ngự ra khỏi thư phòng, Tạ Cảnh Tu bám theo một đường.

"..."

"..."

Trừ lúc hắn dạy các người hầu dọn dẹp thùng gỗ thì vị Đại thiếu gia thích sạch sẽ này mới tránh xa một chút, nguyên đêm này y vẫn bám sát hắn như cái máy lạnh di động cỡ lớn, tỏa hơi lạnh khiến Tiêu Ngự thỉnh thoảng còn phát run.

Tiêu Ngự ho khan một tiếng, "Thế tử gia, đêm nay đa tạ ngươi chống đỡ, nếu không e rất khó khiến mọi chuyện đi vào nề nếp như vậy. Bây giờ mọi chuyện đã đâu vào đó, sau này sẽ không làm phiền Thế tử gia nữa."

Tiêu Ngự nói xong cũng tự thấy lúng túng, nghe sao cũng giống hắn dùng xong rồi vứt bỏ vậy Rõ ràng hắn đâu có ý đó.

"Ý của ta là, chuyện sau này ta tự lo được, ngươi không cần theo ta nữa."

"..."

Ngữ khí lại giống ghét bỏ.

Nhìn gương mặt đẹp trai của Tạ thế tử trong bóng đêm lại mang vẻ ngây thơ vô tội nhìn mình, bác sĩ Tiêu sâu sắc cảm thấy mình thật khốn nạn.

Thế tử gia còn chưa kịp nói, một tên nô bộc đột ngột chạy đến.

Cả đêm này Tiêu Ngự đều mặc trang phục nam, huống chi hành động và lời nói của hắn cũng chẳng giống nữ tử. Không chỉ không giống nữ mà còn toát ra khí thế khoan dung độ lượng, trí thức uyên thâm của bậc học giả, nên không chỉ có Lý tri phủ coi hắn như thiếu niên mà người hầu cũng vậy.

Lý tri phủ kiêng dè thái độ của Tạ thế tử nên luôn luôn nhắc mình Phượng đại tiểu thư là nữ tử khuê các, nhưng người hầu nào có nghĩ nhiều như vậy.

Tên nô bộc ôm một bọc vải, không chút e dè chạy đến trước mặt Tiêu Ngự, nhét bọc vải vào lòng hắn.

Tiêu Ngự nhanh tay nhận được. Tên nô bộc ngượng ngùng gãi ót, "Đây là khoai lang nướng của nhóm ta, các đại nương nói ngươi nhớ ăn lấy sức để mai làm việc cho hăng hái. Phượng đại phu, chúng ta cho ngươi đó, rửa sạch sẽ lắm, ngươi đừng ghét bỏ."

Không gọi Phượng đại tiểu thư mà trực tiếp gọi Phượng đại phu. Trực giác tên nô bộc cho là xưng hô Phượng đại tiểu thư không hợp với hắn.

Tiêu Ngự cảm tạ liên hồi, tên nô bộc chạy đi như làn khói. Hắn nhìn bóng lưng tên nô bộc, thở ra một hơi.

Một cái tay đột ngột xách bọc vải ra khỏi lòng hắn, Tiêu Ngự hết hồn, nhìn Tạ Cảnh Tu.

Đúng rồi, Tạ thế tử cũng theo hắn lâu như vậy mà tên nô bộc vừa rồi không đề cập đến y chữ nào, chỉ nói chuyện với hắn.

Tuy Tạ thế tử vốn chẳng cần khoai nướng từ nô bộc, nhưng trong tình cảnh này, sao thấy như đang phụ lòng người...

Tiêu Ngự thấy ánh mắt của Tạ thế tử cứ đảo qua đảo lại trước ngực hắn, rồi rất nhanh lại nhìn chỗ khác.

Rất nhanh, chỉ trong nháy mắt. Nhưng cặp mắt tinh như cú mèo bác sĩ Tiêu bắt được biểu hiện đó! Với lại vị Thế tử gia lạnh lùng cao quý này thể hiện cũng hơi rõ ràng.

Lại nói, cái kiểu nhìn khinh bỉ và châm biếm đó có ý gì hả!

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn ngực mình... "bình thường", có gì lạ đâu.

Nếu trong mắt vị Đại thiếu gia đây lóe ra tia nghi ngờ thì không cần phải nói, hẳn là đang nghi thân phận thật của hắn.

Nhưng rõ ràng mắt y mang vẻ châm biếm... Có cái quái gì mà châm biếm A Châm biếm hắn "màn hình phẳng" sao

Bác sĩ Tiêu không nghĩ ra được lý do nào khác nữa.

Con quỷ háo sắc này! Tiêu Ngự hung dữ trừng y, nhưng đóa hoa cao quý lãnh diễm này đang hất cằm nhìn thẳng phía trước, căn bản không thấy được ánh mắt khinh bỉ của hắn.

Thì ra y vừa bật chế độ thị giác của trai thẳng, khóe miệng Tiêu Ngự giật giật. Hắn cũng là đàn ông, hắn hiểu. Trực giác của đàn ông khi nhìn một người phụ nữ là chú ý vóc dáng, nếu Thế tử gia chỉ vô tình liếc qua thì đâu có gì. Vấn đề là ánh mắt của y quá khinh bỉ, có biết không!

Bác sĩ Tiêu cũng không hiểu mình bực vì không thể nói rõ thân phận hay vì bị cái tên này khinh bỉ mình "màn hình phẳng".

Với lại hắn vốn nên là "màn hình phẳng" mà, có gì lạ đâu Nhưng hắn vẫn thấy bực bội.

Tạ thế tử cầm túi khoai lang của hắn bằng tư thế vô cùng kiêu kỳ, theo tưởng tượng của hiện đại là y như người mẫu trên sàn diễn Paris vừa đi catwalk vừa cầm túi xách da rắn, y yên lặng đi trước Tiêu Ngự, thẳng đến viện tử khách của hắn.

Tiêu Ngự phát hiện y phục của Tạ Cảnh Tu rất có tính thẩm mỹ, vật liệu quý giá thì hắn không nhận ra, chỉ là vạt áo màu tím kia dường như phát sáng dưới ánh trăng, hoa văn rồng vàng vô cùng sống động như đang ngẩng đầu vẫy đuôi theo mỗi bước chân y.

Hai người đến viện của khách, Tạ Cảnh Tu rất lịch sự đứng ngoài ngạch cửa, giao túi khoai lang nướng cho Tiêu Ngự, nhìn hắn nói, "Nghỉ sớm đi." Rồi rời đi.

"Chờ chút, đến lấy khoai lang nè." Tiêu Ngự đâu thể ăn một mình, không đành lòng để thanh niên kia theo hắn cả đêm lại chẳng được gì, vội lấy hai củ khoai trong túi, "Ê, còn nóng lắm. Qua đây, tranh thủ ăn đi."

"…" Đóa hoa cao quý đi không ngoái đầu lại.

Đối với Tạ thế tử từ nhỏ lớn lên trong Vương phủ quy định nghiêm ngặt thì đưa một nữ tử về đến tận cửa phòng đã không hợp lễ nghi lắm rồi, sao còn có thể lén lút trao đổi được Trao đổi khoai lang cũng không được…

Tiêu Ngự thấy người ta không cảm kích cũng không để ý nữa, cầm túi khoai vào phòng.

Sáng hôm sau tỉnh lại đã gặp Bách Linh đang đứng đầu giường, nhìn mình cười tủm tỉm.

"Tiểu thư dậy rồi!" Bách Linh vừa vén màn giường vừa nói, "Tiểu thư không biết, Thế tử gia đã cho người đem rất nhiều y phục đến cho tiểu thư đó. Nhất định hắn biết hôm nay tiểu thư phải vào khu cách ly nên mới chuẩn bị thật nhiều đồ sạch cho tiểu thư thay đổi."

Bách Linh nói xong, lấy một bộ y phục nữ màu xanh nhạt, tay áo bó chặt, cũng coi như thuận tiện. Tiêu Ngự thấy vậy nên không tiếp tục mặc đồ nam nữa.

Mặc đồ nam cũng vẫn bị xem là Phượng đại tiểu thư, mặc đồ nam hay nữ gì cũng vậy thôi.

Thấy Bách Linh còn ôm theo một đống mũ mạng, khóe miệng Tiêu Ngự co rút.

"Những thứ này cũng là Thế tử gia đưa đến à"

Bách Linh vui vẻ gật đầu.

"Thế tử gia có nói, phải đem theo mũ mạng để tiểu thư thay đổi bất cứ lúc nào."

Thế tử gia nói thế này, Thế tử gia nói thế kia, nha đầu này triệt để làm phản rồi.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ để Bách Linh sửa soạn cho mình, Bách Linh biết hắn thích giản dị, cũng biết hôm nay phải làm việc nhiều nên chỉnh trang tóc tai y phục gọn gàng. Rất nhanh đã ăn mặc chỉnh tề, hai chủ tớ cùng ra ngoài.

Hậu trường.

Tiểu công lừng lẫy: Thật là phẳng…

Bác sĩ Tiêu: Biến biến biến, chúng ta không quen!

Ngoài lề: #Team_màn_hình_phẳng.

48. Chương 48: Tiêu Tan Như Vô Hình

Editor: Vện

Tiêu Ngự và Bách Linh cùng ra cổng lớn, tối qua hắn có mượn Lý Phương Minh một chiếc xe ngựa của quan phủ, vừa danh chính ngôn thuận vừa tiện làm việc. Bách tính ở thời đại này không như người cận đại toàn tâm toàn ý tin tưởng quân giải phóng, nhưng họ chỉ cần thấy danh nghĩa của quan phủ là có thể dễ dàng khiến họ phục tùng.

Nhưng không ngờ chiếc xe ngựa to lớn xa hoa của Tạ Cảnh Tu cũng đang đậu ngoài cổng.

Hôm nay Tạ Cảnh Tu không mặc bộ y phục tím và áo lông bắt mắt nữa, đổi thành một thân đen tuyền gọn gàng mà chín chắn, vạt áo vẫn dùng chỉ bạc thêu hoa văn phức tạp.

Tiêu Ngự thấy xe ngựa của mình không đến, Tạ Cảnh Tu lại đang nhìn hắn nên hắn bước đến chỗ y. Tạ Cảnh Tu đánh giá hắn một hồi, lấy mũ mạng trong xe giao cho Bách Linh.

"Hầu tiểu thư nhà ngươi đội vào."

Bách Linh lập tức nhận lấy đội lên cho hắn.

Tiêu Ngự, "..."

Vị Thế tử gia này quản thật nhiều chuyện, chẳng lẽ y đang thầm ngứa mắt "Phượng đại tiểu thư" không biết lễ nghi Nhưng ngẫm lại, y là nhân vật hiển hách đến từ kinh thành, là dòng dõi quý tộc, từ nhỏ đã được thừa hưởng cách giáo dục chính thống của hoàng gia, thành Hoài Thiên quê mùa xa xôi này làm sao lọt vào mắt y được. Tuy y không biểu hiện ra ngoài nhưng biết đâu trong lòng đang soi mói bình phẩm.

Bác sĩ Tiêu thừa nhận mình vẫn đang ghim vụ tối qua y vô tình khinh bỉ hắn.

Nô bộc ân cần đặt ghế trước xe, Tạ Cảnh Tu chắp tay đứng một bên.

"Mời Phượng đại tiểu thư." Tạ Cảnh Tu nói.

Thật sự muốn hắn chui vào cái xe bọc da hổ kỳ cục kia.

Tuy ngồi xe này rất tiện nhưng Tiêu Ngự ngẫm lại thân phận của Tạ thế tử, cảm thấy nên từ chối thì hơn.

"Ta định dùng xe ngựa của quan phủ, không dám làm phiền Thế tử gia." Tiêu Ngự cười nói.

Tạ Cảnh Tu nói, "Ta cất xe giúp ngươi rồi."

"Ngươi cất xe "giúp" ta" Mí mắt Tiêu Ngự giật một cái, nụ cười khách sáo cũng không giữ được nữa.

Tạ Cảnh Tu, "Xe ngựa của quan phủ quá đơn sơ."

Tiêu Ngự cứng họng, "Ta không thấy đơn sơ là được rồi."

Tạ Cảnh Tu hơi ngừng lại, nhíu mày như cảm thấy Tiêu Ngự kiên trì như vậy làm y rất mệt.

Tiêu Ngự rất muốn đập y.

"Ta sẽ ở lại thành Hoài Thiên đến lúc dịch bệnh giảm bớt." Tạ Cảnh Tu nói, "Ngươi có thể tùy ý sử dụng chiếc xe này." Rồi nhìn sắc trời, "Lên xe đi, không còn sớm nữa."

Đúng là mặt trời đã lên rất cao, Tiêu Ngự cũng bất đắc dĩ. Có nói gì đi nữa mà Tạ thế tử không đồng ý cũng vậy thôi. Nếu y đã chủ động cung cấp vật dụng thì cứ đi cho rồi.

Tiêu Ngự bước lên xe, Tạ Cảnh Tu vén màn cho hắn, chờ Tiêu Ngự khom người vào rồi cũng vào theo.

Buồng xe rất rộng, hai người ngồi đối mặt, ở giữa chặn một cái bàn thấp. Sau khi ngồi ổn rồi, xe ngựa lộc cộc lên đường.

Tạ Cảnh Tu hỏi, "Đi đâu trước"

Tiêu Ngự đáp, "Đến khu cách ly xem thế nào, ra bằng cổng Nam, xuôi theo quan đạo, thôn trang ngay bên cạnh quan đạo."

Tạ Cảnh Tu cách một lớp màn nói nơi cần đến với phu xe, phu xe cung kính thưa, vung roi giục ngựa.

"..."

"..."

Không khí trong xe trầm mặc mất tự nhiên.

Thật ra chỉ có Tiêu Ngự thấy mất tự nhiên, nhìn Tạ thế tử rất thong dong.

Tiêu Ngự cách một lớp lụa đánh giá Tạ Cảnh Tu. Không thể không nói, người xuất thân vương công quý tộc quả khác hẳn người thường, chỉ ngồi đó thôi cũng cảm thấy khí thế mạnh mẽ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Y thuật của Phượng đại tiểu thư không tầm thường, không biết là học từ đâu" Tạ Cảnh Tu đột ngột hỏi.

Tiêu Ngự đã sớm chuẩn bị tình huống này, cười nói, "Gia phụ để lại vô số sách, trong đó có không ít sách cổ độc bản. Cứ không có gì làm thì ta lại đọc sách y, chữa thương cho động vật nên có chút kinh nghiệm tâm đắc, vậy mới có kiến thức khác các đại phu."

Công nghiệp in ấn của cổ đại không phổ biến, thường có vài quyển sách chỉ in đúng một lần, vì là sách độc bản nên hắn mới có thể giải thích những kiến thức chỉ có mình biết.

"Chữa thương cho động vật à" Trọng điểm của Tạ Cảnh Tu hiển nhiên đặt ở chỗ khác.

Tiêu Ngự nhìn biểu hiện đăm chiêu của y, cũng không biết Thế tử gia lại đang thầm ghét bỏ mình thế nào đây…

Tạ Cảnh Tu lại hỏi, "Vì sao tiểu thư lại hiểu rõ thân thể người như vậy"

Tiêu Ngự im lặng, chỉ có việc này là hắn không giải thích được.

Y học hiện đại liên kết chặt chẽ và dựa trên cơ sở giải phẫu cơ thể người, nhưng không thể nói ở đây.

Tiêu Ngự cười nói, "Cổ đại có Hoa Đà phẫu thuật mở não, lại có Biển Thước(*) đức độ tài năng, y thuật Trung Hoa đâu chỉ là những gì mọi người thấy trước mắt. Thế tử gia kiến thức sâu rộng sao lại ngạc nhiên như vậy."

(*)Biển Thước: Tức Tần Việt Nhân, một danh y thời Chiến Quốc.

Tạ Cảnh Tu không nói gì nữa, không biết có tin hay không.

Xe ngựa còn chưa ra khỏi thành, trên đường đột nhiên có ẩu đả làm xe không đi tiếp được.

Phu xe khó chịu báo với Tạ Cảnh Tu, "Thế tử gia, đường bị chặn rồi."

Tiêu Ngự thở dài. Sau khi ra ngoài được hắn đã đụng phải mấy vụ kẹt xe rồi hả Có vẻ kẹt xe đã là vấn đề nan giải từ thời cổ đại rồi.

Bên ngoài xôn xao ồn ào, Tiêu Ngự nghe có ai nói cách ly.

Hiển nhiên Tạ Cảnh Tu cũng nghe, y nhìn Tiêu Ngự một chút, nói, "Ngươi ngồi đó đi, ta ra ngoài xem."

Nói rồi vén màn xuống xe.

Bách Linh bên ngoài nghe được, lòng lập tức vui mừng. Nhìn cách đối xử của Thế tử gia với tiểu thư nhà mình kìa, nếu tiểu thư gả cho Thế tử gia, sau này không phải tiếp tục chịu khổ nữa, cũng không cần phải nhìn ánh mắt người ta!

Nhưng Bách Linh chưa từng ra khỏi thành Hoài Thiên không biết rằng, muốn gả vào Vương phủ nào có dễ như vậy. Bao nhiêu thiên kim thế gia quý tộc vì vị trí trắc phi mà đấu đá đến chết đi sống lại, mà đó mới chỉ là tranh giành địa vị thiếp thất thôi đấy. Muốn vinh quang làm Thế tử phi của phủ Nguyên Vương, Vương phi tương lai của Vương phủ thì, nếu không có gia thế hiển hách và tài năng xuất chúng thì đừng có mơ mộng.

Tiêu Ngự đương nhiên không biết Bách Linh lại đang cân nhắc hôn nhân của hắn, vén màn nhìn ra ngoài.

Ven đường có ba người mặc y phục phòng hộ, đeo khăn bịt mặt đang tranh chấp với một hộ gia đình đầu ngõ. Nhìn ăn mặc của ba người kia, hẳn là nhân lực được triệu tập đêm qua.

Đầu ngõ có một đại hán canh giữ nơi đó, tức giận nhìn ba người kia. Một nữ tử trung niên, khoảng hơn ba mươi lôi kéo một người, gào khóc nói, "Các ngươi là đồ vô lương tâm! Theo đám quan lại kia tiếp tay cho giặc! Đừng nghĩ chúng ta không biết, các ngươi muốn dồn các bệnh nhân bị nặng vào chỗ chết! Ta cho ngươi biết, muốn lôi đương gia nhà ta đi hả, đừng mơ!"

"Nữ nhân chua ngoa đanh đá này sao không chịu nghe hả!" Ba người kia vốn chỉ là người hầu trong nha môn Tri phủ được qua một khóa huấn luyện cấp tốc, công việc của họ là đưa người bệnh đến khu cách ly, nào ngờ lại đụng phải mấy người khó chơi như vầy!

"Vào khu cách ly là để tập trung chữa trị, không phải vào chờ chết! Nơi đó có rất nhiều đại phu và tỳ nữ chăm sóc, chẳng phải thoải mái hơn ở lại thành sao!" Tên nô bộc bị nữ nhân kia cào cấu móc trong ngực ra một tờ giấy, chính là tóm tắt nội dung phòng ngừa dịch bệnh đêm qua Tiêu Ngự đã viết và được in ra.

"Các ngươi xem đi! Đại phu đã viết hết các biện pháp phòng bệnh rồi, các ngươi còn không tin được sao!"

Nữ nhân kia khinh miệt, "Ta nhổ vào! Nói láo không biết ngượng! Các ngươi ăn mặc quái dị thế này rõ ràng là không dám chạm vào người bệnh, còn dám vô liêm sỉ nói trị liệu gì chứ! Ai dám để các ngươi chữa trị! Cút nhanh! Nếu không đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí!" Nàng nhìn bốn phía, cao giọng nói, "Không biết tên nào dám ra ngoài mật báo gọi đám này tới đây, muốn bắt đương gia nhà ta đến chỗ không thấy được mặt trời chờ hết hả Ta nói cho các ngươi biết, đương gia nhà ta vẫn khỏe mạnh! Chờ đến lúc các ngươi thành tro rồi hắn vẫn khỏe! Muốn điều tra Hách tam nương ta hả, ta cho hắn biết tay!"

Tiêu Ngự nhướn mày, đúng là nhân vật đanh đá điển hình… Tạ thế tử mà gặp cũng là tú tài gặp nhà binh thôi, làm sao nói lại. Hắn suy nghĩ, vén màn xuống xe.

Phu xe vội cản hắn, "Phượng đại tiểu thư, Thế tử gia dặn ngươi cứ ở yên trên xe, kẻo những mãng phu bên ngoài đụng phải."

Tiêu Ngự nói, "Không sao đâu, ta là đại phu."

Phu xe không ngăn được hắn, chỉ có thể nhìn theo hắn lách vào đám người.

Đại hán canh ngõ bước lên một bước, trừng mắt với ba nô bộc kia.

Ba người đồng loạt lùi về sau, hoang mang nhìn xung quanh.

Dựa theo quy định huấn luyện đêm qua thì họ phải đảm bảo đưa được tất cả bệnh nhân bộc phát nặng đến khu cách ly, nhưng lại đụng phải người thế này, bọn họ không biết phải làm gì, chưa biết chừng còn bị đập một trận. Đúng là cực khổ làm ơn còn mắc oán, ba người thầm muốn đánh trống lui quân.

Đột nhiên có một giọng nói truyền đến từ đằng sau, "Phải làm thế nào các ngươi mới đồng ý đưa người đến khu cách ly"

Ba người quay đầu lại, thấy một nam tử áo đen đứng phía sau. Dù không biết thân phận nhưng chỉ nhìn khí thế cũng làm người ta không dám khinh thường.

Nữ nhân kia hiển nhiên cũng có chút kiêng dè, thu lại khí thế hung dữ nhưng vẫn không muốn tránh đường.

“Đơn giản thôi, ngươi bảo chúng cởi bộ đồ quái dị này ra thì ta sẽ tin!” Nữ nhân đánh liều nói.

Tạ Cảnh Tu chưa kịp nói gì, cũng không chờ ba tên nô bộc phản ứng, lại một giọng khác truyền đến từ bên ngoài đám đông.

“Không được!”

Tiêu Ngự chen chúc trong đám đông, nhích ra phía trước, ba nô bộc vừa thấy hắn, vội chạy đến gọi, “Phượng đại phu.”

Tiêu Ngự gật đầu với họ, nhìn nữ nhân kia, “Ngươi là Hách tam nương đúng không Ta là đại phu phụ trách, ta đến giúp họ đưa đương gia nhà ngươi lên xe, ngươi thấy sao.” Tiêu Ngự giơ hai tay lên với nàng, “Ta sẽ mặc như vầy, ngươi đừng lo.”

Ba nô bộc vừa nghe liền cuống lên. Huấn luyện hôm qua đã nói rõ ràng là bệnh phát nặng sẽ lây nhiễm rất nhanh, y phục của bệnh nhân phải đem đốt, đồ dùng qua rồi thì không được sử dụng lại, bây giờ bọn họ võ trang đầy đủ sao có thể để Phượng đại tiểu thư cứ như vậy mà mang người đi được

“Phượng đại phu, ngươi không cần phải làm vậy. Cứ để chúng ta cởi áo phòng hộ là được mà!” Tên nô bộc nói rồi muốn cởi khăn che mặt.

Tiêu Ngự cản họ, nghiêm mặt nói, “Hướng dẫn phòng ngừa hôm qua quên hết rồi sao Bất cứ lúc nào cũng không được vi phạm. Các ngươi muốn trái lời ta sao”

“Nhưng mà, Phượng đại phu, chính ngươi…”

Ba nô bộc còn muốn giải thích, Tiêu Ngự đã ngắt lời họ, “Ta là đại phu, ta tự biết chừng mực.” Rồi quay qua nhìn Hách tam nương, “Đại tỷ thấy sao”

Hách tam nương nghi ngờ nhìn Tiêu Ngự. Một thiếu nữ trẻ như vầy mà là đại phu phụ trách cái gì! Hắn có thể chữa bệnh sao!

“Khu cách ly là thôn trang của ta, nằm cạnh quan đạo ở ngoại thành.” Tiêu Ngự cười nói, “Nếu đại tỷ không tin thì có thể đi theo xem. Quan phủ có muốn dồn bệnh nhân vào chờ chết cũng sẽ không chọn chỗ tốt như vậy. Ngươi thấy thế nào”

Hách tam nương lộ vẻ do dự. Nàng có thể khóc lóc với ba người kia, nhưng khi đối mặt thiếu nữ lai lịch không tầm thường này thì chẳng biết làm sao.

Một bé gái tám, chín tuổi đột nhiên chạy ra từ trong ngõ, đến kéo vạt áo Hách tam nương, khóc lớn, “Mẹ, mẹ ơi, cha lại nôn, bất tỉnh rồi. Mẹ, làm sao bây giờ!”

Hách tam nương lập tức khủng hoảng. Tiêu Ngự nhíu mày, “Ngất là tình trạng bệnh trở nặng rồi. Không trị kịp lúc sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hách tam nương, ngươi tình nguyện muốn đương gia nhà mình chết trong thành cũng không chịu tin tưởng quan phủ đã nhọc công dựng khu cách ly sao!” Bệnh dịch tả gây mất nước nghiêm trọng, hiện tại không thể truyền dịch trực tiếp để nhanh chóng bù nước, chỉ có thể uống. Bổ sung dịch bằng đường miệng có thể bù nước và chất điện giải với người bị nhẹ, nhưng nếu quá nặng thì buộc phải truyền dịch. Đáng tiếc là không có.

Hàng xóm xung quanh cũng bắt đầu khuyên, “Đúng vậy, Tam nương, tiểu đại phu này nói rất có lý. Chuyện đã như vậy, ngươi có cản người ta cũng đâu thể cứu được phu quân.”

“Phải đó, Đại tiểu thư đây còn muốn tự mình ra tay. Ngươi nghĩ lại đi, dáng vẻ đó của phu quân ngươi ai mà dám đụng”

Hách tam nương chần chừ một lát, cuối cùng không quấy rối nữa, kéo con gái quỳ trước mặt Tiêu Ngự.

“Đại tiểu thư, đại phu, cầu xin ngươi, cứu đương gia nhà ta…”

Tiêu Ngự không kéo nàng đứng lên, vẫn đứng tại chỗ.

“Bảo họ lui ra hết, chúng ta đi xem đương gia ngươi.”

Đại hán gác ngõ lùa mọi người lui ra, Tạ Cảnh Tu đột ngột ngăn trước người Tiêu Ngự.

“Phượng đại tiểu thư cành vàng lá ngọc, chuyện gì cũng tự mình làm như vậy sao” Tạ Cảnh Tu nói, “Ta đi cho.”

Ớ… Câu này dài quá, thật hiếm thấy. Tiêu Ngự nhíu mày nhìn Thế tử gia trước giờ quý chữ như vàng.

“Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ.” Tiêu Ngự cười, “Ta là thiên kim, Thế tử gia càng là quân tử.” Thấy Tạ Cảnh Tu nhíu mày, Tiêu Ngự muốn giơ tay vỗ vai y, lại nhìn mình đang mặc váy, vội vàng thu tay về.

Đúng là, suýt quên hắn đang làm Phượng đại tiểu thư.

“Ta là người có chuyên môn, hãy để ta làm.” Tiêu Ngự mỉm cười với y.

Tuy ôn hòa nhưng quyết đoán. Trong lĩnh vực y học, thỉnh thoảng Phượng đại tiểu thư lại phát ra khí phách và quyền uy đến đáng sợ.

Tạ Cảnh Tu không kiên trì nữa, nhìn Tiêu Ngự và ba nô bộc vào trong ngõ, chẳng bao lâu đã mang ra một nam tử trung niên tiều tụy.

Hách tam nương đi theo đến tận xe ngựa chuyên dùng vận chuyển bệnh nhân đến khu cách ly, Tiêu Ngự đưa cho nàng một tờ giấy.

“Dựa theo cách ghi trong này, tẩy sạch cả nhà ngươi, chính ngươi và tiểu muội này nữa.” Tiêu Ngự dặn.

Hách tam nương nhận tờ giấy, hơi do dự nhìn Tiêu Ngự, môi run run mà không biết nói gì. Khóc đã khóc rồi, cầu xin cũng rồi, giờ có nói gì cũng dư thừa, mà không nói thì không đủ diễn đạt được nỗi lo lắng.

“Đi thôi.” Tiêu Ngự cười động viên nàng, vén áo nhảy lên xe.

Phu xe vừa định vung roi, một bóng người lại bước tới.

Tiêu Ngự thấy là Tạ Cảnh Tu, không khỏi ngẩn người, rồi tức giận.

“Ngươi tới đây làm gì Không phải bên kia đã có xe rồi sao! Qua đây làm gì hả” Tiêu Ngự tức tối.

Tạ Cảnh Tu nâng mắt nhìn hắn, kiêu ngạo của Tiêu Ngự nháy mắt bị luồng khí lạnh giá dập tắt.

Gần đây Tạ thế tử quá dễ ở chung, làm người ta suýt quên y vốn là hổ, không phải mèo.

“Đi thôi.” Tạ Cảnh Tu ra lệnh cho phu xe cũng đang ngẩn người, phu xe vội vàng giật cương, thét to xuất phát.

Chiếc xe lớn của Tạ thế tử lặng lẽ theo sau, Bách Linh bị Tiêu Ngự cấm không cho theo ngồi trên đó vò đầu bứt tóc.

Trong xe có một pho tượng Phật thế kia, ba nô bộc đương nhiên không dám chen lên, chẳng thể làm gì khác là đứng tại chỗ cười khổ, chờ xe khác mà đi.

Tạ Cảnh Tu nhìn Tiêu Ngự im lặng mất tự nhiên, ngón tay gõ đầu gối, nói, “Ngươi định “làm công tác phòng hộ”, ta nhớ rõ.”

Tiêu Ngự nghe vậy, ngẩng đầu nhìn y, tầm mắt Tạ Cảnh Tu lại đang nhìn ba tên nô bộc đứng đằng xa, “Ngươi đối xử với bọn họ rất tốt, rất khoan dung.”

Tiêu Ngự ngập ngừng, cười nói, “Họ nguyện ý đến hỗ trợ là rất đáng quý, đối xử tốt là tất nhiên.”

“Nhưng tối qua ngươi vô cùng nghiêm khắc với những đại phu.” Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, “Bọn họ khác cái gì”

“Chuyện này…” Tiêu Ngự cau mày do dự. Rõ ràng họ đâu giống nhau, một bên là người thường, một bên là đại phu.

“Đại phu cũng là người bình thường.” Dường như Tạ Cảnh Tu nhìn thấu được suy nghĩ của hắn, “Đại phu thì không thể gặp khó mà vươn lên sao Đại phu thì không thể sợ à” Muốn họ phải giống hắn sao Người như vậy kiếm đâu ra.

Tiêu Ngự suy nghĩ một lúc, bất đắc dĩ bật cười.

"Ngươi nói rất đúng, ta không nên đối xử với các đại phu như vậy." Tiêu Ngự thở dài, "Trước tình hình bệnh dịch, họ cũng đâu khác gì dân thường, không thể bắt họ vì hiểu biết nhiều hơn mà không được sợ hãi. Ta không nên trách cứ họ."

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn. Vị Phượng đại tiểu thư này hình như không xem mình giống các đại phu khác, hoàn toàn tách biệt khỏi số đông.

Người dân có thể khủng hoảng, đại phu khác có thể hoảng sợ, nhưng hắn thì không.

Đạo lý ở đời là nữ tử dựa vào cha huynh, dựa vào nhà chồng, nam tử dựa vào gia tộc, nhưng hắn thì không dựa vào ai cả. Là hắn không muốn dựa dẫm, hay là… không có ai đáng tin để dựa

Tạ Cảnh Tu khép mắt dưỡng thần.

Hai người đến khu cách ly, đầu tiên phải rửa tay rửa mặt, đổi y phục sạch, mặc áo phòng hộ, quấn khăn che mặt mới vào thôn trang.

Tất cả đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, không ít đại phu sau khi nghe xong phương pháp trị liệu và phòng ngừa của hắn đã triệt bỏ nghi ngờ, chủ động gia nhập đội ngũ đến đây.

Như Tiêu Ngự đoán trước, vì khu tạm trú của lưu dân được cai quản nghiêm ngặt nên phát hiện bệnh kịp lúc, hơn nữa đã áp dụng biện pháp phòng ngừa hợp lý nên rất nhanh đã khiến dịch bệnh tiêu tan như vô hình.

49. Chương 49: Rắc Rối Tìm Đến

Editor: Vện

Ngày đầu tiên, khu cách ly chỉ có mười mấy người bệnh vào ở, một số khác cứ ngờ vực thăm dò quanh thôn trang.

Mới đầu Tiêu Ngự còn sợ họ quấy rối việc chữa trị, căn dặn các Bộ khoái sẵn sàng phòng thủ. Không ngờ những người kia căn bản không dám đến gần thôn trang, nếu thấy có xe ngựa chuyển bệnh nhân đến thì tránh xa ngay.

Có lẽ họ thấy thôn trang cách ly này không hoang tàn đổ nát như tưởng tượng, trừ bệnh nhân được đưa vào thì còn rất nhiều người mặc y phục phòng hộ tất bật lui tới, cảnh tượng vô cùng khí thế.

Khu cách ly không phải để vứt bỏ bệnh nhân chờ chết, là chữa bệnh đàng hoàng.

Tin này nhanh chóng lan truyền khắp thành Hoài Thiên. Đến ngày thứ ba, bên ngoài lục tục người nhà chủ động đưa người phát bệnh nặng đến khu cách ly.

Trong số đó có không ít người tình trạng cực kỳ nguy cấp, phải bù dịch liên tục để duy trì tính mạng.

Nửa tháng trôi qua, có rất nhiều bệnh nhân hồi phục đã rời khỏi khu cách ly, mỗi ngày cũng ít còn bệnh nhân mới chuyển đến nữa, bấy giờ Tiêu Ngự mới nhàn rỗi được một chút, ngồi ngẫm lại tất cả những vấn đề phát sinh.

"Nếu có điều kiện truyền dịch là tốt rồi…" Tiêu Ngự tắm xong, thay y phục khác, ngồi cầm bút lông chống cằm.

Dụng cụ truyền dịch có thể chế tạo rất nhanh, người có tài thủ công ở thời đại này cực kỳ xuất sắc, chỉ dựa vào đôi tay mà có thể làm ra vô số linh kiện tinh vi phức tạp. Mấy thứ trang sức tinh xảo còn làm được thì thứ dụng cụ này có là gì.

Then chốt là dung dịch truyền trực tiếp vào tĩnh mạch phải được khử trùng tuyệt đối chứ không như nước muối sinh lý, không thể lấy muối pha nước là dùng được.

Muối của thời đại này toàn là muối thô, chứa rất nhiều tạp chất, ăn còn thấy đắng thì làm sao đưa vào cơ thể được

"Ôi, phiền quá mà…" Tiêu Ngự liệng bút, đứng dậy đi tới đi lui. Nước trên tóc còn chưa khô, tích thành giọt chảy xuống đuôi, nhỏ ướt cả áo.

Tiêu Ngự lấy cái khăn trong ngăn kéo, vừa đi vừa lau tóc, cuối cùng quấn khăn mấy vòng trên đầu.

Nhớ máy sấy tóc quá… Tiêu Ngự quấn tóc thành hình vỏ ốc đi vòng vòng trong phòng.

Những chuyện ở hiện đại làm dễ đến đâu thì ở cổ đại lại khó như lên trời. May mà hắn không phải con gái thật sự, nếu không đến tháng thì biết làm sao…

Ánh nến trong phòng hắt bóng hắn lên khung cửa sổ, ngẫu nhiên lọt vào mắt một người tình cờ đi ngang qua.

Tạ Cảnh Tu dừng chân, nhìn cái bóng quái dị trên cửa.

Nhị Cửu luôn đi theo y cũng thấy, chậc một tiếng, "Vị Phượng đại tiểu thư quả thật chẳng quan tâm thể diện."

Để thuận tiện chữa trị trong khu cách ly, Tiêu Ngự đã chuyển ra ở tạm trong viện tử kế bên. Nguyên lão Vương gia đã chuyển biến tốt nhưng nhất định muốn tuân theo quy định của Tiêu Ngự, chủ động vào khu cách ly.

Lý Phương Minh nào dám để Nguyên lão Vương gia nằm chung giường với dân thường, Tiêu Ngự cũng ngại thân phận của ông, cũng không dám khiến ông tủi thân. Bởi vậy sai người dọn dẹp một tiểu viện cho Nguyên lão Vương gia và mấy người hầu chuyên chăm sóc ông vào ở. Tạ Cảnh Tu đương nhiên cũng chuyển vào theo, ở cùng chỗ với Nguyên lão Vương gia.

Nhị Cửu thấy Tạ Cảnh Tu trầm ngâm nhìn bóng Phượng đại tiểu thư, cười nói, "Nếu Thế tử gia muốn gặp Phượng đại tiểu thư thì để ta đi gõ cửa. Nhìn dáng vẻ Phượng đại tiểu thư chắc chưa muốn nghỉ ngơi đâu."

Tạ Cảnh Tu hơi nhíu mày, "Càn quấy." Rồi nhấc chân đi, Nhị Cửu vội vàng đuổi theo.

Nhị Cửu nhận ra chủ nhân không phải không vui, không biết mình nói sai cái gì Chẳng lẽ vì hắn muốn gõ cửa phòng Phượng đại tiểu thư

Sáng hôm sau, Tiêu Ngự vừa dậy liền đến kiểm tra phòng trị liệu.

Phòng trị liệu vắng hơn một nửa, tất cả người bệnh đều tập trung ở đây, nay chỉ còn loe hoe vài người.

Y phục phòng hộ của Tiêu Ngự hình dáng y hệt áo blouse trắng ở hiện đại. Khoác áo lên, Tiêu Ngự bỗng dưng có ảo giác mình đang đứng trong khu tổng hợp của bệnh viện đa khoa, vẫn đi kiểm tra phòng bệnh như mọi ngày.

Hắn đến chiếc giường gần cửa nhất, cầm quyển sổ được gắn trên đầu giường ghi lại tình trạng bệnh nhân theo yêu cầu của hắn, gồm có số lần nôn và đi ngoài, mạch đập nhanh hay chậm, thông tin người bệnh…

"Phượng đại phu đến rồi, buổi sáng tốt lành." Ông lão nằm trên giường cười đến mặt đầy nếp nhăn, thân thiết chào hỏi.

"Sáng tốt lành." Tiêu Ngự cười đáp lại, lật sổ đọc, cười bảo, "Ông hồi phục rất tốt, chậm nhất là ngày mai có thể rời khỏi khu cách ly rồi. Có muốn ta báo con gái ông đến đón không"

Ông lão thở dài, "Không cần đâu, lúc lão già này bệnh còn tự đến đây được mà, giờ thì càng không cần chúng đón."

Ông lão là người ở thôn gần đây, lúc bệnh trở nặng thì tự ôm đồ lê lết đến khu cách ly, một người hộ tống cũng không có.

"Thật muốn để đám con cháu bất hiếu kia nhìn thấy Phượng đại phu." Ông lão than vãn, "Ngày nào cũng đỏ mặt tía tai muốn kiếm bộn tiền để chuyển vào thành ở, khinh thường lao động chân tay, chỉ muốn làm

đại thiếu gia đại tiểu thư, phải để chúng thấy thiên kim tiểu thư chân chính là như thế nào, đám bất hiếu chẳng ra gì."

Phượng đại phu còn nhỏ tuổi hơn con gái ông nhiều, cũng lương thiện hơn đứa con ham hư vinh đó nhiều lắm. Con gái ông gả cho một nam nhân mở tiệm tạp hóa mà làm như được phong nhất phẩm cáo mệnh không bằng, tiểu tử kia tự xưng là người đọc sách, muốn chuyển vào thành thi thố lấy công danh, lần nào về thôn cũng ra vẻ ghét bỏ nơi đó nghèo hèn bẩn thỉu, không thấy thiên kim tiểu thư chân chính ra sao đã vội hếch mũi lên trời.

Tiêu Ngự nghe ông lão ai oán, cũng ngẫu nhiên đáp lại vài câu.

Nếu không nhìn những trang trí cổ kính trên cửa sổ thì nơi này chẳng khác gì hiện đại.

Thời đại dễ thương xa vời đó không biết lạc ở phương nào rồi… nhưng dường như có một thứ gì đó dẫn dắt hắn kiên trì theo đuổi con đường hành nghề y, nếu không hắn sẽ hoàn toàn lạc lối, bị thời đại này nhấn chìm, hắn không dám tưởng tượng ra tình cảnh khủng khiếp đó.

Hắn còn chưa kiểm tra hết người bệnh, bên ngoài bỗng vang lên tiếng mắng chửi chói tai. Tiêu Ngự cau mày, khép sổ bệnh án lại, đút tay vào túi áo bước ra ngoài.

Càng đến gần càng nghe được âm thanh huyên náo rõ ràng hơn.

"Đám trộm cướp các ngươi! Các ngươi đã chiếm thôn trang Phượng gia còn muốn ra tay đánh người nữa sao! Có bản lĩnh thì gọi tiểu tiện nhân kia ra mặt đi! Ta muốn xem nó còn mặt mũi nào đối chất với chúng ta!"

Cái giọng chói lói bén nhọn này còn không phải Trịnh thị hay sao

Tiêu Ngự bất lực thở dài. Trịnh thị trước đó ăn thiệt thòi còn chưa đủ sao, giờ còn muốn đến đây gây rối

Ra khỏi cửa mới phát hiện, bên ngoài thôn trang đứng đầy người, cầm đầu không phải Trịnh thị mà là Tam lão phu nhân.

Tam lão phu nhân âm trầm nhìn chòng chọc Tiêu Ngự, thấy hắn đeo khăn che mặt, người mặc áo choàng trắng quái dị, càng nhìn càng sầm mặt.

Trịnh thị thấy hắn bước ra, lúc đối diện ánh mắt Tiêu Ngự liền hơi run, không dám gào la nữa, lùi lại đứng sau Tam lão phu nhân.

Tiêu Ngự khó chịu bảo Bộ khoái lui ra sau, hắn đi lên phía trước, đầu tiên hành lễ với Tam lão phu nhân.

"Bái kiến Tam lão phu nhân."

Đôi mắt sắc bén của Tam lão phu nhân lườm hắn, lạnh lùng nói, "Ngọc nha đầu, bộ xương già ta còn chưa chết, ngươi mặc thế này là để tang ai hả!"

Rõ ràng là cố ý gây sự mà. Tiêu Ngự biết rõ trong lòng, hắn tự ý dùng thôn trang Phượng gia làm khu cách ly, Tam lão phu nhân đương nhiên không vui vẻ gì. Hắn không muốn đấu đá với đám nữ nhân Phượng gia, chỉ không nghĩ dịch bệnh vừa giảm bớt thì Tam lão phu nhân đã tự tìm đến.

Tiêu Ngự cười với bà, vươn tay mời, "Tam lão phu nhân, ngoài này gió lớn, có gì vào nhà rồi nói."

Tam lão phu nhân và Trịnh thị nhìn cổng lớn đang mở như nhìn hồng thủy mãnh thú, mặt đầy kiêng dè. Các nàng đến được đây đã là cực hạn rồi, biết dịch bệnh đã giảm mới ra ngoài, giờ làm sao dám bước vào bên trong

Trịnh thị hừ lạnh, "Ngươi dám tùy tiện dùng thôn trang này cho đám người bẩn thỉu kia dùng, ai biết bên trong đã thành cái dạng gì rồi, giờ còn dám để Tam lão phu nhân vào đó hả Ngươi thật ghê tởm!"

"Bên trong ít ra sạch hơn miệng của Tam phu nhân nhiều." Tiêu Ngự cười cợt, không chút khách khí đáp lễ lại một câu.

Trịnh thị trợn mắt không dám tin, môi run run chỉ Tiêu Ngự như muốn đớp lại, nhưng vẫn gắng nuốt xuống.

Nếu mắng lại thì không phải tự nhận mình xấu xa như lời hắn sao! Trịnh thị bị Phượng Chiếu Ngọc chơi mấy vố, thừa biết tính tình hắn chẳng hiền lành gì cho cam, nhưng cứ tưởng ở bên ngoài thì hắn sẽ nể mặt mình.

Mấy ngày qua không phải hắn muốn mua danh chuộc tiếng sao! Chữa trị với cách ly cái quái gì chứ, chẳng phải chỉ muốn làm mình nổi tiếng à Nàng canh đỏ mắt mới thuyết phục được Tam lão phu nhân đồng ý đưa thôn trang này làm của hồi môn cho Tình Nhi, ai ngờ lại bị tiểu tiện nhân này lấy đi mua chuộc lòng người, nàng phải tính sổ với hắn!

Hắn được vinh danh Bồ Tát sống, lại có giao tình với Nguyên Vương thế tử. Nếu không nhờ thủ đoạn thì thân phận Phượng Chiếu Ngọc không đủ xách dép cho Thế tử gia! Giờ còn dám lấy đồ của Tình Nhi đi quyến rũ Thế tử gia.

Trịnh thị nghĩ đến đây, hận đến đỏ mắt.

50. Chương 50: Tránh Xa Hắn Ra

Editor: Vện

Tiêu Ngự và trưởng bối Phượng gia đối đầu gay gắt ở cổng khu cách ly trước mắt bao nhiêu người.

Các đại phu, tỳ nữ và nô bộc làm nhiệm vụ chăm sóc bệnh nhân lén nhìn tình hình ngoài cổng, hận không thể đứng canh, rồi lại không dám bỏ bê trách nhiệm.

Đương triều lấy hiếu trị thiên hạ, đưa đạo hiếu lên một tầm cao tuyệt đỉnh.

Nếu không có dân chúng làm nền móng thì tội bất hiếu cũng không nghiêm trọng như vậy. Phàm là người mưu cầu công danh, chỉ cần là người con có hiếu đã có thể bù đắp được mấy năm học tập gian khổ.

Còn với con cháu thế gia, nếu bị chụp lên đầu tội bất hiếu cũng đủ đè cho oằn sống lưng.

Vị Phượng đại tiểu thư chống đối trưởng bối trước mặt mọi người như vậy, đó chính là bất hiếu. Nhưng tất cả đều thấy, mấy hôm nay hắn đã làm mọi cách để cứu chữa những người bệnh nặng. Hắn chống đối trưởng bối cũng vì muốn dùng tòa nhà này làm khu cách ly, cứu mạng mọi người.

Hết thảy công ơn này trước mặt hiếu đạo đều không đáng nhắc tới.

Chỉ cần có chút kiến thức hẳn đã nghe thiên tử đương triều từng có một câu chuyện. Năm xưa, Hoàng đế muốn xây một tòa tiên cung cho ái phi Lý mỹ nhân, Nhị hoàng tử lấy lí do cứu tế nạn dân mà xin hoãn công trình, thiên tử nói, "Ngỗ nghịch không xem trưởng bối ra gì, bất hiếu không biết kính cẩn khiêm nhường, nhất định nhân phẩm suy đồi, nói gì đến đại nghĩa chúng sinh." Thế là Nhị hoàng tử vừa xuất cung dựng phủ cứ vậy mà bị chèn ép đến không thể ngóc đầu.

Vua chúa còn như vậy, dưới triều đại này, một câu bất hiểu đủ để đạp đổ toàn bộ công lao của một người.

Rõ ràng Phượng đại tiểu thư hết lòng vì mọi người, suy nghĩ cho bệnh nhân, nếu vì vậy mà bị hủy hoại thanh danh thật đúng là khổ không nói được.

"Thú vị rồi đây." Nguyên lão Vương gia ngồi trên mái nhà nhìn tình hình, cười cợt vuốt chòm râu bạc trắng, híp mắt xem cuộc vui.

Tạ Cảnh Tu chắp tay đứng kế bên ông. Bóng người mặc một thân áo trắng quái dị đặc biệt xuất chúng giữa đám đông, thanh thoát mà kiên cường, không có một chút nhu nhược lả lướt của nữ tử, khiến người ta không thể dời mắt.

Tam lão phu nhân sai người kéo cháu dâu vô dụng ra phía sau. Lần nào cũng chỉ biết điêu ngoa đanh đá, đúng là thành sự thì ít, bại sự có thừa.

Thật ra thôn trang này chẳng là gì, huống chi thôn trang này nằm trong số của hồi môn năm xưa cháu dâu Phương thị chẳng ra gì kia đem đến Phượng gia. Khi đó Phương thị mang theo mười dặm trang sức, cái thôn trang chỉ là muối bỏ bể, Tam lão phu nhân chẳng chút để tâm.

Nếu không phải vì nhận được thư của Phượng đại phu nhân Lô thị từ kinh thành thì bà chỉ muốn dưỡng lão trong phủ, mắc gì phải nhúng tay vào vũng nước đục này.

Trong thư, Lô thị yêu cầu Trịnh thị nhất định phải bắt Phượng Chiếu Ngọc vào lòng bàn tay, không thể để hắn tự do tự tại, nếu không chắc chắn mang lại phiền phức lớn cho Vân Phi.

Lô thị còn hồi âm cho Trịnh thị một bức thư khác, bảo nàng chỉ cầm một lá đến cho Tam lão phu nhân, để Tam lão phu nhân đích thân ra tay đối phó Phượng Chiếu Ngọc. Nàng biết Trịnh thị ngu xuẩn căn bản không khống chế được Phượng Chiếu Ngọc nên muốn mượn tay người khác. Với thân phận của Tam lão phu nhân thì có thể dùng hiếu đạo để áp chế Phượng Chiếu Ngọc.

Tam lão phu nhân thấy chuyện liên quan đến tiền đồ của Phượng Vân Phi, tuy không hiểu rõ nhưng Tam lão phu nhân biết vì Phượng Chiếu Ngọc mà Phượng Vân Phi bị người ta tố cáo đến suýt nữa không được thăng chức, bởi vậy vừa đọc thư của Lô thị bà lập tức tin ngay. Mà gần đây chắt nữ kia cũng nổi danh khắp thành Hoài Thiên rồi, cũng do Đại lão thái gia lẩm cẩm đồng ý cho hắn đi lại khắp nơi, còn bảo người hầu phải nghe lệnh hắn.

Cũng chỉ là tộc trưởng thôi mà, lại dám nhúng tay vào chuyện hậu viện. Giờ cũng là lúc bắt hắn phải biết kiềm chế mà tôn trọng trưởng bối rồi.

Vậy nên mới xảy ra chuyện hôm nay.

Tam lão phu nhân nặng nề nhìn Tiêu Ngự, "Ngọc nha đầu, ngươi phải biết tằng tổ mẫu đến tìm ngươi không phải vì ngươi lấy thôn trang Phượng phủ mua danh tiếng cho mình. Mạng người là trên hết, chỉ cần ngươi thẳng thắn nói với tằng tổ mẫu một tiếng, chẳng lẽ tằng tổ mẫu không đồng ý được sao Tằng tổ mẫu còn ủng hộ ngươi sử dụng thôn trang này. Nhưng ngươi lại lén lút làm sau lưng, còn để những Bộ khoái kia dùng vũ lực trưng dụng, thậm chí đả thương người hầu trong thôn trang, chỉ vì muốn gây dựng tiếng tăm mà ngươi lại quá đáng vậy sao!"

Quả là lời ngay ý thẳng, Tiêu Ngự thậm chí không thể giải bày. Đúng là hắn đã làm việc lén lút, cũng chính hắn nhờ Chu Chiêu chỉ huy Bộ khoái dùng vũ lực trưng dụng, còn vụ đánh bị thương người hầu trong thôn trang, không phải Tam lão phu nhân đang đặt điều đấy chứ Mà nếu lúc đó hắn về nhà nói muốn dùng thôn trang làm khu cách ly, Tam lão phu nhân đồng ý mới là lạ.

Có làm gì cũng là vuốt đuôi thôi, bây giờ bà muốn nói gì mà chẳng được.

Nguyên lão Vương gia cách xa quá nghe không rõ, Nhị Cửu khoét một lỗ trên cổng, áp tai nghe rồi lên kể lại lời của Tam lão phu nhân, không nhịn được mà thở dài.

"Nhà nào cũng có cảnh khổ. Ta thấy Phượng đại tiểu thư hào hiệp khoan dung như thế, còn tưởng trưởng bối Phượng gia thật biết cách giáo dục, nếu không thì làm sao nuôi ra được người có tính cách thế này. Không ngờ trưởng bối lại gay gắt với nàng như vậy, thật khó khăn để một nữ tử yếu đuối có thể làm đến mức này."

Theo hiểu biết của Nguyên lão Vương gia về gia thế của Phượng đại tiểu thư, e là trong nhà còn rất nhiều bí ẩn không thể công khai. Cùng có trưởng bối không ra gì, hoàn cảnh trưởng thành khó khăn mà Phượng đại tiểu thư vô cùng tốt tính, tại sao cháu ông lại biến thành cái tính cách chó chê mèo ghét vậy hả Nguyên lão Vương gia thấy thật không công bằng.

Lại thấy tôn nhi chó chê mèo ghét của mình đột ngột nhảy xuống, thẳng lưng đi ra ngoài.

Nguyên lão Vương gia hoảng hồn, bò ra mép mái nhà nhìn xuống, Nhị Cửu sợ hãi cuống quýt giữ chặt ông.

"Cảnh Tu, ngươi đi đâu đấy! Gia gia còn trên nóc nhà nè!"

Tạ Cảnh Tu không để ý ông, đi thẳng ra ngoài.

"Chó chê mèo ghét, đúng là chó chê mèo ghét mà!" Nguyên lão Vương gia giận điên gỡ mái ngói ném y.

Tiêu Ngự nhìn Tam lão phu nhân nghiêm khắc, khóe miệng sau lớp khăn che nhếch lên, "Vậy theo ý tằng tổ mẫu thì bây giờ ta nên làm gì"

Sắc mặt Tam lão phu nhân hơi hòa hoãn, nói, "Ngươi muốn danh tiếng chứ gì, hiện tại cả thành Hoài Thiên ai cũng nói ngươi là Bồ Tát sống đại nhân đại đức, ngươi cũng nên thỏa mãn rồi chứ Ngươi lớn rồi, đừng như con nít thích làm gì thì làm, sau này phải ở yên trong nhà học lễ giáo. Một hai năm nữa là đến tuổi cập kê rồi, phải kiềm chế để sau này dễ bàn chuyện hôn nhân chứ."

Cái câu ở yên trong nhà mới là mục đích cuối cùng của Tam lão phu nhân.

Không ngờ Tam lão phu nhân lại là cá mè một lứa với Trịnh thị. Tại sao bọn họ lại sợ hắn được tự do đến thế Nếu là Phượng Vân Ninh thì cứ giết quách hắn cho xong chuyện, vậy mới là phong cách của nàng. Không lẽ giờ muốn đổi chiến lược, muốn âm thầm giết hắn

Cũng không phải là không thể.

Tiêu Ngự tính toán trong lòng, Tam lão phu nhân đã sai người đến mời Đại tiểu thư lên xe.

Trịnh thị kéo tay áo Tam lão phu nhân, nhỏ giọng nhắc nhở, "Còn thôn trang này nữa, phải bắt nó xuất tiền ra bồi thường cho Tình Nhi…"

Tam lão phu nhân trừng Trịnh thị, bấy giờ Trịnh thị mới ngừng gây chiến, ngoan ngoãn lui về phía sau. Chỉ cần tóm được Phượng Chiếu Ngọc vào lòng bàn tay thì thiếu gì cách đòi tiền.

Tiêu Ngự nhìn những người hầu đang đến chỗ mình, toàn là phụ nhân cao to tráng kiện, chắc muốn đề phòng hắn chạy trốn hả

Mọi người đang lén xem không kiềm được tức giận. Phượng đại phu bị bắt về Phượng phủ thì lấy ai chủ trì khu cách ly đây!

Có hai đại phu chạy ra kêu gào, "Không được, Phượng đại phu không thể đi. Trong khu cách ly vẫn còn bệnh nhân mà."

Tam lão phu nhân cay cú nhìn hai người kia. Hai đại phu này chỉ xem bệnh cho người thường, nào đã bị một lão phu nhân sống trong nhung lụa trừng như thế, nhất thời đứng ngây ra, không dám tiến lên nữa.

Tam lão phu nhân liếc qua những người núp sau cổng, đánh giá một lần, trong mắt hiện lên khinh bỉ.

Toàn là bách tính tóc húi cua, người hầu nô bộc, chắt nữ của bà suốt ngày tụ tập với đám người này sao Còn đâu triển vọng đáng để Lô thị phải động binh khí như vậy.

Tam lão phu nhân chậm rãi nói, "Nữ nhi Phượng gia sao không thể quay lại Phượng phủ hả! Đám nghèo hèn các ngươi lại dám ngăn cản, chẳng lẽ có mưu đồ gì!"

Một lời mắng cho hai đại phu mặt đỏ gay, không dám ra mặt nói gì nữa.

Những chuyện khác không nói, tội làm hỏng thanh danh của Phượng đại tiểu thư họ làm sao gánh nổi! Lão phu nhân này ác miệng như vậy, chẳng lẽ không nhận ra chính bà mới là người tổn hại thanh danh của Phượng đại tiểu thư sao

Các phụ nhân đứng trước mặt Tiêu Ngự, quẹt mũi ngạo mạn nói, "Đại tiểu thư, mời, đừng để chúng ta động thủ, sẽ khó coi lắm."

Tiêu Ngự rất cảm kích những người đã nói đỡ cho hắn, nhưng tình hình Phượng gia phức tạp như vậy, lúc này hắn chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Hắn vừa định lên tiếng, đã nghe phía sau truyền đến âm thanh ẩn chứa không vui.

"Tránh xa nàng ra."

Các phụ nhân cả kinh, ngẩng đầu nhìn người đến, chỉ thấy một nam tử áo đen cao lớn khoan thai bước ra từ cổng lớn.

Các nàng không biết thân phận người này, nhưng nhìn khí thế liền biết không tầm thường, các phụ nhân do dự quay lại nhìn Tam lão phu nhân, không biết phải làm sao.

Tiêu Ngự cũng bất ngờ. Không ngờ Tạ Cảnh Tu lại ra mặt ngay lúc này.

Bình thường thấy thờ ơ lắm mà, chẳng lẽ còn một mặt nhiệt tình vậy sao

51. Chương 51: Công Lao Lớn Nhất

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu bước qua cổng, dưới con mắt theo dõi của mọi người, chậm rãi bước đến chắn trước mặt Tiêu Ngự.

Tam lão phu nhân ngập ngừng, tay cầm gậy siết lại. Có mù cũng nhìn ra được lai lịch người này không nhỏ, bà có thể mỉa mai những dân thường và nô bộc kia, nhưng không dám dùng cách đó với nam tử này.

Chẳng trách Phượng Chiếu Ngọc làm càn như vậy, không để trưởng bối vào mắt, ra là có chỗ dựa bên ngoài rồi.

Năm xưa Phương thị cũng mê hoặc đại tôn tử của bà, khiến hắn hủy hôn với nữ nhi Huyện thừa mà đi cưới con gái thương nhân, bây giờ con gái nàng cũng đáng sợ như vậy.

Toàn một lũ hồ ly tinh.

Tiêu Ngự hết ngạc nhiên, vội đến nói nhỏ, "Tạ thế tử, đa tạ ý tốt của ngươi. Nhưng ta có thể ứng phó chút chuyện nhỏ này, không dám làm phiền Thế tử gia."

Thân thế của Phượng Chiếu Ngọc đã rối rắm lắm rồi, nếu liên lụy đến Nguyên Vương thế tử thì thiên hạ đại loạn mất.

Tạ Cảnh Tu nghe vậy, quay lại lạnh lùng nhìn hắn, nhìn cho Tiêu Ngự rùng mình.

Nếu không phải y đang chắn trước mặt mình thì ánh nhìn này nào giống đang che chở hắn, ánh mắt còn âm trầm hơn Tam lão phu nhân, khiến người ta cảm thấy như đang đối mặt với đông giá lạnh lẽo…

Tạ thế tử mở miệng, "Ngươi còn sức lực như vậy thì đi chữa trị cho người bệnh đi. Phân tán sức vào cái việc tẻ nhạt này, được một mất mười."

Tam lão phu nhân đứng đối diện thấy nam tử áo đen thì thầm gì đó với Phượng Chiếu Ngọc, như rất thân thiết, bà càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình.

Nếu nhi nữ Phượng gia có thể tự thân leo lên cây cao thì bà đương nhiên vui mừng. Như Phượng Vân Ninh kìa, bỏ công bỏ sức lôi kéo Thế tử phủ An quốc công, giờ đã bay lên làm phượng hoàng, kéo theo toàn Phượng gia.

Nhưng nếu đổi thành con gái của Phương thị thì bà không cách nào vui vẻ được. Xưa nay bà đã không thích cháu dâu Phương thị, tự nhiên cũng sẽ không vừa mắt Phượng Chiếu Ngọc. May mà Vân Phi cuối cùng cũng thức tỉnh, ruồng bỏ nữ nhi thương nhân không ra gì kia, sao bà có thể để con gái của Phương thị phá hủy niềm kiêu hãnh của Phượng gia được Huống chi Phượng Chiếu Ngọc không hề kính trọng bà, nếu leo được lên cao cũng chẳng đem lại lợi ích gì cho Phượng gia.

Tam lão phu nhân suy nghĩ xong, lên tiếng, "Lão thân xin ra mắt công tử. Chất nữ vô dụng này của ta đã gây quá nhiều phiền toái cho chư vị, giờ nên để nàng về nhà thôi. Trưởng bối quá cưng chiều, thấy nàng nhỏ tuổi nên không nỡ nhốt trong nhà học lễ giáo. Giờ nàng lớn rồi, có không nỡ cũng phải dẹp qua một bên thôi." Dáng vẻ thấu tình đạt lý thương con thương cháu.

Tiêu Ngự đương nhiên có cách của mình, chỉ là… hắn nhìn Tạ Cảnh Tu trước mặt. Thế tử gia đã cố chấp muốn ra mặt thay hắn, nếu hắn tự ý lên tiếng e sẽ khiến Thế tử gia tức giận…

Tiêu Ngự cân nhắc thiệt hơn, quyết định giữ im lặng quan sát tình hình.

Ai ngờ Tạ Cảnh Tu không thèm phản ứng với Tam lão phu nhân, chỉ nhướn mày, lệnh cho các Bộ khoái đứng cạnh cây cột, "Đi gọi Lý Phương Minh tới. Canh chừng khu cách ly là trách nhiệm của hắn, dám thả những người không phận sự này đặt chân vào đây, nói hắn đừng trở lại kinh thành nữa, cuốn gói về quê làm ruộng đi."

Đám Bộ khoái cuống cuồng thưa dạ, chạy đi tìm Lý tri phủ.

Tam lão phu nhân đã sẵn sàng tiếp chuyện với người kia, rốt cuộc bị y coi như không khí, nhất thời mặt nặng mày nề.

Nhìn khí chất bề trên của nam tử áo đen, Tam lão phu nhân đoán y hẳn là Thế tử gia phủ Nguyên Vương rồi.

Nhưng Thế tử gia thì đã sao! Bà là tổ mẫu của Quốc công phu nhân đấy! Xét về địa vị thì phủ An quốc công rất có mặt mũi với Lý quý phi, Tịnh Kiên Vương được tổ tiên lưu truyền chỉ được cái danh thì có gì để đắc ý! Y dựa vào đâu mà dùng quyền thế ép người chứ!

Tam lão phu nhân thấy bối phận và thân phận của mình đâu có lép vế để bị một thanh niên khinh thường như vậy. Mấy lần muốn châm chọc, nhưng khi nhìn Nguyên Vương thế tử lại e dè, không dám nói chữ nào. Một bụng tức anh ách xoay một vòng, cuối cùng đổ lên đầu Tiêu Ngự, chỉ hắn tức giận nói, "Được, được lắm, cánh của ngươi cứng cáp rồi, trèo lên cao xong không xem lão thân ra gì! Thứ bất hiếu như ngươi phải bị trị tội trước mặt Hoàng thượng! Các ngươi có không gọi Tri phủ đại nhân thì lão thân đây cũng mời! Ta muốn hỏi hắn, đối với loại cháu bất hiếu ngỗ nghịch thế này phải dùng hình phạt nào! Nếu hắn không dám xử thì lão thân có liều cái mạng gì này cũng phải lên kinh tố cáo ngươi! Đồ phản phúc!"

Tiêu Ngự bất đắc dĩ nhìn Tam lão phu nhân.

Thấy hắn là quả hồng mềm thì muốn thỏa thích nắn bóp sao, bên kia có một Thế tử hàng thật giá thật kìa, sao bà không nói gì với y đi.

Tạ thế tử lia mắt sang Tam lão phu nhân. Tam lão phu nhân đang ngẩng đầu ưỡn ngực ôm một bụng oán khí bị ánh mắt tàn bạo của y nhìn cho phát run, chân mềm oặt, lùi về phía sau cùng Trịnh thị.

Nguyên Vương thế tử này… quá đáng sợ. Không lẽ ban ngày ban mặt mà y vẫn muốn giết người diệt khẩu sao!

Không ngờ Tạ thế tử đột ngột thu hồi ánh mắt, quay phắt lại nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự vẫn đứng ngay ngắn sau lưng Tạ Cảnh Tu bị nhìn cho ngẩn người.

Hiếm khi thấy ánh mắt Tạ thế tử không rét buốt như trời đông, cũng không biết nhìn vậy là có ý gì Chẳng lẽ đang xem hắn có thấy oan ức khi bị Tam lão phu nhân trách mắng hay không

Vậy thì khiến Thế tử gia thất vọng rồi, loại chỉ trích này hắn nào có quan tâm.

Tiêu Ngự mỉm cười với y, Tạ Cảnh Tu liền rũ mắt, nhìn chỗ khác.

"Việc chế ngự ôn dịch lần này, Phượng đại tiểu thư có công lớn nhất, lập công vì bách tính." Tạ Cảnh Tu thong thả nói, "Chiết tử đã được đưa lên ngự tiền, phần thưởng ít hôm nữa sẽ đến." Y nhìn mọi người bên trong, "Khu cách ly này không đủ để sử dụng, mấy trăm lưu dân không có chỗ ở, rất cần hai tòa nhà quy mô lớn thế này ở ngoại thành làm nơi trú ngụ. Phượng lão phu nhân đã cho thấy quyết tâm trợ giúp Phượng đại tiểu thư, vậy thì Phượng đại phu, làm phiền ngươi đưa ra hai thôn trang nữa làm nơi trú chân cho lưu dân, cần sắp xếp thỏa đáng cho tất cả."

Nói rồi lại nhìn Lý Phương Minh đang vội vã phóng đến, "Lý tri phủ, trách nhiệm canh gác vẫn do ngươi đảm nhiệm. Nếu còn tiếp tục sơ suất…"

Không chờ Tạ Cảnh Tu nói hết, Lý Phương Minh vuốt mồ hôi trán mau mắn tiếp lời, "Nếu tiếp tục sơ suất thì hạ quan lập tức cuốn gói về quê làm ruộng. Hạ quan biết rồi, hạ quan biết rồi."

Tạ Cảnh Tu không nói nữa, quay vào khu cách ly.

Tiêu Ngự nhìn bóng lưng y, sững sờ đứng tại chỗ.

Công đầu hả Y báo công cho hắn lúc nào vậy Là nói thật hay chỉ để hù dọa Tam lão phu nhân Biểu huynh của Lý quý phi và Lý Phương Minh đâu phải vật trang trí, Thế tử gia lại đi tranh công cho hắn sao

Tam lão phu nhân dùng hiếu đạo chèn ép hắn, y lại công bố công lao áp chế dịch bệnh. Hoàng đế ban thưởng cho cả nhà, tuy Hoàng đế nói dùng hiếu trị thiên hạ nhưng Tam lão phu nhân cũng không thể cầm hiếu đạo đi liệng vào mặt Hoàng đế được.

Lại nói Tam lão phu nhân, vừa rồi Thế tử gia đã giao cho hắn một nhiệm vụ. Tiêu Ngự quay lại nhìn Tam lão phu nhân sát khí đằng đằng và Trịnh thị mặt đầy thù hận.

"Dựa vào cái gì chứ! Dựa vào cái gì mà bắt Phượng phủ giao thôn trang cho tiểu tiện nhân kia lót đường công danh! Ta không đồng ý!" Trịnh thị vừa tức vừa vội.

Vốn mời Tam lão phu nhân đến để đàn áp Phượng Chiếu Ngọc, không ngờ đã không thể khống chế, còn bị lấy mất hai thôn trang. Còn chỉ rõ là thôn trang lớn ở ngoại thành, phải biết thôn trang ở gần ngoại thành có giá cao nhất và vị trí tốt nhất, Trịnh thị sao có thể cam tâm được!

Hiện tại, tiểu bối xuất chúng nhất trong hậu viện chính là hai con gái của nàng, Tam lão phu nhân cũng để tâm bồi dưỡng, đồng ý lấy thôn trang đó làm của hồi môn. Tiền lúc trước nàng cướp của Phượng Chiếu Ngọc đã bị đòi lại, giờ đến mấy cái thôn trang cũng không giữ được thì nàng rời khỏi kinh thành, về thành Hoài Thiên này mấy năm qua để làm gì nữa!

Tam lão phu nhân giận dữ, "Ngươi câm miệng cho ta! Thấy mất mặt chưa đủ sao!" Rồi vươn tay với đại nha hoàn, để nha hoàn đỡ bà lên xe ngựa.

Hôm nay bà không nên ra ngoài tìm xui xẻo! Bà nên yên vị làm một lão Phật gia, hà tất chỉ vì một lá thư của Lô thị mà bị dụ dỗ làm việc thay nàng, bây giờ lại bị mất mặt bởi chính người nhà, đều do đám cháu bất hiếu mà ra cả!

Tam lão phu nhân cay cú trong lòng, ngay cả Phượng đại phu nhân Lô thị cũng oán luôn.

Tiêu Ngự sao có thể cho các nàng đi như vậy được. Tạ Cảnh Tu nói khu cách ly không đủ dùng chỉ là nói bậy thôi, y muốn danh chính ngôn thuận sử dụng hai thôn trang này, y tạo cho hắn cái cớ tốt như vậy, nếu không trưng dụng chẳng phải quá lãng phí rồi sao.

Tiêu Ngự đã sớm biết đa phần sản nghiệp của Phượng gia toàn là của hồi môn của Phương thị, năm xưa Phương thị cũng rất được Phương gia yêu thương, sợ nàng bị nhà chồng khinh thường nên mới cố ý tặng của hồi môn nhiều đến vậy. Vậy mà hôm nay nhà mẹ chẳng quan tâm gì đến Phương thị, Tiêu Ngự không hiểu nguyên nhân. Nếu nói của hồi môn thì năm xưa Phương thị tình nguyện trợ cấp cho nhà chồng, hắn không có quyền đòi lại.

Bây giờ có thể thu hồi được một ít là tốt rồi.

"Tằng tổ mẫu chậm đã, đa tạ đại nghĩa của tằng tổ mẫu, ta và Lý đại nhân thấy hai thôn trang này rất có giá trị sử dụng, xin tằng tổ mẫu báo với trang chủ để ta và Lý đại nhân tiếp nhận." Tiêu Ngự cười tủm tỉm.

Lý Phương Minh đang đau lòng thở dài vì công lao bị bay mất. Hắn đương nhiên cũng dâng chiết tử lập công, ai biết Tạ thế tử lại muốn tranh công với hắn, chỉ sợ chiết tử của mình đã thành đống giấy vụn rồi.

Không ngờ lại bị Phượng đại tiểu thư thuận tay kéo ra làm cờ che chắn.

Lý Phương Minh ngoài cười trong không cười, "Đúng vậy… Bản quan cũng nghĩ giống như Phượng đại phu."

Nhìn trang phục quái đản của Tiêu Ngự, Lý Phương Minh thực sự không thể gọi hắn là Phượng đại tiểu thư được.

Tam lão phu nhân hơi ngừng lại, không quay đầu leo lên xe. Trịnh thị oán hận trừng Tiêu Ngự, nhưng bị vướng Tri phủ đại nhân nên không dám chửi bới, cũng kéo váy lên xe.

"Hai người này tới đây làm gì!" Lý Phương Minh nhìn xe ngựa chầm chậm chạy đi, phát cáu hỏi. Nếu các nàng không đến quấy rối thì Thế tử gia có khi sẽ không thay Phượng đại phu tranh công với hắn đâu.

Tiêu Ngự cười, "Ai mà biết." Lại đút tay vào túi áo, xoay người vào khu cách ly.

Tôi lết được 1/4 chặng đường rồi.

52. Chương 52: Lại Sinh Độc Kế

Editor: Vện

Qua tháng mười một, tiết trời ngày càng lạnh, cuối cùng bệnh dịch cũng được diệt trừ.

Thôn trang cách ly không còn bệnh nhân nữa, Tiêu Ngự cho người khử trùng toàn bộ tòa nhà, những người hầu vốn làm việc trong thôn trang không dám vào ở, Tiêu Ngự đành mua lại vài tôi tớ trông coi thôn trang, trong đó có không ít lưu dân tự nguyện bán mình làm nô bộc.

Tiêu Ngự vẫn không quen được, chỉ một tờ khế ước bán thân mỏng manh mà mua đứt được một con người.

Nguyên lão Vương gia và Tạ Cảnh Tu đã sớm dọn ra ngoài, về nha môn Tri phủ ở.

Từ thành Hoài Thiên về kinh mất hơn nửa tháng đi đường. Đoàn người của Tạ Cảnh Tu cũng chuẩn bị khởi hành, phải về trước cuối năm.

Cùng lúc đó, trong Phượng phủ ở kinh thành, Phượng Vân Phi bị Phượng Minh Văn gọi đến thương lượng chuyện về thành Hoài Thiên ăn Tết.

"Từ khi lấy Lô thị ngươi chưa từng về nhà cũ, cúng tổ hằng năm cũng không tham dự, năm nay ngươi tính sao đây" Phượng Minh Văn thổi bọt trong tách trà.

Phượng Minh Văn là phụ thân Phượng Vân Phi, cũng là trưởng tử của Tam lão thái gia, hắn cũng giống hệt Tam lão thái gia, cả đời chẳng làm được trò trống gì, nhưng lại sinh được một đôi trai gái phi phàm.

Bây giờ hắn cũng thuộc bậc quý nhân chốn kinh thành, đi đâu cũng được người người ngưỡng mộ.

Thân là phụ thân Tổng quản Thái y, cha vợ của An quốc hầu, dù có mặc áo vải cũng có ai dám không nể mặt

Phượng Vân Phi xưa nay hiếu thuận, nghe Phượng Minh Văn nói vậy cũng khó xử, "Chuyện này… e là năm nay ta vẫn không thể về nhà. Phụ thân cũng biết đó, càng gần năm mới thì các quý nhân trong cung càng phải hầu hạ cẩn thận, nhi tử thân là Tổng quản Thái y, thật sự không thể thoát thân được."

Phượng Minh Văn hừ một tiếng, dằn tách trà trên bàn, "Cái gì mà không thoát thân được Lão Tổng quản Thái y trước kia có ngày ngày canh giữ, không dám ra khỏi cung một bước như ngươi đâu hả Nói đến nói đi cũng vì thê tử ngươi không vừa mắt nhà cũ ở thành Hoài Thiên, ngươi không muốn khiến nàng buồn mà ngay cả nhà cũng không dám về."

Phượng Vân Phi vội chối, "Nhi tử không dám."

Phượng Minh Văn khoát tay áo, "Thôi thôi, ngươi không về thì mặc ngươi, ta với mẫu thân ngươi về là được. Sắp đến tháng Chạp rồi, ngươi thu xếp đi, hai ngày sau chúng ta sẽ lên đường."

Phượng Vân Phi vội vàng thưa, nhờ Lô thị chuẩn bị chất quà cáp lên xe ngựa, tự thân đi đôn đốc, vô cùng tận tâm tận lực.

Hai ngày sau, Phượng phủ nghênh đón một khách quý.

Tuy Phượng Vân Ninh dựa vào quan hệ với Lý gia để cất nhắc Phượng Vân Phi, nhìn như rất thân thiết với nhà mẹ nhưng thật ra không lui tới thường xuyên.

Giờ lại đột ngột về Phượng gia ngay trước năm mới làm Phượng Minh Văn và Phượng Vân Phi được thương mà sợ.

Nóng ruột vì chuyện Phượng lão phu nhân, Phượng Vân Ninh gọi Phượng Minh Văn vào thư phòng, bảo là muốn bàn chuyện riêng, ngay cả Phượng Vân Phi cũng bị đuổi ra.

Phượng Vân Phi từ nhỏ đã bị Phượng Vân Ninh xem thường nên giờ chẳng cảm thấy gì, chỉ dặn dò người hầu chờ bên ngoài rồi rời đi.

Phượng Minh Văn nhìn đứa con gái nay là nhất phẩm cáo mệnh, sắc mặt Phượng Vân Ninh lãnh đạm khiến hắn thêm bứt rứt.

Từ sau sự kiện năm xưa, Phượng Vân Ninh trách hắn và Phượng Vân Phi bất tài vô dụng, khiến con gái ruột của nàng lưu lạc dân gian.

"Nghe nói phụ thân định về thành Hoài Thiên sao" Phượng Vân Ninh thong thả hỏi.

Phượng Minh Văn gật đầu, "Đúng vậy. Ta và mẫu thân ngươi đã mấy năm không về, giờ cũng nên trở về thăm mọi người."

Phượng Vân Ninh không quan tâm những lời này, đôi mắt phượng sắc sảo nheo lại, "Phụ thân có còn nhớ Phương thị và đứa con kia của nàng không"

Phượng Minh Văn lập tức biến sắc, bối rối hồi lâu, nói, "Tự nhiên nhắc chuyện năm xưa làm gì."

"Phương thị và con trai còn đang sống rất tốt ở nhà cũ kìa, chuyện năm xưa cái gì." Phượng Vân Ninh hừ lạnh, "Chẳng lẽ phụ thân không muốn nghĩ đến thì chuyện đó cũng tự nhiên không tồn tại chắc."

Đúng là Phượng Minh Văn không nghĩ ngợi gì chuyện đó. Mỗi lần gặp đứa con trai được Phượng Vân Ninh nuôi dưỡng đều kinh hồn bạt vía, khiến ông không dám nhớ lại vụ trộm long tráo phụng năm xưa. Nửa đêm nằm mộng đều thấy phú quý hôm nay chỉ như gió thoảng mây bay, chớp mắt đã tan thành sương khói.

Huống hồ chuyện đó còn liên quan đến chính cháu ruột của hắn.

Phượng Vân Ninh nói tiếp, "Ta biết phụ thân vẫn lo lắng chuyện xưa. Đúng là chuyện kia có một sơ hở, đó chính là Phương thị và đứa trẻ kia."

Phượng Minh Văn nghe ngữ khí của nàng tàn nhẫn, lòng có dự cảm không lành.

"Ngươi… ngươi có ý gì"

Phượng Vân Ninh nói, "Năm đó ta trẻ tuổi bồng bột, nhất thời không nuốt trôi được mối hận kia nên giờ mới để lại phiền phức lớn thế này. Giờ ta đã tỉnh ngộ, Phương thị thấp hèn kia làm sao xứng đáng thở cùng một bầu không khí với ta chứ Bản thân còn là mối họa ngầm rình rập chúng ta, giữ nàng lại sẽ mất nhiều hơn được."

Phượng Minh Văn không rõ lắm. Không lẽ Phượng Vân Ninh tính thả Phương thị đi Hắn biết tính tình con gái mình nào có tốt như vậy

Quả nhiên, Phượng Vân Ninh tiếp tục, "Sai thì phải sửa, may mà bây giờ vẫn chưa muộn. Nghe nói con trai của Phương thị đang gây kinh động khắp thành Hoài Thiên, còn được Đại lão thái gia yêu thích. Phiền phức này không còn nhỏ nữa, sợ là đã thành mối họa lớn rồi."

Đáy lòng Phượng Minh Văn lạnh lẽo, nhìn Phượng Vân Ninh.

"Ngươi… ngươi định làm gì"

"Nhổ cỏ tận gốc." Mặt Phượng Vân Ninh lộ vẻ tàn độc, "Sớm nên làm vậy, để hắn và Phương thị sống mười mấy năm là quá đủ rồi."

"Hoang đường! Hoang đường!" Phượng Minh Văn đập bàn, chỉ Phượng Vân Ninh, run giọng nói, "Ngươi có biết ngươi đang nói ai hay không! Đó là trưởng tử của Vân Phi, là tôn tử của ta!"

"Phương thị là phận tiện thiếp, con của nàng mà là trưởng tử tôn tử cái gì" Phượng Vân Ninh khinh bỉ.

Phượng Minh Văn thở hổn hển, luôn miệng lẩm bẩm hoang đường.

Hắn biết Phượng Vân Ninh rất độc ác, nhưng không ngờ nàng còn muốn ra tay tàn sát người trong tộc. Phương thị ngày xưa có lỗi gì đâu Nếu không phải Phượng Vân Ninh cố chấp muốn bắt con của Phương thị thì cũng không để lại nhược điểm hôm nay.

Phượng Minh Văn cũng không phải quan tâm Phương thị, chỉ là hắn đã trải qua nửa đời làm bình dân bách tính, đã chứng kiến biết bao cảnh đấu đá ác liệt, đầu rơi máu chảy. Nhưng phàm là người thường thì nào dám nghĩ đến chuyện giết người, mà người Phượng Vân Ninh muốn giết còn là người của Phượng gia.

"Ngươi… ngươi hà tất phải làm vậy Chỉ là một đứa nhỏ lóc chóc, Phương thị lại bị giam trong từ đường tối tăm, bọn họ thì làm được sóng gió gì chứ." Phượng Minh Văn khô khốc nói.

"Sao hả Phụ thân sợ à Hay là mềm lòng" Phượng Vân Ninh liếc hắn, "Không dối gạt phụ thân, ta đã sớm sai người kết liễu nghiệt chủng kia."

Thấy Phượng Minh Văn hoảng hồn, Phượng Vân Ninh cười lạnh, "Phụ thân đoán kết quả xem Tiểu nghiệt chủng kia không bị tổn hại cọng tóc cọng lông nào."

Tin tức nàng nhận được là từ nửa tháng trước, lúc đó dịch bệnh còn chưa bùng phát, bởi vậy trong thư chỉ ghi ám sát thất bại, đám lưu manh côn đồ kia đều bị tổn thương gân tay, trở nên vô dụng hơn cả người thường.

Phượng Vân Ninh không nhịn được mà sợ hãi.

Sự tồn tại của Phượng Chiếu Ngọc chính là nhược điểm của nàng, nhưng mười mấy năm bị nắm trong lòng bàn tay, vốn không thể uy hiếp nàng.

Bây giờ nhược điểm kia dần thoát khỏi khống chế, thậm chí còn có sức công kích. Phượng Vân Ninh cảm nhận được mối nguy hiểm xưa nay chưa từng có.

Nàng hối hận vì năm xưa nóng vội nhưng vẫn không cho là mình có lỗi.

Người sai là Phương thị, là đứa con kia. Bọn họ không nên sống, không nên uy hiếp địa vị của nàng.

Người đã không nên sống thì hãy chết phứt đi.

"Hắn lớn rồi, còn thoát khỏi khống chế." Phượng Vân Ninh u ám nhìn Phượng Minh Văn, "Phụ thân, hắn hận chúng ta, hắn hận ngươi và Phượng Vân Phi. Nếu còn để hắn sống thì tất cả những gì ngươi được hưởng thụ hôm nay sẽ bị hắn hủy hoại hết.'

"Đừng nói, đừng nói nữa!" Phượng Minh Văn giận dữ.

Đây là chuyện hắn sợ nhất, sợ đến mức vùng khỏi cơn mơ.

"Không phải phụ thân tính về thành Hoài Thiên sao Đây là một cơ hội tốt." Phượng Vân Ninh nhỏ giọng rù rì như mê hoặc.

Cơ hội tốt Cơ hội tốt để làm gì

Phượng Minh Văn không dám hỏi, hắn biết Phượng Vân Ninh muốn nhờ mình làm gì.

Không phải hắn chưa từng xử phạt người hầu phạm lỗi, lấy roi đánh hay bán ra ngoài đều đã làm. Có thể kết cục của những người kia là bị ném vào bãi tha ma như miếng giẻ rách, thế nhưng hắn chưa từng đánh chết người trước mắt mình.

Bây giờ Phượng Vân Ninh bảo hắn đi giết người, còn giết chính cháu của mình.

Hổ dữ còn không ăn thịt con mà, chuyện không bằng súc vật như vậy sao hắn có thể làm được!

"Phụ thân nghĩ kỹ lại đi, cái mạng quèn đó quan trọng, hay những vinh hoa phú quý đây quan trọng"

Phượng Vân Ninh nói xong đứng dậy, thướt tha bước ra ngoài.

"Ngươi… tại sao ngươi không để Vân Phi đi làm" Phượng Minh Văn uể oải.

Phượng Vân Ninh dừng bước, không quay đầu, xì một tiếng khinh miệt, "Hắn không có lá gan đó, ta còn sợ hắn làm hỏng chuyện."

Phượng Vân Phi là nam nhân bạc tình lại vô dụng, nhưng nếu thật sự sai hắn đi giết Phượng Chiếu Ngọc, nhất định hắn sẽ không đồng ý.

"Vậy còn thích khách, không phải ngươi là Quốc công phu nhân sao, ngươi có thể phái thích khách…"

Phượng Vân Ninh đương nhiên có thể thuê thích khách đi giết Phượng Chiếu Ngọc, nhưng số tiền bỏ ra mới là vấn đề. Việc nàng vung tiền mướn thích khách giết một một đứa trẻ sẽ khiến người ta sinh nghi, nàng tuyệt đối không thể để lại bất kỳ nhược điểm nào nữa.

Phượng Minh Văn mới là lựa chọn tốt nhất.

Phượng Vân Ninh không nói nữa, đẩy cửa ra ngoài, Phượng Minh Văn bất lực gục trên ghế, như đã già đi mười mấy tuổi.

—o0o—

Trong thành Hoài Thiên.

Lão Thất và Lão Cửu chặn xe ngựa của Tiêu Ngự, sau khi cung kính hành lễ thì mời hắn vào một nhã gian trong tửu lâu.

"Lão gia và Đại thiếu gia sắp sửa về kinh, muốn ôn chuyện với Phượng đại tiểu thư trước lúc lên đường." Lão Thất kính cẩn nói.

Tiêu Ngự xuống xe, người qua lại thấy hắn liền dồn dập bu đến chào hỏi rất nhiệt tình.

Bây giờ Tiêu Ngự nổi tiếng khắp thành Hoài Thiên, sau khi bình ổn ôn dịch đã nhận được vô vàn hảo cảm của dân chúng, người đi đường bắt chuyện không ngừng. Người bán bánh thì tặng bánh nóng hổi, người bán hoa quả dâng hoa quả, bán rau cũng ráng nhét cho hắn cây hành lá, mỗi ngày chỉ cần dạo một vòng là bụng no căng.

53. Chương 53: Có Đồng Ý Không

Editor: Vện

Tiêu Ngự theo Lão Thất vào tửu lâu, bên trong nhã gian, Nguyên lão Vương gia và Tạ Cảnh Tu đang ngồi đối mặt thưởng trà. Vừa thấy hắn, Nguyên lão Vương gia hồ hởi đứng lên tiếp đón.

"Mạo muội mời một chuyến, liệu có làm chậm trễ chính sự của Phượng đại phu không"

Tiêu Ngự cười, "Nguyên lão Vương gia khách sáo quá, ta thì có chính sự gì đâu." Ngồi xuống cạnh bàn.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn nói, "Ta phải đi."

Nguyên lão Vương gia, Lão Thất, "…"

Nói năng chẳng khéo léo chút nào.

Tiêu Ngự không thể làm gì khác là cười khách khí, "Vậy ta chúc Tạ thế tử thuận buồm xuôi gió."

Tạ Cảnh Tu không nói gì nữa. Nguyên lão Vương gia cười gượng, mời Tiêu Ngự ăn bánh uống trà.

"Phượng đại phu xin đừng trách lão phu đường đột, lão phu muốn hỏi, sau này Phượng đại phu có tính toán gì không"

"Dự định hả" Tiêu Ngự mù mờ.

Nguyên lão Vương gia nói, "Lão phu thấy y thuật của Phượng đại phu tài hoa điêu luyện, nếu bị mai một thật quá đáng tiếc."

"Ta cũng muốn mở y quán, chỉ là…" Tiêu Ngự mỉm cười, "Hiện tại không thì không thể."

Muốn mở y quán phải chờ sau khi khôi phục thân phận, giờ cứ tích góp tiền trước đã. Mở y quán cần không ít tiền đâu.

“Phượng đại phu có tính lên kinh thành không” Nguyên lão Vương gia vuốt râu, cười nói, “Thành Hoài Thiên không chấp nhận y nữ, nhưng kinh thành thì không cấm nữ tử hành nghề y. Hiện trong kinh đang vang danh một y nữ xuất thân trâm anh thế gia đấy. Đã có châu ngọc đi trước, Phượng đại phu muốn theo đuổi nghề y cũng sẽ không bị người ta chú ý đâu.”

Đương kim Hoàng đế vô cùng quý mạng, nên yêu cầu về đại phu cực kỳ nghiêm ngặt, cả thân phận và trình độ. Chỉ cần có thể chữa bệnh cứu người thì Hoàng đế luôn không chê ít, dù xấu đẹp nam nữ gì cũng được.

Hoàng đế bị Lý thị ngày ngày gieo rắc vào đầu ý nghĩ trường sinh bất lão, cùng Lý thị làm một đôi thần tiên quyến lữ. Trong cung quanh năm vùi đầu đốt lò luyện đan, mong luyện ra được tiên đan trường sinh bất lão. Đại phu đương nhiên cũng được Hoàng đế coi trọng. Trong chốn thâm cung u ám, người được sủng ái nhất là Lý quý phi, kế đến là thái giám thiếp thân, sau là các đại phu trong Thái y viện.

Những văn thần võ tướng khác chỉ đành xếp xó.

Hoàng đế nắm mười vạn cấm quân, con cháu Lý gia bên ngoài cũng có mấy nhánh đại quân, không ai dám trêu vào ổ kiến lửa này.

Đúng là mịt mù chướng khí. Nguyên lão Vương gia nghĩ mà lắc đầu thở dài.

Lúc còn là Thái tử, Hoàng đế từng rất nhìn xa trông rộng, ngày đầu đăng cơ cũng rất anh minh sáng suốt, từ khi sủng ái Lý quý phi thì tất cả đều thay đổi.

Tiêu Ngự nghe Nguyên lão Vương gia nói vậy, lòng hơi dao động.

Hắn vốn muốn lên kinh thành, định hợp tác với Trương tam thiếu gia, kết hôn giả rồi theo vào kinh. Nhưng nếu Nguyên lão Vương gia đồng ý giúp đỡ thì đương nhiên theo Nguyên lão Vương gia sẽ thuận lợi hơn.

Hậu đài phủ Nguyên Vương lớn như vậy, có thể dựa được thì quá tốt. Ở nhà cũ chỉ có Trịnh thị ngu xuẩn quấy rối công việc, nhưng lên kinh thành là đầm rồng hang hổ, Phượng Vân Ninh và Lô thị không ai dễ đối phó.

Nguyên lão Vương gia cũng nhìn ra Tiêu Ngự dao động, mặt lộ nụ cười thỏa mãn.

Biết giữ lễ nhưng không bị lễ giáo ràng buộc, hào hiệp trượng nghĩa, nhân ái khoan dung, nhìn sao cũng thấy cháu dâu này quá vừa ý Nguyên lão Vương gia.

“Không dám dối lão Vương gia, ta rất muốn lên kinh thành. Không chỉ muốn đi mà ta còn muốn mang theo một người cùng đi nữa.” Hắn kể vắn tắt chuyện của Phương thị, chỉ nói là Lô thị giành vị trí chính thê, cướp đoạt tình nhân mà hãm hại Phương thị bị nhốt vào từ đường.

“Ta muốn dẫn mẫu thân lên kinh thành ly hôn với Phượng Vân Phi.” Tiêu Ngự nói, “Chuyện xấu trong nhà làm trò hề cho thiên hạ, xin lão Vương gia đừng trách ta lỗ mãng. Nếu Nguyên lão Vương gia chịu giúp thì Tiêu Ngự vô cùng cảm kích.”

“Ngươi muốn mẫu thân báo quan, ly hôn với phụ thân ngươi à” Nguyên lão Vương gia ngẩn người.

Ông biết Phượng đại tiểu thư không quan tâm chuyện vặt vãnh, nhưng không ngờ hắn lại bất cần như vậy. Con không được nói cha có lỗi, cứ như vậy thì e là hắn không thể làm đại phu được nữa.

“Ngươi có biết hậu quả nếu làm vậy không” Nguyên lão Vương gia hỏi.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Phương thị thì hắn sẽ cởi bỏ thân phận Phượng đại tiểu thư, còn quản hậu quả hay không hậu quả gì nữa.

Những câu này không thể nói với Nguyên lão Vương gia, Tiêu Ngự cười, “Ta biết.”

Nguyên lão Vương gia vẫn thấy quá tiếc nuối. Y thuật cao như vậy mà không thể làm nghề y, đúng là phung phí của trời.

Nhưng chuyện nhà người ta, Vương phủ đâu thể xen vào.

Tiêu Ngự và Nguyên lão Vương gia trò chuyện vui vẻ, nửa canh giờ sau mới đứng dậy cáo từ.

Tạ Cảnh Tu nhìn bóng lưng Tiêu Ngự bước xuống cầu thang, nói, “Nàng… có tính toán khác.”

“Sao ngươi biết” Nguyên lão Vương gia lườm y.

Cái tượng Phật này ngồi im thin thít nãy giờ, có nói với người ta câu nào đâu.

Tạ Cảnh Tu không để ý ông, đứng dậy ra ngoài, Nguyên lão Vương gia phía sau tức đến vểnh râu.

Tiêu Ngự ngồi lên xe, định tìm Trương tam thiếu gia “từ hôn”. Có thể không lợi dụng thì Tiêu Ngự cũng không muốn lợi dụng người khác. Sau khi kết hôn, bất kể ly hôn hay vợ chết thì vẫn ảnh hưởng đến tiếng tăm của Trương tam thiếu gia. Bây giờ có thể cùng Nguyên lão Vương gia lên kinh, còn gì tốt hơn.

Ai biết hắn còn chưa đến cửa, người ta đã tự tìm tới.

Một người mập mạp ngồi trên lưng ngựa đuổi theo xe của hắn, gõ lên vách xe gọi liên hồi, “Xe ngựa của Phượng đại tiểu thư đúng không Phượng đại tiểu thư, là ta, Trương Lập Khanh đây.”

Trương Lập Khanh là ai

Tiêu Ngự mù mờ, vén màn xe lên liền thấy một gương mặt tròn vo cười tươi như hoa.

“Ra là Trương tam thiếu gia.” Tiêu Ngự cười với hắn.

Trương tam thiếu gia ngượng ngùng gãi đầu, có người bán mì ven đường thấy Tiêu Ngự qua cửa sổ, đột nhiên phóng tới, lớn tiếng gọi, “Phượng đại phu, là Phượng đại phu đây mà! Phượng đại phu, đa tạ ngươi đã cứu con ta! Ta vẫn chưa tạ ơn ngươi đàng hoàng! Cái này… xin tặng ngươi mấy vắt mì! Ngươi đừng ghét bỏ!”

Tiêu Ngự vội vàng ôm mấy vắt mì được đưa qua cửa sổ.

“Cám ơn nhé, ta rất thích.”

Người bán mì cười khì khì, cúi đầu chạy về quán.

“Thật tốt quá. Lúc trước đại bá mẫu còn nói xấu ngươi, nhưng mấy hôm nay thì không dám nói nữa.” Trương tam thiếu gia rạo rực, “Ta muốn cầu hôn, ngươi đừng đặt nặng lễ nghi mà từ chối!”

Tiêu Ngự khó xử nhìn Trương tam thiếu gia.

“Ừm… Trương tam thiếu gia, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Trương tam thiếu gia mừng rỡ nhìn hắn, gương mặt mập mạp trắng trẻo đỏ lựng.

“Ta, ta cũng có mấy lời muốn nói với Phượng đại tiểu thư.”

Tiêu Ngự nhìn dáng vẻ thiếu niên mơ mộng của hắn, cảm giác tội lỗi cuộn trào trong lòng.

Tội lỗi quá mà, không ngờ một công tử ăn chơi lại thuần khiết như vậy, có thể xem là hắn đang đùa bỡn tình cảm của người ta không!

Tiêu Ngự xuống xe, cùng Trương tam thiếu gia vào quán trà ven đường. Có một người bước ra từ góc đường, đứng tại chỗ híp mắt nhìn hai người, dân chúng đi đường đều vòng qua mà đi.

“Ờm…” Nhị Cửu chậm rãi đến bên cạnh Tạ thế tử, cùng nhìn về hướng quán trà.

Bọn họ đều là người tập võ, tai thính mắt tinh, nghe không sót một chữ của Trương tam thiếu gia.

Nhị Cửu nói, “Thưởng thức của Phượng đại tiểu thư cũng lạ lùng quá.”

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, Nhị Cửu rụt cổ, cười hì hì, lên trước dẫn đường, “Mời công tử, chúng ta cũng vào uống chén trà.”

Tạ Cảnh Tu bước nhanh tới, len vào quán trà, nhìn Tiêu Ngự và tên mập kia ngồi cùng một bàn, tên kia đang đỏ bừng mặt tranh luận cái gì.

“Phượng đại tiểu thư, ngươi đừng lo! Ta nhất định sẽ thuyết phục mẫu thân, rất nhanh sẽ đến cầu hôn ngươi!” Trương tam thiếu gia vội nói.

Hắn chẳng hiểu gì nữa, mấy hôm trước còn nói muốn thành thân với hắn, sao bây giờ lại không đồng ý.

Trương tam thiếu gia lớn vậy rồi mà vẫn không có tiểu thư nhà nào chịu gả cho hắn. Trước kia Trương phu nhân cũng có sắp xếp vài lần xem mắt, mà ai thấy hắn cũng đều thoái thác.

Phượng đại tiểu thư vừa xinh đẹp vừa thông minh, y thuật cao siêu, không chỗ nào không tốt lại chủ động nói muốn thành thân với hắn, dù người ta làm vậy vì có nỗi khổ riêng nhưng cũng đủ khiến Trương tam thiếu gia mừng như điên.

Cuối cùng hắn cũng có vợ rồi! Còn sau này phải ly hôn thế nào, hắn căn bản không nghĩ đến. Chờ bái đường thành thân, động phòng xong thì còn gì để nói nữa!

Không ngờ vịt chưa vào nồi đã vỗ cánh bay, Trương tam thiếu gia khóc không ra nước mắt.

"Thực sự xin lỗi." Tiêu Ngự vô cùng áy náy nhìn Trương tam thiếu gia.

"Xin hãy gả cho ta đi, ta sẽ đối tốt với ngươi." Trương tam thiếu gia siết tay thành nắm đấm, "Nếu ngươi chê ta không có chí cầu tiến thì ta có thể sửa mà!"

Tiêu Ngự hết sức khó xử, nhìn Trương tam thiếu gia gấp đến sắp khóc, hắn cảm giác như mình mới là hoa hoa công tử đùa bỡn người khác…

Một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh bàn làm Tiêu Ngự và Trương tam thiếu gia giật bắn mình.

"Tạ thế tử" Tiêu Ngự nhìn người đến, bất ngờ gọi.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, lại nhìn Trương tam thiếu gia.

Trương tam thiếu gia co người trốn phía sau Tiêu Ngự, tránh ánh mắt âm u của Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự hỏi, "Tạ thế tử đến tìm ta hả Hay là Nguyên lão Vương gia có gì muốn nói"

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, "Ta định hôm sau khởi hành, ngươi có đồng ý theo ta không"

Tiêu Ngự, "…" Hắn đương nhiên muốn theo đoàn người của phủ Nguyên Vương rồi, nhưng mà mở miệng ra nói đồng ý hình như có gì đó quái quái…

Tạ Cảnh Tu nheo mắt, "Ngươi không chịu"

"Đồng ý, đồng ý." Tiêu Ngự vội đáp, trong lòng tự phỉ nhổ mình, cười nói, "Ta nói rồi, ta đương nhiên đồng ý theo Nguyên lão Vương gia và Thế tử hồi kinh."

Trương tam thiếu gia nghe thấy, lòng xót xa như lũ tràn bờ đê. Cuối cùng hắn vẫn không cưới được vợ, thật khiến người ta thương tâm muốn chết!

Nhưng khi nhìn nam nhân mặt lạnh còn cao hơn hắn một cái đầu kia, tâm tình thương tâm đau đớn đều tự động nén xuống đáy lòng, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ núp sau lưng Tiêu Ngự.

"Nếu vậy thì ngươi chuẩn bị hành trang đi, sáng mai chờ ta đến đón." Thái độ của Tạ Cảnh Tu với Tiêu Ngự cũng không có vẻ hài lòng, vẫn mặt không đổi sắc mà nói.

"Được được." Lúc này Tiêu Ngự chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

"Mai ta đến Phượng phủ bái phỏng trưởng bối Phượng gia, ngươi cứ chờ ở trong, không cần ra." Tạ Cảnh Tu lại nói.

"Biết rồi biết rồi." Tiêu Ngự gật đầu như gà mổ thóc.

Bấy giờ Tạ thế tử mới hài lòng gật đầu, sâu xa nhìn Trương tam thiếu gia một cái, quay người rời đi.

Ha…

Tiêu Ngự và Trương tam thiếu gia đồng thời thở ra một hơi.

54. Chương 54: Lên Đường Hồi Kinh

Editor: Vện

Sáng hôm sau, Tam lão thái gia ra chợ xem chim cảnh, cá cảnh, mặt mày sáng láng chống gậy về Phượng phủ.

Vừa đến cổng lớn, ven đường có mấy người đột ngột xuất hiện, đều là đám lão gia đã sống hơn nửa đời người ở các ngõ hẻm lân cận.

Họ vừa thấy Tam lão thái gia liền vồn vã tiến lên chào hỏi.

Tam lão thái gia ngẩng đầu ưỡn ngực, vui vẻ tiếp chuyện xã giao, mấy ngày qua, ông đã quen với sự kính trọng và cảm kích của dân chúng trong lẫn ngoài thành Hoài Thiên.

Vì ông đã nuôi ra một chắt nữ tốt như vậy. Phượng Chiếu Ngọc chữa hết bệnh dịch cho thành Hoài Thiên, còn dùng thôn trang nhà mình làm khu cách ly, bất kể là người giàu hay nông dân chân đất đều được chuyển vào đó chữa trị chu đáo, đối xử vô cùng bình đẳng.

Hiện tại, thành Hoài Thiên ai cũng khen Phượng gia dạy ra được một nữ nhi như Bồ Tát sống.

Trước đây, Tam lão thái gia còn thấy Phượng Chiếu Ngọc suốt ngày lêu lổng, chẳng biết phép tắc, nào có giống tiểu thư khuê các cửa lớn không ra cổng trong không bước, khiến ông thật mất mặt.

Nhưng trải qua mấy hôm nay mới thấy Phượng Chiếu Ngọc đã đem về thể diện rất lớn cho Phượng gia.

Nếu nói Phượng Vân Ninh và Phượng Vân Phi đã mang lại vinh hoa phú quý cho nhà, thì Phượng Chiếu Ngọc thu về kính ngưỡng, danh vọng và lòng tôn trọng của bao người.

Tam lão thái gia là người vô cùng sĩ diện, tuy lúc trước mọi người vẫn hâm mộ Phượng gia nhưng sau lưng thì lén lút châm chọc họ bám váy nữ nhi, dù sao thì quá trình trèo cao của Phượng Vân Ninh cũng chẳng mấy vẻ vang. Bây giờ đầu đường cuối phố ai cũng thật lòng kính trọng làm Tam lão thái gia còn dễ chịu hơn những khen ngợi xu nịnh trước kia.

Quả thật vô cùng khoan khoái.

Ông không nhìn xa trông rộng như Đại lão thái gia, nhưng trực giác mách bảo rằng Phượng Chiếu Ngọc còn tài năng hơn Phượng Vân Ninh nhiều.

Đám nữ tử danh môn suốt ngày ru rú trong khuê phòng kia dù có tiếng tăm vang lừng cũng nào sánh được với chắt nữ của ông, chỉ bằng đôi bàn tay cũng có bản lĩnh cướp người từ tay Diêm Vương.

Đang nói chuyện phiếm với mấy ông lão thì thấy một chiếc xe ngựa xa hoa chậm rãi chạy đến, dừng ngay trước cổng chính Phượng phủ.

Tam lão thái gia ngờ vực nhìn sang, thấy tiểu ca đánh xe nhe răng cười với ông, "Ngài là Tam lão thái gia của Phượng phủ đúng không Là trưởng bối của Phượng đại tiểu thư hả"

Tiêu Ngự vừa rời giường mặc y phục, Bách Linh bên ngoài gõ cửa, hưng phấn gọi, "Tiểu thư tiểu thư, Thế tử gia đến rồi."

Đến thì đến, y tới để gặp trưởng bối Phượng gia mà, họ sẽ không gọi hắn ra gặp khách đâu. Tiêu Ngự lười biếng ngáp một cái, tinh thần uể oải cột dây trên y phục.

Mà không biết Tạ thế tử sẽ nói gì với Tam lão thái gia.

Trong thư phòng tiền viện, Tam lão thái gia sợ nơm nớp ngồi phía dưới, lén đưa mắt nhìn Nguyên Vương thế tử ngồi ngay ngắn phẩm trà.

Ông cũng có nghe nói, trong lúc chữa bệnh, Phượng Chiếu Ngọc quen được quý nhân này, mà mấy lời đồn đại của đám nữ nhân ở hậu viện nửa thật nửa giả, ai dám tin, không ngờ vị này lại trực tiếp tìm tới cửa.

Không lẽ định đề nghị kết thông gia Nhưng nào có đạo lý mình tự đi cầu hôn cho mình Ngay cả bà mai cũng không có, không phải đã quá xem thường nữ nhi Phượng gia sao.

Hay muốn bắt Ngọc Nhi làm thiếp Nghĩ cũng thấy có khả năng lắm. Nhìn sao cũng thấy gia thế Phượng gia làm sao với đến ngưỡng cửa phủ Nguyên Vương, Vương phi tương lai càng không thể là đại phu suốt ngày rong ruổi xem bệnh bên ngoài.

Tam lão thái gia càng nghĩ càng thấy đúng, lòng không thanh thản mà còn bức bối hơn.

Nếu Thế tử gia đây mở miệng đòi người thì liệu ông có cho hay không!

Không cho, ông nhát gan thật nhưng quyết không cho. Gần đây Đại lão thái gia rất xem trọng Ngọc Nhi, nếu ông dám bắt Ngọc Nhi làm thiếp của tên này, chắc Đại lão thái gia sẽ đánh gãy chân ông.

Tam lão thái gia đã quá sáu mươi nghĩ đến uy nghiêm của Đại ca, bừng bừng chiến ý.

Tạ Cảnh Tu buông tách trà nhìn ông.

"Phượng lão thái gia, hôm tay ta mạo muội đến đây là có chuyện muốn thương lượng." Tạ Cảnh Tu thong thả nói.

Tam lão thái gia chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, cười lấy lòng, "Mời Thế tử cứ nói."

Tạ Cảnh Tu nói, "Ngày mai ta lên đường hồi kinh, muốn yêu cầu Phượng đại tiểu thư đồng hành, mong Phượng lão thái gia chấp thuận."

Ý cười trên mặt Tam lão thái gia cứng ngắc, quả nhiên là vậy.

Y có ý gì! Muốn ông cho Ngọc Nhi đồng hành với y mà ngay cả danh phận cũng không cho! Thật quá đáng mà!

Loại yêu cầu này, đừng nói Đại lão thái gia, chính ông cũng không thể chấp nhận.

Tam lão thái gia tuy sợ thế lực của Vương phủ nhưng sẽ không cho phép nam nhân này làm vậy với tiểu bối của mình, huống hồ gần đây ông cũng thật lòng yêu thích chắt nữ này.

"Này, nào có hợp lễ nghi." Tam lão thái gia cười gượng, "Không dối gạt Thế tử, chắt nữ này của ta tính tình không tốt, không chịu quản giáo, ngươi xem, cả nhà chẳng ai quản được nàng..."

"Phượng đại tiểu thư rất tốt." Tạ Cảnh Tu ngắt lời ông.

Tam lão thái gia bắt đầu nổi giận. Khinh người quá đáng! Ông đang uyển chuyển từ chối, không tin Tạ thế tử đây không hiểu, vậy mà y vẫn dửng dưng, y xem Phượng gia là cái gì Xem Ngọc Nhi là cái gì hả

Tam lão thái gia cười gằn, "Đa tạ Thế tử quá khen, quả là vinh quang cho tiểu tôn nữ. Nàng có thể lọt vào mắt Thế tử gia thì đó là phúc phận của nàng, lão hủ vốn không nên từ chối. Chỉ là, chắt nữ nay đã lớn, nhà ta còn đang chuẩn bị làm mai cho nàng, việc này rất quan trọng, thật sự không thể để nàng cùng Thế tử lên kinh thành. Đành thẹn với ưu ái của Thế tử."

Tạ Cảnh Tu nhíu chặt đôi mày dài, "Làm mai"

Tam lão thái gia gật đầu, "Đúng vậy." Ông hạ quyết tâm đối phó với Thế tử gia, rất nhanh đã nghĩ ra lý do này, để không phải gả Ngọc Nhi vào nhà quyền quý chịu khổ.

Thà làm thê cơ hàn, không làm thiếp đại gia. Tam lão thái gia hiểu rõ đạo lý này.

Tạ Cảnh Tu trầm ngâm chốc lát, nhìn Tam lão thái gia. Thấy vẻ mặt ông không giấu được vẻ căng thẳng, như đang sợ y lại đưa ra yêu cầu vô lý khác, Tạ Cảnh Tu liền giảm bớt khí thế.

Hậu viện Phượng gia cũng không đến nỗi, ít ra ông lão này vẫn còn tấm lòng thành thật.

"E là không được." Y trả lời, quả nhiên thấy Tam lão thái gia biến sắc, Tạ Cảnh Tu cười nói, "Chắc Phượng lão thái gia không biết, vì bệnh cũ của lão Vương gia tái phát, sức khỏe giảm sút, nên mới muốn mời Phượng đại tiểu thư đi cùng. Đại phu thì không thiếu nhưng lão Vương gia chỉ tín nhiệm mỗi mình Phượng đại tiểu thư."

Tam lão thái gia ngẩn người, ra là không phải muốn bắt Ngọc Nhi làm thiếp mà nhờ hắn chăm nom Nguyên lão Vương gia sao!

“Không biết Phượng lão thái gia có thể chấp thuận chứ” Tạ Cảnh Tu hỏi.

“Chuyện này… Ồm, đương nhiên, đương nhiên rồi!” Tam lão thái gia vội đáp.

Ông không thể từ chối yêu cầu này.

Tạ Cảnh Tu lại nói, “Đường lên kinh mất hơn nửa tháng. Vì danh tiếng của Phượng đại tiểu thư, thiết nghĩ cần một vị trưởng bối đi theo. Nghe nói mẫu thân của Phượng đại tiểu thư đang tạm trú ở ngoại thành Hoài Thiên, hãy để Phượng đại phu nhân đi cùng nàng.”

Tam lão thái gia nghe y nói như ra lệnh. Tuy đã nhúng tay vào chuyện nhà Phượng gia nhưng Tam lão thái gia thấy yêu cầu này cũng không tính là vô lý. Không để Tam lão thái gia có thời gian do dự, Tạ thế tử đứng lên cáo từ.

Lần này không đồng ý cũng không được.

Cung cung kính kính tiễn người ra cổng lớn, Tam lão thái gia vỗ trán, nhanh chân đi tìm Đại lão thái gia.

“Tạ thế tử muốn Ngọc Nhi đi theo, còn muốn Phương thị đi cùng nữa à” Đại lão thái gia cau mày trầm ngâm.

Gọi Phượng Chiếu Ngọc theo còn hiểu được, hắn đúng là có tài y thuật cao siêu. Nhưng còn muốn dẫn Phương thị…

Đại lão thái gia có thể khẳng định đây không phải chủ ý của Tạ thế tử, mà là yêu cầu của Phượng Chiếu Ngọc.

Tam lão thái gia còn đang lầm bầm, “Phương thị tốt xấu gì cũng từng là chính thê của Vân Phi, năm xưa phạm lỗi nên mới bị nhốt trong từ đường thanh tu mười mấy năm, cũng không thể nhốt nàng đến lúc chết già. Đại ca thấy sao”

“Còn thấy gì nữa.” Đại lão thái gia nói, “Ngươi cũng đã đáp ứng Tạ thế tử rồi, mau về thu xếp đi. Nếu là đi theo đoàn người Nguyên lão Vương gia thì phải sắp xếp chu đáo, đừng có keo kiệt khiến Ngọc Nhi ra ngoài bị xem thường.”

Tam lão thái gia thưa dạ liên hồi, Đại lão thái gia suy nghĩ một chốc, lại nói, “Việc này dính líu đến phủ Nguyên Vương, đừng để lộ ra ngoài.”

Phủ Nguyên Vương không thông đồng với bộ tộc Lý thị như các thế gia đại tộc khác, nhìn bề ngoài thì chỉ thấy tự lo thân mình, nhưng tên gọi Tịnh Kiên Vương khiến người ta không thể coi thường.

“Không biết chuyến đi này là phúc hay họa…” Đại lão thái gia nhìn cành cây xào xạc ngoài cửa sổ, tiu nghỉu thở than.

Sau khi trở về, Tam lão thái gia cấp tốc sai người thu dọn hành lý cho Tiêu Ngự, lại sai thân tín đến Thanh Vân các truyền tin, dặn Tiêu Ngự cũng phải chuẩn bị kỹ càng. Ông không tin Tam lão phu nhân nên giao mọi chuyện cho quản sự tiền viện an bài, hấp tấp rộn rạo cả ngày, hậu viện đương nhiên cũng nghe được tiếng gió.

“Cái gì Tam lão thái gia muốn đưa Phượng Chiếu Ngọc về kinh” Trịnh thị trừng mắt không dám tin.

Phượng Chiếu Tình ngồi cạnh cũng nhăn mặt nhíu mày.

“Chẳng lẽ Đại bá phụ cho người đến đón nàng”

Trịnh thị lắc đầu, “Không thể nào, làm sao Đại phu nhân đồng ý để nó hồi kinh được.”

Phụ nhân truyền tin cũng nói, “Không thấy người từ kinh thành đến đón, chỉ có chỗ của Tam lão thái gia bận rộn thu xếp. Ngay cả Tam lão phu nhân cũng không nói.”

Trịnh thị nghe vậy, liền tự cho là đã hiểu rõ.

“Nhất định là tiểu tiện nhân tự đến cầu xin trước mặt lão thái gia! Cũng không biết nó cho lão thái gia ăn bùa mê thuốc lú gì mà thuyết phục được lão thái gia cho nó hồi kinh.”

Phụ nhân chỉ thăm dò được Phượng Chiếu Ngọc lên kinh thành chứ không biết còn có Phương thị theo cùng, càng không biết họ đi chung với đoàn người phủ Nguyên Vương.

Phượng Chiếu Tình cười lạnh, "Không lẽ nàng nghĩ lên kinh rồi thì Đại bá phụ sẽ làm chỗ dựa cho mình Vài ngày trước, Đại bá phụ vì danh tiếng mà nhờ mấy vị lão thái gia trợ cấp cho nàng, chắc nàng đã quên hết rồi."

Chờ lên kinh thành, phát hiện ra phụ thân căn bản không xem hắn là cái đinh gì, lúc đó cũng đừng có làm gì quá khó coi.

Thời gian trước Phượng Chiếu Tình bị Tiêu Ngự làm mất hết mặt mũi, mấy hôm nay không dám ra khỏi cửa, các tỷ muội tốt không trả lời thư của nàng nữa, Lý phu nhân rất có hảo cảm với nàng cũng bặt vô âm tín. Tuy nàng chẳng vừa mắt trưởng tử vô tích sự của Lý đại nhân, nhưng người ta chủ động cắt đứt quan hệ với mình, đối với nàng chính là bôi nhọ thẳng thừng. Trong lòng nàng đã sớm căm thù Phượng Chiếu Ngọc tận xương tủy.

Trịnh thị đã nhận ủy thác của Lô thị, vậy mà lần này chẳng những không bắt được Phượng Chiếu Ngọc về lòng bàn tay, còn để hắn chạy xa hơn. Chuyến này lên kinh thành chẳng phải hắn sẽ trực tiếp đối mặt Đại phu nhân sao Tuy Trịnh thị lo Lô thị sẽ trách cứ nàng làm việc tắc trách, nhưng cũng có tâm trạng hả hê nhìn người gặp họa.

Lô thị chính là báu vật trong lòng Phượng Vân Phi, Phượng Chiếu Ngọc lại xem Phượng Vân Phi là chỗ dựa, chờ lên kinh thành đối mặt với Lô thị, nàng ngược lại muốn nhìn xem Phượng Vân Phi có giúp hắn hay không! Ở kinh thành mà không được cha ruột che chở thì sao sống yên ổn được, đúng là không biết trời cao đất dày.

Phượng Chiếu Tình nói, "Mẫu thân đã làm hết sức rồi, Đại bá mẫu cũng không trách mẫu thân đâu. Nên nhanh chóng viết thư báo cho Đại bá mẫu để nàng chuẩn bị trước."

Trịnh thị nghe theo Phượng Chiếu Tình, lập tức viết thư nói Phượng Chiếu Ngọc muốn lên kinh thành, đẩy hết trách nhiệm lên đầu Tam lão thái gia, sai người cấp tốc đưa thư ngay trong hôm đó.

Tiêu Ngự nghe nói Tam lão thái gia đã cho người đến từ đường đón Phương thị, thấy thật bất ngờ.

Hắn vắt óc suy nghĩ vẫn không tìm ra cách nào vẹn toàn nhất để đường đường chính chính đón Phương thị. Tuy đã nhờ vả Nguyên lão Vương gia nhưng Tiêu Ngự chỉ nghĩ định mượn binh lực của phủ Nguyên Vương cứu Phương thị ra. Không ngờ Tạ Cảnh Tu chỉ nói một câu đã thực hiện được.

Coi như y có quyền có thế nhưng cũng đâu thể tùy tiện nhúng tay vào việc nhà người khác như vậy. Tại sao các trưởng bối Phượng gia lại đồng ý

Có điều, Tạ Cảnh Tu quả thật có loại khí thế khiến người ta không dám cãi lời, vì hắn từng quen rất nhiều người ở hiện đại luôn kiêng dè khi đối mặt hắn, ai ngờ lão thái gia Phượng gia cũng không dám trái lệnh y.

Tiêu Ngự thầm áy náy với Tam lão thái gia và Đại lão thái gia. Vì tư tâm của hắn mà bọn họ bị Tạ Cảnh Tu "đe dọa", thành thật xin lỗi các ông lão.

Ngày hôm sau, Tam lão thái gia thân thiết tự mình ra tiễn hắn, dọc đường còn có hàng xóm láng giềng nữa. Nghe nói người trong xe là Phượng đại tiểu thư, mọi người khen không dứt miệng, cả đường đi theo tán gẫu. Tam lão thái gia bề ngoài khiêm tốn, kỳ thật trong bụng đã tự đắc đến sắp bay luôn. Cũng may ông còn nhớ lời dặn của Đại lão thái gia, chỉ nói tiễn chất nữ ra ngoài thăm người thân, không dám nói hắn phải lên kinh thành.

Hộ tống thẳng đến mười dặm ngoại thành, đoàn xe của phủ Nguyên Vương đã chờ sẵn ở đó. Phương thị đã được cứu ra nóng ruột đứng ngoài xe chờ, bên cạnh có hai phụ nhân được phái theo săn sóc.

Vừa thấy xe của Tiêu Ngự chạy tới, Phương thị siết chặt khăn, nếu không phải tuân theo lễ giáo thành quen thì nàng đã bỏ hết mà chạy đến đón rồi.

Con trai của nàng trưởng thành rồi, dù mang thân phận nữ tử nhưng vẫn được dân chúng toàn thành kính trọng. Phương thị vừa biết được công lao diệt trừ bệnh dịch của hắn, trong lòng tự hào khôn xiết.

Phương thị không dám đến, nhưng đã có một người cưỡi ngựa tiến lên đón.

Hắc mã cường tráng thả chậm bước chân, thong dong tao nhã như chủ nhân của nó, đi đến trước xe của Tiêu Ngự thì dừng.

Tạ Cảnh Tu nhìn Tam lão thái gia, cho ông miễn lễ.

"Phượng lão thái gia không cần đa lễ, cứ giao Phượng đại phu cho ta."

Tam lão thái gia gật đầu, Tiêu Ngự và Bách Linh xuống xe, thị vệ phủ Nguyên Vương dọn hành lý của hắn lên xe ngựa đối diện.

Vốn Tam lão thái gia còn muốn cho hắn mấy nha hoàn đi theo hầu hạ nhưng bị Tiêu Ngự kiên quyết từ chối nên đành thôi.

Trước mặt nhiều người, Tiêu Ngự không thể nói gì, chỉ gật đầu ra hiệu với Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn một cái liền dời mắt, nói với Tam lão thái gia, "Xin Phượng lão thái gia yên tâm, ta sẽ chăm sóc Phượng đại phu chu đáo."

"Yên tâm, ta đương nhiên yên tâm rồi." Tam lão thái gia đáp liên hồi.

Tiêu Ngự đến đội xe của phủ Nguyên Vương, leo lên chiếc xe Tạ Cảnh Tu đã chuẩn bị riêng cho hắn. Phương thị không ngồi cùng xe với hắn, Tiêu Ngự không khỏi thở hắt ra.

Hai bên bàn giao xong xuôi, Tam lão thái gia dẫn người lui về phía sau, nhìn thị vệ phủ Nguyên Vương hộ tống đoàn xe chậm rãi khởi hành.

55. Chương 55: Gặp Nạn Trên Đường

Editor: Vện

Đoàn xe của Tạ Cảnh Tu đi không nhanh, dựa theo tốc độ này thì thời hạn nửa tháng e sẽ kéo dài hơn.

Đội có bốn chiếc xe ngựa mà thị vệ đến một trăm người, vây quanh bốn xe ngựa ở giữa, có thể nói vững như thành đồng.

Tiêu Ngự vén màn nhìn, lại buông màn trầm ngâm.

Bách Linh rót tách trà nóng đặt vào tay hắn, "Tiểu thư đang nghĩ gì vậy"

Tiêu Ngự, "Không nghĩ Tạ thế tử dẫn theo nhiều hộ vệ như vậy, hơi bất ngờ thôi."

Đón Nguyên lão Vương gia hồi kinh có cần gióng trống khua chiếng rầm rộ thế không Theo hiểu biết của Tiêu Ngự về Nguyên lão Vương gia và Tạ Cảnh Tu thì họ không giống loại người phô trương như vậy.

Trừ khi… Tạ Cảnh Tu đã dự liệu trên đường sẽ gặp nguy hiểm

Bách Linh không hiểu, "Tạ thế tử là Vương gia tương lai mà, phô trương chút có sao đâu."

"Có lẽ vậy." Tiêu Ngự cười, không nói nữa.

Nhị Cửu cưỡi ngựa đi cạnh Tạ Cảnh Tu, quay lại nhìn xe ngựa của Tiêu Ngự, đến nói nhỏ với Tạ Cảnh Tu, "Công tử, có tiến hành kế hoạch lúc trước không"

Tạ Cảnh Tu bình thản gật đầu.

"Nhưng mà…" Nhị Cửu hơi do dự, "Chỉ sợ động tĩnh không nhỏ, có thể sẽ dọa Phượng đại tiểu thư đó"

Tạ Cảnh Tu không nói gì, Lão Thất kế bên xì một tiếng, "Ngươi thấy ngươi hù dọa được Phượng đại tiểu thư hả"

Nhị Cửu chưa thấy cảnh Tiêu Ngự xe chỉ luồn kim trong máu thịt của Lão Cửu, nhưng thấy Lão Thất hình như không xem hắn như tiểu thư mà đối đãi, đúng là chỉ có mình Nhị Cửu biết thương hương tiếc ngọc.

Nguyên lão Vương gia trong xe cho người gọi Tạ Cảnh Tu đến. Tạ Cảnh Tu vừa lên xe, Nguyên lão Vương gia liền trừng mắt nói, "Sao ngươi lại dẫn theo đội cảnh vệ của phụ thân ngươi hả Đám này chưa đâm sau lưng ngươi thì thôi, ngươi còn hy vọng chúng bảo vệ ông cháu ta hay sao Có thể bình an về kinh thành thì chúng ta cũng lớn mạng lắm."

Vốn chỉ thấy hai người Tạ Cảnh Tu và Nhị Cửu vào thành đón ông, mãi đến khi ra khỏi thành hội họp Nguyên lão Vương gia mới biết người đón thật sự là ai.

Đội cảnh vệ một trăm người này là của nhi tử ông, thuộc hạ của phụ thân Tạ Cảnh Tu, Nguyên lão Vương gia không hề tin tưởng người dưới tay nhi tử hồ đồ này.

"Sớm biết ngươi gọi đội của Hồ Cẩn tiếp ứng ta tuyệt đối không đồng ý để ngươi dẫn Phượng đại tiểu thư theo." Nguyên lão Vương gia than vãn.

Tạ Cảnh Tu nhìn ra ngoài, một lúc lâu sau mới nói, "Ta tự biết chừng mực, tổ phụ không phải lo."

"Ta lo cái gì, ngươi phải bảo vệ Phượng đại tiểu thư cẩn thận, đừng để nàng gặp bất trắc gì." Nguyên lão Vương gia giận dữ, "Nếu không sẽ thất trách với tằng tổ phụ của người ta."

Nguyên lão Vương gia cũng biết đại khái về Phượng Vân Phi, bởi vậy chỉ nhắc Tam lão thái gia, không nhắc một chữ đến Phượng Vân Phi vô lương tâm kia.

Tạ Cảnh Tu không nói gì thêm, vén màn ra ngoài, Nguyên lão Vương gia giận đến trợn mắt vểnh râu mà chẳng thể làm gì.

Đoàn xe thong dong đi được năm ngày, dọc đường vẫn bình yên vô sự. Phương thị ngồi trong xe khác, ngày nào cũng nhờ người đến hỏi han Tiêu Ngự ấm lạnh thế nào nhưng nhất định không chịu lộ diện.

Tiêu Ngự biết nàng vẫn còn thẹn trong lòng.

Hắn không có tình cảm thân thiết với Phương thị, đương nhiên sẽ không trách nàng, chỉ là không quen nên trên mặt cũng không có biểu hiện thiết tha gì. Phương thị lại cho là Tiêu Ngự vẫn còn oán trách nàng, càng không dám xuất hiện trước mặt Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự không muốn để khúc mắc cho Phương thị, vài ngày sau liền đến xe ngựa của nàng.

Sáng hôm sau, sương mù dày đặc bao phủ đất trời, ra khỏi bán kính hai mét là không thấy được bóng người. Đội trưởng hộ vệ Hồ Cẩn thương lượng với Tạ Cảnh Tu một hồi, quyết định vẫn tiếp tục đi.

Xe ngựa chậm rãi lắc lư, Tiêu Ngự vén màn nhìn ra, chỉ thấy trời đất bao la chỉ còn lại mỗi hắn và chiếc xe này, cảnh vật xung quanh không còn thấy rõ, bóng những thị vệ cưỡi ngựa đằng xa chìm trong sương mù, phảng phất như hồn ma bóng quế.

Một bóng người từ từ xuất hiện trong sương mù dày đặc, lọt vào tầm nhìn của Tiêu Ngự.

Tạ Cảnh Tu thúc ngựa đến cạnh xe, "Sao không ngồi trong xe của ngươi."

Phương thị ngồi trong nghe được, nhất thời quýnh lên.

Tuy Tiêu Ngự đã nói vị này là bằng hữu của mình, nhưng Phương thị nhận ra thái độ cung kính của đoàn người liền biết người này địa vị phi phàm. Xe ngựa của Tiêu Ngự do y cố ý chuẩn bị, nàng sợ mình gọi con trai đến sẽ chọc vị Đại thiếu gia này mất hứng.

Tiêu Ngự cười, "Đường xá xa xôi, phải dành chút thời gian ở cùng mẫu thân."

Tạ Cảnh Tu im lặng gật gù, sai người gọi phu xe bên xe của Tiêu Ngự qua bên này.

"Phu xe này điều khiển tốt nhất, ngươi giữ hắn bên cạnh đi." Tạ Cảnh Tu căn dặn.

Tiêu Ngự vội đáp, "Ta biết rồi."

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, dặn thêm, "Mặc nhiều chút, e là mai có tuyết lớn."

Tiêu Ngự, "…Ta biết rồi. Đa tạ Thế tử nhắc nhở."

Tạ Cảnh Tu không nói nữa, cưỡi ngựa theo xe một lát mới yên lặng lên phía trước.

Tiêu Ngự thở phào nhẹ nhõm, buông màn xuống.

Nói thế nào thì Tạ thế tử vẫn là người rất tốt… tuy mỗi khi ở cùng thì khá lúng túng.

Quan hệ hằng ngày giữa Tạ thế tử và con trai, Phương thị thu hết vào mắt. Tạ thế tử không trách tội nàng, đương nhiên cũng không nhắc gì đến nàng, tất cả chú ý của y dường như đặt hết lên con trai nàng.

Phương thị nghi ngờ đánh giá con trai mình… lúc này hắn vẫn đang mặc y phục nữ, tuy đã cố gắng giản lược gọn gàng nhưng vẫn mang bộ dáng nữ tử.

Suýt chút đã quên, trong mắt người khác, con trai nàng vẫn là "Phượng đại tiểu thư"!

Một Thế tử của Vương phủ lại đi kết bằng hữu với nữ nhi Phượng gia… Điều này sao có thể chứ!

Phương thị đột nhiên nghĩ thông suốt, hoảng loạn ôm ngực, bỗng nhiên thấy trời đất quay cuồng.

Hoang đường, quá sức hoang đường! Không lẽ Tạ thế tử đối với con trai nàng có… không được, tuyệt đối không được!

Bách Linh thấy nàng như vậy, nhích đến hỏi han, "Phu nhân làm sao vậy Thấy lạnh hả Ta lấy áo lông cho người nhé."

Phương thị kéo Bách Linh, nghía Tiêu Ngự một chút, thì thầm không để hắn nghe, "Bách Linh, ta hỏi ngươi, rốt cuộc vị Thế tử kia và Ngọc Nhi có…"

Lời sắp sửa nói, Phương thị lại ngập ngừng không thốt ra được.

Ngọc Nhi là nam tử đầu đội trời chân đạp đất, Tạ thế tử là quý nhân quyền cao chức trọng, không thể có tâm tư đó với Ngọc Nhi của nàng!

Bách Linh vừa nghe đã hiểu, cười khì khì, dí sát vào Phương thị nhỏ giọng nói, "Phu nhân cứ yên tâm, ta thấy Tạ thế tử thật lòng thật dạ với tiểu thư đó. Lần này có thể đón người lên kinh thành cũng do Tạ thế tử nói với lão thái gia. Lấy lý do dẫn tiểu thư theo chăm sóc Nguyên lão Vương gia là vì không muốn làm hỏng thanh danh tiểu thư. Nếu không để tiểu thư nhà ta vào tim thì làm sao Tạ thế tử lại chu đáo đến vậy"

Bách Linh nói đến hùng hồn mà không để ý sắc mặt Phương thị càng lúc càng trắng bệch ra, cuối cùng bất lực ngả vào thành xe.

Tại nàng, tất cả là tại nàng, vì nàng quá vô dụng, vì nàng quá mềm lòng với Phượng Vân Phi, vì nàng nhu nhược, nàng vẫn hy vọng Phượng Vân Phi còn sót lại chút lương tâm nên mới hại con trai mình biến thành Phượng đại tiểu thư.

Bây giờ hắn bị một nam nhân quyền quý xem trọng, tuy trước mắt sẽ thuận lợi cho Ngọc Nhi, nhưng chờ đến lúc y biết được chân tướng… Đến lúc Tạ thế tử biết Ngọc Nhi không phải nữ tử thì y sẽ đối xử với Ngọc Nhi thế nào

Phương thị không dám nghĩ, tất cả đều do nàng sai.

"Nghiệp chướng, nghiệp chướng mà…" Phương thị lầm bầm. Là nàng đã tạo nghiệt, tại sao không báo ứng lên người nàng mà bắt con trai nàng phải trả giá.

Tiêu Ngự không chú ý Phương thị khác thường, chỉ nhìn mặt trời dần nhô lên xua tan màn sương, cảnh sắc đã rõ ràng hơn, không khỏi thở ra một hơi.

Nhưng không ngờ đến lúc chạng vạng, khoảng hai, ba giờ chiều thì sương lại kéo đến, thậm chí còn dày đặc hơn sáng sớm, giơ tay lên còn không thấy được năm ngón.

Bất an trong lòng Tiêu Ngự lại dấy lên, nhưng nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của Tạ Cảnh Tu, hắn tạm thời an tâm, nhíu mày dựa vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần.

Kỳ thực tuổi của Tạ Cảnh Tu không chênh lệch nhiều với học trò của hắn, trong đầu hắn xem Kiều Tấn và Trương tam thiếu gia như vãn bối, nhưng không cách nào gộp Tạ Cảnh Tu vào tầng lớp đó được.

Trên người Tạ Cảnh Tu có loại khí chất khiến người ta tin tưởng, mặt không biểu lộ cảm xúc vẫn khiến mọi người kiêng dè, đây không phải giả vờ giả vịt là làm ra được, Tiêu Ngự tin y thật sự có năng lực.

Xe ngựa vẫn tiếp tục chạy, cứ như không bị sương mù ảnh hưởng. Linh kiện trong bánh xe đập ra tiếng lộc cộc, giữa chốn sương che mờ thái dương lại càng có vẻ thê lương.

Một tốp thị vệ băng qua màn sương, nói với phu xe, "Thế tử bảo dừng xe, sương quá dày không đi tiếp được, chúng ta tạm hạ trại ở đây, ngươi mau đánh xe theo ta."

Phu xe trầm giọng thưa, hô một tiếng, kéo ngựa rời khỏi quan đạo, theo đội thị vệ kia lên phía trước.

"Đừng ầm ĩ vậy chứ." Vài thị vệ bị tiếng hô của phu xe làm hết hồn, trách một câu, thấy phu xe không nói nữa, liền hài lòng dẫn đường.

Tiêu Ngự thấy xe đi khoảng nửa canh giờ thì đột nhiên ngừng lại.

"Tạm chờ ở đây đi, chờ lệnh Thế tử." Thị vệ nói.

Phu xe vẫn đáp một tiếng rồi im lặng.

Xung quanh im phăng phắc, không một tiếng động.

Tiêu Ngự vén màn nhìn, vẫn một màn sương mờ mịt, tiểu đội thị vệ phân ra bốn hướng bảo vệ xung quanh xe ngựa của hắn.

Chỉ không thấy Tạ Cảnh Tu.

Loại yên lặng này quá mức quái dị, Phương thị và Bách Linh đều hoảng sợ. Tam lão thái gia phái hai phụ nhân khỏe mạnh theo hầu Phương thị, bình thường hay ngồi trong xe, giờ cũng không thấy.

Bách Linh liếc bên ngoài, nhỏ giọng hỏi, "Tiểu thư, chúng ta đang ở đâu vậy"

Tiêu Ngự lắc đầu, nhìn phu xe. Phu xe chỉ yên lặng ngồi đó, tấm lưng rộng lớn vô cùng vững vàng.

Hậu trường.

Tạ thế tử: "Năng lực" của ta (_)

Bác sĩ Tiêu: …Tại sao ngươi lại nhấn mạnh chữ năng lực

56. Chương 56: Kẻ Phản Bội Vương Phủ

Editor: Vện

Tiêu Ngự nghĩ ngợi, nhích đến vỗ vai phu xe, phu xe quay lại, chỉ là một nam tử trung niên bình thường.

Đây là người Tạ Cảnh Tu đã dặn hắn phải mang theo, Tiêu Ngự tin tưởng y.

Tiêu Ngự nhìn tình hình bên ngoài, thấp giọng nói, "Phu xe đại ca, có phải đã xảy ra chuyện gì không Ta thấy tình huống không bình thường."

Phu xe ngạc nhiên nhìn hắn, cũng xem xét thị vệ bốn phía.

"Giờ thì không biết."

"Không biết" Tiêu Ngự nghi hoặc. Sao lại không biết

Phu xe ngập ngừng, không biết phải giải thích thế nào.

"Thế tử đã có dự tính, chúng ta cứ yên lặng quan sát." Phu xe nhìn hắn, "Thế tử giao nhiệm vụ cho ta bảo vệ Phượng đại tiểu thư, những thứ khác mặc kệ."

Quả nhiên là vậy, Tạ Cảnh Tu phái người đến bảo vệ hắn vì sớm biết sẽ xảy ra chuyện.

Đẳng cấp cỡ Trịnh thị làm sao sánh được với kẻ thù của phủ Nguyên Vương. Tiêu Ngự ngồi vào xe, hạ màn xuống.

—o0o—

Trong màn sương đày dặc, chỉ huy đội thị vệ Hồ Cẩn hốt hoảng quất ngựa đuổi theo Tạ Cảnh Tu, "Thế tử, không ổn. Không thấy xe ngựa của Phượng đại tiểu thư."

Tạ Cảnh Tu dừng lại, "Không thấy"

"Đúng vậy!" Hồ Cẩn chán nản tự trách, "Sương mù quá dày, ta đã sai người dò xét cẩn thận, không ngờ vẫn bị lợi dụng sơ hở."

Nhị Cửu nhìn Tạ Cảnh Tu, nghi hoặc, "Tại sao lại cướp xe của Phượng đại tiểu thư! Phượng đại tiểu thư có biết gì đâu. Chẳng lẽ muốn dùng Phượng đại tiểu thư uy hiếp Thế tử!"

Thế tử nhà mình chưa bao giờ lay động tâm tư với bất kỳ nữ nhân nào, càng không vì tình riêng mà chậm trễ chính sự. Nhưng việc liên quan đến Phượng đại tiểu thư, Nhị Cửu không biết Thế tử sẽ giải quyết thế nào.

Nếu vì vậy mà bị gây khó dễ thì công lao của những người theo Nguyên lão Vương gia vào sinh ra tử đến An Huy tìm chứng cứ sẽ đổ sông đổ bể.

Tạ Cảnh Tu không phản ứng với Nhị Cửu, mắt vẫn nhìn Hồ Cẩn.

"Hồ chỉ huy nói xem nên ứng phó thế nào"

Hồ Cẩn là thủ hạ của Nguyên Vương Tạ Phục, lần này Tạ Phục đã đến tìm y, để y dẫn Hồ Cẩn tiếp ứng Nguyên lão Vương gia.

Hồ Cẩn đã hầu hạ trong phủ Nguyên Vương hơn hai mươi năm, rất được Tạ Phục tín nhiệm.

Tạ Cảnh Tu không trái ý Tạ Phục, giao toàn quyền chỉ huy đội thị vệ cho Hồ Cẩn, một trăm người này là do Hồ Cẩn chọn ra từ những thị vệ giỏi nhất.

Tạ Cảnh Tu đã nghi người thì không dùng người, từ đầu đến cuối chẳng tra xét tiếng nào.

Hồ Cẩn trầm ngâm một lát, nói, "Nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo vệ Thế tử và lão Vương gia, nên thuộc hạ có thể phân hai tiểu đội đi tìm Phượng đại tiểu thư, nhưng đại đội nhất định phải ở lại bên cạnh Thế tử và lão Vương gia. Thuộc hạ nghĩ đám tử tặc này bắt Phượng đại tiểu thư nhân lúc sương mù dày đặc vì muốn chúng ta phân tán binh lực. Chúng ta không thể bị lừa."

Tạ Cảnh Tu vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, gật đầu với Hồ Cẩn.

"Vậy cứ làm theo lời Hồ chỉ huy."

Hồ Cẩn đáp, đích thân đi phân công, chỉ là trong lòng hơi nghi ngờ. Không phải nói Thế tử động lòng với Phượng đại tiểu thư sao Dáng vẻ này nào có như yêu thích gì đâu

Hồ Cẩn nhanh chóng chọn ra tiểu đội hai mươi người, trở lại phục lệnh Tạ Cảnh Tu.

Y nhìn Nhị Cửu, suy nghĩ một chút, nói, "Nhị Cửu và Lão Thất võ công cao cường, để hai người bọn hắn dẫn đội đi tìm Phượng đại tiểu thư. Phượng đại tiểu thư cũng chẳng lạ gì họ, sẽ không hoảng sợ."

Nhị Cửu đương nhiên không muốn rời khỏi Tạ Cảnh Tu, hắn là cận vệ của Tạ Cảnh Tu, Phượng đại tiểu thư làm sao vượt qua Tạ Cảnh Tu được.

Tạ Cảnh Tu lại nói, "Ngươi và Lão Thất nghe lệnh của Hồ chỉ huy."

Nhị Cửu và Lão Thất không còn cách nào, chỉ có thể dẫn hai tiểu đội tiến vào sương mù, chia ra tìm người.

Hồ Cẩn nói với Tạ Cảnh Tu, “Thế tử, chúng ta chờ ở đây đi.”

Đại đội nhân mã dừng lại, trừ tiếng phì phò của ngựa thì cả đoàn hoàn toàn yên lặng.

Hồ Cẩn xuống ngựa, đứng kế Tạ Cảnh Tu, cảnh giác nhìn xung quanh.

Tạ Cảnh Tu nhìn vào màn sương mờ ảo, ánh mắt sáng rực như có thể nhìn xuyên thấu tầng tầng ngăn trở.

“Tất cả chuẩn bị sẵn sàng đi.” Tạ Cảnh Tu rũ mắt, chậm rãi kéo bao tay da xuống, tao nhã tựa thần linh không vương khói bụi trần gian, khiến người ta vô thức thần phục.

Hồ Cẩn hơi ngớ ra, “Ý của Thế tử là…”

Tạ Cảnh Tu khẽ thở dài, “Có thể động thủ rồi.”

Mặt Hồ Cẩn bỗng nhiên trắng bệch.

—o0o—

Tiêu Ngự đột ngột mở mắt, ánh mắt trầm tĩnh mà thanh minh.

Hắn dặn Bách Linh chăm sóc Phương thị, mình thì chui ra ngoài, ngồi kế phu xe.

Phu xe cao to nhìn người nhỏ nhắn bên cạnh, Tiêu Ngự lại chỉ nhìn thị vệ bốn hướng, không lên tiếng.

Phu xe không hiểu gì, “Phượng đại tiểu thư”

Tiêu Ngự nhìn hắn, dí sát vào hỏi nhỏ, “Chúng ta đã chờ ở đây bao lâu rồi Nửa canh giờ Một canh giờ Có thể lớn chuyện rồi, tìm chỗ hạ trại gì mà lâu như vậy.”

Phu xe gật đầu. Hắn đương nhiên hiểu được, nhưng nhiệm vụ của hắn là bảo vệ Phượng đại tiểu thư, những chuyện khác chỉ là mây bay.

Tiêu Ngự không thể chỉ lo cho bản thân.

Hắn đoán Tạ Cảnh Tu chuyến này không chỉ đến đón Nguyên lão Vương gia mà còn chuyện khác muốn làm. Sự có mặt của hắn nhất định đã làm rối kế hoạch, Tiêu Ngự lo Tạ Cảnh Tu sẽ vì vậy mà thất thế.

“Mấy thị vệ kia có tin được không” Tiêu Ngự chỉ đoàn thị vệ bao quanh xe.

Tư thế của họ có thể là bảo vệ, cũng có thể là canh giữ.

“Phượng đại tiểu thư, thuộc hạ… thực sự không biết, Thế tử chỉ lệnh cho ta bảo vệ ngươi an toàn, những chuyện khác ta không thể hỏi.” Phu xe khó xử nói.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ, hình như Tạ thế tử mang tư tưởng đại gia trưởng quá nặng… Y tự tin bao nhiêu vào năng lực của mình

Phu xe nói, “Thế tử dự liệu có rất nhiều bất trắc, nên cần tùy cơ ứng biến. Xin Phượng đại tiểu thư yên tâm, ta có thể bảo đảm chiếc xe này an toàn.”

Không phải cố gắng hết sức, mà là có thể.

Thuộc hạ của Tạ thế tử cũng tự tin giống hệt y…

Nhưng rất nhiều bất trắc là sao Không lẽ Tạ Cảnh Tu cũng không biết trong số các thuộc hạ mang theo ai đáng tin, ai không thể tin

Tiêu Ngự thấy có thể lắm, nếu không phải thì y sẽ không phái người đến bảo vệ riêng mình hắn, cũng không báo tin tức gì hết.

Đội ngũ như vậy mà dám dẫn ra ngoài, còn đến cả trăm người, đúng là liều lĩnh.

—o0o—

Ở nơi khác, Hồ Cẩn nhếch khóe môi, miễn cưỡng cười.

“Thuộc hạ không biết ý Thế tử là gì Xin Thế tử nói rõ ràng.”

Tạ Cảnh Tu khẽ cười, đôi mắt nâu nhạt nhìn gã. Cách lớp sương mù mờ mà cặp mắt kia vẫn lấp lóe thấu triệt.

Y đã biết rồi, chắc chắn trời vừa sáng y đã nhận ra. Tay cầm đao của Hồ Cẩn toát mồ hôi. Tiểu chủ nhân trầm mặc ít lời này đã biết hết tất cả nhưng vẫn diễn kịch với gã.

"Hồ chỉ huy là người thân tín của phụ thân, theo phụ thân cũng đã lâu. Công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý gì cũng không thiếu. Ta muốn hỏi Hồ chỉ huy một câu, tại sao" Tạ Cảnh Tu nhíu mày, cứ như thật sự không biết.

Trong đôi mắt trong suốt ấy không có thù hận, không có căm ghét, dường như không hề lưu tâm Hồ Cẩn phản bội, cũng không thể ghi vào lòng y dấu vết gì.

Hồ Cẩn nhìn bốn phía, cả trăm thị vệ sẵn sàng nghênh địch đều là tâm phúc của gã. Tạ Cảnh Tu đơn thân độc mã, y đã lọt vào vòng vây, có mọc cánh cũng khó thoát.

Gã lợi dụng Phượng đại tiểu thư, dễ dàng đuổi đi những hộ vệ trung thành của Tạ Cảnh Tu. Chừa lại đều là người của gã, ngoại trừ Nguyên lão Vương gia trên xe ngựa và Lão Cửu.

Gã phụng lệnh Nguyên Vương Tạ Phục mà đến, Tạ Cảnh Tu không có lý do chối từ. Dọc đường đến thành Hoài Thiên, gã đều tìm cơ hội diệt trừ Tạ Cảnh Tu nhưng vẫn không được. Mấy lần liều mạng ra tay, nhưng người phái đi như giọt nước mưa rơi xuống biển, biến mất không tung tích.

Vậy mà Tạ Cảnh Tu vẫn như không phát hiện, vẫn tín nhiệm gã.

Vốn tưởng lên đường về kinh thành thì hy vọng càng thêm xa vời, Hồ Cẩn đã tính từ bỏ, lại không ngờ Phượng đại tiểu thư trở thành biến số lớn nhất.

Thế tử phủ Nguyên Vương xưa nay lạnh nhạt lại đi động lòng với một đứa nhà quê thô tục bất tài, không tuân lễ giáo. Hồ Cẩn từng chứng kiến đám khuê tú kinh thành điên cuồng vì Tạ Cảnh Tu, giờ thấy cảnh này không khỏi buồn cười. Nhưng, đây là cơ hội tốt nhất của gã.

Tạ Cảnh Tu vô tâm lạnh lùng, vậy nên rất khó đả động y. Nhưng một khi nam nhân đã động lòng thì sẽ để lộ sơ hở.

Hồ Cẩn cẩn thận quan sát mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được hôm nay sương buông dày đặc, bắt đầu xuống tay.

Kế hoạch ban đầu rất thuận lợi, tiếp theo gã chỉ cần đánh thuốc mê Nguyên lão Vương gia là có thể bịt kín chuyện mình gài bẫy Tạ Cảnh Tu.

Lại không ngờ tất cả đã bị vạch trần.

Hồ Cẩn từ từ lui về phía sau, vài thị vệ mặt không đổi sắc tiến lên, như ra uy đứng bên Hồ Cẩn.

Tạ Cảnh Tu không cử động, chỉ nhìn gã lùi ra sau các thị vệ.

"Hồ chỉ huy, ngươi già rồi." Tạ Cảnh Tu thất vọng lắc đầu, "Ngươi bắt đầu sợ chết."

Mặt Hồ Cẩn vặn vẹo, cười dữ tợn, "Thế tử gia, có trách thì nên trách ngươi quá thông minh. Tại sao ngươi không ngốc một chút, hồ đồ một chút đi Vậy sẽ không trở thành tảng đã ngáng đường người khác, buộc người ta phải ra tay diệt trừ."

Nét cười trên mặt Tạ Cảnh Tu tắt dần, Nguyên lão Vương gia đột ngột bước xuống xe, không để Lão Cửu dìu, chỉ Hồ Cẩn giận dữ nói, "Hồ Cẩn, thì ra ngươi chính là kẻ phản bội Vương phủ."

Hồ Cẩn nói, "Kẻ phản bội Vương phủ sao Không không, tại sao ta lại là kẻ phản bội Vương phủ được. Ta vĩnh viễn trung thành với Nguyên Vương!"

"Là Tạ Phục phái ngươi đến à! Tạ Phục sai ngươi đối phó với Thế tử và lão già này sao!" Nguyên lão Vương gia tái mặt.

Hồ Cẩn lắc đầu cười.

Tạ Cảnh Tu vỗ vai Nguyên lão Vương gia như để động viên. Tâm tư của Tạ Phục đặt hết vào nữ nhân, ai mà không biết cái danh đệ nhất tình thánh kinh thành, hắn không có hơi sức, cũng không đủ lạnh lùng để hạ lệnh giết người.

Hậu viện của Tạ Phục bê tha, chỉ có bản thân hắn chìm đắm không thể tự chủ. Tạ Cảnh Tu mới ba tuổi đã lĩnh hội thứ bề ngoài yên ổn che lấp hung tàn độc ác.

"Thuộc hạ nào dám bất kính với Nguyên lão Vương gia. Thuộc hạ dự định để Nguyên lão Vương gia ngủ một giấc thôi. Có trách thì hẵng trách Thế tử gia nhìn thấu kế hoạch của ta. Bây giờ lão Vương gia không ngủ như dự liệu, ta cũng không còn cách nào." Ánh mắt Hồ Cẩn nghiêm túc lên, vung tay, "Hành động!"

Một mũi tên đột ngột xé rách màn sương, nhắm thẳng vào tim Tạ Cảnh Tu.

—o0o—

Tiêu Ngự bỗng dưng thấy tim đập mạnh một cái, nắm chặt vạt áo, cứng ngắc đứng thẳng lên.

Phương thị hoảng hồn, thân thiết hỏi, "Ngọc Nhi, con sao vậy"

Tiêu Ngự lắc đầu, vội vã vén màn gọi phu xe.

Phu xe hỏi, "Phượng đại tiểu thư muốn phân phó gì"

Lông mày Tiêu Ngự nhíu chặt, nhìn bốn phía. Sắc trời đã tối, không lọt một tia sáng, giữa màn sương mù, bóng tối càng thêm nặng nề.

Bốn hướng lặng ngắt như tờ.

Ngoài lề:

1. Hôm qua là ngày xui xẻo nhất từ đầu năm đến giờ, sáng tôi dậy trễ, phóng đến công ty mà chưa kịp cạo râu. Trưởng phòng tôi có quy định, thấy đứa nào lún phún râu sẽ mời vào uống trà, được trưởng phòng đích thân cạo râu, bonus luôn lông mày. Tôi chạy xuống phòng kế toán mượn dao gọt xoài của mấy chị, tôi đã lén vào toilet cạo, vừa xong, quay qua thấy trưởng phòng tôi đứng ngay cửa, tay cầm điện thoại. May mà vừa cạo xong, tôi tưởng thoát nạn rồi, đến giờ giải lao, vừa xuống sảnh tôi đã gặp bức hình mình đang cầm dao đưa lên cổ dán ngay cái bảng nhân viên của tháng một cách trang trọng không khác gì hình thờ, và trước tấm bảng đang đặt một bàn thức ăn cúng cô hồn…

Đến giờ tan tầm thì nó mưa như hút hết nước sông Bạch Đằng xối xuống đầu, được nửa đường thì xe tắt máy, tôi chỉ biết câm lặng đẩy xe trong khi những người khác chạy như ca-nô…

Về nhà lại phát hiện quên mua gạo, cơm không có đã đành, 2 cái áo vest phơi hồi sáng tôi nghĩ chắc bị mưa dội ướt rồi, nhưng không, hai đứa nó đã cuốn theo chiều gió, bay đâu mất mẹ luôn, mai chắc tôi mặc áo đầm đi làm…

Và quan trọng nhất, t7 và cn tôi tăng ca, nên hai ngày sau không có chương mới nhé.

2. Trong lúc đau thương, tự nhiên tôi nghĩ từ lúc tạo wp, tôi toàn edit theo kiểu cho tôi xem, các bạn có thấy tôi edit thảm họa lắm không Không giấu gì, lớp 11 tôi suýt bị ở lại lớp vì môn văn, nên vốn từ và câu cú của tôi rất nghèo nàn và kinh dị, các bạn hãy góp ý nếu không hài lòng.

57. Chương 57: Xử Tội Phản Đồ

Editor: Vện

"Chúng ta không thể ngồi chờ chết." Tiêu Ngự không kiềm được nữa.

Tạ Cảnh Tu có thể nói trước kế hoạch với hắn mà, nhưng y nhất định không nói, tự mình sắp xếp mọi chuyện, để người khác chỉ có thể làm theo từng bước tính của mình.

Tiêu Ngự rất ghét loại tình cảnh bị động này.

"Chuyện này…" Phu xe do dự, "Thế tử không thích người khác làm trái lời y. Y đã an bài xong kế hoạch, xưa nay không cho phép bất kỳ ai quấy nhiễu…"

Y còn mắc chứng cầu toàn nữa à…

Tiêu Ngự tức đến nhức đầu. Đây là chuyện liên quan đến tính mạng, y xem hắn như quân cờ, xem người khác như quân cờ, đặt ở vị trí mình muốn. Nhưng vấn đề là kẻ địch sẽ không ngoan ngoãn mặc cho y thao túng.

Chỉ cần bỏ qua bất kỳ manh mối nào đều có khả năng mất mạng.

"Khoan nói chuyện khác, trước hết chúng ta phải xác nhận những người kia là địch hay bạn." Tiêu Ngự chỉ những thị vệ, "Nếu là bạn thì tốt, nếu là địch thì chúng ta không thể ngoan ngoãn ở đây làm con tin. Chẳng may đối phương lấy ta uy hiếp Tạ Cảnh Tu…"

Phu xe nghĩ một hồi, nói, "Có thể lắm. Khống chế mấy người này cũng không tính là trái lệnh Thế tử."

"Một mình ngươi có thể đối phó nhiều người vậy sao" Tiêu Ngự thấy hắn nói quá tự tin, kinh ngạc nhìn hắn.

Phu xe lắc đầu, "Không thể."

Không chờ Tiêu Ngự nói gì, hắn đột ngột chụm tay vào miệng hô thật lớn.

"Lại làm gì nữa! Yên lặng chút đi!" Thị vệ gần đó sợ hết hồn, đến mắng.

Hai thị vệ kia còn chưa kịp đến gần xe, trong bóng đêm và sương mù dày đặc thấp thoáng xuất hiện mấy bóng người như hồn ma, như đã có thương lượng trước, mỗi người xử một tên thị vệ.

Tiêu Ngự chỉ nghe vài tiếng kêu ngắn ngủi, sau đó không còn âm thanh nào nữa.

Phu xe vẫn ngồi yên, quay lại cười với Tiêu Ngự đang đần mặt, "Những người này là hộ vệ Thế tử bảo ta chỉ huy, chuyên dùng bảo vệ Phượng đại tiểu thư."

Chẳng trách hắn tự tin như vậy, ra là lấy thịt đè người…

"Nếu đã có nhiều người như vậy tại sao không đi cùng bọn y Để bị nhốt ở đây đến tối luôn, không biết Thế tử bên kia thế nào rồi." Tiêu Ngự gấp gáp, thật ra trong lòng đã có đáp án mơ hồ.

Phu xe ném roi ngựa, cười nói, "Thế tử ra lệnh, Phượng đại tiểu thư lá ngọc cành vàng, có thể không động thủ thì sẽ không động thủ trước mặt ngươi, miễn cho ngươi bị dọa sợ."

"…Thật là cám ơn."

Phu xe ngượng ngùng, "Có lời đường đột, Thế tử của chúng ta xưa nay lãnh đạm, ta chưa từng thấy Thế tử quan tâm ai như vậy."

Tiêu Ngự dở khóc dở cười. Tuy ai cũng xem hắn là "Phượng đại tiểu thư", nhưng Tạ Cảnh Tu là người hắn không muốn bị hiểu lầm nhất. Nếu thật sự là nữ thì hắn nhất định vô cùng dễ chịu, đáng tiếc là không, cứ tiếp tục như vầy hắn biết phải đối mặt Tạ Cảnh Tu thế nào nữa, cách làm của cái tên này cũng quá buồn nôn.

Có lẽ hắn nên tìm cơ hội nói thẳng thân phận với Tạ Cảnh Tu…

Tiêu Ngự tạm gác chuyện đó qua một bên, nhìn những thị vệ nằm trên đất. Hắn nhảy xuống xe bước đến, phu xe vội vàng đuổi theo.

"Các ngươi rốt cuộc là ai" Tiêu Ngự ngồi xổm xuống hỏi một người trong số đó.

Cánh tay người kia bị tháo khớp, vô lực quỳ trên đất, giương mắt nhìn Tiêu Ngự, sốt ruột nói, "Phượng đại tiểu thư, chúng ta thật sự không biết xảy ra chuyện gì. Chúng ta chỉ phụng mệnh bảo vệ tiểu thư thôi!"

Tiêu Ngự ngập ngừng, quay lại nhìn phu xe.

Phu xe bất đắc dĩ, không biết phân biệt thật giả.

Tiêu Ngự thở dài. Có mấy thị vệ, phân ra hai trận doanh mà còn không biết là địch hay bạn, "Nhìn tình cảnh các ngươi, e là Vương phủ như một vũng nước đục… Ai muốn ra tay với người được định trước kế thừa Vương vị Thì ra vị trí Tạ thế tử cũng là khoai lang bỏng tay." Tiêu Ngự than vãn, đứng lên vỗ tuyết đọng trên áo. Chẳng trách tính tình Tạ Cảnh Tu quái dị, nhất định do hoàn cảnh trưởng thành quá phức tạp gây nên.

Phu xe kinh ngạc, không ngờ thiếu nữ trung lưu này có thể nhìn thấu trở ngại của Vương phủ.

"Tiểu thư quả nhiên kiến thức siêu phàm." Phu xe tán dương.

"…" Chuyện này cứ như con rận trên đầu kẻ trọc, quá rõ ràng mà.

Phu xe lại nói, "Chẳng trách Thế tử gia nhìn tiểu thư bằng con mắt khác."

"Đừng nói chuyện đó…" Tiêu Ngự bất lực cản lời. Hắn ngẩng đầu nhìn quanh, vẫn tĩnh lặng như cũ, không biết cách đoàn xe của Tạ Cảnh Tu bao xa.

Tiêu Ngự dù lo lắng nhưng vẫn biết hiện tại không thể quay lại. Một xe của hắn toàn phụ nữ trẻ em, quay lại mới thực sự tạo thêm phiền phức cho Tạ Cảnh Tu.

Nhưng cũng không thể ngồi bó tay.

Tiêu Ngự nhìn mấy thị vệ hoặc quỳ hoặc nằm lăn lóc dưới đất, nghĩ một chút, nói, "Bảo bọn họ xếp thành một hàng, ta muốn tra xét từng người."

Dường như Tạ Cảnh Tu muốn đối phó với kẻ phản bội trà trộn trong thị vệ Vương phủ, vì thị vệ quá đông nên chính y cũng không biết ai trung ai gian. Tình hình bên Tạ Cảnh Tu ra sao, Tiêu Ngự không biết, chỉ có thể tin là y có thể giải quyết được. Còn hắn, ở đây có mười mấy thị vệ, không biết ai là kẻ phản bội, tốt xấu gì hắn cũng có thể giúp Tạ Cảnh Tu lọc ra ai thiện ai ác.

Phu xe cúi đầu nói, "Phượng đại tiểu thư, thị vệ Vương phủ đều là nhân tài đã trải qua huấn luyện đặc biệt, dùng cách hỏi cung thông thường thì không tra ra được gì đâu."

Lại còn trải qua huấn luyện đặc biệt, chẳng lẽ không dạy họ biết trung thành là cái gì Sao có thể dễ dàng phản bội Tạ Cảnh Tu như vậy Tiêu Ngự mắng thầm trong lòng, cũng rất nể tình mà không nói thẳng.

Hắn chỉ nghĩ Tạ Cảnh Tu được phong Thế tử thì là chủ nhân tương lai của Vương phủ chứ không biết chủ nhân đương nhiệm vẫn là Nguyên Vương gia Tạ Phục, bởi vậy phản bội người kế thừa Vương phủ thì đối với những thị vệ này chính là phản chủ.

Tiêu Ngự kéo áo choàng, "Không sao đâu, ta biết chừng mực, ngươi cứ bảo họ xếp hàng đi. Phải rồi, còn…" Tiêu Ngự chạy đến thì thầm vài câu với phu xe, phu xe hơi nghi hoặc nhưng vẫn làm theo.

—o0o—

Tạ Cảnh Tu nhìn mũi tên xé gió bay đến, thân hình không hề cử động. Mũi tên đã đến rất gần, đột ngột lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, một thanh kiếm chẻ ngọt mũi tên, bóng người màu xám như xuất hiện từ hư không che chắn Tạ Cảnh Tu.

Bóng người màu xám kia đang ngụy trang, dáng vẻ y hệt những hộ vệ đã ra mặt khi phu xe cất tiếng hô.

Hồ Cẩn đứng sau đám thị vệ lộ vẻ thất vọng. Nếu có thể dùng lợi thế bất ngờ lấy mạng hoặc gây thương tích cho Tạ Cảnh Tu thì trận chiến này rất có cơ may thắng.

Nhưng bây giờ lợi thế đã mất. Hồ Cẩn cũng bất chấp, vung tay nói, "Toàn bộ lên hết cho ta, giết đám phản nghịch giả danh Tạ Cảnh Tu, chủ nhân sẽ trọng thưởng!"

Gần trăm thị vệ cùng đáp lời, đồng loạt giương vũ khí công kích Tạ Cảnh Tu, không quan tâm những hộ vệ áo xám đang đón đầu, rõ ràng đang liều mạng, mục đích phải giết bằng được Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu lùi về hai bước, áo lông khoác trên mình nhẹ nhàng lay động, lại ưu nhã rũ xuống, che khuất đôi giày da đen thêu hình rồng chỉ bạc…

Hộ vệ áo xám từ bốn phương tám hướng ùa ra, vây quanh Tạ Cảnh Tu kín không một kẽ hở.

Cả trăm thị vệ của Hồ Cẩn vốn đang tiến công như cầu vồng đột ngột khựng lại như bị lưỡi đao sắc bén chém gãy. Hộ vệ áo xám nhân cơ hội nhảy vào chiến cuộc, giao chiến với đám người phản bội.

Từ lúc thấy những người kia đồng loạt vây đánh Tạ Cảnh Tu, Nguyên lão Vương gia hận không thế khiến chúng chết không có đất chôn, cũng tức đến xanh mặt, hai mắt đỏ ửng.

"Ta cứ nghĩ tặc tử Lý Vĩnh Huy cho người chặn giết, ai mà ngờ đâu, Lý Vĩnh Huy còn tử tế lắm, tự mình nuôi ra một đám sói dữ để giờ bị cắn ngược lại!" Nguyên lão Vương gia căm hận.

Năm xưa phong lưu khắp chốn, tuổi già lại bị triều đình tước đoạt quyền lực, nào có chú ý tình hình trong Vương phủ. Xưa nay ông chỉ nghĩ Tạ Phục bất tài, biến Vương phủ thành nơi tối tăm bẩn thỉu, hậu viện dậy sóng.

Ông ngàn vạn không ngờ, trong Vương phủ lại có thứ lòng lang dạ sói thù hận tôn nhi của ông sâu như vậy, hận đến mức phải diệt trừ!

Xem đi, thị vệ làm phản cũng hơn trăm người, có thể thấy đám kia mưu tính cướp quyền Vương phủ đâu phải mới ngày một ngày hai, vậy mà ông chẳng hề hay biết.

Ông cho rằng tôn nhi của mình trưởng thành ở Vương phủ cũng không đến nỗi bị ức hiếp, mà không ngờ, đó đâu còn là nhà nữa, rõ ràng là đầm rồng hang hổ!

Lúc ông rời khỏi Vương phủ chu du tứ phương thì Tạ Cảnh Tu mới có ba tuổi.

Nguyên lão Vương gia suy nghĩ kỹ càng, đau thấu tim gan.

Tạ Cảnh Tu vỗ vai ông như an ủi, âm thanh vẫn nhẹ như mây gió.

"Tổ phụ đừng lo. Sâu mọt trong Vương phủ ngày càng nhiều, phiền phức vô cùng, ta muốn giăng một lưới bắt hết, đổi lấy thanh tịnh. Hôm nay vừa đúng thời cơ, tổ phụ xem cho vui là được rồi."

Đám người trước mắt điên cuồng chém giết. Từng tiếng kêu thảm thiết lan trong sương mù, máu phun như suối, từng đoạn từng đoạn tay chân bị đứt văng tứ tung giữa không trung.

Bầy thị vệ được huấn luyện nghiêm khắc của Vương phủ không phải đối thủ của nhóm áo xám, sức mạnh chênh lệch quá lớn, đây là trận đấu không cân bằng.

Hồ Cẩn nhìn chiến cuộc trước mắt, mặt đã biến thành màu than chì.

Đúng là... vừa ồn ào vừa dơ bẩn, Tạ Cảnh Tu nhíu mày ghét bỏ.

Nguyên lão Vương gia nhìn Tạ Cảnh Tu, cầm bàn tay lạnh lẽo từ nhỏ của y, đau lòng xoa nắn. Trong ***g ngực chất chứa thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

—o0o—

Ở nơi khác, các thị vệ bị khống chế xếp thành hai hàng ngay ngắn, cũng quỳ gối cách Tiêu Ngự mười bước. Hai tên được áp giải đến quỳ trước mặt Tiêu Ngự.

Dưới ánh mắt bao nhiêu người, Tiêu Ngự thong thả lui tới, cười nói, "Bây giờ ta có một vấn đề, hy vọng chư vị hiệp khách thành thật trả lời."

"Rốt cuộc các ngươi có phản bội Thế tử hay không"

58. Chương 58: Công Tâm Là Thượng Sách

Editor: Vện

Tiêu Ngự hỏi xong, các thị vệ quỳ dưới đất hai mặt nhìn nhau, có người lên tiếng, "Chúng ta không hiểu tại sao tiểu thư lại nói lời ấy!"

"Thế tử lệnh cho chúng ta bảo vệ ngươi chứ không để ngươi tùy nghi sỉ nhục!"

Giọng điệu căm phẫn, rõ ràng là bộ dáng chính trực không cam lòng.

Mọi người bắt đầu nhốn nháo như cái chợ, Tiêu Ngự lên giọng, "Ta đương nhiên biết các ngươi có người thật lòng trung thành, chỉ là bây giờ ta không nhận ra được nên đành phải trói hết các vị lại, vô cùng xin lỗi. Nơi này cách kinh thành mười ngày lộ trình, ta không yên tâm khi có kẻ gian rình rập bên cạnh, hôm nay ta nhất định phải điều tra rõ ràng. Nếu các ngươi thật sự trung thành với Vương phủ, ta sẽ không tùy tiện vu oan người tốt."

Phu xe bên cạnh nghe thấy, khẽ lắc đầu.

Tuy Phượng đại tiểu thư bình tĩnh lạ thường nhưng rốt cuộc vẫn là thiên kim tiểu thư không rành thế sự. Hắn nói vậy sao dọa được đám này biết sợ Muốn tra khảo lại càng khó khăn hơn.

Dù sao cũng không hy vọng hắn tra ra được cái gì.

Chờ Thế tử bên kia xử xong phần lớn đám phản bội rồi nghĩ cách lôi cái đinh trong bọc giữa hai mươi người này ra cũng không muộn.

Nếu Thế tử dùng cách thà giết lầm chứ không bỏ sót thì giải quyết gọn gàng rồi, đáng tiếc, Thế tử không phải loại người như vậy.

Tiêu Ngự vừa dứt lời, quả nhiên những thị vệ kia không phục nói, "Chúng ta bị oan! Chúng ta là thị vệ của phủ Nguyên Vương, ngươi có quan hệ gì với phủ Nguyên Vương mà có tư cách tùy nghi xử trí bọn ta!"

Bất mãn sôi sục, có vài thị vệ kích động định nhổm dậy, không muốn quỳ trước một "Phượng đại tiểu thư" không danh không phận, lại bị các hộ vệ áo xám đứng hầu đè xuống.

Tiêu Ngự vuốt cằm, hắn quả thật chẳng có quan hệ gì với phủ Nguyên Vương, hành động này đúng là xen vào việc người khác. Nhưng hắn lựa chọn bỏ qua vấn đề này.

Bách Linh ôm hộp thuốc của Tiêu Ngự chạy lại đứng kế hắn, như bị cảnh tượng này dọa sợ, chỉ dám đứng cứng đơ sau lưng Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đưa tay ra, "Dao mổ."

Bách Linh hồi phục tinh thần, luống cuống móc dao mổ trong hộp đặt vào tay Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự cầm dao, thong thả bước đến chỗ hai thị vệ đang quỳ.

Phu xe mù mờ nhìn hắn. Không lẽ Phượng đại tiểu thư muốn dụng hình Vừa rồi còn nói lời nhân từ, sao đảo mắt đã cầm hung khí rồi. Không chỉ có mình phu xe hứng thú, đám thị vệ cũng ngẩn ra, nhìn nhau, rồi lại rất nhanh biến thành vẻ khinh thường.

Muốn trở thành thị vệ của Vương phủ phải trải qua muôn ngàn thử thách, trăm người chỉ chọn ra một nhân tài, không chỉ võ công cao mà còn phải chịu được tra tấn bức cung.

Phượng đại tiểu thư chỉ cầm một con dao đã tự cho là thông minh dũng cảm, tưởng mình hù được ai hả

Tiêu Ngự thấy hết biểu hiện của mấy người này, cũng không để tâm, chỉ cười nói, "Chắc chư vị đại ca không biết, ta là đại phu, một đại phu ngoại khoa. Công việc của đại phu ngoại khoa là dùng dao mổ xẻ thân thể bệnh nhân, rồi lấy kim chỉ may lại, vậy thì có thể chữa được những thương tích nghiêm trọng, chứ không như trước đây, phải trông vào ý trời."

Tiêu Ngự nói vậy càng khiến cả bầy thêm khó hiểu.

Không phải muốn hỏi cung hả, sao tự nhiên chuyển qua đề tài chữa thương cứu người rồi

Tiêu Ngự kéo tóc một thị vệ đang quỳ, từng sợi từng sợi, hạ xuống từng dao từng dao, ngày càng nhiều sợi tóc đen tuyền rơi trên nền tuyết, trông vô cùng bắt mắt.

"Trong số các loại phẫu thuật ngoại khoa, có một loại gọi là giải phẫu mở não." Tiêu Ngự vừa chăm chú cắt tóc vừa nói, "Giải phẫu mở não, tên như ý nghĩa, chính là mở sọ người. Mọi người đều biết, não là gốc rễ của thần kinh, là trung tâm của linh hồn, mỗi cử chỉ hành vi, lời ăn tiếng nói, vui sướng buồn đau đều chịu

sự điều khiển của não bộ. Cho nên, muốn biết một người có nói dối không thì cứ mở đầu ra là thấy rõ ngay. Giở chiêu trò gì cũng không có tác dụng đâu."

Tiêu Ngự đưa dao cho Bách Linh, lại vươn tay, "Khoan và búa."

Bách Linh lanh lẹ đưa dụng cụ đến. Tiêu Ngự ra hiệu cho hai hộ vệ áo xám cố định đầu tên thị vệ, giơ dụng cụ lên, đầu khoan bén nhọn nhắm ngay đỉnh đầu thị vệ.

Tên thị vệ kia đã bắt đầu sợ đến phát run nhưng vẫn quật cường không chịu mở miệng.

Tiêu Ngự nhìn mọi người trước mặt, như đang đứng trên bục giảng lớp đại học, giảng giải tỉ mỉ, "Xương sọ rất cứng, muốn mở ra cần có khoan và búa. Đầu tiên, dùng dao rạch lớp da đầu, tiếp theo lấy khoan và búa đục thủng một lỗ, bên trong còn một lớp màng não, lấy dao cắt lớp màng đó ra là có thể thấy trung tâm linh hồn của ngươi rồi."

"Ta biết các ngươi sẽ bảo ta nói láo." Tiêu Ngự ngẩng đầu, quét mắt qua từng người, "Vậy nên ta cũng đâu có tin lời các ngươi nói, ta chỉ tin những gì mình thấy. Mọi người yên tâm, tay nghề của ta rất tốt, không đổ máu nhiều đâu. Nếu ngươi thật lòng trung thành, ta nhìn rồi sẽ bảo đảm may lại đàng hoàng, không chê vào đâu được. Còn nếu ngươi là kẻ phản bội…" Tiêu Ngự ngừng nói, cười lạnh một tiếng, làm người ta không rét mà run.

Nói đến đây rồi, có ai mà không hiểu ý hắn. Cách hỏi cung quỷ dị mà tàn nhẫn như vậy, quả thật chưa nghe bao giờ!

Thế này mà thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng cái khỉ gì, sát thủ máu lạnh nhất cũng không điên rồ như hắn! Mà điên rồ cũng không đủ để hình dung!

Cả đám thị vệ hoàn toàn biến sắc, nửa hoài nghi nửa hoảng sợ nhìn nhau.

Tiêu Ngự chà xát hai bàn tay lạnh cứng, chỉ một thị vệ, "Bắt đầu từ vị đại ca này nhé!"

Hắn vòng ra sau thị vệ đó, giơ dụng cụ trong tay lên…

Mọi người chỉ thấy Phượng đại tiểu thư điên rồ cầm dao lần mò trên đầu thị vệ kia, như đã tìm ra cái gì, tiếp theo lấy khoan và búa đặt trên đỉnh đầu gõ coong coong. Loại âm thanh quỷ dị vang vọng giữa trời băng đất tuyết mịt mù hơi sương khiến người ta thấy ê hết răng.

Thị vệ kia không chịu đựng được nữa, cất giọng kêu gào thảm thiết, tiếng kêu đập vào tai khiến đám còn lại mềm cả chân, có người đã không chịu nổi ôm đầu rụt cổ.

Phu xe cũng nhíu mày, đứng đờ người nhìn Tiêu Ngự xuống tay, dưới màn sương mờ ảo mà vẫn thấy hắn ra tay rất dứt khoát, rồi ném thứ dụng cụ kỳ quái kia qua một bên…

Phu xe biết Phượng đại tiểu thư y thuật cao siêu nhưng không biết cách phân biệt trung gian kia là thật hay giả, nhìn động tác của hắn hình như đúng là làm thật. Nếu mặc cho hắn ra tay, mở một cái lỗ trên đầu những thị vệ trung thành của Thế tử thì chẳng phải họ bị phế bỏ rồi sao! Nếu Thế tử gia biết được không biết có nổi trận lôi đình không nữa.

Phu xe còn chưa nghĩ xong có nên ngăn cản hay không, bên Tiêu Ngự như đã thành công mà dừng tay, tiếng gào la của thị vệ cũng tắt lịm, bốn phía yên lặng.

Chỉ có giọng nói thâm trầm của "Phượng đại tiểu thư" bay bổng giữa gió rét.

"Ta hỏi ngươi, phải thành thật trả lời." Tiêu Ngự hỏi, "Ngươi có phản bội Thế tử hay không"

Thị vệ bị hai hộ vệ áo xám áp chế run lẩy bẩy, định mở miệng lại nghe Tiêu Ngự nói, "Đừng gạt ta, ta đang nhìn linh hồn của ngươi đấy, liệu hồn."

Thị vệ càng run dữ dội, lát sau mới lắp bắp, "Ta nói… ta nói hết, tha cho ta đi. Ta phản bội Thế tử, ta đã phản bội Thế tử. Tha… tha cho ta đi… Lạnh quá, đầu ta lạnh quá…"

Mấy chữ cuối cùng chỉ thều thào như vọng từ âm ti làm mọi người không khỏi tưởng tượng cái lỗ trên đầu hắn, trơ trọi giữa gió tuyết thế này sao không lạnh được…

Đáy lòng cả đám rét buốt.

Tiêu Ngự vất vả nhịn cười, vị đại ca này cũng phối hợp quá. Hắn tốt bụng vỗ vai động viên thị vệ kia.

Đương nhiên hắn có nhìn thấy linh hồn gì đâu, hai người này là do hắn nhờ phu xe tìm đến. Nhìn bầu không khí vừa được tạo ra, có thể hỏi kết quả rồi.

"Nếu là kẻ phản bội thì cứ để nguyên cái lỗ đó, để Thế tử dễ nhận biết." Tiêu Ngự vỗ đầu thị vệ, hắn lập tức gào khóc thảm thiết làm Tiêu Ngự hết hồn.

Vị đại ca cũng là ảnh đế nha…

Tiêu Ngự đứng thẳng lên, giơ dao nói, "Dẫn người kế tiếp đến."

—o0o—

Hồ Cẩn quỳ sụp xuống đất, mặt như tro tàn, nào còn dáng vẻ dương dương đắc ý vừa rồi.

Thuộc hạ của gã đã bị giết sạch, trừ những người được phái đi giam giữ Phượng đại tiểu thư thì tất cả đều chết hết, chết ngay trước mắt gã.

Thảm bại, thảm bại thật rồi.

Tạ Cảnh Tu chậm rãi đến trước mặt gã, Hồ Cẩn nhìn đôi giày đen thêu rồng bạc, mặt hiện nụ cười khổ.

"Thế tử thắng rồi, là ta đã xem thường ngươi."

Gã theo lời Tạ Phục làm tùy tùng cho Tạ Cảnh Tu, biết Tạ Cảnh Tu thông minh nhạy bén nên đã đao to búa lớn sắp xếp cả trăm thị vệ võ công cao cường mai phục một mình Tạ Cảnh Tu. Cứ nghĩ không có sơ hở, cuối cùng lại bị đánh tan tác.

Gã cho mình là thợ săn, nào ngờ Tạ Cảnh Tu dọc đường toàn chơi đùa với gã, thậm chí cố ý chờ cơ hội khi gã chủ động lộ mặt thật mới tung một lưới bắt gọn.

Vị chủ nhân kia của gã lần này tổn thất nặng nề rồi.

Tạ Cảnh Tu lãnh đạm liếc gã một cái, quay đầu đến chỗ xe ngựa.

Hồ Cẩn bị thái độ khinh thường của y chọc tức điên. Gã vẫn là trợ thủ đắc lực của Vương gia Tạ Phục, Tạ Cảnh Tu còn lớn lên dưới mí mắt gã, trước đây Tạ Cảnh Tu còn phải gọi gã một tiếng Hồ thúc. Nhưng lúc này, thái độ của Tạ Cảnh Tu không mặn không nhạt, dường như gã còn không đủ tư cách làm kẻ thù của y.

Làm sao Hồ Cẩn nuốt trôi được cục tức này

"Thế tử gia, ngươi cho là lần này đắc thủ là có thể bình yên hay sao" Hồ Cẩn cười vặn vẹo, "Đáng tiếc đáng tiếc, còn mấy cái đinh nữa e là Thế tử gia nhổ không dễ đâu. Thế tử gia xưa nay bao che khuyết điểm, vẫn còn kẻ phản bội trà trộn trong thuộc hạ của ngươi, ngươi có nhẫn tâm diệt sạch họ hay không!" Gã cười khùng khục, "Chủ nhân của ta chỉ có một người, ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ được giao, treo thưởng cho cái đầu của ngươi!"

"Mau giải hắn xuống, bịt miệng không cho nói nữa!" Lão Cửu thấy Nguyên lão Vương gia tái mặt, vội vàng quát.

Hồ Cẩn lập tức bị trói, dọc đường vẫn kêu gào liên tục. Tạ Cảnh Tu mắt điếc tai ngơ, mặt không đổi sắc leo lên xe.

Nguyên lão Vương gia cũng đến chỗ xe, lo lắng hỏi, "Cảnh Tu, Hồ Cẩn nói thật không Vẫn còn phản tặc chưa diệt được sao"

Tạ Cảnh Tu không giấu diếm, gật đầu.

Nguyên lão Vương gia nhảy dựng, "Vậy ngươi tính làm thế nào"

"Không thế nào cả." Tạ Cảnh Tu dựa vách thùng xe nhắm mắt dưỡng thần, "Chỉ là mấy con sâu vô dụng thôi, tổ phụ đừng để trong lòng."

Nguyên lão Vương gia thấy y như vậy, vừa lo vừa vội. Hồ Cẩn gào la bất chấp, nếu chẳng may gặp bất trắc, ông sẽ không khoanh tay để Tạ Cảnh Tu lọt vào khốn cảnh.

Trong số các thị vệ Vương phủ có nhiều kẻ nằm vùng đến thế, bọn chúng rình rập trong bóng tối, chờ đợi con mồi lộ sơ hở.

Sao Nguyên lão Vương gia không lo cho được!

59. Chương 59: Rung Động

Editor: Vện

Thuộc hạ của Hồ Cẩn đã bị giết sạch, các hộ vệ áo xám luôn ẩn thân bảo vệ Tạ Cảnh Tu không cần trốn tránh nữa, lập tức khôi phục chức vụ thị vệ, nhanh chóng xếp hàng ngay ngắn.

Nhị Cửu và Lão Thất dẫn người về tập hợp. Hồ Cẩn vì muốn chắc chắn một đòn đắc thủ mà đuổi hết những thị vệ chưa phản bội Tạ Cảnh Tu đi nơi khác, nhưng không thể bảo đảm thị vệ của Nhị Cửu và Lão Thất dẫn đi không có kẻ phản bội.

Tạ Cảnh Tu lại không quan tâm chuyện này, chỉ lệnh cho một hộ vệ áo xám, "Truyền tin cho Triệu Thập Bát, bảo hắn báo cáo phương hướng."

Triệu Thập Bát chính là phu xe y giao cho Tiêu Ngự, hắn đương nhiên nào phải phu xe, vốn là một trong những dũng tướng của Tạ Cảnh Tu.

Hộ vệ áo xám thưa một tiếng, lấy cái còi trúc đặt lên miệng thổi mấy tiếng lúc ngắn lúc dài có quy luật.

Không lâu sau, trong màn sương dày đặc cũng vang lên tiếng hô hùng hậu như quát tháo.

Tiếng còi kia báo hiệu đã thoái khỏi vòng vây.

Tạ Cảnh Tu hạ màn xe, "Lên đường thôi, tiếp ứng Triệu Thập Bát."

Đến lúc đoàn quân của Tạ Cảnh Tu đến chỗ Tiêu Ngự, chỉ thấy Tiêu Ngự đang cầm dao mày mò trên đầu một thị vệ.

"Đầu có lạnh không." Tạ Cảnh Tu nghe Phượng đại tiểu thư cười rạng rỡ, khom người hỏi thị vệ kia, "Nào, trả lời câu hỏi của ta, có phản bội Thế tử không Nghĩ kỹ rồi hẵng nói."

Thị vệ kia cuống quýt, "Ta nói, ta phản bội Thế tử! Ta phản bội Thế tử!" Nói xong liền chực khóc, "Ta đã sớm nói đừng động dao, ta nhất định thành thật trả lời mà! Giờ ngươi tin chưa…"

Tiêu Ngự gật đầu, "Giỏi, rất thành thật. Giải đến chỗ đám phản bội đi."

"Từ từ, sao ngươi không khâu lại! Mấy người kia đều được khâu mà!"

Tiêu Ngự vỗ đầu hắn, thị vệ sợ điếng người, cố gắng giữ cổ cứng đơ không dám nhúc nhích, chỉ sợ động đậy chút thôi sẽ xảy ra chuyện kinh hoàng.

"Ngươi còn dám cò kè mặc cả." Tiêu Ngự nói, "Sớm biết có ngày hôm nay sao còn đi phản bội Thế tử làm chi Trung thần có đãi ngộ của trung thần, gian thần có đãi ngộ của gian thần. Còn muốn khâu lại sao Cứ để gió lùa chút đi cho mát đầu."

Bầy thị vệ được xếp vô hạng mục trung thần ngồi bên trái, phía sau mỗi người là một hộ vệ áo xám, nói hoa mỹ là đang chăm sóc vết thương cho họ kẻo bị đóng băng. Bầy thị vệ nghe hắn nói, mặt ai cũng không giấu được vẻ bất bình. Trung thần thì sao, trung thần không phải cũng bị hắn không chút lưu tình đục một lỗ trên đầu sao Người này đúng là đứa tâm thần!

Tiêu Ngự đang tính gọi người tiếp theo, liền thấy Tạ thế tử áo rồng xa hoa chậm rãi bước đến chỗ hắn.

"Tạ thế tử." Tiêu Ngự thấy y bình an vô sự, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng thả xuống, thở phào một tiếng.

Tạ Cảnh Tu đến cạnh hắn, nhìn hai hàng thị vệ bị hắn phân chia, ngạc nhiên hỏi, "Ngươi đang làm gì ở đây"

Tiêu Ngự nhìn xung quanh, kéo tay Tạ Cảnh Tu thấp xuống, dí sát vào nhỏ giọng nói, "Ta biết thị vệ ngươi mang theo thiện ác lẫn lộn, nên ta nghĩ cách thẩm vấn."

Cơ thể Tiêu Ngự gần như dán sát vào Tạ Cảnh Tu, nên rõ ràng cảm nhận được Tạ Cảnh Tu cứng đờ người.

Tiêu Ngự nhìn y, "Làm sao, ngươi sẽ không vì thế mà chê ta nhiều chuyện chứ" Chẳng lẽ vị Đại thiếu gia này đang khống chế mong muốn đập hắn vì đã quấy nhiễu kế hoạch của y Cũng có thể lắm chứ, cách làm này người bình thường sao hiểu được.

Tạ Cảnh Tu rũ mắt khẽ lắc đầu, "Sao có thể, Phượng đại tiểu thư đã giúp tại hạ một đại ân." Nhưng là…

Tại sao bất luận trung gian thì thị vệ nào cũng y phục chỉnh tề mà tóc tai bù xù vậy

Tạ Cảnh Tu lia mắt hai hàng người, Tiêu Ngự nhìn ra thắc mắc của y, cười khẽ một tiếng, nhỏ giọng nói lại mánh khóe của mình.

"Vậy nên, ngươi thật sự… đục một lỗ trên đầu mấy người này" Sắc mặt Tạ Cảnh Tu vô cùng vi diệu.

Tiêu Ngự lôi Tạ Cảnh Tu ra xa hơn, nhỏ giọng, "Sao có thể, não đâu thể tùy tiện mà mở. Ta chỉ cắt ít tóc, cạo vài chỗ rồi lấy rượu mạnh chà lên đầu họ thôi…"

Rượu mạnh đổ lên đầu, lại có gió rét thổi qua, không lạnh mới lạ. Cùng lắm chỉ khiến tóc bị khô thôi…

Tạ Cảnh Tu bất động một lúc rồi cười, "Phượng đại tiểu thư quả là thông minh lanh lợi." Hơn nữa còn vô cùng xinh đẹp, tao nhã, không giống bất kỳ ai…

Tiêu Ngự, "…Thế tử quá khen."

Trong hai chiếc xe ngựa cách đó không xa, Nguyên lão Vương gia và Phương thị cùng nhìn qua cửa sổ, thấy hai người đang đứng đằng xa rù rì cái gì đó. Bất đồng là, Nguyên lão Vương gia thì vui mừng, còn Phương thị khủng hoảng, cảm giác thê lương hoang đường trong lòng không sao tả xiết.

"Phượng đại tiểu thư quá to gan." Nhị Cửu dí sát vào Lão Thất nói, "Dám cầm tay Thế tử nhà chúng ta, chà chà, trên thế giới này mà tồn tại người dám cầm tay Thế tử, trừ lão Vương gia thì nàng là người đầu tiên!"

Nếu ở kinh thành thì hành vi của hắn đã sớm bị một đám nữ nhân đố kỵ thành cuồng giẫm xuống bùn rồi. Chỉ bây giờ mới có thể quang minh chính đại chiếm tiện nghi, ăn chút đậu hủ nóng của Thế tử nhà họ.

Chỉ thấy hai người thì thầm một lát rồi cùng trở về.

Tạ Cảnh Tu nói với Nhị Cửu, "Giao người của ngươi và Lão Thất cho Phượng đại tiểu thư xử lý."

Nhị Cửu ngây ngẩn, Tạ Cảnh Tu lại đến cạnh Tiêu Ngự. Xuất phát từ lễ nghi, Tạ thế tử dừng lại cách Tiêu Ngự hai bước.

Vì có Tạ Cảnh Tu trấn thủ nên mấy chục người còn lại chỉ thẩm vấn một canh giờ là xong.

Chờ đến cuối cùng, bọn thị vệ biết mình bị lừa, Tiêu Ngự đã hạ quyết tâm không bao giờ xuất hiện trước mặt họ nữa.

Dù gì hắn cũng là tiểu thư khuê các, người lạ chớ gần.

Tạ Cảnh Tu hạ lệnh đóng quân dựng trại, tất cả tạm nghỉ chân ở đây một đêm.

Tiêu Ngự không hỏi kết cục của những người phản bội, hắn cũng không có tư cách hỏi, có chút tự lừa dối mình.

Dù sao thì mấy tiếng trước, những người kia đều là những sinh mệnh ấm áp dưới tay hắn. Hắn hai kiếp hành y, chỉ cứu người chứ không giết người. Hắn vạch trần lớp ngụy trang của họ, kỳ thật cũng gián tiếp là hung thủ.

Nhưng họ là kẻ phản bội, còn muốn tàn nhẫn giết bỏ Tạ Cảnh Tu, giữ họ lại mới là hoang đường.

Tiêu Ngự nằm trên giường trong lều vải, trằn trọc đến hơn nửa đêm mới ngủ.

Trong lều của Tạ Cảnh Tu, Nguyên lão Vương gia cầm chân nến dí sát vào gương mặt tuấn tú của tôn nhi, hứng thú bừng bừng tra hỏi, "Tu Nhi, ta hỏi ngươi, hôm nay ngươi và Phượng đại tiểu thư chạy ra xa nói cái gì hả"

Tạ Cảnh Tu liếc ông một cái, gương mặt dưới ánh nến hiện ra vầng sáng nhàn nhạt, biểu hiện dường như hiền hòa hơn rất nhiều.

"Công sự." Tạ Cảnh Tu phun ra hai chữ rồi nằm xuống gối, khép hờ mắt.

Nguyên lão Vương gia làm sao thỏa mãn chỉ với hai chữ, vuốt râu nói, "Công cũng tốt tư cũng được, ta thấy Phượng đại tiểu thư vô cùng tin tưởng ngươi nha."

"Tổ phụ nói năng cẩn thận." Tạ Cảnh Tu chuyển mắt qua Nguyên lão Vương gia, cau mày, "Đừng làm xấu thanh danh người ta."

"Tiểu tử thúi nhà ngươi, không phải tổ phụ đều vì ngươi sao!" Nguyên lão Vương gia vỗ vai Tạ Cảnh Tu, "Năm xưa tổ phụ nức tiếng kinh thành mà không vương một cái lá giữa rừng hoa, sao ngươi không học được chút nào hết vậy."

Tạ Cảnh Tu quay đi, không để ý ông. Nguyên lão Vương gia hỏi tới, "Nói tổ phụ nghe xem, trong lòng ngươi có ý gì với Phượng đại tiểu thư"

Tạ Cảnh Tu không nhúc nhích, "Không liên quan đến tổ phụ."

Nguyên lão Vương gia nổi nóng, "Không liên quan đến ta hả Ngươi gọi ta một tiếng tổ phụ mà bảo không liên quan đến ta Hôn sự thế gia chú trọng lời của người làm mai mang tâm ý của phụ mẫu, ngươi có bản lĩnh thì tự đi cầu hôn xem Hay cứ trông chờ vào phụ thân hồ đồ hay mẫu thân tiên nữ của ngươi đến Phượng gia cầu hôn"

Tạ Cảnh Tu như khó chịu vì bị quấy rầy, đứng dậy đẩy Nguyên lão Vương gia ra ngoài.

"Ta muốn nghỉ ngơi, tổ phụ cũng đi ngủ đi."

Nguyên lão Vương gia bị đẩy khỏi lều không chút lưu tình, tấm màn dày dứt khoát buông xuống. Nguyên lão Vương gia tức run, đứng đó giậm chân.

"Cái thằng chẳng ra gì! Ngươi là thằng nhóc xấu xa! Dám đối xử với tổ phụ thế hả!" Giậm chân xong tính bỏ đi, nghĩ một chút, lại kề sát vào lều nói, "Đừng nói tổ phụ không nhắc ngươi, ta thấy Phượng đại tiểu thư chẳng chú trọng lễ nghi đâu, chắc sẽ không thuận theo lời trưởng bối, bảo gả cho ai phải gả cho người đó. Nếu ngươi không lấy được hảo cảm của nàng thì coi chừng sau này đến cửa cầu hôn người ta không thèm để mắt." Nói xong hầm hừ bỏ đi.

Ngọn đèn trong lều của Tạ thế tử sáng đến hơn nửa đêm, mãi đến lúc sương mù tản bớt mới vụt tắt.

Rạng sáng hôm sau, Tiêu Ngự tỉnh giấc, mặc y phục rửa mặt xong xuôi, đang tính tìm chỗ giải quyết nhu cầu sinh lý, vừa bước ra cổng tò vò của cái lều liền thấy một cái cổ áo đầy lông chình ình trước mặt, dọa hắn suýt nhảy dựng.

Tiêu Ngự hoàn hồn, ra là Tạ Cảnh Tu.

Gương mặt tuấn tú của Tạ Cảnh Tu hơi hốc hác, dưới mắt có quầng thâm nhạt, may mà da dẻ mịn màng trắng trẻo nên vành mắt đen cũng không quá khó coi.

Vừa nhìn đã biết tối qua ngủ không ngon.

Tiêu Ngự cười hỏi, "Tạ thế tử có chuyện gì sao"

"...Phượng đại tiểu thư." Tạ Cảnh Tu chậm chạp lên tiếng.

Tiêu Ngự, ""

Mặt Tạ Cảnh Tu vẫn vô cảm như bình thường, cứ im lặng nhíu mày nhìn hắn, nhìn cho Tiêu Ngự thấp thỏm không yên.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì Không lẽ những người thẩm vấn tối qua có vấn đề Là hắn quấy nhiễu kế hoạch của Tạ thế tử Hay hắn chọc Tạ thế tử giận rồi

Một lúc lâu sau, Tạ Cảnh Tu nói, "Hôm nay trời đẹp, sẽ không có sương dày đâu."

Tiêu Ngự chẳng hiểu gì, nhưng thấy Tạ Cảnh Tu không có ý định dẫn binh hỏi tội, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

"Vậy thì quá tốt." Tiêu Ngự cười, "Không có sương mù thì xe ngựa đi được nhanh hơn."

Tạ Cảnh Tu gật đầu, không nói gì nữa.

"..."

"..."

Mất tự nhiên quá...

Tiêu Ngự mỉm cười, "Vậy chắc sẽ nhanh đến kinh thành thôi."

Tạ Cảnh Tu lại gật đầu, "Đúng thế."

Tiêu Ngự thấy y dường như không có chuyện gì quan trọng, gương mặt vô cảm có vẻ đặc biệt thâm trầm, mới sáng sớm tự dưng chặn ngoài lều mà chẳng nói năng gì, không biết Tạ Cảnh Tu đến đây làm chi.

Nhưng con người có ba việc gấp, hắn sắp không nhịn được nữa rồi.

Hay là cứ đi thẳng ra luôn... Tiêu Ngự lễ phép cười với Tạ Cảnh Tu, đi vòng qua y ra khỏi lều.

Ai ngờ Tạ Cảnh Tu xoay người đi theo hắn, vô cùng lịch sự duy trì khoảng cảnh không xa không gần, thong thả bám theo.

"Phượng đại tiểu thư đi đâu vậy" Tạ Cảnh Tu hỏi.

...Người ta muốn đi xả lũ đó đại ca à!

Tiêu Ngự không ngại nói thẳng, nhưng nhìn gương mặt lạnh nhạt như mây gió, phong độ tuấn tú lại có chút vô tội, hắn vẫn không đành lòng đạp y vào tình huống xấu hổ.

Tiêu Ngự dừng chân, quay lại đối mặt với Tạ Cảnh Tu, cố gắng nặn ra một nụ cười tự cho là khéo léo.

Tạ Cảnh Tu ngẩn ra, mắt lảng tránh, không dám nhìn thẳng Tiêu Ngự.

"Tạ thế tử, ta muốn xem đêm qua mẫu thân ngủ có ngon không, cũng không biết nha đầu Bách Linh có lười biếng không, có hầu hạ mẫu thân chu đáo không." Tiêu Ngự khẽ thở dài.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Vậy là tốt, ngươi đi đi."

Tiêu Ngự được cho phép, vội vàng chạy đến lều của Phương thị, nói với Phương thị hai câu rồi lại chạy ra ngoài tìm chỗ xả lũ.

Lúc Tiêu Ngự quay lại, mấy cái lều đã được tháo ra, hộ vệ cũng xếp hàng ngay ngắn, các xe ngựa dàn hàng ngang, sẵn sàng xuất phát.

Kinh thành, đã gần ngay trước mắt.

60. Chương 60: Tâm Tình Thiếu Niên

Editor: Vện

Hành trình mấy ngày tiếp theo bình yên vô sự. Nhưng Tiêu Ngự cảm giác được rất rõ, hình như Tạ Cảnh Tu… không giống lúc trước lắm.

Đương nhiên tính cách y vẫn vậy, nghiêm túc cẩn trọng, vẫn là Tạ thế tử không nhìn ra cảm xúc. Nhưng gần đây y rất hay lượn lờ trước mặt hắn, Tiêu Ngự thấy vô cùng khổ não.

Tạ Cảnh Tu không phải người thích nói chuyện, không chỉ không nói mà còn siêu cấp im lặng, khiến bác sĩ Tiêu xưa nay mạnh vì gạo bạo vì tiền lúc đối mặt Tạ Cảnh Tu chỉ phun được dăm ba câu liền rơi vào bầu không khí im ắng đến xấu hổ.

Thế mà Tạ thế tử vẫn không biết mệt là gì.

Lúc ở thành Hoài Thiên, ngoại trừ có công chuyện thì Tạ Cảnh Tu rất ít khi ở chung với hắn, đúng với tác phong thân sĩ bảo thủ. Còn bây giờ, Tạ thế tử rất hay lơ đãng xuất hiện ngoài xe ngựa của hắn, phục kích trước lều, cùng tản bộ trên đường, mặt không đổi sắc chào hỏi hắn, sau đó hỏi mấy chuyện phiếm không đâu. Ví dụ như "Dao giải phẫu của ngươi rèn ở đâu, "Tần đại phu đưa Tần đại phu nào", "Tài thêu thùa của ngươi nhất định rất giỏi.", "Không giỏi hả, ta nghe nói tiểu thư rất rành khâu vết thương, thật khó tưởng tượng tài thêu thùa lại không tốt.", "Phượng tiểu thư rảnh rỗi thích làm gì"…

Chờ chút.

Vẻ mặt của y lúc hỏi mấy chuyện này đúng là khiến người ta bay sạch hứng thú, cứ như y chẳng hào hứng với những chuyện này chút nào, làm Tiêu Ngự cũng phải thận trọng, cố gắng trả lời ngắn gọn, không nói dông dài chọc đại thiếu gia đây mất kiên nhẫn. Vậy mà y nhất định muốn tìm Tiêu Ngự tán gẫu mấy chuyện linh tinh này, Tiêu Ngự thật sự không hiểu nổi y luôn!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì để Nguyên Vương thế tử tình nguyện miễn cưỡng trò chuyện với hắn…

Gần trưa hôm đó, đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi ăn uống. Tiêu Ngự xuống xe thư giãn gân cốt, Tạ Cảnh Tu không biết từ đâu nhào ra.

"Phượng tiểu thư."

Tiêu Ngự giật bắn người, giơ tay vuốt ngực.

Tầm mắt Tạ Cảnh Tu nhìn theo tay hắn, rồi lại dời đi rất nhanh.

Quả nhiên vẫn rất bằng phẳng…

Đám hộ vệ bốn phía đang bận bịu cũng không nhịn được ngó qua bên này.

Thật ra mọi người hết sức tò mò Thế tử sẽ lấy lòng Phượng đại tiểu thư thế nào, tình huống trăm năm khó gặp, dĩ nhiên phải hấp dẫn ánh mắt người ta rồi.

Chả ai còn dám hứng thú với "Phượng đại tiểu thư" nữa. Tuy lớn lên không xấu nhưng không có khí chất của một tiểu thư, đêm đó hắn còn tuyên bố đục một lỗ trên đầu người ta khiến mọi người hú vía, tuy cuối cùng đã tiết lộ là chỉ lừa mọi người thôi nhưng ai cũng không dám chịu đựng nữ tử nói dối không chớp mắt này.

Ánh mắt của Thế tử gia cũng quá kỳ lạ.

Tuy đám hộ vệ nào có tâm tình ái mộ, thế mà Tạ thế tử vẫn không vui.

"Sao không đội mũ mạng." Cái thân cao to của Tạ thế tử chặn trước người Tiêu Ngự, cau mày nói.

Tiêu Ngự cảm giác Tạ thế tử không mấy hài lòng.

"Đội lên chắn tầm mắt, làm gì cũng khó." Tiêu Ngự tốt tính giải thích.

Tiểu thư quý tộc thời đại này phải đội mũ mạng che kín mít để chặn những tầm mắt muốn nhòm ngó nhan sắc giai nhân, cũng đồng thời che cho khỏi thấy đường đi, chỉ nhìn được khoảng đất nhỏ dưới chân thôi.

Thế tử nhìn hắn một hồi, ánh mắt đột nhiên hiền hòa hẳn, gật đầu nói, "Ta biết rồi, ngươi không thích bị ràng buộc, ngươi thích tự do. Sau này ta sẽ không ép ngươi làm chuyện ngươi không thích."

"…" Lúc này hắn có nên cảm ơn không Nhưng sao nghe Tạ Cảnh Tu nói có vẻ mất tự nhiên quá vậy…

Tiêu Ngự cười gượng hai tiếng, Tạ Cảnh Tu nói, "Ngươi cười nhìn đẹp lắm."

"…" Lần này Tiêu Ngự có thể xác định, Tạ Cảnh Tu chắc chắn không phải Tạ Cảnh Tu bình thường! Đơn giản vì cái mặt của y vạn năm không đổi nên làm người ta không nhận ra y khác thường.

Tiêu Ngự đáp có lệ, chuẩn bị leo lên xe, bây giờ hắn không có tâm trạng phân tán tư tưởng.

Tiêu Ngự cứng ngắc bò lên xe dưới con mắt sáng lập lòe của Tạ Cảnh Tu, quay lại nhìn, Tạ Cảnh Tu vẫn đứng tại chỗ phất tay với hắn.

Chẳng biết tại sao Tiêu Ngự không dám nhìn thẳng vào mắt y, cuống quýt buông màn, nghe tiếng bước chân Tạ Cảnh Tu chậm rãi rời đi.

Tiêu Ngự chưa kịp thở phào, Phương thị đột nhiên vén màn vào. Không đoan trang thủ lễ như bình thường, vừa lên đã xông đến cầm tay Tiêu Ngự, vội hỏi, "Con trai, con thành thật nói mẫu thân biết, Tạ thế tử kia rốt cuộc muốn làm gì con!"

Tiêu Ngự chẳng hiểu gì, đỡ Phương thị, cười nói, "Mẫu thân nói gì vậy, Thế tử sao làm gì ta Thế tử là người tốt."

Phương thị bối rối, lắc đầu nguầy nguậy, "Không phải không phải… Ta thấy hết mà. Y… y rõ ràng đối với con…" Phương thị cắn môi, ra vẻ rất khó nói.

Nhưng thấy con trai mình ngơ ngáo, biết hắn căn bản không hề nghĩ đến tình huống kia. Vì tương lai của nhi tử, nàng không thể tiếp lục lảng tránh nữa.

"Ngọc Nhi, con của ta, con thông minh như vậy, chẳng lẽ không nhìn ra Tạ thế tử rõ ràng đang ấp ủ tâm tư gì với con!" Phương thị nói một hơi. Nghĩ đến nam nhân kia dám mơ ước con trai mình, mặc dù y là ân nhân cứu mạng của họ nhưng Phương thị xưa nay nhút nhát nhường nhịn cũng không nhịn được sinh lòng oán giận.

Ngọc Nhi của nàng đã ở tình cảnh thế này rồi, tại sao ông trời còn muốn khiến hắn thêm trắc trở!

Tiêu Ngự ngẩn người, "Chuyện này… sao có thể chứ"

"Sao lại không" Phương thị nhớ lại mười mấy năm khổ sở của mình và trưởng tử, nhất thời không nén được bi quan, "Trong mắt y, con là một tiểu thư sắp đến tuổi cập kê, là đối tượng theo đuổi vô cùng thích hợp. Con lại xuất sắc như vậy, bị y xem trọng cũng chẳng lạ." Con trai nàng ưu tú thế này, chỉ cần là người có mắt đều phải nể phục, lại không nghĩ còn dẫn đến phiền phức khác.

"Coi như con là nữ tử thật đi nữa thì gia thế nhà ta làm sao xứng với phủ Nguyên Vương, sợ là không thể làm chính thê, chỉ có thể…" Phương thị không nói tiếp được nữa, vành mắt đỏ hoe.

"Đều tại ta vô dụng, đều tại ta…" Nếu biết năm xưa yếu đuối và nhân nhượng mang lại rắc rối hôm nay thì nàng sẽ bất chấp chống trả. Cũng vì nàng nhường nhịn mọi thứ, ngay cả nhà mẹ còn hận vì sao nàng không chịu đấu tranh…

Tiêu Ngự thì nghĩ Phương thị đang bàn chuyện chính thê của Thế tử, không lẽ mấy ngày nay Tạ Cảnh Tu có ý muốn cưới hắn làm thiếp! Cái chuyện cười quốc tế gì vậy trời.

"Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, ai muốn làm thiếp Không có cửa đâu." Tiêu Ngự cả giận.

Phương thị ngẩn người, ngừng khóc. Nàng lấy khăn tay chấm nước mắt, "Con trai, bây giờ hình như không phải lúc…"

"Mẫu thân đừng lo, ta tự biết chừng mực." Tiêu Ngự trấn an.

Phương thị thì có thể làm được gì Nàng xưa nay nhu nhược quen rồi, ngoại trừ tìm Tiêu Ngự khóc lóc, mặt ủ mày ê thì suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được cách nào.

Tiêu Ngự khuyên nhủ Phương thị, đưa nàng về xe, quay lại liền thấy Tạ Cảnh Tu cách đó không xa đang đứng vuốt bờm ngựa.

Cảm giác được ánh mắt Tiêu Ngự, Tạ Cảnh Tu cũng nhìn lại. Tiêu Ngự nheo mắt, trắng trợn đánh giá y, Tạ Cảnh Tu hơi ngẩn người, nhìn sang chỗ khác, làm như không thấy Tiêu Ngự, tiếp tục tao nhã vuốt lông ngựa.

Quả nhiên có vấn đề…

Mặc dù Tiêu Ngự hơi ngu chuyện tình cảm nhưng không phải không có EQ. Vì hắn không nghĩ theo phương diện này thôi, giờ đã biết tâm tư Tạ Cảnh Tu, vậy có thể giải thích được hành vi của y rồi.

Thì ra mấy ngày nay Tạ Cảnh Tu đang theo đuổi hắn à

Tiêu Ngự cẩn thận ngẫm lại biểu hiện mấy hôm nay của Tạ Cảnh Tu, tự nhiên thấy xấu hổ. Người ta đã lộ liễu như thế mà hắn cứ như kẻ ngốc chẳng biết gì.

Đây là lần đầu tiên có người theo đuổi hắn ở kiếp thứ hai, thật ra Tạ Cảnh Tu tài năng sáng chói, cảm giác bị y theo đuổi cũng không phiền nhiễu.

Chỉ là… hắn có phải Phượng đại tiểu thư đâu, Tạ thế tử đừng hy vọng xa vời nữa.

Khóe mắt liếc thấy Tạ Cảnh Tu không nhìn hắn nữa, lắc đầu thở dài, chậm như rùa về xe ngựa.

Tạ Cảnh Tu cúi đầu tự đánh giá mình. Rõ ràng đẹp trai cao ráo, nhân trung long phượng, ngọc thụ lâm phong thế này, sao Phượng đại tiểu thư không dõi theo y chứ

Đoàn xe tiếp tục hành trình, kinh thành ngày một gần hơn. Mấy ngày cuối cùng, Tiêu Ngự quyết đoán tránh mặt Tạ Cảnh Tu.

Lúc vén màn xuống xe liền thấy Tạ Cảnh Tu đứng bên ngoài, Tiêu Ngự đột ngột thả màn rụt về, khóe mắt thấy được kinh ngạc trong đôi mắt không chút gợn sóng của Tạ Cảnh Tu. Tiêu Ngự vô cùng áy náy, nhưng chỉ đành nén xuống.

Đây là vì muốn tốt cho Tạ Cảnh Tu thôi, y thích Phượng đại tiểu thư, mà hắn trước sau gì cũng phải thoát khỏi thân phận này, Phượng đại tiểu thư vốn chưa từng tồn tại…

Lúc đóng quân dựng trại, Tiêu Ngự theo Phương thị sát rạt, Tạ Cảnh Tu đang muốn đến chỗ hắn đột ngột dừng bước, chỉ đứng tại chỗ, nhíu mày nhìn hắn.

Hãy tha thứ cho cách xử lý vụng về này của hắn, là một xử nam hai đời chưa từng có trải nghiệm ái tình, kinh nghiệm của bác sĩ Tiêu ở phương diện này là một số không tròn trĩnh.

Cảnh hai người rối rắm đều lọt vào mắt mọi người.

Phương thị vừa mừng vừa lo, chỉ hy vọng Tạ thế tử buông tay. Nguyên lão Vương gia mừng như mở cờ, thiếu niên nào mà không có mùa xuân Phải gặp rồi mới nhận ra chứ. Như nhi tử ông kìa, vì không tiếp xúc nhiều trước khi thành thân, dẫn đến mơ mộng hão huyền quá nhiều với thê tử, kết quả ảo tưởng tan vỡ mới tạo thành hỗn loạn trong Vương phủ hôm nay.

Chỉ có đám hộ vệ sôi sục căm phẫn, Phượng đại tiểu thư quá không biết điều! Thế tử như này mà còn không vừa mắt, vậy muốn gả cho nam nhân thế nào hả!

Mặc kệ người khác thấy thế nào, Tạ thế tử xưa nay xem mọi chuyện như mây gió không nhịn được nữa.

Kinh thành đã ngay trước mắt, chắc đến trưa là tới nơi, mọi người ăn bữa ăn nhẹ đơn giản, bắt đầu dọn đồ, chuẩn bị lên đường.

Tạ Cảnh Tu đến trước xe ngựa của Tiêu Ngự, đôi mắt âm trầm nhìn hắn cách lớp màn xe, chậm rãi vươn tay vén màn lên.

“…”

“…”

Bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Ngự lúng túng buông xuống cái chân trái đang cắt móng, Tạ Cảnh Tu dán mắt vào bàn chân trần trắng bóc ấy một hồi, Tiêu Ngự luống cuống mang giày vào, Tạ Cảnh Tu lãnh đạm nhìn gương mặt hắn hồng lên vì bối rối, chờ hắn sửa soạn ngay ngắn mới mở miệng, "Xuống xe."

Trực giác của Tiêu Ngự báo động Tạ Cảnh Tu rất không bình thường, sao hắn dám xuống xe Đều là nam tử nhưng Tạ Cảnh Tu lớn hơn hắn đến sáu, bảy tuổi, lại có võ công, mà hắn là đại phu, có đánh sao đánh lại người ta…

"Xuống xe." Tạ Cảnh Tu lặp lại.

Tiêu Ngự ngoan ngoãn leo xuống.

Tạ Cảnh Tu kéo hắn vào lòng, ôm hắn phóng lên lưng ngựa.

Con ngựa đắc ý vỗ móng "cộp" một tiếng, tung vó chạy như bay.

Tiêu Ngự cứng người dựa vào lòng Tạ Cảnh Tu, chóp mũi còn ngửi được mùi hương trong lành thoang thoảng từ cơ thể y, áo khoác lông rộng lớn đón gió tung bay, cánh tay mạnh mẽ của Tạ Cảnh Tu đem theo hơi ấm giữ chặt Tiêu Ngự sát vào ngực.

Hậu trường.

Bác sĩ Tiêu: Đây là lần đầu tiên trong hai kiếp có người theo đuổi tôi.

Bác sĩ thực tập: QAQ Are u sure, thầy Tiêu!

Có ba bước vạch trần thân phận của bác sĩ Tiêu.

Trước khi kết hôn: Thế tử có đủ thời gian để chuẩn bị tâm lý sẵn sàng!

Đêm động phòng: Thế tử hì hục lao động!

Sau khi kết hôn mấy tháng: Chuyện của mấy tháng sau thì mấy tháng sau mới biết…

61. Chương 61: Khai Báo Thân Phận

Editor: Vện

Tiêu Ngự ngồi trên lưng ngựa, đầu óc trống rỗng. Không biết con ngựa này giống gì, Tiêu Ngự thấy lúc trước hắn lái xe nhanh cũng không bằng tốc độ này.

Kết quả nghiên cứu cho thấy, người đang vận động nhanh thì tốc độ suy nghĩ của đầu óc sẽ chậm lại, nhất định là vậy…

Không biết đã chạy bao lâu, Tạ Cảnh Tu cuối cùng cũng chịu kéo cương dừng lại.

Tạ Cảnh Tu nhảy xuống trước, ôm Tiêu Ngự theo. Bác sĩ Tiêu lập tức đỏ mặt, đây là… còn ra thể thống gì nữa!

Chân Tiêu Ngự vừa chạm đất liền lùi về sau một bước, cảnh giác nhìn Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu ngừng lại, hỏi, "Ngươi sợ ta"

Đôi đồng tử màu hổ phách lẳng lặng nhìn Tiêu Ngự, hắn thấy được tổn thương trong đôi mắt đó.

Tạ Cảnh Tu bước lên một bước, "Không phải sợ ta." Y từ từ vươn tay, như thăm dò đặt lên vai Tiêu Ngự.

"…" Thế tử gia được dạy dỗ nghiêm khắc hẳn là lần đầu tiên làm chuyện "lỗ mãng" như vầy.

Vừa nãy ôm cũng đã ôm rồi, lúc cướp người tự nhiên lưu loát cỡ nào, giờ làm bộ ngây thơ con nai tơ cho ai coi!

Tạ Cảnh Tu thấy Tiêu Ngự không né, y nhẹ tay đè vai hắn xuống, rũ mắt mím môi.

"Trước đây ta chưa từng làm thế này với bất kỳ nữ tử nào." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự không đành lòng nói thẳng với tiểu tử đang nảy mầm xuân tâm rằng bây giờ y vẫn chưa từng làm chuyện này với bất kỳ nữ tử nào…

"Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi." Tạ Cảnh Tu đưa ra kết luận.

Tiêu Ngự vội nói, "Chờ đã, từ từ, Thế tử không cần phải như vậy." Sờ vai chút thôi mà, cũng đâu có làm gì khiếm nhã, mới thế mà đã cho là cướp đoạt trong trắng của người ta à, thật ngây thơ!

Ánh mắt Tạ Cảnh Tu buồn bã, "Ngươi không đồng ý" Không biết y nghĩ đến cái gì, sắc mặt lập tức hung hăng hẳn lên, "Chẳng lẽ ngươi còn nhớ đến Trương Lập Khanh kia"

"Ta nhớ Trương Lập Khanh hồi nào…" Tiêu Ngự vội hỏi, "Không đúng, sao ngươi biết chuyện của Trương tam thiếu gia" Tiêu Ngự nghi ngờ nhìn y.

"Nghe lén." Tạ Cảnh Tu đáp.

"…" Y thẳng thắn thừa nhận như vậy, Tiêu Ngự ngược lại không biết phải nói gì.

"Ngươi chủ động cầu hôn hắn." Tạ Cảnh Tu nói, "Mấy ngày nay lại tránh ta như tránh hổ."

Y đeo vẻ mặt lạnh nhạt trần thuật sự việc, hình như Tiêu Ngự nghe được trong giọng điệu có chút oan ức…

Hai tay Tạ Cảnh Tu nắm chặt vai hắn, đầu cúi xuống, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

"Ta thích ngươi, ta muốn cưới ngươi làm thê tử, ngươi có đồng ý không"

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn y, nuốt ực một cái.

Người cổ đại cũng quá là… nhảy qua quá trình thổ lộ, xây dựng quan hệ mà trực tiếp cầu hôn luôn. Hắn có thể nói không đồng ý sao Vậy Thế tử sẽ làm gì Khóc lóc chạy đi hay đập hắn một trận Hoặc là vừa khóc vừa đập hắn một trận

Tiêu Ngự hỏi, "Thế tử nghiêm túc đấy à'

"Tình này có trời đất chứng giám, ta đối với tiểu thư là chân tình thiết ý, thề không thay đổi." Tạ thế tử nói rồi lại lia mắt qua chỗ ngực Tiêu Ngự, "Bây giờ tiểu thư còn nhỏ, ta có thể chờ ngươi trưởng thành. Chờ tiểu thư đến tuổi cập kê, ta nhất định sửa soạn sính lễ hậu hĩ, đích thân đến nhà cầu hôn."

"…" Nói thì hay lắm, mà mắt đang để ở đâu vậy. Nhìn một cái đã biết, Thế tử trăm phần trăm là trai thẳng.

Tiêu Ngự thấy không thể giấu Tạ Cảnh Tu nữa. Có thể biết chân tướng rồi y sẽ thương tâm mấy ngày, chắc không quá lâu đâu nhỉ Tuy Tạ Cảnh Tu nói nghe rất thâm tình, nhưng hai người mới quen biết được bao lâu Hắn là chưa đến mức tình thâm không thể quay đầu đâu.

"Thế tử." Tiêu Ngự bắt lấy bàn tay Tạ Cảnh Tu trên vai mình, nghiêm túc nói, "Ta có chuyện muốn nói rõ với ngươi."

"Ngươi không cần phải nói, ta biết rồi." Tạ Cảnh Tu mỉm cười, giọng nói ôn hòa hẳn đi.

Tiêu Ngự vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, "Ngươi biết" Biết mà vẫn có thể mặt không đổi sắc cầu hôn thế à Một sĩ phu phong kiến như y lại có tư tưởng tiến bộ vậy sao!

Tạ Cảnh Tu gật đầu, vẻ mặt vô cùng chắc chắn.

"Ngươi yên tâm, cứ giao mọi chuyện cho ta, ta sẽ giải quyết hết tất cả trở ngại. Ngươi chỉ cần bình yên trưởng thành, chờ gả cho ta là được."

"…" Thế tử thật sự không có xem phim thần tượng ngôn tình của thế kỷ 21 đó chứ.

Tiêu Ngự còn đang ngây ngẩn, Tạ Cảnh Tu đã buông vai hắn, lùi lại một bước.

“Sau này ra ngoài phải đội mũ mạng vào, dung nhan của ngươi chỉ ta có thể nhìn.” Tạ Cảnh Tu nói.

“…” Tại sao Thế tử lại biến thành bộ dáng này rồi

“Tiếc là sau khi đến kinh thành ngươi phải ở trong khuê phòng Phượng phủ. Kinh thành không như thành Hoài Thiên, nữ tử không thể tùy ý ra khỏi cửa.” Tạ Cảnh Tu nói, “Ta không thể ngày ngày gặp mặt tiểu thư, không biết tiểu thư có nhớ ta không Ta chắc chắn nhớ nhung tiểu thư, mất ăn mất ngủ, đứt từng đoạn ruột.”

Tiêu Ngự, “…” Nhìn vị này nghiêm túc trịnh trọng như đang báo cáo luận án, có chút nào giống mất ăn mất ngủ đứt từng đoạn ruột không

“Khoan, chờ chút.” Tiêu Ngự hỏi, cẩn thận quan sát Tạ Cảnh Tu, “Thế tử thật sự biết ta muốn nói gì à”

“Thà làm thê cơ hàn, không làm thiếp đại gia.” Tạ Cảnh Tu đáp, “Ta biết tiểu thư là người chí khí. Ta chưa bao giờ nghĩ dùng danh phận thiếp thất sỉ nhục tiểu thư.”

Thật ra, thân vương và thế tử có thể có ba phi tần, trừ Vương phi là chính thê, còn có thể nạp thêm hai trắc phi, đều được ghi tên vào gia phả, nào phải thiếp thất bình thường.

Chẳng qua Tạ Cảnh Tu chưa từng nghĩ sẽ nạp trắc phi. Có lẽ với phụ thân y thì nữ nhân là cố hương dịu dàng khiến người lưu luyến, nhưng trong mắt y, nữ nhân là phấn hồng đầu lâu, là đóa hoa độc, lúc còn nhỏ y đã mấy lần suýt chết dưới tay những đóa hoa đẹp đẽ thùy mị kia.

Nếu không phải gặp được người như Phượng đại tiểu thư thì e là cả đời y không bao giờ động lòng với nữ nhân.

Tình cảm của hắn không phải đóng kịch, không muốn mua danh chuộc tiếng, cũng không phải vì lấy lòng nam nhân, lại càng không giả bộ thanh cao. Nữ nhân như vậy, Tạ thế tử đã thấy quá nhiều, trong kinh thành ràng buộc lễ giáo mà họ còn tìm được cơ hội lả lơi trước mặt y, làm ra vẻ mình tài năng đức độ.

Phượng đại tiểu thư không giống bất kỳ ai y từng gặp, hắn thật sự lương thiện, thương xót muôn dân, nữ tử như vậy có thể lấy làm vợ.

“Thế tử, ta không phải nữ tử.” Một giọng nói vang bên tai Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự thấy Tạ Cảnh Tu quả nhiên đờ người, lòng vừa áy náy vừa chột dạ. Thật ra chuyện này cũng đâu phải hoàn toàn là lỗi của hắn, không biết hắn chột dạ cái gì

“Thế tử” Tiêu Ngự cẩn thận gọi một tiếng.

Tạ Cảnh Tu chấn động, nhíu chặt lông mày.

“Tiểu thư chớ nói lung tung, lời như vậy ta sẽ không nghe đâu.”

Không muốn đối mặt với sự thật sao Tiêu Ngự la lên, “Thế tử, ta thật sự không phải nữ tử.”

Lần này Tạ Cảnh Tu dùng hành động tỏ vẻ y chẳng nghe thấy gì hết, xoay người kéo cương ngựa.

Tiêu Ngự chặn y lại, Tạ Cảnh Tu hếch cằm, không thèm nhìn hắn.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ chắp tay, “Thế tử, ta lừa ngươi làm gì Ta thật sự không phải nữ mà, ngươi không thể cưới ta, ta cũng không thể gả cho ngươi.”

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, trong mắt xẹt qua tia lửa.

“Vậy là ngươi không muốn gả cho ta!”

“Chuyện này không phải có muốn gả hay không, mà là ta không thể…”

Không chờ Tiêu Ngự giải thích xong, Tạ Cảnh Tu giận dỗi, “Quả nhiên ngươi còn nhớ đến Trương Lập Khanh.”

“…Chúng ta bỏ Trương Lập Khanh qua một bên được không.” Tiêu Ngự cuối cùng cũng cảm nhận được tuổi tâm lý của Thế tử nhỏ hơn mình.

“Trương Lập Khanh không phải phu quân ngươi.” Tạ Cảnh Tu nói.

“Ta và Trương tam thiếu gia không phải như ngươi nghĩ.” Tiêu Ngự thấy y cứ xoáy vào vấn đề này, chỉ có thể giải thích, “Đó chỉ là tính toán đầu tiên thôi, thật ra…”

Tạ Cảnh Tu, “Trương Lập Khanh không học vấn không nghề nghiệp, thân không ưu điểm, không có tài năng chống đỡ gia đình. Chuyện nhà của Trương Lập Khanh cũng hết sức phức tạp, ngươi đừng mơ được gả cho hắn, ta sẽ không đồng ý.”

Tiêu Ngự, “…” Gọi Tiểu Bàn là Trương Lập Khanh, nghiêm túc quá nghe hơi mắc cười.

“Thế tử, chuyện này không liên quan gì đến Trương Lập Khanh hết, ta cam đoan.” Tiêu Ngự giơ tay nghiêm túc nói, thấy biểu hiện của hắn quá thành thật, cuối cùng Tạ Cảnh Tu cũng bỏ qua tên béo kia, trầm tĩnh nhìn Tiêu Ngự.

“Vậy có liên quan đến ai Chu Chiêu Tần Cánh Kiều Tấn” Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nói, “Hoa cúc hôm qua không cần hao tâm tốn sức, mong tiểu thư thương tiếc người trước mắt.”

Thương tiếc người trước mắt Là bảo thương tiếc y sao… khóe miệng Tiêu Ngự giật giật.

Hơn nữa, tại sao Tạ thế tử biết rõ những nam tử hắn quen như vậy Rốt cuộc y đã làm gì ở thành Hoài Thiên

“Cũng không liên quan đến họ…” Tiêu Ngự bất lực.

“Chẳng lẽ còn có nam nhân khác!”

“Có, chính là ta!” Tiêu Ngự cũng nổi nóng, trừng mắt quát y.

Tạ Cảnh Tu bị hắn rống cho nín thinh, chỉ nhíu mày thật chặt, không tán thành nhìn Tiêu Ngự.

“Vớ vẩn.”

Tiêu Ngự bất đắc dĩ triệt để.

“Rốt cuộc phải làm sao ngươi mới chịu tin ta thật sự không phải nữ tử.” Tiêu Ngự nói, “Không tin ngươi sờ đi, rất là phẳng.” Hắn nắm tay Tạ Cảnh Tu đặt lên ngực mình.

Tạ Cảnh Tu hất tay hắn ra như bị điện giật, mặt phớt hồng, nhìn kỹ lại thấy đã biến mất.

“Tiểu thư tự trọng đi.”

“…” Lại còn bảo hắn không tự trọng.

Tạ Cảnh Tu không chịu tin hắn, muốn chứng minh cũng dễ thôi, đáng tiếc Thế tử không cho. Đúng là bài toán khó mà…

“Tóm lại ta đã nói với ngươi sự thật rồi.” Tiêu Ngự nói, “Ta không thể gả cho ngươi. Thế tử không cần phải lãng phí sức lực lên người ta.”

Tạ Cảnh Tu không nói gì, chẳng biết có tin chưa, cũng không hiểu đang nghĩ gì, cuối cùng trầm mặc ôm Tiêu Ngự lên ngựa, điều khiển ngựa chậm rãi quay về.

Lát sau, Tiêu Ngự nghe giọng Tạ Cảnh Tu vang lên trên đầu, “Ngươi không thể gả cho ta, tại sao gả được cho Trương Lập Khanh.”

Xem ra Tạ thế tử vẫn không muốn buông tha Trương tam thiếu gia… Thật ra Thế tử ghim vụ hôn nhân của hắn và Trương tam thiếu gia sâu cỡ nào vậy

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Tiêu Ngự nói, “Kết hôn với Trương tam thiếu gia là vì ta muốn bàn bạc kế sách, ta sẽ không động phòng với hắn. Còn kết hôn với ngươi, ngươi có muốn không động phòng không”

“Xin tiểu thư tự trọng.” Giọng nói nhẫn nhịn của Tạ Cảnh Tu lại truyền từ trên đầu xuống.

Được rồi, lại là hắn không tự trọng…

“Không biết nữa.” Hồi lâu sau lại nghe Tạ Cảnh Tu nói, “Ta rất thích động phòng với ngươi.”

…Xin Thế tử tự trọng!

Hậu trường.

Bác sĩ Tiêu: Quả nhiên, tiểu công thật khó làm.

Tạ thế tử: Tiểu thư xin hãy tự trọng.

Bác sĩ Tiêu: …Ta không tự trọng chỗ nào!

62. Chương 62: Trở Lại Kinh Thành

Editor: Vện

Hai người trở về đoàn xe, tất cả đã sẵn sàng xuất phát, chỉ còn chờ hai người họ nữa thôi.

Hơn một trăm con mắt đồng loạt nhìn bọn hắn chằm chằm, Tạ thế tử đã quá quen nên chẳng cảm thấy cái gì. Nhưng Tiêu Ngự thì vô cùng lúng túng nhảy xuống ngựa, cắm đầu đi về xe không dám ngẩng lên.

Hắn có thể tưởng tượng được những thị vệ này nghĩ gì, chỉ là hắn không muốn nghĩ.

"Đi thôi." Thanh âm lạnh lùng của Tạ thế tử vang lên cách đó không xa, tiếng vó ngựa và bước chân rền vang, rất nhanh xe ngựa bắt đầu di chuyển.

Tiêu Ngự dựa vào thùng xe, để bức vách lạnh lẽo làm nguội cái đầu đang tỏa nhiệt, ngồi đến phát ngốc.

Hộ vệ bên ngoài xì xào bàn tán.

"Mới nhỏ mà thủ đoạn không vừa đâu…"

"Chiếm tiện nghi Thế tử…"

"Thế tử cũng nên thành thân rồi…"

"Sinh con… kế thừa Vương phủ…"

Tiêu Ngự, "…" Thật muốn đục lỗ trên đầu bọn họ.

Đoàn người vững vàng tiến bước, không biết là lúc nào, Tiêu Ngự nghe Bách Linh mừng rỡ hô lên, "Đến rồi!"

Tiêu Ngự vén rèm nhìn, chỉ thấy một phần tường thành đá xám cao ngất, dù cách rất xa vẫn có thể cảm nhận được tang thương lắng đọng mấy trăm năm.

Thủ phủ Lương Quốc, kinh thành, cuối cùng cũng đến nơi.

Đoàn xe men theo con đường ngập tuyết thẳng hướng kinh thành, đi được một quãng xa, ngay chỗ đoàn xe vừa rời đi, đột nhiên xuất hiện mấy nam nhân y phục giản dị.

"Điều tra xong chưa Có đúng là nàng không"

"Thủ lĩnh, chúng ta theo dõi mấy ngày rồi, đúng là nàng. Lúc nàng xuống xe chúng ta đã thấy rõ tướng mạo, giống Phượng đại công tử như đúc."

Một nam nhân mặt đầy râu nhíu mày thành hình chữ xuyên.

"Chẳng phải nói tiểu thư lên kinh tìm người thân hả Sao tự nhiên lại theo đoàn xe phủ Nguyên Vương Ai mà dám chặn đường Tạ Cảnh Tu Đúng là không muốn sống nữa, chúng ta bị chơi khăm rồi."

Người kia xì một tiếng, vung tay nói, "Rút lui, hủy nhiệm vụ."

—o0o—

Phượng phủ.

Lô thị đứng dưới tàng cây trong Hồng Mai viện, tay cầm cái muỗng bạc nhỏ, kiên nhẫn múc từng cánh hoa trắng tuyết.

Nàng đã sớm nhận được thư của Trịnh thị, biết Phượng Chiếu Ngọc muốn lên kinh tìm người phụ thân. Nàng tuyệt đối không thể để Phượng Chiếu Ngọc tiến vào lãnh địa, Phượng phủ chính là lãnh địa của nàng, nàng phải giành quyền khống chế.

Lần này không thể hy vọng vào Phượng Vân Ninh nữa, nàng chỉ là thứ ngu ngốc thất bại.

Phượng Vân Phi nhận được thư của Tam lão thái gia, cũng biết ít ngày nữa Phượng Chiếu Ngọc sẽ đến, không biết mấy ngày nay có phải nghĩ lại chuyện trước kia không mà hắn luôn mang bộ dáng nặng nề sầu não, vẫn cho ngươi đi thu dọn một tiểu viện cho Phượng Chiếu Ngọc.

Tuy Phượng Vân Phi có tình cảm sâu nặng với nàng, nói gì nghe nấy nhưng bản chất vẫn là một nam nhân thiếu quyết đoán. Rõ ràng mười mấy năm qua chẳng hề hỏi thăm, nay biết con gái muốn tìm tới lại ra vẻ từ phụ. Gương mặt diễm lệ của Lô thị hiện nụ cười lạnh.

Một phụ nhân hơn bốn mươi ăn mặc phú quý cúi đầu bước vào, kính cẩn báo với Lô thị, "Phu nhân, Tiền thủ lĩnh đã về, đang chờ ở tiền viện."

"Dẫn hắn qua Hồng Nhạn các chờ đi."

Hồng Nhạn các là nơi Lô thị xử lý công vụ, ngay bên cảnh cổng ra vào, rất thuận lợi.

Phụ nhân nhận lệnh lui ra, Lô thị đưa cái muỗng bạc và bình lưu ly cho nha hoàn, quay vào trong chải chuốt lại một lần, bấy giờ mới dẫn theo hai nha hoàn và bốn đại nương quản sự kéo đến Hồng Nhạn các.

Trên đường gặp phải Phượng Vân Phi, hắn không còn dáng dấp thương cảm mấy hôm trước nữa, ngược lại còn có vẻ tung tăng.

Phượng Vân Phi lên đón, nhẹ nhàng đỡ tay Lô thị, "Không phải phu nhân nói mấy ngày nay không thoải mái à, phải nghỉ ngơi đi. Sao lại đến Hồng Nhạn các."

Lô thị nghĩ là Tiền thủ lĩnh mang về tin tốt, lòng cũng nhẹ nhõm, biểu hiện với Phượng Vân Phi ôn hòa hơn bình thường nhiều.

"Chút chuyện nhỏ thôi, ta nhìn một cái rồi về ngay. Lão gia đang đi đâu vậy"

Phượng Vân Phi đã thăng lên Tổng quản Thái y, theo lý thuyết thì nên bận rộn hơn trước mới phải. Chỉ là mấy hôm nay, Hoàng đế được ăn quả trường thọ mà Lý quốc trượng phái người lên tiên sơn hải ngoại tìm về, tinh thần quả nhiên như trẻ ra mười mấy tuổi. Hoàng đế long tâm đại duyệt, không coi trọng Thái y như ngày thường nữa, chẳng cần lúc nào cũng phải kè kè bên cạnh, dĩ nhiên Phượng Vân Phi được nhàn hạ hơn rồi.

"Ta đi xem viện tử của Ngọc Nhi sắp xếp đến đâu." Phượng Vân Phi nói, "Theo thư Tam lão thái gia thì nên đến nơi hai ngày trước rồi, không biết sao bây giờ vẫn chưa có tin tức."

Đương nhiên là không có tin tức rồi. Trong lòng Lô thị rõ ràng hơn ai hết, nàng cười khẩy, nhẹ giọng khuyên, "Lão gia đừng lo, Ngọc Nhi từ bé chưa từng xa nhà, có thể trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn làm chậm trễ, lão gia chỉ cần chờ là được."

Bất kể là sống hay chết luôn có thể đợi được.

Phượng Vân Phi gật đầu, "Cũng nên cho người gọi Chiếu Kỳ ra khỏi thư viện. Dù gì cũng sắp sang năm mới, về sớm cũng tốt, vừa lúc cho hắn gặp mặt ca…"

Nửa chữ cuối cùng của Phượng Vân Phi còn chưa nói hết đã nhanh chóng nuốt trở vào. Lô thị quan sát, thấy mặt hắn tự nhiên lúc trắng lúc đỏ rất khác thường, không biết đang nghĩ cái gì.

"Lão gia nói phải." Lô thị nhẹ giọng, "Ta lập tức phái người đến thư viện gọi Chiếu Kỳ về."

Phượng Vân Phi lung tung đáp hai câu, vội vàng bỏ đi, nhìn phương hướng là đang đến tiểu viện của Phượng Chiếu Ngọc.

Một phụ nhân lên tiếng, "Phu nhân, dường như lão gia để tâm đến Đại tiểu thư nhiều hơn mọi người vẫn nghĩ."

Cứ tưởng thấy trưởng nữ ở ngoài mười mấy năm trở về thì Phượng Vân Phi sẽ không vui, ai ngờ vẻ mặt hắn chẳng có chút miễn cưỡng, giống như đang thật sự vui mừng. Phượng Chiếu Ngọc là cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt Phượng Vân Ninh, sao hắn không nhìn xa hơn sau này sẽ gặp rắc rối lớn.

Nam nhân này không chỉ nhu nhược mà còn quá ngây thơ.

Lô thị tiếp tục đi, "Ai cho các người bàn ra chuyện của lão gia Sau này không được phép như vậy, dù là trước mặt ta cũng không thể càn quấy."

Phụ nhân nịnh hót hốt hoảng im miệng, lùi về sau.

Lô thị đến Hồng Nhạn các, nàng ngồi sau bức bình phong dựng giữa gian chính, thấy Tiền thủ lĩnh đã chờ sẵn bên ngoài.

Lô thị nhẹ giọng, "Tiền thủ lĩnh không cần đa lễ. Hôm nay Tiền thủ lĩnh đến đây, vậy việc ta nhờ đã hoàn thành chưa."

Tiền thủ lĩnh vóc người không cao mà râu ria rậm rạp, hắn đương nhiên chưa hoàn thành nhiệm vụ Lô thị giao, tuy nhiên không hề thấy hổ thẹn.

"Thật không dám giấu, việc mà phu nhân nhờ vả tại hạ không thể hoàn thành. Hôm nay mặt dày đến xin lỗi phu nhân, mong phu nhân lượng thứ."

Lô thị sai hắn đi giết một đứa trẻ giống như giết gà bằng dao mổ trâu, nếu là giết vợ cũ Phương thị của Phượng Vân Phi còn có thể lý giải, hắn không hiểu, một đứa trẻ thì có thể ảnh hưởng gì được Lô thị.

Sau bức bình phong trầm lặng một lát, âm thanh Lô thị truyền ra, tuy vẫn rất nhẹ nhàng nhưng nghe được một chút run rẩy rất khẽ.

"Thuộc hạ của Tiền thủ lĩnh ai cũng là nhân sĩ kỳ tài, không lẽ ngay cả một… cũng không đối phó được"

"Là do thông tin của phu nhân sai lầm, nàng không đi một mình mà có quý nhân hộ tống, mặc cho nhân sĩ kỳ tài nào cũng không dễ dàng tiếp cận."

"Quý nhân Là ai"

Tiền thủ lĩnh đứng dậy cáo từ, "Chẳng mấy chốc phu nhân sẽ biết, khoảng một canh giờ nữa họ sẽ vào thành. Tại hạ cáo từ trước." Nói xong cũng không chờ Lô thị gọi lại, xoay người bỏ đi.

Bức bình phong nhanh chóng được dời đi, sắc mặt lạnh lùng của Lô thị hơi tái, ngồi trong ghế cầm tay vịn, im lặng trầm tư.

Nha hoàn nhũ mẫu đứng hầu không dám quấy rầy, lát sau, Lô thị thở ra một hơi, giơ tay lên, lập tức có hai nha hoàn tiến lên đỡ.

"Hôm nay có thể có khách quý đến nhà, các ngươi quay về dọn dẹp đi, kẻo thất lễ với khách."

Lô thị biết thân phận người khách này không thấp, nếu không thì Tiền thủ lĩnh nào có biểu hiện như vậy, nhưng nàng vẫn không ngờ được, thân phận người này… cao không với tới.

Tạ thị của phủ Nguyên Vương được thánh sủng cao hơn tất cả hoàng thân quốc thích, chỉ cần không phạm thượng thì vĩnh viễn an nhàn với tôn vinh Tịnh Kiên Vương.

Không ngờ, người đưa Phượng Chiếu Ngọc hồi phủ chính là Thế tử phủ Nguyên Vương lãnh khốc nhẫn tâm trong truyền thuyết, Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu cưỡi ngựa đi đầu, đoàn hộ vệ nghiêm chỉnh hộ tống hai bên xe ngựa. Thanh thế lớn như vậy, bách tính dọc đường đã sớm chen lấn vây xem.

May mà không ai dám to gan chắn đường, Tạ Cảnh Tu ung dung dẫn đoàn quân đi xuyên qua phố, thẳng hướng Phượng phủ.

Phượng Vân Phi đã nhận tin từ sớm, ra nghênh đón, đứng ở chỗ sư tử đá trước cổng nhìn xung quanh.

Không lâu sau liền thấy một đội thị vệ uy nghiêm xuất hiện, mỗi bước chân đủ khiến người ta cảm nhận được khí thế ác liệt, phải lùi về phía sau, không dám manh động.

Lô thị chờ ở thùy hoa môn thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân chỉnh tề ngoài cổng lớn, chấn động đến mức đất dưới chân nàng rung lên, tê cả gan bàn chân.

Phượng Chiếu Lâm nhìn Lô thị, "Mẫu thân Người làm sao vậy Có chỗ nào không thoải mái sao Con đỡ người về nghỉ nhé. Đại tỷ cũng là vãn bối, mẫu thân không cần phải đích thân ra đón đâu."

Lô thị khẽ lắc đầu, vẫn đứng thẳng người.

Ngoài cổng lớn, Phượng Vân Phi gặp Tạ Cảnh Tu. Vị Nguyên Vương thế tử xưa nay cao ngạo lạnh lùng vẫn ngẩng cao đầu trên ngựa, không có ý leo xuống.

Phượng Vân Phi vội vàng hành lễ theo cấp bậc. Tạ Cảnh Tu chờ hắn quỳ xong mới thản nhiên nói, "Phượng đại nhân không cần đa lễ, hôm nay không có công vụ, ta chỉ hộ tống Phượng đại tiểu thư về thôi."

Phượng Vân Phi nghe tiếng Phượng đại tiểu thư mà cuống họng cay đắng.

Phượng đại tiểu thư cái gì, Ngọc Nhi rõ ràng là trưởng tử của hắn…

Màn xe xốc lên, một bóng dáng thanh thoát khom người xuất hiện, nhẹ nhàng bước xuống.

Hắn mặc trang phục nữ tử, đội mũ mạng che khuất dung nhan, cách một lớp lụa dày, Phượng Vân Phi không thấy được vẻ mặt con trai mình.

Hắn có thấy khó chịu không Có hận người phụ thân này không Phượng Vân Phi nhìn hắn mà trong lòng cảm xúc lẫn lộn, cuối cùng chỉ hóa thành tiếng thở dài.

Tiêu Ngự đương nhiên đâu nghĩ nhiều như vậy, càng không thấy lúng túng. Hắn quang minh lỗi lạc, có gì phải khó chịu

Sau khi hắn xuống xe, Bách Linh lại đỡ một người khác xuống.

Đến lúc nhìn rõ bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, một chút cảm tình thương tâm của Phượng Vân Phi bay biến sạch sẽ, chỉ còn kinh ngạc và nghi ngờ.

"Phu… phu nhân" Hắn kiềm lòng không đặng, tiến lên một bước, khẽ gọi.

Cả đường đi Phương thị vừa hối hận vừa dày vò vì thái độ của Tạ Cảnh Tu với con trai mình, suy nghĩ lại trải nghiệm mười mấy năm qua, càng nghĩ càng thấy tất cả bọn họ đều có lỗi với Ngọc Nhi của nàng, lúc này đối mặt Phượng Vân Phi chỉ còn lại giận dữ tích tụ. Nữ nhân ngày xưa dịu dàng như nước, ngay cả lúc bị ức hiếp cũng không hề oán hận lần đầu tiên quắc mắt trừng người đã từng là phu quân của nàng, nam nhân nàng từng trao cả tấm thân.

"Phượng Vân Phi." Phương thị nghiến răng, lạnh lùng nói, "Đã lâu không gặp."

63. Chương 63: Khóc Lóc Bên Đường

Editor: Vện

Phượng Vân Phi sao cũng không ngờ được Phương thị lại xuất hiện trước mặt mình. Chẳng phải nàng đang hối lỗi trong từ đường sao Tam lão thái gia đâu có nói chuyện này trong thư. Xưa nay hắn chưa từng có chủ kiến, lần cố chấp duy nhất là đã từ chối nghị hôn với nữ nhi Huyện thừa, kiên quyết cầu xin được cưới Phương thị. Cho đến bây giờ, lần kiên trì duy nhất đó lại biến thành một trò cười chẳng ra gì.

Phượng Vân Phi nhìn vóc dáng thân quen của Phương thị, nhưng sao gương mặt quá đỗi xa lạ, hắn hoảng hốt thất thần, không biết ứng đối thế nào.

Rõ là Phương thị ghen ghét mà hãm hại đứa trẻ trong bụng Lô thị, là nàng sai. Hắn không bỏ vợ, vì niệm tình phu thê mà đuổi nàng về nhà cũ an dưỡng thôi, vì sao hắn phải sợ

Phượng Vân Phi lúng túng hồi lâu, dần bình tĩnh lại.

Tiêu Ngự không ngạc nhiên với biểu hiện đó. Hắn hiểu rất rõ thói hư tật xấu của nam nhân này, năm xưa nhìn thế giới này qua giấc mộng, Phượng Vân Phi có thể miễn cưỡng đoạt giải nam chính xuất sắc nhất rồi.

"Phu nhân, ta… chúng ta vào nhà rồi nói." Phượng Vân Phi gượng cười, nhìn đám người vây xem Phượng phủ càng lúc càng đông, trong đó có không ít con cháu thế gia. Vẻ mặt Phương thị rõ ràng rất hận hắn, sao hắn có thể vạch chuyện xấu trong nhà ra trước mắt mọi người chứ

Tiêu Ngự không can thiệp vào chuyện Phượng Vân Phi và Phương thị, hắn đến bên cạnh Tạ Cảnh Tu, ngẩng đầu nhìn y. Tạ Cảnh Tu mặc một thân áo đen ngồi trên ngựa, cúi xuống nhìn hắn.

Tiêu Ngự kéo con ngựa của Tạ Cảnh Tu ra sau xe, tránh ánh mắt người khác. Mới đầu con ngựa còn vùng vằng không chịu, được Tạ Cảnh Tu vỗ mấy cái mới chịu yên, ngoan ngoãn đi theo Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự dừng chân, lại ngẩng đầu nhìn Tạ Cảnh Tu.

"Phượng đại phu còn chưa hài lòng chỗ nào." Tạ Cảnh Tu đập đập roi ngựa trong tay, hơi nhíu mày nói.

"…" Ai không biết còn tưởng hắn tự phụ mình đẹp.

Tiêu Ngự biết lời y nói chính là dẫn nhiều người vây xem như vậy, đó là do hắn cố ý nhờ Tạ thế tử. Tạ thế tử quả nhiên vô cùng tận tâm, chỉ ra mặt một lúc đã phô trương thanh thế lớn như vậy, lôi kéo người xem đông nghịt.

Hôm nay hắn muốn quậy một trận lớn, không có người qua đường xem thì sao diễn được

Tiêu Ngự cười, "Đa tạ Thế tử giúp đỡ, ta lại nợ Thế tử một ân tình."

Tạ Cảnh Tu không khách khí gật đầu, chú ý rơi vào chữ ân tình. Y ngẩng đầu nhìn cổng lớn Phượng phủ, khẽ nhíu mày, "Hôm nay ngươi muốn quậy một trận, sợ là không thể ở lại Phượng phủ. Có chỗ ngủ nào khác không"

"Không có." Tiêu Ngự thành thật lắc đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn Tạ thế tử.

Đã có Thế tử gia không gì không làm được, hơi đâu hắn đi suy nghĩ tìm chỗ ngủ làm chi nữa

Tạ thế tử nhìn hắn, nở nụ cười hiếm hoi.

"Biết rồi. Ta sẽ sắp xếp cho Phượng đại phu."

"Đa tạ Thế tử." Tiêu Ngự cúi người hành lễ.

"Phượng đại phu lại thiếu ta một ân tình nữa." Tạ Cảnh Tu nói.

Hình như từ lúc hắn nói thẳng thân phận của mình, Tạ Cảnh Tu liền bắt đầu gọi hắn là Phượng đại phu, không còn nghe xưng hô Phượng đại tiểu thư nữa.

Như vậy rất tuyệt. Tạ Cảnh Tu là một nam nhân rất đáng để kết giao, Tiêu Ngự vốn định dàn xếp cho Phương thị xong thì lên kế hoạch thoát thân thần không biết quỷ không hay, giờ cũng bắt đầu cân nhắc đến Tạ Cảnh Tu.

Nhưng bây giờ còn quá sớm để nói chuyện đó, Tiêu Ngự quay lại nhìn Phương thị, Phương thị đang hất bàn tay tính đỡ của Phượng Vân Phi ra, sắc mặt lạnh nhạt, không biết đang nói gì với Phượng Vân Phi.

"Thế tử, ngươi đưa lão Vương gia về Vương phủ trước đi." Tiêu Ngự nói. Đây là việc nhà Phượng phủ, còn dính líu đến cả Phượng Vân Ninh của phủ An quốc công, hắn không muốn liên lụy Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu cũng không kiên trì, gật đầu, "Ta để Nhị Cửu lại mai phục gần đây, tối nay ta đến đón ngươi."

Cảnh hai người núp sau xe ngựa nhỏ giọng thì thầm lọt vào mắt người có tâm tư. Trong đám đông có hai công tử ăn mặc phú quý mặt đẹp như hoa, vừa nhìn đã biết một tiểu thư một nha hoàn giả nam, họ không nhìn Phượng Vân Phi và Phương thị dây dưa trước cổng, chỉ chăm chăm vào Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu.

"Nữ nhân kia là ai" Người có vẻ là tiểu thư lạnh giọng hỏi.

Nha hoàn nhìn xung quanh, thấy thị vệ đi theo vẫn đang đứng gần đó, có hai người đã thủ thế sẵn sàng bảo vệ họ, lúc này mới yên lòng trả lời, "Nghe nói Phượng thái y có một trưởng nữ là Phượng đại tiểu thư được nuôi ở nông thôn, nhìn cảnh này chắc là Phượng đại tiểu thư đó."

"Chẳng trách dám quyến rũ nam nhân giữa đường giữa phố, hóa ra là nha đầu nhà quê không có giáo dục." Công tử mỹ lệ khinh thường hừ lạnh, mặt không giấu được vẻ đố kỵ và oán hận.

Nha hoàn vội khuyên nhủ, "Đó là do Tạ thế tử được giáo dục nghiêm khắc, công tử có thấy y nhìn nữ nhân nào bằng cặp mắt khác bao giờ chưa. Công tử không thể kích động, nếu để lão gia biết chúng ta lén trốn ra, nhất định sẽ đánh gãy chân tiểu nhân…"

Công tử mỹ lệ không kiên nhẫn, "Đừng nói nhảm, ta tự biết chừng mực. Một nha đầu nông thôn quê mùa, ta thèm để vào mắt."

Lúc này nha hoàn mới ngậm miệng.

Tiêu Ngự không biết mình đã bị ghi hận vì tội "quyến rũ" Tạ Cảnh Tu, lùi lại mấy bước nhìn Tạ Cảnh Tu dẫn đoàn xe rời đi.

Phượng Vân Phi thấy Tạ Cảnh Tu bỏ đi, nhất thời luống cuống. Vừa rồi hắn chỉ lo vỗ về Phương thị, chưa cảm ơn người ta đàng hoàng, đó là người của phủ Nguyên Vương, sao hắn có thể thất lễ như vậy

Tiêu Ngự ngăn hắn đang tính đuổi theo, cười nói, "Phượng đại nhân không cần đuổi theo, ta đã cảm ơn Tạ thế tử rồi, ngăn y lại mới là vô lễ đấy."

Phượng Vân Phi đành từ bỏ, chỉ nghe trưởng tử gọi một tiếng Phượng đại nhân mà không nhịn được nhíu mày.

"Ngọc Nhi, ta là phụ thân ngươi, ngươi đừng gọi phụ thân bằng xưng hô xa lạ như vậy." Phượng Vân Phi nói.

Trước đó hắn bị người ta kết tội không thể quản lý chuyện nhà, làm cha bất lực, trưởng tử ở thành Hoài Thiên xa xôi lại bảo vệ hắn, bác bỏ tất cả công kích nhắm vào Phượng Vân Phi.

Phượng Vân Phi vô cùng vui mừng vì trưởng tử ái mộ mình, đó chính là nguyên nhân mấy hôm nay Phượng Vân Phi vui vẻ khi nghe tin Phượng Chiếu Ngọc lên kinh thành.

Tiêu Ngự cười khẩy, không có ý kiến. Hắn đến chỗ Phương thị, Phương thị đã tái mặt, tay khẽ run.

Tuy đã sớm quyết định cắt đứt liên hệ với Phượng Vân Phi, cũng biết Tiêu Ngự muốn nàng ly hôn với Phượng Vân Phi, nhưng tính tình nàng xưa nay hiền lành, chống đỡ được đến bây giờ đã là cực hạn, nếu không có Bách Linh âm thầm tiếp sức thì Phương thị làm sao chịu được bao nhiêu con mắt ở đây.

Phương thị ngẩng đầu, lo lắng nhìn con trai, cắn mạnh môi, nhẹ giọng nói, "Ngọc Nhi đừng lo, con sẽ không phải hứng chịu cơn giận vô lý của đám vô lương tâm kia đâu, mẫu thân sẽ kiên trì đến cùng."

Phượng Vân Phi vội bước tới, cũng nhỏ giọng bảo Tiêu Ngự, "Ngọc Nhi, mau khuyên mẫu thân ngươi đi, nàng cố tình không chịu bước vào cổng phủ. Chúng ta hãy vào rồi nói. Đừng lo, Ngọc Nhi sẽ không bị ghẻ lạnh trong Phượng phủ đâu, ta đã dạy dỗ người hầu rồi, nơi này là nhà của Ngọc Nhi, không ai dám thất lễ với Ngọc Nhi."

Phương thị nắm chặt tay Tiêu Ngự như lấy dũng khí. Nàng trừng mắt nhìn Phượng Vân Phi, âm thanh bén nhọn, "Nhà cùa Ngọc Nhi sao Ta cho đây là nhà của phu nhân An quốc công và nữ nhân Lô thị mới đúng, ta không biết còn ai ngoài hai nữ nhân kia mới ở được cái nhà này Hai mẹ con ta không dám trèo cao đâu!"

Trong ký ức Phượng Vân Phi, Phương thị vẫn là nữ tử dịu dàng hiền hậu, chưa từng biểu lộ dáng vẻ đanh đá thế này, còn bị nàng châm chọc cho bối rối, mặt trầm xuống.

“Khởi Văn, ngươi biến thành như vậy từ khi nào Đúng là nữ nhân ngu muội, đừng nói ngươi đã quên việc tốt mình làm lúc trước đấy” Phượng Vân Phi trách mắng, “Người đâu, mang Phương di nương và Đại… Đại tiểu thư vào phủ.”

Nếu một tiếng “Phương di nương” chưa đủ làm đau Phương thị thì danh xưng “Đại tiểu thư” càng đâm sâu vào nỗi đau của nàng. Đau đến thấu tim gan, đau đến khóe mắt muốn nứt ra, đau đến nỗi nàng muốn giết chết tất cả những kẻ đã phụ bạc nàng và Ngọc Nhi, bao gồm cả bản thân nàng nữa.

Bách Linh thấy người hầu Phượng phủ đã xông tới, nóng vội nhìn Tiêu Ngự. Lâu ngày nàng đã quen với việc chủ nhân mình có gặp khó khăn nào cũng có thể khống chế, lại thấy không dựa được vào Phương thị yếu đuối, chỉ có thể trông chờ vào Tiêu Ngự. Nếu không, ba người thật sự bị “mời” vào Phượng phủ thì chẳng phải rơi vào miệng cọp rồi sao Lúc đó mới thật sự là kêu trời không thấu gọi đất không linh.

Tiêu Ngự khẽ lắc đầu, bảo Bách Linh đừng vội.

Nếu Phương thị chỉ hận Phượng Vân Phi phụ bạc thì nàng có thể sẽ nhẹ dạ, bị tình tình nhu nhược lấn lướt. Nhưng oán hận của Phương thị xuất phát từ việc Phượng Chiếu Ngọc vị đối xử bất công, lúc này hắn hoàn toàn tin tưởng Phương thị, tin nàng có thể chống đỡ cho hắn mà không trở thành gánh nặng.

Quả nhiên, Phương thị kéo Tiêu Ngự ra phía sau che chắn, chỉ vào Phượng Vân Phi mà mắng, “Các ngươi ai dám đến đây! Hôm nay có nhiều người đang nhìn như vậy, ngươi tính bức tử mẹ con ta trước mặt công chúng sao! Phượng Vân Phi, ngươi là tên bội bạc! Ngươi muốn bỏ ta lấy nữ nhân khác cũng không sao, ngươi muốn giáng thê thành thiếp ta chẳng quan tâm, ai bảo ngươi có muội muội là Quốc công phu nhân chứ! Nhưng, ngươi ngàn vạn lần không nên chà đạp con ta!”

Phượng Vân Phi không ngờ Phương thị chẳng hề kiêng dè bao nhiêu người, cứ thế phơi bày chuyện xấu trong nhà, Phương thị trước đây không phải người như vậy. Người vây quanh Phượng phủ đông đến nước chảy không lọt, dân chúng cũng ỷ thế đông mà thoải mái chỉ trỏ bàn tán, Phượng Vân Phi mặt mũi đỏ gay, vừa lúng túng vừa tức giận.

“Ngươi… sao ngươi lại biến thành như vậy!” Phượng Vân Phi hết sức đau đầu, “Ngươi còn dám nói ta giáng thê thành thiếp, ngươi nhìn lại mình đi, nào có phong thái chủ mẫu một phủ Chính ngươi năm đó làm hỏng việc, không chịu hối lỗi còn đi trách tội người khác, đây là đạo lý gì hả!”

“Ta hiện tại thế nào à Năm xưa đã làm gì sao” Phương thị cười lạnh, ánh mắt liếc Phượng Vân Phi sắc như dao. Trước đây nàng chưa từng nghĩ mình lại làm ra hành vi phóng túng như vậy, còn khóc lóc om sòm bên đường, không ngờ lại sảng khoái thế này.

“Năm xưa ta có tốt cách mấy cũng không sánh được tài nữ phu nhân của ngươi, không phải sao” Phương thị lạnh lùng nói, “Năm xưa ta làm sai chuyện gì Phượng Vân Phi, bên trong vẫn còn che giấu một bí mật lớn, trước mắt bao nhiêu người, có trời cao làm chứng! Ở đây ai cũng là người sáng suốt, ngươi có bản lĩnh thì mau kể lại xem ngày xưa ta làm sai cái gì, kể rõ ràng tỉ mỉ đi! Ta ngược lại muốn xem, là Khởi Văn ta bị mọi người phỉ nhổ hay Phượng Vân Phi và tiểu thiếp của ngươi bị chúng nhân khinh thường!”

Lời Phương thị vừa dứt, đám đông lập tức bùng nổ.

“Vợ cả đánh tới cửa rồi, tiểu thiếp đâu Còn không mau gọi tiểu thiếp ra đối chất!”

“Đúng là muốn nhìn xem tiểu thiếp kia sắc nước hương trời thế nào mà có thể bắt nạt vợ cả đến như vậy!”

Sắc mặt Phượng Vân Phi lúc xanh lúc trắng, siết chặt nắm đấm. Lô thị vừa ra đến cổng liền nghe được tiếng la hét, bước chân ngừng lại, mặt vẫn trầm tĩnh nhưng móng tay đỏ tươi đã bất giác bấu chặt lòng bàn tay.

Nàng cũng vừa mới biết Phương thị đến tận cửa quậy, sợ Phượng Vân Phi mủi lòng với Phương thị mới ra đây. Lại không ngờ nghe thấy những lời sỉ nhục như vậy.

Cả đời nàng đã bao giờ bị nhục nhã đến thế đâu.

Tiêu Ngự bình tĩnh nhìn đám đông kích động. Chưa chắc họ muốn ủng hộ Phương thị, chỉ thấy náo nhiệt là tham gia thôi, chuyện lùm xùm của nhà quan lớn nức tiếng kinh thành có ai mà không muốn biết.

64. Chương 64: Đường Ai Nấy Đi

Editor: Vện

Bị Phương thị chỉ vào mũi mắng mỏ, lại bị mọi người đàm tiếu, sắc mặt Phượng Vân Phi hết sức khó coi. Đến nước này rồi, mọi chuyện gần như đã rõ ràng, Phương thị muốn trả mối hận khắc cốt ghi tâm khiến hắn khó xử thì thôi, còn thêm quần chúng đổ dầu vào lửa làm hắn mất mặt.

Hắn nhìn Tiêu Ngự đứng sau Phương thị, mở miệng, "Ngọc Nhi…"

Hắn vẫn còn nhớ, Phượng Chiếc Ngọc đã bảo vệ danh tiếng cho hắn, nhất định không muốn thấy hắn và Phương thị chỉ trích nhau ở đây, làm mất mặt Phượng phủ đâu nhỉ

Không chờ Tiêu Ngự lên tiếng, Phương thị cười lạnh nói, "Ngươi còn dám gọi Ngọc Nhi à Phượng Vân Phi, ngươi còn mặt mũi để gọi Ngọc Nhi sao Nếu không phải ngươi, nếu không do các ngươi thì sao Ngọc Nhi lại rơi vào tình cảnh này!" Phương thị đột ngột thở gấp, mặt đỏ bừng.

Đám nam nữ nạm vàng nạm ngọc quyền thế ngập trời này toàn là hạng đê hèn vô liêm sỉ, nếu có ngày chân tướng được đưa ra ánh mặt trời thì việc xấu chúng đã làm quá đủ để bị thế nhân phỉ báng.

Phượng Vân Phi biết Phương thị nói đúng, vì năm xưa hắn nhu nhược nên không chỉ không bảo vệ được thê tử mà còn để trưởng tử bị Phượng Vân Ninh trút giận, biến thành thân phận vô lý ngày nay. Trong lòng hắn dĩ nhiên có hổ thẹn, nên mấy năm gần đây hắn cố hết sức bồi thường cho trưởng tử, cũng âm thầm cho người về nhà cũ chăm sóc Phương thị, hy vọng trưởng tử có thể bình an lớn lên.

Mấy ngày trước Phượng Chiếu Ngọc còn bảo vệ thanh danh Phượng Vân Phi nữa mà, coi như tâm huyết của hắn đã không uổng phí, nhưng tại sao hôm nay tình thế lại trái ngược hoàn toàn

Thấy đám người vây xem nhìn chòng chọc bằng ánh mắt soi mói nghi ngờ, Phượng Vân Phi sợ cứ tiếp tục như vậy sẽ để lộ manh mối chuyện năm xưa, nếu bị người có tâm tư nghe được sẽ lợi dụng thời cơ, dù địa vị của Phượng Vân Ninh trong phủ An quốc công rất vững chắc e cũng khó tránh phiền phức.

"Khởi Văn, chúng ta vào nhà rồi nói, chuyện gì cũng có thể từ từ thương lượng mà." Phượng Vân Phi nhỏ giọng nói, mặt đầy vẻ khẩn cầu.

Phương thị hít vào một hơi, "Không cần, Phượng phủ quá cao, chúng ta với không tới. Phương Vân Phi, hôm nay ta tới đây vì muốn làm một chuyện." Nàng lấy trong tay áo ra một lá thư, "Ta muốn ly hôn với ngươi."

Phượng Vân Phi tức thì kinh ngạc, lại nghe Phương thị nói, "Dùng thân phận chính thê để ly hôn với ngươi!"

"Chuyện này… sao có thể" Phượng Vân Phi quýnh quáng, "Ngươi, ngươi đã không còn là…" Chính thê của hắn là Lô thị, Phương thị đã từ lâu không còn là chính thê nữa, làm sao có thể dùng thân phận chính thê để ly hôn. Nếu làm vậy thì vị trí của Lô thị biết để ở đâu.

Lô thị vẫn lẳng lặng đứng nghe cách bức tường, gương mặt xưa nay trầm tĩnh không gợn sóng rốt cuộc hiện vẻ căm phẫn.

"Thật quá đáng." Nhũ mẫu Hà đại nương của Lô thị nhỏ giọng nói, "Bọn họ quá khinh người. Tiểu thư…" Nàng nhìn Lô thị, Lô thị chỉ lắc đầu.

"Cứ để Phượng Vân Phi xử lý."

"Nhưng mà với tính tình của cô gia, sợ là khó có thể áp chế Phương thị." Hà đại nương nói, "Tiểu thư, địa vị chính thê của ngươi không thể có một vết rạn nứt nào, bằng không… sẽ gặp rất nhiều rắc rối."

Lô thị hơi nhíu mày, trầm tư một lát nói, "Trước cứ xem Phượng Vân Phi có ứng đối được không, nếu hắn không làm được thì phiền nhũ mẫu đi một chuyến."

Hà đại nương vén áo hành lễ, "Tiểu thư cứ yên tâm, nhũ mẫu nhất định không để Phương thị thực hiện được ý đồ."

Lô thị cười qua loa, lòng vẫn còn nghi hoặc.

Lô thị từng gặp Phương thị, chỉ là một nữ nhân còn hèn nhát hơn Phượng Vân Phi. Năm xưa nàng không dám phản kháng, tại sao qua mười mấy năm mới tìm về đòi lại vị trí chính thê Chỉ là nàng đã bị giáng thành thiếp mười mấy năm rồi, giờ muốn giành danh phận chính thất hả Nằm mơ đi.

Lô thị cười ác ý, chỉ để Hà đại nương ở lại, nàng dẫn người hầu quay về hậu viện.

Ngoài cổng lớn, Phương thị và Phượng Vân Phi còn đang đối đầu, Phượng Vân Phi đương nhiên không chịu nhận lá thư đề nghị ly hôn, chỉ luôn miệng lẩm bẩm hoang đường.

Phương thị thấy hắn không nhận, ném lá thư xuống bên chân hắn.

"Phượng Vân Phi, nếu ngươi còn muốn chừa lại thể diện cho mình và tiểu thiếp, chúng ta hãy cắt đứt đoạn nghiệt duyên này trong hòa bình, từ đây đường ai nấy đi."

"Nghiệt duyên Ngươi nói đây là nghiệt duyên" Phượng Vân Phi chỉ Phương thị, cười cợt, "Ha ha, nghiệt duyên sao Vậy chẳng lẽ năm đó ta cứu mạng ngươi tức là cứu lầm người rồi Ta vì thanh danh của ngươi mà dẹp bỏ nghị hôn, đến nhà cầu hôn ngươi, đó là lỗi của ta sao!"

Phương thị muốn tính nợ cũ, Phượng Vân Phi cũng giở lại nợ nần với nàng, mặt mũi gì cũng vứt hết.

Khoảng thời gian này chính là ký ức hạnh phúc, ngọt ngào nhất của Phương thị, vì chuyện này mà nàng nhẫn nhịn chịu giáng làm thiếp, nhịn nhục khiến con nhỏ bị giẫm đạp mà vẫn chưa bao giờ có một chút oán hận Phượng Vân Phi. Nhưng bây giờ, nghe mẩu chuyện xưa thốt ra từ miệng Phượng Vân Phi, nàng chỉ thấy kinh tởm.

Ngày xưa Phượng Vân Phi đích thật là phu quân cả đời nàng, bây giờ nàng vẫn còn nhung nhớ thanh niên trung hậu thành thật năm nào. Nhưng con người sẽ thay đổi, nam nhân trước mắt này đã bị phồn hoa chốn kinh thành làm mờ mắt, bị vinh hoa phú quý biến thành hạng tiểu nhân đáng ghét.

"Câm miệng, ngươi không xứng nhắc lại chuyện cũ." Phương thị lạnh lùng nói.

Phượng Vân Phi cũng không nhường nhịn, "Ta không xứng Ta không xứng nhắc chuyện cũ, chẳng lẽ ngươi có tư cách đàm phán ly hôn với ta Phương Khởi Văn, ta cho ngươi biết, muốn ly hôn với ta hả, ta tuyệt không đồng ý! Ngươi sinh là người của Phượng gia ta, chết cũng là quỷ của Phượng gia! Ngươi dẹp cái ý định ấy đi!"

Hà đại nương đứng sau bức tường nghe bên ngoài cãi vã. Phượng Vân Phi cãi với Phương thị đến đỏ mặt tía tai mà vẫn không nhắc chữ nào đến Lô thị. Phượng Vân Phi luôn dùng ngữ khí đối đãi với chính thất, vậy chẳng phải đã thừa nhận địa vị chính thất của Phương thị sao, sau này Lô thị trong Phượng phủ phải làm thế nào Sao có thể đọ sức với những phu nhân quyền quý khác ở kinh thành nữa"

Quả nhiên là nam nhân không đáng tin cậy.

Hà đại nương khinh bỉ xì một tiếng, sửa lại vạt áo, dẫn hai tiểu nha đầu bước thẳng ra ngoài.

Phượng Vân Phi còn đang bận trừng mắt với Phương thị, Phương thị và Tiêu Ngự đều nhìn thấy một phụ nhân khoảng bốn mươi ăn mặc sang trọng bước ra từ cổng lớn Phượng phủ.

Phụ nhân này đến vén áo hành lễ với Phượng Vân Phi, cười nói, "Lão gia, phu nhân bảo ta đến hỏi, vốn muốn nghênh đón Đại tiểu thư, tại sao lâu thế rồi mà vẫn chưa thấy đón vào Nghe nói Phương di nương thanh tu trong từ đường cũng đến đây Mười mấy năm qua không hồi phủ, lúc quay về cũng nên báo một tin chứ, phu nhân đã sớm chuẩn bị, sẽ không sơ suất với Phương di nương, là do phu nhân chúng ta thất lễ."

Phượng Vân Phi biết nàng là quản sự bên cạnh Lô thị, xưa nay phải nể mặt mấy phần. Lúc này thấy Hà đại nương xuất hiện ở đây, đoán là Lô thị đã biết chuyện ngoài đây. Nàng trước giờ tính tình cao ngạo, mắt không dung nổi một hạt cát, Phương thị lại luôn miệng đòi ly hôn làm địa vị của Lô thị bị chông chênh, không biết bây giờ đang oan ức cỡ nào. Ý chí muốn phân cao thấp với Phương thị lập tức phai nhạt, cũng hối hận sao mình lại lỗ mãng đi tranh cãi với Phương thị.

"Ta biết rồi." Phượng Vân Phi đáp lời Hà đại nương, quay lại nhìn Phương thị, "Phương di nương, ngươi nên biết, thiếp thất không có tư cách bàn chuyện ly hôn. Ta không truy cứu hành vi lỗ mãng của ngươi, ngươi cũng đừng cố chấp nữa. Người đâu, mời Phương di nương vào phủ."

Hà đại nương liếc mắt ra hiệu, một hàng phụ nhân cường tráng lập tức bước ra, bao vây Tiêu Ngự và Phương thị. Việc cấp bách bây giờ là phải áp giải Phương thị vào trong phủ, đến lúc cổng lớn khép lại, nàng bị giam hãm trong cái chốn thâm sâu này, còn sợ nàng gây sóng gió gì nữa

Tiêu Ngự gật đầu với Bách Linh, Bách Linh hiểu ý, ỷ vào dáng người thấp bé mà luồn lách chạy ra ngoài, hô hào với đám người vây xem, "Chư vị đại thúc đại bá, đại nương đại thẩm có thấy hay không! Tiểu thiếp kia ỷ vào sủng ái của lão gia mà muốn bắt trói phu nhân chúng ta vào phủ tùy nghi xử trí đó! Các ngươi thấy có còn lý lẽ nữa không!"

Chất giọng lanh lảnh của Bách Linh truyền đi rất xa, đám đông đang huyên náo rất hứng thú lắng nghe.

"Nói tiếp đi, chúng ta đang nghe đây!"

Hà đại nương nghe một tiếng tiểu thiếp, tức đỏ mặt, không kiêng dè Tiêu Ngự và Phương thị, chỉ Bách Linh quát, "Còn không mau bắt tiểu nha đầu ăn nói lung tung kia!"

Đám phụ nhân cao to lập tức chạy đến chỗ Bách Linh.

Bách Linh linh hoạt chui luồn trong đám đông, vừa chạy vừa nói, "Năm đó phu nhân chúng ta sinh cho lão gia Đại thiếu gia và Đại tiểu thư, may mắn biết bao! Tiểu thiếp một mực ỷ vài quan hệ với tiểu cô của phu nhân, chính là muội muội của Phượng lão gia, hai người hợp lực đổ tội lên đầu phu nhân, nói nàng cố ý giả dối trưởng nữ thành trưởng tử, nói nàng quấy rối huyết mạch Phượng gia rồi giáng phu nhân làm thiếp, sau đó lại cưới tiểu thiếp kia vào làm vợ!"

Trong đám đông có không ít lão gia thiếu gia nhà quyền quý, năm xưa một Thái y quèn như Phượng Vân Phi lại cưới được tài nữ Lô Tĩnh làm vợ, là chuyện chấn động một thời của kinh thành. Khi đó mọi người còn hâm mộ Phượng Vân Phi nhà giàu mới nổi còn có số đào hoa, lần đầu tiên nghe có người gọi tiên tử cung trăng Lô đại mỹ nhân là tiểu thiếp, nhất thời cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Đám phụ nhân cục mịch chen lấn hồi lâu vẫn không thể bắt được Bách Linh lẩn như chạch.

Bách Linh tiếp tục gào, "Phu nhân chúng ta ghi nhớ tình xưa nên không tố cáo Phượng lão gia tội giáng thê thành thiếp, lấy thiếp làm thê, tự nguyện chịu khổ trong từ đường mười mấy năm. Bây giờ phu nhân quay về cũng không để ý tiểu thiếp kia, chỉ muốn yên lặng ly hôn, lấy lại tự do, từ nay về sau cùng Đại tiểu thư sống nương tựa lẫn nhau. Không lẽ kinh thành lớn như vậy mà không thể ban cho phu nhân chút công bằng ấy sao"

Một phụ nhân suýt nữa đã bắt được Bách Linh, lại bị hai nam nhân dáng vẻ như đồ tể cười hì hì che chắn cho Bách Linh bé nhỏ.

Tiểu nha đầu này nói nghe còn hay hơn nghe hát, sao có thể để người gián đoạn chứ

Nơi này có ít nhất cũng hai, ba trăm người đang vây kín xem trò vui. Mà xem trò vui lại không phạm pháp, mọi người đương nhiên phải nhiệt tình ủng hộ rồi.

Bách Linh vừa tránh né vừa gào tiếp, "Dưới chân thiên tử có còn vương pháp nữa không! Tiểu thiếp muốn mưu hại chính thất kìa! Nếu phu nhân nhà ta xảy ra bất trắc, xin các vị phụ lão hương thân nhất định phải nhớ kỹ, tiểu thiếp kia là Lô Tĩnh, con gái của đương triều Lễ bộ Thượng thư! Chắc chắn là đôi cẩu nam nữ cấu kết với nhau hạ độc phu nhân!"

Không biết nữ nhân nào trong đáp đông tiếp một câu, "Còn Lễ bộ Thượng thư đâu, không biết Lễ bộ Thượng thư dạy con thế nào mà dạy ra một nữ nhi làm tiểu thiếp tranh giành nam nhân với người ta, đúng là vô liêm sỉ."

Bất kể đại gia hay tiểu môn hộ, chính thất nào cũng căm hận những tiểu thiếp dùng sắc đẹp dụ dỗ nam nhân, lời này đương nhiên được quần chúng ủng hộ nhiệt liệt.

Lại một nam nhân nào đó cười nói, "Ta cũng muốn nhìn xem, phỏng chừng tiểu thiếp này sắc nước hương trời lắm, hoặc là thủ đoạn vô biên, nếu không thì có nam nhân nào đồng ý để tiểu thiếp hà hiếp chính thất chứ."

Đám đông sôi nổi nghị luận "tiểu thiếp" của Phượng phủ khiến Hà đại nương giận đến giậm chân, mặt lúc đỏ lúc trắng, Tiêu Ngự còn lo không biết phụ nhân này có bị Bách Linh chọc cho phát bệnh tim không

Phượng Vân Phi xanh mặt đứng bất động, phẫn hận nhìn Phương thị, rồi lại bị ánh mắt lạnh lẽo của nàng châm chích ngược lại, càng thêm khó chịu.

Từ lúc tiểu nha đầu kia chạy loạn cũng khá lâu rồi, chuyện nhà Phượng phủ ắt hẳn còn bị đám dân thường thêm mắm thêm muối lan truyền khắp nơi.

Hắn gần như đã tưởng tượng ra cảnh mấy ngày sau, các quán trà đầu đường cuối phố sẽ có thêm một câu chuyện mới toanh.

Nhất định là Phương thị đã xúi giục Bách Linh, Phương thị lại dám dùng cách cá chết lưới rách như vầy. Coi như Phượng Vân Phi thật sự bị bêu nhọ thì Phương thị được lợi gì chứ Phượng Chiếu Ngọc phải làm sao Thậm chí cả Phượng Chiếu Kỳ nữa Sau này bọn chúng phải ngẩng đầu làm người thế nào đây!

"Điên rồi, ngươi điên rồi!" Phượng Vân Phi kéo tay Phương thị, cả giận nói, "Ngươi rốt cuộc có biết mình đã làm gì không! Ngươi muốn Ngọc Nhi và Kỳ Nhi sau này phải làm sao đây!"

Phương thị nhặt lá thư ly hôn đưa đến trước mặt hắn.

"Có phụ thân như ngươi mới khiến bọn chúng không thể ngẩng mặt! Hôm nay ta chỉ thông báo với hàng xóm láng giềng, ngày mai biết đâu ta sẽ bẩm báo lên Thuận Thiên phủ đấy." Phương thị cười lạnh, "Dù phải nằm bàn chông ta cũng không hối tiếc."

"Ngươi!" Phượng Vân Phi cứng họng.

Nói cho cùng, tội giáng thê thành thiếp nếu dân không tố cáo thì quan không xét xử, nếu Phương thị muốn tố thì hắn làm sao biện giải được Lần trước bị cáo buộc, hắn còn có thể dùng cớ Phương thị gây rối loạn huyết mạch Phượng gia để chống chế, hôm nay có mặt Phượng Chiếu Ngọc, chuyện năm xưa nàng lại biết rõ ràng, nếu uy hiếp Phương thị, sợ là nàng sẽ vạch trần chuyện của Phượng Vân Ninh.

Vừa rồi tiểu nha đầu kia cũng có nhắc đến Phượng Vân Ninh, chính là nhắc nhở của Phương thị với Phượng Vân Phi.

Muội muội như sát thần kia hắn nhìn một hồi còn thấy sợ, vậy mà Phương thị dám liên lụy nàng.

"Ngươi làm tất cả cũng chỉ vì tờ giấy ly hôn này sao Sau khi ly hôn thì ai che chở cho ngươi! Vừa rồi ngươi còn mắng nhiếc Vân Ninh, ngươi không thể không biết thủ đoạn của nàng! Ngươi không sợ nàng trả thù hay sao!" Phượng Vân Phi trầm giọng giận dữ.

"Thủ đoạn!" Mắt Phương thị như sắp bắn ra lửa, "Sao ta lại không biết thủ đoạn của muội muội ngươi chứ! Ta tự mình nếm trải mười mấy năm, sao lại không biết được! Ngươi không cần bận tâm ai che chở ta, ít ra còn an toàn hơn ở lại bên cạnh ngươi. Lúc muội muội tốt của ngươi phái côn đồ đến ám sát Ngọc Nhi thì ngươi đang ở đâu hả! Giờ còn đứng đây nói láo không ngượng miệng, ngươi có biết xấu hổ hay không!"

"Cái gì! Ám sát Ngọc Nhi Sao… sao có thể!" Phượng Vân Phi ngơ ngác, "Tại sao nàng phải giết Ngọc Nhi Không thể, nhất định có hiểu lầm!"

Tiêu Ngự bước lên nói, "Không sai đâu, là Nguyên Vương thế tử đã cứu ta. Phượng Vân Ninh phái người ám sát, Lô thị phái Trịnh thị hạ độc, những chuyện này là sự thật. Ta nói cho Phượng lão gia không phải vì tranh thủ tình cảm của ngươi, cũng không quan tâm ngươi tin hay không, chỉ mong ngươi niệm tình phu thê với mẫu thân, niệm tình phụ tử với ta mà ký vào giấy ly hôn, từ nay về sau chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa."

Phượng Vân Phi nghe Tiêu Ngự nói xong, khiếp đảm trợn mắt.

"Không thể, không thể nào." Rõ ràng Phượng Vân Ninh đã nâng đỡ hắn, Lô thị vô cùng thuận theo ý hắn, còn thay hắn chăm sóc Phượng Chiếu Ngọc và Phương thị ở thành Hoài Thiên, mười mấy năm qua hắn

thấy hết mà, sao lại phát sinh chuyện như vậy được!

65. Chương 65: Ly Hôn Thả Người

Editor: Vện

Phượng Vân Phi đương nhiên khó có thể tin lời Tiêu Ngự. Một người là muội muội ruột thịt tuy uy nghiêm nhưng đặc biệt cất nhắc hắn, một người là thê tử lạnh lùng nhưng dịu dàng săn sóc, làm sao hắn tin được hai nữ nhân này lại hạ sát thủ với người từng là vợ và con trai ruột của mình

Tiêu Ngự nói, "Phượng lão gia, điều chúng ta muốn là ngươi chỉ cần ký vào giấy ly hôn. Năm xưa ngươi có ơn cứu mạng mẫu thân, mẫu thân bị vu oan, giam cầm mười mấy năm qua, coi như đã trả hết rồi. Nếu ngươi còn chút tình với mẫu thân thì hãy ký vào giấy ly hôn đi, triệt để cắt đứt tình phu thê. Nếu ngươi vẫn cố chấp Lô thị là chính thất, không đồng ý để mẫu thân dùng tư cách chính thất để ly hôn thì ngươi cũng thấy rồi đấy, không phải ngươi không đồng ý là có thể giấu được. Bây giờ ly hôn, mấy hôm nữa lời đồn sẽ lắng xuống, Lô thị vẫn là chính thất phu nhân của Phượng phủ. Nếu ngươi không ký sẽ gây bất lợi cho danh tiếng của Lô thị, Phượng lão gia, ngươi suy nghĩ cho kỹ đi."

Phượng Vân Phi trừng mắt với trưởng tử, "Ngươi, ngươi đang uy hiếp ta sao!"

"Còn không, ngươi không muốn bị uy hiếp thì lập tức đuổi Lô thị đi đi, đón mẫu thân ta vào, thừa nhận mẫu thân mới là Đại phu nhân danh chính ngôn thuận của Phượng phủ." Tiêu Ngự cười nhạo, "Phượng Chiếu Ngọc sẽ xem ngươi như phụ thân, tôn kính phụng dưỡng. Từ nay về sau, ngươi phải làm một người chồng, người cha đúng mực, bảo vệ mẫu thân khỏi thủ đoạn của Phượng Vân Ninh, bảo vệ Phượng Chiếu Ngọc không bị khuất nhục, quang minh chính đại khôi phục thân phận Phượng đại thiếu gia. Ngươi có làm được không, phụ thân"

"Ta, ta…" Phượng Vân Phi cứng họng. Hắn quay lại nhìn Phương thị, trên mặt Phương thị toàn là buồn đau.

"Phượng Vân Phi, tất cả đau khổ oan ức của Ngọc Nhi đều do ngươi bất tài. Hắn còn quá nhỏ, tại sao phải chịu đựng những thứ này Ta đã chịu khổ mười mấy năm, ta không hiểu tại sao ngươi có thể yên tâm hưởng thụ những thứ do thủ đoạn xấu xa mang lại." Phương thị khàn cả giọng, đưa giấy ly hôn đến trước mặt Phượng Vân Phi, "Ly hôn đi, Phượng Vân Phi. Ta không phạm ba tội bất hiếu, ngươi không thể hưu ta, nhưng có thể thả ta đi."

Phượng Vân Phi ngập ngừng, cuối cùng cũng nhận lấy tờ giấy mỏng tang.

Từng câu từng chữ đều dựa theo giọng điệu của hắn.

"…Giải trừ gắn kết, lưu chi oán hờn." Phượng Vân Phi lẩm bẩm ghi nhớ.

Hà đại nương thấy Phượng Vân Phi biến sắc, cũng không cố bắt Bách Linh nữa, vội đến nói, "Lão gia, ngươi không thể hồ đồ làm bừa! Năm xưa Phương thị đã bị giáng làm thiếp rồi phu nhân mới gả vào Phượng phủ. Nếu bây giờ ngươi viết giấy thả vợ thì vị trí của phu nhân nằm ở đâu!"

Phượng Vân Phi tất nhiên rất khó xử, lại thấy Phương thị và Tiêu Ngự nhìn mình khinh thường, lửa giận lại bùng lên, làm ngơ Hà đại nương.

"Nơi này chưa đến lượt lão bà ngươi lên tiếng." Phượng Vân Phi thẹn quá hóa giận.

Hà đại nương lảo đảo, được mấy tiểu nha đầu đỡ lấy, còn muốn khuyên tiếp, lại thấy biểu hiện lúng túng của Phượng Vân Phi, biết hắn không chịu nổi ép buộc của Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc nữa, lòng không ngừng kêu khổ. Bách Linh đã biến mất dạng trong đám đông, nàng cũng không cố bắt nữa, vội vàng vào phủ báo tin cho Lô thị.

Phượng Vân Phi cầm tờ giấy ly hôn như đang cầm khoai lang nóng, vứt không được, để lại cũng không xong.

Trong lòng hắn không muốn ly hôn với Phương thị. Rốt cuộc vì tình cũ hay vì Lô thị Hắn không nói rõ được, chỉ không muốn cứ vậy mà ly hôn.

"Khởi Văn, ngươi… ngươi đừng ép ta. Chúng ta có thể dùng cách khác mà… Phương gia đã không nhận ngươi, ly hôn rồi ngươi tính đi đâu" Phượng Vân Phi chậm rãi thương lượng.

Phương thị thất vọng nhìn Phượng Vân Phi, Phượng Vân Phi lại mang đầy hy vọng nhìn lại nàng, cứ như tin tưởng rằng dăm ba câu là có thể khuyên nàng hồi tâm chuyển ý.

Phương thị nói, "Phượng Vân Phi, ta không đến để thương lượng với ngươi. Ngươi đừng quên, thân phận của Ngọc Nhi chính là nhược điểm lớn nhất của muội muội ngươi, năm xưa nàng đổi trắng thay đen, hại Ngọc Nhi bị nuôi lớn dưới phận nữ tử. Nàng dùng chuyện cũ giáng chức ta, cả kinh thành ai mà không biết Ngọc Nhi không thể vĩnh viễn sống trong cái lốt giả tạo này. Một khi Ngọc Nhi khôi phục thân phận, ngươi cho là những thế gia đại tộc kia sẽ để yên hay sao"

Âm thanh trầm thấp của Phương thị làm trái tim Phượng Vân Phi phát run.

Phương thị nói tiếp, "Phượng Vân Ninh thủ đoạn ác độc, chắc cũng gây thù không ít đâu nhỉ Bây giờ ngươi dựa vào phủ Quốc công để vươn lên làm Tổng quản Thái y, trở thành tâm phúc của Hoàng đế, hẳn có không ít người chờ ngươi ngã ngựa nhỉ Đến lúc đó ngươi sẽ tiếc hận hay vẫn chú tâm đánh kẻ sa cơ Nếu chuyện năm xưa vị vạch trần, không biết phủ An quốc công sẽ xử tội thủ phạm khiến bộ tộc họ xấu mặt mười mấy năm qua như thế nào đây!"

Phượng Vân Phi hoảng hốt bịt miệng Phương thị, "Ngươi, ngươi điên rồi! Ngươi dám dùng chuyện này uy hiếp ta Ngươi đừng quên Ngọc Nhi và Kỳ Nhi đều là con cháu Phượng gia ta, nếu Phượng phủ sụp đổ thì chúng phải làm sao!"

Phương thị cười lạnh, "Vậy thân phận của Ngọc Nhi hiện tại chắc tốt lắm sao Chẳng lẽ ngươi thật sự hy vọng hắn gả cho người ta! Nếu ngươi đồng ý cũng không sao, ngươi đã cố ý không cho chúng ta đường sống thì ta cũng không sợ cá chết lưới rách!"

Phượng Vân Phi nhìn thấy quyết tâm đoạn tuyệt trong mắt Phương thị. Rốt cuộc Phương thị chỉ đang phô trương thanh thế uy hiếp hắn hay thật sự hận hắn tận xương tủy, thà liên lụy đến Ngọc Nhi và Kỳ Nhi cũng muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn

Phượng Vân Phi không dám đánh cược.

Hắn siết chặt giấy ly hôn, nhìn Phương thị một lúc, cuối cùng cúi đầu thở dài.

"Được… được, ta ký, ta ký là được chứ gì!"

"Vậy ta đứng ngoài cổng chờ giấy ly hôn của Phượng lão gia, hy vọng Phượng lão gia đừng để thiếp chờ quá lâu." Phương thị lùi về sau một bước, cúi đầu nói.

Phượng Vân Phi vung tay áo quay vào trong, những người hầu Phượng phủ thấy thế, hai mặt nhìn nhau, cũng không dám gây khó dễ Phương thị và Tiêu Ngự, đều lui vào trong chờ lệnh.

Phượng Vân Phi bước nhanh đến thư phòng, hớt hải lấy bút, chấm mực định viết xuống.

"Lão gia chậm đã." Tiếng Lô thị vang lên ngoài cửa thư phòng, Phượng Vân Phi dừng lại, quay đầu nhìn ra, thấy Lô thị vận áo gấm đỏ thẫm, khác hẳn y phục trắng thuần khiết thường ngày, châu ngọc trên trâm cài lay động, chậm rãi bước vào.

"Phu nhân, sao lại tới đây." Trong tâm trí Phượng Vân Phi lúc này toàn là Phương thị, giờ thấy Lô thị thì không mấy dễ chịu, vội đặt bút xuống, tiến lên đón.

"Ta nghe nói ngoài cổng phát sinh chuyện lớn." Lô thị nhẹ giọng nói, khóe mắt thăm dò biểu hiện của Phượng Vân Phi, thấy hắn nhíu mày khổ sở chứ không có phẫn hận.

Bị Phương thị kia bức đến như vậy mà vẫn không sinh hận, nam nhân này cũng thật là… Lô thị nhếch khóe môi, liếc đến bàn, lại ngẩng đầu nhìn Phượng Vân Phi.

"Lão gia thật sự muốn viết giấy thả vợ cho Phương thị sao"

Phượng Vân Phi gật đầu hơi mất tự nhiên, nói, "Phu nhân đừng suy nghĩ nhiều, là do ta nợ nàng. Huống hồ cãi vã ngoài cửa, Phượng phủ sẽ thành trò cười cho người ta, vậy còn ra thể thống gì nữa Vẫn nên đổi lấy thanh tịnh cho rồi."

"Phụ thân muốn đổi lấy thanh tịnh mà không đối phó với kẻ chủ mưu, ngược lại muốn khiến mẫu thân oan ức, làm vậy mà xem được à." Phượng Chiếu Lâm đột ngột bước vào, uất ức nói.

Bên cạnh Phượng Vân Phi chỉ có mỗi nhi nữ này, xưa nay xem nàng như châu báu, giờ bị Phượng Chiếu Lâm chỉ trích như vậy, càng thêm áy náy.

Nhưng tuy áy náy cũng không dung túng như thường ngày.

"Con không hiểu…" Phượng Vân Phi lắc đầu thở dài.

Phượng Chiếu Lâm nóng vội nhìn Lô thị, Lô thị cũng nhíu mày.

"Phụ thân, nếu không muốn làm lớn chuyện, chi bằng… để cô cô đến giải quyết đi." Phượng Chiếu Lâm nũng nịu kéo tay Phượng Vân Phi.

Phượng Vân Ninh căm hận Phương thị thấu xương, tuy không rõ nguyên nhân, nhưng năm xưa chính Phượng Vân Ninh đã lấy cớ giáng Phương thị từ chính thất phu nhân thành thiếp thất, đạp xuống bùn lầy, bây giờ muốn xử lý Phương thị nào có khó khăn gì

"Không được!" Không ngờ Phượng Vân Phi đột nhiên hét một tiếng, dọa Phượng Chiếu Lâm nhảy dựng.

"Tuyệt đối không thể để cô cô con nhúng tay vào chuyện Phương thị." Phượng Vân Phi nóng nảy đi tới đi lui, "Được rồi, việc này ta tự biết chừng mực, sau này sẽ không ảnh hưởng đến thân phận mẫu tử con đâu. Phu nhân, Lâm Nhi, các ngươi hãy bình tĩnh, chờ ta đuổi Phương thị đi rồi sẽ nghiêm khắc chấn chỉnh người trong phủ, họ chắc chắn sẽ không thất lễ với phu nhân."

Lô thị khịt mũi khinh thường cách giải quyết của Phượng Vân Phi, ngay cả Phượng Chiếu Lâm cũng thấy phụ thân của nàng ngây thơ đến nực cười.

Lô thị hơi đâu đi quan tâm thái độ của người trong phủ Hôm nay Phương thị náo loạn, muốn lấy thân phận chính thất để ly hôn, chẳng phải muốn sau này được hoàn toàn tự do hay sao Trong kinh thành chẳng có chuyện gì mới lạ, sau đó tất cả mọi người sẽ biết chính thất phu nhân của Phượng phủ mười mấy năm qua hóa ra lại là Phương thị, thế thì Lô thị sẽ biến thành người thế nào

Vậy mà lần này Phượng Vân Phi rất cứng rắn, gọi người hầu đưa Lô thị và Phượng Chiếu Lâm ra ngoài.

Hà đại nương đang chờ ngoài thư phòng, thấy hai nàng đi ra, cuống quýt lên đón.

Lô thị dùng mắt ra hiệu, Hà đại nương không dám lên tiếng, mọi người đến thẳng viện tử của Lô thị.

Sau khi đuổi Phượng Chiếu Lâm về, Hà đại nương vội nói, "Phu nhân, rốt cuộc thế nào rồi Lẽ nào lão gia không để phu nhân và Tam tiểu thư vào mắt sao"

Lô thị trầm mặt không nói, Hà đại nương tự hiểu được.

"Phượng Vân Ninh kia rốt cuộc làm việc thế nào Năm đó chính nàng nhảy ra ôm đồm mọi chuyện, nói có thể an bài cho tiểu thư không cần tốn sức lực mà vẫn có thể khống chế hoàn toàn nhà chồng, bằng không nương nương sẽ không đánh giá nàng cao hơn. Xem hôm nay xảy ra chuyện gì kìa!" Hà đại nương căm tức nói.

Lô thị trầm giọng, "Nhũ mẫu cẩn thận lời nói."

Hà đại nương vội tự trách, "Nô tỳ lắm miệng."

Lô thị trầm tư một lát, nói, "Có một chuyện ta không hiểu… Nhũ mẫu cho người đi thăm dò xem, tại sao năm đó Phượng Vân Ninh lại căm hận Phương thị như vậy Nhớ kín đáo, đừng để nàng phát hiện."

Hà đại nương cúi đầu đáp, "Tiểu thư yên tâm."

"Nhũ mẫu nhớ phải cẩn thận, đừng bất kính với nàng, tốt xấu gì thì hiện tại nàng cũng là tâm phúc của Lý thị," Lô thị nhẹ giọng nói, dựa vào tháp quý phi nhắm mắt dưỡng thần.

Hà đại nương đến hầu hạ, trả lời, "Nô tỳ biết thiệt hơn mà."

Lô thị gật đầu, không biết là ảo giác hay âm thanh bên ngoài quá ầm ĩ, từng tiếng "tiểu thiếp" mơ hồ truyền vào, chui vào não khiến đầu đau nhức.

Phượng Vân Phi viết xong giấy thả vợ, cầm lên thổi khô mực, nhìn lại mà kinh ngạc, rồi cũng bỏ vào bao thư, giao cho quản gia mang ra ngoài.

Hắn không muốn đối mặt với Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc nữa.

Phương thị cầm tờ giấy vẫn còn vương mùi mực, nét chữ trên giấy hết sức quen thuộc, cuối cùng không nén nổi đau xót, rơi xuống một giọt lệ.

66. Chương 66: Lần Đầu Vào Vương Phủ

Editor: Vện

Quản gia giao giấy ly hôn cho Phương thị, khó xử nhìn Tiêu Ngự.

"Đại tiểu thư, lão gia còn nhờ ta truyền lời, vốn là lão gia đã cho người thu xếp xong một khuê phòng cho Đại tiểu thư, chỉ là hiện tại..."

Tiêu Ngự dẫn Phương thị hùng hổ đánh tới cửa, đập nát mặt mũi hắn, không chừa một mảnh, hắn tự hỏi những năm này hắn cũng đối xử hết lòng với Tiêu Ngự, hằng năm còn gửi về nhiều bạc như vậy, có bất mãn cũng không nên đối xử với hắn thế này, huống chi hắn là còn là phụ thân.

Trong lòng Phượng Vân Phi vừa áy náy, lại vừa oán hận Phương thị và Tiêu Ngự.

Quản gia nghĩ lão gia nhà mình không dám đuổi vợ cả và trưởng nữ đi nên để mình ra đóng vai phản diện. Đại tiểu thư này nhìn cũng không phải dạng người hiền lành nhẫn nhịn...

"Ý của lão gia là, Đại tiểu thư đương nhiên vẫn là Đại tiểu thư của Phượng phủ, nhưng với tình huống hiện tại, Đại tiểu thư có vào phủ ở cũng chưa chắc được yên bình. Vậy nên..."

Tiêu Ngự nghe Phượng Vân Phi muốn đuổi hắn đi liền nở nụ cười. Phượng Vân Phi vẫn chưa quá ngây thơ, đã quậy thành thế này, chẳng lẽ còn muốn xem hắn như "Phượng đại tiểu thư" mà mời vào Phượng phủ ở!

Cũng may Phượng Vân Phi biết hắn là nam, nếu Phượng Vân Phi dám xem hắn là nữ tử mà làm thế thì đúng là cặn bã không xài được nữa.

"Được rồi, ngươi đi nói lão gia đừng lo, chỉ cần hắn có bản lĩnh quản chặt muội muội và thê tử thì ta sẽ không chủ động đến gây sự." Tiêu Ngự nói.

Quản gia thấy hắn nói trắng như vậy, liên tục lau mồ hôi trán, tính chạy vào trong.

"Chờ đã." Tiêu Ngự gọi, "Nói Phượng lão gia rằng, vừa mới ly hôn nên của hồi môn của mẫu thân gửi tạm trong quý phủ, nghĩ chắc Phượng lão gia cũng không nhớ rõ đâu, chờ mẫu thân về nhà mẹ lấy danh sách sẽ quay lại lấy. Mong Phượng lão gia đừng có quỵt nợ."

Quản gia bất lực, không thể làm gì khác là đáp ứng, quay vào phủ.

Phượng Vân Phi nghe xong tường thuật của quản gia, lòng càng lạnh lẽo, nghĩ rằng Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc náo loạn không phải vì oán hận tích tụ mười mấy năm mà là muốn đòi lại của cải, nhất thời càng thêm chán ngán và thù hằn.

Của hồi môn của Phương thị đã xài không ít lúc còn ở thành Hoài Thiên, dùng để mua rất nhiều thôn trang ruộng đất, giờ đang nằm trong tay Tam lão phu nhân. Còn tiêu một ít dùng đút lót để tạo quan hệ với cấp trên, bằng không một đại phu quèn không ai tiến cử làm sao đủ trình độ và tư cách lên kinh thi vào Thái y viện. Đến kinh thành càng tiêu nhiều hơn, sau khi Phượng Vân Ninh vào phủ Quốc công thì tiêu tiền như nước. Của hồi môn của Phương thị đã vơi hết bảy, tám phần, giờ Phương thị còn muốn cầm danh sách đến đòi, hắn biết lấy đâu ra mà trả

Phương thị cầm được giấy ly hôn, cổng lớn Phượng phủ cuối cùng cũng bình yên khép lại. Quần chúng nhân dân thấy không có náo nhiệt để xem nữa, chỉ có thể mất hứng tản đi.

"Ta nói chứ, vợ cả vẫn quá hiền lành, phải kiện loại nam nhân cặn bã dám vứt bỏ vợ lên quan phủ, để hắn không được làm quan nữa!" Mọi người vẫn chưa hạ sốt, nghị luận sôi nổi. Tiêu Ngự bất đắc dĩ cười khổ.

Từ xưa dân không đấu với quan, huống hồ quan còn lớn như vậy, tính đấu đến sứt đầu mẻ trán hay sao Cuộc sống của mình vẫn quan trọng hơn.

Tiêu Ngự đỡ Phương thị lên xe ngựa, Phương thị như đã tốn hết sức lực, lúc này ngơ ngác nhìn Tiêu Ngự, nói, "Con trai, bây giờ mẫu thân đã không còn là người Phượng gia, bọn họ cũng không thể trắng trợn hại ta nữa, con không cần phải tiếp tục lo lắng cho ta rồi. Sau này, con muốn làm gì thì cứ làm đi, cứ thoải mái mà làm." Phương thị không quan tâm tình cảnh mình ra sao, nàng chỉ không muốn trở thành gánh nặng của con trai.

"Được rồi, mẫu thân." Tiêu Ngự cười an ủi, lòng thầm tính toán thu xếp chuyện về sau cho Phương thị.

Lúc ở thành Hoài Thiên, Tiêu Ngự cũng có nghe về Phương gia, chuyện làm ăn của Phương gia ngày càng phát đạt, từ lâu đã vươn ra khỏi thành Hoài Thiên rồi. Năm xưa trách Phương thị nhu nhược không biết đấu tranh, nên đã xem như không có nữ nhi này, những năm gần đây cũng mặc kệ không hỏi han gì. Bây giờ không biết có đáng tin để dựa vào không

Còn một quả bom hẹn giờ Phượng Vân Ninh nữa, nếu nàng biết chuyện hôm nay, sợ là nàng sẽ càng không tha cho Phương thị. Phương thị và Chiếu Kỳ ắt không muốn thấy Phượng phủ gặp tai họa, nhưng nữ nhân ích kỷ Phượng Vân Ninh chỉ biết lo cho mình, phải vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn mới là thủ đoạn của nàng.

Phương thị mù mờ hỏi, "Ngọc Nhi, tuy lần này thành công, nhưng mẫu thân vẫn thấy trống rỗng. Bây giờ chúng ta phải đi đâu" Kinh thành rộng lớn nhưng nào có chỗ cho mẹ con họ dung thân.

Tiêu Ngự cười nói, "Mẫu thân đừng lo, giờ chúng ta đi tìm Tạ thế tử, Tạ thế tử đã hẹn với ta rồi."

Phương thị đờ người, tái mặt.

"Con… Con của ta…" Phương thị đột nhiên lấy khăn tay lau nước mắt.

Tiêu Ngự không hiểu gì cả, vừa rồi Phương thị còn dữ dội lắm mà, không lẽ giờ mới biết sợ

Hắn vỗ vai Phương thị động viên, "Mẫu thân đừng sợ, ta và Tạ thế tử đã trải qua nhiều chuyện ở thành Hoài Thiên, Tạ thế tử thật lòng muốn kết giao với ta. Tạ thế tử là người rất có năng lực và mưu lược. Bây giờ chúng ta không có chỗ nương thân, đã có Tạ thế tử mà, y sẽ bảo vệ chúng ta."

Nghe Tiêu Ngự an ủi như vậy, Phương thị lại càng chua xót, nghẹo ngào khóc nấc.

Nàng cũng có tuổi rồi, sao lại không thấy Tạ thế tử rõ ràng có tình ý với Ngọc Nhi Hiện tại còn muốn dâng mình vào miệng cọp, nếu bọn họ chạy trốn thì kinh thành chính là địa bàn của Tạ thế tử, họ thế đơn lực bạc, có thể trốn ở đâu chứ, Ngọc Nhi làm sao thoát khỏi tay nam nhân kia được

Chủ tớ ba người ngồi trong xe ngựa lắc lư đến cổng Vương phủ.

Nhị Cửu đã sớm chạy về Vương phủ báo với Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự vừa xuống xe đã thấy cái thân ngọc ngà của Tạ Cảnh Tu đứng đón ngoài cổng.

Nhìn khí thế này, có mười Phượng phủ thúc ngựa cũng không đuổi kịp phủ Nguyên Vương, dù năm xưa Phượng phủ đã bỏ một số tiền rất lớn mua khu nhà bề thế ở kinh thành. Không hổ là Vương gia khác họ được sắc phong từ thời lập quốc, hai bức tượng sư tử đá trước cổng nhuốm đầy màu tang thương trải bao năm tháng, chắc cũng là đồ cổ trăm năm nhỉ Vậy mà dám trưng bày lồ lộ trước cổng.

Tiêu Ngự bước đến, cười với Tạ Cảnh Tu, "Không dám phiền Thế tử cho người tiếp đón, ta đã đến tìm Thế tử đây."

Tâm tình Tạ Cảnh Tu hiển nhiên rất vui sướng, tao nhã bước xuống bậc thang, tay trái cách lớp vải y phục cầm tay Tiêu Ngự, tự nhiên dẫn hắn vào cổng phủ Nguyên Vương.

Phương thị và Bách Linh bị đám tiểu nha hoàn Vương phủ vây quanh, tay siết chặt khăn, mắt nhìn chằm chằm cái tay không biết quy củ của Tạ thế tử, trong lòng xoắn xuýt vô cùng.

Tạ Cảnh Tu dắt Tiêu Ngự đi thẳng vào Vương phủ, cột xà dọc đường được chạm trổ tinh xảo cầu kỳ, cả trăm dãy hành lang cong cong uốn lượn làm hắn trợn mắt há mồm.

Nơi đây quả thật như một viện bảo tàng, người bình thường có thể sống trong này được sao

Tạ Cảnh Tu thấy Tiêu Ngự ngoan ngoãn để y nắm tay cả đường, khóe miệng hiện nụ cười nhàn nhạt, đám người hầu Vương phủ thấy mà tưởng bị hoa mắt, cảnh giới khiếp sợ không thua gì Tiêu Ngự.

Thế tử cười, Thế tử thế mà cười kìa! Đại công tử từ nhỏ đến lớn chưa ai thấy y khóc hay cười, bây giờ lại cười kìa!

Phương thị không dám khóc sướt mướt nữa, vừa quan sát bốn phía vừa thì thầm với Bách Linh, "Sao vẻ mặt của người hầu Vương phủ quái dị quá vậy, còn lén nhìn Tạ thế tử" Và Ngọc Nhi của nàng nữa.

Bách Linh vô tư trả lời, "Phu nhân yên tâm, chờ sau này tiểu thư gả cho Thế tử gia, nhất định sẽ dạy cho họ biết nghe lời, không tiểu quỷ nào trốn được đâu."

Phương thị lại muốn khóc.

Tiêu Ngự theo Tạ Cảnh Tu đến một tiểu viện rất tao nhã đẹp đẽ, trước cửa viện treo tấm biển lớn, bên trên viết ba chữ rồng bay phượng múa "Phỉ Ngọc hiên" rất khí thế, đứng gần vẫn còn ngửi thấy mùi mực.

"Bổn Thế tử mới viết đó." Tạ Cảnh Tu mở miệng, giọng điệu thản nhiên làm người ta nghe không ra y muốn tranh công, "Phượng đại phu có vui không"

Tại sao hắn phải vui…

Không chờ Tiêu Ngự trả lời, Tạ thế tử đã đẩy cánh cửa sơn xanh, luồng hương thanh mát lập tức ùa vào mặt, đập vào mắt là mấy cây hoa mơ tươi tốt, đứng ngay ngắn hai bên con đường lát đá xanh, uốn lượn quanh co dẫn đến phòng lớn, bên góc sân còn có chiếc xích đu treo trên cành cây.

"…" Phong cách trang trí ngập tràn hương vị thiếu nữ này, nhìn sao cũng thấy không giống viện tử đãi khách.

Tạ Cảnh Tu vào cửa trước, thấy Tiêu Ngự vẫn đứng bất động, liền vô cùng bá đạo kéo hắn, Tiêu Ngự loạng choạng vào theo.

"Thời gian quá ngắn, bổn Thế tử vẫn chưa bố trí xong." Tạ Cảnh Tu giải thích.

Như vầy mà gọi là "chưa bố trí tốt", vậy phải trang trí thành hình dạng gì mới gọi là tốt Khóe miệng Tiêu Ngự giật giật, dùng lực kéo Tạ Cảnh Tu đang tính vào trong, "Thế tử chờ chút đã."

Tạ Cảnh Tu mặt nặng mày nề nhìn hắn. Mặc dù Tạ thế tử xưa nay vẫn đeo cái mặt như cả thế giới đều thiếu nợ y, nhưng hiện tại Tiêu Ngự vẫn mẫn cảm nhận ra Thế tử đại nhân không vui.

"Ngươi không thích à" Tạ thế tử nói, "Đây là bổn Thế tử đặc biệt chuẩn bị cho ngươi."

Tạ thế tử tự não bổ mang gương mặt lạnh băng mà lòng tung tăng tỉ mỉ sắp xếp một viện tử phong cách thiếu nữ, lại bị hắn dội một gáo nước lạnh, Tiêu Ngự cũng thấy áy náy.

Hắn quay lại nhìn phía sau, đám người hầu Vương phủ vốn theo hầu không thấy đâu, cũng không thấy Phương thị và Bách Linh, chắc là căn dặn của Tạ Cảnh Tu, muốn một mình dẫn hắn đến đây.

Rõ ràng Thế tử vẫn xem hắn là nữ tử mà theo đuổi, thật khổ não.

Tiêu Ngự nói, "Ta cứ nghĩ Thế tử đổi xưng hô gọi ta là Phượng đại phu tức là đã chấp nhận thân phận của ta rồi." Từ lúc hắn thẳng thắn với Tạ Cảnh Tu, sau đó y không gọi hắn là "Phượng đại tiểu thư" nữa, tức là tin hắn không phải nữ tử. Thật ra Tiêu Ngự rất hài lòng danh xưng Phượng đại phu.

Tạ Cảnh Tu trầm mặc một lúc, nói, "Đây là hai chuyện khác nhau."

Tiêu Ngự chỉ cái xích đu bằng mây chắc đến mùa xuân sẽ bung hoa, trừng mắt nói, "Rõ ràng là một chuyện!"

Tạ Cảnh Tu nhìn cái xích đu, "Đừng càn quấy."

Tiêu Ngự nổi nóng, rốt cuộc là ai càn quấy đây.

"Bổn Thế tử tin tưởng nhân phẩm Phượng đại phu sẽ không nói dối, nhưng không chứng kiến tận mắt thì bổn Thế tử không tin dễ vậy đâu." Tạ Cảnh tu nói.

"…Có ý gì"

"…Ý trên mặt chữ."

Tiêu Ngự đối mặt Tạ Cảnh Tu một hồi, chạy đi đóng cửa rồi vào phòng, hớt hải cởi quần áo.

"Muốn chứng kiến tận mắt thì quá dễ, đến đây, Thế tử cứ nhìn thoải mái!" Bác sĩ Tiêu nói rất phóng khoáng.

Tục ngữ nói quân tử thẳng thắn vô tư, tiểu nhân mới giấu XX, hắn không có gì để giấu diếm hết, phải nhanh chóng cho Tạ thế tử chưa trải sự đời tan nát cái tâm tư kiều diễm kia đi.

Tạ Cảnh Tu quay phắt đi chỗ khác, nghiêm túc nói, "Còn ra thể thống gì nữa, Phượng đại phu mặc xiêm y vào đi."

Tiêu Ngự ra trước mặt y, Tạ Cảnh Tu lập tức quay đi, không dám nhìn thẳng Tiêu Ngự, chỉ nghía thấy cần cổ và bờ vai trắng ngần, Tạ thế tử vô cùng chính nhân quân tử nhắm mắt lại.

Bác sĩ Tiêu lộ vai bị gió thổi lạnh phát run, vậy mà người ta một mực không muốn nhìn, "Ngươi nói muốn chứng kiến tận mắt mà, giờ cho nhìn lại không nhìn, rốt cuộc ngươi muốn thế nào." Tạ thế tử thông minh cơ trí, lúc ương bướng lên cũng thật dữ dội.

Tạ Cảnh Tu nhắm mắt nói, "Phải bái lạy thiên địa, làm lễ Chu công rồi mới nhìn quang minh chính đại."

Người ta còn muốn lạy thiên địa làm lễ Chu công nữa hả trời… Tiêu Ngự ôm vai suy ngẫm cái logic của Tạ thế tử.

Vì hắn đã thẳng thắn nói ra thân phận, Tạ thế tử cũng không nói là tin hay không tin, tức là y vẫn đang nghi ngờ… muốn xác định lai lịch của hắn. Việc kết hôn không thể qua loa, vậy mà y còn muốn sau khi thành thân động phòng rồi mới xác định… tức là đối với Tạ thế tử, hắn là nam hay nữ không quan trọng, Tạ thế tử vẫn muốn thành thân với hắn.

Quả thật không ai hiểu được logic thần kỳ của Tạ thế tử…

Tính post 4 chương hôm qua mà ngủ luôn trên máy, giờ mới nhớ, may mà chưa xóa mất.

67. Chương 67: Chuyện Nhà Vương Phủ

Editor: Vện

Tiêu Ngự run rẩy mặc lại y phục, bất đắc dĩ nói, "Thế tử, ta thật sự không thể ở lại nơi này. Hiện tại, đối với người ngoài ta vẫn là Phượng đại tiểu thư, ta biết dùng thân phận nào tạm trú ở hậu viện Vương phủ."

Tạ Cảnh Tu vẫn nhắm mắt, nghiêng mặt về hướng Tiêu Ngự, ánh nắng bàng bạc nhảy nhót dưới hàng mi dày.

“Ta có thể nói ngươi là đại phu chuyên trách của Vương phủ, đảm nhiệm chăm sóc sức khỏe Nguyên lão Vương gia.” Tạ Cảnh Tu nói, “Nhân cơ hội đổi luôn đại phu trong phủ.”

Nhân cơ hội đổi đại phu Tức là Tạ Cảnh Tu không hài lòng đại phu trong phủ Nguyên Vương

Tiêu Ngự nói, “Không dối gạt Thế tử, ta là đại phu ngoại khoa, sở trường của ta là chữa ngoại thương. Trong phương diện điều dưỡng thân thể, ta không thành thạo bằng đại phu chuyên về thảo dược. Cho nên ta ở lại Vương phủ sẽ rất khó xử.”

Tạ Cảnh Tu cau đôi mày sắc bén, Tiêu Ngự gần như khẩn cầu, “Thế tử…”

Cuối cùng Tạ Cảnh Tu cũng chịu mở mắt, quan sát hắn một hồi, bất đắc dĩ thở dài, “Thật hết cách với ngươi mà.”

…Con gấu con này.

Rốt cuộc Tạ Cảnh Tu vẫn chiều theo ý Tiêu Ngự, thuê cho hắn một viện tử bên ngoài, sắp xếp ngăn nắp ngay trong hôm đó cho Tiêu Ngự vào ở.

Tiêu Ngự theo Tạ Cảnh Tu đến viện tử mới, Tạ Cảnh Tu quay lại nhìn xung quanh, “Phượng đại phu xin dừng bước. Nơi này trị an rất tốt, mọi người đều là người đọc sách, lễ nghĩa hiểu chuyện, ngươi và Phương phu nhân cứ an tâm ở lại. Mọi chuyện đã có ta, ngươi không cần phải lo lắng bất cứ thứ gì.”

Tiêu Ngự không khách sáo, cười nói, “Vậy thì xin đa tạ Thế tử. Nếu không có Thế tử, ta thật tình không biết phải làm sao.” Lúc nên khen ngợi thì cứ hết lòng khen ngợi.

Quả nhiên, tâm tình Tạ Cảnh Tu vô cùng sung sướng, gật đầu với hắn, “Vậy ngươi mau vào nhà đi.”

“Thế tử vẫn nên lên xe trước đi.” Tiêu Ngự nói. Nào có đạo lý khách còn đứng ngay cửa mà chủ nhà đã đi vào.

Thế tử, “Ngươi vào trước đi, ta đứng đây nhìn.”

“…” Thôi dẹp đi, cứ vào nhà cho rồi, cứ tiếp tục dây dưa với Thế tử chắc sẽ thành phim thần tượng ngôn tình mất.

Tiêu Ngự vung vẩy tay, quay vào đóng cửa.

Tạ Cảnh Tu, “…” Vẫn đứng chôn chân ngoài cửa một hồi mới về xe ngựa, nô bộc cung kính vén màn xe giúp y.

“Về Vương phủ.”

—o0o—

Trong phủ Nguyên Vương, giữa chốn xa hoa cổ kính, tọa lạc một tòa tiểu viện mộc mạc giản đơn, vậy mà từng nhánh cây cọng cỏ nơi đây không hề có vẻ không hài hòa.

Cửa viện hé mở, nhìn qua cổng tò vò, có thể thấy một cây cổ thụ và chiếc khung cửi quấn đầy tơ.

Một phụ nhân tóc bạc phân nửa đẩy cửa vào, đi thẳng vào phòng có lò sưởi. Bên cửa sổ phòng đặt một cái tháp, một nữ tử giản dị đang dựa cửa sổ dệt lụa.

“Vương phi, Thế tử đã từ thành Hoài Thiên trở về.” Phụ nhân đến cạnh nữ tử, cúi đầu nhẹ nhàng thưa.

Nữ tử chỉ khẽ gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chú tấm lụa mẫu đơn đỏ thẫm dệt được một nửa, cứ như không nghe thấy phụ nhân kia nói gì.

“Vương phi, còn một chuyện…” Phụ nhân dường như không có ý tốt, thấy nữ tử không tiếp thu lời của mình, hoàn toàn không để ý, cũng không quan tâm nàng có muốn nói hay không.

Phụ nhân không còn cách nào, đành nói tiếp, “Thế tử dẫn một cô nương cùng về, nghe nói chính là người đã giật dây mẫu thân ly hôn với phụ thân.”

Chuyện Tiêu Ngự dẫn Phương thị đến trước Phượng phủ ép Phượng Vân Phi viết giấy thả vợ cũng không phải bí mật, mới hơn nửa ngày đã truyền gần hết kinh thành.

Nữ tử ngừng tay, ngẩng đầu lên, dung nhan tuyệt mỹ khiến người ta chỉ nhìn một lần đã không thể nào quên. Tóc đen tuyền mềm mại như mây, búi tóc quấn gọn sau đầu, vài sợi rũ xuống gò má, càng làm nổi bật làn da mịn màng trắng như tuyết. Mày liễu mắt hạnh, sóng mắt lưu chuyển, ôn hòa như gió xuân tháng ba Giang Nam.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện nữ tử tuyệt mỹ này cũng không còn trẻ, khóe mắt đã có dấu vết năm tháng để lại.

Phụ nhân cung kính khom người.

"Xảy ra chuyện gì" Nữ tử lên tiếng hỏi, âm thanh cũng mang âm điệu nhẹ nhàng của người phương Nam, khác hẳn ngữ điệu phóng khoáng chốn kinh thành.

"Thời gian gấp gáp nên nô tỳ chỉ hỏi thăm được đại khái. Thế tử vừa về phủ đã lập tức sai người hầu dọn dẹp Vân Không cư, chính là viện tử mà Thế tử đã ở lúc bé. Từ sau khi Thế tử hiểu chuyện, đã không còn ai dám đến gần Vân Không cư, không ngờ lại muốn cho người quét dọn để Phượng đại tiểu thư kia vào ở. Mà Phượng đại tiểu thư chính là người đã theo Thế tử và Nguyên lão Vương gia từ thành Hoài Thiên lên kinh thành. Bây giờ bên ngoài đồn đại như sóng, đều nói nàng dẫn mẫu thân đánh đến cổng Phượng phủ, ép Phượng lão gia viết giấy thả vợ, thậm chí còn lôi kéo đám đông đến xem, phanh phui chuyện năm xưa Phượng lão gia giáng thê cưới thiếp."

Tuy về tình hay về lý thì Phượng Vân Phi đều không đúng, mọi người đồng tình với Phương thị nhưng không tán thành cách làm của Phượng Chiếu Ngọc. Dám ngỗ nghịch phụ thân, nhìn thế nào cũng thấy rõ là đại bất hiếu, huống chi có thế gia nào mà không có vài chuyện cần chôn giấu, đâu ai thích chuyện xấu trong nhà bị phơi bày trước mặt thiên hạ. Dĩ nhiên lời kể của phụ nhân đều theo mang thành kiến.

"Vậy mà Thế tử cực kỳ quan tâm vị tiểu thư này, lão Vương gia cũng rất hài lòng nàng." Phụ nhân cau mày nói.

Nữ tử trầm mặc, hồi lâu sau mới nói, "Nữ tử như vậy không được bước vào phủ Nguyên Vương, về sau sẽ náo loạn."

Phụ nhân hoàn thành nhiệm vụ truyền lời, Vương phi cũng đã tỏ rõ thái độ, nàng cung kính thưa, thấy Vương phi lại bắt đầu dệt lụa, phụ nhân cáo lui, chậm rãi lùi ra khỏi phòng.

Thái độ của Vương phi cũng không ngoài ý muốn.

Nguyên Vương phi năm đó là tài nữ danh chấn Giang Nam. Nhà mẹ của Vương phi là thư hương thế gia bao đời, từ ngày lập quốc đã dạy ra mấy vị đại nho sĩ, còn có ba người làm đế sư khiến thiên hạ ngưỡng mộ. Mỗi một bài thơ của nàng đều bị đám nữ tỳ đua nhau sao chép, rồi không biết làm sao mà bị truyền ra ngoài, các đệ nhất tài tử cũng bái phục tài năng của nàng. Bởi vậy lòng tự tôn của nàng cao hơn trời, cũng vô cùng kiêu ngạo.

Đối với Vương phi, tòa Nguyên Vương phủ này chỉ là chốn lao tù đẹp đẽ mà thôi. Nàng đã dứt tình đoạn nghĩa với Nguyên Vương gia từ lâu, càng không để tâm vị trí Vương phi, chỉ chán nản sống qua ngày trong tiểu viện này. Lòng nàng đã nguội lạnh, cũng không quan tâm chuyện của Vương phủ, kể cả con trai ruột còn không lọt nổi vào mắt xanh của nàng.

Xe ngựa của Tạ Cảnh Tu vào Vương phủ, vừa mới bước xuống đã chạm mặt một nam tử, thấy y liền tươi cười đón tiếp.

"Cảnh Lâm bái kiến Đại ca. Hôm nay Đại ca và tổ phụ hồi phủ sao không phái người thông báo, để tiểu đệ bày tiệc tẩy trần cho Đại ca và tổ phụ."

Tạ Cảnh Lâm là thứ tử của Nguyên Vương, do trắc phi sinh, chỉ thua Tạ Cảnh Tu có một tháng.

Tạ Cảnh Tu đứng bất động kéo áo choàng, "Không cần phiền phức như vậy. Ngươi lo làm chuyện của mình đi."

Nói xong liền cất bước đi, hai tên nô bộc vội vàng đuổi theo.

Tạ Cảnh Lâm chắp tay sau lưng y, "Tiểu đệ cung tiễn Đại ca." Mắt nhìn chòng ngọc bóng lưng Tạ Cảnh Tu, mãi đến khi đi khuất.

"Nhị thiếu gia, sau khi Thế tử trở về vẫn chưa thỉnh an Vương gia, còn nữa, nghe nói Thế tử dẫn một tiểu thư về cùng, còn an bài cho nàng ở lại Vân Không cư, nhưng cuối cùng tiểu thư kia đã đi rồi." Tên nô bộc đứng sau Tạ Cảnh Lâm nói nhỏ.

Tạ Cảnh Lâm cười khẩy, "Vân Không cư Đại ca cho người ta ở "khuê phòng" của y sao"

Từ lúc Tạ Cảnh Tu sinh ra đã mời cao tăng đoán mệnh, nói số mạng của y là loạn thần tặc tử.

Chuyện này được xem là bí mật đen tối của phủ Nguyên Vương, hoàng thất từ lâu đã kiêng kỵ danh vọng phủ Nguyên Vương, chỉ vì vướng phải lời tổ tiên nên không dám đụng vào, nếu để mọi người biết Thế tử Vương phủ có mệnh loạn thần tặc tử thì Hoàng đế còn ngồi yên được sao.

Chữ Tịnh Kiên Vương này đã mang về bao nhiều vinh quang cho phủ Nguyên Vương, cũng chuốc lấy bấy nhiêu gánh nặng. Nguyên Vương đắn đo một hồi, cuối cùng làm theo ý một môn khách trong phủ, mời cao tăng chùa Pháp Hoa đến thay đổi số mạng, nói là trước lúc hai tuổi phải xem Thế tử như con gái mà nuôi, vậy mới có thể giảm bớt tàn độc trong số mạng.

Vân Không cư chính là chỗ ở của Thế tử lúc trước, từ lúc biết chuyện, Tạ Cảnh Tu liền sai người niêm phong tòa nhà này, không cho bất kỳ ai mở ra.

Tên nô bộc theo Tạ Cảnh Lâm đến tiền viện, gật đầu nói, "Đúng vậy, Thế tử đích thân sai người dọn dẹp. Chỉ là ta đã hỏi thăm được lai lịch vị tiểu thư kia, tiếng tăm chẳng mấy tốt đẹp…"

—o0o—

Tiêu Ngự vẫn không biết hắn mới đến kinh thành có một ngày mà đã nổi tiếng khắp nơi, đủ các phiên bản được dân chúng lan truyền rộng rãi.

Đương nhiên, hơn phân nửa là chẳng có gì tốt đẹp.

Tòa nhà mới này vô cùng sạch sẽ, ba người chỉ quét dọn nửa ngày là xong. Ở đây không có người ngoài, Tiêu Ngự liền mặc y phục nam, biến thành thiếu niên đẹp trai lai láng làm Phương thị nhìn mà mừng rơn.

Thấy sắc trời không còn sớm, Bách Linh vào bếp nấu cơm tối, cũng may Tạ Cảnh Tu đã cho người chuẩn bị sẵn gạo và rau quả. Tiêu Ngự kéo Phương thị vào phòng, kể với nàng dự định sau này.

"Mẫu thân, bây giờ đã ly hôn rồi, ngươi tạm thời đừng về nhà tổ, sẽ an toàn hơn. Để ta nghe ngóng tình hình nhà tổ thế nào, trước hết phải lấy được danh sách của hồi môn cái đã rồi tìm Phượng Vân Phi đòi lại, ít nhiều gì cũng phải lấy bằng được. Chờ về được nhà tổ còn có thể dựa vào của hồi môn sinh sống, không cần phải nhìn sắc mặt cữu cữu và cữu mẫu."

Phương thị vò khăn, ấp úng, "Thật sự phải đòi lại của hồi môn sao Địa vị Phượng Vân Phi bây giờ cũng không so được như trước…"

"Mẫu thân yên tâm đi, chúng ta làm đúng luật mà, Phượng Vân Phi không dám quỵt đâu. Coi như hắn có thể diện với Hoàng đế đến mấy, Hoàng đế cũng đâu thể phán việc hắn chiếm đoạt tài sản khi đã ly hôn là đúng được. Đây là mặt mũi của hoàng thất, luật pháp do họ đặt ra mà."

Phương thị vội che miệng Tiêu Ngự, "Thằng nhỏ này, việc hoàng gia con cũng dám tùy tiện nói, bỏ qua đi. Cái gì mẫu thân cũng nghe theo con là được rồi."

Tiêu Ngự cười, không nói nữa.

"Khi đó con cũng về nhà tổ ở với mẫu thân đi, dù gì Phượng Vân Phi cũng đâu cho con ở lại Phượng phủ." Phương thị dịu dàng xoa đầu Tiêu Ngự, cười nói, "Chờ con lớn, mẫu thân còn phải xem con cưới vợ sinh con, thành gia lập nghiệp, lúc đó mẫu thân có thể theo con rồi."

Tiêu Ngự cắn môi, không nỡ nói với Phương thị rằng sau khi sắp xếp xong cho mọi người, hắn định sẽ triệt để thoát khỏi thân phận này.

Thôi quên đi, tới đâu tính tới đó, cứ hành động từng bước một.

Chỉ là… câu Phương thị nói chờ hắn lớn nhắc nhở Tiêu Ngự, thân thể này mới có mười mấy tuổi, vẫn còn là tiểu thiếu niên.

Tạ thế tử còn dám vô cùng ngây thơ bày tỏ tâm tình với một mỹ thiếu niên, còn muốn làm lễ Chu công… Đúng là đùa giỡn lưu manh.

Tiêu Ngự chống má nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, nặng nề thở dài.

68. Chương 68: Bị Người Mưu Hại

Editor: Vện

Xoảng một tiếng, hộp phấn trang điểm vỡ tan tành.

Phượng Vân Ninh cắn môi, mặt trắng bệch nhìn phụ nhân truyền tin, bàn tay đặt trên tay vịn bọc gấm khẽ run.

Phụ nhân câm như hến, quỳ sụp xuống, lòng thầm kêu khổ. Nàng chỉ đến báo tin đồn bên ngoài cho Quốc công phu nhân biết thôi mà, tại sao phải hứng chịu cơn giận của Quốc công phu nhân chứ.

"Cái gì mà vợ cả của Phượng Vân Phi đến đòi ly hôn với hắn Ngươi kể lại tường tận cho ta!" Phượng Vân Ninh nghiến răng, căm hận nói.

Phương thị cũng đến kinh thành Không phải nữ nhân vô dụng kia chỉ như con chó bị giam trong từ đường Phượng gia kéo chút hơi tàn sao Từ khi nào Phương thị dám nhảy ra khiêu chiến với bọn họ vậy!

Phượng Vân Ninh chưa bao giờ để Phương thị vào mắt, từ lúc còn ở thành Hoài Thiên, nàng đã xem thường nữ nhân hiền hậu nhà thương nhân này.

Nữ nhân kia hèn yếu đến nực cười, từ trước đến nay luôn xem mình hiền lương thục đức, có giết nàng nàng cũng chỉ trách số mình không tốt, làm quỷ cũng không thoát khỏi cái kiếp vô dụng.

Vậy nên Phượng Vân Ninh mới thoải mái phát tiết lửa giận lên đầu Phương thị, trả thù nàng, toàn bộ uất hận lúc bị Lộ Yên Nhiên dồn ép cũng rơi cả lên Phương thị. Ai bảo Phương thị dám to gan lừa dối nàng! Sinh hai đứa con trai thì sao hả, chỉ một câu của nàng đã giáng nữ nhân kia thành tiện thiếp, tống vào từ đường cô quạnh, Phượng Vân Phi có dám nói tiếng nào không!

Bây giờ, nữ nhân ngu xuẩn vô dụng yếu đuối kia lại dám trở mình dưới bàn tay nàng.

Phượng Vân Ninh trầm mặt, nghe phụ nhân kia sợ nơm nớp kể chuyện.

Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc theo đoàn xe của phủ Nguyên Vương hồi kinh.

Phương thị bất chấp mắng chửi Phượng Vân Phi bỏ vợ tái giá trước mặt bao người.

Phương thị ép Phượng Vân Phi ký giấy ly hôn…

Phượng Vân Ninh nghe không sót một chữ, tay không cách nào ngừng run.

Nàng không chỉ hận, mà còn sợ hãi. Nàng rất sợ nghe được Phương thị công bố chuyện năm xưa trước thiên hạ…

Tuy nói địa vị hiện tại của nàng rất vững chắc, mấy năm nay nàng hao công tốn sức lấy lòng Quý phi nương nương, bây giờ nàng còn có thể diện hơn đám nam nhân phủ Quốc công nữa. Nếu Phương thị thật sự vạch trần chuyện năm xưa thì nàng vẫn có biện pháp che lấp ổn thỏa. An Tại Thanh còn phải dựa vào nàng lấy lòng Quý phi nương nương, bằng không người chẳng có tài cán gì như hắn làm sao chiếm được chú ý của Lý đại nhân.

Đừng nói nàng chỉ đổi một đứa con gái, nàng có phạm lỗi lớn hơn, chỉ cần không ảnh hưởng đến tiền đồ của phủ Quốc công thì An Tại Thanh chẳng thèm nhúc nhích một ngón tay đâu.

Nhưng chung quy vẫn nên để chuyện năm xưa phủ bụi vĩnh viễn mới tốt.

Phụ nhân quỳ trên đất kể xong, Phượng Vân Ninh im lặng thật lâu, phụ nhân kia sợ toát mồ hôi lạnh, quỳ đến lúc lảo đảo, Phượng Vân Ninh mới mở miệng, "Được rồi, lui xuống đi. Tiếp tục thăm dò tình hình bên ngoài, bất kể là chuyện gì cũng phải báo cáo với ta."

Phụ nhân thưa một tiếng, lồm cồm bò dậy, hành lễ, cười nịnh nọt Phượng Vân Ninh. Phượng Vân Ninh mất kiên nhẫn phất tay, "Mau cút đi."

Bấy giờ phụ nhân mới chịu lui ra.

Nhũ mẫu Khâu thị của Phượng Vân Ninh nhẹ giọng nói, "Phu nhân đừng quá lo lắng, Phương thị kia không dám nói chuyện năm xưa đâu. Nàng không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ đến hai con trai chứ. Nếu Phượng đại nhân lật thuyền thì con trai bọn họ có kết cục tốt được sao. Năm đó, Phương thị bị Phương gia bắt ly hôn, nhưng nàng lưu luyến Phượng đại nhân nên mới bị Phương gia lạnh nhạt. Bây giờ Phương thị đã tỉnh mộng, nên mới ly hôn để quay về Phương gia thôi."

Phượng Vân Ninh mệt mỏi phất tay, "Nhũ mẫu, ta không sợ chuyện này. Ta chỉ hối hận, nếu ngày xưa diệt trừ Phương thị và đứa trẻ kia sẽ không có chuyện phiền lòng hôm nay."

Khâu đại nương lại nghĩ, nếu ngay từ đầu Phượng Vân Ninh đừng làm khó dễ Phương thị, để nàng yên ổn làm Phượng đại nhu nhân thì tất cả đều ngồi cùng thuyền, mắc gì dẫn đến rắc rối hôm nay.

Nhưng lời này nàng đương nhiên không dám nói trước mặt Phượng Vân Ninh, chỉ có thể an ủi, "Không ai có thể lường trước mọi chuyện. Đâu ai ngờ một người yếu đuối như Phương thị lại có ngày thẳng lưng phản kháng như vậy."

Phượng Vân Ninh trầm ngâm một lát, "Mặc kệ nàng ta nghĩ gì, không thể để nàng sống sót nữa."

Khâu đại nương cả kinh, thấp giọng nhắc nhở, "Phu nhân tính làm gì Hiện tại nàng đang ở kinh thành, không thể so với thành Hoài Thiên, đâu thể hạ sát mà không ai hay biết. Trong phủ có biết bao nhiêu con mắt đang nhìn phu nhân, phu nhân tuyệt đối đừng hấp tấp, để người khác bắt được nhược điểm mà uy hiếp."

Tình cảm của An Tại Thanh với chính thất phu nhân Phượng Vân Ninh đã không còn như ngày xưa nữa, bây giờ An Tại Thanh vô cùng sủng ái Lộ Yên Nhiên, nếu nàng không có Quý phi nương nương chống lưng, chỉ sợ nam nhân vô tình kia đã sớm sủng thiếp diệt thê rồi.

Phượng Vân Ninh buồn bực, "Không cần nhũ mẫu nhắc nhở, ta tự biết."

Khâu đại nương không nói nữa, Phượng Vân Ninh bấu móng tay đến đỏ bừng, đột nhiên cười, "Lúc này Lộ thị lại có lợi cho ta."

Khâu đại nương không hiểu, "Phu nhân nghĩ đến cái gì"

"Lô thị có sắp xếp nội gián vào viện tử của ta, ta đang lo không biết phải đuổi thế nào đây." Phượng Vân Ninh dựa lưng ra sau, cười lạnh hỏi, "Lục Cầm đang ở đâu"

Lục Cầm là nha hoàn trong của hồi môn của Phượng Vân Ninh, dù không được trọng dụng nhưng đã đi theo Phượng Vân Ninh từ nhỏ, sau khi nàng thành thân vẫn theo làm việc trong hậu viện, không ngờ lại bị Lộ Yên Nhiên mua chuộc.

Khâu đại nương nói, "Phu nhân chớ kinh động đến nàng, nàng đang thêu thùa trong phòng, còn cho người canh gác không cho đến gần phòng phu nhân."

Phượng Vân Ninh cười nói, "Lộ Yên Nhiên dám uy hiếp nàng, bắt nam nhân của nàng trong thôn trang khiến nàng phản bội ta, cũng không để ý tình cảm chủ tớ nhiều năm của chúng ta, đúng là một đôi phu thê tình thâm."

Khâu đại nương hỏi, "Vậy phu nhân muốn"

"Nghe nói nàng đang mang thai, nếu muốn tính mạng một lớn một nhỏ kia an toàn thì nam nhân của nàng cũng nên làm gì đó báo đáp ta chứ."

"Nam nhân của nàng chỉ làm việc tay chân trong thôn trang, sao có thể làm được việc lớn" Khâu đại nương lắc đầu.

Muốn thần không biết quỷ không hay mà giết một người ở kinh thành là không thể, họa may phải sai thị vệ được đặc huấn nghiêm ngặt, hoặc thuê sát thủ liều mạng mới được. Nhưng bất luận dùng cách nào cũng có khả năng kinh động các chủ nhân khác trong phủ Quốc công, rõ là tự chuốc lấy họa.

Phượng Vân Ninh cười lạnh, "Ai dám nhờ hắn ra tay, chỉ cần khiến Phương thị và nghiệt chủng của nàng bị bắt vào đại lao thì ta có trăm ngàn cách tặng cho nàng cái chết nhẹ nhàng yên ắng…"

Lục Cầm và nam nhân của nàng đều là người của Lộ thị, coi như có xảy ra chuyện gì cũng là do Lộ thị hãm hại nàng…

—o0o—

Trăng đã lên cao, một chiếc xe ngựa đang phóng như bay giữa đường chính.

Trong kinh thành, đêm khuya là giờ giới nghiêm, nhưng chiếc xe ngựa có gắn ký hiệu của Lý gia nên đội tuần tra mắt nhắm mắt mở cho qua.

Màn xe xốc lên, một thiếu niên tuấn tú hứng gió lạnh thúc giục phu xe, "Đại thúc, sắp về tới nhà chưa"

"Đại thiếu gia mau thả màn xuống đi, cẩn thận bị cóng." Phu xe vội nói, "Qua hai con phố nữa là về đến Phượng phủ rồi, e là các chủ nhân đều đã ngủ, Đại thiếu gia không thể thỉnh an lão gia và phu nhân."

Thiếu niên trong xe ngựa chính là Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ nói, "Không sao, mai thỉnh an cũng vậy thôi. Nhưng không biết Đại tỷ ngủ chưa, ta phải đến gặp nàng."

Phu xe cười nói, "Đại thiếu gia thật sự rất quan tâm Đại tiểu thư."

Phượng Chiếu Kỳ rụt cổ, thả màn xuống, "Ta chỉ có mình nàng là tỷ tỷ, lại còn làm việc không theo quy tắc như vậy, đương nhiên phải lo rồi."

Vì nửa đêm đường vắng nên phu xe phóng ngựa chạy rất nhanh, đột nhiên có một bóng người nghiêng ngả chạy ra từ hẻm nhỏ, nằm vật xuống trước xe.

Phu xe hoảng hốt kéo cương, ngựa hí dài một tiếng, nhổm người thắng gấp, dừng ngay trước thân người, không thương tổn hắn.

Phu xe sợ hãi, giận dữ quát, "Đồ khốn, ngươi muốn chết à! Giờ giới nghiêm còn dám chạy loạn, có chết cũng đáng!"

"Có chuyện gì" Phượng Chiếu Kỳ chui ra nhìn.

Nương theo ánh trăng sáng tỏ, có thể thấy loáng thoáng người nằm dưới đất là một nam nhân trẻ, vóc dáng gầy đét nhưng xốc vác, y phục đơn bạc nghèo nàn, trên giày còn dính bùn đất. Người kia dường như không nghe phu xe mắng, chỉ gắng sức bò dậy, xiêu vẹo đi về phía trước, mặt mày đau thương mù mịt, lúc nhíu mày còn hiện vẻ tàn nhẫn, không biết rốt cuộc là ai.

Phu xe còn hùng hổ, Phượng Chiếu Kỳ nói, "Bỏ đi đại thúc, đừng để ý hắn, đội tuần tra mà thấy sẽ hỏi đấy. Chúng ta cứ đi tiếp đi."

Phu xe thưa một tiếng, giờ mới chịu ngừng mắng, vung roi quất ngựa chạy về Phượng phủ.

Nam nhân gầy gò kia loạng choạng qua một con phố khác, đi được khoảng trăm bước rồi dừng trước một tiểu viện vây giữa bức tường đá xanh.

Hắn ngẩng đầu nhìn tiểu viện kia một lát, vẻ mặt bi thảm, môi run run, như đang thốt ra câu "Xin lỗi".

Hắn móc trong tay áo ra một tờ giấy được quý nhân đưa cho, dùng máu gà viết mấy chữ "Thư cáo trạng", đầu tiên dán lên cánh cửa tiểu viện, phần còn lại ném tung lên trời, đống giấy trắng chữ đỏ bằng máu nhìn mà kinh người lất phất bay giữa không trung, phân tán theo gió rét, rơi vung vãi trước cửa tiểu viện.

Nam nhân kia làm xong hết, liền dựa vào cửa viện, trượt xuống, chầm chậm móc một con dao găm giấu trong ngực ra, hai tay run rẩy như chiếc lá trong gió lạnh, nhắm mũi dao ngay ngực mình.

Hắn nhắm mắt, đôi môi khô khốc run bần bật, nhả ra từng chữ không liền mạch.

"Lục… Cầm, ngươi… phải cố gắng… đứa trẻ… cũng phải… khỏe mạnh… ta… ta…"

Toàn thân nam nhân phát run, không biết vì hận hay vì sợ, hai mắt nhắm chặt trào lệ, tàn nhẫn ấn mũi dao vào ngực mình.

"Khục… khụ…" Tiếng sặc máu của nam nhân giữa đêm khuya nghe vô cùng kinh dị.

Hắn mở mắt, nhìn lưỡi dao cắm vào ***g ngực, máu tươi đã thấm đỏ xiêm y. Nam nhân khóc ròng, tay dùng sức rút dao ra, vứt một bên.

Dòng máu nóng ấm từ từ tuôn ra khỏi cơ thể lạnh giá vì gió rét, từng giọt từng giọt đều mang theo hy vọng sống sót…

—o0o—

Qua một canh giờ, vùng trời phía Đông ửng hồng tia sáng, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Bách Linh và Phương thị rón rén di chuyển, cố gắng làm việc không phát ra tiếng động. Tiêu Ngự mơ màng bị đánh thức, lấy chăn trùm đầu, cuộn người lăn sâu vào trong ổ chăn.

Hắn hoàn toàn không lý giải được đám người dậy sớm đi làm, sáng sớm ngày đông phải nằm lỳ trong ổ chăn ấm áp mới hạnh phúc chứ.

Cũng may hắn trưởng thành dưới hoàn cảnh của Phượng Chiếu Ngọc nên hắn mới không phải dậy sớm như các công tử thế gia khác…

Tiêu Ngự lại thiếp đi, chưa nằm được hai phút đã bị tiếng hét bén nhọn sợ hãi có thể truyền xa đến mười dặm đánh thức triệt để.

Hình như là tiếng của Bách Linh…

"Sao vậy Xảy ra chuyện gì" Tiêu Ngự hoảng hốt xỏ giày, khoác áo lao ra cửa.

69. Chương 69: Vu Oan Giá Họa

Editor: Vện

Tiêu Ngự vừa ra khỏi phòng đã đụng phải Bách Linh la hét chạy ngược vào.

"Tiểu thư! Công tử! Công tử! Bên ngoài có… có…" Bách Linh thở hổn hển hét lớn, mặt đầy kinh hoàng mà vẫn không quên Tiêu Ngự bắt nàng sửa xưng hô hai ngày nay.

"Có chuyện gì" Tiêu Ngự vừa hỏi vừa bước ra cửa.

Bách Linh kéo hắn lại, "Công tử đừng ra! Ngoài cửa có người chết! Hắn chảy nhiều máu lắm!"

Trước mắt Bách Linh vẫn còn thoáng hiện hình ảnh nam nhân gục trước cửa viện, dưới ánh sáng đèn ***g, sắc mặt hắn tái mét, máu trên người đã biến thành màu đen, toàn thân co ro như con tôm nằm bẹp dưới đất, quả thật rất… rất đáng sợ!

Tiêu Ngự nhíu mày, vỗ động viên Bách Linh, "Ngươi ở lại trong này đi, vào phòng với phu nhân, để ta ra ngoài xem."

Bọn họ chuyển đến đây đã mấy ngày, cơ bản không ra khỏi cửa một bước, tự nhiên có xác chết xuất hiện trước cửa, Tiêu Ngự không tin đây là trùng hợp.

Phương thị nghe tiếng chạy ra, hoảng sợ hỏi, “Ngọc Nhi, Bách Linh, có chuyện gì vậy”

“Không có gì đâu, mẫu thân đừng lo, người vào phòng đi, để ta ra ngoài xem.” Tiêu Ngự nói.

Phương thị vừa hoảng vừa nghi ngờ gật đầu, nhìn Tiêu Ngự đi ra.

Phương thị tính tình dịu dàng, tại gia tòng phu, xuất giá tòng phu, bây giờ thì tòng tử. Nhìn bóng lưng con trai, bên cạnh lại có người đáng tin, đương nhiên rất nghe lời.

Bách Linh đỡ Phương thị vào trong, nhẹ nhàng an ủi mấy câu, tuy trong lòng vẫn còn sợ nhưng vẫn lo lắng đuổi theo Tiêu Ngự ra ngoài.

Hai người còn chưa ra cửa đã thấy ánh lửa lấp lóe bên ngoài, còn cả tiếng người ầm ĩ truyền đến từ ngoài bức tường.

Cánh cửa khép hờ đột ngột bị đá văng, một đám nam nhân mặc đồng phục binh sĩ xộc vào.

Bách Linh sợ đến suýt hét thành tiếng, vội bấu tay áo Tiêu Ngự, nép vào người hắn.

Tiêu Ngự nhíu mày nhìn người đến, đám binh sĩ mặt mày như hung thần ác sát đánh giá Tiêu Ngự, dữ dằn hỏi, “Ngươi là chủ viện tử này sao!”

Tiêu Ngự đáp, “Chính là tại hạ. Viện tử này mới thuê được vài ngày, xin hỏi các vị quân gia bên ngoài xảy ra chuyện gì”

“Xảy ra chuyện gì à” Đội trưởng đội tuần tra cười trào phúng, “Ta còn muốn hỏi ngươi đã xảy ra chuyện gì. Phu canh dẫn đường kia đâu, cho hắn ra đây.”

Binh sĩ phía sau quát tháo, xô một người ra phía trước, người kia ôm cái mõ, đau khổ nói, “Các vị quân gia, ta thật sự không biết gì hết. Chỉ là lúc ta gõ mõ báo canh giờ thì thấy có người nằm trước viện tử này, ta sợ ở đây có chuyện gì nên mới báo với các vị quân gia.”

Bách Linh lên tiếng, “Chúng ta không quen người ngoài kia, không lẽ hắn nằm trước cửa nhà chúng ta thì liên quan đến chúng ta à Chúng ta không có quan hệ gì với hắn. Nếu các ngươi đã đến thì mau mang hắn đi đi.”

Đội trưởng nhếch miệng cười, đưa ra một tờ giấy, “Tiểu cô nương, có liên quan hay không không phải do ngươi quyết định. Người này dùng máu viết đơn cáo trạng, nửa đêm dù mang thương tích vẫn cố dán trước cửa viện, cái này phải cần bao nhiêu oan khuất mới làm được.”

Bách Linh gào, “Không thể nào! Chúng ta mới đến kinh thành có mấy ngày, sao có khả năng chọc người đưa đơn kiện được! Các ngươi đi hỏi thăm láng giềng đi, chúng ta còn không bước ra khỏi cửa viện, làm sao quen biết người kia!”

Tiêu Ngự đương nhiên không ngây thơ như Bách Linh, rõ ràng họ bị người hãm hại, cũng không tiếc liên lụy một mạng người.

Hắn đi ra cửa, không ai cản đường hắn, đội trưởng dẫn mấy binh sĩ đi theo.

Vừa mới ra đến cửa đã thấy đơn cáo trạng vương vãi đầy đường, trên cửa còn dán chi chít, tạo hiệu ứng rất tốt, mới nhìn đã giật mình.

Tiêu Ngự thuận tay giật một tờ xuống xem, bên trên chỉ có mấy chữ.

Phu nhân phú quý, thiên kim kiêu ngạo, làm giàu bất chính, ức hiếp kẻ yếu, lấy thế bức người, không thể cáo thượng, oan, oan, oan.

Cái gì vậy hả Nói không rõ ràng, vậy mà cũng có thể bắt tội sao

Lúc này bên ngoài đã có không ít dân chúng tụ tập, ánh đuốc của các binh sĩ soi rọi tiểu viện, soi rõ từng câu từng chữ của giấy cáo trạng cho mọi người nhìn kỹ càng.

Tiêu Ngự quay lại nhìn người nằm trước cửa, co thành một cục không nhúc nhích, cứ như đã đông cứng.

Hắn ngồi xổm xuống kiểm tra, lại bị binh sĩ ngăn cản.

Đội trưởng nói, "Vị công tử này, chết người là chuyện lớn, ngươi không được hủy thi diệt tích."

Tiêu Ngự cau mày, "Ta là đại phu."

Đội trưởng xì một tiếng, "Người đã chết rồi, một dao cắm ngay ngực, có là thần tiên cũng không cứu được. Ngươi là đại phu thì sao Ngươi có thể cải tử hoàn sinh được chắc"

Tiêu Ngự vẫn nhìn người dưới đất, chỉ nhìn bằng mắt thì không xác định được, người kia mặt trắng bệch, tay chân cứng đờ, toàn thân đầy máu, dù là ai cũng sẽ nghĩ hắn đã chết.

"Ta chỉ kiểm tra chút thôi." Tiêu Ngự nói.

Đội trưởng đẩy hắn ra, "Thôi, chớ nói lời vô dụng, ngươi nói xem, làm sao mà người ta viết huyết thư cáo trạng."

Xung quanh có ai đột nhiên lên tiếng, "Ta biết người này, đây không phải Phượng đại tiểu thư đã dẫn mẫu thân đi ép Phượng thái y ly hôn sao Chẳng trách nói mình là đại phu, đúng là nữ theo nghiệp cha mà."

"Phượng đại tiểu thư Ngươi hoa mắt hả, đây rõ ràng là nam nhân mà, Phượng đại tiểu thư ở đâu ra."

Đám đông xì xào bàn tán, lại có người nói, "Không sai, đúng là Phượng đại tiểu thư kia. Ta không nhận ra nàng nhưng ta biết tiểu cô nương kia, lúc đó nàng còn lách qua cạnh ta mà."

"Đúng rồi, chính là nàng!"

Bách Linh bị mọi người chỉ trỏ, không nhịn được rụt cổ. Nàng không hiểu rõ tình hình, chỉ là nghe những tiếng nghị luận, bằng trực giác cũng cảm thấy không ổn chút nào.

Đám người này hôm đó còn bênh vực phu nhân của nàng dữ lắm mà, lúc này lại trở mặt chỉ trỏ nàng và tiểu thư nhà nàng.

"Người kia thật đáng thương, không biết đã gặp phải chuyện gì mà phải dùng mạng để giải oan…"

"Dám dẫn mẫu thân đến ép phụ thân ly hôn, đúng là bất hiếu, quả nhiên không phải người hiền lành."

Bách Linh nóng nảy phân bua, "Chúng ta không quen biết người này! Ai mà biết tại sao hắn lại làm thế, các ngươi đừng ngậm máu phun người! Chúng ta là người tốt!"

Đội trưởng cũng không nói nhiều, vung tay, "Giải đi!"

Một binh sĩ hỏi, "Đội trưởng, ở trong còn một phụ nhân nữa, có bắt luôn không!"

Đội trưởng giơ tờ cáo trạng, "Ngu ngốc, trong này có ghi phu nhân phú quý, ngươi nói có bắt không!" Rồi đạp binh sĩ kia một cái.

"Còn vị công tử này…" Gã quay lại, ánh mắt bất chính quan sát Tiêu Ngự, "Thật là thiên kim sao"

Tiêu Ngự giang hai tay chặn cửa, không cho bọn họ vào kinh động Phương thị, "Chờ đã!"

Hắn nhìn đội trưởng, "Lẽ nào quan gia chỉ dựa vào tờ giấy mơ hồ kia mà định tội Quá vô lý!"

Đội trưởng chắp tay, cười với hắn, "Trước hết chúng ta xin cáo tội với tiểu thư. Bây giờ có cáo trạng bằng máu, lại liên lụy mạng người, lời trong đơn kiện cũng nhắm vào phu nhân và tiểu thư, dưới con mắt bao người, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Tiểu thư đừng làm khó chúng ta. Tra án định tội là chuyện của quan trên, nếu tiểu thư muốn thông báo cho quý nhân nào, tại hạ có thể truyền lời thay. Chỉ là tiểu thư không thể tránh được một chuyến lên nha phủ, đành oan uổng cho tiểu thư đi cùng chúng ta."

Binh sĩ vâng lệnh, tiến lên bắt người.

Tiêu Ngự lùi lại mấy bước, vừa định đóng cửa viện, kéo dài thời gian nghĩ cách, đã thấy hai bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn và Bách Linh.

Hai người kia chắn trước cửa, khoanh tay ngẩng đầu, khinh thường nhìn đội binh sĩ dưới bậc thang.

Có thể làm lính ở kinh thành đương nhiên phải biết cách quan sát, thân thủ hai người này cao hơn họ rất nhiều, khí thế lại càng không tầm thường, tuy y phục không có gì nổi bật nhưng hiển nhiên thân phận không đơn giản.

Đội trưởng vẫy lui thuộc hạ, tiến lên chắp tay nói, "Không biết hai vị nhân huynh công tác ở đâu Chúng ta cũng không phải làm khó tiểu thư đây, nhưng án mạng quan trọng, xin hai vị nhân huynh tránh đường. Chỉ cần để chúng ta mang người đến Thuận Thiên phủ, việc còn lại là chuyện của các lão gia."

Đội trưởng nói xong, hai người kia làm như không nghe thấy, một bước cũng không tránh.

Đội trưởng nhíu mày, đám binh sĩ cũng hai mặt nhìn nhau.

Lại nghe người xung quanh xì xầm, "…Là ngày đó theo đoàn xe phủ Nguyên Vương đến…"

"Không lẽ có phủ Nguyên Vương làm chỗ dựa, chẳng trách không biết sợ…"

Chân mày đội trưởng càng nhíu chặt hơn.

Ai biết điều cũng phải nhún nhường trước thế lực phủ Nguyên Vương, bây giờ lại có hai ngọn núi lớn chắn trước mặt, sao họ có thể hoàn thành nhiệm vụ được

Án mạng giữa ban ngày ban mặt, bọn họ là đội tuần vệ kinh thành và binh sĩ lân cận mà lại bỏ mặc không quan tâm, nếu bị truyền đi không phải họ sẽ bị xử phạt sao

Nếu hai người kia dùng danh nghĩa phủ Nguyên Vương ngăn cản thì họ có thể mượn cớ buông bỏ trách nhiệm. Nhưng hai người kia lại ăn mặc như bình dân bách tính, vậy có nên đánh hay không, làm sao mới bắt được!

Đội trưởng thầm ra quyết định, tươi cười nói, "Chẳng lẽ hai vị nhân huynh là hộ vệ của phủ Nguyên Vương Thất kính thất kính rồi." Ngưng một chốc, lại tiếp, "Nếu phủ Nguyên Vương đã tiếp nhận vụ này, chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng."

Bộ dáng đánh trống lui quân, mặc kệ chuyện này.

Trong đám đông, có hai nam nhân mặc y phục bán hàng rong thấy thế, nhìn nhau rồi cùng kéo thấp vành mũ, lặng lẽ bỏ đi.

Hai người ra đến góc đường, một trong số đó nói, "Ta về bẩm báo với chủ nhân, ngươi đi tìm Vệ thống lĩnh đi, nhờ hắn đến giải quyết." Vệ thống lĩnh là người của chủ nhân, họ vốn không muốn đụng đến người này, miễn cho sau này rối rắm. Nhưng bây giờ không thể không nhờ, ai nghĩ đội tuần ra lại vô dụng như vậy.

"Biết rồi!"

Hai người đang phân công, lại nghe từ tiểu viện kia vang lên âm thanh du dương, dập tắt tiếng ồn của mọi người, "Người này vẫn chưa chết! Bách Linh, chuẩn bị cấp cứu!"

Đội trưởng đang định dẫn thuộc hạ bỏ đi dừng bước, ngoáy lỗ tai hỏi binh sĩ bên cạnh, "Ta có nghe lộn không Người kia chưa chết, còn có thể cứu à"

Vết thương của người kia ngay tim, dao cũng bị rút ra, máu ướt sũng y phục, lại nằm một mình dưới đất không biết bao lâu, tay chân đã cứng ngắc, khỏi cần nhìn cũng biết chết lâu rồi. Vậy mà còn nói có thể cứu được sao

"Hẳn là thiên kim tiểu thư sợ bị kiện nên hồ đồ rồi." Binh sĩ cười nói.

Đội trưởng trừng mắt, "Hồ đồ Ngươi xem dáng vẻ tiểu tử kia có chỗ nào giống biết sợ không, ta thấy gan hắn to lắm đấy."

Cũng không biết đám quan lại quyền quý này lục đục gì mà gọi một tiểu tử là Đại tiểu thư.

Đội trưởng chỉ tin vào mắt mình. Gã đã từng đi lính đánh trận, ngủ chung tắm chung với vô số huynh đệ trong quân doanh, nữ nhân thì chưa từng thấy chứ nam nhân thì thấy còn ít sao Gã liếc một cái liền biết "Phượng đại tiểu thư" rõ ràng là nam, eo này ngực này mông này, có chỗ nào giống nữ tử.

Tiêu Ngự lấy tay thăm dò động mạch sau gáy người kia, cảm nhận được nhịp đập tuy yếu ớt nhưng vẫn theo quy luật.

"Nè, tỉnh lại đi." Tiêu Ngự vỗ má người kia, thấy mí mắt đông cứng đã mất đi màu máu của hắn hơi giật.

Vẫn còn ý thức, người này không chỉ chưa chết mà vẫn chưa đến mức nguy hiểm.

Tiêu Ngự ngẩng lên nhìn hai người đang chắn cửa, vội nói, "Hai vị đại ca qua đây giúp chút đi, đưa người này vào phòng trong."

Hai người kia nhìn nhau, vẫn bất động.

Tiêu Ngự gấp gáp, bây giờ người ta chưa chết, nhưng bị thương ngay tim, kéo dài sẽ không chữa được.

Bách Linh vốn né tuốt đằng xa nhìn Tiêu Ngự ngồi xổm cạnh người kia, đành đánh liều đến gần. Tiêu Ngự nói với nàng, "Bách Linh, ngươi vào trong chuẩn bị đi. Có nhớ phương thuốc khử trùng lúc trước Tần tiểu đại phu cho ta không Trong hành lý của chúng ta có một túi dược liệu, ngươi nấu một nồi, quét dọn kỹ càng gian phòng phía Đông, lấy hộp cứu thương và y phục cách ly của ta đến."

Bách Linh chần chừ, "Nhưng mà..." Hiện tại có người muốn bắt tiểu thư nhà mình, sao nàng có thể chạy được

"Đi mau đi, ở đây có người của Tạ thế tử rồi, ta không sao đâu." Tiêu Ngự dỗ, "Bách Linh, nghe lời đi."

Bách Linh xưa nay đã quen nghe lệnh Tiêu Ngự, không còn do dự nữa, quay đầu chạy vào trong.

Hai hộ vệ mặc thường phục như đã thương lượng xong, một người lên tiếng, "Phượng đại phu, chúng ta phụng mệnh chủ nhân, chỉ bảo vệ an toàn của ngươi, ngoài ra không làm chuyện khác."

"Huống hồ người này rắp tâm làm chuyện bất lương, chết chưa hết tội, Phượng đại phu hà tất lấy ân báo oán. Nếu cứu sống hắn, không chừng còn bị hắn cắn ngược lại."

Tiêu Ngự bất đắc dĩ. Cái tên Tạ Cảnh Tu độc tài chuyên chế, không biết đã hạ lệnh gì mà nhìn họ là thấy chắc chắn không nghe hắn điều động.

"Hai vị đại ca, khoan hẵng nói chuyện kia, mạng người quan trọng..." Tiêu Ngự đang dốc sức nài nỉ, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân rầm rộ.

"Có người báo nơi này xảy ra án mạng, Vệ chỉ huy phó đến tra án, những người không liên quan mau chóng rời đi ngay! Bằng không sẽ là tội quấy rối công vụ!" Giọng nói lạnh lẽo cứng rắn truyền đến từ phía sau, đám đông vây xem lập tức tan tác như chim muông, để lộ một đội nhân mã đang tiến đến.

Đội trưởng dẫn thuộc hạ lùi sang một bên, cũng nhìn người đến.

"Người của quân đội" Vài binh sĩ nhìn nhau, cùng nói với đội trưởng, "Đội trưởng, hay chúng ta đi thôi, người ở đây không ai có thể chọc vào đâu."

"Chờ chút đã, coi náo nhiệt."

Đám binh sĩ mặt mày đau khổ lùi về sau. Trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết, đừng có ham náo nhiệt, sẽ thiệt thân đó.

Tiêu Ngự thấy đội nhân mã kia hùng hổ chạy đến, tay mỗi người còn cầm đao, nhìn đầy sát khí.

Đồng phục của những người này không giống đội tuần tra ban nãy, người dẫn đầu là một nam nhân ục ịch khoảng hơn bốn mươi, hắn đến chắp tay với một người khác, "Vệ chỉ huy phó, án mạng phát sinh ở đây. Người này viết cáo trạng xong rồi chết, nhắm vào tiểu thư và phu nhân trong viện tử này."

Vệ chỉ huy phó nheo mắt quan sát từng người trước cửa, "Phu nhân và tiểu thư kia đâu Có kiện cáo thì phải mang đến nha môn, tại sao để người dân tụ tập vây xem, náo loạn thế này!"

Mắt hắn đảo một vòng, nhìn đội trưởng đứng một bên, "Đồ vô dụng. Người đâu, giải nghi phạm và mang thi thể này đi!"

Hộ vệ Tạ Cảnh Tu phái đến vẫn đứng bất động như núi, Vệ chỉ huy phó cũng không ngán, vung tay nói, "Những tên này dám cản trở người thi hành công vụ, bắt luôn! Ngay dưới chân thiên tử, đã có án mạng còn dám lớn lối, có còn coi vương pháp ra gì không!"

Tiêu Ngự vội la, "Chờ đã! Người này vẫn chưa chết! Ta mặc kệ các ngươi muốn bắt người hay tra án cũng phải cứu người ta trước đã!"

Vệ chỉ huy phó nhìn Tiêu Ngự, "Ngươi chính là tiểu thư bị cáo trạng Hừ, đừng mơ giở trò qua mặt ta, bắt tất cả lại cho ta!"

Lệnh của quý nhân là phải bắt được hai người kia về nha môn. Nếu đã là án mạng thì quá phù hợp với chức trách, lời lẽ của Vệ chỉ huy phó tất nhiên rất chính đáng.

Binh sĩ dưới trướng hưởng ứng, đồng loạt xông lên, bao vây hai hộ vệ, tuốt vũ khí.

Lại có mấy người đến chỗ Tiêu Ngự, hai tên đến bắt hắn, còn vài tên định đụng vào nam nhân bị thương dưới đất.

Tiêu Ngự tức giận, "Cút ngay! Rốt cuộc các ngươi đến phá án hay để lấy mạng! Ta là người bị kiện còn muốn cứu sống người ta để nghe oan tình của hắn, các ngươi lại cố chấp muốn cho hắn chết! Chẳng lẽ các ngươi muốn giở thủ đoạn, muốn giết người diệt khẩu hay sao!"

Vệ chỉ huy phó này phụng lệnh quý nhân đến bắt người, đương nhiên hiểu án mạng này có uẩn khúc, thấy tiểu tử kia như đã nhìn thấu, sợ hắn nói cái gì liên lụy đến quý nhân, liền trầm mặt, "Còn đứng ngây ra đó làm gì, bắt tên chủ mưu kia lại cho ta, bịt miệng hắn!"

"Vâng!" Đám binh sĩ cùng hô, không quan tâm những người khác, đồng loạt đến bắt Tiêu Ngự.

Hai hộ vệ lập tức phi thân đến chắn trước mặt Tiêu Ngự, không cho ai đến gần hắn. Có tiếng binh khí va chạm, Tiêu Ngự chợt lảo đảo, cánh tay bị ai kéo rất mạnh, thân thể rơi vào vòng tay ấm áp của một người.

Không cần nhìn hắn cũng đoán được, nhất định là Tạ Cảnh Tu. Cái phong cách lên sân khấu như cuồng phong lãnh khốc này còn có thể là ai… bớt bớt chút đi Tạ thế tử.

Tạ Cảnh Tu kéo Tiêu Ngự lùi về sau mấy bước, các thị vệ Vương phủ tháp tùng y rút kiếm xông lên. Tạ Cảnh Tu ôm Tiêu Ngự, lạnh mặt nhìn hai bên giao chiến.

Y tung áo khoác trùm lên người Tiêu Ngự, cúi xuống nhìn hắn, "Sao ăn mặc phong phanh vậy mà ra ngoài."

Tiêu Ngự bị tiếng hét của Bách Linh làm hoảng hồn, hấp tấp vớ được cái áo khoác lên, bên trong chỉ mặc một lớp lý y mỏng tang. Tạ Cảnh Tu nhắc hắn mới thấy lạnh, hai bàn tay như sắp đông thành đá rồi.

Tiêu Ngự ngoan ngoãn nép vào cái áo ấm áp của Thế tử, hà hơi vào tay, "Thế tử, ngươi đến thật đúng lúc, mau giải quyết đám người kia đi."

Gương mặt đẹp đẽ của Tạ Cảnh Tu vui vẻ mỉm cười, "Như ngươi mong muốn."

"…" Tiêu Ngự gật đầu, "Với lại kéo người nằm kia về đây đi, đừng để người khác chạm vào. Hắn vẫn chưa chết, ta phải cấp cứu cho hắn. Mau cho thị vệ mang hắn vào phòng đi, Bách Linh đã dọn phòng sạch sẽ rồi."

Tạ Cảnh Tu nhíu mày, hiển nhiên không quá tình nguyện.

"Hắn nói xấu ngươi, chết chưa hết tội. Ta không cho phép ngươi cứu hắn."

"Thế tử, ta không phải người lòng dạ đàn bà." Tiêu Ngự giải thích, "Người này không có bằng chứng, cứ vậy mà hàm oan ta, chúng ta đâu thể để hắn đắc ý được, đúng không Cứu hắn tỉnh lại rồi tra hỏi, ta muốn nghe xem ai cậy thế ép buộc hắn."

"Không cần đối chất với hắn, có ta ở đây, không ai dám tra xét ngươi đâu." Tạ Cảnh Tu vuốt tóc hắn, một bước cũng không nhường.

Lúc Tiêu Ngự cùng chữa trị dịch bệnh với Tạ Cảnh Tu, thấy y rất chịu khó chăm lo cho bách tính, không ngờ y cũng có một mặt lãnh khốc thế này. Rõ ràng người bị thương này cũng là dân lao động cùng khổ, hơn nữa là bị bức ép, nếu không thì hắn hà tất phải dùng tính mạng mình hãm hại người không hề quen biết.

Hắn còn nhìn ra, Tạ Cảnh Tu sao lại không thấy được Chỉ là Tạ Cảnh Tu không hề đồng tình thôi.

Tạ Cảnh Tu tin vào đạo lý lấy ơn báo oán, lấy cái gì để trả ơn, huống chi sự việc còn khiến Tiêu Ngự bị liên lụy. Tiêu Ngự là người y phải bảo vệ, ai dám có chủ ý gì với hắn tức là khiêu khích y. Không thể bỏ qua.

"Thế tử, loại án tử này, theo luật thì ta phải bị thẩm vấn đúng không Nếu là vu cáo, cũng nên để quan phủ trả lại công bằng cho ta." Tiêu Ngự nói.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Nhưng quan phủ không công chính liêm minh như ngươi nghĩ đâu, số người chết oan trong lao tù còn nhiều hơn chết trên pháp trường." Y giơ hai tay sờ má Tiêu Ngự, "Ta không phép ngươi chịu oan ức, dù chỉ một chút."

"Ta đâu muốn vào nhà lao… Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn lấy thế đè người, sẽ có người gièm pha ngươi đấy, nói ngươi vì chuyện riêng mà coi thường luật pháp." Tiêu Ngự nhìn thẳng gương mặt đẹp trai trầm tĩnh của Tạ thế tử.

Tạ Cảnh Tu cười khẩy, khinh thường hừ một tiếng, "Người coi thường luật pháp nhất Lương Quốc này chính là đương kim thiên tử."

Tiêu Ngự trợn mắt, vội vã nhìn xung quanh, may mà không có người ngoài.

Có phải Tạ thế tử đang có ý tưởng…

Hai người nói chuyện ở gian trong, thị vệ Vương phủ đã nhanh chóng chế ngự người của Vệ chỉ huy phó.

Vệ chỉ huy phó có quý nhân chống lưng, lại hướng về Lý gia, bao nhiêu năm nghênh ngang khắp kinh thành, đã khi nào bị giẫm đạp tàn bạo như vầy đâu.

Nhưng đối phương là Nguyên Vương thế tử, hắn có tức cũng chỉ dám nuốt vào.

Phủ Nguyên Vương làm việc rất thận trọng, mặc cho triều đình phân chia đảng phái, phủ Nguyên Vương xưa nay chỉ đứng ở trung lập, lo cho thân mình, bao nhiêu năm vẫn vậy.

Tại sao lúc này lại ra tay thẳng thừng như thế!

Thấy các binh sĩ tuốt vũ khí đánh nhau, người vây xem đã sớm chạy sạch trơn.

Tạ Cảnh Tu cởi áo choàng quấn quanh người Tiêu Ngự, thân mặc y phục đen tuyền, tay áo hẹp thêu hình rồng chỉ bạc, như băng như ngọc, tuấn mỹ vô song.

Tạ Cảnh Tu bước lên, Nhị Cửu đột ngột xuất hiện, thần sắc phức tạp nhìn Tiêu Ngự, nhỏ giọng nói với Tạ Cảnh Tu, "Thế tử, bọn họ là người của Binh mã ty, tuy chỉ là lâu la nhưng các mối quan hệ đằng sau rất rối rắm, Vương gia xưa nay không thích… Nếu để Vương gia biết e sẽ có phiền phức."

Tạ Cảnh Tu làm như không nghe thấy, tiếp tục đi. Nhị Cửu không dám gọi y, nhất thời mặt đầy khó xử, hơi oán giận nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự nhìn dáng vẻ Nhị Cửu, đã đoán được đại khái. Luôn nghe nói phủ Nguyên Vương uy phong ngập trời mà chưa bao giờ động thủ, đây cũng là quy định làm việc của phủ Nguyên Vương, Tạ Cảnh Tu làm lớn như vậy hẳn là lần đầu tiên, chắc Nhị Cửu đã xem hắn là hồng nhan họa thủy rồi…

Tiêu Ngự vội chạy theo, giữ chặt cánh tay Tạ Cảnh Tu.

"Xin Thế tử nghe ta, ta tự có cách giải oan cho mình, thực sự không cần vì một chuyện nhỏ như vầy mà ảnh hưởng thanh danh nhiều năm của Vương phủ."

Tạ Cảnh Tu dừng bước, nhìn xuống mấy ngón tay thon nhỏ đang bấu cánh tay mình, rồi lại nhìn Tiêu Ngự.

"Phượng đại phu, ngươi hẳn đã biết, ta có thể bảo vệ ngươi chu toàn, vĩnh viễn." Tạ Cảnh Tu nói, "Tất cả những chuyện khác ngươi không cần phải lo."

Tiêu Ngự gật đầu lia lịa, "Ta đương nhiên tin tưởng năng lực của Thế tử. Nếu không có Thế tử đứng sau, ta cũng không hành động thoải mái như vậy, lại càng không dám nói khoác rằng ta có cách giải quyết của mình." Không phải tất cả chỉ là tán dương, có Tạ Cảnh Tu đứng sau thật sự tiếp thêm sức lực cho hắn rất nhiều.

Sắc mặt Tạ Cảnh Tu rõ ràng dịu đi nhiều, Tiêu Ngự cố gắng không ngừng, ôm tay y lắc lắc, "Thế tử, đồng ý với ta đi."

Một thân tôn nghiêm nam tử của hắn…

Tạ Cảnh Tu nghiêm túc nhìn hắn hồi lâu, lát sau nói, "Thật hết cách với ngươi mà."

"…" Con gấu con này.

Tiêu Ngự nhoẻn cười, "Vậy là Thế tử đồng ý rồi"

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Đi thôi, những thị vệ kia tùy ngươi sai phái."

Tiêu Ngự vội vàng chạy đi, chỉ huy hai thị vệ mang người kia vào trong.

Vệ chỉ huy phó thấy Tạ Cảnh Tu không bước ra, còn thả người của hắn, lá gan lại to ra, chỉ vào thị vệ Vương phủ đã chế phục hắn, "Các ngươi… các ngươi cố ý cản trở người thi hành công vụ!"

"Cút!" Một thị vệ trừng mắt hổ, rút nửa thanh kiếm ra khỏi vỏ, dọa Vệ chỉ huy phó sợ rụt trở về.

Tiêu Ngự cho người khiêng người bị thương vào trong, đến trước mặt Vệ chỉ huy phó, nheo mắt quan sát hắn.

Vừa rồi đội trưởng kia rõ ràng rất muốn giải quyết công vụ, thấy tình hình không ổn liền muốn tránh đi, cũng hợp với chức trách của gã. Vị này đối mặt với quyền lực của phủ Nguyên Vương mà còn dám chống trả, nói hắn chí công vô tư sao, Tiêu Ngự còn lâu mới tin.

Rõ ràng có người sai khiến. Hắn mới đến kinh thành có mấy ngày, ai lại muốn tống hắn vào nhà lao Chắc vẫn là hai mụ oan gia kia.

Tiêu Ngự cau mày, "Ngươi về nói với nữ nhân kia, đừng giở thủ đoạn bất chính, muốn đối phó ta thì cứ quang minh chính đại đến nhà tìm, hành động lén lút, ép người khác bán mạng cho mình thì có tài cán gì Dù gì cũng đội lốt người, lại đi làm mấy chuyện không thể đưa ra ánh sáng của đám chuột cống, nàng không ngại mất mặt sao." Hắn không đoán được là Phượng Vân Ninh hay Lô Tĩnh đứng sau, tóm lại đều là "nữ nhân kia".

Quả nhiên, Vệ chỉ huy phó trợn mắt, "Ngươi, làm sao ngươi biết…" Vẫn không dám nói cái tên đó ra.

"Thôi, ta không hơi đâu nhiều lời với ngươi, nhớ truyền lại lời ta." Tiêu Ngự xoay người vào trong, chà xát hai bàn tay đã sắp đông cứng, "Ta sẽ không chủ động gây sự với nàng, nhưng, nếu nàng lại bức ép người vô tội thì đừng trách ta không khách khí."

Được rồi, thật ra hắn vẫn có chút lòng dạ đàn bà… Lúc nhìn thấy thân thể gầy gò cuộn mình cứng đơ nằm trước mắt, và ba chữ "Oan" màu máu kia, tim hắn lại thấy đau nhói, luôn buồn bã khó chịu.

Phải tuyệt vọng đến thế nào, người này mới dám dùng cả tính mạng mình hoàn thành mục đích của người khác

Người này tuy thể trạng gầy nhưng xốc vác, mình đầy cơ bắp, hẳn là quen làm việc tay chân. Hắn cần cù bán sức lao động nuôi sống bản thân, chẳng lẽ chỉ vì địa vị thấp hèn, không thể phản kháng mà bị đám người lòng dạ ác độc lợi dụng, bị người tốt phỉ nhổ sao

Người tiếp tay cho ác lẽ ra không nên được đồng tình, thì cứ để hắn ủy mị một lần, nếu không ai quý trọng sinh mạng này, thì hãy để hắn quý trọng…

Tiêu Ngự lướt qua Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu vẫn đứng thẳng người chắp tay, cứng cỏi như cây tùng.

Vừa rồi hắn dám buông lời cay nghiệt với hai nữ nhân độc ác kia… vì biết có Tạ thế tử đứng sau mình, nên hắn mới không hề lo ngại.

Tiêu Ngự mỉm cười, đột ngột cởi áo choàng khoác lên người Tạ Cảnh Tu, vòng hai tay qua sửa lại cổ áo cho y, cuối cùng thắt cái nơ hình con bướm thật đẹp.

Tạ Cảnh Tu kinh ngạc trong nháy mắt, sắc mặt hiền hòa hẳn đi, ngoan ngoãn để Tiêu Ngự buộc áo cho mình.

"Được rồi, ta đi trước. Thế tử vào phòng ta đi, đừng để bị lạnh." Tiêu Ngự cười, kéo tay Tạ Cảnh Tu, đẩy y vào phòng mình rồi mới đến chỗ người bị thương.

70. Chương 70: Phẫu Thuật Mở Lồng Ngực

Editor: Vện

Tiêu Ngự đến căn phòng đã được dọn sạch, Bách Linh đứng trước cửa, thấy Tiêu Ngự liền đến đón, "Tiểu… Công tử, đã làm theo lời ngươi dặn, bảo đảm một hạt bụi cũng không có!" Bách Linh tự hào giơ chổi.

"Tốt, Bách Linh thật lợi hại." Tiêu Ngự khen ngợi, "Công tử ta thật sự không thể rời xa Bách Linh mà."

Bách Linh nghe vậy, hưng phấn chạy vòng vòng.

Bách Linh chỉ gian phòng kế bên, "Đây là chỗ rửa tay thay y phục, đã chuẩn bị sẵn nước và rượu mạnh, cả thuốc của Tần tiểu đại phu nữa."

Tiêu Ngự gật đầu, nhìn xung quanh. Thị vệ Vương phủ đứng đầy viện tử, cả đội trưởng đội tuần tra cũng chưa đi, đút tay trong tay áo ngồi xổm ở góc tường, dáng vẻ xem náo nhiệt.

Tiêu Ngự nói, "Ta cần hai trợ thủ, có ai tình nguyện không"

Thị vệ Vương phủ nhìn nhau, "Chúng ta không hiểu y thuật, phải giúp Phượng đại phu thế nào"

"Các ngươi không cần phải biết y thuật, tất cả nghe ta chỉ huy là được." Tiêu Ngự vừa nói vừa vào phòng rửa tay, "Đồng ý giúp thì vào phòng này, trước hết phải rửa tay thật sạch, đổi y phục khác."

Nhị Cửu nhìn những đồng đội đang do dự, tiến lên đầu tiên, "Để ta, ta từng thấy Phượng đại phu hành y ở thành Hoài Thiên, cũng không quá ngỡ ngàng."

Hình như Phượng Chiếu Ngọc có kiến thức hơn các đại phu khác nhiều, không sợ bẩn không sự cực, người bị thương chỉ có một, nhọc nhằn cách mấy cũng không bằng lúc chữa trị cho mấy trăm người ở thành Hoài Thiên.

Nhị Cửu theo Tiêu Ngự vào phòng, đám còn lại rơi vào trầm mặc.

Người thứ hai bước ra là đội trưởng đội tuần tra, gã từ trong góc đứng lên, duỗi cánh tay, "Vậy tại hạ cũng xin mặt dày tự tiến cử, ta từng băng bó cho các huynh đệ trong quân doanh, vậy có xem là có kinh nghiệm không Tuy người sống sót không nhiều." Nói rồi đi vào phòng.

"Đội trưởng." Hai binh sĩ cuống quýt cản gã, "Không phải nói bớt lo chuyện bao đồng thì không thiệt thân sao Ngươi lại đi xem náo nhiệt rồi."

"Náo nhiệt này không phải chuyện kia. Náo nhiệt kia không xem được, náo nhiệt này thì xem được." Đội trưởng cười lớn, bước vào phòng, đám binh sĩ đằng sau cuống đến nhảy dựng.

Tiêu Ngự đã rửa qua ba chậu nước nóng, Bách Linh lại bưng thêm chậu nữa, từ từ đổ vào.

Tiêu Ngự đang rửa tay, nói với Nhị Cửu và đội trưởng kia, "Nhị Cửu, và vị này là…"

Đội trưởng kia cười nói, "Bái kiến Phượng đại phu. Tại hạ tên Đinh Bằng."

Tiêu Ngự nói, "Nhị Cửu, Đinh Bằng, hai ngươi nhìn cách ta rửa tay mà làm theo, phải kỹ càng, không được qua loa." Người kia bị thương ngay tim, phải mở ***g ngực, hắn không có kháng sinh, chỉ có thể cố gắng giảm bớt tỷ lệ nhiễm khuẩn.

Phẫu thuật ngoại khoa vốn xuất phát từ Tây y, bàn mổ cứ như cái đấu trường La Mã, các bác sĩ đặt bệnh nhân ở trung tâm mà tiến hành giải phẫu, khán giả đứng trên khán đài hình tròn dạng cầu thang xoắn ốc quan sát quá trình như xem kịch.

Tiêu Ngự không biết xác suất thành công thời đó cao bao nhiêu, nhưng bị biết bao nhiêu người dòm ngó như vậy có thể sống sót được sao Đừng nói hiện tại phải trải qua công tác rửa tay diệt khuẩn nghiêm ngặt.

Quên đi, hãy tự an ủi rằng có còn hơn không…

Nhị Cửu và Đinh Bằng đứng nhìn Tiêu Ngự rửa đến tận khuỷu tay, cuối cùng còn phải rửa bằng rượu mạnh.

"Hai ngươi qua đây, cởi ngoại bào ra trước." Tiêu Ngự nói.

Đinh Bằng lưu loát cởi áo, khoe ra ***g ngực cường tráng ngăm đen, giữa trời đông giá rét mà gã chỉ mặc có một lớp áo. Gã xỏ giày sạch Bách Linh đem tới, lại để Bách Linh giúp mình rửa tay.

Nhị Cửu nhăn mặt quay chỗ khác, tránh tầm mắt Tiêu Ngự rồi mới cởi áo. Mặc kệ Phượng đại phu là nam hay nữ cũng đều là người trong lòng của Thế tử. Phượng đại phu không để tâm thì thôi, nhưng hắn phải chú ý…

Hai người nhanh chóng rửa sạch tay, học theo Tiêu Ngự mặc áo vải vào, lại choàng thêm cái áo khoác dài đến cổ chân, bịt kín mũi miệng, cột gọn tóc, hai tay giơ lên ngang ngực.

Tiêu Ngự nhìn họ một hồi, nói, "Theo ta."

Đinh Bằng bị đôi mắt trầm tĩnh nhìn đến, tự giác đứng thẳng lưng, dẹp bỏ tâm trạng cà lơ phất phơ.

Sao tự nhiên thấy tiểu tử này thay đồ xong cứ như biến thành người khác vậy nhỉ Đôi mắt không một gợn sóng này, thiếu niên làm sao có được

Tiêu Ngự vào phòng mổ tạm thời, giữa phòng có một cái giường, người bị thương đang nằm trên đó, trên chiếc bàn kế bên còn bày vô số các dụng cụ giải phẫu và thuốc men.

Tiêu Ngự nói với Nhị Cửu, "Đầu tiên phải cho hắn uống thuốc mê." Hắn dùng mắt ra hiệu cái ấm trên bàn, Nhị Cửu hiểu ý, cầm ấm nước thuần thục đổ vào miệng người bị thương.

Tiêu Ngự lấy kéo cắt lớp vải áp thấm máu trước ngựa người kia, phủ khăn lên, vạch ***g ngực bên trái ra.

Lau hết máu trên da, rửa vết thương, làm vô cùng quen tay, Tiêu Ngự nhân lúc thuốc mê còn công hiệu, nhanh chóng đánh dấu vị trí chuẩn bị giải phẫu.

Đinh Bằng và Nhị Cửu đứng nhìn, Đinh Bằng hoài nghi hỏi, "Người này rõ ràng bị thương ngay tim, lại nằm ngoài đường ít nhất cũng một canh giờ, thật sự chưa chết sao"

"Hắn không chết." Tiêu Ngự nói, "Hô hấp và mạch đập tuy yếu nhưng vẫn theo quy luật, tình trạng thương tích không nặng như các ngươi nghĩ đâu."

Trái tim trong ***g ngực tuy bị thương nhưng vẫn cố gắng duy trì nhịp đập, tim chưa ngừng tức là người này khó có thể chết.

"Tim bị đâm mà còn coi là nhẹ à." Đinh Bằng chậc một tiếng, "Tiểu đại phu đừng nói láo."

Tiêu Ngự vừa dùng nước muối rửa vết thương vừa nói, "Ta không nói láo. Vết thương do dao gây ra, chín phần mười sẽ do mất máu quá nhiều mà chết. Nhưng nếu vết thương không lớn, máu đông lại, hoặc có mỡ và phổi chặn vết thương tạm thời cầm máu thì sẽ không chết nhanh thế đâu."

Đinh Bằng và Nhị Cửu nghe hắn mặt không đổi sắc vừa nói phổi ngặn vết thương vừa cầm máu, tự nhiên thấy ngực tê rần.

Tiêu Ngự nói tiếp, "Hắn sống được đến bây giờ, hẳn là thuộc loại phía sau." Lồng ngực người bị thương đã được xử lý sạch sẽ, để lộ vết thương do dao dài 3cm, phần thịt xung quanh đã trắng bệch.

Tiêu Ngự thả dụng cụ xuống, nhìn không chớp mắt người nằm trên giường, cau mày đăm chiêu.

Nhị Cửu thấy hắn đứng bất động, gọi một tiếng, "Phượng đại phu"

Tiêu Ngự không nghe thấy, vẫn đang trầm tư suy nghĩ.

Không có X-quang, không có sóng siêu âm, tất cả chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà phán đoán…

Tiêu Ngự bắt cổ tay người kia, dùng ngón tay thăm dò, cảm nhận mạch đập. Thấy hắn làm động tác quen thuộc, Nhị Cửu và Đinh Bằng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn, nghe, hỏi, sờ mới là chuyện một đại phu nên làm.

Miệng vết thương đã được cầm máu tạm thời, máu chảy vào màng tim, dễ khiến màng tim bị ngạt máu.

Nếu màng tim bị ngạt máu sẽ có triệu chứng gì

Trước mắt Tiêu Ngự là từng trang từng trang sách lật qua, chữ chi chít chạy trong đầu…

Triệu chứng màng tim bị ngạt là hô hấp dồn dập, tĩnh mạch trướng, mạch nhanh mà yếu, tim đập yếu. Có khả năng mạch bị loạn, lúc thì biến mất lúc nhanh bất thường.

Tiêu Ngự vừa bắt mạch vừa quan sát hô hấp bệnh nhân.

Không có những triệu chứng kia, màng tim không bị ngạt.

"Lập tức mở ***g ngực, phẫu thuật tim." Tiêu Ngự mở mắt, âm thanh truyền ra dưới lớp khăn che mặt.

Nhị Cửu và Đinh Bằng nhìn hắn không dám tin, "Lập tức làm gì"

Tiêu Ngự nhìn họ, "Bệnh nhân bị thương ngay tim, trong ngực trái e cũng có máu đọng. Tuy đã tạm thời cầm máu nhưng không thể khép miệng, nhất định phải khâu lại, còn phải loại bỏ máu đọng trong ngực."

Muốn mở ***g ngực, Tiêu Ngự lo bệnh nhân sẽ bị mất máu quá nhiều mà không kịp bổ sung.

Nhưng lúc này biết làm sao để truyền máu cho hắn!

Tiêu Ngự giơ dao giải phẫu lên, nhìn người kia một hồi.

Cứ làm hết sức mình, nghe theo ý trời thôi.

Không chờ Nhị Cửu và Đinh Bằng phản ứng, lưỡi dao sắc bén đã dứt khoát rạch xuống, bén ngót đến khó tin, máu lập tức tràn ra.

"Đinh Bằng, lấy băng gạc thấm máu." Tiêu Ngự không ngẩng đầu, cũng không chờ Đinh Bằng nói gì, Tiêu Ngự lại ra lệnh, "Lúc trước đã nói mà, phải nghe ta chỉ huy."

Đinh Bằng bĩu môi, lấy miếng băng gạc bằng vải trắng lau máu tuôn ra.

"Ta có nói không nghe ngươi đâu."

Từ vết rạch ở ngực trái, tiến sâu vào bên trong, mở toang khoang ngực, vị trí bị thương đã lộ ra, trong ***g ngực đã bị đọng một lượng máu lớn.

Tiêu Ngự dừng tay.

Nhị Cửu nhìn động tác của hắn, dù đã giết bao nhiêu người mà cũng không dằn được cảm giác muốn ói.

Hắn sai rồi, hắn cứ tưởng chữa trị cho một người sẽ dễ dàng hơn mấy trăm bệnh nhân ở thành Hoài Thiên. Hắn quá sai lầm rồi.

Không dễ dàng chút nào, rõ ràng là… Hắn muốn phát điên rồi.

Rốt cuộc Thế tử coi trọng người này chỗ nào!

"Nhị Cửu." Giọng nói Tiêu Ngự đột ngột vang lên bên tai.

Nhị Cửu bừng tỉnh, tự giác đứng thẳng người, cũng không nôn ọe, lớn tiếng đáp, "Vâng."

“Ngươi ra ngoài gọi Bách Linh, bảo nàng pha một ít thuốc làm tan máu đông, cái gì mà huyết đằng, hoa hồng, xích thược, pha thuốc nước làm máu lưu thông, đại phu bên ngoài nhất định sẽ biết. Nói nàng nhanh chân lên, cấp tốc, càng nhanh càng tốt!”

“Vâng!” Nhị Cửu không hỏi nhiều, đáp một tiếng, vọt ra cửa gọi Bách Linh.

Tiêu Ngự lại cúi xuống nhìn ***g ngực đọng máu.

Không có điều kiện truyền máu, phải làm sao đây Dưới thời chiến khan hiếm nguồn máu, có thể dùng cách tự lấy máu bệnh nhân truyền lại vào cơ thể.

71. Chương 71: Tổng Quản Thái Y

Editor: Vện

Bách Linh đứng hầu bên ngoài, nghe yêu cầu của Tiêu Ngự, thầm lặp lại tên thuốc, hai chân như có gió phóng vèo ra ngoài.

Nhị Cửu chạy về phòng mổ, nói với Tiêu Ngự, “Tiểu nha đầu kia đã ra ngoài mua thuốc rồi.”

Tiêu Ngự để Nhị Cửu và Đinh Bằng đứng hai bên giường, mỗi người cầm hai que trúc cắm vào vết thương nơi ***g ngực, cố định vị trí giải phẫu.

Nhị Cửu, Đinh Bằng, “…” Vừa rồi còn kỳ quái không biết rửa tay trong rượu mạnh để làm gì, hóa ra để làm cái việc này…

Nhị Cửu nói với Đinh Bằng, “Khi nào về ta sẽ vứt hết mấy cây gãi ngứa.”

Đinh Bằng cười ha hả, “Tại hạ chưa bao giờ xài cái kia, lúc có nhu cầu sẽ nhờ huynh đệ giải quyết.”

Nhị Cửu, “…”

Để hai người kia thay, Tiêu Ngự đến bàn đặt dụng cụ, lấy hai bình thuốc khử trùng Bách Linh đã chuẩn bị sẵn, đổ vào nồi nước, đun trên bếp nhỏ cho sôi lên, lại lấy mấy ống tiêm tự chế lúc còn ở thành Hoài Thiên xếp trên vải trắng.

Đinh Bằng và Nhị Cửu nhìn vị nhân huynh “***g ngực bị mở” nằm trên giường, lại nhìn Phượng đại phu chẳng chút bối rối, sắc mặt không tốt lắm.

Cũng may Tiêu Ngự làm rất nhanh, tất cả đã xong xuôi, cầm một ống tiêm qua đó, châm vào chỗ máu đọng, đổ hết cả ống.

—o0o—

Bách Linh nhớ là gần tiểu viện của họ có một y quán rất lớn, quả nhiên chạy chưa tới nửa nén hương đã thấy được bảng hiệu ghi ba chữ Nhân Tín đường rồng bay phượng múa vô cùng khí thế ngay đầu phố.

Bách Linh vọt vào, bắt lấy một người hầu, thở hồng hộc nói, “Nhanh, ta muốn, muốn mua thuốc lưu thông máu, hoa hồng, huyết đằng, lấy cho ta!”

Người bị nàng bắt sợ hết hồn, nhìn nàng, “Tiểu cô nương, ngươi muốn loại thuốc này làm gì, không thể uống bậy đâu.”

Cạnh đó có một lão đại phu râu tóc bạc trắng, mặc áo bào rộng thùng thình, thấy Bách Linh mặc y phục nha hoàn, nhíu mày thở ra một hơi.

Chắc lại là thủ đoạn tranh sủng trong chốn thế gia đại tộc, không biết là phụ nhân nào gặp họa đây.

Lại nghe tiểu nha hoàn nói, “Không phải ta uống, dùng để cứu người. Ngươi đừng nhiều lời, nhanh lấy thuốc đi!”

Người hầu không dám nói thêm, nhìn lão đại phu, lão đại phu gật đầu với hắn, người hầu lập tức chạy đi lấy thuốc Bách Linh yêu cầu.

Bọn họ chỉ là đại phu, thuốc cũng chỉ là thảo dược, bọn họ không cần quan tâm thuốc đó được dùng để cứu người hay hại người.

Ai biết người hầu đang định đi lấy thuốc, đám người đang xếp hàng lại phản đối. Đám bình dân bách tính không dám can thiệp, sợ đắc tội thế gia, nhưng người hầu của danh gia vọng tộc thì nào dễ nói chuyện.

Một nữ tử cũng mặc trang phục nha hoàn không phục, dựng lông mày nói, "Nha đầu này từ đâu tới, không thấy ai cũng phải xếp hàng sao! Ai cho phép ngươi chen ngang!"

Bách Linh nóng vội, nhưng cũng biết mình đuối lý, chỉ đành luống cuống vén áo hành lễ, "Vị tỷ tỷ này, ta không muốn cố ý chen ngang, nhưng công tử nhà ta đang chờ lấy thuốc cứu người! Thật sự không thể trì hoãn, xin tỷ tỷ và các vị thúc bá rộng lượng bỏ qua."

Nàng đã khép nép cầu xin, nha hoàn kia lại không muốn buông tha, chống nạnh nói, "Ở đây có ai không chờ thuốc cứu mạng Công tử nhà ngươi hơn người lắm hay sao! Tiểu thư nhà ta còn đang chờ ta lấy thuốc cứu người đây, cũng như ngươi thôi, ai cũng đang chờ mua thuốc mà!"

Có người ra mặt, mọi người tự nhiên cũng hưởng ứng.

"Đúng đó, vị cô nương này nói có lý!"

"Tiểu nha đầu, công tử nhà ngươi là ai hả, báo cái tên để mọi người mở mang tầm mắt đi, coi có cao quý hơn người khác không."

Lại có người nhìn nha hoàn kia, nói, "A Ta nhận ra cô nương này. Đây chẳng phải Bán Hạ cô nương bên cạnh Giản lục tiểu thư sao"

"Người bên cạnh Giản lục tiểu thư à Chẳng trách có tri thức lễ nghĩa như vậy."

"Mấy hôm trước Giản lục tiểu thư đến thôn bọn ta chữa bệnh từ thiện, một xu cũng không lấy, đúng là Bồ Tát sống."

"Trưởng thôn Ngụy lão của chúng ta lúc làm ruộng bị sái hông, cũng nhờ Giản lục tiểu thư chữa trị..."

Nhất thời cả y quán nhao nhao bàn tán, nói toàn là Giản lục tiểu thư lương thiện diệu thủ hồi xuân, Bách Linh lén ra hiệu cho người hầu nhanh lấy thuốc, lại bị Bán Hạ nhìn thấy.

Bán Hạ đứng ra chặn đường người hầu kia, "Không được lấy thuốc cho nàng! Ngươi muốn bán cho nàng, tại sao không bán cho ta trước, không bán cho các hương thân đây trước hả!"

Bách Linh vội la lên, "Tỷ tỷ, cứu người như cứu hỏa, tim người kia bị đâm ra cái lỗ lớn, thật sự thật sự rất nguy cấp! Xin tỷ tỷ thương tình cho ta mua thuốc trước đi."

Nàng nhớ lại Tiêu Ngự thúc giục "Phải nhanh, cấp tốc" mà lại bị người cản trở, thật sự muốn òa khóc lắm rồi.

Lão đại phu tóc bạc nãy giờ yên lặng làm như không thấy cãi vã trong y quán, đột nhiên ngẩng lên nhìn Bách Linh.

Bán Hạ theo hầu Giản lục tiểu thư nghe đồn là y thuật cao siêu, đương nhiên cũng biết chút chút về y lý, nghe vậy xì một tiếng, "Tiểu nha đầu ngươi nói dối không biết ngượng, người bị thủng tim đã sớm chết rồi, công tử nhà ngươi cứu thế nào được!"

—o0o—

Tiêu Ngự dùng ống tiêm tự chế hút máu đọng, chật vật một hồi, cuối cùng cũng tẩy sạch hết máu đọng trong khoang ngực.

Bách Linh vẫn chưa về.

Tiêu Ngự nhíu mày, Nhị Cửu và Đinh Bằng nhín trái tim lộ ra đang đập thình thịch, không nói ra lời.

Miệng vết thương lồ lộ ngay trên trái tim như bị cái gì chặn lại, chỉ có chút máu rỉ ra.

Vậy nên người này mới chưa chết, ra là nguyên nhân này.

Đúng như Phượng đại phu nói, vết thương bị chính bộ phận trong cơ thể chặn lại.

Đinh Bằng nhìn chằm chằm chỗ đó, mắt lóe sáng, "Ra là còn có thể như vậy… Thì ra…"

Nhị Cửu quay chỗ khác nôn khan, lại nhìn Tiêu Ngự, thấy hắn đang nhìn chòng chọc cái bình trên bàn, trầm tư không nói.

"Phượng đại phu, tiếp theo phải làm gì" Nhị Cửu gọi.

Tiêu Ngự lấy lại tinh thần, đến thế chỗ Nhị Cửu.

"Nhị Cửu, ngươi ra ngoài gọi người đem khoai tây đã rửa sạch đến đây."

Nhị Cửu buông cái que ra, không dám tin lấy tay ngoáy lỗ tai, lại bị Tiêu Ngự trừng cho, "Không được dùng tay."

Nhị Cửu vội thả tay xuống, mờ mịt chạy ra cửa.

"Các huynh đệ, mang khoai tây rửa sạch đến cho ta!" Nhị Cửu vừa chạy vừa kêu.

Bọn thị vệ trong viện sững sờ, lập tức có người phóng vào bếp.

Những người khác cười hí hửng, "Nhị Cửu ca đói bụng hả"

"Đói cái đầu ngươi!" Nhị Cửu trừng mắt, "Đói gì nổi nữa, các ngươi mà thấy cảnh bên trong bảo đảm ba ngày ăn không vô."

Bọn thị vệ cười trêu ghẹo, vẫn không tin.

Rất nhanh đã có người đem khoai tây rửa sạch tới, Tiêu Ngự giao lại que cố định khoang ngực cho Nhị Cửu cầm, hắn đi gọt khoai tây, cắt thành lát nhỏ, dùng băng vải bọc lại, ép ra nước nhỏ vào bình.

Canxi oxalat có thể chống đông máu, canxi oxalat có rất nhiều trong thực phẩm, ở chỗ này hắn chỉ có thể tìm được khoai tây thay thế.

Đinh Bằng hứng thú nhìn Tiêu Ngự làm việc, thấy hắn lắc lắc cái bình nhỏ, dùng vải bịt miệng bình, lại đổ vào cái bình khác lớn hơn, cẩn thận đậy nắp bình.

Hắn cầm một đống các dụng cụ kỳ quái đó đến bên giường.

Tiêu Ngự hít vào một hơi, nói với Nhị Cửu và Đinh Bằng, "Bắt đầu chữa trị tim."

Nhị Cửu, "…Phượng đại phu, ngươi không cần phải báo với chúng ta đâu."

Tiêu Ngự cười, "Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp." Nói rồi lấy cái kẹp, tách miệng vết thương ra rửa sạch máu đông.

Miệng vết thương dài chừng 2cm, khối máu lại to đến 5cm, Tiêu Ngự nhanh nhẹn giải quyết khối máu, tay trái lập tức bịt chặt vết thương bắt đầu tuôn máu.

Tay phải cầm kim đã xỏ chỉ, Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn hai người kia, "Ta khâu mũi nào thì các ngươi phải buộc ga-rô chỗ đó liền cho vết nứt khép lại, như vậy thì chỉ cần khâu năm mũi là hoàn toàn bịt được miệng vết thương."

Nhị Cửu nhìn trái tim to bằng nắm tay không ngừng nảy lên, mặt tái mét, cắn chặt môi, hiển nhiên chẳng trông cậy được.

Đinh Bằng cười lớn, "Vậy ta…"

"Để ta làm." Giọng nói lạnh lẽo truyền đến từ phía cửa.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn, thấy Tạ Cảnh Tu khoác áo phòng hộ, bịt mũi miệng đang bước tới.

Tạ Cảnh Tu đến cạnh hắn, cả khuôn mặt bị bọc kín, chỉ chừa đôi mắt sắc bén. Lông mày dài mảnh như được bàn tay một họa sư cẩn trọng nâng bút phác họa, đôi đồng tử nâu nhạt càng sáng lấp lánh hơn bình thường.

"Đã rửa tay thay y phục theo yêu cầu của ngươi, giờ phải làm sao" Tạ Cảnh Tu hỏi.

Tiêu Ngự lại chú ý đằng sau y có một người cũng mặc trang phục phòng hộ, nhưng râu tóc bạc trắng, vô cùng xa lạ, trước đây chưa gặp bao giờ.

Nếu theo Tạ Cảnh Tu thì chắc là người quen của y, Tiêu Ngự tạm bỏ qua, giải thích ngắn gọn với Tạ Cảnh Tu cách phối hợp với mình.

Tạ Cảnh Tu chỉ nghe một lần mà phối hợp không chê vào đâu được, động tác còn gọn gàng lưu loát hơn các học trò của hắn ngày xưa.

Năm mũi khâu hoàn thành, vết thương khép miệng, máu đã ngừng chảy.

Tiêu Ngự thả dụng cụ vào khay, chăm chú quan sát nhịp tim đập, nhẹ thở ra.

"Hẳn là không có vấn đề."

Kế tiếp là khâu ***g ngực. Dụng cụ cố định được rút ra, Nhị Cửu và Đinh Bằng rốt cuộc đã có thể nghỉ ngơi, liền bị một người chen đến coi. Tay Tiêu Ngự khâu với tốc độ cực nhanh, ông lão râu tóc bạc đứng bên cạnh nhìn, mắt trợn to xem từng động tác của hắn, không chớp lấy một cái.

Mãi đến tối mới may xong ***g ngực, tiếng dụng cụ rơi xuống keng một tiếng khiến ông lão bừng tỉnh.

"Chuyện này… Không thể tin được, thật không thể tin được…" Ông lão nhìn đường may tỉ mỉ trên khuôn ngực gầy gò, vẫn không dám tin.

Tiêu Ngự lấy ống tiêm, rút phần máu lúc nãy đã lấy ra, tiêm vào tĩnh mạch bệnh nhân.

Thả ống tiêm vào khay, bấy giờ Tiêu Ngự mới có thể thả lỏng, thở ra một hơi.

Ông lão đến trước mặt hắn hỏi dồn dập, "Tiểu công tử, chuyện này… Vậy là xong rồi hả Người này đã được cứu rồi sao"

Tiêu Ngự khó xử gật đầu, "Tạm thời thì đúng là vậy… Nhưng có sống sót được không còn phải tiếp tục quan sát. Lát nữa phải tìm đại phu kê đơn thuốc nữa."

Ông lão vuốt râu, lại phát hiện râu đã bị che dưới khăn, đành buông tay xuống, nói với Tiêu Ngự, "Tài nghệ của tiểu công tử xuất sắc như thần, đương thời khó thấy, sao còn phải nhờ đại phu khác bốc thuốc."

Tiêu Ngự cười, "Đại nhân quá khen, thật sự thì ta chỉ rành ngoại khoa, không biết bốc thuốc."

"Tiểu công tử không biết bốc thuốc à" Ông lão tiếc nuối than thở, nghĩ một chút lại nói, "Nghề nào cũng có chuyên môn, chắc là ngươi đã dồn hết công sức nghiên cứu lĩnh vực ngoại khoa mới luyện ra tay nghề xuất sắc như vậy. Năm xưa có thần y Biển Thước mở ***g ngực, đáng tiếc chỉ được ghi chép trên giấy, đến nay chưa ai học được. Hôm nay lão phu được tận mắt chứng kiến thuật hồi sinh tim, thật sự… rất khó tin… không thể tin được!"

Tiêu Ngự tươi cười nhìn ông lão đang kích động, thầm thắc mắc không biết người này là thần thánh phương nào

Có tiếng ho nhẹ vang lên, Tiêu Ngự quay lại, thấy Tạ Cảnh Tu đang lẳng lặng nhìn hắn, trong đôi mắt nâu nhạt như có bất mãn.

Suýt quên mất Đại thiếu gia đây, lạnh nhạt người ta, chẳng trách người ta sinh lòng bất mãn.

Tiêu Ngự vội nói với ông lão, "Lão nhân gia, ngươi xem chúng ta một thân bừa bộn này, chờ bọn ta tắm rửa xong sẽ đến trò chuyện với ngươi nhé."

"Đi đi." Ông lão xua tay liên tục, "Đừng bận tâm đến lão phu."

Tiêu Ngự dùng nước muối và rượu mạnh rửa tay rồi đến bên cạnh Tạ Cảnh Tu, cách lớp khăn che cười với y, "Đi thôi, chúng ta đi tắm."

Ánh mắt Tạ Cảnh Tu dịu hẳn đi, nhẹ gật đầu, ừ một tiếng. Nhị Cửu và Đinh Bằng rửa tay xong cũng định đi tắm, lại bị Tạ Cảnh Tu lạnh lùng trừng mắt, sợ hết hồn đứng tại chỗ.

Hai người quay đầu nhìn Tiêu Ngự. Làm vậy là có ý gì Bọn họ cũng giúp nhiều lắm mà, giờ muốn tắm cũng không cho tắm là sao

Tiêu Ngự nhịn không được bật cười, đẩy Tạ Cảnh Tu ra ngoài, "Đi thôi đi thôi, đừng có trừng người ta nữa, ngươi hẹp hòi quá."

Sau đó. Phòng tắm.

Tạ Cảnh Tu, "…"

Nhị Cửu, "…"

Đinh Bằng, "…"

Ba người đang đứng trong cùng một phòng, kế bên có một cái bồn lớn, ba thùng nước nóng hai thùng nước lạnh, xà phòng khăn tắm đều được chuẩn bị đầy đủ, ở giữa còn chu đáo kê một bức bình phong ngăn cách.

Tiêu Ngự đang ở phòng sát vách, tiếng nước đổ ào ào truyền ra, Tạ Cảnh Tu vô cùng bình tĩnh mở miệng nói, "Bịt tai lại, không cho nghe."

Nhị Cửu, Đinh Bằng, "…" Đồng loạt yên lặng vươn tay bịt lỗ tai.

Mái tóc dài của Tạ Cảnh Tu dùng trâm ngọc cố định trên đỉnh đầu, chừa ra cái gáy trắng như ngọc, cơ bắp chắc khỏe, cánh tay dài gác lên thành bồn, nghe tiếng nước loáng thoáng ở phòng bên, vành tai ửng đỏ.

Thì ra hắn không định tắm cùng phòng với y…

Tắm xong ra, thấy Bách Linh mắt đỏ hoe lau tóc cho Tiêu Ngự. Tiêu Ngự nhìn Bách Linh qua gương đồng, "Sao thế, ai bắt nạt ngươi"

Bách Linh hít mũi, kể lại đầu đuôi chuyện ở Nhân Tín đường cho Tiêu Ngự nghe.

"Ta làm chậm trễ công việc của công tử, ta… hức…" Bách Linh khóc thút thít, nghẹn ngào, "Công tử phạt ta đi."

Tiêu Ngự cười nói, "Còn tưởng chuyện gì. Không sao hết, công tử nhà ngươi đã xử lý xong. Ngươi không làm chậm trễ, đừng khóc nữa."

Bách Linh nấc một cái, kể tiếp, "Sau đó, ông lão tóc bạc kia giải vây cho ta, còn nhất định muốn đưa ta về. Hình như Tạ thế tử quen với ông. Ông ta khăng khăng muốn vào xem công tử chữa thương, Tạ thế tử liền dẫn ông đi rửa tay, thay y phục rồi mới vào."

Tiêu Ngự gật đầu, ra là vậy. Chắc là ông lão hứng thú với câu chuyện của Bách Linh nên mới theo về đây. Nhưng thấy thái độ của Tạ Cảnh Tu rất kính trọng ông, người này không đơn giản chỉ là đại phu đấy chứ

Nghi hoặc của Tiêu Ngự được giải đáp rất nhanh, ba người ngồi xuống bàn, Tạ Cảnh Tu liền chỉ lão đại phu, giới thiệu, "Đây là Phùng đại nhân, từng là Tổng quản Thái y viện."

Ông lão xua tay liên tục, "Nào còn xứng để Thế tử gọi một tiếng đại nhân, lão hủ đã không còn là Tổng quản Thái y lâu rồi, tiểu công tử cứ gọi ta Phùng đại phu là được."

Tiêu Ngự bất ngờ, cựu Tổng quản Thái y Chẳng phải là cấp trên của Phượng Vân Phi sao Thời điểm hắn vừa đến thế giới này ngay lúc Phượng Vân Phi đang tranh đoạt vị trí Tổng quản Thái y, tạo cơ hội cho hắn thoát khỏi khống chế của Trịnh thị, xây dựng địa vị cho mình.

Quả là có duyên phận sâu xa.

Tiêu Ngự cười, gọi, "Phùng tiền bối."

Phùng đại phu hiển nhiên rất thích thú, gật đầu liên hồi.

Tạ Cảnh Tu nhìn ông, "Phùng đại nhân thích Phượng đại phu lắm hả" Ông lão này ngâm mình trong cung mấy chục năm, thủ đoạn thâm độc xấu xa nào cũng thấy hết, vẫn luôn giữ thái độ lạnh nhạt. Tuy y thuật cao siêu nhưng tính tình đạm bạc, chẳng tương xứng với cái tên của y quán chút nào, thà nhẫn tâm chứ không tin người.

Vậy mà thái độ với Phượng đại phu hết sức khác thường.

Phùng đại phu chẳng chút e dè, "Y thuật của Phượng đại phu bỏ xa lão hủ, có thể được Phượng đại phu gọi một tiếng tiền bối, lão hủ đương nhiên rất thích thú!"

Tiêu Ngự vội nói, "Phùng tiền bối nói ta có chuyên môn, thật sự không dám nhận. Người được phẫu thuật hôm nay, xin tiền bối bốc thuốc chữa cho hắn để thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, hoàn toàn ổn định."

Phùng đại phu gật đầu lia lịa, "Được chứ được chứ, được Phượng đại phu nhờ cậy, lão hủ sẽ dốc hết sức, nhất định không để Phượng đại phu thất vọng."

Tạ Cảnh Tu nói, "Ngươi có danh xưng Bồ Tát sống, Phùng đại nhân cũng là danh y hàng đầu. Nếu Phùng đại nhân đã nói thế thì ngươi cứ yên tâm."

Tiêu Ngự ngại ngùng quẹt đầu mũi, "Ta không phải Bồ Tát sống, sau này đừng gọi như vậy."

Bách Linh đứng hầu sau lưng hắn lại nhớ đến chuyện khác.

"Công tử, hình như trong kinh thành còn một vị được gọi là Bồ Tát sống nữa, nghe nói cũng là tiểu thư y thuật cao siêu, tên gì ấy… à, là Giản lục tiểu thư."

Tạ Cảnh Tu nghe thế, ngập ngừng, Phùng đại phu cười nói, "Không sai, Phượng đại phu tuổi trẻ tài cao, Giản lục tiểu thư này cũng không tầm thường. Giản gia là thế gia y thuật lớn nhất Lương Quốc chúng ta, tổ tiên Giản gia đều là thần y nổi danh thiên hạ, truyền lại cho Giản thị rất nhiều phương thuốc quý hiếm kỳ diệu, chỉ một phương thuốc cũng đủ để trở thành báu vật gia truyền của bao nhiêu đại phu, hễ cứ hai phương thuốc quý thì Giản gia đã chiếm một nửa. Giản gia đến thế hệ này chỉ có một nhi nữ, vì không để y thuật Giản gia bị thất truyền, Giản lục tiểu thư đã thừa kế y quán, hành y giúp đời. Gọi nàng một tiếng Bồ Tát sống cũng vô cùng xứng đáng."

Ý trong lời nói cực kỳ thưởng thức Giản lục tiểu thư.

Tiêu Ngự tươi cười, chăm chú nghe, thỉnh thoảng phụ họa đôi câu.

Bách Linh lại nghĩ đến Bán Hạ hung hăng kia, bỗng dưng thấy ghen ghét với Giản lục tiểu thư. Nàng chứng kiến tận mắt tiểu thư nhà mình cực khổ chăm sóc những bình dân bách tính và lưu dân, lúc tiểu thư cứu người chưa từng màng đến danh lợi. Giản lục tiểu thư kia mang tiếng chữa bệnh từ thiện, thật ra chỉ là chiêu trò làm rạng danh y quán Giản gia. Tiểu thư nhà mình còn có thể cải tử hoàn sinh, Giản lục tiểu thư kia có tài cán gì mà so với tiểu thư nhà nàng

Bách Linh không phục, "Nói đến nói đi cũng chỉ nhờ dựa vào phương thuốc tổ truyền, rõ ràng là bí quyết cứu người lại giấu cho chính mình xài, tốt đẹp gì chứ. Tiểu… Công tử nhà ta luôn thoải mái cho người khác học tập…"

"Bách Linh, im đi." Lần đầu tiên Tiêu Ngự nói năng nghiêm khắc với Bách Linh.

Hắn tình nguyện dạy cho người khác vì chịu ảnh hưởng của giáo dục thời hiện đại, hắn cũng không sợ chết đói vì truyền đạt kiến thức cho họ. Mà ở thời đại này, đại phu nào cũng nắm trong tay những phương thuốc bí mật, đó là miếng cơm manh áo của họ, cũng là quy định của thời đại, không thể phán xét ai đúng ai sai. Bách Linh nói thế tức là đang đánh vào mặt tất cả đại phu khác.

Bách Linh tủi thân cắn môi, ấp úng nói, "Xin lỗi, công tử, ta sai rồi."

Phùng đại phu ngừng một chút, lại cười, "Chắc tiểu nha đầu vẫn còn cay cú vì bị Bán Hạ cô nương trách mắng. Nhưng tiểu nha đầu này, Bán Hạ cô nương cũng đâu nói sai, ngươi chen ngang sẽ làm mất thời gian của người khác. Nếu ai cũng như ngươi thì tất cả đều không thể bốc thuốc đúng hạn được."

Bách Linh tự biết mình đuối lý, đỏ mắt nói, "Xin lỗi."

Tiêu Ngự biết rõ, vì lời mình dặn nên Bách Linh mới chen ngang, hắn có thể trách cứ Bách Linh nhưng vẫn chọn cách bao che khuyết điểm.

"Bách Linh là đứa trẻ ngoan, bình thường chưa bao giờ gây trở ngại cho người khác." Tiêu Ngự cười nói, "Đều do ta muốn nàng mau chóng đem thuốc về nên nàng mới chen ngang. Là ta không suy xét chu toàn, gây phiền hà cho Phùng tiền bối."

Phùng đại phu vội xua tay, "Nào có nào có, nếu không có tiểu nha đầu này thì ta sao thấy được y thuật xuất thần của Phượng công tử!"

Tạ Cảnh Tu vẫn trầm mặc đột nhiên đặt tách trà xuống, hỏi, "Phượng đại phu, người ngươi cứu lúc nào mới tỉnh lại"

"Chờ thuốc mê hết công dụng là được, không đêm nay thì ngày mai." Tiêu Ngự hỏi, "Sao vậy"

"Chờ hắn tỉnh rồi giao cho ta." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự nhìn gương mặt tĩnh lặng như nước của y, chợt rùng mình, nuốt nước bọt nói, "Thế tử dự định..."

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, "Ngươi yên tâm, ta sẽ để hắn sống, nếu không chẳng phải sẽ khiến người ta nghi ngờ y thuật của Phượng đại phu sao" Nói rồi lại nhìn Phùng đại phu.

"Phùng đại nhân, Phượng đại phu nói người bị thương cần được cho uống thuốc, làm phiền ngươi rồi."

Phùng đại phu đương nhiên đáp ứng, thấy mặt trời đã lên cao, chắc trong Nhân Tín đường đang bề bộn lắm, lại có người hầu đến gọi, Phùng đại phu vội vàng đứng dậy cáo từ.

Đến lúc trong phòng chỉ còn hai người, Tiêu Ngự mỉm cười, hay tay chống má nhìn chòng chọc Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu liếc hắn, lại nhìn chỗ khác.

"Phượng đại phu nhìn bổn Thế tử làm gì"

"Không có gì, chỉ là lâu ngày không gặp Thế tử, thấy hơi nhớ."

Vừa rồi Thế tử đặt tách trà xuống rất mạnh, Tiêu Ngự sâu sắc nghi ngờ Thế tử đang cầu được quan tâm.

Tạ Cảnh Tu, "...Ngươi biết vậy là tốt."

Tiêu Ngự, "..." Còn dám ngạo kiều với hắn.

Tính hôm khác đăng 71 cho chẵn, mà thấy cắt ngang mạch truyện thì khốn nạn quá...

72. Chương 72: Thẳng Thắn Chuyện Xưa

Editor: Vện

Ngay buổi sáng Tiêu Ngự gấp rút cứu người, Phượng Chiếu Kỳ vừa về đến Phượng phủ đêm trước cũng rời giường từ sớm, không kịp thỉnh an Phượng Vân Phi, vội vàng chạy đến viện của Lô thị.

Nha hoàn đang hầu Lô thị rửa mặt, Phượng Chiếu Lâm ngồi kế bên. Phượng Chiếu Kỳ bước vào, lễ phép hành lễ với Lô thị, "Thỉnh an mẫu thân." Vừa cười vừa đến chỗ Phượng Chiếu Lâm.

"Tam muội sao đến sớm vậy" Phượng Chiếu Kỳ cười hỏi, "Hôm qua ngươi có gặp Đại tỷ chưa Nàng cũng lười quá, không biết muốn ngủ đến khi nào. Giờ Đại tỷ đang ở đâu Ta đến gặp nàng."

Phượng Chiếu Kỳ trước giờ rất thân thiết với Lô thị và Phượng Chiếu Lâm, nói chuyện cũng không chú ý nhiều.

Phượng Chiếu Lâm vừa nghe nhắc đến Đại tỷ, sắc mặt không được đẹp cho lắm, tính há miệng nói gì, lại bị Lô thị liếc, liền buồn bã ngậm miệng, cúi đầu vò khăn, cũng không nhìn Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ thấy khác thường, cười hỏi, "Sao vậy Ta nói sai cái gì chọc Tam muội mất hứng hả"

Lô thị cười, "Tam muội ngươi dậy sớm, tâm tình không tốt lắm. Ngươi đến thỉnh an phụ thân trước đi rồi về nói chuyện sau."

Phượng Chiếu Kỳ thưa một tiếng, quay đầu đến viện tử của Phượng Vân Phi.

Phượng Chiếu Lâm thấy cậu đi rồi, khó hiểu hỏi, "Sao mẫu thân không cho con nói Đại ca nên biết Đại tỷ của huynh ấy đã đối xử với mẫu thân thế nào, thật thiệt thòi cho huynh ấy có một Đại tỷ như vậy, chắc sẽ phiền lòng lắm."

Lô thị ngồi ngay ngắn để nha hoàn chải đầu vấn tóc, nhìn con gái trong gương đồng, "Thường ngày mẫu thân dạy con thế nào Sao lại hồ đồ thế hả. Nhìn thái độ Phượng Chiếu Kỳ đã biết tâm tư hắn đã lệch hướng lâu rồi, con có nói gì cũng vô dụng thôi. Không lẽ con vẫn cho hắn là ca ca ruột thịt của mình sao Không được tùy tiện mè nheo nữa."

"Con và huynh ấy cùng một phụ thân, huynh ấy đương nhiên là ca ca của con rồi." Phượng Chiếu Lâm nhỏ nhẹ nói.

Lô thị chỉnh sửa búi tóc, "Xem ra mẫu thân dạy cái gì con đều quên hết rồi. Lâm Nhi, con không có phụ thân, không có ca ca. Người ngoài chỉ có hai loại, có thể lợi dụng và không thể lợi dụng. Nói cách khác, con phải khiến hắn đối xử với con như thân muội, nhưng con thì không được xem hắn như ca ca. Phương thị xem Phượng Vân Phi là phu quân, kết quả là bị vứt bỏ như miếng giẻ rách. Ta chưa bao giờ xem Phượng Vân Phi là phu quân, nhưng hắn lại xem ta như bảo vật." Lô thị cười châm chọc, "Đây chính là chỗ khác nhau."

Phượng Chiếu Lâm nhíu chặt đôi mày, trầm tư không nói.

Lô thị biết nàng đã hiểu, cũng không tiếp tục khuyên, chỉ thở dài.

"Nuôi chó phải biết dụng tâm. Chủ nhân khôn ngoan sẽ biết cách làm nó chủ động chạy đến vẫy đuôi, chứ không thể lôi chủ chạy theo hướng khác."

Phượng Vân Phi thấy Phượng Chiếu Kỳ trở về, đương nhiên hết sức vui mừng, ân cần hỏi han việc học của cậu, lại khích lệ vài câu mới cho về.

Phượng Chiếu Kỳ đi giữa sân, nha hoàn nhũ mẫu đồng loạt cúi chào, Phượng Chiếu Kỳ tiện tay kéo một người lại hỏi, "Liễu Nhi tỷ tỷ, Đại tiểu thư đang ở viện tử nào Dẫn ta đến gặp nàng đi."

Liễu Nhi kinh ngạc, "Đại tiểu thư Trong phủ chúng ta làm gì có Đại tiểu thư"

"Sao có thể Ngươi đừng lừa ta." Phượng Chiếu Kỳ cười nói, "Đại tiểu thư từ thành Hoài Thiên lên đường hồi kinh từ nửa tháng trước, giờ đã sớm đến đây rồi, phu nhân còn cho người báo tin cho ta mà."

Liễu Nhi lắc đầu, "Đại thiếu gia, trong phủ thật sự không có người ngoài."

Một tiểu nha đầu nói, "Chắc Đại thiếu gia đang nói đến người kia, hôm qua quậy một trận trước cổng Phượng phủ chúng ta đó."

Liễu Nhi lườm nàng, "Im miệng! Quên lời phu nhân dặn rồi sao Ai cho ngươi nói bậy, để phu nhân và Tam tiểu thư biết thì ngươi có gánh nổi không." Lại cuống quýt tìm lời cáo từ Phượng Chiếu Kỳ, "Phu nhân sai chúng ta tìm mấy món trong kho, không thể chậm trễ, xin Đại thiếu gia đừng làm khó dễ chúng ta." Nói xong cũng không chờ Phượng Chiếu Kỳ ngăn cản, kéo tiểu nha đầu chạy mất dạng.

Phượng Chiếu Kỳ rất bực bội, chỉ cần nhắc đến tỷ tỷ thì thái độ người trong phủ cứ quái lạ thế nào, cũng không ai nói cho cậu tỷ tỷ đang ở đâu.

Không lẽ hôm qua tỷ tỷ vừa về đã cãi nhau với phụ thân và phu nhân Phượng Chiếu Kỳ ngẫm nghĩ, với tính tình của tỷ tỷ thì có thể lắm chứ. Hắn vừa đặt chân đến đây mà đã đắc tội với toàn phủ, không biết có chịu thiệt thòi gì không.

Dù lúc ở thành Hoài Thiên tỷ tỷ rất lợi hại, nhưng lên kinh thành rồi có quen biết ai trong phủ đâu, giờ ngay cả người hầu cũng ác cảm với hắn… Phượng Chiếu Kỳ tưởng tượng ra bộ dạng tỷ tỷ có là cọp chắc

cũng biến thành mèo rồi, hiện tại không biết đang chui ở đâu sợ hãi bất lực, càng nóng ruột muốn nhanh chóng tìm ra hắn.

Phượng phủ tuy rất rộng nhưng cậu chỉ cần chạy đủ một vòng ắt sẽ tìm ra nơi tỷ tỷ đang ở. Phượng Chiếu Kỳ không nhờ người khác, tự mình chạy loanh quanh khắp hậu viện.

Lúc đi ngang qua vườn, thấy mấy tiểu nha hoàn lười biếng tụ tập tám chuyện. Phượng Chiếu Kỳ không muốn kinh động các nàng, cắm đầu bước tiếp, cũng không biết ai đột ngột nâng cao giọng, truyền vào tai Phượng Chiếu Kỳ.

"Lại nói, Đại tiểu thư từ thành Hoài Thiên kia cũng thật quá đáng." Đúng là có liên quan đến Phượng Chiếu Ngọc.

Phượng Chiếu Kỳ dừng chân, lại nghe một tiểu nha đầu nói, "Còn không phải sao, hôm qua các ngươi lúi húi trong hậu viện nên không biết. Đại tiểu thư kia dẫn di nương của nàng đến đây, lôi kéo một đám người ngoài cổng, ép lão gia ly hôn với di nương."

"Nàng chỉ là di nương, làm gì có tư cách ly hôn Vậy chẳng phải không thèm để phu nhân chúng ta vào mắt sao."

"Sao lão gia lại không biết chứ. Nhưng các nàng kéo một đám điêu dân náo động ngoài cổng, còn dùng ngôn ngữ nhơ bẩn nhục mạ phu nhân. Nếu cứ để các nàng làm càn thì mặt mũi Phượng phủ chúng ta biết để đâu nữa Nàng lại là con gái của lão gia, không thể bắt nàng lên quan phủ được. Cuối cùng lão gia chỉ có thể ký giấy ly hôn, lúc này hai người kia mới đắc ý dạt dào bỏ đi."

"Phu nhân đáng thương phải chịu bao nhiêu oan ức, Tam tiểu thư cũng giận, cả đêm không ngủ, nửa đêm bảo đau ngực cũng không dám cho phu nhân và lão gia biết…"

Phượng Chiếu Kỳ nghe được liền thất thần, đám nha hoàn bên kia như phát hiện được, tan tác chạy đi.

Phượng Chiếu Kỳ mịt mờ thả chậm bước chân. Thì ra tỷ tỷ không vào phủ, cậu không cần phải tìm nữa.

Nhưng mà, tỷ tỷ lại dẫn theo… dẫn theo mẫu thân của họ đến kinh thành sao Lúc về thành Hoài Thiên, cậu muốn đến từ đường thăm mẫu thân, nhưng bị Tam lão phu nhân ngăn cản không cho đi, làm sao tỷ tỷ dẫn nàng ra ngoài được

Tỷ tỷ lên kinh thành không phải để đoàn viên, chỉ muốn để mẫu thân ly hôn sao Để trả thù phụ thân và phu nhân hiện tại sao

Vạt áo vàng nhạt lọt vào tầm mắt, Phượng Chiếu Kỳ giật mình hoàn hồn, ngước lên nhìn bóng người thướt tha khoác áo lông đứng dưới tàng cây.

"Tam muội." Phượng Chiếu Kỳ cẩn trọng gọi một tiếng.

Đôi mắt thanh lãnh giống Lô thị như tạc của Phượng Chiếu Lâm quan sát cậu một hồi, lại dời chỗ khác.

So với biểu hiện oán giận lúc sáng, Phượng Chiếu Lâm hiện tại dường như đang dùng sự lãnh đạm che lấp nỗi thất vọng.

Phượng Chiếu Kỳ khó xử cắn môi, thấy Phượng Chiếu Lâm không nói tiếng nào, định bỏ đi, không nhịn được lên tiếng, "Tại sao Tam muội lãnh đạm với ta như vậy Ngươi có oan ức gì sao"

"Oan ức" Phượng Chiếu Lâm cười khẽ, "Nếu ta nói đúng vậy, thì ca ca có làm chủ cho muội muội không" Nàng nghiêm túc nhìn Phượng Chiếu Kỳ, nhẹ lắc đầu, "Ca ca sẽ không. Có lẽ trong lòng ca ca, ta cũng chỉ là người ngoài, không nên đưa ra quá nhiều yêu cầu, bằng không đúng là ta không biết thân biết phận."

"Ngươi đừng nói vậy, chúng ta cùng nhau lớn lên, phụ thân và mẫu thân đều yêu thương cả hai, sao ta có thể xem ngươi như người ngoài được." Vẻ mặt Phượng Chiếu Kỳ khổ sở.

Đôi môi mỏng của Phượng Chiếu Lâm run run, cuối cùng rũ mắt, im lặng quay đi, Phượng Chiếu Kỳ gọi tên nàng, không nhịn được chạy theo.

"Đừng qua đây, bây giờ ta không muốn thấy huynh." Phượng Chiếu Lâm không quay đầu, nhẹ nhàng buông lời, "Thấy ca ca ta sẽ khó chịu, ca ca tạm thời… buông tha ta đi."

Phượng Chiếu Kỳ đành phải dừng bước, nhìn dáng người mảnh mai của Phượng Chiếu Lâm khuất sau lối mòn.

—o0o—

Đêm hôm đó, Tạ Cảnh Tu chuẩn bị hồi phủ, thuận tiện sai người đem bệnh nhân đang hôn mê đi luôn.

Tiêu Ngự không yên tâm, "Vẫn nên chờ hắn tỉnh lại đã. Người này đang hôn mê, tình trạng cũng chưa ổn định."

Tạ Cảnh Tu thản nhiên nhìn hắn, "Trời đã tối, ta ở lại phòng ngươi không tiện đâu."

Tiêu Ngự mù mờ một lúc mới hiểu y đang nói gì, nhất thời xạm mặt. Lại tự kỷ hắn muốn cố chấp giữ y lại sao!

"Ta nói là giữ bệnh nhân lại, Thế tử muốn đi đâu thì đi." Tiêu Ngự ráng nặn ra một nụ cười, "Ta phải quan sát tình trạng của hắn, chẳng may có sơ suất gì ta còn có thể kịp thời xử lý."

"Không được." Thế tử lạnh mặt, giọng điệu chém đinh chặt sắt, không để Tiêu Ngự nói thêm, hoa lệ vung áo choàng, "Hồi phủ!"

Đùi Tiêu Ngự bị áo choàng của y quất trúng, ôm cái chân đau nhói bước theo hai bước.

Thế tử lên xe ngựa, vén màn lên liếc hắn, nhíu mày nhìn động tác hơi bất nhã của hắn, thả màn xuống.

"Đi thôi."

Tiêu Ngự nhìn theo chiếc xe cố gắng khiêm tốn nhưng không lấp được vẻ xa xỉ chậm rãi chạy đi, một đội thị vệ cưỡi ngựa vây quanh, vô cùng khí thế.

Thế tử hình như… tức giận hả! Tuy y không hay biểu lộ vui buồn, nhưng hiện tại Tiêu Ngự có thể nhìn nét mặt và ngôn ngữ cơ thể để giải thích tâm tình y, cái tên này chắc chắn là giận rồi.

"Đồ quỷ hẹp hòi, đúng là miếng bọt biển tự kỷ thích tự chọt mình, thẹn quá hóa giận…" Tiêu Ngự làu bàu, quay vào nhà đóng cửa.

Lại nói, chẳng phải Tạ Cảnh Tu đang theo đuổi hắn sao Rốt cuộc y đang xem hắn như nam nhân hay nữ nhân mà theo đuổi Khoan hẵng nói thái độ và đối đãi của sĩ phu phong kiến với nữ tử, cái tên nói giận liền giận này rõ ràng đang đối xử với hắn như nam tử mà. Vậy trong mắt Thế tử hắn rốt cuộc là nam hay nữ đây…

Thật không thể lý giải được cấu tạo não của y…

Mấy ngày kế tiếp trôi qua yên ả, không ai đến cửa làm ầm ĩ, Tiêu Ngự bắt tay vào thăm dò chuyện Phương gia.

Nghe nói Phương gia có một hậu bối là thiên tài kinh doanh, gia nghiệp bây giờ mở rộng không ai bằng, mối làm ăn trải rộng khắp đại giang nam bắc, ở kinh thành cũng có cửa hàng của Phương gia, Tiêu Ngự hỏi thăm được địa chỉ vài cửa hàng, định hôm nào đến đó xem sao.

Địa vị của thương nhân thời đại này không cao, có thể phát triển chuyện làm ăn lớn đến vậy, chắc chắn năng lực không tầm thường, bảo vệ một nữ tử yếu đuối như Phương thị chắc không thành vấn đề.

Hắn còn chưa kịp làm gì, Tạ Cảnh Tu lại đến nhà.

Một nam nhân đen gầy bị thị vệ áp giải đến trước sân, nam nhân vừa được thả ra liền quỳ sụp xuống.

Tiêu Ngự hiếu kỳ, "Ai vậy"

Tạ Cảnh Tu rũ mắt uống trà nóng, "Người ngươi cứu."

"Còn sống kìa, thật tốt quá." Mắt Tiêu Ngự sáng lấp lánh, vỗ tay nói, "Do Phùng đại phu chăm sóc sao Chẳng lẽ Phùng đại phu có cách chống nhiễm trùng vết thương hả!"

Không phải thuốc kháng sinh nào cũng là penicillin, có thể đại phu ở thời đại này đã tìm được chất khác thay thế

Người kia dập đầu với Tiêu Ngự, nước mắt đầm đìa, dáng vẻ chật vật, "Tiểu nhân vạn tạ ơn cứu mạng của Phượng đại phu! Tiểu nhân vạn tạ ơn cứu mạng của Phượng đại phu!" Hắn bị người khác ép buộc thí mạng để hãm hại Phượng đại phu, kết quả lại được Phượng đại phu cứu mạng, thật trớ trêu.

Tạ Cảnh Tu ra hiệu cho thị vệ, một thị vệ cầm bao kiếm chọt lưng hắn, "Câm miệng."

Người kia lập tức nín bặt, Tạ Cảnh Tu cho người dẫn hắn đi, vài thị vệ canh giữ xung quanh, đại sảnh chỉ còn hai người Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự hỏi, "Thế tử điều tra ra ai muốn hại ta rồi à"

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Người này nói trắc phu nhân Lộ thị của An quốc hầu dùng tính mạng vợ con hắn uy hiếp. Nghe nói chính thất phu nhân của An quốc hầu là cô cô của ngươi"

"Thì ra là nàng, không có khả năng là Lộ thị đâu. Vị cô cô kia của ta đúng là không diệt được tà tâm." Tiêu Ngự hiểu rõ.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, "Ngươi đã sớm đoán được nàng là thủ phạm sao"

Tiêu Ngự gật đầu, "Ta biết Phượng Vân Ninh luôn muốn đối phó ta, chỉ không nghĩ nàng lại dùng cách thức vòng vèo này, ta cho rằng nàng sẽ trực tiếp phái sát thủ đến giết."

"Dù gì nơi này cũng là kinh thành." Tạ Cảnh Tu hơi ngập ngừng, "Lần đầu ta gặp ngươi, những người đuổi giết ngươi lúc đó cũng do Phượng thị phái đến sao"

"Chắc vậy." Tiêu Ngự nhấp trà, "Dù sao cũng không né được đám người hậu viện." Không phải Phượng Vân Ninh thì là Lô thị, không có gì khác biệt.

"Có liên quan đến thân phận của ngươi"

Tiêu Ngự nhìn y bất ngờ, "Ta còn tưởng Thế tử sẽ vĩnh viễn lảng tránh vấn đề này. Đúng vậy, có liên quan đến thân phận của ta."

"Ngươi không để ý" Tạ Cảnh Tu nhíu mày, dáng vẻ hơi bất mãn.

Tiêu Ngự mù mờ nhìn y, Tạ Cảnh Tu hỏi hắn, "Tình cảnh của ngươi nguy hiểm bốn bề, tại sao ngươi vẫn bình thản như vậy"

Bởi vì hắn đã sớm nghĩ cách thoát khỏi thân phận này, thoát khỏi tất cả mọi người, tìm một nơi bắt đầu cuộc sống mới. Hắn có đường lui, nên lúc đối mặt khốn cảnh đương nhiên không quá lo lắng, thái độ còn rất thong dong nữa kìa.

Chỉ là, nếu cho Tạ Cảnh Tu biết dự định này, có thể y sẽ lại tức giận cho mà xem.

Tiêu Ngự nghiêm túc nhìn Tạ Cảnh Tu, mỉm cười, "Thế tử sẽ bảo vệ ta chu toàn, ta cần gì phải lo lắng."

Tạ Cảnh Tu vẫn cau mày, như không thỏa mãn câu trả lời này. Nhưng y cũng không tiếp tục dây dưa, đổi đề tài, "Tại sao phu nhân An quốc hầu lại đối xử với ngươi như vậy" Tiêu Ngự định mở miệng, y lại nói, "Phượng đại phu, ta muốn nghe lời nói thật."

Tiêu Ngự cảm thấy, với giao tình của hắn và Tạ Cảnh Tu hiện giờ, không cần thiết phải giấu diếm chuyện Phượng Vân Ninh nữa, liền kể lại tường tận mọi chuyện.

"Chắc nàng có tật giật mình, sợ thân phận của ta trở thành nhược điểm, lại sợ mẫu thân ta tiết lộ chuyện năm đó nên mới vội vã ứng phó chúng ta." Tiêu Ngự cười cợt, "Đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Nếu ta thật sự muốn trả thù nàng và Phượng Vân Phi cũng sẽ dùng biện pháp khác, cớ gì phải liên lụy toàn Phượng gia."

Thời đại này, liên hệ của dòng họ rất chặt chẽ, nếu mấy vị Phượng gia ở kinh thành vì việc này mà bị tống vào đại lao thì những tộc nhân khác của Phượng thị cũng không tránh được họa. Dù không bị phủ An quốc công trả thù, bất kể đường quan hay hôn sự đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, e là một đại gia tộc cành lá xum xuê cũng phải héo úa lụi tàn.

"Quả nhiên, châm ngôn nói rất hay, không làm việc trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa. Bọn họ làm quá nhiều việc trái lương tâm, không chịu nổi một ngày hoảng sợ." Tiêu Ngự thở dài.

Tạ Cảnh Tu im lặng lắng nghe, lúc này nhìn Tiêu Ngự, "Cho nên, ngày nào Phượng thị chưa chết thì ngày đó ngươi vẫn không thoát khỏi quấy rối của nàng"

Tiêu Ngự nghe giọng điệu y quá nghiêm túc, lòng hơi run, "Lẽ nào Thế tử định… giết nàng à" Chuyện này… có thể làm chính trị dậy sóng hay không

Tạ Cảnh Tu không phản ứng câu hỏi của hắn, lại nói, "Ngươi đơn thuần thiện lương, lại đa sầu đa cảm, ngươi chỉ biết cứu người, không biết giết người."

Đơn thuần thiện lương đa sầu đa cảm là cái hình dung quỷ quái gì Hắn đa sầu đa cảm hồi nào! Khóe miệng Tiêu Ngự co rút, Thế tử lại bắt đầu đóng phim thần tượng rồi…

Ngữ khí Tạ Cảnh Tu càng thêm nghiêm túc, "Ngươi không muốn giết Phượng thị, biết rõ tình cảnh nguy ngập của mình mà vẫn bình chân như vại. Ngươi dùng lý do được ta bảo vệ, trong khi ngươi căn bản chưa bao giờ tìm kiếm sự che chở. Tại sao ngươi lại vội vã hỏi thăm Phương gia Ngươi có dự định gì khác phải không Hả"

Tiêu Ngự không ngờ Tạ Cảnh Tu vẫn vướng mắc chuyện này, đôi đồng tử nâu nhạt bình tĩnh quan sát hắn.

Rõ ràng hắn không làm gì sai, nhưng Tiêu Ngự lại chột dạ mà không dám nhìn thẳng.

"Ngươi muốn thoát thân" Tạ Cảnh Tu nhẹ giọng hỏi, "Dàn xếp cho Phương thị xong, dàn xếp cho tiểu nha đầu của ngươi xong, ngươi muốn thoát khỏi tất cả sao"

Tiêu Ngự bất lực cúi đầu, khẽ thở dài. Cái tên này quá nhạy bén, vậy mà cũng đoán ra được, rõ ràng hắn đâu có để lộ dấu hiệu nào Phương thị và Bách Linh còn không biết nữa mà. Giờ bị y chất vấn, hắn có cảm giác mình đã phạm tội ác.

"Ngay cả ta ngươi cũng gạt." Tạ Cảnh Tu nói, "Ngay cả ta ngươi cũng muốn trốn thoát."

Tiêu Ngự nghe giọng nói đều đều lạnh băng kia, không biết tại sao thấy áy náy.

"Xin lỗi, Tạ thế tử, ta… ta không phải cố ý." Tiêu Ngự vỗ tay Thế tử dỗ dành, "Chỉ là ta đã lên kế hoạch này từ rất lâu, khi đó ta còn chưa biết ngươi, đừng trách ta lúc đó không cân nhắc đến ngươi."

"Cứ như trò đùa, trăm ngàn chỗ hở." Tạ Cảnh Tu phê bình kế hoạch của hắn không chút lưu tình.

Tiêu Ngự chỉ có thể gật đầu, "Phải, phải, là ta không suy xét chu toàn."

"Đúng là người vô tri không biết sợ." Tạ Cảnh Tu khinh thường.

Tiêu Ngự, "…" Đủ rồi, đủ rồi, đây mà là thái độ theo đuổi đó hả! Trách không được lớn vầy rồi mà còn ế!

Tạ Cảnh Tu như đã thỏa mãn với thái độ biết nhận sai của Tiêu Ngự, không tỏa khí lạnh nữa, Tiêu Ngự nhẹ nhõm thở phào, nhiệt tình mời Tạ thế tử ở lại ăn cơm.

Tiêu Ngự cũng biết nấu nướng chút chút, tự mình xuống bếp làm bốn món mặn một món canh bưng lên, Tạ thế tử dựa cửa sổ thả quyển sách xuống, đến bên bàn.

"Ăn cơm ăn cơm, Thế tử mau nếm thử tay nghề ta xem." Tiêu Ngự cười nói.

Tạ Cảnh Tu nhìn mấy món ăn đủ sắc đủ hương, khẽ gật đầu.

"Không tồi. Thêu thùa cũng được, nấu nướng cũng không tệ."

Tiêu Ngự, "…" Có phải muốn nói hắn công dung ngôn hạnh không.

"Ngươi thấy ta thêu thùa cũng được hồi nào"

Tạ Cảnh Tu nào, "Lúc ngươi "giải phẫu", đường kim rất tỉ mỉ, chắc thêu thùa cũng được."

Tiêu Ngự, "…"

Hai người ngồi vào bàn, Bách Linh đột ngột chạy vào, thở hổn hển báo, “Công tử, công tử, Đại thiếu gia đến.”

Tay bưng bát của Tạ Cảnh Tu khựng lại, nhíu mày, “Đại thiếu gia”

“Là đệ đệ của ta.” Tiêu Ngự giải thích, đứng lên ra ngoài đón.

Phượng Chiếu Kỳ bước nhanh vào, sắc mặt trầm tĩnh như nước có vài phần nghiêm túc. Chạm mặt Tiêu Ngự, lại bị trang phục nam của hắn làm giật mình.

“Tỷ tỷ, sao ngươi lại mặc thế này”

Tạ Cảnh Tu buông bát đũa, đến bên cửa, nhíu mày quan sát tình hình trong sân.

Phượng Chiếu Kỳ giậm chân chỉ vào y, “Tỷ tỷ, nam nhân này là ai!”

73. Chương 73: Tỷ Tỷ Ca Ca

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu nhìn gương mặt giống Tiêu Ngự như đúc của Phượng Chiếu Kỳ, kinh ngạc nhíu mày, sắc mặt không lạnh lùng như vừa rồi.

Tuy dung mạo cực kỳ giống, nhưng mà… không có nét thông minh cơ trí như Phượng đại phu.

Tiêu Ngự đến bên cạnh Phượng Chiếu Kỳ, Phượng Chiếu Kỳ còn đang thở phì phò trừng nam nhân kia.

“Tỷ tỷ, vất vả lắm ta mới tìm được chỗ tỷ ở, vậy mà khi đến lại gặp loại chuyện này! Sao tỷ có thể để tên này vào nhà mình hả!” Phượng Chiếu Kỳ phẫn nộ mắng Tiêu Ngự.

…Loại chuyện này là là loại chuyện gì Sao biểu cảm của đệ đệ ngốc như vừa bắt gian xong vậy!

“Ờm…” Tiêu Ngự ấp úng, “Cái này nói ra rất dài dòng.” Đúng là chuyện này rất phức tạp mà.

Tạ Cảnh Tu nói, “Viện tử này là ta mua cho tỷ tỷ ngươi ở, tại sao ta không thể đến.”

Phượng Chiếu Kỳ kinh hãi, không dám tin nhìn Tiêu Ngự, “Tỷ tỷ, y nói thật sao Tỷ… tỷ… sao lại ở trong viện tử y mua Y có làm gì… nam nhân này là ai Không có chỗ ở tại sao không đến tìm ta! Ta cũng có thể mua nhà cho tỷ mà!”

“Ngươi” Tạ Cảnh Tu hừ một tiếng, nhìn Phượng Chiếu Kỳ từ trên xuống dưới, biểu cảm khinh thường không tả được.

Tiêu Ngự giữ chặt Phượng Chiếu Kỳ sắp bùng cháy, đỡ trán thở dài. Đã loạn lắm rồi, Tạ thế tử còn đổ thêm dầu vào lửa.

“Trước hết đừng để ý y nữa, ăn cơm chưa Có đói không, vào ăn với ta, ta tự nấu đó.” Tiêu Ngự kéo Phượng Chiếu Kỳ vào phòng.

Phượng Chiếu Kỳ vẫn mang vẻ mặt bài xích trừng Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu không chấp nhặt với cậu, thản nhiên vào phòng.

Phượng Chiếu Kỳ thấy trên bàn bày hai bộ bát đũa, lại phun lửa với Tiêu Ngự, “Tỷ còn làm cơm cho y nữa à!”

Tiêu Ngự bị cậu phun cho híp mắt, giơ tay lau nước bọt bắn lên mặt.

May mắn đây là đệ đệ của hắn, nếu không hắn chắc chắn sẽ ruồng bỏ.

“Ngươi là rồng lửa hả, bớt nóng đi.” Tiêu Ngự ấn Phượng Chiếu Kỳ xuống ghế, xới cơm vào bát, nhét vào tay cậu.

“Ăn cơm trước đã, có chuyện gì chờ ăn xong rồi nói.”

Tạ Cảnh Tu ngồi cạnh Tiêu Ngự, không nhìn Phượng Chiếu Kỳ đang cố sức trừng mình, gắp một món mặn nếm thử, cười nói, “Tay nghề của Phượng đại phu quả không tầm thường.”

Hồi nãy nói “không tệ” mà, sao giờ lại đổi thành không tầm thường rồi

Tiêu Ngự cười cười, gắp cái chân gà bỏ vào bát Thế tử.

“Ngươi thích là tốt rồi. Thế tử đừng khách sáo, ăn nhiều chút đi.”

“Tỷ tỷ, ta cũng muốn ăn gà!” Phượng Chiếu Kỳ nóng nảy.

“Gà cái gì, lửa cháy lớn như vậy, ăn khổ qua hạ hỏa.” Tiêu Ngự vừa nói vừa gắp đồ ăn vào bát cậu, gắp cho thành cái núi nhỏ luôn.

Tạ Cảnh Tu quen sống trong nhung lụa, cầm đũa tre ưu nhã gắp đồ ăn vào bát Tiêu Ngự, đồng thời cười với hắn.

“Phượng đại phu cũng ăn đi.”

Tiêu Ngự nhìn y, quả thật được ưu ái mà phát sợ. Gắp đồ ăn cũng đâu tính là gì, để y gắp cũng đâu sao, thế nhưng đóa hoa cao ngạo quanh năm lạnh lùng này lại hào phóng tặng cho hắn một nụ cười tươi tắn ôn hòa, thật là… ghê quá!

Phượng Chiếu Kỳ kế bên nhìn “tỷ tỷ” mình và nam nhân kia liếc mắt đưa tình, giận đến mức sắp gặm nát đầu đũa.

Lúc không có cậu, tỷ tỷ đã gặp chuyện gì “Tỷ tỷ” duy nhất của cậu tại sao lại tốt với nam nhân khác như thế!

Phượng Chiếu Kỳ không thể xem như không có gì mà ăn cơm, đặt bát xuống gọi, “Tỷ tỷ, lòng ta khó chịu.”

“Sao vậy Sao lại khó chịu” Tiêu Ngự vội nhìn cậu, “Sặc cơm vào khí quản rồi hả”

“Không phải, chỉ là trong lòng thấy chua xót.” Phượng Chiếu Kỳ ôm ngực thì thào. Tiêu Ngự kiểm tra một lượt, thấy cậu không có chuyện gì, liền biết cậu đang làm trò.

“Không ăn thì lăn qua một bên.” Tiêu Ngự vỗ đầu cậu, “Ta hỏi này, hôm nay đến đây muốn làm gì hả”

Tiêu Ngự vừa nhắc, Phượng Chiếu Kỳ liền rùng mình, hừ một tiếng, rốt cuộc cũng nhớ ra mục đích đến đây.

Phải rồi… Cậu muốn đi hỏi tỷ tỷ, tại sao phải làm những chuyện kia Tại sao phải dẫn người đến làm náo loạn trước cổng Phượng phủ Bây giờ Đại phu nhân và Tam tiểu thư vì chuyện lùm xùm đó mà mất hết thể diện, đã nhiều ngày không được các phu nhân khác mời đến dự tiệc, cũng không tiếp đãi ai vào phủ nữa.

Phượng Chiếu Kỳ sống ở Phượng phủ từ nhỏ, Lô thị cũng rất thân thiết với cậu. Lô thị tuy là kế mẫu nhưng nàng chỉ có một mình Phượng Chiếu Lâm là con gái, Phượng Chiếu Kỳ là đích trưởng tử của Phượng gia, mấy vụ đấu đá trong hậu viện không hề xuất hiện làm cậu phiền lòng.

Tương lai cậu đương nhiên sẽ kế thừa Phượng phủ, Phượng Chiếu Lâm trưởng thành sẽ lấy chồng, còn phải dựa vào nhà mẹ và ca ca. Sau này Lô thị cũng phải dựa vào cậu, Phượng Chiếu Kỳ suy xét rõ ràng, cho nên cậu không nghĩ Lô thị sẽ có ý đồ xấu với mình. Hiện tại Lô thị và Phượng Chiếu Lâm chịu nhục nhã, cậu cũng không dễ chịu.

Phượng Chiếu Kỳ buồn bực ngồi xuống, im lặng cầm bát ăn cơm. Dùng bữa xong, Bách Linh bưng trà đến, Phượng Chiếu Kỳ vẫn còn trừng mắt với Tạ Cảnh Tu vẫn ngồi lỳ trong đại sảnh.

“Tỷ tỷ, bảo y đi đi, ta có chuyện muốn nói.” Phượng Chiếu Kỳ nói.

Tiêu Ngự khó xử nhìn Tạ Cảnh Tu. Nơi này chỉ có Tạ Cảnh Tu có quyền quyết định đi hay ở, làm gì đến phiên hắn đuổi người

Tạ Cảnh Tu chỉ ung dung nâng tách uống trà, ngoảnh mặt làm ngơ bất mãn của Phượng Chiếu Kỳ.

"Ngươi có chuyện gì cứ nói, Tạ thế tử không phải người ngoài." Tiêu Ngự thở dài. Hắn đoán được Phượng Chiếu Kỳ muốn nói gì. Tuy chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng Tạ Cảnh Tu đã biết cả chuyện Phượng Vân Ninh rồi, chút chuyện nhỏ này không cần phải giấu y.

Phượng Chiếu Kỳ bất mãn cau mày, "Đây là việc nhà Phượng gia, y dựa vào đâu mà ngồi đó nghe."

Không đợi Tiêu Ngự lên tiếng, Tạ Cảnh Tu đã đặt tách trà xuống, đôi mắt nhạt màu nhìn xoáy vào Phượng Chiếu Kỳ.

"Nếu ngươi đến vì muốn ăn một bữa cơm với tỷ tỷ, ta sẽ bỏ qua. Còn nếu muốn chất vấn tại sao tỷ tỷ ngươi đối xử bất công với Phượng thái y và Lô thị, ta không cho phép."

Phượng Chiếu Kỳ bị y nói toạc tâm sự, cả kinh trợn mắt, không còn so đo với thái độ vênh mặt hất hàm của Tạ Cảnh Tu nữa, líu lưỡi hỏi, "Ngươi… làm sao ngươi biết" Đây là việc nhà Phượng phủ, sao nam nhân này lại tường tận như vậy!

Tạ Cảnh Tu không phản ứng với cậu, nhìn Tiêu Ngự, "Lúc ngươi lập kế hoạch, tính sắp xếp cho hắn thế nào"

Tiêu Ngự sẽ không nói, hắn từng có ý định giao Phượng Chiếu Kỳ cho người của phủ Nguyên Vương chăm sóc. Tạ Cảnh Tu là người tốt, Nguyên lão Vương gia cũng là người chính trực, nếu bọn họ đồng ý trông coi, ít ra Phượng Chiếu Kỳ sẽ không bị ai đe dọa, tốt xấu gì cũng được bình yên một đời.

Chuyện này trăm ngàn lần không thể cho Tạ thế tử biết, nếu không y sẽ lại lằng nhằng chuyện hắn vứt bỏ y trong kế hoạch.

Tiêu Ngự chột dạ cười nói, "Ta không nghĩ xa như vậy."

Phượng Chiếu Kỳ nhíu mày nhìn hai người, "Các ngươi đang nói gì thế Tỷ tỷ, sao người này lại biết chuyện nhà chúng ta!"

Tạ Cảnh Tu nói, "Phượng đại phu, ngươi không cho hắn biết sự thật, có phải cảm thấy hắn biết ít một chút sẽ được an toàn. Nhưng nếu ngươi không nói, hắn sẽ bị người xấu che đậy, ngu ngốc mờ mịt sống qua ngày."

Phượng Chiếu Kỳ nhe nanh múa vuốt, "Ngươi nói ai ngu ngốc!"

Tiêu Ngự vội ngăn không cho cậu mạo phạm Tạ thế tử, lại nghe Tạ Cảnh Tu nói tiếp, "Hắn không còn nhỏ nữa, hắn có quyền được biết thân thế thật sự của ngươi, mặc dù chân tướng rất khó tiếp nhận. Ngươi không thể tự chủ trương an bài cho cuộc sống của mọi người."

Tiêu Ngự trầm mặc cắn môi, Phượng Chiếu Kỳ nghe ra manh mối sâu xa.

"Tỷ tỷ, y nói chân tướng gì vậy Tỷ muốn an bài chuyện gì"

Tạ Cảnh Tu đổ dầu vào lửa, "Tỷ tỷ ngươi muốn dàn xếp cho ngươi thật tốt, sau đó một mình rời đi."

Phượng Chiếu Kỳ nghe vậy liền nhìn Tiêu Ngự, thấy ánh mắt hắn không phủ nhận, lập tức bối rối, vội kéo tay áo Tiêu Ngự, "Tỷ tỷ, có phải đúng như y nói không! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì Tỷ… tỷ không cần ta nữa sao Tỷ cảm thấy ta bênh vực Đại phu nhân và Tam muội mà tức giận à! Tỷ tỷ, không phải ta muốn đến chỉ trích tỷ, ta biết tỷ có nỗi khổ tâm…"

"Không phải tỷ tỷ, là ca ca." Tiêu Ngự hít một hơi, cuối cùng cũng lên tiếng.

Phượng Chiếu Kỳ ngây ngẩn, Tiêu Ngự kéo cậu ngồi xuống ghế, nhìn Tạ Cảnh Tu, thấy y không nói chuyện, cũng không có ý định tránh mặt, liền không quan tâm y nữa, kể rõ ràng thân thế mình cho Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ nghe xong, bàng hoàng thất thần.

"Vậy cho nên, ta là ca ca của ngươi." Tiêu Ngự nói, "Tất cả chuyện xưa đều do thù riêng của Phượng Vân Ninh, tạo nên cục diện bây giờ. Ta không biết Lô thị và Phượng Vân Ninh có quan hệ gì, năm xưa nàng nổi danh như vậy, lại gả vào Phượng phủ làm kế thất không danh chính ngôn thuận, ta luôn cảm thấy có vấn đề."

Phượng Chiếu Kỳ quan sát Tiêu Ngự không chớp mắt, như muốn tìm ra bí mật gì, lát sau mới khô khốc nói, "Cho nên… Tam thẩm là do Đại phu nhân phái đến, đặc biệt trông chừng tỷ… trông chừng ngươi"

Tiêu Ngự gật đầu. Giọng Phượng Chiếu Kỳ càng thêm cay đắng, "Tam thẩm còn muốn mưu hại ngươi Đó cũng là ý của Đại phu nhân"

Tiêu Ngự nói, "Ta đã nói cho ngươi biết tất cả rồi. Chiếu Kỳ, ngươi tin ta, hay vẫn tin Lô thị"

"Ta…" Phượng Chiếu Kỳ há miệng, không đưa ra đáp án ngay, lại thấy ánh mắt ảm đạm của Tiêu Ngự. Phượng Chiếu Kỳ chỉ thấy đau xót, vội nói, "Ta tin ngươi!"

Tiêu Ngự cười miễn cưỡng. Hắn không trách Phượng Chiếu Kỳ, mười mấy năm qua Phượng Chiếu Kỳ sống dưới tình thương của trưởng bối, lớn lên không chút trắc trở. Lô thị nuôi dưỡng cậu từ nhỏ, Phượng Vân Ninh lại là cô cô của cậu, bây giờ đột nhiên nói hai nữ nhân kia đều là kẻ sát nhân máu lạnh, giết người không gớm tay, sao có thể hy vọng cậu lập tức thay đổi quan niệm, xem họ như kẻ thù được.

Hắn biết rõ đạo lý này, chỉ là không thể ức chế được thất vọng.

Người thân thiết nhất với hắn lại bị kẻ khác cướp đoạt, còn bị kẻ thù gieo rắc tư tưởng sai lệch vào đầu.

Dù biết Phượng Chiếu Kỳ rất coi trọng hắn, nhưng Phượng Chiếu Kỳ cũng coi trọng những người khác nữa, mà đám người kia lại là kẻ địch, hận không thể nhanh chóng diệt trừ hắn.

Cảm giác này… thật sự rất khó chịu.

Chia tách hai người vốn thân thuộc, nuôi dưỡng cho bọn họ xa cách nhau, có thể còn muốn điều khiển họ tự giết lẫn nhau, không lẽ đó là mục đích lúc trước của Phượng Vân Ninh sao Quả thật tâm địa hiểm ác, khiến người ta tởm lợm.

Lúc này, ràng buộc của huyết thống song sinh bộc lộ sức mạnh to lớn, Phượng Chiếu Kỳ thấy ***g ngực đau đớn không thôi, cảm giác thất vọng, xót xa ngày càng nặng nề.

Đó không phải cảm giác của cậu, mà là tâm tình của ca ca đối với cậu, cậu khiến ca ca thất vọng rồi.

Phượng Chiếu Kỳ hoảng hốt, ấp bàn tay Tiêu Ngự vào tay mình, "Ca ca, ngươi đừng tức giận, đừng thất vọng với ta, ta đâu phải không tin ngươi. Tuy những người kia đối tốt với ta, nhưng các nàng hiếp đáp ca ca, hiếp đáp mẫu thân, có tốt với ta cũng là có mưu đồ riêng. Ta sẽ không tin tưởng các nàng nữa, một chữ cũng không tin!"

Tiêu Ngự nhoẻn cười, dịu dàng xoa đầu Phượng Chiếu Kỳ, "Ngươi không làm gì sai, sao ta giận ngươi chứ. Tạ thế tử nói đúng, ngươi có quyền được biết chân tướng, ngươi cũng có quyền lựa chọn giải quyết như thế nào. Ta không cần ngươi vì ta mà đối địch với các nàng, nhưng sau này gặp chuyện gì cũng phải cân nhắc thật kỹ rồi hãy làm, đừng để bị lừa."

"Ta hiểu rồi." Phượng Chiếu Kỳ nóng mũi, "Tại sao trước kia ngươi không nói với ta Ca ca, trong lòng ngươi chưa bao giờ tin tưởng ta sẽ đứng về phía ngươi đúng không"

Tiêu Ngự nhớ lại bộ dáng không coi ai ra gì của Phượng Chiếu Kỳ lúc mới gặp, thời điểm đó thật sự sao có thể tin được

"Trước đây ta không nói, bởi vì nghĩ Phượng Vân Phi và Lô thị thương yêu ngươi, Phượng Vân Ninh cũng chưa giận cá chém thớt với ngươi. Nếu ngươi có thể tiếp tục sống cuộc sống sung túc, tương lai kế thừa Phượng phủ, cưới vợ sinh con, yên ổn sống qua ngày, vậy là quá may mắn rồi." Tiêu Ngự thở dài.

"Vậy còn ngươi Sau này ngươi sẽ rời xa ta, không bao giờ xuất hiện nữa thật sao!" Cuối cùng Phượng Chiếu Kỳ cũng hiểu được lời Tạ Cảnh Tu nói dàn xếp cho cậu xong rồi rời đi. Hắn không rời khỏi đây thì cô cô và Đại phu nhân sẽ không buông tha cho hắn. Ca ca vốn có thể dứt khoát bỏ đi, lại phải nghĩ cách an bài cho cậu thật tốt, thậm chí còn muốn cậu kế thừa Phượng phủ. Sau khi cậu kế thừa Phượng phủ rồi thì sao Cậu làm hậu thuẫn cho Phượng Chiếu Lâm, đi hiếu thuận với nữ nhân Lô thị đã dồn ép ca ca, đi hiếu thuận với nam nhân Phượng Vân Phi bỏ vợ bỏ con, còn ca ca của cậu lại đang ở nơi nào! Ai sẽ chăm sóc hắn!

Phượng Chiếu Kỳ càng nghĩ càng xót, càng nghĩ càng tức, rồi lại không hiểu mình đang giận ai. Dường như đang giận mình dần độn vô tri, giận Lô thị và Phượng Vân Ninh lòng dạ độc ác, cuối cùng chỉ có thể ôm chặt lấy Tiêu Ngự, rõ ràng là song sinh với mình mà thân thể gầy yếu hơn cậu rất nhiều.

"Ca ca, sau này ta chỉ nghe lời ngươi, thật đó, người khác không quan trọng! Ai cũng không bằng ngươi!"

Tiêu Ngự chưa kịp cảm động đã bị Tạ Cảnh Tu túm cổ áo xách ra khỏi ngực Phượng Chiếu Kỳ.

"Ngươi làm gì thế!" Phượng Chiếu Kỳ căm tức.

Tạ Cảnh Tu thả tay, nói với Tiêu Ngự, "Phượng đại phu, sắc trời đã tối, ta cũng nên cáo từ. Lệnh đệ cứ giao cho ta, ta sẽ tống hắn về Phượng phủ an toàn."

"Ta không về." Phượng Chiếu Kỳ nói.

"Ngươi không về, tức là muốn tạo cớ cho đám người kia đến làm khó dễ Phượng đại phu sao" Tạ Cảnh Tu liếc cậu, "Sớm biết thế thì chẳng cần nói sự thật cho ngươi, cứ để ngươi tiếp tục bị chúng che mắt, khỏi phải gây phiền phức cho Phượng đại phu."

Tiêu Ngự thấy Phượng Chiếu Kỳ ủ rũ cúi đầu, lập tức đau lòng, trừng Tạ Cảnh Tu, "Không được nói đệ đệ ta như vậy." Rồi kéo Phượng Chiếu Kỳ qua dỗ dành mấy câu.

Tạ Cảnh Tu, "..."

"Đừng nghe y." Tiêu Ngự nói, "Về Phượng phủ, ngươi nhớ đừng để lộ sơ hở, tuyệt đối không được để người ta phát hiện ngươi đã biết toàn bộ chân tướng, nếu không ta sợ Phượng Vân Ninh cũng sẽ gây bất lợi cho ngươi."

Phượng Chiếu Kỳ gật đầu, "Ta biết. Tỷ... ca ca yên tâm, ta không ngốc vậy đâu." Phượng Chiếu Kỳ cũng hiểu, ở lại bên cạnh ca ca dĩ nhiên rất vui, nhưng không cách nào giúp được hắn. Ca ca muốn rời đi chưa hẳn đã là biện pháp tốt, phải giải quyết triệt để đám chủ mưu mới thực sự thoát khỏi khốn cảnh. Muốn làm được những việc này, cậu nhất định phải quay lại Phượng phủ.

Tạ Cảnh Tu đứng một bên, chờ hai huynh đệ quyến luyến nói lời từ biệt xong mới túm Phượng Chiếu Kỳ lên xe ngựa của mình.

Xe ngựa chạy đến góc khuất một con đường, cách Phượng phủ vài dãy phố, Phượng Chiếu Kỳ liền kêu dừng xe.

"Ta xuống ở đây được rồi."

Tạ Cảnh Tu vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nói, "Ta đã đáp ứng Phượng đại phu tống ngươi về Phượng phủ."

"Ngươi là người của phủ Nguyên Vương." Phượng Chiếu Kỳ nói, "Cả Phượng gia đều biết ngươi chống lưng cho ca ca, hôm nay ta đến cửa hỏi tội, ngươi lại đưa ta về, ngươi muốn người khác nghĩ thế nào hả Khỏi cần, tự ta về được." Không chờ Tạ Cảnh Tu lên tiếng đã nhảy xuống xe.

Tạ Cảnh Tu cũng không cản cậu, chỉ nhếch môi.

"Đi thôi, hồi phủ."

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, về Vương phủ.

Nhị Cửu chạy đến chỗ Tạ Cảnh Tu, quỳ một gối báo cáo, "Chủ nhân, người đã an bài xong, bất cứ lúc nào cũng có thể..."

"Tạm thời không cần." Tạ Cảnh Tu ngẩng đầu, để nô bộc cởi áo khoác, "Triệu hồi họ về đây. Để lại hai người giám sát Phượng thị, nếu nàng có hành động gì mờ ám lập tức trình báo ngay."

Nhị Cửu cúi đầu thưa, lại nghi hoặc, "Không làm gì nàng sao Chẳng phải Thế tử nói muốn giải quyết rắc rối giùm Phượng đại phu à"

Tạ Cảnh Tu cười khẩy, không trả lời.

Nếu biết chướng ngại đã được trừ bỏ, chẳng phải hắn sẽ sung sướng vứt hết tất cả mà bỏ chạy sao Cái kế hoạch ấu trĩ này của hắn cũng chỉ phục vụ cho việc thoát thân của hắn thôi…

"Gần đây Hoàng đế lại đang mê muội cái gì" Tạ Cảnh Tu xoa ngón tay, nhẹ giọng hỏi.

Nhị Cửu bẩm báo, "Còn có thể là gì nữa Không biết Lý quý phi tìm đâu ra quả trường sinh, dụ dỗ Hoàng đế mơ mộng trường sinh bất lão, mãi mãi thanh xuân, rất nhiều ngày rồi không lên triều."

"Nếu đã vậy, chúng ta cũng nên san sẻ giúp Hoàng đế." Tạ Cảnh Tu đến bên thư án, gỡ một cây bút trên giá, chấm mực, mở bức tranh phác họa chân dung một người vẫn còn dang dở, cẩn thận hạ bút.

Nhị Cửu nghía bức họa kia, lập tức dời tầm mắt, chuyên tâm nhìn nóc nhà.

Tài vẽ của Thế tử ngày càng tiến bộ, vẽ Phượng đại phu y chang người thật. Nếu Phượng đại phu mà biết Thế tử vẽ chân dung mình thành một chồng giấy dày, chắc sẽ cảm động đến phát khóc…

Tạ Cảnh Tu tỉ mỉ phác họa đôi mắt người trong tranh, đuôi mắt dài mỹ lệ cong cong, con ngươi trong vắt, lấp lánh như sao trên trời, đong đầy dịu dàng lại có chút giảo hoạt khôn ngoan.

Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa hắn và Phượng Chiếu Kỳ, mắt của Phượng Chiếu Kỳ cũng trong veo, trắng đen rõ ràng, chỉ khác là mang nét dịu ngoan y như mèo con.

Nhị Cửu hỏi, "Ý Thế tử là sao"

"Có phải đoàn tàu ra khơi hồi thu có mang về từ đảo nhỏ mấy quả trái cây không"

Nhị Cửu đáp, "Thế tử nhớ không sai, trái cây đang đặt trong băng, vì không biết có độc không nên vẫn cứ để đó, không đụng vào."

"Lấy con chuột ra thử, nếu có độc thì bỏ vào hộp gấm, sáng mai đưa đến thư phòng ta."

Nhị Cửu cúi đầu thưa, "Vâng!"

74. Chương 74: Thỉnh Cầu Tứ Hôn

Editor: Vện

Mặt trời vừa mọc, Tạ Cảnh Tu đã mặc quan phục chỉnh tề, ngồi kiệu vào cổng Đông hoàng cung.

Từ ngày khai quốc, Lương Quốc đã trải qua mấy trăm năm lịch sử, cung điện của Hoàng đế được xây dựng bổ sung, diện tích hiện tại đã hơn ba trăm mẫu. Đình đài lầu các, non bộ suối nước, kỳ quan thắng cảnh không thiếu thứ gì, cổng lớn đủ cho năm chiếc xe ngựa chạy song song mở ra, tòa cung điện sừng sững khí thế xuất hiện biệt lập với khu dân cư.

Xung quanh hoàng cung là bức tường thành cao ngất, vững như thành đồng, trong tường có tám nghìn Ngự Lâm quân trấn thủ. Nếu có ngày kinh thành thất thủ, chỉ bằng đội quân này cũng đủ để bảo vệ tính mạng những quý nhân trong cung.

Tạ Cảnh Tu bước xuống kiệu, Nhị Cửu vuốt phẳng quan phục, giao chiếc hộp gấm cho y.

Cổng lớn hoàng cung chầm chậm hé mở, một tiểu thái giám đứng hầu cạnh cửa thấy Tạ Cảnh Tu liền cúi chào, cười nói, "Hoàng thượng đã nhận được chiết tử của Tạ đại nhân, long tâm đại duyệt, liền lệnh cho nô tỳ cung nghênh đại nhân. Tạ đại nhân, xin mời."

"Làm phiền công công." Tạ Cảnh Tu gật đầu, bước qua cổng lớn sơn son, đến tẩm điện Vô Cực điện của đương kim Hoàng đế, Vĩnh Vinh đế.

Vĩnh Vinh đế lúc này nên ở trong cung Minh Đức xử lý công vụ, nhưng bây giờ e là chỉ có Phương tướng quốc và các Đại học sĩ lao lực vì quốc gia.

Tạ Cảnh Tu nhìn Phương tướng quốc trong cung Minh Đức một cái rồi thu tầm mắt, đi thẳng đến Vô Cực điện.

Vừa qua cửa, dưới chân là sàn lát ngọc thạch sáng bóng đến mức có thể soi gương, Tạ Cảnh Tu đến giữa điện, khom lưng cúi đầu.

"Vi thần tham kiến bệ hạ."

Không cần phải quỳ khi gặp hoàng thất, đây là đặc quyền mà Thái tổ Hoàng đế Lương Quốc đã ban cho Tịnh Kiên Vương.

Tạ Cảnh Tu vẫn chưa nâng mắt đã thấy góc vạt áo như dòng nước chảy qua và mùi hương thanh mát phớt qua.

"Ái khanh bình thân." Âm thanh của Vĩnh Vinh đế truyền xuống từ phía trên, nghe rất có tinh thần.

Tả Cảnh Tu ngẩng đầu, liền thấy một nam nhân mặc long bào đen tuyền ngồi sau chiếc bàn thấp. Vĩnh Vinh đế đã hơn bốn mươi, tuổi tác xấp xỉ Nguyên Vương Tạ Phục nhưng nhìn già hơn gần mười tuổi. Dáng người rất cao nhưng hơi gầy, có vẻ khô héo nhưng tinh thần rất tốt, thần thái sáng láng.

Đôi mắt đục ngầu của Vĩnh Vinh đế nheo lại nhìn Tạ Cảnh Tu, miễn cưỡng mở miệng, "Hôm nay ái khanh cầu kiến có chuyện gì"

Tạ Cảnh Tu cúi đầu thưa, "Trong lúc xuất ngoại thăm thú, có cuộc gặp gỡ bất ngờ. Thần tình cờ lạc vào một ngôi làng trong núi sâu, tự xưng là thôn thần tiên, người trong thôn rất khác biệt với người bình thường."

Mấy năm gần đây, Vĩnh Vinh đế lơ là chính sự nhưng rất nhiệt tình với những chuyện thần tiên, nghe Tạ Cảnh Tu nói thế, hiển nhiên bị khơi dậy hứng thú, "Sao Tự xưng là thôn thần tiên à Khẩu khí đám thôn dân này cũng không nhỏ. Ái khanh nói xem, bọn họ khác gì với người thường"

"Người trong thôn bất luận là năm mươi hay bảy mươi đều giữ được dung mạo trẻ trung, tóc không bạc răng không rụng, đúng là chuyện lạ hiếm thấy."

"Thật vậy sao" Hai mắt Vĩnh Vinh đế sáng bừng, nghiêng người về phía trước, "Ái khanh có cho người điều tra không Chẳng lẽ thôn kia được thần tiên phù hộ"

Tạ Cảnh Tu nói, "Thần tiên đương nhiên không có. Nhưng nơi đó có một loại quả bên ngoài không có, người trong thôn đều ăn thứ đó. Thần không biết thứ quả đó có liên quan đến sự bất lão của thôn dân không. Nhưng trong cung đông đảo người tài, ắt có thể điều tra ra huyền bí bên trong."

"Ái khanh có đem loại quả đó về không" Vĩnh Vinh đế lập tức cắn câu, "Mau mau lấy ra cho trẫm xem."

Tạ Cảnh Tu đặt hộp gấm vào tay ngài, Vĩnh Vinh đế vừa cầm được hộp liền vội vã mở ra, bên trong là mấy quả tròn đỏ mọng, hình thù kỳ lạ.

"Đây cũng là quả trường sinh bất lão à" Hoàng đế tràn đầy hứng thú cầm một quả lên xem, "Ái phi của trẫm cũng cho người tìm về quả lạ, trẫm ăn mấy ngày liền thấy tinh thần nâng cao hơn trước nhiều. Không biết so với loại quả của ái khanh thì ai hơn ai kém đây"

Tạ Cảnh Tu cúi mặt nói, "Thần chỉ tình cờ nhặt được, đương nhiên không so được với Quý phi nương nương dốc sức tìm về cho bệ hạ."

Tuy Vĩnh Vinh đế một lòng muốn trường sinh, nhưng cũng không vội vàng đến mức tùy tiện ăn thứ không rõ lai lịch, liền mỉm cười đẩy hộp gấm qua một bên.

Đằng sau ngài dựng một bức bình phong cao nửa người, lộ ra gấu quần màu xanh nhạt, phủ lên sàn ngọc thạch.

Mùi hương ngọt ngào quẩn quanh chóp mũi chính là truyền ra từ sau bức bình phong.

Tạ Cảnh Tu làm như không thấy, cúi đầu nói, "Hoàng thượng, thần còn một khẩn cầu, mong Hoàng thượng ân chuẩn."

"Ái khanh muốn cầu xin cái gì" Vĩnh Vinh đế khép hờ mắt, không để ý lắm.

"Thần khẩn cầu việc hôn nhân."

Động tác xoa thái dương của Vĩnh Vinh đế ngừng lại, mở mắt ra, trong đôi mắt trước nay đục ngầu xẹt qua một tia sáng.

"Việc hôn nhân của ái khanh" Vĩnh Vinh đế cười cợt, "Trẫm nhớ không lầm thì ái khanh đã hai mươi hai, sắp sang hai ba rồi, cũng nên bàn chuyện hôn nhân. Nguyên lão Vương gia còn oán giận với trẫm ngươi không muốn thành thân, hại hắn cao tuổi rồi còn phải bận tâm thay con cháu. Rốt cuột là tiểu thư nhà nào có thể lọt vào mắt xanh của Nguyên Vương thế tử vậy"

Tạ Cảnh Tu rời khỏi Vô Cực điện, một bóng người thướt tha uyển chuyển bước ra từ sau bức bình phong, dựa vào người Hoàng đế.

Đó là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Mặt mày tú lệ, da thịt trắng nõn, môi mỏng đỏ mọng, vượt bậc hơn hẳn ba nghìn mỹ nhân mỗi người một vẻ trong hậu cung, nhìn nàng như trông thấy gió xuân tháng ba vùng Giang Nam, khiến người ta bất tri bất giác đắm chìm.

Dung mạo nữ tử vô cùng mỹ lệ, khó nhìn ra tuổi, vừa có nét tươi tắn của thiếu nữ mười sáu, lại có vẻ phong tình khoan thai mà thiếu nữ không có được.

Nàng là Lý quý phi, đích trưởng nữ của Lý thừa tướng, Lý Yên Nhi, nếu không có nhan sắc này sao có thể khiến Hoàng đế năm xưa độc sủng Hoàng hậu lại điên đảo vì nàng.

"Hoàng thượng." Lý Yên Nhi dựa vào vai Hoàng đế, khẽ gọi, "Hoàng thượng tính đáp ứng yêu cầu của Tạ thế tử sao"

Tạ Cảnh Tu, Tạ thế tử, nữ tử nào cũng biết nam nhân này lạnh lùng khinh người, căn bản không nên thuộc về bất cứ nữ nhân nào, lại có ngày đích thân đến trước mặt Hoàng đế khẩn cầu ban hôn!

Vĩnh Vinh đế ôm Lý Yên Nhi, cười nói, "Trẫm còn tưởng không chuyện gì tác động được đến Yên Nhi chứ, không ngờ Yên Nhi cũng sẽ quan tâm loại chuyện này."

Lý Yên Nhi dựa vào lòng Vĩnh Vinh đế, mỉm cười nhẹ giọng nói, "Không phải Hoàng thượng vẫn luôn mang khúc mắc với phủ Nguyên Vương sao Thần thiếp chỉ lo Tạ thế tử mượn việc hôn nhân để mưu lợi cho phủ Nguyên Vương."

Vĩnh Vinh đế, "Lo lắng của ái phi không phải không có lý, có điều, nếu Tạ Cảnh Tu đã tự thân cầu xin hôn sự này thì không thể tốt hơn. Vừa khéo giải quyết được một vấn đề khiến trẫm phiền lòng."

Lý Yên Nhi, "Chuyện gì"

Vĩnh Vinh đế hừ một tiếng, "Ái phi suốt ngày trong thâm cung, có vài việc không biết. Người Tạ Cảnh Tu cầu xin chính là trưởng nữ của Tổng quản Thái y Phượng Vân Phi."

"Chẳng phải trưởng nữ của Phượng gia bất hòa với Quốc công phu nhân sao Nếu phủ Nguyên Vương và phủ An quốc công…"

Vĩnh Vinh đế cười ha ha, "Yên Nhi không phải lo, chuyện này trẫm tự có chủ trương."

Phượng Chiếu Ngọc xung đột với Phượng Vân Phi và Phượng Vân Ninh, Vĩnh Vinh đế biết rõ. Vĩnh Vinh đế rõ ràng không quan tâm triều chính, lại rất để ý chuyện nhà các Thái y, huống chi là Tổng quản Thái y đứng đầu Thái Y viện, ngài càng rành như lòng bàn tay. Tư chất Phượng Vân Phi thế nào ngài biết rõ, Phượng Chiếu Ngọc không thể dựa vào Phượng phủ, lại có mâu thuẫn sâu sắc với phu nhân An quốc công. Cưới một nữ tử như vậy, phủ Nguyên Vương chẳng những không được trợ giúp, ngược lại còn bất hòa với phủ An quốc công.

"Thật không ngờ, Tạ Phục nổi tiếng đa tình, nhi tử của hắn cũng không khác gì." Vĩnh Vinh đế nheo mắt cười. Cưới Phượng Chiếu Ngọc về, phủ Nguyên Vương đừng mong được yên ổn. Chỉ một Vương phi, nàng tâm tâm niệm niệm muốn ái nhân của nhi tử làm chủ phủ Nguyên Vương, sao nàng có thể để phủ Nguyên Vương tiếp tục thái bình được

Nếu tất cả thần tử Lương Quốc đều giống phụ tử Tạ thị thì ngài bớt lo rồi, thật tốt biết bao…

“Hoàng thượng nói rất có lý, là Yên Nhi tầm mắt thiển cận.” Lý Yên Nhi vò khăn tay, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp gấm trên bàn, “Những quả này, có cần thần thiếp điều tra giúp bệ hạ không”

Vĩnh Vinh đế ôm ấp nàng, “Ái phi lừa trẫm lấy thân mình thí nghiệm, khiến cơ thể suy yếu, nàng cố tình làm trẫm đau lòng mà…”

Lý Yên Nhi cắn nhẹ đôi môi mỏng, “San sẻ giúp Hoàng thượng là phúc phận của Yên Nhi…”

—o0o—

Có tiếng gõ cửa, Bách Linh đang giặt đồ trong sân, Tiêu Ngự liền thả tờ giấy ghi địa chỉ các cửa tiệm của Phương thị xuống, tự ra mở cửa.

Cửa vừa mở liền chạm mặt người đứng ở ngoài.

Tiêu Ngự, “…”

Tạ Cảnh Tu, “…”

Tạ Cảnh Tu hỏi, “Phượng đại phu không định mời ta vào nha sao”

Tiêu Ngự vội vàng tránh lối, luôn miệng nói, “Vậy mời Thế tử mau vào.”

Ai biết Tạ thế tử lại đến nữa chứ, không lẽ quan lớn chẳng cần phải làm việc Ngày nào cũng chạy đến chỗ hắn, còn ngồi ngẩn ngơ cả buổi.

Tạ Cảnh Tu vào phòng, cởi áo khoác ôm vào lòng, xiêm y không giống mấy lần trước, có vẻ là quan phục.

Tiêu Ngự rót trà cho y, vẻ mặt mới mẻ quan sát y, “Y phục của Tạ thế tử thật đẹp, nhậm chức ở đâu vậy, quan mấy phẩm”

Tạ Cảnh Tu nhấp một ngụm trà, dè dặt đáp, “Nhậm chức ở Đại Lý Tự, chính tứ phẩm.”

Thế mà có chức quan đàng hoàng kìa.

“Đại Lý Tự Đó là nơi thẩm tra án tử à” Tiêu Ngự cười hỏi.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, có vẻ không muốn nói chuyện, Tiêu Ngự cũng hiểu ý không nhắc đến nữa.

Tạ Cảnh Tu đặt tách trà xuống, “Phượng đại phu, với tình cảnh hiện tại của ngươi, ta nghĩ nên nhanh chóng cưới ngươi vào phủ…”

“Phụt… khụ… khụ khụ…!” Tiêu Ngự tức khắc sặc một họng trà, ho đến đỏ mắt, lệ chảy ròng ròng.

Tạ Cảnh Tu vỗ nhẹ lưng hắn, nhíu mày nói, “Sao lại thô lỗ như vậy hả”

Tiêu Ngự xua tay liên tục, chỉ vào y nói không ra lời.

Rốt cục là ai thô lỗ đây Ba chữ “cưới vào phủ” sao có thể thốt ra một cách thản nhiên như vậy!

“Ngươi… Thế tử đừng nói giỡn.” Tiêu Ngự lấy tay che miệng, vừa chảy nước mắt vừa nói.

Tạ Cảnh Tu nhíu mày, “Ta không nói giỡn. Ta đã sớm bày tỏ tâm ý với Phượng đại phu, Phượng đại phu không tin ta thật lòng sao”

“Không phải… Chỉ là ta không nghĩ đến…” Nhất thời không biết nói gì, Tiêu Ngự im lặng một lát, than thở, “Thế tử, ta đã nói rồi, ta là nam nhân. Sao ngươi cưới ta vào phủ được, đừng làm trò cười, chúng ta thật sự không thể thành thân.”

Tạ Cảnh Tu không quan tâm thể diện nói, “Không cưới ngươi vào phủ làm sao biết được.”

“Đừng tự làm sai lệch nhận thức của ngươi.” Tiêu Ngự đen mặt, “Ta nói không được là không được.”

“Ngươi không muốn gả cho ta”

Tiêu Ngự trả lời như chém đinh chặt sắt, “Không muốn!” Suốt hai kiếp hắn chưa từng nghĩ đến ở chung với nam nhân, càng đừng nói lập gia đình, quả thật quá hoang đường.

Tạ Cảnh Tu rũ mắt, “Bất luận ta có làm gì, ngươi cũng không nguyện ý gả cho ta sao”

Tiêu Ngự thấy dáng vẻ ấy liền đau lòng, nhưng chỉ có thể từ chối, “Xin lỗi, ta… ta không thích nam nhân.”

Tạ Cảnh Tu cau mày nhìn hắn hồi lâu, lại dời ánh mắt.

“Chậm rồi.”

Tiêu Ngự mơ hồ, “Chậm rồi là có ý gì Chậm là sao Ngươi đã làm gì”

75. Chương 75: Thánh Chỉ Ban Hôn

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu không giải thích “Chậm rồi” là có ý gì, chỉ mấy ngày sau Tiêu Ngự đã biết.

Nhìn vị đại thái giám ăn mặc sang trọng mặt mũi âm nhu, hình tượng chẳng khác gì phim truyền hình dẫn một đoàn cung nhân đại giá quang lâm tiểu viện bình dân của hắn, Tiêu Ngự hoàn toàn mù mờ.

“Vị nào là Phượng đại tiểu thư” Đại thái giám dùng âm vực bén nhọn gọi, “Mau ra tiếp chỉ.”

Tầm mắt của lão chần chừ dừng trên người Tiêu Ngự, dường như không thể xác định thiếu niên thanh tú này có phải Phượng đại tiểu thư nghe đồn đã mê hoặc Tạ thế tử hay không.

Người này tuy nhỏ tuổi, diện mạo cũng không tệ, nhưng mỗi cái giơ tay nhấc chân còn nam tính hơn cả lão, sao có thể là người trong lòng của Tạ thế tử được

Phương thị chưa từng gặp tình huống nào trang trọng như vầy, nhất thời hoảng loạn không nói ra lời, chỉ có thể nhìn Tiêu Ngự, hy vọng nhi tử đã có chủ kiến.

Tiêu Ngự tiến lên một bước, bất đắc dĩ quỳ xuống, Bách Linh và Phương thị vội vàng quỳ theo.

“Thảo dân chính là Phượng Chiếu Ngọc.” Tiêu Ngự nói, lòng thầm phỉ nhổ Hoàng đế chưa gặp bao giờ kia.

Đúng là thứ hôn quân, ban hôn mà làm như trò đùa. Thân thế của hắn phức tạp khó nói, vậy mà có thể dễ dàng ban cho một thanh niên tuấn kiệt xuất thân cao quý như Tạ thế tử, ngài không sợ thế lực phủ Nguyên Vương, không sợ các trưởng bối của phủ Nguyên Vương đâm sau lưng mình sao

Thái giám này vốn là Đại tổng quản thái giám hầu hạ bên cạnh Vĩnh Vinh đế, Dương công công. Lúc này thấy Tiêu Ngự tiếp chỉ không chút lễ nghi, cử chỉ thô thiển vụng về, không khỏi khinh thường.

Người khiến Tạ thế tử đích thân cầu xin ban hôn, đừng nói tiểu thư khuê các, ai dè còn là thứ chẳng ra gì, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của lão.

Có điều vì nhớ lời dặn của Vĩnh Vinh đế, lão không cần phải lên mặt dạy bảo chút nghi thức xã giao với tiểu dân này, chỉ cần mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, hắn càng không ra gì mới khiến phủ Nguyên Vương rối loạn được.

Dương công công mở cuộn thánh chỉ bằng lụa vàng, the thé nói rằng chỉ đọc một lần.

“Chiếu chỉ viết, nhi nữ Chiếu Ngọc của Tổng quản Thái y Phượng khanh hòa nhã dịu dàng, trung hậu hào phóng, tướng mạo xuất chúng…”

Mấy lời khen ngợi mào đầu chỉ là làm màu, Tiêu Ngự còn bình tĩnh, nhưng Phương thị càng nghe càng kinh hồn bạt vía.

Những ngày qua, con trai nàng đã khôi phục nam trang, còn dẫn nàng rời khỏi Phượng phủ, khiến nàng gần như đã quên tình hình hiện tại, lòng thầm mang hy vọng có thể tiếp tục sống một cách bình yên thế này.

Bây giờ một đạo thánh chỉ ban xuống, lời ca tụng phủ đầu đã làm Phương thị thức tỉnh, con trai nàng ngày nào chưa quang minh chính đại khôi phục thân phận nam nhi, ngày đó hắn vẫn là Phượng đại tiểu thư trong mắt người ngoài, muốn sống yên bình chỉ là mộng tưởng.

Thánh chỉ ban xuống hôm nay, nếu khôi phục thân phận chẳng phải sẽ phạm tội khi quân sao Chẳng lẽ muốn con trai nàng vĩnh viễn sống trong vỏ bọc "Phượng đại tiểu thư" đến hết đời!

Dương công công vẫn đang đọc chiếu chỉ, "...Nguyên Vương thế tử đã đến tuổi cưới vợ, muốn chọn hiền thê tương xứng. Khuê nữ Chiếu Ngọc của Phượng gia có thể nói là xứng đôi vừa lứa với Tạ thế tử, để tác thành lương duyên, nay gả cho Tạ thế tử làm phi, ban thưởng vàng bạc gấm vóc. Tất cả lễ nghi giao cho Khâm Thiên giám chuẩn bị, chọn ngày lành tháng tốt cử hành hôn lễ. Hy vọng phu thê ân ái, sớm sinh quý tử. Bố cáo toàn dân, thành tâm mong chờ. Khâm thử."

Còn sớm sinh quý tử nữa chứ, lo xa quá.

Tiêu Ngự thấy trong lòng như có một vạn con ngựa mất cương chạy qua, nhưng chỉ có thể dùng hai tay nhận thánh chỉ, còn phải tạ chủ long ân.

Dương công công nghe hắn tạ ơn chẳng ra lề lối gì, không kiên nhẫn phất tay, "Tiểu thư mau đứng lên." Lại chỉ mấy rương hòm cung nhân đã khiêng vào, "Những thứ này là thiên gia ngự ban, đặc biệt thưởng cho tiểu thư."

Tiêu Ngự lại tạ ơn, nói nhanh đến mức nghe không ra, Dương công công cuối cùng cũng dẫn người đi.

Tiêu Ngự thấy sắc mặt lão không đẹp cho lắm, chắc không nhận được "lòng thành" nên tâm tình khó chịu.

Dương công công đi một chuyến chẳng được cái gì, hiển nhiên càng thêm xem thường Phượng đại tiểu thư và mẫu thân hắn, may mà giờ còn phải đến phủ Nguyên Vương tuyên chỉ, rốt cuộc cũng không phải ra về tay trắng.

Vốn lão nên đến phủ Nguyên Vương trước, chỉ là Hoàng đế cố ý muốn lão đi rêu rao khắp nơi, đến chỗ Phượng đại tiểu thư ban hôn trước để dân chúng kinh thành giúp một tay lan truyền, đỡ phải bị phủ Nguyên Vương quyền cao chức trọng làm khó dễ.

Lúc Vĩnh Vinh đế để tâm một việc vẫn còn thấy được bóng dáng anh minh ngày xưa, nhưng nay lại bị Lý quý phi đầu độc quá nặng, chỉ sợ khó có ngày tỉnh lại.

Dương công công đến phủ Nguyên Vương đọc thánh chỉ, ngoại trừ Tạ Cảnh Tu thản nhiên bình tĩnh, những người còn lại trong phủ đều mang vẻ kinh ngạc không thua gì Tiêu Ngự và Phương thị.

Quả nhiên là Tạ thế tử tự chủ trương, chỉ nhìn sơ sắc mặt Nguyên Vương gia và Vương phi cũng đủ biết họ không hề hài lòng.

Không hài lòng mới tốt, bọn họ bất mãn thì Hoàng thượng mới thỏa mãn.

Lại nói Phượng đại tiểu thư vừa đến kinh thành đã gây náo loạn, e là bất luận danh môn thế gia nào cũng bất mãn với hắn.

Dương công công xoa tay, cười híp mắt với Tạ Cảnh Tu, "Ngày ấy Tạ thế tử vào cung cầu xin, Hoàng thượng cũng giật mình. Hoàng thượng cũng lo Thế tử trẻ tuổi bị lừa dối, nên đã sai thị vệ tra xét căn nguyên của Phượng đại tiểu thư. Thấy nàng tuy làm việc hơi phô trương nhưng vẫn là người biết quy củ. Nàng còn là người trong lòng Thế tử, Hoàng thượng cũng không nhẫn tâm cầm gậy đánh uyên ương. Giờ xem như đã thỏa mãn tâm nguyện của Thế tử, nô tỳ đường đột, xin chúc Thế tử một tiếng cung hỷ, sau này nhất định phải đến uống chén rượu mừng."

"Công công khách khí rồi." Tạ Cảnh Tu từ tốn nói.

Dương công công cũng không để ý thái độ của y, dù sao nhiệm vụ của lão chỉ là đến thông báo, là Tạ Cảnh Tu tự thân cầu ban hôn với một Thế tử phi không ra gì chứ không phải Hoàng thượng ép buộc.

Thấy sắc mặt Vương gia và Vương phi quả nhiên càng thêm xấu, Dương công công cầm "phí vất vả" thản nhiên cáo từ, lão đang nóng lòng muốn chạy về báo cáo với Hoàng thượng đây.

Dương công công vừa đi, Nguyên Vương gia liền sai người bày thánh chỉ lên hương án, nhìn Vương phi.

Thường ngày Vương phi chỉ quanh quẩn trong tiểu viện, sống cuộc sống của mình, tuy cư trú trong phủ Nguyên Vương nhưng chẳng quan tâm bất cứ thứ gì trong phủ, trái tim từ lâu đã không nằm trong Vương phủ nữa.

Cũng chỉ đến lúc gặp chuyện như tiếp chỉ mới thấy Vương phi xuất hiện. Bằng không, hắn cũng khó thấy mặt nàng.

Nguyên Vương phi mặc trang phục cáo mệnh phu nhân, diễm lệ hơn thường phục nhiều. Nguyên Vương gia hơi ngây ngẩn, cảm thấy thê tử có chút xa lạ này vẫn mang dáng vẻ y như hồi mới cưới, năm tháng không hề để lại vết tích trên dung nhan nàng, ngay cả phủ Nguyên Vương cũng không thể.

Vương gia Tạ Phục còn đang trầm tư, Vương phi đã cất bước đi, chỉ để lại bóng lưng đoan trang lạnh lùng.

Tần đại nương hầu bên người Vương phi đến chỗ Tạ Cảnh Tu, cúi đầu thưa, "Thế tử gia, Vương phi mời ngài đến Di Nhiên cư một chuyến."

Tạ Cảnh Tu gật đầu, không hề bất ngờ mẫu thân xưa nay không màng thế sự lại gọi y đến chốn bồng lai của nàng.

Nguyên Vương gia thấy Tạ Cảnh Tu quay gót, sắc mặt trầm xuống, gọi theo, "Sau khi gặp mẫu thân ngươi xong thì đến thư phòng ta ngay!"

Tạ Cảnh Tu xoay người hành lễ, đáp một tiếng, lễ nghi không chê vào đâu được.

Vương gia nhìn trưởng tử nhất cử nhất động có thể xem là hoàn mỹ, lại nhớ chuyện y qua mặt tất cả mọi người, chạy vào cung cầu thánh chỉ ban hôn, cưới một thê tử như vậy, càng nghĩ càng đau đầu.

Tạ Cảnh Tu theo Tần đại nương đến Di Nhiên cư, Vương phi đang để hai nha hoàn hầu hạ trút bỏ phẩm phục, đổi thành thường phục đơn giản, một đầu tóc đen chỉ dùng trâm gỗ vấn qua loa, mặt còn chưa kịp tẩy trang.

"Nhi tử bái kiến mẫu thân." Tạ Cảnh Tu quy củ hành lễ, Vương phi bảo y đứng dậy, cho ngồi trên ghế.

"Chuyện ban hôn rốt cuộc là thế nào" Vương phi không có ý định nói chuyện phiếm, nhàn nhạt hỏi.

Tạ Cảnh Tu cúi đầu nói, "Như mẫu thân đã thấy."

Bàn tay nhỏ nhắn của Vương phi nâng tách trà, tinh tế thổi bọt.

"Dương công công nói ngươi tự mình đến cầu xin Hoàng thượng, có đúng không Tại sao ngươi phải làm thế"

Tạ Cảnh Tu, "Mẫu thân, nhi tử đã lớn, cũng nên thành gia lập nghiệp."

Cộp một tiếng, tiếng tách trà đặt xuống bàn vang lên. Vương phi lại lên tiếng, âm thanh vẫn thanh lãnh như thường, không nghe ra cảm xúc buồn hay giận.

"Nếu muốn thành gia lập nghiệp phải nghe theo phụ mẫu, nhờ người mai mối, ngươi không nên đến trước mặt Hoàng thượng cầu xin ban hôn thế này."

Tạ Cảnh Tu vẫn cúi đầu, "Mẫu thân dạy rất đúng, là nhi tử lỗ mãng."

"Biết lỗ mãng thì phải sửa chữa." Vương phi nói, "Ngươi theo đuổi nữ tử kia, ta có nghe nói. Nàng thật sự không thể làm Thế tử phi của phủ Nguyên Vương, đừng nói Vương phi tương lai. Không chỉ mình ta nghĩ vậy, phụ thân ngươi cũng sẽ không đồng ý."

Tạ Cảnh Tu im lặng, Vương phi nói tiếp, "Cảnh Tu, ta đã viết thư cho dì của ngươi, hai ngày sau nàng sẽ dẫn biểu muội ngươi vào phủ ở. Đến lúc đó ngươi phải đích thân ra tiếp đón, miễn cho người hầu thất lễ."

Tạ Cảnh Tu ngẩng đầu lên, "Giản lục tiểu thư kế thừa y quán Giản gia, nàng hẳn sẽ không đồng ý vào Vương phủ ở đâu."

Vương phi cau mày, "Cái gì mà Giản lục tiểu thư, nàng là biểu muội ngươi." Dừng một chút lại tiếp, "Cảnh Tu, ngươi đừng quên, dượng ngươi vì cứu ngươi mà chết. Chăm sóc người của Giản gia vốn là trách nhiệm của ngươi."

Tạ Cảnh Tu không nói nữa, Vương phi cũng hiểu đứa con này, y không mở miệng phản bác tức là đã chấp nhận, liền khoát tay áo, "Còn việc ban hôn, ngươi đi hỏi phụ thân ngươi đi. Cảnh Tu, ngươi lớn rồi, tương lai ngươi là Nguyên Vương, không thể làm việc tùy hứng."

Tạ Cảnh Tu đứng dậy hành lễ cáo từ, rời khỏi Di Nhiên cư, đến thẳng thư phòng của Tạ Phục.

Quản gia bên cạnh Tạ Phục thấy y, vội bước lên hành lễ, "Bái kiến Thế tử."

Tạ Cảnh Tu gật đầu, tiếp tục đến thư phòng. Quản gia bước lên cản y, khó xử nói, "Thế tử xin chậm đã, bây giờ… không tiện lắm."

Tạ Cảnh Tu dừng chân, cũng không hỏi tại sao, chỉ yên lặng đứng chờ ở ngoài.

Không lâu sau, một phụ nhân mỹ lệ dẫn hai nha hoàn bước ra từ thư phòng, quản gia liền qua hành lễ, "Bái kiến trắc phi."

Nàng chính là Đinh thị, trắc phi của Tạ Phục, mẫu thân của Tạ Cảnh Lâm.

Đinh thị thấy Tạ Cảnh Tu đứng hầu bên ngoài, thong thả đi qua cười nói, "Nhìn xem ai đến này Hôm nay Đại thiếu gia cầu được giai nhân làm hiền thê, đường quan rộng mở, còn dọa đám trưởng bối chúng ta sợ hết hồn." Lại chỉ thư phòng, nhỏ giọng nói, "Vương gia đang nổi nóng, vừa rồi ta đã khuyên nhủ, lại bị Vương gia giận cá chém thớt chỉ trích một trận. Đại thiếu gia nhớ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng chọc tức Vương gia."

Tạ Cảnh Tu nói, "Đa tạ trắc phi đã nhắc nhở."

Đinh thị cười, "Đi thôi đi thôi, đừng để phụ thân ngươi chờ lâu."

Tạ Cảnh Tu vào trong, Đinh thị nhìn bóng lưng y một lát, miệng cười không ngừng, dẫn nha hoàn rời đi.

Tạ Cảnh Tu vừa vào thư phòng, Tạ Phục không ngẩng đầu lên mắng, "Ngươi tự cầu xin loại chuyện hoang đường này, cũng tự nghĩ cách giải quyết đi."

Tạ Cảnh Tu dừng chân, đứng giữa thư phòng.

"Nhi tử cưới Phượng đại phu vào phủ, việc này tự nhiên giải quyết xong."

"Vớ vẩn!" Tạ Phục cả giận quát, "Ta quyết không đồng ý!"

Tạ Cảnh Tu rũ mắt, "Hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn, không thể thay đổi."

"Được, được, ngươi giỏi lắm." Tạ Phục chỉ tay vào con trai, cười lạnh, "Thì ra ngươi chỉ chờ câu này, ngươi cho là cầu được thánh chỉ thì muốn làm gì cũng được sao Bản Vương có liều mạng không cần cái bảng hiệu Tịnh Kiên Vương cũng kiên quyết không đồng ý để ngươi cưới một Thế tử phi như vậy! Phủ Nguyên Vương chúng ta không chấp nhận mất mặt thế này!"

"Ta không làm Thế tử phủ Nguyên Vương, Phượng đại phu sẽ không khiến phủ Nguyên Vương mất mặt." Tạ Cảnh Tu ngẩng đầu nhìn Tạ Phục.

Tạ Phục kinh ngạc nhìn y, "Ngươi… ngươi nói gì!"

"Ta có thể không làm Thế tử, thê tử của ta hiển nhiên không phải Thế tử phi của phủ Nguyên Vương." Tạ Cảnh Tu rũ mắt, "Phụ thân đến trước mặt Hoàng thượng xin chiếu chỉ đổi Thế tử đi, dễ dàng hơn xin thu hồi hoàng mệnh nhiều."

"Ngươi! Ngươi muốn làm phản à!" Tạ Phục giận tái mặt, thuận tay cầm nghiên mực ném qua. Nghiên mực đập xuống bên chân Tạ Cảnh Tu, y không chớp mắt lấy một cái, chỉ mang vẻ mặt trầm tĩnh nhìn Tạ Phục.

"Ngươi đừng tưởng ta không dám!" Tạ Phục ôm ngực, tức giận nói, "Ngươi vì một nha đầu nông thôn thô tục mà vứt bỏ địa vị Thế tử, bản Vương đâu chỉ có mình ngươi là con trai!"

“Phụ thân cũng biết ta chưa bao giờ đấu võ mồm một cách vô vị.” Tạ Cảnh Tu nói.

“Ngươi, ngươi!” Tạ Phục trừng mắt nhìn trưởng tử, giận không nói ra lời. Đương nhiên hắn biết con trai mình từ nhỏ đã thành thục, không giống trẻ con chút nào, y chỉ yên lặng làm mọi cách để đạt được mục đích, xưa nay không bao giờ nói lời vô dụng.

Đó cũng là nguyên nhân hắn hài lòng với trưởng tử, dù hắn thiên vị Đinh thị, thiên vị thứ tử do Đinh thị sinh ra, cũng chưa bao giờ muốn dao động địa vị Thế tử của trưởng tử.

Hắn là Vương gia nhàn tản, không kiên nhẫn giải quyết sự vụ, có một trưởng tử chín chắn như vậy, có thể yên tâm giao phủ Nguyên Vương cho y rồi. Hắn cho rằng đứa con trai này vĩnh viễn không phạm sai lầm, không ngờ lần đầu tiên “tùy hứng” của y lại đẩy lên đầu hắn một vấn đề nan giải như vậy…

Người đi đường dạt qua phủ Nguyên Vương cũng biết, chiều hôm đó Thế tử bị Nguyên Vương giữ trong thư phòng mắng nhiếc thậm tệ. Tuy lúc rời đi Thế tử vẫn không khác gì bình thường, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt Nguyên Vương liền biết cha con họ phát sinh mâu thuẫn lớn.

Đối với chuyện này, có nhà vui mừng có nhà lo, cũng có vài người bắt đầu chú ý.

Tần đại nương kể lại sự việc cho Vương phi, Vương phi vừa tiếp tục thêu thùa, vừa nói, “Vương gia sẽ không để Thế tử làm việc tùy hứng, sau này nhũ mẫu không cần nghe ngóng nữa, mau đi truyền đạt với Giản phu nhân bên Giản gia, đừng để nàng lo lắng.”

Tần đại nương cúi đầu thưa.

—o0o—

Trời đã về chiều, Tiêu Ngự và Bách vừa đóng cửa xong, bất chợt nghe tiếng gõ vang lên bên ngoài.

Bách Linh hoảng sợ, lên tiếng hỏi, “Ai đó”

Không ai trả lời.

Tiêu Ngự thở dài, lại mở cửa ra, quả nhiên thấy Tạ thế tử đứng đó im thin thít nhìn hắn.

Tạ Cảnh Tu khoác áo choàng trắng, sau lưng là bóng đêm dày đặc, ánh lửa từ phòng lớn chỉ hắt ra thứ ánh sáng nhạt nhòa. Được ánh lửa mù mờ tôn lên, Tiêu Ngự cảm thấy sắc mặt Tạ Cảnh Tu trắng hơn bình thường một chút, tròng mắt nhạt màu u ám hẳn đi, xa xăm nhìn hắn, dường như rất thỏa mãn.

“Thế tử đại giá quang lâm có việc gì không” Tiêu Ngự tức giận hỏi. Hắn còn đang tức chuyện y tự chủ trương đi xin thánh chỉ ban hôn, thậm chí muốn cho tất cả mọi người biết, ban ngày người qua lại trước nhà hắn đông hơn bình thường nhiều. Tiêu Ngự biết mình không ảo tưởng, hắn lại bị người ta vây xem nữa rồi.

Tạ Cảnh Tu giật môi, âm thanh không lạnh lẽo cứng rắn như ngày thường mà mang chút mềm mỏng khó nhận ra.

“Ngay cả ngươi cũng trách ta sao” Đôi mắt lay láy của Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, “Phượng đại phu, ngay cả ngươi… cũng giận ta sao”

Em tôi vừa bị người nó thích dụ vô đường dây bán hàng đa cấp, đi tong 4 triệu. Mấy bạn có ai đang học đại học xin hãy cẩn thận, có mê ai cũng đừng bị dụ mà dâng tiền cho nó.

76. Chương 76: Ba Điều Quy Ước

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu, “Phượng đại phu, ngươi giận ta sao”

Tiêu Ngự, “…” Tạ thế tử im hơi lặng tiếng làm ra một đống chuyện tốt, khiến hắn trở tay không kịp, tại sao còn mang cái vẻ oan ức đó

Tạ Cảnh Tu, “Phượng đại phu, ta có thể vào trong không”

“Vào đi.” Tiêu Ngự thở dài, nhường lối cho Tạ Cảnh Tu vào nhà.

Tạ Cảnh Tu giúp hắn đóng kín cửa, cùng hắn vào đại sảnh, im lặng ngồi xuống.

Tiêu Ngự đá chậu than đến trước mặt y, hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì Vụ ban hôn là thế nào”

Tạ Cảnh Tu ngẩng đầu nhìn hắn.

“Nếu không có thánh chỉ tứ hôn, ngươi căn bản không nguyện ý gả cho ta.”

“Vậy nên ngươi mới dùng biện pháp mạnh này sao” Thái dương Tiêu Ngự nảy một cái.

Tạ Cảnh Tu rũ hàng mi dài như lông quạ, đầu ngón tay xoa xoa, tường trình với Tiêu Ngự chuyện y cầu xin thánh chỉ.

“…” Tiêu Ngự không còn gì để nói. Tạ thế tử đây đã làm gì, muốn vì chân ái mà chống lại cả thế giới à

“Thứ cho ta nói thẳng, chuyện này Tạ thế tử làm quá cẩu thả.”

Tạ Cảnh Tu, “Ta biết.”

Thái độ nhận sai giỏi quá vậy Tiêu Ngự ngược lại không biết nên nói gì.

Tạ Cảnh Tu, “Nhưng ta không hối hận, nếu quay ngược về trước đó, ta vẫn sẽ làm như vậy.”

Tiêu Ngự, “…Ngươi đặc biệt đến đây gây chuyện chọc ta tức điên đúng không!”

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, “Ngươi từng cầu thân với Trương Lập Khanh, tại sao ta làm thì không được”

Trương Lập Khanh Là ai

Tiêu Ngự nhìn Tạ thế tử nghiêm túc đến phát rầu, trong đầu dần phác họa ra hình ảnh một người mũm mĩm mặt tròn vo…

Rốt cuộc cũng nhớ rồi, là Trương tam thiếu gia.

“Vậy mà ngươi vẫn còn nhớ đến hắn…” Tạ thế tử đây muốn ghim Trương tam thiếu gia đến năm nào tháng nào!

“Tại sao ta lại không được” Tạ Cảnh Tu nhếch đôi môi mỏng, nhìn Tiêu Ngự không chớp mắt.

Tiêu Ngự than nhẹ một tiếng, “Ta sớm đã nói rồi, thành thân với Trương tam thiếu gia chỉ là mưu kế tạm thời. Chờ đến kinh thành, giúp mẫu thân ly hôn rồi ra sẽ giả chết thoát thân, sau này không còn Phượng đại tiểu thư, cũng không còn Trương phu nhân nữa.”

“Trương Lập Khanh không giúp được gì cho ngươi đâu. Gả cho ta, ta có thể đạt thành hết thảy tâm nguyện của ngươi.” Tạ Cảnh Tu nói, “Không cần làm Phượng đại tiểu thư, cũng không bị Phượng thị và Phượng gia quấy nhiễu, tất cả đều như ngươi mong muốn.”

“Có thể không làm Thế tử phi không”

“Không thể.”

Tiêu Ngự nặng nề thở dài, nằm sấp ra bàn, hai tay đỡ trán, “Ngươi căn bản không cho ta lựa chọn, Tạ thế tử.”

Tạ Cảnh Tu nhìn đuôi tóc đen nhánh buộc thành đuôi ngựa của hắn xõa ra bàn, không nhịn được giơ tay lên, lơ lửng trên đỉnh đầu Tiêu Ngự một lát, cuối cùng dời tay đi, nhẹ nhàng vuốt đám tóc tản mạn khắp mặt bàn.

Tiêu Ngự đột nhiên đứng lên, Tạ Cảnh Tu vội vàng rụt tay về, chỉ nghe hắn nói, “Thành thân cũng được, ngươi phải lập với ta ba quy ước.”

Tạ Cảnh Tu giấu tay vào tay áo, gật đầu nói, “Phượng đại phu cứ nói.”

“Thứ nhất, ta không hiểu việc bếp núc, cũng không muốn ru rú trong nhà như các quý phu nhân, cho nên, dù thành thân rồi cũng không được can thiệp vào chuyện riêng của ta.” Tiêu Ngự nói.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, “Có thể.” Y cũng không muốn cưới người về rồi giam trong hậu viện, chỉ là không có thói quen nói ra miệng thôi.

“Thứ hai, không được lên giường.”

Tạ Cảnh Tu không hiểu nhìn hắn, “Ngươi không thích ngủ trên giường thì chúng ta có thể xuống đất ngủ.”

Tiêu Ngự, “…Không phải chuyện đó, ý ta là không được viên phòng!”

Tạ Cảnh Tu lập tức nhíu mày, mặt bất mãn thấy rõ. Y đánh giá Tiêu Ngự từ trên xuống dưới, “Ta sẽ chờ ngươi lớn.”

“…” Nhìn chỗ nào đấy.

Tiêu Ngự, “Nói chung là không được, ta không đồng ý.”

Tạ Cảnh Tu nhíu mày thành hình chữ xuyên, bất bình nhìn Tiêu Ngự.

“Đã thành thân…”

“Ngươi có thể lựa chọn không thành thân.” Tiêu Ngự không cho y cơ hội biện bạch, “Tạ thế tử, bây giờ hủy hôn vẫn còn kịp.”

Chẳng phải bản lĩnh lớn lắm sao, một thánh chỉ hủy hôn khẳng định không làm khó được Tạ thế tử.

Tạ Cảnh Tu trầm mặc nhìn Tiêu Ngự hồi lâu, Tiêu Ngự thoải mái mặc cho y quan sát. Đây là vấn đề nguyên tắc, tuyệt không thể nhường.

Cuối cùng, Tạ Cảnh Tu bất đắc dĩ than thở, “Được rồi. Lúc ngươi không muốn, ta sẽ không ép buộc. Chờ đến lúc ngươi đồng ý, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“…Ngươi đừng hòng.”

Tạ Cảnh Tu, “Điều thứ ba là gì”

Tiêu Ngự suy nghĩ một lúc, nói, “Tạm thời chưa có điều thứ ba, chờ ta nghĩ ra sẽ bổ sung sau. Bất luận yêu cầu gì ngươi cũng không được phản đối.”

Tạ Cảnh Tu lại nhíu mày, Tiêu Ngự chặn họng, “Ngươi mà không đồng ý thì đừng nhắc lại chuyện thành thân!”

“Phượng đại phu, ta muốn cưới ngươi, ngươi nghĩ ngươi có thể thoát được sao” Tạ Cảnh Tu đột ngột lạnh lùng hẳn lên.

Tiêu Ngự tưởng y tức rồi, lại nghe Tạ Cảnh Tu nói, “Cái gì ta cũng nghe theo. Tất cả cũng vì ta muốn nuông chiều ngươi.”

“Vậy ta hẳn nên cảm tạ Thế tử đại nhân rồi.” Tiêu Ngự ngoài cười trong không cười.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, “Không cần khách khí.”

Tiêu Ngự, “…”

Tạ Cảnh Tu đứng lên, “Trời đã tối, ta phải đi.”

Y giơ tay, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc tán loại trên vai Tiêu Ngự ra sau, đầu ngón tay chưa từng chạm vào da thịt Tiêu Ngự.

“Phượng đại phu nghỉ sớm đi.”

Tiêu Ngự nhìn bàn tay trên vai mình thu lại. Trước giờ Tạ thế tử rất chú ý, không làm những động tác “thân mật” như thế, ngoại trừ lần đầu kích động ngồi chung một ngựa “bày tỏ”, không lẽ y cảm thấy đã định hôn rồi là có thể được nước làm tới hả

Tiêu Ngự kéo ống tay áo Thế tử, cười nói, "Trời tối lắm rồi, chi bằng Thế tử… nghỉ lại đây một đêm"

"Không cần." Tạ Cảnh Tu trả lời cứng ngắc, xoay người ra ngoài, "Ta đi trước, hôm khác đến thăm ngươi. Ngươi… ngươi nghỉ sớm chút đi."

Tiêu Ngự cười không ra tiếng theo sau y ra ngoài, Tạ Cảnh Tu quay lại nhìn hắn, "Ngươi theo bổn Thế tử làm gì"

"Chờ ngươi ra ngoài rồi đóng cửa." Tiêu Ngự cười nói.

Tạ Cảnh Tu, "…Không cần, ta đã để lại vài hộ vệ canh gác bốn phía, bọn họ sẽ trông cửa thay ngươi."

Tạ Cảnh Tu nói xong, sải bước rời đi. Dưới màn đêm rơi xuống mấy bông tuyết nhỏ, Tiêu Ngự thở ra khói trắng giữa không trung, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trong trẻo một lát mới vào nhà.

—o0o—

Phủ An quốc công.

Phượng Vân Ninh ngồi trong gian phòng phía Tây, tay ôm một lò sưởi nhỏ tinh xảo, lạnh lùng nhìn hai phụ nhân quỳ trên đất. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ giấy chiếu xuống những vệt sáng rời rạc.

"Người kia chưa chết Cái gì gọi là chưa chết! Không phải các ngươi đã theo dõi đến lúc hắn tắt thở sao!"

Trước đó vài ngày, nàng đã sai vài người hầu vu cáo hại Phượng Chiếu Ngọc và Phương thị bị tống giam, sau đó giết người diệt khẩu trong ngục. Ai ngờ hôm sau bị lão phu nhân phủ An quốc công phái đi chùa Hộ Quốc, thay bà ăn chay niệm Phật, cung phụng nhang khói nửa tháng mới về.

Nàng cứ tưởng lúc về thì chuyện này đã hoàn thành. Án mạng trước mắt, bắt người vào nhà lao là chuyện đương nhiên, lại không ngờ kết quả thành ra thế này.

Phụ nhân dập đầu trả lời, "Phu nhân, lão nô quả thật chứng kiến tận mắt, nam nhân của Lục Cầm cắm dao vào ngay tim, ngã xuống trước cửa. Hôm sau, đích thân Vệ thống lĩnh Vệ Giới đến bắt người, nhưng bị người của phủ Nguyên Vương ngáng đường, ngăn không cho mang người đi."

"Phủ Nguyên Vương thì sao hả!" Phượng Vân Ninh tức điên, "Án mạng rõ như ban ngày, có là phủ Nguyên Vương cũng không thể ngăn cản quan phủ bắt người." Chỉ cần nhốt được hắn vào ngục, âm thầm giết chết, dễ như trở bàn tay. Phủ Nguyên Vương kia quyền thế đến mấy cũng đâu thể sát hại Bộ khoái giữa thanh thiên bạch nhật được!

Phượng Vân Ninh tức đến đau ngực, "Thấy Vệ Giới đánh không lại phủ Nguyên Vương, các ngươi không biết đến Thuận Thiên phủ báo án sao! Chút chuyện nhỏ này cũng không làm được, đúng là một đám phế vật!"

Phụ nhân nói, "Sao chúng ta lại không hiểu ý phu nhân chứ Nếu phủ Nguyên Vương chỉ ngăn cản thì Vệ thống lĩnh vẫn có thể theo luật bắt người. Nhưng mà, nam nhân của Lục Cầm lại được Phượng Chiếu Ngọc cứu sống. Cho nên… án mạng này không tồn tại, đương nhiên không thể bắt người nữa."

Phượng Vân Ninh giận dữ, "Không phải ngươi nói thấy hắn tắt thở sao! Tắt thở rồi làm sao cứu sống được hả!"

"Phu nhân, đâu chỉ mình lão nô thấy, nam nhân của Lục Cầm thực sự bị đâm một dao ngay ngực, nằm bên ngoài hơn nửa đêm mới bị phát hiện, đáng ra đã chết từ lâu. Nhưng Phượng Chiếu Ngọc quả thật đã cứu sống người kia. Lão nô… lão nô cũng nghĩ mãi mà không hiểu!" Phụ nhân nghi hoặc đầy đầu, chỉ có thể dập đầu liên tục.

Phượng Vân Ninh nhớ lại tin tức từ nhà cũ ở thành Hoài Thiên, nói Phượng Chiếu Ngọc không biết học từ đâu thành một thân y thuật quái lạ, lẽ nào hắn thật sự có thể cải tử hoàn sinh!

"Người đã cứu sống, vậy hắn đang ở đâu!" Phượng Vân Ninh không kiên nhẫn.

Hai phụ nhân quỳ trên đất sợ nơm nớp nhìn nhau, một người đáp, "Bẩm phu nhân, nam nhân của Lục Cầm… không thấy đâu cả."

Người còn lại nói, "Phu nhân, không chỉ người kia, ngay cả Lục Cầm cũng không thấy. Chúng ta không tìm ra dấu vết nào, cứ như… đột ngột tan biến vậy."

Quả nhiên, Phượng Vân Ninh càng điên tiết hơn, không dám tin quát, "Không thấy! Hai người sống sờ sờ ra đó sao có khả năng đột nhiên biến mất! Chẳng phải Lục Cầm đã bị giam rồi sao! Mỗi một tiện tỳ cũng không trông coi được, ta còn nuôi đám rác rưởi các ngươi để làm gì!"

Hai phụ nhân dập đầu kêu oan không ngừng, kể lại đầu đuôi việc Lục Cầm biến mất.

Lục Cầm vốn bị giam trong sương phòng ở tiểu viện bỏ hoang của Phượng Vân Ninh, các cửa sổ bị đóng kín, chỉ chừa một cửa nhỏ để ra vào. Còn an bài năm, sáu phụ nhân lực lưỡng canh chừng bên ngoài, vậy mà Lục Cầm cứ thế biến mất không thấy tăm hơi.

"Phu nhân, theo nô tỳ thấy, chỉ sợ, chỉ sợ có cao nhân tương trợ." Phụ nhân nói, "Ngay cả chủ nhân tiểu viện cũng không thể bắt mất một người sống ngay dưới mắt chúng ta."

Phượng Vân Ninh trầm mặt.

Nàng đã dùng những lão nhân này mười mấy năm, nếu nói họ không canh chừng được một nha hoàn, ngay cả nàng cũng không tin.

Lộ Yên Nhiên hiện tại chỉ lo tranh sủng với An quốc hầu, Lộ gia còn phải cậy nhờ Lý gia mới tìm được chỗ đứng trong triều, bởi vậy Lộ Yên Nhiên chỉ dám sử dụng mấy mánh khóe vặt vãnh, không dám to gan nhắm vào nàng.

Nếu không phải người trong phủ Quốc công, chẳng lẽ… thật sự có người ngoài nhúng tay vào phủ Quốc công

"Phu nhân, thứ cho lão nô lắm miệng. Ngày ấy, người của phủ Nguyên Vương vì Phượng Chiếu Ngọc mà đối đầu với quan phủ, chắc là Nguyên Vương thế tử coi trọng Phượng đại tiểu thư, không chừng cố ý giúp nàng hả giận."

Vụ tráo con năm xưa chỉ có mấy phụ nhân tâm phúc của Phượng Vân Ninh biết, những người này thì không.

"Nguyên Vương thế tử coi trọng Phượng Chiếu Ngọc" Phượng Vân Ninh cười lạnh lẽo.

Nguyên Vương thế tử không biết thân phận Phượng Chiếu Ngọc, chẳng lẽ Phương thị và bản thân Phượng Chiếu Ngọc lại không biết Còn muốn cố ý quyến rũ Tạ thế tử dùng thế lực Vương phủ che chở sao

"Đúng là… đê tiện!" Phượng Vân Ninh lạnh lùng mắng.

Nếu bị phủ Nguyên Vương ngáng đường, vậy phải tính toán cẩn thận, nàng cũng không hoảng sợ.

Thế lực phủ Nguyên Vương từ lâu đã không còn như trước, Lý gia tạm thời chưa đụng đến cũng vì Nguyên Vương không màng việc triều chính. Sớm muộn rồi cũng có ngày phủ Nguyên Vương bị Lý quý phi thao túng, hoặc tan thành tro bụi…

Bên ngoài có tiếng tiểu nha hoàn thông truyền.

"Phu nhân, Đại thiếu gia đến thỉnh an."

Giữa đôi mày Phượng Vân Ninh hiện vẻ không kiên nhẫn, lạnh giọng nói, "Nói ta khó chịu, không muốn tiếp khách, bảo hắn về đi."

Tiểu nha hoàn thưa một tiếng, ra đuổi An Thiên Vũ về.

An Thiên Vũ lộ vẻ thất vọng, cúi đầu hành lễ với phòng của Phượng Vân Ninh mới chậm rãi rời đi.

—o0o—

Khâm Thiên giám và Lễ bộ được thánh chỉ ủy nhiệm phụ trách lễ nghi cho lễ thành thân của Tạ thế tử và Phượng Chiếu Ngọc, đương nhiên không dám chậm trễ.

Lúc Giám chính Khâm Thiên giám đến Phượng gia, Phượng Vân Phi vẫn mù tịt, đến khi nghe hắn nói muốn lấy canh giờ bát tự của "trưởng nữ" Phượng Chiếu Ngọc xem có hợp với bát tự của Tạ thế tử không, Phượng Vân Phi như bị giáng một tia sét, sững sờ tại chỗ.

"Chuyện này… sao có thể!" Phượng Vân Phi cười như điên, lắp bắp nói, "Giám chính đại nhân có nhầm lẫn cái gì không"

Chiếu Ngọc làm sao lấy chồng được! Quả thực… quá hoang đường.

Giám chính Khâm Thiên giám vốn không ưa Phượng Vân Phi bám váy nữ nhân mà lọt vào mắt Hoàng thượng, thăng lên Tổng quản Thái y, lúc này vẻ mặt hiển nhiên không hề dễ chịu.

"Đây là thánh chỉ tứ hôn của bệ hạ, Phượng đại nhân muốn nói Hoàng thượng nhầm lẫn sao" Giám chính nói, "Nghe nói Phượng đại tiểu thư theo mẫu thân ra ngoài ở chứ không ngụ lại Phượng phủ, bản quan không biết Phượng đại nhân và Phượng đại tiểu thư có gì bất hòa, nhưng Hoàng thượng đã hạ chỉ, Thế tử cũng tự mình cầu xin được tứ hôn, Phượng đại nhân nên vứt bỏ thù cũ, giúp hôn lễ này được thuận lợi mới phải."

Phượng Vân Phi nào dám nói gì nữa, chỉ có thể mang tâm trạng rối bời viết canh giờ bát tự của trưởng tử đưa cho Giám chính, tiễn hắn ra cổng phủ, thẫn thờ nhìn theo kiệu của Giám chính chậm rãi đi xa, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ.

"Hoang đường… thật hoang đường. Rốt cuộc là… ai tạo nghiệt!"

77. Chương 77: Phương Tam Lão Gia

Editor: Vện

Chuyện thành thân với Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự thỏa thuận với y xong liền vứt ra sau đầu.

Kỳ thật cách này chẳng khác mấy với biện pháp thoát thân của hắn, thành thân với Tạ Cảnh Tu cũng coi như đường tắt. Chỉ nhờ làm giả hộ tịch thôi, khẳng định Tạ Cảnh Tu làm tốt hơn hắn mong đợi nhiều, hộ tịch của hắn hẳn không có gì mờ ám.

Điều duy nhất khiến hắn bận tâm là phải nói với Tạ Cảnh Tu thế nào.

Tạ thế tử tuy có lúc tùy hứng nhưng cũng do thân thế quá lớn, Tiêu Ngự cảm thấy Tạ thế tử vẫn là một thanh niên vô cùng thành thục, lý trí. Chỉ cần dùng lí lẽ thuyết phục, không cố tình gây sự với Tạ thế tử là được, nhìn y đồng ý ba điều quy ước là biết. Cho nên Tiêu Ngự không thấy phiền não chút nào.

Hắn đã đến cửa hàng của Phương gia ở kinh thành hai lần, cuối cùng cũng gặp được đại chưởng quỹ, biết được vài ngày nữa có một vị lão gia của bổn gia Phương gia đến đây tuần tra cửa hàng. Chỉ cần gặp được một người họ Phương là Phương thị sẽ có chỗ dựa. Từ lúc biết việc ban hôn, Phương thị không một ngày yên tâm, ở trong nhà Tạ Cảnh Tu mua cho Tiêu Ngự mà tâm thần bất ổn, luôn cho rằng nàng đã liên lụy Tiêu Ngự.

Sau đó Phượng Chiếu Kỳ có đến lần nữa, lần đầu đến bị Tạ Cảnh Tu đàn áp, không thể ở lại để gặp Phương thị, lần này rốt cuộc cũng gặp được nhau, rõ ràng Phượng Chiếu Kỳ thân thiết với Phương thị hơn Tiêu Ngự nhiều lắm.

Tuy là song sinh nhưng Phương thị không tự chủ được mà ỷ lại vào Tiêu Ngự, còn với Phượng Chiếu Kỳ, nàng yêu thương cưng chiều thấy rõ. Cùng tuổi mà con cả và con út khác biệt quá lớn.

Dù gì linh hồn hắn đã ba mươi, đâu thể giống thiếu niên mười mấy tuổi làm nũng dưới gối mẫu thân…

Phượng Chiếu Kỳ vốn còn tức tối chuyện hắn phải gả cho Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự khuyên nhủ mấy lần, còn phải dùng thể diện đảm bảo với Phượng Chiếu Kỳ, Tạ Cảnh Tu tuyệt đối không ỷ vào việc thành thân mà làm bậy, đây chẳng qua chỉ là biện pháp bọn họ thương lượng để thoát khỏi Phượng gia, phải vậy Phượng Chiếu Kỳ mới chịu đình chiến, giữ thái độ quan sát Tạ Cảnh Tu, "tỷ phu" tương lai trên danh nghĩa.

Hiện tại Tiêu Ngự chỉ chờ Phương lão gia đến kinh thành, không ngờ chưa chờ được Phương lão gia lại phải tiếp một vị khách không mời.

Phượng Vân Phi mặc thường phục xuất hiện trước nhà, nhìn Tiêu Ngự ra mở cửa, mặt chần chừ mất tự nhiên một lát, Tiêu Ngự mất kiên nhẫn hỏi, "Phượng lão gia đến đây làm gì"

Phượng Vân Phi trầm mặt, không vui nói, "Chiếu Ngọc, dù thế nào đi nữa ta vẫn là phụ thân ngươi. Thái độ của ngươi vậy là sao!"

Tiêu Ngự liếc mắt khinh thường, thấy ngoài cửa bắt đầu có hàng xóm và người đi đường tò mò hóng chuyện, hắn chỉ có thể mời Phượng Vân Phi vào trước, đóng cửa lớn.

Từ khi chuyển đến tiểu viện này, cổng nhà hắn dường như đã thành sân khấu kịch, tuồng diễn thay đổi mỗi ngày, khiến đám người lao động cổ đại lần đầu biết thế nào là sức hấp dẫn của phim truyền hình cẩu huyết chiếu lúc tám giờ, chẳng trách mọi người xem đến nghiện.

Phượng Vân Phi vào đại sảnh, nhìn bốn phía, "Ngươi… và mẫu thân ngươi, sống ở đây thế nào"

"Rất tốt." Tiêu Ngự ngồi xuống, "Không phải Phượng lão gia đến đây chỉ để hỏi cái này chứ"

Phượng Vân Phi lộ vẻ lúng túng, lát sau mới nói, "Ngọc Nhi, Khâm Thiên giám đến phủ chúng ta muốn lấy canh giờ bát tự của ngươi so với bát tự Tạ thế tử. Chuyện này… chuyện này rốt cuộc là sao Việc tứ hôn là thế nào hả!"

"Phượng lão gia là tâm phúc của Hoàng thượng, lẽ ra phải biết rõ hơn ta chứ." Tiêu Ngự nói, "Thánh chỉ muốn ta thành thân với Tạ thế tử, còn có thể là chuyện gì nữa."

"Nhưng… nhưng ngươi là nam nhân mà!" Phượng Vân Phi tức đỏ mặt, mấy cọng râu rung lên, "Sao ngươi có thể gả cho Tạ thế tử được! Chuyện này quả là hoang đường đến cực điểm!"

Tiêu Ngự không biết tại sao Phượng Vân Phi lại tức giận, khó hiểu nhìn hắn.

"Thánh chỉ đã ban, chẳng lẽ Phượng lão gia muốn ta kháng chỉ bất tuân."

"Giám chính đại nhân nói Tạ thế tử đã đến trước mặt Hoàng thượng cầu xin hạ thánh chỉ." Phượng Vân Phi đi tới đi lui, cả giận nói, "Y đã đến cầu xin, cũng là y nên xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh. Khâm Thiên giám đã lấy bát tự của hai ngươi, chỉ cần Khâm Thiên giám nói bát tự bất hòa, không thể làm trái ý trời, Hoàng thượng sẽ không vì vậy mà giáng tội." Nghĩ một chút lại nói, "Lấy bát tự hai nam nhân tính chuyện thành thân, có thể ra được kết quả gì chứ! Làm vậy cũng không tính là khi quân!"

Tiêu Ngự cười lạnh, "Nếu Phượng lão gia suy nghĩ cho ta, sao ngươi không trực tiếp nói ra thân thế của ta trước mặt Hoàng thượng, vậy chẳng phải nhanh chóng lại thuận lợi hơn sao"

"Ngươi! Ta biết ngươi oán hận chuyện thân thế, có thể ngươi không suy nghĩ cho Phượng gia chúng ta, cũng nên nghĩ cho chính mình. Thánh chỉ đã hạ, ngươi mà vạch trần thân phận sẽ là tội khi quân!" Phượng Vân Phi nôn nóng.

Ai mà không biết tội khi quân là gì chắc là rơi từ trên trời xuống. Tiêu Ngự cũng chỉ châm chọc vài câu, hắn biết nếu khôi phục thân phận sẽ là kháng chỉ, chưa nói đến Phượng gia, Tạ Cảnh Tu là người cầu xin thánh chỉ tứ hôn, nhất định sẽ bị trừng phạt nặng nhất.

Hoàng đế kiêng kỵ phủ Nguyên Vương, muốn làm suy yếu thế lực Vương phủ nên mới chấp nhận cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối này.

Tiêu Ngự không muốn đấu võ mồm với Phượng Vân Phi, chỉ nói, "Phượng lão gia cũng biết ván đã đóng thuyền, Hoàng thượng không thể thu hồi mệnh lệnh đã ban, ngươi cũng đừng hy vọng khiến Tạ thế tử làm bia đỡ đạn." Muốn mua chuộc Khâm Thiên giám đổi bát tự Vậy mà Phượng Vân Phi cũng dám nói.

Phượng Vân Phi nghe lời nói của hắn cực kỳ bao che Tạ thế tử, trong lòng vừa sợ vừa giận. Nếu Phượng Chiếu Ngọc là nữ còn có thể nói hắn hướng về người ngoài, nhưng hắn rõ ràng là trưởng tử, còn bị ép gả cho nam nhân, tại sao hắn không tức giận mà còn che chở cho người khởi xướng!

"Ngươi… ngươi làm sao vậy!" Phượng Vân Phi đổi giọng, "Ngươi che chở nam nhân kia Không lẽ ngươi thật sự muốn gả cho y! Hiện tại y đối tốt với ngươi vì xem ngươi là thiên kim khuê các. Chờ thành thân rồi, y phát hiện ngươi là nam nhi, ngươi tưởng ngươi còn đường sống sao! Sao ngươi lại hồ đồ như thế!"

Tiêu Ngự không biết nói gì, bị một lão hồ đồ chỉ vào mũi mắng hắn hồ đồ.

"Rốt cuộc Phượng lão gia đến đây làm gì" Tiêu Ngự đứng lên, "Ta không có thời gian nghe ngươi giảng đạo, nếu không còn chuyện gì, mời Phượng lão gia trở về."

Bị con trai thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách, Phượng Vân Phi vô cùng khó chịu. Phụ vi tử cương, dù Phượng Chiếu Ngọc vì hắn mà chịu oan ức nhưng cũng không nên ngỗ nghịch trưởng bối như vậy, huống hồ mấy năm gần đây hắn vẫn luôn chu cấp về thành Hoài Thiên, thậm chí Lô thị còn phái người về chăm sóc, đâu phải hắn không quan tâm.

Phượng Vân Phi thấy tấm lòng từ phụ quan tâm lo lắng Phượng Chiếu Ngọc cứ như nước đổ đầu vịt, sắc mặt khó coi vung tay áo, "Chờ ngươi bị gả vào hậu viện Vương phủ, kêu trời không thấu gọi đất không linh, cũng đừng hối hận vì quyết định bừa bãi hôm nay."

"Bách Linh, tiễn khách."

Bách Linh không biết từ đâu nhảy ra, đến trước mặt Phượng Vân Phi cười ngọt ngào, "Phượng lão gia, ta đưa ngài ra cửa."

Phượng Vân Phi xanh mặt, chỉ muốn bỏ về, cuối cùng vẫn nén giận nói, "Khâm Thiên giám và Lễ bộ phụng chỉ Hoàng thượng chuẩn bị cho… hôn lễ của ngươi, kiệu hoa…" Phượng Vân Phi líu lưỡi một hồi mới phun ra được hai chữ này, "…nhất định phải xuất phát từ Phượng phủ. Ta không phản đối ngươi ra ở riêng, nhưng trước lúc thành thân phải vào Phượng phủ ở."

Tiêu Ngự gật đầu, "Biết rồi." Thời đại này trọng khuôn phép hơn trời, bất luận xảy ra chuyện gì, bất luận hắn có gây sóng to gió lớn thế nào thì trong mắt người đời, hắn vẫn là con cháu của Phượng gia. Vì mang phận nữ tử nên hắn phải gả đi từ Phượng gia, nếu là nam tử phải vì Phượng gia gây dựng cơ đồ, ngày nào hắn còn mang thân phận Phượng Chiếu Ngọc, ngày đó vẫn là một thể với Phượng gia, muốn hoàn toàn thoát thân chỉ là mơ mộng hão huyền.

Phượng Vân Phi thấy hắn lạnh nhạt đáp lời, không còn lý do gì để ở lại, vung tay áo, mang một bụng giận dữ bỏ về.

Tiêu Ngự nhìn bóng lưng hắn, thở dài một hơi.

Nếu không phải tình thế ép buộc Phượng Vân Phi đi đến bước này, hắn hẳn sẽ là người chồng người cha tốt, bảo vệ gia đình. Đáng tiếc, hắn không chịu nổi quá nhiều áp lực, lương tâm cắn rứt cũng không dằn được bản tính ích kỷ nhu nhược. Nói hắn lo lắng, rốt cuộc có mấy phần là thật Chỉ sợ chính bản thân Phượng Vân Phi cũng không biết.

Sau khi xem bát tự xong sẽ định ngày thành thân, xem ra ngày đó sẽ không quá xa, trước lúc đó phải sắp xếp cho Phương thị xong xuôi.

Mấy ngày sau, một người hầu từ cửa hiệu tơ lụa của Phương gia đến báo Phương tam lão gia đã lên kinh thành, đại chưởng quỹ đã kể lại chuyện của Phương thị cho Tam lão gia, hiện tại Phương tam lão gia đang chờ hắn trong cửa hiệu.

Tiêu Ngự vội vã theo chân người hầu đến cửa hiệu, đi thẳng vào tiểu lâu nằm sâu trong cửa hiệu, lên tầng hai của tiểu lâu.

Người hầu đứng ngoài cửa thông báo, "Ông chủ, Phượng công tử đến rồi."

"Phượng công tử mau vào đi, Tam lão gia chúng ta chờ đã lâu." Đại chưởng quỹ tự ra mở cửa, mời Tiêu Ngự vào.

Một bóng người cao ráo đứng đưa lưng về phía họ, mặc thanh y xanh như màu trúc, áo bào rộng càng tôn lên dáng vẻ phong lưu, người kia đứng trước thư án, lật xem một quyển sách dày cộp.

Người kia nghe tiếng xoay lại, nhìn Tiêu Ngự, cười nói, "Ngươi chính là ngoại sanh của ta sao"

Tiêu Ngự thấy dung mạo người kia, chỉ thấy mắt lóa cả lên, lập tức sinh ra cảm giác kinh diễm.

Ở hiện đại hắn cũng từng khám bệnh cho vài minh tinh và chính khách, nhưng chưa từng thấy ai có tướng mạo… đẹp đến thế này.

Lông mày dài mảnh, mắt phượng thâm thúy, sống mũi thẳng, chóp mũi cao, khéo léo như nữ tử, đôi môi mỏng cũng phớt hồng.

Ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn không vương chút phấn son, chỉ khiến người ta thẫn thờ vì vẻ đẹp bất phân giới tính.

Phương tam lão gia dường như đã quen bị người khác ngắm nghía, cũng không để bụng, vẫn cười nói, "Ta là Tam đệ của mẫu thân ngươi, ngươi nên gọi ta một tiếng Tam cữu."

Tiêu Ngự vội khom người hành lễ, "Chiếu Ngọc bái kiến Tam cữu."

"Không cần đa lễ." Phương tam lão gia đỡ hắn, bảo hắn ngồi xuống ghế.

Đại chưởng quỹ biết họ muốn nói chuyện riêng, vội dẫn người hầu rời đi.

Phương tam lão gia, "Ta có nghe về chuyện mẫu thân ngươi ly hôn. Hiện tại ngươi vội vàng tìm người Phương gia, có phải muốn tìm người che chở mẫu thân"

Phương tam lão gia là dân buôn bán, nói đúng vào trọng điểm, không dây dưa dài dòng, trái ngược với dáng vẻ xinh đẹp như đóa hoa trong nhà ấm.

Tiêu Ngự gật đầu, "Ta biết năm xưa ngoại tổ giận mẫu thân không chịu ly hôn với Phượng Vân Phi mới trục xuất mẫu thân ra khỏi nhà. Bây giờ mẫu thân đã làm được, Phương gia cũng nên nhận nàng về chứ Không biết cữu cữu có thể giúp ta việc này không"

Phương tam lão gia cười nói, "Tất nhiên là được. Ngươi không nhờ, ta cũng không để nữ nhi Phương gia lưu lạc bên ngoài. Ở thành Nam có một trạch viện của ta, vẫn luôn để trống, chỉ có mấy người hầu quản lý. Để mẫu thân ngươi dọn vào đó ở đi."

Tiêu Ngự không nghĩ vấn đề trăn trở bấy lâu lại được giải quyết dễ dàng thế này, Phương tam lão gia tuy nhìn rất trẻ nhưng có vẻ là gia chủ Phương gia, khẩu khí an bài hoàn toàn thuộc về một gia chủ.

Tiêu Ngự lập tức cảm tạ, Phương tam lão gia giơ tay cản hắn, nói tiếp, "Hiện tại nơi đó vẫn còn vắng vẻ, nhưng Phương gia đang chuẩn bị đặt chân lên kinh thành, năm sau người trong tộc sẽ dời lên đây, lúc đó trạch viện kia không đủ chỗ chứa nữa. Ta đang tính mua luôn mấy viện tử xung quanh, thừa dịp mọi người chưa đến, tu sửa mở rộng khu nhà, xây thành đại trạch làm chỗ ở cho người trong tộc. Bây giờ ta đã thương lượng giá cả với chủ nhân mấy trạch viện đó xong, nhưng vẫn chưa thông qua được kẽ tay quan phủ, chậm trễ không lấy được khế đất. Ta nghe nói hôn phu của ngươi là Nguyên Vương thế tử đúng không"

Thì ra câu cuối cùng mới là trọng điểm.

Đúng là bất luận thứ gì, chỉ cần lợi dụng được là phải lợi dụng ngay, Tiêu Ngự bị bản sắc gian thương của Tam cữu làm kinh hãi, thật sự quá trái ngược với khí chất thanh cao không vương bụi trần và dung nhan tuyệt mỹ như họa, làm hắn bỏ qua luôn hai chữ hôn phu.

"Ngoại sanh nếu có thể nhờ Tạ thế tử giúp một lần, nhất định làm chơi ăn thật." Phương tam lão gia nói, "Nếu dùng bạc báo đáp, e là bất kính với Tạ thế tử. Sau này Tạ thế tử muốn sử dụng lãnh địa của Phương gia, Phương gia tình nguyện cống hiến chút sức mọn cho Thế tử."

Lời này thật dễ nghe, Tiêu Ngự suy tính một lúc mới hiểu được. Cái gì mà góp chút sức mọn, muốn khuếch trương thế lực ở kinh thành, trước hết phải tìm được chỗ dựa.

Ánh mắt của Tam cữu hắn quả thật rất tinh tường, nếu có thể dựa vào Tạ thế tử, bằng năng lực và nhân phẩm của y, chuyến này xem như ôm được cái đùi vàng rồi.

Phương tam lão gia đẩy tách trà đến trước mặt Tiêu Ngự, cười hỏi, "Ý ngoại sanh thế nào"

Tiêu Ngự vội gật đầu, đáp, "Ta sẽ làm theo ý Thế tử."

Phương gia là nhà ngoại của hắn, đương nhiên đáng tin hơn người khác. Nếu giúp Tạ Cảnh Tu và Phương gia hợp tác thì đôi bên đều được lợi, dại gì không làm.

Phương tam lão gia làm việc rất có hiệu suất, hai người nhanh chóng thống nhất ý kiến, Phương tam lão gia giữ Tiêu Ngự lại dùng cơm rồi mới cho người hầu đưa hắn về, mình thì lập tức lôi bàn tính ra, lạch cạch tính toán sổ sách.

Theo sắp xếp của Phương tam lão gia, Phương thị rất nhanh đã dời đến trạch viện Phương gia. Tiêu Ngự ở cùng Phương thị hai ngày, Phượng Vân Phi liền cho xe ngựa đến đón hắn về Phượng phủ "chờ gả".

Phương thị nước mắt ràn rụa nhìn Tiêu Ngự lên xe. Cũng nhờ Tiêu Ngự hết lời khuyên can hai ngày nay, cho nàng biết gả con trai cho Tạ thế tử thật ra là lối thoát hiệu quả nhất, lúc này Phương thị mới không áy náy và khủng hoảng. Nhưng nhìn bóng lưng nhi tử, trong lòng nàng lại thật sự nảy sinh cảm giác lưu luyến không muốn gả con đi.

Chờ lần sau gặp lại, hắn không còn chỉ là con trai của nàng nữa mà còn là "con dâu" của Tạ gia…

Phương thị tưởng tượng ra tình cảnh đó, cảm giác hoang đường và não nề lại ùa về, khóc không nín được.

Người hầu Phương gia vây quanh khuyên nhủ nàng, nói Đại tiểu thư gả vào Vương phủ là được hưởng phúc, lại nói tương lai sinh con là nàng có thể được bế cháu ngoại rồi. Khuyên còn chưa xong, càng nói Phương thị càng muốn khóc.

78. Chương 78: Minh Châu Quận Chúa

Editor: Vện

Tiêu Ngự dùng thân thận Phượng đại tiểu thư chuyển vào Phượng phủ, được an bài vào ở trong Minh Nguyệt các được xem như viện tử đẹp nhất Phượng phủ.

Có lẽ do cân nhắc đến lúc thành thân sẽ có vô số ánh mắt nhìn vào nên Phượng Vân Phi không dám để xảy ra sơ sót.

Hôm sau, phủ Nguyên Vương gióng trống khua chiêng phái hai "nha hoàn" thiếp thân đến, nói rõ là giao cho "Phượng đại tiểu thư".

Phượng Vân Phi nhìn hai "nha hoàn" cao to thô kệch cao hơn mình một cái đầu, mặt xám xịt nói không nên lời, không muốn nhìn họ lâu hơn nữa, khoát tay bảo người đưa họ đến Minh Nguyệt các.

"Nô tỳ A Lục."

"Nô tỳ A Thập."

Trăm miệng một lời, "Bái kiến Phượng đại phu."

Tiêu Ngự nhìn hai người quỳ trước mặt, khóe miệng cũng co rút.

"Hai vị… hiệp sĩ hãy mau đứng lên." Tiêu Ngự cười nói.

Nghe cái tên như số thứ tự, bọn họ hẳn thuộc cùng một tổ chức như Nhị Cửu bên cạnh Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự hỏi, "Tạ thế tử phái các ngươi tới à"

A Lục đáp, "Từ lúc Phượng đại phu vào kinh, bọn ta liền phụng mệnh Thế tử âm thầm bảo hộ. Thế tử nói hiện tại đã chuyển sang lối sáng, bọn ta cũng có thể quang minh chính đại theo bên người Phượng đại phu, thuận tiện hành động."

Sang lối sáng Thái dương Tiêu Ngự nảy liên hồi, Tạ thế tử vẫn cứ tự ý làm việc, tự ra quyết định.

"Vậy xin làm phiền hai vị." Tiêu Ngự nói, để Bách Linh dẫn họ đi thu xếp chỗ ở.

Bách Linh cười ngọt ngào, "Mời hai vị tỷ tỷ theo ta."

Nét mặt hai vị "tỷ tỷ" không giấu được vẻ mất tự nhiên, nhăn nhó vặn vẹo theo Bách Linh ra ngoài.

Ở Phượng phủ được mấy ngày, Tiêu Ngự phát hiện từ lúc hắn vào ở không thấy mặt Lô thị, không biết do Phượng Vân Phi căn dặn hay Lô thị không muốn gặp hắn, Tiêu Ngự mừng rỡ vì được thanh tịnh, nếu được sống yên ổn ở đây đến khi "gả" ra ngoài, sau này không phải dính líu với Phượng gia nữa thì quá tốt.

Nhưng có vài người nhất định không cho hắn hắn toại nguyện.

Tiêu Ngự ở Phượng phủ không có gì làm, liền tìm mấy que gỗ thẳng đuột đốt thành bút than, viết lại kiến thức kiếp trước, phân loại rõ ràng biên soạn thành sách, thứ nhất vì sợ lâu quá không làm việc sẽ quên, hai cũng vì tương lai lâu dài về sau.

Về phần sau này thế nào, Tiêu Ngự tạm thời chưa có ý tưởng.

Hôm đó, hắn đang vùi đầu múa bút thành văn, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng của Bách Linh, "Tiểu thư, Đại phu nhân phái người đến thăm."

Tiêu Ngự bị giật mình, tay đang vẽ sơ đồ động mạch bị sai nét, đáng tiếc ở đây không có gôm tẩy, hắn chỉ có thể vẽ lại.

"Chuyện gì" Tiêu Ngự mở bật cửa, tức giận hỏi.

Nha hoàn đến truyền lời hoảng hốt, hơi co người lùi về sau một bước, cúi đầu nói, "Bẩm Đại tiểu thư, Đại phu nhân đang mở yến tiệc trong vườn, chiêu đãi các phu nhân và tiểu thư đến quý phủ bái phỏng. Phu nhân nói ngươi mới đến kinh thành, nên nhận thức vài người, thuận tiện cho sau này còn qua lại, nên bảo nô tỳ đến mời ngươi qua đó một chuyến."

Tiêu Ngự cau mày, hắn không hề hứng thú với phu nhân tiểu thư gì hết, đoán chừng họ đến cũng vì cái danh hôn thê của Nguyên Vương thế tử của hắn mà thôi.

"Ngươi về nói với phu nhân là ta bận việc, không đến quấy rầy các vị phu nhân tiểu thư." Tiêu Ngự nói rồi quay vào thư phòng, lấy tờ giấy khác cắm cúi vẽ lại.

Ghét nhất người phá đám người ta làm việc.

Nha hoàn không dám nhiều lời, cẩn thận lui khỏi viện tử, chạy đến vườn.

Trung tâm khu vườn Phượng phủ có một hồ nước, giữa hồ là căn đình nghỉ mát, lúc này bốn bề căn đình giăng lụa, bên trong đặt mấy lò sưởi và bàn tròn. Lô thị rất chú tâm sắp xếp chiêu đãi các quý phu nhân và tiểu thư.

Trên bàn tròn đặt rất nhiều món ăn phong phú, bày biện khéo léo, đáng tiếc tâm tư giai nhân không đặt vào yến tiệc.

Trước đó vài ngày, chuyện chính thê của Phượng thái y đến cửa đòi ly hôn đã lan truyền khắp nơi, ánh mắt mọi người nhìn Lô thị có hơi đàm tiếu.

Năm đó, thanh danh của tài nữ Lô thị nức tiếng kinh thành, khiến vô số công tử thế gia thương nhớ, trong đó đương nhiên cũng có phu quân hiện tại của các vị phu nhân ở đây. Tuy tuổi trẻ bồng bột, nhưng loại nữ tử khiến nam nhân đổ xô chạy theo như vịt, thậm chí đã mười mấy năm còn khen không ngớt lời dĩ nhiên sẽ khiến các nữ tử khác ganh tỵ.

Ngày ấy, nàng đột ngột gả cho một Thái y quèn vô danh tiểu tốt, không biết bao nhiêu vương tôn công tử tiếc nuối thẫn thờ, cũng làm một đám tiểu thư khuê các yên lòng.

Mỹ danh vang dội thì đã sao, chẳng phải cũng đã gả cho một phu quân không tài cán gì sao.

Không ngờ, sau đó Phượng Vân Phi lại lên như diều gặp gió, nhảy lên làm tâm phúc trước mặt Hoàng đế, các quý phu nhân có tâm tư gì cũng chỉ có thể nén xuống đáy lòng, đành phải chăm chỉ qua lại với Phượng đại phu nhân Lô thị.

Lại không nghĩ, mười mấy năm sau lại nhảy ra một Phương thị.

Phương thị lấy thân phận chính thất phu nhân để ly hôn, vậy Lô thị thì sao Nghiêm khắc mà nói thì nàng chẳng bằng thiếp thất.

Chiến trường danh vọng chốn kinh thành chính là như vậy, hôm trước còn được người người bợ đỡ, hôm sau đã như chim sẻ sa lưới, các quý phu nhân thân phận cao sang đương nhiên không muốn hạ mình qua lại với Lô thị nữa.

Yến tiệc náo nhiệt như hôm nay đã lâu rồi chưa thấy.

Dĩ nhiên, mọi người không đến vì Lô thị, mà vì Phượng đại tiểu thư trong truyền thuyết.

Được nuôi ở nông thôn từ bé, không hiểu lễ giáo quy củ, thậm chí hiếu đạo cơ bản nhất cũng vứt sau đầu, dẫn mẫu thân đánh tới cửa đòi ly hôn với phụ thân. Vài ngày trước còn bị cuốn vào một vụ án mạng.

Vừa mới đến kinh thành mà "đại danh" đã vang xa, khiếm nhã đến mức khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười, làm thế nào lại có thể khiến Nguyên Vương thế tử được bao nhiêu tiểu thư mắt cao hơn đầu nhắm tới coi trọng

Mấy năm nay, các thế lực chốn kinh thành biến hóa khôn lường, Hoàng tử tranh đoạt ngôi vị đã sắp thành công khai, không ai biết tương lai sẽ như thế nào, chỉ một chút bất cẩn cũng có thể vạn kiếp bất phục.

Dưới tình hình phức tạp như vậy, chỉ có phủ Nguyên Vương đứng ngoài vòng phân tranh. Tựa như bất luận xảy ra chuyện gì, kết quả ra sao, phủ Nguyên Vương vẫn vững vàng yên ổn ở kinh thành.

Gốc rễ kiên cố như vậy, phàm là danh môn tương xứng đương nhiên muốn đua nhau tạo quan hệ với phủ Nguyên Vương, mà hôn nhân với Thế tử chính là cơ hội tốt nhất.

Chưa nói Tạ Cảnh Tu cả nhân phẩm lẫn tướng mạo đều xuất chúng, từ lâu đã là người trong mộng của biết bao nữ tử thế gia.

Nhà quan xuất thân không đủ cao chỉ có thể lực bất tòng tâm, không dám đánh chủ ý với Tạ thế tử và phủ Nguyên Vương, còn các thế gia đại tộc tôn quý đã sớm minh tranh ám đấu không biết bao nhiêu lần, các thiên kim tiểu thư cũng sử dụng thủ đoạn để lộ diện, mơ ước được Tạ thế tử chú ý đến nhan sắc và tài năng, kết thành phu thê truyền lưu thiên cổ.

Không ai ngờ, cơ hội tốt như vậy cuối cùng lại rơi xuống một người quê mùa bất nhã.

Làm sao mọi người không bất bình phẫn hận được!

Nha hoàn đến hành lễ với Lô thị, "Đại phu nhân, Đại tiểu thư nói nàng đang bận việc, sẽ không đến quấy rầy."

Nha hoàn truyền lại lời Tiêu Ngự không sót chữ nào, tất cả nhất thời biến sắc.

Một phu nhân mặt tròn vóc người mập mạp hừ lạnh một tiếng, "Thể diện của Phượng đại tiểu thư cũng thật lớn quá. Còn chưa làm Thế tử phi mà đã chẳng để người khác vào mắt thế à Nếu tương lai thành Nguyên Vương phi, không biết mắt Phượng đại tiểu thư còn thấy được ai nữa"

Nàng là phu nhân của một Ngự sử trong triều, xưa nay nói năng thẳng thừng, mọi người đều nể mặt phu quân nàng nên chẳng đi so đo. Lúc này nàng lại vừa vặn nói ra tiếng lòng tất cả.

Lô thị cười nói, "Đổng phu nhân đừng nóng giận, Chiếu Ngọc tuổi không lớn, lại quen với tác phong tự do nơi nông thôn, đương nhiên không thể rành lễ nghi như các tiểu thư kinh thành. Ta sẽ sai người gọi nàng một lần nữa, nhất định mời được nàng đến ra mắt chư vị phu nhân."

"Lô phu nhân, ta thấy kế nữ kia rất không nể mặt ngươi đấy." Một bóng người diễm lệ bước ra, thái độ vô cùng hống hách, "Hãy để nha hoàn của bổn Quận chúa đi mời! Ta ngược lại muốn xem lá gan của nàng lớn đến mức nào!"

Nữ tử trông khoảng mười bảy, mười tám, mắt ngọc mày ngài, một thân áo đỏ càng khiến toàn thân như đang bốc lửa hừng hực, không hề che giấu.

Nếu tinh ý sẽ nhận ra nàng chính là tiểu thư đã giả nam trà trộn trong đám đông vào ngày Tiêu Ngự mới đến kinh thành.

Nữ tử hất cằm, gọi hai nha hoàn thiếp thân của mình, "Các ngươi đến đó, có bắt trói cũng phải trói Phượng đại tiểu thư đến trước mặt bổn Quận chúa. Bổn Quận chúa muốn nhìn xem nàng quốc sắc thiên hương cỡ

nào mà có thể dụ dỗ Tạ thế tử không màng thể diện gia tộc, nhất định cầu xin được cưới một con hồ ly tinh không ra gì như thế."

Nàng ăn nói bất nhã không thể tả, vậy mà đám người đang ngồi không dám chỉ trích. Các tiểu thư đang âm thầm phỉ nhổ cái người dám quyến rũ Tạ thế tử không dám trắng trợn nói thẳng ra, nghe nữ tử này mắng chửi mà lòng thầm sảng khoái.

Nữ tử này hống hách kiêu ngạo cũng có lý do chính đáng. Mẫu thân nàng là hoàng tỷ của đương kim Hoàng đế, hiện tại là Đại công chúa Phụng Dương, nàng là hoàng thân quốc thích chính hiệu, ngự chỉ sắc phong Minh Châu quận chúa, Hoàng đế sủng ái nàng còn nhiều hơn tiểu Thái tử bệnh tật đầy mình kia.

Chỉ cần nàng và Đại công chúa không mưu phản thì vẫn mang thân phận cao quý nhất Đại Lương. Đừng nói chỉ mắng hồ ly tinh kia mấy câu, nàng muốn giết cũng có ai dám mở miệng ngăn cản!

Hai nha hoàn quỳ xuống đáp lời, cùng nha hoàn của Lô thị ra khỏi đình đi mời Tiêu Ngự.

Lô thị nhìn Minh Châu quận chúa một chút, lại dời mắt, cẩn thận vuốt ve mấy móng tay sáng bóng được chăm sóc kỹ lưỡng.

Không nghĩ Phượng Vân Ninh thật sự mời Minh Châu quận chúa đến.

Minh Châu quận chúa đây trước giờ không coi ai ra gì, lại xem Nguyên Vương thế tử như vật sở hữu của mình. Mấy năm nay, hễ truyền ra tin tức tiểu thư nhà nào có quan hệ với Tạ thế tử, chẳng cần biết thân thiết hay không, nàng đều đại náo một trận, quậy cho thanh danh người ta mất sạch, xấu hổ muốn chết cho xong mới bỏ qua.

Nàng được Hoàng đế sủng ái bao nhiêu năm, không ai dám đụng vào, chỉ có thể mặc cho nàng lộng hành. Nàng dây dưa với Tạ thế tử không có kết quả, cũng không cho Tạ thế tử xây dựng quan hệ với người khác. Tạ thế tử đến từng tuổi này mà vẫn chưa thành thân, thật ra có liên quan mật thiết với vị Quận chúa tùy hứng này.

Nhiều người cho rằng nàng cứ làm mưa làm gió như vậy mấy năm, phủ Nguyên Vương vì lưu tâm huyết mạch Tạ gia, sau cùng cũng phải cưới nàng vào cửa. Ai mà ngờ, Tạ thế tử xưa nay thanh tâm quả dục như hòa thượng lại lặng lẽ đến cầu xin thánh chỉ tứ hôn với Hoàng thượng, tự định hôn nhân cho mình.

Minh Châu quận chúa xưa nay thích tự tiện làm càn, không biết Phượng Vân Ninh đã nói gì với nàng Nàng sẽ làm gì vị hôn thê của Tạ Cảnh Tu

Lô thị cúi xuống thưởng trà, nước trà vừa chạm môi liền đặt xuống, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Nha hoàn nàng phái đi bước vào, hành lễ với mọi người, báo, "Đại tiểu thư đến."

Tất cả lập tức ngưng bàn tán, đồng loạt nhìn ra ngoài đình. Góc màn lụa dày vén lên, một cơn gió nương theo hơi lạnh mặt hồ tập kích không khí ấm áp trong đình, vài bóng người lần lượt tiến vào.

Mặc dù năm người kia vào cùng lúc, nhưng bóng dáng thanh mảnh cao ráo đứng giữa lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt.

Những người kia chỉ nghe tin đồn, trong lúc lén lút nghị luận, vô thức định hình "Phượng đại tiểu thư" là một nữ tử xinh đẹp nhưng thô lỗ, lúc chân chính thấy người mới biết bộ dạng lại là thế này.

Gương mặt tuấn mỹ đến mức mắt người ta lóe sáng, nhưng không dính dáng gì đến hai chữ "mỹ lệ", khóe mắt xếch lên chẳng có vẻ gì lỗ mãng, còn làm nổi bật đôi đồng tử trong suốt như nước hồ tinh khiết.

Vóc dáng rất cao, còn cao hơn vũ nữ ngoại tộc một chút, y phục không giống ai, tóc chỉ vấn đơn giản, không hề giống thiên kim tiểu thư...

Mọi người nghi hoặc nhìn nhau.

Phượng Chiếu Lâm ngồi trong bàn tiệc cũng kinh ngạc, nhẹ giọng gọi, "Đại ca"

Tiểu thư bên cạnh nàng hỏi nhỏ, "Dung mạo Phượng đại tiểu thư sao giống hệt ca ca ngươi vậy"

Phượng Chiếu Lâm phục hồi tinh thần, đáp, "Bọn họ là song sinh, tất nhiên phải giống nhau."

Chỉ là, giống nhau đến mức này, không khỏi khiến người ta cảm thấy…

Lô thị nhìn tướng mạo hắn quá giống Phượng Chiếu Kỳ, cũng sửng sốt. Đây là lần đầu tiên nàng gặp Phượng Chiếu Ngọc lúc lớn, nàng không biết hai người lại giống nhau như hai giọt nước thế này.

Lô thị trầm tư một chốc, mặt lộ vẻ đăm chiêu.

Họ vừa mới vào đình, Minh Châu quận chúa bước lên hỏi, "Ngươi chính là Phượng Chiếu Ngọc!"

Tiêu Ngự nhìn hai nha hoàn suýt chút nữa ra tay bắt mình đứng sau nữ tử áo đỏ, mới biết người tìm hắn gây sự không phải Lô thị mà là nữ tử xa lạ này.

Hắn tưởng Lô thị thông minh sẽ không phái người đến gây xung đột, miễn cho bị bắt lấy nhược điểm gây sức ép, dù gì Lô thị vẫn còn danh nghĩa trưởng bối. Sớm biết đã để Lão Lục và Lão Thập ném hai nàng ra ngoài, đỡ phải đến đây.

Nhìn dáng vẻ là biết "lai giả bất thiện".

"Ta chính là Phượng Chiếu Ngọc." Tiêu Ngự nói.

Minh Châu quận chúa đánh giá hắn từ trên xuống dưới, cười lạnh, "Quả nhiên là thứ nhà quê vô lễ. Phượng Chiếu Ngọc, ngươi thấy bổn Quận chúa tại sao không quỳ!"

Tiêu Ngự nhíu mày.

Lô thị mở lời, "Vị này chính là Minh Châu quận chúa được bệ hạ ngự phong." Lô thị đang nói, liền có nha hoàn cầm bồ đoàn ném đến trước mặt hắn, dĩ nhiên là chờ hắn quỳ xuống.

Minh Châu quận chúa ngẩng cao đầu liếc xuống, vẻ mặt cao ngạo.

Tiêu Ngự lắc đầu, đúng là trò hề ấu trĩ.

Không cần phải nói, đây chắc chắn là nợ đào hoa của Tạ Cảnh Tu. Chắc muốn đến làm nhục hắn, quỳ một chút là có thể dàn xếp ổn thỏa, đáng tiếc, hắn không muốn quỳ.

Quỳ trước thánh chỉ của Hoàng đế hồ đồ kia đã là cực hạn, một đứa con nít miệng còn hôi sữa mà muốn hắn quỳ, thậm chí còn đeo thân phận "tình địch", thật sự xem hắn là bùn nhão à.

"Nếu chư vị không có chính sự thì ta trở về." Tiêu Ngự nhìn xung quanh, A Lục và A Thập đã thay hắn vén màn lụa.

Minh Châu quận chúa cất giọng, "Phượng đại tiểu thư quả nhiên tính khí không vừa, chỉ là có phải khí phách của Phượng đại tiểu thư dùng nhầm chỗ rồi không Ngươi làm vậy tức là phớt lờ hoàng quyền, ban cái chết cũng không đủ."

Tiêu Ngự không thèm phản ứng, xoay người ra ngoài.

Minh Châu quận chúa không ngờ lại bị người ta ngó lơ, tức tối giậm chân, chỉ vào hắn, "Người này dám to gan coi thường bổn Quận chúa, còn không mau bắt nàng lại!"

Hai luồng chưởng phong đánh đến sau lưng, A Thập chắn trước người Tiêu Ngự, A Lục ra tay giải quyết, chỉ vài chiêu đã chế phục được hai nha hoàn tập kích, ném qua một bên.

79. Chương 79: Lấy Ác Trị Ác

Editor: Vện

Minh Châu quận chúa không ngờ Tiêu Ngự thật sự dám cho người hầu động thủ với người của nàng, mà võ công của hai nha hoàn xấu xí kia còn cao hơn người của nàng rất nhiều, Tiêu Ngự căn bản không hề kiêng dè thân phận nàng, nàng không chiếm được ưu thế nào.

"Ngươi dám động thủ với bổn Quận chúa sao" Minh Châu quận chúa giận tái mặt, đột ngột chuyển hướng sang Ngự sử phu nhân, "Đổng phu nhân, thứ người không hiểu lễ pháp này, ngươi mau đến dạy dỗ nàng, nàng dám to gan coi thường hoàng gia, bất kính với hoàng tộc, phải chịu tội gì!"

Đổng phu nhân tuy là Ngự sử phu nhân nhưng cũng chỉ là nữ tử suốt ngày quanh quẩn trong nhà, nào biết luật pháp.

"Tội bất kính với hoàng tộc, không lớn không nhỏ..." Đổng phu nhân bước ra nói, "Nhưng ra tay với Quận chúa chính là đại bất kính. Chỉ là, xin nể tình Phượng đại tiểu thư là Thế tử phi tương lai của Vương phủ, nên chuyện lớn hóa nhỏ, dĩ hòa vi quý, Quận chúa thấy thế nào"

Minh Châu quận chúa không đáp lại, gắt gao nhìn Tiêu Ngự chòng chọc, bộc lộ oán hận và căm ghét rõ ràng.

Tiêu Ngự hơi nhíu mày. Hắn dĩ nhiên không để Quận chúa này vào mắt, cũng không dựa thế Tạ Cảnh Tu, coi Hoàng đế kia gấp gáp ban thánh chỉ tứ hôn hoang đường, không lẽ Hoàng đế thật sự cảm thấy hắn xứng đôi với Tạ thế tử Không phải là ngẫm thấy thân phận hắn thấp kém, lại chẳng hiền lương thục đức, tiếng tăm không tốt mới cố ý tạo thêm phiền phức cho phủ Nguyên Vương sao.

Coi như vị Quận chúa này có bẩm báo lên Hoàng đế, sao Hoàng đế có thể cam lòng vứt bỏ "quân cờ" quá tốt là hắn

Nên hắn đương nhiên không sợ.

Nhưng ánh mắt mang ác ý trắng trợn thật làm người ta không thoải mái.

Quan khách vốn đang ngồi bàng quan giờ hai mặt nhìn nhau, có ngốc cũng nhận ra bầu không khí đang trở nên căng thẳng.

Lúc trước Minh Châu quận chúa không hề nương tay với những nữ tử dám tiếp cận Tạ Cảnh Tu, huống chi đây còn là vị hôn thê chiêu cáo thiên hạ của Tạ thế tử Nhìn ánh mắt nàng cũng thấy sát khí lồ lộ.

Nếu không phải vì thời điểm không thích hợp, mọi người đã sớm cáo từ chạy về. Lúc này ngồi đây quả thực như ngồi trên đống than.

"Xin Quận chúa bớt giận, coi như chừa chút mặt mũi cho chủ tiệc là ta đi." Lô thị đột ngột đứng dậy, "Đại tiểu thư lớn lên ở thành Hoài Thiên, không biết quy củ của thế gia kinh thành, nhưng là người có tấm lòng chân thành, không phải nàng cố ý bất kính với Quận chúa đâu. Quận chúa xưa nay cũng là nữ trung hào kiệt không câu nệ tiểu tiết, xin hãy để Đại tiểu thư lấy trà thay rượu, kính Quận chúa một ly, cứ thế mà bỏ qua hiềm khích."

Tiêu Ngự nhìn Lô thị, Lô thị mỉm cười lãnh đạm với hắn, còn khẽ gật đầu. Hắn lại nhìn Minh Châu quận chúa, liền thấy vị Quận chúa kia hung ác lườm hắn một cái, vung tay với nha hoàn của nàng, "Đi lấy ba ly rượu cho nàng!"

Thật dễ dàng đồng ý với hòa giải của Lô thị.

Tiêu Ngự hơi cúi đầu, đầu ngón tay gõ nhẹ vạt áo.

Một cái ly nồng nặc mùi rượu đưa đến trước mặt hắn, Tiêu Ngự ngẩng lên nhìn mọi người trong đình.

Những người khác dường như cũng không ngờ xung đột dữ dội như vậy cứ thế tiêu tan, càng thêm thật tâm tin phục Lô thị.

Minh Châu quận chúa trước giờ không nói lý, lại tự nguyện nghe lời khuyên của Lô thị.

Minh Châu quận chúa hất mặt nhìn Tiêu Ngự, "Phượng đại tiểu thư, chính ngươi bất kính với hoàng tộc trước, ta nể mặt Lô phu nhân nên mới không tính toán với ngươi. Chỉ cần ngươi thành thật kính bổn Quận chúa ba ly rượu này, việc hôm nay xem như tan thành mây khói. Minh Châu ta nói được làm được."

Tiêu Ngự lại nhìn Lô thị, Lô thị nhìn thẳng hắn một chốc, rũ mắt nói, "Đại tiểu thư hãy cân nhắc."

Khí thế hùng hổ kéo đến, lại cứ nhẹ nhàng bỏ qua vậy sao Tiêu Ngự cảm thấy vở kịch này thật quá sứt sẹo.

A Lục đến nâng ly rượu, hai tay dâng lên trước mặt Tiêu Ngự.

"Mời Phượng đại phu."

Tiêu Ngự nhìn hắn, A Lục hiểu ý cúi người đưa ly đến.

"Được thôi, Minh Châu quận chúa đã nói thế, ta cũng không thể không giữ thể diện cho Quận chúa." Tiêu Ngự cười nói, bưng ly rượu ngửa đầu uống cạn, trưng đáy ly trống rỗng cho Minh Châu quận chúa nhìn, "Ta đã uống, Quận chúa tùy ý."

Minh Châu quận chúa nhìn hai ly còn lại, cười một tiếng, "Còn hai ly, mau cho bổn Quận chúa thấy thành ý của Phượng đại tiểu thư."

Vẫn là A Lục dâng rượu, Tiêu Ngự không nói nhiều, uống cạn hai ly rượu, thả ly không vào khay rồi dẫn A Lục và A Thập rời đi.

Minh Châu quận chúa lạnh mặt nhìn bóng lưng hắn mãi đến lúc màn buông xuống, không khí yên lặng trong đình đột ngột thay đổi.

"Người mất hứng đi rồi, mọi người đừng thất thần nữa. Nhiều món ngon rượu quý như vậy, sao chúng ta có thể phụ tấm lòng thành của Lô phu nhân chứ" Minh Châu quận chúa cười nói, tự rót một ly rượu trái cây, nâng lên trước mặt mọi người, "Ta uống trước mào đầu."

Nàng trở mặt như lật sách, không ai dám không hùa theo. Mấy tiểu thư ngồi gần nhất rôm rả trò chuyện, Lô thị cho người đem mấy món đồ chơi nhỏ lên cho đám thiếu nữ tự mua vui, rất nhanh tiếng cười nói rộn ràng trong đình, khúc nhạc đệm khi nãy lập tức bị lãng quên.

—o0o—

Một cỗ kiệu đậu ở cổng Nam hoàng cung, một nữ tử vận y phục thượng đẳng sang trọng bước ra, đi qua dãy hành lang hẹp dài yên tĩnh, đến một cung điện tinh xảo khang trang.

"Quý phi nương nương, An quốc hầu phu nhân đến thỉnh an." Nội giám nhẹ giọng thông báo.

Hai cung nữ ra dẫn Phượng Vân Ninh vào trong.

Phượng Vân Ninh cúi đầu rũ mắt, cung kính theo sau cung nữ, đi thẳng vào sâu trong cung điện.

Tẩm cung của Lý quý phi được sủng ái nhất thật ra không nguy nga tráng lệ như người đời vẫn nghĩ.

Thật ra nó không rộng lắm, bày biện trang trí chỉ có thể nói là khéo léo. So sánh với khí thế nghiêm trang của tẩm cung Hoàng hậu, nó càng khiến người ta cảm thấy thân thiết, không hề trang trọng cứng nhắc. Nơi này cũng như Lý quý phi xuất thân Giang Nam, yên ả như mưa phùn ngày xuân, dễ dàng khiến người ta mê muội, lưu luyến quên cả đường về.

Hoàng hậu chính là người trong lòng lúc Vĩnh Vinh đế còn là Thái tử, đã hao tâm tổn trí cầu xin được cưới nàng, thậm chí dân gian còn lan truyền vô số giai thoại về đôi phu thê này.

Tình huống hiện tại thì thế nào

Lý quý phi có thể lôi kéo hoàn toàn tâm tư một nam nhân đặt hết vào nàng, đâu phải chỉ dựa vào gương mặt xinh đẹp thôi.

"Nương nương, An quốc hầu phu nhân đến." Cung nữ quỳ xuống thông báo, Phượng Vân Ninh cũng cẩn thận quỳ theo.

"An quốc hầu phu nhân hà tất đa lễ như vậy, mau mau đứng lên." Âm thanh êm ái ngậm ý cười vang lên, Phượng Vân Ninh tạ ơn rồi mới đứng dậy, nhìn nữ tử nhàn nhã nghiêng người dựa vào tháp.

Trên tháp của Lý quý phi vương vãi mấy bộ y phục, tay nàng đang cầm khung thêu, thả kim xuống, cười với Phượng Vân Ninh, "Vạt áo y phục của bệ hạ thường thêu hoa văn của bổn cung, Phượng phu nhân cũng đến thưởng thức thử xem."

Phượng Vân Ninh tiến lên ngắm, chỉ là mấy hoa văn phong lan và trúc xanh thông thường nhưng đường nét tinh vi, lịch sự tao nhã.

Nếu người khác dám thêu loại hoa văn này lên y phục Hoàng đế, dù chỉ là thường phục cũng có thể bị khép tội bất kính, nhưng Lý quý phi làm, e là Hoàng đế mừng còn không hết.

Phượng Vân Ninh cười nói, "Tài thêu của nương nương thật khéo léo, trong tay áo còn có hoa văn chìm, tốn công mà không phô trương, nếu Hoàng thượng tình cờ phát hiện chắc sẽ vô cùng ngạc nhiên."

Lý quý phi nhoẻn cười, đặt khung thêu qua một bên.

"Gần đây An quốc hầu dường như rất thân cận với ca ca ta."

Bắt đầu từ mùa thu, Phượng Vân Ninh chỉ chăm chăm vào việc đối phó Phượng Chiếu Ngọc, lại ỷ vào tín nhiệm của Lý quý phi, thường ngày An quốc hầu còn phải dựa dẫm nàng, nịnh nọt khiến nàng kiêu căng tự mãn, rất lâu rồi không để ý chuyện trong phủ Quốc công. Lúc này nghe Lý quý phi nhắc đến An quốc hầu, nàng lại chẳng biết gì cả.

"Chuyện này… Hầu gia nhà ta xưa nay kính trọng nương nương, kính trọng Lý tướng, Lý đại nhân tuổi trẻ tài cao, Hầu gia từ lâu đã muốn kết giao với Lý đại nhân." Phượng Vân Ninh cười nói.

Lý quý phi nhìn nàng, dường như nhìn thấu nàng đang chột dạ.

"Bổn cung hết sức ái mộ phu nhân và An quốc hầu phu thê thâm tình, vì nguyên do này nên năm đó mới kết giao với phu nhân. Phu nhân năm xưa có thể khiến An quốc hầu vì mình mà đắc tội Lại bộ Thượng thư, nhất quyết giao vị trí chính thất vào tay phu nhân. Đừng bảo bây giờ lại sắp bại trận dưới tay Lộ thị nhé"

Phượng Vân Ninh hơi mù mờ. Nàng không ngốc đến nỗi cho là Lý quý phi bất bình chuyện tranh sủng, nhưng Lý quý phi còn quản đến cả chuyện của An quốc hầu, cánh tay vươn cũng quá dài rồi…

"Quý phi nương nương nói đúng, Hầu gia nhà ta là người hoài niệm, tạo cơ hội cho vài người coi trời bằng vung. Nương nương không nói, ta cũng sẽ nhắc nhở Hầu gia."

Mặc kệ mục đích của Lý quý phi là gì, muốn nàng bắt lấy tâm tư của An quốc hầu thì chỉ có lợi chứ không hại.

Lại nói, gần đây Lộ thị quả thật rất lớn lối, dù sao chuyện của Phượng Chiếu Ngọc đã được giải quyết, nàng nên chú tâm vào chuyện khác…

"Phu nhân biết là tốt rồi." Lý quý phi cúi đầu cười, "Nữ nhân chúng ta, chẳng phải cả đời đều phải dựa vào phu quân sao Nhưng nữ nhân thông minh không chỉ dừng lại ở bước khiến nam nhân của mình phục tùng."

Tim Phượng Vân Ninh giật thót, vội cười ứng thanh.

Không dừng lại ở bước khiến nam nhân phục tùng, vậy tiếp theo phải làm gì

Lý quý phi thong thả thở ra, lại nói, "Hai ngày nay trong cung cũng không được yên bình, Minh Châu quận chúa nghe nói đến việc thành thân của Tạ thế tử, gần như lật tung cả hoàng cung, Hoàng thượng cũng sợ nàng. Hình như Minh Châu có đến tìm phu nhân"

Phượng Vân Ninh vội đáp, "Thế tử phi là cháu của thân phụ, Minh Châu quận chúa đến tìm thân phụ, chỉ hỏi mấy câu về hoàn cảnh Thế tử phi."

"Minh Châu ái mộ Tạ thế tử đã lâu, tính tình nàng lại nóng nảy, chỉ sợ sẽ gây khó dễ cho Thế tử phi." Lý quý phi rũ mắt, cầm tách trà lên thổi bọt, "Tuyệt đối đừng để xảy ra sự cố."

Phượng Vân Ninh cười miễn cưỡng, "Quận chúa trời sinh ngay thẳng nhưng xưa nay vẫn biết chừng mực. Nương nương không cần phải lo."

“Mấy trò vặt vãnh thì không sao. Nếu gây ra tai nạn chết người, e là Hoàng thượng có thương nàng cũng phải trừng phạt thích đáng.” Lý quý phi liếc Phượng Vân Ninh, lại cười, “Thôi bỏ đi, chỉ là chuyện của đám trẻ con, bổn cung hà tất phải lo âu thay các nàng.”

Phượng Vân Ninh cười đáp lại, nói chuyện phiếm với Lý quý phi một hồi, thấy Lý quý phi lộ vẻ mệt mỏi, vội vàng đứng lên cáo từ.

Đợi bóng Phượng Vân Ninh khuất sau cửa điện, một nhũ mẫu hơn bốn mươi bưng dược thiện vào.

“Nương nương nghỉ một chút đi, cẩn thận kẻo hại mắt.”Nàng dọn mớ y phục của Hoàng đế qua một bên, đặt dược thiện lên bàn.

Lý quý phi tiện tay ném khung thêu, đám tơ vàng chỉ bạc đượm tình ý vương vãi khắp nơi.

Nàng vẫn trẻ trung như ngày nào, vẻ đẹp kiêu sa quyến rũ bội phần so với vô vàn thiếu nữ.

Nàng chỉ lớn hơn Tạ thế tử lạnh lùng tuấn mỹ có bốn tuổi, vậy mà ngày ngày phải ôm ấp với một đế vương già nua lẩm cẩm, toàn thân tản ra mùi vị mục nát làm người ta buồn nôn.

Lý quý phi uống dược thiện, kéo tay ma ma ngồi xuống với nàng.

“Nhũ mẫu, ngươi nói xem, Phượng Vân Ninh cố ý châm ngòi hiềm khích giữa Minh Châu với cháu của nàng là có ý đồ gì”

“Tiểu thư, mặc kệ nàng có mưu đồ gì, mục đích cùng lắm chỉ là mượn dao giết người thôi.”

“Nhũ mẫu, ngươi thấy nàng có thể thành công không” Lý quý phi trước mặt nhũ mẫu không còn mang dáng vẻ một sủng phi, mà như tiểu cô nương đôi mắt đong đầy khát khao.

“Sẽ thành công.” Nhũ mẫu vỗ nhẹ Lý quý phi, “Chỉ cần là nguyện vọng của tiểu thư, ông trời sẽ khiến tiểu thư được như ý.”

“Ta muốn hoàng nhi của ta danh chính ngôn thuận lên làm Thái tử, làm Hoàng đế, được muôn dân kính ngưỡng.” Lý quý phi rúc vào lòng nhũ mẫu, nhắm mắt lại, dùng âm thanh nỉ non nhẹ đến mức nghe không rõ, “Ta là Thái hậu… Hắn là thần tử… Hắn không thành thân, ta không tái giá…”

—o0o—

Nửa đêm, Tiêu Ngự trằn trọc không vào giấc được, cảm giác như bị thiếu ngủ, càng lúc càng mệt mỏi.

Dường như hắn đã bỏ sót chuyện gì, nhưng không thể nhớ ra được.

Cách đó không xa truyền đến tiếng ầm ĩ, Tiêu Ngự bật dậy ngay, lắng tai nghe, lại chẳng nghe thấy gì, hoàn toàn yên tĩnh.

Ngủ tiếp cũng không được, Tiêu Ngự dứt khoát bước xuống giường, rót nước ấm uống cho thấm giọng.

Nước còn chưa uống xong đã nghe tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, phương hướng là đến viện tử của Lô thị.

“Nhanh, nhanh lên! Mời đại phu nữa! Gọi tất cả đại phu đi theo!”

Tiêu Ngự ngạc nhiên, khoác áo ra cửa, âm thanh càng lúc càng rõ ràng.

“Mời không đến Sao lại không đến chứ!” Là giọng Phượng Vân Phi.

Có người trả lời, “Lão gia, đúng là mời không đến. Vậy nên quản gia của phủ Đại công chúa mới phái người đến mời lão gia, nói là Minh Châu quận chúa đột nhiên phát bệnh nặng, mời bao nhiêu đại phu cũng chẩn không ra!”

“Lão gia… lão gia! Người của phủ tiểu cô đến, muốn mau chóng gặp lão gia!”

Giọng Phượng Vân Phi vừa vội vừa hoảng, “Để họ chờ, ta ra ngay. Các ngươi ở lại trông coi phu nhân, ta sẽ lập tức trở lại.”

Âm thanh đoàn người ngày một xa hơn, Tiêu Ngự kéo chặt áo, quay về phòng bò lên giường.

Lô thị và Minh Châu quận chúa phát bệnh nặng cùng một đêm, không phải quá trùng hợp sao Không biết Phượng Vân Ninh xảy ra chuyện gì, không lẽ cũng phát bệnh

Khung cảnh A Lục dâng rượu vụt qua, Tiêu Ngự mở choàng mắt, nhìn hoa văn trên màn.

Thì ra mục đích của màn kịch ở yến tiệc chính là mượn rượu hạ độc sao

Đáng tiếc, gậy ông đập lưng ông.

—o0o—

Phủ Nguyên Vương, vài bóng đen xẹt qua tàng cây dưới chân tường như bóng ma, đồng loạt tụ tập ở một viện tử.

Cửa đại sảnh mở ra, một bóng người cao lớn khoác áo choàng đứng dưới trăng, mấy người áo đen vội quỳ xuống.

"Bẩm chủ nhân, chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ!"

"Không bỏ sót ai chứ" Ngón tay trái thon dài chuyển động trên viên ngọc nhỏ, âm thanh lạnh lẽo như gió đêm.

"Có năm người tham gia vào âm mưu, không bỏ sót ai." Một người áo đen báo cáo, "Phượng đại phu khó ngủ, lăn lộn cả đêm, không biết có phải bị dọa sợ không, có thể cần Thế tử an ủi."

Nhị Cửu đứng sau Tạ Cảnh Tu không nhịn được co rút khóe miệng.

Phượng đại phu bị dọa sợ Đúng là chuyện mắc cười nhất hắn từng nghe.

Tạ thế tử cúi đầu hồi lầu, nghĩ ngợi rồi lắc đầu.

"Không thể, trước lúc thành thân tốt nhất không được gặp nhau. Đây là phong tục từ xưa, ta nhịn một chút cũng không sao."

"Chủ nhân nói rất có lý!" Đám người áo đen trăm miệng một lời.

Tạ Cảnh Tu lại nói, "Ta viết một lá thư, Lão Lục giúp ta mang đến cho Phượng đại phu, nhớ phải tự tay giao vào tay hắn."

Ban ngày là nha hoàn A Lục, hiện tại là hộ vệ Lão Lục giòn giọng đáp.

—o0o—

Sáng hôm sau, Tiêu Ngự vừa mở cửa phòng đã gặp A Lục chờ bên ngoài, suýt bị rớt mất hồn.

Hắn không đành lòng nhìn thẳng, quay đi chỗ khác.

"A Lục, sau này ngươi không cần phải tô son đánh phấn."

A Lục cung kính thưa, đưa ra một lá thư.

"Phượng đại phu, Thế tử nhờ nô tỳ gửi cho ngươi."

Tiêu Ngự nhận thư, A Lục xoay người rời đi.

Chưa đến một ngày mà đã biết chuyện đêm qua sao Chắc Tạ thế tử và hộ vệ của y về đêm rất bận rộn.

Tiêu Ngự quay vào phòng, mở thư ra, là một tờ giấy màu hoa đào thơm phức, trên giấy còn vương mấy cánh hoa nhỏ xíu.

Tiêu Ngự mang theo dự cảm không lành đọc thư.

Ngọc Nhi yêu dấu của ta.

Một ngày không gặp, như cách ba thu. Nay đã năm ngày không thấy, ta rất nhớ ngươi. Không biết quân tâm có cảm thấy giống ta không

Có A Lục, A Thập bên cạnh ngươi, ta rất yên tâm, ngươi cũng có thể yên tâm. Một ngày không gặp quân nhan, ta thấy thật cô quạnh. May mắn có A Lục báo tin mỗi ngày, giúp ta giải mối tơ vò. Ngày ngày mong chờ thời khắc gả làm thê của ta, tâm tình vui sướng ngất ngây. Nhịn một khắc tương tư để được trăm năm cùng chung chăn gối, ta cảm thấy mùi vị của tương tư cũng ngọt ngào.

Thư ngắn ý nhiều, không thể giải bày chi tiết. Trông chờ hồi âm. Tỏ lòng nhung nhớ.

Phu quân Cảnh Tu.

Tiêu Ngự, "…"

A Lục vừa lúc gõ cửa nói vọng vào, "Phượng đại phu, Thế tử nói ngươi phải hồi âm ngay."

Tiêu Ngự đến bên bàn, cầm bút lông chấm mực, vung tay viết, nhét vào bao thư giao cho A Lục.

"Báo cáo kết quả đi nào." Tiêu Ngự vỗ ngực A Lục.

Tạ Cảnh Tu nhận được hồi âm, đứng bên cửa sổ bán nguyệt ưu nhã mở thư xem.

Chỉ thấy trên giấy là mấy chữ rồng bay phượng múa ngắn gọn súc tích.

Lần sau gặp mặt, xin Thế tử làm biểu cảm vui sướng ngất ngây cho xem chút.

Tạ Cảnh Tu, "…"

Tuy chỉ có một câu nhưng vẫn xếp lại cẩn thận, kẹp vào một tập thơ.

80. Chương 80: Y Thuật Giản Gia

Editor: Vện

Phượng phủ náo loạn ầm ĩ cả đêm, đến hôm sau vẫn chưa nguôi xuống. Đám người hầu cố gắng cẩn trọng, nói chuyện cũng phải hạ giọng thật khẽ. Toàn Phượng phủ như bị mây đen bao phủ không thấy nổi mặt trời, làm mọi người đi đường cũng phải khom lưng, không dám đứng thẳng, sợ trời sập đè nát thân mình.

Phu nhân quý phủ phát bệnh nặng, diễn biến trầm trọng, đến giờ vẫn chưa tìm ra căn nguyên.

—o0o—

Phủ Đại công chúa.

Tình huống cũng nhốn nháo tấp nập, hơn một nửa đại phu của kinh thành đều tập trung về đây, cách bức bình phong nghe nha hoàn báo lại bệnh trạng của Minh Châu quận chúa.

Từ ngày đương kim Hoàng đế kế vị, Đại công chúa Phụng Dương chưa bao giờ hoảng loạn như lúc này.

Năm đó, phò mã của nàng vì trợ giúp Vĩnh Vinh đế mà bỏ mạng, chỉ để lại một đứa con gái, chính là Minh Châu.

Bất luận về tình hay lý, Vĩnh Vinh đế đều phải kính trọng nàng, kính trọng phủ Đại công chúa. Địa vị nữ nhi của nàng thậm chí còn cao hơn rất nhiều các Hoàng tử và Công chúa khác. Ngoại trừ Đại hoàng tử do Lý quý phi hạ sinh, Minh Châu quận chúa rất được Hoàng đế cưng chiều.

Vậy nên chưa từng có bất cứ tình huống nào có thể làm Đại công chúa Phụng Dương nhíu mày, duy chỉ việc sinh tử, mặc cho ngươi quyền thế ngập trời cũng phải cúi đầu.

Phụng Dương công chúa mặt trầm như nước ngồi sau bình phong, nghe đám đại phu tranh cãi ồn ào, muốn xác định căn bệnh.

"Đại phu, rốt cuộc Quận chúa mắc bệnh gì Các ngươi tập trung về đây không phải để làm cảnh, mau kê đơn thuốc đi!" Một đại nha hoàn sẵng giọng.

Hai nha hoàn thiếp thân của Minh Châu quận chúa cũng đang hôn mê, nằm trong gian phòng kế bên.

Nếu triệu chứng của các nàng giống Minh Châu quận chúa, tất sẽ bị đẩy lên cho các đại phu chẩn đoán trước. Đáng tiếc, triệu chứng khác nhau, Đại công chúa không cho phép các nàng giành cơ hội chữa trị của Minh Châu quận chúa.

Đêm qua, đến sớm nhất là người của Quảng An đường, một đại phu họ Liễu vừa qua bốn mươi, am hiểu chẩn mạch.

Liễu đại phu nói, "Đêm qua, Minh Châu quận chúa thấy rát yết hầu, cảm giác miệng khô lưỡi khô, nha hoàn trong phủ nấu nước đậu xanh cho Quận chúa uống giải nhiệt. Hai canh giờ sau, Quận chúa bắt đầu nôn mửa, choáng váng đau đầu."

"Đột ngột nôn mửa, đầu đau nhức, là chứng chướng khí xâm nhập dạ dày." Lâm đại phu cũng am hiểu chẩn mạch lên tiếng, "Chướng khí xâm nhập dạ dày, tiêu hóa khó khăn, đầy hơi trướng bụng. Phải tiêu trừ chướng khí, thanh lọc cơ thể."

Liễu đại phu gật đầu, "Không sai, lão phu cũng nghĩ vậy, nên dùng lá cây họ đậu sắc cho Quận chúa. Nhưng lại không có hiệu quả. Giờ Mẹo có Cố lão đến, lúc đó Quận chúa bắt đầu sốt cao không dứt, cứ chỉ cáu kỉnh bất an."

Cố lão đã sáu mươi, râu tóc hoa râm, Thái y Từ Anh của phủ Đại công chúa chính là học trò của ông.

Xưa nay Phụng Dương công chúa rất tín nhiệm ông.

" Cố lão, rốt cuộc Minh Châu bị bệnh gì!" Đại công chúa sau bình phong vội hỏi.

Cố lão là đại phu duy nhất trực tiếp chẩn mạch cho Minh Châu quận chúa. Tuổi ông đã cao, địa vị cũng bất đồng các đại phu khác, đương nhiên không cần cố kỵ nhiều.

Cố lão nói, "Mạch của Quận chúa đập mạnh, nôn mửa liên tục, còn thêm sốt cao, thật ra là do ăn phải thứ không tốt. Nôn ra mật xanh, phần lớn là do gan nóng ảnh hưởng đến dạ dày, còn bị đầy hơi. Đây là chứng nhiệt gan, không thể dùng cách chữa trị của bệnh dạ dày."

Liễu đại phu, "Chứng nhiệt gan Quận chúa đau đầu, nóng nảy dễ tức giận, miệng khô lưỡi khô, triệu chứng quả là thích hợp."

Cố lão chạy đến bàn viết đơn thuốc, thổi khô rồi giao cho nha hoàn, "Gan của Quận chúa tích tụ nhiệt lâu ngày mới bộc phát bệnh nặng. Lão phu cho dùng sơn chi giã nhuyễn, thanh lọc giải nhiệt cho Quận chúa."

Đại công chúa nói, "Còn không mau đi sắc thuốc! Cố lão, làm phiền ngươi dành chút thời gian, đứa nhỏ Minh Châu nhờ ngươi tốn công chăm nom. Nếu cần bất kỳ dược liệu gì, dù là gan rồng tủy phượng bổn cung cũng sẽ tìm ra, xin các vị tiên sinh vui lòng giúp đỡ."

Chúng đại phu cuống quýt hành lễ, miệng hô không dám. Mọi người thật ra trước giờ đã tâm phục Cố lão, huống chi Cố lão còn chẩn đoán đúng bệnh.

—o0o—

Minh Châu quận chúa được danh y cả kinh thành hội chẩn, tình hình Phượng phủ và phủ An quốc công thì trái ngược.

Phượng Vân Ninh sai người đến gọi Phượng Vân Phi, Phượng Vân Phi lấy Lô thị làm cớ uyển chuyển từ chối, cũng không quan tâm ánh mắt lạnh lẽo của người đến, vội vã cáo từ, chạy về viện tử của Lô thị.

Lô thị nằm trên giường, gương mặt mịn màng trắng nõn phát ban đỏ, đôi mắt mơ hồ, hô hấp nặng nề như kéo bễ.

Phượng Vân Phi dùng hết kiến thức đã học nhưng vẫn không thể giúp Lô thị chuyển biến tốt, còn khiến tình huống trầm trọng thêm.

"Tĩnh Nhi, rốt cuộc ngươi bị gì vậy" Phượng Vân Phi thất thểu ngồi bên giường, nắm chặt tay Lô thị, "Vi phu hận không thể gánh thay ngươi. Ngươi xưa nay yếu đuối, làm sao chịu nổi đau đớn thế này! Đều tại ta vô dụng, ta vô dụng!"

Phượng Chiếu Lâm đỏ mắt đứng bên giường, nhìn Lô thị nửa hôn mê, lại nhìn Phượng Vân Phi mặt mày đau khổ.

"Phụ thân…" Ngón tay nhỏ nhắn siết khăn lụa, Phượng Chiếu Lâm đến cạnh Phượng Vân Phi, nhẹ nhàng xoa vai hắn, "Phụ thân đừng như vậy, nếu mẫu thân biết sẽ đau lòng lắm. Phụ thân là Tổng quản Thái y, nhất định chữa được cho mẫu thân."

Lô thị mới không đau lòng vì Phượng Vân Phi, nàng vốn khinh thường nam nhân này.

Phượng Vân Phi không nói gì, một mùi lạ đột ngột bốc lên, len lỏi giữa trầm hương đắt đỏ trong căn phòng sưởi ấm áp, trộn lẫn thành thứ mùi vô cùng quái lạ.

Từ đêm qua Lô thị đột ngột phát bệnh, sau khi ngất đi liền không thể khống chế bài tiết…

Phượng Chiếu Lâm cố nhịn không bịt mũi, vài đại phu đứng sau bình phong lúng túng nhìn nhau, thấy không có ai bèn đua nhau bịt mũi.

Lô thị trong cơn mơ màng như cảm giác được, đôi mày liễu nhíu chặt, khó chịu giãy dụa muốn ngồi dậy nhưng chỉ có thể cử động được ngón tay.

Nha hoàn nhũ mẫu vội vàng đến hầu nàng tắm rửa, dáng vẻ mọi người như không dám thở mạnh, dù đã cố gắng che giấu nhưng vẫn lộ ra biểu cảm quẫn bách.

Phượng đại phu nhân quanh quẩn khuê phòng là tiên nữ không nhiễm bụi trần, sau khi gả làm vợ người ta cũng không nén xuống ngạo mạn, thì ra cũng có lúc chật vật không tả như bây giờ.

Chỉ sợ từ nay về sau, trong mắt vài người, Đại phu nhân yểu điệu diễm lệ như hoa đào mà gương mặt băng giá sẽ bị gán với thứ mùi hôi thối này… Nếu nàng có thể vượt qua căn bệnh.

"Để ta làm." Phượng Vân Phi xắn tay áo, nhận khăn ướt từ tay nha hoàn, "Lâm Nhi về trước đi, con ở đây cũng không giúp được gì. Con nói đúng, nhất định phụ thân sẽ chữa khỏi bệnh cho mẫu thân con."

Phượng Chiếu Lâm vâng lời lui ra, yên lặng nhìn Phượng Vân Phi.

Nam nhân vô dụng trong lời mẫu thân, lúc làm phụ thân của nàng, thật ra… rất tốt, vô cùng tốt.

—o0o—

Quản gia phủ An quốc công đến Phượng phủ không mời được Phượng Vân Phi, chỉ có thể vội vã chạy về chờ lệnh.

Vốn tưởng sẽ bị mắng mỏ một trận, ai dè Hầu gia phu nhân đã không còn sức lực bận tâm chuyện khác.

Phượng Vân Ninh nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh, tay chân tê cứng, thỉnh thoảng còn co giật, miệng lầm bầm nói sảng, có lúc dữ tợn kêu gào ầm ĩ như đang cãi vã với ai.

An quốc hầu An Tại Thanh vốn còn chút lo lắng, giờ không còn kiên nhẫn với nữ nhân dần dần biến thành chua ngoa đanh đá này nữa.

Năm xưa hắn mê đắm nữ tử một thân áo đỏ rực lửa, vì nàng mà không tiếc phá hủy hôn ước thuở nhỏ, chỉ muốn cưới nàng làm vợ.

Nếu không phải Lại bộ Thượng thư còn phải cầu cạnh phủ Quốc công thì chuyện hủy hôn nào thuận lợi như thế, thậm chí hắn còn đón được cả hai nữ tử vào phủ, hưởng thụ hạnh phúc.

Ngày xưa yêu thương nữ tử ngay thẳng mạnh mẽ này bao nhiêu thì hiện tại phiền chán nàng thô tục bấy nhiêu.

Lộ Yên Nhiên vẫn dịu dàng trầm tĩnh như ngày nào, như khoảnh khắc đứng ở ngã rẽ tú lâu, chỉ liếc hắn một cái đã đỏ mặt.

Trưởng tử An Thiên Vũ lẳng lặng đứng đó, tướng mạo chỉ xem như thanh tú, hoàn toàn không di truyền được một chút phong thái nào của hắn hay Phượng Vân Ninh, còn mang dáng vẻ nhu nhược, trước giờ chỉ yên lặng không dám nói nhiều hơn một câu, đi cũng không dám bước mạnh chân.

An Tại Thanh nhìn hắn, càng thêm phiền lòng.

Ít ra Phượng thị còn tự mình hiểu mình, biết An Thiên Vũ không làm được trò trống gì, không buộc hắn cầu thánh chỉ sắc phong Thế tử.

Quản gia về báo không mời được Phượng Vân Phi, An Tại Thanh nóng nảy nói, "Phùng lão đã ở đây chẩn bệnh, mời Phượng Vân Phi làm gì Nàng muốn mời cả hai Tổng quản Thái y đến hầu hạ mới chịu sao Thật không biết trời cao đất dày." Nói xong phất tay áo đứng lên, không muốn tốn thời gian ở đây nữa, lập tức đến viện tử của Lộ Yên Nhiên.

An Thiên Vũ nhìn bóng lưng cao lớn của phụ thân, kiềm lòng không đặng đuổi theo một bước, rồi miễn cưỡng dừng chân, đứng trong góc phòng cắn môi, chờ kết quả chẩn đoán từ các đại phu.

—o0o—

Phượng Vân Phi đang sứt đầu mẻ trán giúp Lô thị cầm cự, dọn một đống sách y đến đại sảnh ngoài buồng Lô thị, thảo luận mấy phương thuốc cổ truyền với các đại phu khác, hy vọng tìm được một phương thuốc hữu hiệu, nhanh chóng giúp Lô thị giảm nhẹ triệu chứng, nếu cứ để như vậy, e là không qua khỏi đêm nay.

Đến trưa, quản gia ngoại viện chạy thẳng vào viện tử của Lô thị, giục một tiểu nha hoàn vào thông báo.

"Giản lục tiểu thư đến!"

Phượng Vân Phi nghi hoặc, "Giản lục tiểu thư Giản lục tiểu thư nào"

Các đại phu sôi nổi giải thích, dường như cực kỳ mừng rỡ, luôn miệng nói, "Phượng thái y, ngay cả Giản lục tiểu thư cũng không biết sao! Nàng là truyền nhân duy nhất của Giản gia, là nữ thần y kế thừa y quán của Giản gia đấy!"

"Đáng tiếc Giản lục tiểu thư trước giờ chỉ xem bệnh cho bình dân bách tính, nhà quan tầm thường không mời được nàng đâu, không ngờ Giản lục tiểu thư lại đích thân đến cửa. Chúng ta đã có cơ hội được chứng kiến y thuật chính thống của Giản gia, Phượng thái y, tôn phu nhân chắc chắn bình yên vô sự!"

Phượng Vân Phi đầu óc quay cuồng cố nhớ lại, hình như có nghe nói về nhân vật này, giờ đâu còn tâm trạng nghe kể nàng thần thánh thế nào, liền bảo quản gia mời Giản lục tiểu thư vào.

Không lâu sau, một người đầu đội mũ mạng, mặc áo váy xanh nhạt thướt tha bước đến.

81. Chương 81: Gán Tội

Editor: Vện

Vừa biết Giản lục tiểu thư y thuật cao siêu, Phượng Vân Phi liền không dám chần chừ. Giản lục tiểu thư là y nữ, lại có đội mũ mạng, Phượng Vân Phi không cần phải kiêng kỵ, đích thân ra đón.

"Giản lục tiểu thư."

Giản lục tiểu thư hơi khom người, không nhận lễ của Phượng Vân Phi.

"Phượng thái y không cần đa lễ, tiểu nữ không nhận nổi." Giản lục tiểu thư lên tiếng, "Là Phùng lão bảo ta đến, không biết tôn phu nhân thế nào rồi"

Phượng Vân Phi dĩ nhiên biết Phùng lão là cựu Tổng quản Thái y, cũng xem như ân sư của hắn.

Hắn vốn muốn tìm Phùng thái y, đáng tiếc Phùng thái y đã bị Phượng Vân Ninh gọi đi trước, hắn đã đến Nhân Tín đường một lần, có điều không thấy người.

Không ngờ Phùng thái y lại cố ý để Giản lục tiểu thư đến đây một chuyến, Phượng Vân Phi vừa mừng vừa cảm động.

Giản lục tiểu thư vào buồng trong quan sát tình trạng Lô thị, làm như không ngửi thấy mùi quái dị phảng phất trong phòng, mặt không đổi sắc cẩn thận kiểm tra bệnh nhân.

"Quả nhiên…" Giản lục tiểu thư trầm ngâm.

Phượng Vân Phi vội hỏi, "Giản lục tiểu thư biết là bệnh gì sao" Hắn đã cho dùng vài phương thuốc ngăn bệnh phát tác, hoàn toàn không có tác dụng. Phượng Vân Phi xuất hết sở học cả đời mà vẫn không nghĩ ra nguyên nhân tạo thành triệu chứng bệnh.

Chẳng lẽ Giản lục tiểu thư thật sự nghĩ ra rồi

Giản lục tiểu thư nói, "Nếu ta không lầm, tôn phu nhân không nhiễm bệnh, mà là… trúng độc."

"Trúng độc" Phượng Vân Phi lắp bắp, "Vậy là sao Chuyện này… nàng trúng độc gì"

Giản lục tiểu thư, "Tạm thời chưa biết. Phượng thái y, nhất định ngươi đã thử rất nhiều phương thuốc nhưng vẫn không giảm được bệnh tình của phu nhân."

Phượng Vân Phi gật đầu liên tục. Giản lục tiểu thư than nhẹ, "Quả nhiên. Phùng lão xem bệnh cho Quốc công phu nhân, tình trạng tương tự. Đại phu của Nhân Tín đường báo lại, phủ Đại công chúa mời Phùng lão qua chẩn bệnh cho Minh Châu quận chúa, quản gia của phủ Đại công chúa bẩm lại, tình trạng Minh Châu quận chúa cũng y hệt. Bởi vậy, Phùng lão nghi ngờ đây không phải phát bệnh mà giống trúng độc hơn, lại nghe nói thân thể tôn phu nhân khó chịu, liền bảo ta đến vấn an."

Phượng Vân Phi chỉ lo chăm sóc Lô thị, tuy phủ An quốc công và phủ Đại công chúa có phái người đến mời nhưng hắn không để tâm.

Không ngờ tình hình đã thành như thế. Minh Châu quận chúa và Phượng Vân Ninh cùng phát bệnh trong đêm qua, uống thuốc cũng không có tác dụng.

Căn bản là không bốc thuốc đúng bệnh, chữa sao khỏi được

Nhưng dù biết là trúng độc, lại không rõ loại độc gì, làm sao mà giải

Giản lục tiểu thư, "Trước hết có thể dùng đậu xanh và cam thảo chế ngự độc tính."

Đậu xanh cam thảo có thể giải bách độc, nếu sớm biết là trúng độc đã dùng loại thuốc này, không chừng giải được độc.

Nhưng đã qua một ngày một đêm, Phượng Vân Phi cũng biết hiện tại chỉ có thể làm theo cách của Giản lục tiểu thư, tạm chế ngự độc tính.

Phượng Vân Phi sai người nhanh chóng đi sắc thuốc, Giản lục tiểu thư dặn nha hoàn của mình đến phủ An quốc công và phủ Đại công chúa báo tin, bảo dùng đậu xanh cam thảo.

"Việc cấp bách là phải tìm ra Minh Châu quận chúa và hai vị phu nhân trúng độc gì." Âm thanh Giản lục tiểu thư nghiêm trọng hẳn.

Phượng Vân Phi trầm mặt. Đương nhiên hắn biết, muốn tìm ra loại độc gì thì phải điều tra ra người hạ độc.

Nhưng mà nói dễ hơn làm.

Quả nhiên, Giản lục tiểu thư cũng nói, "Có thể cùng lúc hạ độc Minh Châu quận chúa, An quốc hầu phu nhân và tôn phu nhân, e không phải người đơn giản. Ba tòa phủ đệ cách nhau khá xa, người trúng độc đều là nữ nhân trong phủ, tiểu nữ thực sự nghĩ không ra ai lại dùng thủ đoạn chặt chẽ như vậy đối phó với các vị phu nhân và tiểu thư."

"Bẩm lão gia, phải điều tra chuyện này rõ ràng, bằng không nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn." Một giọng thều thào cắt ngang.

Phượng Vân Phi và Giản lục tiểu thư cùng nhìn qua, chỉ thấy một đại nương đầu tóc chỉnh tề quỳ thưa với hai người.

Nàng là nhũ mẫu của Lô thị, Phương đại nương.

Phương đại nương rất được Lô thị trọng dụng, Phượng Vân Phi cũng kính trọng nàng hai phần, nhưng lúc này còn ai để ý chuyện đó, hắn không để Phương đại nương đứng dậy, trực tiếp hỏi, "Ngươi đã biết những gì Tại sao không nói sớm!"

Phương đại nương dập đầu nhận tội, "Lúc trước lão nô chỉ tưởng phu nhân nhiễm bệnh nặng, căn bản không nghĩ là bị trúng độc. Bây giờ Giản lục tiểu thư đã xác định trúng độc, lão nô mới nhớ đến một việc. Xin lão gia thứ tội."

"Nói mau." Phượng Vân Phi mất kiên nhẫn.

Phương đại nương nói, "Hôm qua phu nhân mở tiệc đãi khách, Minh Châu quận chúa cũng đến. Nếu muốn hạ độc, có khả năng cao là ra tay ở yến tiệc."

Phượng Vân Phi lạnh mặt, "Ý ngươi là trong Phượng phủ có nội gián mưu đồ hãm hại Minh Châu quận chúa! Ngươi có biết hậu quả của lời ngươi nói không! Hôm qua An quốc hầu phu nhân đâu có đến, sao nàng cũng trúng độc kìa!"

Phương đại nương bị chất vấn cũng không bối rối, vẫn cúi đầu kính cẩn trả lời, "Bẩm lão gia, nếu lão nô đã dám nói ra tất không sợ bị trách phạt. Chuyện liên quan đến an nguy của Minh Châu quận chúa và hai vị phu nhân, lão nô nào dám nói lung tung. Nhưng chỉ cần phát hiện manh mối, lão nô tình nguyện chịu phạt vì nói sai cũng không muốn dễ dàng bỏ qua. Có thể sẽ giúp ba vị quý nhân chuyển biến tốt."

Phượng Vân Phi thấy nàng ứng đối khéo léo, sắc mặt cũng dịu bớt.

Giản lục tiểu thư đứng lên nói, "Đã là chuyện nhà của quý phủ, tiểu nữ xin cáo từ trước."

Các đại phu khác thấy thế, cũng liên tiếp đứng dậy cáo từ.

Phượng Vân Phi nói, "Giản lục tiểu thư không cần phải đi. Đây không còn là chuyện nhà của riêng Phượng phủ nữa, còn liên lụy cả phủ Đại công chúa và phủ An quốc công. Giản lục tiểu thư cũng nói việc cấp bách là phải tìm ra chủng loại độc, những chuyện khác hãy gác qua một bên. Làm đại phu không kiêng kỵ thứ gì, cứu người là trên hết."

Giản lục tiểu thư trầm ngâm một lát, lại ngồi xuống.

"Phượng thái y nói đúng, thứ cho ta thất lễ." Nói rồi lại nhìn Phương đại nương.

Phương đại nương hiểu ý, nói tiếp, "Trong bữa tiệc hôm qua, các vị khách rất vui vẻ, chỉ là giữa tiệc có chút xung đột. Phu nhân muốn mời Đại tiểu thư ra mắt chư vị quý nhân. Lần đầu, Đại tiểu thư từ chối không đến, Minh Châu quận chúa xưa nay tính tình ngay thẳng nên sinh lòng bất mãn với Đại tiểu thư, bảo nha hoàn của mình đi mời Đại tiểu thư. Lần sau thì Đại tiểu thư đến, có vài lời bất hòa với Quận chúa, không khí hơi căng. Cuối cùng Đại tiểu thư uống ba ly rượu bồi tội mới xem như chấm dứt."

Phượng Vân Phi tái mặt, "Phương đại nương, ngươi có biết mình đang nói gì không Câu nào cũng nhắc đến Đại tiểu thư là có ý gì!"

Phương đại nương cúi đầu nói, "Lão nô chỉ thấy sao nói vậy, không thêm không bớt một chữ, chư vị phu nhân và tiểu thư cũng chứng kiến tận mắt, sao lão nô dám nói dối. Không chỉ vậy, lão nô còn muốn nói, giữa Đại tiểu thư và An quốc hầu phu nhân đã sớm có bất hòa."

"Đủ rồi!" Phượng Vân Phi tức giận vỗ bàn.

Phương đại nương im lặng cúi đầu.

Nàng không cần phải nói thêm nữa, Phượng Vân Phi chắc chắn sẽ đắn đo.

Những ai trúng độc đều là người có mâu thuẫn với Phượng Chiếu Ngọc. Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao

Phượng Vân Phi trầm mặt ngồi suy nghĩ một lát, vung tay gọi quản gia, "Gọi Đại tiểu thư đến đây."

Hắn nhìn Giản lục tiểu thư, miễn cưỡng cười nói, "Khiến Giản lục tiểu thư chê cười rồi. Không gạt Giản lục tiểu thư, Đại… tiểu thư nhà ta cũng tinh thông y thuật, bảo nàng đến xem xét kỹ càng, không chừng sẽ tìm ra cách."

Giản lục tiểu thư mỉm cười, “Tất nhiên rồi.” Rồi không nói gì nữa.

—o0o—

Tiêu Ngự đang phát sầu ở hậu viện.

A Lục ôm một bộ y phục đỏ thẫm đưa đến trước mặt Tiêu Ngự, cúi đầu thưa, “Thế tử gia bảo nô tỳ đưa cho Phượng đại phu xem.”

“…Đây là cái gì’

“Áo cưới.”

“…”

A Lục nói, “Phượng đại phu, ngươi xem đi. Thế tử đã tìm những tú nương giỏi nhất kinh thành may bộ áo cưới này, hy vọng ngươi sẽ hài lòng.”

Tiêu Ngự đỡ trán, “Thế tử rảnh rỗi thật.” Chẳng lẽ bình thường không có gì làm sao Còn không phải công tử nhà giàu ăn chơi trác táng à Đúng là nhìn lầm y rồi.

A Lục, “Phượng đại phu đừng hiểu lầm, mọi ngày Thế tử rất bận. Lần này là xin nha môn nghỉ một tháng, cộng với kỳ nghỉ đông để chuẩn bị cho đại hôn.”

Phải rồi, Tạ thế tử là nhân viên công chức mà.

“Lương bổng tháng này của Thế tử vẫn chưa có.” A Lục than vãn, “Tháng này năm trước lương rất hậu.”

“Thế tử nhà ngươi mà thiếu tiền sao” Áo choàng lông thú mỗi ngày đổi một cái, tiền lương làm công chức mà đủ cho y mua một cái áo như vậy chắc

“Đừng khua môi múa mép trước mặt ta, ta nhìn ra đấy.” Tiêu Ngự vươn tay cảm nhận lớp vải xiêm y, nhìn trước nhìn sau.

Cũng may không phải mũ phượng hay khăn quàng vai, hình thức rất đơn giản, khá giống kiểu áo nam, góc áo được thêu hoa văn rất khéo, nét thêu tinh tế mà không cầu kỳ, vải dệt cũng đặc biệt, sờ thấy bóng loáng như ngọc, thậm chí có thể cảm nhận được độ ấm từ đầu ngón tay.

Lúc ở hiện đại, hắn cũng là khách quen của một cửa hàng nhãn hiệu độc quyền, thế mà chưa từng thấy loại vải nào chất lượng tốt như vầy, chắc là kỹ thuật thêu dệt đã thất truyền của cổ đại.

“Không tệ.” Tiêu Ngự vô cùng vừa ý, xem ra Tạ thế tử đã nghiêm túc nghiền ngẫm tâm tư và phong cách của hắn.

Mặc dù không thể thoát khỏi hôn nhân, hắn cũng không muốn ăn mặc như nữ tử. Đây là lần kết hôn đầu tiên trong hai kiếp của hắn, nói không lưu tâm là giả, tuy chỉ là kế thích ứng tạm thời cũng phải để ý.

Tiêu Ngự để Bách Linh cất kỹ áo cưới, đột nhiên bên ngoài có người báo, “Đại tiểu thư, lão gia gọi ngươi đi một chuyến.”

82. Chương 82: Phương Pháp Giải Độc

Editor: Vện

Tiêu Ngự ra khỏi viện, A Lục theo sau, A Thập cũng không biết từ đâu nhảy ra.

Quản gia liếc nhìn, cúi đầu nói, “Lão gia chỉ gọi một mình Đại tiểu thư, vì là việc nhà Phượng phủ nên…”

Tiêu Ngự nhíu mày, A Lục và A Thập làm ngơ quản gia.

Tiêu Ngự có cảm giác như sắp tham dự hồng môn yến.

“Đi thôi, đừng để Phượng lão gia chờ lâu.” Tiêu Ngự nói rồi đi trước, A Lục A Thập không rời một bước.

Quản gia há miệng định nói gì, nhưng căn bản không ai để ý, bất đắc dĩ từ bỏ, vội vàng lên trước dẫn đường.

Tiêu Ngự không cần quản gia dẫn đường cũng biết Phượng Vân Phi hẳn đang ở viện tử của Lô thị.

Lô thị trúng độc, Phượng Vân Phi thân là Tổng quản Thái y chắc chắn phải chăm lo, không biết hắn đã tìm ra cách giải độc chưa.

Lúc Tiêu Ngự đến, Phượng Vân Phi đang thương lượng bệnh trạng Lô thị với các đại phu khác, còn một nữ tử trẻ tuổi ngồi ngay ngắn trong góc lắng nghe, phong thái rất trầm tĩnh.

Không biết vì sao, Tiêu Ngự vừa nhìn đã chú ý nàng ngay.

Nữ tử đội mũ mạng, bên cạnh là một nha hoàn nhìn rất lanh lợi, Tiêu Ngự lập tức nghĩ đến chính mình lúc trước.

Nếu không gặp Tạ Cảnh Tu, chắc hắn cũng rời nhà hành y thế này.

Sau khi quen biết Tạ Cảnh Tu, hắn không cần phải che giấu dung mạo mỗi khi gặp người khác, không phải mặc y phục nữ, cũng không cố gắng bắt chước cách ăn nói của nữ tử.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn không còn phải sợ bất cứ điều gì nữa.

Dường như nữ tử kia cũng chú ý Tiêu Ngự, nàng đứng dậy, đôi mắt xinh đẹp lạnh nhạt đánh giá Tiêu Ngự, dù trắng trợn nhưng không gây phản cảm.

“Vị này… hẳn là Phượng đại tiểu thư.” Nữ tử lên tiếng, âm thanh êm dịu ôn hòa.

Phượng Vân Phi đã bước đến, vội nói, “Chiếu Ngọc, vị này chính là Giản lục tiểu thư, chủ nhân y quán Giản gia.”

Tiêu Ngự khẽ gật đầu với Giản lục tiểu thư, xem như chào hỏi.

Hắn có nghe tên tuổi Giản lục tiểu thư, hình như Phùng thái y vô cùng sùng bái, nghe nói y thuật rất giỏi.

“Phượng lão gia tìm ta có chuyện gì” Tiêu Ngự nhìn Phượng Vân Phi.

Phượng Vân Phi bị con mình gọi là Phượng lão gia trước mặt người ngoài, sắc mặt lộ vẻ lúng túng.

Tiêu Ngự hoàn toàn không muốn diễn tiết mục phụ từ tử hiếu với hắn.

“Chiếu Ngọc, vi phụ gọi ngươi đến là vì bệnh tình của mẫu thân.” Phượng Vân Phi ho nhẹ, “Vi phụ nghe nói, ngươi rất xuất sắc trong phương diện y thuật, hiện tại chúng ta đã hết cách với bệnh của mẫu thân ngươi, ngươi hãy qua xem xét một chút, không chừng có thể đưa ra biện pháp.”

Lô thị vẫn chưa được giải độc

“Đại phu nhân chưa tỉnh à” Tiêu Ngự hỏi.

Phượng Vân Phi lắc đầu, nét mặt nóng vội.

Vẫn chưa giải độc sao Tiêu Ngự trầm mặc. Hắn không biết Tạ Cảnh Tu hạ độc gì, nếu phát tác ngay trong ngày trúng độc, hẳn không phải độc mạn tính. Nếu không giải được e thật sự nguy đến tính mạng.

Thì ra Tạ Cảnh Tu không chỉ muốn cho các nàng một bài học mà thật sự muốn giết các nàng…

Giết ba mạng người mà Tạ thế tử không chớp mắt lấy một cái, còn có lòng dạ thanh thản chuẩn bị áo cưới, một câu cũng không nhắc đến.

Tiêu Ngự tin chắc không phải y không dám nhắc, chỉ là xem thường không muốn nhắc.

Một Quận chúa, hai quý phu nhân vẫn chưa đủ để Tạ Cảnh Tu để vào mắt. Tiêu Ngự mơ hồ cảm giác Tạ Cảnh Tu không đơn giản chỉ phù hợp làm người kế thừa phủ Nguyên Vương.

Chí ít hắn không thể thản nhiên đối mặt với việc cướp đoạt nhiều mạng người như vậy.

"Chiếu Ngọc, ngươi… ngươi qua xem mẫu thân đi." Phượng Vân Phi hít một hơi, "Vi phụ đã thử nhiều phương thuốc mà không có tác dụng, hiện tại chỉ có thể cầm cự nhờ cách của Giản lục tiểu thư. Nếu ngươi có phát hiện gì thì hãy nói để điều chế phương thuốc đúng."

Nha hoàn vén màn buồng trong, Tiêu Ngự nhìn thoáng qua, lắc đầu.

"Xin lỗi, ta không giúp được."

Sắc mặt Phượng Vân Phi tức khắc vặn vẹo.

"Nàng là mẫu thân trên danh nghĩa của ngươi, ngươi có thể nhìn nàng một chút mà, không cần phải kiêng cử gì hết." Phượng Vân Phi trầm mặt, "Lại nói… cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, ngươi là đại phu, nên hiểu đạo lý này. Dù thường ngày có mâu thuẫn gì với mẫu thân, nhưng gặp việc sinh tử cũng nên tạm thời bỏ qua."

Tiêu Ngự nhíu mày, "Không liên quan đến mâu thuẫn, ta thật sự không giúp được." Hắn là bác sĩ ngoại khoa, không am hiểu việc giải độc. Coi như thật sự biết làm sao để giải độc cũng phải cần thuốc men hiện đại. Trong giải phẫu, hắn có thể dùng rượu mạnh thay cồn, có thể tự pha nước muối sinh lý, có thể dùng thuốc Đông y thay thế heparin rửa vết thương, nhưng giải độc là phương diện khác hoàn toàn. Có thể hắn biết tên các nguyên tố hóa học cần thiết để bào chế thuốc, nhưng không biết nên dùng thảo dược Đông y nào để thay thế, thậm chí thời đại này có thể không tồn tại loại thảo dược chứa thành phần nguyên tố đó.

Có lẽ nỗ lực thực hiện rồi sẽ nghĩ ra biện pháp khác, nhưng đối phương là Lô thị, là Phượng Vân Ninh, là Minh Châu quận chúa, hắn không muốn tốn công.

Những người kia muốn lấy mạng hắn, hắn sẽ không giết chóc để chăn chặn giết chóc, nhưng cũng không có nghĩa vụ nhọc công vì các nàng. Các nàng chắc chắn sẽ không nói lời cảm kích, hơn nữa, làm vậy còn tổn hại thể diện Tạ Cảnh Tu.

Đặt ba người kia và Tạ Cảnh Tu lên hai bên cán cân, Tiêu Ngự không hề do dự nghiêng về phía Tạ Cảnh Tu, một chút nghi ngờ cũng không có.

"Ngươi!" Phượng Vân Phi giận đỏ mặt, giơ tay chỉ Tiêu Ngự.

Một đại nương từ buồng trong bước nhanh ra, quỳ cái rầm trước mặt Phượng Vân Phi, "Lão gia, thứ cho lão nô lắm chuyện, chuyện khác ngươi có thể ủy khuất phu nhân, nhưng lần này không phải như lần trước, chuyện này liên quan đến tính mạng phu nhân! Dù Đại tiểu thư đã chịu nhiều oan ức nhưng cũng bình yên trưởng thành, còn có mối hôn nhân tốt. Thế nào cũng không được để phu nhân gặp tai bay vạ gió, nguy hiểm đến tính mạng!"

Tiêu Ngự nhíu mày chặt hơn. Lời của đại nương này rõ ràng ám chỉ hắn.

Không đợi Phượng Vân Phi lên tiếng, Phương đại nương lại chuyển qua Tiêu Ngự.

"Đại tiểu thư ngay cả nhìn cũng không nhìn phu nhân mà đã nói không thể giúp. Từ đêm qua Đại tiểu thư chưa từng ra khỏi viện, chẳng lẽ không cần xem cũng biết phu nhân mắc bệnh gì sao!"

Đã nói đến nước này, Tiêu Ngự sao có thể nghe không ra ý trong lời nàng. Phượng Vân Phi cũng nhìn sắc mặt hắn, khỏi phải nói, trong lòng Phượng Vân Phi đã sớm tin lời nàng rồi.

Thật buồn cười, vừa rồi Phượng Vân Phi còn mang vẻ mặt hòa ái bảo hắn chẩn bệnh cho Lô thị, chỉ sợ thâm tâm đã nhận định hắn chính là hung thủ hãm hại Lô thị, cho nên mới cho hắn một cơ hội "cải chính", hy vọng hắn chủ động đưa ra phương thuốc giải độc.

Vừa giải được độc cho Lô thị, vừa cho hắn lấy công chuộc tội, chắc Phượng Vân Phi thấy hả hê lắm.

"Ta hiểu tâm tình của các ngươi." Tiêu Ngự cười cợt, xòe tay nói, "Ta có thể đưa ra phương pháp giải độc cho Đại phu nhân, nhưng, ta không muốn, cũng không thích."

"Ngươi! Đồ bất hiếu! Đứa con bất hiếu!" Phượng Vân Phi giận đến mất lý trí, gào lên mắng, "Trước kia ngươi làm việc tùy hứng, hại Phượng phủ chúng ta gánh bao nhiêu tiếng xấu, ta đều nể tình ngươi nhỏ tuổi không hiểu chuyện, chưa từng tính toán với ngươi, còn muốn đón ngươi hồi phủ giáo dục lại. Ta không ngờ ngươi táng tận lương tâm đến thế, ngay cả mạng người cũng không quan tâm!"

"Phượng lão gia, ngươi sai rồi, làm gì có ai sỉ nhục được ngươi, chỉ có ngươi tự chuốc lấy nhục làm bại hoại gia phong thôi." Tiêu Ngự lạnh lùng nói, "Ta quý trọng sinh mạng, nhưng cũng phải nhìn xem người kia có đáng giá cho ta quý trọng hay không. Một nhũ mẫu bên cạnh Lô phu nhân còn dám dùng thái độ này với ta, ngươi dựa vào đâu mà yêu cầu ta để tính mạng nàng vào mắt! Thứ cho ta không phụng bồi, cáo từ!"

Tiêu Ngự xoay người bỏ đi, Phượng Vân Phi tức giận, "Nghiệp chướng! Ngươi đứng lại cho ta! Giao thuốc giải ra đây! Người đâu, cản hắn lại!"

Tiêu Ngự cười lạnh, cuối cùng cũng không giả tạo bộ dáng từ phụ nữa rồi.

Nói hắn hạ độc cũng không sai, vốn là Tạ Cảnh Tu làm thay hắn, hắn tình nguyện gánh tội thay Tạ Cảnh Tu.

A Lục A Thập một trước một sau bảo vệ Tiêu Ngự, đám người hầu bao vây căn bản không thể đến gần Tiêu Ngự.

Đại phu ở gian ngoài nghe được động tĩnh, nhìn nhau rồi hấp tấp xách hòm thuốc dồn dập cáo từ.

Chuyện lùm xùm của thế gia đại tộc hấp dẫn lắm, nhưng phải cân nhắc có thể xem hay không.

Một Tổng quản Thái y, một Thế tử phi tương lai, bọn họ xin bỏ qua náo nhiệt lần này.

Một bóng người thanh mảnh đột ngột chặn đường Tiêu Ngự, Giản lục tiểu thư uyển chuyển cúi người, "Phượng đại tiểu thư có thể nghe ta một lời hay không"

Tiêu Ngự dừng chân, "Không biết chủ y quán Giản gia có gì chỉ giáo"

Thân là nữ tử gánh vác sự nghiệp gia tộc, lại được Phùng thái y hết lời khen ngợi, cảm tưởng của Tiêu Ngự với Giản lục tiểu thư cũng không tệ.

Giản lục tiểu thư nói, "Ta đã cẩn thận kiểm tra Phượng đại phu nhân, triệu chứng bệnh tương tự Minh Châu quận chúa và An quốc hầu phu nhân, ta và Phùng đại phu đều cho rằng, ba người hẳn là bị trúng độc. Triệu chứng của Minh Châu quận chúa là miệng khô lưỡi khô, buồn bực bất an, sau đó hôn mê; An quốc hầu phu nhân là tứ chi cương cứng, nói sảng, sùi bọt mép; Phượng đại phu nhân thì sốt cao không ngừng, mặt nổi ban đỏ, mất khống chế bài tiết."

Giản lục tiểu thư không phí lời, liệt kê rõ ràng bệnh trạng, đôi mắt đẹp thản nhiên đối diện Tiêu Ngự.

"Không biết Phượng đại tiểu thư nghe xong những triệu chứng này, có thể nhận ra đây là độc gì không Chỉ cần biết chủng loại độc dược là có thể giải được. Ta chưa từng tiếp xúc với phương diện giải độc, Phùng đại phu cả đời hành nghề y chỉ gặp nhiều nhất là hạc đỉnh hồng, thuốc bột trắng và mấy loại thảo dược tính hàn, bệnh trạng thế này, chúng ta nhất thời không nhớ ra là chủng loại độc gì."

Nghe xong triệu chứng, Tiêu Ngự đã mơ hồ đoán được độc gì. Chỉ là không quá chắc chắn.

"Nếu Giản lục tiểu thư muốn biết các nàng trúng độc gì, không bằng đến hỏi hai nha hoàn của Minh Châu quận chúa." Tiêu Ngự nói.

Hai nha hoàn kia đã bưng ba ly rượu lên cho hắn, nếu hạ độc hẳn là hạ trong rượu. Hai nha hoàn đó nhất định biết đó là độc gì.

Thủ đoạn của Tạ Cảnh Tu là gậy ông đập lưng ông, y muốn cho các nàng gieo gió gặt bão, lấy hiểu biết của Tiêu Ngự về Tạ Cảnh Tu, nhiều khả năng y đã dùng chính độc dược của Minh Châu quận chúa tính hại hắn.

Phượng Vân Phi cả giận, "Nếu ngươi đã biết sao không nói thẳng ra Còn bắt chúng ta tìm hai nha hoàn trúng độc hôn mê, ngươi lại muốn giở trò gì nữa!"

Hai nha hoàn kia cũng trúng độc Tiêu Ngự hơi ngạc nhiên.

Toàn bộ những ai biết chủng loại độc đều hôn mê bất tỉnh, rõ ràng là Tạ Cảnh Tu cố ý.

Phượng Vân Phi vẫy lui người hầu, đến trước mặt Tiêu Ngự, mặt trầm như nước, nói, "Chiếu Ngọc, chỉ cần ngươi đưa thuốc giải ra thì bất luận trước đây ngươi đã làm gì, ta đều bỏ qua hết, sau khi Đại phu nhân

tỉnh lại, ta sẽ không cho nàng so đo với ngươi nữa. Chiếu Ngọc, ngươi còn trẻ, từ nhỏ đã không ở cạnh ta, ta không trách ngươi không hiểu chuyện, có thể ngươi không biết hiếu đạo quan trọng thế nào đối với nữ tử. Nếu ngay cả phụ mẫu còn thất vọng về ngươi, ngươi cho người đời sẽ đối xử với ngươi thế nào"

Tiêu Ngự trừng mắt, rốt cuộc Phượng Vân Phi đang thật lòng quan tâm nhi tử hay đang uy hiếp hắn

"Phượng lão gia, ngươi lầm rồi, ta sắp "gả" cho người khác, ngươi nói những thứ kia có liên quan gì đến ta." Tiêu Ngự cười nói.

Phượng Vân Phi lộ vẻ khó xử.

Mặc kệ Phượng Vân Phi có cảm tình với Phượng Chiếu Ngọc hay không, rõ ràng trưởng tử của hắn phải gả cho nam nhân khác, mà hắn còn phải tự tay giao trưởng tử vào tay người ta, đối với Phượng Vân Phi, đây cũng là một loại sỉ nhục.

"Phượng lão gia, ngươi chỉ nghe lời phiến diện từ nhũ mẫu bên cạnh Lô thị liền nghi ngờ ta hãm hại nàng, ngươi thấy ngươi có tư cách thất vọng về ta sao" Tiêu Ngự nói, "Yến tiệc hôm qua, Minh Châu quận chúa trăm phương nghìn kế bắt ta uống rượu là vì cái gì Chính Lô thị mời Minh Châu quận chúa đến, cũng là Lô thị nhiều lần mời ta đến yến tiệc. Ngươi cảm thấy Lô thị chịu tai bay vạ gió à, Phượng lão gia thứ cho ta nói thẳng, ta thấy nàng gieo gió gặt bão mới đúng. Ta bảo ngươi đi hỏi nha hoàn của Minh Châu quận chúa vì độc là do các nàng mang đến, không ai rõ hơn các nàng đó là độc gì. Về phần tại sao các nàng lại bị chính độc dược của mình hại, ngươi cứ xem như lưới trời ***g lộng đi. Lời đã nói hết, Phượng lão gia, chúc ngươi mã đáo thành công."

Nói xong quay gót đi, Phương đại nương bám bậu cửa vội la lên, "Lão gia, không thể để nàng đi! Ngươi phải cứu mạng phu nhân chứ!"

Tiêu Ngự cau mày, A Lục tiến lên đá văng Phương đại nương ra xa.

Phương đại nương thét một tiếng, ngã sóng soài, ôm bụng không gượng dậy nổi. Một đám tiểu nha hoàn cuống quýt vây lại đỡ nàng lên.

Lão Lục quay lại nhìn vẻ mặt kinh hãi của Phượng Vân Phi, nói, "Phượng lão gia, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm chỗ nào rồi, để ta giải thích. Thế tử không muốn Phượng đại phu bị người ngoài quấy nhiễu nên mới đồng ý để hắn về Phượng phủ tạm trú, không có nghĩa Phượng đại phu có thể bị Phượng phủ quấy rối. Nếu ngươi không thể đảm bảo thanh tịnh cho Phượng đại phu, Thế tử không ngại đón Phượng đại phu đi đâu."

"Ngươi! Tạ thế tử không có quyền nhúng tay vào việc nhà Phượng phủ!" Phượng Vân Phi tức giận.

Lão Lục nói, "Thế tử không hứng thú với chuyện nhà Phượng phủ, chỉ cần từ nay về sau, người của Phượng phủ đừng tiếp tục gây sự với Phượng đại phu thì sẽ bình yên vô sự. Nếu tôn phu nhân may mắn tỉnh lại, xin truyền lại lời này cho tôn phu nhân. Đừng tiếp tục giở mấy thủ đoạn tưởng như không ai biết nữa, bằng không sẽ tự gánh lấy hậu quả."

"Ngươi có ý gì!" Phượng Vân Phi thấy cứ nhằm vào Lô thị, trong lòng hắn, Lô thị là người hoàn mỹ không tranh với đời, làm sao hắn chịu được một người hầu miệt thị Lô thị như vậy, dù là người Tạ Cảnh Tu phái đến nhưng cũng chỉ là hạ nhân, "Chẳng lẽ Tạ thế tử dạy các ngươi tùy ý mắng chửi gia quyến mệnh quan triều đình, cáo mệnh phu nhân ngự phong sao!"

"Phượng lão gia, ngươi lại hiểu lầm rồi. Nếu tôn phu nhân không tự rước lấy nhục thì ai để ý nàng làm gì." Lão Lục mặt không đổi sắc nói, "Phượng lão gia có thể đi tìm hai nha hoàn của Minh Châu quận chúa hỏi nguồn gốc độc dược, hoặc bảo vệ thanh danh của phu nhân, chờ nàng tự tỉnh lại. Lời đã nói hết, cáo từ."

Nói rồi liền lên trước mở đường, cùng Lão Thập dẫn Tiêu Ngự rời đi, lần này dĩ nhiên không còn ai dám cản lối.

Phượng Vân Phi tái mặt đứng bất động tại chỗ, mày nhíu chặt.

Nha hoàn Bán Hạ của Giản lục tiểu thư qua đỡ nàng, nhỏ giọng gọi, "Tiểu thư..."

Giản lục tiểu thư ngập ngừng nhìn hắn, lại nghe Phượng Vân Phi nói, "Giản lục tiểu thư, phiền ngươi ở đây thay ta trông nom nửa canh giờ. Ta sẽ mau chóng trở về."

Giản lục tiểu thư khuỵu người nói, "Đây là bổn phận của đại phu, Phượng lão gia không cần khách khí."

Bấy giờ Phượng Vân Phi mới vội vã ra ngoài, Phương đại nương vẫn nằm trong sân, không gượng dậy nổi, Phượng Vân Phi ghét bỏ nhìn nàng một cái, chạy thẳng ra khỏi viện tử của Lô thị.

Quản gia chạy theo, Phượng Vân Phi nói, "Mang ngựa ra, ta muốn đến phủ Đại công chúa."

Quản gia chần chừ, "Lão gia thật sự muốn ép hỏi hai nha hoàn kia sao Nhưng mà… chẳng phải nói…" Dường như đã lờ mờ tin tưởng lời của Phượng Chiếu Ngọc vạch trần Đại phu nhân.

Phượng Vân Phi nghiến răng, "Ta không thể để vuột mất cơ hội. Đừng nói nữa, mau mang ngựa ra." Quản gia đành hưởng ứng, vào chuồng dắt ngựa đến.

"Tiểu thư." Bán Hạ vừa thay Giản lục tiểu thư dọn hòm thuốc vừa nói, "Phượng đại tiểu thư kia vóc dáng cao như vậy, lớn một chút chắc cao bằng Thế tử gia luôn, không có chút xinh đẹp nào như tiểu thư hết. Tiểu thư cũng có thị vệ phủ Nguyên Vương bảo vệ mà đâu có khoe khoang dẫn theo như nàng."

Giản lục tiểu thư đang viết đơn thuốc, không ngẩng đầu nói, "Rảnh rỗi thì kiếm chuyện gì mà làm, bớt nói lại."

Bán Hạ le lưỡi, ngậm miệng không nói nữa, nhanh nhẹn bắt tay dọn dẹp.

Đến chiều, Tiêu Ngự nghe Bách Linh báo Đại phu nhân đã tỉnh.

"Do lão gia đem thuốc từ bên ngoài về." Bách Linh vừa chải tóc cho Tiêu Ngự vừa nói, "Nghe Tiểu Quất nói lúc trở lại, sắc mặt lão gia rất khó coi, còn tưởng lão gia không thu hoạch được gì. Ai dè lại đem thuốc về cứu tỉnh Lô phu nhân." Tiểu Quất là đồng bọn nhỏ của Bách Linh ở Phượng phủ, xấp xỉ tuổi nàng, cũng là tiểu yêu tinh tính tình lanh lợi.

Tiêu Ngự miễn cưỡng ậm ừ, không quá để tâm.

Trên bàn bày giấy viết thư, từ lúc về phòng hắn đã ngẩn ngơ hết nửa ngày, một chữ cũng không viết ra được.

Có nhiều chuyện muốn hỏi Tạ Cảnh Ti, nhưng đến lúc cầm bút lại không biết nên hỏi gì.

Tạ Cảnh Tu cho Phượng Vân Ninh tự chuốc quả đắng, thủ hạ Lão Lục của y lại không ngần ngại nói ra cách thức lấy thuốc giải cho Phượng Vân Phi, hiển nhiên Tạ Cảnh Tu cũng không phải nhất định muốn dồn họ vào chỗ chết.

Nhưng nếu so với thái độ thù oán, y lại quá tùy tiện, có cũng được không có cũng được, lạnh lùng hơn cố chấp.

Vốn tưởng Tạ thế tử là người trong nóng ngoài lạnh, bây giờ xem ra hắn vẫn chưa hiểu hết được Tạ thế tử.

Hơn nữa, tùy tiện trêu chọc phủ Đại công chúa, phủ An quốc công và Phượng phủ, không biết Tạ Cảnh Tu đã cẩn thận suy xét chưa, có để lại ảnh hưởng không tốt hay không…

"Ôi, Tạ thế tử ơi là Tạ thế tử." Tiêu Ngự nằm sấp ra bàn, lầm bầm.

Bách Linh che miệng cười trộm, "Tiểu thư nhớ Thế tử gia sao Tiểu thư đừng nóng, nô tỳ nghe ngóng rồi, quy trình chuẩn bị hôn lễ của triều đình nhanh lắm. Cùng lắm chỉ hai, ba tháng nữa là tiểu thư có thể gả cho Thế tử rồi."

Tiêu Ngự đen mặt, "Bách Linh này, phạm vi nghiệp vụ của ngươi mở rộng nhanh thật đấy." Sao chỗ nào nàng cũng hỏi thăm được hay vậy

Bách Linh tự hào ngẩng cao đầu, tiếp tục chải tóc cho Tiêu Ngự.

—o0o—

Trên một con đường ngoài cửa thành Nam, ba bóng người bé nhỏ rúc trong góc phòng củi, một thiếu nữ khoảng mười bốn mười lăm mỗi tay ôm một đứa trẻ, ba người dùng mấy cái bao gai và rơm rạ đắp lên mình.

"Tỷ tỷ, ta đói quá." Một bé trai giương đôi mắt đen láy nhỏ giọng nói.

Thiếu nữ móc trong ngực ra một bao giấy dầu, mở ra lấy nửa miếng bánh, bóp thành mảnh vụn đút vào miệng đứa trẻ, lại lấy miếng khác đút cho bé gái còn lại.

"Ăn đi, ngày mai tỷ tỷ mua thêm cho các ngươi." Thiếu nữ ôm sát đệ muội, "Lạnh không Tỷ tỷ ôm chặt thêm nè."

Hai đứa trẻ miệng nhai bánh, đồng loạt lắc đầu, "Tỷ tỷ ôm ấm lắm, không lạnh."

Bé trai nói, "Tỷ tỷ, chúng ta có thể tìm được ca ca không"

Thiếu nữ gật đầu, "Có thể, tỷ tỷ đã hỏi thăm được tin tức của ca ca. Chúng ta đến mang ca ca về nhà, được không nào"

"Được ạ, mang ca ca về nhà. Như vậy mẹ sẽ không gặp ác mộng nữa, sẽ không nhớ đến ca ca rồi khóc nữa." Bé gái còn lại gật đầu lia lịa.

Thiếu nữ ôm lấy đệ muội, "Bé ngoan, ngủ đi, ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường tìm ca ca."

Có ai đoán ra thiếu nữ này là ai chưa

83. Chương 83: Ai Tốt Hơn Ai

Editor: Vện

Lúc Phượng Vân Ninh tỉnh lại đã là chạng vạng.

Cảm giác mông lung sau hôn mê vừa vơi, cơn đau buốt ập đến khiến nàng tỉnh táo ngay lập tức.

Đau, đau từ tứ chi, cơ thể đến cả thần kinh, khiến Phượng Vân Ninh nhịn không nổi muốn hét lên.

Kỳ thật mở miệng chỉ phát ra được tiếng rên yếu ớt.

Hai đại nha hoàn Liễu Nguyệt và Tĩnh Ảnh vội đến hầu, một lau mồ hôi một bưng thuốc, vui mừng nói, "Phu nhân tỉnh rồi, mau gọi đại phu."

Tiểu nha hoàn gác cửa chạy vù đi gọi đại phu chờ bên ngoài, Phượng Vân Ninh đỡ trán muốn ngồi dậy.

"Ta… ta làm sao vậy"

Nàng chỉ nhớ, đêm trước có sai người đưa tín vật An quốc hầu đã tặng nàng lần đầu gặp nhau, tính hôm sau dùng cách mềm mỏng hạ mình trước An quốc hầu. Dựa vào tình cũ, nàng tự tin có thể kéo được tâm An quốc hầu về với mình. An quốc hầu lúc còn trẻ yêu nàng tha thiết, đoạn cảm tình này đã ghi lòng tạc dạ, chỉ là hiện tại không thích nàng quá hung dữ thôi.

Nhưng mà, ngủ có một giấc mà sao cảm giác như bệnh nặng mới khỏi vậy

Liễu Nguyệt nói, "Phu nhân đã ngủ ba ngày rồi, chúng nô tỳ lo gần chết luôn."

"Ba ngày" Phượng Vân Ninh ấn cái trán đau nhức, "Sao ta lại mê man ba ngày Rốt cuộc xảy ra chuyện gì"

"Phu nhân, đại phu nói phu nhân bị trúng độc." Tĩnh Ảnh nghẹn ngào.

"Trúng độc" Phượng Vân Ninh sững người. Nàng không ngạc nhiên chuyện trúng độc, quả thật sẽ có người trúng độc. Nhưng người này không phải nàng mà là Phượng Chiếu Ngọc mới đúng!

"Ta trúng độc gì" Phượng Vân Ninh cắn răng hỏi.

Liễu Nguyệt nói, "Giản lục tiểu thư nói là cà độc dược. Không chỉ mình phu nhân, Phượng đại phu nhân và Minh Châu quận chúa trúng độc, ngay cả hai nha hoàn của Minh Châu quận chúa cũng bị trúng độc trong cùng một đêm, rất nhiều đại phu thử bao nhiêu phương thuốc cũng không có tác dụng, cuối cùng phải nhờ Giản lục tiểu thư vất vả chạy qua chạy lại ba phủ đệ, tìm ra loại độc để giải cho phu nhân và Quận chúa."

Phượng Vân Ninh nghe Lô thị và Minh Châu quận chúa cũng trúng độc, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Tĩnh Ảnh và Liễu Nguyệt kể xong, bưng chén thuốc nhẹ giọng hỏi, "Có phải phu nhân thấy khó chịu không Đại phu dặn, chờ phu nhân tỉnh hãy uống chén thuốc này. Phu nhân uống đi rồi ngủ thêm một chốc."

Phượng Vân Ninh đẩy chén thuốc đưa đến bên miệng, cắn răng hỏi, "Phượng phủ chỉ có Đại phu nhân trúng độc sao Trừ Đại phu nhân ra còn ai khác không"

Liễu Nguyệt và Tĩnh Ảnh nghi hoặc nhìn nhau, lắc đầu.

"Thưa không, chỉ có Đại phu nhân trúng độc thôi."

Phượng Vân Ninh chợt thấy cõi lòng lạnh buốt, trước mắt tối sầm, trời đất bỗng chốc quay cuồng.

Hai nha hoàn cuống quýt đỡ nàng nằm xuống.

Phượng Vân Ninh nghiến răng, chậm chạp ngả đầu lên gối mềm.

Rõ ràng Minh Châu quận chúa phải hạ độc được Phượng Chiếu Ngọc, kết quả Phượng Chiếu Ngọc bình yên vô sự, còn nàng, Minh Châu quận chúa và Lô thị lại bị trúng độc.

Rốt cuộc chuyện này là sao

Nàng không giật dây Minh Châu quận chúa hạ độc, lấy thân phận hiện tại thì nàng không dám. Nàng chỉ thúc đẩy vài câu, lấy tính cách tự cao tự đại lại nóng nảy của Minh Châu, nhất định sẽ không để yên cho Tạ Cảnh Tu thành thân với Phượng Chiếu Ngọc.

Nàng đã phái người báo cho Lô thị, yến tiệc của Lô thị đã tạo cơ hội cho Minh Châu quận chúa xuống tay.

Nhưng kết quả thì sao, đúng năm người họ trúng độc, ngay cả hai nha hoàn ra tay bỏ độc vào cũng không tha. Rõ ràng người đứng sau màn đang cảnh cáo các nàng.

Những chuyện các nàng làm trong bóng tối, người kia đều biết cả.

Rốt cuộc là ai! Ai đang âm thầm che chở Phượng Chiếu Ngọc!

Một cái tên mơ hồ hiện ra trong đầu, Phượng Vân Ninh thấy hoang đường đến cực điểm.

Tạ Cảnh Tu, Nguyên Vương thế tử, chính là y sao Y lại vì một Phượng Chiếu Ngọc mà cùng lúc đối địch phủ Đại công chúa và phủ An quốc công sao!

Triều đình hiện nay đã bị Lý gia nắm giữ, phủ Nguyên Vương mang danh Tịnh Kiên Vương, thật ra từ lâu đã tách biệt khỏi triều chính, xưa nay đóng cửa không màng thế sự.

Tạ Cảnh Tu thân là Thế tử mà cũng đâu có chiến tích gì, ngoại trừ gương mặt đẹp đẽ làm mê đắm bao nhiêu nữ tử và gia thế hiển hách, y căn bản không khác gì các công tử nhà giàu khác. Thậm chí cả địa vị Thế tử cũng không vững chắc, trắc phi đã sớm cầm quyền cả hậu viện Vương phủ, sao nàng có thể cam tâm để con trai mình lép vế dưới kẻ khác

Đã vậy, Tạ Cảnh Tu còn muốn vì Phượng Chiếu Ngọc mà gây hấn với phủ Đại công chúa và phủ An quốc công sao

Hắn thật sự là nữ tử thì không phải nói, nếu Tạ Cảnh Tu biết người mình bỏ công bỏ sức cưới về lại là nam nhân, không biết tình huống lúc đó sẽ như thế nào đây!

Phượng Vân Ninh cười lạnh, yết hầu khô khốc bật ho khù khụ, như muốn ho ra cả lục phủ ngũ tạng, Tĩnh Ảnh vội vàng hầu nàng uống thuốc.

Phượng Vân Ninh uống thuốc rồi mới thấy dễ chịu một chút, ôm ***g ngực đau rát nằm xuống giường, nhắm mắt nhíu mày.

Cả đời nàng chưa từng khổ sở thế này.

Toàn thân đau nhức như đang nhắc nhở lần này thật sự có người muốn lấy mạng nàng, hơn nữa còn suýt thành công.

Nếu là Tạ Cảnh Tu hạ độc, làm sao y biết kế hoạch của các nàng Y hạ độc các nàng như thế nào!

Trong lòng Phượng Vân Ninh dấy lên nỗi sợ, nghĩ một hồi lại thấy không có gì phải sợ.

"Phu nhân, Đại thiếu gia nghe nói phu nhân đã tỉnh, muốn cầu kiến." Liễu Nguyệt báo, "Lúc phu nhân hôn mê, Đại thiếu gia vẫn luôn canh giữ bên ngoài."

Phượng Vân Ninh nhíu mày.

Nàng chẳng thích "nhi tử" này một chút nào. Mỗi lần nhìn An Thiên Vũ, nàng sẽ nhớ đến con gái ruột của mình. An Thiên Vũ ở đây sống như quý công tử, ăn sung mặc sướng, còn con gái nàng không biết đang chịu cực khổ ở chốn nào.

Thằng nhóc xuất thân tiện dân này đã cướp hết vinh hoa phú quý vốn thuộc về con gái nàng, đối với hắn, nàng chỉ có lòng căm hận.

"Nói hắn về đi." Phượng Vân Ninh cau mày nói, "Bảo hắn không cần thỉnh an, sau này cứ lo chăm chỉ đọc sách, đừng đến tìm ta nữa."

Liễu Nguyệt đành ra ngoài truyền lời, An Thiên Vũ nghe xong, ánh mắt hơi bừng sáng, "Mẫu thân bảo ta chăm chỉ đọc sách à"

Phượng Vân Ninh chưa bao giờ quan tâm hắn.

So với một mẫu thân, Phượng Vân Ninh càng giống quý phu nhân phủ Quốc công cao cao tại thượng.

Liễu Nguyệt gật đầu, "Nhất định phu nhân lo lắng ảnh hưởng đến việc đọc sách của thiếu gia. Thiếu gia nên thông cảm cho nỗi lo của phu nhân, ra sức học cho tốt."

An Thiên Vũ gật đầu lia lịa, "Ta biết rồi, đa tạ Liễu Nguyệt tỷ tỷ. Xin Liễu Nguyệt tỷ tỷ hãy chăm sóc mẫu thân chu đáo, ta về trước."

Liễu Nguyệt nhìn bóng lưng thẳng tắp của An Thiên Vũ, nhịn không được lắc đầu.

Tính tình Đại thiếu gia thành thật, dung mạo cũng bình thường, trừ những thứ đó, hắn thật sự xuất sắc hơn những công tử thế gia khác nhiều, tuổi còn nhỏ mà đã thi đậu tú tài, tại sao phu nhân và Hầu gia đều không thích Đại thiếu gia

Nhũ mẫu của Phượng Vân Ninh vẫy lui hai đại nha hoàn, đến bên giường Phượng Vân Ninh, nhỏ giọng hỏi, "Phu nhân thấy thế nào rồi"

Khâu đại nương là một trong số ít người biết chuyện năm xưa, ngay cả Liễu Nguyệt và Tĩnh Ảnh cũng không biết.

Phượng Vân Ninh dĩ nhiên không giấu diếm nàng, mở mắt ra, hoảng sợ nói, "Nhũ mẫu, trong phủ chúng ta nhất định có gian tế! Kế hoạch diệt trừ tiện chủng kia đã bị người ta biết rõ rồi!"

Khâu đại nương nhíu mày, "Phu nhân nói sao"

"Nhũ mẫu chưa nhận ra à Người trúng độc đều là những ai muốn đối phó Phượng Chiếu Ngọc. Có người đã thay tiện chủng kia trút giận!" Phượng Vân Ninh phẫn hận, "Nếu không nhờ Giản lục tiểu thư y thuật cao siêu, e là ta đã…"

Khâu đại nương ngắt lời nàng, "Ô kìa, phu nhân đừng tự rủa mình. Lão nô sẽ điều tra cẩn thận, nhất định bắt được gian tế. Phu nhân đừng lo lắng."

Phượng Vân Ninh gật đầu, gương mặt tiều tụy dựa vào gối.

Khâu đại nương chỉnh chăn cho nàng, do dự một lúc, nói, "Phu nhân, đã có người bảo vệ Phượng Chiếu Ngọc, trước khi tìm ra gian tế, phu nhân tạm thời nhẫn nại một chút."

Cảnh cáo trắng trợn như vậy, người sau màn kia rõ ràng không để phủ Quốc công vào mắt. Nếu lại ra tay với Phượng Chiếu Ngọc, chọc giận người kia, ai biết y có thể làm ra chuyện gì nữa…

Khâu đại nương còn nghĩ ra được, tại sao Phượng Vân Ninh không thể Nàng quý tính mạng mình nhất, sao có thể dám lấy mạng mình ra đánh cược với mạng của Phượng Chiếu Ngọc

"Nhũ mẫu nhất định phải nhanh chóng nhổ bỏ gian tế trong phủ." Phượng Vân Ninh nghiến răng.

Khâu đại nương gật đầu, "Phu nhân cứ yên tâm." Nghĩ một chút lại nói, "Phu nhân, thứ cho lão nô lắm miệng, ngươi đâu cần xa lánh Đại thiếu gia như vậy. Đại thiếu gia một lòng hướng về phu nhân, chỉ cần biết lợi dụng, hẳn sẽ thành một quân cờ đắc lực."

Phượng Vân Ninh mất kiên nhẫn, "Ta gặp hắn là thấy phiền, cũng vì hắn mà con gái ta mới lưu lạc bên ngoài. Cho ăn cho uống đã quá tốt rồi, còn muốn ta phải hòa nhã với hắn nữa sao Chỉ nuôi một con chó thôi mà, ta không cần thân mật, hắn cũng sẽ tự động vẫy đuôi với ta."

Khâu đại nương biết Phượng Vân Ninh cố chấp, cũng không khuyên nữa. Nhưng Đại thiếu gia là đứa trẻ có hiếu, Phượng Vân Ninh lãnh đạm với hắn nhiều năm như vậy, hắn vẫn quấn quýt lấy Phượng Vân Ninh. Chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, Đại thiếu gia vẫn sẽ là người thân cận với Phượng Vân Ninh nhất, không cần phải hao tổn tâm tư vì hắn.

"Phu nhân nói đúng, lão nô sẽ bắt đầu điều tra." Khâu đại nương nói, "Hiện tại không còn chuyện gì khiến phu nhân phân tâm, phu nhân có thể kéo tâm tư Hầu gia về với mình. Lúc phu nhân hôn mê, Hầu gia vô cùng lo lắng, có thể thấy Hầu gia vẫn còn quan tâm đến phu nhân."

Phượng Vân Ninh mệt mỏi gật đầu, "Ta biết rồi."

Khâu đại nương thấy nàng mệt, không quấy rầy nữa, đốt hương an thần rồi lui ra.

—o0o—

Một chiếc xe ngựa dừng ngoài cửa Nhân Tín đường, hai nữ tử mảnh khảnh bước xuống, một người trong đó đội mũ mạng rất dài.

Người đang xếp hàng chẩn bệnh bốc thuốc trong Nhân Tín đường thấy các nàng liền nhiệt tình chào hỏi.

"Giản lục tiểu thư đến rồi."

Giản lục tiểu thư mỉm cười gật đầu với mọi người, đến quầy thuốc nói với một người làm, "Ta đến tìm Phùng lão, chẳng hay Phùng lão có rảnh không"

"Mời Giản lục tiểu thư." Người làm dẫn đường đến gian sau, "Nếu Phùng lão biết Giản lục tiểu thư đến tìm chắc chắn rất vui."

Bán Hạ cười nói, "Ngươi thật dẻo miệng. Phùng lão xem trọng tiểu thư nhà ta đến thế à Trước đây Phùng lão còn nói muốn làm mai tiểu thư cho Tạ thế tử mà, không phải kết quả lại để người ngoài giành mất sao."

Giản lục tiểu thư khẽ mắng, "Bán Hạ, đừng nói lung tung."

Phùng đại phu trong phòng cũng nghe được lời Bán Hạ, cười nói, "Giản lục tiểu thư không cần răn dạy nha đầu kia, nàng nói cũng không sai." Vừa nói vừa mời hai người vào sảnh ngồi, bảo người hầu dâng trà.

"Hôm nay Giản lục tiểu thư đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo" Phùng đại phu tươi cười.

Giản lục tiểu thư, "Phùng lão khách khí rồi. Bán Hạ, lấy phương thuốc ra."

Bán Hạ móc trong túi ra một tờ giấy đưa cho Phùng đại phu, Giản lục tiểu thư nói, "Phùng lão, đây là phương thuốc giải độc cho hai vị phu nhân và Quận chúa, sau khi nghiên cứu các bài thuốc khác, ta đã rút gọn ra phương thuốc này, giải bách độc hiệu quả hơn đậu xanh cam thảo nhiều. Sau này nếu lại phát sinh chuyện trúng độc, phương thuốc này sẽ phát huy công dụng. Dù không biết chủng loại độc cũng có thể giải được phần lớn độc tính."

Phùng đại phu nhanh chóng nhìn lướt qua, kích động xoa tay.

"Tốt, tốt. Giản lục tiểu thư quả là thiên tài, lại rộng lượng nhân từ, lão hủ lại được mở mang tầm mắt rồi, đa tạ đại nghĩa của Giản lục tiểu thư!"

Giản lục tiểu thư vội đứng dậy nói không dám. Bán Hạ cười hi hi nói, "Phùng đại phu, tiểu thư nhà ta so với Phượng đại tiểu thư ngươi vẫn luôn khen ngợi thì thế nào hả"

Phùng đại phu vuốt râu cười, "Sao lại so sánh với nhau được Phượng đại tiểu thư và Giản lục tiểu thư đều có y thuật cao siêu, nhưng chuyên môn khác nhau, vậy thôi."

"Nhưng lần này, Phượng đại tiểu thư biết rõ những người kia bị trúng độc lại không muốn ra tay chữa trị." Bán Hạ chun mũi, "Có chỗ nào giống đại phu chứ Ta thấy y thuật nàng có cao đến mấy cũng vô vọng, chẳng biết thương tiếc sinh mạng."

Giản lục tiểu thư trách mắng, "Bán Hạ, ngươi càng lúc càng lắm lời."

Phùng đại phu vuốt râu, nét tươi cười đã phai nhạt.

Bán Hạ không phục, "Ta nói sai cái gì Chẳng phải tiểu thư luôn nói bất luận bần cùng hay phú quý, quan lại hay dân thường, tội nhân hung ác thì sinh mệnh cũng đều quý giá sao. Dù là người có tội cũng phải chết trên pháp trường chứ không đáng chết trước mặt một đại phu."

Phùng đại phu nghe vậy, hai mắt sáng lên, gật gù liên tục.

"Giản lục tiểu thư còn nhỏ tuổi mà đã có khí phách như vậy, lão hủ mặc cảm." Phùng đại phu nói, "Giản lục tiểu thư nói đúng, đó mới là bổn phận của đại phu. Thấy chết mà không cứu là người không thể đảm nhiệm thiên chức nghề y."

Giản lục tiểu thư cười nói, "Chỉ là mấy lời ngông cuồng lúc bé, khiến Phùng đại phu chê cười rồi."

Bán Hạ cười bảo, "Bây giờ Phùng đại phu biết ai tốt hơn chưa."

Phùng đại phu cười ha ha, chỉ Bán Hạ nói, "Nha đầu này thật tinh ranh, hiếm thấy ai trung thành bảo vệ chủ nhân như vậy. Tốt tốt, ngươi nói đúng, không ai trên thế gian bằng được tiểu thư nhà ngươi."

Bán Hạ, "Đó là dĩ nhiên. Đáng tiếc tiểu thư nhà ta xưa nay chỉ biết cắm đầu hành y, cũng không biết thể hiện với người ta, khiến người ta không thấy được chỗ tốt, ôi."

Phùng lão đương nhiên biết Bán Hạ nói ai.

Tạ thế tử lớn tuổi mà chưa thành thân, rất nhiều người tò mò cuối cùng ai sẽ là Thế tử phi.

Người khác đều cho rằng Minh Châu quận chúa sẽ thực hiện được mong muốn, còn Phùng lão lại biết Vương phi và Giản phu nhân đã sớm có ý kết thân.

Có thể nói Giản đại phu mất sớm vì cứu mạng Tạ thế tử, bởi vậy, xưa nay Tạ thế tử rất chú ý chăm sóc mẫu tử Giản gia. Những chuyện này Phùng đại phu đều biết, ông cũng cho rằng cuối cùng Giản lục tiểu thư sẽ gả cho Tạ thế tử, cũng xem như trời sinh một đôi.

Ai cũng không ngờ, kết quả là Tạ thế tử đi xin thánh chỉ tứ hôn với Phượng đại tiểu thư.

Giản lục tiểu thư đứng dậy cáo từ, "Phùng lão, ngươi đừng nghe nha đầu này nói bậy. Phương thuốc đã giao cho Phùng lão, sử dụng thế nào là do Phùng lão quyết định. Ta không quấy rầy Phùng lão chẩn bệnh nữa." Nói rồi dẫn Bán Hạ rời đi.

Phùng đại phu đích thân tiễn người ra cửa, nhìn hai nàng lên xe mới quay vào Nhân Tín đường.

Hôm sau, Phùng đại phu được phủ Nguyên Vương mời đến xem mạch.

Trước giờ Phùng lão vẫn luôn là người xem mạch cho các chủ nhân của phủ Nguyên Vương, y như lúc ông vẫn còn làm Tổng quản Thái y. Nay ông đã về hưu nhưng phủ Nguyên Vương vẫn theo lệ cũ.

So với Tổng quản Thái y mới lên Phượng Vân Phi, Phùng đại phu dĩ nhiên đáng tin hơn nhiều.

Phùng đại phu đến chỗ Vương phi trước, Vương phi luôn lạnh lùng với người khác, đối mặt Phùng đại phu cũng vô cùng khách sáo.

Phùng đại phu chẩn mạch xong, thu tay cười nói, "Thân thể Vương phi không có gì đáng lo, chỉ cần tiếp tục dùng dược thiện bồi bổ, chắc chắn sống lâu trăm tuổi."

“Đa tạ Phùng lão.” Nguyên Vương phi mỉm cười, chỉ cái ghế, “Mời Phùng lão ngồi.”

Phùng đại phu thấy nàng có lời muốn nói, liền ngồi xuống.

Vương phi mở lời, ” Chắc Phùng lão đã nghe về việc ban hôn cho Cảnh Tu nhỉ Đứa trẻ kia xưa nay rất hiểu chuyện, không nghĩ chuyện chung thân đại sự lại tùy hứng như vậy.”

Phùng đại phu cười, “Thế tử trước giờ trầm ổn nhưng vẫn mang tâm tính thiếu niên mà.”

Vương phi nói, “Trước giờ y không cần ta và Vương gia quan tâm nhiều, nhưng chuyện lần này làm quá bừa bãi. Nghe nói, Phượng đại tiểu thư ở thành Hoài Thiên cũng có danh xưng Bồ Tát sống Vậy cũng vừa khéo, y thuật của Giản lục tiểu thư đã sớm vang danh kinh thành. Phùng lão cũng biết nhân phẩm của Giản lục tiểu thư, thiên hạ này hiếm có đứa trẻ nào tốt như vậy.”

Phùng đại phu gật đầu, “Đúng là không có nữ tử nào sánh bằng Giản lục tiểu thư.”

“Giản lục tiểu thư tuy tốt tính nhưng lại nghiêm khắc giữ lễ, dù quen biết Cảnh Tu từ nhỏ nhưng không hay nhiều lời trước mặt Cảnh Tu.” Vương phi khẽ lắc đầu, “Nếu không, người khác làm sao chen chân vào được. Có lúc tính tình quá tốt cũng thiệt thòi. Thật đáng tiếc cho đứa trẻ ngoan như Giản lục tiểu thư, sau này chẳng biết có tìm được nhân duyên tốt không.”

Trong lòng hai người đều rõ ràng, Giản lục tiểu thư xuất đầu lộ diện hành nghề y, tuy tiếng tăm vang dội nhưng cũng định trước không thể gả vào thế gia đại tộc.

Vốn có phủ Nguyên Vương là bến đỗ tuyệt vời, lại bị Phượng đại tiểu thư chắn ngang.

Sau này không biết Giản lục tiểu thư lạc vào nhà ai. Thanh danh có lớn đến mấy, lấy chồng rồi cũng phải theo tam tòng tứ đức, nếu gả cho người tầm thường cũng chẳng khác gì những nữ tử thường dân thấp kém.

Phùng đại phu trầm ngâm, Vương phi lại nói, “Nghe nói Minh Châu quận chúa, Phượng đại phu nhân và An quốc hầu phu nhân phát bệnh nặng đều nhờ Phùng đại phu và Giản lục tiểu thư chữa trị”

Phùng đại phu, “Đúng vậy.”

Vương phi, “Giản phu nhân nói, mấy ngày nay Giản lục tiểu thư không đêm nào được ngủ yên, lúc nào cũng suy nghĩ phương thuốc trị bệnh. Không biết nàng nghiên cứu đến đâu rồi”

Phùng đại phu xấu hổ nói, “Không dối gạt Vương phi, Giản lục tiểu thư đã giao phương thuốc giải độc cho lão phu, để lão phu thay mặt công bố cho các đại phu khác.”

Vương phi gật đầu, “Phải rồi, Phượng đại tiểu thư cũng đang ở trong Phượng phủ nhỉ Nếu Phượng đại tiểu thư y thuật cao minh, chẳng lẽ phương thuốc nàng kê không có tác dụng”

Phùng đại phu do dự lắc đầu, “Phượng đại tiểu thư… không tham gia vào việc chữa trị.”

Vương phi rũ mắt, “Ra là vậy, ta biết rồi.”

Phùng đại phu thấy Vương phi có vẻ mệt, vội vàng cáo từ.

Sau khi Phùng đại phu rời đi, nhũ mẫu bên cạnh Vương phi đổi tách trà nóng cho nàng, thấp giọng hỏi, “Vương phi nghĩ Phùng lão sẽ làm gì Chỉ đàm luận mấy câu, chẳng lẽ ông ta sẽ giúp Giản lục tiểu thư sao”

Vương phi mỉm cười, “Ông ta sẽ giúp.”

Nhũ mẫu nói, “Nếu được vậy thì tốt quá rồi. Thế tử xưa nay rất kính trọng Phùng lão, để Phùng lão đi thuyết phục Thế tử đúng là không thể thích hợp hơn.”

—o0o—

Trên đường chính rộn ràng nhốn nháo, ba đứa trẻ áo quần đơn sơ, gương mặt đen đúa có vẻ không phù hợp với chốn kinh thành phồn hoa này chút nào.

Đứa lớn cầm chặt tay đệ muội, cẩn thận quan sát bảng hiệu trên phố.

Hàng bánh bao Khánh Thu, tửu lâu Kinh Dương, trà lâu Lão Biên…

Muôn màu muôn vẻ, nhưng không có mấy chữ nàng muốn tìm.

Thiếu nữ dừng bước, cắn môi nói, "Như vậy không được, tìm vầy biết đến khi nào."

Bé trai và bé gái đồng loạt ngẩng đầu nhìn nàng, thiếu nữ nói, "Hai đứa ngoan ngoãn nghe lời tỷ tỷ, để tỷ tỷ đi hỏi thăm chỗ ở của ca ca."

Hai đứa trẻ gật đầu tắp lự, thiếu nữ nhìn bốn phía, muốn tìm người nào để hỏi đường.

Nhưng nhìn ba đứa trẻ ăn mặc tồi tàn, không ai muốn phản ứng, thậm chí còn tránh xa nữa.

Thật vất vả mới ngăn được một nữ tử trung niên đi mua thức ăn, thiếu nữ vội hỏi, "Đại tỷ cho ta hỏi, trong thành có hộ gia đình nào họ Phượng không"

Nữ tử dừng bước suy nghĩ một lát, "Tiểu muội muốn hỏi Phượng phủ hả Kinh thành cũng đâu còn nhà nào họ Phượng ngoài họ nữa."

Thiếu nữ bị hỏi ngược, vội vàng móc ra một tờ giấy ố vàng xem kỹ lại, trên giấy là mấy chữ xiêu vẹo viết bằng than củi.

Mẹ nàng có nói, lúc mang thai được dẫn đến ở trong thôn trang của một gia đình họ Phượng, lúc mẹ nàng đi loanh quanh tình cờ phát hiện ra. Trừ cái này thì còn gì nữa nhỉ Còn manh mối gì nữa

Thiếu nữ gấp giấy lại, cố gắng hồi tưởng, lại nghe đằng sau có tiếng la kinh hoảng.

"Ngũ tỷ!" Tiếng khóc thảm thiết khiến thiếu nữ quay phắt lại, phát hiện muội muội vừa rồi còn đứng cạnh mình giờ không thấy đâu, bé trai kéo vạt áo nàng khóc lớn, chỉ chiếc xe ngựa đằng xa, khóc đến nghẹn lời.

"Tiểu Uyển!" Thiếu nữ mở to mắt, hô lớn một tiếng, kéo thằng bé lao nhanh đến chiếc xe ngựa.

Thân thể bé nhỏ cuộn tròn bên lề đường, người đi đường bị xe ngựa làm hoảng lùi ra xa mấy chục bước, thiếu nữ chen vào đám người đông đúc đến chỗ đứa bé, run rẩy vươn tay bế nó lên.

Gương mặt sạch sẽ của bé gái giờ vương đầy máu, hai mắt nhắm chặt, hô hấp nhanh mà đứt quãng.

"Tiểu Uyển, tỉnh lại đi Tiểu Uyển." Thiếu nữ gọi liên hồi, ôm bé gái vào lòng, quỳ xuống đất dập đầu với bốn phía, "Các vị đại thúc đại thẩm đại ca đại tỷ, van xin các ngươi cho ta biết y quán ở đâu!"

Hôm bữa cô nào cá cược dưa leo quần sịp là Giản kỳ đà không làm được trò trống gì đâu Giao đồ ra đây.

84. Chương 84: Tâm Ý Của Thế Tử

Editor: Vện

Trong Nhân Tín đường, Phùng đại phu ngồi đối diện Tạ Cảnh Tu đến thăm, vui vẻ trò chuyện.

Nói là vui vẻ trò chuyện, thật ra chỉ có Phùng đại phu nói, Tạ thế tử chỉ ngồi nghe.

Tạ Cảnh Tu là người quý chữ như vàng, từ bé đã vậy. Phùng đại phu cũng không thấy thái độ đó của Tạ Cảnh Tu là thất lễ.

Lần đầu tiên Phùng đại phu gặp Tạ Cảnh Tu, lúc đó y mới bảy tuổi.

Đứa bé nhỏ xíu bị thương nặng, hai thị vệ của y cũng bị thương, đau đến xuýt xoa không ngừng, vậy mà y vẫn không rên tiếng nào, gương mặt nhỏ trắng bệch không chút máu, mồ hôi lạnh thấm ướt ba lớp vải áo.

Lúc chữa trị, Phùng đại phu cũng không biết y là trưởng tử của Nguyên Vương, mãi đến lúc thương tích khỏi hẳn, Tạ Cảnh Tu mới nói ra thân phận của mình, y rất lễ phép nhờ Phùng đại phu đưa mình về phủ Nguyên Vương.

Vài ngày sau thì đưa đến một khoản tiền kếch xù làm phí chữa thương.

Mấy ngày đó, Nguyên Vương gia cứ tưởng Tạ Cảnh Tu mất tích vì ham chơi, đến bây giờ hắn vẫn không biết con trai mình đã dạo qua một vòng quỷ môn quan.

Bởi vậy, Nguyên Vương thế tử lạnh nhạt người ngoài, chỉ đặc biệt tôn trọng Phùng đại phu.

"Gần đây Tạ thế tử bận rộn chuẩn bị hôn lễ sao" Phùng đại phu cười nói, "Khâm Thiên giám đã chọn ra ngày lành tháng tốt để đón dâu chưa"

Tạ Cảnh Tu đáp, "Tạm thời vẫn chưa."

Cưới hỏi ở Lương Quốc có tập tục, trước khi định ngày thành thân phải đưa bát tự của hai người đến Phật đường thờ ba ngày, xem như thể hiện lòng thành.

Khâm Thiên giám đã dâng bát tự của Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự lên Vấn Thiên đài, thái độ rất trịnh trọng.

Phải xem bát tự hung cát ra sao, định ra ngày thành thân, lúc đó hôn ước mới chính thức có hiệu lực.

Từ lúc lấy bát tự của hai người đã qua nửa tháng, lẽ ra đã sớm có kết quả, không biết vì sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Phùng đại phu nhíu mày, nhớ lại thái độ lúc trò chuyện của Vương phi. E là trên dưới phủ Nguyên Vương không ai tán thành hôn nhân của Thế tử, không biết việc trì trệ này có liên quan đến người nào trong phủ Nguyên Vương không.

Thật ra, so với Phượng đại tiểu thư, trong lòng Phùng đại phu dĩ nhiên nghiêng về Giản lục tiểu thư hơn.

Dù sao đi nữa, mười mấy năm qua ông vẫn luôn cho rằng Giản lục tiểu thư sẽ là Thế tử phi tương lai. Giản lục tiểu thư và Tạ thế tử quen nhau từ nhỏ, đều là đứa trẻ nội tâm hiểu chuyện. Ông nhìn họ cũng mang tâm tình như nhìn hậu bối của mình.

Huống hồ, lần đầu gặp Phượng đại tiểu thư, rõ ràng Phượng đại tiểu thư là một công tử, lúc nghe tin hai người được ban hôn, Phùng đại phu cũng hết hồn.

Tuy Phượng đại tiểu thư cũng rất tốt, nhưng môn không đăng hộ không đối, Phùng đại phu cảm thấy từ đầu đến cuối chỉ có Giản lục tiểu thư chịu thiệt.

"Thế tử, thứ cho lão phu lắm lời một câu." Phùng đại phu vuốt râu, "Việc ngươi cưới Phượng đại tiểu thư, chỉ sợ gặp phải tầng tầng cản trở của Vương phủ."

Ngoài Nhân Tín đường có chiếc xe ngựa đỗ lại, người hầu thấy riết thành quen, biết ngay là xe ngựa của Giản lục tiểu thư.

Có người ân cần đến nói, "Giản lục tiểu thư, mời vào phòng, bên ngoài rất lạnh."

"Ta đến tìm Phùng lão nghiên cứu một phương thuốc." Giản lục tiểu thư cười nói, "Không biết Phùng lão có rảnh không"

"Phùng lão đang nói chuyện với Tạ thế tử ở gian sau." Người hầu cười nói.

Bán Hạ cướp lời, "A, Thế tử đến rồi sao. Vậy tiểu thư nhà ta hôm nay không phải một chuyến tay không rồi."

Người hầu vội nói, "Bán Hạ cô nương nói phải, Phùng lão cũng có nói, Giản lục tiểu thư là khách quý của Nhân Tín đường, để ai chứ không được để ngươi một chuyến tay không. Mời tiểu thư vào, ta đi báo một tiếng."

Bán Hạ đỡ Giản lục tiểu thư vào Nhân Tín đường, gọi người hầu, "Không cần thông báo, mắc công người ta tưởng chúng ta kiêu ngạo. Cứ để Phùng lão và Thế tử nói chuyện, chúng ta ngồi chờ trong phòng sưởi là được rồi. Ngươi làm việc của ngươi đi."

Người hầu cười thành tiếng, dẫn họ ra gian sau rồi đi làm việc.

Tạ Cảnh Tu nói, "Phượng đại phu gả cho ta liên quan gì đến người khác."

Phùng đại phu phát hiện Tạ Cảnh Tu chưa bao giờ dùng danh xưng Phượng đại tiểu thư, luôn gọi hắn là Phượng đại phu. Không lẽ Tạ thế tử vừa ý Phượng đại phu vì thích hắn hành y cứu người Nếu thế thì Giản lục tiểu thư quen biết với y từ lâu thua kém chỗ nào

Thậm chí thanh danh Giản lục tiểu thư tốt đẹp hơn nhiều, bách tính trong lẫn ngoài kinh thành đều khen không ngớt lời.

"Thế tử còn trẻ, nói không liên quan đến người khác, thực chất làm sao không liên quan được" Phùng đại phu than thở, "Sau này Thế tử ra ngoài, còn Phượng đại phu hơn nửa thời gian phải sinh hoạt trong Vương phủ, ngày ngày ở chung với Vương phi, chỉ sợ gây ra không ít chuyện phiền lòng."

Tạ Cảnh Tu rũ mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, lại r ất nhanh trở về như cũ.

"Sẽ không đâu."

Phùng đại phu biết nhiều lời với Tạ Cảnh Tu cũng vô ích. Y chưa từng giải thích những thứ thừa thãi với người khác, Phùng đại phu cũng xem như trông y lớn lên nhưng chưa bao giờ nhìn thấu được y.

"Ai, lão phu không vòng vo với thế tử nữa. Thật ra Vương phi có nói chuyện với lão phu, tuy không nói thẳng nhưng lão phu cũng nhận ra, nàng muốn nhờ ta khuyên nhủ Thế tử." Phùng đại phu nói thẳng, "Vương phi ưng ý Giản lục tiểu thư, hẳn Thế tử có biết mà."

Tạ Cảnh Tu không có ý kiến, Phùng đại phu đành nói tiếp, "Trước đây lão phu cũng cho rằng Giản lục tiểu thư và Thế tử là trời sinh một đôi, nhưng không ngờ tạo hóa trêu ngươi. Từ khi Giản đại phu tạ thế, một mình Giản lục tiểu thư chống đỡ y quán Giản gia, ra ngoài hành y giúp đời, tuy danh tiếng vang xa nhưng nhân duyên đã hỏng. Bao nhiêu công tử thế gia muốn cưới nàng, nhưng chỉ vì nàng làm nghề y nên chỉ có thể làm thiếp thất, những ai muốn cưới nàng làm chính thê toàn là dân thường."

Vậy nên Phùng đại phu mới càng thêm thương tiếc nàng.

"Từ sau khi Giản đại phu qua đời, Thế tử vô cùng săn sóc Giản lục tiểu thư, đa số người kinh thành đã ngầm thừa nhận Giản lục tiểu thư là Thế tử phi tương lai. Giờ thành ra thế này, chỉ sợ tình cảnh của Giản lục tiểu thư càng khó xử hơn."

Tạ Cảnh Tu nhìn Phùng đại phu, "Vậy theo cái nhìn của Phùng đại phu thì phải làm thế nào"

"Dù sao lão phu cũng chỉ là người ngoài. Vương phi nhờ lão phu khuyên mấy câu, lão phu cũng đã hết lời với Thế tử." Phùng đại phu nói.

Tạ Cảnh Tu chỉnh tay áo, hơi cúi đầu, "Tuy thánh chỉ đã ban hôn, nhưng chỉ cần bói ra bát tự không hợp, mệnh trời khó trái mà từ hôn thì Hoàng thượng cũng sẽ không giáng tội."

Phùng đại phu im lặng vuốt râu. Nhất định Vương phi cũng có ý này, nên mới tìm ông khuyên Tạ Cảnh Tu hồi tâm chuyển ý. Không nghĩ Tạ Cảnh Tu đã suy xét chuyện này thấu đáo rồi. Trước kia y rõ ràng chẳng màng thế sự, lại chỉ vì chuyện hôn nhân này hao hết tâm tư.

"Nếu ta từ hôn cưới người khác, Phùng lão cho rằng Phượng đại phu sẽ như thế nào" Tạ Cảnh Tu hỏi.

Phùng đại phu sững sờ.

Ông chỉ cảm thấy tính tình Phượng đại phu táo bạo phóng khoáng hơn Giản lục tiểu thư rất nhiều, huống hồ việc Phượng đại phu ép phụ thân ly hôn mọi người đều biết, có thể thấy Phượng đại phu không phải người câu nệ tiểu tiết ham hư danh. Từ hôn với Phượng đại phu hẳn càng dễ dàng hơn so với Giản lục tiểu thư.

Giản lục tiểu thư là nữ tử mềm yếu, lại thân cận với ông hơn, ông lựa chọn nghiêng về bên nào, khỏi cần nghĩ cũng biết.

Lại nghe Tạ Cảnh Tu nhẹ giọng nói, "Ta có thể cho Phùng lão biết, nếu từ hôn, Phượng đại phu sẽ không cảm thấy bất kỳ vướng mắc nào. Hắn đủ mạnh mẽ, có thể tự mình chống đỡ một khoảnh trời. Có phải Phùng lão luôn cảm thấy thương tiếc cho Giản lục tiểu thư không"

Phùng đại phu cười khổ, "Thế tử trước giờ luôn thấu hiểu lòng người."

Tạ Cảnh Tu đứng dậy, "Nhưng mà, người thấy rối rắm sẽ là ta. Cầu mà không được là ta. Là ta hao tổn tâm cơ mới giữ được Phượng đại phu lại bên cạnh. Bất luận người nào muốn bắt Phượng đại phu rời khỏi ta, chính là tuyên chiến với ta. Các ngươi cho rằng người mình đối phó là Phượng đại phu sao. Sai rồi, người các ngươi muốn đối phó là ta. Phùng lão, ta không ngờ ngay cả ngươi cũng khiến ta thất vọng."

Phùng đại phu khiếp sợ nhìn Tạ Cảnh Tu.

So với bản tính quý chữ như vàng, mấy câu này của Tạ Cảnh Tu đã xem như cực hạn.

Tuy giọng điệu vẫn bình thản nhưng Phùng đại phu vẫn nhận ra, Tạ Cảnh Tu thật sự tức giận.

Tạ thế tử xưa nay lãnh đạm với mọi thứ đến mức không giống người bình thường, nhiều lần gặp họa sát thân mà vẫn không để trong lòng. Nhưng lại nổi giận vì chuyện này.

"Thế tử, lão phu chỉ là..." Phùng đại phu hơi bất ngờ, nói lắp bắp.

Tạ Cảnh Tu lạnh lùng cáo từ.

Thái độ hệt như Tạ Cảnh Tu lúc bảy tuổi đã đối xử với ông, Phùng đại phu tiu nghỉu.

Phùng đại phu tiễn Tạ Cảnh Tu ra ngoài, vừa khéo gặp Giản lục tiểu thư và nha hoàn của nàng đứng bên đường mòn.

Vì vừa bàn chuyện của Giản lục tiểu thư nên nhất thời Phùng đại phu hơi mất tự nhiên.

Giản lục tiểu thư dẫn nha hoàn tiến đến, uyển chuyển nhún người.

"Tạ thế tử tốt lành."

Tạ Cảnh Tu gật đầu với nàng.

"Phùng lão, ngươi tiếp khách đi, không cần tiễn." Nói rồi đi thẳng ra ngoài.

"Thế tử chờ đã." Giản lục tiểu thư gọi, nàng nhìn Bán Hạ, "Lấy đồ ra."

Bán Hạ lấy trong túi ra một tờ giấy viết thư và túi hương nhỏ, cung kính đưa đến trước mặt Tạ Cảnh Tu.

Giản lục tiểu thư nói, "Tạ thế tử, đây là phương thuốc điều dưỡng thân thể mới của Vương phi, trong túi hương là vài dược liệu quý hiếm, bào chế theo cách mới sẽ hiệu quả hơn lúc trước nhiều. Phương pháp bào chế cũng đã ghi trong phương thuốc. Ta không tiện đến phủ, vừa vặn gặp Thế tử ở đây, nhờ Thế tử đưa cho Vương phi cũng như nhau."

Tạ Cảnh Tu liếc tờ giấy đơn thuốc, không tiếp nhận.

"Giản lục tiểu thư nhọc công rồi. Phùng lão, ngươi nhận đi, hôm khác Vương phủ cho người đến lấy. Ta còn có việc, đi trước một bước." Nói xong xoay gót đi, vạt áo choàng vương hơi gió lạnh, phất bay tuyết đọng trên đất.

Phùng đại phu biết Tạ Cảnh Tu không muốn tiễn không phải vì khách khí, nên không đi theo, dẫn Giản lục tiểu thư vào phòng.

Sắc mặt Giản lục tiểu thư vẫn bình tĩnh, cũng không nhắc Tạ thế tử, hờ hững đưa ra phương thuốc mới, thành khẩn thỉnh giáo Phùng đại phu.

Phùng đại phu rất vừa lòng, cầm phương thuốc mới lên xem xét.

Đây là đơn thuốc cầm máu, giảm đau và khử trùng mới, vốn là ba phương thuốc bắt nguồn từ y quán Giản gia, mỗi tờ đều vô cùng quý giá. Bây giờ được Giản lục tiểu thư khéo léo nhập ba thành một, Phùng lão xem rồi tấm tắc khen ngợi.

"Giản lục tiểu thư thật sự bỏ quá nhiều công sức nghiên cứu thảo dược, lão phu bái phục!"

Giản lục tiểu thư cười hỏi, "Phùng lão quá khen, ngươi thấy phương thuốc này thế nào"

Phùng đại phu gật gù liên hồi, "Hay lắm hay lắm. Chỉ cần thêm vào một chút xuyên tâm liên thì hiệu quả càng tốt hơn. Nếu có thể kết hợp được ba loại dược liệu trong này, chế thành thuốc tùy thân, sau này lấy trị ngoại thương vô cùng nhanh và thuận tiện."

Giản lục tiểu thư mỉm cười, "Ta cũng nghĩ vậy."

Đang nói chuyện, bên ngoài có tiếng kêu la ồn ào, người hầu chạy vào phòng báo, "Phùng đại phu, có người đem đến một tiểu cô nương bị xe ngựa tông, thương thế rất nặng, ngươi mau ra xem."

Phùng đại phu vội vàng đứng lên, "Đi, đi xem."

Giản lục tiểu thư cũng ra sảnh trước. Ra đến quầy thuốc, chỉ thấy trước quầy đã bị người vây kín, một thiếu nữ mặc y phục nhà nông đơn bạc quỳ trên đất, tay ôm một bé gái đang bất tỉnh, bên cạnh còn một bé trai níu chặt vạt áo nàng.

"Đại phu đâu Vị nào là đại phu Van xin đại phu mau cứu muội muội ta, nàng chảy nhiều máu lắm!" Thiếu nữ sốt ruột khóc nấc.

Cạnh cửa lớn có hai nam nhân, chính họ đã giúp thiếu nữ đưa người bị thương đến Nhân Tín đường, lúc này cũng lớn tiếng nói, "Chúng ta thấy xe ngựa của Giản lục tiểu thư đậu bên ngoài, chắc Giản lục tiểu thư đang ở Nhân Tín đường, nàng nhất định chữa khỏi cho tiểu cô nương này."

Phùng đại phu bước nhanh đến bên bé gái, ngồi xổm xuống nói, "Tiểu cô nương đừng gấp. Lão phu chính là đại phu, để ta nhìn xem."

Giản lục tiểu thư đội mũ mạng thật dài, đến cạnh thiếu nữ, "Cô nương đừng vội, chúng ta sẽ cố hết sức chữa cho lệnh muội."

Thiếu nữ lùi về sau, chừa chỗ trống cho Phùng đại phu, vẫn thút thít nhìn Giản lục tiểu thư.

"Ngươi là Giản lục tiểu thư"

Giản lục tiểu thư cười gật đầu.

Thiếu nữ nói, "Ta tên Lục Dung Dung. Giản lục tiểu thư, van xin ngươi chữa trị cho muội muội ta, nàng còn nhỏ lắm, nàng không thể có chuyện gì được!"

"Lục cô nương đừng lo." Giản lục tiểu thư nhẹ giọng trấn an.

Phùng đại phu gọi học trò bưng nước luộc rau sam đến, cẩn thận rửa vết thương trên trán cô bé.

Rất nhanh đã lộ ra miệng vết thương đỏ au.

Lục Dung Dung nhìn vết thương, kinh sợ hít vào một ngụm khí.

Giản lục tiểu thư lại thở hắt ra, "Lục cô nương chớ lo, miệng vết thương của lệnh muội nhìn đáng sợ nhưng không sâu. Chỉ cần đắp thuốc cầm máu, băng bó kỹ, chờ miệng vết thương tự khép lại là được. Lệnh muội còn nhỏ, có thể sau này cũng không để sẹo đâu."

Lục Dung Dung vui mừng hỏi, "Thật sao!"

Giản lục tiểu thư gật đầu, đến chỗ Phùng đại phu.

"Phùng đại phu, dùng phương thuốc mới xem. Ngoại trừ cầm máu còn có thể giảm đau khử trùng, rất thích hợp với loại thương tích này."

Phùng đại phu gật đầu đồng ý, đưa phương thuốc cho học trò đi điều chế, lại lấy thuốc bột cầm máu thông thường băng vết thương cho cô bé.

Người ngoài cửa thấy các vị đại phu xử lý dễ dàng, biết cô bé không còn gì đáng ngại, liền tản đi.

Bé gái được chuyển vào phòng nghỉ cách bức bình phong sau quầy thuốc, Lục Dung Dung ôm bé trai trong lòng ngồi canh chừng muội muội, vẻ sầu lo trên mặt vẫn không nguôi.

"Vết thương của muội muội đã hết chưa Sao muội muội vẫn chưa tỉnh." Bé trai dựa vào lòng Lục Dung Dung, ngây thơ hỏi.

Lục Dung Dung thấy sắc mặt cô bé tái nhợt, hô hấp nhanh mà đứt quãng, mồ hôi lạnh chảy khắp mặt và cơ thể, lòng không nhịn được lo lắng.

"Muội muội bị thương ở đầu, phải ngủ một lát mới tỉnh được, chúng ta đừng đánh thức muội ấy. Đợi lát nữa đại phu đổi thuốc, muội muội sẽ khá hơn." Lục Dung Dung nói.

Bé trai ngoan ngoãn gật đầu.

"May là gặp được Giản lục tiểu thư và Phùng đại phu đấy." Một giọng nói bất thình lình vang lên, Lục Dung Dung giật bắn người, ngẩng đầu nhìn, chính là nam nhân đã giúp nàng đưa muội muội đến Nhân Tín đường, gã vẫn chưa rời đi.

"Đa tạ đại ca đã cứu giúp." Lục Dung Dung cảm kích nói, "Nếu không nhờ đại ca giúp ta tìm ra y quán, ta thật sự không biết nên làm gì. Không biết tôn tính đại danh của đại ca là gì"

"Ta tên Đinh Bằng." Đinh Bằng nhe răng cười, "Cô nương hỏi tôn tính đại danh làm gì Tính lấy thân báo đáp hả! Khà khà."

Lục Dung Dung thấy gã không câu nệ tiểu tiết, cũng không thấy bị xúc phạm, cười nói, "Nói gì chứ, đại ân không thể đa tạ đủ, rốt cuộc ta cũng phải báo đáp đại ca thôi."

Hai người đang nói chuyện, Giản lục tiểu thư và Phùng đại phu bước vào.

Thuốc bột nghiền nhuyễn đựng trong bình sứ được điều chế theo phương thuốc mới, cả băng vải sạch và nước rau sam, Phùng đại phu tự tay rửa vết thương đổi thuốc cho cô bé, băng lại kỹ càng.

Giản lục tiểu thư ngồi xuống cạnh Lục Dung Dung, thấy nàng bình thản, Lục Dung Dung cũng yên tâm phần nào.

Đinh Bằng vuốt cằm, cười nói, "Sao ta thấy kinh thành ngày càng nhiều thần y."

Bán Hạ trừng gã, "Đinh đội trưởng nói ai vậy Không phải người nào cũng có thể tùy tiện xưng là thần y."

Đinh Bằng chưa kịp đáp lời, cô bé trên giường đột ngột hét lớn, "Đau quá, đau quá!"

Phùng đại phu đang dọn hòm thuốc kinh ngạc, vội vã kiểm tra.

Bé gái vẫn chưa tỉnh, đang hôn mê mà đôi tay nhỏ ôm bụng cuộn thành một đống, trong cơn mơ màng vẫn luôn miệng kêu đau.

85. Chương 85: Ca Bệnh Mới

Editor: Vện

Lục Dung Dung thấy bộ dạng đau đớn của muội muội, vội vàng đến ôm nàng, lòng như lửa đốt, "Tiểu Uyển, rốt cuộc muội bị sao vậy Tiểu Uyển đừng dọa tỷ tỷ. Đại phu, mau xem muội muội của ta, nàng bị làm sao vậy! Không phải các ngươi đã nói sẽ chữa khỏi sao! Tại sao nàng vẫn kêu đau!"

Phùng đại phu cẩn thận bắt mạch cho cô bé, mặt hiện vẻ nghiêm trọng.

"Phùng lão, thế nào rồi" Giản lục tiểu thư hỏi.

Phùng lão ra hiệu cho Giản lục tiểu thư tự qua bắt mạch, đứng lên lùi qua một bên, cau mày nói, "Mạch của tiểu cô nương đột ngột đập yếu, toàn thân lạnh toát, hô hấp dồn dập, chỉ sợ… bị nội thương rồi."

Hơn nữa còn không nhẹ.

Lục Dung Dung vội nói lớn, "Nàng bị xe ngựa tông, giờ còn ôm bụng kêu đau, không phải chỉ cần liếc một cái đã biết có nội thương sao! Hai vị đại phu, cầu xin các ngươi nhanh chóng chữa trị cho nàng! Sau này ta có làm trâu làm ngựa cũng không quên đại ân đại đức của hai vị." Nói xong liền quỳ xuống.

Giản lục tiểu thư đỡ nàng đứng lên.

"Lục cô nương không cần phải thế. Nội thương không phải chuyện đơn giản, chúng ta nhất định sẽ cố hết sức chữa trị."

Cố hết sức, lại là cố gắng hết sức.

Vừa rồi Lục Dung Dung nghe mấy chữ này còn thấy được an ủi, vì khi đó thương thế của Tiểu Uyển đã ổn định.

Nhưng bây giờ nghe được, nàng chỉ thấy càng thêm sốt ruột lo lắng.

Giọng nói Lục Dung Dung hơi bén nhọn, "Cố gắng hết sức Cái gì gọi là cố gắng hết sức! Ta chỉ muốn biết các ngươi có chữa được cho Tiểu Uyển hay không!"

Bán Hạ cau mày, "Ngươi cũng quá không biết điều. Tiểu thư nhà ta thấy các ngươi bần cùng, ngay cả phí chữa bệnh cũng không lấy, còn cho dùng thuốc tốt nhất, giờ ngươi lại chỉ trích ngược lại chúng ta à"

Vừa rồi Lục Dung Dung nhất thời nôn nóng, bị Bán Hạ mắng cho sợ hãi quỳ xuống, dập đầu liên tục.

"Là ta quá nóng mà hồ đồ, không phải ta muốn chỉ trích Giản lục tiểu thư." Lục Dung Dung khóc nức nở, "Hai vị thần y, cầu xin các người cứu lấy Tiểu Uyển, xin các người hãy cứu Tiểu Uyển."

"Bán Hạ." Giản lục tiểu thư trừng Bán Hạ, cúi người đỡ Lục Dung Dung đứng lên.

"Lục cô nương không cần lo, Phùng đại phu là đại phu giỏi nhất kinh thành. Nếu Phùng đại phu chữa không được thì toàn thành không còn ai cứu được muội muội ngươi đâu."

Phùng đại phu dùng ngân châm ghim lên vùng bụng Tiểu Uyển, tạm thời giúp nàng giảm đau.

Nhưng hiệu quả không tốt lắm, Tiểu Uyển vẫn ôm bụng kêu đau.

Phùng đại phu nhíu mày, "Vết thương nằm trong bụng, uống thuốc cũng không có tác dụng, thuộc về dương y rồi."

Đinh Bằng đứng dựa cửa, lắc đầu nói, "Ở chiến trường mà bị nội thương thì hết tám, chín phần cầm chắc cái chết."

Bây giờ mọi người đều dồn hết chú ý vào bệnh nhân, chẳng ai quan tâm gã.

Phùng đại phu nói, "Việc này không thể chậm trễ, vẫn nên nhanh chóng mời đại phu am hiểu ngoại khoa đến." Ông gọi một người hầu, dặn dò, "Mau đến Thủ An đường ở đầu phố Ngự Lâm mời Lý đại phu."

Người hầu thưa vâng, vội vã chạy đi.

"Nhân lúc Lý đại phu chưa đến, chúng ta hãy chế thuốc mê cho tiểu cô nương uống trước." Giản lục tiểu thư nói, "Chờ Lý đại phu đến là có thể lập tức động dao."

Phùng đại phu gật đầu, "Giản lục tiểu thư nói đúng."

Giản lục tiểu thư viết đơn thuốc cho Bán Hạ đi nấu. Không lâu sau, người hầu thở hồng hộc dẫn một đại phu chạy về.

Lý đại phu đã hơn bốn mươi, vóc người phốp pháp, thoạt nhìn như phú ông, chẳng giống đại phu chút nào, đừng nói đại phu dương y mọi người luôn xem thường.

Chỉ có những trường hợp nội thương hay lở loét mới cần đến, như bệnh nhân hôm nay chẳng hạn.

Phùng đại phu thuật lại ngắn gọn tình trạng của cô bé, dẫn Lý đại phu đến bên giường.

"Lý đại phu, đứa bé này tám phần là bị nội thương, sợ là phủ tạng bị thương tổn, ngươi qua nhìn xem."

Lý đại phu quan sát cô bé đang nằm, trừ cái trán quấn băng và sắc mặt tái nhợt thì không còn chỗ nào bị trầy trụa.

Ông lấy tay ấn nhẹ lên bụng, cô bé lập tức chịu không nổi thất thanh gào la, Lục Dung Dung và bé trai trong lòng nàng nước mắt chảy ròng.

"Không được, không được rồi." Lý đại phu lắc đầu nguầy nguậy, "Tiểu cô nương này không có dấu hiệu ngoại thương, ta biết ra tay từ đâu! Không biết bị thương ở đâu, cũng không biết nặng nhẹ thế nào, ca này cứ như nhắm mắt xem bệnh."

Phùng đại phu vẫn nhớ rõ quá trình giải phẫu của Phượng đại tiểu thư, dùng dao găm mở cơ thể, để lộ bộ phận nội tạng cần chữa trị.

"Giờ đã biết bị thương ở bụng, chẳng lẽ ngươi không thể mở ra kiểm tra sao" Phùng đại phu vội hỏi.

Lý đại phu kinh ngạc nhìn ông, "Không phải xưa nay Phùng lão không quan tâm dương y sao Không sai, phương pháp cổ truyền có ghi cách mở ***g ngực, mổ bụng xếp ruột, nhưng nói thì dễ, bụng liên kết với nội tạng, mạch máu phức tạp, đâu thể nói mổ là mổ ngay được! Nếu sơ suất một chút thì chẳng phải tiểu cô nương này sẽ chết trong tay lão phu à! Phùng đại phu làm khó ta quá. Lão phu cho rằng, hiện tại cứ uống thuốc nước điều trị là chính, nếu thương thế không nặng, có lẽ hai ngày nữa là ổn rồi."

"Thật sự không chữa được sao" Giản lục tiểu thư qua hỏi.

Lý đại phu cũng vô cùng kính trọng Giản lục tiểu thư, lúc này chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Chữa trị biết bao bệnh nhân, ông cũng có hiểu biết kha khá về nội tạng trong cơ thể người. Có vài người bị thương ở bụng, phải mở một lỗ lớn, việc ông phải làm chỉ là khâu lại và băng bó cầm máu, trong quá trình trị liệu cũng nhận thức được kết cấu bên trong cơ thể.

Nhưng mà không đến mức toàn diện. Ít ra không có trường hợp nào ông có thể mặt không đổi sắc thực hiện một ca mổ bụng hoàn hảo mà không thương tổn đến phần mềm và nội tạng.

Có đại phu dương y sẽ đến nghĩa trang tìm mấy cái xác vô danh, lén xẻ ra nghiên cứu. Mỗi một thi thể có thể giúp y thuật của đại phu dương y có bước tiến dài.

Nhưng nếu bị phát hiện sẽ bị vạn người phỉ nhổ, đừng nói muốn tiếp tục hành nghề y.

Phùng đại phu đã quen biết Lý đại phu mấy chục năm, đại phu dương y vốn ít ỏi, Lý đại phu không những tay nghề cao mà còn gan dạ. Chỉ nắm được năm phần chữa khỏi ông cũng dám động dao, nhưng bây giờ Lý đại phu không muốn ra tay, có thể thấy ông không nắm được xác suất thành công nào.

"Vậy phải làm sao bây giờ…" Phùng đại phu khó xử vô cùng, quay đầu nhìn bé gái vô tri vô giác nằm trên giường.

Đinh Bằng vẫn đứng dựa cửa im lặng đột ngột mở miệng, "Ta nói này, Phùng lão, Giản lục tiểu thư, sao các ngươi không cân nhắc đến chuyện mời Phượng đại tiểu thư Ta cũng từng chứng kiến bản lĩnh dùng dao rạch bụng bệnh nhân của Phượng đại tiểu thư, chậc, đúng là người tài cao gan cũng lớn. Ta thấy nếu muốn động dao, tìm ai cũng không bằng tìm Phượng đại tiểu thư."

Mọi người trong phòng ngẩn ra. Phùng đại phu theo bản năng nhìn Giản lục tiểu thư, chỉ thấy nàng rũ mắt, quay lại nhìn đứa trẻ bị thương, không khỏi thở dài.

Lý đại phu xen miệng, "Phượng đại tiểu thư Phượng đại tiểu thư nào Chẳng lẽ là Phượng đại tiểu thư đã cứu sống người tự sát trước cửa nhà nàng đó hả"

Đinh Bằng gật đầu, "Đúng vậy." Từ sau lần đó, gã đã vứt hết mấy cây gãi ngứa trong nhà mình và các huynh đệ, vứt rất xa.

Cả đời này gã cũng không muốn ăn tim heo nữa.

"Phượng đại tiểu thư thật sự cứu sống được người kia à Nghe nói hắn bị một dao cắm ngay tim mà."

Đinh Bằng gật đầu nói, "Là thật, ta chứng kiến tận mắt mà."

Lý đại phu hưng phấn, "Các ngươi mời được Phượng đại tiểu thư à Còn do dự gì nữa Sao không mau đi mời!"

Thân là đại phu dương y, ông vừa nghe đã biết Phượng đại tiểu thư là đồng nghiệp cùng ngành, hơn nữa y thuật có lẽ còn bỏ xa mình.

Phùng đại phu lại lắm nỗi băn khoăn.

Tạ thế tử đã biểu đạt rõ ràng yêu thích của y với Phượng đại phu, mấy ngày nay còn rất để tâm việc chuẩn bị cho hôn lễ, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng đích thân hỏi, có thể thấy y chú trọng hôn lễ này cỡ nào.

Người ta đang chờ gả đi, bọn họ lại đến cửa xin hắn đi mổ bụng bệnh nhân, nhìn sao cũng thấy không hợp lễ nghi.

Lục Dung Dung thấy bọn họ bắt đầu đàm luận về đại phu khác, dường như rất lợi hại, trực giác nhanh nhạy khiến nàng vọt đến quỳ dưới chân Đinh Bằng, "Van xin đại ca giúp ta mời Phượng đại tiểu thư. Sau này ta sẽ trả phí chẩn bệnh, ta sẽ cố gắng kiếm tiền, mười năm hai mươi năm cũng nhất định trả đủ tiền. Van cầu các người!"

Đinh Bằng đỡ nàng lên, Phùng đại phu thở dài, "Vậy thì làm phiền Đinh đội trưởng đến Phượng phủ một chuyến."

Đối mặt với sinh mệnh bé nhỏ yếu ớt trước mắt, Phùng đại phu chôn chân bao năm trong chốn thâm cung đến mức rèn ra ý chí sắt đá cũng không nhịn được mềm lòng.

Đinh Bằng đáp ứng, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Phùng đại phu đến cạnh Giản lục tiểu thư, "Giản lục tiểu thư, chi bằng ngươi về trước đi" Y thuật Giản gia lấy chẩn mạch làm ưu thế, số ít các trường hợp thuộc lĩnh vực dương y thì chưa từng nghiệm qua. Huống hồ, lúc này e là Giản lục tiểu thư cũng không muốn đối mặt Phượng đại tiểu thư.

Nhưng Giản lục tiểu thư chỉ mỉm cười lắc đầu, "Phùng lão, ta là đại phu, chữa bệnh cứu người là bổn phận, ngươi đừng liên tưởng nhiều."

Phùng đại phu gật gù, "Giản lục tiểu thư xưa nay biết chừng mực, là lão phu lo quá thôi."

Bán Hạ dẩu môi nói, "Chúng ta phải nhìn xem Phượng đại tiểu thư kia y thuật cao minh cỡ nào chứ Phùng đại phu và tiểu thư nhà ta đã cho tiểu cô nương này uống thuốc, nếu cuối cùng tiểu cô nương này khỏi bệnh, chẳng lẽ vì Phượng đại tiểu đến sau mà công lao lại thuộc về nàng sao Vậy muốn được cái danh thần y cũng quá dễ dàng rồi."

Phùng đại phu lắc đầu, "Bán Hạ cô nương ăn nói cẩn thận. Lão phu đã tận mắt thấy y thuật của Phượng đại tiểu thư, nói là điêu luyện trác tuyệt cũng không ngoa. Nàng không phải loại người có tiếng chứ không có miếng."

Giản lục tiểu thư lạnh lùng nói, "Bán Hạ, ngươi mà còn lắm lời như vậy, sau này đừng đi theo ta nữa."

Bán Hạ ấp úng lùi về phía sau.

—o0o—

Phượng Vân Phi nghe nói có nam nhân tự xưng đội trưởng cầu kiến bên ngoài, nghi hoặc suy nghĩ một lát. Hắn lên kinh thành chẳng bao lâu đã một bước lên mây, thường ngày cũng quen biết không ít quý nhân tai to mặt lớn nhưng thật sự không nhớ rõ đội trưởng này là ai.

"Cho hắn vào." Phượng Vân Phi nói.

Chắc hơn nửa là đến cầu chữa bệnh. Từ khi được nhận vào Thái y viện, hiếm có thường dân nào đến xin hắn chẩn bệnh, ngay cả quan lại cấp thấp cũng không có tư cách mời hắn.

Hiện tại hắn đã là Tổng quản Thái y, đứng đầu một viện, càng không thể với tới.

Thái y trong cung không xem bệnh cho dân thường, thông lệ này cũng vì địa vị cao cao tại thượng và danh tiếng của Thái y viện. Hắn phải nghĩ cách đuổi đội trưởng kia về.

Không ngờ đội trưởng kia gặp hắn, hàn huyên mới hai câu liền cười nói, "Thứ cho tại hạ đường đột, tại hạ muốn diện kiến Phượng đại tiểu thư, thực sự có chuyện muốn nhờ. Không biết Phượng đại nhân có thể cho người thông báo một tiếng không"

Phượng Vân Phi ngạc nhiên.

Ra là đến tìm Phượng Chiếu Ngọc à Một nam nhân lại tìm hắn làm gì

Không, không đúng, Phượng Chiếu Ngọc là con trai hắn, nam nhân đến tìm mới là bình thường.

Phượng Vân Phi lắc đầu thở ra. Xem Phượng Chiếu Ngọc là con gái quá lâu rồi, giờ thậm chí phải chuẩn bị "của hồi môn" cho con trai, chính hắn cũng sắp điên.

Hắn sai nha hoàn truyền lời, không bao lâu đã thấy Phượng Chiếu Ngọc xuất hiện.

Mấy ngày trước Phượng Vân Phi hiểu lầm hắn hạ độc Lô thị, sau đó đã được chứng minh là Minh Châu quận chúa gây nên, bây giờ nhìn Phượng Chiếu Ngọc càng thấy không được tự nhiên.

Tiêu Ngự gặp hắn cũng không có gì khác thường, lạnh nhạt chào một tiếng rồi nhìn Đinh Bằng.

"Đinh đội trưởng tìm ra có chuyện gì" Tiêu Ngự hiếu kỳ.

Gần đây hắn chỉ ru rú trong phòng, viết được một quyển sách dày cộp, nếu cho hắn một tổ trứng gà hắn cũng có thể ấp ra bầy gà con.

Sĩ phu phong kiến Tạ thế tử kia ngày nào cũng gửi thư tình, buồn nôn đến chết người không đền mạng, thế mà một mực keo kiệt không chịu gặp mặt hắn, Tạ thế tử người ta nói là phải tuân thủ lễ giáo.

Bởi vậy có người đến tìm, hắn lập tức ra ngay.

Đinh Bằng không còn thời gian trò chuyện với hắn, tiến lên hành lễ nói, "Phượng đại tiểu thư, chỗ Phùng đại phu có một tiểu cô nương bị xe ngựa tông, có thể đã bị nội thương, giờ đang ôm bụng kêu đau. Phùng đại phu và Lý đại phu đều hết cách rồi, giờ chỉ có thể cầu viện Phượng đại tiểu thư."

Nội thương Tiêu Ngự vừa nghe liền vực dậy tinh thần, nói với Bách Linh, "Bách Linh, về lấy hộp thuốc cho ta."

Bách Linh đáp một tiếng, phóng đi như chớp.

Đinh Bằng cười nói, "Ta biết Phượng đại tiểu thư nhất định sẽ ra tay mà."

Phượng Vân Phi một bên không chen vào được câu nào, giờ thấy hai người tạm im lặng, vội vàng lên tiếng, "Người bị thương cái gì Nội thương à Phùng đại phu tức là Phùng thái y phải không Phùng thái y còn không chữa được, Chiếu Ngọc làm sao có khả năng chữa khỏi!"

Đinh Bằng kinh ngạc nhướn mày, "Không lẽ Phượng đại nhân chưa nghe nói gì sao"

"Nghe nói cái gì!" Phượng Vân Phi nheo mắt.

Chuyện Phượng Chiếu Ngọc cứu người đã được truyền bá vô cùng rộng, làm sao Phượng Vân Phi có thể chưa nghe qua. Tất cả mọi người đều biết Phượng Chiếu Ngọc là "con gái" của hắn và vợ cũ nên không ai dám chán sống nhắc đến Phượng Chiếu Ngọc trước mặt hắn, huống chi sự kiện kia cũng quá kỳ bí không phân biệt được thật giả, lại truyền qua quá nhiều miệng người. Bởi vậy đến giờ Phượng Vân Phi vẫn không hay biết gì.

Bách Linh chạy rất nhanh, cấp tốc mang hộp thuốc ra. Phượng Chiếu Ngọc và Đinh Bằng không quan tâm Phượng Vân Phi, chỉ chào qua loa rồi nghênh ngang bỏ đi.

Phượng Vân Phi bị xem nhẹ triệt để xanh mặt.

Không để một Tổng quản Thái y vào mắt đã đành, thậm chí ngay cả quy tắc tôn trọng trưởng bối cơ bản nhất cũng không làm được, quá không coi ai ra gì!

Phượng Vân Phi đi tới đi lui mấy bước, đột nhiên chạy ra ngoài.

"Người đâu, mang ngựa ra! Đến Nhân Tín đường!"

Nhi tử của hắn lớn lên ở nông thôn, chẳng lẽ đã học được y thuật thông thiên, ngay cả Phùng lão còn hết cách phải đến cầu viện sao!

Lúc Tiêu Ngự mang theo A Lục, A Thập và Bách Linh theo Đinh Bằng đến Nhân Tín đường, thuốc mê đã được sắc xong, Giản lục tiểu thư đang ngồi bên giường, bàn tay trắng trẻo thon dài cầm chén, tự tay đút cho Tiểu Uyển.

"Không được uống!" Tiêu Ngự lớn tiếng ngăn cản, chạy vào trong phòng, đến bên giường chặn chén thuốc, "Thuốc này không thể uống!"

Giản lục tiểu thư ngẩn người, ngẩng đầu nhìn hắn.

Phùng đại phu bị Tiêu Ngự đột ngột xông vào làm hết hồn, vội nói, "Phượng đại tiểu thư, đây là thảo dược gây mê, làm theo phương thuốc của y quán Giản gia, đã qua trăm năm kiểm nghiệm, tuyệt đối không có độc tính, đứa bé nhỏ thế này cũng có thể dùng."

Tiêu Ngự nói, "Vấn đề không phải đứa trẻ lớn hay nhỏ, phải kiểm tra chỗ bị thương trước, bây giờ nàng không thể ăn hay uống bất cứ thứ gì."

Phùng đại phu không hiểu, "Tại sao"

Tiêu Ngự định giải thích, liền thấy một người trung niên vóc dáng tròn trịa sà ra trước mặt, vẻ mặt ham học hỏi đói khát nhìn hắn.

Tiêu Ngự không hiểu gì cả, vừa thả hộp thuốc xuống vừa giải thích, "Trong lúc đến đây, Đinh đội trưởng đã thuật lại cho ta tình trạng của tiểu cô nương này. Nội thương ở bụng, rất có khả năng nội tạng bị thương, ngộ nhỡ vết thương ở dạ dày thì thức ăn nuốt vào sẽ khiến biến chứng nghiêm trọng hơn, hơn nữa còn gây đau đớn cho tiểu cô nương."

Lý đại phu nghe vậy, gật đầu liên hồi, "Phượng đại tiểu thư nói rất đúng, trước kia lão phu từng chữa cho một người bị thủng ruột, đồ ăn trong ruột tràn ra ngoài, thấy cả nắm kim châm trong bữa trưa của bệnh nhân."

Mấy người trong phòng liền lộ ra biểu cảm kinh tởm, Lục Dung Dung đã sắp bất tỉnh.

Thủng ruột Thức ăn tràn ra ngoài! Rõ ràng nhìn bên ngoài Tiểu Uyển đâu có vấn đề gì, làm sao có thể bị thương nặng đến như vậy!

Tiêu Ngự để Đinh Bằng di chuyển bé gái đến một gian phòng sạch sẽ, mượn Phùng đại phu chỗ rửa tay và đổi y phục.

"Trên người các ngươi không sạch, tạm thời không nên vào." Tiêu Ngự thấy người bên ngoài nóng vội muốn vô phòng liền lên tiếng ngăn cản, bảo Bách Linh mở hộp thuốc mình ra.

Tiêu Ngự nghe Đinh Bằng miêu tả, thấy bé gái có triệu chứng viêm màng bụng, sờ vào ổ bụng mà đau là biết ngay.

86. Chương 86: Đồng Tâm Hợp Lực

Editor: Vện

Lời Tiêu Ngự vừa dứt, người ngoài cửa liền dừng bước, đứng nhìn nhau.

Đinh Bằng tất nhiên hiểu Phượng đại phu nói người bọn họ không sạch sẽ là ý gì, dường như Phượng đại phu yêu cầu những ai muốn tiếp cận bệnh nhân phải giữ vệ sinh nghiêm khắc đến mức không thể nói lý.

Lý đại phu vốn muốn xem Phượng đại tiểu thư chữa trị thế nào, có phải kỳ diệu như lời đồn hay không. Ai dè người ta không cho vào, ông cũng chỉ có thể đứng ngoài cửa, mắt mong chờ tha thiết nhìn vào trong.

Đại phu danh tiếng đều có những bí kíp riêng không truyền ra ngoài, Phượng đại tiểu thư không cho nhìn cũng là lẽ đương nhiên.

Giản lục tiểu thư đeo lụa che mặt, nhìn không ra thần sắc, Bán Hạ bất bình tức giận.

"Phượng đại tiểu thư có ý gì Người chúng ta không sạch sẽ à Chắc ngươi sạch hơn chúng ta hay sao!"

Tiêu Ngự biết nàng hiểu lầm nhưng không có thời gian giải thích, chỉ nhìn Phùng đại phu.

"Phùng đại phu giúp ta giữ trật tự một chút, ta bắt đầu chẩn bệnh cho tiểu cô nương."

Phùng đại phu gật đầu, "Phượng đại tiểu thư yên tâm."

Bán Hạ thấy không ai chú ý lời trách mắng của nàng, nhất thời vừa giận vừa ức, không cam lòng nói nhỏ với Giản lục tiểu thư, "Tiểu thư, rõ ràng nàng cố ý hạ thấp tiểu thư mà nâng mình lên."

Giản lục tiểu thư không nói gì, Bán Hạ đành chán nản ngậm miệng, không lên tiếng nữa.

Tiêu Ngự cởi áo cô bé, dùng tay xoa ấn nhẹ trên bụng.

Ngón tay cảm giác được cơ bụng căng cứng, là một trong những triệu chứng viêm màng bụng.

Bé gái đang hôn mê kêu đau.

Tiêu Ngự ấn nhẹ vùng bụng trên, ngón tay lần mò di chuyển dần xuống bụng dưới, cô bé đột ngột cao giọng thét lên.

Lý đại phu ngoài cửa có kinh nghiệm về ngoại khoa, biết điều này chứng tỏ nội tạng bị tổn thương, lòng thầm toát mồ hôi. Tiêu Ngự ngược lại đã xác định được vùng tổn thương.

Bụng trên không có gì đáng ngại, còn đè bụng dưới thì kêu đau, chỗ đau không lan xung quanh, tức là vết thương chỉ tập trung vào một chỗ.

Vị trí đó, hơn nửa là ruột non bị tổn thương.

Nội tạng trong bụng bị thương, chỉ bắt mạch thì không biết được. Nếu phát hiện được quả là trong cái xui có cái hên.

Bách Linh mặc áo trắng dài che mũi miệng, đứng bên cạnh chờ hỗ trợ.

Tiêu Ngự lật cô bé nằm nghiêng qua, giơ tay nói, "Rượu mạnh, băng gạc."

Bách Linh lấy vải trắng ngâm trong rượu mạnh để vào tay Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự dùng băng gạc thoa lên chỗ xác định, ném vào khay.

"Kim tiêm rỗng, ống dài nhất."

Bách Linh nhanh tay đưa cho hắn.

Đầu kim đặt vuông góc từ từ đâm vào chỗ đã xác định, mãi đến lúc có cảm giác trống rỗng, báo hiệu đã vào đến ổ bụng.

"Rút kim."

Bách Linh nhận ống tiêm từ tay Tiêu Ngự, cẩn thận ép đuôi ống, đẩy dung dịch hút được ra chén sứ.

Lý đại phu bị chặn ngoài cửa duỗi dài cổ nhìn không chớp mắt, hoảng hốt hỏi luôn miệng, "Phượng đại tiểu thư vừa châm cứu hả Làm thế nào rút được thứ đó ra vậy!" Ông biết loại ống trúc kia, ông cũng có, nhưng hình dạng không giống lắm. Ngay cả ông cũng chưa từng sử dụng chúng như vậy. Mà những cây châm lớn nhỏ đủ cỡ xếp ngay ngắn trên vải trắng lại càng xa lạ, thoạt nhìn to hơn ngân châm nhiều.

Lý đại phu gấp đến vò đầu bứt tóc, hận không thể chạy đến nhìn cho rõ.

Đinh Bằng cười nói, "Nhiêu đó đã là gì "Bản lĩnh" của Phượng đại tiểu thư không chỉ thế này thôi đâu."

Tiêu Ngự cầm chén đã trút dung dịch hút được ra.

Chất dịch nhầy nửa trong suốt lẫn tơ máu.

Vốn hắn đã nghĩ đến tình huống xấu nhất là cô bé bị thủng ruột hoặc vỡ nội tạng dẫn đến viêm màng bụng cấp tính, thế nên mới luôn ôm bụng kêu đau, bây giờ xem ra tình trạng không tệ như hắn tưởng.

Chỗ đau nhiều nhất là ruột non, chất dịch rút ra cho thấy có máu tràn vào khoang bụng, chỉ bằng mắt thường không thể thấy còn gì khác trong bụng nữa không.

Tiêu Ngự đến bên cửa nói với Phùng đại phu, "Cơ bản đã xác định được ruột non bị tổn thương, có khả năng bị thủng ruột, nhưng không lớn." Nếu lỗ thủng lớn thì những thứ ô uế trong ruột sẽ tràn ra ổ bụng, dung dịch rút ra sẽ bốc mùi và có màu khác.

Không chờ Phùng đại phu lên tiếng, một đại phu dáng người múp míp đã vội vàng chen vào, "Làm sao Phượng đại tiểu thư biết Không lẽ ngươi có thể thấy được tình trạng trong bụng"

"Vị này chính là" Tiêu Ngự định nói hắn sẽ tiến hành phẫu thuật ruột non.

Phùng đại phu nói, "Vị này là đại phu dương y giỏi nhất kinh thành, Lý đại phu."

Lý đại phu xua tay, "Nào có thể gọi là giỏi nhất chứ Cũng chỉ là nghề kiếm cơm thôi."

Tiêu Ngự nói, "Vậy thì hay quá! Ta muốn lập tức tiến hành chữa thương, đang cần các vị đại phu hỗ trợ. Lý đại phu còn là đại phu dương y, vậy thì không thể tốt hơn nữa."

"Hỗ trợ" Mắt Lý đại phu sáng rực lên, "Phượng đại tiểu thư nói lão phu có thể đến gần quan sát quá trình chữa trị của Phượng đại tiểu thư sao!"

Tiêu Ngự cười nói, "Lý đại phu khách khí quá, đâu chỉ là quan sát, Lý đại phu có kinh nghiệm phong phú, ta còn nhiều thứ muốn thỉnh giáo Lý đại phu đây."

Lý đại phu liên tục nói không dám nhưng mặt thì cười híp mắt, hiển nhiên cũng vô cùng tự hào về y thuật của mình.

Tiêu Ngự quay lại nói Bách Linh lấy đơn thuốc khử trùng ra, đây là do Tần tiểu đại phu viết lúc còn ở thành Hoài Thiên, bảo nàng đi nấu để dự bị.

"Phùng đại phu, trước tiên có vài thứ cần chuẩn bị, chúng ta phải tranh thủ hoàn tất trong một canh giờ để bắt đầu giải phẫu." Tiêu Ngự lấy tấm khăn bịt mặt, "Hiện tại ta cần nước sôi để nguội, muối và cân để pha dung dịch rửa vết thương. Chuẩn bị cả rượu mạnh nữa."

Thái độ của hắn không hề kịch liệt mà hết sức tự nhiên, như đã quen với việc chủ trì an bài mọi việc. Phùng đại phu cũng không tự chủ làm theo chỉ đạo của hắn, gọi người trong y quán lấy những thứ Tiêu Ngự cần.

Tiêu Ngự ra khỏi phòng, đứng ngoài hành lang với mọi người, lại nói, "Phùng đại phu, còn phải chuẩn bị một căn phòng sạch nữa, trong lúc tìm những thứ ta cần thì chúng ta tranh thủ quét dọn. Không chỉ dọn sạch bụi, còn phải dùng tro than đặc chế hút hết ẩm, đặc biệt là giường nằm của bệnh nhân, phải tuyệt đối sạch sẽ."

Phùng đại phu tiếp tục gật đầu, lại sai người hầu đi làm.

"Lý đại phu, ngươi là đại phu dương y, không biết có đem theo vải sạch không Tốt nhất là hãy ngâm trong nước sôi."

Lý đại phu lúng túng, "Vải thì có, nhưng mà chưa ngâm nước sôi, chỉ mới ngâm nước cây kim ngân thôi."

Cây kim ngân Tiêu Ngự nhớ hoa kim ngân cũng có tác dụng kháng khuẩn.

"Cũng được." Tiêu Ngự nói, "Làm phiền Lý đại phu chuẩn bị nhiều chút." Không có dao điện, phải dùng cách thấm vải để cầm máu, miễn cho xảy ra tình huống xấu.

Lý đại phu gật đầu lia lịa, vẻ mặt sôi sục ý chí chiến đấu.

"Dụng cụ giải phẫu của Lý đại phu đã ngâm nước kim ngân chưa" Nếu Lý đại phu biết dùng nước kim ngân ngâm vải, tức là ông hiểu rõ việc khử trùng nên cũng sẽ ngâm luôn dụng cụ giải phẫu.

Lý đại phu tiếp tục gật đầu, "Phượng đại tiểu thư cứ yên tâm! Dụng cụ đã ngâm trong nước sôi rồi!" Hưng phấn một hồi lại nói, "Việc lão phu dùng nước sôi ngâm dụng cụ còn bị đồng nghiệp chê cười, không ngờ Phượng đại tiểu thư cũng nghĩ như vậy!"

Tiêu Ngự cười nói, "Do ta học theo kinh nghiệm của những tiền bối đi trước, Lý đại phu tự mình khám phá ra, càng khiến người ta bội phục."

Mọi người bất tri bất giác quây quanh Tiêu Ngự, cùng nghe hắn chỉ đạo.

"Lát nữa, Phùng lão, Lý đại phu và Đinh đội trưởng hãy theo ta rửa tay thay y phục, vào phòng mổ chữa trị."

Vì Phùng đại phu đã bênh vực Giản lục tiểu thư trước mặt Tạ thế tử, nên lúc đối mặt Phượng đại phu không thể thản nhiên như trước.

Ông cũng muốn quan sát quá trình "giải phẫu" để học tập, nhưng ngại không dám mở miệng yêu cầu.

Nghe Tiêu Ngự cho mình trực tiếp tham gia giải phẫu, Phùng đại phu càng thêm xấu hổ. Ông không rành dương y, năng lực hỗ trợ thậm chí không bằng Lý đại phu.

Lý đại phu thì không nghĩ nhiều như vậy, tâm trạng hào hứng khôn tả. Thấy Tiêu Ngự không có ý định che giấu kiến thức, lại không nén nổi hiếu kỳ, bèn đến truy hỏi Tiêu Ngự làm cách nào chẩn đoán ra vị trí tổn thương.

Một âm thanh êm ái đột ngột vang lên.

"Phượng đại tiểu thư, ta cũng muốn cố hết sức trợ giúp Phượng đại tiểu thư chữa trị, không biết ý Phượng đại tiểu thư thế nào"

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn Giản lục tiểu thư đứng cách mọi người mấy bước, nhìn hắn qua lớp lụa che mặt.

"Cũng không phải không được." Tiêu Ngự hơi chần chừ, "Chỉ là… quá trình chữa trị của ta tương đối máu me, không biết Giản lục tiểu thư chịu nổi không."

Đến mấy cô cậu đến bệnh viện y kiến tập còn chịu không nổi, có ai vừa bắt đầu đã luyện được thần kinh sắt thép đâu.

Giản lục tiểu thư dù là đại phu hành y nhiều năm, chỉ e đây là lần đầu tiên tiếp xúc với kiến thức ngoại khoa. Chứng kiến quá trình giải phẫu có lẽ sẽ bị đả kích thị giác và khứu giác, Tiêu Ngự hơi lo vị thiên kim đoan trang này chịu không nổi.

Tiêu Ngự nói xong, Giản lục tiểu thư trầm mặc một chốc, nha hoàn phía sau nàng không phục nhìn hắn, dường như có địch ý với hắn.

Tiêu Ngự chẳng hiểu gì, không lẽ hắn từ chối đã khiến người ta hiểu lầm

"Phượng đại tiểu thư quá lo rồi, ta hành y nhiều năm, đã gặp không ít ca bệnh khó có thể tưởng tượng, đâu phải chưa từng thấy chuyện chỉ có trên lý thuyết. Huống hồ chính ta đã chữa trị cho tiểu cô nương này, ta hy vọng được theo đến cùng."

Tiêu Ngự thấy Giản lục tiểu thư kiên trì, không khuyên nữa.

Giản lục tiểu thư bảo Bán Hạ về y quán Giản gia lấy vài thứ, Bán Hạ nói, "Tiểu thư, phu nhân để ta hầu hạ bên cạnh tiểu thư, ta không thể rời khỏi tiểu thư nửa bước. Hộ vệ đại ca Tạ thế tử phái đến bảo vệ tiểu thư đứng bên ngoài, để ta nói hộ vệ đại ca đi lấy đồ."

Giản lục tiểu thư gật đầu, "Cũng được. Đi đi, mau đem đồ đến, đừng chậm trễ."

Tạ thế tử

Tiêu Ngự nghe được cái tên làm mình chú ý, mắt hơi nheo lại.

Tạ thế tử nào Là Tạ thế tử nhà hắn sao

87. Chương 87: Khoe Khoang Như Thế

Editor: Vện

Theo sắp xếp của Tiêu Ngự, học trò trong y quán mang khí thế ngất trời làm công tác chuẩn bị.

Trong lúc chờ nước sôi, Tiêu Ngự lấy cân đong muối pha dung dịch, khuấy cho muối tan.

Các học trò y quán thấy cách làm của hắn mới lạ, trong lòng cực kỳ tò mò.

Có một người đánh bạo hỏi Phùng đại phu, "Sư phụ, chúng ta cũng muốn nhìn Phượng đại tiểu thư giải phẫu, không biết có được không"

"Chuyện này…" Phùng đại phu chần chừ nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự suy nghĩ một hồi, "Phòng quá nhỏ, không nên tụ tập đông người. Nhiều nhất là ba học trò được vào thôi, những người khác có thể chờ bên ngoài, nếu trong lúc làm phát sinh rắc rối có thể cần các vị hỗ trợ."

Các học trò vốn không ôm nhiều hy vọng, vậy mà Phượng đại tiểu thư cho ba người vào, cả đám hết sức phấn khởi, tự lựa ra ba người vào quan sát.

Nước muối pha xong được rót vào bình sứ đã tráng nước sôi. Hai bình rượu mạnh được đem vào, Bách Linh cũng nấu xong thuốc khử trùng.

Một canh giờ sau, những người tham gia giải phẫu đã rửa tay thay y phục theo chỉ dẫn của Tiêu Ngự xong xuôi, đồng loạt bước vào phòng mổ tạm thời.

Bán Hạ vốn tưởng Phượng đại tiểu thư sẽ thay y phục cùng phòng với tiểu thư nhà nàng, ai dè Phượng đại tiểu thư trực tiếp thay đồ cùng phòng với những người kia, chỉ cách một bức bình phong thôi.

Ra ngoài không đội mũ mạng, ăn mặc cũng không giống nữ tử thì thôi, cả chuyện thay y phục cũng không chú ý, rốt cuộc Tạ thế tử coi trọng Phượng đại tiểu thư ở chỗ nào!

Bán Hạ vừa hầu Giản lục tiểu thư rửa tay thay y phục vừa lầm bầm, Giản lục tiểu thư gắt, "Được rồi, đừng nói nữa."

Bán Hạ không phục ngậm miệng.

"Những điều ngươi nói cũng chính là điểm Tạ thế tử thích ở nàng. Nàng… là người rất thông minh."

Bán Hạ nghe không hiểu lắm, Giản lục tiểu thư ăn mặc chỉnh tề bước ra.

Lúc nàng còn cách "phòng mổ" tạm thời một cánh cửa đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc pha lẫn mùi rượu và mùi đắng của thuốc, trộn lẫn thành thứ mùi cực kỳ buồn nôn.

Sắc mặt Giản lục tiểu thư nhấy mắt trắng bệch, phải cố lắm mới không thất thố.

Ba học trò vào quan sát đã chạy ra ngoài, một ói trong sân, hai người còn lại đứng bên cửa sổ, mặt tái mét cố gắng chống đỡ, nhìn bàn mổ không dám dời mắt.

"Phùng đại phu tiếp tục châm cứu gây mê." Giọng nói trầm tĩnh vang vọng trong phòng, tiến vào tai từng người.

Phùng đại phu vốn cho mình không giúp được gì đang tập trung tìm huyệt cắm ngân châm, nhanh như chớp cắm vào huyệt tam âm, thái xung và đới mạch, trán đã túa mồ hôi lạnh.

Phượng đại tiểu thư đã nói bước đầu tiên và cũng quan trọng nhất của giải phẫu là gây mê, việc này đang dồn hết lên vai ông.

Lần giải phẫu trước có thể uống thuốc gây mê, nhưng lần này bệnh nhân bị thương ở nội tạng vùng bụng, dĩ nhiên không thể uống thuốc.

Phượng đại tiểu thư tự nhận không biết bốc thuốc, nhưng lại biết muốn động dao ở bụng phải châm vào huyệt vị để gây mê trước. Tất cả kiến thức và nhận thức của Phượng đại tiểu thư dường như đều làm tiền đề cho "giải phẫu".

Phùng đại phu cảm thấy, hắn đã đạt đến cảnh giới cao nhất của "chuyên môn nghề nghiệp".

"Đinh đội trưởng và đại phu Tề Bất Hoa hỗ trợ mở rộng vùng mổ, Lý đại phu hỗ trợ giải phẫu." Tiêu Ngự nói.

Tề Bất Hoa là học trò của Nhân Tín đường, là một trong hai người còn cố gắng gượng được.

Tề Bất Hoa mặt tái mét bước đến nhận dụng cụ hình thù kỳ quái, cùng Đinh đội trưởng đang cười vô lại một trái một phải cố định vết mổ, để lộ ra… ruột bên trong.

Tiêu Ngự nhìn Tề Bất Hoa, "Thở chậm lại, đừng căng thẳng."

Tề Bất Hoa vẫn ráng nín thở không dám ngửi thứ mùi kinh dị kia, giờ càng lúc càng muốn ói. Nghe Tiêu Ngự hướng dẫn liền cố gắng hô hấp chậm lại, cảm thấy đỡ một chút so với hồi nãy.

Tiêu Ngự dùng nước muối rửa sạch máu loang, vừa kiểm tra sơ bộ vừa giảng kết cấu.

"Ruột non là cơ quan chiếm nhiều chỗ nhất trong khoang bụng, cũng dễ bị tổn thương nhất. Bệnh nhân này bị tổn thương ruột non khép kín, lớp da bên ngoài không có vấn đề gì. Có nhiều tác nhân tạo thành tổn thương ruột non khép kín, lần này là do bệnh nhân bị xe ngựa tông trúng. Lực va chạm quá lớn đánh trúng vùng bụng, ruột non bị đập vào cột sống, chịu sức ép gây nên nứt vỡ, đây là tình huống bị thương rất phổ biến."

Chỉ có Lý đại phu say sưa lắng nghe, gật đầu liên tục, vô cùng tiếp thu.

Những người khác nhìn Tiêu Ngự dùng tay trái cầm lên đoạn ruột đỏ hồng, toàn thân gần như cứng đờ.

"Lúc kiểm tra ruột non cũng nên cẩn thận kiểm tra luôn cả khoang bụng." Tiêu Ngự giảng tiếp, "Tìm ra nơi bị thương rồi thì đánh dấu ngay, sau khi kiểm tra toàn diện mới cân nhắc biện pháp xử lý tổng thể. Chữa trị cục bộ chẳng những lãng phí thời gian, còn ảnh hưởng đến khả năng lành vết thương và hiệu quả điều trị. Kiểm tra ruột phải theo thứ tự, không được loạn, vừa tránh cho ruột bị rối hoặc tràn ra khỏi khoang bụng, vừa tránh phải kiểm tra lại. Vừa kiểm tra vừa xếp gọn ruột vào khoang bụng… tìm được rồi, Lý đại phu xem này."

Tiêu Ngự nâng đoạn ruột bị rách một đường nhỏ lên cho Lý đại phu xem, Lý đại phu hưng phấn kêu lên cách lớp vải che mặt, "Quả nhiên đúng vậy!"

Tiêu Ngự mỉm cười, lấy chỉ cột lại làm ký hiệu, tiếp tục kiểm tra.

Cuối cùng chỉ tìm thấy một chỗ bị thương.

"Trong bụng tiểu cô nương này gần như trống không." Tiêu Ngự liếc nhìn cô bé đang hôn mê mà vẫn nhăn mặt nhíu mày, dáng vẻ bất an, "Cũng thật may mắn, vậy nên tổn thương mới không nặng lắm."

Thế này mà còn gọi là bị thương không nặng

Mọi người đồng loạt nhìn khoang bụng mở toang, lại không hẹn cùng dời mắt nhìn chỗ khác.

"Bắt đầu khâu lại." Tiêu Ngự nói.

Kim khâu cong cong xỏ chỉ cây dâu thoăn thoắt may lại chỗ rách, Lý đại phu nhìn không dám chớp mắt, miệng lẩm bẩm, không biết nói cái gì.

Cuối cùng lại lấy nước muối rửa sạch, không có nơi nào trong khoang bụng bị nhiễm trùng nên không cần dẫn lưu(*) mà trực tiếp khâu bụng.

(*)Dẫn lưu: phẫu thuật dẫn mủ và dịch trong cơ thể ra ngoài.

Giải phẫu hoàn thành, dụng cụ đã dùng thả về trong khay, băng gạc dùng rồi cũng được thu lại, chờ đem đi thiêu hủy.

Tiêu Ngự cười, hành lễ với mọi người, "Đa tạ chư vị đã phối hợp."

Đinh Bằng toe toét cười nói, "Phượng đại phu, sau này mà phối hợp với ngươi vài lần nữa chắc ta ăn chay cả đời."

Theo chân tim heo, dồi trường cũng bị gã gạch tên khỏi thực đơn luôn.

Tề Bất Hoa chạy như bay ra ngoài, Giản lục tiểu thư đứng bên cửa bị va trúng, suýt thì ngã.

"Cẩn thận." Tiêu Ngự vội la, Giản lục tiểu thư đã đứng vững, mặt trắng tái gật đầu với hắn rồi xoay người ra ngoài.

Tiêu Ngự vẫn lo Giản lục tiểu thư chịu đả kích quá lớn, chắc sẽ không để lại bóng ma tâm lý đó chứ

Chuyển bé gái sang căn phòng sạch sẽ khác, lại chung tay quét dọn phòng giải phẫu, những người tham gia giải phẫu đều tắm rửa thay đồ theo yêu cầu của Tiêu Ngự, cuối cùng mới tinh thần sảng khoái cùng tụ lại đại sảnh.

Lục Dung Dung dẫn bé trai đến trước mặt Tiêu Ngự, mang hy vọng hỏi, "Đại phu, muội muội của ta đã chữa xong chưa Nàng có thể về nhà không"

Tiêu Ngự xoa đầu thằng bé sợ sệt nhìn hắn, nói, "Vết thương đã được chữa trị, tạm thời phải ở lại đây quan sát." Hắn thấy ba đứa trẻ này ăn mặc đơn bạc, bộ dáng không giống người có tiền, lại nhìn Phùng đại phu, "Phùng đại phu, ta sẽ trả phí ăn ở cho họ, hãy để ba đứa trẻ này ở lại Nhân Tín đường vài ngày nữa."

Phùng đại phu vội nói, "Sao có thể Phượng đại tiểu thư bỏ tiền chứ, Nhân Tín đường đâu có thiếu thức ăn cho mấy đứa trẻ, cứ thoải mái ở lại."

Lục Dung Dung vui mừng, khom lưng hành lễ.

"Ta sẽ không ăn không uống không, ta sẽ siêng năng làm việc, việc gì ta cũng làm được hết."

Phùng đại phu muốn ngăn cản, Tiêu Ngự lại cười nói, "Vậy cũng đúng lúc, Phùng đại phu có rất nhiều việc vặt có thể giao cho ngươi, ngươi vừa khéo giúp được y quán giải quyết khó khăn này rồi."

Phùng đại phu thấy Lục Dung Dung mang vẻ tự hào đáp ứng, cũng tươi cười không nói nữa.

Giản lục tiểu thư đã thay y phục, Bán Hạ dìu nàng chầm chậm đi ra.

Bán Hạ thấy Lục Dung Dung chỉ chăm chăm cung kính với Tiêu Ngự, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Lục Dung Dung từ nhỏ đã biết nhìn sắc mặt người khác, làm sao không biết Bán Hạ đang so đo cái gì, cũng vội vàng qua cảm tạ Giản lục tiểu thư.

"Tiểu muội quá may mắn mới gặp được các vị quý nhân tâm địa Bồ Tát, không chỉ không lấy tiền còn dốc hết sức lực chữa trị cho tiểu muội." Lục Dung Dung nói xong liền nghẹn ngào, "Ta có làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp được công ơn của các vị!"

Bán Hạ đỡ Giản lục tiểu thư ngồi xuống, bấy giờ mới cười nói, "Lục cô nương không cần phải thế, tiểu thư nhà ta trước giờ hành y giúp đời, không thu tiền khám của người nghèo. Nếu không làm sao gánh vác danh tiếng trăm năm của y quán Giản gia."

Lục Dung Dung lại vừa thành thật vừa tâng bốc tán dương thêm mấy câu, Tiêu Ngự nhìn Giản lục tiểu thư, không khỏi nghi ngờ.

Nghe nói quý nhân quan lại không dễ mời được Giản lục tiểu thư này, nàng lại không thu phí chữa bệnh của người nghèo, vậy nguồn vốn duy trì kinh doanh của y quán Giản gia lấy đâu ra

Dù y quán Giản gia có nhiều tiền đến đâu, thời đại này không có cơ quan quản lý tài chính, làm sao chịu nổi cách vung tiền chóng mặt của Giản lục tiểu thư.

"Nghe nói Phượng đại tiểu thư cũng là thần y, không biết tiêu chuẩn thu tiền chữa bệnh của Phượng đại tiểu thư như thế nào" Bán Hạ đột ngột hỏi.

Tiêu Ngự ngẩn người, cười nói, "Ta mới làm nghề y không lâu, bình thường đối phương thích bao nhiêu trả bấy nhiêu."

Lý đại phu vuốt râu gật đầu. Trợ lý của y quán sẽ thiết lập mức phí chữa bệnh, nhưng nếu xem bệnh cho quý nhân thì cứ để quý nhân thích trả nhiêu trả. Quý nhân tiếc mạng, cũng không thiếu tiền, thường trả rất hậu. Đây là chuyện ai cũng biết.

Bán Hạ khẽ hừ một tiếng, rất tự hào nhìn Giản lục tiểu thư.

"Tiểu thư nhà ta không lấy một xu tiền chữa bệnh."

"Chuyện này có gì đáng nói." Giản lục tiểu thư khẽ quát.

Tiêu Ngự cười nói, "Y quán Giản gia tồn tại trăm năm, không chỉ y thuật cao siêu, còn có nguồn tiền tài hùng hậu mới có thể làm việc thiện lợi nước lợi dân thế này, quả không hổ là thần y thế gia."

"Phượng đại tiểu thư quá khen, y quán Giản gia không nhận nổi khen ngợi như vậy." Giản lục tiểu thư nói, "Thật ra phủ Nguyên Vương đã giúp đỡ rất nhiều nên y quán Giản gia mới có thể thoải mái hoạt động, vạn lần không dám kể công một mình."

"Phủ Nguyên Vương giúp đỡ" Tiêu Ngự không hiểu.

Bán Hạ gật đầu nói, "Đúng vậy, nói đúng hơn thì chính là Tạ thế tử đã giúp đỡ rất nhiều. Tạ thế tử không tiếc, cũng không tính toán mà cấp tiền cho y quán Giản gia, vậy nên tiểu thư nhà ta mới có thể thoải mái làm chuyện nàng muốn. Tạ thế tử chưa bao giờ kể công, chỉ yên lặng trợ giúp tiểu thư nhà ta. Y quán Giản gia mở rất nhiều nơi phát cháo, dược liệu và lương thực miễn phí cho người dân, bách tính ai cũng khen ngợi. Đó cũng là Tạ thế tử viện trợ."

Nụ cười khách khí trên môi Tiêu Ngự dần phai nhạt, khóe miệng khẽ nhếch.

Phùng đại phu bên cạnh thấy dường như hắn đang cười lạnh.

Từ lúc quen biết Phượng đại tiểu thư, hắn luôn luôn cư xử không đúng với lứa tuổi của mình, càng không giống nữ tử khuê các trầm lắng thành thục, dường như hắn có thể bình tĩnh trước bất cứ tình huống nào. Hơn nữa, hắn rõ ràng không biểu hiện tình yêu nam nữ với Tạ thế tử. Phùng đại phu làm Thái y trong cung mấy chục năm, trải hai đời đế vương và vô số phi tần, ông rất tinh tường loại chuyện này.

Nếu không, ông sẽ không cảm thấy Giản lục tiểu thư cần trưởng bối che chở, càng cần một người chồng tốt bảo vệ.

Thế mà Phượng đại tiểu thư lúc này, rõ ràng… đang nổi giận. Vì người khác bàn tán Tạ thế tử nên Phượng đại tiểu thư mới nổi giận sao

Phùng đại phu trầm mặt, "Bán Hạ cô nương, bình thường lão phu nể mặt Giản lục tiểu thư nên không so đo với ngươi, hôm nay, trước mặt nhiều khách quý như vậy mà ngươi dám ăn nói vô lễ, nào có bổn phận của nô bộc hả! Giản lục tiểu thư, nếu không dạy bảo được nô tỳ này ắt sẽ chuốc lấy họa!"

Bán Hạ cứng họng, sao cũng không nghĩ Phùng đại phu lại dùng thần sắc nghiêm nghị mắng nàng thậm tệ như vậy. Vì nàng là nha hoàn thiếp thân của Giản lục tiểu thư nên có thể diện hơn những nha hoàn khác nhiều, tới đâu cũng được người ta kính trọng, trước giờ Phùng đại phu cũng khách khí với nàng. Không ngờ, bây giờ Phùng đại phu lại trách mắng không chừa chút mặt mũi nào cho nàng, trực tiếp nói ra thân phận nô bộc của nàng.

"Ta, ta cũng chỉ là ăn ngay nói thật…" Bán Hạ còn muốn kêu oan, Giản lục tiểu thư quát một tiếng, "Đủ rồi, hãy nhận lỗi đi! Quay về tìm đại nương lĩnh phạt! Ta đã sớm nói, ngươi mà không sửa được cái tính miệng lưỡi bép xép thì đừng đi theo ta nữa!"

Bán Hạ ức đến đỏ mặt, thần sắc nhục nhã hành lễ với mọi người, bất mãn lầm bầm vài tiếng rồi lui về đứng sau Giản lục tiểu thư, cúi đầu im lặng.

Tiêu Ngự lạnh lùng nhìn các nàng diễn, đám người Lý đại phu mặt đầy lúng túng, định đứng dậy cáo từ.

"Các vị tiên sinh hãy dừng chân." Tiêu Ngự đột nhiên lên tiếng, dường như không hề để tâm chuyện vừa rồi, lại nói, "Ta cần tham khảo ý kiến các vị về việc chăm sóc cho Tiểu Uyển cô nương. Tiểu Uyển cô nương bị thương ở ruột non, mấy ngày sau không thể ăn uống, chúng ta phải nghĩ cách bảo đảm dinh dưỡng cho nàng."

Mọi người nghe hắn nói vậy, cũng không bỏ về, lại ngồi xuống bàn bạc.

Tiêu Ngự nói, "Ta có một cách, nhưng cần một ít dụng cụ tương đối tinh vi, cần thợ thủ công tay nghề cao. Phải tìm được những thợ thủ công giỏi nhất nhanh chóng chế tạo dụng cụ, còn phải nhờ đại nhân vật đi đốc thúc nữa."

Phùng đại phu hỏi, "Phượng đại phu định làm thế nào"

Tiêu Ngự mỉm cười, gọi Lão Lục, "A Lục, ngươi đi mời Tạ thế tử đến đây, nói ta có việc cần y giúp. Bảo y chờ ta được sinh ra lần nữa rồi lại tuân thủ lễ giáo cũng không muộn."

"Nô tỳ biết rồi." Lão Lục dáng người to cao cúi xuống hành lễ, chạy nhanh ra ngoài.

Mọi người đang ngồi không khỏi hai mặt nhìn nhau, Phùng đại phu thấy Tiêu Ngự cười khẽ như mây gió, ngược lại cảm thấy sự tình không dễ giải quyết rồi…

Tiêu Ngự vẻ mặt bình thản cầm tách trà nhấp một ngụm, ai biết được có thể trong lòng hắn đang hừng hực lửa giận.

Nha đầu kia có ý gì Hết lần này đến lần khác nhắc Tạ Cảnh Tu, hắn còn nhìn không ra dụng ý của nàng thì là thằng ngốc!

Chẳng trách Giản lục tiểu thư tiêu tiền như nước, không ngờ đều là tiền của Tạ Cảnh Tu sao Đây chẳng phải gió thổi không đến hoa cũng vẫn đau lòng à!

Tiêu Ngự tin Tạ Cảnh Tu sẽ không vô duyên vô cớ chi tiền cho người khác, y không ngốc.

Nhưng, những người này phí phạm tiền của Tạ Cảnh Tu còn dám khoe khoang trước mặt hắn sao! Khinh hắn là quả hồng mềm, nhịn được thì nhịn luôn chắc. Cứ cho hắn không thể quản lý tiền bạc của Tạ Cảnh Tu trước hôn nhân, hắn cũng không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Không vì lý do gì hết, chỉ là không thể khoan nhượng!

88. Chương 88: Tranh Chấp Chi Phí

Editor: Vện

Trong lúc chờ Tạ Cảnh Tu đến, Tiêu Ngự không nói gì thêm, chỉ yên lặng ngồi trầm tư.

Mời Tạ Cảnh Tu đến cũng không hẳn vì chuyện của Giản lục tiểu thư.

Sau mấy lần giải phẫu cấp cứu, Tiêu Ngự càng thấy thiếu thốn dụng cụ và thuốc men.

Ngay cả dụng cụ tiếp nước, truyền dịch và truyền máu cơ bản nhất cũng không có.

Nước muối sinh lý thì có thể pha, môi trường vô trùng cũng có thể cố hết sức tạo ra, nhưng muối ở thời đại này toàn là muối thô, quá nhiều tạp chất, pha thành nước muối uống thì được chứ hắn không dám truyền dịch cho bệnh nhân.

Muốn truyền máu, trước hết phải có điều kiện lấy máu, phân tích nhóm máu và độ tương thích. Điều này yêu cầu máy ly tâm và thuốc chống đông máu.

Mà ngay cả nguyên tố kháng sinh còn chưa được phát minh.

Tiểu Uyển cô nương bị thương ở ruột non, nàng còn chịu đói trong thời gian dài, dinh dưỡng không đầy đủ, chức năng dạ dày suy giảm. Phản ứng đầu tiên của Tiêu Ngự là phải duy trì dinh dưỡng cho đường ruột.

Suy xét kỹ càng, dụng cụ truyền dịch có thể dùng ống tiêm thay thế, nhưng muốn truyền dịch dinh dưỡng thì hắn thật sự không có biện pháp.

Ôi… chẳng khác gì lập nghiệp từ hai bàn tay trắng.

Tiêu Ngự bất đắc dĩ thở dài, bên ngoài có người cao giọng hô, "Tạ thế tử đến."

Rất nhanh, một bóng người cao lớn sải bước tiến vào.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn, lập tức chạm mắt với Tạ Cảnh Tu đang chằm chằm nhìn hắn.

"Tạ thế tử tốt lành." Mấy người đang ngồi vội vàng đứng lên chào, Tiêu Ngự cũng cười hỏi thăm.

"Tạ thế tử, đã lâu không gặp."

"Đúng thật đã lâu không thấy ngươi, Phượng đại phu." Tạ Cảnh Tu nói.

Tuy Tạ thế tử không nói gì nhưng Tiêu Ngự vẫn nghe ra mấy phần buồn nôn…

Đều do đống thư tình sướt mướt của y.

Giản lục tiểu thư đứng dậy, bước đến trước mặt Tạ Cảnh Tu, cúi người hành lễ, nhẹ giọng gọi, "Bái kiến biểu ca."

Tạ Cảnh Tu hơi ngớ ra, gật đầu với nàng.

Tiêu Ngự bên cạnh nheo mắt nhìn.

Hà hà, biểu ca hả

Thanh mai trúc mã, biểu ca biểu muội, đúng là tiêu chuẩn cho phu thê cổ đại, chẳng trách nha hoàn của Giản lục tiểu thư cứ vô tình cố ý khoe khoang quan hệ giữa Tạ Cảnh Tu với các nàng, quan hệ này thật sự đủ thân thiết mà.

Nhị Cửu theo sau ôm áo choàng của Tạ Cảnh Tu, Tạ thế tử đang mặc bộ y phục mới, trước kia chưa thấy lần nào. Áo gấm xanh đen, tay áo thêu hoa văn chỉ bạc, cổ tay đính da lông thượng hạng, giày thêu rồng vàng bốn vuốt, vẫn xa hoa như thế.

Tạ Cảnh Tu đến chỗ cái ghế Tiêu Ngự đang ngồi, nhìn hắn nói, "Phượng đại phu."

"…" Không đầu không đuôi gọi hắn làm gì.

Phùng đại phu nói, "Phượng đại tiểu thư có vài ý định cần Tạ thế tử hỗ trợ, lão phu cũng đang tò mò, Phượng đại tiểu thư lại có ý tưởng kỳ diệu nào nữa vậy"

Vừa rồi Tiêu Ngự đã suy nghĩ thật kỹ, cứ cho là Tạ Cảnh Tu có thể tìm thợ thủ công chế tạo được dụng cụ truyền dịch, nhưng nơi này lại không có dịch dinh dưỡng để sử dụng.

Lúc nãy hắn đã nghĩ quá vội, Tiêu Ngự hít một hơi, thành thật nói, "Ta đã cẩn thận nghĩ lại, dù thợ thủ công chế tạo được dụng cụ cũng vô ích, còn nhiều thứ khác khó chuẩn bị lắm. E là làm ra rồi cũng tạm thời xếp xó."

Lý đại phu lại vô cùng hứng thú, vội hỏi, "Không biết loại dụng cụ Phượng đại phu đang nghĩ như thế nào Ta làm nghề y nhiều năm, cũng thường xuyên cảm thấy dụng cụ không thuận tay, mấy lần tìm thợ thủ công chế tạo dụng cụ theo suy nghĩ của ta nhưng vẫn không vừa ý lắm."

Bây giờ Lý đại phu không rụt rè như hồi nãy nữa, từ lúc ra khỏi phòng mổ chỉ hận không thể thành khẩn bái Tiêu Ngự làm sư phụ, có gì không hiểu liền hỏi ngay, bộ dáng ham học đến mức khiến học trò trong Nhân Tín đường thấy xấu hổ, sợ Phượng đại tiểu thư đuổi ông lão mập mạp không biết tốt xấu đi đào bí quyết của người ta ra khỏi Nhân Tín đường.

Chuyện này đâu phải trước đây chưa từng xảy ra.

Cũng may Phượng đại phu vẫn giữ thái độ ôn hòa, gần như hỏi gì đáp nấy, hơn nữa còn giải thích rất cặn kẽ, cứ như sợ người khác nghe không hiểu.

Tiêu Ngự cũng biết nên chế tạo những dụng cụ này, lo xa để về sau không phải cuống cuồng đi tìm thứ thay thế, cũng không thể để Tạ thế tử đến một chuyến tay không.

Hắn liền giải thích cơ cấu và nguyên lý chế tạo các loại dụng cụ truyền dịch, ống dẫn lưu, máy ly tâm, lần này Lý đại phu nghe mà đầu óc quay mòng mòng, thực sự không nghĩ được những đồ vật kỳ quái kia có tác dụng gì với việc chữa thương

Tiêu Ngự càng nói càng hăng, vớ giấy bút phác họa hình dạng dụng cụ vừa chú thích, vẽ cả sơ đồ các dụng cụ phẫu thuật, cầm máu... vẽ hết các thứ hình dung trong đầu, hỏi Tạ Cảnh Tu, "Không biết Thế tử có thể tìm được thợ thủ công giỏi chế tạo những thứ này không"

Tạ Cảnh Tu luôn đứng bên cạnh Tiêu Ngự chăm chú lắng nghe, cầm bản vẽ hắn quẹt như vẽ bùa lên nhìn.

"Dụng cụ chưng cất ngoài cửa hàng cũng có. Những thứ khác mà dựa theo bản vẽ này chắc thợ thủ công làm không được."

Tiêu Ngự, "..." Chê tài vẽ của hắn hả Ngốc! Lúc trước, ghi chép về giải phẫu học của hắn chính là tiêu chuẩn của toàn trường đó.

"Để về ta cẩn thận vẽ lại bản khác đưa cho ngươi." Tiêu Ngự giật lại bản vẽ của mình.

"Đúng rồi, không biết có thể đúc mấy chai lọ trong suốt được không, những ống tiêm kia cũng vậy." Thế thì có thể dễ dàng quan sát bất cứ lúc nào. Thuốc và chất dịch hiện tại đều đựng trong bình sứ và ống trúc, lúc làm việc không thể thấy tình trạng bên trong, rất bất tiện.

Tiêu Ngự không biết thời đại này có thủy tinh chưa, nhưng hắn nhớ thời Xuân Thu Chiến quốc đã xuất hiện ly cốc trong suốt. Chắc Lương Quốc nhìn sao cũng thịnh vượng hơn Xuân Thu Chiến quốc cũng có nhỉ

Tạ Cảnh Tu chưa mở miệng, Đinh Bằng đã chậc chậc thành tiếng, kinh ngạc hỏi, "Phượng đại phu cần chai lọ trong suốt sao"

"Đúng vậy." Tiêu Ngự đáp. Thái độ của Đinh Bằng đã thể hiện thời đại này có những thứ đó, nhưng biểu cảm giật mình đó là sao

"Chất liệu trong suốt chỉ có thủy tinh. Thủy tinh phải mất ngàn năm mới kết tinh được, là báu vật vô giá, thường chế thành trang sức, chữa hồi hộp bức bối, nhiệt phổi, khí huyết không thông, an thần sáng mắt, trị đỏ mắt, hạ hỏa dưỡng nhan. Phượng đại tiểu thư lại muốn dùng thủy tinh làm dụng cụ hành y sao" Giản lục tiểu thư cất tiếng.

Tiêu Ngự hơi ngạc nhiên, thì ra thời đại này đã biết cách điêu khắc thủy tinh thành vật liệu trong suốt.

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, "Cái này cũng không bắt buộc phải có, vật liệu đục cũng được."

Tạ Cảnh Tu, "Ngươi chỉ cần cung cấp bản vẽ là được, chuyện khác khỏi lo, bổn Thế tử sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của ngươi."

Giản lục tiểu thư nói, "Nếu ta đoán không sai, Phượng đại tiểu thư chắc cần không ít chai lọ và ống tiêm đâu nhỉ Thủy tinh dùng làm trang sức cũng không tốn kém lắm vì trang sức nhỏ gọn. Nhưng muốn chế tạo đủ dụng cụ cho Phượng đại tiểu thư phải dùng khối thủy tinh rất lớn, điêu khắc tạo hình, nói là giá trên trời cũng không ngoa."

Tạ Cảnh Tu gật đầu không tỏ ý kiến, cũng không nói gì.

Giản lục tiểu thư nhìn Phùng đại phu, "Phùng lão nghĩ thế nào"

Phùng đại phu vò râu, nhìn Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự, khẽ lắc đầu, "Lão phu tin tưởng năng lực của Thế tử. Phòng ngừa chu đáo vì mục đích hành y cứu người, đương nhiên nên dốc hết sức. Thế tử đã nói không cần lo thì ta cũng không lo."

Phùng đại phu không biết Nguyên Vương thế tử Tạ Cảnh Tu có bao nhiêu tiền, dù sao trước giờ ông chưa khi nào thấy y phát sầu vì chuyện tiền bạc.

Thật ra Tạ Cảnh Tu đâu chỉ giúp đỡ mỗi y quán Giản gia, y cũng thường trợ cấp bạc trắng cho Nhân Tín đường, nếu không ông làm sao ung dung chữa trị như vậy. Nhưng, Tạ thế tử tuy cho vàng bạc, cũng phái người của y đến y quán quản lý việc chi tiêu. Nhân Tín đường không kinh doanh mờ ám, Phùng đại phu cũng không sợ người khác giám sát, mối liên kết vững chắc cứ thế thành lập, người ngoài cũng không biết hoạt động mua bán dược liệu trong Nhân Tín đường đều do người của Tạ thế tử cai quản.

Giản lục tiểu thư cúi đầu nói, "Phượng đại phu luôn dùng bình sứ mà trị liệu vẫn thuận lợi đó thôi. Chính Phượng đại tiểu thư cũng nói chế tạo rồi không biết khi nào mới dùng đến, ta cũng lo lắng chuyện này. Mong chư vị đừng trách ta mạo phạm."

Phùng đại phu nói, "Giản lục tiểu thư nói cũng có lý, thôi cứ giao cho Tạ thế tử cân nhắc vậy. Ta tin Thế tử sẽ làm hết khả năng của mình."

Tiêu Ngự nhíu mày nhìn Giản lục tiểu thư, Giản lục tiểu thư vẫn ngồi tư thế đoan trang, gương mặt tú lệ thấp thoáng sau lớp lụa.

Nàng vẫn luôn hờ hững, lời nói cũng xuất phát từ góc nhìn khách quan, thật ra Tiêu Ngự cũng tự biết không cần phải xa xỉ như vậy.

Nhưng, nàng cực lực ngăn cản Tạ Cảnh Tu bỏ tiền thực hiện yêu cầu của hắn, Tiêu Ngự không thích loại thái độ này.

Tiêu Ngự lý giải được đa phần tâm trạng của Giản lục tiểu thư.

Đơn giản là nàng cảm thấy mình mới là người thân cận với Tạ Cảnh Tu, nên muốn xen vào việc tài chính của Tạ Cảnh Tu, không muốn y vì "người ngoài" mà vung tiền như rác.

Nhưng ai mới là "người ngoài" hả

Giản lục tiểu thư không phải loại tâm tư thâm độc như Phượng Chiếu Tình, huống hồ người ta vẫn luôn phân rõ đúng sai, Tiêu Ngự cũng không muốn gây khó dễ một thiếu nữ. Hắn nhìn thẳng Tạ Cảnh Tu, mấy lời định nói không cần thiết khiến y khó xử nuốt ngược trở vào.

"Vậy xin Tạ thế tử quyết định!"

Hắn muốn nhìn xem, rốt cuộc y thân với biểu muội, hay thân với hắn!

"Phượng đại phu" Tạ Cảnh Tu duỗi tay về phía hắn. Giữa hai người bị chặn cái bàn nhỏ, tay Tạ Cảnh Tu đặt sát hắn, chỉ cách một lóng tay.

Tạ Cảnh Tu bị hắn giận cũng thật vô tội, nhưng ai bảo y đeo quá nhiều nợ đào hoa làm chi, như vậy là trêu hoa ghẹo nguyệt.

Giản lục tiểu thư cười nói, "Nếu nhất định phải làm thì sẽ tốn không ít tiền đâu. Biểu ca có cần tiền thì cứ tùy ý lấy trong kho của y quán Giản gia."

"Vậy thì tốt." Tạ Cảnh Tu nói.

Giản lục tiểu thư đứng hình.

Tạ Cảnh Tu gọi, "Nhị Cửu."

Nhị Cửu bước lên chờ lệnh.

"Hôm nay bớt chút thời gian đến y quán Giản gia, hỏi trướng phòng xem còn bao nhiêu tiền, lấy hết về Vương phủ. Nói với bên ngoài là phủ Nguyên Vương muốn chế tạo dụng cụ chữa bệnh cho Thế tử phi, đồng thời dán bố cáo mời các thợ thủ công tay nghề cao."

Nhị Cửu tuân lệnh, xoay người ra ngoài.

Tôi mới biết uống trà có tác dụng giảm cân, hèn chi hết tháng tăng ca bước lên cân thấy sụt 13kg, tưởng bị bệnh hiểm nghèo gì rồi.

89. Chương 89: Quan Tâm Không Ít

Editor: Vện

Giản lục tiểu thư sững người một lát, lại cười nói, "Như vậy cũng tốt. Thế tử đã giúp y quán Giản gia rất nhiều, y quán Giản gia cũng nên nhân dịp này báo đáp."

Tạ Cảnh Tu gật đầu không nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy bầu không khí có hơi vi diệu.

Đinh Bằng cười hai tiếng, "Tạ thế tử đúng là người nghiêm túc."

Kinh thành không ai không biết y quán Giản gia chỉ giữ lại chút tiền duy trì kinh doanh, phần lớn đều lấy đi làm việc thiện chứ không để phủ bụi trong kho.

Vài huynh đệ đồng liêu của Đinh Bằng cũng từng chịu ơn của Giản gia, lúc bị thương lại bất hạnh không có xu nào, chỉ có y quán Giản gia đồng ý chữa trị, còn dùng dược liệu tốt nhất. Bởi vậy trong lòng các huynh đệ của gã thật lòng biết ơn y quán Giản gia.

Giản lục tiểu thư rõ ràng không đồng ý lấy thủy tinh chế tạo dụng cụ cho Phượng đại phu, chỉ thuận miệng buông câu khách sáo mà Tạ thế tử lại làm thật.

Đinh Bằng nói, "Tạ thế tử có điều không biết, Giản lục tiểu thư mở không ít cửa hiệu phát thuốc và cháo miễn phí giúp đỡ dân nghèo. Làm vậy thì e không thể duy trì những cửa hiệu kia nữa."

Tạ Cảnh Tu liếc gã, "Đinh đội trưởng có điều không biết, những cửa hiệu đó lấy danh nghĩa y quán Giản gia nhưng thật ra toàn bộ chi phí tiêu dùng đều do phủ Nguyên Vương bỏ ra."

Đinh Bằng ngẩn người, vội nói, "Tại hạ cũng vừa mới biết thôi." Vừa rồi nha hoàn của Giản lục tiểu thư ba hoa một hồi, vốn không biết cũng đã biết.

"Ý tại hạ là, những quán cháo và hiệu thuốc đó giúp đỡ bách tính rất nhiều, Thế tử có thể giữ lại hay không"

Đinh Bằng nói xong cũng thấy hơi mất tự nhiên. Gã vốn muốn nói đỡ cho Giản lục tiểu thư mấy câu, cũng hy vọng những cửa hiệu kia không bị đóng cửa, nhưng hiện tại gã lại bỏ qua Giản lục tiểu thư mà trực tiếp thỉnh cầu Tạ thế tử giữ lại những cửa hiệu, giống như gã đã thừa nhận những cửa hiệu kia tồn tại được đều do công lao của phủ Nguyên Vương.

Đa số người dân nhận trợ giúp từ những cửa hiệu đó đều mang ơn Giản lục tiểu thư, nhưng bây giờ thì sao…

Chỉ sợ thể diện của Giản lục tiểu thư sẽ bị đả kích nặng nề.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Có thể."

Giản lục tiểu thư đứng dậy hành lễ với mọi người, "Chuyện đã bàn xong, ta cũng nên về y quán rồi. Xin cáo từ."

Nói xong dẫn Bán Hạ rời đi.

Tuy nhìn vẫn rất bình tĩnh, nhưng lúc Tạ Cảnh Tu bảo Nhị Cửu đi kiểm tra sổ sách Giản gia vẫn thấy nàng hơi run lên. Bây giờ lại vội vã bỏ đi, nhìn sao cũng thấy có hơi bối rối.

Tạ Cảnh Tu thật biết cách làm người ta khó xử. Tiêu Ngự nhìn y, không biết Tạ thế tử cố tình hay vô ý.

Dựa theo tác phong bá đạo ngoài mặt bình thản mà nói một không hai của Tạ thế tử, không chừng y thật sự cho rằng đó đều là tiền của y, y muốn cho thì cho muốn lấy thì lấy, thích xài thế nào thì xài thế đó…

Tiêu Ngự và Phùng đại phu lại thảo luận cách chăm sóc Tiểu Uyển, đã không thể truyền dịch, vậy chỉ còn cách dùng thuốc Đông y.

Phùng đại phu viết phương thuốc bổ sung dinh dưỡng cho Tiểu Uyển.

“Dùng hồng cân, bạch thược, hoa hồng, trần bì, xuyên khung, nguyệt quế giã nhuyễn, pha thành thuốc nước.”

Mỗi lần đun nửa canh giờ, mỗi ngày ba lần là có thể hỗ trợ chức năng ruột non, đẩy nhanh tốc độ hồi phục.

Tiêu Ngự cũng thấy biện pháp này khá ổn, giao tỷ lệ pha nước đường cho Phùng đại phu.

“Hôm nay tốt nhất đừng để Tiểu Uyển ăn thức ăn, uống nước đường cầm cự cái đã.”

Phùng đại phu nhận tờ giấy ghi tỷ lệ pha chế của Tiêu Ngự viết cho, gật đầu liên hồi.

Phượng đại tiểu thư nói không biết bốc thuốc mà tờ giấy này thật ra cũng được xem là phương thuốc, tỷ lệ đường muối vô cùng chính xác, có thể thấy không phải viết bừa.

Tạ Cảnh Tu ngồi bên cạnh chờ Tiêu Ngự thảo luận xong mới đứng lên đến chỗ hắn, “Phượng đại phu, ta đưa ngươi về.”

Tiêu Ngự gật đầu, cáo từ những người khác, theo Tạ Cảnh Tu rời khỏi Nhân Tín đường.

Tạ Cảnh Tu đi xe ngựa đến đây, trong xe đặt chậu than tinh xảo, vách xe lót lông, có bàn trà thấp, dưới chỗ ngồi có cả hộp đựng thức ăn.

Tạ thế tử là người tuyệt đối không bạc đãi bản thân…

Bách Linh ngồi trong xe thị vệ theo sau, trong xe này chỉ có hai người Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu.

Hai người ngồi trên lớp thảm lông mềm mại, cách cái bàn, hai tay Tạ Cảnh Tu cầm tách trà nhìn Tiêu Ngự.

“Phượng đại phu, có phải muốn hỏi ta chuyện gì không”

Tiêu Ngự ngẩn người, mất một lúc mới nhớ ra. Đúng rồi, hắn có chuyện muốn hỏi Tạ Cảnh Tu, suýt quên mất.

“Tất cả chi tiêu của y quán Giản gia đều do ngươi cung cấp à” Tiêu Ngự nhíu mày.

“Đúng thế.” Tạ Cảnh Tu rũ mắt, ngón tay cầm tách trà siết chặt.

“Có phải Phượng đại phu giận ta rồi Sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Không, không phải.” Tiêu Ngự vội nói, “Ta không giận ngươi. Chỉ là… cảm thấy hơi có vấn đề.”

“Hửm Vấn đề gì”

“Chuyện Giản lục tiểu thư làm không thể nói là không đúng. Nhưng luôn cảm thấy sẽ để lại mầm họa rất lớn.” Tiêu Ngự nói, “Bây giờ không thiên tai không nạn đói, theo hiểu biết của ta thì y quán Giản gia tự do cung cấp thực phẩm và thuốc men cho dân chúng, không có ai giám sát đúng không Phần lớn người dân đương nhiên mang lòng cảm kích, nhưng cũng sẽ phát sinh một nhóm người bị nuôi riết thành quen. Nếu sau này không tiếp tục cung cấp sẽ nảy sinh rắc rối to.”

Kỳ thực, điều Tiêu Ngự lo lắng là chẳng may phát sinh tình huống đó, nếu y quán Giản gia không nhận trách nhiệm không trợ cấp mà đổ lên đầu Tạ Cảnh Tu, chỉ cần nói Tạ thế tử không muốn cấp tiền nữa, chắc chắn những người kia sẽ quay sang thù hận Tạ Cảnh Tu…

Không phải hắn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, người dân thời đại này tuy chất phác nhưng trình độ giáo dục không cao, loại tâm lý quần thể này rất dễ bùng phát.

“Ý của Phượng đại phu là thăng mễ ân, đấu mễ cừu(*).” Tạ Cảnh Tu mỉm cười, “Ta hiểu rồi.”

(*)Thăng mễ ân, đấu mễ cừu: tục ngữ TQ, đại ý là gặp một người sắp chết đói, bạn cho người ta một đấu gạo, người ta sẽ xem bạn như ân nhân. Nhưng bạn lại tiếp tục cho người ta một đấu gạo, người ta sẽ thấy bạn làm vậy là chuyện đương nhiên, nếu bạn không cho sẽ trở thành kẻ thù của người ta.

“Ngươi biết là tốt rồi.” Tiêu Ngự thở hắt ra.

Tạ Cảnh Tu lấy tách trà đã nguội của Tiêu Ngự đổ vào tách mình, lấy tách khác nóng hổi đặt trước mặt Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự nói cám ơn, nhẹ nhàng cầm lên uống.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn một hồi, lại lên tiếng, "Phượng đại phu, thật muốn nhanh chóng cưới ngươi về nhà."

"..." Tiêu Ngự đã quen với việc Tạ thế tử lâu lâu nhập vai nam chính phim thần tượng, chỉ cần không nhìn là được.

"Phượng đại phu quan tâm ta như vậy, ta rất vui." Tạ Cảnh Tu khẽ cười.

"...Hẳn là vậy."

"Sau này ngươi thành thê tử của ta, sẽ càng một lòng nghĩ đến ta."

...Được voi đòi tiên hả.

Xe ngựa của Tạ Cảnh Tu đưa Tiêu Ngự về thẳng ngoài cổng Phượng phủ, hai người vừa bước xuống liền có mấy người đột ngột phóng ra từ góc tường.

Tạ Cảnh Tu kéo Tiêu Ngự ra phía sau, lạnh lùng nhìn hai tên kia, vài thị vệ nhanh chóng bao vây.

"Thế tử, là lão nô đây." Nam nhân dẫn đầu vội dừng bước, liên tục hô lớn.

Tiêu Ngự nhìn ra từ sau lưng Tạ Cảnh Tu, thấy mấy người kia ăn mặc chỉnh tề, y phục thống nhất, giống người hầu nhà ai.

Tạ Cảnh Tu hỏi, "Dương quản gia có chuyện gì"

Đám thị vệ lui về, Dương quản gia bước lên hành lễ, "Lão nô bái kiến Thế tử. Thế tử, Vương phi dặn ngươi lập tức về phủ ngay."

Vương phi Chắc là mẫu thân Tạ Cảnh Tu rồi.

"Sao các ngươi tìm được đến đây"

Dương quản gia liền đáp, "Lão nô có đến Nhân Tín đường tìm Thế tử, Phùng đại phu nói Thế tử đã rời đi cùng Phượng đại tiểu thư, lão nô nghĩ Thế tử nhất định sẽ đưa Phượng đại tiểu thư về nên mới mang người đến cổng Phượng phủ chờ Thế tử. Thế tử yên tâm, lão nô chỉ chờ bên ngoài, tuyệt đối không kinh động các quý nhân trong Phượng phủ."

Hắn là người của Vương phi, Dương quản gia biết Thế tử không thích hắn tiếp cận Phượng gia.

Tiêu Ngự ra trước mặt Tạ Cảnh Tu, "Vậy ngươi mau về đi, trời trở lạnh rồi, không có công chuyện thì đừng lang thang bên ngoài."

Tạ Cảnh Tu gật đầu, thấy Tiêu Ngự bị lạnh mà xoa tay, liền bảo thị vệ lấy áo choàng của y đến, tự tay khoác lên cho Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự từ chối, "Không cần đâu, đã ngay cổng Phượng phủ, chỉ vài bước chân thôi mà."

"Mặc đi." Tạ Cảnh Tu nói, "Sau này nhập vào của hồi môn đem đi luôn."

Tiêu Ngự không còn gì để nói, dứt khoát cầm áo bọc kín người.

Tạ Cảnh Tu nhìn Tiêu Ngự vào Phượng phủ, bấy giờ mới quay lên xe ngựa.

Dương quản gia không dám thất lễ, chà xát hai tay sắp đông cứng, nhảy lên ngựa về Vương phủ báo tin.

Di Nhiên cư của Vương phi trước giờ tách biệt với nhân gian, vậy mà trưa hôm đó lại tiếp đón một vị khách.

Lúc Tạ Cảnh Tu qua chỗ thùy hoa môn, thấy một cỗ kiệu bốn người khiêng chậm rãi đi ra, Tạ Cảnh Tu và hộ vệ đứng ven đường, cỗ kiệu dừng lại trước mặt y.

Màn kiệu xốc lên, để lộ gương mặt có vài phần tương tự Vương phi.

Tuy dung mạo khá giống nhưng người trong kiệu hiển nhiên không thanh lãnh mỹ miều như Vương phi, cũng không có khí chất cao không với tới của Vương phi.

Người trong kiệu có nụ cười hết sức gần gũi.

“Giản phu nhân.” Tạ Cảnh Tu chắp tay hành lễ, gọi một tiếng.

“Cảnh Tu về rồi à, hôm nay dì ghé thăm mẫu thân ngươi một lát.” Giản phu nhân cười nói.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, “Quan hệ giữa ngươi và mẫu thân thật tốt.”

Giản phu nhân mỉm cười, lại nói, “Nhu Nhi vốn cũng muốn đến nhưng công việc bộn bề không thoát thân được, nếu không cũng theo ta rồi. Nhu Nhi không đến, ngươi cũng không ở trong phủ, kết quả chỉ có ta và mẫu thân ngươi thưởng trà cả buổi chiều, không thú vị gì cả.”

Tạ Cảnh Tu nói, “Giản lục tiểu thư xưa nay mày liễu không nhường mày râu.”

Giản phu nhân cười hai tiếng, ý cười nhạt dần, “Mau đi thôi, mẫu thân ngươi đang chờ ngươi đấy.”

Tạ Cảnh Tu lùi qua tránh đường, bốn đại nương thô kệch nhấc kiệu, lắc lư ra ngoài.

“Đi xem Nhị Cửu đã về chưa.” Tạ Cảnh Tu nói.

Một hộ vệ đáp lời, xoay người chạy đi.

Tạ Cảnh Tu tiếp tục đi, lát sau lại nói, “Bắt đầu phân tách các cửa hiệu cháo thuốc ra khỏi Giản gia.”

Hộ vệ đằng sau chần chừ, “Chủ nhân, chúng ta đích thân ra tay e là quá lộ liễu, dễ bại lộ thân phận…”

“Giờ không như lúc trước. Không cần hành động trong bóng tối nữa, cứ quang minh chính đại mà làm.” Tạ Cảnh Tu lệnh.

“Vâng!”

Hộ vệ nén xuống nghi hoặc, lập tức trả lời.

90. Chương 90: Chọn Ngày Thành Thân

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu đến Di Nhiên cư, Tần đại nương thông truyền, lát sau Vương phi mới cho người đưa y vào.

Tạ Cảnh Tu vào phòng, cúi đầu hành lễ, “Bái kiến mẫu thân.”

Vương phi dựa vào tháp dưỡng thần, chầm chậm mở mắt nhìn Tạ Cảnh Tu.

“Cả ngày hôm nay ngươi đi đâu”

Tạ Cảnh Tu đáp, “Nhân Tín đường.”

“Vì chuyện gì”

“Việc y thuật.”

“Y thuật của ai”

Tạ Cảnh Tu nói, “Ta chỉ quan tâm chuyện của Phượng đại phu.”

Vương phi được Tần đại nương đỡ dậy, mặt trầm như nước im lặng hồi lâu mới hỏi, “Cảnh Tu, ta và phụ thân ngươi không đồng ý hôn sự, có phải trong lòng ngươi có oán”

Tạ Cảnh Tu không có ý kiến, Vương phi nhìn y, “Ngươi dám làm Nhu Nhi khó xử, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng chịu oan ức thế này.”

Tạ Cảnh Tu cúi đầu nói, “Mẫu thân hiểu lầm rồi. Ta không làm ai khó xử hết. Nếu không tin, mẫu thân có thể hỏi thẳng Giản lục tiểu thư.”

Vương phi hơi bức xúc, "Ngươi lấy sạch tài sản của Giản gia ngay trước mắt mọi người, còn dám nói không làm nàng khó xử sao Trước giờ ngươi không phải người như thế, Cảnh Tu, ngươi làm ta quá thất vọng."

Tạ Cảnh Tu chỉ nói, "Không phải như vậy. Giản lục tiểu thư chủ động ngỏ lời giúp đỡ, ta cũng đang cần tiền, hai bên đều tình nguyện."

"Ngươi!" Gương mặt trắng nõn của Vương phi tức đến đỏ bừng, nhìn Tạ Cảnh Tu hồi lâu, "Ta cứ tưởng ngươi đã suy nghĩ thông suốt, không ngờ ngươi thật sự bị người ta mê hoặc rồi."

Tạ Cảnh Tu nhìn Vương phi, cũng trầm mặc một lát mới lên tiếng, "Mẫu thân, Giản gia tìm ngươi đòi lại bạc từ ta sao"

"Ngươi xem Giản gia thành ai hả." Vương phi chán nản thở dài.

"Cũng vừa lúc, nhi tử đã bảo Nhị Cửu trực tiếp lấy bạc nhập vào kho rồi."

Vương phi nhíu mày, không vui nhìn y, "Cảnh Tu, ngươi đừng nói đùa với ta. Ta cho là ngươi biết phân biệt đúng sai, không ngờ ngay cả cơ bản chuẩn mực nhất cũng không tuân. Hay ngươi nghĩ ban hôn rồi thì không thể thay đổi Phủ Nguyên Vương không cần một Thế tử phi có xuất thân và thanh danh như vậy."

"Nhi tử chỉ muốn cưới người mình thích, hy vọng mẫu thân thành toàn." Tạ Cảnh Tu nghiêm nghị nhìn Vương phi, sắc mặt thành khẩn.

Vương phi nhắm mắt thở dài, "Ngươi đừng quên, Giản đại phu vì cứu ngươi mà chết. Ngày đó hắn đã giao Giản gia cho ngươi, ngươi đã báo đáp hắn thế nào"

Tạ Cảnh Tu đột nhiên bật cười, vừa khinh thường vừa châm chọc.

Vương phi cau mày nhìn y, Tạ Cảnh Tu lại khôi phục vẻ lãnh đạm.

"Mẫu thân, câu nói ta được nghe nhiều nhất từ miệng ngươi là Giản đại phu vì cứu ta mà chết. Đến nỗi ta cứ tưởng lúc đó mẫu thân chứng kiến tận mắt."

"Càn quấy!" Vương phi cả giận mắng, hai má đỏ gay, "Ngươi không niệm tình ân nhân thì thôi, còn châm biếm đáp trả là sao Cảnh Tu, từ lúc ngươi đến Hoài Thiên, càng ngày ngươi càng làm ta thất vọng."

Tạ Cảnh Tu nói, "Từ khi đến Hoài Thiên, chưa lúc nào ta vừa lòng đến như vậy. Nếu mẫu thân quan tâm Giản gia, ngươi có thể tự mình che chở. Lấy thân phận Vương phi của ngươi, chăm nom hai nữ tử dễ như ăn cháo. Tại sao mẫu thân chỉ nói miệng mà không nguyện ý bỏ chút sức lực nào vậy"

Vương phi cắn răng không nói ra lời, ngực phập phồng thở gấp.

Nàng tuy mang tước hiệu Vương phi nhưng từ lâu đã bỏ mặc chuyện trong phủ, nếu không phải thân bất do kỷ, nàng đã sớm rời khỏi phủ Nguyên Vương ngột ngạt lạnh lẽo.

Trừ khi nàng cúi đầu trước nam nhân kia. Nếu vì Giản gia, nàng không phải không thể cúi đầu, nhưng mà, rốt cuộc vẫn thấy quá khó khăn.

Tạ Cảnh Tu, "Mẫu thân không hiểu rõ ta rồi. Xưa nay nhi tử chỉ biết, đã thích là phải nắm chặt trong tay, nếu không sẽ chẳng còn gì cả. Không ai có thể cướp đi thứ thuộc về ta. Ai cũng không được."

"Ngươi!" Sắc mặt Vương phi nhấy mắt trắng nhợt, đôi môi mỏng đỏ thắm khẽ run, không dám tin nhìn đứa con trai đột nhiên trở nên quá xa lạ.

Nàng sống một mình trong Di Nhiên cư, không có nhiều dịp gặp mặt Tạ Cảnh Tu. Từ nhỏ Tạ Cảnh Tu đã vô cùng chín chắn, không cần nàng quan tâm, sớm chiều thỉnh an đầy đủ, thái độ kính cẩn ân cần, Vương phi chưa từng thấy Tạ Cảnh Tu lạnh lùng như vậy.

Tạ Cảnh Tu hành lễ cáo từ, xoay người rời đi.

Vương phi thoát lực ngã ra tháp, Tần đại nương vội vàng rót ly nước ấm đưa đến.

Vương phi đẩy ly ra, dáng vẻ hơi đau thương nhìn Tần đại nương, run môi nói, "Nhũ mẫu, ngươi có thấy không Y dám đối xử với ta như thế, chẳng khác gì phụ thân y!"

Tần đại nương nhẹ giọng an ủi, "Vương phi chớ thương tâm, Thế tử còn nhỏ, tính tình cũng có lúc thất thường chứ. Y chịu nói ra bất mãn với Vương phi, tức là hai người đâu có ngăn cách."

Nói vậy nhưng chính nàng cũng không tin những lời này.

Thế tử nhà các nàng trước giờ đều hoàn hảo ở mọi phương diện, y tôn kính trưởng bối, thân thiết với huynh đệ, bản thân cầu tiến, khiến người ta không tìm được bất kỳ khuyết điểm nào.

Nhưng y luôn sống với tư cách người bên ngoài Vương phủ, tâm của y căn bản không đặt ở tòa phủ đệ rộng lớn này.

Vương phi và Vương gia có thời gian hơn hai mươi năm để kéo tâm tư nhi tử về, nhưng bọn họ đều quá cao ngạo.

Hiện tại, cơ hội đó đã tan thành mây khói.

Tạ Cảnh Tu rời khỏi Di Nhiên cư, hộ vệ hầu bên ngoài đến báo, "Chủ nhân, Nhị Cửu đã về."

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Bảo hắn lập tức đến gặp ta."

Việc tính bát tự, đến nay Khâm Thiên giám vẫn chưa có động tĩnh, hơn nửa là đã có người gây khó dễ. Dù không có, Tạ Cảnh Tu cũng không muốn chờ đợi.

Tất cả mọi người đều không đồng ý nguyện vọng của y, chỉ có Hoàng đế lẩm cẩm kia chống đỡ cuộc hôn nhân này, khóe môi Tạ Cảnh tu nhếch nụ cười mỉa mai.

Thế gian này chưa từng ưu ái y, vậy đối địch với tất cả cũng có gì phải sợ

Không quá mấy ngày, Tiêu Ngự đã nghe tin, Khâm Thiên giám đã chọn ra ngày lành tháng tốt cử hành hôn lễ, là hai mươi ba tháng Giêng.

Hôm sau, Tạ Cảnh Tu gióng trống khua chiêng dẫn hộ vệ phủ Nguyên Vương áp tải mấy chục rương sính lễ, quy mô rầm rộ thẳng tiến Phượng phủ.

Phượng Vân Phi mang người đón tiếp Tạ thế tử, sính lễ được khiêng vào lấp đầy cả sân, mở vài chiếc rương thấy toàn là bạc trắng chói lóa.

"Những thứ này là của hồi môn của Phượng đại phu." Tạ Cảnh Tu nói thẳng.

Sắc mặt Phượng Vân Phi càng thêm khó coi, nét cười đã sắp không duy trì được nữa.

"Tạ thế tử, Phượng gia ra chưa đến nỗi không lo được của hồi môn cho Ngọc Nhi."

Tạ Cảnh Tu, "Ý ta là những sính lễ này chỉ dành cho một mình Phượng đại phu, Phượng đại nhân chớ để người không liên quan xớ rớ vào."

Sính lễ chuyển vào nhà kho Phượng phủ, trừ hắn là gia chủ thì chỉ còn phu nhân Lô thị, người ngoài căn bản không thể đụng vào. Vậy Tạ Cảnh Tu nói "người không liên quan" rốt cuộc muốn ám chỉ ai!

Phượng Vân Phi xạm mặt không nói, ngồi cứng ngắc trên ghế.

Lô thị vốn cũng phải ra tiếp, nhưng sau lần nàng trúng độc, Lô thị càng lạnh nhạt hơn trước, lần này nàng lấy cớ thân thể không khỏe, ngay cả mặt cũng không lộ ra.

Phượng Vân Phi cho là Tạ Cảnh Tu cố ý làm mình khó xử, Tạ Cảnh Tu cũng thấy Phượng Vân Phi chẳng đáng để y tôn trọng.

Biết rõ thân phận của Phượng đại phu phức tạp, vậy mà không hề có chút nỗ lực nào với việc hắn phải lấy chồng, chỉ bày ra cái mặt từ phụ bất đắc dĩ, đúng là thứ giả nhân giả nghĩa.

"Ta đi gặp Phượng đại phu." Tạ Cảnh Tu đứng dậy nói.

Phượng Vân Phi miễn cưỡng nặn ra nụ cười lễ độ, đích thân dẫn Tạ Cảnh Tu đến cửa viện tử của Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự ra mở cửa, hơi bất ngờ khi thấy Phượng Vân Phi và Tạ Cảnh Tu cùng đứng bên ngoài.

Tạ Cảnh Tu bước qua ngạch cửa, làm như không còn ai khác kéo tay Tiêu Ngự, "Phượng đại phu, ngày lành đã chọn, hai mươi ba tháng Giêng ta đến cưới ngươi về."

Phượng Vân Phi nhìn hai người dắt tay nhau, nụ cười trở nên méo mó khôn cùng, đôi mắt như bốc lửa nhìn chằm chằm hai cái tay.

Con trai hắn căn bản không có ý định từ chối, rốt cuộc…

Trong đầu Phượng Vân Phi xẹt qua một ý nghĩ, lại lập tức bị suy nghĩ đó dọa sợ, lắc đầu liên tục.

Không thể nào, sao có thể xảy ra chuyện đó được Quả thực quá hoang đường!

Tiêu Ngự liếc Phượng Vân Phi, thấy hắn cứ tần ngần ngay cửa không chịu đi, đang do dự không biết nên bắt chuyện không, Tạ Cảnh Tu đã quay lại đóng sập cửa.

"Lần sau muốn gặp phải chờ đến ngày thành thân." Tạ Cảnh Tu nhẹ giọng hỏi, "Phượng đại phu không định mời ta vào ngồi một lát sao"

Phải rồi, Thế tử muốn tuân thủ lễ giáo mà.

"Cũng chỉ hơn một tháng thôi mà." Tiêu Ngự cười nói, dẫn Tạ Cảnh Tu vào phòng.

Trong viện ngoại trừ vài nha hoàn quét tước, lúc khác Tiêu Ngự không để ai ở lại, bởi vậy người hầu chỉ có một mình Bách Linh.

Trong phòng có lò sưởi ấm áp vô cùng, Tạ Cảnh Tu cởi áo choàng lông tiện tay đưa cho Tiêu Ngự.

"…" Tiêu Ngự vâng mệnh run rẩy nhận lấy, đặt trên lò sưởi hun ấm.

Một đầu tóc đen tuyền của Tạ Cảnh Tu được phát quan búi gọn lên đỉnh đầu, thân hình cao lớn đứng giữa phòng quan sát bốn phía.

Bày trí trong phòng gọn gàng sạch sẽ, giá áo ở góc tường treo bộ áo cưới y đã gửi đến, Tạ Cảnh Tu đến gần nhìn, mắt hiện ý cười ôn hòa.

Tiêu Ngự mất tự nhiên, "Ngươi nhìn cái gì."

Tạ Cảnh Tu chỉ một đóa hoa nhỏ sứt sẹo thêu trên góc áo, cười nói, "Ta nhớ tay nghề của những tú nương được mời đến đâu chỉ có thế này."

"Còn không phải tại Bách Linh tối ngày lảm nhảm vào tai ta sao, nhất định bắt ta phải thêu cái gì đó, nói là điềm lành." Tiêu Ngự bất đắc dĩ, "Ngươi không biết ma âm của Bách Linh có thể lên cao đến mức nào đâu, ngày đêm xuyên vào tai, ta chịu không nổi."

Tạ Cảnh Tu nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa nhìn không ra là giống hoa gì, ánh mắt cong cong, "Nha đầu kia của ngươi rất tốt."

"Vì phối hợp quá ăn ý với mấy trò thú vị của ngươi chứ gì." Tiêu Ngự lườm y.

Bây giờ Tạ Cảnh Tu mà không biết hắn là nam nhân mới lạ, vậy mà nhất định muốn cưới hỏi đàng hoàng. Chuyện vốn không có khả năng trở thành sự thật lại được y hoàn thành, quả là không tưởng.

Dù gì Tạ Cảnh Tu chưa bao giờ làm hại hắn, Tiêu Ngự cũng không muốn tính toán với y.

"Phượng đại phu." Tạ Cảnh Tu về bên cạnh Tiêu Ngự, khẽ rũ mi, đôi đồng tử nâu nhạt chăm chú nhìn hắn.

Tiêu Ngự, "…" Tạ thế tử lại đang yên đang lành gọi hắn trống không, tật xấu gì thế này.

"Thư ta viết cho ngươi có còn giữ không" Tạ Cảnh Tu hỏi.

Tiêu Ngự gật đầu. Tạ Cảnh Tu cười nói, "Nhớ để vào của hồi môn mang theo luôn, sau này phải giữ cho kỹ."

"…" Hắn không hề bất ngờ khi Tạ thế tử tự kỷ như vậy.

Tạ Cảnh Tu đột ngột vươn tay, vững vàng ôm hắn vào lòng.

Tiêu Ngự hơi mất tự nhiên giãy dụa, lại nghe Tạ Cảnh Tu khẽ nỉ non, "Chỉ một tháng nữa chúng ta sẽ thành thân. Cuối cùng, bổn Thế tử cũng có một gia đình."

Giọng nói của y vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng Tiêu Ngự nghe được lại sững sờ, lòng càng thêm chua xót.

Tạ Cảnh Tu xưa nay lạnh lùng, ngạo mạn mà cao quý, nói những lời tang thương thế này thực sự không hợp với Tạ Cảnh Tu chút nào.

Tiêu Ngự nhịn không được giơ tay khẽ vuốt lưng Tạ Cảnh Tu, thầm lặng an ủi.

"Tổ phụ nói, nếu chúng ta có thể hai năm sinh ba đứa thì lão nhân gia sẽ càng cao hứng." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự, "…"

Cái gì mà tang thương với đáng thương, căn bản đều là hắn bị ảo giác!

91. Chương 91: Mãnh Thú

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu chỉ ngồi trong phòng Tiêu Ngự nửa canh giờ rồi cáo từ.

Ngoài trời lất phất tuyết bay.

Tiêu Ngự lấy áo choàng cho y, Tạ Cảnh Tu nói, "Ta muốn cái lần trước ngươi mặc."

Tiêu Ngự, "…Có gì khác nhau"

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, biểu hiện hờ hững có vẻ đặc biệt vô tội.

"Nếu không có gì khác, tại sao ta không thể mặc"

Tiêu Ngự, "…" Hắn lại không thể phản bác!

"Được rồi, ta đi lấy cho ngươi." Tiêu Ngự thở dài, mở tủ quần áo lấy chiếc áo choàng lông đen tuyền được xếp ngay ngắn.

Tạ Cảnh Tu chỉ vào lò sưởi, "Ủ ấm một lát đi, nếu không sẽ lạnh."

…Bộ nhìn y yếu đuối lắm hay sao.

Tiêu Ngự không còn sức từ chối ý kiến của Tạ thế tử, cứ làm theo là được rồi.

Tạ Cảnh Tu nhìn Tiêu Ngự tung áo ra phủ lên lò sưởi.

Tiêu Ngự, "…"

Tạ Cảnh Tu, "…"

Mười phút sau, Tiêu Ngự sờ lên áo, cảm giác ấm áp, liền đưa cho Tạ Cảnh Tu.

"Xong rồi, mặc vào đi."

Tạ Cảnh Tu im lặng mặc áo, nhìn xoáy Tiêu Ngự, "Phượng đại phu, ta về đây."

"Ừ, thượng lộ bình an." Tiêu Ngự cười tít mắt tiễn y ra cửa.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, "Chúng ta sắp xa cách hơn một tháng mà Phượng đại phu dường như chẳng có vẻ lưu luyến gì cả."

Tiêu Ngự nghẹn họng, nói không ra lời.

Một tháng, bốn tuần, hai mươi tám ngày, hắn thật sự không thấy lâu…

Lại nói, không phải y muốn tuân thủ lễ giáo à, hắn phối hợp tốt như vậy, Tạ thế tử còn giận lẫy cái gì.

Tạ Cảnh Tu thở dài, "Thôi, rốt cuộc cũng chỉ có mình ta lo lắng vui mừng vì hôn sự này. Là ta cưỡng cầu, chỉ mình ta gánh vác."

Tiêu Ngự, "..." Còn ra vẻ oan ức, quý công tử thật dễ tổn thương quá.

Tạ Cảnh Tu lại thâm sâu nhìn hắn một cái, xoay người rời đi. Ngoài trời hoa tuyết bay, đường mòn và mấy cành cây khô phủ đầy tuyết trắng, gió xốc qua cuốn theo tuyết vụn vần vũ giữa không trung.

Trời đất mênh mông, Tạ Cảnh Tu bước đi giữa màn tuyết, tóc đen tung bay, tổng thể như một bức tranh thủy mặc ảm đạm u sầu.

Thật ra cảnh tượng này chỉ là Tạ thế tử phẫn hận vì ai đó không phối hợp diễn ngôn tình với y mà thôi.

Tiêu Ngự ra đóng cửa, chầm chậm chạy vào phòng, thích ý nằm nhoài bên lò sưởi.

Tạ Cảnh Tu về phủ Nguyên Vương, thấy vài hộ vệ dáng vẻ chật vậy từ trong vườn chạy ra.

Tạ Cảnh Tu dừng chân, nhíu mày nhìn những người kia.

Nhị Cửu quát, "Các ngươi làm gì thế! Hô to gọi nhỏ vậy còn ra thể thống gì"

Vài hộ vệ kia thấy Tạ Cảnh Tu, vội vàng chạy đến quỳ xuống nhận tội.

"Thế tử gia, chúng thuộc hạ trực ban hôm nay trông coi mãnh thú giam sau vườn kia. Nhưng mà... không biết có phải do tuyết lớn đông cứng phá hủy cửa ***g hay gì mà mãnh thú đã chạy ra khỏi ***g sắt. Thuộc hạ vất vả lắm mới tạm thời nhốt được nó trong vườn, đang chuẩn bị tìm người đến chế phục nó!"

Diện tích vườn phủ Nguyên Vương rộng vô cùng, không chỉ đầy đủ hoa lá bốn mùa xanh um, còn nuôi những loại thú quý hiếm, dĩ nhiên đa số toàn là động vật nhỏ vô hại.

Chỉ có một con là ngoại lệ, nó không phải do mua hoặc săn được, mà là mời về.

Buổi tối một năm trước, một con mãnh thú bốn chân cao gần bằng người, tựa sói mà không phải sói, giống chó cũng không phải chó đột ngột xuất hiện trong hậu viện Vương phủ, dọa cả đám quý nhân nô bộc nha hoàn nhũ mẫu sợ chết khiếp.

Tạ Cảnh Lâm định bắn chết nó, nhưng Tạ Cảnh Tu đã ra mặt đảm bảo cho nó, cho người giam sâu trong hậu viện, phái mấy chục hộ vệ luân phiên canh giữ.

Mãnh thú này tướng mạo hung hãn, lại không hiểu nhân tính, gặp người là cắn, đêm đó đã làm bị thương mười mấy nô bộc của Vương phủ. Nếu không có đông đảo thị vệ võ công cao cường áp chế, không biết nó còn gây hỗn loạn đến thế nào.

Trong số người bị thương còn có tiểu thiếp Tạ Cảnh Lâm yêu thương nhất, nha hoàn trung thành của Vương phi và trắc phi cũng bị thương không nhẹ, không ai hiểu nổi tại sao Tạ Cảnh Tu muốn giữ lại con súc sinh kia. Không chỉ giữ lại mà còn đặt tên cho nó là Huyền Trạm, con súc sinh căn bản không hề cảm kích, gặp Tạ Cảnh Tu vẫn nhe răng múa vuốt như thường.

Tạ Cảnh Tu không giải thích, người khác có oán hận cũng không làm gì y được.

Tạ Cảnh Tu đi về phía vườn, hộ vệ vội nói, "Thế tử tạm thời đừng vào, mãnh thú thoát khỏi ***g, chúng ta đã khóa cửa viện tử, không biết có ngăn được nó không."

Tạ Cảnh Tu không dừng bước, đám hộ vệ cũng hết cách, phái một người đi tìm trợ giúp, những người còn lại bảo hộ xung quanh Tạ Cảnh Tu vào sâu trong vườn.

Còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng rống vang dội đập vào tai, các hộ vệ nắm chặt đao, nuốt nước bọt, dù trong lòng sợ hãi cũng chỉ có thể đi theo Tạ Cảnh Tu tiến về phía trước.

Vườn sau trong Bão Phác viện vốn là nhà ấm trồng hoa, giờ chỉ chuyên dùng để giam giữ con thú kia.

Lúc cách Bão Phác viện mấy chục bước, Tạ Cảnh Tu đã thấy móng vuốt chi trước của con thú lấp ló ở góc tường, sau đó là cái đầu khổng lồ của Huyền Trạm.

Mãnh thú hiển nhiên cũng thấy bọn họ, con mắt đảo qua đao kiếm trong tay hộ vệ, cái miệng rộng ngoác ra, để lộ răng nanh dài cả tấc lóe ánh sáng lạnh lẽo, yết hầu gầm gừ thành tiếng, mắt lộ vẻ hung tàn.

Tạ Cảnh Tu dừng bước, gọi một tiếng, "Huyền Trạm."

Chú ý của mãnh thú bị âm thanh của Tạ Cảnh Tu kéo qua, nó dĩ nhiên không đáp lại, vẫn như điên cuồng nhìn chằm chằm Tạ Cảnh Tu, cổ họng gầm gừ như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra đại khai sát giới.

Những người khác đều cho Huyền Trạm chỉ là con thú điên, không lúc nào nó không hiển lộ dáng vẻ công kích, nhưng Tạ Cảnh Tu lại nhìn thấy sự cô độc và hoảng sợ trong cặp mắt thú đen láy kia.

Thật ra nó vẫn luôn sợ hãi, giống hệt y lúc bé. Trong mắt bọn họ, thế giới này vừa xa lạ vừa không thể lý giải, khủng bố mà lạnh lẽo, nguy hiểm khắp nơi.

Tạ Cảnh Tu bước lên phía trước, các hộ vệ quýnh quáng cản y lại.

"Thế tử đừng qua đó, cơ thể nó khổng lồ lại rất mạnh, chỉ sợ bức tường kia không chặn được."

"Các ngươi lùi về sau." Tạ Cảnh Tu nói, kéo sát áo choàng tiếp tục đi.

Bọn họ nào dám để Tạ Cảnh Tu qua đó một mình mà ẩn núp phía sau, đành cắn răng bảo hộ quanh người Tạ Cảnh Tu, cùng đến chỗ mãnh thú.

"Grừ… grừ…" Bóng những người ngày càng đến gần phản chiếu trong đôi mắt thú, tiếng gầm gừ của Huyền Trạm càng lớn hơn, lông cổ cũng dựng lên.

Hộ vệ nắm chặt chuôi đao, chuẩn bị tùy thời chém giết.

Tạ Cảnh Tu rút ngắn khoảng cách, vừa chạm tường liền dừng lại, ngẩng lên nhìn cái đầu thú lộ ra.

Con thú đột ngột im lặng, hơi nghi hoặc nghiêng đầu, mũi giật giật như đang cố gắng đánh hơi.

Tạ Cảnh Tu cũng bất ngờ.

Y tin con mãnh thú này có lý trí, chỉ cần không ai phát động tấn công, nó sẽ không chủ động cắn người. Vậy nên y mới dám đến gần nó như thế này.

Nhưng y không ngờ Huyền Trạm lại biểu hiện dáng vẻ chưa bao giờ xuất hiện này.

"Thế tử cẩn thận! Bảo vệ Thế tử!" Hộ vệ vẫn luôn quan sát gắt gao đột nhiên hô lớn, biến cố nháy mắt phát sinh.

Mãnh thú rạp người, nhẹ nhàng nhảy qua bức tường cao bằng hai người, đáp xuống trước mặt Tạ Cảnh Tu.

"Lui ra." Tạ Cảnh Tu quát lui các hộ vệ đã nâng đao phóng đến.

Hộ vệ không dám lùi về, giơ đao ngăn trước người Tạ Cảnh Tu, "Nhưng mà…"

Tạ Cảnh Tu, "Không sao, lui ra."

Đám hộ vệ nhìn y bước thẳng đến con thú khổng lồ hung ác, tim nhảy thót lên cuống họng. Giữ trời đông tuyết bay mà mồ hôi lạnh túa đầy người.

"Huyền Trạm." Tạ Cảnh Tu dừng trước mặt con thú cách hai bước, thăm dò gọi.

Nếu nó biết cô độc và sợ hãi, lại nhận ra ác ý của những người muốn tấn công nó, nhất định nó đủ thông minh.

Đủ thông minh để nhận ra cái tên này là đang gọi nó.

Mắt thú chăm chú nhìn Tạ Cảnh Tu, cái đầu to lại nghiêng một bên, dường như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Gió lạnh thổi qua, mấy người một thú tựa như bị đông cứng thành băng, không ai nhúc nhích.

Đột nhiên, mãnh thú thử bước một bước đến gần Tạ Cảnh Tu, vài hộ vệ suýt nữa thất thanh gào lên, muốn ra trước bảo vệ lại bị Tạ Cảnh Tu lạnh lùng ngăn lại.

Cũng may mãnh thú không làm động tác tấn công, ngược lại chỉ lắc cái đuôi to bự.

Tạ Cảnh Tu nhoẻn cười. Không biết tại sao, y cảm giác được con thú khổng lồ đang truyền đạt hảo cảm với y.

Tạ Cảnh Tu vươn ra một tay từ trong áo choàng, lòng bàn tay ngửa ra, "Huyền Trạm."

Lần này Huyền Trạm không do dự nữa, nhào đến chỗ Tạ Cảnh Tu, ra sức ngửi bàn tay đưa ra.

Cổ họng nó lại phát ra tiếng gầm gừ nhưng không mang uy hiếp, ngược lại còn có vẻ sung sướng. Cái đuôi xù to bự lắc càng lúc càng nhanh, dí mũi ngửi lung tung cái áo choàng của Tạ Cảnh Tu, vừa ngửi vừa phát ra tiếng gào khản đặc y như tiếng khóc.

Đám hộ vệ nhìn mà choáng váng, hai mặt nhìn nhau một hồi, vẫn không dám buông lỏng cảnh giác.

Tạ Cảnh Tu kéo áo choàng, mỉm cười vuốt ve con thú cao ngang ngực y.

"Ngươi thích cái áo này sao" Tạ Cảnh Tu nhẹ giọng hỏi.

Huyền Trạm không thể trả lời, chỉ vui sướng chạy vòng quanh y, hết ngửi lại lấy móng vuốt đập đập áo choàng của y.

"Ta cũng thích nó." Tạ Cảnh Tu cúi đầu cười khẽ.

—o0o—

Hai mươi tám tháng Chạp, Phượng Chiếu Kỳ được thư viện thả về Phượng gia.

Sau lần gặp Tiêu Ngự trong tiểu viện Tạ Cảnh Tu mua cho, biết được chân tướng, Phượng Chiếu Kỳ liền quay lại thư viện.

Lúc đó về sớm để gặp Tiêu Ngự nhưng Tiêu Ngự không ở lại Phượng phủ, giờ đã biết chuyện năm xưa, Phượng Chiếu Kỳ không thể đối mặt Phượng Vân Phi nên lại thu dọn hành trang vào thư viện.

Bây giờ thư viện đã chính thức cho nghỉ cậu mới về Phượng phủ.

Vừa mới về lại nhận được tin chấn động.

Đại ca của cậu tháng sau xuất giá rồi! Vẫn phải gả cho cái tên Tạ Cảnh Tu!

"Ca, ngươi điên rồi sao! Ngươi có biết xuất giá tức là sao không!" Phượng Chiếu Kỳ gần như dí sát vào mặt Tiêu Ngự lớn giọng quát, âm thanh thiếu niên trong trẻo bật công suất cực hạn, quả thực như ma âm xuyên màng nhĩ.

Tiêu Ngự bịt tai vội vàng lùi về sau, chụp bàn tay năm ngón đẩy mặt cậu ra xa, "Là ngươi sắp có tẩu tử quyền thế anh tuấn tiêu sái."

"Lại còn tẩu tử, ngươi nghĩ cái gì vậy!" Phượng Chiếu Kỳ giậm chân, "Rõ ràng là tỷ phu!" Nói xong lại giật mình, cả giận mắng, "Không đúng! Không liên quan đến vấn đề này!"

"Vậy ngươi muốn thế nào" Tiêu Ngự lười biếng nằm nhoài lên lò sưởi, "Sính lễ đã mang đến, áo cưới cũng may xong rồi."

Phượng Chiếu Kỳ nóng nảy đi qua đi lại, đột ngột đứng thẳng, như đã hạ quyết tâm đập tay một cái.

"Ca, ta dẫn ngươi đi! Chúng ta rời khỏi kinh thành!"

Thông báo nhỏ

Trong lúc lướt những chương sau, tôi phát hiện tên của Lý quý phi và con gái Lý gia đều là tên ba chữ, tên của Lý quý phi là Lý Yên Nhi chứ không phải Lý Yên, tôi đã sửa lại ở những chương trước. Xin lỗi các bạn vì sai sót này.

92. Chương 92: Trước Lúc Đại Hôn

Editor: Vện

"Rời khỏi kinh thành" Tiêu Ngự chống cằm, "Cũng không phải không được. Nhưng ngươi nghĩ Tạ thế tử là tên bất tài sao"

Phượng Chiếu Kỳ xoắn xuýt nhăn mặt, "Đi cũng đi rồi, y sẽ không chấp nhất đến thế đâu. Trời đất bao la, tìm một người đâu có dễ vậy."

Tiêu Ngự vươn chân mang tất đá cậu một cái.

"Ngươi coi thường sức quyến rũ của ca ca quá rồi."

Phượng Chiếu Kỳ không vui trừng hắn, "Ta thấy ngươi làm nữ tử lâu quá nên tâm tư lệch mất rồi, nam nhân thích ngươi có gì tốt đâu mà tự hào."

Tiêu Ngự thở dài, "Chứ còn có thể làm gì Đừng nghĩ mấy chuyện không thực tế nữa, hiện tại chúng ta bị cả đàn sói vây quanh, nếu không tìm một chỗ dựa vững chắc, ngươi cho là mấy con sói kia sẽ tha cho chúng ta sao" Nhất là sẽ không buông tha hắn, nhưng nghĩ đến tự ái của Phượng Chiếu Kỳ, hắn vẫn gộp cậu vào cùng một chiến tuyến.

Phượng Chiếu Kỳ không biết nói gì nữa, khổ não chau mày.

Cậu thật sự không đủ mạnh mẽ, nếu thoát ly khỏi thân phận Phượng đại thiếu gia, cậu chỉ còn hai bàn tay trắng. Biết dựa vào đâu để bảo vệ ca ca, bảo vệ chính mình

Phượng Chiếu Kỳ không nhắc lại chuyện rời đi nữa, nhưng vẫn không có ý định từ bỏ, ngồi mân mê cánh môi nghĩ ngợi.

Tiêu Ngự thấy cậu là Đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, chắc cũng không làm ra mấy chuyện nghiêm trọng đâu, nên không chú ý lắm.

Kết quả, chuyện ngoài dự liệu của hắn đã xảy ra.

Sáng hôm đó, Tiêu Ngự bị tiếng ồn ngoài sân đánh thức.

Bách Linh từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển nói, "Tiểu thư, lão gia cho người bắt Đại thiếu gia kìa! Ngươi mau đến xem đi!"

"Xảy ra chuyện gì rồi!" Tiêu Ngự phóng xuống giường mặc y phục, Bách Linh đứng ở gian ngoài nhanh nhảu thuật lại tình hình.

"Lão gia nói Đại thiếu gia trộm sính lễ của tiểu thư, giờ muốn dùng gia pháp trừng trị!"

Động tác của Tiêu Ngự khựng lại, tiếp tục mang giày, bước nhanh ra ngoài, Bách Linh vội đuổi theo.

Lão Thập đang tận tâm tận lực làm nhiệm vụ canh gác, nhưng không thấy bóng dáng Lão Lục.

"Lão Lục đâu" Tiêu Ngự hỏi.

Lão Thập trả lời, "Hắn đi điều tra việc mất trộm sính lễ."

Tiêu Ngự gật đầu. Thì ra thuộc hạ của Tạ Cảnh Tu cũng không biết chân tướng, cứ tưởng y đã phái người ngầm quan sát cẩn thận rồi chứ.

Có điều, sai người trông chừng sính lễ vì sợ bị trộm hình như không hợp với phong cách của Tạ thế tử...

Chủ tớ ba người chạy thẳng đến ngoài cửa viện của Lô thị, thấy một đám nha hoàn nhũ mẫu bu ở ngoài, mặt không giấu được vẻ kinh hoàng.

Tiêu Ngự nhíu mày. Tại sao lại ở trong viện tử của Lô thị

Phượng Chiếu Kỳ vẫn chưa mặc y phục chỉnh tề, mới hừng sáng đã bị đám nô bộc áp giải đến đây, bị ép nằm xuống ghế, hai tên gia đinh cầm trượng gỗ đứng hai bên, trên lưng đã bị đánh mấy trượng, chỗ bị đánh

vừa đau rát vừa nóng như thiêu như đốt, vậy mà Phượng Chiếu Kỳ vẫn cắn răng chịu đựng, không rên một tiếng.

Phượng Vân Phi bảo dừng tay, mặt tái mét chất vấn, "Ta hỏi ngươi, sính lễ Tạ gia đưa đến, rốt cuộc ngươi giấu ở đâu!"

Phượng Chiếu Kỳ giãy dụa kịch liệt, nhưng cậu vốn là thư sinh trói gà không chặt, lại bị đánh mấy trượng, giãy không thoát khỏi áp chế của đám nô bộc.

"Ta không trộm đồ!" Phượng Chiếu Kỳ nghiến răng, "Dựa vào đâu mà bảo ta trộm sính lễ!"

"Ngươi còn dám ngụy biện!" Phượng Vân Phi tức đến đau đầu, vươn tay chỉ hai gã nô bộc cúi đầu quỳ bên cạnh, "Hai người kia chẳng phải tiểu tư của ngươi sao! Bọn chúng đã thừa nhận chính chúng đã làm, ngươi còn dám dối trá nữa à!"

Hai tên nô bộc vội dập đầu nói, "Lão gia, chúng ta bị ma quỷ mê hoặc, nhất thời tham lam chút bạc mới cấu kết với người ngoài trộm sính lễ của Đại tiểu thư. Chuyện này không hề liên quan đến Đại thiếu gia."

Phượng Chiếu Kỳ giận dữ trừng chúng, "Mặc Thư Mặc Họa, có bao giờ ta để các ngươi thiếu bạc không! Sao các ngươi dám làm chuyện trộm cắp đê tiện như thế!"

Phượng Vân Phi cả giận mắng, "Thôi đi, ngươi đừng diễn kịch ở đây! Nếu không phải Phương đại nương phát hiện dấu vết, ta đã suýt bị ngươi lừa rồi. Sau khi ngươi từ thư viện trở về liền làm đủ cách lấy bạc, thậm chí đồ trang trí trong phòng cũng không tha, ngươi nghĩ ngươi có thể giấu diếm được ai hả! Giờ thì đúng là có tiền đồ, lại dám cấu kết với người ngoài ăn cắp đồ trong nhà!"

Phượng Chiếu Kỳ ức chế đến đỏ mặt, hầm hầm nói không ra lời.

Đúng là cậu có tích góp bạc, ca ca cậu phải lấy chồng một cách kỳ quái, Phượng Vân Phi là phụ thân mà bỏ mặc không lo, chẳng lẽ cậu không thể nghĩ cách giúp ca ca sao!

"Tóm lại ta không có ăn trộm! Ngươi không tin thì kệ ngươi!" Phượng Chiếu Kỳ gân cổ.

"Ngươi! Ngươi giỏi lắm! Để ta xem ngươi còn cứng đầu được bao lâu! Đánh tiếp cho ta!"

Trong lòng Phượng Vân Phi thật ra sợ nhiều hơn giận. Tạ Cảnh Tu đã cố ý dặn không cho ai đụng vào sính lễ, giờ thì hay rồi, hòm xiểng trống không, một cọng lông cũng không còn, chờ đến ngày đón dâu Phượng gia không lấy ra được, đến lúc đó không biết Nguyên Vương thế tử thâm trầm kia sẽ làm ra chuyện gì.

Người kia xưa nay không hiểu chuyện đưa đẩy, căn bản không biết chừa thể diện cho người ta, Phượng Vân Phi đã mấy lần trải nghiệm, đến lúc đó chắc mặt mũi của Phượng phủ sẽ mất sạch.

Mặc dù đau lòng nhi tử, nhưng ai bảo cậu dám to gan làm bậy, lại thà chết cũng không tiết lộ sính lễ được giấu ở đâu.

"Đánh cho ta! Đánh đến khi nào hắn nói ra nơi giấu sính lễ mới thôi!" Phượng Vân Phi cắn răng ra lệnh.

Hai gia đinh đáp một tiếng, nhấc trượng tiến lên.

"Dừng tay." Âm thanh lạnh như băng truyền đến từ cửa.

Phượng Chiếu Kỳ đã sẵn sàng chịu đòn nghe được giọng nói thân quen, lòng vừa mừng vừa quýnh, vội quay đầu nhìn.

"Ca… tỷ tỷ, ngươi đến đây làm gì Mau về đi!"

Tiêu Ngự nhìn cậu một cái, bước đến gần liền thấy lý y trắng tinh bị trượng gỗ đánh để lại mấy vệt bẩn thỉu, không biết da thịt đã chịu bao nhiêu đau đớn.

Ánh mắt Tiêu Ngự càng lúc càng lạnh, đến trước mặt Phượng Vân Phi, "Phượng lão gia còn chưa điều tra rõ ràng đã vội vã đánh người, có phải quá không biết đạo lý hay không"

Sắc mặt Phượng Vân Phi không tốt lắm, nhìn hắn nói, "Ai cho ngươi đến đây. Chuyện này không liên quan đến ngươi, mau về viện tử của mình đi."

"Chẳng phải nói sính lễ bị mất à Vậy sao không liên quan đến ta chứ" Tiêu Ngự cười mỉa, "Ta vốn không quản, nhưng nếu Phượng lão gia đã đồng ý yêu cầu của Tạ thế tử, giờ mất đồ rồi, Phượng lão gia không thể không đưa ra cho ta câu trả lời thỏa đáng."

Phượng Vân Phi bị Tiêu Ngự xem thường đến mức khó chịu không thôi, một dáng người mảnh khảnh đột nhiên bước ra từ trong phòng. Phượng Chiếu Lâm thong thả xuống bậc thang, mắt hạnh lướt qua tình hình trong viện, ánh mắt dừng trên lưng Phượng Chiếu Kỳ rồi mới chuyển qua Tiêu Ngự.

"Đúng là nên như thế, sính lễ của Đại tỷ bị mất, đáng lẽ nên để Đại tỷ đến chủ trì." Phượng Chiếu Lâm nhẹ giọng nói, "Phụ thân hành động vội vàng như vậy cũng vì sợ phụ giao phó của Tạ thế tử. Phụ thân, chi bằng để Đại tỷ năn nỉ Tạ thế tử, kể rõ đầu đuôi, người đừng thi hành gia pháp với ca ca nữa. Đại ca trước giờ tính tình quân tử, nhất thời phạm sai, không nên phạt nặng như vậy. Chờ ca ca suy nghĩ cẩn thận rồi sẽ nói ra thôi. Phải vậy không, ca ca"

Phượng Chiếu Lâm tha thiết chờ mong nhìn Phượng Chiếu Kỳ, Phượng Vân Phi cũng bị lời của Phượng Chiếu Lâm đả động, nhìn Tiêu Ngự.

Nếu Tạ Cảnh Tu đã thích con trai hắn đến thế, vậy để Phượng Chiếu Ngọc cầu xin cũng tốt. Sính lễ tuy nhiều, nhiều đến nỗi lúc hắn kiểm kê còn muốn rớt cằm, nhưng xem ra Tạ thế tử vẫn thấy chưa thấm vào đâu.

Có thể không đánh Phượng Chiếu Kỳ, hắn cũng không muốn đánh. Đánh thì dễ thôi, nhưng hắn sợ Phượng Chiếu Kỳ xa cách mình.

Phượng Chiếu Kỳ cười lạnh, ngẩng đầu nhìn Phượng Chiếu Lâm.

"Tiểu muội cũng cho rằng ta là loại người cướp gà trộm chó sao Hay là nghe ai nói rồi cố ý vu oan cho ta!"

Phượng Chiếu Lâm hơi nhíu mày, mím môi.

"Ta chỉ không muốn nhìn ca ca bị đánh…"

Phượng Chiếu Kỳ lạnh lùng nói, "Đủ rồi, các ngươi đừng làm bộ làm tịch trước mặt ta. Ta chỉ có một câu, ta không trộm sính lễ!"

Phượng Chiếu Kỳ có ngây thơ cũng biết mình bị hãm hại, có thể mua chuộc tiểu tư bên cạnh cậu làm chuyện như vậy, ngoại trừ đám chủ nhân Phượng phủ thì còn có thể là ai nữa Phượng Vân Phi đương nhiên không làm, thủ phạm chỉ có thể là người còn lại, quá rõ ràng như mặt trời ban trưa.

Lúc trước cậu còn tưởng niệm công ơn nuôi dưỡng mười mấy năm, đến giờ phút này đã tan thành mây khói.

Phương đại nương lão luyện hãm hại ca ca và mẫu thân ngay trước mắt cậu, còn lừa cậu thành kẻ ngốc sinh lòng bất mãn, oán hận ca ca và mẫu thân. Bây giờ bản thân thành người bị hại, không thể chối cãi, cậu mới biết nỗi khổ của oan ức không thể giải bày.

Phượng Vân Phi tức giận, "Cái thứ không biết phân biệt tốt xấu, dầu muối không ngâm, Lâm Nhi đừng xen vào! Người đâu, thi hành gia pháp!"

Tiêu Ngự xông đến đẩy ngã gia đinh cầm trượng, Lão Thập tinh ý tung chưởng hất văng tên còn lại, cúi người nâng Phượng Chiếu Kỳ dậy.

Tiêu Ngự lạnh lùng nhìn Phượng Vân Phi, Phượng Vân Phi nhíu mày, "Ngọc Nhi, đó là sính lễ của ngươi, sau này cũng nằm trong của hồi môn đem đến Vương phủ. Ngươi không chịu cầu xin Tạ thế tử, vậy chỉ có thể bắt nghiệp chướng này khai ra chỗ cất giấu. Nếu không ngươi làm sao sống nổi ở Vương phủ! Giờ ngươi lại che chở hắn, ngươi muốn gì!"

Tiêu Ngự cười lạnh, "Ta lại thấy kỳ quái, hai tên nô tài kia trộm đồ, ngươi không thẩm vấn chúng giấu ở đâu mà bắt Chiếu Kỳ là sao hả Chẳng lẽ một công tử trói gà không chặt như Chiếu Kỳ có thể tự mình chở đồ ra khỏi nhà sao"

Phượng Vân Phi không vui, "Hai tên nô tài chỉ là nội ứng, chúng không biết đồ được chở đi đâu. Làm sao ta thẩm vấn được"

Phượng Chiếu Kỳ ngẩng đầu báo oan với hắn, "Tỷ tỷ, ta thật sự không ăn trộm, ta cũng không biết hai nô tài kia thông đồng với người ngoài."

"Im đi." Tiêu Ngự trừng mắt với cậu, Phượng Chiếu Kỳ đành mím môi không dám lên tiếng.

Tiêu Ngự cười mỉa, "Phượng lão gia, hai nô tài kia nói chúng không biết đồ được chở đi đâu thì ngươi tin. Nhưng chúng cũng luôn miệng nói Chiếu Kỳ không biết chuyện này, tại sao ngươi lại không tin! Chẳng lẽ ngươi muốn tin hay không phải chờ ai đó gửi thư nhắc nhở hay sao!"

"Ngươi!" Phượng Vân Phi tức đỏ mặt, không biết phải đáp trả thế nào, "Ngươi đừng càn quấy! Tóm lại ta sẽ phụ trách tìm sính lễ về, ngươi đừng xen vào chuyện này nữa!"

Có quỷ mới tin nam nhân vô dụng như ngươi tìm được đồ về. Tiêu Ngự đảo mắt khinh thường, lòng thầm sỉ vả.

"Phượng lão gia nói là Phương đại nương phát hiện dấu vết, vậy hãy mời Phương đại nương ra đây đối chất xem một nô tài như nàng đã phát hiện cái gì mà khiến đường đường Phượng đại thiếu gia phải bị thi hành gia pháp trước mắt bao nhiêu người!"

Phương đại nương là người hầu lâu năm của Lô thị, Phượng Chiếu Kỳ có nói Lô thị thường không hay nói nhiều trước mặt cậu, đều là Phương đại nương nói khích gây ly gián từ lúc cậu còn nhỏ.

Một nhũ mẫu thì có bao nhiêu năng lực chứ, lần này nhất định là do Lô thị giở trò. Nhưng không biết tại sao Lô thị lại đổ tội lên đầu Phượng Chiếu Kỳ! Những sính lễ kia, giá trị ít nhất cũng mấy vạn lượng bạc, tuy con số không nhỏ nhưng Lô thị là phu nhân một phủ, trong tay đâu có thiếu tiền, nàng muốn lấy số bạc đó làm gì! Dù trộm được cũng đâu thể trưng ra những thứ quý giá đó, không lẽ nàng dám bày chúng ra ngay trong kinh thành hay sao

Tiêu Ngự còn đang suy nghĩ, Lão Thập đã mặc kệ cản trở của mọi người, vào phòng lôi Phương đại nương núp bên trong ra sân.

Phượng Vân Phi tức điên, "Chiếu Ngọc! Ngươi làm vậy còn thể thống gì nữa! Phương đại nương là nhũ mẫu của mẫu thân ngươi!"

Tiêu Ngự không để ý Phượng Vân Phi, chỉ nhìn Phương đại nương bị Lão Thập lôi ra giữa sân. Phương đại nương vẫn dửng dưng, vẻ mặt hống hách đứng đó sửa sang vạt áo và búi tóc rối bời.

Đầu tóc hoa râm vấn gọn gàng, mặt dài cằm nhọn hằn vẻ nghiêm khắc, vài nếp nhăn hiển hiện sự lạnh lùng cứng rắn, quả đúng tác phong một nhũ mẫu được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Người dốc sức châm ngòi ly gián huynh đệ bọn họ chính là vị này.

"Phương đại nương, tại sao ngươi kết luận Đại thiếu gia bẻ khóa trộm sính lễ trong kho!" Tiêu Ngự nheo mắt, trầm giọng hỏi.

Phương đại nương chuẩn mực hành lễ, nói, "Bẩm Đại tiểu thư, lão nô chưa hề kết luận ai là thủ phạm. Lão nô chỉ báo cáo sự việc với lão gia, phân xử ra sao đều do lão gia làm chủ."

Tiêu Ngự hỏi, "Rốt cuộc ngươi đã nói gì"

Phương đại nương cụp mắt nói, "Lão nô nhận ra mấy ngày nay Đại thiếu gia phiền lòng vì chuyện tiền bạc, còn lén lấy các vật trang trí trong phòng ra khỏi phủ, lão nô thấy chuyện này quá khác thường mới bẩm báo với lão gia."

Tiêu Ngự vẫn không biểu lộ cảm xúc đột ngột trầm mặt, nghiêm giọng nói, "Khá khen cho loại độc địa bụng dạ khó lường châm ngòi xích mích! Ngươi cố ý cắt câu lấy nghĩa, lén lút tố giác, khơi mào mâu thuẫn giữa lão gia và Đại thiếu gia, rốt cuộc có ý đồ gì! A Thập, thi hành gia pháp, đánh đến khi nào phụ nhân này nói ra chân tướng mới thôi!"

Lão Thập trầm giọng đáp, lấy cây trượng gỗ từ tay gia đinh đánh phụ nhân kia ngã xuống đất rồi liên tục ra tay.

Tiêu Ngự đột ngột trở mặt đánh người chỉ trong nháy mắt, tất cả vẫn trố mắt chưa kịp phản ứng, mãi đến khi phụ nhân kia lăn lộn gào la thảm thiết Phượng Vân Phi mới phục hồi tinh thần, giận dữ giậm chân liên tục.

"Phản, đúng là phản rồi! Ai cho ngươi lá gan làm càn như vậy! Người đâu, kéo Phương đại nương ra, đuổi tên nô tài kia ra ngoài, đuổi ra!"

Vài gia đinh tiến lên bị Lão Thập nhẹ nhàng phất chưởng đánh bay xa cả thước, các nô bộc khác do dự không dám bước đến.

Phương đại nương ôm đầu giãy dụa, cố gắng tránh né nhưng vẫn không thoát khỏi đòn roi, chỉ có thể gào la thất thanh, "Ui da! Không biết lễ pháp, thứ không biết lễ pháp! Có người vì thù riêng mà náo loạn… ban ngày ban mặt mà muốn giết người…"

Nàng xưa nay phách lối thành quen, bất kể ở phủ Thượng thư hay Phượng phủ, ngay cả gia chủ còn phải cung kính nàng, đám người hầu vãn bối lại càng không dám nhiều lời, đã bao giờ chịu tội như vậy đâu!

Phượng Vân Phi nóng ruột nhìn, nhưng Lão Thập là người của Tạ Cảnh Tu, hắn không thể sai khiến, chỉ đành quát Tiêu Ngự, "Ngươi mau bảo hắn dừng tay!"

Tiêu Ngự phớt lờ hắn, đến chỗ Phượng Chiếu Kỳ, nhẹ nhàng sờ lưng cậu.

Phượng Chiếu Kỳ đau đến rên thành tiếng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Ngự.

"Ca, làm vậy… có gây bất lợi cho ngươi không" Phượng Chiếu Kỳ vừa cảm động vừa lo lắng. Cậu biết ca ca đang giúp mình hả giận.

"Không sao đâu." Tiêu Ngự xoa đầu Phượng Chiếu Kỳ.

Hiện tại hắn không đả động được Phượng Vân Phi và Lô thị, chẳng lẽ cả một đại nương cũng không xử lý được chắc Hạng tiểu nhân âm hiểm châm ngòi ly gián cũng nên nếm thử quả đắng mình gây ra.

"Ca, vậy sính lễ thì sao bây giờ" Phượng Chiếu Kỳ vẫn lo sốt vó.

Đánh Phương đại nương có thể xả giận cho cậu, nhưng nếu không tìm được đồ về chẳng phải đám đạo tặc kia được lợi rồi sao.

Tiêu Ngự nhẹ giọng nói, "Ngươi đừng nghĩ nhiều, rồi sẽ có cách." Lão Lục đã đi điều tra, mặc kệ tra ra cái gì, chắc chắn sẽ có chút manh mối.

Tiêu Ngự bảo Lão Thập dừng tay, đến chỗ Phương đại nương, từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Phương đại nương nghĩ đến đâu rồi Tại sao lại hãm hại Đại thiếu gia"

Phương đại nương lăn lóc dưới đất đau đớn hít khí, đâu còn khí thế nghiêm nghị chỉnh tề lúc mới xuất hiện.

Nàng rên rỉ than đau, đôi mắt sắc bén tàn nhẫn trừng Tiêu Ngự.

"Thứ không ra gì vĩnh viễn không ra gì. Hôm nay ngươi hung hăng bạo ngược, rất nhanh sẽ truyền khắp kinh thành, rồi ai cũng sẽ biết Phượng đại tiểu thư là hạng độc ác vô tình, có ngày ngươi sẽ phải trả giá!"

Tiêu Ngự chẳng quan tâm chắt lưỡi một tiếng, nhẹ giọng nói, "Hình như trí nhớ Phương đại nương không tốt lắm, A Thập, giúp Phương đại nương tỉnh táo lại."

Lão Thập nghiêm giọng đáp, giơ trượng đánh tiếp. Lão Thập là hộ vệ liếm máu trên lưỡi đao, đương nhiên biết cách đánh làm sao để không bị thương mà vẫn khiến Phương đại nương chịu đau đớn nhất.

Âm thanh vật cứng đập vào da thịt làm mọi người trong viện sợ đến câm như hến, Phượng Chiếu Lâm đã sớm bị nha hoàn đẩy vào phòng.

Tiêu Ngự nhìn cửa phòng yên lặng đóng kín, không biết lúc nào Lô thị mới kích động bước ra.

Một bóng người đột ngột chạy vào, quỳ một chân trước mặt Tiêu Ngự.

"A Lục." Tiêu Ngự thở phào, cũng may A Lục về đúng lúc, nếu không hắn chỉ có thể đánh Phương đại nương đến khi nàng chịu khai ra, có khi không tìm được sính lễ Tạ Cảnh Tu đưa đến nữa.

"Đại tiểu thư, nô tỳ đã tìm về vài nhân chứng có thể minh oan cho Đại thiếu gia, nhân tiện đem sính lễ về." Lão Lục đưa mắt ra hiệu với nơi nào đó, Tiêu Ngự đã lờ mờ đoán ra, dường như Lão Lục đã có dự định trước.

Tiêu Ngự nói Lão Thập ngừng đánh, gọi Lão Lục dẫn nhân chứng vào.

Phượng Vân Phi nghi ngờ nhìn người đến, toàn là những khuôn mặt lạ lẫm, y phục trông như người hầu.

Hai gã nô bộc Mặc Thư, Mặc Họa hô một tiếng, cùng đứng dậy chạy ra đón.

"Ông bà, muội muội, sao các ngươi lại ở đây!"

"Cha, mẹ, các ngươi… các ngươi không sao chứ!"

Người thân hai nhà đoàn tụ, ôm nhau khóc lóc, Phượng Vân Phi ngu ngốc đến mấy cũng nhìn ra vấn đề.

Lão Lục nói với một ông lão, "Lão nhân gia, những lời vừa rồi ngươi nói với ta, hãy thuật lại cho Phượng lão gia."

Ông lão kia lau khô nước mắt, run rẩy quỳ giữa sân, nói với Phượng Vân Phi, "Lão gia, lão nô là người cho ngựa ăn trong phủ, hôm trước đột nhiên có người bắt hết người nhà ta và tiểu tử Mặc Họa, nhốt chung một chỗ. Lão nô nghĩ kẻ xấu cần tiền, không ngờ bọn họ lại lợi dụng chúng ta, ép Mặc Thư Mặc Họa hãm hại Đại thiếu gia! Lão nô hổ thẹn!" Nói xong lại lão lệ tung hoành.

Phượng Vân Phi trố mắt, nhìn về phía Phượng Chiếu Kỳ, nhưng chỉ thấy con trai nhỏ xưa nay ngoan ngoãn lạnh lùng cười mỉa, vẻ mặt khinh thường.

Phương đại nương được mấy nha hoàn đỡ dậy, muốn lén trốn vào phòng.

Lão Lục bất chợt lên tiếng, "Phương đại nương chậm đã, không nghe hết chuyện rồi hẵng đi"

Đám nha hoàn đang đỡ nháy mắt bất động, vừa rồi Lão Thập hoàn toàn không nghe lệnh Phượng Vân Phi, náo loạn một trận đã dọa các nàng sợ chết khiếp.

Phương đại nương muốn vào phòng, giờ chỉ có thể bị bắt đứng lại.

"Các vị, rốt cuộc là ai trói ngươi, có nhận ra được không" Lão Lục hỏi một người nhà của Mặc Thư.

Phương đại nương miễn cưỡng vuốt phẳng y phục, cắn răng nhịn đau đứng thẳng lưng. Thân phận của nàng khác hẳn đám người thô tục này, lúc nào cũng phải tự tin vào chính mình.

Nàng căn bản không lo bị giáo huấn.

Đám thuộc hạ giải quyết lưu loát, đâu cần Lô thị và người của nàng phải ra tay.

Xưa nay bàn tay các nàng vẫn sạch sẽ.

Ông lão kia đứng lên, nhìn một vòng sân, cánh tay già cỗi chỉ một người, "Là nàng! Chính là phụ nhân này! Là nàng phái người trói người thân hai nhà chúng ta!"

Mọi người nhìn theo hướng tay ông lão, Phương đại nương ngây ngẩn nhìn ngón tay kia chỉ thẳng vào mình.

"Lão tặc ngươi nói bậy!" Phương đại nương phục hồi tinh thần, giận dữ gào, "Ta căn bản không biết họ là ai! Đây là nói bậy, bọn chúng cố ý vu oan…" Nàng chợt ngừng quát, ánh mắt ác liệt chuyển sang Tiêu Ngự, "Là ngươi, ngươi bảo chúng dựng chuyện! Là ngươi cố ý để chúng vu oan cho ta!"

Ông lão kia thưa với Phượng Vân Phi, "Lão gia, chúng ta chỉ là phận nô bộc, cả nhà đều phải dựa vào Phượng phủ kiếm miếng cơm. Làm sao chúng ta dám nói xấu nhũ mẫu đắc lực của Đại phu nhân Xin lão gia minh giám!"

Phượng Vân Phi bối rối đứng bất động, hết nhìn Tiêu Ngự lại nhìn Phương đại nương lửa giận ngút trời, lòng dạ rối bời.

Sự việc vốn rõ ràng sao đột ngột chuyển thành rắc rối như vậy! Hắn không biết xử lý thế nào mới tốt.

Tiêu Ngự lên tiếng, "Phượng lão gia, mọi chuyện đã rõ, ngươi hãy tự đi hỏi Mặc Thư Mặc Họa, kẻ cầm đầu này ta phải mang đi. Còn cần nàng khai ra sính lễ bị giấu ở đâu."

Phương đại nương nghe xong liền phát hoảng, quay phắt sang Phượng Vân Phi, "Lão gia, nàng nói bậy! Nàng cố ý hàm oan ta, lão gia tuyệt không thể tin!"

Phượng Chiếu Kỳ tất nhiên không biết Lão Lục đã gợi ý cho ông lão kia nói xấu Phương đại nương, thân phận như Phương đại nương làm sao có khả năng đích thân đi làm loại chuyện đó. Thật ra ông lão này chưa từng gặp mặt Phương đại nương.

Nhưng vậy thì đã sao Loại chuyên môn nói xấu người khác cũng nên nếm thử mùi vị không thể bào chữa đi chứ.

Phượng Chiếu Kỳ cười lạnh, "Phụ thân tin lời gây chia rẽ của phụ nhân này, không nói hai lời liền đánh ta, vậy tại sao đến lúc có đầy đủ nhân chứng xác thực lại do dự không ra quyết định Khí thế đánh ta ban nãy đâu rồi"

Mặt Phượng Vân Phi lúc xanh lúc trắng, căm hận trừng Phương đại nương.

Lúc biết sính lễ bị trộm mất, hắn vô cùng lo lắng, Mặc Thư Mặc Họa ra tự thú trước, sau đó Phương đại nương mới bí mật tố giác, dẫn dắt toàn bộ nghi ngờ của hắn tập trung vào Phượng Chiếu Kỳ.

Bây giờ suy nghĩ rõ ràng cũng chẳng cứu vãn được gì nữa.

Tiêu Ngự không muốn nhiều lời với hắn, để Lão Thập giải Phương đại nương đi, mặc kệ Phương đại nương gào la mắng chửi, Lão Thập vẫn dễ dàng áp tải nàng ra khỏi viện.

Tiêu Ngự liếc cửa phòng, Lô thị vẫn không ra mặt.

Giữ bình tĩnh thật tốt.

Lúc thu hồi ánh mắt thì thấy Phượng Vân Phi cũng quay đầu nhìn phòng Lô thị, thần sắc phức tạp.

Cũng phải thôi, Mặc Thư Mặc Hoa gây chuyện có thể đổ lên đầu Phượng Chiếu Kỳ. Phương đại nương gây chuyện đương nhiên sẽ liên tưởng ngay đến Lô thị.

Cuối cũng đã chứng minh được Phượng Chiếu Kỳ bị điêu nô bắt nạt, nhưng Lô thị thì khác, nàng là chính thất phu nhân, sẽ không bị một nhũ mẫu che đậy.

Đã không bị che đậy qua mắt thì chính là chủ mưu.

Phượng Vân Phi không phản ứng Phương đại nương gào la thảm thiết, dù sao hắn có muốn nhúng tay Tiêu Ngự cũng không nghe đâu, dứt khoát xoay người vào phòng Lô thị.

Tiêu Ngự trào phúng cười lạnh, để Lão Lục cõng Phượng Chiếu Kỳ, tất cả rời khỏi viện.

Hắn tự mình chăm sóc Phượng Chiếu Kỳ. Trong sính lễ Tạ Cảnh Tu đưa đến có thuốc trị ngoại thương tốt nhất nhưng không biết nằm ở đâu. Tiêu Ngự rửa sạch vết thương cho Phượng Chiếu Kỳ trước rồi bôi thuốc trị ngoại thương bình thường của Tần tiểu đại phu lên lưng cậu.

Phương đại nương đã giao cho Lão Lục tra khảo, hắn không hỏi đến nữa.

Ở phương diện bức cung, chắc chắn người của Tạ Cảnh Tu nhiều kinh nghiệm hơn hắn.

Quả nhiên, chỉ mới hôm sau Lão Lục đã dẫn người đến địa điểm theo lời khai của Phương đại nương, chở tất cả rương hòm sính lễ còn chưa kịp cạy mở trở về.

Phượng Vân Phi nhìn người của Tạ Cảnh Tu lại một lần nữa gióng trống khua chiêng khiêng sính lễ vào Phượng phủ, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Đúng là Phương đại nương làm ra, nếu không làm sao nàng biết sính lễ bị giấu ở đâu. Bây giờ chẳng còn chút hy vọng nào nữa.

Phương đại nương là người của Lô thị, hôm qua hắn đã tìm Lô thị chất vấn nhưng Lô thị vẫn chưa được giải hết độc tính, mê man trên giường, ngay cả mặt Lô thị hắn còn không thấy.

Dường như sau khi gặp Phượng Chiếu Ngọc, thê tử vốn cao quý không vương bụi trần, Phượng đại phu nhân khôn khéo càng lúc càng trở nên khác lạ…

Lão Lục và Lão Thập rốt cuộc cũng thả Phương đại nương nay đã đần độn vô tri trở về, Phượng Vân Phi thấy lão nô này cố ý châm ngòi ly gián hắn và Phượng Chiếu Kỳ, lúc trước không biết còn làm bao nhiêu chuyện mờ ám giữa phụ tử bọn họ, căn bản không muốn liếc nàng một cái, cho người trực tiếp đuổi về chỗ Lô thị.

Phượng Chiếu Kỳ được chứng kiến năng lực của "tỷ phu" tương lai, triệt để tuyệt vọng, không còn suy nghĩ dẫn ca ca bỏ trốn nữa.

Với bản lĩnh của y, chỉ sợ cậu còn chưa chạy ra khỏi kinh thành đã bị Tạ Cảnh Tu bắt về.

Cậu liên tục dưỡng thương trong phòng Tiêu Ngự, không về viện tử mình nữa. Phượng Vân Phi cũng không dám hỏi.

Tiêu Ngự thấy cậu nằm lỳ trên giường kể lể mình và Tạ Cảnh Tu chênh lệch quá nhiều, thần thái nghiêm trọng, vội cười an ủi, "Sao lại so sánh như vậy được, y đã hơn hai mươi, ngươi còn chưa đến mười lăm. Các ngươi kém nhau cả thế hệ đấy, so đo cái gì."

Phượng Chiếu Kỳ tính lại, sao cậu lại đi so sánh mình với một ông chú! Nháy mắt hưng phấn trở lại.

"Chờ đến lúc ta lớn bằng Tạ thế tử cũng sẽ lợi hại giống y." Phượng Chiếu Kỳ nói bằng giọng điệu của vãn bối.

Tiêu Ngự mỉm cười xoa đầu cậu, tốt bụng không đả kích, Phượng Chiếu Kỳ lại lải nhải chuyện đâu đâu đến xuất thần.

Tuy đã tìm được sính lễ nhưng Tiêu Ngự vẫn chưa giải được một nghi vấn.

Tại sao Lô thị phải tham lam mấy vạn lương bạc Tại sao lại giá họa cho Phượng Chiếu Kỳ Hắn không có manh mối nào cả…

—o0o—

Đảo mắt đã đến hai mươi ba tháng Giêng, trước đó một ngày Tiêu Ngự còn thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ lại nhảy ra một Quận chúa hay Giản lục tiểu thư làm con thiêu thân, hoặc Lô thị và Phượng Vân Ninh giở trò, thật sự chờ được đến ngày hai mươi ba tháng Giêng, cuối cùng Tiêu Ngự cũng được thở phào.

Có nghĩ cũng thật không ngờ, thế mà có một ngày hắn hy vọng được mau chóng gả đi…

Trời còn chưa sáng Tiêu Ngự đã bị Bách Linh gọi dậy, đám nha hoàn nối đuôi nhau vào phòng, bắt tay rửa mặt thay y phục cho Tiêu Ngự.

Nha hoàn cũng do Tạ Cảnh Tu phái đến, hiển nhiên đã được dặn dò trước, không đánh phấn cho Tiêu Ngự, chỉ vấn tóc chỉnh tề, mặc lên áo cưới đỏ thẫm, bóng người trong gương như hoa như ngọc, dung nhan tuấn mỹ, trông rất có tinh thần.

Bách Linh cười nói, "Khí sắc tiểu thư thật tốt, rốt cuộc cũng được gả cho Thế tử rồi, tiểu thư nhất định rất vui!"

Rõ ràng như vậy sao… Tiêu Ngự im lặng sờ mặt.

Hắn lại hưng phấn vì được "gả" đi, nguyên nhân sâu xa một lời khó có thể nói hết… Dĩ nhiên, Tạ thế tử là người tốt là yếu tố hết sức quan trọng, hắn không có gì để phủ nhận.

Nếu không phải gả cho Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự quả thực không dám tưởng tượng mình phải chịu đựng thế nào đống nghi lễ phức tạp rườm rà của "tân nương tử".

Lúc trước hắn còn dự định gả cho Trương tam béo, thật là quá ngây thơ mà.

Hỉ nương Tôn phu nhân cũng là Tạ Cảnh Tu phái đến, tướng mạo ôn hòa dịu dàng, mặt mang nụ cười hiền hậu, cầm lược chải đầu cho Tiêu Ngự.

"Sắc mặt Phượng đại tiểu thư thật tốt, trắng trẻo hồng hào, vừa nhìn đã biết tinh thần phấn chấn vì việc vui." Tôn phu nhân cười nói.

Tiêu Ngự, "..." Biểu cảm hận không thể gả đi của hắn rõ ràng đến vậy sao!

Đều tại Phượng Vân Phi Lô thị Minh Châu quận chúa, đều do ác ý của thế giới này.

Tôn phu nhân giúp hắn chải tóc, cài lên phát quan vàng khảm hồng ngọc Tạ Cảnh Tu đưa đến, hài lòng gật đầu liên tục.

"Thế tử nhất quyết không cho Phượng đại tiểu thư dùng son phấn quả là quyết định chính xác. Phượng đại tiểu thư hoàn toàn chẳng cần phấn son tô điểm cũng đã rực rỡ mê người rồi. Áo cưới cũng được cắt may tinh xảo, khí khái mười phần càng tôn lên khí phách của Phượng đại tiểu thư."

Tiêu Ngự nghe mà khóe miệng co giật, làm hỉ nương quả thật không dễ dàng, hắn mặc y phục nam nhân, vậy mà hỉ nương nhất định phải buông lời khen ngợi, đúng là làm khó Tôn phu nhân.

Bách Linh nhét chút điểm tâm cố ý làm vào tay Tiêu Ngự, "Tiểu thư, khi nào đói thì lấy ăn, nhớ đừng ăn nhiều. Cũng cố nhịn đừng uống nước, lễ thành thân lâu lắm. Lúc ăn cũng đừng cho người ta thấy."

Tiêu Ngự, "..."

Khi tất cả chuẩn bị xong thì trời đã sáng choang.

Bên ngoài vừa lúc vang lên tiếng sáo và trống của dàn nhạc chúc mừng, đội ngũ đón dâu của Tạ thế tử vô cùng rình rang dạo một vòng kinh thành mới đến cổng Phượng phủ.

Kiệu lớn xa hoa tám người khiêng khiến dân chúng chấn động, tán thưởng sôi nổi. Tạ Cảnh Tu mặc áo cưới đỏ thẫm, gương mặt thường ngày lạnh như băng nay cũng mang vài phần ấm áp, dung nhan anh tuấn càng thêm dịu dàng.

Tạ Cảnh Tu hạ kiệu, đám đồng liêu và thuộc hạ cười vui vẻ bám theo cùng vào Phượng phủ.

Quá trình bái biệt trưởng bối diễn ra rất nhanh, Lô thị vẫn không xuất hiện, gương mặt tươi cười của Phượng Vân Phi hết sức lúng túng, Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự đều không gọi một tiếng phụ thân.

Mắt thấy bóng dáng thiếu niên hành lễ xong liền xoay người rời đi, khuất dần trong ánh dương sau cánh cửa, Phượng Vân Phi run môi, cảm giác xót xa và buồn bã bỗng mãnh liệt dâng trào.

Dường như... Phượng phủ từng vô hạn phong quang hơn mười năm, lúc này lại trở thành một trò cười hoang đường.

Phượng Chiếu Kỳ thân là đệ đệ của "tân nương tử", bụng làm dạ chịu đỡ Đại ca nhà mình lên kiệu hoa của Tạ Cảnh Tu, khoảnh khắc màn kiệu buông xuống, Phượng Chiếu Kỳ không nén nổi chua xót trong lòng nữa, bật khóc tức tưởi.

Đại ca của cậu xuất giá rồi! Xuất giá rồi! Cậu còn tự mình đưa hắn lên kiệu hoa, thiên hạ này còn chuyện gì kỳ lạ hơn không!

Tạ Cảnh Tu nhướn mày nhìn tiểu cữu tử khóc không ngừng được, dường như nước mắt của tiểu cữu tử đã làm y cảm động, hiếm khi tốt bụng dặn thuộc hạ theo dõi đừng để Phượng Chiếu Kỳ gục ngã, y cũng nhảy lên ngựa, vẻ mặt hớn hở thúc ngựa, dẫn đội ngũ đón dâu thật dài, mang theo "tân nương tử" danh chính ngôn thuận hồi Vương phủ.

93. Chương 93: Thời Khắc Thành Thân

Editor: Vện

Đường từ Phượng phủ đến Vương phủ dài lê thê.

Dọc đường, bánh kẹo và tiền mừng vung đầy trời, chúng thị vệ ôm rượu ủ lâu năm thơm nồng rót cho dân chúng ven đường.

Trẻ con kết đàn vui vẻ lon ton theo sau đội rước dâu nhặt bánh kẹo, dân chúng nâng bát rượu, luôn miệng chúc mừng, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Ngự ngồi trong kiệu hoa, cảm giác như bị say xe, mau chóng lột quả cam nhét vào miệng.

Nghe tiếng rộn ràng bên ngoài, Tiêu Ngự không khỏi buồn cười, tay vô thức vuốt khăn trùm đỏ thẫm. Hắn không nghe nói có hoạt động rót rượu cho quần chúng vây xem, người lạnh nhạt như Tạ Cảnh Tu mà cũng thật biết khuấy động không khí.

Tạ Cảnh Tu mang nụ cười trên môi, thản nhiên cưỡi ngựa đi đầu đoàn rước.

Đây là Đạp Phong, con ngựa quý y thích nhất, tuấn mã thường ngày sải vó trên thao trường, oai phong lẫm liệt, lúc này cổ đang đeo một bông hoa đỏ tươi, tao nhã bước từng bước nhỏ, ức chế đến nỗi mũi phun khí liên tục, vậy mà chủ nhân lại cố tình không cho nó tung vó phi nước đại.

"Chúc Tạ thế tử và Thế tử phi bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử!" Bách tính theo đoàn rước kích động hô vang.

Nét cười trên mặt Tạ Cảnh Tu càng đậm hơn, chắp tay với mọi người, các cô nương ven đường lập tức ngượng ngùng đỏ mặt.

Đám người kia không đồng ý chúc phúc cho hôn sự này thì có sao đâu Đã có ngàn vạn bách tính sẵn lòng chúc phúc.

Trong đám đông, một thiếu nữ dẫn hai đứa bé chui luồn qua chỗ trống, ngoi lên hàng đầu, mở to mắt nhìn đội ngũ đón dâu mười dặm hồng trang.

Bé trai cầm kẹo cưới trong tay, nuốt nước bọt hỏi, "Tỷ tỷ, giờ ăn được không"

"Tiểu Uyển, lột vỏ kẹo cho Châu Châu đi." Lục Dung Dung không quay đầu.

Tiểu Uyển lột vỏ, nhét viên kẹo đường vào miệng thằng bé, nhìn kiệu hoa đỏ thẫm hỏi, "Tỷ tỷ, người cứu muội là tân nương tử phải không"

Lục Dung Dung gật đầu, "Đúng vậy." Nàng không ngờ, Phượng đại tiểu thư đã cứu Tiểu Uyển chính là người của Phượng gia nàng muốn tìm.

Không biết ca ca của các nàng có đang ở Phượng gia không Bây giờ Phượng đại tiểu thư đã gả vào Vương phủ, sau này e khó có thể gặp mặt…

"Mẫu thân nói các phu nhân tiểu thư trong kinh thành toàn là người xấu, thì ra không phải tất cả đều như vậy." Tiểu Uyển sờ bụng, "Phượng đại tiểu thư và Giản lục tiểu thư rất tốt mà." Phùng gia gia hòa ái dễ gần nói là hai người kia đã cứu mạng nàng.

Lục Dung Dung xoa đầu nàng, "Ở đâu cũng có người tốt kẻ xấu, thiên kim tiểu thư không phải ai cũng tốt."

Tiểu Uyển ngây thơ hỏi, "Là ai"

Lục Dung Dung mỉm cười không nói, "Tiểu Uyển chỉ cần nhớ rõ Phượng đại tiểu thư là người tốt."

Tiểu Uyển ngây ngô gật đầu.

Trên tầng hai một tửu lâu ven đường, một gương mặt tái nhợt ẩn sau khung cửa sổ, biểu cảm phẫn hận nhìn cỗ kiệu hoa đỏ rực.

"Quận chúa, chúng ta nên về thôi, thân thể ngươi vẫn chưa khỏe hẳn, ngộ nhỡ Đại công chúa biết sẽ cấm túc Quận chúa đó." Một tỳ nữ nhỏ giọng khuyên.

"Cút ngay!" Minh Châu quận chúa hất tỳ nữ ra, vì cử động quá mạnh nên không khí ùa vào phổi, tự làm mình ho khù khụ không thể ngừng được.

Tỳ nữ vội đến vuốt lưng, rót tách trà nóng đặt vào tay nàng.

Sau lần bị trúng độc, tuy đã được Giản lục tiểu thư giải độc nhưng thân thể Minh Châu quận chúa vẫn chưa bình phục hoàn toàn, tuy đã có thể rời giường nhưng cơ thể vẫn còn yếu, bây giờ nhìn đã muốn sắp ngất.

Nếu không, nàng đâu thể an phận sau khi nghe nói hôm nay Tạ Cảnh Tu thành thân, thật ra là do lực bất tòng tâm.

Bây giờ nàng chỉ có thể lánh mặt ở đây, nhìn đội ngũ đón dâu tưng bừng mà căm hận nguyền rủa.

Giờ lành sắp đến, đội ngũ đón dâu cũng về đến Vương phủ kịp lúc.

Cổng Vương phủ mở ra, trước cổng đặt một chậu than.

Một tên nô bộc chạy đến chỗ Tạ Cảnh Tu, nhỏ giọng thì thầm, "Chủ nhân, Vương phi…"

Tạ Cảnh Tu nghe xong vẫn mặt không đổi sắc, chỉ gật đầu.

"Ta biết rồi."

Vương phi lấy cớ tiếp khách, không muốn xuất hiện ở hỉ đường cho y và Phượng đại phu hành lễ.

Dựa theo lễ nghi, nếu thiếu bước này thì hôn sự không thể hoàn thành.

—o0o—

Trong Di Nhiên cư, Vương phi mặc thường phục trắng tinh, tự tay rót trà đặt trước mặt người nàng vừa ý.

"Nhu Nhi nếm thử xem, đây là trà ngâm từ cánh bạch mai giữa đông đấy."

Ngón tay trắng trẻo thon dài khéo léo nâng tách ngọc, đưa lên mũi hít một hơi, môi mỏng khẽ cong, "Thơm ngát mát lành, quả không giống loại thông thường."

Ngoài sân truyền đến tiếng nhạc đón dâu rộn ràng, thiếu nữ run tay, lẳng lặng nhấp trà rồi rũ mắt đăm chiêu.

Vương phi nhìn nàng, "Nhu Nhi, ngươi yên tâm, dù là ai cũng không thể cướp mất vị trí của ngươi. Thứ nên là của ngươi chắc chắn sẽ thuộc về ngươi."

Giản lục tiểu thư – Giản Nhu khẽ cười, không tỏ ý kiến.

Tạ thế tử không thích dong chi tục phấn, năm đó đối xử với nàng khá là ôn hòa.

Tạ thế tử thích đại phu hành y cứu người, lại không chọn y quán Giản gia vang danh thiên hạ mà đi thích Phượng Chiếu Ngọc quen biết chưa đến một năm.

Vương phi nói, "Trước mắt, ngươi chỉ cần làm rạng danh y quán Giản gia, tuyệt đối không được bỏ ngang giữa chừng. Sở thích của Cảnh Tu kỳ lạ, không yêu tài nữ danh môn mà chuộng mắt sao mày kiếm. Phượng Chiếu Ngọc này cũng chỉ là hạng tầm thường. Nam nhân ham thứ mới lạ, cưới loại thê tử không nội hàm này, rất nhanh sẽ phiền chán."

Giản Nhu vẫn mỉm cười, cúi đầu ảo não.

—o0o—

Cổng lớn phủ Nguyên Vương, Tạ Cảnh Tu nhận cung vàng nạm ngọc tinh xảo bắn tên lông nhạn đến trước cửa kiệu hoa rồi mới lên vén màn kiệu, tươi cười đưa tay ra.

Tiêu Ngự đã sớm tự giác lấy khăn trùm lên đầu, tầm nhìn bị giới hạn chỉ thấy được dưới chân, hắn thấy lòng bàn tay kia hướng về phía mình, ngón tay dài, da như ngọc, đốt ngón tay mạnh mẽ.

Hắn hít sâu một hơi, vươn tay ra, không cần nói cũng biết ý nghĩa trịnh trọng của việc này.

Tạ Cảnh Tu nắm chặt bàn tay hắn trong tay mình, nghiêm trang đón nhận cả cuộc đời của chủ nhân bàn tay.

Tạ Cảnh Tu tự mình dẫn Tiêu Ngự bước qua chậu than, tiến vào hỉ đường.

Giờ lành đã điểm, phù rể giao dây hoa cưới đỏ thẫm cho Tạ Cảnh Tu, đầu còn lại đặt vào tay Tiêu Ngự.

Mặt Tiêu Ngự , cứ tưởng chỉ đi một vòng thôi, không ngờ còn phải tham dự nghi thức trịnh trọng này, hắn không dám nghĩ đây chỉ là trò đùa nữa.

Nguyên bản không coi chuyện thành hôn là to tát, Tiêu Ngự bắt đầu thấy lúng túng rồi.

Dường như trải qua nghi thức này xong thì màn kịch ngụy trang không còn là một kế hoạch thuần túy.

Trong nghi thức như ẩn chứa sức mạnh nghiêm túc trang trọng, hắn không kiềm được chấn chỉnh lại.

"Nhất bái thiên địa…" Hỉ nương cao giọng hô.

Tạ Cảnh Tu kéo tay Tiêu Ngự cùng bái lạy.

Y thành kính bái lạy thiên địa, hy vọng thần linh khắp đất trời chúc phúc cho mối nhân duyên này.

"Nhị bái cao đường…"

Trên ghế chủ vị chỉ có một mình Nguyên Vương gia, tuy sắc mặt không tự nhiên nhưng vẫn rất nể tình không nói gì.

Hắn dùng mọi thủ đoạn cản trở hôn nhân, chi không ít tiền tạo dựng quan hệ với Khâm Thiên giám, muốn đảo lộn kết quả xem bát tự, kết quả bị Tạ Cảnh Tu thế như chẻ tre phá hủy toàn bộ kế hoạch.

Đã đến nước này, hắn chỉ còn cách tiếp nhận sự thật.

"Phu thê giao bái…"

Hỉ nương cười tủm tỉm nhìn đôi tân nhân bái lạy xong, lại cao giọng, "Đưa vào động phòng…"

Tiêu Ngự cầm lụa đỏ, đầu kia truyền đến lực kéo khá mạnh, hắn đành bất đắc dĩ đi theo.

Tạ Cảnh Tu mời một nhóm đồng liêu, đều là huynh đệ trong Đại Lý Tự, chức quan và gia thế đều không cao nhưng Tạ Cảnh Tu rất thích họ, đám này vui vẻ cười nói vây quanh hai người theo đến phòng tân hôn.

Tạ Cảnh Tu mang Tiêu Ngự vào phòng, những người khác đều bị chặn ngoài cửa. Y đỡ Tiêu Ngự ngồi lên giường tân hôn, tỉ mỉ ngắm nghía một thân áo cưới của ái nhân.

"…" Tiêu Ngự có cảm giác đứng ngồi không yên. Thật kỳ quái, bầu không khí thật sự rất kỳ quái.

"Ngọc Nhi." Tạ Cảnh Tu khẽ gọi.

Tiêu Ngự, "…" Tạ thế tử chuyển vai quá nhanh, tại sao không gọi Phượng đại phu nữa!

"Ngọc Nhi, ngươi ngồi đây chờ một lát, ta phải ra ngoài tiếp khách. Nếu đói thì kiếm thứ gì ăn, đừng chịu đựng."

"…Ta biết rồi." Tiêu Ngự nói.

Tạ Cảnh Tu rời khỏi phòng tân hôn, cùng khách khứa ra đại sảnh dự tiệc.

Tiêu Ngự cuối cùng cũng thở phào, nằm vật ra giường, đột nhiên thấy cộm cộm khó chịu.

Hắn một tay lần mò, một tay xoa lưng, bắt được vài hột gì đó. Lấy ra nhìn, là một nắm đậu phộng hạt sen.

Màn đỏ, táo đỏ, đậu phộng, trái nhãn, hạt sen, Tiêu Ngự đen mặt, đẩy hết đám lộm cộm kia vào góc giường rồi mới nằm xuống.

Xuất giá rồi…

Trên mặt Tiêu Ngự phủ khăn lụa, mờ mịt ngẫm nghĩ. Hắn đột nhiên lý giải được tại sao Phượng Chiếu Kỳ lại khóc rồi, bây giờ hắn cũng muốn khóc lắm…

Trời gần tối Tạ Cảnh Tu mới về phòng.

Ái nhân đến ngày hôm nay mới cưới về được đang nằm trên giường ngủ say như chết.

Tạ Cảnh Tu, "…"

Y nhẹ nhàng bước đến, đánh thức Tiêu Ngự.

"Uống rượu hợp cẩn thôi."

Tiêu Ngự mơ màng ngồi dậy, tay được nhét vào cái chén ngọc, bị Tạ Cảnh Tu kéo tay ***g qua, cả hai cùng uống rượu giao bôi.

"Ngọc Nhi, có đói bụng không" Tạ Cảnh Tu đặt chén rượu qua một bên.

Tiêu Ngự ngủ cả buổi trưa, cũng không thấy đói, ngoan ngoãn lắc đầu, "Không đói…"

Tạ Cảnh Tu cười dịu dàng, "Vậy thì tốt."

Nháy mắt, Tạ thế tử tự nhiên vươn tay ra, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lột áo hắn.

Tiêu Ngự, "…"

Cúi xuống nhìn cơ thể thiếu niên non nớt của mình, lại ngẩng đầu nhìn y.

"Ngươi làm gì"

Tạ Cảnh Tu nghiêm túc nói, "Đêm động phòng hoa chúc, dĩ nhiên một khắc đêm xuân đáng nghìn vàng. Đến đây nào."

"Đến cái đầu ngươi chứ đến!" Tiêu Ngự quơ cả tay chân đẩy ngã Tạ Cảnh Tu, mặc lại y phục đã tuột đến khuỷu tay, kéo vạt áo hậm hực, "Đùa giỡn lưu manh à!"

Tạ Cảnh Tu vẻ mặt vô tội, "Chúng ta đã thành thân."

Ba ngón tay nhỏ giơ lên trước mặt y, Tạ Cảnh Tu hơi lùi về phía sau.

"Ngươi đừng giả ngu! Ba điều quy ước đâu!"

"Lúc đó khác lúc này khác." Tạ Cảnh Tu cụp ngón tay Tiêu Ngự xuống.

Tiêu Ngự điên tiết. Thằng nhóc vô sỉ này, muốn phá bỏ quy tắc sao! Y không phải sĩ phu phong kiến nghiêm cẩn giữ lễ sao! Không phải chính nhân quân tử phi lễ chớ nhìn sao! Không phải quý công tử tao nhã một lời hứa đáng giá nghìn vàng sao! Trời ơi!!!

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn một lúc, cau mày nói, "Không thể thương lượng à."

Khóe miệng Tiêu Ngự giật liên hồi. Bộ dạng nghiêm túc đàm phán vấn đề tranh chấp lãnh thổ này là sao!

"Không! Thể!" Tiêu Ngự nhấn mạnh từng chữ.

Tạ Cảnh Tu nhíu mày nhìn hắn một lúc nữa, rốt cuộc xuống nước, "Được rồi, ta đáp ứng ngươi. Nhưng, tính nhẫn nại của ta có hạn. Ta chỉ chờ ngươi nhiều nhất là ba năm."

Cuối cùng, Tiêu Ngự nước mắt tuôn rơi y như Kỳ đệ đệ.

Thế này thì nói với không nói có gì khác đâu…

94. Chương 94: Ngày Sau Tân Hôn

Editor: Vện

Sáng hôm sau, Tiêu Ngự trong cơn mơ ngủ cảm giác gò má và trên môi hơi ngứa, huơ tay mấy cái, gian nan tỉnh dậy.

Vừa mở mắt liền thấy gương mặt đẹp trai phóng đại của Tạ thế tử.

"Ngọc Nhi, chào buổi sáng." Tạ Cảnh Tu chống một tay xuống giường, một tay vỗ nhẹ má hắn, thấy Tiêu Ngự vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, y cúi xuống hôn môi hắn, triền miên một lúc lâu.

Tiêu Ngự, "…"

Cứu mạng… Dường như Tạ thế tử sau khi thành thân đã biến thành một người khác, chính nhân quân tử nghiêm túc giữ lễ ngày xưa đâu rồi Chẳng lẽ Tạ thế tử đã bị tráo đổi chỉ trong một đêm!

Tạ Cảnh Tu không để ý nét mặt thẫn thờ của Tiêu Ngự, lại hôn thêm một cái mới đứng dậy, bờ vai mạnh mẽ tao nhã dưới ánh ban mai toát lên vẻ quyến rũ lạ thường.

Hừm, thân trên để trần không mặc áo… cũng may vẫn còn cái quần.

Hai người rời giường chỉnh trang xong thì có tiếng gõ cửa, Tạ Cảnh Tu tự ra mở cửa, một lão nương lộ vẻ lúng túng đứng ở ngoài.

"Thế tử, lão nô đến lấy khăn hỉ."

Tiêu Ngự lập tức , muốn đào lỗ chui xuống đất.

Tạ Cảnh Tu mặt không đổi sắc nói, "Không cần, ta tự giữ."

Lão nương không dám nói nhiều với Tạ Cảnh Tu, tuy cảm thấy không hợp lễ nghi nhưng vẫn ấp úng thưa một tiếng, nhanh chân rời đi.

Nguyên bản nên do nhũ mẫu của Vương phi làm chuyện này, nhưng Vương phi đã tỏ thái độ đó, làm sao có thể giữ thể diện cho Thế tử phi. Vậy nên nhiệm vụ mới rơi xuống đầu nàng, Thế tử không đưa khăn thì càng tốt, nàng có thể quay về báo cáo kết quả.

Tạ Cảnh Tu quay lại nhìn Tiêu Ngự chải tóc qua gương.

Tạ Cảnh Tu cho hắn mặc trang phục nam, tuy bọn họ không nhắc lại chuyện thân phận nữa nhưng Tiêu Ngự tin chắc hai người đã ngầm hiểu ý.

Rửa mặt ăn sáng xong, Tạ Cảnh Tu dẫn Tiêu Ngự đến viện tử của Vương gia.

"Chúng ta chỉ cần thực hiện lễ nghi chu toàn, không cần để ý thái độ người khác." Tạ Cảnh Tu dặn.

Tiêu Ngự không biết ở hỉ đường hôm qua xảy ra chuyện gì, nhưng có nghe nói Vương gia và Vương phi không hài lòng hôn sự này, cũng có thể lý giải.

Thân là trưởng bối, ai cũng hy vọng được kết thân với nhà môn đăng hộ đối, đây là chuyện không phải chỉ nói lý là được.

Lần đầu tiên bái kiến song thân nhà chồng, Tiêu Ngự mới nhận ra suy nghĩ của hắn quá ngây thơ. Thể diện của Phượng phủ làm sao sánh bằng phủ Nguyên Vương được.

Vương gia coi như cũng nể tình, nhưng lúc đối diện nhi tử dẫn con dâu ăn mặc như thiếu niên vào, hắn vẫn không nhịn được co giật da mặt, lúc khác thì vẫn lạnh nhạt.

Vương gia uống trà hai người dâng, thưởng tiền mừng rồi lãnh đạm đuổi ra ngoài.

Lúc đến ngoài cửa Di Nhiên cư, hai người không vào được bên trong một bước.

Vương phi đặc biệt phái một tiểu nha hoàn ra truyền lời.

"Vương phi nói, "Ta sẽ không thừa nhận Phượng thị làm con dâu, sau này các ngươi cũng đừng đến Di Nhiên cư nữa. Nuôi con bất tài, gặp mặt chỉ càng thương tâm. Chi bằng không gặp."" Tiểu nha hoàn nói xong liền cúi người hành lễ, quay đầu vào trong.

Tiêu Ngự không còn gì để nói.

Vương phi thất thường quá… Hắn quay sang nhìn Tạ Cảnh Tu, y vẫn không có biểu cảm gì, chỉ nắm tay hắn, nhẹ giọng nói, "Lễ nghi đã làm xong, chúng ta đi thôi."

Tiêu Ngự chần chừ trong nháy mắt, cuối cùng vẫn không giằng tay ra.

Chẳng trách Tạ Cảnh Tu từng tranh thủ oan ức nói chỉ có mình y quan tâm lo lắng hôn sự này, e là từ lúc ban hôn, y đã bị trưởng bối trong Vương phủ trách móc không ít lần.

Tiêu Ngự có thể giải thích lý do Vương phi không muốn nhận "con dâu" như hắn, nhưng thái độ đối xử với hắn và Tạ Cảnh Tu thật khiến lòng người lạnh giá. Coi như có gọi hắn vào tức giận mắng một trận cũng đỡ hơn loại lạnh nhạt như mây gió này, không chút ấm áp.

Tạ Cảnh Tu lại có vẻ thật sự không thèm để ý, dẫn Tiêu Ngự đến tiền viện.

"Ngọc Nhi, vi phu có một lễ vật muốn tặng ngươi." Tạ Cảnh Tu cười khẽ.

Tiêu Ngự, "..." Quả nhiên, hắn đâu nhất thiết phải đồng tình với Tạ thế tử, người ta căn bản không cần.

Tạ Cảnh Tu mang Tiêu Ngự lên xe ngựa, Bách Linh đã sớm được Nhị Cửu gọi ra, giờ đang ngồi cùng xe ngựa nhỏ với Nhị Cửu.

Xe ngựa chạy đến dãy phố san sát y quán, Tiêu Ngự biết chỗ này, Nhân Tín đường của Phùng đại phu cách đây không xa.

Lúc cách Nhân Tín đường hai dãy phố, hai người xuống xe.

Nhị Cửu chu đáo chạy ra trước, mở cửa một căn nhà ven đường, vài thủ vệ và tôi tớ cuống quýt chạy ra cửa xếp hàng, đồng loạt hành lễ với Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự.

"Bái kiến Thế tử, bái kiến Thế tử phi."

Tạ Cảnh Tu kéo Tiêu Ngự đi thẳng vào trong, Tiêu Ngự vẻ mặt mới lạ quan sát bốn phía.

Chẳng lẽ đây là lễ vật bất động sản Tạ thế tử định tặng hắn Thật ngại quá.

Đây là một khu nhà tứ tiến tam viện(*), rộng hơn rất nhiều so với nơi hắn ở lúc trước, xung quanh được quét dọn rất sạch sẽ. Hai người vào chính phòng, thấy trên chiếc bàn tròn lớn sắp xếp một đống dụng cụ lấp lánh ánh bạc.

(*)Tứ tiến tam viện: Tứ hợp viện hình chữ "Mục"( ), có ba sân, hình minh họa ở dưới.

"Đây là..." Tiêu Ngự mở to mắt, bước nhanh đến đó, trên bàn toàn là những dụng cụ giải phẫu vô cùng quen mắt, có cả mấy chiếc bình dung dịch lớn trong suốt.

"Ngươi cho người làm ra rồi sao!" Tiêu Ngự vui mừng nhìn Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu đến bên cạnh hắn, cười nói, "Thời gian hơi gấp gáp, chỉ chế tạo được một phần. Bản vẽ của ngươi đã giao cho thợ thủ công, vẫn còn rất nhiều thứ đang chế tác."

"Được rồi được rồi, tốc độ này đã là quá nhanh rồi." Tiêu Ngự nhìn các loại dụng cụ hình dáng đã rất giống kiếp trước, xúc động và hoài niệm đến sắp rơi nước mắt.

Tạ Cảnh Tu lại cầm tay hắn dẫn vào sân thứ hai.

Sân thứ hai là khu nhà đầy đủ phòng ốc được ngăn cách khéo léo, hai người tùy tiện vào một phòng, Tiêu Ngự thấy bên trong hết sức sạch sẽ, sàn nhà và vách tường được lát đá phiến tinh khiết sáng loáng, giường và vật trang trí bằng gỗ cũng được sơn dầu, đặc biệt trơn bóng.

Tạ Cảnh Tu, "Mỗi lúc ngươi hành y đều yêu cầu sạch sẽ nghiêm khắc về môi trường, những thứ này đều được sắp xếp theo sở thích của ngươi. Ngọc Nhi thấy thế nào Có hài lòng không"

Tiêu Ngự phấn khích chạy hai vòng quanh phòng, đánh giá bốn phía.

Chỉ thiếu mỗi dàn đèn chuyên dùng cho giải phẫu, những thứ khác đều hoàn mỹ.

Nhưng hiện tại mà làm được như vậy đã quá khâm phục, quả thực vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.

Chẳng lẽ Tạ Cảnh Tu muốn giúp hắn mở một y quán riêng

"Hài lòng, quá hài lòng luôn!" Tiêu Ngự mang lòng cảm kích, gật đầu liên tục.

Trước đây hắn nghĩ mình sẽ làm một đại phu chân trần lang thang, cùng lắm chỉ mở được một dược quán nhỏ, chứ y quán lớn thế này, điều kiện tốt như vậy, hắn chưa bao giờ dám hy vọng xa vời. Vậy mà Tạ Cảnh Tu không nói tiếng nào chuẩn bị hoàn tất rồi mới trình ra trước mắt hắn.

Tạ thế tử chắc đã trù tính rất kỹ lưỡng. Bất kể có bao nhiêu tài sản, trước đây hắn chưa từng có ý định mở y quán.

Đột nhiên có một món quà lớn như vậy rơi xuống trước mặt, Tiêu Ngự thật sự không thể cảm động hơn nữa.

Nếu hắn là nữ tử chắc lúc này sẽ sà vào lòng Tạ thế tử ôm hôn y thắm thiết!

Không cần hắn ôm, Tạ Cảnh Tu đã tự giác ôm hắn, cúi đầu hôn lên mi tâm hắn.

Tiêu Ngự đỏ mặt, cảm thấy không được tự nhiên, nhưng ngại đẩy y ra, chỉ có thể vụng về đưa hai tay đặt lên eo Tạ Cảnh Tu.

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, hiện tại toàn thân hắn đều mềm ra, đâu còn sức lực đẩy người.

Nhưng muốn hắn buông tha đại lễ này sao, hắn cũng không làm được…

Dù sao Tạ Cảnh Tu vẫn không phải người hiện đại, ban ngày ban mặt mà ôm ấp thân mật như vậy là hành vi lỗ mãng, bởi vậy y chỉ cọ cọ một lát rồi thả hắn ra.

Nhìn gương mặt đỏ hồng của Tiêu Ngự, Tạ Cảnh Tu hài lòng mỉm cười.

Lúc này mới thấy hắn phù hợp với tuổi thiếu niên. Không như ngày thường, đặc biệt là lúc chữa trị cho người bệnh, nhìn còn thành thục ổn trọng hơn cả Phùng đại phu.

"Đợi nhóm thợ thủ công hoàn thành toàn bộ dụng cụ là y quán có thể chính thức khai trương rồi." Tạ Cảnh Tu cầm tay Tiêu Ngự cười nói, cùng thả chậm bước chân trên hành lang đến sân thứ ba.

"Tiền viện là dược đường, tất cả dược liệu đã có đủ." Tạ Cảnh Tu thong thả nói, "Ngươi không biết chẩn mạch bốc thuốc, nếu cần đại phu trợ lý có thể mời về."

Kỳ thật Phùng đại phu chính là lựa chọn tốt nhất, nhưng thứ nhất là Phùng đại phu có Nhân Tín đường của mình, thứ hai là Phùng đại phu quan sát Giản lục tiểu thư trưởng thành, trong lòng thiên vị Giản lục tiểu thư hơn, xét phương diện này là thấy không thích hợp.

"Kinh thành có không ít đại phu nổi tiếng, chỉ cần chi đủ ngân lượng, nhất định có thể chiêu mộ không ít nhân tài."

"Ngọc Nhi có ý tưởng gì đặt tên cho y quán không" Tạ Cảnh Tu nhìn hắn.

Tiêu Ngự ngẩn ra, cười nói, "Viện tử và y quán đều do Thế tử xây nên, ta không bỏ chút công sức nào, chuyện đặt tên phải nhờ Thế tử chứ."

Tạ Cảnh Tu nhíu mày, "Ngọc Nhi đã gả cho ta, tại sao còn khách khí với ta như vậy Không được gọi ta là Thế tử nữa."

Tiêu Ngự, "…Vậy phải gọi là gì" Ăn thịt người yếu thế, đúng là ăn thịt người yếu thế…

"Đáng lý Ngọc Nhi hẳn nên gọi ta là tướng công…"

"Ngươi mơ đi."

Tạ Cảnh Tu bất đắc dĩ thở hắt, ra vẻ nhượng bộ, "Vậy gọi tên ta thôi."

Tiêu Ngự quan sát y, cẩn thận gọi thăm dò, "…Tu Nhi"

Biểu cảm trấn định như núi băng vạn năm của Tạ thế tử lúc này đột nhiên xuất hiện vết nứt nhưng nháy mắt khôi phục một cách hoàn mỹ, nhẹ nhàng mắng, "Càn quấy."

"Vậy thì Cảnh Nhi"

"Cái khác."

Tiêu Ngự, "…" Xảo quyệt, thỏa thích gọi người ta là Ngọc Nhi, vậy mà không cho người ta gọi mình là Tu Nhi.

Chỉ cho quan viên phóng hỏa mà không cho dân chúng đốt đèn à.

Tạ Cảnh Tu cố chấp nhìn hắn, Tiêu Ngự chỉ có thể bất đắc dĩ khuất phục, gọi đàng hoàng, "Cảnh Tu."

Tạ Cảnh Tu miễn cưỡng hài lòng, gật đầu, "Sau này nên làm quen gọi là tướng công…"

"Mơ đi."

"…"

Sau khi thảo luận, hai người quyết định đặt tên y quán là Quảng An đường.

Rời khỏi Quảng An đường về Vương phủ đã quá trưa, lúc đi ngang qua trù phòng thì đụng mặt vài người hầu bưng một chậu xương lớn, đi về phía hậu viện.

Người hầu thấy Thế tử và Thế tử phi liền bước đến hành lễ.

Tạ Cảnh Tu hỏi, "Đó là thức ăn hôm nay của Huyền Trạm à"

"Bẩm Thế tử, chỉ là bữa trưa, bữa tối còn ăn cái khác." Người hầu cung kính trả lời.

Mọi người đều biết Thế tử rất thích con dã thú khổng lồ kia, dĩ nhiên nấu nướng hết sức chu đáo cung cấp cho nó. Nhưng mãnh thú kia dường như không biết cảm kích, ngửi thấy mùi thịt tươi sống liền không ăn, chỉ ngày ngày ôm cái choàng lông cừu của Tạ thế tử mệt mỏi ngủ thiếp đi, càng lúc càng gầy, mọi người nhìn phát hoảng.

Gần đây dường như cái áo choàng kia đã hết tác dụng, mãnh thú càng lúc càng nóng nảy, chắc không lâu nữa sẽ trở lại bộ dạng điên cuồng.

"Cái gì Huyền Trạm" Tiêu Ngự hiếu kỳ.

Tạ Cảnh Tu, "Ta có nuôi một con chó lớn."

Tiêu Ngự cũng thích chó mèo, từ lúc đến thế giới này vẫn chưa gặp con nào có lông mao, lúc này không khỏi ngứa tay, liền xin Tạ Cảnh Tu dẫn hắn đi xem.

Tạ Cảnh Tu đương nhiên đồng ý, dẫn Tiêu Ngự đến vườn.

"Ngươi nói là chó lớn hả Chẳng lẽ là chó ngao Tây Tạng" Tiêu Ngự tò mò hỏi.

"Chó ngao Cũng không phải." Tạ Cảnh Tu nói, "Mặc dù to hơn chó bình thường nhưng tướng mạo không phải chó ngao. Chờ ngươi nhìn rồi sẽ biết."

Vừa mới đến gần viện tử giam giữ Huyền Trạm, Tiêu Ngự liền nghe thấy tiếng thú rống vang dội, quả nhiên rất có sức uy hiếp.

Chờ vào bên trong, đến gần cái ***g sắt giam Huyền Trạm, Tiêu Ngự thấy con mãnh thú khổng lồ lông trắng đen nằm trong đó, lòng càng lúc càng dấy lên nghi hoặc.

Tại sao con chó này nhìn quen mắt quá vậy

Chờ hai người đến sát ***g, Huyền Trạm như bị kích thích, đột ngột nhảy dựng lên, áo choàng ôm trong lòng cũng bị ném đi, hai móng vuốt bám vào song sắt, đôi mắt thú hung ác nhìn trừng trừng người đến.

Tiêu Ngự và nó bốn mắt nhìn nhau…

Dáng vẻ quen thuộc đó! Ánh mắt quen thuộc đó! Nhưng không biết tại sao nó lại biến đổi nhiều đến như vậy, Tiêu Ngự không còn nghi ngờ thân phận nó nữa.

Đây rõ ràng là con chó ngốc hắn nuôi mà!

"Lông Xù!"

"Gâu gâu!"

Lần đầu tiên Tạ Cảnh Tu phát hiện thần thú Huyền Trạm của y có thể sủa gâu gâu như con chó bình thường…

Đám người hầu hoảng hốt hét thành tiếng, chỉ thấy Thế tử phi của bọn họ chạy vụt đến ***g sắt, hai tay bắt lấy móng vuốt sắc bén của mãnh thú, gương mặt tuấn tú nhỏ nhắn đối diện trực tiếp với đầu thú khổng lồ.

"Lông Xù, tại sao mày lại ở chỗ này!"

"Gâu gâu… Gâu gâu!" Lông Xù lắc đuôi điên cuồng, thè lưỡi liếm tới liếm lui trên mặt Tiêu Ngự, hận không thể nói tiếng người kể lại trải nghiệm khủng bố bị những người kia bắt cho chủ nhân biết.

Tạ Cảnh Tu vẫy lui người hầu, đến cạnh Tiêu Ngự, "Ngươi biết Huyền Trạm sao"

"Huyền Trạm" Khóe miệng Tiêu Ngự giật giật, bước lui ra sau, nghiêng đầu quan sát mãnh thú trong ***g.

Mãnh thú cũng oai vệ ngẩng đầu lên quan sát hắn, mặt ngây thơ vô tội.

Dáng vẻ ngu thế này, sao Tạ Cảnh Tu lại đặt cho nó cái tên Huyền Trạm uy phong như vậy…

tam tien

Hình minh họa cho tam tiến hợp viện điển hình, mượn từ blog Mạc Thiên Y. Nhưng y quán của Tiêu Ngự được cải tạo theo hình thức bệnh viện nên khác một chút, những chương sau sẽ miêu tả rõ hơn. Nói thêm, những phủ lớn như Vương phủ hay Hầu phủ có thể là dạng tứ hợp viện bảy hoặc chín sân, hoặc nhiều hơn (nếu đông người).

95. Chương 95: Trình Báo Chân Tướng

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu đứng dựa cột ngoài hành lang nhìn Tiêu Ngự cho Huyền Trạm ăn.

Chậu xương lúc đầu được chuẩn bị cho Huyền Trạm bị Tiêu Ngự ghét bỏ, người hầu liền đến trù phòng luộc gà, bỏ vào tô y như canh bưng đến cho Huyền Trạm.

Huyền Trạm vốn ghét thịt sống lập tức đắc ý lắc đuôi, vùi cái đầu bự vào tô ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa phát ra âm thanh ư ử quái dị, nghe hết sức ngu xuẩn…

Tạ Cảnh Tu cảm thấy buồn phiền không thôi.

Vốn tưởng nuôi được một thần thú, tại sao nó thấy Ngọc Nhi lại biến thành bộ dạng hồn nhiên thế này.

"Lông Xù, ăn từ từ thôi, sao lại đói đến như vậy." Tiêu Ngự đau lòng vuốt lông nó, "Nhìn mày gầy nhom kìa."

Tạ Cảnh Tu, "…"

Y bước đến kéo Tiêu Ngự, "Cứ giao Huyền Trạm cho người khác hầu hạ, ta dẫn ngươi đến cửa tiệm thủ công xem."

Tiêu Ngự nghe đến chính sự, không thỏa sức chơi với chó nữa, chỉ có thể sờ loạn cái đầu bự của Lông Xù mấy cái mới lưu luyến đứng dậy.

Người hầu phụng mệnh chăm sóc Lông Xù thăm dò đến gần, Lông Xù lập tức dựng lông cổ, miệng gầm gừ uy hiếp.

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu cứ như biết hắn muốn nói gì, gật đầu, "Chăm sóc Huyền Trạm đều là người của ta, tuyệt đối đáng tin."

Tiêu Ngự liền nhìn Lông Xù, vươn tay vỗ đầu nó.

"Không được hù người ta! Tao dạy mày thế nào hả!"

"Ẳng…" Lông Xù tức khắc thu hồi biểu cảm hung ác, mặt vô tội thấp giọng nức nở.

Tiêu Ngự điểm mũi nó, chỉ người hầu đứng bên cạnh, "Nhớ kỹ tiểu ca này, không phải đồ hắn cho thì không được ăn."

Lông Xù ngoan ngoãn đến ngửi người hầu làm tên kia sợ đến câm như hến, đứng bất động không dám nhúc nhích.

Lông Xù ngửi xong mới về chỗ cũ, rên hai tiếng rồi nằm rạp xuống, uể oải gặm gà tiếp.

Tạ Cảnh Tu mang Tiêu Ngự ra khỏi viện, lát sau hỏi, "Huyền Trạm là chó ngươi nuôi à Hồi mùa thu nó xuất hiện trong hậu viện Vương phủ, khi đó ngươi hẳn đang ở thành Hoài Thiên, vậy tại sao nó lại xuất hiện ở kinh thành"

Tiêu Ngự nghe y nói mùa thu, đó cũng là lúc hắn thức tỉnh, trở thành Phượng Chiếu Ngọc.

Chẳng lẽ Lông Xù cũng theo hắn đến đây Nhưng bộ dạng nó không giống lúc trước, to hơn một chút.

Tiêu Ngự không khỏi giật thót.

Nếu Lông Xù có thể đến đây với hình dáng thật, vậy có phải chỉ cần tạo đủ điều kiện thì hắn và Lông Xù có thể trở về thời hiện đại không

"Ngọc Nhi" Tạ Cảnh Tu đột ngột gọi hắn.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn y, Tạ Cảnh Tu như đang bất mãn nhíu mày.

"Ngươi có chuyện giấu ta." Tạ Cảnh Tu lẳng lặng nhìn hắn, "Chuyện An quốc công phu nhân Phượng thị ngươi còn nói cho ta được, ngươi cần gì phải giấu ta nữa"

So với dáng vẻ khiêm nhường lễ độ trước lúc thành thân, Tạ Cảnh Tu bây giờ cố chấp hơn nhiều, thái độ vô cùng thẳng thừng.

Tiêu Ngự khó xử trầm mặc. Không phải hắn muốn che giấu, nhưng chuyện xuyên qua thời không hắn không thể nói rõ, dù giải thích chưa chắc Tạ thế tử hiểu được…

Loại trải nghiệm huyền ảo này, nếu không có người hỏi, Tiêu Ngự có thể vĩnh viễn không nhắc đến. Hoàn cảnh của hắn quá phức tạp, chuyện như vậy rất có khả năng bị người khác nắm thóp.

Nhưng trước mặt là Tạ Cảnh Tu, trong lòng hắn không có chút đề phòng nào cả. Tiêu Ngự không nói rõ được sự tín nhiệm tuyệt đối này xuất phát từ đâu, hắn chỉ thấy nếu ngay cả Tạ Cảnh Tu còn phải đề phòng thì thế giới này chẳng còn ai có thể tin được nữa.

Tiêu Ngự ngồi trong xe ngựa dưới ánh mắt chăm chú của Tạ thế tử, không thể làm gì khác là ngoan ngoãn kể lại chuyện giấc mơ và xuyên không cùng Lông Xù.

Tạ Cảnh Tu trầm mặc một lát, "Vậy nên mười mấy năm trước ngươi vẫn luôn vô tri vô giác sống trong giấc mộng Ngươi học y thuật trong mộng, Huyền Trạm là con chó ngươi nuôi trong mộng"

Tiêu Ngự suy nghĩ một hồi, giải thích của Tạ thế tử cũng khá là khớp với sự thật, liền ngoan ngoãn gật đầu.

"Ngươi tin ta không"

Tạ Cảnh Tu thở hắt ra, vươn tay ôm Tiêu Ngự vào lòng.

"Sao lại không tin Người xưa có câu, trời sinh dị tượng ắt thiên hạ đại loạn, có lẽ giấc mơ của ngươi chính là điềm báo."

"Thiên hạ đại loạn" Tiêu Ngự nghi hoặc. Tuy có phát sinh loạn lưu dân nhưng nhìn chung Lương Quốc vẫn thái bình, nào có giống thời loạn lạc "Lương Quốc có mối nguy tiềm tàng sao"

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, "Ngọc Nhi lo cái gì Mặc kệ Lương Quốc có nguy hiểm hay không đã có ta bên cạnh, Ngọc Nhi không phải sợ."

…Cái hồn ngôn tình lại nhập Tạ thế tử rồi.

Tạ Cảnh Tu nói, "Vài ngày trước, tổ phụ đã đến chùa Hộ Quốc luận thiền với đại sư trụ trì, ít hôm nữa sẽ về Vương phủ. Lần đầu Ngọc Nhi gặp lại tổ phụ sau khi thành thân, nhớ chuẩn bị lễ vật cho lão nhân gia vui lòng."

Tiêu Ngự đáp một tiếng, lòng vẫn không hiểu lắm.

Không phải lão Vương gia rất thích hắn sao, tại sao Tạ Cảnh Tu lại nói chuyện này một cách trịnh trọng như vậy, còn muốn hắn làm lão Vương gia vui lòng

"Mấy ngày nay lão Vương gia không có trong Vương phủ sao" Tiêu Ngự hỏi.

Tạ Cảnh Tu cười, "Là ta khuyên tổ phụ đến chùa Hộ Quốc, tổ phụ không tham dự lễ thành thân của chúng ta, chắc bây giờ đã nhận được tin tức."

Tiêu Ngự càng khó hiểu. Dường như Tạ Cảnh Tu không muốn để Nguyên lão Vương gia dính líu đến hôn sự của bọn họ, nhưng rõ ràng Nguyên lão Vương gia chống đỡ cho họ mà Không ai trong Vương phủ ủng hộ hôn nhân của hai người, Tạ Cảnh Tu lại cố ý đưa trợ lực lớn nhất ra khỏi Vương phủ, rốt cuộc y muốn làm gì

Tiêu Ngự nghĩ mãi không ra, Tạ Cảnh Tu lại ăn nói dè dặt, một chữ cũng không muốn tiết lộ.

Đợi sau này xảy ra hàng loạt sự kiện, Tiêu Ngự nghĩ lại mới thấu hiểu khổ tâm của Tạ Cảnh Tu hôm nay.

Nhưng lúc này hắn đương nhiên vẫn còn mơ hồ.

—o0o—

Nửa tháng sau, Quảng An đường khai trương, Tạ Cảnh Tu đặc biệt dẫn theo một đám đồng liêu ở Đại Lý Tự đến ngoài Quảng An đường, cùng làm chuyện trọng đại.

Dây pháo treo trước cửa Quảng An đường nổ vang, xác pháo bay tứ tung, khói thuốc lượn lờ, dưới bao nhiêu con mắt của quần chúng vây xem, Tạ Cảnh Tu tự tay kéo xuống tấm vải đỏ phủ trên biển hiệu, lộ ra ba chữ khí thế nghiêm trang.

Người xem tụ tập vây kín trước cửa, Tiêu Ngự hắng giọng, cất tiếng nói, "Các vị láng giềng, bắt đầu từ hôm nay, y quán Quảng An đường chính thức bước vào hoạt động. Đầu tiên, ta hy vọng chư vị vĩnh viễn không phải bước vào cửa dược đường."

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều ngây ngẩn, lát sau hiểu rõ mới đồng loạt cười to.

Tạ Cảnh Tu vẫn mang nụ cười nhạt đứng một bên y quán, nhìn Tiêu Ngự đang hăm hở không chớp mắt.

Đám quý công tử trẻ tuổi đứng kế đều là đồng liêu của y, luôn rất hợp ý nhau… ít nhất người khác vẫn cho là vậy. Lúc này cả đám đồng loạt nhìn Tạ Cảnh Tu, tấm tắc lấy làm lạ.

"Thật ngạc nhiên, tiểu sinh còn tưởng Tạ thế tử trời sinh không biết cười đấy, thì ra cưới vợ rồi là chữa hết ngay."

Người vừa nói chuyện tên Liễu Trường Thanh, phụ thân thừa tước Trường Ninh bá, là quan ngũ phẩm, từ khi nhậm chức chỉ mặc quan phục đúng một lần. Sinh được đứa con trai cũng không chịu thua kém, tự mình đấu tranh vào Đại Lý Tự, dù không phải quan lớn béo bở nhưng đã rất hiếm thấy trong đám con cháu thế gia.

Hai người khác thì xuất thân không cao, nhưng vì phá được kỳ án phủ bụi lâu năm mà tiếng tăm lan xa khắp chốn, được bổ nhiệm từ quê chuyển lên kinh thành nhậm chức trong Đại Lý Tự, chuyên trông coi trị an kinh thành.

Đương kim Hoàng đế cực kỳ quý mạng mình, thề phải xây dựng tuyến phòng thủ kinh thành kiên cố như thành đồng, yêu cầu tất cả quan viên phải là người giỏi nhất nên những người này mới có cơ hội.

Tạ Cảnh Tu xưa nay không nói nhiều, Liễu Trường Thanh cũng không hy vọng y sẽ trả lời, đang định nói gì, đột nhiên cảm thấy có ai chọt sau lưng hắn.

Liễu Trường Thanh quay đầu lại, hai tên đồng liêu khác đang nháy mắt với hắn, cách đó không xa có một bóng người mảnh mai đội mũ mạng chậm rãi bước đến.

Người hiểu rõ tình hình đều biết vị Giản lục tiểu thư này có quan hệ sâu xa với Tạ Cảnh Tu, ba người bọn hắn làm sao lại không biết.

Bây giờ Thế tử phi khai trương y quán, trước đó Tạ thế tử lại phô trương thanh thế khiêng đi mấy hòm vàng bạc từ y quán Giản gia, tuyên bố sử dụng cho Thế tử phi hành y. Hiện tại Giản lục tiểu thư đến đây, đừng nói chỉ đơn giản đến chúc mừng thôi nhé

Liễu Trường Thanh lập tức nhắc nhở Tạ Cảnh Tu, Giản lục tiểu thư đã đến cạnh Tiêu Ngự, nhìn hắn qua lớp lụa mỏng.

96. Chương 96: Cố Tình Gây Sự

Editor: Vện

Tiêu Ngự cũng nhìn thấy Giản lục tiểu thư, ý cười trên mặt phai nhạt hẳn đi, lòng nghi hoặc không biết vị này đại giá quang lâm đến đây làm gì.

Trước kia hắn cho rằng Giản lục tiểu thư ngưỡng mộ Tạ Cảnh Tu nên thái độ với hắn mới khác thường.

"Gả" vào Vương phủ rồi mới nghe được tin đồn, thì ra Vương phi đã nhắm Giản lục tiểu thư làm con dâu, vả lại chuyện này người trong Vương phủ đã ngầm hiểu bao nhiêu năm, chẳng trách nha hoàn của Giản lục tiểu thư biểu thị địch ý mãnh liệt với hắn.

Xem ra các nàng đã cho hắn là người xen ngang vị trí Thế tử phi nhỉ Giản lục tiểu thư chọn đúng hôm nay để xuất hiện, Tiêu Ngự cảm giác nàng không phải thật tâm muốn đến chúc mừng Quảng An đường khai trương.

Giản lục tiểu thư không nhìn Tạ Cảnh Tu mà đến thẳng trước mặt Tiêu Ngự, đứng dưới bậc thang ngẩng đầu nhìn hắn.

Người tụ tập trước Quảng An đường đa phần là dân chúng sống gần đây, cũng có vài đại phu của y quán khác, dĩ nhiên quá quen thuộc Giản lục tiểu thư, bấy giờ dồn dập chào hỏi Giản lục tiểu thư, thái độ vô cùng tôn kính.

Những năm gần đây Giản lục tiểu thư làm nhiều việc thiện, y thuật cao siêu, tiếng tốt đã cắm rễ rất sâu. Mọi người đến chung vui với Quảng An đường cũng vì mặt mũi Thế tử phi, bởi vì Quảng An đường không chỉ là y quán, nó còn tượng trưng cho quyền lực và địa vị, không ai tin một Thế tử phi uy quyền sẽ thật lòng mở y quán cứu người, nhưng đối với Giản lục tiểu thư thì mọi người lại thật tâm bênh vực.

Tiêu Ngự đương nhiên nhận ra khác biệt này, không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ Giản lục tiểu thư đến đây để hưởng thụ cảm giác ưu việt Lấy cái này ra oai với hắn Hay là ra oai với Tạ Cảnh Tu

"Dân nữ tham kiến Thế tử phi." Giản lục tiểu thư uyển chuyển cúi người, kính cẩn hành lễ với hắn.

Tiêu Ngự nói, "Giản lục tiểu thư không cần đa lễ, nơi này không có… Ở đây ta chỉ là một đại phu, không phải Thế tử phi."

Tiêu Ngự định nói ở đây làm gì có Thế tử phi, nhưng suy nghĩ một chút lại đổi sang cách nói khác.

Đừng trách hắn mẫn cảm, dù sao tư tưởng của hắn đâu phải thiếu niên mười mấy tuổi, hắn đã sống hai kiếp người, làm sao không nhìn ra tâm tư trong ngoài bất nhất của tiểu cô nương đây Bất luận bề ngoài Giản lục tiểu thư bình tĩnh đến đâu, thực chất trong lòng mang địch ý cực lớn với hắn.

Tiêu Ngự liếc Tạ Cảnh Tu, gương mặt tuấn mỹ dưới ánh mặt trời vô cùng xuất chúng, cũng không lạ khi lay động được tâm tư thiếu nữ người ta.

Giản lục tiểu thư đứng thẳng lên, bảo nha hoàn theo sau trình lên một cái khay.

"Y quán của tỷ tỷ khai trương, ta cũng nên chúc mừng. Lễ vật này tượng trưng cho chút lòng thành, mong tỷ tỷ vui lòng nhận cho."

Không đợi Tiêu Ngự lên tiếng, Tạ Cảnh Tu đã bước đến đứng chắn trước người Tiêu Ngự.

"Ở đây là Quảng An đường, mọi người hãy gọi là Phượng đại phu."

Y không chỉ nói với Giản lục tiểu thư mà còn nói với tất cả người đang có mặt.

Mọi người sôi nổi đáp lời. Mặc kệ đám quan lại quý nhân đây muốn làm trò mới lạ gì, bọn họ chỉ cần phối hợp là được rồi.

Thế tử phi sau tân hôn chẳng những không ở nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng, giúp chồng trông coi việc nhà, ngược lại ăn mặc như nam nhân ra ngoài mở y quán. Nếu không phải mọi người đều biết thân phận hắn, chắc chắn không ai nghĩ thiếu niên tuấn tú trước mắt đây là nữ tử.

Vậy mà Tạ thế tử cũng chiều theo Thế tử phi, có thể thấy tình ý nồng đậm, nhưng không biết cảm tình ham của lạ này kéo dài được bao lâu.

Năm đó, lúc Nguyên Vương gia thành thân cũng một lòng say đắm, danh xưng tình thánh vang khắp kinh thành, chẳng phải chỉ một năm sau liền nạp thêm mỹ thiếp đó thôi.

Tạ thế tử xưa nay lạnh lùng, ai cũng nói y hoàn toàn không giống Vương gia, không ngờ vẫn là cha nào con nấy, thậm chí chỉ hơn chứ không kém, ai biết năm sau tình cảnh sẽ thành thế nào.

Lời nói của Tạ Cảnh Tu đã kéo sự chú ý về lại Tiêu Ngự, cảm giác như hắn vừa đối đầu với tiểu cô nương tình địch mười mấy, mặt đột nhiên hồng lên, thấy thật ấu trĩ.

Tiêu Ngự cho người nhận lễ vật của Giản lục tiểu thư, chắp tay cười nói, "Đa tạ ý tốt của Giản đại phu."

Mặc dù không thích Giản lục tiểu thư mơ ước Tạ Cảnh Tu nhưng hắn kính trọng chức trách đại phu của Giản lục tiểu thư, thời đại phong kiến mà một nữ tử như nàng làm được đến thế này đúng là không dễ dàng.

Giản lục tiểu thư như bàng hoàng, khẽ cười nói, "Phượng đại phu đừng gọi ta như vậy, ta bây giờ nào còn là đại phu nữa Trước kia nhờ phủ Nguyên Vương trượng nghĩa tương trợ mà y quán Giản gia mới kéo dài được hơi tàn sau khi chủ quán quy tiên, kiếm chút hư danh. Hiện tại y quán Giản gia chỉ còn là phù phiếm mà thôi."

Giản lục tiểu thư chỉ than vãn vài câu khiêm tốn nhưng mọi người ở đây ai mà không hiểu.

Tất cả đều biết phụ thân của Giản lục tiểu thư vì cứu Tạ thế tử mà bỏ mình, chuyện này không chỉ quý tộc kinh thành biết mà ngay cả bình dân bách tính đầu đường cuối ngõ cũng có nghe nói, cho nên mấy năm qua phủ Nguyên Vương luôn trông nom y quán Giản gia rất nhiều, thật ra là báo ân.

Vài ngày trước, Tạ thế tử gióng trống khua chiêng dọn sạch kho y quán Giản gia, nói muốn trù tính cho Thế tử phi hành y. Y quán Giản gia trải qua lần này có thể nói là đại thương nguyên khí, rất nhiều cửa hàng dược thiện phải đóng cửa, đã lâu không phát cháo phát thuốc nữa, mấy ngày nay Giản lục tiểu thư vùi đầu lo chuyện kinh doanh của y quán, rất ít ra ngoài hành y.

Y quán Giản gia thê lương tiêu điều, Thế tử phi lại thuận lợi khai trương Quảng An đường, mọi người không khỏi cảm khái, tiếc hận cho Giản lục tiểu thư.

Tiêu Ngự nghe Giản lục tiểu thư nói vậy cũng chỉ biết bất đắc dĩ.

Nhưng hắn thật sự không ưa nổi cái thái độ làm như tế nhị của Giản lục tiểu thư, nàng không nói sai gì hết, thái độ cũng tốt, nhưng dùng đầu ngón chân hắn cũng đoán được mưu tính của nàng.

Tiêu Ngự chỉ cười khách khí với Giản lục tiểu thư, không lên tiếng, đỡ cho nàng bắt lấy lỗ hổng chuyển đúng thành sai.

Thấy Tạ Cảnh Tu đang định nói gì, Tiêu Ngự vội kéo y, khẽ lắc đầu. Tạ Cảnh Tu bất mãn cau mày, Tiêu Ngự mỉm cười với y, ngón tay khều cổ tay y.

Mặt Tạ Cảnh Tu liền hồng lên, xoay đi chỗ khác, nghe lời không nói nữa.

Tiêu Ngự biết, thật ra Tạ Cảnh Tu vô cùng coi trọng Quảng An đường, dù y chưa bao giờ nói, nhưng cứ nhìn từng ngóc ngách, bày trí cẩn thận đến vườn hoa nhỏ sửa sang khéo léo là biết Tạ Cảnh Tu đã đổ bao nhiêu tâm huyết vào Quảng An đường.

Trong ngày khai trương đại cát đại lợi, chắc chắn Tạ Cảnh Tu không thích vì lời nói của Giản lục tiểu thư mà gây tiếng xấu cho Quảng An đường.

Tạ thế tử nhìn cao lãnh vậy thôi chứ thật ra rất biết tổn thương người khác, ở hiện đại người ta gọi là độc mồm độc miệng, nếu để y nhất thời hưng phấn lên tiếng nhất định sẽ khiến Giản lục tiểu thư mất hết mặt mũi.

Đến lúc đó tình huống chắc chắn rất lúng túng, Tạ thế tử không hiểu đọc sắc mặt vẫn thản nhiên, nhưng người khác sẽ xấu hổ, huống chi ở đây có biết bao nhiêu người thật lòng biết ơn Giản lục tiểu thư.

Danh tiếng của Quảng An đường không cần phải dựa vào mấy cái miệng này. Một y quán có thực lực phải xuất phát từ thành công của việc chữa trị, không phải sợ mấy trò lừa bịp.

Giản lục tiểu thư hành lễ rồi lui qua một bên, Tiêu Ngự cho người hầu tiếp đãi nàng chu đáo.

Lại nói với mọi người mấy câu, nghi thức khai trương xem như hoàn thành. Tạ thế tử còn định mời võ sư về biểu diễn, Tiêu Ngự lập tức nghĩ đến Hoàng sư phụ và Bảo Chi Lâm(*), kiên quyết từ chối, Tạ thế tử mới chịu thôi.

(*) Hoàng sư phụ: tức Hoàng Phi Hồng. Ông còn là một danh y với hiệu thuốc Bảo Chi Lâm.

Mọi người thấy không còn náo nhiệt, dần dần tản đi. Đại phu của các y quán phụ cận giao hảo mấy câu, Tiêu Ngự cũng khách khí tiếp đãi.

Hắn đang định nhận học trò, cẩn thận đào tạo vài trợ thủ, người có nền tảng và kinh nghiệm hành y là tốt nhất, bởi vậy chiêu đãi các đại phu hết sức nhiệt tình.

Mọi người đang trò chuyện ở cửa, bỗng thấy một nhóm người áo quần lam lũ hùng hổ xông đến, dừng ngay trước cửa Quảng An đường.

Người đến là vài hán tử ba mươi bốn mươi vây quanh một nữ tử xanh xao, trong lòng nàng ôm một thân thể bé nhỏ, dường như là đứa bé đang ngủ say.

"Chính là nơi này, chính là Quảng An đường!" Một người chỉ vào biển hiệu Quảng An đường cao giọng nói, đôi mắt trừng lớn như chuông đồng hằn đầy tơ máu, như mang theo thù hận sâu sắc.

Nữ tử ôm đứa trẻ lập tức khuỵu xuống, khóc lóc om sòm.

"Không có thiên lý, thật không có thiên lý mà! Lũ quan lớn quý nhân này chẳng có ai tốt, xem mạng người như rơm rác! Ép dân chúng đến bước đường cùng! Ngay dưới chân thiên tử mà không tìm được nơi để nói lý! Lão nương có chết ngay trước cửa y quán của lũ đạo đức giả thì oan hồn cũng sẽ ngày ngày quan sát, nhìn xem đám người táng tận lương tâm này gặp báo ứng!"

Nữ tử nói xong liền cắn răng, hơi khom người nhắm thẳng vào vách tường mà xông tới.

Tiêu Ngự cau mày, chẳng hiểu gì nhìn đám người đến gây rối, hoàn toàn không nhớ nổi mình chọc vào ổ phiền phức này lúc nào.

Nhóm Liễu Trường Thanh lập tức hợp sức ngăn nàng ta, nàng chỉ giãy dụa khóc la ầm ĩ, không màng thể diện làm đám Liễu Trường Thanh vô cùng chật vật.

Năm tên đàn ông kia chắn lối chắn đường cũng không quan tâm nàng, quỳ ngay giữa phố lớn tiếng kêu oan, dẫn mọi người đến vây xem còn đông hơn lúc tiến hành nghi thức khai trương, người đông nghìn nghịt tràn đầy hứng thú nhìn náo nhiệt trước cửa Quảng An đường vừa mới khai trương.

97. Chương 97: Đấu Gạo Nuôi Thù

Editor: Vện

Liễu Trường Thanh ngăn cản nữ tử kia, thị vệ của Tạ Cảnh Tu đã dàn đội hình cánh quạt dưới bậc thang, bảo vệ Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự vào trung tâm.

Nhị Cửu dẫn hai thị vệ đi đuổi năm hán tử quỳ trước cửa Quảng An đường, nữ tử kia thấy vậy bèn không tìm chết nữa, quay ngoắt sang Nhị Cửu kêu gào, "Lũ quan lại quyền quý làm giàu bất nhân, giờ còn muốn ỷ thế hiếp người! Ta cho các ngươi biết, ta không sợ đâu! Sống không nổi nữa rồi, cùng lắm ta thí cái mạng này, hóa thành quỷ cũng không buông tha các ngươi!"

Nhị Cửu và hai thị vệ luống cuống tay chân ngăn cản nhưng không làm gì được nàng, nàng chơi xấu khóc lóc om sòm, bọn họ cũng đâu thể thật sự rút đao đối phó một nữ nhân.

Tạ Cảnh Tu bực bội nhíu mày. Quảng An đường là đại lễ y tặng cho Phượng đại phu lại bị người khác quấy rối thế này, đúng là muốn khiêu khích y.

Tiêu Ngự kéo y lùi về sau một bước, nhìn phía Bách Linh, "Bách Linh, lên!"

Bách Linh đã sớm xoa tay làm nóng người, lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực "hây" một tiếng, cắm đầu xông ra ngoài.

Nàng thích nhất đấu võ mồm với thứ đàn bà chanh chua.

Bách Linh chạy đến bên cạnh Nhị Cửu, trừng lớn mắt hạnh, một tay chống nạnh một tay chỉ nữ tử kia, lớn tiếng nói, "Phụ nhân ngươi quá không biết đạo lý! Quảng An đường của Phượng đại phu nhà ta hôm nay mới khai trương, đến con kiến còn chưa bước vào, ngươi lại chạy đến nói Quảng An đường chúng ta chữa hỏng người, nhìn là biết làm xằng làm bậy rồi! Ngươi còn dám nói chúng ta làm giàu bất bất nhân, ta thấy rõ ràng ngươi ỷ mình nghèo mà làm tới!"

"Ngươi bảo ai nói bậy, chính ngươi mới nói bậy! Đến con chó của đám nhà giàu như ngươi cũng dám sủa loạn ngoài đường!" Nữ tử kia tức giận chỉ Bách Linh, kêu la không ngừng.

Bách Linh hừ một tiếng, "Ta cũng chỉ là thường dân làm việc kiếm miếng cơm, ta chỉ nói ra sự thật mà ngươi liền nhục mạ ta. Nhìn là biết bị ta nói trúng tim đen, chột dạ rồi chứ gì. Nếu ngươi thật sự có nỗi oan, tại sao không dám nói rõ ràng trước mặt mọi người, mắc gì Quảng An đường chúng ta lại trở thành có lỗi với ngươi hả Ngươi muốn làm ầm ĩ, tại sao không chọn sớm một ngày trễ một ngày mà lựa ngay ngày người ta khai trương Nếu ngươi thật sự muốn chết, sao không tìm lúc không có người để đâm đầu vào cửa Quảng An đường, bảo đảm không ai ngăn cản. Chết rồi được biến thành quỷ tha hồ làm loạn, chẳng phải đúng ý rồi sao Ngươi cố tình giả vờ giả vịt trước mặt mọi người, ngươi có mưu đồ gì đúng không"

"Ngươi! Ngươi!" Nữ tử kia chỉ Bách Linh, tức tối nói không ra lời.

Bách Linh nói vừa nhanh vừa chuẩn xác, khiến người ta không thể xen lời phản bác.

Nhị Cửu thấy Bách Linh chỉ dùng vài câu đã khích cho nữ tử khóc lóc ăn vạ kia bức bách đỏ cả tai, người qua đường cũng gật đầu đồng tình, "Có chuyện không chịu nói rõ ràng, lại đi khóc rống, vô lý nhục mạ một tiểu cô nương, còn không phải ỷ nghèo làm tới sao." Chắt lưỡi liên hồi.

Cái miệng tiểu cô nương này còn lợi hại hơn đao kiếm của bọn họ. Đao của họ có thể đối phó hạng du côn vô lại, kẻ thù ngoại tộc, nhưng không cách nào đánh được loại nữ nhân đanh đá này.

Nữ tử kia thấy tình huống đảo chiều, nhất thời vừa ức vừa giận, chỉ lên biển hiệu Quảng An đường gào la, "Được, được lắm, quả nhiên mắt chỉ hướng lên trời nhìn quý nhân, nào có thấy được oan khuất của dân chúng dưới đáy! Quảng An đường các ngươi đã không nhận lỗi với ta, không trừng trị kẻ xấu, nhưng các ngươi phải nhận lỗi với con ta!"

Nữ tử kia giơ cao đứa bé ôm trong lòng, quỳ xuống dập đầu với người xung quanh, nét mặt thê lương nói, "Các vị đại gia, ta tuy là nông phụ nhưng cũng có thể diện của mình. Nếu thật sự không phải đã hết cách, ta cần gì phải chơi trò may rủi chường cái mặt già này ở đây làm náo loạn mua vui cho người!"

Tiêu Ngự tiến lên hai bước, khẽ nhíu mày nhìn đứa bé kia.

Đó là một bé trai khoảng ba, bốn tuổi, thân thể nhỏ xíu cực kỳ gầy yếu, cũng có thể tuổi lớn hơn vẻ bề ngoài. Tóc tai khô héo thưa thớt, rối tung trên đầu, dưới nắng còn ánh lên màu đỏ nhạt.

Thằng bé như đang hôn mê, môi khô nứt nẻ, môi trên thậm chí toác thành vết thương. Cổ tay còm cõi lộ ra khỏi áo sưng tấy.

"Ta là người của thôn Doanh Tử cách kinh thành hai mươi dặm, mấy năm nay thu hoạch ruộng vườn bết bát, gia đình ngày càng khó khăn, ta cũng chưa từng oán giận cái gì. Đây là số mệnh, ta chấp nhận! Cả nhà ta chỉ có đứa trẻ này là con trai duy nhất, chỉ muốn an an ổn ổn nuôi nó nên người, không ngờ nó đột ngột bệnh nặng, đáng thương cho tướng công ta bôn ba kiếm tiền cho nhi tử chữa bệnh, cũng kiệt sức mà ngã bệnh. Sau đó, Giản lục tiểu thư lặn lội đến nhà chữa trị, thấy chúng ta không mua nổi dược liệu bèn bảo chúng ta đến cửa hiệu cháo thuốc của Giản gia nhận thuốc, không thu một đồng! Bồ Tát sống cứu người như cứu hỏa, chúng ta cam tâm tình nguyện lập bài vị trường sinh cho nàng, cho chúng ta cái ăn, chúng ta nhất định ngày đêm cầu phúc cho Giản lục tiểu thư, mong ông trời phù hộ cho người tốt như nàng sống lâu trăm tuổi!"

Nữ tử kể xong nước mắt giàn giụa, nghẹn ngào nói không ra lời, mọi người thấy vậy không khỏi thổn thức.

Tiêu Ngự nghe đến đây làm sao còn không hiểu được, đại khái là hậu quả từ việc Tạ thế tử tùy tiện đóng cửa các hiệu thuốc của Giản gia đây mà.

Hắn nhìn Tạ Cảnh Tu, lặng lẽ thở ra.

Tạ Cảnh Tu nhếch đôi môi mỏng, mặt không biểu cảm, không biết đang nghĩ gì.

Nữ tử tiếp tục nói, "Tuy Giản lục tiểu thư không lấy một xu, ta cũng không phải hạng người vong ân phụ nghĩa nhận mà không trả. Chúng ta không trả nổi tiền thuốc, nhưng ta và tướng công đã gom hết tiền dành dụm giao cho cửa hàng của Giản gia. Chúng ta biết tiền dược liệu còn thiếu nhiều lắm, nhưng chúng ta có thể từ từ trả dần! Một ngày nào đó chắc chắn sẽ trả đủ toàn bộ!"

Nữ tử kia lau nước mắt, đứng lên phẫn hận nhìn Quảng An đường.

"Lại không nghĩ, đột nhiên có một ngày cửa hiệu Giản gia người không phòng trống, chỉ còn một người làm ở lại nói với chúng ta cửa hiệu Giản gia đã đóng cửa, cũng không còn dược liệu để phát cho bà con, chúng ta không cần quay lại nữa. Cửa hiệu Giản gia là ân huệ của Giản lục tiểu thư với chúng ta, nếu Giản lục tiểu thư gặp khó khăn, không còn điều hành nổi mới đóng cửa thì các hương thân tuyệt không có ý kiến. Nhưng mà, không ngờ nguyên nhân đóng cửa lại buồn cười như vậy, chỉ vì có quý nhân muốn lập nên Quảng An đường liền quét sạch các cửa hiệu trợ cấp cho người nghèo của Giản gia, lấy tiền đó đi chế tạo chai lọ thủy tinh vô giá cho quý nhân sử dụng! Hàng nghìn hàng vạn tính mạng bách tính so ra còn thua cả một cái chai trong tay quý nhân!"

Nữ tử nói xong lại khóc lóc than thân, đôi mắt muốn nứt ra chỉ biển hiệu Quảng An đường, rít lên, "Lẽ nào ta nói sai hay sao! Thế này còn không phải táng tận lương tâm sao!"

Năm hán tử quỳ giữa phố hiển nhiên cũng là những người chịu ơn cửa hiệu Giản gia, lúc này xúc động tột cùng, không quỳ tiếp mà đứng dậy kể khổ tình hình trong thôn cho người vây xem.

"…Thì ra lại có ẩn tình như vậy…"

"Giản lục tiểu thư cũng không dễ dàng…"

"Thế tử cũng vì Thế tử phi…"

Tiếng nghị luận và từng ánh mắt mang ý tứ sâu xa bắn vào hắn, Tiêu Ngự bất đắc dĩ nhìn Tạ Cảnh Tu.

Cho ngươi tùy hứng làm đại gia vung tiền, lại tùy hứng dọn sạch kho người ta, không cần phải nói, tất cả trách nhiệm đều đổ hết lên đầu hai người.

Nhưng xem ra, bây giờ mọi người đã đổ phần nhiều tội lỗi lên đầu hắn.

Bất luận thời đại nào, nam giới cũng được khoan dung nhiều hơn, vậy "Thế tử phi" là hắn chẳng phải đã thành hồ ly tinh mê hoặc Tạ thế tử sao Nếu không phải vậy, làm sao Tạ thế tử lấy lại tiền cho Giản lục tiểu thư kia phát thuốc cho người nghèo, không muốn cho người khác sử dụng, chỉ chuyên dùng chế tạo lọ thủy tinh cho hắn.

Không biết là ai trong đám đông khinh khỉnh nói, "Cái này gọi là vợ hiền tránh vạ đức lang quân. Ánh mắt của Nguyên Vương thế tử cùng lắm cũng chỉ có vậy, Bồ Tát sống nạm vàng khảm ngọc không muốn, lại muốn nha đầu nông thôn quê mùa thiển cận. Bây giờ cũng bắt chước người ta mở y quán, nhưng họa hổ bất thành phản loại khuyển(*), chỉ giỏi mua danh chuộc tiếng."

(*)Vẽ hổ không thành lại thành chó: câu thành ngữ bắt nguồn từ Mã Viện. Câu này liên quan đến lời khuyên răn của ông đối với các cháu của mình. Ông khuyên đừng cố gắng bắt chước nhân vật anh hùng lừng danh thời đó là Đỗ Bảo ( ); có thể không thành anh hùng như Bảo, mà thành kẻ bỏ đi. Chi tiết: s://haigiachansinh.wordpress.com/2014/06/30/hoa-ho-bat-thanh-phan-loai-khuyen/

Lại có người cười mỉa đáp lại, "Nhưng danh không mua được, còn rước lấy nhục, có thể thấy ông trời cũng thấy khó coi. Nguyên Vương thế tử còn đẹp mặt nữa không."

Hai người kia lẩn trong đám đông chế nhạo, cứ tưởng không ai xác định ra mình. Nhưng thị vệ Vương phủ nào phải người thường, Tạ Cảnh Tu lia mắt một cái, Nhị Cửu lập tức hiểu ý, phi thân nhảy vào đám người, xách ra hai tên mặc áo gấm ném xuống trước cửa Quảng An đường.

Hai tên kia chật vật bò dậy, cả giận mắng, "Các ngươi dựa vào đâu mà bắt chúng ta!"

Bách Linh xì một tiếng, chống nạnh quát, "Thứ không biết xấu hổ! Trốn sau lưng người khác châm ngòi thị phi, các ngươi còn dám kêu oan sao! Ta ngược lại muốn hỏi, Thế tử chúng ta đắc tội với các ngươi hồi nào hả! Bồ Tát sống của các ngươi có bản lĩnh như vậy sao không bảo nàng đừng lấy tiền của Thế tử chúng ta nữa! Thế tử chúng ta bỏ nhiều tiền như vậy, nuôi không các ngươi bao nhiêu năm, sao không thấy các ngươi đến tạ ơn Thế tử! Sao chỉ chăm chăm cảm tạ Bồ Tát sống kia là thế nào! Bây giờ còn nói cạnh nói khóe, thì ra Thế tử chúng ta phí tiền mà không được cảm kích, còn nuôi ra một bầy sói mắt trắng! Bây giờ Thế tử phi không đồng ý để Thế tử coi tiền như rác, nuôi không lũ vong ân bội nghĩa, lũ các ngươi ăn không ngồi rồi bái lạy Bồ Tát sống lại kéo đến cắn người sao"

Nữ tử kia và đám hán tử bị một tiểu cô nương luôn miệng mắng là sói mắt trắng, bọn họ vốn hợp tình hợp lý, lúc này lại không thể phản bác câu nào, vừa tức vừa thẹn đến đỏ mặt.

Bách Linh tinh mắt, liếc một cái đã thấy Giản lục tiểu thư đang lên xe ngựa tính rời đi, nàng thuận tay kéo Nhị Cửu bên cạnh chạy đến ngăn xe ngựa của Giản lục tiểu thư.

"Bồ Tát sống của các ngươi ở đây này!" Bách Linh cười khẩy với nữ tử kia, "Các ngươi còn không mau cúi đầu vái Bồ Tát sống, cầu xin nàng nhanh chóng lấy tiền ra cho các ngươi xài. Cần gì phải đi cầu xin đám nhà giàu bất nhân, chẳng phải muốn chết cũng không được sao Mặc dù Giản lục tiểu thư không thể tiêu xài như nước tiền của Thế tử nữa nhưng vẫn còn dư tiền mua son phấn và dược liệu cho nữ nhân kia mà, sao các ngươi còn không mau đến cầu xin Giản lục tiểu thư lương thiện đi"

Phu xe muốn cấp tốc rời đi, định giục ngựa phóng càn nhưng bị tiểu cô nương và thị vệ bên cạnh chặn lại, gấp đến độ toát mồ hôi lạnh.

Bách Linh nhẹ nhàng khom người với xe ngựa, cười nói, "Giản lục tiểu thư, chuyện này có liên quan mật thiết với Giản lục tiểu thư, nô tỳ cả gan xin Giản lục tiểu thư bước ra làm chứng."

Trực giác của Tiêu Ngự cũng biết chuyện hôm nay không thoát khỏi can hệ với Giản lục tiểu thư lạnh nhạt như mây gió, thấy Bách Linh chặn xe ngựa liền kéo Bách Linh về, hài lòng vuốt bím tóc nàng, tiến lên một bước.

"Ngay ngày đầu khai trương của Quảng An đường, việc này không thể tùy tiện chấm dứt. Các vị ai muốn xem náo nhiệt, bỏ đá xuống giếng hay kêu oan gì thì hôm nay hãy làm cho rõ đi."

Còn đứa bé kia… Tiêu Ngự nhìn đứa trẻ trong lòng nữ tử, có lẽ sẽ là bệnh nhân đầu tiên của Quảng An đường.

98. Chương 98: Mang Ơn Báo Đáp

Editor: Vện

Nữ tử kia bị Bách Linh trách mắng một trận, sớm đã mất sạch khí thế ban đầu. Cái gọi là tiếng trống đầu tăng lên dũng khí đã suy sụp, nữ tử vốn dựa vào bầu nhiệt huyết cùng đường mạt lộ, không màng sống chết, chỉ muốn tố giác những thủ phạm hại nàng không thể tiếp tục lấy thuốc, cho người trong thiên hạ thấy rõ bộ mặt giả nhân giả nghĩa, khiến hắn bị người đời chê cười.

Nhưng bây giờ, người vô lý lại biến thành nàng, dường như nàng mới là hạng tiểu nhân lòng tham vô đáy xài bạc của người khác còn lấy oán trả ơn.

Nữ tử ôm đứa trẻ gầy đét, đứng run rẩy ở đầu đường. Nhìn thiếu niên hào hoa phú quý kia bước đến gần, tâm trạng càng thêm hoảng loạn, không biết nên tiếp tục chửi đổng hay che mặt chạy mất.

Tiêu Ngự đến trước mặt nàng, vươn tay nói, "Ta là đại phu của Quảng An đường, hãy cho ta xem đứa trẻ."

Nữ tử mang vẻ cảnh giác nhìn Tiêu Ngự, tay thêm siết chặt thằng bé vào người.

Vừa rồi nàng chửi bới Quảng An đường, hiện tại sao nàng có thể tin người của Quảng An đường lại tốt bụng chữa trị cho con của nàng

Tiêu Ngự hỏi, "Vị đại thẩm này, ngươi lựa đúng hôm nay đến đây mắng mỏ không phải vì muốn người ta chữa bệnh cho con trai ngươi sao"

Nữ tử nghiêng người tránh tay Tiêu Ngự, không muốn giao con ra.

"Ta… ta đi về, ta không cho ngươi nhìn. Ta không cho ngươi nhìn đâu…" Nữ tử như bị thần kinh thấp giọng lầm bầm, ánh mắt mông lung không dám nhìn Tiêu Ngự.

Đám hán tử đi theo nàng hạch sách, "Giản lục tiểu thư đã kê đơn thuốc cho con của Ngưu thẩm, nhưng vì không có tiền nên không thể bốc thuốc. Có ai không biết phương thuốc của Giản gia là tốt nhất, cần gì ngươi xem bệnh cho thằng bé. Nếu ngươi muốn bắt chước Giản lục tiểu thư, chỉ cần dựa theo đơn thuốc đưa dược liệu ra là được."

Tiêu Ngự nhíu mày nhìn đám hán tử ồn ào kia, "Ta có thể cho các ngươi biết, Giản lục tiểu thư kê sai đơn thuốc rồi."

"Cái gì!" Mọi người tức khắc kinh ngạc, có người như bất đắc dĩ, lắc đầu cười khẽ, có người chỉ trỏ, cứ như lời hắn nói rất buồn cười.

"Phượng đại phu, thứ cho tại hạ nói thẳng, y thuật Giản gia lưu truyền đã bao đời, chắt lọc kỹ càng giữ lại tinh hoa. Lúc Giản đại phu còn tại thế, tất cả đại phu của toàn Đại Lương này không ai sánh kịp, đó mới là thần y chân chính. Giản lục tiểu thư là truyền nhân duy nhất của Giản đại phu, lại nắm giữ vô số phương thuốc gia truyền thần kỳ của Giản gia, ngươi ngay cả đứa bé còn chưa nhìn, tứ chẩn cũng chưa thực hiện, chỉ bằng một câu mà quyết đoán phủ định chẩn đoán của Giản lục tiểu thư, vậy thật là… không có đạo lý." Một nam nhân hơn ba mươi bước ra khỏi đám đông, vuốt râu than vắn thở dài.

Tiêu Ngự nhìn hắn, "Tiên sinh đây là"

Người kia chắp tay vái chào, thái độ vô cùng kính cẩn, "Không dám nhận một tiếng tiên sinh của Thế tử phi, tại hạ là đại phu Liễu Minh của Quang An đường."

"Liễu đại phu." Tiêu Ngự gật đầu.

Không chờ hắn nói thêm, Giản lục tiểu thư đã được nha hoàn đỡ từ xe ngựa xuống, thong dong bước đến trước mặt Tiêu Ngự.

Dáng người nàng nhanh nhẹn, phong thái thanh cao, dường như hoàn toàn không để lời châm biếm của Bách Linh vào mắt.

Nha hoàn bên cạnh nàng không phải Bán Hạ lắm miệng nữa, đã đổi thành một nữ tử diện mạo chất phác.

Nha hoàn kia mở miệng, "Phượng đại phu có thể thoải mái chỉ trích việc làm của y quán Giản gia, thị phi đúng sai đều ở lòng người, y quán Giản gia không biện bạch một chữ. Nhưng Phượng đại phu không thể tự tiện vấy bẩn y thuật của y quán Giản gia. Y thuật Giản gia là tâm huyết lưu truyền bao đời của tộc nhân, là gốc rễ gầy dựng nên Giản gia, tuyệt đối không cho bất cứ người nào tùy ý khinh nhờn. Mặc dù Giản gia người ít thế yếu, không tiền không quyền cũng quyết không chịu để yên."

Từng câu từng chữ đều nhắc đến y quán Giản gia, làm như cực lực ra sức giữ gìn danh dự Giản gia.

Tiêu Ngự lại cảm thấy nàng có dụng tâm kín đáo, có lẽ trước đó đã có thành kiến với hắn rồi.

Bách Linh vẫn luôn theo sau Tiêu Ngự khinh thường hừ lạnh, "Nói tới nói lui mà có vài người vẫn không biết hành vi lấy tiền của người khác còn quay lại trả đũa là vô liêm sỉ!"

Nha hoàn kia tức giận nói, "Ngươi đừng quá phận! Nếu chủ nhân y quán còn tại thế thì y quán Giản gia làm sao suy bại đến nông nỗi này, còn chịu nỗi nhục bị đứa nông cạn như ngươi chỉ trích!"

Nàng lại đẩy gia chủ Giản gia ra làm bình phong, Tiêu Ngự hết sức bất đắc dĩ.

Hắn đã nghe nói chủ nhân tiền nhiệm của y quán Giản gia có ơn cứu mạng Tạ Cảnh Tu, cũng vì Tạ Cảnh Tu mà bỏ mình, chỉ để lại cô nhi quả phụ là Giản phu nhân và Giản lục tiểu thư chống đỡ cả y quán. Bởi vậy Tạ Cảnh Tu mới chiếu cố y quán Giản gia, người Giản gia cần gì cứ lấy, cũng hợp tình hợp lý.

Người xưa chú trọng đền ơn đáp nghĩa, ơn cứu mạng phải trả đến bao giờ mới đủ Chẳng lẽ muốn Tạ thế tử bị cái ơn cứu mạng này trói buộc, vĩnh viễn không cắt đứt được với Giản gia

Nhìn mà xem, Tạ thế tử chẳng qua chỉ là thu lại số bạc đã giúp đỡ, không hề ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của y quán Giản gia, vậy mà không biết bao nhiêu người mắng sau lưng Tạ thế tử vong ân phụ nghĩa.

Cũng khó trách Giản lục tiểu thư có tự tin đối đầu trực diện với Tạ thế tử, thậm chí có thể vẫn chưa từ bỏ ý định cướp đoạt vị trí Thế tử phi.

Trong giá trị quan của thế giới này, nàng đích thật có tư cách cạnh tranh.

Thật là phiền quá, Tiêu Ngự ngẫm nghĩ lại thấy bực bội.

Bách Linh lại không băn khoăn nhiều như hắn, chỉ cười hì hì nói, "Ta nông cạn sao Ta nông cạn mà có thể nhìn thấy lão chủ nhân y quán liều mình cứu Tạ thế tử cao cả biết bao, nhưng sao đến miệng các ngươi lại biến thành lợi thế bức bách người khác vậy Chẳng phải các ngươi muốn đổi đại ân đại đức của lão chủ nhân thành lợi ích của Giản gia à, tiền Tạ thế tử cung cấp cho các ngươi bao nhiêu năm nay có xây mười cái y quán cũng còn dư đấy nhỉ Các ngươi còn muốn thế nào nữa Không cho các ngươi tiền, các ngươi lại dùng danh nghĩa lão chủ nhân đến phá, còn xúi giục người khác đến náo loạn, đây chính là gốc rễ gầy dựng Giản gia của các ngươi đó hả! Đúng là một vốn bốn lời luôn."

Bách Linh vừa dứt lời, trong đám đông đã có người bật cười.

Ân tình ân tình, vì ân tình mà thiết lập quan hệ, cũng không nên lấy đó làm lợi thế áp chế người khác, nếu không đó đâu còn là ân đức nữa, càng đừng nói đến tình cảm

Đáng tiếc, đạo lý đơn giản như vậy mà không ai thấu triệt bằng một tiểu cô nương.

Tiêu Ngự cũng kinh ngạc nhìn Bách Linh, không nghĩ Bách Linh lại thông suốt thế này.

"Ngươi!" Nha hoàn kia xấu hổ đỏ mặt, chỉ Bách Linh giận dữ mắng, "Vô sỉ ngụy biện! Tiểu thư, nha đầu này cố ý làm nhục mặt y quán Giản gia chúng ta, làm nhục lão chủ nhân!" Nàng mắng xong lại không cam lòng nhìn Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu vẫn lạnh lùng bình thản, không thèm đếm xỉa đến nàng.

Rõ ràng là y thiếu nợ Giản gia, rõ ràng là y thiếu nợ tiểu thư nhà nàng, rõ ràng chính y thiếu nợ ân tình của lão chủ nhân! Y dựa vào cái gì để đối xử với Giản gia như vậy, dựa vào cái gì để đối xử với tiểu thư nhà nàng như vậy!

Lụa mỏng lay động, Giản lục tiểu thư tiến lên một bước, cuối cùng cũng cất tiếng, "Ta vốn đến chung vui với y quán vừa khai trương, lại không nghĩ dấy lên một trận sóng gió thế này. Phượng đại phu hà tất luôn để một nha hoàn lên tiếng thay ngươi. Ngươi có gì chỉ giáo cứ việc nói ra đi."

"Bách Linh là nha hoàn của ta, lời nàng nói cũng là điều ta muốn nói." Tiêu Ngự tươi cười, không hề bao che.

Bách Linh nghe vậy liền kiêu hãnh đứng thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Bàn tay trong tay áo của Giản lục tiểu thư hơi siết chặt.

Tiêu Ngự nói với mọi người, "Trước đây Tạ thế tử giúp đỡ y quán Giản gia làm việc thiện, sau này rút vốn đầu tư, tập trung vào Quảng An đường, những điều này là sự thật, các ngươi muốn đánh giá sao thì tùy. Như nha hoàn của ta đã nói, Tạ thế tử cung cấp tiền bạc cho y quán Giản gia đủ cho y quán Giản gia sung túc mấy đời, chỉ cần kinh doanh thích đáng thì phát cháo và tặng thuốc từ thiện đều không thành vấn đề. Không dối gạt các vị, cửa hiệu cháo và thuốc, Quảng An đường cũng sẽ mở, có thể giúp đỡ các vị hương thân như trước."

"Nói đến nói đi còn không phải ngươi đố kỵ với tiếng tăm y quán Giản gia, đố kỵ thanh danh tiểu thư nhà ta nên muốn ngáng chân chặn đường sao." Nha hoàn của Giản lục tiểu thư giễu cợt, bướng bỉnh hỏi, "Ta cũng muốn hỏi, Quảng An đường của các ngươi dựa vào cái gì!"

Tiêu Ngự nhìn Giản lục tiểu thư, "Lời vừa rồi của nha hoàn cũng là ý kiến của Giản lục tiểu thư nhỉ"

Giản lục tiểu thư im lặng không nói, gương mặt khuất sau mũ mạng khiến người ta không thấy được biểu cảm.

Tiêu Ngự hỏi xong liền mỉm cười nhìn nàng, tất cả mọi người cũng chờ nàng trả lời, nàng không thể lẩn tránh.

Một lúc lâu sau, Giản lục tiểu thư mới lạnh lùng nói, "Nha hoàn của ta tuy nói năng cẩu thả nhưng đạo lý rất hợp lẽ thường, ta nghĩ đó cũng là suy nghĩ trong lòng mọi người. Cửa hiệu cháo thuốc của Giản gia đã hoạt động lâu năm, nếu không vì thanh danh, Phượng đại phu hà tất phải phô trương thanh thế, đóng cửa các cửa hiệu của Giản gia, lại mở cửa hiệu cho Quảng An đường."

Tiêu Ngự cười nói, "Danh tiếng Ta không biết Giản lục tiểu thư kinh doanh vì danh tiếng hay mục đích gì, ta chỉ muốn nói, kinh doanh của Quảng An đường là y quán, không phải danh tiếng, chẳng có ai muốn cướp tiếng tăm của ngươi đâu. Y quán chỉ để cứu người, dĩ nhiên là bằng y thuật. Cũng như y thuật Giản gia tuyệt diệu vô song, chỉ cần y thuật Giản gia còn tồn tại thì y quán Giản gia vẫn sẽ sừng sững ra đó. Về phần cửa hiệu cháo thuốc, thứ cho ta không thể đồng tình với phương thức hoạt động của Giản gia, chỉ một mực dựa vào nguồn cung của Tạ thế tử để duy trì toàn bộ, còn tự xưng là vận hành thành thục. Dựa vào cái gì mà ai ai cũng hưởng lợi, chỉ một mình Thế tử chịu thiệt Đây mới là câu ta thực sự muốn hỏi, dựa vào cái gì! Tạ thế tử y không thiếu nợ bất kỳ kẻ nào hết."

Hắn nhìn bao quát người xung quanh, ánh mắt dừng lại ở hai nam tử áo gấm bị Nhị Cửu bắt được.

"Còn các ngươi, thứ cho ta nói thẳng, các ngươi có tư cách gì phát ngôn bừa bãi ở đây! Các ngươi có đầu tư đồng xu nào vào các cửa hiệu cháo thuốc đó không Các ngươi có tư cách gì lên mặt thuyết giáo Tạ thế tử, nói xiên nói xỏ Quảng An đường! Một đám tiểu nhân!"

Tiêu Ngự tuôn một tràng vô cùng khí phách, không thèm chừa lại chút mặt mũi nào cho họ.

Tuy lời hắn hướng vào hai nam tử bị bắt được, nhưng lọt vào tai người có tâm thì cũng không khác gì bị chửi thẳng vào mặt.

Nếu còn muốn bất bình vì Tạ thế tử không mang ơn báo đáp y quán Giản gia, chẳng phải sẽ thành "một đám tiểu nhân" như lời thiếu niên kia hay sao

Giản lục tiểu thư đứng thẳng thân mình, phong thái luôn lạnh nhạt xuất trần có vẻ sượng ngắt.

Giản lục tiểu thư là người thông minh, lại giỏi ngụy trang, Tiêu Ngự không có ý định vờn qua vờn lại với nàng. Thẳng thắn nói toạc ra, đỡ phải tiếp tục làm bộ làm tịch, hy vọng nàng có thể tự mình lĩnh ngộ đạo

lý này.

Mặc kệ nàng muốn gả cho Tạ Cảnh Tu hay muốn tiếp tục dùng ân tình ràng buộc Tạ Cảnh Tu chống đỡ cho y quán Giản gia vô kỳ hạn, hắn đều không muốn nhìn thấy.

"Trở lại đứa bé này thôi." Tiêu Ngự quay sang nữ tử đứng một bên, "Vị đại thẩm này, không biết các ngươi cần dược liệu gì"

99. Chương 99: Lựa Chọn Của Nàng

Editor: Vện

Nhị Cửu thấy Tiêu Ngự có thể khống chế tình hình, liền lặng lẽ lui trở về bên cạnh Tạ Cảnh Tu.

Chủ tớ hai người đứng trên bậc thang Quảng An đường, nhìn chủ tớ nàng kia cố nói lý lẽ chỉ trích Tạ Cảnh Tu, Nhị Cửu không cần phải đau đầu đối diện đám nữ nhân thích đấu võ mồm.

"Thật kỳ quái." Nhị Cửu ôm đao chép miệng, nhìn bóng lưng Bách Linh còn chưa trưởng thành, "Lại được một tiểu nha đầu loắt choắt che chở."

Liễu Trường Thanh một bên cười khì khì, "Nàng không đánh nhau được, chứ miệng lưỡi không thua ai." Hắn lắc lắc ngón tay, "Chà chà, ngươi thua rồi."

Nhị Cửu nghía chủ nhân nhà mình, thần sắc Tạ Cảnh Tu vẫn bình thường, để mặc Thế tử phi của bọn họ một mình ứng phó.

Thế sự hỗn loạn phiền nhiễu, cảm giác có người che chở, kỳ thực… rất tốt.

Tiêu Ngự đến gần nữ tử kia, nàng hơi cảnh giác lùi về phía sau.

Tiêu Ngự dừng bước, hỏi, "Ta không đụng vào con trai ngươi, ngươi cứ ôm nó cho ta xem cũng được. Trước đó đã uống thuốc gì"

Nữ tử kia cầu cứu nhìn Giản lục tiểu thư, Giản lục tiểu thư lên trước nói, "Phượng đại phu không cần phải làm khó dễ một thôn phụ, phương thuốc là ta ghi, nàng chỉ chiếu theo mà bốc, làm sao biết đó là thuốc gì."

Tiêu Ngự đến gần quan sát đứa bé kỹ hơn.

Môi đứa trẻ khô nứt tái nhợt, tứ chi sưng phù, bụng hơi trướng, áo bông quấn trên thân là của người lớn, rộng thùng thình lộ ra cánh tay nhỏ gầy, dường như có vô số nốt đỏ từ khuỷu tay lan dần xuống dưới.

Triệu chứng điển hình, Tiêu Ngự ngày càng khẳng định phán đoán của mình là đúng.

Tiêu Ngự lắc đầu, "Uống thuốc không hiệu quả."

Giản lục tiểu thư trước giờ lạnh nhạt lần đầu tiên biểu lộ cảm xúc giận dữ.

"Phượng đại phu, mặc kệ ngươi có bất mãn gì với Giản gia, nhưng mạng người quan trọng, mong ngươi nói năng cẩn thận!"

Tiêu Ngự nhìn nàng, "Không biết Giản lục tiểu thư đã chẩn đoán như thế nào"

Giản lục tiểu thư lạnh lùng nói, "Phượng đại phu tinh thông y thuật như vậy, chỉ cần liếc một cái đã có thể biết bệnh không cần bắt mạch, cần gì phải hỏi ta chẩn đoán thế nào"

Tiêu Ngự, "Ta không có ý mạo phạm y thuật Giản gia. Chỉ là chứng bệnh của đứa bé này dù có uống thuốc gì cũng vô dụng. Nó không nên uống thuốc."

Người vây xem nhất thời sôi nổi bàn tán.

"Sinh bệnh mà không cần uống thuốc Đây là đạo lý gì vậy"

"Quảng An đường chắc không hành y thuật mà là vu thuật quá."

Giản lục tiểu thư cười lạnh không nói, Liễu đại phu vẫn luôn đứng đó lên tiếng, "Lời của Phượng đại phu thật khiến người ta khó hiểu. Đã mắc bệnh đương nhiên phải uống thuốc, tại sao lại nói không nên dùng thuốc"

Tiêu Ngự nhìn đứa bé, hỏi nữ tử kia, "Đại thẩm, có phải trên người thằng bé cũng nổi ban đỏ giống vầy Nhiều nhất là đầu gối, khuỷu tay, hông và những nơi kín gió."

Nữ tử kia kinh ngạc trợn tròn hai mắt, "Ngươi… làm sao ngươi biết"

Tiêu Ngự lại hỏi, "Thứ cho ta mạo muội, có phải đứa trẻ này không thông minh như trẻ con cùng tuổi hay không"

Nữ tử càng thêm hoảng, siết chặt con mình.

Những người khác thấy vậy, dường như Phượng đại phu đã nói đúng bệnh trạng của đứa bé, không khỏi bất ngờ.

"Chẳng lẽ Thế tử phi thật sự biết chẩn bệnh không cần khám"

"Lúc trước nghe nói Thế tử phi từng cứu sống một người đã chết, còn tưởng giả, hiện tại xem ra không có lửa làm sao có khói…"

Giản lục tiểu thư nhíu mày sau lớp lụa.

Tiêu Ngự hỏi, "Có phải ngày thường nhà đại thẩm hay ăn các loại hạt ngũ cốc, không ăn thịt và trứng không"

Đám hán tử đi theo nữ tử kia tự giễu châm chọc, "Các loại ngũ cốc Nếu thôn dân có thể thường xuyên ăn ngũ cốc thì cần gì các cửa hiệu cháo thuốc bố thí"

Tâm trạng Tiêu Ngự chùng xuống, không nghĩ dân chúng kinh thành lại khó khăn như vậy. Câu hấn hỏi tại sao không ăn thịt thật buồn cười.

Trong đám đông có người kêu, "Đến từ thôn Doanh Tử sao Ai mà không biết thôn dân các ngươi nhà chất đống lương thực nuôi gà mái, tiếc tiền không dám lấy cho con mình ăn, giờ còn khóc lóc than nghèo cái gì."

"Không đem bán lấy tiền thì năm sau lấy cái gì nộp thuế!" Mấy hán tử trừng mắt với đám đông, nắm tay siết chặt, những người phụ cận sợ hãi lùi về phía sau.

Nữ tử nghe Tiêu Ngự nói đâu trúng đấy, trong lòng đã sớm thật tâm tin phục, không nhịn được nói, "Đại… đại phu, rốt cuộc con ta bị bệnh gì Phải làm sao mới chữa được"

Nữ tử cảm nhận được tầm mắt Giản lục tiểu thư bắn đến nàng, không khỏi chột dạ rụt người lại.

Tiêu Ngự nói, "Đứa trẻ này chỉ ăn đúng một loại thực phẩm, không theo kịp nhu cầu phát triển nên mới mắc chứng bệnh này." Giải thích theo y học hiện đại là hội chứng suy giảm albumin dẫn đến thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng.

"Cho nên uống thuốc không có tác dụng, phải ăn tẩm bổ. Trứng gà, sữa bò, sữa dê, các loại thịt, các chất chứa trong những thực phẩm này không thể thiếu cho sự phát triển của đứa trẻ. Thiếu những chất này sẽ sinh bệnh, cơ thể và trí óc đều không theo kịp bạn cùng lứa."

Nữ tử kia nghe xong thì sững sờ, sau đó gắt gao ôm con khóc lớn.

"Nghiệp chướng, nghiệp chướng mà, đều do chính mình tạo nghiệt!"

Người thôn Doanh Tử mặc dù không dư dả, nhưng không đến nỗi trứng gà cũng không ăn được. Nhưng nàng tính toán chi li, xem trứng của một con gà đổi được mấy văn tiền, nhịn ăn chút cũng không sao, nắm nhiều tiền trong tay thì sống mới yên ổn. Chỉ ăn ba cái thứ bánh ngô này nọ cũng đủ rồi, miễn có thể nuôi con khôn lớn. Lại không nghĩ đây là nguyên nhân khiến con trai bệnh nghiêm trọng thế này.

Tiêu Ngự đại khái đoán được nữ tử này đang hối hận cái gì, không khỏi thở dài, lòng hơi rầu rĩ.

"Theo lời Phượng đại phu là đứa trẻ này chỉ cần ăn đồ bổ là có thể khá lên sao" Giản lục tiểu thư lên tiếng, "Phượng đại phu không cần bắt mạch đã một mực khẳng định đứa trẻ không cần uống thuốc, nếu kết quả không chuyển biến tốt, còn trì hoãn thời cơ dùng thuốc thì Phượng đại tính làm thế nào"

Giản lục tiểu thư căn bản không tin loại chẩn đoán sáo rỗng này.

Cái gì mà thịt với trứng, toàn là những thứ không có trong cửa hiệu cháo thuốc Giản gia, nói không có ý đồ riêng thì ai mà tin Vốn vì hắn mà những cửa hiệu Giản gia mới bị đóng cửa, những người dân không còn nơi trợ cấp nên mới sinh oán hận, chẳng lẽ bây giờ chỉ hợp lúc nói vài câu này là muốn xóa sạch quá khứ sao"

"Dù muốn dùng thuốc cũng phải chờ thân thể thằng bé khỏe hơn mới được." Tiêu Ngự nói, "Bây giờ dạ dày và ruột vô cùng yếu, căn bản không thể hấp thu vị thuốc, thậm chí còn gây hại cho chức năng dạ dày."

"Toàn là nói bậy." Giản lục tiểu thư lạnh lùng nói, "Phượng đại phu không có bằng chứng, chỉ bằng cái miệng mà kiên quyết phủ định phương thuốc lưu truyền trăm năm, tại sao lại dũng cảm thế hả"

Nàng đến chỗ nữ tử kia, chỉ cánh tay lộ ra ngoài của thằng bé, "Đứa nhỏ này tứ chi sưng phù, bụng trướng lớn, đau dưới sườn, lưỡi đóng rêu trắng, mạch gấp. Chính là chứng gan nhiễm độc, phải kê đơn giải độc gan, sau đó sẽ tự lành. Phương thuốc chỉ là sài hồ và phục linh giải độc mà thôi." Giản lục tiểu thư hiên ngang kết luận triệu chứng, lại chuyển hướng sang Liễu đại phu, "Liễu đại phu am hiểu chẩn mạch, xin Liễu đại phu chỉ giáo, phương thuốc ta kê có gì không ổn"

Liễu đại phu gật đầu liên tục, "Không dám chỉ giáo, Giản lục tiểu thư bắt mạch chuẩn xác, phương thuốc cũng vô cùng thích hợp."

Giản lục tiểu thư nhìn mọi người xung quanh, "Nơi này y quán đông đúc, người hành y vô số, cũng không ít nhân tài ẩn dật, còn vị nào có cao kiến gì khác, tiểu nữ đều nguyện ý tranh biện. Cái hạng ngay cả tứ chẩn cũng không hiểu thì nên dừng ngay kẻo người ta chê cười."

Nàng nói xong liền dừng mắt trên người Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự phủ định y thuật của nàng, Giản lục tiểu thư cuối cùng không nhịn được bộc lộ tài năng, đối chọi nảy lửa với hắn.

Thật ra Tiêu Ngự không hề xem thường y thuật Giản gia, hắn tin tưởng y thuật Giản gia đại diện cho đỉnh điểm của y thuật thời đại này, kiến thức của hắn về Đông y chỉ có sơ sơ, nào có tư cách xem thường. Nhưng ở ca này, Giản lục tiểu thư xác thực đã chẩn đoán sai.

Hắn không thích Giản lục tiểu thư là sự thật, nhưng không muốn nhắm vào Giản gia.

Nhưng Giản lục tiểu thư không tin, hắn cũng không muốn nói nhiều.

Ngẫm lại, đám người Giản lục tiểu thư, Vương phi, Vương gia và một đống người trong tòa Vương phủ to lớn kia, Tiêu Ngự đột nhiên hiểu được tại sao Tạ Cảnh Tu lại bị nuôi thành tính tình như vậy, chuyện gì cũng làm chứ không nói, không bộc bạch suy nghĩ của mình cho người khác, cũng mặc kệ người khác hiểu lầm hay không.

Bởi có đôi khi, giải thích là hành vi vô dụng thừa thãi nhất.

Không biết y có từng trải qua tình huống cực lực biện giải cho mình nhưng không ai tin tưởng

Tiêu Ngự không tranh luận với Giản lục tiểu thư, chỉ nhìn nữ tử kia.

"Đại thẩm, y quán Giản gia và Quảng An đường đều đồng ý chữa trị cho con trai ngươi, cũng đã đưa ra phương pháp trị liệu, quyền quyết định nằm trong tay ngươi. Ngươi muốn đến nơi nào thì cứ đến chỗ đó."

Nữ tử nhìn Tiêu Ngự, lại nhìn Giản lục tiểu thư, mặt rõ ràng do dự.

Chỉ một chút do dự này của nàng đã là khiêu khích lớn nhất với Giản lục tiểu thư.

Giản lục tiểu thư bấm chặt đầu ngón tay, nhìn nữ tử kia qua màn lụa.

Nữ tử không thấy rõ thần sắc Giản lục tiểu thư nhưng trong lòng vẫn thấy sợ hãi, vội vã dời ánh mắt không dám nhìn nữa.

Vài hán tử bên cạnh khuyên nhủ, "Ngưu thẩm, ta vẫn thấy đừng làm loạn nữa, chữa bệnh cho thằng bé quan trọng hơn. Mau đi cùng Giản lục tiểu thư thôi, trước hết hãy chữa hết cho thằng bé, những chuyện khác tính sau."

"Phải đấy, vốn cũng vì không thể bốc thuốc nữa nên bất đắc dĩ làm loạn, không nghĩ vừa khéo gặp được Giản lục tiểu thư, nên mau chóng trị bệnh cho Tiểu Ngưu đi."

Tiêu Ngự dẫn Bách Linh lùi về sau mấy bước, nhìn nữ tử kia do dự.

Hắn đã nói rõ những trọng điểm, dường như nữ tử kia cũng tin. Dù cuối cùng nàng lựa chọn y quán Giản gia nhưng cũng sẽ vì lời của hắn mà bổ sung dinh dưỡng cho đứa trẻ, hắn không cần bận tâm nữa.

Nữ tử kia chần chừ nhìn Giản lục tiểu thư, bỗng dưng sợ sệt lùi về phía sau, đột ngột xoay đầu nhìn Tiêu Ngự.

"Ta... ta muốn vào khám ở Quảng An đường!"

Nữ tử kêu thất thanh, khiến quần chúng vây xem kinh ngạc rớt cằm.

Chẳng phải đến quậy Quảng An đường à, tại sao không theo Giản lục tiểu thư mà về Quảng An đường vậy

Tiêu Ngự cũng ngạc nhiên, phục hồi tinh thần rồi gật đầu, "Nếu vậy xin hãy bước vào gian đầu tiên."

Đám hán tử ngăn cản nữ tử, "Ngưu thẩm, ngươi nghĩ cái gì vậy! Ngươi có thể nhìn ra mà, Quảng An đường đối đầu với Giản lục tiểu thư."

Nữ tử sao lại không biết, nhưng lúc này tim nàng đập như trống trận, căn bản không dám nhìn Giản lục tiểu thư đứng trầm mặc bên cạnh.

Thật ra Thế tử phi nói đúng, con trai nàng dùng phương thuốc của Giản lục tiểu thư đã mấy ngày mà chứng bệnh không giảm lấy một phần. Trước đây nàng chưa bao giờ hoài nghi y thuật Giản gia, chỉ lo lắng hiệu cháo thuốc đóng cửa sẽ không còn nơi nhận những dược liệu quý nữa.

Hiện tại Thế tử phi ra mặt giải đáp nghi ngờ, hơn nữa còn nói chính xác tình trạng những năm gần đây của thằng bé, nàng không kiềm được mà tin tưởng, tin Thế tử phi mới là người có thể chữa lành bệnh cho con mình.

"Vong ân phụ nghĩa!" Nha hoàn Giản gia về bên cạnh Giản lục tiểu thư, nhìn nữ tử sợ hãi rụt người trước Quảng An đường, oán hận giậm chân mắng.

"Chúng ta đi." Giản lục tiểu thư lạnh lùng nói, xoay người đến chỗ xe ngựa ven đường, quẳng sau đầu những lời xì xào bàn tán của mọi người.

Nha hoàn đến trước mặt mấy hán tử nông thôn, phẫn hận trừng họ một cái mới lắc lư chạy về xe ngựa.

"Đúng là một lũ thấy cái lợi mà quên ơn nghĩa! Giản gia đã nuôi không đám sói mắt trắng này rồi!" Nha hoàn ngồi trong xe căm tức nói.

Lời nàng mắng chẳng khác gì Bách Linh, nhưng Bách Linh dám nói thẳng giữa thanh thiên bạch nhật, còn nàng không dám.

Giản lục tiểu thư cởi mũ mạng xuống, để lộ gương mặt lạnh băng xinh đẹp như hoa.

"Câm miệng." Nàng lạnh lùng nói.

Nha hoàn ấp úng, "Xin lỗi tiểu thư, Tiểu Đào lỗ mãng."

Giản lục tiểu thư nhíu chặt đôi mày liễu, dựa vào thành xe lót đệm mềm.

Chính là người kia, từ lúc xuất hiện ở kinh thành liền lần lượt cướp đi tất cả những thứ trong tay nàng, từng bước nuốt mất tài sản của nàng.

Giản gia mất đi lão chủ nhân thiên tài, phải chịu bao nhiêu tổn thất mới đổi lấy tất cả hôm nay! Người kia dựa vào cái gì, dựa vào cái gì

Người kia chỉ dựa vào Tạ Cảnh Tu, nhưng rõ ràng Tạ Cảnh Tu mắc nợ nàng, mắc nợ Giản gia, cả đời này cũng trả không hết.

100. Chương 100: Kế Hoạch Của Y Quán

Editor: Vện

Quảng An đường nhận bệnh nhân đầu tiên trong ngày khai trương, sắp xếp vào sân thứ ba tạm trú.

Lúc nữ tử kia ôm con vào gian phòng sạch sẽ ngăn nắp, toàn thân bứt rứt không yên, đâu còn khí thế ban đầu nữa.

Nàng có nói một câu rất đúng, nếu không phải thấy hy vọng sống bị dập tắt, có ai lại muốn bí quá hóa liều, làm chuyện ngu xuẩn châu chấu đá xe, trứng gà chọi đá.

Nữ tử nghe nói nàng có thể ở lại nơi này cùng con trai cho đến lúc bệnh tình thằng bé chuyển biến tốt, lại càng thêm hoảng sợ, quỳ cái rầm xuống đất, vừa tạ lỗi vừa cảm kích làm Tiêu Ngự cũng không được tự nhiên.

Hắn hiểu đạo lý cứu mạng chứ không cứu nghèo, nhưng khi đối mặt những người dân cùng khổ, muốn hắn nắm vô số tiền bạc trong tay nhìn họ giãy dụa trong đói rét mà không đưa tay cứu giúp, hắn thực sự không làm được.

Trong Quảng An đường, ngoại trừ Tiêu Ngự còn có một đại phu phụ trách và mười người làm Tạ Cảnh Tu phái đến làm chân chạy bốc thuốc ở quầy thuốc. Nhưng những người này ai cũng cao to vạm vỡ, Tiêu Ngự vô cùng hoài nghi đây đều là người trong quân đoàn thuộc hạ của Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự viết thực đơn bổ sung albumin thành đơn thuốc, giao cho người làm phụ trách chăm sóc đứa bé, để hắn dựa theo đơn thuốc từ từ điều dưỡng cơ thể thằng bé.

Hôm đó, hắn vẫn theo Tạ Cảnh Tu về Vương phủ. Tiêu Ngự thì muốn trưng dụng phòng khách của Quảng An đường làm chỗ ở, nhưng hắn không thể từ chối cưng chiều và kiên quyết của Tạ thế tử.

"Ngươi đã không chịu viên phòng với ta, còn không muốn cư trú ở Vương phủ, ta cưới ngươi về để làm gì." Tạ thế tử lạnh nhạt nói.

Tiêu Ngự rất muốn nện vào mặt y.

"Hửm Ta ngược lại muốn thỉnh giáo Tạ thế tử định "làm" thế nào" Tiêu Ngự ngoài cười trong không cười.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn từ trên xuống dưới, "Muốn làm gì thì làm."

"…Lưu manh!"

"Thì ngươi muốn biết mà."

Tiêu Ngự triệt để không còn gì để nói.

Tạ Cảnh Tu lại nói, "Hôm nay ngươi làm rất tốt."

Tiêu Ngự nghi hoặc nhìn y. Hắn làm cái gì rất tốt Đuổi Giản lục tiểu thư giận dỗi quay về hả Chuyện đó cũng đâu đáng để đặc biệt khích lệ, ai không biết còn tưởng Tạ thế tử không ưa người ta.

Tạ Cảnh Tu, "Hôm nay ngươi hết mình bảo vệ bổn Thế tử, làm rất tốt. Sau này nhớ tiếp tục phát huy."

Tiêu Ngự, "…"

—o0o—

Phủ An quốc công, vài phụ nhân ăn mặc bình thường vào từ cửa bên, vội vàng chạy đến hậu viện.

Phượng Vân Ninh nghe tin nhũ mẫu ra ngoài điều tra đã trở về, lập tức cho các nàng vào.

"Sao rồi Nguyên Vương thế tử và Thế tử phi thế nào rồi" Thần sắc Phượng Vân Ninh hơi lo lắng.

Nàng không thể kiềm được nôn nóng. Từ ngày Phượng Chiếu Ngọc gả cho Tạ Cảnh Tu, nàng vẫn luôn thấp thỏm đề phòng.

Thân phận nam tử của Phượng Chiếu Ngọc không thể che giấu, ít nhất không thể giấu được Nguyên Vương thế tử.

Nếu chuyện này bị vạch trần có thể gây họa cho nàng không Liệu chuyện năm xưa có bị phơi bày ra không

Phượng Vân Ninh tâm thần bất ổn suy nghĩ suốt mấy ngày, làm sao cũng không bình tĩnh được, càng lúc càng sợ hãi.

Nàng có thể an ủi mình, dù Nguyên Vương thế tử biết nàng cưỡng ép Phượng Chiếu Ngọc giả nữ cũng đâu biết chuyện nàng tráo con.

Nhưng, y và Phượng Chiếu Ngọc không biết, mà Phương thị lại biết. Hiện tại Phương thị đã thoát khỏi Phượng phủ, thoát khỏi khống chế của nàng.

Liệu Phương thị có nói ra không Trước đây Phượng Vân Ninh có thể khẳng định nàng không dám, nhưng bây giờ nàng không còn chắc chắn nữa.

Nàng căm hận chính mình năm xưa hành động theo cảm tính. Sớm biết có ngày hôm nay, nàng đã một đao diệt gọn Phương thị và nghiệt chủng kia, không để bọn họ trở thành mối họa khôn lường.

Ai mà nghĩ Phương thị năm đó nhu nhược đến cực điểm lại dám ăn gan hùm mật gấu, có dũng khí thoát khỏi Phượng phủ như vậy!

Phụ nhân kia đúng là nhũ mẫu Khâu thị của Phượng Vân Ninh.

Khâu đại nương trả lời, "Phu nhân yên tâm, mấy ngày nay Tạ thế tử và Thế tử phi bận rộn ở Quảng An đường, không có gì khác thường. Theo lão nô thấy, Tạ thế tử không có vẻ đã biết được chân tướng. Nếu y biết người mình hao tổn tâm cơ cưới về lại là nam nhân, dù ngại thể diện, không thể đụng vào Thế tử phi, nhưng cũng không đối xử với hắn như hiện tại."

Một phụ nhân khác nói, "Cũng không biết chừng, bây giờ có vài quan lớn thích chơi luyến đồng, có thể Nguyên Vương thế tử cũng là loại người này."

Khâu đại nương trách mắng, "Hoang đường, sao có thể chứ Luyến đồng cũng chỉ là trò tiêu khiển, có ai lại đi cưới nam nhân về làm chính thê không" Thấy sắc mặt Phượng Vân Ninh bất an, nàng vội khuyên nhủ, "Phu nhân đừng quá lo lắng, có lẽ Phượng Chiếu Ngọc không dám cho Tạ thế tử biết thân phận thật của hắn đâu, bây giờ người nên đau đầu là hắn mới phải, phu nhân hà tất rầu rĩ như vậy. Gần đây Hầu gia đã bắt đầu nhớ lại tình xưa, phu nhân đừng vì được ít mất nhiều, khiến Hầu gia thất vọng."

Nàng sợ Phượng Vân Ninh lại tự đâm vào ngõ cụt, một lòng một dạ đối phó Phượng Chiếu Ngọc mà bỏ qua An quốc hầu.

Phượng Vân Ninh không kiên nhẫn, "Được rồi, ta biết rồi, nhũ mẫu đừng lải nhải như niệm kinh vào tai ta nữa."

Khâu đại nương vẫy lui người khác, cúi đầu nói, "Xin phu nhân thứ cho lão nô lắm lời mấy câu. Hiện tại, khiến phu nhân lo lắng là chuyện năm xưa bại lộ sẽ chọc Hầu gia giận dữ. Điều phu nhân nên làm là hãy mau chóng sinh một tiểu thiếu gia, đến lúc đó cứ giao Đại công tử cho Hầu gia tùy nghi xử trí. Về phần phu nhân phạm sai lầm, Hầu gia sẽ vì thể diện phủ Quốc công mà không trách phạt phu nhân đâu. Nhưng tiền đề cho tất cả là phu nhân nhất định phải nhanh chóng sinh một đứa con trai."

Phượng Vân Ninh đen mặt vỗ bụng, "Nhũ mẫu cho là ta không muốn sao Nhưng cái bụng này mãi vẫn không có động tĩnh, ta biết làm gì đây!"

Lộ Yên Nhiên lại sinh được một trai một gái, mà con gái ruột của nàng đến nay vẫn lưu lạc bên ngoài, nàng không còn muốn mang thai nữa.

Phượng Vân Ninh cũng đoán được, nhất định là do năm xưa nàng đã uống thuốc trợ sản để chạy đua với Lộ Yên Nhiên, khiến cơ thể bị tổn hại, làm nàng khó hoài thai.

Khâu đại nương ghé sát vào nhỏ giọng nói, "Phu nhân đừng nóng. Gần đây, đồng hương của lão nô hỏi thăm được một phương thuốc, nghe nói uống vào là có thể sinh con trai. Lão nô sẽ điều trị thân thể cho phu nhân, phu nhân đừng lo nghĩ gì hết, cứ tập trung nắm bắt tâm tư Hầu gia là được."

Đôi mắt Phượng Vân Ninh lập tức ánh lên hy vọng, "Thật sự linh nghiệm như vậy sao"

Khâu đại nương gật đầu, "Dù cách này không được, lão nô sẽ nghĩ biện pháp khác. Thuốc của Thái y trong cung điều chế, phu nhân cứ dùng như bình thường. Rồi cũng sẽ được như ý nguyện. Đợi đến lúc tiểu thiếu gia ra đời, được phong Thế tử, lại có Lý quý phi làm chỗ dựa, không ai trong phủ này lấn lướt được phu nhân nữa."

Phượng Vân Ninh xoa bụng, nghĩ đến xuất thần, tay vuốt ve cái túi thêu đỏ.

Đó là thứ nàng đã tự tay thêu cho con gái trước lúc sinh.

Nhưng nó chưa bao giờ được mang trên người con gái nàng.

Phượng Vân Ninh mân mê cái tủi đỏ, lẩm bẩm, "Ta nhất định sẽ được đền bù mong muốn, nhất định sẽ được đền bù mong muốn…" Nếu không làm sao xứng đáng với con gái nàng lưu lạc dân gian.

—o0o—

Mấy ngày tiếp theo, trước cửa Quảng An đường vắng vẻ đến mức có thể giăng lưới bắt chim.

Đương nhiên, đối với một y quán mà nói, không có khách mới là chuyện tốt. Trong tay Tiêu Ngự vẫn còn mấy nghìn lượng bạc Phượng Chiếu Kỳ cho hắn lúc ở thành Hoài Thiên, Quảng An đường thì có Tạ thế tử toàn lực chống đỡ, tạm thời hắn không có áp lực kinh tế, vừa lúc có thể bình tâm đặt ra kế hoạch phát triển cho tương lai Quảng An đường.

So với hình thức y quán truyền thống, Tiêu Ngự thích hợp với hình thức của bệnh viện hiện đại hơn, mà Tạ Cảnh Tu lại vô tình sắp xếp Quảng An đường chia thành ba sân, đầu tiên là quầy thuốc Đông y, thứ hai là khu giải phẫu, thứ ba là khu nằm viện tạm trú, trật tự rõ ràng, rất hợp ý hắn.

Chuyện cấp bách bây giờ là đại phu hỗ trợ quản lý quầy thuốc và học trò tình nguyện theo hắn học ngoại khoa.

Tiêu Ngự ngồi trong phòng làm việc phía bên phải quầy thuốc viết viết vẽ vẽ, lại lấy sổ sách ra đối chiếu.

Bất luận là mời đại phu hay tuyển học trò, bạc vẫn là thứ không thể thiếu…

Ngay hôm sau, ngoài cửa Quảng An đường dán tờ thông báo tuyển dụng và thu nhận học trò hết sức chói lọi.

Quảng An đường chẳng những bỏ tiền mời đại phu, còn muốn bỏ tiền nhận học trò, ưu tiên cho học trò có kinh nghiệm hành y khiến đại phu các y quán khác kinh ngạc rớt cằm.

Bỏ tiền mời đại phu còn có thể giải thích, nhưng ở thời đại của mình mình quý này, ngay cả học trò còn muốn bỏ tiền mời, còn ưu tiên người có tay nghề, đây là bạc nhiều quá không có chỗ xài phải không!

Tờ thông báo mới dán được nửa ngày, đại phu thì không có ai, học trò lại kéo đàn kéo đống mà đến.

Tiêu Ngự chỉ nhìn một cái liền nhận ra ai là thứ lưu manh vô lại muốn ăn cơm chùa, lập tức đuổi ra, những người khác thì giữ lại hết, sắp xếp vào ở phòng trống của khu nằm viện tạm trú, bao ngày ba bữa cơm.

Mọi người vốn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ nháy mắt bùng cháy, dồn dập lan truyền cho bằng hữu thân nhân, nói Quảng An đường là cái kho bạc, bao ăn bao ở còn truyền thụ tay nghề, nói đám con cháu mau mau đến chiếm chỗ.

Tiêu Ngự cứ ai đến là nhận, không quan tâm ánh mắt người khác nhìn hắn như kẻ ngốc, còn cười nhạo Tạ Cảnh Tu trích bộn tiền nuôi không đám người này.

Hy vọng sau khi kết thúc đợt khảo nghiệm đầu tiên, chỉ cần còn lưu lại khoảng một phần mười đám người này là tốt lắm rồi.

Tiêu Ngự đang cầm sách thuốc nghiên cứu dược liệu trong phòng, Bách Linh đột nhiên chạy vào kêu, "Công tử, Lục cô nương đến."

Tiêu Ngự đang nghĩ Lục cô nương là ai, đã thấy một thiếu nữ quần áo đơn bạc xuất hiện sau lưng Bách Linh, thận trọng mỉm cười với hắn.

"Thế… Thế tử phi, ta là Lục Dung Dung, ngươi còn nhớ ta không"

"À, ra là Lục cô nương, mau vào ngồi đi." Tiêu Ngự đứng lên cười nói, "Muội muội ngươi hồi phục đến đâu rồi"

Lục Dung Dung vào phòng làm việc, cảm kích hành lễ, "Đều nhờ Thế tử phi diệu thủ hồi xuân, cứu mạng tiểu muội. Tiểu muội đã khỏe hẳn, hôm nào ta dẫn nàng đến dập đầu với Thế tử phi."

Tiêu Ngự khoát tay, "Không cần như vậy, người khỏe là tốt rồi." Hắn thấy Lục Dung Dung cứ cười hoài, cứ như muốn nói lại thôi, hỏi, "Có phải Lục cô nương có chuyện gì khó xử Cứ nói thẳng ra đi."

Lục Dung Dung vội nói, "Không… Không phải khó xử, ta có tay có chân có thể lao động, làm sao có chuyện khó xử được. Chỉ là…" Nàng do dự một lát, rốt cuộc lấy hết can đảm, "Ta, ta muốn làm học trò của Quảng An đường, không biết Thế tử phi thấy sao"

Không chờ Tiêu Ngự trả lời, Lục Dung Dung vội nói, "Thế tử phi đừng khinh ta là nữ nhi, sức lực ta lớn lắm, thân thủ cũng nhanh nhẹn, làm việc tay chân không thua gì nam nhân đâu."

Tiêu Ngự nghe nàng nói, nhịn không được cười thành tiếng, Lục Dung Dung tức khắc đỏ bừng mặt.

"Ta… ý của ta là, ta sẽ không ăn không uống không, ta sẽ siêng năng làm việc." Nàng đến Quảng An đường làm học trò không phải vì bạc và phúc lợi, tuy những đãi ngộ đó cực kỳ hấp dẫn, nàng chỉ hy vọng thông qua Thế tử phi để tìm được ca ca của nàng.

Nàng chỉ biết ca ca vừa sinh ra đã bị người nhà họ Phượng bắt đi, mà đó chính là nhà mẹ của Thế tử phi.

Vốn tưởng sau khi Phượng đại phu gả cho Tạ thế tử sẽ rất khó gặp mặt, không ngờ Thế tử phi lại mở y quán cho mình, lúc Lục Dung Dung biết thì vô cùng mừng rỡ, dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội được quang minh chính đại tiếp cận Thế tử phi.

Tiêu Ngự gật đầu, "Nếu Lục cô nương có tâm như vậy, ta sẽ ghi lại tên ngươi, chờ mười ngày sau hãy tham gia đợt khảo nghiệm đầu tiên cùng những người khác."

Lục Dung Dung liên tục nói cảm ơn, nàng không ở lại chỗ Quảng An đường sắp xếp mà vẫn quay về Nhân Tín đường làm việc.

Từ hôm nay tốc độ đăng bài sẽ chậm lại, tôi luyện xong tiểu thuyết rồi edit tiếp.

101. Chương 101: Giải Cứu Hai Người

Editor: Vện

Đét một tiếng, cành liễu thay thước dạy đập một phát lên bảng phấn tạm thời.

Tấm giấy trắng dán lên ván gỗ làm bảng, miếng than củi thay phấn, Tiêu Ngự bắt đầu khai giảng khóa đầu tiên.

"Nếu chư vị đã đến làm học trò ta, ắt hẳn phải biết sở trường của ta là gì, cũng như nội dung học tập sắp tới của các ngươi."

Hơn bốn mươi học trò trẻ tuổi ngồi dưới hai mặt nhìn nhau, không ai trả lời.

Nếu là y quán, dĩ nhiên là học cách chẩn mạch bốc thuốc rồi, còn có thể là cái gì nữa

Tiêu Ngự bất đắc dĩ than thầm, xem ra hơn bốn mươi người này đa phần không biết sở trường của hắn, chỉ biết tiền của hắn thôi.

Hắn cần trợ thủ đáng tin cậy, không biết phương thức giăng lưới rộng rãi này có thể tóm được bao nhiêu nhân tài hữu dụng.

Một thiếu niên giơ tay lên, lập tức trở thành tiêu điểm của bao nhiêu con mắt.

Thiếu niên dường như hơi ngại ngùng, e dè đứng dậy nói, "Ta biết sở trường của Phượng đại phu là ngoại khoa, có thể cấp cứu trị thương cho bệnh nhân."

Thiếu niên này chính là Lục Dung Dung mặc nam trang đến lớp, nàng biết cũng vì Tiêu Ngự đã sử dụng phẫu thuật ngoại khoa chữa trị cho muội muội của nàng.

Có mấy người trong đám học trò nói thầm.

Ngoại khoa không phải là dương y sao

Đại phu ở thời đại này không muốn theo hướng dương y, dương y chẳng những không làm nở mày nở mặt mà còn dễ bị đâm đơn kiện.

Huống chi đại phu dương y còn phải gánh chịu nhiều tiếng xấu, nhiều người nhìn chẳng giống đại phu mà giống đồ tể hơn.

Tiêu Ngự gật đầu, cho Lục Dung Dung ngồi xuống, thấy rõ ràng mọi người đang giả bộ bất động thanh sắc nhưng thật ra biểu cảm vẫn lồ lộ ra đó, ý định giảng giải sơ lược về phẫu thuật ngoại khoa trước đó cũng vứt luôn.

Vẫn nên dùng biện pháp mạnh thôi, cứ đuổi hết đám mang ý đồ ăn chùa uống chùa đi trước cái đã.

Dựa vào cái danh Thế tử phi và chức vụ của Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự dễ dàng tạo quan hệ với bộ phận ngỗ tác của Đại Lý Tự. Sắp xếp cho từng nhóm học trò đến quan sát hiện trường khám nghiệm tử thi, nếu chống đỡ được mà không bỏ chạy thì có thể tiến hành giai đoạn huấn luyện tiếp theo.

Kết quả sau đó, cả lớp chỉ còn lại một gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngồi trong phòng.

Và cả Bách Linh.

Hiện tại hắn đã là tướng chỉ huy dẫn theo hai nương tử quân(*), chuyện này nhìn sao cũng không thấy được dấu hiện tương lai xán lạn…

(*)Nương tử quân: đội quân tóc dài.

Hai cô bé không biết chữ, Tiêu Ngự không vội dạy các nàng kiến thức chuyên môn, trước hết mời tiên sinh dạy chữ về phổ cập cho hai người.

Lúc Tiêu Ngự đang phát sầu, có hai người không tưởng tượng được lại xuất hiện trước mặt.

Người là do Tạ Cảnh Tu trực tiếp đưa đến Quảng An đường, Tiêu Ngự nhìn Tần lão đại phu và Tần tiểu đại phu một thân khốn đốn, quả thực không tin vào mắt mình nữa.

Tần lão đại phu thấy Tiêu Ngự cứ như dân chúng chịu đói chịu khổ gặp được hồng quân(*), vừa kích động vừa mừng rỡ, kéo tay Tiêu Ngự nước mắt chảy ròng làm hắn sợ hết hồn.

(*)Hồng quân: Hồng quân công nông Trung Quốc.

Tần tiểu đại phu liền an ủi Tần lão đại phu, Tiêu Ngự gọi Bách Linh đến chăm sóc ông, hắn kéo Tạ Cảnh Tu qua một bên, nhỏ giọng hỏi, "Ngươi… ngươi đã làm gì Sao bọn họ lại thành thế này"

"Ta có làm gì đâu." Tạ thế tử vẻ mặt vô tội.

Tiêu Ngự thực sự lo là Tạ thế tử lên cơn tổng tài bá đạo, bởi vì nhìn hắn mấy ngày nay gấp rút muốn bồi dưỡng học trò, lại phát sầu vì thiếu trợ thủ nên bắt trói hai người họ đưa đến trước mặt hắn.

Sự thật chứng minh Tạ thế tử vẫn chưa bá đạo đến mức đó.

"Hai người bọn họ bị cuốn vào một vụ án cướp của giết người, hành lý bị cướp sạch còn bị bắt làm kẻ chịu tội thay, bắt vào Đại Lý Tự. Thẩm tra vụ án xong ta liền dẫn họ ra." Tạ Cảnh Tu giải thích.

Đúng rồi, bởi vì Tạ thế tử vẫn luôn mang phong cách độc tài, hắn suýt quên kỳ thật Tạ thế tử còn là nhân viên công chức… Nhìn việc y phải làm mỗi ngày, chắc cũng tương tự như cảnh sát hình sự và quan tòa gộp lại.

Xác định xong Tạ thế tử không làm chuyện xấu, cuối cùng Tiêu Ngự cũng an tâm, gọi Tần Cánh vào hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày qua Tần Cánh nơm nớp lo sợ, lúc này gặp được Tiêu Ngự, liền kể lại rành mạch hoàn cảnh những ngày qua.

Sự tình đã vượt ra khỏi dự kiến của Tiêu Ngự.

"Thành Hoài Thiên dùng quân đội cưỡng chế nhập ngũ" Tiêu Ngự nghi hoặc nhìn Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu nói, "Bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, lưu dân bạo động xung quanh thành Hoài Thiên càng lúc càng nhiều, có lẽ nha môn không đủ nhân lực nên mới nghĩ ra cách này bổ sung trai tráng."

Tần Cánh và Tần lão đại phu y thuật cao siêu, tiếng tăm vang lừng, lập tức bị những người kia nhắm trúng.

Hành quân đánh giặc, dù là đánh lưu dân cũng không tránh khỏi bị thương. Thiếu thốn nhất trong quân đội là đại phu, vĩnh viễn không chê nhiều.

"Vì bảo vệ bọn ta mà Chu Chiêu và Kiều Tấn đều đắc tội những quan viên kia, suýt chút nữa bị liên lụy. Chu Chiêu cũng còn đỡ, hắn vốn tự nguyện tham gia trấn áp lưu dân, hơn nữa võ công cao cường, rất được trọng dụng, bởi vậy không ai làm khó hắn. Kiều Tấn vì là con nhà giàu nên bị vơ vét không ít của cải, hiện tại Kiều gia đã không còn lớn mạnh như trước nữa." Tần Cánh âu lo nói, "Ta và cha không muốn liên lụy bọn họ, cũng không muốn tòng quân. Những người gọi là lưu dân kia cũng chỉ là bách tính bị tham quan dồn ép cho không sống nổi nữa thôi. Bạo động nào phải mong muốn của bọn họ, ta và cha không muốn lại liên lụy người khác nên lén rời khỏi thành Hoài Thiên. Không ngờ trên đường bị kẻ gian hãm hại, còn bị bắt vào đại lao, may mà cuối cùng được Tạ thế tử cứu viện."

Tiêu Ngự nghe xong, không khỏi lo lắng.

"Thành Hoài Thiên đã loạn như vậy rồi sao" Khung cảnh kinh thành vẫn thái bình, hắn căn bản không tưởng tượng được cảnh tượng hỗn loạn lưu dân nổi lên bốn phía phát sinh không xa thành Hoài Thiên.

Bách Linh càng nôn nóng đến hoảng sợ.

"Vậy… vậy phải làm sao bây giờ Phượng gia thế nào rồi Cha mẹ và ca ca của ta đều đang làm việc ở Phượng gia mà."

Tần Cánh vội nói, "Phượng đại tiểu thư, Bách Linh cô nương đừng lo lắng. Phượng gia cũng xem như đại gia tộc lớn mạnh nhất nhì thành Hoài Thiên, không ai dám động vào đâu. Huống chi còn có tên tuổi An quốc công phu nhân và Phượng thái y trấn thủ, Đại lão thái gia nổi tiếng thủ đoạn lôi đình, hiện tại Phượng gia rất tốt."

Kỳ thật, Đại lão thái gia cũng có mở lời bảo Tần lão đại phu dẫn Tần Cánh vào Phượng gia lánh nạn, nhưng hai người không muốn tạo thêm phiền toái cho người khác nên rời đi không từ giã.

Từ lúc rời khỏi thành Hoài Thiên, Tần Cánh vẫn chưa biết Tiêu Ngự đã gả cho Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu đứng một bên nói, "Không phải Phượng đại tiểu thư, là Phượng đại phu." Ngừng một chút lại nói, "Hoặc gọi hắn là Thế tử phi."

Tần Cánh ngơ ngẩn một lúc mới hiểu Tạ Cảnh Tu đang nói gì, vẻ mặt kinh ngạc, ngây người nhìn Tiêu Ngự.

"Thế… Thế tử phi"

Tiêu Ngự bất đắc dĩ liếc Tạ Cảnh Tu, gật đầu, "Không sai."

Tần Cánh cười cay đắng, tình yêu say đắm còn chưa bắt đầu đã triệt để tiêu tan.

Sự có mặt của Tần lão đại phu và Tần Cánh đã giải quyết được vấn đề cấp bách của Quảng An đường.

Trợ lý trước kia được Phùng đại phu điều động từ Nhân Tín đường qua, hiện tại đã có Tần lão đại phu, hoàn toàn có thể phụ trách Quảng An đường.

Tần Cánh lập tức trở thành học trò thứ ba trong lớp của Tiêu Ngự.

Tần Cánh và Lục Dung Dung tiến bộ rất nhanh, lúc trước Tần Cánh đã chứng kiến bản lĩnh giải phẫu của Tiêu Ngự, bản thân còn là đại phu, năng lực học tập và tiếp thu cũng cực kỳ cao, vô cùng đủ tư cách làm trợ thủ giỏi nhất.

Bách Linh đã quen nhìn quá trình giải phẫu đến mức không thấy kinh ngạc, cũng xem như luyện ra một thân y học. Chỉ có Lục Dung Dung vô cùng nghiêm túc theo sát chương trình học, nhưng mỗi khi trở về từ chỗ ngỗ tác vẫn mặt mũi trắng bệch, bộ dáng muốn ói mà không dám ói.

Dù như thế, Lục Dung Dung vẫn kiên trì chống đỡ.

Nàng biết, thân phận của ca ca nhiều khả năng dính đến bí mật của vài đại gia tộc, nếu nàng không thể khiến Phượng đại phu nhìn bằng con mắt khác thì nào dám mở miệng tìm hiểu chuyện năm đó.

—o0o—

Ba tháng sau khi Quảng An đường khai trương, Phương tam lão gia đột ngột đến cửa.

Thời tiết đang chuyển giao giữa cuối xuân sang đầu hạ, giữa trưa hơi nóng bức, Phương tam lão gia mặc một thân áo gấm xanh thẫm, góc áo thêu hình gốc trúc, tóc đen như mực, mặt mày tuấn nhã, mỗi cử động giơ tay nhấc chân có thể nói là… ừm, phong tình vạn chủng.

Tiêu Ngự cảm thấy dùng từ này để miêu tả cữu cữu quá là không tôn trọng, nhưng diện mạo của Phương tam lão gia thật sự quá xuất chúng, khiến người ta mỗi khi nhìn thấy đều không quan tâm những cái khác nữa, toàn bộ chú ý đều tập trung vào dung mạo của hắn.

Phương tam lão gia để nô bộc đưa cho Tiêu Ngự một phong thư, gật đầu với hắn, nói, "Đây là danh sách của hồi môn của mẫu thân ngươi."

"Tộc nhân Phương gia đã lên kinh thành rồi sao" Tiêu Ngự nhận lấy, không vội xem ngay, kinh ngạc hỏi.

Phương tam lão gia là thân đệ của Phương thị, không biết có cùng mẹ hay không, hắn dĩ nhiên không thể lúc nào cũng mang theo danh sách của hồi môn của Phương thị, hơn nửa là lấy từ trong tộc.

Thời điểm này năm trước hắn đã thay Phương tam lão gia truyền lời cho Tạ Cảnh Tu về chuyện mấy trạch viện ở Nam thành, không ngờ mới qua mấy tháng mà tộc nhân Phương gia đã vào kinh định cư.

Phương tam lão gia tự nhiên ngồi xuống, vô cùng tiêu sái vén vạt áo, nói, "Không sai. Bây giờ bên ngoài loạn quá, nên mau chóng dọn đến kinh thành cho yên tâm. Phải rồi, ngoại tổ rất nhớ ngươi, hiện tại Chiếu Kỳ còn học ở thư viện, ngươi xem ngày nào thuận tiện, ta đến đón ngươi về Phương gia ở vài hôm."

Tiêu Ngự được thương mà sợ, vội nói, "Nào dám làm phiền cữu cữu đích thân đến đón, ngoại tổ đã ở kinh thành, ta dĩ nhiên phải đến viếng thăm."

Phương tam lão gia nói, "Cũng không hoàn toàn là vì ngươi, nhớ gọi Tạ thế tử theo luôn."

Tiêu Ngự, "…" Gương mặt quá đỗi mê hoặc kia đã làm hắn dễ dàng quên mất cữu cữu mình thật ra là một gian thương sành sõi.

"Y cũng nên nhận mặt người thân mà." Tiêu Ngự cười khô khốc, "Đến nhà ngoại tổ thì sợ cái gì."

Phương tam lão gia, "Nếu dùng thân phận trưởng bối thì có rất nhiều chuyện không tiện nói với Thế tử, ta muốn tìm thời điểm thầm bàn chuyện hợp tác làm ăn với y. Tốt nhất là phải để ngoại tổ thấy ngươi cái đã, nếu không ngoại tổ sẽ bị mất mặt, chỉ mình ta ra mặt thì không tiện mở miệng."

Tiêu Ngự, "…" Ngươi cũng là trưởng bối mà cữu cữu, lại nói, người có da mặt dày ngang tường thành như ngươi mà còn có chuyện không tiện mở miệng sao

Phương tam lão gia vẫn nói chuyện dứt khoát như thế, dặn dò Tiêu Ngự xong liền đứng dậy, phong tình vạn chủng rời đi.

Lục Dung Dung ăn mặc như người làm chạy quầy, trong ngực ôm cây chổi, vẻ mặt si mê nhìn theo bóng dáng Phương tam lão gia.

"Ta chưa từng thấy nam tử nào đẹp như vậy."

Bách Linh thấy vậy, nói, "Chờ công tử chúng ta lớn hơn nhất định cũng sẽ tuấn tú như cữu gia, làm điên đảo không ít nữ tử đâu."

"Đâu có giống nhau, Thế tử phi đâu phải nam nhân." Lục Dung Dung nói.

Bách Linh bừng tỉnh, "Phải ha…"

Từ khi tiểu thư nhà nàng gả vào Vương phủ, ngày nào cũng mặc nam trang, Thế tử cũng chỉ cho người hầu gọi hắn là công tử, khiến bây giờ nàng không cách nào xem chủ nhân như nữ tử nữa.

Cảm giác này thật kỳ quái…

Chạng vạng, Tạ Cảnh Tu tan tầm, từ nha môn tạt qua Quảng An đường đón Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đưa danh sách của hồi môn cho y, lại truyền lời của Phương tam lão gia.

"Phương tam lão gia muốn một mình bàn chuyện làm ăn với ta" Tạ Cảnh Tu nhíu mày, "Ngọc Nhi thấy thế nào"

Tiêu Ngự suy nghĩ một chút, nói, "Thế tử không phải thương nhân, nếu nói hợp tác, Thế tử cũng đâu thể buôn bán gì với Tam cữu. Hơn nửa là Tam cữu muốn tìm chỗ dựa ở kinh thành, nếu Thế tử thấy nhân phẩm của Tam cữu không có trở ngại thì ta cảm thấy đáp ứng rất tốt. Dĩ nhiên, chỗ nào cần củng cố thì cứ dốc sức làm, Tam cữu không thiếu tiền." Gian thương mà, lại còn là gian thương tuyệt sắc, nhất định kiếm được không ít.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Nếu Ngọc Nhi nói thế, ta sẽ đi gặp Phương tam lão gia." Y lật xem danh sách trong tay, ước chừng qua loa.

"Tổng giá trị những thứ này khoảng năm vạn lượng bạc. Ngọc Nhi dự định làm gì"

Tiêu Ngự vừa nghe liền giật mình, năm vạn lượng bạc Lúc trong tay hắn có sáu nghìn lượng đã thấy mình là trung lưu rồi, vậy mà năm đó Phương thị dám cho Phượng Vân Phi năm vạn lượng lót đường sao Đúng là kẻ ngốc lắm tiền.

"Còn có thể làm gì Dĩ nhiên phải đòi lại!" Tiêu Ngự bị năm vạn lượng kích cho ý chí chiến đấu sôi sục.

Năm vạn lượng bạc trắng đó, đổi thành NDT không biết nhiều đến thế nào Không đòi về là thằng ngốc.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, "Được." Ngừng một chốc lại nói, "Chỉ sợ Phượng phủ không thể xuất ra nhiều tiền như vậy."

Tiêu Ngự hơi ngạc nhiên.

"Không đến nỗi như vậy chứ Đường đường là quý phủ của Tổng quản Thái y mà không chi nổi năm vạn lượng bạc sao" Tuy đối với hắn, năm vạn lượng bạc là món tiền rất lớn, nhưng với quan chức luồn cúi mười mấy năm ở kinh thành như Phượng Vân Phi thì đâu tính là gì, làm sao mà không thể chi trả được

Tạ Cảnh Tu thong dong nói, "Sính lễ ta đưa từng bị Lô thị trộm mất, Ngọc Nhi còn nhớ chứ"

Tiêu Ngự gật đầu. Hắn đương nhiên nhớ rõ, Lô thị còn muốn giá họa cho Phượng Chiếu Kỳ, làm sao hắn quên được.

"Lô thị rất thiếu tiền." Tạ Cảnh Tu nói, "Lúc ta phái người điều tra việc mất trộm sính lễ, cũng thuận tiện tra ít chuyện về Lô thị. Ngoại trừ sính lễ của người, dường như nàng đã làm đủ mọi cách để kiếm tiền."

Tiêu Ngự ngây ngẩn, không hiểu nói, "Vậy thì đã sao, nàng tham lam kiếm tiền cũng đâu phải tiền của Phượng phủ, làm sao Phượng phủ lại không có tiền."

Tạ Cảnh Tu lắc đầu.

"Phạm vi kiếm tiền của nàng bao gồm cả phòng kho và trướng phòng Phượng phủ. Phượng Vân Phi không quản lý hậu viện, e là hắn cũng không biết tài sản của Phượng phủ đã vơi hết từ lâu rồi. Cũng may Phượng Vân Phi thân là Tổng quản Thái y, mỗi lúc chẩn bệnh cho quý nhân đều được ban không ít tiền, Phượng phủ đều dựa vào số tiền này mà duy trì được đến bây giờ, trừ khoản bạc này ra, chỉ sợ tất cả đã không cánh mà bay."

Tiêu Ngự càng lúc càng mơ hồ.

Lô thị bây giờ là Đại phu nhân Phượng gia, nàng cần nhiều tiền như vậy để làm gì Dù hắn có dẫn Phương thị đến náo động một trận, ít nhiều cũng ảnh hưởng đến thể diện của Lô thị nhưng địa vị Phượng đại phu nhân của nàng vẫn không thể lay động, đương nhiên cũng đâu ai muốn cướp vị trí đó của nàng.

"Nàng vơ vét nhiều tiền như vậy làm gì nhỉ" Tiêu Ngự không hiểu.

Ai ngờ Tạ Cảnh Tu cũng lắc đầu.

"Ngươi cũng không biết" Tiêu Ngự kinh ngạc.

Hắn còn tưởng Tạ Cảnh Tu không gì không biết chứ, cả ngày mang bộ dáng tính trước mọi việc mà.

Tiêu Ngự cảm giác trong ánh mắt xưa nay thản nhiên của Tạ Cảnh Tu xẹt qua một chút buồn phiền. Hắn mở to mắt nhìn, Tạ Cảnh Tu rõ ràng vẫn mang bộ dáng bình tĩnh đấu phong ba như mọi khi, nào còn thần sắc ảo não Nhất định là hắn bị hoa mắt.

"Bổn Thế tử sẽ biết." Tạ Cảnh Tu mím môi, trầm giọng nói.

Quả nhiên, ngữ khí của hắn vừa rồi đã làm Tạ thế tử cảm thấy bị mất mặt triệt để…

"Ngươi cứ tự nhiên đòi lại của hồi môn của mẫu thân ngươi." Tạ Cảnh Tu nói, "Tiền Lô thị kiếm được mấy năm gần đây không ít, chỉ là nàng cất giấu quá kỹ, đến nay vẫn không ai phát hiện."

"Chẳng lẽ nàng sẽ xuất tiền bù vào" Tiêu Ngự không quá tin tưởng.

Tạ Cảnh Tu cười nói, "Vậy phải xem ngoài việc tham tiền, nàng còn mục đích gì khác không."

Tiêu Ngự ngẫm nghĩ, trước giờ vẫn luôn nghe nói Lô thị là tiên nữ không nhiễm bụi trần, không ngờ gương mặt thật dưới lớp ngụy trang lại là như vậy.

Hai người ngồi xe về Vương phủ, Lông Xù được người hầu phụ trách dẫn ra, trời vừa sáng đã án ngữ ngay cổng lớn, vừa thấy xe ngựa của hai người liền vọt qua, nóng ruột chờ Tiêu Ngự xuống xe, cái đầu to đùng dùng sức dụi vào ngực Tiêu Ngự, vừa rúc đầu vừa gầm gừ mấy tiếng như uất ức, người hầu đằng sau vã mồ hôi lạnh.

Gã thật sự xem con thần thú này như đại gia mà hầu hạ, thịt gà hầm nhừ, nước uống ngày đổi ba lần, tự ra tay tắm rửa, hầu cho nó sung sướng nằm chổng vó lộ bụng ra cho gã xoa, bây giờ nó bày bộ dạng oan ức ra cho ai coi

Tiêu Ngự quả nhiên vô cùng đau lòng, ôm Lông Xù hết sờ lại vuốt.

Đây chính là người anh em xuyên không cùng hắn mà, hiện tại chỉ có Lông Xù san sẻ những ký ức về thế kỷ 21 hiện đại với hắn, loại cảm giác thân thiết này so với tình cảm chiến hữu chó độc thân trước kia càng thêm bền vững.

Tạ Cảnh Tu đứng sau lưng Tiêu Ngự, mặt sa sầm nhìn người hầu, "Sơ Lục, lôi Huyền Trạm đi!"

Người hầu gọi Sơ Lục vội đáp một tiếng, bước lên hết dụ dỗ lại khuyên can, ôm cái cổ dựng lông của Lông Xù bắt nó ra.

Lông Xù lại không thể thân cận chủ nhân gần trong gang tấc, bật tiếng nức nở như đứt từng khúc ruột.

Tạ Cảnh Tu mặt nặng mày nề, liếc Lông Xù một cái, "Béo quá rồi."

Tiêu Ngự nhìn bộ dạng đáng thương của Lông Xù mà đau lòng không thôi, nghe Tạ Cảnh Tu nói mới phát hiện, quả nhiên Lông Xù giờ như cục thịt mỡ, cái mặt lớn bằng TV màn hình rộng rồi.

Tuy dáng vẻ này rất dễ thương nhưng không tốt cho sức khỏe của nó.

Tạ Cảnh Tu nói, "Sơ Lục, sau này đừng nhốt Huyền Trạm ở hậu viện nữa, bắt nó đến thao trường để Nhị Cửu sắp xếp người đặc huấn cho nó."

Sơ Lục lập tức tuân lệnh.

Tạ Cảnh Tu kéo Tiêu Ngự vào trong, Lông Xù vội vàng tránh khỏi Sơ Lục, tung vó đuổi theo. Trái tim thủy tinh của bảo mẫu Sơ Lục vỡ nát văng đầy đất.

Tạ Cảnh Tu bất mãn, "Huyền Trạm bị ngươi nuôi thành vô dụng rồi."

Khóe miệng Tiêu Ngự giật liên tục.

Chó của hắn rõ ràng tên Lông Xù, Tạ Cảnh Tu dường như ghét bỏ hai chữ kia, cứ cố chấp gọi chó ta là Huyền Trạm.

Huống hồ Lông Xù nguyên bản được nuôi như thú cưng, cái gì gọi là nuôi thành vô dụng

Nó vốn đã vô dụng rồi.

"Huyền Trạm rất thông minh." Tạ Cảnh Tu quay lại, liếc Huyền Trạm và Sơ Lục lẽo đẽo theo sau một cái, hơi tiếc nuối, "Nhưng lại không thể dùng nó như chiến khuyển."

"Cũng không sao, nó có thể để lai giống, chọn ra đời sau ưu tú nhất, hậu duệ của Huyền Trạm có thể trở thành chiến khuyển xuất sắc." Tạ thế tử tiếp tục nói không biết ngượng, không hề phát hiện Thế tử phi bên cạnh đã nổi đầy sọc xanh.

Ngày nào cũng muốn làm chuyện gì đó với hắn thì thôi, còn muốn bắt Lông Xù đi lai giống

Rốt cuộc chủ tớ bọn họ đã làm gì để bị rơi vào tay cái tên mặt người dạ thú này!

Hai người về phòng, Lông Xù đã sớm bị Sơ Lục mang đi, Tạ thế tử bày tư thế đại gia, đứng trước gương giang hai tay.

"Thay y phục."

Tiêu Ngự nhìn trái nhìn phải, trong phòng chỉ có hai người, rõ ràng Tạ thế tử đang nói hắn.

"..."

Rõ ràng trong lúc yêu đương đâu có như thế này!

Đáng thương là hắn không dám phản kháng, bác sĩ Tiêu hết sức phối hợp tiến lên cởi ngoại bào cho Tạ thế tử, đổi thành thường phục.

Tạ thế tử cười rạng rỡ, một tay nắm eo Tiêu Ngự, cúi đầu nói, "Ngọc Nhi thật ngoan, vi phu cũng giúp ngươi thay y phục."

Cái tay còn lại duỗi vào vạt áo trong của Tiêu Ngự, chẳng cần dùng sức xả xuống.

Chỉ nghe soạt một tiếng, y phục phong phanh bị kéo tuột, lộ ra ***g ngực và nửa bả vai, chỉ còn vài mảnh vải vắt trên người.

Tiêu Ngự, "..."

Tạ Cảnh Tu, "..."

"Ngươi lại đùa giỡn lưu manh." Tiêu Ngự cúi xuống nhìn mình, mặt không đổi sắc nói.

Tạ Cảnh Tu ngượng ngập thả Tiêu Ngự ra, không dám tiếp tục lỗ mãng, mắt trông mong nhìn Tiêu Ngự thay y phục cho mình.

—o0o—

Bởi vì ở Đại Lý Tự còn một án tử chưa xử lý xong, Liễu Trường Thanh dùng cơm trưa xong liền rời phủ, định đến phủ Nguyên Vương tìm Tạ Cảnh Tu thương nghị.

Vừa ra đến góc phố gần Liễu phủ liền bị một tiểu nha hoàn vẻ mặt hoang mang tông phải.

Tiểu nha hoàn sợ hãi tạ lỗi liên tục, Liễu Trường Thanh nhìn nàng hơi quen, một tay nâng nàng đứng dậy, hỏi, "Hồ Điệp Là ngươi à, sao ngươi lại ở đây"

Hồ Điệp hốt hoảng ngẩng đầu quan sát Liễu Trường Thanh một lúc, cuối cùng cũng nhận ra hắn.

"Liễu, Liễu thiếu gia." Hồ Điệp run rẩy gọi, không chờ Liễu Trường Thanh nói gì, nàng đột ngột quỳ rạp xuống, nước mắt đầy mặt dập đầu liên tục, "Liễu thiếu gia, cầu xin ngươi cứu lấy phu nhân nhà ta!"

Liễu Trường Thanh vội đỡ nàng dậy.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì Ngô đại phu nhân làm sao Đại thiếu gia nhà ngươi đâu"

Liễu Trường Thanh có giao tình với trưởng tử Ngô Hữu Quân nhà Hộ bộ Thị lang, cùng từng đến Ngô phủ làm khách, thăm hỏi Ngô đại nhân và Ngô đại phu nhân, Hồ Điệp chính là đại nha hoàn bên cạnh Ngô đại phu nhân, bởi vậy hắn mới có chút ấn tượng.

Hồ Điệp nước mắt tuôn trào, "Đại thiếu gia bị lão gia phái đến thôn trang làm việc rồi, phu nhân nhà ta mang thai chưa đến mười tháng lại bị kẻ gian hãm hại, bây giờ đang khó sinh, bà đỡ là người của các nàng, hạ nhân trong phòng sinh đều là người của các nàng, các nàng muốn hại chết phu nhân… Liễu thiếu gia, cầu xin ngươi cứu phu nhân nhà ta đi!"

Hồ Điệp nói rất lộn xộn, Liễu Trường Thanh vẫn hiểu được đại khái sự tình, mặt trầm xuống.

Hắn và Ngô Hữu Quân quan hệ thân thiết, dĩ nhiên cũng biết chút ít chuyện nhà Ngô gia.

Lúc Ngô thị lang còn là một tú tài nghèo xơ nghèo xác đã cưới nữ nhi của ân sư, chính là Ngô phu nhân, sinh được một con trai là Ngô Hữu Quân. Trưởng tử còn chưa đầy tháng hắn đã lên kinh dự thi, đậu ngôi Tiến sĩ, đường quan rộng mở, lại nạp nữ nhi của quan cấp trên làm thiếp, bay thẳng lên vị trí Thị lang Hộ bộ.

Vì Ngô phu nhân là thê tử theo hắn lúc còn nghèo túng nên Ngô thị lang không thể bỏ chính thê, mãi đến năm ngoái mới rước chính thê và trưởng tử từ nông thôn lên kinh thành.

Giờ xảy ra chuyện như vậy, dùng đầu ngón chân cũng đoán được ý đồ xấu xa.

Liễu Trường Thanh bảo Hồ Điệp đứng lên, suy nghĩ nói, "Ngươi đừng lo, ta sẽ nghĩ cách."

Hồ Điệp vốn lẻn ra để tìm đại phu, nhưng dù tìm được rồi thì nàng cũng đâu biết làm sao để mang vào phủ Thị lang Vất vả lắm mới gặp được người quen là Liễu Trường Thanh, nàng liền liều mạng van xin, cuối cùng lại ngơ ngơ ngác ngác bị Liễu Trường Thanh kéo lên ngựa, chạy thẳng về hướng nàng không biết.

102. Chương 102: Y Án Dược Đường

Editor: Vện

Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu dùng bữa tối xong liền đến hậu viện thăm Lông Xù, chuẩn bị về viện tử nghỉ ngơi.

Nửa đường lại bị người chặn lại.

"Tiểu đệ bái kiến Đại ca Đại tẩu." Một nam tử trẻ tuổi chắn trước mặt hai người, khom lưng vái chào, mỉm cười nói.

Tiêu Ngự nhìn gương mặt kia có mấy phần giống Tạ Cảnh Tu, suy nghĩ một lát mới nhớ ra thân phận người này.

Đây là thứ đệ của Tạ Cảnh Tu, cũng là nhi tử Vương gia yêu thích nhất, Tạ Cảnh Lâm.

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu hết sức lạnh nhạt gật đầu rồi tiếp tục đi. Tiêu Ngự liền răm rắp học theo, thờ ơ đuổi Tạ Cảnh Lâm đi rồi vội vàng đuổi theo Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Lâm không để ý, đi theo bên cạnh, mặt vẫn mỉm cười, hỏi, "Đại ca muốn đến thỉnh an phụ thân sao Tiểu đệ cũng đang định qua đó, vậy đi chung đi."

Tạ Cảnh Tu chỉ nói, "Không đi." Rồi dẫn Tiêu Ngự trực tiếp bỏ về.

Tạ Cảnh Lâm dừng bước, ý cười trên mặt dần phai nhạt.

Nô bộc đằng sau tiến lên nói, "Nhị gia, ngươi biết rõ tính tình Đại thiếu gia mà, Vương gia cũng không để ý, tội gì ngươi phải đi trêu chọc y, vô duyên vô cớ chuốc bực vào người."

"Y có thể quá đáng, nhưng ta phải lấy lễ tiếp đãi." Tạ Cảnh Lâm lại cười, ánh mắt nhìn theo bóng hai người đang khuất dần.

Bóng Tạ Cảnh Tu hắn nhìn quen rồi, còn vị kia, "Đại tẩu" của hắn trên danh nghĩa…

"Thật thú vị…" Tạ Cảnh Lâm cười khẽ.

Nô bộc không hiểu, "Cái gì"

Tạ Cảnh Lâm cười nói, "Không có gì. Đi thôi, đến thỉnh an phụ vương."

Tiêu Ngự một đường đi theo Tạ Cảnh Tu, lén quan sát sắc mặt y, lúc về đến phòng hai người, nhịn không được hỏi, "Ngươi rất không muốn gặp Nhị thiếu gia hả"

Tạ Cảnh Tu còn chưa trả lời, hắn đã cảm thấy mình hỏi thừa rồi.

Dường như Nguyên Vương cực kỳ thiên vị thứ tử kia, còn lâu mới dễ chịu với Tạ Cảnh Tu. Huống hồ Tạ Cảnh Tu gặp Vương gia cũng không cách nào làm ra vẻ tiếp đón.

"Hắn tâm tư bất chính, sau này ngươi không cần để ý." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự đương nhiên đáp ứng. Khó khăn lắm hắn mới thoát khỏi hậu viện Phượng gia, hắn không muốn lại dính líu với hậu viện Vương phủ.

Tạ Cảnh Lâm rời khỏi chỗ Nguyên Vương, cũng không về viện của mình mà chuyển hướng đến Di Nhiên cư.

Nô bộc mù mờ, "Nhị gia muốn đến chỗ Vương phi à Chỉ e Vương phi sẽ không muốn gặp chúng ta."

"Không sao." Tạ Cảnh Lâm cười nói, "Có một số việc Vương phi nhất định thấy hứng thú."

Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu đang nói chuyện trong phòng, Nhị Cửu bên ngoài đột nhiên thông báo, "Thế tử, Liễu đại nhân cầu kiến, dường như hắn có việc gấp."

Tạ Cảnh Tu bảo Nhị Cửu mời người đến thư phòng, tự qua gặp mặt.

Tiêu Ngự tưởng Tạ Cảnh Tu có công chuyện, không nghĩ lát sau Nhị Cửu lại đến mời hắn qua.

Mới vừa qua cửa đột nhiên có một người phóng đến bên chân dọa Tiêu Ngự nhảy dựng.

"Thế tử phi, nếu là Thế tử phi thì nhất định cứu được phu nhân nhà ta! Thế tử phi chắc chắn làm được!" Người kia vừa khóc vừa cười dập đầu luôn miệng nói.

"Hồ Điệp mau qua đây, đừng mạo phạm Thế tử phi." Liễu Trường Thanh vội gắt.

Tiêu Ngự thấy nha hoàn kia nước mắt lấm lem, đôi mắt tràn đầy mong chờ nhìn hắn được người hầu Vương phủ đỡ qua một bên.

"Xảy ra chuyện gì Có người cần chữa bệnh hả" Tiêu Ngự hỏi.

Liễu Trường Thanh thuật lại chuyện nhà của Ngô thị lang.

"Nha hoàn Hồ Điệp này chạy đi tìm đại phu, ta liền dẫn nàng đến cầu xin Thế tử và Thế tử phi giúp đỡ." Liễu Trường Thanh ngại ngùng nói, "Mong hai vị đừng trách ta đường đột."

Hắn đến tìm Tạ Cảnh Tu vì muốn mượn uy danh như sấm của Nguyên Vương thế tử xông vào phủ Thị lang, nếu không có người nhà Ngô gia đồng ý thì làm gì có đại phu nào được phép chẩn bệnh cho Ngô phu nhân

Ngô thị lang buông thả cho tiểu thiếp mưu hại chính thế, dù không tính là đồng phạm nhưng chỉ sợ bụng vui như mở cờ, sao có thể đồng ý cho đại phu vào xem.

Chỉ có Phượng đại phu mang danh Thế tử phi mới đủ khí thế xông vào phủ Thị lang.

Liễu Trường Thanh nhìn Tạ Cảnh Tu, chỉ sợ Tạ Cảnh Tu mất hứng.

Tạ Cảnh Tu không có biểu tình, Tiêu Ngự hỏi Liễu Trường Thanh mấy câu, chân mày nhíu lại.

"Nếu đúng như lời Liễu công tử thì đây rõ ràng là cố ý mưu sát. Liễu công tử là người quen của trưởng tử Ngô gia sao" Tiêu Ngự hỏi.

"Đúng thế…" Liễu Trường Thanh ngại ngùng nói.

Dù là Thế tử phi cũng không thể dấn thân vào hậu viện nhà người khác, hắn thật sự quá liều lĩnh rồi. Hắn có giao tình với Ngô Hữu Quân, nhưng Thế tử và Thế tử phi đâu có quan hệ gì với Ngô gia, thật sự không cần phải nhúng tay vào chuyện nhà người ta.

Lại nghe Tiêu Ngự nói, "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nên mau chóng qua đó. Còn ngươi nữa, tốt nhất nên phái người tìm vị bằng hữu kia, chỉ sợ hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Liễu Trường Thanh kinh ngạc, "Ngô thiếu gia cũng sẽ gặp nguy hiểm Nhưng hắn là đích trưởng tử của Ngô gia, chẳng lẽ Ngô thị lang lại…"

Chẳng lẽ vì một tiểu thiếp mà không cần huyết mạch của mình sao!

Tiêu Ngự thở dài, nếu không tự mình trải nghiệm đấu đá ở hậu viện, có lẽ hắn vĩnh viễn không biết những thủ đoạn và tranh chấp gió tanh mưa máu, ở phương diện này hắn cũng có thể xem như kiến thức phong phú rồi!

Điều này chẳng có gì đáng để tự hào.

Tiêu Ngự để Nhị Cửu đi tìm Bách Linh đem hộp thuốc của hắn đến, lại nhìn Tạ Cảnh Tu.

"Thế tử…"

"Ta đưa ngươi qua đó…" Tạ Cảnh Tu nói.

Liễu Trường Thanh vội từ chối, "Ta đi cùng Phượng đại phu được rồi. Chỉ một cái phủ Thị lang thôi, ta nghĩ chắc cũng dễ vào. Tạ huynh chỉ cần phái vài thị vệ bảo vệ an toàn cho Phượng đại phu là được."

Phủ Trường Ninh bá của hắn không giao hảo với phủ Nguyên Vương, Liễu Trường Thanh cũng ngại để Tạ Cảnh Tu quản lý chuyện Ngô gia.

Tạ Cảnh Tu đã đứng dậy kéo Tiêu Ngự ra ngoài.

"Liễu huynh ngồi chờ một lát, ta và Phượng đại phu về thay y phục."

Tiêu Ngự bị Tạ Cảnh Tu kéo thẳng về phòng ngủ, gọi người hầu thay y phục cho hai người.

"Ta thấy cách của Liễu đại nhân rất được, Thế tử không cần phải đi đâu." Tiêu Ngự nói, "Nghe nói tiểu thiếp của Ngô thị lang là thứ nữ nhà quý nhân, không biết là nhà nào Chẳng may trở mặt thì dù Thế tử không để ý cũng sẽ gặp phiền phức."

Quan trọng nhất cũng không phải tiểu thiếp kia, mà là quan hệ thông gia của hai tộc, thông thường đều liên quan đến lợi ích đôi bên.

Hắn đi cứu Ngô phu nhân xuất thân thôn dã, như vậy sẽ cản trở lợi ích của rất nhiều người. Hắn muốn hành y cứu người, nhưng tuyệt đối không muốn vô cớ kéo kẻ thù về cho Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu nhếch cằm để người hầu thay y phục, con ngươi hổ phách nhìn Tiêu Ngự, mỉm cười nói, "Ngọc Nhi không cần lo lắng."

Tiêu Ngự thấy y chẳng có vẻ gì là bối rối, lại càng thêm rầu rĩ.

"Thế tử cảm thấy phủ Thị lang chẳng là cái gì sai Nhưng con kiến cắn người cũng đau, Thế tử đừng tự cao tự đại."

"Yên tâm đi." Tạ Cảnh Tu đến bên Tiêu Ngự, vẫy lui người hầu, tự mình gài nút áo cho hắn, chỉnh sửa vạt áo xong lại kéo hắn ra ngoài.

Tạ thế tử không muốn giải thích, cũng không định thay đổi chủ ý, Tiêu Ngự cũng đành mặc kệ y.

Hồ Điệp ở lại Vương phủ, Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự cùng cưỡi ngựa, Liễu Trường Thanh dẫn đường, đồng loạt chạy đến phủ Ngô thị lang.

103. Chương 103: Lần Đầu Khám Bệnh Tại Nhà

Editor: Vện

Phủ Ngô thị lang, viện chủ hậu viện.

Tiếng gào thét xé gan xé ruột truyền ra từ phòng sinh đóng kín cửa. Ngoài cửa phòng, vài tên nô bộc vây quanh một quý phu nhân đứng giữa sân, tất cả lặng ngắt như tờ.

Phu nhân này tướng mạo đoan trang nhưng thần thái lạnh lùng, người hầu nghe tiếng gào tuyệt vọng trước lúc chết cũng không tự chủ sợ phát run, vậy mà quý phu nhân nhìn như yếu đuối này chẳng hề nhúc nhích.

Phu nhân nói, "Đã hai canh giờ rồi, sao nàng còn chưa chết."

Một đại nương bên cạnh nàng vội nói, "Linh phu nhân, thuốc đã hạ, bà đỡ cũng ra tay, có lẽ nàng xuất thân nghèo khó, lao động từ nhỏ nên thân thể khỏe mạnh hơn nữ tử bình thường. Chờ một chút, một chút thôi là được rồi."

Phu nhân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, "Cái mạng hèn hạ."

Đại nương bức thiết ứng thanh, "Đúng vậy, thứ không ra gì mà muốn tranh chấp với phu nhân. Qua đêm nay, nàng không thể chiếm vị trí của phu nhân nữa."

"Bớt nói lời vô dụng đi, ngươi vào nói bà đỡ, nếu không tìm được cách lấy mạng tiện nhân kia thì đừng hòng đoàn tụ với nam nhân của mụ."

Đại nương đáp một tiếng, hơi do dự tiến vào phòng sinh.

Từng tiếng thét thê lương vang vọng, như không cam lòng trước lúc lâm chung, lại giống như muốn đòi mạng các nàng, khiến người ta càng đến gần càng run sợ.

Mở cửa phòng sinh, một bà lão hơn năm mươi sắc mặt hoảng sợ bấu chặt bậu cửa, mở to mắt nhìn gian trong bay ra mùi máu tanh nồng nặc. Nếu không phải bên ngoài có người canh gác, e là bà ta đã sớm phá cửa mà chạy.

"Ngươi còn đứng đây làm gì! Linh phu nhân nói cho ngươi thêm nửa canh giờ, nếu người ở trong còn chưa chết thì đừng hòng gặp lại nam nhân của ngươi!" Đại nương vẻ mặt ghét bỏ bịt mũi, xô bà đỡ vào gian trong.

Bà đỡ níu chặt tay đại nương kia, lộ vẻ cầu xin, "Lão tỷ tỷ, đừng... đừng làm khó ta nữa. Thuốc đã hạ rồi, nàng không sống qua được đêm nay đâu. Linh phu nhân chỉ cần chờ thôi."

Đại nương không để ý, lại xô đẩy bà ta vào gian trong.

Hai người vừa mới đến gần cửa, một con dao phay đột nhiên bay ra từ bên trong, mũi dao xẹt qua gò má đại nương kia, nàng chỉ thấy mặt nóng lên, tiếp theo là cảm giác đau nhói, một dòng chất lỏng từ trên mặt chảy xuống.

Đại nương sợ run người, vội vàng bụm miệng, hoảng sợ rít một tiếng.

Bà đỡ đã nhanh chân lùi tuốt ra sau.

Tiếng gào thét bên trong ngưng bặt, âm thanh suy yếu nhưng hung dữ của một nữ tử truyền ra.

"Một đám lão tặc! Các ngươi có gan thì cứ vào, vào bao nhiêu ta giết bấy nhiêu! Âu lão nương, xưa nay ta đối đãi ngươi không bạc, vậy mà ngươi đối xử với ta như vậy, ngươi sẽ chết không được tử tế!"

Bà đỡ ôm đầu gào khóc, "Phu nhân, ta bị bức ép, là các nàng ép buộc ta, là các nàng ép ta!"

Đại nương bên cạnh Linh phu nhân không dám đến gần gian trong, ù té chạy ra ngoài.

Linh phu nhân thấy nàng bộ dạng nhếch nhác, nhíu mày bảo nha hoàn cản đại nương kia lại, không cho nàng đến gần.

Không ngờ nữ nhân kia sắp chết mà còn dũng mãnh như thế, nhìn dáng vẻ thê thảm của đại nương, những người khác càng câm như hến, tự giác cúi đầu, chỉ lo bị Linh phu nhân sai vào trong.

Ngô phu nhân tuy xuất thân nhà nông nhưng chưa bao giờ là người dễ đối phó. Nếu không làm sao cầm chắc được vị trí chính thất phu nhân lâu như vậy, phòng thủ quanh người kiên cố như thành đồng, đến Linh phu nhân cũng không thể xuống tay, thậm chí còn mang thai được nữa.

Nhưng nàng có lợi hại đến đâu cũng không cản được phu quân cấu kết với tiểu thiếp đẩy nàng vào chỗ chết, ngay cả đứa con trong bụng nàng cũng không tha.

"Ngô Khải, Ngô Khải!" Âm thanh điên cuồng truyền ra từ phòng sinh, tràn đầy oán độc, "Kiếp này ngươi phụ ta, hại con của ta, ta có làm quỷ cũng ngày ngày quấn lấy ngươi, nhìn ngươi chết không được tử tế, kéo ngươi đến điện Diêm Vương trả nợ cho ta!"

—o0o—

Trong thư phòng ở tiền viện, Hộ bộ thị lang Ngô Khải đã hơn bốn mươi bỗng dưng giật mình, ngòi bút run lên, chữ Tĩnh trên giấy bị loang mực thành hỏng bét.

Bên tai dường như nghe được tiếng mắng chửi thảm thiết, liền tập trung lắng nghe, chỉ có tiếng côn trùng râm ran.

Hắn đặt bút xuống, tim đập loạn một hồi, gọi nô bộc hỏi, "Hậu viện thế nào rồi Phu nhân vẫn chưa sinh được sao"

Nô bộc không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ nhẹ giọng trả lời, "Phu nhân mang thai không đủ tháng, chắc là khó sinh."

Ngô Khải tiu nghỉu gật đầu.

"Cũng phải, chắc là khó…"

Có người đột nhiên chạy đến trước cửa thư phòng, đứng ngoài hành lang thở hồng hộc nói, "Lão gia, không… không ổn rồi, Thế tử Nguyên Vương và Thế tử Trường Ninh bá đồng loạt xông vào phủ rồi!"

"Cái gì!" Ngô Khải vừa khiếp sợ vừa khó hiểu, "Bọn họ đến phủ chúng ta làm gì!"

Vương phủ cao quý như vậy, là nhân vật bình thường hắn nào với tới được, tại sao nửa đêm lại xông vào Ngô phủ

Nô bộc truyền tin vã mồ hôi lạnh, ngẩng đầu la lớn, "Hai vị Thế tử gia mang theo một đại phu đi thẳng đến hậu viện!"

Cạch một tiếng, nghiên mực trên bàn rơi xuống đất, sàn gạch bóng loáng nháy mắt bị mực loang nhiễm đen một mảnh.

Ngô Khải kinh hoàng đứng dậy.

Hậu viện sao, những quý nhân kia sao lại quản chuyện hậu viện của hắn!

“Lão gia, ngươi mau đến xem đi.” Nô bộc vội la lên, “Linh phu nhân đang ở viện tử của phu nhân…”

Ngô Khai rất nhanh đã phục hồi tinh thần, lảo đảo chạy ra ngoài.

“Nhanh… mau đến đó xem sao.”

Hắn không sợ hai quý công tử kia làm khó mình, chỉ sợ Linh phu nhân tức giận với hắn. Tất cả những thứ hắn có được hôm nay đều nhờ cưới Linh phu nhân, nếu không phải vì muốn Linh phu nhân vui lòng, hắn sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ chính thê và trưởng tử.

Ai bảo Linh phu nhân mang họ Lý chứ.

—o0o—

Bách Linh và Tần Cánh theo sau Tiêu Ngự, chân bước không ngừng đến hậu viện Ngô phủ.

Bên cạnh là Tạ Cảnh Tu và Liễu Trường Thanh cùng mấy thị vệ bảo hộ xung quanh. Người hầu Ngô phủ cuống quýt đứng ngoài vòng người khuyên can, không ai dám bước ra cản đường.

Chủ viện càng lúc càng gần, tiếng gào la của nữ tử càng thêm dồn dập.

Tiêu Ngự nhíu chặt đôi mày, chạy nhanh hơn, thị vệ mở đường phía trước chạy đến đá văng cửa viện.

Người bên trong nhất thời hoảng loạn, cùng nhìn những vị khách không mời mà đến.

“Các ngươi là ai!” Linh phu nhân bước ra lạnh lùng nói, “Ai cho phép các ngươi đêm khuya xông vào náo loạn phủ Thị lang, dưới chân thiên tử có còn vương pháp hay không!”

Tiêu Ngự không có thời gian phản ứng, chỉ nghe tiếng la trong phòng sinh dần dần suy yếu, tình huống thực sự không mấy lạc quan.

Lý Yên Linh không biết Tạ Cảnh Tu nhưng nhận ra Liễu Trường Thanh, biết hắn có giao tình với Ngô Hữu Quân nàng luôn coi thường, cho là Ngô Hữu Quân đến phủ Trường Ninh bá cầu xin hắn cứu mạng mẫu thân.

Lý Yên Linh cười lạnh, lệnh cho người hầu chặn cửa, không cho đám người Tiêu Ngự bước vào.

Chỉ một phủ Trường Ninh bá được cái tước hiệu nhưng gia thế sa sút cũng dám đối nghịch với Lý gia sao! Không biết lượng sức mình.

“Liễu thiếu gia, ta biết các ngươi trẻ tuổi bồng bột, ta khuyên ngươi đừng vì nghĩa khí mà lạm quyền. Về hỏi phụ thân ngươi xem hắn có đồng ý cho ngươi duỗi cánh tay đến chuyện hậu viện nhà người khác không.”

Từ khi Liễu Trường Thanh nghe thấy tiếng gào đau đớn tuyệt vọng của Ngô phu nhân, lại nhìn những người này án ngữ trong viện Ngô phu phân ban mệnh lệnh thâm độc, trong lòng chỉ thấy lạnh giá thấu xương.

Hậu viện phủ Trường Ninh bá chỉ có một chủ mẫu, huynh đệ tỷ muội của hắn đều là con của chính thê, chưa từng xảy ra những vụ hỗn loạn này, đây là lần đầu tiên hắn biết tranh đấu chốn hậu viện đáng sợ đến thế nào.

Lý Yên Linh chỉ đăm đăm nhìn Liễu Trường Thanh, thị vệ Vương phủ đã tiến lên hất đám người hầu chặn cửa qua một bên, dọn đường cho Tiêu Ngự vào.

Lý Yên Linh tức giận, “Đứng lại! Ai cho phép các ngươi vào!” Lại trừng những người hầu kia, “Các ngươi đều là người chết sao, còn không mau cản chúng lại!”

Ngô Khải từ tiền viện chạy đến, một tay kéo Lý Yên Linh ra phía sau, khom người hành lễ với Tạ Cảnh Tu.

“Không biết Tạ thế tử đại giá quang lâm, hạ quan không kịp tiếp đón từ xa, mong Thế tử thứ tội.”

Tạ Cảnh Tu vẫn luôn trầm mặc liếc Ngô Khải một cái, Lý Yên Linh đằng sau Ngô Khải vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn Tạ Cảnh Tu.

Nàng không biết Tạ thế tử là đứa nào, nhưng biết dường như Ngô Khải rất sợ y.

Ngô Khải sợ rất nhiều người, nhưng những người hắn sợ đều là nhân tài dưới trướng Lý tướng, đám khác đa phần vẫn nhún nhường cái danh Hộ bộ Thị lang mà ăn nói khép nép với Ngô Khải.

Chẳng lẽ Tạ thế tử cũng là người dưới trướng Lý phủ Nếu đã vậy, tại sao y muốn ngăn cản chuyện tốt của nàng

Tạ Cảnh Tu nói, "Ngô đại nhân không cần đa lễ. Nghe nói Ngô phu nhân mắc bệnh, nha hoàn của quý phủ tìm đến Quảng An đường, Phượng đại phu đặc biệt đến đây chẩn bệnh. Xin Ngô thị lang yên tâm, Phượng đại phu y thuật cao siêu, tôn phu nhân chắc chắn bình yên vô sự."

Ai cũng biết Thế tử phi vừa thành thân xong liền mở Quảng An đường, trước giờ có không ít quý nhân trong kinh thành mở cửa hiệu phát cháo thuốc kiếm danh tiếng, thế nên không ai coi nó là một y quán thật sự.

Khóe miệng Ngô Khải nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, Lý Yên Linh vừa sợ vừa tức, "Chúng ta không có mời đại phu! Lão gia, mau đuổi bọn họ ra ngoài đi!"

Ngô Khải vội vàng kéo nàng lui qua một bên, nhỏ giọng thì thầm gì đó, Liễu Trường Thanh chỉ nghe câu được câu mất, hắn đang an ủi ái thiếp, dù có đại phu đến xem nhưng người bên trong nhất định không qua khỏi đêm nay.

"Không bằng cầm thú." Liễu Trường Thanh bất bình.

Tạ Cảnh Tu lại hoàn toàn không để ý, chỉ đưa mắt về hướng căn phòng, tiếng kêu thảm thiết làm người ta rét lạnh đã im bặt.

Trong phòng sinh, bà đỡ xụi lơ rúc trong góc phòng, thẫn thờ nhìn ba vị khách không mời vây quanh Ngô phu nhân chỉ còn thoi thóp.

Vì có Tạ Cảnh Tu giúp đỡ, bây giờ dụng cụ của Tiêu Ngự đầy đủ hơn trước nhiều.

Hắn dùng ống nghe khám nhịp tim của Ngô phu nhân, ngoài dự đoán của Tiêu Ngự, Ngô phu nhân nhìn như suy kiệt như tim đập vô cùng mạnh, lại có quy luật.

Ngô phu nhân nghi hoặc nhìn hai thiếu niên và một tiểu nha hoàn xa lạ trước mắt. Đối với nàng, hậu viện Ngô phủ chẳng khác đầm rồng hang hổ, nàng không dám thả lỏng một khắc, kết quả vẫn bị Linh phu nhân hãm hại. Không hiểu tại sao, ba người này lại cho nàng cảm giác an tâm lạ kỳ.

"Ngươi… các ngươi là" Ngô phu nhân lên tiếng hỏi.

"Ngô phu nhân, chúng ta là đại phu của Quảng An đường." Tiêu Ngự vắt ống nghe lên cổ, cười nói, "Ngươi hiện tại thân thể suy yếu, nên bổ sung thể lực trước đã."

"Đại phu Quảng An đường… cũng đỡ đẻ à" Ngô phu nhân cố sức hỏi.

Bách Linh đã sớm chuẩn bị dung dịch nước muối nước đường đứng một bên, Tiêu Ngự nhường chỗ để Bách Linh hầu Ngô phu nhân uống.

Đã mấy canh giờ Ngô phu nhân chưa uống giọt nước nào, sợ những người kia hạ độc nàng lần hai. Lúc này đối diện tiểu nha đầu lạ mặt, nàng thế mà lại buông lỏng cảnh giác, cũng thật sự kiệt sức đến không gượng được nữa, Ngô phu nhân cố gắng nuốt xuống nước ấm pha đường trên tay Bách Linh.

Cũng may, người hầu trong phủ Thị lang không dám tự tay giết người, nếu không nàng căn bản không sống được đến bây giờ.

Bọn chúng hạ độc nàng, còn động tay động chân trên bụng nàng, khoảng thời gian chờ nàng tắt thở lại cho nàng cơ hội cầu sinh.

Nàng khổ sở giãy dụa trong tuyệt vọng, nhìn mình trượt dần xuống hố sâu tử thần, chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu chửi đổng giữa chốn sào huyệt ác quỷ. Không ngờ nàng thật sự chờ được người đến cứu mạng.

Ngô phu nhân mở to mắt nhìn hai thiếu niên trầm ổn thận trọng khiến người ta bất giác yên tâm, lệ nóng dồn nén ngay cả lúc đối diện cái chết cũng không rơi xuống giờ ngập tràn hốc mắt.

Tiêu Ngự và Tần Cánh làm thao tác chuẩn bị.

Tần Cánh chưa bao giờ tiếp cận gần nữ tử, càng chưa từng đỡ đẻ cho thai phụ, lúc này đến cái cổ cũng đỏ lên, mắt không dám nhìn cơ thể Ngô phu nhân.

Tiêu Ngự tháo hết trang sức của nàng, vỗ vai hắn, "Tần đại phu, đừng tạo gánh nặng tâm lý. Nàng là bệnh nhân, ngươi là đại phu chữa trị cho nàng, chỉ vậy thôi."

Tần Cánh gật đầu, hít vào một hơi, cố gắng không nhìn mặt nàng.

104. Chương 104: Phẫu Thuật Sinh Mổ

Editor: Vện

Tiêu Ngự kiểm tra tình trạng thân thể Ngô phu nhân. Nước ối đã vỡ nhưng vị trí thai nhi khác thường, không thể chuyển dạ, là triệu chứng khó sinh.

Tiêu Ngự giải thích cặn kẽ tình huống cho Ngô phu nhân, Ngô phu nhân đã từng sinh một đứa, dĩ nhiên biết điều này tượng trưng cho cái gì.

Trong mắt nàng lập tức ánh lên vẻ tuyệt vọng.

"Bà đỡ kia… là bà đỡ kia đã động tay động chân, nhất định là bà đỡ kia…"

Bà đỡ kia do chính nàng tìm đến vì đề phòng Lý Yên Linh gây bất lợi trong lúc sinh, kết quả, nàng lại bại trận vì quá mức tín nhiệm người kia.

"Lẽ nào ông trời cũng đứng về phía đôi cẩu nam nữ đó." Ngô phu nhân nhẹ giọng thì thào, khóe mắt ướt át toát vẻ không cam lòng.

Tiêu Ngự nói, "Cũng không phải không có cách. Ngô phu nhân, ta là đại phu ngoại khoa, tình huống của ngươi thích hợp dùng giải phẫu để xử lý."

Hắn nhìn Ngô phu nhân liền nghĩ ngay đến Phương thị, hoàn cảnh hai người khá tương đồng, nhưng Ngô phu nhân hoàn toàn không yếu đuối như Phương thị, tính cách nàng cứng cỏi, ý chí cầu sinh cũng rất mạnh, cho nên Tiêu Ngự chọn cách nói thẳng với nàng.

"Muốn… muốn mổ bụng lấy con sao" Ngô phu nhân không dám tin, hoang mang một chốc liền bình tĩnh lại.

"Chỉ cần cứu được con ta thôi, ta tin tưởng ngươi, tiểu đại phu." Ngô phu nhân thở gấp, hai mắt sáng ngời, "Bất luận thế nào cũng phải bảo vệ con ta!"

Tiêu Ngự cười đến ánh mắt cong thành trăng khuyết, "Ngô phu nhân yên tâm đi, chỉ là một ca giải phẫu thông thường, bảo đảm lớn nhỏ đều an toàn."

Tần Cánh đem thuốc mê đã chuẩn bị sẵn đút Ngô phu nhân uống, trong lúc chờ thuốc phát huy tác dụng, hai người kiểm tra lại dụng cụ.

Vì trước đó đã biết tình hình bệnh nhân, dụng cụ và thuốc men trong Quảng An đường cũng coi như đầy đủ, bởi vậy lúc này hầu như không thiếu thứ gì.

Máy ly tâm thô sơ đã được làm xong, nếu cần truyền máu cũng không phải không được, chỉ là cần một ít thời gian để phân tích độ tương thích tế bào máu.

Cũng may là nhìn tình huống Ngô phu nhân thì tạm thời không cần truyền máu.

Tần Cánh cẩn thận quan sát Ngô phu nhân, thấy nàng dần dần chìm vào hôn mê, ngẩng đầu nhìn Tiêu Ngự, "Phượng đại phu, có thể bắt đầu rồi."

Tiêu Ngự chỉ huy Bách Linh cởi y phục Ngô phu nhân, để lộ bụng ra, khử trùng, trải khăn lên, Bách Linh làm quen tay, rất nhanh đã hoàn thành bước chuẩn bị.

Tiêu Ngự cầm dao giải phẫu đến bên giường, hít vào một hơi, lưỡi dao cắt xuống.

Bà đỡ luôn run rẩy rúc trong góc phòng trợn mắt không dám tin, đột ngột gào lên một tiếng hoảng sợ, bất chấp mình đang ở nhà những quan lại quý nhân không thể trêu vào, tông cửa chạy ra ngoài.

"Giết người, giết người kìa!" Bà đỡ vừa chạy vừa la, xô cửa chạy thẳng ra sân.

Không đợi Tạ Cảnh Tu lên tiếng, Nhị Cửu đã nhặt cục đá chọi tới, bà đỡ kia ngất xỉu lăn ra đất.

Từ cửa phòng bật mở, người bên ngoài loáng thoáng thấy được cảnh tượng sáng trưng dưới ánh đèn, ba bóng người vây trước giường, trong tay một người lóe ánh sáng kim loại lạnh lẽo.

Ngô thị lang cảm giác đó là dao, hắn không dám xác định, cũng không dám lên tiếng.

Thế tử phi nói đến cứu người sao lại động dao trong lúc Ngô phu nhân đang sinh nở Lý Yên Linh trợn to đôi mắt phượng xinh đẹp, cực kỳ chăm chú quan sát tình hình bên trong.

Tiêu Ngự từng làm bác sĩ ở những chốn hẻo lánh thiếu thốn trăm bề, mấy thôn làng mà chỉ có một phòng khám, cả phòng cũng chỉ có mình hắn là bác sĩ ngoại khoa, còn lại một bác sĩ nội khoa và hai y tá, sau này một người đã chuyển đi.

Nhờ phước từng trải nghiệm, hắn đã sớm luyện ra thói quen giành giật từng phút từng giây, đơn độc hăng hái chiến đấu.

"Bây giờ bắt đầu mổ tử cung." Tiêu Ngự nói không ngẩng đầu, hắn biết Tần Cánh và Bách Linh đều sẽ lắng nghe.

Rạch một đường ngang vùng bụng dưới, Tiêu Ngự ra hiệu Tần Cánh dùng ngón trỏ tách vết mổ ra hai bên.

"Đây là mạch máu." Tiêu Ngự chỉ một vị trí gần vết cắt, nói với Tần Cánh, "Cẩn thận chút, đừng tổn thương nó. Nếu không sẽ tạo thành xuất huyết, trước tiên phải buộc ga-rô mạch máu."

Vết rạch thứ hai cắt ngang màng gân, Tần Cánh răm rắp làm theo chỉ thị của Tiêu Ngự, tập trung tinh thần phối hợp với hắn, mở rộng vết mổ.

Người bên ngoài chỉ thấy hai đại phu của Quảng An đường lúi cúi làm gì đó trên người Ngô phu nhân, Lý Yên Linh thậm chí dâng lên kỳ vọng.

Có lẽ Thế tử phi không phải đến cứu nữ nhân kia. Vừa rồi Lý Yên Linh còn hăng say mắng chửi, giờ thì im lặng không nói tiếng nào.

Chắc là nữ nhân kia đã chết, đã tắt thở, sẽ không bao giờ tranh giành vị trí chính thê của nàng, khiến địa vị của con trai nàng thấp kém, không thể ngẩng đầu với đời.

Nàng chỉ là thứ nữ của Lý gia, Lý gia nâng đỡ Ngô Khải cũng vì hắn có giá trị chứ không phải vì nàng. Nếu nàng không giành được vị trí chính thê thì người của Lý gia căn bản không quan tâm nàng sống chết ra sao.

Cho nên nàng phải tự cướp đoạt, tự đấu tranh cho mình, chỉ khi nàng có giá trị thì Lý gia mới chịu nhìn thẳng vào nàng.

Chờ đến lúc rõ ràng nhìn thấy bàn tay của đại phu trẻ tuổi thò vào trong bụng nữ nhân kia, ánh mắt Lý Yên Linh tức khắc sáng bừng.

Liễu Trường Thanh có tập võ, mắt hắn dĩ nhiên tinh hơn Lý Yên Linh nhiều, nhất thời hoảng hồn lùi về sau hai bước, nhìn Tạ Cảnh Tu.

"Tạ huynh, Thế tử phi có thật sự chữa khỏi cho Ngô phu nhân không!"

Tạ Cảnh Tu không để ý hắn, mắt nhìn chằm chằm hai bóng người phối hợp không kẽ hở kia, chân mày nhíu chặt.

"Trước hết phải kiểm tra tình trạng tử cung mới cân nhắc vị trí và kích thước vết cắt. Tần Cánh, ngươi sờ vào xem." Tiêu Ngự tránh chỗ để Tần Cánh đưa tay vào.

Tần Cánh nhìn khung cảnh máu thịt lẫn lộn kia, hắn lại cảm thấy vết cắt vô cùng đúng quy trình, thở ra một hơi, chậm rãi vươn tay.

Phượng đại phu nói đúng, lúc này nào còn phân biệt nam nữ nữa, thân thể yên tĩnh nằm trước mặt chỉ là một sinh mạng vô tội ký thác toàn bộ hy vọng vào bọn họ.

Loại tín nhiệm này nặng hơn nghìn cân.

Âm thanh Tiêu Ngự chậm rãi dẫn dắt bên tai, "…Kiểm tra hướng tử cung xoay quanh, mở rộng độ giãn nở, kiểm tra kích thước đầu thai nhi…"

Tần Cánh nhớ lại bài giảng của Tiêu Ngự, những tư liệu và tranh ảnh minh họa, đầu ngón tay vừa di chuyển, hình ảnh sinh động lập tức xuất hiện trong đầu.

Dường như cánh cửa luôn khép chặt đột ngột mở ra, những suy nghĩ mông lung nháy mắt trở nên hết sức rõ ràng.

Tần Cánh đột nhiên lý giải được thao tác cẩn thận mà dứt khoát của Phượng đại phu lúc hạ lưỡi dao sắc bén cắt xuống máu thịt. Bởi vì cấu tạo cơ thể vừa phức tạp vừa tuyệt vời này đã in vào tâm trí hắn, đầu ngón tay hắn biết rõ cả những vị trí nhỏ nhặt nhất, chỗ nào sâu chỗ nào cạn, cho nên hắn chưa bao giờ do dự.

Chờ Tần Cánh thu tay về, Tiêu Ngự để Bách Linh rót nước muối vào thành bụng và hai bên thành tử cung.

Đẩy bàng quang ra, để lộ tử cung, lại dùng dao cắt ngang tử cung, đâm thủng màng thai, Bách Linh dùng ống trúc hút sạch nước ối, tiếp theo là lấy thai nhi ra.

Ngoài phòng sinh, Lý Yên Linh cảm thấy hơn nửa là nữ nhân kia đã chết, liền thoải mái cáo trạng với Ngô Khải là có người ngoài tùy tiện xông vào phủ Thị lang làm loạn, Ngô Khải cố nén tâm phiền ý loạn, liên tục trấn an, bất thình lình nghe thấy tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh vang vọng giữa không trung, chấn động màng tai từng người.

Lý Yên Linh và Ngô Khải nháy mắt ngẩn ngơ, không dám tin nhìn nhau.

Hai người bọn họ đều thấy Thế tử phi thò tay vào trong bụng Ngô phu nhân mà, làm sao người vẫn còn sống chứ

Tiếng trẻ con khóc đại biểu cho sinh mệnh mới vừa chào đời lọt vào tai bọn họ chẳng khác gì tiếng gào khóc từ địa phủ.

Liễu Trường Thanh sốt sắng bắt lấy cánh tay Tạ Cảnh Tu, "Thật… thật sự sinh được rồi hả"

Tạ Cảnh Tu ghét bỏ hất tay hắn ra.

Không lâu sau đã thấy một tiểu nha hoàn ôm một cái tã lót, tươi cười bước ra từ phòng sinh.

Người của Ngô phủ vây quanh bên ngoài không hẹn mà cùng lùi về phía sau, vẻ mặt kinh hoàng sợ hãi.

Bách Linh vỗ về đứa bé, cười nói, "Chúc mừng Ngô đại nhân, chúc mừng Ngô đại nhân, là một thiên kim. Bây giờ Ngô đại nhân có trai gái song toàn, xem như đại hỷ rồi."

Ngô Khải biết nàng là nha hoàn thiếp thân của Thế tử phi, nào dám thất lễ, liền nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, cúi người tạ ơn Bách Linh.

Bách Linh không để ý hắn, lại nói, "Thế tử phi đang khâu vết thương cho Ngô phu nhân, chờ vết thương được may xong, chúng ta sẽ chuyển Ngô phu nhân về Quảng An đường chăm sóc, ở đây không có nha hoàn của Ngô phu nhân, mau đi cho người thu dọn vật dụng hằng ngày của phu nhân các ngươi đi."

"Không được!" Lý Yên Linh vừa nghe nữ nhân kia vẫn chưa chết, vừa tức tối vừa thất vọng, sao có thể để nàng rời khỏi hậu viện Ngô gia được.

Bách Linh nhìn Tạ Cảnh Tu, nàng chỉ ra truyền đạt lời của Tiêu Ngự, không dám nhiều lời những chuyện khác.

Liễu Trường Thanh nhìn Ngô Khải, "Ngô đại nhân, tiện thiếp của ngươi không biết quy củ, chủ mẫu muốn đến y quán xem bệnh, làm gì đến lượt nàng tùy tiện lên tiếng!"

Một tiếng tiện thiếp khiến Lý Yên Linh trước giờ tự cao tự đại tức muốn bốc khói.

Nàng căm hận nhất là thân phận thiếp thất. Nàng đường đường là nữ nhi Lý gia, dựa vào cái gì mà một nữ nhân quê mùa ngu dốt cũng có thể đè đầu cưỡi cổ!

Lý Yên Linh tức giận nói, "Liễu thiếu gia, đây là việc nhà Ngô phủ, chưa đến lượt họ Liễu ngươi hỏi đến!"

Ngô Khải sợ nàng đắc tội Tạ Cảnh Tu, vội vàng ngăn cản Lý Yên Linh, liên tục xin lỗi Liễu Trường Thanh.

"Nữ tử hậu viện không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, vạn mong Liễu thế tử đừng trách." Ngô Khải nhìn phòng sinh, chính thê của hắn vẫn im hơi lặng tiếng, có lẽ không chết cũng cực kỳ suy yếu.

"Còn phải cảm tạ Thế tử phi cứu mạng thê tử, nhưng dù sao thê tử vẫn là nữ tử thâm trạch, sao có thể ra khỏi nhà đến Quảng An đường dưỡng thương được. Ngô phủ chúng ta cũng có đại phu y thuật rất tốt, thê tử ở lại Ngô phủ dưỡng thương cũng thuận tiện chăm sóc hơn."

Không chờ Liễu Trường Thanh nói gì, một giọng nói mười phần trung khí ngữ điệu giận dữ đột ngột truyền đến từ ngoài viện.

"Giỏi cho đôi cẩu nam nữ không biết xấu hổ! Muốn giữ mẹ ta lại cho các ngươi tiếp tục hãm hại sao! Thủ đoạn cũng thật cao minh, chi bằng hỏi trước xem quả đấm của ta có đồng ý hay không!"

Ngô Khải định mở miệng trách cứ, bóng người còn chưa thấy rõ đã bị một luồng sức mạnh dữ dội ập đến, một cước mang uất hận dồn nén đá cho dạ dày của hắn đảo lộn. Chưa kịp tỉnh táo lại nghe tiếng bạt tai bốp bốp rất kêu, Ngô Khải còn tưởng mặt hắn bị tát, ai dè nghe Lý Yên Linh tức đến khó thở gào khóc, "Thứ con hoang nhà ngươi dám đánh ta! Người đâu, còn không mau bắt thằng con hoang này đi loạn côn đánh chết!"

"Để ta đánh chết thứ độc phụ nhà ngươi trước đã!" Ngô Hữu Quân vừa nhận được tin tức của Liễu Trường Thanh lập tức chạy về, thô bạo đá những người hầu Ngô phủ nằm lăn lóc dưới đất, hai bàn tay to bè dùng sức tát vào mặt Lý Yên Linh.

"Trước kia nể mặt ngươi là trưởng bối nên chưa từng tính toán với ngươi. Không ngờ ngươi dám bày cái trò ác độc như vậy! Ngươi dám xuống tay với phu nhân sao! Còn dám phái người giết ta! Ngươi thật sự cho là ta không dám đánh chết ngươi à!"

Lý Yên Linh bị Ngô Hữu Quân đánh cho ôm đầu vừa khóc rống vừa chửi bậy, Ngô Khải gấp đến liên tục giậm chân.

"Nghịch tử này! Còn không mau buông Linh phu nhân ra!" Ngô Khải dẫn người hầu đến giải cứu, lại bị Ngô Hữu Quân quét chân gạt ngã, lần này khó bò dậy được.

Tiêu Ngự may xong vết mổ cho Ngô phu nhân, rửa sạch tay mới ra khỏi phòng sinh, bên ngoài đã loạn thành cảnh tượng náo nhiệt đánh nhau túi bụi thế này đây.

Theo số chương thì lết được nửa đường rồi, còn hơn trăm chương nữa thôi.

105. Chương 105: Tạm Thời Xa Cách

Editor: Vện

Tiêu Ngự nhìn tình hình trong viện, kinh ngạc tròn mắt, đến bên cạnh Tạ Cảnh Tu.

"Xảy ra chuyện gì vậy Mọi người đang làm gì"

Tạ Cảnh Tu cười nói, "Đó là nhi tử của Ngô phu nhân."

Tiêu Ngự nhìn Ngô Hữu Quân đánh cho Ngô thị lang và tiểu thiếp của hắn quỷ khóc sói gào, tình cảnh thật sự rất buồn cười.

"Không nghĩ Ngô thiếu gia ra tay sảng khoái như vậy." Tiêu Ngự hít một hơi.

Trước lúc làm quan, Ngô thị lang là một thư sinh nghèo nhà chỉ có bốn bức tường, kém xa Phượng Vân Phi năm đó. Bởi vậy, Ngô Hữu Quân lớn lên ở nông thôn, trong mắt trong tâm chỉ có mỗi mình Ngô phu nhân, quy củ lễ giáo gì đó gã chẳng thèm để vào mắt, xưa nay đã thích cố tình làm bậy như vậy rồi.

Nhưng lần này gã ra tay đánh cả Ngô thị lang, chỉ sợ gặp rắc rối to.

Tạ Cảnh Tu đánh giá Ngô Hữu Quân một lúc, hỏi Liễu Trường Thanh, "Bằng hữu này của ngươi hiện tại đang nhậm chức ở đâu"

Liễu Trường Thanh không ngờ Tạ Cảnh Tu lại hỏi han Ngô Hữu Quân, liền đáp, "Hắn đang nhậm chức ở đội tuần vệ, tuần tra kinh thành mỗi tối, tính ra cũng chẳng bằng tên lính quèn, chỉ làm kiếm cơm thôi." Suy nghĩ một hồi lại nói, "Ngô huynh là người thô kệch, xưa nay chỉ làm việc theo tâm trạng, hoàn toàn không tuân thủ lễ nghi quy củ. Nếu không phải hắn trời sinh dũng mãnh, lại từng tập võ mấy năm với tăng nhân sơn dã thì không biết phải chịu bao nhiêu thiệt thòi. Nếu Tạ huynh muốn kết giao với người này, ta còn sợ hắn mạo phạm Tạ huynh."

Hắn là Thế tử Trường Ninh bá lại quen biết với Ngô Hữu Quân cũng do một trận ẩu đả, Liễu Trường Thanh biết Tạ Cảnh Tu xưa nay cao ngạo thanh lãnh, hắn cảm giác hai người này khó mà ở chung được.

Tạ Cảnh Tu không nói gì thêm, Tiêu Ngự nhìn bộ dạng hung ác đánh đến đỏ mắt của Ngô đại thiếu gia, hơi lo lắng nói, "Cái kia… hắn sẽ không đánh chết người đấy chứ"

Liễu Trường Thanh cũng sợ xảy ra chuyện, tốt xấu gì Ngô thị lang cũng là mệnh quan triều đình, Lý Yên Linh lại là người của Lý gia, mặc dù chỉ là thứ nữ của chi thứ không được trọng dụng nhưng nếu nàng chết trong tay Ngô Hữu Quân, Lý gia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Liễu Trường Thanh vội chạy đến ngăn cản Ngô Hữu Quân, luôn miệng nói, "Đủ rồi đủ rồi, Ngô huynh, xả giận xong thì ngừng tay thôi. Dù gì Ngô đại nhân cũng là phụ thân ngươi, bị truyền ra ngoài còn không phải ngươi gặp bất lợi sao."

Ngô Hữu Quân bị Liễu Trường Thanh cường ngạnh chế trụ, tuy không cam lòng nhưng cũng không dám đánh Liễu Trường Thanh. Liễu Trường Thanh là thư sinh văn nhược, làm sao chịu nổi thiết quyền của gã.

Ngô Hữu Quân chỉ có thể mặc cho Liễu Trường Thanh kéo qua một bên, đôi mắt vẫn tàn nhẫn trừng lên, chỉ vào Lý Yên Linh rên la lăn lóc dưới đất, "Lý thị, ngươi nhớ cho kỹ, nếu mẹ ta bị thương một cọng lông thôi ta sẽ lập tức lấy mạng ngươi! Lão tử xưa nay không quan tâm chuyện mẹ ta tranh chấp với đôi gian phu *** phụ các ngươi, vậy mà các ngươi dám cố ý hãm hại lão nhân gia! Sớm biết có hôm nay, lão tử đã sớm tiễn đôi cẩu nam nữ các ngươi đến tây thiên rồi!" Mắng xong lại hung hăng nhổ lên người Lý Yên Linh.

Liễu Trường Thanh nghe không lọt nổi, nhíu mày, "Được rồi được rồi, như vậy là đủ rồi. Tốt xấu gì cũng là phụ thân ngươi, giết hắn phải đền mạng đó biết không hả Có bị ngu không, hung dữ cái gì nữa."

Ngô Khải tức đến run người, hai chân bị đánh đau đến vã mồ hôi lạnh, người hầu thấy Ngô Hữu Quân đã bị kiềm chế, nơm nớp lo sợ chạy qua đỡ hai vị chủ nhân đứng dậy.

"Nghiệt tử, nghiệt tử…" Ngô Khải đau đớn chỉ Ngô Hữu Quân, âm thanh run rẩy như lá thu rơi rụng.

Tiêu Ngự bước xuống bậc thang, đến trung tâm ánh mắt mọi người.

"Thứ cho ta lắm lời một câu. Ngô phu nhân tuy đã tạm thời chuyển nguy thành an, tình hình trẻ sơ sinh cũng ổn định. Nhưng Ngô phu nhân bị mất máu quá nhiều, thân thể suy yếu, vết thương được khâu cần quan sát cẩn thận. Vậy nên ta muốn mang nàng về Quảng An đường để thuận tiện chăm sóc."

Ngô Khải nghe vậy liền xanh mặt, không quan tâm Ngô Hữu Quân, gân cổ nói, "Không được! Có chủ mẫu nhà ai lại vào y quán ở bao giờ! Không hợp lễ nghi! Ta không đồng ý!"

Nhìn đại phu trẻ tuổi theo sau Thế tử phi ra khỏi phòng sinh, gương mặt Ngô Khải càng lúc càng vặn vẹo.

Hắn đúng là muốn vứt bỏ chính thê, nhưng không đại diện cho loại nam nhân dễ dãi để người khác nhìn thân thể thê tử mình, thậm chí là đỡ đẻ…

Tiêu Ngự liếc Ngô Khải một cái, có hơi ngao ngán. Nam nhân này còn tệ hại hơn cả Phượng Vân Phi, ít ra Phượng Vân Phi không dám giết người.

"Không thể ở trong y quán, chẳng lẽ yên tâm ở lại hậu viện chết chóc của Ngô gia" Tiêu Ngự cười châm chọc, Ngô Khải nhìn cả viện tử toàn quan lớn quý nhân, mặt nháy mắt trắng bệch.

Tiêu Ngự không để ý hắn nữa, chỉ bảo Ngô Hữu Quân đi thu dọn hành lý cho Ngô phu nhân.

Ngô Khải đứng một bên không dám lên tiếng, Lý Yên Linh bị Ngô Hữu Quân đánh cho mặt mũi bầm dập không dám gặp ai, về chỗ mình lánh mặt. Đoàn người không bị ai ngăn cản, đường hoàng lấy xe ngựa của Ngô gia chở Ngô phu nhân đang hôn mê đến Quảng An đường.

Khu nằm viện của Quảng An đường nghênh đón vị khách thứ hai.

Người đầu tiên chính là thằng bé của nữ tử đã đến náo loạn trong ngày khai trương, ở lại y quán hai tháng, thằng bé dần dần hồi phục, nay đã rời khỏi Quảng An đường.

Ngô Hữu Quân không về Ngô phủ nữa, sau khi sắp xếp căn phòng bên cạnh phòng Ngô phu nhân xong liền ôm một hộp gỗ đến quầy thuốc tìm Tiêu Ngự.

Hộp trút xuống rào rạo, Tiêu Ngự lập tức bị đống trang sức đẹp đẽ chiếu cho lóa mắt.

Ngô Hữu Quân đặt hộp lên bàn, nói, "Thế tử phi, ta không có nhiều tiền, đây là vàng bạc trang sức của con mụ Lý thị kia, còn có ngân phiếu lão thất phu họ Ngô giấu cho Lý thị nữa. Sau này mẹ ta còn phải nhờ Quảng An đường chăm sóc, ngươi đừng chê ít."

"Không ít, không ít." Tiêu Ngự cười tít mắt, để Bách Linh gom tất cả vào hộp, đóng kỹ.

Liễu Trường Thanh trợn mắt há mồm nhìn Thế tử phi chẳng hề khách khí gom sạch cả hộp vàng bạc châu báu. Trong đầu hắn nhẩm tính, coi như Ngô phu nhân ở lại Quảng An đường một năm cũng không xài hết số tiền này, không khỏi nhức nhối thay Ngô Hữu Quân.

Ngô Hữu Quân lại không quan tâm chuyện đó, thấy Tiêu Ngự nhận đồ, tươi cười nói, "Thế tử phi quả là người thẳng thắn! Ta thích!"

Tiêu Ngự cũng cười cong cả mắt, vỗ hộp nói, "Ta cũng vậy, ta thích người phóng khoáng như Ngô đại thiếu gia."

Liễu Trường Thanh mẫn cảm nhận ra Tạ thế tử bên cạnh đang tỏa sát khí, thức thời đứng lên lôi kéo Ngô Hữu Quân cáo từ.

Tiêu Ngự mở hộp ra nhìn lần nữa, tâm tình hết sức sung sướng. Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, không nói gì.

Hai người về Vương phủ, rửa mặt xong liền chui vào ổ chăn nghỉ ngơi.

Tiêu Ngự nói mỏi miệng đòi ngủ riêng vì sợ bị tranh thủ quyền lợi, nhưng vô luận làm thế nào Tạ thế tử cũng không đồng ý, mãi đến khi bác sĩ Tiêu mặt dày phun ra lý do "Ta còn nhỏ", Tạ thế tử mới bất đắc dĩ khép nép lại.

Tiêu Ngự nhắm mắt mơ màng, cảm thấy tóc bị vuốt lộn xộn, da đầu cũng nhột nhột.

Hắn bất đắc dĩ mở mắt, quay đầu nhìn Tạ Cảnh Tu.

Quả nhiên, Tạ Cảnh Tu đang nằm nghiêng, một tay chống má, một tay nghịch tóc hắn, nhìn hắn không chớp mắt, con ngươi nhạt màu sáng rực giữa đêm đen.

Đã hơn nửa đêm…

“Thế tử có chuyện gì à”

Tạ Cảnh Tu nhếch môi, trầm mặc một lúc mới nói, “Ngươi thích… người phóng khoáng”

“Cái gì” Tiêu Ngự mơ hồ.

Tạ Cảnh Tu thả tóc hắn, xoay người qua phía kia, chỉ chừa cho hắn cái gáy, “Không có gì.”

Tiêu Ngự, “…” Thế là thế nào Hình như lại hờn dỗi gì hả Nhưng tại sao!

Tiêu Ngự mang dấu chấm hỏi đầy đầu chìm vào giấc ngủ, ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao hắn vẫn không nghĩ ra tối qua Tạ thế tử lại lên cơn gì.

Thần sắc Tạ thế tử đã khôi phục như cũ, bày bộ dáng đại gia chờ Tiêu Ngự hầu hạ thay y phục, rũ mắt nhìn Tiêu Ngự bận bịu.

“Mấy ngày nữa ta phải ra ngoài một thời gian. Ta để Nhị Cửu lại cho ngươi, có chuyện gì cứ việc sai phái hắn.”

Nhị Cửu là tâm phúc của Tạ Cảnh Tu, có thể điều động phần lớn thuộc hạ của y.

Tiêu Ngự đeo đai lưng cho y xong, Tạ Cảnh Tu liền cầm xiêm y của Tiêu Ngự mặc cho hắn.

Thói quen này cũng do Tạ thế tử kiên trì phát động từ ngày thành thân… hai đại nam nhân mặc y phục cho đối phương, ai cũng không được phép tự mặc, nếu không Tạ thế tử sẽ tức giận.

Tiêu Ngự cảm thấy Tạ thế tử chắc rất thích chơi game thời trang thay đồ hường phấn… Hắn phối hợp xong, để Tạ thế tử bận rộn trên người mình, thuận miệng hỏi, “Thế tử đi đâu Tính đi bao lâu”

“Ta có ước hẹn với người ta, xuân hạ hằng năm phải đến địa điểm đã hẹn, ba tháng sau mới về.” Tạ Cảnh Tu nói, “Năm nay ta sẽ về sớm, không để Ngọc Nhi phòng không gối chiếc, tịch mịch quá lâu.”

“…Ta không sao.” Khóe miệng Tiêu Ngự co rút. Thân thể này của hắn thuần khiết như hoa tuyết đầu mùa, cũng không muốn tìm bất mãn đâu.

Tạ Cảnh Tu cẩn thận chỉnh áo cho Tiêu Ngự, vấn tóc cài trâm, trong gương là hình ảnh một công tử thiếu niên tuấn tú nho nhã.

Tạ Cảnh Tu đứng sát Tiêu Ngự, nhìn qua gương đồng chỉnh sửa y quan cho hắn, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói, “Nếu có ai đến gây sự với ngươi, cứ giao cho Nhị Cửu giải quyết. Bất luận là ai ngươi cũng không cần nể mặt, càng không cần bận tâm đến ta. Nếu có người dùng danh hiệu của ta làm khó dễ, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ngươi mới là Thế tử phi danh chính ngôn thuận, chỉ có ngươi mới đủ tư cách đại diện cho ta. Hiểu không”

Luồng khí ấm áp thổi bên tai, Tiêu Ngự hơi mất tự nhiên rụt cổ, nhẹ gật đầu, “Ta biết rồi. Ta có chừng mực, ngươi đừng lo.”

Nỗi buồn ly biệt vốn không có bao nhiêu, được Tạ thế tử dặn dò như vậy, Tiêu Ngự dần dần cảm thấy rầu rĩ.

“Vậy… ngươi nhớ về sớm.” Tiêu Ngự ho khan một cái, nhỏ giọng nói.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, hôn lên mặt hắn, “Như ngươi mong muốn.”

Hai người vẫn ngồi chung một xe ngựa, đưa Tiêu Ngự đến Quảng An đường xong Tạ Cảnh Tu mới đổi ngựa đến Đại Lý Tự.

Chuyện phát sinh đêm qua trong phủ Ngô thị lang đã nhanh chóng lan truyền, chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền xa ngàn dặm. Sáng sớm trong Đại Lý Tự đã có người cười nhạo, nói Lý thị hôm nay đã rời khỏi phủ Thị lang, bỏ về nhà mẹ đẻ, Ngô thị lang cũng cáo ốm xin nghỉ, đuổi theo Lý thị đến Lý gia, không biết quang cảnh hai người này về Lý gia đã thành thế nào.

Đêm qua hai vị Thế tử dẫn theo Thế tử phi xông vào phủ Thị lang đương nhiên cũng không giấu được, huống chi cũng đâu có ai muốn giấu.

Liễu Trường Thanh bị mọi người vây kín hỏi đông hỏi tây, bên Tạ Cảnh Tu thì yên tĩnh hơn nhiều, không ai dám thổi gió bên tai y.

Cũng có mấy tên đồng liêu cấp bậc không cao mượn cơ hội đánh liều trêu ghẹo vài câu, hỏi xem khi nào Thế tử phi mới sinh cho Tạ thế tử một tiểu tử mập mạp.

Một tiểu lại trẻ tuổi cười nói, "Mấy hôm trước, nương tử ta xuất kinh đến miếu tạ thần còn tình cờ gặp Vương phi, có lẽ Vương phi cũng muốn vội vã bồng cháu cưng rồi."

Tạ Cảnh Tu lẳng lặng nghe, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như thường, cười như không cười, cũng nương theo mọi người mấy câu.

Buổi trưa, một tiểu lại chạy ra từ Đại Lý Tự, vội vàng đến nha môn Binh mã ty.

"Ta tìm Vệ thống lĩnh." Nói với người bên trong, tiểu lại đứng hầu ở cửa bên, chốc sau có người từ trong bước ra.

"Đây là hội thoại hôm nay của Tạ thế tử và nhóm đồng liêu." Tiểu lại kín đáo tuồn một cuộn giấy cho Vệ thống lĩnh rồi vội vã rời đi.

Vệ thống lĩnh thu hồi cuộn giấy, bất mãn lắc đầu, lầm bầm thành tiếng, "Thật chẳng biết phu nhân điều tra Tạ thế tử mỗi ngày làm cái gì." Tạ thế tử nào dễ dàng điều tra như vậy, hắn tốn sức lực chín trâu hai hổ mới tìm được lỗ hổng trong Đại Lý Tự, ghi lại chuyện vặt vãnh hằng ngày của Tạ thế tử. Nếu không phải phu nhân nhà hắn cách y cả thế hệ, Vệ thống lĩnh còn nghi ngờ phu nhân cũng coi trọng cái mã đẹp của Tạ Cảnh Tu.

Đến chạng vạng, cuộn giấy đã được truyền vào một phủ đệ, chính là phủ An quốc công quyền thế như mặt trời ban trưa.

Chủ viện hậu viện, giữa đại sảnh.

Phượng Vân Ninh trán đội mũ ngọc, mặc xiêm y rộng thùng thình, thoải mái dựa ghế lót đệm mềm.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy cái bụng hơi nhô lên dưới lớp áo.

Phượng Vân Ninh vẻ mặt đắc ý vỗ về bụng, một tay mở cuộn giấy được Vệ thống lĩnh truyền đến, đọc lướt qua nhanh như gió.

Nàng sai người điều tra Tạ Cảnh Tu đã lâu, tin tức đưa về toàn là lông gà vỏ tỏi vô dụng, nhưng nội dung hôm nay lại khiến mắt nàng sáng lên.

Nhũ mẫu Khâu thị của Phượng Vân Ninh thấy thế, tiến lên hỏi, "Phu nhân, Vệ thống lĩnh đã tra ra cái gì"

Phượng Vân Ninh đưa giấy cho Khâu đại nương tự đọc. Khâu đại nương xem xong, chậm rãi thu hồi cuộn giấy, nhìn Phượng Vân Ninh, "Phu nhân, vậy…"

"Xem ra, Nguyên Vương thế tử vẫn chưa biết thân phận của Phượng Chiếu Ngọc." Phượng Vân Ninh vỗ bụng, cười lạnh, "Nhũ mẫu nói đúng, bây giờ người không dám cho ai biết thân phận thật là Phượng Chiếu Ngọc chứ không phải ta. Người phải lo lắng nhất chính là hắn. Một khi thân phận bị vạch trần, chẳng cần ta phải tốn công ra tay, Nguyên Vương thế tử hôm nay có yêu thích "nàng" nhiều đến mấy cũng sẽ nổi trận lôi đình!" Tâm tư nam nhân, không ai hiểu rõ hơn nàng.

Khâu đại nương cẩn thận đốt cuộn giấy thành tro, bấy giờ mới cười nói, "Phu nhân nói phải, phu nhân đừng bận lòng vì chuyện kia nữa. Hiện tại phu nhân mang thai tiểu công tử, không biết Hầu gia vui mừng bao nhiêu, chờ tiểu công tử bình an chào đời, sẽ không còn ai uy hiếp được phu nhân nữa."

Phượng Vân Ninh đắc ý híp mắt, vuốt ve cái bụng phình lên.

106. Chương 106: Tình Ý Đong Đầy

Editor: Vện

Mỗi năm Tạ Cảnh Tu sẽ rời nhà mấy tháng, không biết đi đâu, cũng không phải chuyện bí mật trong Vương phủ. Vương gia chỉ cho là y tâm tính thiếu niên, ham chơi hưởng lạc, các đời Nguyên Vương của phủ đệ đều am hiểu loại chuyện này nhất, vậy nên hắn cũng không quan tâm mấy.

Người có tâm muốn thăm dò, nhưng căn bản không thu được tin tức nào hữu dụng.

"Đúng là giấu quá kín." Một nữ tử gần bốn mươi tướng mạo xinh đẹp đuổi người hầu báo tin đi, mũi hừ lạnh.

Lục Ba viện phía Tây hậu viện Vương phủ là chỗ ở của thị thiếp Nguyên Vương sủng ái nhất, Đinh trắc phi, cũng là nơi chân chính cai quản mọi việc của hậu viện Vương phủ.

Tạ Cảnh Lâm ngồi trong ghế bành, cười nói, "Mẫu thân còn chưa từ bỏ ý định à, năm nào cũng dò hỏi mà vẫn không biết hướng đi của Đại ca sao Chẳng bằng dùng chút tâm tư này tự làm mình hưởng thụ."

Đinh trắc phi hung hăng lườm hắn, "Còn không phải vì tiểu nghiệp chướng nhà ngươi sao, ngươi còn chê mẫu thân quản việc không đâu. Lại nói, vẫn chưa thấy được công dụng chuyện năm đó à Không phải năm y mười hai đã…"

"Mẫu thân, nói năng thận trọng." Tạ Cảnh Lâm nghiêm mặt.

Đinh trắc phi ậm ờ, quơ khăn, "Biết rồi, trong viện tử mẫu thân không có người ngoài."

Tạ Cảnh Lâm cau mày, "Chuyện con nối dõi của Đại ca tự có giới hạn, mẫu thân cứ lo cai quản thật chặt ngân sách Vương phủ là được."

Đinh trắc phi bật cười, "Nếu ta không quản thì còn ai trong Vương phủ này tiếp nhận đây Trông cậy vào Vương phi nương nương không nhiễm bụi trần chắc toàn Vương phủ đi uống gió Tây Bắc hết rồi."

"Tuy đúng là vậy nhưng mẫu thân cẩn thận vẫn hơn."

Đinh trắc phi cười nói, "Được, được, con trai lớn rồi, biết quan tâm đến chuyện của mẫu thân rồi." Dừng một chút lại nói, "Nghe nói mấy hôm trước ngươi đến gặp Vương phi hả Tìm nàng làm gì"

Biết lại là nô bộc bên cạnh báo tin, Tạ Cảnh Lâm hơi cúi đầu, cười nói, "Cũng chẳng có gì, dù gì nàng cũng là đích mẫu, muốn gặp chẳng cần tốn bao nhiêu sức lực."

Đinh trắc phi gật đầu, "Ta tin ngươi biết chừng mực."

Bên này, Tạ Cảnh Lâm trò chuyện với Đinh trắc phi, bên Vương phi thì tự ngồi suy đoán hành tung của Tạ Cảnh Tu.

"Nhũ mẫu, ngươi nói hôn sự kia là do y hao tổn tâm cơ muốn cưới Phượng Chiếu Ngọc, mỗi ngày bảo vệ không chút sơ hở, chẳng phải khoảng thời gian này nên quấn quýt không rời nhất sao Năm ngoái y rời nhà mấy tháng, chúng ta chỉ cho là y nhỏ tuổi ham thứ mới mẻ. Nhưng năm nay y vẫn muốn ra ngoài, rốt cuộc là vì cái gì Bên ngoài có gì hấp dẫn khiến y vứt luôn Phượng Chiếu Ngọc qua một bên"

Phương đại nương rót ly trà nóng đặt vào tay Vương phi, kính cẩn đứng khoanh tay, nghĩ một hồi nói, "Có thể… Thế tử không phải đi chơi đùa đâu"

Vương phi hừ lạnh, "Cứ đúng xuân hạ hằng năm là ra ngoài, mấy tháng không về, không phải chơi đùa chứ là cái gì Chẳng lẽ y có đại sự gì phải làm ở ngoài mới được Y có dũng khí không chịu làm Nguyên Vương thế tử, ra ngoài cống hiến mấy năm cũng chỉ mua được một chức quan nhỏ trong Đại Lý Tự, chưa nói người khác hơn nửa là nể mặt Vương phủ. Y rời khỏi Vương phủ để làm gì Y có bao nhiêu bản lĩnh chẳng lẽ ta còn không biết hay sao"

Phương đại nương cười nói, "Không ai hiểu con bằng mẹ, Vương phi dĩ nhiên là người hiểu rõ Thế tử nhất."

Ngón tay Vương phi xoa nhẹ thái dương, lắc đầu thở dài, "Ta hiểu y hồi nào Hiện tại ta không thể nhìn thấu y đây này."

Dừng một lát, Vương phi lại hỏi, "Nhũ mẫu, ngươi thấy… Cảnh Tu cưới Phượng Chiếu Ngọc, có khi nào chỉ để ngụy trang không"

Phương đại nương không hiểu, "Ngụy trang"

Vương phi ngẫm nghĩ, "Nghe nói sau khi thành thân, Cảnh Tu để Phượng Chiếu Ngọc mặc nam trang, ra ngoài mở y quán phải không"

Trước giờ nàng không quan tâm thế sự, Tạ Cảnh Tu ngỗ nghịch ý nàng, phớt lờ Giản Nhu, Vương phi càng không muốn biết tin tức của y và Phượng Chiếu Ngọc. Bởi vậy chuyện Phượng Chiếu Ngọc ra ngoài mở y quán là do Tạ Cảnh Lâm báo nàng mới biết.

Nào có thê tử sau tân hôn lại xuất đầu lộ diện mở y quán Trừ khi…

"Có lẽ, Cảnh Tu có dự định khác…" Vương phi nói.

Phương đại nương cũng gật đầu, "Nói không chừng, hành động này của Thế tử vẫn có liên quan đến y quán Giản gia và Giản lục tiểu thư."

Hai mắt Vương phi sáng lên, "Nhũ mẫu có ý gì"

"Nô tỳ nghĩ, trên đời làm gì có nhiều thần y như vậy, còn cố tình là Giản lục tiểu thư và Phượng đại tiểu thư. Thế tử và Giản lục tiểu thư là thanh mai trúc mã, tình cảm dĩ nhiên không tầm thường. Tuy Thế tử cầu xin cưới Phượng đại tiểu thư, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Phượng đại tiểu thư và Giản lục tiểu thư giống nhau trên mọi phương diện, hiện giờ còn cùng mở y quán ở kinh thành. Nô tỳ không hiểu hết mối liên quan trong này. Thế tử và Giản lục tiểu thư đều là người làm đại sự, có thể Thế tử thật sự có suy tính điều gì mà chúng ta không biết."

Vương phi chắt lá trà, trầm ngâm một lát, mặt hiện nét cười.

"Bất kể y có suy tính cái gì ta cũng muốn suy nghĩ thay Nhu Nhi, nếu không chẳng phải Cảnh Tu sẽ thành hạng người vong ân phụ nghĩa sao."

Phương đại nương cúi đầu nói, "Tấm lòng từ ái của Vương phi, nô tỳ tin Thế tử và Giản lục tiểu thư sẽ hiểu được."

—o0o—

Mặc kệ mọi người toan tính, đoàn xe của Tạ Cảnh Tu chạy dọc kinh thành, chậm rãi ra khỏi cổng.

Tiêu Ngự chống cằm ngồi trong xe, tâm trạng chán ngán nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Tạ Cảnh Tu cũng ngồi bên cạnh hắn, từ lúc ra khỏi phủ liền trầm mặc, không khí giữa hai người yên ắng hơn hẳn ngày thường.

Sau khi ra khỏi thành, hai người lại lẳng lặng trong xe thêm nửa canh giờ, rốt cuộc Tạ Cảnh Tu hết nhịn nổi, lên tiếng.

"Ngọc Nhi."

Không ai đáp trả.

"Phượng đại phu." Tạ Cảnh Tu gọi lại, vẫn không ai hồi đáp.

Y nhịn không được dời mắt nhìn thẳng vào Tiêu Ngự, không dám tin thấy Thế tử phi đang dựa khung cửa sổ ngủ ngon lành, nước dãi óng ánh nhễu nhại!

Thái dương Tạ Cảnh Tu bật lên liên tiếp mấy sợi gân, nghiến răng gọi, "Phượng đại phu…"

Tiêu Ngự đang mơ mơ màng màng cảm thấy cánh tay và ngực bị người ta chọt liên tiếp, hắn lại cố tình không muốn thức, ngón tay kia càng thêm không khách khí, cuối cùng hắn bị gây sức ép cho tỉnh luôn.

"Làm gì đó, mới sáng sớm…" Tiêu Ngự làu bàu dụi mắt. Hôm nay Tạ Cảnh Tu phải đi, hơn nửa đêm đã xuất phát, còn kéo hắn từ trên giường đi đưa tiễn, đúng là ngược đãi trẻ vị thành niên.

Vừa mở mắt đã thấy gương mặt đẹp trai của Tạ Cảnh Tu gần kề trước mặt, chân mày đen nhánh nhíu chặt, không vui nhìn hắn.

"Ngươi đưa tiễn như vậy đó hả!" Tạ Cảnh Tu trừng mắt tức giận.

Tiêu Ngự vội vàng ngồi thẳng lưng, lau sạch nước dãi dưới cằm.

"Thế tử có gì căn dặn"

Tạ Cảnh Tu thất vọng nhìn hắn, lát sau mới nói, "Ngọc Nhi, ngươi đối với ta căn bản không phải yêu thương tha thiết như ta đối với ngươi."

Tiêu Ngự xoa chỗ cánh tay bị chọt đau, sao hắn không hề cảm nhận được tình yêu tha thiết của Tạ thế tử vậy nhỉ!

Tạ Cảnh Tu nói, "Giờ ta muốn đi xa, ra ngoài hơn ba tháng mới gặp lại ngươi, Ngọc Nhi thế mà chẳng có chút gì gọi là lưu luyến."

Tiêu Ngự vội nói, "Có chứ, đương nhiên có mà. Không phải ta đến đây để tiễn Thế tử sao."

"Nếu ta không bắt, ngươi sẽ đến sao." Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nhìn hắn, "Huống hồ ngươi lên xe liền lăn ra ngủ, nhìn ta một cái cũng không!"

Tiêu Ngự chột dạ quẹt mũi.

Vậy cũng không thể trách hắn, hắn mới mười sáu, là độ tuổi đang lớn, ăn nhiều ngủ nhiều mà.

"Ta nhìn, ta nhìn." Tiêu Ngự trợn tròn mắt, nhìn Tạ thế tử không chớp lấy một cái.

Tạ Cảnh Tu, "...Ra lệnh mới nhìn, chỉ làm có lệ, chi bằng không nhìn."

Tiêu Ngự rất muốn phun lửa vào mặt y. Đại gia đây sao khó phục vụ quá vậy!

"Từ lúc biết ta phải đi xa, ngươi chưa từng hỏi ta muốn làm gì, tại sao phải ra ngoài lâu như vậy."

Tiêu Ngự xoa mặt than thở, đó là hắn tôn trọng riêng tư của người khác mà, Tạ thế tử rõ ràng có chuyện riêng muốn làm, hắn nhiều chuyện hỏi làm gì.

Tiêu Ngự, "Ta hỏi ngươi sẽ nói chắc."

Tạ Cảnh Tu, "...Tạm thời vẫn chưa đến lúc."

Tiêu Ngự không còn gì để nói. Tự mình không muốn nói còn trách hắn không hỏi, kiếm chuyện à.

Xe ngựa dần ngừng lại, Nhị Cửu bên ngoài nói, "Thế tử, không thể đi tiếp nữa, Thế tử phi nên về rồi."

Hai người trong xe đồng loạt trầm mặc, Nhị Cửu chờ nửa ngày không thấy ai đáp lại, cứ như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc. Thật lâu sau giọng của Tạ Cảnh Tu mới truyền ra.

"Ngươi lui xuống trước đi, ta có vài lời tâm sự với Thế tử phi."

Nhị Cửu nghe vậy, vội vàng bảo thị vệ xung quanh lùi ra xa hơn mười bước, chính mình cũng chạy ra xa ngồi xổm một góc.

Tiêu Ngự nhìn ra ngoài từ khe hở màn xe, chỉ thấy một vùng hoang vu bát ngát, xem ra đã cách kinh thành rất xa rồi.

Hắn quay lại nhìn Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu chỉ khẽ mím môi, đôi mày nhíu chặt, biểu cảm gương mặt vẫn lãnh đạm nhưng không biết trong lòng đang xoắn xuýt cái gì nữa.

Tiêu Ngự hít một hơi, áp sát đến, giang hai tay ôm chầm Tạ Cảnh Tu, vuốt ve lưng y.

"Ta biết ngươi là người làm đại sự." Tiêu Ngự nói, "Ngươi cứ làm việc của mình, ta sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, không cần phải lo cho ta."

Điều làm Tạ Cảnh Tu bận rộn nhất mấy ngày qua không phải chuẩn bị cho y xuất hành, mà là sắp xếp thủ vệ bên cạnh hắn. Thường ngày phải bảo vệ thế nào, có người gây khó dễ phải giải quyết thế nào, tình huống

khẩn cấp đột ngột phát sinh phải xử lý thế nào, chu đáo đến tận chân răng, an bài thủ vệ xung quanh Tiêu Ngự nghiêm ngặt cứ như giáp sắt thành đồng.

Tiêu Ngự không phải người sẽ thương tâm vì đợt ly biệt ngắn ngủi này, nhưng tất cả những gì Tạ Cảnh Tu làm đã khiến hắn thật sự cảm động.

Tạ Cảnh Tu sững sờ một lát mới từ từ thả lỏng cơ thể, vươn tay ôm Tiêu Ngự.

"Chờ ta trở lại." Y nhẹ giọng nói.

Tiêu Ngự gật đầu cười, "Đương nhiên phải chờ ngươi về rồi, chúng ta đã bái đường thành thân, ta còn có thể đi đâu."

Hai người ôn tồn một lúc Tiêu Ngự mới buông tay, Tạ Cảnh Tu lại nắm eo hắn kéo vào lòng.

"Đúng rồi, ngươi cũng biết mình là người của ta, ta phải dặn ngươi mấy câu. Lúc ta không có mặt, ngươi nhớ cách xa Tần tiểu đại phu và Ngô Hữu Quân một chút, cả Lục Dung Dung và Bách Linh cũng vậy, đừng để họ đến gần ngươi. Dù ta đồng ý để ngươi ra ngoài mở y quán cũng vì ta cưng chiều ngươi, lúc nào cũng phải nhớ rõ ngươi là Thế tử phi của ta, tất cả nam nữ đều không được thân cận."

"..." Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn Tạ Cảnh Tu, cũng thật khó cho y, xem tất cả trai gái già trẻ lớn bé thành tình địch mà đề phòng...

Chờ Tạ thế tử nhập vai tổng tài bá đạo đến đã ghiền, cuối cùng cũng dẫn đoàn xe xa hoa nghênh ngang rời đi. Tiêu Ngự được Nhị Cửu và đội hộ vệ cưỡi ngựa hộ tống về kinh thành.

107. Chương 107: Có Người Cần Y

Editor: Vện

Chuyện Tiêu Ngự cứu Ngô phu nhân chưa đến mấy ngày đã lan truyền khắp nơi, Ngô phu nhân khó sinh được Quảng An đường cứu, thành công hạ sinh một thiên kim, chuyện này được các phu nhân thích thú bàn tán, thậm chí cả chuyện Ngô thị lang sủng thiếp diệt thê cũng bị phanh phui.

Thời đại này, nữ tử sinh con chẳng khác bước một chân vào quỷ môn quan, sống chết đều nhờ số vận, cũng có những bà đỡ đáng tin cậy, nhưng một khi gặp phải ca khó sinh đa phần đều bó tay.

Bỗng dưng xuất hiện một đại phu đỡ đẻ thành công ca khó sinh, hơn nữa không trông chờ vào số vận, hắn thật sự có thể xử lý tình huống nguy hiểm như vậy, các thai phụ sắp đến ngày sinh đều vô cùng trông chờ, sinh lòng tín nhiệm.

Bởi vậy, đại đa số người đến cầu y đều là thai phụ. Quảng An đường bây giờ y như bệnh viện phụ sản, Tiêu Ngự cũng dở khóc dở cười.

Bệnh nhân được Tạ Cảnh Tu sắp xếp tạm trú trong ba mươi căn phòng khu nội trú, Tiêu Ngự lười đặt tên, trực tiếp treo thẻ lên cửa phòng nhận bệnh nhân, bây giờ trừ Ngô phu nhân đã có hơn mười người vào ở.

Người đến cầu y hơn phân nửa là dân chúng gia cảnh bình thường, không chú trọng quy củ giấu mặt nơi khuê phòng, có mấy người nhà quá xa hoặc tình huống thai nhi không ổn định, Tiêu Ngự liền cho họ vào ở khu nội trú, những người khác chỉ cần đến Quảng An đường kiểm tra đúng định kỳ là được.

Tất cả đều yêu cầu Tần tiểu đại phu không được tham gia khám bệnh, ai cũng khẩn cầu Tiêu Ngự đích thân đỡ đẻ, Tiêu Ngự không còn gì để nói.

Tiêu Ngự dứt khoát để Lục Dung Dung mặc nữ trang, cùng Bách Linh phụ trách một phần công chuyện. Về sau cứ nói với bên ngoài là Lục Dung Dung và Bách Linh đỡ đẻ, đỡ cho lúc hắn khôi phục thân phận nam tử, những người này lại vì hắn mà mâu thuẫn với gia đình.

Còn những nữ quyến nhà quan to quý tộc, dĩ nhiên không thể tự mình đến Quảng An đường chẩn bệnh, họ phái người đánh xe đến đón Tiêu Ngự vào phủ bắt mạch cho các phu nhân mang thai, Tiêu Ngự vẫn mang theo Lục Dung Dung và Bách Linh, mọi việc đều dùng danh nghĩa của hai nàng, làm vậy cũng vì đề phòng chu đáo cho sau này.

Việc làm ăn của Quảng An đường cũng xem như phất lên, đặc biệt là những thai phụ, họ muốn tích đức cho con mình nên chi tiền cho các đại phu rất rộng rãi, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, người xếp hàng trước Quảng An đường đã đông như kiến.

Nhưng Tần lão đại phu lại có vẻ lo lắng, mỗi lần thấy Tiêu Ngự đều mang bộ dáng muốn nói lại thôi.

Tiêu Ngự không biết Tần lão đại phu có tâm sự gì, hỏi mà không nói, dường như Tần lão đại phu rất khó mở lời. Mãi đến khi Phùng đại phu đến cửa mới giải quyết được nghi ngờ.

Quảng An đường nhận chữa trị cho rất nhiều thai phụ, ông đã sớm nghe được tiếng gió. Đến Quảng An đường chưa kịp uống miếng nước nào đã vội hỏi, "Phượng đại phu, ngươi tính sau này chuyên đỡ đẻ hay sao"

"Đương nhiên là không." Tiêu Ngự nói.

Phùng đại phu than thở, "Ta biết tài y thuật của ngươi xuất thần nhập hóa, thật lòng không muốn thấy tài năng của ngươi bị mai một ở đây. Ngươi cũng biết, dù y thuật của ngươi xuất sắc nhưng một khi đã theo con đường này, người ngoài cũng chỉ xem ngươi như bà đỡ. Bà đỡ không phải đại phu chân chính. Ngoài những thai phụ, Quảng An đường còn bệnh nhân nào khác không"

Tiêu Ngự suy nghĩ rồi nói, "Hình như không có." Ngừng một chút lại tiếp, "Nhưng mà Quảng An đường mới khai trương không lâu, trước đó làm gì có ai đến cầu y."

"Vậy thì sao chứ." Phùng đại phu nói, "Còn tiếp tục như vậy thì người đến Quảng An đường sẽ toàn là thai phụ. Ta hy vọng y thuật của ngươi được phát huy đến tột đỉnh, huống chi ngươi còn là thê tử của Cảnh Tu, thứ cho lão phu mạo muội nói thẳng, nếu ngươi đỡ đẻ, chẳng những liên lụy đến thanh danh mình mà còn liên lụy đến Cảnh Tu nữa."

Tiêu Ngự khẽ nhíu mày, "Chuyện này… ta thật sự chưa từng nghĩ đến."

Phùng đại phu thở dài, "Ngươi không trách lão phu lắm miệng là hay rồi, ta hy vọng Thế tử phi suy nghĩ cẩn thận."

Tiêu Ngự vội nói, "Ta biết Phùng lão muốn tốt cho ta và Cảnh Tu, sao ta trách ngươi được Hai chúng ta đều còn trẻ, không thể nhìn xa trông rộng, sau này còn mong Phùng lão vui lòng chỉ giáo, nhắc nhở nhiều hơn."

Mấy ngày qua Tần lão đại phu cũng phát sầu vì chuyện này, nhưng thấy Tiêu Ngự rất hoan nghênh những thai phụ, mà đúng là Quảng An đường thu vào không ít, ông cũng tự giác mình đang ăn nhờ ở đậu, không thể dùng giọng điệu trưởng bối để khuyên nhủ, Phùng đại phu thì không cần phải lo lắng những chuyện đó.

Ông tự xem như trưởng bối của Tạ Cảnh Tu, dù ngoài mặt cung kính nhưng trong lòng luôn quan tâm sát sao. Tiêu Ngự mang danh hiệu Thế tử phi, nếu xử sự không khéo léo sẽ tổn hại đến lợi ích của Tạ Cảnh Tu, Phùng đại phu không thể làm ngơ.

Tiễn Phùng đại phu rời đi, Tiêu Ngự thở dài một hơi, quay đầu nhìn biển hiệu Quảng An đường.

Hắn không kỳ thị bà đỡ, huống chi chăm sóc sức khỏe cho trẻ sơ sinh là việc làm rất có ý nghĩa, nhưng thân ở thời đại này, hắn không thể không quan tâm đến cái nhìn của người đời.

Quan trọng là câu nói của Phùng đại phu, hiện tại hắn không chỉ là đại phu Quảng An đường, trên đầu hắn còn cái danh thê tử của Tạ Cảnh Tu nữa. Tạ Cảnh Tu chống đỡ cho hắn mở Quảng An đường, hắn làm sao cũng không thể khiến Tạ Cảnh Tu bị mất mặt.

Ai, bàn bạc kỹ càng thôi, phải bàn bạc kỹ càng hơn.

Tiêu Ngự còn chưa nghĩ ra đối sách, đã có một người không ngờ đến cửa tìm.

Buổi trưa, có chiếc xe ngựa to che chắn kín mít dừng trước cửa Quảng An đường, vừa nhìn đã biết gia thế không tầm thường, nhưng trên thân xe không có ký hiệu nào biểu tượng thân phận.

Một nha hoàn bước xuống, chạy vội vào Quảng An đường.

"Vị nào là Phượng đại phu" Nha hoàn đứng giữa sảnh hô lớn.

Tiêu Ngự tiến lên, mỉm cười nói, "Chính là ta. Nhà cô nương có người cần y sao"

Nha hoàn rụt rè gật đầu, nói, "Phu nhân nhà ta phái ta đến mời Phượng đại phu về phủ, xin hãy đi theo ta." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Tiêu Ngự nhíu mày khó nhận ra, theo nàng kia ra ngoài.

Đến lúc thấy chiếc xe ngựa kia lại ngập ngừng, không lên xe.

Một chân nha hoàn đã bước lên xe, hơi bất mãn quay đầu nhìn Tiêu Ngự, "Sao Phượng đại phu dừng lại Mau lên xe đi, phu nhân nhà ta đang chờ Phượng đại phu đó."

Tiêu Ngự không nhúc nhích, chỉ cười hỏi, "Không biết phu nhân của quý phủ nào cần y Triệu chứng thế nào"

Khoảng thời gian này đúng là có nhiều quý phu nhân phái người đến mời hắn khám tại nhà, nhưng đều tự giới thiệu trước mới cung kính mời.

Không phải hắn chú trọng danh tiếng, thái độ đối phương không tốt cũng không sao, nhưng cứ như vậy bảo hắn đi, không thèm báo một tiếng nơi nào cần y, cứ như bắt cóc.

Nha hoàn cau mày, nhìn Tiêu Ngự một lát, cúi đầu trả lời, "Ta là người của Tiền phủ, lão gia của ta là Lễ bộ Thị lang Tiền đại nhân."

Tiêu Ngự nhíu mày. Mấy ngày trước là Hộ bộ Thị lang, hôm nay là Lễ bộ Thị lang, cảm giác này thật khó chịu, hình như hắn có khuynh hướng xung khắc với Thị lang Đại Lương.

Tiêu Ngự để Bách Linh ở lại Quảng An đường, dẫn Nhị Cửu theo, dùng xe ngựa của Quảng An đường theo sau xe của Lễ bộ Thị lang.

Xưa nay Tiêu Ngự không đặt cảm xúc cá nhân vào công việc.

—o0o—

Tiền phủ Lễ bộ Thị lang, chủ viện hậu viện.

"Thế nào rồi Đã mang hắn đến chưa" Một quý phu nhân nằm trên tháp nôn nóng hỏi.

Một phụ nhân khác hiển nhiên cũng là phu nhân nhà quan, nhưng thân phận thấp hơn, luôn miệng nói, "Xin phu nhân yên tâm, ta đã phái nha hoàn đi mời, nhanh nhất cũng phải nửa canh giờ, phu nhân cứ chờ là được."

Quý phu nhân kia cắn môi, tay đặt trên bụng bất an chuyển động.

Một nhũ mẫu tiến lên chỉnh lại lụa che mặt cho nàng, thấp giọng nói, "Phu nhân, đại phu có nói gặp chuyện thì chớ nóng nảy, bình tâm tĩnh khí mới tốt cho đứa trẻ."

Quý phu nhân không kiên nhẫn giật khăn che mặt xuống, "Giờ còn quan tâm chuyện phiền phức đó làm gì Chờ hắn đến đã muộn rồi."

Gương mặt dưới lớp lụa không phải phu nhân Tiền thị lang, mà là An quốc hầu phu nhân Phượng Vân Ninh.

Phượng Vân Ninh liên tục vuốt bụng.

An tâm, làm sao nàng có thể an tâm chứ

Thai nhi trong bụng nàng mới có mấy tháng, nhìn sơ vẫn thấy bụng to nhưng từ lúc mang thai đến nay, nàng chưa từng cảm giác được thai động, một lần cũng không.

Nàng đã từng sinh con, biết tình huống này nhất định không bình thường.

Đại phu trước chỉ biết kê đơn thuốc bồi bổ cơ thể và thuốc dưỡng thai, bụng to lên rất nhanh nhưng thai vẫn không có động tĩnh.

Phượng Vân Ninh biết đây là cái thai bất thường, nàng tốn bao nhiêu công sức mới mang thai được đứa trẻ này, lại có nguy cơ không thể hạ sinh được.

Như vậy làm sao nàng có thể an tâm!

Lúc trong phủ nàng cũng có nghe đại phu Quảng An đường đỡ đẻ thành công một ca khó sinh, chẳng những thành công mà cả mẫu tử đều bình an.

Coi như nàng căm ghét Phượng Chiếu Ngọc, nhưng không thể không thừa nhận, toàn kinh thành e chỉ có mình hắn có bản lĩnh đó, vậy nên mới dám tiến hành ca đỡ đẻ kia.

Những đại phu khác nào ai nguyện ý dùng y thuật của mình đi đỡ đẻ.

Phượng Vân Ninh mang thai mấy tháng, đã mời hết các đại phu nổi danh kinh thành và cả Phượng Vân Phi xem cho nàng. Những lang băm kia đều không tra ra được nguyên nhân, chỉ có thể không ngừng kê thuốc quý giữ thai, còn nói thai của nàng vô cùng bất ổn, mạch cũng không rõ.

Mãi đến lúc thấy xuất hồng, Phượng Vân Ninh rốt cuộc không nén nổi kinh hoàng và sợ hãi nữa.

Đứa trẻ này nhất định phải được sinh ra, không thể chấp nhận bất kỳ sơ suất nào. Mà người có thể cứu nàng bây giờ chỉ có mỗi mình Phượng Chiếu Ngọc.

Tiểu nha hoàn bên ngoài chạy vào báo, "Xe ngựa đã đến thùy hoa môn, sắp vào đây rồi."

Tiền phu nhân đứng hầu vội né qua, nhũ mẫu hầu Phượng Vân Ninh đeo lại khăn che mặt, lại dặn dò nha hoàn trong phòng lát nữa không được lỡ miệng nói sai.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Tiêu Ngự cũng dẫn Nhị Cửu vào cửa trạch viện.

108. Chương 108: Đạo Thầy Thuốc

Editor: Vện

Tiêu Ngự theo nha hoàn vào sảnh, Nhị Cửu theo sau không rời một tấc.

Vài đại nương thân phận không thấp thấy hai người thì hơi do dự, cuối cùng vẫn không dám tiến lên ngăn cản.

Tiêu Ngự đoán được vì sao các nàng do dự, hắn và Nhị Cửu đều mang dáng vẻ nam tử, vốn không nên xuất hiện trong hậu viện. Những người này không dám cản hắn, cũng không dám cản Nhị Cửu, có lẽ bệnh tình của Tiền phu nhân thật sự khó chữa.

Hai người được dẫn vào gian trong, một quý phu nhân mặt đeo lụa mỏng nằm trên tháp, hai nha hoàn đứng hầu ở đầu tháp.

"Các ngươi là đại phu Quảng An đường sao Phu nhân chúng ta đợi đã lâu." Một nha hoàn lên tiếng, nhường chỗ cho hai người.

Tiền phu nhân vẫn còn tỉnh táo, chỉ nằm bất động không nói năng gì. Tiêu Ngự quan sát nàng, thấy hơi nghi ngờ.

Nha hoàn phủ khăn lụa lên cổ tay Tiền phu nhân, nhìn Tiêu Ngự, "Phượng đại phu có thể bắt mạch cho phu nhân."

Tiêu Ngự càng lúc càng thấy kỳ quái.

Đeo lụa che mặt tức là xem hắn như nam nhân mà đề phòng. Hắn đã chẩn đoán cho không ít quý phu nhân mà có ai võ trang đầy đủ như Tiền phu nhân đâu, dù gì hắn vẫn mang danh hiệu Thế tử phi mà.

Hơn nữa, rõ ràng nàng vẫn tỉnh táo nhưng không nói tiếng nào, tất cả đều để nha hoàn làm giúp.

Không dám công khai thân phận trên xe ngựa, lại vênh váo hất hàm sai khiến nha hoàn, mỗi một cử chỉ của Tiền phu nhân tuy không có gì to tát nhưng luôn khiến người ta thấy khó chịu.

Tiêu Ngự không dám lơ là bất cứ chi tiết nhỏ nhặt nào, lại càng không dám bỏ qua dấu hiệu khiến hắn khó chịu, ai biết đó có phải cái bẫy đang chờ hắn hay không.

Hắn không tiến lên, chỉ cười nói, "Thật ngại quá, ta không am hiểu bắt mạch."

Hai nha hoàn cau mày, nhìn nhau.

"Ai chẳng biết Phượng đại phu y thuật cao siêu, hà tất khiêm tốn như vậy."

Tiêu Ngự trầm ngâm một lát, nói, "Các ngươi kể lại triệu chứng bệnh của tôn phu nhân đi."

"Để ta." Nha hoàn áo xanh nói, "Phu nhân mang thai hơn năm tháng, thai nhi ngày càng lớn nhưng chưa từng cử động. Bây giờ còn xuất hồng, uống bao nhiêu thuốc dưỡng thai cũng không có công hiệu. Cái thai này cực kỳ quan trọng với phu nhân, chỉ cần Phượng đại phu giúp phu nhân bảo trụ đứa bé này, để phu nhân thuận lợi sinh hạ tiểu thiếu gia thì nhất định phu nhân sẽ đền đáp hậu hĩ."

Phượng Vân Ninh yên lặng nằm nghe nha hoàn Liễu Nguyệt nói, khóe môi dưới lớp lụa nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Khâu đại nương nghe nói có một sư cô nắm giữ phương thuốc dân gian giúp sinh con trai, trăm phương nghìn kế lặn lội tìm về, nàng uống được mấy thang quả nhiên mang thai ngay. Lúc tìm đến ngôi miếu nhỏ tạ lễ, sư cô kia cũng nói trong bụng nàng chắc chắn là một công tử.

Chỉ cần nàng thuận lợi hạ sinh đứa trẻ, lại tìm lý do đuổi An Thiên Vũ đã cướp vị trí đích trưởng tử đi, xin sắc phong Thế tử cho đứa trẻ, thì từ nay về sau, nàng không còn bất kỳ nhược điểm nào nữa.

Đến lúc đó, nàng dĩ nhiên sẽ báo đáp Phượng Chiếu Ngọc đã giúp nàng đạt thành ý nguyện…

Tiêu Ngự suy nghĩ lời nha hoàn, triệu chứng này cũng không phải bệnh khó chữa, năm tháng mà thai nhi không táy máy cũng không có gì lạ, nhưng xuất hồng tức là thai nhi bất ổn, thời đại này thai phụ chỉ uống thuốc dưỡng thai rồi nằm lỳ trên giường, ở phương diện này các đại phu Đông y sẽ thành thạo hơn bác sĩ ngoại khoa như hắn.

"Sở trường của ta là ngoại khoa." Tiêu Ngự nói, "Nếu muốn giữ thai nhi, nên tìm một đại phu am hiểu bốc thuốc thì hơn."

Nha hoàn ngẩn người, quay lại nhìn phu nhân nằm trên tháp.

Phượng Vân Ninh cắn chặt môi. Nếu dùng thuốc có tác dụng thì nàng cần gì phải tìm đến Phượng Chiếu Ngọc

Tháng trước lúc bị xuất hồng, chỉ cần uống thuốc mấy ngày đã tạm ổn, nhưng hai hôm trước lại bị, thậm chí còn nhiều hơn tháng trước. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì làm sao giữ được cái thai này

Phượng Chiếu Ngọc rõ ràng có thể cứu được thai phụ khó sinh, tại sao lúc này lại nói hắn không am hiểu Phượng Vân Ninh thật sự hoài nghi Phượng Chiếu Ngọc đã nhìn thấu lớp ngụy trang của nàng, nhưng rõ ràng Phượng Chiếu Ngọc đâu thấy được mặt nàng.

Nha hoàn thấy tay nàng khẽ cử động, liền nói với Tiêu Ngự, "Mặc kệ thế nào, xin Phượng đại phu cứ xem mạch cho phu nhân cái đã."

Tuy hành xử khách khí nhưng trong lời nói của nha hoàn vẫn mang vẻ sai khiến, chắc là thường ngày đã quen thói bề trên.

Một nha hoàn của phu nhân Thị lang mà có tư cách kiêu căng như vậy sao Tiêu Ngự càng lúc càng cảm giác chuyến đi này không ổn.

"Ta thật sự không biết." Hắn lùi về sau một bước, cười nói, "Bệnh của tôn phu nhân ta không khám được, xin quý phủ mời người khác cao minh hơn." Nói rồi dẫn Nhị Cửu ra ngoài.

Hai nha hoàn không ngờ hắn lại nói thế rồi dứt khoát bỏ đi, nhất thời bàng hoàng đứng chết lặng.

Tiêu Ngự ra khỏi phòng, chợt nghe tiếng động từ bên trong, cả tiếng người hầu cuống cuồng gọi "phu nhân", không biết ở trong lại loạn thành cái gì rồi.

Người ở ngoài muốn ngăn cản, Nhị Cửu từ đằng sau Tiêu Ngự tiến lên trước mở đường, khí thế lạnh lùng tỏa ra, cứ như biến thành người khác, dọa đám nha hoàn nhũ mẫu không dám nhích lên một bước.

Tiêu Ngự không chần chờ, cùng Nhị Cửu ra khỏi phủ Thị lang, lên xe chạy về Quảng An đường.

"Tiện nhân!" Phượng Vân Ninh giật khăn lụa xuống, căm hận quát.

Tiền phu nhân núp ở gian phòng tối vội bước ra khuyên giải, lòng không ngừng kêu khổ. Khâu đại nương cũng ra mặt, vì nàng luôn theo hầu bên cạnh Phượng Vân Ninh nên cũng lánh mặt để tránh bị Phượng Chiếu Ngọc nhận ra.

Không ngờ Phượng Chiếu Ngọc chẳng thèm nhìn Phượng Vân Ninh một lần đã lưu loát bỏ đi.

Tiền phu nhân chỉ biết trước kia Phượng Vân Ninh từng ức hiếp mẹ ruột Phương thị của Phượng Chiếu Ngọc, đuổi hai mẹ con về nhà cũ ở Hoài Thiên, những chuyện khác thì hoàn toàn không biết. Bây giờ Phượng Vân Ninh muốn tìm người xem bệnh, lại vướng phải ân oán ngày xưa nên không thể không mượn thân phận của nàng để ngụy trang. Tiền phu nhân nhìn dáng vẻ tức đến khó thở của Phượng Vân Ninh, ngoài mặt trấn an mà lòng đầy khinh thường, sớm biết có chuyện nhờ vả người ta thì lúc trước cần chi phải đoạn tuyệt như vậy.

"Chẳng lẽ Phượng đại phu phát hiện ra cái gì" Tiền phu nhân thận trọng hỏi.

Nàng cũng biết Phượng đại phu của Quảng An đường cứu được Ngô phu nhân bị khó sinh, đây chính là tin tức khiến tất cả nữ tử phấn chấn hẳn lên, đương nhiên Tiền phu nhân cũng không ngoại lệ. Nếu Phượng đại phu phát hiện nàng giúp Phượng Vân Ninh lừa dối hắn, sau này không tiếp đãi nàng thì phải làm sao Tiền phu nhân nghĩ mà chán nản vô cùng.

"Hẳn là không đâu." Khâu đại nương trầm ngâm, nói, "Phu nhân chuẩn bị chu toàn, bất luận thế nào cũng không có khả năng bị nhận ra."

"Vậy tại sao nàng trực tiếp bỏ đi" Đại nha hoàn Liễu Nguyệt không hiểu.

Đừng nói là Liễu Nguyệt không hiểu, ngay cả Khâu đại nương tâm tư kín đáo còn nghĩ không ra.

Dựa theo tin tức nàng nghe được, Phượng Chiếu Ngọc là người có khí phách lại nhân từ, không nghĩ hắn một mực không chịu xem bệnh cho Phượng Vân Ninh.

"Ta cũng không tin, chẳng lẽ không dựa vào tiểu tiện nhân kia thì ta không bảo vệ nổi con mình chắc!" Phượng Vân Ninh lộ vẻ tàn nhẫn, vuốt bụng lạnh lùng nói, "Hồi phủ!"

Tiền phu nhân thở phào một hơi, vội dẫn người đưa tiễn.

—o0o—

Sau khi trở về, Tiêu Ngự vội vàng điều chỉnh phương hướng kinh doanh của Quảng An đường, cũng đâu thể đi mãi trên con đường làm bà đỡ, lại không biết hắn đang bị Phượng Vân Ninh rủa xả thậm tệ sau lưng.

Phượng Vân Ninh tìm rất nhiều danh y, cả Giản lục tiểu thư cũng bỏ một khoản tiền lớn mời về. Trước đây Giản lục tiểu thư chỉ xem bệnh cho người nghèo, không vào cửa nhà quý nhân, khiến tiếng tăm của y quán Giản gia trở nên thanh cao hơn hẳn những y quán khác. Nhưng từ khi Tạ Cảnh Tu rút đi số tiền trợ cấp, Giản lục tiểu thư không thể không bận tâm đến việc trang trải sinh hoạt.

Cuối cùng nhờ Giản lục tiểu thư kê phương thuốc bảo trụ thai nhi, uống liên tiếp mười mấy ngày thì không còn thấy xuất hồng nữa.

Cũng trong mười mấy ngày đó, Quảng An đường lại chữa trị thành công một thai phụ nông thôn suýt bị sinh non, bảo vệ đứa trẻ an toàn, khiến danh tiếng Quảng An đường nâng lên tầm cao mới.

Phượng Vân Ninh nghe được, càng thêm thù hận Phượng Chiếu Ngọc không chịu chẩn bệnh cho nàng, dù nàng đã cải trang thành Tiền phu nhân không liên quan đến Phượng Chiếu Ngọc cũng vẫn thất bại. Cũng may mà phương thuốc của Giản gia vô cùng hữu hiệu.

Nàng chưa kịp hả hê, vào một đêm hơn mười ngày sau, Phượng Vân Ninh đột nhiên thấy bụng đau đớn, thân dưới nóng lên, không cần nhìn nàng cũng cảm giác được từng giọt máu tuôn ướt lý y.

"Người đâu, người đâu!" Phượng Vân Ninh tái mặt hô to.

Khâu đại nương vội vàng khoác áo chạy vào, Phượng Vân Ninh bắt lấy nàng, "Nhũ mẫu, tìm Phượng Chiếu Ngọc, mau đi tìm Phượng Chiếu Ngọc, nhất định phải mang Phượng Chiếu Ngọc đến đây!"

Khâu đại nương liên tục trấn an, Phượng Vân Ninh hoảng hốt ôm bụng.

"Con trai, con của ta, ngươi nhất định không thể xảy ra chuyện, nhất định không thể xảy ra chuyện…"

Khâu đại nương sai nha hoàn thay y phục cho Phượng Vân Ninh, nàng đứng bên cạnh suy tính.

Hiện tại, xem ra chỉ có Phượng Chiếu Ngọc mới có thể bảo vệ đứa trẻ trong bụng phu nhân, ngay cả Giản lục tiểu thư cũng không có cách nào.

Nhưng dường như hắn trời sinh không hợp với phu nhân, dù phu nhân đã cải trang thành người khác hắn cũng không muốn đến gần.

Phải làm sao mới khiến hắn cam tâm tình nguyện bảo vệ đứa trẻ của phu nhân đây

"Chúng ta có nhược điểm của hắn, chúng ta có nhược điểm của tiểu tiện nhân kia." Phượng Vân Ninh đẩy nha hoàn phía trước ra, duỗi tay bắt lấy Khâu đại nương, Khâu đại nương liền đến đỡ nàng.

"Nhũ mẫu." Đôi môi không còn chút máu của Phượng Vân Ninh khẽ run, ngẩng đầu nhìn nàng, "Ta có sai người điều tra Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu không biết tiểu tiện nhân kia là nam nhân! Hắn giấu diếm Tạ Cảnh Tu lâu như vậy, ta không tin hắn không sợ chúng ta vạch trần hắn trước mặt Tạ Cảnh Tu!"

"Nhưng mà, vạch trần hắn sẽ liên lụy đến phu nhân…" Khâu đại nương chần chừ.

Bây giờ các nàng rơi vào thế bị động chẳng phải vì chuyện tráo con năm đó sao

Phượng Vân Ninh cười lạnh, "Chỉ cần hắn ngoan ngoãn phối hợp, bảo vệ con ta, sao ta lại nhẫn tâm vạch trần hắn chứ Hắn có thể tiếp tục làm Thế tử phi, ta chỉ muốn con trai của ta!"

Khâu đại nương cân nhắc một hồi. Nếu lấy thân phận ra uy hiếp thật sự có thể thành công, dù gì thì tất cả mọi thứ hắn có đều do hắn là Thế tử phi. Mất đi thân phận này, hắn sẽ là cái đinh gì hết.

Khâu đại nương gật đầu, "Phu nhân yên tâm, nô tỳ sẽ thay phu nhân mời người."

109. Chương 109: Chẳng Ra Cái Gì

Editor: Vện

Sáng hôm sau, Tiêu Ngự vừa ra cửa Quảng An đường đã bị chặn đường. Tiêu Ngự nhìn mấy người dáng vẻ như nô bộc, nhíu mày.

Lục Dung Dung đang vẩy nước lau nhà trước cửa thấy thế, sợ lại có người đến Quảng An đường gây chuyện, liền xách chổi chạy đến.

"Sư phụ, bọn họ là đám nào." Lục Dung Dung đứng kế Tiêu Ngự, cảnh giác nhìn mấy người kia. Từ lúc theo Tiêu Ngự học y, Lục Dung Dung liền tự động đổi xưng hô thành sư phụ.

Khâu đại nương được vài tiểu nha hoàn đỡ xuống từ xe ngựa gần đó, tóc vấn chỉnh tề, sắc mặt hơi tái nhợt, vành mắt thâm đen, đi đứng liêu xiêu.

Hôm qua nàng mất cả đêm trấn an Phượng Vân Ninh, nói sẽ đích thân đi mời Phượng Chiếu Ngọc, vội vã rời khỏi phủ Quốc công.

Buổi tối Tiêu Ngự về ngủ ở Vương phủ, Khâu đại nương cầm bái thiếp của An Tại Thanh đến gõ cổng Vương phủ nhưng người hầu gác cổng căn bản không thèm để ý, Khâu đại nương hết cách, chỉ còn nước đậu xe ngoài cửa Quảng An đường chờ nguyên đêm.

Tiêu Ngự nhìn Khâu đại nương chỉn chu đến trước mặt hắn, quy củ khom người, nói, "Vị này hẳn là Phượng đại phu, lão nô là người hầu của An quốc hầu phu nhân." Nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt Tiêu Ngự, chỉ thấy hắn hờ hững lạnh nhạt, nghe thân phận của nàng cũng chẳng có vẻ gì là bất ngờ. Khâu đại nương lập tức sinh lòng bất an.

Nàng có thể khẳng định vị Phượng đại thiếu gia chân chính đây biết rõ những chuyện năm xưa chủ nhân nàng đã làm với mẹ con hắn, nếu nói trong lòng hắn không hận, bản thân Khâu đại nương cũng không tin. Bị tước đoạt thân phận trưởng tử, bị bắt ăn mặc như nữ tử mà gặp người, cuối cùng còn bị ép gả cho nam nhân… chuyện này đối với bất kỳ nam nhân nào cũng là sỉ nhục không thể tha thứ. Nếu hắn bộc lộ vẻ kinh ngạc hoặc thù hận, Khâu đại nương may ra ứng đối được. Nhưng cố tình hắn lại lãnh đạm như mây gió, Khâu đại nương càng thấy hắn tâm cơ thâm trầm, không dễ đối phó chút nào.

Tiêu Ngự vẫn còn mơ ngủ, đâu biết đại nương nghiêm trang trước mắt đây đã cộp cái mác thâm sâu khó lường lên mặt hắn.

Đương nhiên hắn không thấy bất ngờ, coi như ở thực tế chưa từng tiếp xúc với đại nương bên cạnh Phượng Vân Ninh nhưng trong mơ đã gặp tám trăm lần, đã sớm là người quen cả.

"Có chuyện gì không" Tiêu Ngự nén không ngáp, lên tiếng hỏi.

Lục Dung Dung lại phản ứng gay gắt hơn hắn nhiều, Lục Dung Dung nghe nói sư phụ nàng bị cô cô là An quốc hầu phu nhân ức hiếp, sau khi Khâu đại nương tự giới thiệu thân phận, nàng liền trừng lớn mắt oán hận nhìn chằm chằm Khâu đại nương, nếu không phải sư phụ dạy làm đại phu không được phân biệt đối xử thì nàng đã sớm vác chổi đánh đuổi đám người này rồi.

Ánh mắt của Lục Dung Dung quá mãnh liệt, Khâu đại nương không khỏi liếc nhìn nàng.

Nhưng cái nhìn này lập tức khiến Khâu đại nương kinh hãi trợn to mắt, vẻ mặt không dám tin săm soi gương mặt Lục Dung Dung.

Lục Dung Dung không vui gằn giọng, "Bà hổ già, nhìn gì mà nhìn!"

Bây giờ Lục Dung Dung ngày nào cũng theo Bách Linh làm đồng bọn, lại học không ít bản lĩnh từ Tiêu Ngự, dưới chỉ đạo của Tiêu Ngự và Tần lão đại phu cũng có thể tự chẩn ra vài loại bệnh nhẹ, nàng dựa vào chính mình kiếm tiền nuôi đệ muội, bởi vậy tính khí đã trầm lắng rất nhiều so với lúc mới đến, thái độ hiện tại đã là kiềm nén lắm rồi.

Khâu đại nương vẫn chưa phục hồi tinh thần từ cơn hoảng hốt, chỉ Lục Dung Dung, lắp bắp, "Ngươi… ngươi…"

Giống, quá giống, diện mạo đứa trẻ này giống hệt phu nhân lúc mười mấy tuổi…

Lục Dung Dung ngày càng mất kiên nhẫn, thấy bộ dạng chưa tỉnh ngủ của Tiêu Ngự, vội ân cần nhích qua, lấy lòng nói, "Sư phụ, bên ngoài gió lớn, ngươi vào trong nghỉ ngơi đi, chuyện bên ngoài cứ để ta lo."

Khâu đại nương thấy Tiêu Ngự muốn đi, đành gác chuyện Lục Dung Dung qua một bên, vội vàng nói với Tiêu Ngự, "Ta muốn mời Phượng đại phu đến phủ An quốc công một chuyến. Phu nhân nhà ta ngã bệnh, hy vọng Phượng đại phu bớt chút thời gian chẩn đoán."

Tiêu Ngự còn chưa nói gì, Lục Dung Dung đã bất mãn cười lạnh.

"Phu nhân nhà ngươi! Ta có nghe lộn không, ngươi bảo sư phụ ta đến chẩn bệnh cho phu nhân nhà ngươi à! Các ngươi nghĩ mình là ai mà lớn lối quá vậy!"

Nhìn biểu cảm châm chọc quen thuộc khó tả, Khâu đại nương khó giữ nổi bình tĩnh.

Tiêu Ngự chỉ cười thản nhiên, nói với Lục Dung Dung, "Dung Dung, không nên vô lễ với khách."

Lục Dung Dung bất bình dẩu môi, chống cái chổi đứng cạnh Tiêu Ngự.

Khâu đại nương bắt lấy một tia hy vọng, "Vậy… Phượng đại phu có thể đi cùng lão nô được không"

"Không đi." Tiêu Ngự từ chối không chút do dự, "Đại nương nên mời người khác cao minh."

Bảo hắn chẩn bệnh cho Phượng Vân Ninh hả Suy nghĩ thật quái lạ, hắn là đại phu chứ không phải thằng ngốc, vì sao các nàng cảm thấy hắn sẽ đồng ý.

Khoan nói chuyện đó, Phượng Vân Ninh có yên tâm để hắn động dao trên người nàng không Đến bản thân hắn còn lo.

Cõi lòng Khâu đại nương trĩu xuống. Mời người khác cao minh, nếu thật sự mời được đại phu cao minh thì mắc gì các nàng phải chú trọng Phượng Chiếu Ngọc.

Phượng Vân Ninh mang thai bất ổn, mời bao nhiêu đại phu cũng chẩn không ra, ngay lúc các nàng quẫn bách nhất lại nghe tin Phượng Chiếu Ngọc bảo vệ thành công thai nhi của một ca sinh non, quả thực cứ như cố ý đối nghịch với các nàng.

Cố ý bưng một chén nước mát lạnh trước mặt kẻ đói khát, hỏi các nàng có dám uống hay không.

Bây giờ các nàng nào còn quan tâm dám hay không dám, mà là không uống thì không xong.

Khâu đại nương quan sát bốn phía, kiên trì khuyên nhủ, "Phượng đại phu, thứ cho lão nô lắm miệng, mong Phượng đại phu hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định, đây chính là cơ hội rất tốt để hóa giải hiềm khích. Trước kia phu nhân có lỗi với ngươi, nhưng cũng vì vậy mà ngươi kết được cơ duyên, Đại phu nhân cũng được bình yên vô sự, mối thù này đâu hẳn là quá sâu nặng. Không dối gạt Phượng đại phu, phu nhân tính khí bạo ngược, nhưng chuyện năm đó, người phạm lỗi cũng đâu chỉ có mình phu nhân. Hiện tại phu nhân có chuyện cầu xin ngươi, chỉ cần Phượng đại phu chữa lành cho phu nhân, phu nhân có lại tùy hứng cũng sẽ vướng phải ân tình của Phượng đại phu, ân oán năm xưa khó có thể xóa bỏ nhưng phu nhân cũng không thể gây khó dễ cho Phượng đại phu nữa. Đây chẳng phải là chuyện đôi bên cùng được lợi sao Tuy chuyện này không đủ để giải mối hận trong lòng Phượng đại phu, nhưng lợi ích rõ ràng trước mắt, Phượng đại phu khoan hãy hành động theo cảm tính. Để biểu hiện thành ý của phủ Quốc công với Phượng đại phu, Phượng đại phu cứ việc mang theo thị vệ Vương phủ bảo vệ an toàn cho ngươi."

Tiêu Ngự thật sự bị lời khẩn cầu chân thành của Khâu đại nương tác động, vị này quả là một nhân tài. Theo cái tính tình của Phượng Vân Ninh mà có thể trụ được đến hôm nay, chưa bị lật đổ, ngoại trừ dựa vào sủng ái của An quốc hầu, hơn nửa chắc là dựa vào Khâu đại nương ra tay rồi.

Lục Dung Dung vẫn cảnh giác nhìn, sợ Tiêu Ngự nhất thời mềm lòng mà đồng ý. Không phải nàng quan tâm mù quáng, nhưng chẳng phải lúc trước sư phụ đã chịu thu nhận nông phụ đã náo loạn y quán đó sao.

"Sư phụ, đừng nghe lời ngon tiếng ngọt của lũ này. Chúng ta vào y quán thôi, người bên ngoài ngày một đông, chúng ta đừng ở đây chắn đường người ta." Lục Dung Dung kéo Tiêu Ngự vào trong Quảng An đường.

Về chuyện Phượng gia, nàng đã từng tìm hiểu với Bách Linh về Phượng phủ, cứ tưởng tìm được tung tích ca ca, lại bị Bách Linh nhồi nhét một bụng chuyện thất đức của Phượng gia, bây giờ đầu óc cũng tràn ngập ý tưởng đen tối như Bách Linh.

Mấy hôm nay Bách Linh bị ở lại Vương phủ, Lục Dung Dung chỉ có thể đơn độc chiến đấu.

Khâu đại nương thấy một phen khuyên giải chẳng được Tiêu Ngự tiếp thu, hoàn toàn không muốn theo nàng chẩn bệnh cho Phượng Vân Ninh, không khỏi vừa nóng vội vừa chột dạ.

Tuy Phượng Vân Ninh nói nàng nắm được nhược điểm của Phượng Chiếu Ngọc, nhưng Khâu đại nương căn bản không muốn dùng. Bây giờ đang cầu người ta cứu mạng, lấy nhược điểm ra uy hiếp là hạ sách. Phượng Vân Ninh chưa từng nghĩ đến trường hợp dù áp giải được hắn đến, các nàng có dám tin tưởng hắn sẽ dốc sức chữa trị không

Mắt thấy bóng Tiêu Ngự càng lúc càng xa, một nha hoàn bên cạnh Khâu đại nương không nhịn được lên tiếng.

"Nhũ mẫu, phu nhân nói đã có nhược điểm của nàng, ngươi còn phí lời với nàng làm gì Trực tiếp gọi nàng lại đây là được rồi!"

Nói xong cũng không chờ Khâu đại nương ngăn cản, nha hoàn kia cất giọng, "Phượng đại phu, nếu ngươi không muốn Tạ thế tử biết chuyện gièm pha của ngươi, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn theo chúng ta một chuyến!"

Nha hoàn kia cũng là đại nha hoàn của Phượng Vân Ninh, tên Tĩnh Ảnh, nàng không biết chuyện gièm pha đó là gì, nhưng phu nhân biết là được rồi.

Nàng cũng giống hệt Phượng Vân Ninh, quen thói độc tài lấy thế ép người, trước đây từng mắng chửi vô số Thái y đến phủ khám bệnh, làm đủ trò khiến các Thái y khổ không thể tả. Những Thái y kia kiêng dè thanh thế phủ Quốc công và Phượng Vân Phi, dĩ nhiên nào dám buông lời oán hận.

Bây giờ nàng cũng dùng cách đó đối đãi với Phượng Chiếu Ngọc, Khâu đại nương có muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Tiêu Ngự dừng bước, quay lại nhìn các nàng. Lục Dung Dung cũng căng thẳng, các nàng vậy mà dám lấy Tạ thế tử ra uy hiếp, nàng sợ sư phụ mình thật sự bị An quốc hầu phu nhân nắm được nhược điểm.

Tiêu Ngự nhíu mày nhìn nha hoàn vẻ mặt đắc ý và Khâu đại nương thần sắc phức tạp.

"Chẳng ra cái gì." Tiêu Ngự nói xong liền bước thẳng vào Quảng An đường, không quay đầu lại, ánh mắt Lục Dung Dung lập tức tràn trề tự tin.

Tĩnh Ảnh mang vẻ mặt khó coi đứng tại chỗ, Khâu đại nương cũng không ngờ Phượng Chiếu Ngọc hoàn toàn không sợ Tạ Cảnh Tu biết thân phận thật của hắn, uy hiếp dụ dỗ gì cũng không được, nhìn tình hình chắc không mời được hắn về phủ rồi.

Lúc này nàng mới dời chú ý qua thiếu nữ ăn mặc thô sơ trước mắt, càng quan sát kỹ càng hoảng sợ.

Dung mạo tương tự, ngay cả tính cách ngang ngược cũng giống hệt, nàng như thấy được bóng dáng Phượng Vân Ninh lúc còn thiếu nữ.

Khâu đại nương có thể khẳng định đây chính là đứa trẻ đó, chính là đứa con gái bị Phượng Vân Ninh tráo đổi mười mấy năm trước, là cốt nhục thân sinh của Phượng Vân Ninh, là Đại tiểu thư chân chính của phủ An quốc công.

Nhưng bây giờ nàng lại làm tùy tùng trung thành tuyệt đối bên cạnh Phượng Chiếu Ngọc.

Chẳng lẽ đây chính là thiên ý trêu ngươi… Khâu đại nương hơi choáng váng, bước chân không vững, tiểu nha hoàn vội vàng đỡ lấy.

"Đi… đi thôi, hồi phủ, lập tức hồi phủ."

110. Chương 110: Lòng Dạ Đàn Bà

Editor: Vện

Khâu đại nương không mời được Tiêu Ngự, Phượng Vân Ninh lại nổi cơn tam bành, đập nát bình trà lọ hoa.

Cũng may thời gian này An quốc hầu đã nhớ lại tình nồng ý đượm với Phượng Vân Ninh lúc còn niên thiếu, nghe nói Phượng Vân Ninh mang thai bất ổn cũng lo lắng, lại nghe Nguyên Vương thế tử phi của Quảng An đường chuyên trị loại bệnh này, vài thai phụ tưởng như phải chết đều được hắn cứu sống, còn thuận lợi hạ sinh.

An Tại Thanh cân nhắc kỹ càng, vẫn chú trọng thể diện và lợi ích của phủ Quốc công hơn.

Hoàng đế luôn kiêng kỵ phủ Nguyên Vương, khổ nỗi phủ Nguyên Vương xưa nay chỉ có tước hiệu, không màng chính sự, hành sự không để lộ bất kỳ nhược điểm nào, đây chẳng phải là cơ hội quá tốt để tạo ra nhược điểm dâng lên ngự tiền sao Coi như không thể lập tức kéo phủ Nguyên Vương ngã ngựa, ít nhất cũng có thể làm náo loạn hậu viện, nếu mượn được thiên uy bắt Thế tử phi chữa bệnh cho Phượng Vân Ninh, quả là gấm chẳng cần thêu hoa.

Nhưng Phượng Chiếu Ngọc được Hoàng đế tự tay ban duyên, An Tại Thanh không nắm chắc hắn có bao nhiêu cân lượng trước mặt Hoàng đế.

An Tại Thanh biết Lý quý phi coi trọng Phượng Vân Ninh, cũng không tính gạt nàng, một năm một mười kể lại cho nàng nghe.

Hai mắt Phượng Vân Ninh sáng ngời, con ngươi đen láy như ngậm nước liếc qua An Tại Thanh ngồi bên tháp.

"Dịp may hiếm có, Hầu gia bắt đầu suy nghĩ cho ta từ lúc nào vậy Ta còn tưởng tâm tư Hầu gia đã sớm đặt hết vào tiên nữ kia rồi chứ."

An Tại Thanh mới hơn ba mươi, diện mạo vẫn anh tuấn nho nhã như xưa, nghe vậy cười nói, "Ngươi nhìn lại ngươi đi, ta dùng chân tâm đối đãi với ngươi, ngươi cứ thế lãng phí, làm sao không khiến người ta nguội lạnh."

Phượng Vân Ninh hừ lạnh một tiếng, vung vẩy khăn, không tranh luận như ngày thường.

An Tại Thanh nhìn bộ dáng đăm chiêu của nàng, chờ một lát rồi tiến tới nắm bờ vai nàng, "Phu nhân, trước giờ ngươi thân với Quý phi nương nương, nàng lại là người trên đầu tim thánh thượng, thánh ý thế nào, nữ nhân các ngươi còn rõ ràng hơn triều thần chúng ta."

Phượng Vân Ninh động não một chốc liền biết hắn đang lo lắng cái gì, không khỏi chế nhạo hắn vẫn dè dặt như vậy, đã muốn tranh công trước mặt Hoàng đế còn sợ mạo phạm thiên nhan, còn chẳng quyết đoán bằng nữ nhân như nàng.

"Ngươi sợ cái gì. Ngươi báo cáo chuyện này lên Hoàng thượng, ngài còn cao hứng ban thưởng cho ngươi đó." Phượng Vân Ninh nói.

An Tại Thanh truy hỏi, "Thật sao Dù gì Phượng Chiếu Ngọc cũng là Nguyên Vương thế tử phi được Hoàng thượng sắc phong, chúng ta đẩy nan đề này cho Hoàng thượng, biết đâu ngài còn trách chúng ta tìm việc cho ngài." Hoàng đế kia bây giờ ngoài cùng mỹ nhân theo đuổi thuật trường sinh bất lão thì những sự vụ khác không còn để vào mắt nữa, lâm triều cũng không xuất hiện.

Phượng Vân Ninh không kiên nhẫn nói, "Cái này cũng lo cái kia cũng lo, công lao bằng trời làm sao rơi xuống đầu ngươi được. Ngươi chỉ cần đi báo cáo là được, coi như Hoàng thượng có chán nản cũng có ta và Quý phi nương nương đưa đẩy rồi, bảo đám không có sai sót nào dính đến ngươi đâu."

An Tại Thanh chờ chính là câu này, bấy giờ lại động viên Phượng Vân Ninh một lát, cơm chiều cũng không ăn, lập tức rời khỏi chủ viện.

"Trước mặt ta bày đặt diễn cảnh tình thâm ý trọng, mới quay đầu đã muốn đi tìm con hồ ly tinh kia rồi." Phượng Vân Ninh tức tối đấm giường.

Khâu đại nương bất đắc dĩ nhìn Phượng Vân Ninh, Phượng Vân Ninh thuở mới gặp An Tại Thanh đúng là đẹp như thiên tiên, rực rỡ mà vẫn không mất nét ngây thơ, từ khi gả vào phủ An quốc công, bị phú quý làm mờ mắt, dần dần trở thành con người xa lạ, nàng không còn nhận ra nữa.

Mặc dù An quốc hầu không có tiền đồ hiển hách nhưng là người chí tình, Phượng Vân Ninh ỷ thế Lý quý phi, ngang ngược hoành hành phủ Quốc công, không coi ai ra gì. An Tại Thanh cũng vì niệm tình xưa nên mới nể mặt nàng là chính thất phu nhân. Bây giờ Phượng Vân Ninh phát tướng, thần sắc cay nghiệt, mạng người đã hại nhiều không đếm xuể. Một phu nhân âm độc thế này, đâu còn giống thiếu nữ trong sáng năm nào luôn thích nũng nịu với Khâu đại nương.

Tiểu cô nương Lục Dung Dung ở Quảng An đường kia chính là bản sao của Phượng Vân Ninh ngày xưa. Khâu đại nương nghĩ đến xuất thần, mặt lộ vẻ phiền muộn.

An Tại Thanh đến trước mặt Hoàng đế cầu xin, Hoàng đế dựa vào tháp, gương mặt còn khô héo hơn lúc trước hiện vẻ chán nản, dường như chẳng còn tinh thần đi quản chuyện phủ Nguyên Vương.

Thời điểm ban hôn năm ngoái, ngài muốn để Phượng Chiếu Ngọc vào Vương phủ náo loạn hậu viện. Vậy thì thế gia trăm năm sẽ phát sinh nội loạn, tạo ra khe nứt, người ngoài chỉ cần đẩy một cái là sụp đổ.

Không ngờ trên dưới phủ Nguyên Vương đều không hài lòng người con dâu này mà ngay cả một gợn sóng cũng không khuấy động.

Hoàng đế mơ hồ cảm thấy Tạ Cảnh Tu trẻ tuổi kia mới là bàn thạch chống đỡ Vương phủ, có y trấn thủ thì Vương phủ sẽ không nổi loạn, tinh thần ngài càng lúc càng bất ổn, đơn giản phủi chuyện phủ Nguyên Vương qua một bên.

Hoàng đế chẳng muốn nhúng tay, Phượng Vân Ninh liền tha cơ thể nặng nề tiến cung gặp Lý quý phi.

Nàng thổi phồng sự việc trước mặt An Tại Thanh, thật ra đâu có nắm chắc Lý quý phi có chịu giúp sức hay không, trong lòng thấp thỏm bất an.

Không ngờ Lý quý phi đồng ý cái rụp, thậm chí thái độ còn ôn hòa hơn ngày thường rất nhiều.

"Ta biết ngươi và Thế tử phi có chút xích mích, nhưng dù gì cũng là người một nhà, Thế tử phi lại là vãn bối, không nên ghi hận trưởng bối." Lý quý phi yêu kiều cười khẽ, "Chuyện này ta sẽ báo cáo với Hoàng thượng. Nếu Thế tử phi đức hạnh tệ hại, dù được Hoàng thượng ban hôn cũng không thể để Tạ thế tử chịu oan ức."

Phượng Vân Ninh thiên ân vạn tạ cảm kích, đắc ý xuất cung.

Một đạo thánh chỉ lập tức hướng đến Quảng An đường, lệnh cho Tiêu Ngự dốc toàn lực chữa trị cho An quốc hầu phu nhân, không được sơ suất.

Tiêu Ngự tiếp chỉ, nhìn thái giám truyền chỉ ngênh ngang hếch mũi lên trời bỏ đi, có hơi đau đầu quay vào phòng làm việc trong dược đường.

Nhị Cửu xua đi vài người muốn vào an ủi, đóng cửa nói, "Thế tử phi không phải lo. Thế tử đã sớm dặn dò, dù y không ở kinh thành cũng tuyệt không để Thế tử phi chịu oan ức. Chuyện này cứ giao cho chúng ta là được."

Tiêu Ngự nhìn hắn, "Hửm Các ngươi định làm thế nào"

Nhị Cửu lộ vẻ do dự, nhớ đến lệnh của Tạ Cảnh Tu, vẫn thành thật nói, "Nếu không có bệnh nhân, đại phu phải chữa cho ai"

Tiêu Ngự mở to mắt, Nhị Cửu vẫn trầm ổn, cười lạnh nói, "Nàng dám dùng thủ đoạn xấu xa ép buộc Thế tử phi, nên chuẩn bị đón nhận hậu quả. Thế tử phi yên tâm, Lão Lục Lão Thập thân thủ nhanh nhẹn, tuyệt đối không liên lụy đến ngươi và Quảng An đường."

"Chờ đã chờ đã, ngươi để ta suy nghĩ." Tiêu Ngự ôm đầu ngồi sau bàn, trên bàn bày đầy ống nghiệm thủy tinh tỏa khói xanh.

Nhị Cửu nói, "Thế tử phi, An quốc hầu phu nhân là loại người gì chẳng lẽ ngươi còn không rõ sao Mặc kệ ngươi có chữa khỏi cho nàng không, nàng đều sẽ vin vào chuyện đó bắt bẻ ngươi phạm lỗi, chỉ sợ còn muốn lấy oán trả ơn."

Tiêu Ngự thở ra, "Sao ta lại không biết. Nhưng mà… tùy tiện giết người, ta thật sự không làm được." Hắn sống ở thời đại cảnh sát đã nổ súng với phần tử phạm tội còn phải qua điều trị tâm lý, loại phương pháp giải quyết bạo lực này thật sự không thích hợp với hắn.

Nhị Cửu khinh thường bĩu môi, rốt cuộc vẫn không dám nói mấy lời đại nghịch bất đạo. Hắn khinh thường Tiêu Ngự lòng dạ đàn bà nhưng cũng không thể làm trái ý, vẫn cho Tiêu Ngự thời gian cân nhắc.

Tiêu Ngự mân mê đồ chặn giấy bằng ngọc bích, xuất thần nhìn ra cửa sổ.

Hắn không muốn chữa trị cho Phượng Vân Ninh không hoàn toàn vì ân oán. Nếu hắn muốn động dao, Phượng Vân Ninh có đồng ý không Có mới lạ, vậy cần gì phải tốn công tốn sức. Huống hồ Nhị Cửu nói đúng, Phượng Vân Ninh là người sẽ lấy oán trả ơn.

Nhưng thánh chỉ đã ban, ngoài cách của Nhị Cửu thì chỉ còn nước đi chữa bệnh cho Phượng Vân Ninh, nếu không sẽ là tội kháng chỉ. Tội danh kháng chỉ sẽ chuốc lấy không ít rắc rối cho phủ Nguyên Vương.

"Xã hội phong kiến ác ôn này…" Tiêu Ngự ôm đầu than thở.

"Sư phụ, sư phụ, Phùng lão đến." Tiếng của Lục Dung Dung vọng vào từ ngoài cửa.

Tiêu Ngự vội bước ra cửa, "Mau mời Phùng lão vào."

Lục Dung Dung dẫn Phùng đại phu vào phòng, Phùng đại phu mỉm cười chắp tay, "Đã lâu không gặp Thế tử phi. Hôm nay lão phu không mời mà tới, mong Thế tử phi đừng trách."

Tiêu Ngự vội đáp lễ, "Nào như Phùng lão nói, mau mời vào."

Phùng đại phu ngồi xuống, cũng không khách khí, nói thẳng, "Ta nghe nói có thánh chỉ ban xuống Quảng An đường nên đặc biệt đến hỏi."

Thái giám đứng ở ven đường truyền chỉ, cả con phố đều nghe thấy, Phùng đại phu có biết cũng không lạ. Tiêu Ngự nói, "Đa tạ Phùng lão quan tâm."

Phùng đại phu nhíu mày vuốt râu, "Thứ cho ta hỏi thẳng, có phải Thế tử phi bất hòa với An quốc hầu phu nhân không"

Tiêu Ngự gật đầu. Tin Phượng Vân Ninh ỷ thế hà hiếp mẫu tử Phương thị đã không còn mới lạ ở kinh thành.

Phùng đại phu trầm ngâm một lát, "Thế tử phi, theo ta nghe được thì An quốc hầu phu nhân xưa nay kiêu căng ương ngạnh, không phải người tốt tính. Hôm nay nàng ép ngươi chữa trị, chỉ sợ… lai giả bất thiện." Ông nhìn Tiêu Ngự, "Bệnh của thai phụ lại càng không thể xem thường. Bây giờ thai của nàng bất ổn, vốn đã khó chữa, lại bám riết lấy ngươi không tha, ngươi đã nghĩ ra cách gì ứng phó chưa"

Tiêu Ngự hơi ngạc nhiên, vốn tưởng Phùng đại phu nể tình quen biết nên đến an ủi, nói những lời này xem như khá thân thiết rồi. Huống chi có vẻ Phùng đại phu vẫn cảm thấy hắn đã cướp mất vị trí Thế tử phi của Giản lục tiểu thư.

Phùng đại phu dường như biết hắn nghĩ gì, cười nói, "Có qua có lại, lão phu… vẫn luôn bối rối vì cách hành xử với Tạ thế tử đêm đó. Ngươi là người trong lòng của y, lão phu không thể không giúp sức một phần."

Tiêu Ngự sáng tỏ, đây là vuốt mặt phải nể mũi.

Phùng đại phu nói tiếp, "Ta đã từng chẩn mạch cho An quốc hầu phu nhân, thai của nàng quả thật khác thường. Nhưng lễ giáo ràng buộc, lão phu chỉ có thể bắt mạch qua sợi chỉ cách bức bình phong, thật sự không nắm được nhiều. Nếu Thế tử phi muốn đến chữa trị cho An quốc hầu phu nhân, lão phu tình nguyện đi theo Thế tử phi."

Tiêu Ngự vội nói, "Này, Phùng lão đã biết đó là chậu nước đục, cần gì phải nhảy vào."

Phùng lão vuốt râu, cười nói, "Nếu Thế tử phi không đi, lão phu dĩ nhiên không cần phải nhảy vào chậu nước đục này. Theo hiểu biết của lão phu về Tạ thế tử, mặc dù y rời kinh nhưng chắc chắn đã sắp xếp biện pháp bảo vệ Thế tử phi chu toàn."

"Có thì đúng là có…" Tiêu Ngự hít một hơi, chỉ là hắn không cách nào hạ lệnh ám sát.

"Nếu Thế tử đã an bài thì nhất định thỏa đáng, Thế tử phi không cần phải mềm lòng." Phùng đại phu nói.

Tiêu Ngự kinh ngạc nhìn ông, khẩu khí của Phùng đại phu dường như đã biết dự định của Nhị Cửu, còn… coi chuyện đó chẳng có gì to tát.

Phùng đại phu cười tự giễu, "Thế tử phi không cần phải thế. Lão phu cắm rễ trong cung nhiều năm, còn chuyện thâm cung bí sử xấu xa nào chưa thấy. Thủ đoạn này cũng đâu tính là gì, huống chi đối phương

từng bước dồn ép, trước giờ cũng không có ý tốt với ngươi, ngươi cũng chỉ tự cứu mình thôi, có thể xem là quang minh chính đại."

Tiêu Ngự cười khổ, "Phùng lão quá thấu triệt. Phương pháp trước mắt hoặc là tuân chỉ, hoặc là chỉ có thể..." Ý trong đó không cần nói cũng biết.

Phùng đại phu nhìn Tiêu Ngự một lát, khẽ gật đầu, "Phượng đại phu không quan tâm bị người khác gọi là lòng dạ đàn bà sao"

Tiêu Ngự đương nhiên để tâm. Nhị Cửu dù không nói nhưng vẻ khinh thường hiện rõ trên mặt, Phùng đại phu càng thẳng thắn hơn.

Lòng dạ đàn bà không thể xem là phẩm cách tốt, nhưng hắn thật sự không xuống tay được.

Phùng đại phu lại cười, vuốt chòm râu dài trước ngực.

"Nếu Phượng đại phu băn khoăn vì chuyện này thì bây giờ không cần phải vậy nữa. Mặc kệ người khác nói gì, ngươi chỉ cần làm theo chủ ý trong tâm là được." Ngừng một chút, lại cười nói, "Ngươi phải tin tưởng, phu quân của ngươi có năng lực bảo đảm cho ngươi thích gì làm nấy."

Tiêu Ngự quẫn bách. Hắn chỉ mới gặp một Phùng đại phu nghiêm cẩn thận trọng trước mặt Tạ Cảnh Tu, bây giờ Tạ Cảnh Tu không có ở đây, Phùng đại phu mới được thỏa sức buông thả sao!

Cuối cùng Tiêu Ngự vẫn chọn cách tuân chỉ, Phùng đại phu cũng đi theo.

Ông là cựu Tổng quản Thái y, dù không còn tại chức nhưng tiếng tăm vẫn còn.

Nếu kết quả trị liệu không như ý muốn, có cựu Tổng quản Thái y tham gia chữa bệnh thì phủ An quốc công không thể tùy ý đổ tội danh lên đầu Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự biết tâm ý của Phùng đại phu, cảm thấy Tạ Cảnh Tu tuy không có phụ mẫu đáng tin, nhưng cũng may vẫn còn một trưởng giả thật lòng suy nghĩ cho y.

Y thuật của Phùng đại phu cũng vang danh kinh thành, so với Giản đại phu năm xưa chỉ thua một chút. Ông muốn tham gia trị liệu, phủ An quốc công mừng còn không hết.

Phượng Vân Ninh vốn cũng lo Phượng Chiếu Ngọc vì thù riêng mà gây bất lợi cho nàng, nhưng đại phu toàn thành không thể chữa được bệnh của nàng, nàng không thể không nhún nhường Phượng Chiếu Ngọc. Bây giờ có cả Phùng đại phu, nàng yên tâm hơn rất nhiều.

Nàng không biết lão giả hiền lành đây đã nhìn bao nhiêu sinh linh giẫm đạp nhau trong chốn thâm cung mà luyện thành ý chí sắt đá, tính mạng nàng trân trọng bảo vệ cũng chỉ là hạt bụi trong mắt ông mà thôi.

Lần này Phùng đại phu không khách khí, trực tiếp yêu cầu tứ chẩn, Phượng Vân Ninh sẵn lòng phối hợp. Tiêu Ngự vẫn chưa kiểm tra, Phùng đại phu chẩn mạch cho Phượng Vân Ninh xong, quan sát thấy lưỡi nàng đóng rêu, đôi mày nhíu chặt.

Tiêu Ngự thấy sắc mặt ông khác thường, vội hỏi, "Phùng lão có phát hiện gì à"

Phùng đại phu ra hiệu bảo Tiêu Ngự đến kiểm tra, Tiêu Ngự lấy ống nghe hình dạng kỳ lạ, nói nha hoàn xốc váy Phượng Vân Ninh lên, định nghe động tĩnh thai nhi.

Bây giờ Phượng Vân Ninh xem cái bụng như bảo bối, làm sao đồng ý cho hắn đến gần, thét một tiếng định đá văng Tiêu Ngự.

"Cút ngay! Ai dám sờ bụng ta!"

Tiêu Ngự nghiêng người tránh, vắt ống nghe quanh cổ, nhíu mày đứng dậy.

"Ta đã sớm nói đây chính là phương pháp chữa trị của ta. Ngươi dùng hết thủ đoạn ép buộc ta trị liệu lại không chịu phối hợp, thứ cho ta không thể dốc sức."

Phượng Vân Ninh phẫn hận trừng hắn, Khâu đại nương vội vàng tiến lên nhẹ giọng khuyên nhủ.

Phùng đại phu kéo Tiêu Ngự lùi ra sau, ghé vào tai hắn thì thầm mấy câu. Tiêu Ngự hơi ngạc nhiên nhìn Phùng đại phu, Phùng đại phu gật đầu với hắn.

Tiêu Ngự nói với Khâu đại nương, "Nàng đã không chịu để ta khám, vậy làm phiền nhũ mẫu kiểm tra bụng nàng, báo lại cảm giác cho chúng ta."

Khâu đại nương gật đầu với Tiêu Ngự, dụ dỗ Phượng Vân Ninh để nàng sờ bụng.

Khâu đại nương dường như không biết miêu tả thế nào, Tiêu Ngự nghe xong chẩn đoán của Phùng đại phu, đã có phán đoán đầu tiên, thuận miệng hỏi, "Có phải bụng cứng, bề mặt lồi lõm, nổi lên khối u hay không"

Khâu đại nương gật đầu liên hồi.

Tiêu Ngự cau mày, liên hệ với triệu chứng vài ngày trước của Phượng Vân Ninh, lại thêm chẩn đoán của Phùng đại phu, cơ bản đã có thể xác định, Phượng Vân Ninh không mang thai mà bị u xơ tử cung.

Mấy tháng đầu vì kinh nguyệt không đều nên dễ bị lầm thành có thai. U xơ tử cung làm bụng to lên, Phượng Vân Ninh dĩ nhiên không cảm giác được thai động. Hai tháng nay kinh nguyệt khôi phục, bị nàng xem như dấu hiệu sảy thai, dù uống bao nhiêu thuốc dưỡng thai cũng không thể có tác dụng.

Tiêu Ngự và Phùng đại phu ra gian ngoài thương lượng, hai bên cùng kiểm chứng, chẩn đoán cả hai đều giống nhau.

Dù trước kia Tiêu Ngự đã thấy Tần lão đại phu bắt mạch chẩn bệnh, nhưng đây là lần đầu tiên được thấy Phùng đại phu chỉ dựa vào bắt mạch sống và quan sát sắc mặt, kiểm tra lưỡi mà đã tìm ra căn bệnh, thậm chí ông còn không đụng chạm bụng bệnh nhân.

Trong thời buổi không có nhiều dụng cụ hỗ trợ, các đại phu Đông y đã sáng lập một con đường chỉ nhờ vào đôi mắt và đôi tay là có thể nhìn thấu cơ thể người.

Hai người quay vào gian trong, Tiêu Ngự nói với Phượng Vân Ninh đang trừng lớn hai mắt, "Phu nhân, ta và Phùng đại phu hội chẩn xong đã kết luận, ngươi không mang thai, trong tử cung của ngươi có khối u."

"Cái gì Không thể! Không thể nào!" Phượng Vân Ninh không dám tin rít lên, "Ngươi gạt ta, rõ ràng ngươi cố ý gạt ta! Ngươi muốn hại con ta, ta biết mà!"

Tiêu Ngự cảm thấy thật sự không thể nói lý với nữ nhân này, đã không tin thì đừng mời mọc hắn, cần gì phải trăm phương nghìn kế kéo hắn đến chữa trị cho nàng.

"Ta không nói bừa, đây là chẩn đoán của hai chúng ta. Nếu phu nhân không tin thì có thể tìm đại phu khác đến chữa bệnh." Các đại phu lúc trước không hề nghĩ đến phương hướng kia, hơn nữa phần lớn đại phu không được đến gần Phượng Vân Ninh, y như Phùng đại phu lần trước, có thể khám ra thai khác thường đã là cực hạn.

Khâu đại nương cũng trố mắt, lảo đảo. Các nàng từng nghĩ đến rất nhiều tình huống, chỉ duy nhất không nghĩ đến trường hợp Phượng Vân Ninh vốn không hề mang thai.

Phượng Vân Ninh vẫn đang nổi cáu, "Nói bậy, các ngươi toàn nói hươu nói vượn! Ta không tin, ta không tin!"

Tiêu Ngự và Phùng đại phu đều không có ý định an ủi, thu dọn hộp thuốc rồi dứt khoát cáo từ.

Ra khỏi cửa viện, Phùng đại phu thở phào một hơi, cười nói, "Đỡ quá, như vậy là tốt nhất. Không liên quan đến thai nhi là tốt rồi, hậu viện chẳng khác chốn thâm cung, phàm là chuyện dính líu đến trẻ con thì không phải việc nhỏ nữa."

Tiêu Ngự cũng cười, hai người đang bước ra cổng chính liền thấy một thiếu niên ốm yếu đang chạy đến. Bước chân vội vã, phương hướng là viện tử của Phượng Vân Ninh.

Phùng đại phu nhìn bóng lưng thiếu niên kia, nói với Tiêu Ngự, "Đó chính là trưởng tử của An quốc hầu, An Thiên Vũ. Ôi, hắn cũng là đứa trẻ đáng thương. An quốc hầu và An quốc hầu phu nhân đều không coi trọng hắn, không biết đứa trẻ này có điểm nào không lọt nổi mắt xanh của họ." Đường đường là đích trưởng tử phủ An quốc công mà lại bị nuôi thành dáng dấp nhút nhát hướng nội.

Tiêu Ngự ngẩn người, vậy chẳng phải hắn là đứa con của nông phụ năm đó bị Phượng Vân Ninh tráo đổi sao

An Thiên Vũ không biết người khác nghị luận sau lưng hắn, chỉ biết vừa nghe được người hầu bỏ nhỏ Phượng Vân Ninh không mang thai, trong lòng vô cùng lo lắng. Hắn biết mẫu thân coi trọng và chờ mong thai nhi này cỡ nào, hoàn toàn khác hẳn thái độ đối xử lạnh lùng với hắn.

Bây giờ lại nói đó không phải là cái thai chứa đựng một sinh mệnh nhỏ, An Thiên Vũ chỉ lo không biết Phượng Vân Ninh đau khổ đến thế nào.

"Mẫu thân, mẫu thân…" An Thiên Vũ lần đầu tiên bỏ qua lễ nghi, phóng nhanh vào viện, xuyên qua sảnh tiến vào gian trong, liền thấy Phượng Vân Ninh nằm trên giường đau khổ khóc lóc với Khâu đại nương.

"Nhũ mẫu, ta không tin, ta không tin đâu! Tại sao ông trời lại đối xử với ta như vậy! Tại sao!" Phượng Vân Ninh oán hận đấm bụng.

Đâu phải nàng chưa từng mang thai, kỳ thực mấy tháng trước đã có cảm giác bất thường, chỉ là nàng không dám nghĩ nhiều. Lúc Phùng đại phu và Phượng Chiếu Ngọc đưa ra kết luận, nàng đã tin hơn nửa.

Nàng ngàn tính vạn tính cũng không ngờ đây chỉ là cái thai giả.

An Thiên Vũ đỏ vành mắt, đến ôm tay Phượng Vân Ninh, "Mẫu thân, người đừng như vậy, điều dưỡng thân thể mới quan trọng."

Phượng Vân Ninh mang đôi mắt đẫm lệ xoay qua nhìn An Thiên Vũ, ngơ ngác một lúc, sắc mặt đột nhiên dữ tợn.

"Là ngươi! Đều do ngươi! Đều do thứ nghiệp chướng xuất thân gia nô nhà ngươi! Ngươi dựa vào cái gì mà chiếm vị trí của con ta, ngươi không xứng được hưởng thụ những vinh hoa phú quý này!"

An Thiên Vũ bị nàng mắng chửi đến ngây ngẩn, hắn hoàn toàn không hiểu được sự căm ghét và oán hận ngút trời kia.

Khâu đại nương sợ hãi, vội vàng chặn miệng Phượng Vân Ninh, "Phu nhân của ta ơi, lời này không thể nói lung tung!"

Phượng Vân Ninh bất cần, hất Khâu đại nương ra, một tay bắt lấy cổ An Thiên Vũ, những ngón tay mảnh khảnh như chân gà dùng sức bóp chặt cổ An Thiên Vũ.

Sắc mặt An Thiên Vũ nháy mắt trướng đỏ, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, không thể hít lấy không khí.

"Ta bóp chết ngươi, ngươi chết thì mọi chuyện sẽ kết thúc!" Nỗi sợ chuyện năm xưa bại lộ bỗng chốc hóa thành căm hận thiếu niên này, Phượng Vân Ninh ngày xưa dựa vào hắn mới được làm An quốc hầu phu nhân, lúc này hắn lại thành nhược điểm của nàng, là do nàng đã sai lầm.

Khâu đại nương thấy hai mắt Phượng Vân Ninh đỏ như máu, bộ dạng tẩu hỏa nhập ma, liền bỏ hết chuyện khác, lao tới vừa giật tay Phượng Vân Ninh vừa hô hoán người khác đến cứu.

Nha hoàn hầu ở gian ngoài vội vã chạy vào, vất vả lắm mới cứu được An Thiên Vũ, thấy Phượng Vân Ninh vẫn điên cuồng muốn đánh An Thiên Vũ, Khâu đại nương đành chế trụ nàng, thấp giọng kể vào tai nàng.

Phượng Vân Ninh ngẩn người, quay đầu nhìn Khâu đại nương. Khâu đại nương gật đầu liên hồi, buồn bã nói, "Phu nhân, chuyện nô tỳ nói là sự thật."

Ánh mắt Phượng Vân Ninh khôi phục vẻ thanh minh, An Thiên Vũ ngồi dưới đất lẳng lặng nhìn hết tất cả, vết bầm trên cổ cũng không còn thấy đau đớn.

Một lúc lâu sau, lệ tràn ra khỏi hốc mắt đỏ bừng.

Thiếu niên bò dậy, yên lặng lau khô nước mắt, chen khỏi một bầy nha hoàn, chầm chậm rời đi.

Một tiểu nha đầu vẩy nước quét sân thăm dò xong tình hình bên trong, lại quay đầu nhìn An Thiên Vũ một chút, ném bay chổi trong tay, nhanh chân chạy đến viện tử khác.

Mọi người thu dọn đồ vật ngổn ngang, Phượng Vân Ninh đuổi hết người hầu ra ngoài, níu chặt tay Khâu đại nương, kích động nói, "Ngươi… ngươi thật sự nhìn thấy con gái ta sao! Nàng ở đâu! Nàng có sống tốt không! Tại sao ngươi không dắt nàng về!"

Khâu đại nương lộ vẻ khó xử, "Phu nhân, chuyện này nói ra rất dài dòng…"

Xế trưa, một chiếc xe ngựa lợp mái dừng ở đầu phố Quảng An đường.

Lục Dung Dung ngồi sau quầy thuốc, cầm bút nhìn cái xe ngựa bên ngoài, chân mày nhíu chặt không buông.

Tiểu nhị qua đường thấy nàng như vậy, liền xán qua cười nói, "Dung Dung cô nương đang nhìn gì đấy Sao cái mặt thù sâu oán nặng như ai thiếu tiền không trả vậy."

Lục Dung Dung cầm bút gõ hắn, mực văng tung tóe dính vào ống tay áo cũng không để ý, "Biến. Còn không phải tại sư phụ có quá nhiều kẻ thù ở kinh thành sao, không cẩn thận sao được. Cái xe đó đậu ở đây cả buổi trưa rồi, nhìn khả nghi lắm. Ta phải quan sát nó không dời mắt."

"Vậy ngươi cứ thong thả nhìn chằm chằm đi nha." Tiểu nhị cười đáp trả, nhanh chân chạy đi làm việc.

Phượng Vân Ninh trong xe ngựa cũng mở to hai mắt, nhìn thiếu nữ rực rỡ trong sáng sau quầy thuốc không chớp mắt, ngón tay bấu khung cửa sổ đến bật máu cũng không để ý.

"Là nàng, nhất định là nàng! Nàng chính là con của ta, nàng chính là con gái của ta!" Phượng Vân Ninh nhỏ giọng nghẹn ngào, tay kia nắm lấy vị trí ngực trái, dường như làm vậy là có thể trấn an trái tim sắp nhảy ra khỏi ***g ngực.

Phượng Vân Ninh lại hung tàn nhìn tiểu nhị qua đường đã trò chuyện với Lục Dung Dung, "Thứ tiện dân! Sao hắn dám đến gần con gái ta như vậy! Hắn không xứng được nói chuyện với con gái ta!"

Nữ nhi của nàng vốn là Đại tiểu thư hòn châu hòn ngọc của phủ Quốc công, lũ tiện dân đó ngay cả nhìn còn không có tư cách!

Khâu đại nương bất đắc dĩ thở dài, nhìn Phượng Vân Ninh ngày càng mập mạp dựa sát khung cửa, miệng lẩm bẩm cuồng vọng nhưng chỉ có thể nhu nhược trốn trong đây nhìn lén.

Quả thực vừa đáng ghét vừa đáng thương.

Khâu đại nương cũng nhìn về quầy thuốc, thấy Lục Dung Dung đột nhiên vui vẻ ra mặt nói gì đó với hướng khác, còn chạy ra tiếp đón.

Phượng Chiếu Ngọc lọt vào tầm nhìn các nàng, so với Lục Dung Dung, các nàng còn quen thuộc với bóng dáng Phượng Chiếu Ngọc hơn nhiều.

Lục Dung Dung giơ cái quạt nhỏ phe phẩy quạt mát cho Phượng Chiếu Ngọc, ánh mắt nhìn hắn sáng rực, miệng cười nói không ngừng.

Phượng Chiếu Ngọc lắc đầu cười, Lục Dung Dung kéo cái ghế cho Phượng Chiếu Ngọc ngồi, ân cần đung đưa quạt.

Khâu đại nương nghe Phượng Vân Ninh thở càng lúc càng dồn dập, nặng nề như kéo bễ.

Không cần nhìn nàng cũng biết, chỉ sợ đôi mắt Phượng Vân Ninh lúc này đỏ đến sắp chảy ra máu rồi.

Một tiếng rắc vang lên trong buồng xe, Khâu đại nương cả kinh, móng tay sơn đỏ của Phượng Vân Ninh bấu vào khung cửa đến bật gãy.

111. Chương 111: Thiên Đạo Luân Hồi

Editor: Vện

Phượng Vân Ninh vén màn, muốn phóng xuống xe, Khâu đại nương lập tức ngăn cản.

"Phu nhân, ngươi không thể kích động." Khâu đại nương lôi kéo Phượng Vân Ninh, ra hiệu cho phu xe nhanh chóng giục ngựa đi.

Phượng Vân Ninh điên cuồng giãy dụa, "Buông ra, buông ta ra! Tiểu tiện chủng kia dựa vào cái gì mà bắt con gái ta quạt cho hắn! Con gái ta là lá ngọc cành vàng! Hắn dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì chứ!"

Cảm xúc không cam lòng và căm phẫn như dòng lũ cuốn qua, lửa giận bốc ngùn ngụt đã đốt sạch chút lý trí cuối cùng.

Nỗi đau thấu xương thấu tủy không cách nào truyền đạt.

Nàng khinh thường Phương thị, khinh thường Phượng Vân Phi, khinh thường tất cả người Phượng gia. Nàng là loài phượng hoàng trong đám rơm rạ, nàng căm hận thời niên thiếu phải sinh hoạt trong hoa viên như cái chuồng gà quanh quẩn mùi bếp núc, đáng lẽ nàng sinh ra phải được đứng trên đầu thiên hạ.

Nhưng hôm nay, Phương thị bị nàng rẻ rúng chà đạp đang tận hưởng những tháng ngày ăn sung mặc sướng ở Phương gia, con trai của Phương thị là cái gai trong mắt nàng trở thành hiền tế của phủ Nguyên Vương, Lộ Yên Nhiên bị nàng bày mưu tính kế đã thâu tóm trái tim An Tại Thanh, còn nàng một thân đau ốm, con gái ruột thịt đi làm thuộc hạ hèn mọn cho nhi tử của Phương thị để kiếm miếng cơm.

Nàng chỉ còn cái danh An quốc hầu phu nhân mà thôi, nhưng mọi chuyện đều không được như ý, tất cả đều muốn đối nghịch với nàng, Phượng Vân Ninh tâm cao khí ngạo thật sự sắp phát điên rồi.

Khâu đại nương dùng một câu kéo lý trí nàng quay về, "Phu nhân, sau này Đại tiểu thư còn phải dựa vào ngươi, ngươi không thể tự sa ngã như thế này!"

Phượng Vân Ninh tức khắc ngưng giãy dụa, trừng đôi mắt đỏ bừng nhìn góc buồng xe, không biết đang nghĩ gì.

—o0o—

Tiêu Ngự và Phùng đại phu thương lượng biện pháp chữa trị cho Phượng Vân Ninh.

Tiêu Ngự thấy bụng Phượng Vân Ninh đã phình to như mang thai ba tháng, giải phẫu là phương án tốt nhất.

Phùng đại phu trầm ngâm một lát, nói, "Ta thấy không cần đâu. Ta biết thủ pháp ngoại khoa của Phượng đại phu xuất sắc, nhưng đối phương là An quốc hầu phu nhân, ngươi tốt nhất đừng làm thì không phạm sai."

Ý kiến của Phùng đại phu hoàn toàn xuất phát từ lập trường của hắn hoặc Tạ Cảnh Tu, trong lòng Tiêu Ngự vô cùng cảm kích.

"Phùng lão có kiến giải gì sao"

Phùng đại phu cười nói, "Lão phu bất tài, nhưng thật ra bệnh của phụ nhân này không khó giải quyết. Ta sẽ kê phương thuốc và châm cứu hỗ trợ, nhiều nhất là ba tháng sẽ chuyển biến tốt."

Tiêu Ngự ngạc nhiên hỏi, "Thật à"

Phùng đại phu gật đầu, phong thái tươi cười như danh y bậc nhất, "Trước kia đã từng chữa mấy trường hợp, chứng bệnh này không phải quá khó trị."

Tiêu Ngự lập tức yên lòng, nhất thời nổi lên hứng thú bất tận với Đông y của thời đại này.

Y thuật của hắn dựa hết vào dụng cụ, dụng cụ giải phẫu thì khỏi cần phải nói, nhưng thời đại này thiếu thốn máy móc kiểm tra và xét nghiệm, dẫn đến nhiều chứng bệnh chỉ cần sử dụng máy móc là dễ dàng chẩn đoán ra nhưng lại không cách nào thực hiện được.

Hiện tại hắn chỉ còn cách dùng ống nghe kiểm tra. Các dụng cụ hiện đại hóa không phổ biến ở thời đại này, chỉ dựa vào cái ống nghe Tây y mà tìm ra bệnh đã là hay lắm rồi.

Chờ đến lúc chế tạo đủ dụng cụ kiểm tra thì sẽ quá trình chẩn trị sẽ thuận lợi hơn nhiều, kết quả chẩn bệnh cũng chính xác hơn, nhưng phải tiêu tốn không ít vật liệu quý giá.

Biển Thước chỉ cần nhìn tướng mạo đã biết Tề Hoàn Công bị bệnh gì(*), không cần máy móc hỗ trợ, chỉ bằng mắt thường của đại phu, đến cùng họ còn có thể thần thông đến mức nào đây

(*) Tích này hơi dài, hãy đọc ở cuối bài.

Tiêu Ngự và Phùng đại phu bàn bạc xong, đưa ra một phương án, Phùng đại phu muốn hắn không nhúng tay vào, nhưng có người còn nhanh hơn bọn họ một bước.

Phượng Vân Ninh đến chỗ Lý quý phi cầu xin một dấu ngự ấn quân lệnh, yêu cầu Tiêu Ngự dốc sức chữa trị cho Phượng Vân Ninh, khiến nàng khỏi hẳn, nếu không sẽ dựa theo tội giết người mà trừng trị theo quân pháp, còn liên đới cả Phương thị.

Tiêu Ngự quả thực được mở mang tầm mắt. Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, hắn đúng là thấy được cực hạn ở Phượng Vân Ninh rồi.

Cùng là nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí (*), bản thân nàng mang tâm hại người, lúc đối diện người khác làm sao có thể yên tâm

(*)Cùng một vấn đề mà mỗi người có cách nhìn và đánh giá khác nhau.

"Ngươi về nói với phu nhân nhà ngươi, nàng có làm gì ta cũng không trị." Tiêu Ngự cười lạnh, ném cuộn chiếu chỉ đóng ngự ấn quân lệnh xuống trước mặt quản gia phủ An quốc công, "Ta không có thời gian nhìn nàng diễn trò."

"Ngươi… đây chính là ngự ấn quân lệnh thánh thượng ngự phê!" Quản gia cố nén lửa giận nói.

Quản gia phủ An quốc công nào để Nguyên Vương thế tử phi vào mắt, chỉ là bị vướng thể diện nên không thể không cung kính. Thực tế mấy năm qua, những thế gia hoặc quan viên được Lý tướng yêu thích đã dần dần không để phủ Nguyên Vương vào mắt nữa.

Đây chính là phúc lợi từ Lý thừa tướng một tay che trời.

Tiêu Ngự lười nói nhiều, cho người đưa hắn ra ngoài, quay lại nhìn Nhị Cửu đứng khoanh tay, hơi thấp thỏm hỏi, "Nhị Cửu, ta không tạo thêm phiền phức cho các ngươi chứ"

Từ lúc Tạ Cảnh Tu rời kinh, Phùng đại phu liền xuất hiện với dáng vẻ trưởng bối, Nhị Cửu cũng không còn là tên sai vặt khiêm tốn trước mặt Tạ Cảnh Tu, nháy mắt đã biến thành bộ dạng cao thủ thâm trầm ổn trọng.

Chỉ thấy Nhị Cửu trầm ngâm hồi lâu, ôm kiếm nói, "Thế tử phi không hổ là Thế tử phi, rắc rối nhỏ không thèm chọc, đã chọc là chọc cho lớn." Giết Phượng Vân Ninh cùng lắm chỉ đắc tội An Tại Thanh vô dụng, còn ném ngự ấn quân lệnh chính là coi thường thiên nhan. Muốn giải quyết phải tốn không ít sức lực.

Tiêu Ngự, "…" Vậy là đang trêu đùa hắn hay châm chọc hắn

Tạ Cảnh Tu không ở đây, ai cũng trở nên nguy hiểm hơn. Hắn quyết định chờ Tạ thế tử về sẽ thổi gió bên tai cả đêm!

Quản gia về phủ Quốc công, thêm mắm thêm muối kể lại Tiêu Ngự bất kính, tội tày trời.

Phượng Vân Ninh sắc mặt tiều tụy ngồi trên giường, đôi mắt đỏ bừng, quầng thâm rõ rệt, môi trắng tái, gò má ửng hồng bệnh tật.

An Tại Thanh là người niệm tình xưa, biết Phượng Vân Ninh không mang thai còn đặc biệt đến an ủi khuyên giải cả ngày, muốn nàng yên tâm điều dưỡng thân thể. Nhưng Phượng Vân Ninh càng lúc càng cố chấp và cay nghiệt, An Tại Thanh dần phát chán, nhìn cũng không muốn nhìn nữa.

Khâu đại nương nóng ruột, Phượng Vân Ninh lại thấy chuyện đó chẳng đáng gì, chỉ một lòng nghĩ đến con gái Lục Dung Dung.

Phượng Vân Ninh lại bộc phát một trận, mắng quản gia tối mặt tối mày, ném tách trà trên tay vào trán quản gia, hắn cũng không dám ôm trán, vẫn cung kính quỳ dưới đất nghe giáo huấn.

Lúc rời khỏi viện, đến chỗ không người liền hung hăng xì một tiếng đầy khinh miệt, ánh mắt cay cú liếc qua, ôm miệng vết thương chầm chậm rời đi.

Phượng Vân Ninh lại tha cái thân bệnh tật đến gặp Lý quý phi, Lý quý phi đương nhiên nổi giận vì Tiêu Ngự kháng chỉ bất tuân.

"Nàng không xứng làm Nguyên Vương thế tử phi, không xứng kết đôi với Tạ thế tử..." Gương mặt dịu dàng mỹ lệ của Lý quý phi lần đầu tiên lộ vẻ âm độc.

Phượng Vân Ninh đắc ý dạt dào về phủ Quốc công, chờ nghe tin Phượng Chiếu Ngọc gặp nạn.

Nhưng chờ mãi mà chẳng nghe được tin tức gì. Phượng Chiếu Ngọc vẫn là Thế tử phi cao cao tại thượng, con gái của nàng vẫn làm chân chạy vặt trong Quảng An đường, bị những tiện dân kia tùy ý sai bảo.

Nàng chỉ chờ được Phùng đại phu đến chữa trị.

Bây giờ nàng đã không còn quan tâm Phượng Chiếu Ngọc có gặp rủi ro hay không, nàng chỉ muốn ở cạnh con gái ruột thịt.

Cuối cùng vẫn là Khâu đại nương cầu xin Phùng đại phu cho Lục Dung Dung đến phủ Quốc công tạm trú, chăm sóc Phượng Vân Ninh.

Phượng Vân Ninh vất vả lắm mới gặp lại con, làm sao chịu để Lục Dung Dung làm việc nặng nhọc, ngày nào cũng gọi nàng đến bên người, cho nàng ăn cơm ngon mặc áo đẹp, sống như Đại tiểu thư.

Lục Dung Dung nào chịu nổi cách sinh hoạt này Mới qua ba ngày đã nhịn không được, lập tức thu dọn đồ đạc muốn cáo từ.

"Nếu phu nhân không cần ta làm việc, ta sẽ không tốn thời gian ở đây nữa. Chỗ Phượng đại phu không thể thiếu ta, ta phải trở về."

Phượng Vân Ninh nhìn dáng vẻ nhíu mày bất mãn của Lục Dung Dung, trong lòng vừa vui mừng vừa xót xa.

Con gái ruột thịt của nàng không thân thiết với nàng lại một lòng hướng đến Phượng Chiếu Ngọc, nghĩ đến đây đã khiến lục phủ ngũ tạng như vỡ nát.

Phượng Vân Ninh vươn tay muốn ôm nàng, Lục Dung Dung liền lùi về phía sau hai bước, mặt không che giấu vẻ đề phòng và căm ghét.

Phượng Vân Ninh chỉ có thể gượng cười, nói, "Dung Dung, chẳng biết tại sao, ta rất hài lòng về ngươi. Chỉ cần nhìn ngươi là bệnh tình đã thuyên giảm hơn nửa rồi. Ngươi không cần làm gì hết, chỉ cần ở đây trò chuyện với ta đã là động lực lớn nhất của ta rồi."

Lục Dung Dung cất giọng gần như châm chọc, "Phu nhân, ta nói cái này ngươi đừng giận... ngươi cho là ta muốn đến đây hầu hạ ngươi à Nếu không phải Phùng lão nhờ thì ta chẳng muốn đến đây đâu. Ngươi dùng mọi cách làm khó dễ sư phụ ta, còn làm quá nhiều chuyện gây tổn thương sư phụ ta, ngươi nghĩ thể diện ngươi lớn đến mức chúng ta phải suy nghĩ cho ngươi sao Ta theo sư phụ học chăm sóc người bệnh, đó cũng là việc ta phải làm. Nếu ngươi đã không cần thì ta không nhất thiết phải ở lại nữa. Trò chuyện với ngươi hả, ta không làm được, ngươi tốt lành quá mà, ta sợ nói chuyện rồi sẽ nôn đó!"

Phượng Vân Ninh bị nàng khích cho mặt tái xanh, ngón tay khô gầy vỗ thành giường.

"Ngươi phản rồi! Ngươi dám ăn nói với ta như vậy! Ngươi có biết ta là ai không"

Lục Dung Dung sợ hãi lùi về sau một bước, chột dạ nuốt nước bọt.

Trước giờ nàng rất giỏi nhìn mặt đoán ý, nhưng khi đối mặt Phượng Vân Ninh lại không kiềm được cảm xúc phẫn nộ và căm ghét, và một chút tình cảm không tên bản thân nàng cũng không hiểu được.

Những cảm xúc này làm nàng không thể khống chế tính khí của mình, chịu đựng được ba ngày đã là cực hạn rồi.

"Coi như ngươi là Hầu gia phu nhân, nhưng phẩm hạnh ngươi xấu xa, tâm địa ác độc, người có đạo đức đều có thể chỉ trích ngươi!" Lục Dung Dung dùng kiến thức đã học nói một tràng, "Việc ta đến phủ An quốc công, người của Quảng An đường chúng ta đều biết, Phùng lão biết, thị vệ của Thế tử cũng biết. Nếu ngươi dám làm gì ta, bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!"

Nói xong không dám quay đầu chạy thẳng ra ngoài.

"Đến... người đâu, đến đây!" Phượng Vân Ninh giận sôi máu, tức đến nói không ra hơi, "Ngăn nàng lại... ngăn lại!" Chỉ nghe rầm một tiếng, Phượng Vân Ninh ngã lăn xuống giường, hai mắt nhắm chặt.

Khâu đại nương ở gian ngoài nghe tiếng động vội vàng chạy vào, thấy thế liền hốt hoảng, cùng đám nha hoàn đỡ Phượng Vân Ninh nằm lên giường, luôn miệng quát người đi tìm đại phu.

Không chờ Phượng Vân Ninh bắt Lục Dung Dung lại, Lộ Yên Nhiên vẫn luôn ẩn nhẫn trong viện tử của mình, nhịn nhục mười mấy năm qua đột ngột làm khó dễ.

Phượng Vân Ninh không ngờ, chuyện nàng tráo con năm xưa không phải bị Phượng Chiếu Ngọc vạch trần, mà lại bị vị tiểu thư khuê các vô dụng xưa nay không có cảm giác tồn tại này vạch trần. Ngày xưa Lộ Yên Nhiên xuất thân danh môn thế gia, hôn ước đã định, lại bị nàng cướp mất phu quân, không phải vô dụng thì là gì

Hiện tại, nữ nhân vô dụng kia và An Tại Thanh ngay trước mặt, vạch trần toàn bộ sự kiện nàng sợ hãi nhất.

Nàng cho rằng nhược điểm của nàng chỉ có Phương thị và Phượng Chiếu Ngọc mà thôi, cho nên nàng hao tổn tâm cơ, bày mưu lập kế tiêu diệt nhược điểm duy nhất này, vĩnh viễn chôn vùi chân tướng.

Nhưng hôm nay, Lộ Yên Nhiên đưa ra đầy đủ chứng cứ, tuy mỗi cái đều nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng hội tụ lại cùng một chỗ lại thành bằng chứng thuyết phục nhất, so với thân phận Phượng Chiếu Ngọc, nàng càng thêm không thể chối cãi.

Nàng ngồi bất động dưới chính đường, thân thể ục ịch như mang thai ba tháng, nhìn hết sức buồn cười.

Hai mắt Phượng Vân Ninh đỏ bừng nhìn gương mặt thản nhiên của Lộ Yên Nhiên trên ghế cao, bên cạnh là An Tại Thanh sắc mặt xanh mét.

Một quý nữ trâm anh, một danh môn thiếu gia, bọn họ là đôi phu thê có hôn ước được mai mối đàng hoàng.

Bích ngọc tiểu thư và công tử Hầu môn, chỉ vì một cuộc gặp gỡ bất ngờ mà đảo lộn tất cả.

Mà nay, An Tại Thanh và Lộ Yên Nhiên ngồi trên ghế cao cao tại thượng, khinh bỉ nhìn nàng dưới hạ đường. Giống như lần gặp gỡ đầu tiên, đôi nam nữ cao quý ngồi trong xe ngựa xa hoa, xuyên qua lớp màn lụa thờ ơ nhìn nàng đứng ở ven đường.

Dường như đây mới là sắp đặt vốn có, bây giờ tất cả đã trở lại vị trí vốn thuộc về mình.

(*)Về tài dùng mắt đoán được bệnh, có một giai thoại về Biển Thước sau đây đã được sử gia Tư Mã Thiên ghi lại trong bộ "Sử Ký "và người đời sau nhắc lại một lần nữa trong bộ truyện Đông Chu Liệt Quốc (ở hồi thứ 32). Chuyện như sau: Một hôm Biển Thước sang nước Tề gặp Tề Hoàn Công – Điền Tề, thấy khí sắc vua Tề không tốt, bèn tâu: "Quân hầu, trong da và chân lông ngài đã có gốc bệnh, nếu không kịp thời chữa trị, bệnh sẽ nặng thêm". Tề Hoàn Công thờ ơ đáp: "Ta cảm thấy trong người rất khỏe, chẳng có bệnh tật gì cả". Biển Thước lui ra, sau đó năm ngày lại vào yết kiến, nhìn sắc diện rồi khẳng định một lần nữa với vua Tề: "Bệnh của ngài đã vào đến nội tạng rồi, phải chữa ngay đi". Hoàn công tỏ vẻ khó chịu, không trả lời. Sau khi Biển Thước đi khỏi, ông mới bảo với mọi người: "Thầy thuốc chỉ khéo vẽ vời, hù dọa người ta. Ta chẳng có bệnh gì mà ông ta dám bảo là bệnh nặng. Thật vớ vẩn!" Năm ngày sau nữa, Biển Thước lại vào yết kiến, chỉ mới nhìn mặt vua Tề, đã quay bước, bỏ đi thẳng. Hoàn công sai người chạy theo hỏi, Biển Thước nói: "Bệnh ở da, thịt thì còn xoa thuốc được, bệnh ở huyết mạch thì còn tiêm thuốc được, nay bệnh đã vào đến xương tủy rồi thì trời cũng không cứu được nữa, bởi vậy tôi mới bỏ đi". Mấy ngày sau quả nhiên Hoàn công phát bệnh. Ông vội cho người đi tìm Biển Thước, nhưng vị "thần y" đã đi sang nước Tần rồi. Bệnh Hoàn công ngày càng trở nặng, chẳng bao lâu vị bá chủ chư hầu này tạ thế.

112. Chương 112: Bụi Trần Lắng Đọng

Editor: Vện

Phượng Vân Ninh chậm chạp đứng dậy, vuốt tóc mai tán loạn, nhìn thẳng An Tại Thanh.

"Hầu gia, ta chỉ hỏi một câu, ngươi có tin ta không"

An Tại Thanh trầm mặt, không nói lời nào.

Hắn không phải người giỏi khống chế cảm xúc, hắn chỉ có thân phận cao quý và diện mạo tuấn tú chứ lòng dạ không thâm độc, thủ đoạn không tàn nhẫn, tâm chí không kiên định.

Hắn không nói tiếng nào không phải vì tâm cơ thâm trầm, mà là hắn đang do dự. Phượng Vân Ninh thầm lấy làm may mắn.

"Chuyện đã đến nước này, ngươi còn muốn ngụy biện gì nữa" Âm thanh lạnh lẽo vang lên. Lộ Yên Nhiên, nữ nhân vô dụng không giữ nổi phu quân, không giữ được vị trí chính thất, mười mấy năm qua làm rùa rụt cổ trong viện tử không màng thế sự, hèn mọn phục tùng mà nàng chưa từng để vào mắt lúc này ung dung mặc áo gấm ngồi trên ghế cao, tràn ngập khinh bỉ nhìn nàng.

Phượng Vân Ninh nghiến răng, "Lộ thị, ngươi cho là ngươi bịa đặt tội danh là có thể giẫm ta dưới chân sao Ta vẫn là chủ mẫu của ngươi, ngươi chỉ là thiếp thất mà thôi!"

"Chủ mẫu Ngươi lấy tư cách gì làm chủ mẫu! Bát tự ngươi có được cúng tế trước Phật đường không Ngươi có được phụ mẫu cử người làm mai mối không Ông mai bà mối của ngươi là ai! Nạp thái, vấn danh, nạp cát, thỉnh kỳ, nạp tế, thân nghinh(*) ngươi có thực hiện đầy đủ không!" Lộ Yên Nhiên vẫn luôn trầm mặc đột nhiên bộc phát, cười lạnh chất vấn, "Phượng thị, ngươi thấy ngươi đủ tư cách làm chủ mẫu hay sao! Ngươi chỉ được kiệu nhỏ nâng vào phủ An quốc công, ngươi làm chim khách cướp tổ chim gáy mười mấy năm rồi, nay cũng nên trả lại đi thôi!"

(*)Sáu lễ trong hôn nhân thời xưa, theo Chu Công lục lễ. Chi tiết bên dưới.

Mặt Phượng Vân Ninh lúc xanh lúc trắng, oán hận trừng Lộ Yên Nhiên.

Sao nàng có thể không hiểu được, cái gọi là chó cắn người tài, nàng hiểu rõ nhất.

Sắc mặt An Tại Thanh cũng không mấy dễ nhìn, ánh mắt nhìn Lộ Yên Nhiên ẩn ý nhắc nhở.

Bởi vì năm đó hắn ái mộ Phượng Vân Ninh nên mới làm trái tôn ti trật tự, rước nàng vào phủ, giờ trở thành trò hề, Lộ Yên Nhiên nói vậy tức là thể diện hắn cũng bị ảnh hưởng.

Lộ Yên Nhiên không nhìn hắn, chỉ phất tay, bảo người hầu trình chứng cứ lên.

Đó là thư từ qua lại của Phượng Vân Ninh và Phượng Vân Phi, dù không đề cập đến việc tráo con nhưng có nhắc đến chuyện năm xưa Phượng Vân Ninh dùng thuốc trợ sản. Có cả thông tin về thôn trang nuôi dưỡng thai phụ và lời kể của bà đỡ đã đỡ đẻ cho Phượng Vân Ninh, nói nàng sinh được một nhi nữ, không phải nhi tử.

Ánh mắt Phượng Vân Ninh tức khắc xoay vần. Bà đỡ kia, nàng đã sớm ra lệnh cho Phượng Vân Phi không được lưu lại, không ngờ hắn lại không xuống tay!

"Tất cả những thứ này toàn là ngụy tạo!" Phượng Vân Ninh lạnh lùng nói, "Ta là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, ngươi là cái thá gì chứ! Chỉ bằng những thứ này mà muốn nói xấu ta sao, ngươi nằm mơ à!"

Lộ Yên Nhiên quay đầu nhìn An Tại Thanh.

"Hầu gia, có tin hay không đều do Hầu gia phán quyết."

An Tại Thanh nhíu chặt đôi mày, im lặng không nói.

"Thanh ca…" Phượng Vân Ninh đỏ mắt gọi một tiếng. Đây là xưng hô thân mật của nàng với An Tại Thanh ngày xưa.

An Tại Thanh nhìn nàng, quả nhiên thần thái đã hơi buông lỏng.

Lộ Yên Nhiên giơ tay, rũ đôi mắt che giấu vẻ thất vọng, khóe môi nhếch nụ cười lạnh.

Muốn đi thử tình cảm của nam nhân này sao, nàng đã hy vọng xa vời rồi.

Năm xưa hắn có thể vì Phượng Vân Ninh mà làm trái lễ giáo gia phong, vì ít ra tình cảm của bọn họ không phải giả dối. Nàng tuy là người đến trước, cuối cùng lại trở thành kẻ thứ ba.

"Người đâu, mời nàng kia đến đây." Lộ Yên Nhiên nói, khóe mắt liếc An Tại Thanh, cười nhạt, "Nếu Hầu gia vẫn còn lưu luyến tình cũ, không muốn tin ta, vậy hãy để khổ chủ chân chính ra đối chất với Hầu gia."

Một bóng người nhỏ gầy mà nhanh nhẹn bước vào từ cửa, quỳ cái rầm dưới hạ đường.

"Dân phụ thỉnh an Hầu gia và Hầu gia phu nhân." Âm thanh già nua run rẩy nói.

"Đại nương đứng dậy mà kể." Lộ Yên Nhiên nhỏ nhẹ trấn an, bảo nha hoàn đỡ nàng đứng lên.

Phụ nhân liên tục bảo không dám, lại được hai nha hoàn khách khí nâng dậy.

Lộ Yên Nhiên nói, "Đại nương, hãy kể lại cho Hầu gia chuyện ngươi đã kể với ta."

Phượng Vân Ninh chưa từng gặp phụ nhân này, chỉ nhíu chặt chân mày, không biết Lộ Yên Nhiên lại giở trò gì.

Nhưng Khâu đại nương đứng cạnh cửa đột nhiên tái mặt.

Phụ nhân còn chưa lên tiếng, Lộ Yên Nhiên đột nhiên nói, "Chờ đã, Khâu đại nương định đi đâu vậy" Tầm mắt mọi người đồng loạt nhìn về Khâu đại nương vừa bước một chân ra cửa, thái dương nàng tuôn mồ hôi lạnh, rụt rè rút chân về dưới con mắt Lộ Yên Nhiên.

Lộ Yên Nhiên nhìn phụ nhân kia, mỉm cười, "Mời kể."

"Vâng, vâng, dân phụ biết gì sẽ nói hết, không dám giấu diếm." Phụ nhân tuy thô kệch hèn mọn nhưng không ngu ngốc ngây thơ như nông phụ bình thường. Nàng đứng giữa sảnh đường rường cột chạm trổ, căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh nhưng vẫn thuật lại rõ ràng chuyện năm xưa.

"Dân phụ sống ở một thôn nhỏ ngoại ô kinh thành, năm đó mưa gió thất thường, lương thực thất thu, dân phụ còn đang mang thai. Trước mắt đã sắp không còn gì ăn, đột nhiên có vài vị ăn mặc như nhũ mẫu thế gia tìm đến nhà, nói có thể dẫn dân phụ đến kinh thành dưỡng thai, còn cho mười lượng bạc. Nếu dân phụ sinh được con trai dâng cho quý nhân thì có thể nhận thêm năm trăm lượng bạc."

Nói đến đây, Phượng Vân Ninh đã biết phụ nhân này là ai, móng tay đỏ tươi bấm chặt lòng bàn tay.

Năm xưa nàng dùng hết thủ đoạn mà vẫn không tìm được thôn phụ giảo hoạt này, Lộ Yên Nhiên tìm ra nàng ở đâu!

Phụ nhân nói tiếp, "Vì muốn dùng bạc sống sót, dân phụ đã đồng ý, liền bị dẫn đến một thôn trang để dưỡng thai. Ở cùng dân phụ còn có vài thai phụ khác mang thai đã mấy tháng. Chờ đến lúc dân phụ sinh được con trai thì có mấy nhũ mẫu đến ôm con của dân phụ đi mất, gửi lại một khuê nữ cho dân phụ. Dân phụ nhận bạc mà lòng không yên, liền dời nhà đến một trấn nhỏ cách kinh thành xa hơn."

Lộ Yên Nhiên liếc An Tại Thanh, hỏi phụ nhân kia, "Ngươi còn nhớ thôn trang năm đó ngươi vào ở là của hộ nhân gia nào không"

Phụ nhân cúi đầu đáp, "Dân phụ muốn tìm người nói chuyện phiếm, người trong thôn trang cũng không để ý dân phụ, dân phụ liền tán gẫu với mấy người đồng hương cách bức tường. Loáng thoáng nghe được, chủ nhân thôn trang là người họ Phượng."

Bàn tay đặt trên ghế vịn của An Tại Thanh siết thành nắm đấm, trán nổi gân xanh, ánh mắt tàn nhẫn nhìn xuống hạ đường, không biết đang trừng phụ nhân kia hay trừng Phượng Vân Ninh sắc mặt tái xanh tái xám.

"Nhũ mẫu ngày đó ôm con ngươi đi nếu bây giờ đứng trước mặt thì ngươi có nhận ra được không" Lộ Yên Nhiên còn chưa dứt lời, đã có mấy đại nương thô kệch xô đẩy tất cả người hầu bên cạnh Phượng Vân Ninh ra phía trước.

Những người này xưa nay ỷ thế Hầu gia phu nhân mà tùy ý ức hiếp người hầu của những chủ nhân khác, lúc này một tiếng cũng không dám thốt lên, quỳ sụp dưới hạ đường, mọi người nhìn mà bụng dạ hả hê.

Phụ nhân tiến lên nhận mặt từng người một, cuối cùng chỉ vào một người, nói, "Năm đó dân phụ gặp đến mấy vị nhũ mẫu, hiện tại chỉ còn một người này, những người khác không có ở đây."

Người kia bất lực ngã xuống đất, đầu cúi gằm không thấy rõ sắc mặt, chính là Khâu đại nương bên cạnh Phượng Vân Ninh.

"Ngậm máu phun người!" Phượng Vân Ninh tức tối, "Tùy tiện lôi một mụ điên đến nói xằng nói bậy, muốn đổ oan lên đầu bổn phu nhân hả Đúng là nực cười!"

Lộ Yên Nhiên lạnh nhạt nói, "Ngươi có thể thề thốt phủ nhận, chuyện đã hơn mười năm trước, ta xác thực không thể tìm được chứng cứ chính xác để định tội ngươi." Thấy Phượng Vân Ninh lập tức lộ vẻ hy vọng và đắc ý, Lộ Yên Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Rốt cuộc, tại sao năm xưa nàng lại thất bại bởi một nữ nhân như vậy

Nàng xuất thân trâm anh thế gia, giáo dưỡng nghiêm cẩn. Nàng không dám tự so với thiên chi kiêu nữ nhưng cũng không ngoa cái danh quý nữ danh gia. Kết quả nàng lại thua.

Nàng không thua bởi nữ nhân tục tĩu Phượng Vân Ninh, mà thua bởi nam nhân nông cạn An Tại Thanh.

Lộ Yên Nhiên nói, "Phượng Vân Ninh, ngươi có biết ta xem thường ngươi ở điểm nào nhất không Ngươi lợi dụng Thiên Vũ để cướp vị trí Hầu gia phu nhân lại không hề yêu thương hay áy náy với hắn, mặc cho hắn bị người ta khinh khi bắt nạt. Dù vậy, Thiên Vũ vẫn hết sức hiếu thuận với ngươi, nhưng ngươi lại hận không thể đuổi hắn đi thật xa, nhìn cũng không muốn nhìn. Nếu không phải hành động của ngươi quá khác thường, ta sẽ không nghi ngờ rằng Thiên Vũ căn bản không phải con ruột của ngươi."

Phụ nhân kia vừa nghe vậy liền biết Thiên Vũ này chính là con trai ruột thịt của nàng. Nghe nói con mình không được sống yên ổn trong phủ Quốc công, thậm chí Phượng thị còn ghét cay ghét đắng con của nàng, phụ nhân không khỏi oán hận trừng Phượng Vân Ninh.

Phượng Vân Ninh nghiến răng nói, "Thiên Vũ chui ra từ trong bụng ta, ta muốn dạy hắn thế nào là quyền của ta, ngươi có tư cách gì mà vung tay múa chân…"

"Ngươi câm đi!" Một tiếng gầm đánh gãy lời nàng, Phượng Vân Ninh sợ đến phát run, nhìn An Tại Thanh đang trừng nàng.

An Tại Thanh giơ tay chỉ nàng, "Ngươi câm miệng, câm miệng, câm ngay đi! Tiện phụ!" Âm thanh của thiếu nữ mạnh mẽ trong sáng ngày xưa làm hắn mê muội bao nhiêu thì bây giờ lại khiến hắn căm ghét bấy nhiêu.

Hắn đã ngu ngốc bị nữ nhân thô tục này che mắt mười mấy năm nay sao!

Phượng Vân Ninh không dám tin nhìn An Tại Thanh, mặt trắng bệch đứng bất động tại chỗ.

Lộ Yên Nhiên liếc qua An Tại Thanh, tiếp tục nói, "Phượng thị, mọi người đều biết ngươi xưa nay chỉ biết lợi ích của mình, đột nhiên đi yêu thương thân cận Lục Dung Dung, ngươi cho ngươi thật sự có thể che giấu bao nhiêu con mắt ở đây sao Lục Dung Dung rời nhà lên kinh tìm kiếm huynh trưởng, nghĩa mẫu cũng không ngại ngàn dặm xa xôi đuổi theo, sợ nàng bị người trong kinh thành ức hiếp. Nếu không phải vậy, ta cũng không có cách nào tìm được phụ nhân này. Phượng thị, kết cục hôm nay của ngươi kỳ thật không phải do ta, mà là do chính sự ích kỷ máu lạnh của ngươi, ngươi bạc đãi Thiên Vũ, lại đi đối xử tử tế với Lục cô nương mới làm người ta sinh nghi, cũng do ngươi rắp tâm hãm hại những người thật sự có lương tâm nên hôm nay ông trời mới run rủi cho họ hội tụ ở nơi này. Bằng không, có lẽ chuyện hôm nay sẽ không bao giờ phát sinh."

Lộ Yên Nhiên nói xong, đứng dậy, "Ta đã hết lời như thế, phải xử lý chuyện này thế nào, xin mời Hầu gia phán xét." Nói rồi đỡ tay nha hoàn thong dong rời đi. Phụ nhân kia thấy tình hình ngã ngũ, cân nhắc rất nhanh, cũng vội vàng theo chân Lộ Yên Nhiên.

An Tại Thanh đứng lên đuổi theo Lộ Yên Nhiên hai bước, nhưng rốt cuộc không biết nên nói gì.

Hắn dời mắt về Phượng Vân Ninh, đôi mắt Phượng Vân Ninh đẫm lệ nhìn hắn, cái nhìn tương tự năm xưa.

Ánh mắt đó, từ khi Phượng Vân Ninh kết giao với Lý quý phi, đã rất lâu rồi hắn chưa nhìn thấy.

Hắn đã từng chán nản Phượng Vân Ninh, nhưng đáy lòng vẫn luôn khắc ghi hình ảnh nữ nhân này thuở ban đầu. Hắn cho rằng Phượng Vân Ninh cũng giống mình.

Không ngờ chân tướng lại thảm hại thế này. Hắn đã bị một nữ nhân thô bỉ qua mắt mười mấy năm, khiến hắn xem nàng như đóa hoa diễm lệ rực rỡ mà phụ bạc thê tử chân chính.

Đúng là đáng chê cười!

"Thanh ca, chẳng lẽ ngươi cũng không nguyện ý tin ta sao" Phượng Vân Ninh khóc không thành tiếng. Thật ra ở đây không có chứng cứ nào đủ xác thực để định tội nàng, mỗi thứ đều do Lộ Yên Nhiên sai người tìm ra. Chỉ cần An Tại Thanh tin tưởng nàng, chỉ cần An Tại Thanh vẫn tin tưởng nàng như mười mấy năm trước…

"Tiện phụ! Đừng làm bộ làm làm tịch trước mặt ta nữa!" An Tại Thanh nghiến răng giận dữ, "Bây giờ ta chỉ cần nhìn ngươi một cái liền toàn thân khó chịu! Người đâu, áp giải nàng vào từ đường, cắt đặt trông coi! Không được ta cho phép thì không được bước ra khỏi từ đường một bước!"

Đám nô bộc gác cửa vội vàng chạy vào, áp giải Phượng Vân Ninh ra ngoài.

"Buông ra, buông ta ra!" Phượng Vân Ninh la thất thanh, "Ta đường đường là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân! Ai cho phép đám tiện nô các ngươi chạm vào ta!"

Đám nô bộc không dám mạo phạm, liền bị nàng giãy ra.

Phượng Vân Ninh lạnh lùng nhìn mọi người trong sảnh đường, cao giọng nói, "Khâu đại nương, ta đã ước hẹn với Lý quý phi, cách ba ngày nhất định phải tiến cung một lần, trò chuyện với nàng." Dường như Lý quý phi rất thích nghe nàng kể chuyện Phượng Chiếu Ngọc, bởi vậy ước hẹn này không phải giả.

"Hôm nay vừa đúng ngày thứ ba, chúng ta đừng để Quý phi nương nương chờ lâu, bằng không cái tội này không ai trong phủ An quốc công gánh nổi đâu." Phượng Vân Ninh hung dữ quát, đỡ tay Khâu đại nương định bước ra ngoài.

An Tại Thanh rốt cuộc không nhịn nổi nữa, đẩy đám người hầu không dám ngăn cản ra, nhanh chân bước đến lôi ngược Phượng Vân Ninh về, đá nàng ngã xuống đất.

Cơ thể Phượng Vân Ninh vốn đã nặng nề, ui da một tiếng bò lăn ra đất, nửa ngày không gượng dậy nổi, chỉ ngước đôi mắt không dám tin nhìn An Tại Thanh.

"Tiện nhân, bây giờ ngươi còn dám lấy Lý quý phi ra uy hiếp bản hầu sao!" Vẻ mặt An Tại Thanh chưa bao giờ âm trầm như lúc này, "Ngươi thật sự cho rằng phủ Quốc công trăm năm thế gia ngoại trừ làm con chó cho Lý gia thì không còn con đường thứ hai sao! Cũng chỉ là hạng bám váy nữ nhân mưu cầu địa vị từ nghèo khó vươn lên, Lý gia kia là cái rắm gì! Người đâu, đổ thuốc câm vào miệng nàng, bản hầu ngược lại muốn xem nàng làm thế nào để trò chuyện với Lý quý phi!"

Phượng Vân Ninh trừng lớn cặp mắt đỏ ngầu, quên cả giãy dụa than đau, chỉ yên lặng nhìn An Tại Thanh.

Nàng đã thấu hiểu nam nhân này từ lâu, sao cũng không tin được An Tại Thanh sẽ đối xử với nàng như vậy.

Phủ An quốc công chỉ là con chó dưới trướng Lý tướng, An Tại Thanh còn phải nhờ nàng nịnh hót Lý quý phi cầu mở đường quan.

Nhưng hôm nay, nam nhân nhu nhược vô dụng này cứ như ăn gan hùm mật gấu, ngay cả Lý gia cũng không để vào mắt.

Lần này đám nô bộc không nhún nhường nữa, mặc kệ Phượng Vân Ninh giãy nãy chửi rủa, nhanh tay nhanh chân kéo Phượng Vân Ninh xuống dưới, Khâu đại nương không chờ người kéo, mặt trắng bệch tự giác theo sát Phượng Vân Ninh.

An Tại Thanh xám mặt đứng giữa sảnh đường một lúc lâu, một quản gia chần chừ bước vào, cẩn thận hỏi, "Hầu gia, chuyện này… Đại… Thiên Vũ thiếu gia phải làm thế nào đây"

An Thiên Vũ đã không phải con trai của Hầu gia thì cái danh Đại thiếu gia dĩ nhiên không thể gọi nữa.

Trong mắt An Tại Thanh liền hiện ra hình ảnh gương mặt tầm thường nhút nhát, lòng lại buồn bực.

"Trước hết cứ nhốt hắn trong viện, ta không cho phép thì không được ra khỏi cửa nửa bước!"

Quản gia nhận mệnh, vội chạy đi sắp xếp.

An Tại Thanh tâm thần không yên đi tới đi lui trong sảnh một lát, cuối cùng vẫn ra khỏi cửa, đến viện tử của Lộ Yên Nhiên.

Xưa trong việc giá thú có 6 lễ: lễ nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tế, thỉnh kỳ và thân nghinh.

1- Lễ nạp thái: đến nhà gái để ngỏ ý về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy.

2- Vấn danh: theo đúng nghĩa chữ vấn danh, lễ này cốt để nhà trai hỏi rõ tên, tuổi người con gái và mẹ đẻ người ấy, để biết rõ hơn về thân thế cũng như sự giáo dục của người này.

3- Nạp cát: lễ này có nghĩa là nhà trai đã bói được quẻ tốt về hôn nhân giữa đôi trai gái.

4- Thỉnh kỳ: lễ này có mục đích xin nhà gái ấn định ngày làm lễ cưới dựa theo ngày tháng tốt xấu.

5- Nạp tế: đưa sính lễ tới nhà gái.

6- Thân nghinh: là lễ đón dâu về nhà trai.

113. Chương 113: Cửa Hiệu Cháo Thuốc

Editor: Vện

Rất nhanh Tiêu Ngự đã biết việc Phượng Vân Ninh thất thế.

Phủ An quốc công lại phái người đến đón Lục Dung Dung, khác với lần trước, lần này An quốc hầu đích thân cho người đến trước cửa, thái độ hết sức cung kính với Lục Dung Dung, Tiêu Ngự sao lại không hiểu.

E là An quốc hầu đã biết thân phận thật của Lục Dung Dung.

Phượng Vân Ninh dốc hết sức đối phó hắn vì sợ thân phận của hắn làm bại lộ chuyện năm xưa, không nghĩ hắn căn bản còn chưa làm gì, Phượng Vân Ninh đã tự ngã xuống.

Tiêu Ngự không hề bất ngờ. Với loại tính cách của Phượng Vân Ninh, nàng chống đỡ được đến hôm nay đã là kỳ tích rồi.

Lục Dung Dung đứng bên kia đường thầm thì với quản gia phủ Quốc công hồi lâu, lại hốt hoảng chạy về.

Xế chiều, một phụ nhân đến Quảng An đường.

Lục Dung Dung vừa thấy nàng liền chột dạ rụt người nấp dưới quầy thuốc, phụ nhân kia liếc thấy, chống nạnh hùng hổ bước đến, đám người làm ngăn cản cũng không được.

"Giỏi lắm! Con nhóc chết bầm kia! Sao ta không phát hiện ngươi mang tâm tư trốn nhà đi chứ! Ta chỉ mắng mấy câu ngươi liền dẫn đệ muội bỏ nhà đi, còn trốn thẳng đến kinh thành! Cánh ngươi cứng rồi phỏng, ta không quản nổi ngươi nữa rồi!" Nói rồi tóm cánh tay Lục Dung Dung bắt nàng ra, giơ bàn tay nhắm vào mặt nàng chửi đổng.

Lục Dung Dung vừa tránh né vừa hò hét, "Ta sai rồi, mẹ ơi, ta biết sai rồi! Đang nhiều người nhìn lắm, mẹ đừng đánh!"

"Ta cứ đánh, ta thích đánh ngươi đó! Một tay ta đổ bô dọn tã cho ngươi mười mấy năm, ta đánh ít quá mà, nên ngươi mới dám náo loạn như vầy!"

Tiêu Ngự thấy nông phụ kia nhỏ thó nhưng vô cùng mạnh mẽ, lòng bàn tay chai sần vỗ vào da thịt, nghe thôi cũng thấy đau, vội bảo Nhị Cửu lên cứu Lục Dung Dung.

Lục Dung Dung thừa cơ trốn sau lưng Tiêu Ngự, ló mặt ra nói, "Mẹ, ta đã bái sư học nghệ rồi, vị này chính là sư phụ ta. Mỗi tháng ta còn được phát hai lượng bạc, đệ muội đều sống rất tốt."

Tiêu Ngự cười với nông phụ kia, nàng nhìn Tiêu Ngự liền mất sạch khí thế ban nãy, hơi rụt người kéo áo, mèo chẳng giống mèo cáo chẳng ra cáo.

"Vậy, đa tạ đại thiếu gia thu nhận khuê nữ nhà ta, nàng đã gây không ít rắc rối, ta sẽ đem nàng về, không dám làm phiền đại thiếu gia nữa."

Tiêu Ngự cười nói, "Đại nương cả lo rồi, Dung Dung giúp đỡ quầy thuốc nhiều lắm, mỗi tháng phát hai lượng bạc ta còn sợ bạc đãi nàng đấy."

Nông phụ ấp úng cười, không tự nhiên xoa bàn tay.

Tiêu Ngự để Lục Dung Dung dẫn nông phụ kia đến hậu viện, cho hai người riêng tư để nói chuyện.

Không biết Lục Dung Dung đã nói gì mà lúc trở ra, nông phụ kia nhẹ nhõm hơn lúc nãy nhiều, thiên ân vạn tạ cảm kích Tiêu Ngự, lại bị Lục Dung Dung kéo về tiểu viện nàng đang tạm trú.

Viện tử của Lục Dung Dung ở do Tiêu Ngự thuê cho, chỉ cách Quảng An đường một bức tường. Đệ muội còn nhỏ phải ở ngay trước mắt thì Lục Dung Dung mới yên tâm đến Quảng An đường làm việc.

Nông phụ kia cũng vào đó ở, thỉnh thoảng đến Quảng An đường giúp đỡ việc vặt, mọi người đều gọi nàng là Lục đại nương.

Tiêu Ngự biết, nàng hẳn đang chờ con trai ruột thịt của mình, chính là Đại thiếu gia phủ An quốc công.

Sau đó phủ Quốc công lại phái người đến hai lần nữa, Lục Dung Dung kiên quyết không trở về, An gia cũng không tiếp tục kiên trì. Lại nghĩ, Lục Dung Dung tuy là cốt nhục của An Tại Thanh nhưng thật sự vô tội, trải qua cơn sóng gió kia, phỏng chừng An Tại Thanh cũng không muốn nhìn con gái của Phượng Vân Ninh.

Chỉ không biết An đại thiếu gia hiện tại thế nào rồi, Phượng Vân Ninh cũng không xuất hiện trước mắt hắn nữa.

Hắn hỏi Phùng đại phu, Phùng đại phu chỉ bảo hắn yên tâm, ngoài ra không nói gì thêm, Tiêu Ngự cũng không dư sức đi để ý chuyện An gia.

Tạ Cảnh Tu rời kinh đã hơn hai tháng, giờ đã sang tháng năm cỏ mọc én bay, thời tiết lúc giao mùa xuân hạ thường ẩm ướt, năm nay lại khô ráo bất thường.

Lục đại nương nói, "Gió Tây Nam thổi cả ngày cả đêm, ngạn ngữ nghề nông chúng ta gọi là thiên can nổi gió, mây che bay hết, trời xanh nhuộm đỏ, sắp hạn hán rồi."

Tiêu Ngự mở y quán chứ không phải tiệm lương thực, trời có hạn hán hay không hắn không mấy để tâm.

Quảng An đường dần đi vào quỹ đạo, không phải ngày nào cũng có ca cần giải phẫu, có thể sử dụng phương pháp Đông y thì vẫn sẽ áp dụng, Tiêu Ngự cũng theo Phùng đại phu và Tần lão đại phu học cách tứ chẩn.

Kỳ hạn ba tháng của Tạ Cảnh Tu ngày càng rút ngắn, mỗi ngày Tiêu Ngự rời giường liền bấm đốt ngón tay tính nhẩm, xem ngày nào y mới về.

Cũng không phải hắn trông ngóng Tạ Cảnh Tu. Nếu biết ngày mấy đại thiếu gia kia về thì hắn sẽ chuẩn bị trước tinh thần tiếp đón, đỡ cho bị Tạ thế tử bới lông tìm vết, ngộ nhỡ chọc y mất hứng, Tạ thế tử không vui chắc chắn cũng không cho hắn vui vẻ.

Nhớ ngày xuất phát, Tạ thế tử vì biểu cảm của hắn không thích hợp mà lầm lì cả một đường, quả thực ngạo kiều đến không còn nhân tính!

Chưa đợi được Tạ Cảnh Tu trở về, Quảng An đường đã xảy ra chuyện lớn.

Lúc trước Tạ Cảnh Tu đã rút hết tài sản y quán Giản gia, cửa hiệu cháo thuốc không thể tiếp tục duy trì, Tạ Cảnh Tu liền sai người dùng danh nghĩa Quảng An đường đến tiếp quản, phát cháo thuốc từ thiện. Những chuyện này đều do người của Tạ Cảnh Tu quản lý, Tiêu Ngự chưa bao giờ hỏi đến. Sáng hôm đó, một tiểu nhị mang thương tích chạy tới Quảng An đường, vẻ mặt hoảng sợ báo cáo với hắn.

"Thế… Thế tử phi, cửa hiệu cháo thuốc bị người ta đập phá!"

"Xảy ra chuyện gì" Tiêu Ngự vội cho người đem ghế để tiểu nhị kia ngồi, đến kiểm tra thương thế cho gã.

Tiểu nhị không dám để hắn kiểm tra, vội vàng quỳ xuống thưa, "Thế tử phi, ta không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi. Bên phía cửa hiệu cần chủ ý của Thế tử phi, phải giải quyết thế nào đây!"

Tiêu Ngự nhíu mày, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì"

Tiểu nhị uống trà ừng ực thông cổ, vội kể, "Cụ thể xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không rõ. Cửa hiệu chúng ta mở được mấy tháng, hoạt động đã đi vào quỹ đạo. Theo yêu cầu của Thế tử, mỗi ngày từng cửa hiệu sẽ nấu một thùng cháo, chuẩn bị sẵn những dược liệu thông thường để phát cho bách tính đến cầu xin. Thế tử đặt quy định, người già, nữ tử và trẻ em mỗi ngày có thể dùng ba bát cháo miễn phí, mà nhất định phải dùng trong quán, không được mang ra ngoài. Những người khác nếu muốn ăn cháo phải trả tiền hoặc đổi thóc gạo, cũng không được ăn nhiều. Từ đó, đám người hết ăn lại nằm muốn hưởng lợi không thể chiếm tiện nghi. Tiểu nhân quan sát thấy, chính đám này đã đi chọc giận lũ lưu manh côn đồ. Mấy tháng trước vẫn bình thường, hôm qua đột nhiên có một bầy tụ tập trước những cửa hiệu kêu la mắng nhiếc, nói Quảng An đường chúng ta không phải thật tâm ban phát từ thiện cho dân chúng, mà là…"

Tiểu nhị ấp úng không dám nói hết, muốn lần lữa cho qua.

Tiêu Ngự, "Không sao đâu, ngươi cứ nói thật, không được bỏ sót một chữ."

Tiểu nhị ngập ngừng một lát, khó xử nói, "Bọn họ nói Quảng An đường cướp đồ của y quán Giản gia, Giản lục tiểu thư mới thật lòng quan tâm bách tính, không cần hồi báo. Quảng An đường chỉ là, chỉ là…" Gã liếc trộm sắc mặt Tiêu Ngự, thấy Tiêu Ngự vẫn bình tĩnh chờ nghe, lại ngưỡng cổ, nói ra hết, "Nói cửa hiệu Quảng An đường làm vậy chỉ để Thế tử phi mua danh chuộc tiếng, căn bản không phải vì dân. Nói Thế tử phi cướp đoạt những thứ vốn thuộc về Giản lục tiểu thư, nói ngươi không bằng Giản lục tiểu thư, bọn họ muốn lật đổ Quảng An đường, nghênh đón Giản lục tiểu thư trở về."

Tiểu nhị nói một hơi, thở hắt ra.

Tiêu Ngự nheo mắt.

Giản lục tiểu thư Chuyện này rốt cuộc là trùng hợp hay có người cố ý gây sự

Tiểu nhị lại nói, "Thế tử phi, lúc ta tới thì những người kia đã bắt đầu đập phá. Trước mỗi cửa hiệu bị mười mấy nam tử tráng niên bao vây, chúng ta chỉ là người làm phát cháo trong cửa hiệu, đánh không lại nhiều người như vậy, giờ không biết phải làm thế nào đây!"

Tiêu Ngự gật đầu, "Ta biết rồi, khổ cho ngươi."

Tiểu nhị liên tục nói không dám, Tiêu Ngự bảo người dẫn gã đến cho Tần Cánh kiểm tra thương tích.

Trong phòng chỉ còn Tiêu Ngự, Nhị Cửu và Bách Linh, Nhị Cửu hỏi, "Thế tử phi, ngươi định xử lý thế nào"

Bách Linh quắc mắt liếc Nhị Cửu. Nàng cảm thấy từ sau khi Tạ thế tử rời kinh, Nhị Cửu bắt đầu không cung kính với Thế tử phi như lúc có mặt Tạ Cảnh Tu, còn thỉnh thoảng dùng loại thái độ khiến người ta bất mãn.

Tiêu Ngự không mẫn cảm như Bách Linh, trầm ngâm một lát, nói, "Hiện tại có bao nhiêu cửa hiệu Ngươi có thể điều động bao nhiêu thuộc hạ Trước hết hãy phân công họ bình ổn tình thế cái đã."

Nhị Cửu gật đầu, chuẩn bị ra ngoài hành động.

"Phải rồi." Tiêu Ngự gọi hắn, "Thị vệ chúng ta mặc dù có công phu, nhưng song quyền nan địch tứ thủ. Nếu đối phương người đông thế mạnh thì không cần khuyên giải, cũng không cần quan tâm cửa hiệu, cứ bảo thị vệ mang người trong cửa hiệu rút lui, thóc gạo và dược liệu chúng ta không thiếu."

Nhị Cửu đáp ứng, xoay người ra ngoài sắp đặt.

Thị vệ thuộc hạ của Tạ Cảnh Tu làm việc vô cùng có hiệu suất, trong đêm đó đã cứu hết những tiểu nhị làm việc trong cửa hiệu trở về, có vài tiểu nhị là dân địa phương cũng được đưa về nhà an toàn. Những thuộc hạ được phái đi làm việc tập trung về không thiếu một ai.

Tiêu Ngự gật đầu, hết sức hài lòng. Cửa hiệu đã bị phá thì cứ tạm thời để đó, chờ Tạ Cảnh Tu về sửa chữa.

Tiêu Ngự có thể điều hành y quán chứ không chắc chắn quản lý được các cửa hiệu cháo thuốc.

Hôm sau, chưa đến buổi trưa đã có tin đồn bay đến tai Tiêu Ngự.

Thì ra Giản lục tiểu thư nghe nói cửa hiệu cháo thuốc của Quảng An đường đóng cửa, liền đau xót cho dân chúng mà ăn không ngon ngủ không yên, dứt khoát vào kinh, đến nhà các danh môn thế gia, dùng tiếng tăm thanh cao của mình xin các phu nhân tiểu thư quyên góp.

Dựa vào thanh thế trăm năm của Giản gia và nhân phẩm cao thượng của Giản lục tiểu thư, chưa tới ba ngày nàng đã quyên được không ít tiền, đặt mua số lượng lớn dược liệu và nguyên liệu nấu nướng chuyển đến một thôn trấn cách kinh thành trăm dặm.

Không có nhà, nàng liền sai người dựng kệ bếp giữa trời, mùi cháo lan xa mười dặm, vô số dược liệu chồng chất trên đất chờ người đến nhận.

Bất luận thôn làng sơn dã hay nhà cao cửa rộng, Giản lục tiểu thư nhất thời trở thành đề tài bàn tán rầm rộ nhất.

114. Chương 114: Xung Đột Thăng Cấp

Editor: Vện

Cửa hiệu cháo thuốc Quảng An đường bị người phá hoại, lương thực và dược liệu tồn kho rất nhanh bị cướp sạch, chỉ còn lại những gian nhà lung lay sắp đổ.

Những gian nhà này vốn là cửa hiệu cháo thuốc của y quán Giản gia, Tạ Cảnh Tu cho người trùng tu, xây thành nhà lợp ngói lát đá xanh, trong mắt dân chúng lầm than cũng khá có giá trị.

Có mấy thôn dân muốn leo lên gỡ mái ngói, Giản lục tiểu thư bất chấp hỗn loạn che chắn phía trước, giải bày lợi và hại cho quần chúng, cuối cùng khuyên được đám thôn dân hừng hực khí thế lui quân.

Tiêu Ngự nhận được một phong thư do Giản lục tiểu thư viết, ngôn từ tuy khách khí nhưng kiên quyết, muốn mượn những gian nhà trống đó để vận chuyển thóc gạo của Giản gia vào, tiếp tục phát cháo thuốc, trấn an lòng dân.

Tiêu Ngự thả thư lên bàn, khẽ nhíu mày.

Không phải hắn tiếc mấy gian nhà đó, cũng không quan tâm cái danh lương thiện rơi xuống đầu ai, nhưng hành động này của Giản lục tiểu thư rốt cuộc là thuận theo tình thế hay rắp tâm sắp đặt Tiêu Ngự nghĩ không ra.

Gần đây Bách Linh nhận ra khá nhiều chữ, đương nhiên cũng đọc được chữ trong thư, tức tối nói, "Giản lục tiểu thư này rốt cuộc muốn làm gì đây Nàng cho rằng cướp lại cửa hiệu, đoạt lại thanh danh, bôi nhọ công tử thì có thể gả cho Tạ thế tử hay sao Đúng là mơ mộng viển vông!"

Tiêu Ngự bật cười, "Ngươi cũng biết nhiều ghê."

Bách Linh nghiêm túc nói, "Công tử không coi chuyện đó là to tát nhưng ta rất để tâm. Đám nữ tử nhà cao cửa rộng này, bất kể các nàng làm gì nhưng mục đích chỉ có một. Không phải muốn lấy chồng tốt thì cũng muốn chế ngự tâm tư phu quân, chẳng có ai là Bồ Tát sống đâu." Bách Linh lắc lắc ngón tay, đắc ý nói, đột nhiên im bặt, cảm thấy có gì đó không đúng, hồi lâu sau mới nhớ công tử nhà mình hình như cũng là "nữ tử nhà cao cửa rộng", vội hoảng hốt sửa miệng, "Đương nhiên công tử không phải loại người như vậy."

Tiêu Ngự cảm giác cô nhóc Bách Linh sắp bị thân phận hắn làm cho lẫn lộn tâm trí rồi, bây giờ đến Tần Cánh giáp mặt hắn cũng không còn đỏ mặt ngượng ngùng nữa, chẳng lẽ đây là lý do Tạ Cảnh Tu luôn để hắn mặc nam trang Để mọi người bất tri bất giác đón nhận thân phận thật của hắn

Cơ thể này càng lúc càng lớn, tuy bị Phượng Vân Ninh bỏ thuốc mà phát dục trễ nhưng đặc trưng nam tính ngày càng rõ ràng, Tiêu Ngự cảm thấy hắn không che giấu được lâu nữa.

Đến lúc đó phải làm sao đây

Bách Linh vẫn tiếp tục nói, "Nói chung công tử không được xem thường, Giản lục tiểu thư này mưu mô lắm đó. Người như nàng ta gặp không ít rồi, hừm."

"Rồi rồi, ta biết rồi, ta nhất định tóm gọn Tạ thế tử, không để y thoát khỏi lòng bàn tay."

—o0o—

"Đổng Chính Ngôn thật to gan, chỉ bằng lão cũng dám xớ rớ Lịch Phong cảng của ta" Nam tử dung mạo tuấn mỹ vô song nhíu mày mỉa mai, ném cuốn sách trong tay lên bàn, "Lịch Phong cảng là hải cảng duy nhất tiếp giáp đất liền của chúng ta, nhất định phải giữ chắc nó, dù là lão thiên tử cũng đừng hòng cắt xén một phân."

"Thế tử, Đổng Chính Ngôn là người của Phương tướng, hắn dám đánh chủ ý lên Lịch Phong cảng, e hơn nửa là ý của Phương tướng." Thị vệ đứng hầu dưới sảnh đường cung kính bẩm, vẻ mặt hơi do dự, "Lão Vương gia vẫn luôn âm thầm dốc sức trợ giúp Phương tướng..."

Nam tử vóc người cao lớn sau thư án đứng thẳng lên, đến bên cửa sổ, tóc dài đen như mực, y phục đen tuyền càng tôn lên thân thể nhanh nhẹn, đường cong từ bờ vai rộng ẩn chứa sức mạnh đến vòng eo gọn gàng đầy sức hút, nơi góc áo dùng chỉ bạc thêu hoa văn rồng bốn vuốt, thản nhiên phất bay dưới ánh nắng bàng bạc rọi vào từ cửa sổ.

Tạ Cảnh Tu co duỗi ngón tay, hờ hững nói, "Việc lão Vương gia giúp đỡ Phương thừa tướng, người tự có suy tính riêng, Phương tướng một lòng phò vua giúp nước, nếu ông ta yêu cầu trợ giúp, phủ Nguyên Vương tuyệt không phớt lờ. Nhưng Lịch Phong cảng thì không thể được."

Giọng điệu chém đinh chặt sắt, không chừa đường thương lượng.

Thị vệ ngầm hiểu ý, biết không cần khuyên can nữa, âm thầm nuốt xuống những lời muốn nói, nhận mệnh lui ra.

Lịch Phong cảng là hải cảng tư nhân thuộc về Tạ Cảnh Tu. Trước đó, nó thuộc sở hữu của thương hội lớn nhất thành Hải Kính.

Vì cấm cửa hải tặc ngoài biên giới, Lương Quốc đã sớm niêm phong tất cả hải cảng, thiêu hủy tàu buôn, chỉ để lại một hạm đội của triều đình đóng quân dọc bờ biển tuần tra định kỳ. Không có lệnh triều đình, bất luận là ai cũng không được tự ý rời bến.

Nhưng buôn bán trên biển đem lại lợi nhuận kếch xù, đủ để dụ dỗ vô số thương nhân dứt khoát bí quá hóa liều. Lịch Phong cảng ngoài thành Hải Kính là địa điểm tốt nhất.

Tranh chấp hơn mười năm, Lịch Phong cảng đổi chủ không biết bao nhiêu lần, cuối cùng được thương hội lớn nhất thành Hải Kính nắm giữ. Các đời Tri châu cai quản thành Hải Kính chẳng những không thể lay động tập đoàn nửa buôn bán nửa cướp bóc này, trái lại còn làm ô dù lớn nhất, hợp tác với chúng thành một giuộc.

Trong mắt những người không dám ra khơi, đại dương mênh mông thần bí kia khiến người ta sinh lòng kính ngưỡng, cũng không biết bên kia bờ biển là nguồn tài nguyên châu báu bất tận. Ai chiếm được Lịch Phong

cảng sẽ thành chủ nhân của nguồn tiền tài vô đáy này.

Hiện tại, chủ nhân của nó chỉ có một. Nắm giữ Lịch Phong cảng từ năm mười hai tuổi đến nay đã hơn mười năm. Tri châu thành Hải Kính đã thay đổi bao nhiêu người mà vẫn không biết chủ nhân thật sự của Lịch Phong cảng là ai.

Đổng Chính Ngôn nhậm chức Tri châu thành Hải Kính mới hơn một năm liền đánh chủ ý lên Lịch Phong cảng.

Tạ Cảnh Tu không ngại chi tiền để giảm bớt phiền toái, nhưng muốn nhúng tay vào hải cảng của y thì tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khoảng trời ngoài cửa sổ xanh biếc, nhìn ra xa hơn, màn trời tiếp giáp nước biển tạo thành khung cảnh rất ấn tượng, phẳng phất như đường chân trời chỉ gần trong gang tấc. Sâu trong sơn cốc truyền đến từng tiếng hô hào chỉnh tề đầy khí thế, nhưng lập tức bị chôn vùi trong tiếng sóng ầm ầm.

Tạ Cảnh Tu đứng chắp tay bên cửa sổ, nheo mắt nhìn ra từng con sóng không bao giờ ngừng vỗ.

Đoàn tàu buôn rời bến vào ngày này năm ngoái đã trở lại, đáp vào hòn đảo hình bán nguyệt được thiên nhiên tạo dựng nằm sâu trong hải cảng, cả con thuyền lấp lánh ánh vàng chói mắt đã không thể làm mọi người trên đảo tâm sinh sóng lớn như ngày đầu.

Vàng bạc châu báu có nhiều hơn thì năm nào cũng gặp, không đáng để làm người ta thất kinh nữa.

Với lại, nếu không có đống tiền tài kếch xù này chống đỡ, chỉ dựa vào bổng lộc của chủ nhân quan tam phẩm của bọn họ, chắc toàn quân phải đi uống gió Tây Bắc hết.

Tiền đổ vào như nước mà chảy ra nhỏ giọt, thuộc hạ của Tạ Cảnh Tu đã sớm chai sạn với quan niệm tiền bạc.

Quân đoàn thị vệ của Tạ Cảnh Tu đều không còn khái niệm đếm tiền nữa, có vài người còn xem tiền như rác.

"Đã hơn hai tháng rồi…" Đầu ngón tay Tạ Cảnh Tu gõ nhịp lên khung cửa, tránh đụng vào đóa hoa kiều diễm, "Không biết bây giờ Ngọc Nhi ra sao."

—o0o—

Lúc này, Tiêu Ngự đang ba chân bốn cẳng bước trên con đường nhỏ vào thôn, Nhị Cửu ôm hộp thuốc của hắn, đi nhanh như bay.

Bách Linh gian nan theo sát Tiêu Ngự cả giận nói, "Ê, tên kia, ngươi cầm tinh con thỏ hả Đi gì nhanh quá vậy!"

Nhị Cửu đi trước quan sát trái phải, không biết đang nhìn cái gì, nghe vậy quay đầu lại châm chọc, "Là các ngươi quá chậm thôi. Không phải nói muốn cứu người à, cứ đi với tốc độ như vậy chắc trời tối luôn rồi, các ngươi còn muốn cứu thế nào nữa."

Tiêu Ngự biết trong lòng Nhị Cửu không đồng ý cho hắn đi, nhưng nghe nói trong thôn này xảy ra xung đột, bị thương không ít người, đôi phu thê già đến Quảng An đường cầu cứu quá đáng thương, hắn thật sự không đành lòng làm ngơ.

Huống hồ lý do gây xung đột còn liên quan đến Quảng An đường.

Sự kiện người dân phá hoại Quảng An đường, Nhị Cửu đã đi điều tra và báo cáo với hắn. Giản gia kinh doanh cửa hiệu nhiều năm, uy vọng trong dân gian rất cao, lần này không biết là ai truyền bá tin tức đã thêm mắm thêm muối về tranh chấp giữa hai chủ nhân Quảng An đường và y quán Giản gia, hơn nữa quy định của Tạ Cảnh Tu còn chặt đứt đường hưởng thụ của những kẻ chỉ biết ăn không biết làm, thế là một số người bị kích động, tụ tập đánh tới Quảng An đường.

Hiện giờ Giản lục tiểu thư mang vật tư quay lại chiếm các gian nhà, ngày nào cũng ưu tiên tặng cháo cho đám du thủ du thực, người thật sự cần ban phát lại phải đứng xếp hàng chờ đợi.

Lúc Quảng An đường tiếp nhận thay y quán Giản gia thì bọn chúng không dám hoành hành. Lúc trước cũng không có quy định của Tạ Cảnh Tu nên không xảy ra bất bình.

Bây giờ Quảng An đường ra điều kiện nghiêm ngặt gạt bỏ đám lưu manh ra ngoài để bảo đảm nhu cầu cho dân chúng, tình thế không như trước, mọi người lại bất mãn nổi dậy.

Mấy ngày nay, trước cửa hiệu Giản gia thường xuyên có tiểu nhân đến gây gổ, hôm nay cuối cùng cũng bùng phát bạo loạn, thôn dân có mặt ở đó bị kẹt trong hiện trường đánh nhau, bị binh khí đả thương vỡ đầu chảy máu, có vài người còn trọng thương bất tỉnh.

Trưởng thôn phái đôi phu thê lớn tuổi thường xuyên vào kinh thành bán đồ ăn bôn ba suốt đêm, họ quen đường quen lối, biết đại phu Quảng An đường tinh thông chữa ngoại thương, huống chi nơi đó cũng là nguyên nhân gây xung đột, mấy người trẻ tuổi trong thôn đứng ngoài cửa hiệu Giản gia chê bai Giản gia không bằng Quảng An đường, nói Giản gia mới là hạng mua danh chuộc tiếng, chứa chấp lưu manh côn đồ, thế là bùng nổ xích mích không thể cứu vãn.

Tiêu Ngự giật giật bàn chân đau nhức, ngày xưa hắn cũng từng trèo đèo lội suối mà vẫn không thở loạn, đến thế giới này làm "Phượng đại tiểu thư" quá lâu rồi, ngay cả thể lực cũng không bằng lúc trước nữa.

Nhị Cửu xưa nay không ủng hộ việc hắn dễ mềm lòng, lần này càng trực tiếp biểu lộ bất mãn, có điều Tiêu Ngự muốn đi, hắn cũng đành phải sắp đặt thị vệ bảo hộ dọc đường.

Tuy bây giờ không thấy ai nhưng Tiêu Ngự biết tiểu đội Nhị Cửu dẫn theo đang núp đâu đó trong bóng tối.

Nhị Cửu không hổ là thuộc hạ thân tín của Tạ Cảnh Tu, không vì những người kia là thường dân tay không tấc sắt mà xem thường. Nhị Cửu cho là hắn không hiểu nguy hiểm là gì nên mới chạy đi chữa thương, thật ra Tiêu Ngự biết loại bạo lực mang tính quần thể này rất dễ thăng cấp thành nghiêm trọng, đến lúc đó thì mục đích và ước muốn ban đầu đều là mây bay, trong đầu họ chỉ còn ý nghĩ đánh đến chết thì thôi.

Nếu không có vệ đội của Tạ Cảnh Tu, hắn cũng không dám đến thôn.

Dù hiện tại hắn cũng phải suy tính hết nửa ngày, xem đến lúc gặp thôn dân rồi phải đối đáp như thế nào để bình ổn loại bạo loạn tâm lý mang tính quần thể này.

Cũng may thôn trấn này do nhiều gia tộc cai quản, những lão nhân sống lâu trong thôn có uy vọng tuyệt đối, muốn lên tiếng cũng không khó.

Đám thôn dân nhất thời kích động kia nhất định không ngờ nổi mình đã chọc phải tai họa gì.

115. Chương 115: Chữa Thương Ở Từ Đường

Editor: Vện

Tiêu Ngự đến thôn trấn tên Ninh Câu, vừa vào cửa đã được vài người trẻ tuổi được trưởng thôn phái đến hộ tống vào từ đường, những người bị trọng thương đều được dời vào đó, số lượng khoảng mấy chục, đủ già trẻ lớn bé nằm trong từ đường rên la, khung cảnh bi thương thảm thiết.

Vụ ẩu đả đã được trưởng thôn áp xuống, nghe nói có cả người của thôn lân cận tham gia đánh nhau, người không bị thương đã được người cùng thôn dẫn về, người bị thương ở lại từ đường này.

Tiêu Ngự vào kiểm tra thương tích mọi người, người canh gác thấy đại phu đến lập tức kéo hắn về chỗ mình, sợ mình chậm chân không giành được suất chữa trị, những người còn lại cũng muốn kéo Tiêu Ngự về với mình. Trong từ đường nhất thời náo loạn, suýt nữa lại phát sinh đánh nhau tiếp.

Nhị Cửu gọi hai thị vệ bảo vệ Tiêu Ngự và Bách Linh, không cho thôn dân đến gần.

Tiêu Ngự bị giành giật đến choáng váng, trưởng thôn và mấy lão làng đứng bên ngoài thấy thôn dân nhốn nháo, tức đến giậm chân.

“Tất cả im hết đi! Ai ồn ào thì ném ra ngoài ngay! Bình thường toàn là họ hàng lối xóm, đánh thành như vậy còn thấy chưa đủ mất mặt sao, giờ còn muốn tranh giành, thể diện thôn Ninh Câu bị các ngươi làm mất hết rồi!”

Trưởng thôn quát mắng một trận, mọi người liền rụt rè thu tay về, không dám manh động nữa, nhưng vẫn bao vây Tiêu Ngự, nhìn hắn chằm chặp.

Tiêu Ngự thở hắt ra, lên phía trước nói, “Mọi người đừng nóng, tất cả sẽ được chữa trị. Các ngươi càng rộn thì càng kéo dài thời gian thôi.”

Đám thôn dân lần đầu thấy Phượng đại phu của Quảng An đường, nhìn không giống người nghe đồn là cướp đoạt sủng ái của Thế tử với Giản lục tiểu thư chút nào.

Người trước mắt là một thiếu niên tuấn tú, hắn không có dáng vẻ cao cao tại thượng như những quý nhân khác, cũng không mang bộ dạng không nhuốm bụi trần của Giản lục tiểu thư nhưng vẫn làm người ta kính sợ, chỉ có thể ngước nhìn.

Thiếu niên mặc trường bào đơn giản, gương mặt thanh tú luôn mang nụ cười ôn hòa, khiến người ta muốn thân cận nhưng cũng không dám mạo phạm.

Tiêu Ngự ở trung tâm bao nhiêu ánh mắt, nghe thấy tiếng nghị luận xầm xì.

“Không phải nói Phượng đại phu của Quảng An đường là Thế tử phi của Tạ thế tử sao Sao lại là nam nhỉ”

“Chắc là nữ mặc nam trang đó mà…”

“Sao không che mặt Chẳng phải quý nhân rất chú trọng cái này sao”

Trong lòng Tiêu Ngự liền , đành làm như có tai như điếc, quay lại nói với trưởng thôn, “Trưởng thôn, làm phiền ông mang đến băng vải có màu, đủ ba bốn màu là được.”

Trưởng thôn không hiểu lắm nhưng không dám hỏi nhiều, lập tức sai ngươi đi lấy.

Dân chúng trong thôn sinh hoạt thiếu thốn, làm gì có vải nhiều màu, phu nhân trưởng thôn ôm một sọt vải cuống quýt chạy đến.

Tiêu Ngự nghía qua, toàn là vải bố xám xịt, có mấy cuộn đỏ đỏ được cô nương nào tết thành dây thừng nữa chứ.

Tiêu Ngự để Bách Linh cầm, hắn qua kiểm tra bệnh nhân, bảo Bách Linh buộc từng dây vải khác màu lên mỗi người.

Người bị thương rất nhiều, tình trạng thương tích cũng khác, dùng vải trắng và xanh đánh dấu người bị thương nhẹ, những người nặng nhất thì buộc dây thừng đỏ.

Mất mười mấy phút mới cột xong, Tiêu Ngự và Bách Linh rửa tay đổi y phục, ôm hộp thuốc chữa trị lần lượt từng người. Có vài người bị thương quá nặng phải nhanh chóng khâu lại, may mà hắn đã chuẩn bị thuốc mê và kim chỉ đầy đủ, nước muối sinh lý không đủ thì nấu nước kim ngân thay thế. Thôn dân khác tò mò vây kín bên ngoài từ đường, nhìn hắn se chỉ luồn kim trong da thịt bệnh nhân, thỉnh thoảng thán phục thành tiếng.

“Thì ra phải chữa như vậy, thảo nào Giản lục tiểu thư không đến.” Có người nhỏ giọng than thở.

Nhị Cửu đứng khoanh tay dựa cái cây trong từ đường, vẻ mặt lười biếng, đôi mắt sắc bén tinh tường quan sát mỗi một thôn dân ra vào từ đường.

Bấy giờ nghe thấy nghị luận của mấy đứa trẻ loắt choắt bên cửa sổ, Nhị Cửu lượm hòn sỏi ném vào người một thiếu niên, huýt hai tiếng, ý bảo đám thiếu niên tới gần đây.

Đám thiếu niên ngoan ngoãn chạy đến, sắc mặt vừa sợ sệt vừa nịnh hót.

“Quan gia có chuyện gì”

Nhị Cửu nheo mắt hỏi, “Vừa rồi các ngươi nhắc đến Giản lục tiểu thư phải không Nàng cũng ở đây à”

Một thiếu niên trả lời, "Nàng đang ở cửa hiệu phía Đông thôn phát cháo thuốc."

Nhị Cửu hừ lạnh, "Chẳng phải lần tranh chấp này cũng do những cửa hiệu của nàng mà ra sao Nàng là đại phu, có sẵn đó sao các ngươi không mời, lại đi đường vòng đến kinh thành tìm Phượng đại phu làm gì"

Thiếu niên nói, "Có mời rồi, sao lại không mời chứ, đại nương trưởng thôn đích thân đi mời đó. Giản lục tiểu thư nghe vậy cũng muốn cấp tốc đi, nhưng mới ra khỏi cửa hiệu không xa đã té xỉu. Nha hoàn của Giản lục tiểu thư nói mấy ngày qua Giản lục tiểu thư không ăn không ngủ trông nom cửa hiệu nên thân thể suy yếu, không thể khám cho bệnh nhân. Chỉ cho chúng ta mấy giỏ dược liệu trị thương đang chất trong từ đường ấy."

Nhị Cửu mỉa mai, "Té xỉu Sao xỉu đúng lúc quá vậy."

Đám thiếu niên hai mặt nhìn nhau, đáp, "Chúng ta cũng thấy vậy. Nhưng đại nương trưởng thôn nói Giản lục tiểu thư là thiên kim yểu điệu, tình huống này không nên mời nàng đến, bảo là sẽ dọa… kinh động người ta."

Nét cười mỉa trên mặt Nhị Cửu càng hằn sâu, "Đại nương trưởng thôn nói hả" Một nông phụ sốt sắng cầu xin cứu mạng làm sao nghĩ ra được những lời này, hơn nửa là lũ nha hoàn ba hoa của Giản gia dạy rồi.

Trước kia hắn còn thấy Giản lục tiểu thư là nữ trung hào kiệt hiếm có, Tạ thế tử lại vô cùng săn sóc Giản gia, hắn từng cho Giản lục tiểu thư sẽ là Thế tử phi tương lai. Không biết vì sao, mới qua nửa năm thôi mà Giản lục tiểu thư đã không còn là y nữ cao quý khiến người ta chỉ có thể ngước nhìn.

Nhị Cửu nhìn khung cảnh trong từ đường qua cửa sổ, chủ nhân tạm thời của hắn, thiếu niên kia đang che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt nghiêm túc sáng ngời, nhìn từng động tác của thiếu niên không chớp mắt.

"Rõ là ngốc mà…" Nhị Cửu nhẹ giọng cười.

Tuy Thế tử và Phượng đại phu đều không nói, nhưng thân là thị vệ thân tín, Nhị Cửu đã sớm phát hiện Phượng đại phu vốn không phải Phượng đại tiểu thư gì hết, hắn là nam nhi chân chính.

Hắn thật sự không hiểu được, người này đã trải qua bao nhiêu âm mưu hiểm độc, tại sao vẫn có thể bình tĩnh ôn hòa, thản nhiên như không.

Sau khi Tạ Cảnh Tu rời kinh, hắn là thị vệ thiếp thân của Phượng đại phu.

Thân là thủ lĩnh đội thị vệ, hắn có quyền vượt cấp giải quyết tất cả mầm mống tạo thành phiền toái, bao gồm cả việc dập tắt âm mưu gây khó dễ của Phượng Vân Ninh từ trong trứng, bao gồm cả việc ngăn cản người kia dấn thân vào nguy hiểm, đến trị thương cho thôn dân ẩu đả.

Nhưng hắn lại lựa chọn buông tay, để người kia quyết định tất cả, hắn chỉ cần bảo đảm an toàn cho Thế tử phi là được.

Lần này rõ ràng có người cố ý bày mưu, bôi nhọ Quảng An đường để tâng bốc Giản lục tiểu thư, không biết hắn có nhìn thấu hay không

Người này tâm địa không toan tính, Nhị Cửu muốn nhìn xem, rốt cuộc phải bị dồn ép đến mức nào thì vị "Thế tử phi" lương thiện của hắn mới để lộ răng nanh.

Tiêu Ngự và Bách Linh chạy qua chạy lại trong từ đường, còn có một đại phu trong thôn đi chân đất hỗ trợ.

Thuốc Giản gia đưa đến toàn là thứ tốt, Tiêu Ngự để đại phu kia kê đơn thuốc khử trùng, ngoài từ đường dựng mấy kệ bếp, treo ấm thuốc lên nấu rồi đổ ra chén đút cho người bệnh.

Người bị thương nhẹ thì nhờ Nhị Cửu phái thị vệ đến phụ băng bó.

Từ đường vốn hỗn loạn nháy mắt trở nên đâu ra đấy.

Mọi người bận rộn luôn tay từ lúc nhá nhem đến khi trăng treo cao giữa trời, cuối cùng cũng xử lý xong toàn bộ người bệnh.

Tiêu Ngự đứng lên từ chỗ bệnh nhân cuối cùng, nhìn lại mà hết hồn. Chỉ thấy khoảnh sân từ đường đèn đuốc sáng rực, người người chen lấn, e là hơn phân nửa thôn dân đều tụ tập về đây, có mấy người chui không lọt bèn leo lên bờ tường ngồi.

Chắc là thôn dân thiếu thốn hoạt động giải trí, tất cả bu lại nhìn chữa thương như xem kịch.

Nhị Cửu bưng chậu nước vào, đặt trước mặt Tiêu Ngự.

"Phượng đại phu rửa tay đi. Bách Linh, hầu chủ nhân ngươi rửa tay."

Nói rồi lại ra ngoài bưng vào mấy chậu nước sạch và một chậu rỗng, gỡ túi nước tùy thân đổ rượu vào đầy chậu, mùi rượu lập tức lan tỏa bốn phía.

"Thế tử sai thuộc hạ tìm người chưng cất rượu mạnh đấy." Nhị Cửu cười nói, "Bên ngoài không mua được đâu."

Chuyên dùng cho Thế tử phi rửa tay.

Tiêu Ngự gật đầu, cùng Bách Linh rửa tay diệt khuẩn, bấy giờ mới giao hiện trường cho trưởng thôn sắp xếp.

"Quá nhiều người, không thể làm ổ hết trong từ đường, người bị thương nhẹ nên về nhà đi. Còn phải dùng nước chà lau từ đường sạch sẽ để người bị thương nặng ở lại tĩnh dưỡng. Ta sẽ ở đây đến ngày mai, chờ tình huống người bệnh ổn định rồi mới về."

Trưởng thôn luôn miệng đáp ứng, sai bảo thanh niên trai tráng giúp những người bị thương nhẹ về nhà, lại nhờ lão nương tử nhà mình dẫn người quét dọn từ đường.

Thê tử của trưởng thôn gọi Hồ đại nương, là một nông phụ hơn năm mươi, vì làm lụng vất vả quanh năm mà mặt nhuộm sương gió, nhìn già hơn tuổi thật rất nhiều, nhưng vóc dáng tháo vát khỏe mạnh, bà gọi những nông phụ khác cầm khăn thấm nước bắt đầu dọn dẹp từ đường.

Nhị Cửu đến bên cạnh Tiêu Ngự, nói, "Phượng đại phu, ngươi nghỉ ngơi chút đi, có ta canh gác là được rồi, cần gì cứ gọi ta."

Tiêu Ngự ngơ ngác, cười nói, "Ta đi đâu nghỉ Chẳng lẽ phải làm phiền nhà người ta, thôi bỏ đi."

Nhị Cửu bĩu môi, "Ngươi muốn nghỉ ngơi, chúng ta đâu thể để ngươi chịu thiệt như vậy." Nói rồi lên trước dẫn đường, ra hiệu Tiêu Ngự đi theo hắn.

Nhị Cửu mang Tiêu Ngự ra ngoài từ đường, chỉ cái lều dựng trên khoảng đất trống cách đó không xa, "Phượng đại phu vào đó nghỉ đi, đồ bên trong chưa ai sử dụng đâu. Ta sắp đặt người bảo vệ ở ngoài."

Tiêu Ngự tròn mắt, đến vén cửa lều nhìn vào, bên trong chỉ có một cái giường đơn và chăn đệm xếp ngay ngắn đặt trên đầu giường.

Hình như đây là trang bị hành quân mà ta…

Nhị Cửu giải thích, "Huynh đệ đi theo Thế tử đều có đầy đủ trang bị, cái này là mới, chưa ai xài đâu."

Tiêu Ngự, "…" Thuộc tính của quân đoàn của Tạ thế tử rốt cuộc là gì vậy

Không chờ Tiêu Ngự lên tiếng, một bóng người mảnh khảnh cách đó không xa lả lướt bước đến. Dáng người như liễu, lụa dài che mặt, mỗi bước chân đều thu hút không ít ánh mắt thôn dân nhìn theo.

Giản lục tiểu thư đến trước mặt Tiêu Ngự, liếc cái lều một cái, hành lễ với hắn, "Bái kiến Thế tử phi."

Tiêu Ngự gật đầu với nàng, cười hỏi, "Giản lục tiểu thư cũng đến giúp chăm sóc bệnh nhân à"

Nhị Cửu bên cạnh cười chế giễu, âm dương quái khí hỏi, "Không phải Giản lục tiểu mệt nhọc quá độ té xỉu hả"

Giản lục tiểu thư nhẹ giọng nói, "Nghe nói có rất nhiều thôn dân bị thương, lòng ta bất an không thôi, phải đến nhìn mới yên tâm."

Hồ đại nương đang dẫn mấy nông phụ xách thùng nước bước ra khỏi từ đường, thấy Tiêu Ngự đằng xa, vội vàng xoa tay chạy đến.

"Thế tử phi nương nương." Hồ đại nương cười cung kính rồi hành cái lễ rất buồn cười, một tiếng nương nương làm mặt Tiêu Ngự lại .

"Đừng, đại nương gọi ta Phượng đại phu là được."

Hồ đại nương lập tức sửa miệng, "Phượng đại phu nương nương."

Tiêu Ngự, "..." Tại sao vẫn không bỏ được cái chữ nương nương vậy.

Hồ đại nương cười nói, "Vừa rồi mấy quan gia nói muốn để ngươi nghỉ ngơi trong lều, mà ta nói, ở trong lều sao thoải mái bằng trong nhà. Nhà của bà lão ta đã sớm chuẩn bị một gian phòng, dọn dẹp sạch sẽ lắm, nhưng các quan gia không đồng ý. Nếu Phượng đại phu có muốn đến nhà ta nghỉ thì nhớ nói đại nương một tiếng, đại nương dẫn ngươi qua liền. Thiếu thốn cái gì cũng phải nói đại nương, đại nương sai người đem cho ngươi ngay!"

Tiêu Ngự không thể chống đỡ với Hồ đại nương chiêu đãi nhiệt tình như vậy, vội nói, "Ta ở đây được rồi, chỉ ngủ một giấc thôi mà, cũng thuận tiện canh gác nữa."

Hồ đại nương lại cười ha ha, khen ngợi một tràng mới định đi chỗ khác, dường như bây giờ mới thấy Giản lục tiểu thư đứng đó, kinh ngạc hô lên, "Ui chao, ai đây! Nửa đêm nửa hôm mà mặc đồ trắng toát, làm đại nương hết hồn."

Giản lục tiểu thư miễn cưỡng cười, gọi, "Hồ đại nương."

Hồ đại nương vốn vô cùng tôn kính y quán Giản gia vì danh tiếng vang lừng mười mấy năm, lúc này y quán Giản gia có thể thuận lợi đoạt về mấy cửa hiệu bỏ trống cũng nhờ thôn trưởng và Hồ đại nương giúp đỡ.

Nhưng hiện tại, rõ ràng Hồ đại nương hết sức bất mãn Giản lục tiểu thư.

"Ra là thiên kim tiểu thư Giản gia đó hả, ngươi đại giá quang lâm đến nơi tồi tàn này làm gì đó" Hồ đại nương kéo dài giọng, khoa trương lùi về sau một bước, tránh xa Giản lục tiểu thư, "Không phải đại tiểu thư bị choáng đầu sao, vậy phải nằm ở nhà chứ, chạy loạn ra đây làm chi. Ngươi đừng nên đến chỗ chúng ta nữa, đỡ cho ngươi có bất tỉnh thì nha hoàn trung thành tận tụy kia liều mạng với đại nương. Một cái mạng quèn của đại nương chẳng đáng gì, nhưng không gánh nổi tội danh làm ngươi bất tỉnh đâu."

Thân thể Giản lục tiểu thư lung lay, không thấy rõ nét mặt sau lớp lụa, Tiêu Ngự cũng không khó khăn gì nhận ra lúc này nàng đang vô cùng lúng túng.

Lời khen của Hồ đại nương nghe cứ như châm chích, từng câu từng lời ẩn chứa chế nhạo, không biết giữa các nàng đã phát sinh mâu thuẫn gì.

Nha hoàn bên cạnh liền đỡ Giản lục tiểu thư, căm tức quát Hồ đại nương, "Hồ đại nương, ngươi ăn nói vậy là sao hả!"

"Ngươi đừng có trừng ta, ta nói có sai đâu, nàng mới sắp bất tỉnh thôi mà đã có người muốn liều mạng với đại nương rồi kìa, ta có núp được đâu. Thiệt là, chưa thấy ai như vậy. Chả trách người ta nói gian nan mới biết người có khí tiết, phải thấy sự thật trong hoạn nạn hôm nay đại nương mới hiểu được."

Hồ đại nương lớn tiếng nói xong lại trở về với đoàn nông phụ đứng gần đó, cả đám thầm thì với nhau, không biết đang nói gì, xách thùng nước đi xa.

Hậu trường.

Quần chúng nhân dân: Thế tử, mọi người có một vấn đề không hiểu, tại sao ngươi ra ngoài lại nói nhiều như vậy Phong thái tiếc chữ như vàng cao lãnh đón gió đâu rồi

Thế tử: Ngọc Nhi không có trước mặt, ta làm màu cho ai coi.

Vốn không định đăng cái hậu trường, nhưng đọc cmt thấy hình tượng của bạn Tạ đã bay cha nó rồi, không cần giữ làm gì nữa.

116. Chương 116: Lòng Người Khó Đoán

Editor: Vện

Giản lục tiểu thư quay đầu nhìn Tiêu Ngự, không đợi nàng mở miệng, Nhị Cửu đã cười nói, "Nếu Giản lục tiểu thư không có chuyện quan trọng thì sau này hẵng nói. Thế tử phi mệt lắm rồi, cần nghỉ ngơi."

Giản lục tiểu thư không lên tiếng, Bán Hạ bên cạnh nàng lại tức tối, "Nhị Cửu, sao ngươi lại ăn nói với tiểu thư nhà ta như vậy Lúc trước ngươi có dám đối xử với tiểu thư nhà ta thế này trước mặt Thế tử không!"

Nhị Cửu hừ lạnh, không để ý Bán Hạ, chỉ xoay người nói với Tiêu Ngự, "Thế tử phi, mời."

Tiêu Ngự gật đầu với Giản lục tiểu thư, vén màn chui vào lều.

Hắn thật sự không có gì để nói với Giản lục tiểu thư hết, Giản lục tiểu thư xem hắn là tình địch, chắc chắn không có khả năng muốn thương lượng tình trạng bệnh nhân với hắn.

Giản lục tiểu thư nhìn Tiêu Ngự chui vào lều, hít sâu một hơi, không nói không rằng dẫn nha hoàn bỏ đi.

Bách Linh nhìn ra ngoài từ khe hở, thì thầm, "Rốt cuộc nàng đến làm gì vậy ta"

Tiêu Ngự tung chăn, thả mình nằm xuống, thoải mái thở ra, "Để ý làm gì, Bách Linh, ngươi cũng mệt mỏi cả đêm rồi, nghỉ một lát đi."

Binh đến tướng chặn nước tới đất ngăn, đã có Nhị Cửu ngăn đón Giản lục tiểu thư, hắn bận tâm chi cho mệt.

Trong lều vẫn còn một bộ chăn đệm, Bách Linh nằm lên đó, lẩm bẩm, "Nhưng mà ta thấy không yên tâm. Chẳng hiểu nổi, nàng chiếm cửa hiệu của chúng ta, còn nói những thôn dân kia là ngươi tranh giành Thế tử, chúng ta không cách nào giải thích. Rõ ràng do Thế tử trăm phương nghìn kế cầu xin cưới công tử mà, tình hình bây giờ thật khiến người ta chán nản."

Mí mắt Tiêu Ngự dần trĩu nặng, cười nói, "Có ai mà không bị dư luận quấn lấy. Người sống ở đời, không bàn tán người khác cũng bị người khác bàn tán. Muốn để ý từng cái một, ngươi làm không nổi đâu."

"Chuyện này đâu có giống." Bách Linh trở mình, nói, "Rõ ràng Giản lục tiểu thư ghen ghét công tử, ta thấy nàng vẫn chưa chết tâm với Thế tử đâu, nghe nói Vương phi lại một lòng hướng đến nàng. Công tử cần phải để ý sát sao, ta thấy chờ đến khi Thế tử về, ngươi nhất định phải chớp thời cơ sinh một đứa nhỏ…"

Bách Linh còn chưa nói hết đã nghe người giường trên ho kịch liệt, vội vàng đứng dậy nhìn.

"Công tử làm sao vậy"

Ngươi còn biết gọi một tiếng công tử cơ đấy, Thế tử có nhào nặn thế nào công tử cũng không sản xuất ra trẻ em được đâu!

Tiêu Ngự vỗ ngực, nói, "Không… không có gì, mau ngủ đi, đừng nói nữa, sắp sáng rồi."

Bách Linh nằm xuống, lại lẩm bẩm một lát mới ngủ thiếp đi.

Một đêm yên bình.

Hôm sau, Tiêu Ngự bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

Hắn mở choàng mắt, phóng xuống giường, vén màn nhìn ra ngoài.

Thôn dân vốn tụ tập trong từ đường giờ không thấy đâu, chỉ có Nhị Cửu đang quan sát xung quanh cách đó không xa, thấy Tiêu Ngự ló đầu ra, Nhị Cửu vội vàng bước đến nói, "Phượng đại phu, ngoài thôn có gì đó không ổn. Ta đã phái người đi thăm dò, ngươi thu dọn đồ đạc đi, hôm nay chúng ta nhất định phải về kinh thành."

Tiêu Ngự thấy Nhị Cửu nghiêm túc ra mặt, không nói nhiều, quay vào đánh thức Bách Linh, hai người cùng thu dọn hộp thuốc, lại vào từ đường nhìn bệnh nhân một chút, có một thị vệ chạy đến từ đường nói gì đó với Nhị Cửu.

Nhị Cửu vẻ mặt trầm trọng quay lại bẩm báo Tiêu Ngự, "Phượng đại phu, ngoài thôn lại xảy ra hỗn loạn. Lần này người tụ tập còn đông hơn lần trước, sợ rằng không đơn giản chỉ là thôn dân đánh nhau."

Tiêu Ngự ngẩn người, "Chuyện này… rốt cuộc là sao Chẳng phải nói đã bình ổn rồi à"

Đầu tiên là có người bất mãn với Quảng An đường, sau đó lại có người bất mãn y quán Giản gia, đánh cho sứt đầu mẻ trán cũng chỉ vì mấy bát cháo, nhưng làm sao cũng không đến mức thù sâu tựa biển, gây ra chuyện không thể cứu vãn như thế này chứ

Nhị Cửu nhận ra nghi hoặc của Tiêu Ngự, lắc đầu nói, "Tạm thời vẫn chưa biết nguyên nhân, nhưng không thể ngây ngốc ở lại trong thôn nữa. Bọn ta hộ tống Phượng đại phu lập tức hồi kinh."

Thấy Tiêu Ngự có hơi lo lắng, Nhị Cửu nói, "Phượng đại phu không cần lo cho thôn dân, ta đã phái người thông báo cho trưởng thôn, bọn họ đã có chỗ ẩn nấp. Nếu thật sự có người cố ý làm lớn chuyện thì sẽ không nhắm vào thôn dân đâu, hơn nửa là nhằm vào chúng ta rồi."

Thật ra Nhị Cửu nghi ngờ Giản lục tiểu thư, nếu nàng muốn thừa cơ diệt trừ Tiêu Ngự, lại ỷ vào yêu thích của Vương phi để cướp vị trí Thế tử phi, cũng không phải không có khả năng.

Trước lúc Phượng đại phu xuất hiện, căn bản không còn ai cách địa vị Thế tử phi gần hơn nàng.

Tiêu Ngự gật đầu, chờ Nhị Cửu tập họp thị vệ xong liền rời khỏi thôn.

—o0o—

Lúc này, ở phía Đông thôn trấn, tình cảnh hỗn loạn rối ren.

Giản lục tiểu thư được ba nha hoàn đẩy vào phòng, bối rối ôm chăn đệm đi tới đi lui. Một nam nhân dáng vẻ như thị vệ từ cửa bước vào, Giản lục tiểu thư không rụt rè như ngày thường, vồn vã hỏi, "Tào Thụy đại nhân, bên ngoài thế nào rồi"

Tào Thụy là thân vệ Vương gia giao cho Vương phi, bình thường Vương phi chỉ quanh quẩn trong phủ, xưa nay không cần thị vệ. Trước đây, Giản lục tiểu thư có thị vệ Tạ Cảnh Tu phái đến bảo vệ, sau đó Tạ Cảnh Tu thu người về, Vương phi bèn phái Tào Thụy đến bảo vệ Giản lục tiểu thư.

Tào Thụy báo, "Giản lục tiểu thư, mấy trăm loạn dân tụ tập đại náo trước cửa thôn, trưởng thôn đang mang người trấn áp, nhưng e là không chống đỡ được lâu."

"Tại sao… tại sao lại như vậy" Giản lục tiểu thư lảo đảo lùi về sau một bước, "Tại sao lại loạn thành thế này" Nàng lầm bầm luôn miệng, vừa kinh hoàng vừa khó hiểu.

Bán Hạ là đại nha hoàn cấp cao nhất, lại được chủ nhân yêu thích, nghe vậy chen miệng nói, "Vậy… vậy phải làm sao bây giờ Tào đại nhân, những người đó vốn được tìm để đánh phá cửa hiệu Quảng An đường mà Hỏi bọn họ rốt cuộc đang làm gì, ai lệnh cho bọn họ đi đến bước này…"

Bán Hạ còn chưa nói hết, Giản lục tiểu thư đột ngột lớn tiếng ngắt lời, "Ngươi câm miệng cho ta!"

Lúc này Bán Hạ mới giật mình, vội vàng im miệng, không dám nói nhiều.

Tào Thụy nói, "Không phải bọn họ, họ không có bản lĩnh đó. Thật ra lần ẩu đả này đã ngoài tầm kiểm soát." Gã nhìn Giản lục tiểu thư, "Loại chuyện này như mũi tên rời khỏi dây cung, không thể quay đầu nữa. Một khi đã dấy lên thì không ai đoán được phương hướng phát triển sau này. Cho nên tính cái gì cũng đừng nên đi tính toán lòng người."

Giản lục tiểu thư mặt tái xanh tái xám, hồi lâu sau nói, "Tào đại nhân, bây giờ… phải làm thế nào Trong cửa hiệu toàn là người làm của y quán Giản gia, không hề biết ứng phó loại chuyện này, chỉ có thể dựa hết vào ngươi."

Tào Thụy xoay sang chỗ khác, nói, "Kế sách duy nhất là phải nhanh chóng hồi kinh. Xin tiểu thư mau thu dọn đồ đạc, ta hộ tống ngươi."

Ngừng một chốc lại nói, "Thật ra đại náo chưa chắc đã là không tốt. Gốc gác tạo nên náo loạn là Quảng An đường, huyên náo càng lớn thì sau này truy cứu, người kia khó có thể thoát tội."

Tào Thụy nhếch nụ cười mỉa, "Những người bị thương trong ẩu đả, Giản lục tiểu thư vì bình ổn nên không muốn ra tay, toàn bộ đều do nàng chữa trị. Bây giờ chỉ có loạn càng lớn mới triệt tiêu được công lao của nàng. Cho nên Giản lục tiểu thư nên thấy vui mừng mới đúng."

Giản lục tiểu thư nghe xong, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ dưới màn lụa đã bình thường trở lại, thở ra một hơi.

"Ngươi nói không sai."

Sự việc đã xảy ra, vậy cứ để mặc nó càng loạn lớn càng tốt.

"Xin tiểu thư mau chóng thu dọn, ta đưa ngươi hồi kinh." Tào Thụy nói xong cũng ra ngoài.

Tào Thụy đứng ngoài cửa hiệu cháo thuốc, nhìn ra phía xa.

Vài bóng dáng quen thuộc đang che chở một người, cùng cưỡi ngựa chạy ra hướng ngoài thôn. Trong bóng tối còn có vài hộ vệ ẩn mình.

Gã cũng là thị vệ Vương phủ, đương nhiên quá quen quy trình làm việc này.

Cùng bước vào Vương phủ, nhưng vì chủ nhân khác nhau mà chia hai ngả đường.

Cùng là thị vệ trung thành, nhưng có người không thẹn với lương tâm, có người lại phải làm loại chuyện đến chính mình cũng khinh thường.

Nhị Cửu đằng xa cảm giác được ánh mắt ác liệt tập trung vào hắn, cau mày nhìn qua.

Tào Thụy đón ánh mắt hắn, nhếch môi mỉm cười. Con ngươi Nhị Cửu co lại, bàn tay nắm dây cương siết chặt.

Nhân dịp (sắp đến) Halloween, xin tặng cho các bạn một thông báo khá là kinh dị, tháng sau tôi lại tăng ca rồi.

117. Chương 117: Ngày Càng Nghiêm Trọng

Editor: Vện

Nhị Cửu giơ tay ra hiệu, các thị vệ tức khắc bao vây bảo vệ xe ngựa vào trung tâm.

Tiêu Ngự vén màn, nghi hoặc, "Sao vậy"

Nhị Cửu dẫn đội ngũ lên dò đường, quỹ đạo đã lệch khỏi hướng về kinh thành, nghe vậy quay lại đáp, "Phượng đại phu đừng lo, chúng ta đổi đường."

Tiêu Ngự không hiểu, Nhị Cửu lại không giải thích, chỉ dẫn đội nhanh chóng rẽ vào con đường mòn trong rừng.

Tào Thụy thấy đoàn người né tránh mình, chơi đùa con dao trong tay, khinh thường xì một tiếng.

"Vô vị, còn tưởng có thể tranh cao thấp một phen."

Bán Hạ đỡ Giản lục tiểu thư lên xe ngựa, quay đầu nhìn Tào Thụy, đến nói, "Ngươi ở đây làu bàu gì đó Tiểu thư nhà ta chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát."

Tào Thụy cười nói, "Không có gì, định làm khó tình địch của tiểu thư nhà ngươi ấy mà."

"Phượng Chiếu Ngọc sao Ở đâu" Bán Hạ cau mày.

Tào Thụy đút dao vào vỏ giấu trong ống giày, nói, "Người ta xem tiểu thư nhà ngươi như hồng thủy mãnh thú, nhìn một cái đã chạy mất rồi."

Bán Hạ nghe không lọt tai, quắc mắt trừng gã, "Ngươi mới là hồng thủy mãnh thú." Nói rồi leo lên xe ngựa.

Tào Thụy gọi thuộc hạ hộ tống xe ngựa của Giản lục tiểu thư chạy về kinh thành.

Nhị Cửu dẫn đội chạy một quãng rồi mới đến bên xe ngựa, giải thích với Tiêu Ngự, "Ta không ngờ người hộ tống Giản lục tiểu thư là thân vệ Tào Thụy bên cạnh Vương gia. Người này độc địa tàn nhẫn, làm việc thường không màng hậu quả, vô cùng khó đối phó. Chúng ta đi khác đường họ, đỡ phải chống đỡ ám chiêu của hắn."

Tiêu Ngự gật đầu. Tạ Cảnh Tu từng xử quyết một đám kẻ phản bội trên đường từ thành Hoài Thiên đến kinh thành, cho nên đã sớm có dự liệu với tình hình phân chia thế lực phức tạp trong Vương phủ.

Có người dám ra tay với Tạ Cảnh Tu thì đối phó hắn cũng không có gì bất ngờ.

"Trước đây ta từng đi qua con đường này, xa hơn đại lộ một chút, nhiều nhất là chậm trễ nửa ngày." Nhị Cửu phạt cành cây đâm ra giữa đường, nói.

"Không sao đâu, ngươi cứ thoải mái an bài." Tiêu Ngự nói, "Trễ chút cũng không sao hết."

Nhiệm vụ của Tào Thụy là mau chóng hộ tống Giản lục tiểu thư hồi kinh an toàn, cho nên dọc đường ra roi thúc ngựa chạy điên cuồng, không ngơi một khắc.

Giản lục tiểu thư ngồi trong xe, hai tay bấu chặt thanh gỗ cạnh thùng xe, làm mọi cách mà vẫn không thể ngồi vững, mặt mũi trắng bệch.

Bán Hạ có vẻ đỡ hơn Giản lục tiểu thư, miễn cưỡng chịu đựng được, chống một tay cầm ấm trà rót ra ly đưa cho tiểu thư nhà mình.

Giản lục tiểu thư đẩy nàng ra, mặt biến sắc, che miệng la lên, "Mau, mau dừng lại."

Bán Hạ liền ló đầu ra gọi Tào Thụy.

"Tào đại nhân, mau dừng xe, thân thể tiểu thư nhà ta không thoải mái!"

Tào Thụy trên ngựa quay đầu hỏi, "Gì Tiểu thư nhà ngươi không thoải mái Có nguy hiểm đến tính mạng không"

Bán Hạ giận điên, "Tiểu thư nhà ta vẫn khỏe, ngươi nguyền rủa ai đó!"

Tào Thụy nhếch miệng, "Nếu khỏe thì có gì không thoải mái cứ ráng nhịn đi. Vương phi dặn ta bảo đảm an toàn cho Giản lục tiểu thư, thuộc hạ nhất định phải lấy nhiệm vụ làm đầu."

Bán Hạ tức tối, "Ngươi! Nói chung ngươi mau dừng xe, tiểu thư nhà ta đang rất khó chịu!"

Tào Thụy lắc đầu, "Thứ cho ta khó thể tòng mệnh." Ngược lại giật dây cương, phóng còn nhanh hơn vừa nãy.

Bán Hạ ngã ngửa vào trong xe, Giản lục tiểu thư cách lớp màn đã nghe được rõ ràng hai người nói chuyện, dạ dày đảo lộn, Giản lục tiểu thư không chịu nổi, cầm ấm trà đổ nước ra ngoài, nôn vào ấm.

Tào Thụy nghe động tĩnh, cười nói, "Cứ vậy đi, có thể chịu đựng thì cứ chịu đựng, chú ý nhiều làm gì."

Giản lục tiểu thư nôn mấy lượt, thứ mùi khác thường lập tức lan tràn khắp buồng xe.

Màn xe bị gió xốc lên, Giản lục tiểu thư trừng lớn mắt, khàn giọng nói, "Đè chặt màn xe!"

Bán Hạ liền bò đến cửa giữ màn, không cho nó bay.

Làm vậy để không cho mùi lạ phiêu tán ra ngoài.

Giản lục tiểu thư lớn như vậy rồi mà chưa từng chật vật thế này. Dù lúc trước có đến những thôn làng khám bệnh, nàng vẫn mặc tay áo dài thượt, lụa dài che mặt, tư thái thong dong, khiến người ta vĩnh viễn không thể với tới.

Bằng không, nàng cũng chỉ là một y nữ tầm thường.

Trong kinh thành cũng có không ít y nữ, tiếng tăm các nàng vang xa, y thuật tuyệt đỉnh, nhưng kết quả thì thế nào Từ thuở niên thiếu đến lúc róc hoa râm, cùng lắm chỉ gả được cho đại phu, cả đời dành hết thời gian trong y quán nho nhỏ.

Nàng muốn biểu hiện và vẻ bề ngoài hoàn mỹ, nàng muốn tất cả những ai gặp nàng đều phải không kìm lòng được mà ngước nhìn, mà ca tụng. Tuyệt đối không thể để bất kỳ ai nhìn thấy dáng vẻ chật vật.

Giản lục tiểu thư mặt trắng tái, môi mỏng giật giật, đang định ra lệnh cho Bán Hạ, xe ngựa đột ngột chấn động, nghiêng hẳn về một bên.

Phu xe bên ngoài giật dây cương kéo con ngựa suýt chạy lệch khỏi đường chính, vội hỏi, "Vừa rồi bánh xe cán phải cục đá nhỏ, tiểu thư không có chuyện gì chứ"

Trong xe yên ắng một hồi, sau đó đột nhiên vang lên tiếng hét chói tai, nghe như con vịt bị bóp cổ, lại lập tức im bặt.

Tào Thụy đến cạnh xe hỏi, "Sao thế Xảy ra chuyện gì Giản lục tiểu thư có sao không" Nói xong muốn vén màn.

"Không được vén!" Âm thanh bén nhọn của Giản lục tiểu thư truyền ra, có chút run rẩy khó nhận ra.

Trong xe trầm mặc một chốc, âm thanh của Giản lục tiểu thư đã khôi phục vẻ bình thản, "Trong xe không sao, Tào đại nhân vẫn mau chóng lên đường đi."

Một thứ mùi chua loét quỷ dị bay ra từ trong xe, theo gió phiêu tán bốn phía. Tào Thụy chun mũi, không hỏi căn nguyên nữa, giục ngựa chạy lên trước.

Nhiệm vụ của gã là mang Giản lục tiểu thư lông tóc nguyên vẹn về trước mặt Vương phi, những thứ khác mặc kệ.

Đoàn người Tào Thụy sắp về đến phụ cận kinh thành, bên phía Tiêu Ngự trong rừng lại gặp một bầy người không tưởng tượng nổi.

"Hồ đại nương" Tiêu Ngự thấy người qua cửa sổ, liền vén màn ló đầu ra, "Hồ đại nương, sao mọi người lại tụ tập ở đây"

"Thế tử phi nương nương, thì ra là ngươi!"

Hồ đại nương thấy là Tiêu Ngự, vẻ mặt vốn nơm nớp lo sợ lập tức thả lỏng, bước đến xe ngựa, lại bị Nhị Cửu ngăn lại.

Tiêu Ngự nhảy xuống xe, đến bên cạnh Nhị Cửu.

"Hắn là thị vệ bảo hộ ta, Hồ đại nương đừng trách. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì"

Hồ đại nương không để ý thái độ của Nhị Cửu, vỗ đùi kể khổ, "Thế tử phi nương nương, không ổn rồi! Đây là muốn làm loạn! Lão đương gia để ta dẫn phân nửa thôn dân lên ngọn núi phía trước trốn, bây giờ không biết hắn đàm phán thế nào mà cả đám tự nhiên quay ra đánh nhau, đều là người trong thôn mà, sao có thể đánh đến đỏ mắt như vậy chứ!"

Tiêu Ngự căng thẳng, nhìn Nhị Cửu, nhíu mày nói, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Hồ đại nương từ từ nói."

Hồ đại nương chỉ trời mắng đất kể lể một hồi, thuật lại tình hình trước cửa thôn sáng nay.

Thì ra, ban đầu có tổng cộng ba thôn trấn tham gia đánh phá Quảng An đường, thôn Ninh Câu là một trong số đó, còn lại là thôn Thanh Câu và Quả Câu lân cận, một đám côn đồ lưu manh rảnh chuyện khởi xướng, kéo quân đập phá các cửa hiệu suốt hai ngày một đêm, cuối cùng cướp sạch vật phẩm chất trong cửa hiệu. Vì Tiêu Ngự cứu các tiểu nhị về kinh thành kịp lúc nên chúng không thể ra tay đánh người. Đến lúc Giản gia chiếm các gian nhà phát cháo thuốc, chuyện này mới tạm thời chấm dứt.

Sau đó, có những người nghèo thật sự không lấy được cháo bố thí, dần phát sinh mâu thuẫn với đám lưu manh, xung đột càng lúc càng lớn, cuối cùng cả đám tụ tập trước cửa thôn Ninh Câu đại náo, đánh trọng thương hơn mười người, ba vị trưởng thôn cùng ra trấn áp mới ngăn cản được.

Hôm qua, người của hai thôn khác bị thương nhẹ được mang về nhà, không ngờ mới qua đêm đã chết mấy người.

Náo đến thiệt mạng, những người kia làm sao chịu để yên. Hiện giờ ngoài thôn Ninh Câu có mấy trăm hán tử cầm gậy gộc dao phay, hơn nữa tụ tập càng lúc càng nhiều, thậm chí còn khuyên trưởng thôn Ninh Câu gia nhập với bọn họ.

Mà gia nhập để làm gì thì Hồ đại nương không biết.

Chuyện này đã không còn là mâu thuẫn nhỏ, Hồ đại nương dù không hiểu rõ tình hình nhưng chỉ nhìn thế trận đã sợ đến mềm chân, lòng hoang mang hoảng hốt.

Tiêu Ngự nhíu mày, sắc mặt nghiêm trọng.

Hồ đại nương vẫn đang lau nước mắt, nói, "Lão đương gia để ta dẫn nữ tử trẻ em lên núi trốn, ta cũng không biết phải trốn đến khi nào Chẳng may trốn không được thì phải làm sao bây giờ!"

Tiêu Ngự nhìn Nhị Cửu, "Nhị Cửu, ngươi quen thuộc địa hình nơi này, có biết chỗ nào có thể ẩn thân không"

Nhị Cửu bất đắc dĩ, "Ta có quen thuộc cũng đâu bằng thôn dân địa phương như bọn họ."

Tiêu Ngự nói, "Không phải… ý ta là, nếu có đánh trận, chiến loạn, thì chẳng lẽ không có… hầm ẩn nấp chiến lược Địa hình dễ thủ khó công gì đó, có thể chứa được nhiều người như thế này."

Tim Nhị Cửu giật thót, "Có phải Phượng đại phu lo xa quá không Làm sao mà đến nỗi chiến loạn được."

Tiêu Ngự lắc đầu, "Ta cảm thấy… tất cả đều quá trùng hợp, hơn nữa cũng tiến triển quá nhanh."

Dân chúng cùng khổ phân tán riêng lẻ, dù có cùng tâm nguyện muốn làm gì đó cũng sẽ không thành lập tổ chức chóng vánh đến như vậy. Quy mô mấy trăm người không thể xem là nhỏ nữa.

Hắn nhớ đến chiến loạn xung quanh thành Hoài Thiên. Lúc đó là do thôn dân bị áp bức đến đường cùng, cơm cũng không có mà ăn, lại kéo dài mấy năm nên mới bùng phát. Thôn trấn quanh kinh thành có thể xem như tương đối khá giả, đâu đến mức không có cơm ăn, thế mà chỉ cần mấy ngày đã phát triển đến tầm cỡ này.

E là những thôn dân này đã bị lợi dụng làm bia đỡ đạn cho bàn tay nào đó đứng sau màn.

118. Chương 118: Vũ Lâm Quân

Editor: Vện

Nhị Cửu thấy Tiêu Ngự trầm tư, quay đầu nhìn đám thôn dân như chim sợ cành cong cách đó không xa, mới bị Nhị Cửu liếc một cái đã co rúm lại thành một cụm.

Nhị Cửu ghé sát vào Tiêu Ngự, thấp giọng nói, "Phượng đại phu, nếu giúp những người này thì không thể về đến kinh thành trước đêm nay đâu."

Tiêu Ngự nhìn hắn, Nhị Cửu nói tiếp, "Nếu có người cố ý làm loạn, e là mưu đồ không nhỏ. Chúng ta còn ở ngoài thành càng lâu càng dễ gặp nguy hiểm. Ngươi thân là Thế tử phi, quan trọng hơn đám thôn dân này nhiều."

Thấy Tiêu Ngự nhíu mày, Nhị Cửu cúi đầu nói, "Ta biết những lời này không dễ nghe, nhưng đó là sự thật. Mong Thế tử phi hãy lấy đại cục làm trọng."

Tiêu Ngự quay đầu nhìn Hồ đại nương, Hồ đại nương cười lấy lòng với hắn, gương mặt đầy nếp nhăn cố gắng vẽ ra nụ cười nịnh nọt. Đôi tay thỉnh thoảng chà xát ống quần, như đang lau mồ hôi lạnh.

Không xa sau lưng bà là một bầy người già trẻ nhỏ vẻ mặt hoang mang nghi ngờ, vài thanh thiếu niên cầm côn gậy đứng xung quanh, biểu hiện ngầm hưng phấn, cứ như đây chỉ là một trò đùa.

Tiêu Ngự cảm thấy như có một bàn tay vô hình bóp nghẽn trái tim, chua xót trào dâng, mặc dù không mãnh liệt nhưng cứ vấn vít không nguôi.

Không chờ Tiêu Ngự lên tiếng, tiếng động inh tai truyền đến từ xa, vì bị cây lá trong rừng che chắn, còn bị gió thổi phiêu tán nên chỉ nghe được tiếng ầm ĩ hơi mơ hồ.

Nhưng chỉ một chút âm thanh cũng đủ làm lòng người lạnh lẽo.

Có những cảm xúc không cần diễn tả bằng lời mà vẫn lan truyền rộng rãi. Ví dụ như thịnh nộ, khát máu, sợ hãi hay khẩn cầu.

Sắc mặt Hồ đại nương nháy mắt trắng bệch, thơ thẩn tiến lên hướng phát ra âm thanh vài bước, lẩm bẩm, "Lão đương gia…"

Đoàn người vốn yên lặng lập tức rối loạn, một phụ nhân hoảng loạn chỉ hướng truyền ra âm thanh.

"Nơi đó… nơi đó có phải là thôn chúng ta không Có phải thôn chúng ta không vậy!"

Rừng cây tĩnh mịch nháy mắt hỗn loạn.

Các thị vệ không cần Nhị Cửu ra lệnh, lập tức bủa vây bốn phía, dồn đoàn người vào khoảnh đất trống giữa rừng, nghiêm giọng quát, "Không được lên tiếng!"

Mọi người tức khắc câm như hến.

Hồ đại nương nhìn Tiêu Ngự, khóe miệng rốt cuộc không giữ nổi nụ cười, luống cuống hô, "Thế tử phi nương nương…"

Bà chỉ là một phụ nhân không rành thế sự, trưởng thôn lại không có ở đây. Chuyện lớn như vậy, bà chỉ biết đặt hy vọng vào thiếu niên còn chưa lớn bằng con trai mình.

Bởi vì hắn là Thế tử phi, Thế tử phi là chức quan lớn đến đâu Bà không biết, nhưng chắc chắn cao hơn chức trưởng thôn rất nhiều, cao hơn cả Huyện thừa tương lai xán lạn xuất thân từ thôn Ninh Câu, thậm chí cao hơn cả Huyện lệnh, là quan phụ mẫu của bọn họ.

Quan cao như vậy, đương nhiên có thể quản được chuyện lớn thế này.

Tiêu Ngự hít một hơi, nhìn Nhị Cửu.

"Nhị Cửu, chúng ta không thể bỏ mặc những người này."

Nhị Cửu chau mày, "Nhưng mà…"

"Ngươi cũng nói ta thân là Thế tử phi mà." Tiêu Ngự cười nói, "Ta quan trọng hơn bọn họ. Nhưng ta dựa vào cái gì mà quan trọng hơn bọn họ Chẳng phải lúc này ta nên đưa ra chủ kiến thay họ sao Nếu không thì ta hơn họ được cái gì"

"Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, những điều ngươi vừa nói đều là phát ngôn bảo thủ." Nhị Cửu vẫn không đồng tình, quay lại nhìn đám thôn dân nơm nớp lo sợ, lại nói với Tiêu Ngự, "Ta có thể phái hai thị vệ hộ tống bọn họ, Phượng đại phu nhất định phải theo ta về thành!"

Nhị Cửu cũng loáng thoáng nhận ra chuyện lần này khác hẳn lần trước, cảm giác nguy hiểm cận kề làm hắn không dám đùa giỡn an nguy của Tiêu Ngự.

Lần trước có thể để người kia tùy nghi quyết định, nhưng lúc này phải nghe theo sắp xếp của hắn.

Nhị Cửu cương quyết không chịu thương lượng, thậm chí hơi thô lỗ đẩy Tiêu Ngự vào xe, để lại hai thị vệ nói chuyện với thôn dân, hắn phóng ngựa mang người nhanh chóng rời đi.

Tiêu Ngự trong xe bị quay cuồng như chong chóng, lại còn phải che chở Bách Linh không bị đập đầu, tốn công tốn sức mới miễn cưỡng ngồi vững.

Hắn ló đầu ra cửa sổ nhìn phía sau, hai thị vệ được sai ở lại đã dẫn thôn dân đi sâu vào rừng, chắc là tìm chỗ trú ẩn.

Phương hướng phát ra âm thanh vừa rồi đúng là thôn Ninh Câu, khiến người ta nghe mà khiếp đảm. Không biết trưởng thôn không phải đi đàm phán mà đi đánh nhau, hay vẫn đang tụ họp với những thôn dân vô tri vô giác kia

Nhị Cửu chỉ muốn mau chóng mang Tiêu Ngự về kinh, ai ngờ lúc này vẫn không được như nguyện.

Lúc đoàn người náo loạn thì vẫn chưa đến giờ đóng cổng thành, giờ chỉ thấy cánh cổng kiên cố đóng chặt, trên tường thành cao ngất đèn đuốc sáng trưng, tuần vệ nhiều gấp đôi so với bình thường, tay cầm trường kích lui tới tuần tra.

Nhị Cửu chạy đến dưới tường thành, kéo cương ngựa ngẩng đầu nhìn lên, cất giọng nói, "Không biết tướng quân thủ thành là vị nào Tại hạ là Lâm Phương Kính, nhất đẳng thị vệ phủ Nguyên Vương, đang hộ tống quý nhân hồi kinh. Lệnh bài thông hành có đây, xin tướng quân mau chóng mở cổng thành!"

Trong người nhất đẳng thị vệ phủ Nguyên Vương đều mang theo lệnh bài thông hành các thành lớn và giấy phép tự do đi lại ban đêm, đây cũng là đặc quyền của các đời Tịnh Kiên Vương.

Đương nhiên, hiện tại thì chỉ cần được lọt vào mắt xanh của Lý thừa tướng thì cái đặc quyền này cũng chả có gì to tát.

Nhưng lúc này, lệnh bài lại không thể áp dụng.

Trên tường thành, một tướng lĩnh mặc giáp bạc bước ra, từ trên cao nhìn xuống Nhị Cửu, tặc lưỡi khinh thường, "Phủ Nguyên Vương Ngươi là người của phủ Nguyên Vương sao Hừ, Vương gia đã sớm báo tin, gần đây có bọn đạo chích giả mạo quý nhân và thị vệ phủ Nguyên Vương để vào kinh, dặn chúng ta phòng thủ nghiêm ngặt. Vậy mà ngươi thật sự dám đến à Lá gan cũng lớn quá nhỉ, ta khuyên các ngươi nên ngoan ngoãn đi ngay đi, tên tuổi phủ Nguyên Vương không phải thứ để các ngươi tùy tiện bám víu đâu."

Nhị Cửu tức tối, "Ngươi nói gì!"

Tiêu Ngự ngồi trong xe cũng nghe được lời tướng lĩnh kia nói. Dù chữ được chữ mất nhưng vẫn hiểu đại khái ý tướng lĩnh muốn nói.

Tức là… có người muốn ngăn cản hắn hồi kinh

Nhị Cửu còn đang chỉ tướng lĩnh kia, cao giọng quát, "Ngươi là tên nào! Ngũ tướng quân thủ thành lúc trước đâu! Gọi hắn ra đây gặp ta!"

Tướng lĩnh nói, "Chà, ngươi còn biết Ngũ tướng quân nữa à Chuẩn bị kỹ thật đấy. Đáng tiếc ông trời không giúp ngươi, hôm nay Ngũ tướng quân có chuyện quan trọng, không ra gặp ngươi được đâu."

Nhị Cửu còn muốn nói thêm, tướng lĩnh đã ra lệnh giương cung, binh sĩ đồng loạt nhắm vào Nhị Cửu.

Nhị Cửu không hề sợ hãi, chiến ý bùng phát, trường kiếm bên hông rung động.

Tiêu Ngự vén màn nhảy xuống xe, nhíu mày gọi, "Nhị Cửu, quay về."

Thấy Nhị Cửu vẫn bất động, Tiêu Ngự điên tiết, "Nhị Cửu, ngươi quay lại đây ngay. Đừng vì thể diện mà giao tranh vô ích."

Nhị Cửu giằng co một lúc, lát sau mới giật cương, thúc ngựa chậm rãi quay lại.

Binh sĩ trên tường thành vẫn giương cung nhắm vào bọn họ.

Tiêu Ngự liếc qua tường thành một lần, quay đầu về xe.

"Rời khỏi đây trước đã. Vậy là có người phá rối, cố ý không cho chúng ta vào kinh. Ngươi có đánh thắng mấy tên lâu la thì cổng thành cũng đâu có mở, chúng ta vẫn không vào được."

Nhị Cửu rầu rĩ rũ bả vai, hiển nhiên vẫn không cam lòng.

Muốn vòng qua cổng khác phải mất hơn nửa ngày, mà Tiêu Ngự cho rằng đã muốn ngăn cản hắn vào kinh thì chắc chắn không chỉ sắp đặt ở một cổng, đi chỗ khác cũng phí công thôi.

Thị vệ bên ngoài im phăng phắc, Bách Linh rúc trong góc xe, ngước đôi mắt luống cuống nhìn Tiêu Ngự.

"Là ta tính sai." Nhị Cửu ruổi ngựa đi bên cạnh xe, siết nắm tay thấp giọng nói, "Đã biết Tào Thụy là hạng tiểu nhân không từ thủ đoạn, đáng lẽ nên nhanh chóng chạy về kinh trước hắn, không nên đi đường vòng."

Tiêu Ngự, "Thôi bỏ đi, ai mà không sai sót. Lại nói, có thể mạo danh Vương gia ra lệnh cho tướng thủ thành, chỉ một mình Tào Thụy sao đủ khả năng làm được."

Thậm chí, có thể không phải giả mạo.

Từ lúc hắn vào kinh thì có mâu thuẫn với hai người, một là Phượng Vân Ninh, hai là Minh Châu quận chúa.

Phượng Vân Ninh đã không thể bày trò, Minh Châu quận chúa chỉ là một cô nhóc, không có quyền hạn lớn như vậy. Còn lại, cũng chỉ có phủ Nguyên Vương.

Hai vị trưởng bối trong Vương phủ cực kỳ "bất mãn" con dâu là hắn, muốn nhân lúc hỗn loạn diệt trừ hắn cũng không phải không có khả năng.

Coi như không phải Vương gia hạ lệnh, nhưng có người mạo danh hắn cũng không thể không hay biết, chỉ là chẳng thèm quan tâm thôi.

Tạ Cảnh Tu ơi là Tạ Cảnh Tu, rốt cuộc ngươi đã lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào vậy

Tiêu Ngự ngồi trong xe nghĩ ngợi một chốc, nói với Nhị Cửu, "Trước tiên cứ tìm chỗ lánh, chờ đến sáng rồi quay lại."

Lại không ngờ đêm nay đã định trước là một đêm không yên bình.

Nhị Cửu không dẫn người rời kinh thành quá xa, chỉ tạm trú trong một quán trà bỏ hoang không xa quan đạo.

Nửa đêm, từ hướng kinh thành đột ngột truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập chạy ra như thủy triều. Tiêu Ngự ngồi trong quán trà vẫn cảm nhận được chấn động dưới bàn chân.

Mọi người ra khỏi quán, nhìn theo quan đạo về hướng kinh thành.

Chỉ thấy một dải đèn đuốc sáng rực như rồng lửa uốn lượn xuất phát từ cổng thành, kéo dài dọc quan đạo.

Tiêu Ngự thấy đội quân kia giương cờ thêu rồng vàng giương nanh múa vuốt, Nhị Cửu dĩ nhiên cũng thấy, chân mày nhíu lại.

"Vũ lâm quân Tại sao lại xuất động Vũ lâm quân"

Tiêu Ngự không hiểu, "Vũ lâm quân là cái gì"

"Là cấm vệ do Hoàng thượng trực tiếp điều động." Nhị Cửu vẻ mặt nghiêm trọng, "Trong và ngoài kinh thành có hai đại đội, một là đại doanh ở Bắc thành, còn lại là Vũ lâm quân."

Tiêu Ngự cả kinh, "Quân đội sao Có chuyện gì lớn đến mức cần huy động Vũ lâm quân lúc nửa đêm"

Hắn vừa nói xong, nhất thời nhớ lại mấy trăm thôn dân tụ tập ngoài thôn Ninh Câu ban sáng.

Đợt này tăng ca có 3 tiếng thôi nên vẫn đăng chương mới đều đặn nhé.

119. Chương 119: Ấm Áp Của Hắn

Editor: Vện

Nhị Cửu dõi mắt trông ra tiền phương, đến khi thấy được tướng lĩnh dẫn đầu, không khỏi ngẩn người, thấp giọng thì thào, "Là hắn sao"

Tiêu Ngự vẫn đang nghĩ đến chiến loạn xung quanh thành Hoài Thiên. Dân chúng các thôn bị tham quan địa phương triệt tiêu đường sống mới liên thủ phản kháng, cuối cùng bị quan phủ phái binh trấn áp tàn nhẫn.

Lý tri phủ cũng tham gia trấn áp, Tiêu Ngự đã giao du với hắn vài lần. Lý tri phủ không phải loại người cùng hung cực ác nhưng vẫn không lưu tình đuổi tận giết tuyệt bách tính cùng khổ, không chút do dự.

Vậy cái gọi là thân vệ của Hoàng đế, rốt cuộc có thể nhân từ bao nhiêu với người dân vô tội Liệu rằng bọn họ có suy xét những thôn dân bình thường chất phác chỉ là bị kích động hoặc bị lợi dụng không Hay là đã biết rõ nguyên nhân, nhưng có vị bề trên nào cân nhắc đến tính mạng người dân không

Tiêu Ngự hỏi Nhị Cửu nghi ngờ của mình, Nhị Cửu lại nói, "Thế tử phi đừng lo. Người dẫn binh là Lâm Hiển, Thế tử Việt Bắc hầu, người này cực kỳ chính trực, lại nhân từ, nếu do hắn cầm quân thì chắc chắn không tàn sát người vô tội."

"Thế tử Việt Bắc hầu Hắn có thể nắm giữ Vũ lâm quân, chắc rất được Hoàng đế tín nhiệm." Tiêu Ngự nói.

Nhị Cửu gật đầu, thấy hắn hỏi han chuyện triều đình cũng không có gì bất ổn.

"Phủ Việt Bắc hầu là võ tướng thế gia được đương kim thiên tử tin tưởng nhất. Việt Bắc hầu quanh năm trấn thủ biên ải, Thế tử Lâm Hiển ở lại kinh thành cống hiến cho thiên tử. Tất cả thị vệ kinh thành và vùng lân cận đều do phủ Việt Bắc hầu cai quản, ngay cả Lý thừa tướng cũng không thể nhúng tay vào. Đây chính là cục diện mà Hoàng đế sắp đặt mười mấy năm trước, những năm gần đây ngài bị Lý quý phi mê hoặc làm chuyện hoang đường, nhưng chỉ duy chính sự của phủ Việt Bắc hầu là ngài không cho bất kỳ kẻ nào tham dự."

Vậy nên mặc dù Hoàng đế ngày càng u mê, lơ là thời cuộc nhưng vẫn vững vàng ngồi trên ngai vị đến hôm nay.

Tiêu Ngự cười nói, "Đương kim thiên tử đúng là người thú vị, nghe nhiều sự tích cho thấy lúc còn trẻ ngài hẳn rất anh minh thần võ, làm sao lại biến thành bộ dạng hiện giờ"

Nhị Cửu thấy hắn ngông cuồng nghị luận về chân long thiên tử cũng không có gì bất ổn, vẫn mặt không đổi sắc nói, "Cũng vì anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Chẳng phải Thế tử của bọn hắn cũng không qua nổi một ải Thế tử phi đó sao

May mắn Thế tử phi không phải hồng nhan họa thủy, nhưng tính tình tốt quá mức cũng làm người ta thấy phiền.

Nhị Cửu đã bảo đảm tướng dẫn binh là người nhân nghĩa cương trực, Tiêu Ngự không lo lắng dư thừa nữa. Đoàn người cả đêm không ai nói chuyện, chỉ chờ đến sáng mở cổng thành.

—o0o—

Phủ Nguyên Vương, Di Nhiên cư lúc này đèn đuốc sáng trưng.

Mười mấy năm qua, Nguyên Vương chẳng mấy lần đặt chân đến đây, cũng do mỗi lần gặp Vương phi là tranh cãi.

Đương nhiên, người tức giận chỉ có mình hắn, Vương phi vĩnh viễn mang dáng vẻ bình tĩnh không gợn sóng làm người ta không thể công kích, một bụng lửa giận cuối cùng chỉ có thể yên lặng tắt ngúm.

Lúc này lại không giống những lần trước, Nguyên Vương phong lưu đa tình thật sự nổi giận với thê tử không nhiễm khói bụi trần gian.

"Ngươi có biết mình đang làm gì không! Ai cho phép ngươi dùng danh nghĩa của ta ngăn cản nhi tức vào thành! Dù gì nàng cũng là thê tử của Cảnh Tu!"

Vương gia vừa biết chuyện liền tức đến giậm chân, nhưng việc đã rồi, hắn chỉ đành chấp nhận, cũng đâu thể đẩy Vương phi ra chịu tội.

Hắn đã phái người ra ngoài tìm, lại đụng phải Vũ lâm quân đang xuất thành, hoàng thành cấm tiệt đi lại ban đêm, không cho bất kỳ ai ra vào, hắn đành phải từ bỏ.

Vương phi không thèm nhìn hắn lấy một cái, chỉ cúi đầu thưởng thức trà mới châm, lát sau mới nhìn Vương gia nóng nảy đi tới đi lui trong phòng.

"Thê tử Ai thừa nhận" Vương phi hừ lạnh.

Bước chân Vương gia khựng lại, tức đến đỏ mặt tía tai, "Ngươi!" Hắn duỗi tay chỉ Vương phi, thấy Vương phi ghét bỏ quay đầu đi, lại tức đến khó thở thu tay về sau lưng, "Sao ngươi cứ cố chấp chuyện đó mãi thế! Nàng là thê tử Tu Nhi cưới hỏi đàng hoàng, tên đã ghi vào ngọc điệp(*) Tông Nhân phủ, mặc kệ ngươi không vừa mắt xuất thân của nàng, nàng vẫn là Nguyên Vương thế tử phi danh chính ngôn thuận! Sao ngươi có thể xằng bậy như vậy!"

(*) Sách biên chép gia phả hoàng thất gọi là ngọc điệp.

"Danh chính ngôn thuận" Ngón tay Vương phi miết đường viền hoa trên tay áo, thấp giọng cười lạnh, "Thế tử phi qua đêm giữa loạn quân ngoài thành thì danh chính ngôn thuận thế nào đây"

"Đó là do ngươi cố ý sao" Vương gia giận không chịu được, "Ngươi để Tu Nhi ở đâu hả!"

"Ngày xưa ta mới mang thai y hai tháng, ngươi liền dẫn nữ nhân nuôi dưỡng bên ngoài cũng mang thai về nhà, vậy lúc đó ngươi để Tu Nhi ở đâu!" Vương phi ngẩng phắt đầu nhìn Vương gia, đôi mắt trong veo như nước trong khoảnh khắc bốc lửa giận ngùn ngụt đến dọa người, khiến Vương gia không dám nhìn thẳng.

Hắn lảng tránh ánh mắt nàng, bực dọc nói, "Ta đã giải thích với ngươi rồi, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Ngươi còn muốn ghi hận đến năm nào tháng nào"

"Ngoài ý muốn của ngươi nay đã thành trắc phi, cai quản hậu viện, Vương gia hà tất hỏi ta làm gì" Vương phi nhếch nụ cười châm chọc, nằm sấp xuống giường, "Nếu không phải do ta tin vào lời ngon tiếng ngọt suốt đời suốt kiếp ở cùng ngươi thì sẽ không ưng thuận tiến vào Vương phủ, làm sao ta ghi hận ngươi được"

Vương gia nghẹn lời, đứng bên giường, vẻ mặt ảo não.

"Chờ đến ngày Vương gia không chịu nổi ta nữa, đuổi ta ra khỏi chốn lao tù này, ta cũng không còn tư cách ghi hận ngươi." Thần sắc Vương phi lạnh lẽo, "Bây giờ lập tức cút đi ngay, đừng để ta nhìn mà buồn nôn." Nói xong xoay người vào trong, không muốn nhìn Vương gia lấy một cái.

"Quyền cai quản hậu viện Vương phủ do ngươi tự buông bỏ, không phải bản vương ép buộc!" Vương gia tức giận, "Bản vương đã sớm nói, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đảm đương vị trí Vương phi thì bao nhiêu nữ nhân trong hậu viện đều tùy ngươi xử trí!"

Vương phi không nói tiếng nào, nhúc nhích cũng không, dường như khinh thường nói chuyện với hắn.

Mặt Nguyên Vương lúc xanh lúc trắng, khớp ngón tay siết đến trắng bệch, giận dữ cười gằn một tiếng, vung tay áo rời khỏi Di Nhiên cư.

Gương mặt quay vào trong của Vương phi cũng tái nhợt, hai mắt mở to, nhìn phù điêu khắc trên đầu giường không chớp mắt.

—o0o—

Ngoài cổng thành, trời lờ mờ hửng sáng, Nhị Cửu đã lệnh cho chúng thị vệ sẵn sàng xuất phát.

Đoàn người trở lại quan đạo, xe ngựa chạy nhanh về hướng cổng thành.

Chưa đi được hai dặm đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau truyền đến, rất nhanh đã áp sát. Nhị Cửu vội dẫn người lùi qua một bên, nhường đường cho đội quân kia chạy qua trước.

Chỉ thấy một nhóm mười mấy người cao to mặc quân phục thị vệ màu chàm lướt qua như cơn gió.

Nhìn tốc độ của bọn họ dường như có chính sự cấp bách. Tiêu Ngự nhìn thấy trên lưng một con ngựa có hai nam nhân cùng cưỡi, người ngồi trước mềm oặt dựa vào người ngồi sau, máu lênh láng nhỏ dọc đường.

"Hình như là Vũ lâm quân ngày hôm qua, bọn họ có người bị thương." Tiêu Ngự nói.

Nhị Cửu mặt nghiêm nghị gật đầu, gọi người đi tiếp.

Dọc đường thấy máu đỏ lấm tấm rải dài, mặc kệ người bị thương là ai, e rằng thương tích vô cùng nghiêm trọng.

Mọi người chạy đến cổng thành đã mở, cuối cùng cũng thuận lợi vào được.

Đi chưa được bao xa, đột nhiên phía trước xuất hiện hỗn loạn, vô số người gây tắc nghẽn đường chính, có người còn kinh hoàng la hét, chặn đầu xe ngựa.

"Tìm đại phu! Mau đi tìm đại phu!" Trong đám đông có ai đó rống lên, "Lập tức phái người vào cung mời Thái y! Nói Lâm tướng quân bị trọng thương! Nhanh lên!"

Nhị Cửu nghe vậy liền nhảy xuống ngựa, tách đám đông chui vào trong.

Trung tâm là mấy nam nhân mặc quan phục Vũ lâm quân và vài con ngựa thả cương vây quanh bốn phía. Một người nằm dưới đất, toàn thân đầy máu, sắc mặt tái mét đang hôn mê bất tỉnh. Một tên khác cẩn thận ôm nửa người hắn, những tuần vệ đang xua đuổi người chen lấn vây xem.

Đúng là nhóm cấm vệ bọn họ đã gặp trên quan đạo.

"Lâm tướng quân làm sao vậy" Nhị Cửu chen lên trước, các cấm vệ đó nhận ra hắn, liền cho hắn tiến vào.

Người qua đường thấy trung tâm toàn là quân gia nhà quan lớn, tuy bị mấy con ngựa hất đổ quầy, giẫm đạp hàng hóa cũng không dám oán trách tiếng nào, chỉ vội vàng ôm đồ tản đi bốn phía.

Tiêu Ngự cũng xuống xe, bước đến chỗ đoàn người.

Nhị Cửu đã hỏi rõ tình hình, đứng lên nhìn hắn, bây giờ không còn vẻ nghênh ngang như lúc không phục đứng dưới tường thành, trong mắt ngập tràn khó xử và thỉnh cầu.

Hắn muốn cầu xin Thế tử phi chữa thương cho bằng hữu, nhưng lại vướng phải tác phong rõ ràng đâu ra đấy của mình, tất cả cũng vì suy nghĩ đến lợi ích của Thế tử phi nên ngại không dám mở miệng.

Tiêu Ngự nhìn biểu cảm Nhị Cửu là biết hắn đang khó xử cái gì, không khỏi buồn cười lắc đầu, gọi Bách Linh ôm hộp thuốc xuống, xắn tay áo bước đến.

Nhị Cửu giang tay cản hắn, vẻ mặt rối rắm, nhỏ giọng nói, "Thế tử phi, bỏ đi, Thái y sẽ đến ngay thôi. Ngươi… không thích hợp ra tay cứu hắn."

"Ta là đại phu, ta không thích hợp chứ ai thích hợp" Tiêu Ngự giơ hai tay nói, đi vòng qua Nhị Cửu.

Nhị Cửu hiển nhiên không muốn cương quyết ngăn cản, bị Tiêu Ngự lướt qua. Hắn vội vàng đuổi theo, nói nhỏ, "Lâm tướng quân… bị thương ở đùi, ngươi quan sát vết thương sợ là sẽ bị chỉ trích…"

"Ta không nghe thấy là được. Lại nói, đùi Lão Cửu nhà các ngươi ta đã từng chữa rồi, thêm một cái đùi của Lâm tướng quân thì có làm sao" Tiêu Ngự vừa nói vừa chạy đến chỗ người bị thương, Bách Linh dùng rượu mạnh giúp hắn rửa tay, hắn cúi xuống kiểm tra vết thương của Lâm tướng quân.

Nhị Cửu còn muốn nói sao có thể thế được, lúc đó Tiêu Ngự chưa phải Thế tử phi, với lại chuyện ấy không nhiều người biết, mà những người đã biết cũng sẽ không trách móc.

Vậy mà hắn lại không thốt ra được tiếng nào.

Nam nhân bên cạnh Lâm tướng quân liếc hắn, lại nhìn Nhị Cửu, cảnh giác hỏi, "Vị này là"

Không chờ Nhị Cửu trả lời, Tiêu Ngự cười nói, "Ta là đại phu."

Nhị Cửu còn muốn dặn dò, nhưng Tiêu Ngự đã quỳ một chân xuống đất, cúi người xem xét vết thương, mặt áp sát vào đùi Lâm Hiển, liền ngậm miệng, không nói gì hết.

Dù sao có dặn dò hay đề phòng gì cùng phí công thôi.

Hôm qua hắn còn chính nghĩa hào hùng nói thân là Thế tử phi phải biết địa vị của mình, không nên vì những thôn dân hương dã mà tổn hại an nguy và lợi ích Thế tử phi.

Lại nhìn thương tích của Lâm Hiển nghiêm trọng như vậy, nhìn quanh chỉ có y thuật như thần của Thế tử phi mới có thể cứu chữa. Hôm nay, hắn vì coi trọng tính mạng bằng hữu mà hy vọng Thế tử phi ra tay cứu viện.

Những lời hôm qua cứ như một bạt tai tự đánh vào mặt.

Mặt Nhị Cửu nóng lên, chăm chú nhìn một bên gương mặt nghiêm túc của Tiêu Ngự.

Hắn thấy phiền Phượng đại phu lòng dạ đàn bà, nhưng thì ra lúc tâm tư lòng dạ đàn bà phát sinh ở chính mình mới thấy người kia ấm áp như thế, đáng để tin tưởng và nương tựa như thế.

120. Chương 120: Thái Y Hội Chẩn

Editor: Vện

Tiêu Ngự lấy kéo cẩn thận cắt ống quần Lâm Hiển, để lộ vết thương. Miệng vết thương máu thịt be bét, vụn kim loại hình lưỡi dao găm trong thịt, nhìn hết sức đáng sợ.

Các cấm vệ Vũ lâm quân vây quanh Lâm Hiển thấy được vết thương, không khỏi hít vào khí lạnh.

"Vết thương nhiễm trùng nghiêm trọng, phải khử trùng may lại ngay." Tiêu Ngự nhíu mày, lấy băng vải cột chặt đùi Lâm Hiển để cầm máu.

Dòng máu đen nháy mắt tuôn ra từ vết thương, Lâm Hiển bị đau mà rên một tiếng, hơi lấy lại ý thức.

"Lâm thống lĩnh, ngươi thấy sao rồi" Nhị Cửu tiến lên, quan tâm hỏi.

Tiêu Ngự dùng ngón tay ấn vào vị trí động mạch dưới háng, máu tạm thời ngừng chảy, lại hỏi cấm vệ bên cạnh Lâm Hiển, "Lâm tướng quân bị thương bao lâu rồi"

"Chắc là hơn một canh giờ." Người kia nhíu mày nhìn vết thương trên đùi Lâm Hiển, gương mặt cương nghị khó giấu nổi kinh hoảng.

Trọng thương như vậy, e là lành ít dữ nhiều. Bọn họ đều là người quanh năm liếm máu trên lưỡi đao, bị thương như cơm bữa, vết thương nào có thể sống, vết thương nào chỉ có thể chờ chết, trong lòng bọn họ rất rõ ràng.

Lúc mới bị thương là ban đêm, nhìn không rõ thương tích, chỉ bôi thuốc bột cầm máu rồi giục ngựa về kinh thành tìm Thái y. Bây giờ trời sáng sủa, thấy được miệng vết thương khiến tim chùng nhịp kia, mọi người không khỏi đỏ hốc mắt, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Tiêu Ngự buông lỏng băng vải một lát, lại cột chặt, phân phó, "Lập tức đưa người đến Quảng An đường, phải giải phẫu ngay."

Hơn một canh giờ là vẫn chưa đến bốn tiếng, cơ hội sống vẫn rất lớn.

"Tại hạ Tiêu Vĩnh Chương." Cấm vệ trẻ tuổi luôn canh giữ bên người Lâm Hiển tự giới thiệu, nhìn Tiêu Ngự lại hỏi Nhị Cửu, "Xin hỏi vị này là"

"Ngươi gọi ta Phượng đại phu là được." Tiêu Ngự cười nói, "Trước hết hãy đỡ Lâm tướng quân lên xe ngựa của chúng ta, nhanh chóng chở đến Quảng An đường."

Mặc dù Tiêu Vĩnh Chương không quá tin tưởng thiếu niên tuấn tú này y thuật cao minh đến đâu, nhưng danh tiếng Quảng An đường hắn đã từng nghe nói.

Tạ thế tử vì muốn làm vui lòng Thế tử phi nên mới thành lập y quán, chữa trị được những chứng bệnh không thể tưởng tượng nổi, nghe nói còn cứu sống một nam nhân tự sát, tay nghề không thể phủ nhận là tuyệt diệu.

Tiêu Vĩnh Chương và hai tên thuộc hạ cùng cẩn thận nâng Lâm Hiển lên xe ngựa của Tiêu Ngự, một người do dự nói, "Tiêu phó thống lĩnh, vẫn nên… tìm Thái y đến xem vết thương cho Lâm thống lĩnh đi." Một y quán dân gian, dù do Nguyên Vương thế tử phi điều hành nhưng làm sao bì được Thái y viện tuyển chọn tinh anh trong ngàn vạn danh y

Chẳng hạn như Giản lục tiểu thư danh tiếng vang xa, nắm giữ y thuật Giản gia, phong thái thiện lương nhân từ, được các quý phu nhân và dân chúng hết lời tán dương.

Nhưng trong mắt bọn họ, những người này chẳng khác gì đám trẻ nít diễn xiếc mua vui, cũng chỉ là thủ đoạn tranh sủng của đám nữ nhân mà thôi. Sau khi Giản đại phu qua đời, mỗi khi có việc liên quan đến sinh tử, bọn họ tuyệt đối không dám đặt chân vào y quán Giản gia.

Trong lòng Tiêu Vĩnh Chương cũng nghi ngờ, nhìn Tiêu Ngự, lại chậm chạp gật đầu, "Ngươi mau vào cung thỉnh cầu Hoàng thượng, mang Thái y đến Quảng An đường hội chẩn."

Nhị Cửu thấy Tiêu Vĩnh Chương đưa ra biện pháp phòng ngừa, vì hai người Lâm Tiêu đều là bằng hữu của hắn nên Nhị Cửu lúng túng nhìn Tiêu Ngự.

Hắn hiểu Tiêu Vĩnh Chương chỉ muốn đảm bảo không để phát sinh sơ sẩy, nhưng mà… Thế tử phi thật lòng thật dạ, thậm chí không hề lo lắng việc này có thể đem lại phiền phức cho mình.

Không tin tưởng thẳng thừng như vậy thật sự làm người ta khó xử.

Nhưng Tiêu Ngự chỉ mỉm cười với hắn, kéo Bách Linh lên xe, để Nhị Cửu đánh xe chạy về Quảng An đường. Các cấm vệ Vũ lâm quân còn lại theo sau xe ngựa của thị vệ Vương phủ, đoàn người rầm rộ thẳng tiến Quảng An đường.

Đầu phố xuất hiện một chiếc xe ngựa gỗ lim sơn son, trang trí tao nhã, màn lụa như nước rũ xuống cửa ra vào và cửa sổ.

Góc màn vén lên, gương mặt hai thiếu nữ thị tỳ lấp ló sau màn.

Một tỳ nữ mặt lộ rõ khinh thường, quay đầu nhìn người trong xe, "Tiểu thư, quả nhiên người kia lại muốn chơi trội."

Nữ tử trong xe mặt mày tú lệ, phong thái đoan trang, mũ mạng lụa dài cầm trên tay, không phải Giản lục tiểu thư thì là ai.

Nha hoàn Bán Hạ hừ một tiếng, "Ta thấy là nàng bị quỷ nhập rồi. Cho rằng dựa vào y thuật mà cướp được Tạ thế tử từ tay tiểu thư, bây giờ lại càng vênh váo. Sao nàng không biết sợ, dù Thế tử yêu thích tài năng bất phàm của nàng, nhưng nàng đã qua đêm ở ngoài thành, trị thương cho lũ thôn dân hương dã chưa nói, bây giờ còn làm ra hành động mờ ám với Lâm tướng quân giữa thanh thiên bạch nhật. Đừng nói Vương phi không chịu được, nếu Thế tử mà biết e cũng sẽ trách nàng không tuân quy củ."

Nha hoàn còn lại là Đinh Hương che miệng cười, "Tiểu thư không thấy đâu, vừa rồi người kia trực tiếp cắt ống quần Lâm tướng quân, tay còn đặt ở chỗ đó của Lâm tướng quân… Ây dà, nói ra chỉ sợ làm bẩn tai tiểu thư."

Bán Hạ vung tay vỗ nàng một cái, "Biết làm bẩn tai tiểu thư mà dám nói, còn không im ngay."

Đinh Hương lè lưỡi, cười tủm tỉm.

Giản lục tiểu thư nói, "Được rồi, đừng nói nhảm nữa. Không còn ai ngáng đường, bảo phu xe đi tiếp đi."

"Vâng." Đinh Hương đáp một tiếng, nói phu xe lên đường.

"Chờ đã." Giản lục tiểu thư đột nhiên gọi, "Khoan hẵng đến phủ Nguyên Vương, đến Nhân Tín đường trước."

—o0o—

Trong Quảng An đường, Tần Cánh và Lục Dung Dung vừa mới mở cửa, đang quét tước nội đường thì bị một đám người đột ngột xông vào dọa hoảng hồn.

Tiêu Ngự chỉ huy thị vệ sắp xếp chỗ cho Lâm Hiển, để Bách Linh đi chuẩn bị phòng và dụng cụ giải phẫu, lại dặn Lục Dung Dung đến Nhân Tín đường mời Phùng đại phu đến.

"Nhanh nhanh nhanh, sững ra đó làm gì, mau làm việc đi." Tiêu Ngự vỗ tay, luôn miệng thúc giục.

Lục Dung Dung và Bách Linh vội vàng tuân lệnh, một chạy vào trong một lao ra ngoài, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Tiêu Vĩnh Chương thấy người làm trong Quảng An đường chỉ là hai tiểu nha đầu lại càng thêm nóng ruột, không biết mình đem Lâm tướng quân đến đây là đúng hay sai.

Nhị Cửu vỗ vai hắn, "Tiêu phó thống lĩnh, ta không biết khuyên nhủ. Chỉ có một câu, nếu Thế tử phi không thể làm ngươi tin tưởng thì thế gian này e là chẳng còn đại phu nào đáng để tin cậy đâu."

Tiêu Vĩnh Chương ngớ người, không dám tin nói, "Thế… Thế tử phi"

Thiếu niên kia chính là Nguyên Vương thế tử phi à Cái gì chứ…

Nhị Cửu gật đầu, lại đập vai hắn, không nói gì thêm, đến thẳng chỗ Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đang dặn dò Tần Cánh, "Tần tiểu đại phu, ngươi thay y phục sát trùng rồi chuẩn bị phòng mổ trước đi. Chờ Lục Dung Dung về rồi bảo nàng làm giống vậy."

Tần Cánh gật đầu, "Còn Phượng đại phu thì sao"

"Ta có vài việc phải làm…" Tiêu Ngự nhíu mày, để Tần Cánh đi chuẩn bị trước, quay lại nhìn Nhị Cửu, "Ta nhớ Vương phủ được cung cấp muối tiến cống loại tốt nhất phải không"

Tiểu ca bảo mẫu của Lông Xù làm thức ăn cho nó có nói muối được sử dụng là muối tiến cống, đáng tiếc Lông Xù không thèm ăn.

Nhị Cửu ngẩn người không hiểu lắm, gật đầu nói, "Đúng vậy, muối ăn trong Vương phủ đều là muối tiến cống."

Tiêu Ngự bảo Nhị Cửu về Vương phủ xách một bao đến đây, nhờ Tần lão đại phu chăm sóc Lâm Hiển, hắn và mấy người làm bưng các dụng cụ thô sơ được Tạ thế tử sai thợ thủ công chế tác vào một phòng trống.

Hắn cần pha chế nước muối sinh lý vô trùng.

Lâm Hiển mất máu quá nhiều, nhưng nơi này không có điều kiện truyền máu, bổ sung dung dịch nước muối ắt không thể thiếu. Lúc cần kíp có thể phải pha loãng máu bệnh nhân truyền ngược lại.

Dung dịch nước muối rửa vết thương lúc trước đều dùng muối thô pha chế, không thể lấy nó đi truyền dịch được.

Hy vọng muối cống phẩm trong cung chất lượng tốt một chút.

Tiêu Ngự sai ngươi bưng nước lạnh đến, chờ lửa lớn chưng thành nước cất. Những chai lọ thủy tinh quý giá rốt cuộc cũng có đất dụng võ.

Tiêu Vĩnh Chương thấy mọi người đều bận rộn, chỉ có một lão đại phu thỉnh thoảng kiểm tra vết thương của Lâm Hiển, còn lấy thuốc viên đút Lâm Hiển nuốt xuống.

Hắn đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng mất kiên nhẫn lao ra ngoài, đụng phải Nhị Cửu đang chạy vào.

Nhị Cửu ôm trong ngực một bao muối, lùi lại hai bước đi vòng qua hắn, "Cẩn thận chứ, đây là thứ Phượng đại phu cần đấy."

Tiêu Vĩnh Chương sàng qua hỏi, "Cái gì đó Thuốc bí truyền của Quảng An đường hả"

"Muối cống nạp." Nhị Cửu trả lời rồi bỏ đi, Tiêu Vĩnh Chương ngơ ngác đứng bất động, sắc mặt biến hóa hết sức sinh động.

Vậy là sao… rốt cuộc Thế tử phi có tin được không Lúc này cần muối làm gì

Tiêu Vĩnh Chương đang tự xoắn xuýt, các Thái y được phái đến cuối cùng cũng xuất hiện.

"Tiêu phó thống lĩnh, Tổng quản Thái y đại nhân đích thân đến!" Một cấm vệ chạy vào báo, phía sau là ba người mặc quan phục Thái y bước vào, dẫn đầu là Phượng Vân Phi.

Phượng Vân Phi dĩ nhiên biết lai lịch Quảng An đường nhưng bấy lâu nay chỉ làm như không biết. Lúc này tự mình đặt chân đến, trong lòng cũng không biết được tư vị gì. Nhìn tủ thuốc cao chót vót, đại sảnh sáng sủa, trật tự ngăn nắp, bày trí cao sang mà không mất vẻ nhã nhặn, hiển nhiên tiêu tốn không ít sức lực.

Hắn từng mở y quán lập nghiệp, bây giờ trưởng tử của hắn cũng nghiêm túc mở y quán cứu người, còn dần dần làm nên tiếng tăm.

Dù không phải kế nghiệp cha nhưng cũng là cùng chung huyết mạch, Phượng Vân Phi không khỏi cảm khái thế sự vô thường, cơ duyên đã được ông trời định sẵn.

Tiêu Vĩnh Chương vội vàng lên đón, hành cái lễ đơn giản rồi dẫn người vào gian phòng Lâm Hiển đang nằm.

Bên phía Tiêu Ngự đã pha xong nước cất và dung dịch nước muối, nhúng băng gạc vào nước sôi mấy lần, giơ lọ thủy tinh ra dưới nắng quan sát, bằng mắt thường không thấy được tạp chất, tất cả dung dịch đều trong suốt.

"Chắc là có thể…" Tiêu Ngự thấp giọng lầm bầm, đổ nước muối sinh lý vào chai thủy tinh.

Lục Dung Dung rất nhanh đã trở lại, âm thanh tiểu cô nương truyền đến từ xa.

"Sư phụ, Phùng lão không có ở Nhân Tín đường! Nói là bị người ta mời đi rồi, phải làm sao bây giờ!" Lục Dung Dung vừa chạy vừa la, đứng thở hồng hộc ngoài phòng Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự khựng lại, hắn đã chứng kiến y thuật cao minh của Phùng đại phu, có mặt ông thì càng thêm bảo đảm an toàn. Nhưng ông lão không có ở nhà, vậy cũng hết cách.

"Không có thì thôi, Dung Dung đi rửa tay đi, ở đây có chuyện cần ngươi làm."

Công tác pha nước muối giao cho Lục Dung Dung, nàng theo học Tiêu Ngự đã lâu, dù không hiểu được nguyên lý của thao tác chính xác nhưng nhớ kỹ những khâu quan trọng.

Phượng Vân Phi theo Tiêu Vĩnh Chương vào phòng Lâm Hiển, Bách Linh từ ngoài chạy vào, theo sau là hai người làm của y quán đang nâng cái cáng cứu thương đơn giản bằng khăn trải giường.

"Phòng mổ đã chuẩn bị xong, xin các vị tránh đường, chúng ta phải nhanh chóng chuyển Lâm tướng quân qua đó!" Bách Linh kêu lên.

Phượng Vân Phi ngẩn người, quay đầu nhìn con trai mình đứng kế tiểu nha hoàn nhanh mồm nhanh miệng.

Lúc Bách Linh thấy hắn cũng bất ngờ, hắn mặc quan phục Thái y, theo sau còn có hai Thái y khác, liền biết là do Vũ lâm quân mời đến.

Bách Linh không thèm để ý hắn, bảo hai người làm nâng người đến phòng mổ.

Tiêu Vĩnh Chương ngăn lại, nhíu mày nói, "Xin hãy để các vị Thái y kiểm tra thương thế Lâm tướng quân trước đã."

Bách Linh lườm hắn, "Thương tích Lâm tướng quân khẩn cấp, nhất định phải nhanh chóng giải phẫu. Ngươi có thể chờ nhưng tướng quân nhà ngươi không thể!"

Hai cấm vệ thuộc hạ của Tiêu Vĩnh Chương giận đỏ mắt, bước lên tuốt kiếm, "Ngươi vừa nói gì!"

Bách Linh hoảng hồn rụt vai. Tần lão đại phu cuống quýt hòa giải, lại nghe âm thanh trong trẻo từ ngoài vang lên.

"Các ngươi đang làm gì đấy Sao còn không đưa Lâm tướng quân qua phòng mổ."

Mọi người nghe tiếng liền nhìn ra cửa, Phượng Vân Phi không được tự nhiên quay đi chỗ khác ho khan.

Tiêu Ngự thấy hắn thì bất ngờ. Mắt đảo qua hai lão Thái y bên cạnh Phượng Vân Phi, người nào cũng râu tóc hoa râm mà thần thái quắc thước tinh tường, có vẻ thật sự có bản lĩnh.

Lâm Hiển là thân tín của Hoàng đế, chắc Thái y viện không dám tùy tiện qua mắt đâu, chẳng phải Phượng Vân Phi là trưởng quan lớn nhất cũng đích thân đến khám đó sao

Phượng Vân Phi gồng mình nhập vai phụ thân, nghiêm giọng nói, "Chiếu Ngọc, vi phụ…"

"Ba vị hẳn là Thái y được Tiêu phó thống lĩnh mời đến hội chẩn." Tiêu Ngự không quan tâm Phượng Vân Phi, nhìn Tiêu Vĩnh Chương, "Vậy thì tốt quá, mời ba vị Thái y theo ta vào phòng mổ."

Không mời được Phùng đại phu tọa trấn, ba người này tốt xấu gì cũng bổ khuyết được. Một cây làm chẳng nên non mà. Vốn tính nhờ Tần lão đại phu, bây giờ không cần bắt Tần lão đại phu vào phòng mổ nữa, có thể để ông trông coi dược đường bắt mạch bốc thuốc cho người khác.

Phượng Vân Phi bị Tiêu Ngự phớt lờ triệt để, mặt trầm xuống.

Tiêu Ngự nói xong cũng không chờ ai trả lời, chỉ huy hai người làm cẩn thận đặt Lâm Hiển lên cáng, nâng qua phòng mổ.

"Mời ba vị theo ta." Tiêu Ngự mỉm cười mời đám người Phượng Vân Phi đi rửa tay thay y phục.

Phượng Vân Phi nhìn Tiêu Vĩnh Chương, Tiêu Vĩnh Chương khom người hành lễ với hắn và Tiêu Ngự, "Lâm tướng quân xin trông chờ vào chư vị thần y cứu chữa."

Phượng Vân Phi lắc đầu thở dài. Thân là Thái y, hội chẩn với đại phu dân gian là tự hạ thấp bản thân, nhưng tình huống hiện tại đặc biệt, thân phận Lâm Hiển cũng đặc biệt, thương thế khẩn cấp, hắn thật sự không dám lãng phí thời gian đấu võ mồm.

Hai Thái y kia hiển nhiên lấy Phượng Vân Phi làm đầu, thấy hắn đi theo Tiêu Ngự, hai người nhìn nhau, cũng xách hòm thuốc bước theo.

Rửa tay kỹ càng xong thì đổi y phục quái dị, còn phải trùm kỹ diện mạo, Phượng Vân Phi cho rằng Tiêu Ngự cố ý làm khó dễ, muốn thấy bọn họ xấu mặt.

Chờ đến khi vào cái được gọi là phòng mổ, thấy tất cả mọi người đều ăn mặc quái dị như vậy, bệnh nhân nằm trên giường cũng bị mặc thành bộ dáng lạ lùng.

Hai người kia tay chân nhanh nhẹn làm việc của mình, mặc dù nhìn hơi rối loạn, hoa cả mắt nhưng lại cảm giác rất đúng quy trình, cả phòng mang hơi lạnh và không khí vô cùng sạch sẽ, phảng phất mùi rượu mạnh và nước kim ngân.

Phượng Vân Phi và hai lão Thái y không khỏi nhìn nhau, cảm thấy mình nửa đời hành y mà lại xuất hiện cảm giác bối rối, không hòa hợp với nơi này.

Bách Linh và Tần Cánh đã sát trùng miệng vết thương của Lâm Hiển, phủ sẵn khăn, cho Lâm Hiển uống thuốc mê, tất cả dụng cụ bày ra đầy đủ.

Tiêu Ngự nhìn Phượng Vân Phi, đột ngột lên tiếng, "Phượng thái y, không biết hai vị tiên sinh đây xưng hô thế nào"

Phượng Vân Phi vội nói, "Đây là La thái y, còn vị này là Chu thái y." Trả lời xong lại ngẩn người, hai mắt nhìn chằm chặp trưởng tử ăn mặc kỳ quái đứng trước giường.

Tại sao khoảnh khắc bị hỏi, hắn lại có cảm giác… đang đối mặt với đồng liêu trong Thái y viện, thậm chí còn thấy đang đối mặt trưởng quan! Khiến hắn không dám chậm trễ, cuống quýt trả lời.

Hắn không khỏi quan sát lại thiếu niên che kín mặt, chỉ chừa ra đôi mắt trong suốt.

Vừa nãy quả thực không phải ảo giác… Phượng Chiếu Ngọc hiện tại, trưởng tử của hắn càng lúc càng xa lạ và uy quyền đến mức làm hắn sợ hãi.

Mặc dù xưa nay hắn không hề thân thiết với đứa con trai này, nhưng cảm giác đó khác hẳn bây giờ.

Lúc đó dù xa lạ cỡ nào, hắn vẫn biết đây là con trai mình, là huyết mạch của Phượng Vân Phi hắn.

Nhưng giờ phút này, khi đối diện đôi mắt kia, hắn không còn thấy được khí tức thuộc về Phượng Chiếu Ngọc nữa.

Giống như trong cơ thể kia là một linh hồn cơ trí thành thục, xuyên qua đôi mắt thiếu niên mà nhìn bọn họ, thấu triệt tất cả.

Phượng Vân Phi hoảng hốt nhớ lại lời Lô thị nói sảng trong lần trúng độc hôn mê.

"Nó có một đôi mắt đáng sợ… ánh mắt đó… có thể nhìn thấu hết thảy…"

Phượng Vân Phi bừng tỉnh, lại thấy ánh mắt kia đã dời đi.

"Phượng thái y, La thái y, Chu thái y." Tiêu Ngự nói, "Ta là đại phu ngoại khoa, ta có thể xử lý nhanh gọn vết thương của Lâm tướng quân, nhưng tình trạng cơ thể phải dựa vào ba vị khống chế."

Hắn chỉ các lọ sứ đặt trên bàn mổ không xa, "Đó là thuốc nước Phùng lão đại phu điều chế để dùng trong giải phẫu, thành phần thảo dược có viết trên lọ, mời ba vị tùy nghi sử dụng."

Phượng Vân Phi còn đang ngây ngẩn, hai người La Chu đã đến trước bàn cẩn thận nhận biết, phân loại mấy lọ thuốc, vừa xem vừa thi thoảng gật đầu.

Có thuốc mê, thuốc khử trùng, thuốc cường gân hoạt huyết và nhiều loại khác. Trong thời gian ngắn như vậy không thể chuẩn bị đầy đủ, hiển nhiên đã có chuẩn bị trước, sẵn sàng ứng phó với loại thương tích như Lâm tướng quân.

Phượng Vân Phi đứng bất động nhìn Tiêu Ngự, ánh mắt xoay chuyển, nhận ra đại phu thấp bé đứng bên cạnh hắn chính là nha hoàn Bách Linh.

Phượng Vân Phi kinh hãi trợn mắt, chỉ Bách Linh, "Ngươi… sao ngươi lại cho nàng tham gia hội chẩn!"

Ba vị Thái y hội chẩn với một đại phu dân gian đã là tự hạ thấp lắm rồi, ngay cả một nha hoàn cũng đứng ngang hàng tham gia trị liệu.

Nếu chuyện này truyền đi, chẳng phải sẽ bị đám đồng liêu chế giễu đến chết à!

Mặt Phượng Vân Phi lúc xanh lúc trắng.

Tiêu Ngự không thèm để ý hắn, đi thẳng đến bàn mổ.

Phượng Vân Phi đi theo tức tối nói, "Chiếu Ngọc, ngươi lập tức đuổi nha hoàn này ra ngay! Lâm tướng quân thân phận cao quý, sao ngươi dám để nàng làm ẩu làm càn! Nếu Lâm tướng quân xảy ra bất trắc ngươi có gánh nổi không!"

Bách Linh đang chỉnh lý dụng cụ giải phẫu, nghe vậy chỉ liếc Phượng Vân Phi, lại rũ mắt không thèm quan tâm.

Tiêu Ngự thản nhiên nhìn hắn, "Nàng làm ẩu làm càn Cho Bách Linh ra ngoài cũng được thôi, nhưng những việc nàng "làm ẩu làm càn" Phượng thái y có thực hiện được không"

Phượng Vân Phi nhìn đôi tay Bách Linh. Thấy tay nàng dùng tốc độ cực nhanh di chuyển các dụng cụ bằng bạc hắn chưa thấy bao giờ, kế bên còn bày đầy chai lọ thủy tinh trong suốt đựng chất lỏng gì đó, hắn căn bản không hề biết đó là cái gì.

Phượng Vân Phi tái mặt, nghiến răng nói, "Cũng chỉ là vài xảo thuật qua mắt. La thái y là thánh thủ dương y, ngươi đừng làm rộn nữa, để La thái y trị thương cho Lâm tướng quân đi."

La thái y nghe vậy liền đến trước bàn mổ.

"Lão phu bất tài nhưng từng nhậm chức tromg quân y hơn hai mươi năm, cũng có tâm đắc về phương diện ngoại khoa. Nếu tiểu huynh đệ đây tin tưởng lão phu, lão phu có thể ra tay hỗ trợ."

Tiêu Ngự không nói gì, chỉ gật đầu, hít vào một hơi, bắt đầu giải phẫu.

Phượng Vân Phi không được ai để ý đứng bất động một bên, tức giận mắng, "Thằng nhãi ngông cuồng!"

Chu thái y vẫn đang mày mò mấy lọ thuốc trên bàn, La thái y không hiểu nhìn Phượng Vân Phi.

"Theo lão phu thấy, tiểu huynh đệ này làm việc rất có trật tự, tiểu nha hoàn kia cũng vô cùng thành thạo. Tại sao Phượng thái y lại tức giận như vậy" Nói rồi lại hạ giọng, "Lão phu nghe nói, y quán này là do

Nguyên Vương thế tử phi mở, không biết tiểu huynh đệ này lai lịch ra sao Có lẽ thân phận không thấp đâu, chúng ta nên biết điều thì hơn, đừng vọng động đắc tội những quý nhân."

Phượng Vân Phi đen mặt không nói, La thái y lắc đầu đến trước bàn mổ, quan sát động tác tay của Tiêu Ngự.

Vết thương của Lâm Hiển dường như bị ám khí phóng với tốc độ cực nhanh gây nên, khá giống với súng đạn, bên trong có rất nhiều mảnh vụn kim loại, phải cẩn thận gắp ra.

Vì tình trạng xuất huyết liên tục, Tiêu Ngự nghi ngờ động mạch đùi bị tổn thương. Phải chờ sau khi khử trùng xong sẽ kiểm tra lại thật kỹ.

Trong tay Tiêu Ngự cầm nhíp gắp từng mảnh ám khí ghim trong máu thịt thả vào khay.

Bách Linh bên cạnh tùy thời nhận dụng cụ Tiêu Ngự đã sử dụng, lại đặt dụng cụ được yêu cầu vào tay hắn. Một bên là xài rồi, một bên chưa xài, phân chia rõ ràng, không chút rối rắm.

La thái y nhìn thấy, miệng tấm tắc khen ngợi.

Trong tay Tần Cánh cầm túi nước, thỉnh thoảng dùng nước muối sinh lý rửa sạch máu và chất bẩn trong vết thương, phối hợp chặt chẽ với Tiêu Ngự.

—o0o—

Tách một tiếng, giọt nước từ mái hiên lăn xuống bàn cờ.

Phùng đại phu bừng tỉnh từ cơn trầm tư, nhìn sắc trời, đứng dậy nói, "Giản lục tiểu thư, phương thuốc ngươi đem đến chúng ta có thể chờ ngày khác nghiên cứu. Ta cần phải tọa chẩn ở đại sảnh, hôm nay hai vị đại phu trợ lý không có mặt, e là ngoài sảnh khá bận rộn."

Giản lục tiểu thư ngồi bên kia cũng tỉnh táo lại, thả phương thuốc trong tay xuống, cười nói, "Xin lỗi Phùng lão, ta đến không đúng lúc."

Phùng đại phu dĩ nhiên nhận ra nàng thấp thỏm không yên. Rõ ràng chẳng có chuyện gì lại nhất định cầu xin ông nghiên cứu một phương thuốc của Giản gia, Phùng đại phu sống bao nhiêu năm rồi mà vẫn không đoán ra suy nghĩ trong đầu tiểu cô nương đây.

Chỉ vì những chuyện đã xảy ra giữa Giản lục tiểu thư và Thế tử phi, mối nhân duyên tốt đẹp bị cách trở, vô vọng từ đây, Phùng đại phu thương tiếc vãn bối là nàng, bởi vậy xưa nay hết sức dung túng.

Phùng đại phu cười hiền lành, "Giản lục tiểu thư ngàn vạn lần đừng nói thế. Nhân Tín đường của lão phu lúc nào cũng hoan nghênh ngươi đến, sao lại nói là không đúng lúc. Ngươi cứ ngồi ở đây đi, ta ra đại sảnh xem sao." Nói rồi đứng dậy ra ngoài.

Ngoài tường viện, một học trò của y quán đang dựa tường đùa giỡn với Bán Hạ, Phùng đại phu nhíu mày, sợ học trò này sinh tâm tư bất chính với nha hoàn của Giản lục tiểu thư, bôi nhọ thanh danh Giản lục tiểu thư, bèn bước qua nói, "Lý Thức, ngươi đứng đây làm gì Dược liệu tìm ra chưa"

Lý Thức vội vàng đứng thẳng lưng, thu lại nét cười, cung kính hành lễ với Phùng đại phu, lại khách khí hành lễ với Bán Hạ, miệng hô mạo phạm, chờ Bán Hạ cuống quýt đáp lễ rồi mới chạy đi.

Phùng đại phu hài lòng gật đầu, nói với Bán Hạ, "Đi hầu hạ tiểu thư nhà ngươi đi, nha hoàn trong y quán tay chân vụng về, đừng để tiểu thư nhà ngươi chờ lâu."

Bán Hạ đáp lời, chạy đi như gió. Từ đằng xa đã cười với Giản lục tiểu thư, chạy đến bên cạnh nàng, ngồi xổm xuống thấp giọng cười nói, "Phùng lão đúng là quá nghiêm túc, hù chết người ta."

Giản lục tiểu thư cũng nghe được câu chuyện bên ngoài, cười nói, "Phùng lão quan tâm ta và ngươi là được, chút chuyện đó có sao đâu."

Bán Hạ gật đầu, "Đương nhiên, Phùng lão xưa nay kính trọng đức hạnh lão gia, lại luôn xem tiểu thư như thân sinh nhi nữ mà đối đãi, Bán Hạ dĩ nhiên rất cảm kích." Ngừng một lát lại nhỏ giọng cười, "Tiểu thư yên tâm, Lý Thức là người thật thà, chỉ một lòng hướng đến y thuật Giản gia chúng ta. Hôm nay nhờ hắn

mới đuổi được cái chân chó kia đến tìm Phùng đại phu, tiểu thư đã đoán đúng, người kia chỉ muốn mua danh chuộc tiếng, phải nhờ Phùng lão làm giá đỡ cho nàng. Xì, đúng là không biết trời cao đất dày."

Giản lục tiểu thư cầm tách trà, nhíu mày xuất thần một lát, nói, "Lý Thức kia…"

Bán Hạ vội nói, "Tiểu thư đừng lo cho hắn. Hắn ngưỡng mộ y thuật Giản gia, lòng dạ dĩ nhiên cũng hướng về tiểu thư, có đánh gãy chân hắn cũng không làm ra chuyện có lỗi với tiểu thư đâu."

Lúc này Giản lục tiểu thư mới gật đầu, thở dài một hơi, nhẹ giọng nói, "Ta cũng không muốn lừa dối Phùng lão, thế nhưng… ta không thể trơ mắt nhìn Phùng lão bị người ta lợi dụng."

Bán Hạ nói, "Tiểu thư cũng vì Phùng lão thôi mà, đó cũng là hồi báo với đối đãi của Phùng lão với tiểu thư, chuyện này sao có thể nói là lừa dối chứ. Nếu không thì chuyện như lần trước sẽ lại xảy ra, không biết Phùng lão sẽ bị người kia hãm hại thành thế nào nữa."

Chuyện của An quốc hầu phu nhân, rõ ràng là nhắm vào Phượng Chiếu Ngọc, trong cung đã hạ thánh chỉ, kết quả chỉ có một mình Phùng lão chịu thiệt, bản thân hắn không vương một cái lá, ung dung tự tại bỏ đi.

Phùng lão từng là Tổng quản Thái y được Hoàng đế tin tưởng nhất, mặc dù lớn tuổi không còn nhậm chức nhưng Hoàng đế vẫn ban cho ông rất nhiều ân sủng. Bởi vậy, sức ảnh hưởng của Phùng lão với những thế gia đại tộc ở kinh thành vẫn không thể xem thường.

Danh vọng của Phùng lão không phải thứ để người kia dùng làm gạch lót đường!

"Nàng chẳng những cướp mất Thế tử, còn muốn cướp yêu thương của Phùng lão đối với tiểu thư, đáng ghét chết đi được, không biết lượng sức mình!" Bán Hạ càng nói càng tức.

Vẻ mặt Giản lục tiểu thư không có biểu hiện gì, nhưng ngón tay cầm tách trà lại siết chặt đến trắng bệch.

Bán Hạ ngồi xổm bên chân Giản lục tiểu thư, oán hận lầm bầm, "Phùng lão cũng thiệt là, rõ ràng biết người kia đối nghịch với tiểu thư, tại sao còn muốn giúp nàng Nghe nói sau khi Thế tử rời kinh, Phùng lão thường xuyên đến Quảng An đường chăm sóc nàng, tấm lòng của Phùng lão với tiểu thư và Thế tử không phải giả, lại nói, lúc trước Phùng lão cũng không vui khi thấy nhân duyên của tiểu thư bị phá hỏng mà. Ta thật sự không hiểu nổi Phùng lão."

Một cơn gió nhẹ lùa qua mái hiên, viện tử to lớn hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng chuông gió leng keng.

Lúc lâu sau, có tiếng thở dài biến mất trong gió, "Ta cũng không hiểu…"

—o0o—

Phùng lão đang trên đường ra đại sảnh, chúng học trò và người làm dọc đường dồn dập hành lễ.

Một tiểu tư đến trả tiền khám bệnh đang ngồi trong sân chờ tiên sinh trong trướng phòng đối chiếu sổ sách, ghi biên nhận, thấy bóng Phùng lão từ giữa sân bước đến, nghi hoặc gãi đầu.

"Ủa Thì ra Phùng lão có trong y quán hả" Tiểu tư khoảng mười hai, mười ba ngây thơ chất phác, nghĩ gì nói đó, "Hồi nãy Dung Dung tỷ có đến tìm ngươi, Lý Thức đại ca nói ngươi không có trong y quán, đi ra ngoài rồi. Dung Dung tỷ lo lắng chạy đi, cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì."

Chủ nhân của tiểu tư này là khách quen của Nhân Tín đường, nữ quyến trong phủ ngày nào cũng mời đại phu trong Nhân Tín đường đến bắt mạch, vậy nên tiểu tư này vô cùng quen thuộc người trong Nhân Tín đường.

Phùng lão nghe vậy, bước chân vội vã dừng lại, mặt trầm xuống.

"Lý Thức nói với Dung Dung là ta không có ở đây à"

Tiểu tư dùng sức gật đầu, "Lúc đó ta đang bắt dế trong góc tường thì Dung Dung tỷ đến. Dung Dung tỷ bảo Phượng đại phu tìm ngươi qua một chuyến, Lý Thức đại ca nói ngươi không có ở đây, chờ ngươi về sẽ báo lại, Dung Dung tỷ liền cuống cuồng chạy đi. Bộ Lý Thức đại ca tìm thấy ngươi rồi hả"

Phùng đại sắc mặt âm u không nói không rằng, tiểu tư dường như phát hiện mình có lòng tốt lại gây chuyện xấu, không dám nói nhiều nữa, lủi đi nhanh như chớp.

"Gọi Lý Thức đến đây cho ta!" Phùng đại phu trầm giọng ẩn chứa tức giận nói, người làm bên cạnh vội thưa, chạy đến sân phơi thảo dược.

121. Chương 121: Mua Danh Chuộc Tiếng

Editor: Vện

Vì Quảng An đường không xa Nhân Tín đường, Phùng đại phu cho người gọi Lý Thức vào viện chờ, ông tự mình chạy đến Quảng An đường.

Lục Dung Dung đang ôm hai bình thủy tinh lớn từ trong phòng bước ra, đụng phải Phùng đại phu vội vã chạy đến, kinh ngạc hỏi, "Phùng lão Ngươi về rồi hả"

"Dung Dung." Sắc mặt Phùng đại phu không tốt lắm, hỏi có phải Lục Dung Dung đã qua tìm ông không.

Lục Dung Dung gật đầu, thuật lại sự tình ở Nhân Tín đường, quả nhiên không có gì khác với lời của tiểu tư.

Đến khi biết Tiêu Ngự muốn mời ông đến hội chẩn ca Lâm Hiển bị trọng thương, sắc mặt Phùng đại phu càng lạnh lẽo hơn.

Lục Dung Dung còn chưa kịp nói mục đích tìm người, Lý Thức đã tự ý ngăn cản, đuổi Lục Dung Dung về.

Lý Thức không thường lai vãng với Quảng An đường, tại sao phải ngăn cản Lục Dung Dung muốn cầu viện ông!

Lục Dung Dung bưng bình nước muối sinh lý đến phòng mổ, Phùng đại phu theo nàng xem sao.

Tuy ông không đến kịp lúc nhưng bên trong đã có ba Thái y hỗ trợ. Trong đó có La thái y là người có đạo đức nghề nghiệp, vô cùng đáng tin.

La thái y ra cửa nhận bình thủy tinh của Lục Dung Dung, hơi ngạc nhiên khi thấy Phùng đại phu.

"Phùng lão"

"Khỏi làm ba cái lễ nghi." Phùng đại phu thấy ông muốn hành lễ, khoát tay hỏi, "Bên trong thế nào rồi"

La thái y cung kính nói, "Phượng đại phu y thuật cực kỳ cao siêu, dù là ta ra tay xử lý vết thương cũng không làm tốt được như hắn."

Phùng đại phu gật đầu, khom người vái chào, nhờ La thái và Chu thái y giữ thế chân vạc trợ giúp Tiêu Ngự.

Hai người La Chu thấy Phùng lão như vậy, nhất thời được sủng ái mà sợ, tâm tư không tình nguyện làm trợ thủ cho một thiếu niên cũng tan thành mây khói.

Phượng Vân Phi thấy Phùng lão đứng ngoài cửa, bước chân chần chừ nhích lên hai bước, rồi lại bất động.

Lúc hắn vào Thái y viện đã có mặt Phùng đại phu, vì hắn có chí cầu tiến và tinh thần hiếu học nên rất được ông ưu ái.

Nhưng sau đó ông lại dần lãnh đạm, Phượng Vân Phi vẫn luôn không hiểu tại sao. Nếu vì hắn giúp những phi tần hậu cung làm vài chuyện không thể đưa ra ánh sáng, thì trong tay Phùng lão cũng đã lấy không ít mạng người, đây chính là con đường sống còn của Thái y, nào ai có thể ngoại lệ Tại sao Phùng lão lại thất vọng về hắn.

Phượng Vân Phi đang âm thầm xoắn xuýt, Phùng đại phu thế mà không thèm liếc hắn một cái, trực tiếp rời đi.

Từ đầu đến cuối Tiêu Ngự chỉ chuyên tâm chữa trị, không hề phát hiện chuyện này.

Phùng đại phu bước nhanh về Nhân Tín đường, Lý Thức đã tự giác quỳ trước thư phòng ông, vẻ mặt rầu rĩ. Thấy Phùng đại phu thần sắc lạnh lùng đi vào, Lý Thức dùng đầu gối tiến lên hai bước, dập đầu.

"Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi!"

Phùng đại phu mặt nặng mày nề nhìn hắn, "Ngươi có biết Lâm Hiển tướng quân bị trọng thương đang được Quảng An đường chữa trị không Tại sao lại ngăn cản Quảng An đường cầu viện"

Lý Thức lòng đầy khổ sở. Hắn thì biết cái gì Hắn căn bản không biết gì cả. Vốn tưởng chỉ giúp Giản lục tiểu thư một vấn đề nhỏ, ai biết bị một tiểu tư nhìn thấy, còn lắm miệng bẩm báo với sư phụ, cuối cùng còn liên lụy đến chuyện cứu người

Quả nhiên, là người thì không thể làm chuyện trái lương tâm.

Nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng không thể khai ra Giản lục tiểu thư.

"Sư phụ, đồ nhi thấy Dung Dung cô nương đến, nghĩ là không có chuyện gì quan trọng. Mấy ngày nay Nhân Tín đường vô cùng bận rộn nên mới tự ý lừa Dung Dung cô nương về. Đều do đồ nhi lỗ mãng, xin sư phụ trách phạt." Lý Thức nói xong lại dập đầu.

Phùng đại phu lạnh lùng nhìn hắn, đột ngột xoay người đi đến hậu viện.

"Ngươi qua đây!"

Lý Thức không biết Phùng đại phu có ý gì, chỉ có thể nghe lời, đứng dậy đi theo.

Phùng đại phu dẫn Lý Thức đến viện tử trong cùng, Giản lục tiểu thư đang ngồi dưới hành lang.

Giản lục tiểu thư vừa ngẩng đầu đã thấy Phùng đại phu vẻ mặt khó chịu bước đến, lại thấy Lý Thức cúi đầu ủ rũ theo sao, không khỏi quay lại nhìn Bán Hạ.

Phùng đại phu ngồi xuống ghế, Lý Thức không cần ông nói, tự động quỳ xuống, cúi đầu im lặng.

Phùng đại phu cầm tách trà đã nguội ngửa đầu uống cạn, hoàn toàn không để ý hắn.

Bán Hạ thấp thỏm nhìn Giản lục tiểu thư, lại nhìn Lý Thức, sợ Lý Thức bán đứng các nàng.

Giản lục tiểu thư nhìn Lý Thức, lại nhìn Phùng đại phu, mặt vẫn bình tĩnh thản nhiên. Nàng rót cho Phùng đại phu tách trà nóng, cười nói, "Phùng lão có việc riêng phải giải quyết, vãn bối xin cáo từ trước."

Lý Thức là người có trách nhiệm, đã cam kết không bán đứng các nàng, đương nhiên sẽ tự gánh chịu tất cả. Nàng chưa bao giờ nghi ngờ người làm việc cho nàng.

Giản lục tiểu thư đứng lên, liếc Lý Thức một cái, quả nhiên thấy Lý Thức kiên định nhìn lại. Đó là ánh mắt bảo nàng hãy yên tâm.

Giản lục tiểu thư định dẫn nha hoàn rời đi, lại nghe Phùng đại phu nói, "Không cần. Ở chỗ lão phu, Nhu Nhi không phải người ngoài, không cần khách khí như vậy."

Từ lúc Giản đại phu qua đời, Giản lục tiểu thư một mình chống đỡ y quán Giản gia, Phùng đại phu đối đãi với nàng như đồng nghiệp ngang hàng, không còn gọi xưng hô thuở nhỏ nữa. Lúc này nghe vậy, Giản lục tiểu thư thấy vô cùng thân thuộc.

"Lý Thức làm chuyện sai trái, suýt ảnh hưởng đến tính mạng người khác, lão phu đang đắn đo không biết phải xử lý nghịch đồ này như thế nào." Phùng đại phu nói tiếp, quả nhiên không chút khách sáo muốn che giấu.

Giản lục tiểu thư ngồi xuống, lẳng lặng quan sát tình hình.

Lý Thức dập đầu liên tục, "Đồ nhi tâm trí mê muội, tự tiện làm việc, tất cả đều là lỗi của đồ nhi. Sư phụ phạt ta thế nào cũng được, chỉ cần sư phụ nguôi giận!"

Phùng đại phu nhìn hắn, mặt lạnh như băng, "Thân là đại phu đảm nhiệm cứu người, lại vì ham muốn cá nhân mà phớt lờ mạng người. Đồ đệ như ngươi, nếu lão phu không bỏ thì Nhân Tín đường tồn tại để làm gì nữa!"

Lý Thức tức khắc trợn tròn mắt. Hắn ngàn vạn lần không nghĩ đến trường hợp Phùng đại phu lại muốn đuổi hắn đi.

Hắn đã theo học Phùng đại phu được tám năm, y thuật giỏi hơn các sư huynh đệ khác nhiều, chưa xuất sư đã được ra ngoài bắt mạch, Phùng đại phu còn thường xuyên khen hắn có tài năng thiên phú.

Nhưng nếu hắn bị đuổi khỏi y quán, nếu hắn bị sư phụ thất vọng vứt bỏ thì hắn không thể học y thuật ở kinh thành được nữa! Tâm huyết bao nhiêu năm đều đổ sông đổ biển.

Chẳng qua chỉ chặn Lục Dung Dung ngoài cửa thôi mà, tại sao lại ra nông nỗi này!

"Sư phụ, đồ nhi thật sự biết sai rồi." Lý Thức hoảng hốt nói, "Ngươi cứ đánh cứ mắng, đồ nhi không dám oán hận nửa lời. Chỉ xin sư phụ đừng đuổi ta đi!"

Phùng đại phu tức giận nói, "Ngươi tự tiện ngăn chặn người cầu viện, khác nào hãm hại mạng người Ngươi còn tư cách gì làm đại phu nữa! Ngươi không muốn rời khỏi Nhân Tín đường, được thôi, chỉ cần ngươi nói được lý do tại sao lại làm thế! Tại sao ngươi tự ý chủ trương như vậy!"

Lý Thức đã quyết ý không bán đứng Giản lục tiểu thư, lúc này không chịu mở miệng, chỉ đau khổ dập đầu cầu xin, những mong Phùng đại phu nguôi giận.

Bán Hạ vặn vẹo nhìn chỗ khác, Giản lục tiểu thư vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, rũ mi cụp mắt, cực kỳ yên tĩnh.

Phùng đại phu không để ý Lý Thức, trực tiếp nhìn Giản lục tiểu thư.

"Nhu Nhi thấy lão phu xử trí nghịch đồ này như vậy có thỏa đáng không"

Giản lục tiểu thư ngây người, không ngờ Phùng đại phu sẽ hỏi ý nàng.

"Chuyện này… thứ cho vãn bối mạo muội, ta không biết hắn phạm lỗi gì, nhưng đuổi hắn ra khỏi y quán thật sự quá nghiêm khắc. Tục ngữ có câu, biết sai mà sửa mới là đáng quý. Phùng lão nên cho hắn cơ hội sửa chữa."

Phùng đại phu gật đầu, "Biết sai mà sửa mới là đáng quý. Ngươi nói rất đúng."

Giản lục tiểu thư cúi đầu mỉm cười, Phùng đại phu lại nói, "Lý Thức đã biết sai, còn ngươi thì sao Ngươi đã biết lỗi chưa"

"Cái gì" Nét cười trên mặt Giản lục tiểu thư cứng đờ, không dám tin hỏi lại.

Phùng đại phu mặt không đổi sắc nhìn nàng.

"Lão phu hỏi ngươi đấy, ngươi đã biết lỗi chưa"

"Ta" Giản lục tiểu thư gọi lại, mày liễu khẽ nhếch, "Phùng lão có hiểu lầm gì sao Ta không biết mình nên nhận sai cái gì."

"Bắt Lý Thức ngăn cản không cho Dung Dung gặp ta, ngươi dám nói đó không phải chủ ý của ngươi à!"

Giản lục tiểu thư sượng mặt, "Phùng lão, ta không biết tại sao ngươi lại nghi ngờ ta. Nhưng muốn bắt tội phải có chứng cứ, ngươi cứ như vậy mà định tội, chẳng phải oan uổng cho ta quá hay sao!"

Phùng đại phu trầm giọng quát, "Nhu Nhi, ngươi rất thông minh. Nhưng, ngươi đừng xem người khác là kẻ ngốc!"

Giản lục tiểu thư tái mặt, cắn chặt môi mỏng, bộ dáng quật cường.

"Chứng cứ ngươi muốn, lão phu quả thật không đưa ra được. Nhưng ngươi có bị oan uổng hay không, trong lòng ngươi tự biết! Ngươi vì ý đồ riêng mà phớt lờ mạng người, còn bắt Lý Thức gánh tội thay mình. Ngươi trơ mắt nhìn hắn bị đuổi khỏi y quán, nếu lão phu không hỏi, ngươi cũng không muốn lên tiếng." Phùng đại phu thất vọng nhìn nàng, "Nhu Nhi, ngươi là đứa trẻ lão phu nhìn theo từ nhỏ đến lớn, sao ngươi lại biến thành bộ dạng này"

Giản lục tiểu thư xanh mặt.

"Ta không biết Phùng lão đang nói gì." Nàng bật dậy, "Phùng lão đã hiểu lầm ta như vậy, ta cũng không tiện ở lại nữa. Cáo từ."

Phùng đại phu nhìn bóng lưng nàng, lắc đầu nói, "Giản Nhu, hôm nay ngươi thật sự làm lão phu quá thất vọng."

Một câu ngắn ngủi biểu thị sự nguội lạnh và chán ngán, như cái búa nặng nề đập xuống trái tim Giản lục tiểu thư.

Bước chân nàng khựng lại, không nhấc lên được.

"Ta làm ngươi thất vọng" Hồi lâu sau, Giản lục tiểu thư đột nhiên bật cười, giọng điệu lạnh lùng, "Phùng lão, rõ ràng là ngươi làm ta thất vọng trước."

Bán Hạ muốn lên đỡ Giản lục tiểu thư, lại bị Giản lục tiểu thư đuổi ra ngoài, dẫn Lý Thức ra theo.

Phùng đại phu nhíu đôi mày hoa râm, im lặng nhìn thân hình nhỏ nhắn đứng thẳng của Giản lục tiểu thư.

Giản lục tiểu thư chậm rãi xoay lại, nhìn Phùng đại phu.

"Phùng lão, ngươi biết rõ, vì sự xuất hiện của nàng mà ta bị lâm vào tình thế khó xử." Giản lục tiểu thư nhẹ giọng nói, "Ngươi rõ ràng không vui khi thấy nàng ngáng đường ta, làm chính thê của Thế tử. Người kia không môn đăng hộ đối, không có công trạng, chỉ biết gây phiền phức cho Thế tử. Ngươi rõ ràng không hoan nghênh nàng. Nhưng tại sao! Tại sao ngươi giúp đỡ nàng nhiều lần như vậy Dùng danh tiếng của ngươi triệt bỏ rắc rối cho nàng, dùng năng lực của ngươi làm hậu thuẫn cho nàng! Chẳng lẽ ngươi không biết những phiền toái nàng trêu chọc đâu phải việc nhỏ! Mà lần này, trị thương cho Lâm tướng quân cũng do nàng gây rối mà ra. Lâm tướng quân thân phận thế nào Nếu hắn gặp chuyện bất trắc, nàng có là Thế tử phi cũng không gánh nổi đâu! Vậy mà ngươi chỉ một lòng giúp đỡ nàng, một lòng hướng về nàng! Ngươi luôn miệng nói yêu thương ta, nhưng những chuyện ngươi làm khác nào con dao cắm vào tim ta!"

Giản lục tiểu thư dùng âm điệu cao vút trước đó chưa từng phát ngôn, lớn tiếng chất vấn.

Phùng đại phu hơi kinh ngạc, mở to mắt nhìn Giản lục tiểu thư.

"Ngươi… vì chuyện đó sao Ngươi đã nghĩ như vậy sao!"

"Ta nghĩ thế nào Lâm tướng quân bị thương rất nặng, ta chỉ không muốn ngươi bị nàng liên lụy." Giản lục tiểu thư nhìn Phùng đại phu qua màn lụa, "Chẳng lẽ Phùng lão trách ta vì chuyện này sao"

"Sợ ta bị nàng liên lụy" Phùng đại phu bật cười, chuyện đã đến nước này, ông mà còn không nhận ra ý đồ của Giản lục tiểu thư thì trui rèn mấy chục năm trong thâm cung coi như uổng phí.

"Lẽ nào ngươi cho rằng Lâm tướng quân xảy ra bất trắc, Phượng đại phu có là Thế tử phi cũng không thể thoát tội Ngươi liền có thể trở lại bên cạnh Tạ thế tử"

"Mọi thứ vốn nên trở lại quỹ đạo chính xác của nó…" Giản lục tiểu thư trầm giọng nói.

Phùng đại phu bất đắc dĩ, miễn cưỡng cười, "Quỹ đạo chính xác Như thế nào là quỹ đạo chính xác! Tất cả đều phải diễn ra theo sắp đặt của ngươi mới là chính xác hả!"

Phùng đại phu chậm rãi bước đến chỗ Giản lục tiểu thư.

"Vốn không có cái gì gọi là quỹ đạo chính xác hết. Nhu Nhi, lão phu vốn cho rằng Tạ thế tử thay lòng đổi dạ nên thấy có lỗi với ngươi. Đến bây giờ lão phu mới nhận ra, lão phu đã quá sai lầm. Tạ thế tử nhìn người chuẩn xác hơn ta rất nhiều. Hạng người mua danh chuộc tiếng, giỏi che giấu như Giản lục tiểu thư nhà ngươi, cuối cùng cũng không qua mắt được người khác nữa."

Giản lục tiểu thư đứng cứng còng, vẫn trưng ra tư thái ngạo mạn, không muốn khom lưng cúi gối.

Bắt gặp thoáng qua, Phùng đại phu nhịn không được, thất vọng thở dài.

"Ngươi có mấy câu nói đúng. Ta quả thực rất yêu thương cưng chiều ngươi, ta quả thực không vui khi Phượng đại phu chia cắt nhân duyên của ngươi và Tạ thế tử. Dù ngay lúc này, ta vẫn nghĩ như thế. Ta giúp nàng cũng vì nàng là người của Tạ thế tử. Tạ thế tử sống mệt mỏi biết bao nhiêu, ngươi không phải

không biết. Nếu ta không thể bảo vệ người y yêu thương thì có tư cách gì nhận là trưởng bối của y Ta lại không ngờ, ngươi đố kỵ chuyện này. Ngươi trưng ra bộ mặt lương thiện khiến người ta yêu mến, nhưng hóa ra tâm địa lại hẹp hòi ích kỷ như vậy sao"

Thân hình mảnh khảnh của Giản lục tiểu thư lay động, Phùng đại phu đã phất tay áo bỏ ra ngoài.

Giản lục tiểu thư quay phắt lại, nhìn bóng lưng Phùng đại phu.

"Phùng lão vẫn muốn đi giúp người kia sao" Giản lục tiểu thư run giọng, "Cũng vừa khéo, ngươi đi nhìn xem nàng đã gây họa như thế nào! Lúc này, e là danh vọng của Phùng lão cũng không cứu vãn được đâu!" Nàng nói, khóe môi dưới lớp lụa hiện nụ cười khiêu khích, "Đến canh giờ này rồi, chắc là không trụ được lâu nữa…"

Bước chân Phùng đại phu dừng lại, "Dường như Giản lục tiểu thư biết nhiều hơn lão phu đấy nhỉ. Đúng vậy, kinh thành to lớn này không thiếu mưu ma chước quỷ, thế nhưng, Giản lục tiểu thư này, lão phu hy vọng ngươi nhớ cho kỹ, ngươi là một đại phu, Thế tử phi cũng là đại phu. Trước mặt đại phu, đặc biệt là đại phu như Thế tử phi thì âm mưu đen tối không xài được đâu."

Nói xong sải bước ra ngoài. Giản lục tiểu thư chấn động, choáng váng run rẩy. Bán Hạ vội vàng chạy vào đỡ nàng, lo lắng bảo, "Tiểu thư không sao chứ. Ta đưa ngươi về nghỉ ngơi."

Giản lục tiểu thư bắt lấy cánh tay nàng, lắc đầu, "Không… ta không về. Chúng ta đến Quảng An đường!" Nàng cười lạnh thành tiếng, "Ta muốn nhìn xem, chỉ bằng y thuật của một mình Thế tử phi kia có xoay sở được hay không…"

122. Chương 122: Âm Mưu Dương Mưu

Editor: Vện

Tông Nhân phủ Đại Lương trông coi việc hành chính của tôn thất, ghi chép gia phả đế vương, quản lý nội vụ hoàng gia, ghi nhận và trục xuất con cháu hoàng thất phạm tội. Hôn nhân của con cháu hoàng tộc cũng được Tông Nhân phủ cai quản.

Phủ Nguyên Vương tuy là Vương khác họ, nhưng vì địa vị quá cao nên cũng nằm trong phạm vi quản lý của Tông Nhân phủ.

Tông chính của Tông Nhân phủ, Nghiêm thân vương, là thúc thúc của Hoàng đế, tuổi đã bảy mươi, làm người công chính liêm minh, có danh vọng rất cao trong nội tộc hoàng gia, vô cùng uy nghiêm.

Đêm qua loạn dân bạo động ngoài kinh thành, Vũ lâm quân xuất động suốt đêm, làm người trong thành phát sinh hoảng loạn, nhưng Tông Nhân phủ vẫn vô cùng yên tĩnh. Đám người tôn thất thường xuyên vì ba cái chuyện lông gà vỏ tỏi mà náo động bây giờ đã thành thật núp trong nhà, không chạy đến Tông Nhân phủ khóc lóc om sòm nữa.

Nhưng buổi sáng hôm đó, ngoài cổng Tông Nhân phủ xuất hiện một nhân vật không thể tưởng tượng.

"Người bên cạnh Nguyên Vương phi" Tông chính Vệ Vương nghi hoặc, "Kỳ lạ, vị kia chưa bao giờ lui tới cùng mấy phu nhân thế gia khác, nàng phái người đến Tông Nhân phủ làm gì"

Chủ sự tiến lên đưa đơn kiện lên thư án, cúi đầu nói, "Tông chính đại nhân, Nguyên Vương phi vì đại nghĩa diệt thân mà đến."

Vệ Vương lật tờ đơn kiện nhìn một cái, nhướn mày, "Nàng muốn đuổi Thế tử phi Tạ Cảnh Tu không có ở kinh thành, nàng thân là mẹ chồng lại muốn đuổi con dâu Đúng là chưa thấy bao giờ."

Mặc dù Tông Nhân phủ phục vụ hoàng thất nhưng không có kiên nhẫn đi quản mấy chuyện tầm xàm này, cố tình đây lại là trách nhiệm, muốn trốn cũng không được.

"Mời Nguyên Vương phi vào." Vệ Vương nói, tiện tay ném tờ đơn qua một bên.

Chủ sự thấy lão không coi chuyện đó là quan trọng, bước đến nhắc nhở, "Vương gia, đêm qua bách tính ngoài thành nổi loạn, Hoàng thượng vô cùng tức giận, không tiếc phái Vũ lâm quân đàn áp. Nghe nói nguyên nhân của chiến loạn chính là việc Thế tử phi mở Quảng An đường." Vệ Vương khựng lại, thu hồi vẻ mặt khinh khỉnh.

Đương kim Hoàng đế quý mạng như vàng, dưới chân thiên tử mà lại phát sinh loạn dân khiến ngài rất giận, nếu chuyện liên quan đến sự kiện đó thì không thể giải quyết qua loa.

Chủ sự lại dâng đơn kiện lên, cúi đầu nói, "Trong đơn Vương phi đã viết rõ, tội trạng này… e sẽ khiến long nhan thịnh nộ. Cho nên hạ quan mới nói nàng vì đại nghĩa diệt thân mà đến."

"Đại nghĩa diệt thân" Khóe môi Vệ Vương khẽ nhếch, đọc tờ đơn từ trên xuống dưới nhanh như gió, quả nhiên ngôn từ sắc bén, công chính vô tư, phơi bày tội danh của Thế tử phi và Quảng An đường rõ ràng trước mắt.

"Nếu đã như thế, không đến Quảng An đường một chuyến thì không được." Vệ Vương gấp lại đơn kiện, bước ra ngoài.

"Chuẩn bị kiệu."

Chủ sự vội vàng chạy đi an bài trước. Tần đại nương bên cạnh Nguyên Vương phi đang ngồi ngoài sảnh, Vệ Vương cho người đến báo, Tông chính đại nhân sẽ lập tức tự mình đến Quảng An đường gặp Thế tử phi.

Địa vị phủ Nguyên Vương đặc biệt, thân phận Thế tử phi cũng không thể khinh thường, đương nhiên không thể đối xử như những người khác, Vệ Vương bắt buộc phải đích thân đến gặp.

Tần đại nương gật đầu, việc đã giao cho Tông Nhân phủ, nàng chuẩn bị quay về chờ lệnh.

"Chờ đã." Người thông bán gọi nàng, "Tông chính đại nhân nói việc này không phải chuyện nhỏ, chỉ bằng tờ đơn kiện này thì Tông Nhân phủ không thể tùy tiện mạo phạm Thế tử phi. Nguyên Vương phi tự mình tố giác, vậy hãy mời Vương phi đến Quảng An đường làm chứng."

Tần đại nương hơi chần chừ, người kia chỉ ra thông truyền ý của Vệ Vương, hành lễ xong lập tức bỏ ra ngoài.

Tần đại nương hết cách, chỉ có thể chạy về Vương phủ báo cáo với Vương phi.

Đã rất lâu Vương phi không ra khỏi Di Nhiên cư, lại càng chưa từng ra khỏi tòa Vương phủ nửa bước. Vệ Vương dù nói ngắn gọn nhưng ý tứ rất rõ. Nguyên Vương phi muốn lợi dụng Tông Nhân phủ xử lý con dâu nàng không ưa thích, Tông Nhân phủ cũng không muốn một mình gánh hết trách nhiệm. Nếu nàng không đi, e là Vệ Vương chỉ có thể đến đó làm cảnh, căn bản không thể lấy cứng chọi cứng với Phượng Chiếu Ngọc.

"Nếu đã vậy, ta sẽ đến đó." Vương phi lạnh lùng nói, đứng dậy gọi nha hoàn thay y phục cho nàng.

Tần đại nương đến chỗ Vương phi, tiếp nhận công việc của nha hoàn, nhẹ giọng nói, "Đến lúc đó Vương phi chỉ cần ngồi trong kiệu là được, chút chuyện nhỏ này không cần Vương phi phải đích thân ra mặt."

"Ta biết nhũ mẫu lo cái gì." Vương phi cười lạnh, "Người kia làm sao đáng để ta lộ diện chứ"

Tần đại nương nói, "Là nô tỳ quá lo lắng."

Vương phi để Tần đại nương mặc lên lớp lớp y phục, vẻ mặt hờ hững, "Ta đã sớm nói, cưới một người như vậy chỉ có thể làm gia đình xào xáo. Cảnh Tu xưa nay không thân cận với ta, ta làm vậy cũng đâu tính là lừa dối y. Ta là mẫu thân y, sao có thể không suy nghĩ cho y Nhìn xem, tình hình bây giờ thế nào Gây ra đại họa, dù là phủ Nguyên Vương cũng tuyệt không thể dung tha."

Tần đại nương nói, "Vương phi nhìn xa trông rộng, sẽ có ngày Thế tử hiểu được khổ tâm của Vương phi."

Vương phi sâu kín thở dài, gió mát cuối xuân thoang thoảng phất qua.

—o0o—

Cách một tiếng, mảnh sắt cuối cùng được gắp ra, thả vào khay.

Tiêu Ngự cẩn thận kiểm tra bên trong vết thương, xác định không còn dị vật mới thở ra một hơi.

"Dị vật đã lấy ra hết, bắt đầu chữa mạch máu bị vỡ." Tiêu Ngự nói, ra hiệu Tần tiểu đại phu rửa vết thương, Bách Linh đặt dao giải phẫu vào tay Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự dò hướng chảy của mạch máu vỡ, đặt lưỡi dao vào trên vết thương, rạch một nhát.

Phượng Vân Phi vẫn luôn bàng quan trợn to mắt, vội vã chạy đến ngăn cản.

"Ngươi làm gì thế! Rạch vậy chẳng phải thương càng thêm thương à! Làm càn!"

"Đừng quấy nhiễu ta." Tiêu Ngự liếc hắn, ánh mắt lạnh lẽo và mất kiên nhẫn làm Phượng Vân Phi cứng người, càng không dám vươn tay ra.

Tiêu Ngự lại tiếp tục mở rộng vết cắt, hai người La Chu nhìn nhau, La thái y định nói gì đó bị Chu thái y yên lặng kéo về.

Bọn họ đứng đó nhìn thấy rõ ràng, thương tích của Lâm tướng quân rất nặng, bây giờ miệng vết thương được đắp băng vải cầm máu, nhưng một khi lấy ra... sợ là máu vẫn sẽ tuôn không ngừng. Dưới tình huống này, tất cả các loại thuốc cầm máu đều vô dụng. Mặc dù tiểu đại phu này xử lý miệng vết thương rất ổn thỏa, nhưng tỷ lệ sống sót của Lâm tướng quân vẫn cực kỳ thấp.

Hiện tại bọn họ chỉ là người hỗ trợ, dĩ nhiên sẽ không gánh hệ lụy. Nếu không có niềm tin tuyệt đối cứu sống được Lâm tướng quân, tùy tiện lên tiếng sẽ vô duyên vô cớ ôm tội về mình.

Hai người La Chu hiểu ý nhau, yên lặng đứng một bên, lại nghe thiếu niên kia cúi đầu cất giọng du dương, "Với loại thương tích này, phục hồi mạch máu là quan trọng nhất, nếu không bệnh nhân sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Rạch một đường dọc theo hướng mạch máu để hiển lộ đầy đủ, cũng thuận tiện kiểm tra vết thương. So với tổn thương ở mạch máu, vết cắt đó không tính là gì đâu. Phải kiểm tra rõ tình trạng tổn thương của mạch máu mới có thể khoanh vùng phạm vi phục hồi và đề ra phương án chữa trị tối ưu."

Tiêu Ngự vừa nói vừa nhanh nhẹn phân tách động mạch và tĩnh mạch trong vết thương, lấy kẹp gắn vào mạch máu khống chế máu chảy.

"Ở đây có một chỗ vỡ và một chỗ bị tụ máu." Tiêu Ngự cẩn thận để lộ vị trí động mạch, ra hiệu Tần tiểu đại phu đến nhìn.

Tần tiểu đại phu vẫn luôn chăm chú quan sát động tác tay hắn, dĩ nhiên thấy rất rõ ràng.

Tiêu Ngự lại mời hai người La Chu qua xem.

Mặt hai người hiện rõ vẻ xấu hổ, Tiêu Ngự không biết họ đang nghĩ gì, thúc giục, "Mau qua đây nhìn đi, cơ hội khó gặp, nếu sau này gặp loại vết thương vỡ động mạch thì còn tích được chút kinh nghiệm."

La thái y thân là dương y, lòng hiếu kỳ và ham học hỏi lập tức lấn át cảm xúc bất an và lúng túng, mặt dày bước đến chăm chú nhìn mạch máu Tiêu Ngự đã đánh dấu.

La thái y kinh ngạc nhìn mạch máu và vết thương được xử lý vô cùng sạch sẽ và trật tự. Thiếu niên này không làm khép miệng vết thương như dương y mà còn không chút lưu tình mở rộng ra, cuối cùng lại sắp xếp một đống lộn xộn trong vết thương thành kết cấu ngăn nắp rõ ràng.

"Những tổn thương này nhất định phải chữa, nếu không thì dù may vết thương lại nhưng máu bên trong vẫn chảy không ngừng, cuối cùng dẫn đến chết vì mất máu quá nhiều." Tiêu Ngự nói.

La thái y nghe mà gật gù liên tục, Chu thái y đứng kế Phượng Vân Phi, như có điều suy nghĩ, nói, "Cái này gọi là không phá thì không xây được, xem ra hắn không có làm bừa. Dường như tiểu huynh đệ này vô cùng rành rẽ máu thịt trong cơ thể người."

Sắc mặt Phượng Vân Phi không tốt lắm, im lặng không nói.

"Mạch máu vỡ hoàn toàn cần lập tức hồi phục. Mạch bị tụ máu thường bị vỡ, còn có khả năng hình thành sưng tấy hoặc tắc động mạch, phải xử lý triệt để, sau đó tiến hành khâu lại." Tiêu Ngự vừa nói vừa dùng kéo nhanh chóng cắt rời mạch máu yếu ớt, La thái y nhìn thôi mà thấy đau nhói, nhưng không có bất cứ chê trách nào.

Nếu chỉ là phục hồi vết thương thì ông còn có thể tiếp thu. Nhưng động tác tiếp theo của Tiêu Ngự làm La thái y càng lúc càng thấy không thể tưởng tượng nổi, đó căn bản là cả gan làm loạn.

"Đoạn mạch máu bị khuyết có thể dùng tĩnh mạch thay thế." La thái y mắt mở trừng trừng nhìn tay hắn cắt phăng đoạn tĩnh mạch nguyên vẹn, dùng kẹp gắp lấy thả vào nước muối.

Vết thương nặng như vậy, mảu chảy không ngừng, sao hắn có thể không chút do dự động dao động kéo trong máu thịt người ta!

Phải có kiến thức sâu sắc về cơ thể con người mới dám tự tin vào chính mình như thế.

Nhưng rốt cuộc hắn học những thứ này từ đâu! Phượng Vân Phi thần sắc phức tạp nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự vừa mới se chỉ luồn kim, phục hồi xong một chỗ vỡ của động mạch, ngoài phòng mổ đột nhiên vang lên tiếng la hét. Âm thanh càng lúc càng gần, hiển nhiên là hướng đến phòng mổ.

"Nguyên Vương thế tử phi đang ở đâu Tông chính đại nhân Tông Nhân phủ đến bái phỏng, xin Thế tử phi bớt chút thì giờ ra tiếp đón." Một giọng nói vang dội truyền đến, xuyên vào tai từng người trong phòng mổ.

Tần tiểu đại phu và Bách Linh ngơ ngác nhìn Tiêu Ngự.

"Đừng phân tâm." Khẩu trang trên mặt Tiêu Ngự nhấp nhô, âm thanh xuyên qua lớp vải vẫn bình tĩnh như vậy, "Làm tốt việc của các ngươi đi."

"Vâng." Hai người vội đáp, lại tập trung tinh thần tiếp tục phối hợp với Tiêu Ngự.

Mấy người Phượng Vân Phi dĩ nhiên cũng nghe thấy, Phượng Vân Phi nhăn nhó, hai người La Chu thì không hiểu gì cả.

Lại nghe giọng thiếu nữ vang lên ngoài cửa phòng, hiển nhiên đang lấy thân mình chặn cửa.

"Các ngươi tính làm gì! Thế tử phi đang giải phẫu cho Lâm tướng quân, hiện tại không thể vào!" Lục Dung Dung hét lớn.

Vệ Vương nghe danh Lâm tướng quân, liền lệnh cho thuộc hạ lui về, hỏi, "Xảy ra chuyện gì Lâm tướng quân làm sao"

"Lâm tướng quân xuất thành trấn áp, bị trọng thương, Thế tử phi đang chữa trị cho hắn!" Lục Dung Dung giang hai tay chắn trước cửa, "Trên người các người đều mang hơi thở ô nhiễm, không nên vào làm bẩn phòng mổ, vậy là sẽ hại đến Lâm tướng quân!"

Vương phi ngồi trong kiệu ấm, được người hầu nhấc vào sân. Theo sau kiệu nàng là một kiệu ấm khác, màn kiệu xốc lên, chính là Giản lục tiểu thư.

Vương phi gặp Giản lục tiểu thư trên đường đến Quảng An đường, liền dẫn nàng theo.

"Nhu Nhi, qua đây với ta." Âm thanh êm ái của Vương phi bay ra từ trong kiệu, Giản lục tiểu thư hạ kiệu, đến trước kiệu Vương phi, vén màn chui vào.

Không gian bên trong chật hẹp, hai người thân thiết ngồi dựa nhau.

Vương phi đưa tay vuốt tóc mai Giản lục tiểu thư, "Nhu Nhi, oan ức cho ngươi rồi. Ta biết ngươi không thích dính dáng đến những chuyện mục nát này, thật không nên gọi ngươi đến."

Giản lục tiểu thư lắc đầu, "Ta chỉ muốn hầu hạ bên cạnh dì thôi, có oan ức gì đâu. Xưa nay dì không màng thế sự, giờ lại vì biểu ca mà hao tâm tổn trí."

"Ai, biểu ca ngươi mà hiểu chuyện bằng phân nửa ngươi thôi thì ta đã được lòng dạ thảnh thơi rồi." Vương phi than thở.

Giản lục tiểu thư nhìn qua màn kiệu, lạnh lùng thấy Phùng đại phu hớt hải xô đẩy đám đông, chen đến trước mặt Vệ Vương.

"Vệ Vương điện hạ có khỏe không Sao hôm nay rảnh rỗi đến Quảng An đường vậy. Muốn bắt mạch bốc thuốc thì chẳng lẽ Nhân Tín đường của lão phu không đáng tin hay sao!" Phùng đại phu mỉm cười bắt chuyện mà lòng thấp thỏm.

Ông nhớ rõ lúc ở Nhân Tín đường, Giản Nhu có nói lần này Thế tử phi khó tránh tội gây ra đại họa. Phùng đại phu còn tưởng có liên quan đến thương thế Lâm tướng quân, nhưng tại sao người của Tông Nhân phủ cũng đến!

Vệ Vương vô cùng tôn kính vị cựu Tổng quản Thái y này, chẳng vì cái gì hết, chỉ vì người có y thuật cao siêu như lão đại phu đây cực kỳ hiếm gặp.

Có thằng ngu nào lại đi đắc tội với thần y diệu thủ hồi xuân

"Vãn bối bái kiến Phùng lão. Chỉ là chút chuyện vặt của Tông Nhân phủ ấy mà, Phùng lão đừng lo." Vệ Vương cười nói, "Nghe nói loạn dân đêm qua có liên quan đến Quảng An đường, ta thân là Tông chính Tông Nhân phủ, chỉ muốn hỏi Thế tử phi mấy câu thôi."

Phùng đại phu cười nói, "Nếu vậy thì chúng ta nên chờ ngoài phòng mổ. Lâm tướng quân đang được chữa trị, tạm thời không thể quấy rầy."

Vệ Vương không tỏ rõ ý kiến, đã có người mất kiên nhẫn lên tiếng.

"Rõ ràng Phượng thái y đã dẫn La thái y y thuật cao siêu và Chu thái y đến trị liệu cho Lâm tướng quân, bên trong không thiếu người, chẳng lẽ ra mặt hỏi mấy câu cũng không được sao Dám thất lễ với Tông Nhân phủ, lẽ nào có thành kiến với tôn thất Chữa trị cho Lâm tướng quân mà cũng đóng cửa tránh mặt, sợ người ta nhận ra mình hả" Một nha hoàn áo xanh đi theo kiệu khinh thường nói.

Lúc này Phùng đại phu mới chú ý đến hai cỗ kiệu, chỉ không biết người bên trong là ai. Nghe nha hoàn rõ ràng nhằm vào Thế tử phi, Phùng đại phu trầm mặt.

Vệ Vương mỉm cười, khom người với kiệu của Vương phi, "Thế tử phi thân phận cao quý, bản vương không thể tùy ý mạo phạm. Bây giờ Thế tử phi tránh mặt không ra, chi bằng trưởng bối là ngươi phái một vị đại nương mời Thế tử phi ra nói chuyện."

Vương phi âm thầm khinh bỉ Vệ Vương tay trơn không bắt được cá, không muốn lãnh trách nhiệm, mất kiên nhẫn lệnh cho Tần đại nương, "Nhũ mẫu vào đi, đập cửa cái phòng mổ rác rưởi đó! Nàng muốn trốn trong đó cả đời hay sao!"

Cái gì mà chữa trị cho Lâm tướng quân, ai tin chứ Có ba vị Thái y trấn thủ, nơi nào cần hắn nhúng tay vào!

Tần đại nương thưa một tiếng, tiến lên phía trước. Lục Dung Dung vẫn trừng mắt giang tay chặn cửa không cho nàng đến gần.

Tần đại nương nhíu mày, phất tay, "Bắt nàng ra."

Hai nha hoàn liền kéo Lục Dung Dung ra chỗ khác, Phùng đại phu vội chạy đến muốn ngăn cản, nhưng Tần đại nương kia quá lanh lẹ, đã giơ tay đẩy cửa phòng mổ.

Cửa vừa bật mở, mùi máu tanh nồng nặc và mùi thịt thối bốc ra, mọi người trong sân không hẹn mà cùng lùi về phía sau.

Vương phi ngồi trong kiệu chưa từng ngửi thấy loại mùi nào buồn nôn thế này, sắc mặt xưa nay nhợt nhạt nay tái mét.

"Thế tử phi, Tông Nhân phủ cho mời." Tần đại nương lạnh nhạt nói, đưa tay bịt mũi, một cước đạp cửa.

Đột nhiên nghe vút một tiếng, ánh bạc lạnh lẽo lóe lên như mũi tên rời cung, cắm phập vào vị trí cách mũi chân Tần đại nương hai bước.

Con dao bạc bén ngót lẳng lặng cắm ngay đó, trên lưỡi còn vương máu đỏ, lấp loáng hơi thở băng giá dưới tia nắng mặt trời.

Tần đại nương không dám tin trợn to mắt, cứng người đứng tại chỗ, máu toàn thân như bị đóng băng, không nhấc nổi bước chân, tiến thoái không xong.

Một bóng người trắng tinh từ bên trong bước ra cửa, Tần đại nương nhìn thấy mà run bắn, vội vã lùi về phía sau, loạng choạng được hai nha hoàn đỡ lấy.

Bóng trắng kia bước từng bước một, xuất hiện giữa ánh mặt trời liền dừng chân.

Hắn ăn mặc quái dị, diện mạo được khăn vải che kín, chỉ chừa ra đôi mắt buốt giá như băng đá, rét lạnh thấu xương.

Tay hắn nhiễm đầy máu đỏ như lửa, hắn lại chẳng hề để ý.

Đôi mắt kia quét một lượt tất cả người trong sân, âm thanh cũng giá lạnh như trời đông gió tuyết.

"Ta đã nói, trong lúc phẫu thuật không được quấy nhiễu! Ai còn dám rắp tâm náo loạn bước qua cửa phòng này một bước, đừng trách ta không khách khí!"

Nhị Cửu nhận được tin lập tức chạy vào liền thấy được màn này, không khỏi giật mình đứng chết lặng.

Tiêu Ngự nói xong, nhặt con dao giải phẫu ném cho Lục Dung Dung.

"Cầm đi khử trùng."

Lục Dung Dung luống cuống tiếp nhận, "Vâng vâng, ta biết rồi sư phụ." Nói rồi muốn đóng cửa lại.

"Khỏi đóng." Tiêu Ngự xoay người về chỗ bàn mổ, "Để tiện cho bọn bất lương tâm địa xấu xa mà ngoài mặt thanh cao nhìn cho rõ ràng, là đại phu ta cứu sống được người hay bọn kia dùng quỷ kế hạ lưu không dám đưa ra ánh sáng đắc thủ!"

Dù đã cách màn kiệu nhưng Vương phi và Giản lục tiểu thư vẫn nghe thấy hết những lời chỉ cây dâu mắng cây hòe, sắc mặt đại biến.

Vương phi mặt trầm như nước nói ra ngoài màn, "Vệ Vương điện hạ, người đã ở trước mắt ngươi, còn không mau bắt lấy nàng! Sao có thể dung thứ cho nàng làm càn trước mặt Tông Nhân phủ!"

Chờ trong giây lát, bên ngoài không chút tiếng động.

Vương phi nổi nóng, vén màn thăm dò nhìn ra. Vừa thấy cảnh tượng không khỏi trố mắt.

Một sân đầy ắp người, bất luận là Tông Nhân phủ hay Quảng An đường đều vây kín xung quanh phòng giải phẫu, nhìn vào trong không chớp mắt.

Mọi người chừa ra một khoảng trống trước cửa phòng. Phượng Chiếu Ngọc nói khoác không biết ngượng cấm tiệt không cho ai bước qua cửa nửa bước, thế mà những người này thật sự nghe lời hắn.

Vương phi cắn chặt môi mỏng, tức đến bàn tay run rẩy.

123. Chương 123: Không Thể Nhẫn Nhịn

Editor: Vện

Tiêu Ngự dùng nước hoa kim ngân và rượu mạnh rửa tay lại, nhận kim chỉ Bách Linh đưa đến, tiếp tục phục hồi mạch máu vỡ.

Đám Tiêu Vĩnh Chương đứng ngoài cửa trợn tròn mắt, sốt sắng nhìn Tiêu Ngự lấy ra cái gì đó từ vết thương của Thống lĩnh bọn họ, sau đó còn xỏ chỉ may may vá vá.

Cảnh tượng quỷ dị làm tim của một bầy cấm vệ Vũ lâm quân nhảy thót lên cổ họng.

Ba vị Thái y vốn là định tâm hoàn của bọn hắn đều đứng kế bên hỗ trợ. Đại phu chủ chẩn thật sự là Thế tử phi.

Vương phi ngó qua cửa phòng giải phẫu mở toang, chỉ thấy Thế tử Việt Bắc hầu nằm trên giường nhỏ cao bằng nửa người, trên thân chỉ đắp một tấm vải mỏng manh, hai cẳng chân duỗi dài hoàn toàn trần trụi, "con dâu" tiện nghi của nàng đang sờ mó làm gì đó trên đùi Thế tử Việt Bắc hầu.

"Đồi phong bại tục." Vương phi nghiến răng mắng, thả màn ngồi vào kiệu, sắc mặt tái mét ôm ngực như chực nôn.

Giản lục tiểu thư ân cần hỏi, "Dì có sao không" Nói rồi lấy bình sứ tùy thân đổ ra hai viên thuốc nhỏ đút cho Vương phi.

Vương phi ngậm tan viên thuốc thanh mát, tạm nén xuống cảm giác buồn nôn.

Giản lục tiểu thư vén một góc màn, yên lặng nhìn tình hình trong phòng mổ.

"Thế mà… nàng thật sự động thủ…"

Vũ lâm quân chiếm vị trí gần phòng mổ nhất, đám người Vệ Vương đứng tít đằng xa vẫn thu hết cảnh tượng trong phòng mổ vào mắt.

Từ lúc cửa phòng bật mở, sắc mặt Phượng Vân Phi luôn nặng nề.

Đường đường là Tổng quản Thái y lại đi làm trợ thủ cho một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, uy nghiêm của Thái y viện đã rơi xuống nước này, hắn cũng đâu thể buông bỏ trách nhiệm dưới bao nhiêu con mắt đang chăm chú quan sát.

"Hoàn thành chữa mạch máu, bắt đầu cắt bỏ tế bào hoại tử. Chu thái y, mạch tượng bệnh nhân thế nào" Tiêu Ngự cẩn thận xỏ nút kết, Tần tiểu đại phu lập tức cắt chỉ.

Chu thái y đến bàn mổ, kéo cổ tay Lâm Hiển bắt mạch.

"Mạch khá chậm và yếu, khí huyết thương tổn." Chu thái y trầm ngâm, "Lâm tướng quân mất quá nhiều máu…" Nếu là bình thường, thương thế nghiêm trọng thế này e đã sớm chảy khô máu mà chết.

Nhưng lúc này Chu thái y rất muốn biết thiếu niên trước mắt sẽ làm gì

"Trước tiên phải bổ sung dịch." Tiêu Ngự nói, dùng nước sạch rửa tay, cầm bình nước muối sinh lý treo ngược lên giá gỗ đầu giường.

"Ống truyền dịch." Tiêu Ngự xòe tay, Bách Linh nhanh chóng kiếm đồ trong hộp thuốc đặt vào tay Tiêu Ngự.

Đó là một đoạn ruột dê được chế thành ống truyền dịch khéo léo, một đầu cố định vào miệng bình, một đầu nối với kim bạc sáng lóng lánh.

Bình thủy tinh được dốc xuống, chất lỏng trong suốt chảy dọc theo ruột dê, tràn ra đầu kim.

Tiêu Ngự cầm đầu kim cẩn thận đâm vào ven tĩnh mạch trên cánh tay Lâm Hiển.

Phượng Vân Phi và hai người La Chu nhìn mà trợn mắt há mồm.

"Ngươi… ngươi đang làm gì đấy" Phượng Vân Phi nghiến răng hỏi nhỏ, hắn không dám để mọi người thấy mình chẳng biết cái gì, nhưng mà… truyền nước muối vào cơ thể bệnh nhân, đây là phương pháp chữa trị kỳ môn ngoại đạo gì đây

"Bao nhiêu người đang nhìn, ngươi đừng làm ẩu. Vạn nhất Lâm tướng quân có bất trắc, ngươi có biết hậu quả thế nào không" Phượng Vân Phi lo lắng nói.

"Đây là cách bổ sung dịch cơ thể đã tiêu hao cho Lâm tướng quân." Tiêu Ngự giải thích, "Với loại ngoại thương mất máu nghiêm trọng, phải dùng cách này để bù dịch. Lấy muối tinh khiết không tạp chất pha vào nước theo đúng tỷ lệ thành nước muối sinh lý, thành phần không khác mấy với chất dịch trong cơ thể."

Hắn không cố sức hạ giọng, người vây quanh bên ngoài đều nghe thấy, có người vẻ mặt mù mờ, có người lại đăm chiêu.

Lục Dung Dung tự hào vỗ ngực, "Hai cái bình lớn kia là ta chế đó! Trước hết phải chuẩn bị dụng cụ chưng cất lọc ra nước tinh khiết, rồi dùng cân đong chính xác khối lượng muối, cuối cùng còn phải chắt lọc qua băng vải sạch mấy lần. Sư phụ nói lúc bệnh nhân bị mất máu quá nhiều, có thể dùng nước muối này bổ sung dịch cơ thể đã mất."

Tiêu Vĩnh Chương là người cầm quân, theo bản năng hắn biết tầm quan trọng của loại nước muối này.

"Dụng cụ chưng cất thì ta biết, lúc chưng cất rượu cũng phải dùng. Nhưng làm sao để chưng ra được nước tinh khiết Một bình nước thì cần bao nhiêu muối mới dùng được" Tiêu Vĩnh Chương hỏi.

Lục Dung Dung thấy hắn khiêm tốn thỉnh giáo, người xung quanh cũng mang vẻ mặt khao khát muốn học, nàng liền nảy sinh tâm tư lên mặt đàn anh, giảng giải cặn kẽ từng chi tiết mà Tiêu Ngự đã dạy, không bỏ sót dù chỉ một chút.

Phùng đại phu bất đắc dĩ lắc đầu.

Người khác mà có phương thuốc bí mật thì giấu như vàng, sợ người ta học trộm. Quảng An đường thì trái ngược, Thế tử phi và người bên cạnh hắn chỉ hận không thể dạy hết kiến thức của mình cho người ta, còn sợ người ta học không được.

Đám người Vệ Vương cũng ghi chép lại nội dung bài giảng của Lục Dung Dung, mắt chăm chú nhìn thiếu niên trong phòng mổ.

Nếu không phải đã biết trước thân phận hắn thì bất luận là ai cũng không thể liên tưởng thiếu niên tuấn tú này với Nguyên Vương thế tử phi trong truyền thuyết.

Nhưng mà, người như hắn, ngược lại có thể hiểu được tại sao Tạ thế tử không màng chính sự lại dốc hết sức lực cầu xin thánh chỉ cưới về.

Có điều... hắn không có mùi vị nữ nhân, vừa nhìn đã biết không được giáo dưỡng, chẳng trách mẹ chồng là Vương phi không thích.

Tiêu Ngự đang chuyên tâm cắt bỏ phần thịt hoại tử, bước này cũng vô cùng quan trọng, là mấu chốt cho quá trình khép miệng vết thương.

Hắn không dám qua loa, tập trung cao độ, nhanh gọn cắt xén thịt hoại tử và tế bào có dấu hiệu hoại tử.

Qua nửa canh giờ, phần thịt hoại tử có thể thấy bằng mắt thường đã được loại bỏ, bước kế tiếp là đắp thuốc băng bó liền giao cho Tần tiểu đại phu và La thái y là xong.

Tiêu Ngự rửa tay, tháo khẩu trang và y phục bảo hộ, bước ra khỏi phòng.

Người xung quanh không tự chủ lùi về sau hai bước, chừa chỗ trống cho hắn.

"Rồi, ta đã xong việc. Giờ có thể nói chuyện, rốt cuộc đến tìm ta làm gì" Tiêu Ngự hỏi.

Vệ Vương đứng lên, sai người đuổi những ai không liên quan ra khỏi sân, tính đóng cửa giải quyết.

Đây là chuyện nội bộ hoàng gia, cũng có thể xem như việc nhà, dĩ nhiên, chuyện xấu trong nhà không thể rêu rao với người ngoài.

"Không cần đuổi người." Tiêu Ngự khẽ cười, "Ta không có chuyện gì mà không thể công khai trước mặt người ta, hà tất phải làm cái việc thừa thãi này"

Phùng đại phu vội vàng chen lên trước, đứng che trước người Tiêu Ngự, hành lễ với Vệ Vương, cười nói, "Phượng đại phu nhỏ tuổi không hiểu chuyện nhưng tâm tư đơn thuần, xin Vệ Vương điện hạ chớ chấp nhặt."

Quyền lực của Tông Nhân phủ đối với hoàng thất vẫn rất lớn, bây giờ không có Tạ thế tử, những thị vệ của y có thể bảo vệ Thế tử phi chu toàn nhưng không thể ra tay với Tông Nhân phủ.

Phùng đại phu thấy hắn vừa mở miệng đã đắc tội Vệ Vương gia Tông chính Tông Nhân phủ, cuống đến mức người ướt mồ hôi lạnh.

Vệ Vương ho nhẹ một tiếng. Nguyên Vương thế tử phi nhỏ tuổi không hiểu chuyện Không hiểu chuyện mà dám động dao động kéo se chỉ luồn kim trong máu thịt người ta.

"Chuyện là vầy. Sáng nay có quý nhân dâng đơn kiện, tố cáo Thế tử phi đức hạnh đồi bại, Quảng An đường ngang ngược bức người, khơi mào loạn dân. Cho nên, bản vương không thể không mời Thế tử phi đến Tông Nhân phủ một chuyến, phối hợp tra xét rõ nội tình."

"Có người tùy tiện đâm đơn kiện, Tông Nhân phủ liền muốn bắt người sao" Tiêu Ngự nhướn mày.

Vệ Vương cười nói, "Thế tử phi quá lời rồi, bản vương không phải đến bắt người mà chỉ tra án thôi. Huống hồ, đâu phải ai cũng có thể tùy tiện dâng đơn kiện đến Tông Nhân phủ."

Tiêu Ngự nhìn hai cỗ kiệu án ngữ trong sân, chỉ im lặng nằm đó, từ đầu đến cuối không hề có động tĩnh.

"Nếu ta không đồng ý phối hợp" Tiêu Ngự cười như không cười.

Vệ Vương lộ vẻ khó xử, vẫn gắng cười, "Thế tử phi cần chi phải làm khó dễ Tông Nhân phủ."

Phùng đại phu bên cạnh nghe Tiêu Ngự và Vệ Vương ngươi một câu ta một câu, lòng lo sốt vó, sợ hắn tính khí thất thường, náo loạn gây xích mích với Vệ Vương thì mất nhiều hơn được.

Dù sao thì so với phủ Nguyên Vương, người trong Tông Nhân phủ mới là hoàng thân quốc thích hàng thật giá thật.

Không chờ Tiêu Ngự lên tiếng, Tiêu Vĩnh Chương vẫn luôn đứng đó đột ngột thưa.

"Vệ Vương điện hạ, thứ cho thuộc hạ lắm lời. Thế tử phi không thể rời khỏi Quảng An đường. Thương thế của Lâm tướng quân vẫn chưa ổn định, tất cả phải nhờ Thế tử phi điều trị. Nếu ngươi mang Thế tử phi đi, thương tích của Lâm tướng quân có biến thì lấy ai xử lý"

Vệ Vương liếc nhìn Tiêu Vĩnh Chương. Tuy Tiêu Vĩnh Chương chỉ là Phó thống lĩnh Vũ lâm quân nhưng cũng là tướng lĩnh tay nắm thực quyền, lại được Hoàng đế tín nhiệm. Hắn còn lấy thương tích của Lâm Hiển ra uy hiếp. Lão chỉ mang cái danh Vương gia nhàn tản, thật sự không dám sờ vào lưỡi giáo nhọn này.

Các cấm vệ Vũ lâm quân đứng quanh đó dường như có ý lập thế trận bảo vệ Tiêu Ngự.

Vệ Vương lùi về sau một bước, cười nói, "Tiêu phó thống lĩnh nói đúng, là bản vương không suy xét chu toàn. Nhưng chức trách còn trên đầu, bản vương thật sự vô cùng khó xử."

"Là ai kiện ta" Tiêu Ngự đột nhiên hỏi.

Vệ Vương nhìn hai cỗ kiệu trong góc, cười nói, "Dĩ nhiên là người thân phận cao quý."

"Vệ Vương điện hạ chỉ đơn giản muốn điều tra rõ nội tình, dù không về Tông Nhân phủ cũng có thể tra mà." Khóe môi Tiêu Ngự nhếch nụ cười lạnh, "Vừa khéo hôm nay có nhiều vị đại nhân tề tựu ở Quảng An đường. Nhìn cái phòng mổ của ta có thú vị đến mấy cũng không bằng xem công đường xử án, mọi người thấy có đúng không."

Một bầy Vũ lâm quân hào hứng hò hét, Nhị Cửu bảo vệ không để đám người nhất thời lên kích động cơn xô đẩy trúng Tiêu Ngự.

Cái này… cởi quần Lâm tướng quân chữa thương là một chuyện, nhưng nhiều nam nhân thế này che chở Thế tử phi là sao đây!

Tiêu Ngự nhìn Vệ Vương, "Bị cáo là ta đang ở đây, sao điện hạ không mời vị quý nhân nguyên cáo ra mặt thẳng thắn đối chất với ta. Là đen hay trắng chẳng phải sẽ sáng tỏ sao!"

Hắn nói xong, mọi người lại sôi nổi hưởng ứng.

Phùng đại phu thấy sự việc ngày càng lớn, nhưng không ngăn cản được, chỉ có thể đứng một bên lắc đầu thở dài.

Chuyện xấu trong phủ Nguyên Vương mà Thế tử phi vẫn muốn náo cho tất cả mọi người biết, mặc dù thắng được ván này nhưng Phùng đại phu lo lắng Tạ thế tử sẽ vì vậy mà không vui.

Trước đây ông vì Giản lục tiểu thư mà có thành kiến với Tiêu Ngự, bây giờ lại thấy Tiêu Ngự ngàn tốt vạn tốt chỗ nào cũng tốt, nếu vì chuyện này mà sinh hiềm khích với Tạ thế tử thì không biết ai sẽ phải chịu tổn thương.

Vương phi ngồi trong kiệu dĩ nhiên nghe thấy tất cả, đôi mắt thản nhiên càng thêm lạnh lùng, nhìn chằm chằm màn kiệu tinh xảo.

Giản lục tiểu thư nắm tay Vương phi, nhẹ giọng nói, "Dì à, người kia xưa nay không hiểu quy củ, ngươi không cần phản ứng. Vệ Vương điện hạ sẽ giải quyết ổn thỏa, không để ngươi phải lộ diện trước đám bình dân mãng phu đó."

Nàng còn chưa dứt lời, màn kiệu soạt một tiếng bị vén lên, một thiếu nữ mặt tươi như hoa cười ra lúm đồng tiền ló đầu nhìn.

"À, ở đây vốn có hai vị quý nhân lận." Lục Dung Dung che miệng cười.

"Làm càn!" Tần đại nương và mấy nha hoàn vội đến trước kiệu, vẻ mặt tàn nhẫn chỉ Lục Dung Dung, "Thứ chân chó nhà ngươi dám bất kính với Vương phi!"

Tiêu Ngự bước lên che chắn Lục Dung Dung.

"Dung Dung là đại phu trợ lý của Quảng An đường ta, nàng là thường dân mà ăn nói đàng hoàng, đại nương đây ngược lại miệng phun ô ngôn uế ngữ, chủ nhân thanh cao của ngươi dạy ngươi như vậy đó hả"

Tần đại nương trợn to mắt, làm như không thể tin hắn dám bất kính với Vương phi như vậy. Cũng phải thôi, dù sao nàng là mẹ ruột của Tạ Cảnh Tu, chỉ là "mẹ chồng" hắn trên danh nghĩa.

Tạ Cảnh Tu tuy đối xử với ai cũng lãnh đạm, nhưng nếu nói y không có chút cảm tình nào với Vương phủ thì chắc là không thể.

Nhưng lũ người kia không ngừng làm mấy trò bẩn thỉu, hắn thật sự chịu đựng đủ lắm rồi.

Sau khi thoát khỏi Phượng gia, hóa giải nguy hiểm, dồn hết tâm huyết vào Quảng An đường cũng vì sắp đặt cho tương lai. Những thứ khác hắn không quan tâm, cũng không muốn nhìn đến.

Vậy mà lũ kia cố tình năm lần bảy lượt chống phá Quảng An đường, giờ còn muốn vì mưu toan ích kỷ mà nhiễu loạn giải phẫu cấp cứu mạng người.

Tượng đất còn có ba phần thổ tính, Tiêu Ngự thật sự không nhìn nổi đám hèn hạ này làm mưa làm gió.

Chỉ có nghìn ngày làm trộm, không có nghìn ngày phòng cướp. Tạ Cảnh Tu đã không về, hắn cũng không còn kiên nhẫn gặp chiêu phá chiêu với các nàng nữa.

Nếu sau này Tạ Cảnh Tu trách hắn làm mất mặt Vương phủ thì cứ để về sau tính. Tạ Cảnh Tu đã cứu mạng hắn, còn giúp hắn thoát khỏi khốn cảnh, lại bị một đạo thánh chỉ ban hôn chẳng ra ngô khoai gì cột hai người vào một chỗ, chung quy phải đến hồi kết rồi.

Tiêu Ngự xoay người đến chỗ Vệ Vương, hành lễ nói, "Ta là đại phu chủ chẩn cho Lâm tướng quân, phải chịu trách nhiệm tính mạng hắn. Nhưng công vụ của Vệ Vương điện hạ cũng không thể trì hoãn. Hôm nay hãy thiết lập công đường ngay tại Quảng An đường, một ngày tra không ra thì hai ngày, hai ngày thẩm không được thì ba ngày, tại hạ nhất định phụng bồi đến cùng. Vị quý nhân đã kiện cáo tại hạ hãy quang minh chính đại chường mặt ra phụ trách vị trí nguyên cáo đối chất với ta đi, đừng có núp phía sau xài thủ đoạn bất chính."

Tiêu Ngự mỉa mai thẳng mặt, mắt không chút che giấu nhìn xoáy cỗ kiệu. Mọi người không tự chủ bị cuốn theo tiết tấu của hắn, đồng loạt nhìn về cỗ kiệu buông màn kia, thỉnh thoảng lại bàn luận xôn xao.

Tần đại nương quẫn bách lùi về sau hai bước, lui đến ngoài cửa kiệu, thấp giọng lo lắng, "Vương phi…"

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì Rõ ràng Vương phi muốn mượn thế Tông Nhân phủ đến bắt Thế tử phi tiện nghi, tại sao lại biến thành tất cả mọi người đều chú mục vào kiệu của Vương phi!

Vương phi trong kiệu dù cách lớp màn mà vẫn cảm giác được bao nhiêu con mắt vô hình nhìn xuyên qua tơ lụa, không chút cố kỵ bắn thẳng vào nàng.

Đánh giá, nghị luận, xì xầm bàn tán…

Gương mặt son phấn của Vương phi lúc xanh lúc trắng, đầu ngón tay cắt sửa khéo léo bấu chặt vào lòng bàn tay.

124. Chương 124: Y Quán – Công Đường

Editor: Vện

Tiêu Ngự đứng trên bậc thềm, im lặng nhìn hai cỗ kiệu nơi góc tường.

Tần đại nương và Bán Hạ ngoài kiệu đều không phải người lạ, trong kiệu đúng là Vương phi và Giản lục tiểu thư.

Vương phi bình thường chỉ ru rú trong nhà, ngay cả Di Nhiên cư cũng không bước chân ra, lúc Tạ Cảnh Tu dẫn hắn đến thỉnh an cũng chưa từng lộ diện, cả ngày mang dáng vẻ xa lánh hồng trần, sống đời ẩn dật thanh cao không màng thế sự, vậy mà lúc này có hứng thú kêu gọi quần chúng đến gây náo nhiệt.

Tiêu Ngự dĩ nhiên không ngờ Vệ Vương bị Vương phi kéo đến kiên quyết đòi thanh trừ hắn. Cũng chính Vương phi cấp thiết lôi Giản lục tiểu thư theo xử tội hắn, nếu không sẽ không phá lệ ra khỏi Vương phủ, đến quậy Quảng An đường thành bồn nước đục.

"Quý nhân trong kiệu là nguyên cáo, tại sao không dám ra gặp ta Trên trán ta dán cái mác bị cáo còn quang minh chính đại, quý nhân vì sao không dám gặp người, tại sao lề mề không chịu xuống kiệu" Tiêu Ngự khiêu khích.

Vừa lúc Tần tiểu đại phu và La thái y băng bó vết thương cho Lâm tướng quân xong, đoàn người rửa sạch tay rồi cùng ra khỏi phòng mổ.

Phượng Vân Phi bắt gặp bộ dáng bất cần và thích ý của con trai, trong lòng lạnh lẽo.

Kinh nghiệm tự nếm trải xót xa cho hắn biết, lại có người bị con trai hắn làm cho mất hết mặt mũi rồi. Cũng không biết là tên xui xẻo nào.

Vương phi và Giản lục tiểu thư trong kiệu thì lần đầu tiên bị đả kích đến ngơ ngác.

Thật ra xưa nay Tiêu Ngự vô cùng hòa nhã, thậm chí có vài người còn thấy hắn hiền lành đến vô dụng, mặc dù đã nghe nói sự kiện hắn dẫn mẹ ruột hùng hổ ép Phượng phủ viết giấy ly hôn nhưng chung quy chưa từng tận mắt chứng kiến.

Hôm nay bị hắn mỉa mai không chút lưu tình, Giản lục tiểu thư còn khiếp sợ hơn cả Vương phi. Trước đó Vương phi chưa từng gặp Tiêu Ngự, ngay cả qua lại gián tiếp cũng không. Một người lòng dạ đàn bà lấy ơn báo oán bỗng chốc biến đổi thành bản sắc lưu manh, hành xử không nể mặt ai, căn bản không chừa cho người ta dù chỉ một chút thể diện.

"Thật nên để Cảnh Tu nhìn xem y đã cưới loại thê tử gì về." Vương phi nghiến răng gằn giọng.

Chỉ là một tiện dân dựa dẫm Vương phủ, để hắn chiếm đoạt vị trí vốn không thuộc về hắn suốt thời gian qua là nàng đã khoan dung lắm rồi. Nếu hắn ngoan ngoãn, thức thời nhường lại địa vị, đến Tông Nhân phủ giải trừ hôn ước thì phủ Nguyên Vương sẽ không chấp nhặt một người bình thường chẳng có gì quan trọng.

Thì ra chỉ vì vị trí Thế tử phi mà hắn có thể làm loại chuyện lỗ mãng la lối om sòm như thế này.

"Hóa ra thường ngày nàng đóng giả hiền hậu nhân từ, như một đại phu một lòng cầu y, giờ chỉ bức bách có chút đã lộ nguyên hình rồi, ngay cả thể diện của Vương phi cũng chẳng quan tâm." Giản lục tiểu thư nhẹ giọng an ủi Vương phi, "Dì đừng tức giận. Vốn ta còn thấy hành sự mà không thông qua biểu ca thì không hay lắm, bây giờ xem ra, nàng căn bản chưa từng để phủ Nguyên Vương vào mắt. Trong mắt nàng chỉ có địa vị Thế tử phi, không hề xem Vương phủ như gia đình mình mà trân trọng thì có bao nhiêu chân tâm với biểu ca chứ Chắc là sau khi làm Thế tử phi, được hưởng thụ vinh hoa quyền lực của Vương phủ rồi nên bây giờ không nỡ buông tay."

Như Quảng An đường và cả các hộ vệ trong tối ngoài sáng, không phải tất cả đều xuất phát từ phủ Nguyên Vương sao.

Nếu không nhờ phủ Nguyên Vương, hôm nay hắn cũng chỉ là thường dân bọt bèo lưu lạc khắp nơi, làm gì có cửa bước vào cổng Vương phủ, càng đừng nói cướp đoạt hết công lao của nàng.

"Muốn mượn sức phủ Nguyên Vương sao, nàng không có tư cách." Vương phi lạnh lùng nói.

Tiêu Ngự thấy màn cửa sổ kiệu vén lên một góc nhỏ, Tần đại nương đi qua nghe, thỉnh thoảng gật đầu, cuối cùng đứng thẳng lên bình tĩnh nhìn hắn.

Hai tay Tần đại nương đặt trên bụng, đứng thẳng lưng, dáng vẻ nghiêm cẩn chỉn chu của một nhũ mẫu có giáo dưỡng, trầm giọng nói, "Thế tử phi, lão nô biết trong lòng ngươi có oán. Nhưng chính ngươi phạm sai lầm, suýt nữa thành đại họa, thậm chí Lâm tướng quân vì việc này mà bị thương. Vương phi nương nương đại nghĩa suy nghĩ cho nước nhà, dĩ nhiên không thể bao che thủ phạm, chỉ đành nén đau đến Tông Nhân phủ tố giác. Nếu ngươi còn biết lễ nghĩa liêm sỉ thì hãy thành thật theo Vệ Vương điện hạ về Tông Nhân phủ ăn năn hối lỗi. Vậy mà ngươi chẳng những không nhìn ra sai lầm của mình, còn hung hăng phát tiết oán khí lên người Vương phi nương nương. Vương phi nương nương cực kỳ thất vọng về ngươi."

Tiêu Ngự cười lạnh thành tiếng, ôm quyền, "Sao hả, Vệ Vương điện hạ còn chưa thẩm tra, chủ tớ hai ngươi đã định tội ta rồi Nhắc đến trận náo loạn kia, vừa lúc hôm nay có mặt các tướng sĩ Vũ lâm quân, cũng xem như khổ chủ của án kiện, vậy thiết lập công đường là không thể không cần. Vệ Vương điện hạ thấy thế nào"

Vệ Vương cười cười, lòng không ngừng kêu khổ.

Mắt thấy càng lúc càng nhiều người không liên quan khắp nơi vì tò mò mà tập trung về đây, tiền sảnh Quảng An đường trở thành công đường xử án cho bách tính xem, cho nên không bao giờ vắng người. Bây giờ sân trước sân sau chen chúc đầy người, nam nữ già trẻ lớn bé đều có, mặt ai cũng biểu hiện chờ xem náo nhiệt.

Nếu chuyện vỡ lở ở đây, mặt mũi phủ Nguyên Vương làm sao giữ được nữa! Lão vì trách nhiệm với Vương phi nên mới đi mời, bây giờ nhìn lại, chi bằng không mời.

Ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được Thế tử phi Phượng đại phu nổi danh lương thiện lại không phải quả hồng mềm, ngược lại là tảng đá khó chơi.

"Cũng không phải án tử, chỉ là tranh cãi nhỏ thôi mà." Vệ Vương cười hà hà, "Chi bằng mời hai vị đến Tông Nhân phủ một chốc, cởi bỏ khúc mắc. Hòa hòa thuận thuận mà sống quan trọng hơn cả."

Dù là Vệ Vương cũng không dám đùa giỡn với phủ Nguyên Vương, lúc này nên nhân nhượng cho yên chuyện. Giản lục tiểu thư vỗ mu bàn tay Vương phi, nhẹ giọng nói, "Dì an tâm, không phải ai cũng không biết chừng mực như người kia."

Chỉ cần Vệ Vương không hồ đồ, lão sẽ không để màn xử án diễn ra.

"Điện hạ, thứ cho ta không thể gật bừa. Nguyên nhân náo loạn ngoài thành là đại sự liên quan đến an ninh quốc gia, tuyệt không phải chỉ là tranh cãi nhỏ." Tiêu Ngự cười cợt, đôi mắt thản nhiên nhìn cho Vệ Vương toát mồ hôi lạnh.

Có lẽ là vì dư âm vừa rồi hắn tìm kiếm may vá trong vết thương của Thế tử Việt Bắc hầu vẫn chưa tan biến…

"Các tướng sĩ Vũ lâm quân hẳn cũng muốn điều tra rõ ngọn nguồn. Đêm hôm khuya khoắt bị lôi xuống giường ra khỏi thành đánh một trận chẳng hiểu mô tê gì, Lâm thống lĩnh còn bị thương. Nếu không tra rõ nguyên nhân thì làm sao xứng với máu các tướng sĩ đã đổ xuống." Tiêu Ngự nhìn đám người Tiêu Vĩnh Chương.

Tiêu Vĩnh Chương vội vàng cười đáp ứng.

Rõ ràng Thế tử phi muốn dùng bọn họ làm mũi giáo, bọn họ cũng không thể từ chối.

Thống lĩnh còn đang nằm trong tay hắn.

“Nếu không điều tra rõ đại sự ngay tại đây thì thật có lỗi với thánh thượng.” Tiêu Ngự cười nói.

Tần đại nương đứng thẳng lên từ màn kiệu, lại cất giọng, “Điều tra dĩ nhiên phải làm, chuyện này vốn nên đến Tông Nhân phủ tra xét. Ngươi viện hàng tá lý do không muốn đến Tông Nhân phủ, hẳn là có tật giật mình.”

“Chỉ cần có các đại nhân quản sự Tông Nhân phủ ở đây, tại sao không thể thẩm vấn Để Lâm tướng quân ở lại Quảng An đường, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ngươi có gánh nổi không, chủ nhân của ngươi có gánh nổi không” Tiêu Ngự mỉm cười chất vấn, không hề sợ hãi.

Hắn đương nhiên không sợ, toàn bộ kinh thành, toàn bộ Đại Lương chỉ có mình hắn mới có thể chữa trị vết thương của Lâm Hiển.

Vương phi ngồi trong kiệu gần như cắn nát một cái răng bạc.

Tần đại nương run giọng, “Vương phi nương nương thân mình ngà ngọc, tuyệt đối không lộ diện ở nơi hỗn loạn tục tĩu này!” Đây chính là loại dè dặt cao quý trời sinh của quý nhân, huống chi Vương phi càng thanh lãnh cao ngạo hơn khối người, làm sao có thể bị những tiện dân này bao vây ngắm nghía!

Tiêu Ngự biết các nàng xem thường bách tính trong ngoài Quảng An đường, nghe vậy cười lạnh, “Nơi tục tĩu Quảng An đường của ta đã chứa bao nhiêu người chỉ còn chút hơi tàn, đây chính là chiến trường đàm phán với Diêm Vương! Ta không chê lũ các ngươi làm bẩn chỗ của ta đã là nể mặt các ngươi lắm rồi, đừng có không biết xấu hổ.”

Cái mặt già nua của Tần đại nương trướng đỏ, giận dữ lắp bắp, “Ngươi, ngươi!”

Tiêu Ngự, “Ngươi biết điều thì câm miệng đi. Nếu chủ nhân ngươi không nói được thì phải viết ra, đừng có dựa vào một lão nhũ mẫu thay mặt truyền lời. Ngươi nghĩ những người ở đây không nhận ra chắc!”

Trong kiệu phát ra một tiếng động không lớn không nhỏ, rồi lại im ắng.

Tiêu Ngự khinh bỉ nhìn kiệu, mang khí thế sông dài sóng dữ không nhường một bước.

Vệ Vương thật tình không biết làm sao khuyên giải. Đây chính là khó xử của Tông Nhân phủ, đụng phải một nhóm quý nhân, lại còn không biết ai làm chủ tình hình, huống hồ vị Thế tử phi là người cực kỳ khó đối phó.

“Nhị Cửu.” Tiêu Ngự không quay đầu gọi một tiếng.

Nhị Cửu cuống quýt tiến lên, hành cái lễ kính cẩn chưa từng thấy.

“Thế tử phi có gì phân phó”

“Quét dọn sân, chúng ta sắp xếp một công đường lâm thời cho các vị đại nhân Tông Nhân phủ. Tuy rằng không có gương sáng treo cao, nhưng trên có thần linh trời đất, dưới có muôn dân làm chứng, chỉ cần Vệ Vương điện hạ có tâm thì một ghế một người cũng là công đường uy chính liêm minh nhất.”

“Nói rất hay!” Đám người tụ tập trong ngoài sôi nổi ủng hộ, reo hò vỗ tay.

Tiêu Ngự nhoẻn cười, không biết sắc mặt quý nhân quen sống nhung lụa trong kiệu kia đang khó coi cỡ nào.

Nhị Cửu đáp một tiếng, lập tức phái người đi chuẩn bị, Vệ Vương muốn ngăn cản cũng không có cơ hội.

Nhị Cửu biết Thế tử phi làm vậy tức là đánh thẳng vào thể diện Vương phi, cũng đánh vào thể diện phủ Nguyên Vương. Nhưng không biết vì sao hắn lại cảm thấy sảng khoái, cực kỳ sảng khoái!

Những năm qua, mặc kệ bên ngoài Thế tử có hô mưa gọi gió, nhưng ở trong Vương phủ lại phải ẩn nhẫn. Nhị Cửu như Thiên Lôi sai đâu đánh đó cũng không thể phóng túng ở Vương phủ.

Ánh mắt hắn vẫn luôn dõi theo Thế tử và thế giới bao la bên ngoài, mảnh đất nhỏ như phủ Nguyên Vương hắn dĩ nhiên không để ý, ngay cả những bất công trong phủ cũng chưa từng để tâm. Thậm chí, hộ vệ chuyên quyền của Thế tử còn đi bảo vệ Vương phủ, đem về tiền tài cho Vương phủ.

Bây giờ bỗng dưng phát hiện, mười mấy năm qua hắn không phải không nghẹn khuất, không phải không oán hận.

Nhị Cửu không biết trong lòng Thế tử có oán hận hay không, không biết sau khi y trở về có trách móc Thế tử phi không nể mặt Vương phủ hay không. Dù gì thì chừng ấy năm, Thế tử vẫn luôn cung kính có thừa với Vương gia và Vương phi.

Hắn không quản được, nhưng giờ khắc này hắn không muốn làm trái ý Thế tử phi.

Hắn từng chế nhạo Thế tử phi lòng dạ đàn bà, cuối cùng thứ ấm áp đó lại quấn lấy hắn. Hắn cho rằng Thế tử phi mềm lòng thiện lương, nhưng lại cố tình để hắn làm loại chuyện khoái chí này!

Thứ cảm giác này thật sự... quá đỗi say đắm, nếu Thế tử muốn trách Thế tử phi, Nhị Cửu cảm thấy hắn nhất định sẽ phản bội Thế tử, triệt để về phe Thế tử phi.

"Nếu quý nhân kiện ta không muốn xuống kiệu gặp người, thì xin các thị vệ đại ca mang các quý nhân đến công đường." Tiêu Ngự khoanh tay dựa cửa nói xong thì đứng thẳng lên, dẫn Vệ Vương và đoàn người Tiêu Vĩnh Chương đến hậu viện.

Vệ Vương và Tiêu Vĩnh Chương cùng bất đắc dĩ, đã không thể thoát thân, vậy đành phải nhắm mắt đi theo.

Tần đại nương thấy các thị vệ bước đến chỗ họ, vừa tức vừa sợ chắn trước kiệu, "Các ngươi dám! Lũ nô tài trời đánh, đây là kiệu của Vương phi nương nương, các ngươi dám bất kính với Vương phi! Có nhớ mình là nô tài của ai không!"

Đám thị vệ nhìn nhau, bước chân dừng lại.

Tần đại nương thở hồng hộc, hai mắt đỏ bừng cay cú nhìn mấy người trước mặt.

"Mấy con chó ăn cây táo rào cây sung!" Nàng thật sự không kiềm chế được cơn giận. Rõ ràng là nô tài hộ vệ Vương phủ lại đi nghe lời tiểu tiện nhân đến đối phó các nàng, quả thực phản rồi!

Nhị Cửu thấy lão nô kia ở lãnh địa người khác còn dám diễu võ dương oai, cười lạnh nói, "Nô tài của ai Bọn họ là những huynh đệ vào sinh ra tử với Thế tử, hiện tại chỉ nghe lệnh Thế tử ủy nhiệm cho Thế tử phi toàn quyền thống lĩnh. Ngươi bảo bọn họ là nô tài của ai Lời Thế tử phi các ngươi chưa nghe thấy sao"

Các thị vệ không do dự nữa. Phục tùng mệnh lệnh là thiên tính của họ, bọn họ thuộc về Tạ Cảnh Tu, bây giờ Tạ Cảnh Tu bảo tất cả phải nghe lệnh Thế tử phi và Nhị Cửu, cái gì mà Vương gia Vương phi đều không đáng quan tâm.

Tần đại nương và Bán Hạ thấy vậy liền chạy ra ngăn cản, nhưng làm sao lay động được các thị vệ cao lớn thân kinh bách chiến.

Vương phi và Giản lục tiểu thư chỉ cảm thấy kiệu bị nhấc lên, dứt khoát đi về hướng các nàng không thấy.

Trong lúc tất cả mọi người đang đến hậu viện, chỉ còn Tần tiểu đại phu đang cẩn thận trông coi Lâm Hiển vừa mới xuống khỏi bàn mổ.

Phượng Vân Phi chần chừ, đuổi theo ba bước lại quay đầu chạy đến hậu viện tìm Phùng đại phu.

Giữa lúc đó, thị vệ của Vệ Vương và Vương phủ bảo vệ chủ nhân, Vũ lâm quân phụ trách duy trì trật tự dân chúng.

Vệ Vương thì muốn đuổi dân chúng đi, nếu có thể lão còn muốn bảo Vũ lâm quân ra tay, nhưng Thế tử phi lại là người làm chủ, sắp đặt Vũ lâm quân an bài mọi người ngay ngắn đâu ra đó.

Một cái thư án, một cái ghế quay lưng về phía Bắc, Vệ Vương thân là Tông chính ngồi ở chủ vị, dãy bàn dài hai bên lần lượt là Tiêu Vĩnh Chương, Phùng đại phu và các quan chủ sự Tông Nhân phủ.

Phượng Vân Phi bị Tiêu Ngự làm ngơ triệt để, đành tìm đại cái ghế ngồi xuống.

Hai người La Chu không dám xem náo nhiệt, sợ sau này gặp họa sát thân. Nhưng thấy hiện trường có đến hơn mười quý nhân, không tính Vũ lâm quân đang đứng thì ai cũng có thân phận bất phàm.

Coi như trời có sập cũng còn mấy cái cột cao to trên đầu, đâu tới lượt loại tôm tép như bọn họ chống trời, liền yên tâm thoải mái ở lại.

Đoạn dây đỏ ngăn cách công đường với bên ngoài. Dân chúng ngoài đoạn dây đứng thành ba hàng, hưng trí bừng bừng nhìn cho khóe môi Vệ Vương co rút, Phùng đại phu lắc đầu liên tục.

Hai thị vệ phủ Nguyên Vương một trước một sau nâng kiệu vào công đường, vững vàng đặt xuống trung tâm.

Lập tức ánh mắt quần chúng đều tập trung vào kiệu. Toàn sân im ắng, chỉ có tiếng xì xào của bách tính đang đánh giá cỗ kiệu.

Vệ Vương ngồi trên công đường còn lúng túng thay Vương phi.

Sớm biết như vậy, chi bằng các nàng cứ thoải mái bước ra. Đại Lương tuy áp đặt quy củ nghiêm khắc với tiểu thư khuê các nhưng vẫn lơi lỏng cho các phụ nhân, nếu không chủ mẫu làm sao xử lý công việc Nàng đã gả làm vợ người ta, có là Vương phi cao quý cũng nào có đạo lý không thể để ai thấy mặt. Ngay cả Hoàng hậu còn phải bước lên thành cao cho dân chúng quỳ lạy dịp giao thừa, huống chi nàng chỉ là Vương phi.

Giờ biến thành tình huống này, mặc kệ Vương phi có bước ra hay không đều trở thành đáng khinh.

Tiêu Ngự bước lên hành lễ với Vệ Vương.

"Xin Vệ Vương bắt đầu tra hỏi."

Thái dương Vệ Vương nhảy bần bật, trực giác bảo lão không nên dính dáng đến chuyện này.

Tra hỏi cái gì Có cái gì để tra Rốt cuộc cũng chỉ là mẹ chồng muốn xử lý con dâu mình chướng mắt, vốn nên đến Tông Nhân phủ hòa giải, nếu gỡ bỏ được khúc mắc thì là đại hoan hỉ, nếu không được thì cứ phạt tiểu bối về đóng cửa mấy ngày, sao chép kinh sách.

Đương nhiên cũng có những hình phạt nghiêm khắc, nhưng những phương pháp đó đâu thể áp dụng lên thê tử của Tạ Cảnh Tu. Tên kia không nói tiếng nào mà vẫn làm người ta kiêng nể, ai dám đi chọc y.

Giờ lại làm lớn thành thế này, phải làm sao để chấm dứt đây Thế tử phi không nghĩ cho Thế tử hay sao mà đi đối phó với mẹ chồng như vậy

Vệ Vương ho nhẹ một tiếng, đành liều mạng lấy tờ đơn kiện ra, nói với Tiêu Ngự, "Mẹ chồng ngươi cho là Quảng An đường của ngươi khơi mào thị phi, cuối cùng gây ra đại họa, dẫn đến bạo loạn. Bản vương đã cho kiểm chứng sơ lược, chuyện này không phải giả, ngươi có gì muốn nói"

Tiêu Ngự liếc màn kiệu buông kín, ánh mắt xẹt qua vẻ lạnh giá.

Nếu nói trước đây hắn chưa thể xác định có phải Giản lục tiểu thư sắp đặt người chống phá Quảng An đường hay không thì bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa.

125. Chương 125: Ăn Miếng Trả Miếng

Editor: Vện

Giản lục tiểu thư dùng thủ đoạn cướp lại cửa hiệu cháo thuốc, sau đó sự việc nghiêm trọng hóa hoặc bị người có tâm lợi dụng, suýt đã thành bạo loạn. Đây không phải mong muốn của nàng, nhưng có thể lợi dụng kết quả này để lật đổ hắn.

Tâm tư Tiêu Ngự xoay chuyển, đoán đúng hết tám chín phần mười.

Chỉ là hắn không thể hiểu nổi tại sao Giản lục tiểu thư lại xem trọng những cửa hiệu cháo thuốc như vậy, cái gọi là thanh danh thích làm việc thiện thật sự quan trọng đến thế sao

"Cửa hiệu cháo thuốc Quảng An đường hoạt động chính đáng, cứu tế dân chúng nghèo khổ hiệu quả. Thế mà những tên lưu manh vô lại tụ tập đập phá các cửa hiệu chẳng lẽ là lỗi của Quảng An đường" Tiêu Ngự

hỏi, “Trên đường bỗng dưng bị người ta đánh, ngươi không truy cứu người đánh, ngược lại nói người bị đánh gây sự là đạo lý gì hả”

Vệ Vương bị hắn hỏi cho cứng họng, quần chúng cũng rạo rực hò hét cho cái mặt già của Vệ Vương đỏ chót.

“Còn những tên lưu manh đập phá cửa hiệu Quảng An đường, tại sao trước đó không đập mà bây giờ mới đập, là ai đứng sau làm chủ Chỉ cần đến phụ cận thôn Ninh Câu chộp vài tên tới đây là có thể thẩm vấn ra.” Tiêu Ngự nói, “Thôn Ninh Câu cách kinh thành không xa, giờ ra roi thúc ngựa đến đó, chưa tới giữa trưa là có thể đem người về rồi.”

Giản lục tiểu thư trong kiệu nhúc nhích ngón tay, bấu chặt góc áo lại chậm rãi thả ra, khóe môi hiện nụ cười lạnh.

Tào Thụy là thị vệ giỏi nhất phủ Nguyên Vương, ngay cả thân vệ Nhị Cửu bên cạnh Tạ thế tử so ra còn không bằng gã. Chỉ cần là Tào Thụy ra tay thì nhất định không có sơ hở.

Muốn điều tra Chỉ phí công thôi.

“Chỗ bản vương là Tông Nhân phủ, đâu phải Đại Lý Tự…” Vệ Vương thì thào hai câu, chắt lưỡi.

Lão có chỗ nào giống nghiêm túc đi tra án không Tình thế hiện tại rõ ràng là bắt vịt lên giá, cần lão biến thân đại lão gia Bao Thanh Thiên phân xử sáng suốt.

Lão còn chưa kịp phản đối. Ba Thái y, mười mấy cấm vệ Vũ lâm quân hai bên trái phải và mấy chục con mắt sáng lấp lánh của bách tính đang dõi theo lão, da mặt lão có dày đến mấy cũng không cách nào thoái thác.

Lão đường đường là một Vương gia đã quá tuổi lập nghiệp, tại sao lại bị một đứa chưa đủ lông đủ cánh xem nhẹ đến mức này

Vệ Vương nhìn Tiêu Ngự chằm chặp, oán hận nghiến răng, vung tay nói, “Người đâu! Đến thôn Ninh Câu bắt mấy tên lưu manh kia đến cho bản vương!”

Tiêu Ngự đến cạnh Nhị Cửu thì thầm gì đó. Nhị Cửu vẻ mặt kinh hãi nhìn hắn, cứ như không dám tin. Tiêu Ngự lườm một cái, Nhị Cửu lập tức cung kính cúi thấp đầu, xoay người ra ngoài.

Giản lục tiểu thư từ khe hở màn kiệu nhìn thấy được, theo bản năng cắn chặt môi.

Nàng dời mắt nhìn Phùng đại phu. Phùng đại phu đang chăm chú nhìn Tiêu Ngự, mặt tràn đầy lo âu và thân thiết.

Đã từng, tất cả những thứ này đã từng thuộc về nàng.

Không, dù lúc nàng được Tạ thế tử toàn lực che chở cũng không thể ra lệnh cho thân vệ của y như vậy.

Bây giờ, trước mặt người kia, Nhị Cửu lại cung kính chẳng khác nào đang đối mặt Tạ Cảnh Tu…

Phùng đại phu đến chỗ Tiêu Ngự, ngập ngừng như không biết phải nói gì.

Tiêu Ngự cười nói, “Phùng lão đừng lo, ta tự biết chừng mực.”

Phùng đại phu thở dài một hơi, “Ngươi xưa nay không cần ai lo lắng, lão phu biết, nhất định các nàng đã làm ra việc không thể tha thứ. Nhưng mà… dù gì nàng cũng là mẫu phi của Thế tử. Bây giờ náo thành như vậy, đến lúc Thế tử về ngươi phải giải thích với y thế nào”

Tiêu Ngự nghĩ đến Tạ Cảnh Tu, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên bực dọc và phẫn nộ.

Trước giờ hắn là người thích nghi với mọi hoàn cảnh, Thế tử cường ngạnh cưới hắn nhưng cũng chừa cho hắn một đường lui quang minh chính đại, bởi vậy hắn dĩ nhiên cảm kích Tạ Cảnh Tu.

Sau khi thành thân cũng không phát sinh mâu thuẫn lớn, cố tình lại xảy ra vô số xích mích nhỏ bé không đáng kể, nhưng dồn lại cho đến bây giờ đã khiến hắn không thể nhẫn nhịn nữa.

Hắn nghiến răng, lát sau hừ lạnh, “Nếu y đòi ta giải thích, ta nhất định cho y lời giải thích tốt nhất!”

Phùng đại phu giật mình, lo càng thêm lo.

Nhìn dáng vẻ Thế tử phi đúng là sinh lòng bất mãn với Thế tử rồi.

Phùng đại phu nhìn Tiêu Ngự về vị trí giữa công đường, lòng thấp thỏm bất an, quên luôn không lâu trước đó ông còn hy vọng Tạ Cảnh Tu và Giản lục tiểu thư có thể se kết nhân duyên.

Vệ Vương phái người đi bắt, hiện tại chả có ai để hỏi. Tiêu Ngự đến trước kiệu nhìn một lúc, đột ngột lên tiếng, "Vương phi, có phải đêm qua chính ngươi dùng danh nghĩa Vương gia lệnh cho tướng sĩ thủ thành không cho ta vào"

Trong kiệu không ai trả lời. Tiêu Ngự thở hắt ra, "Ta thực sự không hiểu ngươi nghĩ cái gì. Ngươi đối phó ta cũng không quan trọng, nhưng ngươi đặt Tạ thế tử ở chỗ nào Ngươi một lòng muốn Tạ Cảnh Tu cưới Giản lục tiểu thư, nhưng y không thích ngươi cũng không quan tâm. Chỉ vì ân cứu mạng của Giản đại phu mà ngươi muốn bắt con trai bồi thường cho Giản gia Người Giản gia nghĩ như vậy thì không có gì lạ, nhưng ngươi thân là sinh mẫu của Tạ thế tử, tại sao lại đứng ở lập trường Giản gia chứ không phải lập trường của Tạ thế tử Ngươi xem Thế tử là cái gì hả"

Trong kiệu vẫn không ai trả lời.

Tiêu Ngự nhớ lại Tạ Cảnh Tu vì muốn cưới hắn mà hao tâm tổn trí, đến ngày thành thân cũng chỉ có mỗi Vương gia ra mặt. Tạ Cảnh Tu không biểu hiện mất mát, nhưng Tiêu Ngự lại có hơi thương tiếc y.

Y dốc hết sức lực xin thánh chỉ ban hôn, hoan hoan hỉ hỉ thành thân, kỳ thực, nhìn lại ngày hôm đó cũng chỉ một mình y vui mừng mà thôi. Hắn thân nam tử, mặc dù xuất giá cũng không có vấn đề gì nhưng không thể thật lòng vui vẻ. Toàn Vương phủ không một ai chúc phúc cho Tạ Cảnh Tu, người duy nhất mừng như mở cờ lại là Hoàng đế rắp tâm hại người, người chân chính chăm chút cho hôn nhân này chỉ có một mình Tạ Cảnh Tu.

Hắn đã nghe không ít chuyện của Tạ Cảnh Tu lúc bé từ Phùng đại phu và Nhị Cửu, Vương phi này chưa bao giờ quan tâm y, lúc Tạ Cảnh Tu ba tuổi suýt chết, cũng nhờ Phùng đại phu cực nhọc ngày đêm, không dám nghỉ ngơi chăm sóc cho y khỏi bệnh.

"Ngươi xưa nay chưa từng đối đãi tốt với y, chỉ biết tạo thêm ấm ức, thật không biết ngươi có tư cách gì sĩ diện trước mặt y, làm bộ làm tịch, mặt dày trơ tráo."

"Ngươi… ngươi nói gì! Hỗn xược!" Người trong kiệu rốt cuộc không thể im lặng nữa, màn kiệu lay động kịch liệt, tiếng quát mắng truyền ra.

Tiêu Ngự được mở mang tầm mắt, lòng mang khoái cảm ác ý.

Vương phi giận tái mặt, vai run không ngừng, run môi nói, "Ngươi có nghe không… ngươi nghe thấy không… nàng dám buông lời hỗn láo! Không thể giữ lại, người như thế tuyệt đối không thể giữ lại phủ Nguyên Vương!"

Giản lục tiểu thư liền nhẹ giọng trấn an Vương phi, rũ mắt đăm chiêu.

Hơn một canh giờ sau, thị vệ ra ngoài bắt lưu manh đã trở lại. Nhị Cửu cũng về đến nơi, tìm một góc hẻo lánh mà đứng.

Thị vệ áp giải mấy tên lưu manh lên công đường, đám kia chưa từng gặp loại thế trận này, nhất thời mềm chân, quỳ xuống dập đầu liên tục.

Tào Thụy mặc thường phục đứng ngoài xa nhưng thu hết tình hình trong sân vào mắt.

Mắt gã quét Tiêu Ngự mấy lần, lại nhìn qua cỗ kiệu, khóe miệng nhếch nụ cười khinh thường.

Quả nhiên Thế tử phi vẫn rất trẻ người non dạ, gom vài tên lưu manh mà muốn tìm ra chân tướng Chân tướng chính là những tên lưu manh này muốn hưởng không cháo thuốc của Quảng An đường, lại bị người có tâm xúi giục nên mới tụ tập đập phá cửa hiệu Quảng An đường.

Thật ra gã không làm gì hết, chỉ đơn giản chiếu theo lòng người mà thôi.

Vệ Vương không kiên nhẫn ngắt lời lũ lưu manh, lạnh lùng nói, "Chuyện đập phá cửa hiệu Quảng An đường rốt cuộc là sao! Thành thật khai ra mau!"

"Ta nói, ta nói." Một tên lưu manh vội nói, "Cái gì ta cũng nói hết! Chỉ xin đại lão gia tha cho ta một con đường sống! Ta trên có mẹ già tám mươi…"

"Câm miệng! Nói trọng điểm!" Vệ Vương nóng nảy.

Tên lưu manh liền thu lại cái mặt láu cá, thành thật nói, "Các huynh đệ chúng ta đều có cả nhà già trẻ phải nuôi nên thường xuyên đến các cửa hiệu cháo thuốc xin tiếp tế. Lúc Giản gia mở cửa hiệu, bất luận là ai đến cũng sẽ không ra về tay không. Nhưng từ khi đổi thành Quảng An đường thì lại quá sức hẹp hòi. Người bình thường đến ăn cháo còn phải lấy đồ ra trao đổi! Đại lão gia minh giám, thấy vậy có khiến mọi người phẫn nộ không! Cửa hiệu cháo thuốc đều do các quý nhân thương xót muôn dân đói khổ nên mở từ thiện, Quảng An đường này lại làm chuyện trái lương tâm, vin vào đó mà kiếm lời. Bọn ta thấy xốn mắt, lại nghe nói đại phu Quảng An đường bức ép Giản lục tiểu thư, thật khinh người quá đáng, nhất thời xúc động nên…"

Giản lục tiểu thư mỉm cười.

Nhìn đi, đây mới là sự thật.

Vệ Vương nhìn Tiêu Ngự, ngữ khí bất thiện, "Lưu manh đã bắt, hỏi cũng hỏi rồi, ngươi còn gì để nói không!"

Tiêu Ngự nói, "Ta dĩ nhiên có lời muốn nói. Tại sao cửa hiệu Giản gia được đám lưu manh vô lại yêu thích, còn Quảng An đường được bách tính yêu thích mà bị đám phản động đánh phá!" Hắn quay lại đối diện với dân chúng, cất cao giọng, "Cửa hiệu cháo thuốc vốn thiết lập vì dân nghèo, chỉ nên giúp đỡ người thật sự cần giúp. Cửa hiệu Giản gia ai đến cửa cũng không từ chối, dân chúng nghèo khổ làm sao đấu lại phường lưu manh, mười thùng cháo thì đã có tám thùng bị lũ ăn không ngồi rồi cướp mất. Quảng An đường đặt quy định, chặt đứt con đường chỉ biết hưởng thụ của đám vô lại nên chúng đương nhiên sẽ ghi hận. Thứ cho ta nói thẳng, cửa hiệu Giản gia kinh doanh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngay đến tai hại ấy cũng nhìn không ra. Tại sao lại trơ mắt nhìn đám du thủ du thực cướp mất phúc lợi của dân nghèo mà không thay đổi đối sách Bây giờ còn dựa vào lưu manh đại náo Quảng An đường để Giản gia chiếm lại các gian nhà mở cửa hiệu, mỗi ngày phát cháo nhưng bách tính nào có nhận được, cứ như chuyên dùng để nuôi không lũ vô lại này."

Tiêu Ngự vừa dứt lời, mọi người lập tức sôi nổi nghị luận.

Người dân đến Quảng An đường chẩn bệnh cũng biết nội tình, gật đầu liên tục.

"Đúng là đạo lý này. Dân nghèo quả thực khó lấy được cháo ở cửa hiệu Giản gia. Ngày nào cũng có một đống lưu manh chắn trước cửa, ai mà dám vào Hôm ấy chúng ta chỉ hận lưu manh cản đường, nhưng cửa hiệu Quảng An đường có thể chặn lũ vô lại này ở ngoài, tại sao cửa hiệu Giản gia lại mặc cho chúng lộng hành"

"Mở miệng nói thích làm từ thiện, kỳ thật có được mấy người chịu ơn cửa hiệu Giản gia"

"Đồ vào bụng lũ côn đồ hết rồi, có tên nào dám nói cửa hiệu Giản gia không tốt chứ."

Giản lục tiểu thư trong kiệu sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Nàng không ra đối chất lại bị rơi xuống thế hạ phong.

Vệ Vương vỗ bàn quát mọi người yên lặng, lại thấy màn kiệu hất lên, một bóng người thướt tha bước ra, đứng giữa sân.

Lần này không cần Vệ Vương quát, mọi người cũng tự giác im lặng, không hẹn mà cùng nhìn bóng dáng mảnh khảnh lả lướt kia.

Giản lục tiểu thư nhẹ nhàng hành lễ với những người đang ngồi, nói, "Nếu Phượng đại phu nhắc đến Giản gia, ta không thể không nói vài câu." Nàng nhìn mấy tên quỳ dưới đất, "Cái gì mà cửa hiệu Giản gia được lưu manh yêu thích, cửa hiệu Quảng An đường được dân chúng kính trọng, tất cả đều là những lời vô căn cứ. Quả thật, quy định của cửa hiệu Quảng An đường hoàn thiện hơn cửa hiệu Giản gia. Nhưng mọi người cũng biết, cửa hiệu Quảng An đường dựng lên dựa trên cơ sở là cửa hiệu Giản gia. Cửa hiệu Giản gia kinh doanh mấy năm, đã tìm ra phương pháp kinh doanh tốt hơn, vừa định phổ biến thì lại bị cửa hiệu Quảng An đường thay thế toàn bộ, ngay cả địa chỉ cũng lấy của cửa hiệu Giản gia. Lúc bỏ chạy, Giản gia chỉ kịp

mang người đi, những đồ vật khác đều để lại hết, ngay cả phương pháp kinh doanh, Giản gia cũng không giấu làm của riêng."

Tiêu Ngự bật cười. Tại sao người này có thể dùng cái mặt đứng đắn nói ra lời vô liêm sỉ như vậy nhỉ Phương pháp kinh doanh của Quảng An đường là cho Giản gia dạy hả Đúng là dám nghĩ dám nói.

Nhưng hắn không tin uy vọng của Giản lục tiểu thư có thể dễ dàng thuyết phục được mọi người.

Loại chuyện này vốn không cách nào đối chứng, chỉ có mọi người tin hay không thôi.

Giản lục tiểu thư nhìn Tiêu Ngự, gương mặt tú lệ thản nhiên không gợn sóng, lại ẩn hiện vẻ khiêu khích.

Tiêu Ngự chỉ thấy hết sức vô vị, quay đầu không nhìn nàng, liếc qua Nhị Cửu, Nhị Cửu gật đầu.

Lại nghe một tên đang quỳ dưới đất đột nhiên nói, "Bẩm đại nhân, tiểu nhân xin khai thật. Tiểu nhân được Giản gia giao phó, cố tình tụ tập nhân thủ đánh phá cửa hiệu Quảng An đường. Giản gia muốn giành lại những cửa hiệu đó nên đã nghĩ ra biện pháp này, vừa muốn bôi đen Quảng An đường vừa cất nhắc Giản gia."

Tên kia còn chưa dứt lời, Giản lục tiểu thư đã bay sạch vẻ hờ hững, không dám tin quay lại trừng mắt.

"Ngươi… ngươi nói bậy!"

Tào Thụy nhíu đôi mày rậm. Những tên vô lại này đúng là bị xúi giục nhưng hoàn toàn không biết ai làm chủ, tại sao lại nói những lời này Không hiểu sao, gã theo bản năng quay đầu nhìn Nhị Cửu.

Lại thấy Nhị Cửu nhếch môi mỉm cười với gã, ngập tràn khinh bỉ.

Tào Thụy nháy mắt sáng tỏ, lại càng thêm kinh ngạc.

Đúng là Nhị Cửu cố ý ngụy tạo nhân chứng

Giản lục tiểu thư tức đỏ mặt, hai mắt trợn trừng nhìn tên kia.

Cảm giác oan uổng mà không thể giải bày, rốt cuộc nàng đã được cảm thụ.

Tên kia không nhìn nàng, vẫn cúi đầu kể lại quá trình gây án như đọc thuộc lòng, cuối cùng còn đưa ra một cây trâm ngọc.

"Đây là thù lao mà đại nha hoàn bên cạnh Giản lục tiểu thư cho tiểu nhân, tiểu nhân làm việc trái lương tâm, làm thế nào cũng ngủ không yên. Giờ nói ra rồi thì cả người nhẹ nhõm."

Lời khai hết sức nhẹ nhàng, tiểu tình nhân của tên đó đang nằm trong tay sát thần. Tên lưu manh chỉ thấy đế giày của Nhị Cửu đã sợ đến mất mật.

Giản lục tiểu thư cuống cuồng quay đầu nhìn bốn phía.

Nhị Cửu lôi cánh tay Bán Hạ kéo ra giữa sân, cười nói, "Giản lục tiểu thư định tìm nha hoàn này sao" Hắn nói rồi giật cây trâm ngọc trong tay tên lưu manh, ướm lên đầu Bán Hạ, "Vậy là không phải oan uổng Bán Hạ cô nương rồi, cây trâm này là một cặp với đôi khuyên tai của ngươi."

Giản lục tiểu thư giận đến hai mắt như muốn phát lửa, đột ngột quắc mắt trừng Tiêu Ngự.

"Các ngươi hãm hại ta!"

Tiêu Ngự chỉ cười, "Có phải hãm hại hay không trong lòng ngươi tự biết."

Một câu hai ý, Giản lục tiểu thư hiểu một ý, đám người Vệ Vương lại hiểu theo ý khác.

Phùng đại phu tức giận, "Giản Nhu, chẳng trách sáng nay nay ngươi nói chắc như đinh đóng cột rằng Thế tử phi không cách nào cứu vãn tai họa. Ta tưởng ngươi đã biết cái gì, thì ra tất cả chuyện này đều do ngươi dựng lên, khó trách ngươi biết rõ ngọn nguồn!"

"Ta không có!" Giản lục tiểu thư vừa hoảng vừa giận, "Ta không có! Rõ ràng tên lưu manh này ăn nói linh tinh! Hắn bị người ta xúi giục! Các ngươi không điều tra rõ ràng, chỉ nghe lời phiến diện đã muốn vu cáo ta sao!"

"Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Giản lục tiểu thư muốn nói ai vu cáo ngươi" Tiêu Ngự cười cợt. Thật ra không nhất thiết phải chèn ép Giản lục tiểu thư thế này, khiến nàng không ngồi tù cũng phải đền tiền, chỉ là hắn quá lười diễn kịch với nàng rồi.

Chi bằng đường hoàng xé rách mặt nạ, sau này không cần phải tiếp tục đối mặt với loại người bề ngoài thanh cao mà tâm địa giả dối ngụy tạo.

"Đã điều tra rõ, Giản lục tiểu thư có tự tin hành động như cá không lọt lưới, sẽ không bị phát hiện dấu vết sao." Tiêu Ngự cười trào phúng.

"Ngươi ngậm máu phun người!" Giản lục tiểu thư đã bao giờ nếm mùi oan ức và nhục nhã như vậy đâu, nhất thời giận run người. Bán Hạ cuống quýt đến đỡ nàng.

Chuyện này xác thực không phải do nàng làm, mặc kệ mục đích của nàng có phải bạo loạn hay không, nhưng tên lưu manh này nói toàn là lời vô căn cứ, mà bây giờ nàng không thể giải thích được.

Lại nhìn ánh mắt người xung quanh nhìn nàng, rõ ràng mang theo nghi ngờ và khinh khi tột độ.

Đám này thế mà lại tin! Đồ ngu, một lũ ngu muội!

Giản lục tiểu thư cắn muốn nát răng, oán khí tích tụ bốc lên, muốn nôn ra máu.

Tiêu Ngự nhìn nàng, khẽ lắc đầu. Nếu biết oan ức khó chịu như thế này, tại sao nàng vẫn cố tình năm lần bảy lượt đổ lên đầu người khác

Lúc đổ oan cho người ta sao không nghĩ ngày nào đó chính mình cũng bị nếm mùi vị này.

Bán Hạ tức tối, "Ta không cho hắn cây trâm này! Sáng nay ta còn đeo nó trên đầu mà, nhất định là bị người nào lén lấy mất!"

Nhưng không ai để ý nàng.

Tiếng xì xầm từ nhỏ dần tăng âm lượng, Giản lục tiểu thư đứng giữa công đường, mặt mày tái mét, cảm giác như nàng đã thành cái bia cho mọi người chỉ trích, nhưng lời thì thầm kia rõ ràng đang chế nhạo nàng.

Thanh danh hoàn mỹ nàng khổ công gầy dựng mười mấy năm cứ thế bị phá hủy! Bị đạp đổ! Mặc kệ sau này làm mọi cách để che lấp nhưng dân chúng sẽ không bao giờ mù quáng sùng bái nàng, kính ngưỡng nàng nữa, còn không biết có bao nhiêu người âm thầm nhạo báng sau lưng.

Chỉ cần tưởng tượng ra tình cảnh đó, trước mắt Giản lục tiểu thư chợt tối sầm, loạng choạng chực ngất.

"Nhu Nhi, trở về." Âm thanh lạnh lùng truyền ra từ trong kiệu, Giản lục tiểu thư ngẩn người, tâm thần hỗn loạn bị tiếng gọi này kéo về.

Nàng liếc Tiêu Ngự, cái nhìn kỳ quặc khiến Tiêu Ngự thấy vô cùng khó chịu.

Giản lục tiểu thư về kiệu, cúi người chui vào.

Vương phi nói, "Người đâu, khởi kiệu hồi phủ."

Nàng dứt khoát dùng danh hiệu Vương phi ra lệnh cho người hầu. Đang ngồi trên kia ngoại trừ Vệ Vương thì không còn ai có tư cách chống đối nàng.

Không có tư cách tức là không thể làm gì được.

Tiêu Ngự thấy vài kiệu phu bước lên, một trước một sau khom người tính nâng kiệu đi.

Đám người Vệ Vương thở phào một hơi. Cũng may then chốt quy về Giản lục tiểu thư, cuối cùng phủ Nguyên Vương không bị mất mặt, vậy cũng xem như vạn sự đại cát rồi.

"Chờ đã." Tiêu Ngự đột nhiên chặn đường kiệu. Đám người Vệ Vương thấy vậy, trái tim như muốn nhảy ra khỏi cuống họng.

Hắn còn muốn làm gì nữa!

Kiệu phu đành phải dừng chân, người trong kiệu vẫn không lên tiếng.

Tiêu Ngự cười mỉa, "Vương phi nương nương, nay đã chứng minh Quảng An đường của ta vô can, nhưng có quan hệ lớn lao với Giản lục tiểu thư. Ngươi dâng đơn kiện tố cáo ta với Tông Nhân phủ, rêu rao vì đại nghĩa diệt thân. Giờ thì sao đây Thân nay biến thành Giản lục tiểu thư, Vương phi định xử trí như thế nào"

126. Chương 126: Thoát Được Một Kiếp

Editor: Vện

Vệ Vương nhìn Tiêu Ngự khí thế ngất trời, ép sát không tha, lão nghĩ ngay từ đầu hắn đã không có ý định nhân nhượng. Lão thực sự không hiểu, đối đầu phủ Nguyên Vương có gì tốt cho hắn Vương phi dầu gì cũng là trưởng bối, lùi một bước để dàn xếp ổn thỏa cũng đâu tính là oan cho hắn, người sáng suốt đều thấy được Vương phi đuối lý rồi. Không ngờ hắn một bước cũng không nhường.

Người bên cạnh hắn là thị vệ thiếp thân của Tạ Cảnh Tu, trước giờ rất có chủ ý, nay lại khép nép đứng sau hắn, bộ dáng kính cẩn chờ lệnh.

Tiêu Ngự nói, "Người vô đức như vậy, chẳng lẽ Vương phi muốn bao che"

Trong kiệu truyền ra giọng khàn khàn lạnh lẽo, "Ngươi đừng quá đáng! Vương phi dù gì cũng là trưởng bối của ngươi! Người bất hiếu cũng xứng luận bàn đức hạnh sao!"

Tiêu Ngự khinh thường, "Không dám, loại trưởng bối này ta nhận không nổi đâu."

Nhị Cửu đứng sau nghe mà lòng trĩu xuống. Thế tử phi có ý gì Hắn không nhận Vương phi làm trưởng bối, không lẽ…

"Chỉ vì lợi ích cá nhân mà không màng an nguy của bách tính, tùy tiện khơi mào tranh chấp, cuối cùng gây ra đại loạn." Tiêu Ngự lùi một bước, cất giọng, "Thân là trưởng bối mà chứa chấp thủ phạm, lại dùng hiếu đạo chèn ép thì làm sao người ta phục Hai ngươi đều là tài nữ vang danh kinh thành, rốt cuộc chỉ là hạng có tài mà không có đức, phẩm hạnh đê hèn. Quảng An đường của ta một lòng hướng y, cứu người không bàn giá cả, không dám nhận là nhân cách cao thượng nhưng cũng không phải quả hồng mềm mặc cho người khác đặt điều vu cáo. Ta hết lời như thế, hy vọng hai người tự giải quyết cho tốt."

Tiêu Ngự không chặn đường nữa, lùi qua một bên, kiệu phu thấy vậy, vội vã nâng kiệu ra ngoài.

"Không thể đi như vậy được…" Giản lục tiểu thư xanh mặt, nắm tay Vương phi, run giọng nói, "Nàng đã nói ra hết rồi, nếu chúng ta cứ thế mà đi thì người khác sẽ thấy thế nào!"

Vương phi sao lại không biết, rõ ràng Phượng Chiếu Ngọc cố ý khẳng khái chấm dứt tranh luận ở phút cuối cùng, muốn xử lý dứt khoát trước mặt mọi người.

"Nhu Nhi đừng lo, dì sẽ không để ngươi chịu oan ức." Vương phi nắm chặt tay Giản lục tiểu thư, nhưng rốt cuộc không nói nên lời.

Các nàng đều không nhìn thấu được hắn nên mới xuống tay.

Ai mà ngờ hắn lại dám làm loại chuyện vô liêm sỉ hãm hại người khác Nhất định khiến Giản Nhu không thể bào chữa…

Tiêu Ngự nhìn kiệu của Vương phi và Giản lục tiểu thư đi thẳng ra khỏi Quảng An đường, thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng đuổi được rồi.

Đám người Vệ Vương ở lại không lâu, cũng dồn dập cáo từ.

Tiêu Vĩnh Chương thì không thể đi, Lâm Hiển vẫn chưa tỉnh lại.

Tiêu Ngự vốn có chuyện muốn hỏi Tiêu Vĩnh Chương, đúng lúc hắn tìm đến nên liền hỏi tình hình chiến loạn.

"Lâm tướng quân là người nhân từ, dĩ nhiên sẽ không ra tay với dân chúng vô tội." Tiêu Vĩnh Chương nói, "Những bách tính kia cũng rất thật thà, Vũ lâm quân đưa ra lệnh bài chứng minh thân phận, đa số người liền ném vũ khí đầu hàng. Lâm tướng quân chủ yếu trấn an bách tính, chỉ giết mấy tên cầm đầu náo loạn. Phong ba đã dần ổn định, lại không ngờ xuất hiện một cao thủ không rõ lai lịch trà trộn trong dân chúng, đột ngột bạo phát đả thương người, cố ý nhắm vào Lâm tướng quân. Lâm tướng quân dù võ nghệ cao cường mà vẫn bị trọng thương. Nếu không nhờ Phượng đại phu y thuật cao siêu, chỉ sợ Lâm tướng quân đã… lành ít dữ nhiều." Tiêu Vĩnh Chương nói xong, nghĩ lại mà thấy sợ.

"Ngươi nói, mục tiêu của những tên kia là Lâm tướng quân" Tiêu Ngự nghi ngờ.

Nếu quả thật có người đứng sau màn khuấy động bạo loạn, chẳng lẽ chỉ để dụ Lâm tướng quân ra ngoài để ám sát Nhưng đám kia sao có thể biết Hoàng đế sẽ phái Lâm Hiển ra ngoài dẹp loạn

Tiêu Vĩnh Chương cũng không nghĩ ra manh mối, chỉ nói, "Lâm tướng quân xưa nay khoan dung với mọi người, chưa bao giờ kết thù với ai. Nếu những người đó xem hắn là mục tiêu, có lẽ hơn phân nửa là nhắm vào chức tước." Nói rồi lại cảm thấy mình nói quá nhiều, bỗng dưng lại có cảm giác thân thiết như quen từ lâu, vội vàng ngậm miệng.

Tiêu Ngự chỉ gật đầu, "Hoàng thượng nhất định sẽ phái người điều tra nguyên nhân bạo loạn. Chuyện này tuy có liên quan đến Quảng An đường, nhưng Quảng An đường thật sự vô tội…"

Không chờ hắn nói hết, Tiêu Vĩnh Chương vội nói, "Phượng đại phu cứ yên tâm, chuyện hôm nay, trong lòng mọi người đều hiểu được công lý thuộc về ai, Quảng An đường chỉ là gặp tai bay vạ gió thôi."

Lúc này Tiêu Vĩnh Chương mới hiểu tại sao thiếu niên này muốn đại náo một trận ngay hôm nay, còn muốn làm ầm cho mọi người đều biết.

Loạn dân không phải chuyện nhỏ, nhất định Hoàng đế sẽ điều tra đến cùng. Quảng An đường bị liên lụy, thậm chí còn là nguyên nhân bắt nguồn. Hắn đại náo trận này để thanh minh triệt để cho Quảng An đường. Người chứng kiến trên có Vệ Vương Tông Nhân phủ, Thái y và cấm vệ Vũ lâm quân, dưới có mấy chục bình dân bách tính.

Sau hôm nay, chuyện y quán Giản gia hãm hại Quảng An đường chắc chắn sẽ được lưu truyền rộng rãi.

Hành tung của hắn khó lường, ép sát không tha, rốt cuộc… là vô tình hay cố ý

Tiêu Vĩnh Chương có hơi nghi hoặc đánh giá Tiêu Ngự. Tiêu Ngự không biết hắn nghĩ gì, việc nên hỏi cũng hỏi rồi nên mặc kệ Tiêu Vĩnh Chương, dẫn Nhị Cửu ra trước y quán.

Vào phòng của mình, Tiêu Ngự vội hỏi Nhị Cửu, "Người ngươi tìm kia…"

Nhị Cửu hiểu ý, cười nói, "Phượng đại phu yên tâm, đã xử lý sạch sẽ."

Tiêu Ngự giật bắn, trợn mắt nhìn Nhị Cửu.

"Hả… xử lý sạch sẽ là sao Ngươi, ngươi giết người kia à!"

Nhị Cửu biết vị chủ nhân này lại mềm lòng, nhưng lúc này không còn khinh thường, trái lại trong lòng đong đầy tình cảm ấm áp dịu dàng.

"Vốn nên giết hắn…" Nhị Cửu cười nói, thấy mắt Tiêu Ngự càng mở to hơn, vẻ mặt không dám gật bừa, lại nói, "Nhưng ta biết Phượng đại phu sẽ bảo hắn tội không đáng chết. Ngươi yên tâm, hắn không sao hết, chỉ bị đuổi đi thật xa thôi. Huống chi nếu nhân chứng của chúng ta biến mất không còn tăm hơi sẽ khiến người ta sinh nghi. Dọn đi cũng lấy lý do chính đáng, nói sợ bị Giản gia trả thù nên mới dọn nhà."

Trước đây Nhị Cửu chỉ biết nghe lệnh mà làm hoặc tự ý sắp xếp, đâu có giải thích cặn kẽ như vậy.

Tiêu Ngự nghe vậy liền vỗ vai hắn, cười nói, "Không hổ là người được Tạ thế tử huấn luyện, làm việc cẩn thận ổn thỏa. Tốt lắm, giao cho ngươi là ta yên tâm."

Thân thể Nhị Cửu cứng đơ, nhìn bóng lưng Tiêu Ngự rời đi, lát sau mới giơ tay sờ bả vai mình.

Hiện tại Lâm Hiển ở lại Quảng An đường dưỡng thương, người vẫn chưa tỉnh, Phượng Vân Phi và các Thái y không dám bỏ đi, chỉ có thể tạm canh giữ trong Quảng An đường.

Phượng Vân Phi nhìn thấy Tiêu Ngự, muốn gọi hắn rồi lại do dự, cuối cùng vẫn tìm lỗ hổng chặn Tiêu Ngự ở hành lang, mất tự nhiên ho một tiếng, nói, "Ngọc Nhi, ngươi cũng quá không hiểu chuyện rồi. Hôm nay ngươi không chừa cho Vương phi chút thể diện nào, sau này làm sao sống yên ổn trong Vương phủ đây Giờ ngươi tính làm gì"

Tiêu Ngự nhìn ông cha tiện nghi này, hết sức buồn cười.

"Phượng thái y có ý gì Chẳng lẽ thật sự xem ta như con gái gả ra ngoài à Phải tam tòng tứ đức hiếu thuận cha mẹ chồng đúng không"

Phượng Vân Phi lúng túng, hồi lâu sau nói, "Vi phụ chỉ là lo cho ngươi… hiện tại Tạ thế tử làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi lại đối xử với Vương phi như vậy, chẳng phải sẽ khiến y hận ngươi…"

Hắn còn chưa nói xong đã thấy Tiêu Ngự khinh thường lườm hắn, không thèm quan tâm lời hắn nói, bỏ đi một nước.

"Ngươi! Thái độ với phụ thân vậy là sao hả!" Phượng Vân Phi tức tối giậm chân.

Bất luận thế nào, trò khôi hài này vẫn không ảnh hưởng đến hoạt động của Quảng An đường, trái lại, dân chúng đến cửa cầu y ngày càng nhiều hơn.

Không ngoài dự đoán của Tiêu Ngự, Vũ lâm quân phụng chỉ điều tra nguyên nhân bạo loạn, dễ dàng tra ra ngọn nguồn là tranh chấp giữa y quán Giản gia và Quảng An đường.

Hoàng đế tuy ngu ngốc nhưng thuộc hạ toàn là tinh anh, dĩ nhiên tìm ra then chốt không phải ở hai y quán, mà là có người đứng sau màn giật dây. Nhưng muốn truy cứu người đứng sau này không hề dễ dàng, án kiện cứ thế lâm vào bế tắc.

Đại náo hôm đó lan truyền sôi sục, chuyện y quán Giản gia hãm hại Quảng An đường qua bao nhiêu cái miệng, thêm mắm thêm muối đến mức thái quá. Vì chuyện có liên quan đến bạo loạn nên Vũ lâm quân không dám giấu Hoàng đế.

Gần đây Hoàng đế đang ôm một bụng lửa giận mà không có chỗ phát tiết, nhất thời xem tai họa y quán Giản gia gây ra là cái đinh trong mắt. Nếu không có phủ Nguyên Vương che chở, còn vì vậy mà đại thương nguyên khí, chỉ sợ Hoàng đế đã sớm giáng chỉ định tội.

Về phần Quảng An đường, vì ái tướng tâm phúc của ngài đang dưỡng thương trong đó nên mặc dù Hoàng đế thấy ngứa mắt cũng không dám đụng vào.

Huống chi Hoàng đế đã biết Tiêu Ngự chữa trị cho Lâm Hiển y thuật như thần, đối với người quý mạng như ngài, một thần y như vậy là vô giá, lại nghe lời đồn không ngừng ca ngợi nhân cách hắn.

Nếu không phải bị vướng thân phận Thế tử phi, Hoàng đế thậm chí còn muốn triệu hắn vào Thái y viện.

Sau khi Lâm Hiển bị thương, Tiêu Vĩnh Chương tạm thay thế hầu hạ ở ngự tiền, dĩ nhiên biết rõ ràng tiến triển sự việc.

Bây giờ hắn hoài nghi ngày đó Phượng đại phu cố ý mở cửa cho người ta xem y thuật của hắn là có mục đích này. Nếu không thì cái danh thần y làm sao lan xa như vậy, thậm chí còn truyền đến tai thánh thượng

"Thật sự suy tính quá xa…" Tiêu Vĩnh Chương ngồi trước giường Lâm Hiển, ôm quyền suy nghĩ, tự lẩm bẩm lại tự lắc đầu.

—o0o—

Cửa sau Quảng An đường, một tiểu nhị cầm dây tiền đồng chạy như bay ra đầu phố, Lục đại nương đằng sau gân cổ dặn dò, "Mua hai lạng muối là được rồi, đủ cho trù phòng xài thôi! Chờ thị vệ Nhị Cửu về rồi đến Vương phủ lấy chút muối tinh khiết. Tuyệt đối đừng mua nhiều!"

Muối ăn trong Quảng An đường trước kia đều là muối tiến cống Vương phủ đưa tới, mấy ngày trước Tiêu Ngự đoạn tuyệt với Vương phi, những hôm nay cũng không về Vương phủ, mấy chuyện nhỏ nhặt này hắn cũng đâu quan tâm.

"Biết rồi biết rồi." Tiểu nhị đáp liên hồi, chân chạy như có gió.

Vài bóng người núp ở cửa sau Quảng An đường rục rịch, đuổi theo tiểu nhị kia.

"Chủ quán, chủ quán đâu Cân cho ta hai lạng muối." Tiểu nhị chạy đến tiệm dầu muối, kêu réo.

"Ài, đến liền đây." Sau tiệm phát ra tiếng, một gã trung niên tướng mạo xấu xí chạy ra, cân hai lạng muối giao cho tiểu nhị, tiểu nhị nhận muối, lại chạy như bay về Quảng An đường, vào từ cửa sau đưa muối cho Lục đại nương.

127. Chương 127: Ngươi Có Thai Rồi

Editor: Vện

Từ sau khi đoạn tuyệt với Vương phi, Tiêu Ngự không về Vương phủ nữa.

Hắn vốn không có lòng trung thành với Vương phủ, bây giờ Nguyên lão Vương gia và Tạ Cảnh Tu đều không có trong phủ, duy nhất làm hắn không yên tâm là Lông Xù. Mà Lông Xù đã giao cho người của Tạ Cảnh Tu chăm nuôi, huống hồ người khác không biết nó là thú nuôi của hắn, chỉ nghĩ là của Tạ Cảnh Tu, hẳn Vương phi sẽ không ra tay với Lông Xù.

Tiêu Ngự đang ở hậu viện Quảng An đường, Bách Linh và Nhị Cửu hầu hai bên.

Bây giờ Nhị Cửu cẩn thận hơn trước rất nhiều, cơm canh của Tiêu Ngự chỉ do Lục đại nương nấu, mà mỗi ngày hắn phải đích thân thử độc mới dám để Tiêu Ngự ăn.

Tiêu Ngự giơ đũa, nhìn Nhị Cửu cầm ngân châm thử độc chọt vào từng món một, bụng réo om sòm.

"Xong chưa, ngươi không cần cẩn thận quá mức như vậy đâu." Tiêu Ngự ôm bụng nói.

Chất độc ở thời đại này đa phần là thạch tín hay đoạn trường thảo gì đó, hạc đỉnh hồng đại danh đỉnh đỉnh thật ra cũng là một loại thạch tín. Muốn tìm một số lượng lớn hạ vào thức ăn cũng khó, với lại chỉ cần chuẩn bị đủ thuốc giải là được.

Nhị Cửu lại cau mày, "Thuyền dùng cẩn thận bơi được vạn năm. Ngươi cùng lúc đắc tội cả Vương phi và Giản gia, khó bảo đảm không khiến người ta nổi lên sát tâm. Minh đao minh thương ta có thể bảo vệ ngươi an toàn, nhưng thủ đoạn lén lút khó có thể đề phòng."

Dùng ngân châm thử xong lại lần lượt nếm từng món canh món mặn, Nhị Cửu mới gật đầu, "Được rồi, ngươi ăn đi."

"…Toàn nước miếng của ngươi không."

Nhị Cửu đỏ ửng từ mặt đến cổ, thấy Tiêu Ngự chỉ chọc ghẹo vài câu, không chút để ý gắp lấy gắp để.

Gần ba tháng như hình với bóng, hắn đã suýt quên vị này là người của chủ nhân…

Nhị Cửu là vệ sĩ chuyên nghiệp, tuy Tiêu Ngự ngoài miệng than phiền nhưng không can thiệp vào hành động của hắn. Thật ra có một lần thử thức ăn, ngân châm biến thành màu đen, Tiêu Ngự càng không dám xem thường.

Vết thương của Lâm Hiển được khử trùng may lại kịp lúc, lại có thuốc kháng khuẩn đặc biệt của La thái y nên hồi phục rất tốt. Hai ngày đầu hắn phát sốt, hai vị La thái y và Tần lão đại phu ngày đêm không ngủ chăm sóc, cuối cùng Lâm Hiển cũng vượt qua cửa ải khó khăn nhất.

Vì Tiêu Ngự không che giấu y thuật của mình, La thái y cũng không giấu diếm phương thuốc bí truyền, rành mạch viết ra cho Tiêu Ngự nghiên cứu.

Phương thuốc của La thái y chuyên trị ngoại thương, dùng thoa ngoài da. Tiêu Ngự cầm phương thuốc về tra thành phần thảo dược trong sách, đa phần dược liệu có tác dụng kháng khuẩn, chống nhiễm trùng và tăng sức đề kháng, hắn không khỏi nhìn La thái y với cặp mắt khác xưa.

Lão Thái y này có lẽ không nghiên cứu được thành phần hóa học và nguyên lý kết hợp của các nguyên tố có trong thảo dược như Tây y, nhưng kinh nghiệm xương máu mấy chục năm hành y cho ông đúc kết ra bộ lý thuyết của riêng mình, lại rèn luyện thực tiễn trăm lần, ngàn lần mà không ngừng hoàn thiện, cuối cùng trở thành hệ thống khảo nghiệm cực kỳ đáng tin cậy.

Cho nên, ở hiện đại mới có người nói Đông y phải được truyền đạt theo phương thức giáo dục truyền thống, bồi dưỡng những người ưu tú nhất, đây chính là kinh nghiệm tích lũy ngàn năm vô cùng quý báu, không phải chỉ dựa vào sách vở là có thể tiếp thu được.

Dưới sự chăm sóc hết lòng của mọi người, năm ngày sau, Lâm Hiển tỉnh lại.

Tần tiểu đại phu tháo băng trên đùi hắn, Tiêu Ngự ngồi bên giường cẩn thận kiểm tra.

Vết thương nhìn vẫn rất đáng sợ nhưng không có dấu hiệu nhiễm trùng, có mấy chỗ đã bắt đầu lên da non.

"Tốt lắm, hồi phục rất nhanh." Tiêu Ngự cười nói, lại bắt cổ tay Lâm Hiển, vụng về học theo cách bắt mạch của Tần lão đại phu.

"Mạch đập không đều, vẫn còn tổn thương khí huyết." Tiêu Ngự nói, nhìn Tần tiểu đại phu, "Bảo Tần lão đại phu kê đơn điều dưỡng cơ thể, nói Lục đại nương mỗi ngày nấu ăn cho Lâm tướng quân, phải bồi bổ nhiều vào."

Tần tiểu đại phu đáp lời, Lâm Hiển đã quẫn bách đến không biết phải làm gì.

Mấy hôm trước hắn hôn mê đâu biết gì, giờ tỉnh lại thấy y phục xộc xệch nằm trên giường, vết thương lại ngay chỗ kín đáo…

"Phượng đại phu, tại hạ đã khỏe rồi, nào dám làm phiền Phượng đại phu hạ mình chăm sóc, tại hạ thật sự rất bối rối." Lâm Hiển đỏ mặt nói, "Để Tiêu phó thống lĩnh đến phủ tại hạ sai mấy người hầu đến là được rồi."

Phượng đại phu Quảng An đường là thê tử của Nguyên Vương thế tử Tạ Cảnh Tu, chuyện này rùm beng đến hắn cũng biết.

Mặc dù người trước mắt lại là một thiếu niên tuấn tú non nớt…

Tiêu Ngự vốn tưởng thiếu niên anh tài như Lâm Hiển chắc khá giống với Tạ thế tử, không ngờ hắn thật thà hơn Tạ thế tử nhiều.

Người ta là thân sĩ đích thực tuân thủ lễ giáo truyền thống, ai như Tạ thế tử chỉ được bề ngoài. Bình thường bày đặt thủ lễ thụ thụ bất tương thân, quay đầu một cái đã cường ngạnh bắt người về nhà.

Tiêu Ngự cười nói, "Lâm tướng quân đừng tự tạo áp lực. Đại phu thì không kiêng kỵ, việc sinh tử còn là đại sự. Ngươi cứ lo dưỡng thương cho tốt, sớm hồi phục là được."

Lâm Hiển thấy hắn tự nhiên như vậy, lại cảm giác vẻ gượng gạo của mình chính là khinh thường người ta.

Tiêu Ngự tránh ra cho Tần tiểu đại phu đổi thuốc cho hắn, băng bó lại, Tiêu Ngự đã không còn vấn đề gì, đứng ở đây chỉ khiến Lâm Hiển không được tự nhiên, bèn quay gót ra ngoài.

Mới ra đến hành lang, cảm giác buồn nôn dữ dội đột ngột xông lên từ dạ dày.

Mặt Tiêu Ngự nhợt nhạt, che miệng chạy đến góc vườn nôn một trận, trán phủ kín mồ hôi lạnh.

Bách Linh và Lục Dung Dung đang bày thảo dược ra phơi nắng thấy thế liền hoảng hốt, vội vã chạy đến chỗ Tiêu Ngự.

"Công tử, công tử làm sao vậy"

“Sư phụ ăn phải thứ gì chột bụng hả Bách Linh mau gọi Tần lão đại phu.”

Bách Linh cuống cuồng chạy đi tìm Tần lão đại phu, Lục Dung Dung dìu Tiêu Ngự vào phòng.

Tiêu Ngự nôn xong đã dễ chịu hơn, quay đầu nói, “Ta không sao, đừng kinh động nhiều người như vậy.”

Lục Dung Dung mặc kệ, nửa dìu nửa lôi hắn vào phòng, ấn xuống giường, “Sư phụ thân là đại phu sao có thể nghĩ vậy được. Mau mau ngồi xuống, để Tần lão đại phu bắt mạch cho.”

Không bao lâu, Tần lão đại phu hối hả chạy đến, theo sau còn có một bầy người, đám Tần Cánh Nhị Cửu sốt vó nhìn Tần lão đại phu xem mạch cho hắn.

Tiêu Ngự ngồi trên giường, bất đắc dĩ nói, “Chắc là rối loạn tiêu hóa thôi mà, đâu có gì quan trọng…”

Tần lão đại phu cẩn thận bắt mạch, lúc đầu là nghi hoặc, lại đổi qua tay kia. Tần lão đại phu chưa khi nào xem mạch lâu như thế này, sắc mặt ngày càng trầm xuống, chân mày nhíu chặt, biểu hiệu nghiêm trọng.

Tiêu Ngự hồi hộp, vội mở miệng nói, “Tần lão đại phu, rốt cuộc ta bị cái gì Sắc mặt ngươi đáng sợ quá đấy.”

Tần lão đại phu ngẩng đầu, thần sắc phức tạp nhìn hắn.

“Xin hỏi, mấy ngày nay Thế tử phi có bị chán ăn, trướng bụng hay khó tiêu không”

Tiêu Ngự lắc đầu, “Không có.”

Tần lão đại phu đột ngột đứng dậy, xoay người ra ngoài.

Tiêu Ngự hốt hoảng gọi ông lại.

“Tần lão đại phu, rốt cuộc là sao Ngươi cứ nói thẳng, ta cũng là đại phu mà, đừng gạt ta.”

Tần lão đại phu dừng chân, vẻ mặt phức tạp quay lại.

Nhị Cửu và Tần Cánh thấy ông như vậy, tim nhảy thót lên cổ.

“Thế tử phi, ngươi không bị bệnh…” Tần lão đại phu bối rối nửa ngày mới chậm rãi nói.

Tiêu Ngự thở phào nhẹ nhõm, Nhị Cửu và Tần Cánh yên tâm.

Tần lão đại phu nói tiếp, “Ngươi không bị bệnh, mà là… có thai.”

Tiêu Ngự, “…” Hắn không nhịn được muốn cười, không dám tin ngoáy lỗ tai hỏi, “Cái gì, có cái gì”

Tần lão đại phu hít vào một hơi, nghiêm túc nói, “Thế tử phi, ngươi không mắc bệnh. Đây là hỉ mạch, đại khái mới hơn một tháng.”

Chỉ có ba chữ, quá vi diệu. Tạ thế tử đi đã ba tháng, Thế tử phi lại có thai hơn một tháng… Vậy chuyện gì đã xảy ra!

Không chờ Tiêu Ngự nói gì, một bầy người đang chờ kết quả trăm miệng một lời la thất thanh, “Cái gì! Không thể nào!”

“Tuyệt đối không có khả năng!” Nhị Cửu đỏ mặt la toáng lên.

Tiêu Ngự lại không cảm xúc dâng trào như bọn họ, hắn chỉ tức cười.

“Ta Ta có thai” Hắn chỉ chính mình, phá ra cười.

Tần lão đại phu oán hận giậm chân, “Phượng đại phu, ngươi còn cười được sao Ngươi không nghĩ đến kết cục của chuyện này à”

Cũng không biết là con ai! Nếu Tạ thế tử biết thì Thế tử phi có toàn mạng mà sống không!

Tiêu Ngự ho hai tiếng, xua tay cười nói, “Rồi rồi, ta không cười là được chứ gì. Tần lão đại phu đừng lo, không sao đâu.”

Đến bây giờ hắn vẫn một thân trong trắng, làm sao mang thai được! Coi như có làm gì gì với Tạ thế tử đi nữa, hắn cũng không có chức năng đó.

Những người khác hiển nhiên không thoải mái như vậy, biểu hiện như gặp đại địch. Bách Linh mặt như trời sập, lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

"Sao… sao lại thế được Là ai Là của ai"

Nhị Cửu vỗ đầu nàng, Bách Linh xoa chỗ bị đánh, nửa ngày không kịp phản ứng.

"Ai cái gì! Im đi, chớ nói lung tung!" Nhị Cửu cả giận.

Bách Linh lập tức che miệng, gật đầu như thóc.

Nàng thật sự bị dọa cho hoảng rồi.

Nhị Cửu xanh mặt, so với người khác, hắn càng xoắn xuýt hơn.

Người khác không biết, nhưng hắn biết, Thế tử phi vốn là nam nhân, làm sao có thể mang thai!

Đã không thể mang thai tại sao lại chẩn ra hỉ mạch! Bản năng của Nhị Cửu cảm giác được nguy hiểm.

"Chuyện hôm nay, bất luận là ai cũng không được tiết lộ ra ngoài! Bằng không…" Hai mắt Nhị Cửu âm trầm quét qua mọi người.

Đám người Tần Cánh cuống quýt cam đoan tuyệt đối giữ bí mật, không cho bất kỳ ai biết.

Thật ra đâu cần hắn uy hiếp, ở đây có ai không thật lòng hướng về Tiêu Ngự

Chỉ có Tần Cánh là xót xa nhất. Phượng đại tiểu thư là người đầu tiên hắn ái mộ, lại ma xui quỷ khiến thế nào kết duyên cùng người khác. Bây giờ người ta là Thế tử phi cao quý, còn mang thai con của nam nhân khác… trong lòng Tần Cánh chua chát không lời nào tả hết.

Nhị Cửu đuổi hết người ra ngoài, định bàn bạc với Tiêu Ngự.

"Phượng đại phu, chuyện này nhất định có gian trá!" Nhị Cửu nghiến răng.

Tiêu Ngự còn chưa lên tiếng đã nghe bên ngoài phát sinh ồn ào, âm lượng của Lục Dung Dung cao hơn người khác, có thể nghe được rõ ràng, "Các ngươi là ai! Tại sao dám xông vào Quảng An đường!"

Tiêu Ngự và Nhị Cửu nhìn nhau, cùng bước ra ngoài.

Chỉ thấy hai đội thị vệ vô cùng quen mắt nối đuôi nhau vào, nháy mắt bao vây toàn sân, Bách Linh và Lục Dung Dung bị họ đẩy ra giữa sân, Tần Cánh vội vàng chắn trước người Tần lão đại phu và hai cô nhóc.

Nhị Cửu thấy những người kia, đôi mày anh tuấn nhíu chặt.

Bọn họ rõ ràng là thị vệ phủ Nguyên Vương.

Hai đội thị vệ ba mươi người bao vây sân kín không kẽ hở, nơi cánh cửa mở rộng xuất hiện một bóng dáng đoan trang mảnh khảnh.

128. Chương 128: Ly Hôn Thì Ly Hôn

Editor: Vện

Đây là lần đầu tiên Tiêu Ngự gặp lại Giản lục tiểu thư sau cái hôm xử án.

Nàng mặc váy dài xanh nhạt, đeo lụa trắng che mặt, không có gì khác biệt với lúc trước.

Nhưng Tiêu Ngự cảm giác được địch ý ác liệt phát ra từ nàng, cực kỳ lộ liễu, không hề che đậy.

Chó cùng rứt giậu. Tiêu Ngự đột nhiên nghĩ đến câu đó.

Mấy ngày trước, Hoàng đế tức giận vụ bạo loạn, định giáng tội xuống thủ phạm là y quán Giản gia, không biết Vương phi làm thế nào thuyết phục được Vương gia, khiến hắn đích thân tiến cung cầu xin Hoàng đế, dùng danh nghĩa phủ Nguyên Vương bảo vệ y quán Giản gia.

Giản lục tiểu thư tránh được cơn thịnh nộ của Hoàng đế, nhưng không thể hồi phục quang cảnh ngày xưa nữa.

Bây giờ dân chúng chỉ cần nghe nhắc đến y quán Giản gia và Giản lục tiểu thư lập tức lắc đầu khinh thường. Mua danh chuộc tiếng, tâm địa rắn rết, đây là nhận xét của mọi người về Giản lục tiểu thư. Đồng thời bách tính còn bàn tán về Quảng An đường, khen ngợi không thôi, rằng đó mới là lương y đích thực, hành thiện vì dân.

Đối với Giản lục tiểu thư, chuyện này quả thật như cơn ác mộng chỉ muốn thức tỉnh ngay.

Bao nhiêu năm kinh doanh bị hủy hoại chỉ trong một ngày, thanh danh vang lừng nay thành tiếng xấu không thể xóa nhòa, người dân thấy xe ngựa của nàng không còn thân thiết chào hỏi mà phỉ nhổ khinh bỉ, còn chỉ trỏ sau lưng…

Tất cả những thứ này đều tại người kia.

Giản lục tiểu thư chậm rãi bước qua cửa, đi dọc hành lang, nương theo lối mòn, từng bước đến trước mặt Tiêu Ngự.

Tầm mắt dưới lớp lụa sắc như dao, hung dữ nhìn chằm chặp người đứng trước sân.

Nhị Cửu che trước người Tiêu Ngự, sát ý bùng phát.

Giản lục tiểu thư dừng trước mặt Nhị Cửu, ngẩng đầu lên. Màn lụa trắng che khuất được gương mặt, nhưng không che được cái nhìn khinh miệt nhìn xuống từ trên cao.

"Nhị Cửu, ngươi đừng quên, ngươi chỉ là con chó của phủ Nguyên Vương." Giản lục tiểu thư nhẹ giọng nói, âm thanh lạnh lẽo.

Nhị Cửu xì một tiếng, định mở miệng lại bị Tiêu Ngự ngăn cản.

"Nhị Cửu, khỏi cần ngăn Giản lục tiểu thư." Tiêu Ngự nói.

Giản lục tiểu thư ẩn núp lâu như vậy, bây giờ chắc đã muốn ngửa bài rồi.

Vừa khéo, hắn cũng muốn biết nữ tử ngày xưa kiêu ngạo cao quý đây định nói gì với hắn.

Làm như hắn không biết hỉ mạch dở khóc dở cười của hắn là tác phẩm của nàng. Y quán Giản gia tồn tại trăm năm, tích lũy vô vàn kiến thức và kinh nghiệm, lại bị Giản lục tiểu thư phá hủy thành thế này.

"Ta thật sự tiếc nuối cho các đời thần y Giản gia." Tiêu Ngự nhìn Giản lục tiểu thư đến gần hắn, than thở.

Giản lục tiểu thư cười lạnh, ghé sát vào hắn, nói nhỏ, "Phượng đại phu cần chi đóng kịch Ngươi cho là ngươi nắm chắc phần thắng hay sao Đừng vội đắc ý, chưa đến cuối cùng, chưa biết ai thắng ai thua đâu."

Tiêu Ngự cười bất đắc dĩ, "Có cạnh tranh mới phân thắng bại. Ta chưa bao giờ xem ngươi như đối thủ, làm gì có thắng thua"

Giản lục tiểu thư siết chặt bàn tay, hồi lâu sau cười lạnh, "Hy vọng sau khi sự việc phơi bày, ngươi còn có thể nói được những lời này."

Tiêu Ngự nói, "Ta biết thủ đoạn của ngươi."

Giản lục tiểu thư ngẩng đầu không lên tiếng, hiển nhiên không định phủ nhận.

"Cứ như vậy có lẽ ta sẽ thân bại danh liệt, bất luận là Vương phủ hay Phượng gia đều không có chỗ cho ta dung thân." Tiêu Ngự nói, "Có lẽ ta sẽ cùng đường mạt lộ, muốn sống sót cũng chỉ là hy vọng xa vời. Đó là điều Giản lục tiểu thư muốn phải không"

"Ngươi nói sai rồi." Giản lục tiểu thư nhếch môi, ghé vào tai Tiêu Ngự, nhẹ giọng nói, "Không phải có lẽ, mà là chắc chắn. Ta sẽ nhìn tận mắt ngươi thân bại danh liệt, nhìn ngươi lâm vào đường cùng, nhìn ngươi khổ

sở giãy dụa cầu sinh. Phượng đại phu, ngươi đừng oán trời trách đất, tất cả những thứ này đều do ngươi tự chuốc lấy."

"Ta tự chuốc lấy" Tiêu Ngự phì cười, "Xin Giản lục tiểu thư chỉ giáo, thế nào là ta tự chuốc lấy"

Giản lục tiểu thư hừ lạnh, "Phượng đại phu là người thông minh, hà tất phải giả ngu Nếu ngươi thành thật sống ở Hoài Thiên, thành thật gả cho người nên gả thì tốt biết bao nhiêu Ta cũng là người trọng nhân tài, nếu ngươi không cướp thứ thuộc về ta thì với y thuật của ngươi, có lẽ chúng ta đã thành bằng hữu tốt. Nhưng tại sao ngươi nhất định cứ ve vãn Tạ thế tử Tại sao phải mơ ước thứ vốn không thuộc về ngươi Ngay cả Phùng đại phu cũng bị ngươi lừa bịp, ngươi tính toán không chút sai sót, ta không thể không bội phục. Hiện tại rơi xuống nông nỗi này, không phải ngươi gieo gió gặt bão chứ là cái gì."

Tiêu Ngự nhìn nàng một lát, thong thả lắc đầu.

"Giản lục tiểu thư, tự ngươi trăm phương nghìn kế tính toán lòng người, ngươi lợi dụng tất cả cũng vì muốn thâu tóm nhân tâm. Tạ thế tử không phải ngươi, Phùng đại phu cũng không phải ngươi, không ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với ngươi. Ngươi mất đi ưu ái của họ cũng vì ngươi xem người khác như kẻ ngốc, giờ ngươi quay sang oán hận ta, quả thật không có đạo lý."

Hắn thở hắt ra, lùi về sau một bước, "Ta với ngươi không có gì để nói hết. Giản lục tiểu thư, ta chưa từng gặp ai ích kỷ tư lợi như ngươi. Ta chỉ có một câu tặng ngươi, ác giả ác báo, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

"Ngươi có tư cách gì nói ta như vậy!" Giản lục tiểu thư tức tối, nhưng Tiêu Ngự đã lùi ra xa. Nàng không dám công khai nói trước mặt mọi người, mà Tiêu Ngự hiển nhiên không muốn nghe nàng nói tiếp.

Nhị Cửu lập tức chắn trước người Tiêu Ngự, lạnh lùng nói, "Giản lục tiểu thư, mời ngươi lập tức rời khỏi Quảng An đường, bằng không sẽ là tội tự ý xông vào nhà dân, ngươi tự biết hậu quả."

Giản lục tiểu thư cười lạnh, lập tức quay đầu ra cửa.

Tiêu Ngự và Nhị Cửu nghi hoặc nhìn nhau, thấy nàng ra cửa nghênh đón một phu nhân thanh lãnh cao ngạo được nhũ mẫu nha hoàn rào quanh. Tướng mạo người kia đẹp như tiên nữ giáng trần, dễ dàng khiến người ta quên mất tuổi của nàng.

Tiêu Ngự nhìn gương mặt với những đường nét quen thuộc, ngẩn người một lúc mới phản ứng được, đây chắc là Nguyên Vương phi trong truyền thuyết.

Hắn đã gặp Vương gia, đó cũng là nam nhân vô cùng anh tuấn. Tướng mạo của Tạ Cảnh Tu đều được di truyền ưu điểm của Vương gia và Vương phi, có thể nói là hậu sinh khả úy, bởi vậy Tiêu Ngự có thể xác định Vương phi chắc chắn là mẹ ruột của Tạ Cảnh Tu.

Thì ra Tạ thế tử không phải bị lượm ở đầu đường xó chợ về, Tiêu Ngự thấy chuyện này quá ly kỳ. Thái độ của Vương phi với Tạ Cảnh Tu khiến hắn không ít lần nghi ngờ Tạ Cảnh Tu căn bản không phải con ruột của nàng, mà Giản lục tiểu thư mới là con nàng sinh ra.

Lúc này Vương phi tiên nữ lạnh lùng uy nghi kia được Giản lục tiểu thư đỡ lấy nghiêm trang bước đến.

"Phượng Chiếu Ngọc, nghe nói mấy ngày nay ngươi lao lực đến nỗi sinh bệnh, ta đặc biệt mời Chu thái y am hiểu chẩn mạch nhất trong cung đến khám cho ngươi." Vương phi lạnh lùng nói, "Mời Chu thái y đến chẩn đoán."

Tiêu Ngự chán ngán lắc đầu. Vị Vương phi đây quá vội vàng đối phó hắn, ngay cả ngụy trang cũng lười.

"Sư phụ ta không có bệnh gì hết!" Lục Dung Dung bị chặn một bên giận dữ quát, "Quảng An đường chúng ta trong ngoài đều có đại phu, cần gì ngươi đi mời Thái y hả!"

Bách Linh và Lục Dung Dung gào la, Tiêu Ngự để Nhị Cửu qua khuyên can các nàng, tự tiến lên hành lễ với Vương phi, cười nói, "Đa tạ Vương phi quan tâm. Cơ thể ta rất khỏe, không cần làm phiền Chu thái y."

Vương phi căn bản không để ý hắn, quay đầu nhìn Chu thái y, "Chu thái y, ngươi còn không mau qua bắt mạch cho Thế tử phi"

Chu thái y vuốt mồ hôi trên trán, khó xử bước qua.

Vốn tưởng chỉ là một chuyến khám bệnh tại nhà bình thường, chẳng biết tại sao lại bị cuốn vào vòng đấu nội bộ thế gia đại tộc.

Sao ông lại không hiểu tình hình, rõ ràng Vương phi muốn mượn tay ông làm tình làm tội Thế tử phi.

Chu thái y đến trước mặt Tiêu Ngự, lúng túng nói, "Thế tử phi, ngươi xem…"

Tiêu Ngự bỏ qua ông, nhìn Vương phi, nói, "Vương phi, ngươi muốn mọi chuyện phải theo ý ngươi mà nhất định làm vậy sao Nếu ngươi thay đổi chủ ý, nên giải quyết chuyện này một cách kín đáo. Hãy suy nghĩ cho Tạ thế tử chút đi."

Cưới một thê tử "hồng hạnh xuất tường", với Tạ thế tử, chuyện này không phải điều đáng rêu rao.

Nếu Vương phi cân nhắc đến Tạ Cảnh Tu, nàng sẽ không cố tình làm lớn chuyện, nhưng nàng chỉ muốn diệt trừ hắn để dọn đường cho Giản lục tiểu thư.

Vương phi thờ ơ với hắn, chỉ lạnh lùng nói, "Chu thái y, thân thể Thế tử phi quan trọng, mời qua bắt mạch cho Thế tử phi."

Tiêu Ngự thở dài, chỉ thấy ngán ngẩm thay Tạ Cảnh Tu.

Hắn kéo ống tay áo, đưa cổ tay ra trước mặt Chu thái y đang khó xử.

"Mời Chu thái y."

"Xin đắc tội." Chu thái y khom lưng lấy cái khăn mỏng trong hòm thuốc phủ lên cổ tay Tiêu Ngự, ấn ngón tay lên xem mạch.

Chỉ trong chốc lát, mặt Chu thái y lộ vẻ cả kinh, trợn to mắt nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự cười cợt, rút tay về, "Chu thái y cứ nói theo thực tế."

Thái y không dễ làm, thường bị tai bay vạ gió, hà tất phải liên lụy Chu thái y bị kẹp giữa thế khó xử.

"Thế tử phi, đây không phải chuyện nhỏ…" Chu thái y nóng ruột nói nhỏ, dường như muốn nhắc nhở hắn.

Bọn họ từng trị thương cho Lâm tướng quân, Chu thái y thật lòng khâm phục tài năng của Tiêu Ngự, cũng khâm phục y đức của hắn. Biết rõ một Thái y nhỏ nhoi không thể đắc tội phủ Nguyên Vương nhưng vẫn không kiềm lòng được mà hướng về Tiêu Ngự.

"Không sao, ngươi cứ nói thẳng đi." Tiêu Ngự cười nói.

Vương phi phía sau lạnh lùng chất vấn, "Chu thái y, rốt cuộc thân thể Thế tử phi thế nào"

Chu thái y hết cách, đành quay lại chỗ Vương phi, nhỏ giọng nói, "Bẩm Vương phi…"

"Chu thái y, ban ngày ban mặt, có gì mà không thể nói quang minh chính đại" Vương phi cao giọng.

Chu thái y sững người, lòng không khỏi sinh oán giận với Vương phi chỉ biết gây sự.

Tần lão đại phu và Tần Cánh còn lo lắng gấp bội. Y quán không phải nơi kín cổng cao tường, tiền viện hậu viện đều có người ở, chỉ cách một bức tường. Rõ ràng Vương phi muốn Thế tử phi thân bại danh liệt trước mặt mọi người!

Nhị Cửu lại đăm chiêu nhìn Tiêu Ngự, cuối cùng ngăn cản hai người định lên giải vây cho hắn.

Nhị Cửu cảm thấy trong lòng Phượng đại phu đã có chủ ý.

Chu thái y thấy Tiêu Ngự gật đầu cười với ông, không còn cách nào, chỉ có thể ho một tiếng, nói, "Thế tử phi… có hỉ mạch."

Sắc mặt Tần Cánh và Tần lão đại phu tuyệt vọng não nề, Bách Linh và Lục Dung Dung cũng yên lặng, không náo loạn nữa. Loại chuyện không thể tưởng tượng lúc này không thể che giấu được nữa.

Gương mặt mỹ lệ của Vương phi nhếch nụ cười trào phúng.

"Đó là chuyện vui, Thế tử rời kinh gần ba tháng, cũng sắp về đến nơi, nếu biết tin này chắc chắn rất vui mừng. Thế tử phi có thai mấy tháng rồi"

Tim Chu thái y đập như trống trận, khom người nói, "Bẩm Vương phi, Thế tử phi mang thai… chừng hơn một tháng."

Toàn sân im phăng phắc.

Tiêu Ngự có thể thấy rõ hai đôi mắt tràn đầy mỉa mai của Vương phi và Giản lục tiểu thư.

Hắn cũng thật không ngờ, thành thân với Tạ Cảnh Tu lại mời gọi hai kẻ thù khắc cốt ghi tâm thế này.

Thật sự… làm người ta chết tâm.

"Phượng Chiếu Ngọc, ngươi mấy đêm không hồi phủ, ai cũng tưởng ngươi bôn ba vì Quảng An đường, lại không ngờ ngươi dám làm ra chuyện đồi bại như vậy! Ngươi còn gì để nói" Vương phi lạnh lùng nói.

Tiêu Ngự cười nói, "Ta không có gì để nói hết."

Giản lục tiểu thư đỡ tay Vương phi đột nhiên căng thẳng.

Người đã cướp đoạt tất cả của nàng giờ sắp bị thân bại danh liệt muôn người phỉ nhổ. Thắng lợi dễ dàng như vậy, Giản lục tiểu thư có chút không dám tin.

Vương phi tươi cười vỗ tay nàng.

"Nhu Nhi, ngươi thấy không, thứ vốn là của ngươi cuối cùng sẽ thuộc về ngươi." Vương phi dịu giọng nói.

Giản lục tiểu thư khẽ gật đầu, đứng thẳng người nhìn phía trước.

Vương phi cười lạnh, "Phượng Chiếu Ngọc, ngươi không tuân thủ nữ tắc, không biết xấu hổ, sao có thể đảm nhiệm vị trí con dâu trưởng của phủ Nguyên Vương"

Tiêu Ngự chỉ cười, "Vương phi nói phải. Vậy ngươi đến xin Tông Nhân phủ xóa tên ta khỏi phủ Nguyên Vương đi."

Vương phi ngẩn người, dường như không tin Phượng Chiếu Ngọc xảo quyệt vô sỉ lại dễ dàng đáp ứng tâm nguyện của nàng như vậy.

"Chẳng phải muốn ly hôn à" Tiêu Ngự nói, "Cần ta ra mặt không Chi bằng cùng đến Tông Nhân phủ, giải quyết tất cả ngay trong hôm nay. Sau này Vương phi và Giản lục tiểu thư đừng có đến làm phiền ta nữa."

Hắn dứt khoát buông bỏ địa vị Thế tử phi, những thị vệ Tạ Cảnh Tu để lại cho hắn sẽ không gặp rắc rối, Vương phi và Giản lục tiểu thư lại không dám tin, sợ hắn có quỷ kế gì khác.

Tiêu Ngự ra đến cửa, thấy hai nàng vẫn lần khần ở đó, không khỏi chế nhạo, "Các ngươi cứ việc suy bụng ta ra bụng người. Địa vị Thế tử phi ta chẳng quan tâm, các ngươi muốn thì cứ lấy. Nhưng về sau mà còn dám đến gây phiền phức cho ta thì đừng trách ta không nể mặt."

"Khẩu khí thật lớn, cắt đứt với Vương phủ rồi thì ngươi là đinh gì chứ" Vương phi châm chọc.

Tiêu Ngự không kiên nhẫn lườm nàng, đột nhiên nhếch khóe môi, cười nói, "Nếu ngươi không tin thì cứ thử xem."

Vương phi bị ánh mắt đó dọa sợ đến cứng người. Đúng rồi, sao nàng lại quên mất, bây giờ Quảng An đường đâu còn như xưa, nhận chữa trị từ quan lớn quý nhân đến thường dân bách tính, lúc này Lâm tướng quân còn đang nằm trên giường y quán mà.

Hắn thật sự có thể đối đầu với Vương phi.

Tiêu Ngự quét mắt qua Vương phi và Giản lục tiểu thư, "Đi, đến Tông Nhân phủ. Đừng có náo loạn ở Quảng An đường." Nói rồi xoay người ra cửa, lại cất giọng, "Nhị Cửu, sắp xếp thị vệ canh gác Quảng An đường, ngươi theo ta đến Tông Nhân phủ."

"Vâng, vâng!" Nhị Cửu vội đáp, thị vệ trưởng xưa nay lãnh tĩnh ổn trọng lúc này lại luống cuống tay chân.

Không ai biết giờ phút này trong lòng hắn đang dâng trào nhiệt huyết cỡ nào, hừng hực đến mức hắn không cách nào giữ bình tĩnh, hừng hực đến mức làm hắn thấy… phấn khởi.

Phượng đại phu muốn ly hôn với Thế tử rồi… Nhị Cửu không cách nào ngăn được dòng suy nghĩ này. Dường như bức tường sừng sững hắn không thể vượt qua bắt đầu xuất hiện vết nứt, chỉ chờ đến khoảnh khắc này là chực sụp đổ.

Tiêu Ngự sải bước ra ngoài, Nhị Cửu nhanh chân chạy theo.

Vương phi và Giản lục tiểu thư dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, dẫn một bầy nha hoàn nhũ mẫu rầm rộ ra theo.

Tiêu Ngự vừa bước một bước ra khỏi cửa Quảng An đường đã bị cảnh tượng bên ngoài làm cho khiếp sợ, đứng sững tại chỗ, không dám tin mở to mắt nhìn.

Nhị Cửu phía sau thậm chí còn cứng đờ hơn hắn, Vương phi và Giản lục tiểu thư gần như hét thành tiếng.

Vốn tưởng bên ngoài chỉ có người đi đường tò mò vây quanh, giống như lần trước thiết lập công đường tra án vậy.

Lúc này bên ngoài cũng bao vây đầy người, nhưng không có ai là bách tính bình thường. Phóng mắt nhìn chỉ thấy đông đúc thị vệ áo gấm dũng mãnh, dàn trận thành hình cánh quạt cách cửa hai mươi bước.

Mà người dẫn đầu đội ngũ cách hắn chỉ có mấy bước, là một nam nhân cao lớn.

Tạ Cảnh Tu đã trở về.

Tiêu Ngự nhất thời ngây ngẩn, lại bị hai con mắt lạnh như băng kia bắn cho phục hồi tinh thần.

Ánh mắt đó, hắn chỉ thấy ở lần đầu gặp mặt Tạ Cảnh Tu. Lúc này, lạnh lẽo trong mắt so với lúc đó chỉ có hơn chứ không kém.

Tạ thế tử tức giận rồi… Tiêu Ngự lập tức cảm nhận được, hơn nữa giận còn không nhỏ…

Tạ Cảnh Tu chỉ nhìn hắn một cái rồi quét qua ba người phía sau.

Nhị Cửu cảm thấy ánh mắt kia y hệt đao kiếm chân thật bao vây hắn từ đầu đến chân, làm hắn ngay cả cử động cũng không dám. Mồ hôi tuôn xuống từ trán, hắn thậm chí không dám đưa tay lau.

Ánh mắt Thế tử như có thể xuyên thủng da thịt, xuyên thủng gân cốt, xuyên thủng dục vọng và niềm vui sướng ngầm ẩn giấu nơi đáy lòng hắn, tất cả đều không thể che giấu.

129. Chương 129: Ngoại Truyện – Bông Đào Đầu Tiên Của Bác Sĩ Tiêu

Editor: Vện

Ding một tiếng, cửa thang máy mở ra, đại sảnh bên ngoài trống vắng sáng sủa, tia nắng chiếu vào từ cửa sổ sát đất làm đại sảnh như được bao phủ trong ánh dương rực rỡ.

Trong ánh nắng ấm áp, một người đàn ông tuấn tú cao ráo đứng đó. Một tay cầm tệp hồ sơ, một tay đút vào túi áo. Áo blouse trắng thẳng thớm phẳng phiu như vẽ, mỗi đường nét đều được phác họa tỉ mỉ, thêm thắt tinh tế, tầm nhìn di chuyển từ áo blouse lên đến vầng trán thanh cao rũ xuống mấy sợi tóc đen nhánh.

"Học trò của tôi phải không" Người đàn ông kia mỉm cười với cậu, đưa tay ra, "Tôi tên Tiêu Ngự, là bác sĩ hướng dẫn của cậu trong hai năm tới."

"Tiêu… Tiêu Ngự." Cậu hồi hộp đẩy gọng kính, lẩm bẩm gọi.

Người đàn ông đó nắm lấy tay cậu, đầu ngón tay thon dài ấm áp lướt qua lòng bàn tay, để lại một luồng điện truyền từ tay vào đến trái tim, khiến cậu không kiềm được mà khẽ run.

Nụ cười của Tiêu Ngự còn rực rỡ hơn cả ánh dương trong đại sảnh.

"Gọi tôi là thầy Tiêu được rồi."

Đây là lần gặp gỡ đầu tiên của cậu và thầy hướng dẫn.

Cậu từng học rất nhiều thầy, cũng gọi tên rất nhiều người. Nhưng cái danh thầy trong lòng cậu lại nhất mực liên hệ đến người kia và ánh dương sáng ngời buổi xế trưa, khung cảnh đó đã khắc sâu vào ký ức.

Trong hai năm, thầy dốc sức truyền đạt tất cả kiến thức cho cậu.

Hai người cùng đứng bên bàn mổ, cậu từ vị trí kiến tập lên thành trợ thủ quan trọng nhất của thầy. Cậu tiếp cận từng bước một, hai người chỉ cần một ánh mắt là đủ để phối hợp hoàn mỹ không hề trúc trắc.

Cậu chìm đắm vào cảm giác thân thiết, mê muội thật sâu, không cách nào kiềm chế, cũng không muốn tỉnh lại.

Không có ca giải phẫu đêm, cậu liền viện cớ học tập mà dẫn thầy đến chỗ mình.

Lần nào cậu cũng được toại nguyện. Thầy quả thật là người đàn ông cực kỳ dịu dàng, chưa bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu gì của cậu.

Cậu cảm thấy hạnh phúc vì được thầy ưu ái.

Bọn họ nói chuyện trắng đêm. Cậu cố ý quấn lấy thầy, hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác, mãi đến lúc người kia không gượng nổi, bất chấp hình tượng nằm nhoài ra bàn mà ngủ.

Chỉ có lúc này, cậu mới có thể trắng trợn dùng ánh mắt vuốt ve gò má làm cậu ngày nhớ đêm mong, vầng trán thanh cao, chân mày tiêm tế, đôi tai xinh xắn, sống mũi thẳng tắp, ánh mắt mê hoặc đang đóng chặt, và cả cánh môi hồng quyến rũ giấu trong khuỷu tay…

Cậu run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mấy lọn tóc tán loạn. Lòng bàn tay bị sợi tóc quét qua, cảm giác ngưa ngứa lập tức khiến cậu nổi lên phản ứng sinh lý.

Quả thực y như biến thái… Cậu rụt tay về, ngón tay bấu vào cái đầu tóc ổ quạ rối bù của mình, gọng kính nhựa dẻo ném lên bàn, cậu vùi mặt vào đầu gối.

Hai năm đó chính là khoảng thời gian cậu hạnh phúc nhất.

Cậu quyết định phải trở thành người ăn ý với thầy nhất, cậu là học trò giỏi nhất do một tay thầy dạy nên, sau này sẽ mãi mãi ở lại bên cạnh thầy, trở thành phụ tá đắc lực của thầy. Đợi đến khi thầy rút lui khỏi ngành, cậu sẽ thay thế thầy, tiếp tục phát huy y thuật thầy đã chỉ dạy.

Mãi mãi không xa cách.

Cậu âm thầm đắc ý, nhưng đến lúc tên đó xuất hiện, bao nhiêu hy vọng đều lụi tắt.

Tất cả sự định vẫn còn chưa bén rễ nảy mầm đã héo úa.

Vẫn là cửa thang máy đối diện đại sảnh, thầy đứng bên ngoài chào đón học trò thứ hai.

Đó là một nam sinh cao to vô cùng đẹp trai, cao hơn thầy đến nửa cái đầu, ngang ngửa với cậu. Nhưng cậu có tật gù lưng, nhìn không có vẻ hiên ngang. Thầy đã nói rất nhiều lần nhưng vẫn không sửa được.

Tên mới đến này không giống những bác sĩ khác, ăn mặc không lôi thôi lếch thếch như cậu mà rất thời thượng, áo blouse chỉ khoác tạm bợ mà vẫn không có vẻ nhếch nhác, trái lại còn đẹp trai ngời ngời.

Vừa ra khỏi thang máy tên đó đã kéo tay thầy, không kiêng nể nhìn chằm chặp gương mặt mà chỉ có lúc thầy ngủ cậu mới dám ngắm.

"Bác sĩ Tiêu! Đúng là bác sĩ Tiêu hướng dẫn em hả! Thật không tin được! Vui chết đi thôi!" Nam sinh kia la hét ầm lên, rõ ràng giọng nói rất êm ái nhưng cậu lại thấy hết sức chói tai.

Thầy cười, "Tôi tạm thời hướng dẫn cậu trong hai năm. Gọi thầy Tiêu là được rồi."

Thầy, từ nay về sau cậu không còn là người duy nhất gọi người kia là thầy nữa.

130. Chương 130: Hắn Là Nam Nhân

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu chắp tay đứng đó.

Lúc y rời đi tiết trời vẫn còn lạnh, nay đã là cuối xuân đầu hạ. Trí nhớ Tiêu Ngự vẫn còn khắc ghi hình ảnh một Tạ Cảnh Tu anh tuấn khoác áo lông cừu, người trước mắt dáng dấp khinh bạc, y phục xanh đen thêu hoa văn chỉ bạc, vai rộng eo chắc, cao lớn thanh lãnh, Tiêu Ngự có cảm giác y thật xa lạ.

Tạ Cảnh Tu bước đến chỗ hắn. Tiêu Ngự đoán Tạ Cảnh Tu đã nghe thấy hết cuộc tranh cãi giữa hắn và Vương phi, nhất thời chột dạ. Hắn cũng không hiểu mình chột dạ cái gì, Tiêu Ngự nhịn không được lùi về phía sau.

Tạ Cảnh Tu dừng chân, nếp nhăn giữa chân mày hiện vẻ tổn thương.

Tiêu Ngự hơi lúng túng, cất tiếng gọi, "Tạ thế tử."

"Tu Nhi." Vương phi lướt qua hắn, đứng chắn trước mặt Tạ Cảnh Tu.

Giản lục tiểu thư yểu điệu đứng bên cạnh Vương phi, liếc Tiêu Ngự qua lớp lụa mỏng như cánh ve.

"Mẫu phi." Tạ Cảnh Tu hành lễ với Vương phi, lễ nghi không chê vào đâu được.

Vương phi hài lòng gật đầu, mặt lộ ý cười khó thấy, "Tu Nhi, ngươi về phủ trước đi, chuyện hôm nay mẫu thân sẽ trao trả công bằng cho ngươi."

Giản lục tiểu thư cũng nhún người thi lễ, miệng gọi, "Biểu ca."

Tạ Cảnh Tu không nhìn nàng lấy một lần, cũng không để ý Vương phi, chỉ vươn tay ra với Tiêu Ngự.

"Ngọc Nhi, lại đây."

Vương phi lập tức trầm mặt, ghét bỏ liếc Tiêu Ngự, nhưng vẫn chưa lên tiếng.

Nàng hiểu rõ con trai mình. Người ngoài chỉ thấy Tạ Cảnh Tu lạnh lùng đạm bạc, không thân thiết với ai, nhưng Tạ Cảnh Tu dốc sức chống đỡ Vương phủ chừng ấy năm, nếu không Vương phủ đâu được vinh quang như ngày nay.

Nhất định Vương phủ chiếm vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Tạ Cảnh Tu, bằng không y cần gì phải chăm sóc chu đáo cả Đinh trắc phi và thứ đệ.

Một Phượng Chiếu Ngọc tép riu làm sao bì được với phủ Nguyên Vương chứ

Nàng tin Tạ Cảnh Tu sẽ làm ra lựa chọn đúng đắn.

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, do dự không biết có nên làm theo lời y hay không.

So với cuộc đối chọi gay gắt vừa rồi, lúc này bầu không khí trầm lắng hơn nhiều. Nhưng dù đứng cách mấy bước hắn vẫn thấy được thế trận giằng co giữa ba người đang bất động kia.

Hắn tiến lên một bước thì quá dễ, nhưng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Lại phải ủy thác vận mệnh và tương lai vào tay Tạ Cảnh Tu, lúc nào cũng phải cân nhắc nặng nhẹ giữa bản thân hắn và Vương phi, thế cục bị động đó làm Tiêu Ngự nản lòng.

Dù gì Vương phi cũng là mẹ ruột của Tạ Cảnh Tu, còn hắn…

Tiêu Ngự chần chừ không ra quyết định, Tạ Cảnh Tu đột nhiên bước nhanh đến, thân hình cao to ẩn khuất lửa giận ngùn ngụt và không cam lòng. Y vươn tay kéo Tiêu Ngự, năm ngón tay dài dùng sức như vuốt ưng, nắm đến Tiêu Ngự phát đau nhưng động tác choàng tay ôm lấy hắn đặc biệt dịu dàng.

Tiêu Ngự hoảng hốt, chưa kịp phản ứng đã bị Tạ Cảnh Tu ôm cứng trong lòng. Một tay y vuốt ve sau lưng hắn.

Dù Tạ Cảnh Tu chưa lên tiếng, Tiêu Ngự vẫn cảm giác được y đang âm thầm vỗ về hắn.

Nhưng hắn không thấy ánh mắt Tạ Cảnh Tu nhìn Nhị Cửu qua vai hắn lạnh giá như băng, Nhị Cửu phát run, lát sau cúi đầu quỳ xuống đất.

"Cảnh Tu, có một việc ngươi nên biết." Giọng Vương phi vang lên sau lưng hắn.

Tiêu Ngự nhìn ánh mắt căm ghét không chút che giấu đang nhìn hắn của phụ nhân xinh đẹp cao quý kia, trong lòng chỉ thấy ngán ngẩm.

"Tần đại nương, nói cho Thế tử biết, Thế tử phi y hao tâm tổn sức cầu xin được cưới đã làm ra chuyện muôn người gièm pha gì." Vương phi lạnh lùng nói.

Tần đại nương thưa một tiếng, dùng âm thanh nhạt nhẽo nói, "Thế tử rời kinh ba tháng, Thế tử phi mấy đêm không hồi phủ, nay đã có thai hơn một tháng."

Mấy câu ngắn gọn súc tích nhưng đâm thẳng vào tim gan.

Lần đầu nghe mình có hỉ mạch, Tiêu Ngự còn thấy tức cười, giờ lại cười không nổi.

Thủ đoạn buồn cười nhưng mang dụng ý nham hiểm, nếu áp dụng vào nữ tử ở thời đại này e là có trăm cái miệng cũng không thể chối cãi, rơi vào đường cùng.

Tạ Cảnh Tu buông hắn ra, đi đến trước mặt Vương phi.

Khóe môi Vương phi khẽ nhếch, "Tu Nhi…"

Tạ Cảnh Tu, "Mẫu phi, xưa nay ngươi tự xưng mình thanh cao, cũng không biết rốt cuộc cao đến đâu Ta gọi ngươi một tiếng mẫu phi không phải để ngươi tùy ý tổn thương hắn. Ngươi làm ta… quá thất vọng."

Mặt Vương phi sượng ngắt, không dám tin nhìn Tạ Cảnh Tu, nghiến răng nói, "Ý ngươi là sao!"

Tạ Cảnh Tu chỉ thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt đó khiến nàng thấy toàn thân lạnh run.

"Ngươi, ngươi vì một đứa chẳng ra gì mà đối phó với thân sinh mẫu thân hay sao!" Vương phi tái mặt ôm ngực, chỉ thấy trong lòng lập tức bốc lên lửa giận không tên. Ngọn lửa sôi sục thiêu đốt toàn thân, lại không thể phát tiết bằng lời.

Chưa khi nào nàng phẫn nộ như lúc này. Dù lúc thấy Phượng Chiếu Ngọc cướp vị trí của Giản Nhu, nàng cũng chỉ thấy khinh thường, chỉ mang thái độ bề trên mà căm ghét.

Nhưng lời nói và ánh mắt của Tạ Cảnh Tu lúc này gần như giày vò nàng đến phát điên.

"Ngươi… sao ngươi dám! Sao ngươi dám!" Vương phi run rẩy chỉ vào y, Giản lục tiểu thư vội vã lên đỡ nàng, nhỏ nhẹ trấn an, "Dì đừng nóng giận, cơ thể ngươi xưa nay yếu đuối, không chịu nổi giận dữ hay bi thương." Nàng nhìn Tạ Cảnh Tu, "Biểu ca, lời của Tần đại nương là sự thật, trong lòng ngươi có hận cũng khong nên trút giận lên người dì. Chu thái y cũng đang có mặt, vốn là dì lo cho sức khỏe Thế tử phi mới mời Thái y trong cung đến, lại không ngờ chẩn ra như vậy…"

"Mẫu phi." Tạ Cảnh Tu không đếm xỉa đến Giản lục tiểu thư, chỉ nhìn gương mặt yếu ớt tái xanh tái xám của Vương phi.

Vương phi nhìn đôi mắt thù hằn của y, toàn thân lạnh lẽo như nằm trên khối băng vạn năm.

"Ngươi chẳng khác gì phụ thân ngươi, là hạng vô tâm!" Vương phi nghiến răng nói.

Tạ Cảnh Tu không chút động lòng. Lúc nhỏ, y luôn muốn thân thiết với nữ nhân mỹ lệ lạnh lùng cao cao tại thượng này, hy vọng nàng có thể yêu thương, bảo bọc y như một người mẹ bình thường. Nhưng, rốt cuộc không thể như nguyện.

Y cho rằng tính tình Vương phi vốn lãnh đạm hoặc bị Vương gia tổn thương quá sâu sắc, nhưng nàng đối với Giản lục tiểu thư yêu thương có thừa. Không phải nàng không dịu dàng, chỉ là không muốn dịu dàng với y.

Đã từng có rất nhiều thời gian để khỏa lấp tình thương, nhưng đã bị hai mươi mấy năm làm phai mờ, không còn cả tro tàn.

"Mẫu phi, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn." Tạ Cảnh Tu nói, "Thứ nhất, quay về Vương phủ tiếp tục làm Vương phi phú quý nhàn nhã, từ nay về sau không được ra khỏi Di Nhiên cư nửa bước. Đây vốn là tâm nguyện của ngươi mà. Giản gia và phủ Nguyên Vương không còn quan hệ gì nữa. Thứ hai…"

Tạ Cảnh Tu còn chưa nói xong, chân Giản lục tiểu thư đã mềm nhũn. Vương phi không dám tin trừng mắt nhìn Tạ Cảnh Tu, bàn tay siết chặt cánh tay Giản lục tiểu thư, dường như sợ Tạ Cảnh Tu sẽ lập tức đuổi Giản lục tiểu thư ra xa khỏi nàng.

"Cảnh Tu, sao ngươi có thể nói những lời vong ân phụ nghĩa như vậy!" Vương phi run giọng, Giản lục tiểu thư thấy nàng tức đến lảo đảo, liền móc một bình sứ, đổ ra hai viên thuốc đút cho Vương phi.

Vương phi được Giản lục tiểu thư vuốt giận, mồ hôi trên trán thấm ướt tóc mai, nàng nhìn Tạ Cảnh Tu, đau buồn nói, "Cảnh Tu, tại sao ngươi lại không biết đúng sai thế này Ngươi muốn xóa bỏ ân cứu mạng của Giản gia, thậm chí không tiếc lấy oán trả ơn sao!"

Tạ Cảnh Tu bỗng dưng cười mỉa, "Ân cứu mạng Chưa từng có ân cứu mạng gì hết."

Vương phi cười lạnh, "Được, được lắm, bây giờ ngay cả ân cứu mạng cũng không muốn nhận. Được, thật sự rất giỏi!"

"Mười năm, câu cửa miệng của mẫu phi là ta thiếu nợ ân cứu mạng của Giản gia. Ta chỉ hỏi một câu, ngươi tận mắt chứng kiến hay chính tai nghe thấy" Tạ Cảnh Tu lạnh nhạt nói.

Vương phi tức đến run người, lòng đau đớn không thôi.

"Nghịch tử, ngươi câm ngay! Giản đại phu vì cứu ngươi mà mất sớm, nay ngươi còn vong ân phụ nghĩa như vậy, lương tâm ngươi vứt ở đâu rồi!"

Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nói, "Giản đại phu tráng niên mất sớm không phải vì cứu ta. Năm ta mười hai, giữa đường gặp thích khách, lúc chạy lên núi gặp được Giản đại phu và học trò của ông ta. Ta sợ liên lụy ông ấy nên không chạm mặt. Ta trải qua cửu tử nhất sinh mới sống sót trở về, vừa về đã nghe mẫu phi ngày đêm niệm ân cứu mạng của Giản đại phu. Ta ngược lại muốn biết ân cứu mạng này từ đâu ra"

"Nghịch tử, việc đầy đủ chứng cứ xác thực mà ngươi vẫn cố chấp phủ nhận sao Ngươi…" Vương phi muốn cãi lại, nhưng đột nhiên nhớ ra, ngày đó học trò Giản gia ôm hòm thuốc của Giản đại phu chật vật chạy về, nói Giản đại phu vì cứu Tạ thế tử mà rơi xuống vực chết, Tạ thế tử không rõ tung tích, chỉ có mỗi hắn thoát nạn chạy về. Hắn hy vọng phủ Nguyên Vương ghi nhớ Giản đại phu liều mình cứu người mà chiếu cố y quán Giản gia nhiều hơn.

Khởi nguồn của cái ân cứu mạng chỉ có một học trò của Giản gia…

"Biểu ca, ngươi… sao ngươi có thể như vậy" Giản lục tiểu thư loạng choạng, hai tay ôm ngực, "Dì, nhân phẩm phụ thân thế nào chẳng lẽ còn không rõ sao Bây giờ dì lại nghe lời bao biện của người khác mà muốn làm anh linh lão nhân gia chết không thanh thản hay sao"

Vương phi cố gắng hồi tưởng việc năm đó, nhất quyết muốn tìm ra chứng cứ xác thực.

Học trò Giản gia đặc biệt tìm đến phủ Nguyên Vương, lấy ân cứu mạng của Giản đại phu cầu Vương phủ che chở y quán Giản gia. Sau đó, Tạ Cảnh Tu trở về cũng là bộ dáng trọng thương mới khỏi, vô cùng khớp với lời của học trò Giản gia, vậy nên không có ai nghi ngờ sự kiện đó. Tạ Cảnh Tu cũng chưa bao giờ nói…

Đúng, Tạ Cảnh Tu chưa bao giờ nói Giản đại phu có ân cứu mạng y, cũng chưa từng thừa nhận ân cứu mạng của Giản đại phu. Y… chưa từng nói bất cứ điều gì.

Vương phi vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn Tạ Cảnh Tu. Nếu Giản đại phu vốn không có ân tình gì với y, vô số người vì cái đại ân đại đức này mà bắt y che mưa chắn gió cho y quán Giản gia, tại sao y không giải thích với bất kỳ ai!

Giản lục tiểu thư nép vào Vương phi, thê lương gọi, "Dì à…"

"Che chở một y quán Giản gia nhỏ nhoi cũng chỉ là cái phất tay thôi." Tạ Cảnh Tu nói, "Dù không cần đến ân cứu mạng, các ngươi đòi tiền đòi người, ta không phải không thể cho. Nhưng, có người đã dựa dẫm toàn bộ mà lại quên mất vị trí của mình. Bây giờ còn dám ra tay với người của ta, chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ nhìn lại mình là cái đinh gì sao"

Giản lục tiểu thư nghe những lời sỉ nhục không chút lưu tình, giận đến trước mắt tối sầm.

Nàng cho rằng những chuyện gặp phải mấy ngày qua đã là tồi tệ nhất, sẽ không còn thời khắc nào chật vật như vậy nữa. Lại không ngờ, giờ phút này mới là địa ngục chân chính!

Vương phi vẫn đau lòng cho Giản lục tiểu thư, lúc này không rối rắm ân cứu mạng nữa, chỉ lo bao che Giản lục tiểu thư, tức giận nói, "Đến cùng vẫn là vì nàng! Nàng đã bỏ bùa mê thuốc lú gì mà ngươi lại che chở một ***…"

Ánh mắt Tạ Cảnh Tu lạnh đi, gằn từng tiếng, "Ta không muốn lại nghe bất cứ lời nào xúc phạm hắn từ miệng ngươi. Mẫu phi, đừng gây hấn với ta."

Vương phi ngây ngẩn mở to đôi mắt ngấn nước, "Ngươi… nàng mang trong mình đứa con hoang, chẳng lẽ ngươi cũng muốn che chở! Loại người vô liêm sỉ này phải triêu cáo thiên hạ để người đời phỉ nhổ!"

Vương phi đã tức đến sắp đánh mất lý trí.

Nàng lạnh nhạt đứa con trai này hơn hai mươi năm chỉ vì y là con của nam nhân kia, làm nàng thương không được hận không đành, chỉ có thể bỏ mặc.

Sau khi trưởng thành, là một nam nhân xuất sắc, y lại chưa từng sinh lòng oán hận sự lạnh nhạt của nàng. Y khiêm tốn hiếu thuận, tài năng xuất chúng. Nàng vẫn cứ thờ ơ với y, vì tâm tư nàng không nằm trong chốn Vương phủ lao tù này, đứa con hiếu thảo đã định trước phải kế thừa Vương phủ sẽ chẳng còn can hệ gì với nàng.

Không ngờ, đứa con duy nhất này lần đầu tiên bộc lộ nanh vuốt với nàng, ***g ngực Vương phi đau đến muốn nứt ra, gần như nổi điên.

Nếu nàng vì Phượng Chiếu Ngọc tranh giành với Giản lục tiểu thư mà cảm thấy căm hận, thì giờ phút này trái tim như muốn nổ tung, ghen ghét và oán độc mãnh liệt!

"Đủ rồi." Tạ Cảnh Tu lạnh giọng, lại đột nhiên vươn tay với Tiêu Ngự.

"Ngọc Nhi, lại đây." Tạ Cảnh Tu gọi.

Tiêu Ngự vẫn đang cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại tức thì ngơ ngác, ngẩng đầu đối diện tầm mắt Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt trong veo trầm tĩnh như nước, không một gợn sóng.

Nhưng Tiêu Ngự thấy được mong đợi sâu kín trong đôi mắt đó.

Từ đầu đến giờ, Tạ Cảnh Tu vẫn dùng cách này để gọi hắn. Rõ ràng chỉ cách mấy bước chân, nhưng y vẫn hy vọng hắn chủ động tiến đến.

Tiêu Ngự biết, lời hắn nói muốn ly hôn đã bị Tạ Cảnh Tu nghe thấy, hơn nữa còn bị ghi tạc vào lòng.

Tạ Cảnh Tu muốn dùng phương thức này để xác nhận hắn vẫn còn có thể hướng về y.

Tâm tư khúc chiết như vậy, Tiêu Ngự cảm thấy mình hiểu được y đến mức này đã là nhạy bén lắm rồi.

Thuở đầu mới quen, cũng chính Tạ Cảnh Tu đã chạy đến bắt lấy hắn, lần này… Tiêu Ngự khe khẽ thở dài, cử động bước chân.

Lúc này, hắn không thể cô phụ tấm lòng của Tạ Cảnh Tu…

Trong mắt Tạ Cảnh Tu lóe lên vui sướng, nhưng rất nhanh lại trầm tĩnh, chỉ tiến lên hai bước nghênh đón Tiêu Ngự, cầm tay hắn.

Vương phi trừng hai người muốn rách cả mắt, khăn lụa trong tay bị móng tay bén nhọn bấu tươm chỉ.

"Cảnh Tu, ngươi đừng mong giấu được chuyện hôm nay! Xem thứ người vô liêm sỉ này như trân bảo, ngươi muốn bị người đời nhạo báng sao!"

Tạ Cảnh Tu siết chặt tay Tiêu Ngự, cười lạnh, "Người đời nhạo báng Chế nhạo Vương phi thanh cao hóa ra cũng sẽ sử dụng loại thủ đoạn hèn hạ, hay chế nhạo y quán Giản gia danh tiếng vang lừng kế thừa tinh hoa y thuật trăm năm bị Giản lục tiểu thư lấy đi hãm hại người khác"

"Ngươi đừng che đậy." Vương phi nghiến răng, lạnh lùng nói, "Nếu ngươi cảm thấy nàng là cây ngay không sợ chết đứng thì có thể mời đại phu toàn thành đến xem mạch, để xem cái thai dã chủng đó là thật hay giả!"

"Không cần." Tạ Cảnh Tu trầm giọng.

Tiêu Ngự luôn quan sát Tạ Cảnh Tu đột nhiên thót tim, xuất hiện một linh cảm…

Tay trái hắn bị Tạ Cảnh Tu nắm chặt, quả nhiên, Tạ Cảnh Tu nói, "Không cần ai bắt mạch hết. Hắn là nam nhân, là nam nhân giống như ta vậy. Thủ đoạn của các ngươi dùng sai người rồi."

"Cái gì! Ngươi nói gì!" Vương phi hoài nghi nàng vừa nghe nhầm.

Chu thái y núp trong góc hận không thể lập tức độn thổ biến khỏi nơi này.

Ông thật sự không muốn nghe nhiều bí mật của chốn thế gia như thế này đâu…

"Nam nhân…" Giản lục tiểu thư lầm bầm, hết nhìn Tạ Cảnh Tu lại nhìn thiếu niên kia.

Đúng rồi, từ sau khi thành thân với Tạ Cảnh Tu, không có ngày nào hắn mặc nữ trang, từ trước đến giờ vẫn là dáng vẻ thiếu niên.

Thì ra đây chính là chân tướng, chân tướng vẫn luôn luôn hiển hiện sáng tỏ trước mặt các nàng.

Nàng và Vương phi có mắt như mù, chẳng khác hai tên hề diễn xiếc, thủ đoạn ấu trĩ vụng về mà tự cho là hoàn toàn kín kẽ.

"Ngươi điên rồi, ngươi điên rồi!" Vương phi ôm ngực lắc đầu như điên, "Ngươi biết hắn là nam nhân Sao ngươi dám cầu xin thánh chỉ cưới một nam nhân! Đó là…" Đó là tội khi quân!

Sao Tiêu Ngự không lo cho được, Tạ Cảnh Tu thẳng thắn nói hoạch toẹt ra như vậy, đánh động trước cũng không làm. Y ra ngoài ba tháng, trở về lại thành bất cần thế này, chẳng lẽ ngay cả tội khi quân cũng không màng

Vương phi như nghĩ ra cái gì, cuống cuồng quay đầu nhìn quanh. Ngoài đây đều là người của phủ Nguyên Vương, dĩ nhiên không sợ, nhưng đám Bách Linh, Lục Dung Dung và người của Quảng An đường, còn cả Chu thái y chắp tay đứng đó…

"Mẫu phi không phải lo." Tạ Cảnh Tu nói, "Nếu ngươi đồng ý lựa chọn thứ nhất, sau này ngươi vĩnh viễn là Vương phi tôn quý, bất luận là ai cũng không thể lay động địa vị của ngươi."

Vương phi thấy y không quan tâm đại sự, chỉ muốn cắt đứt quan hệ giữa Giản gia với Vương phủ, lòng không nhịn được phát lạnh, hừ một tiếng, "Nếu ta không đồng ý thì sao"

Tạ Cảnh Tu, "Ngươi không muốn quay về nhà lao Vương phủ, ta tôn trọng ý kiến của ngươi. Ngươi xưa nay thân thiết với Giản gia, là tỷ muội chí thân với Giản phu nhân, cùng Giản lục tiểu thư tình như mẫu tử, cảm động trời đất. Ta thay phụ vương quyết định, sau này thả ngươi tự do."

Vương phi trừng lớn đôi mắt ngậm nước, trái tim trong ***g ngực đập thình thịch.

Lại nghe Tạ Cảnh Tu tiếp tục, "Kể từ hôm nay, ngươi không còn là Vương phi của phủ Nguyên Vương nữa, phủ Nguyên Vương cũng không có tư cách can thiệp vào chuyện của ngươi. Sẽ không còn ai bức ép nhốt ngươi trong Vương phủ nhà cao cửa rộng. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi được tự do."

Vương phi nhìn gương mặt lãnh tĩnh đến không còn nhân tính của Tạ Cảnh Tu, đầu óc đình trệ, cảm giác như trời đất quay cuồng.

Nàng biết Tạ Cảnh Tu nói thật, con trai nàng trước giờ nói một không hai.

Từ lúc biết nam nhân kia phản bội nàng, cái ngày mà nàng mong chờ từng giờ từng khắc nay đã đến. Tự do, nàng khao khát nhất là tự do.

Nhưng, cảm giác khiếp đảm không thể khống chế lan truyền từ tim đến tận đầu ngón tay, làm nàng run rẩy không ngừng.

"Vương gia… sẽ không đồng ý." Nàng nghe âm thanh mình nói như vậy.

Tạ Cảnh Tu cười giễu, không chút để mắt.

"Hắn sẽ đồng ý, hắn không dám ép ngươi ở lại đâu. Ngươi yên tâm đi."

Tạ Cảnh Tu lại nói, "Ta có đặt mua mấy tòa nhà nhưng vẫn là tài sản của Vương phủ, chắc ngươi không muốn dính dáng đến."

"Ngươi thích y quán Giản gia nhất mà, ngươi một mực coi trọng người và vật nơi đó nhất mà. Ta sẽ phái vài thị vệ hộ tống ngươi đến đó."

Vốn tính toán kỹ càng đắc ý mà đến, Vương phi bị thị vệ Vương phủ nửa cung kính nửa cưỡng ép đưa lên xe ngựa Giản gia, bộ dạng tinh thần hốt hoảng.

Giản lục tiểu thư vẫn ngồi bên cạnh nàng.

Trước đây nàng ngày ngóng đêm mong nữ tử hiểu chuyện này ở bên cạnh mình để an ủi tâm tư lạnh lẽo khi sống trong Vương phủ,

Bây giờ các nàng ngồi cùng một xe, về cùng một hướng, sau này còn có thể ở chung với nhau lâu dài, thân mật khắng khít, nhưng trong lòng lại mang tâm sự riêng.

Tạ Cảnh Tu sẽ không chống đỡ Giản gia nữa, phủ Nguyên Vương cũng không xen vào chuyện của Vương phi.

Các nàng đều biết, Tạ Cảnh Tu chưa bao giờ nói đùa, nói được là làm được…

Mấy nay như hít cần, cứ nửa tiếng xong 1 chương, tôi đang cầu cho xong được bộ này trước Tết.

131. Chương 131: Công Bằng

Editor: Vện

Vương phi và Giản lục tiểu thư trơ mắt nhìn Tạ Cảnh Tu sai người áp giải hai nàng đi, Tiêu Ngự chưa kịp thở phào đã cảm giác được áp lực nặng nề đè lên mình.

Hắn có linh cảm không hay, mục tiêu kế tiếp của Tạ thế tử có thể là hắn.

Quả nhiên, Tạ Cảnh Tu im lặng nhìn hắn, không quay đầu ra lệnh, "Lão Lục, dẫn người ra ngoài Quảng An đường."

Lão Lục vâng mệnh, lớn tiếng lùa thị vệ ra ngoài. Nhị Cửu cúi đầu quỳ trên đất, hai nắm tay buông thõng siết chặt.

Hắn là thị vệ thân tín đi theo Tạ Cảnh Tu từ nhỏ, việc lớn việc nhỏ gì cũng giao cho hắn. Bây giờ Thế tử lạnh nhạt hắn, nhất định trong lòng đang rất giận hắn. Nhưng hắn không dám cầu xin tha tội, chỉ có thể trầm mặc quỳ ở đó.

Tạ Cảnh Tu kéo tay Tiêu Ngự, "Về phòng ngươi."

Tiêu Ngự bối rối nhìn những người còn trong viện, bốn người Tần Cánh, Tần lão đại phu, Bách Linh và Lục Dung Dung vẫn mang bộ dáng ngơ ngác như nghe sét đánh ngang tai đứng há mồm nhìn hắn, lâu thật lâu chưa hoàn hồn.

Hình như chuyện hắn là nam nhân là một đả kích quá lớn với họ.

Chu thái y đã thừa cơ Vương phi bị giải đi mà chuồn khỏi đây, Tạ Cảnh Tu cũng không ngăn cản, không biết có định liệt ông vào danh sách cần diệt khẩu không…

"Này… Nhị Cửu sao phải quỳ" Tiêu Ngự nhìn Nhị Cửu vẫn quỳ ở phía sau, khó hiểu.

Tạ Cảnh Tu có vẻ không nhịn được nữa, mặt trầm như nước, "Ngọc Nhi, dẫn ta về phòng ngươi."

Tiêu Ngự rùng mình, không dám hỏi thêm, chỉ có thể đồng tình nhìn Nhị Cửu rồi dẫn Tạ Cảnh Tu về tiểu viện của mình.

Bây giờ Tạ thế tử nhìn ai cũng không vừa mắt, tốt nhất đừng làm trái ý y.

Tiêu Ngự vừa mới bước qua ngạch cửa, đột nhiên bị một luồng sức mạnh giật lấy đẩy mạnh vào tường.

Sau lưng bị đập vào tường đau điếng, Tạ Cảnh Tu dí sát mặt vào, nhìn xuống hắn từ trên cao.

"Ngọc Nhi, ngươi định ly hôn với ta" Từng chữ nghiến răng nghiến lợi ẩn chứa tàn nhẫn, không còn hờ hững như vừa rồi, "Ngươi cứ thế mà muốn ly hôn với ta"

Quả nhiên bị y ghi thù rồi, Tiêu Ngự hít vào một hơi.

Kỳ thật hắn có đầy đủ lý do để ly hôn. Hai người đều là nam nhân, bọn họ không có tình phu thê, tình cảnh của hắn lúc đó vô cùng gay go… mỗi một lý do đều đủ cho hắn ly hôn mười tám lần.

"Tạ thế tử, ta…"

"Ngày nào ta cũng nhớ ngươi." Tạ thế tử tự biên tự diễn, giữa đôi mày hiện nét sầu thảm, "Ta không cầu quân tâm phải giống ta, nhưng ta không ngờ, ngươi ngay cả một chút lưu luyến cũng không có."

"Điều này sao có thể trách ta" Tiêu Ngự cũng nổi nóng, "Vương phi với ngươi là máu mủ tình thân, Giản lục tiểu thư là biểu muội ngươi, hai nàng cùng bức ép ta, ngoại trừ tránh né ta còn có thể làm gì đây! Nếu ngươi không trêu chọc đào hoa vô tội vạ sao ta lại gặp nhiều phiền phức đến thế này"

Tạ Cảnh Tu nghe hắn quở mắng một trận, bình tĩnh lại.

"Ta không có trêu chọc nàng." Hồi lâu sau Tạ Cảnh Tu mới nói.

Tiêu Ngự hừ lạnh, "Lúc ngươi mặc cho Giản gia thích gì lấy đó chính là trêu chọc người ta. Bây giờ ngươi nói cắt đứt liền cắt đứt, sao các nàng không hận ta cho được Ngươi rời kinh ba tháng, có biết ba tháng này Vương phi và Giản lục tiểu thư không một giây phút nào để ta yên không Hai người này không làm thì thôi, đã quậy là phải hưng sư động chúng, nhất định muốn gây tổn hại nặng nề nhất."

Tiêu Ngự càng nói càng tức.

"Còn cái ân cứu mạng kia, hóa ra Giản đại phu vốn không có quan hệ gì với ngươi, vậy tại sao ngươi chấp nhận ân tình này mười mấy năm Ngay cả một lời giải thích ngươi cũng lười mở miệng sao"

Nếu sớm biết chuyện này, hắn đã có thể thong dong hơn rồi.

"Hai người đó, một là thân mẫu ruột rà của ngươi, một là con gái của ân nhân ngươi. Đánh nặng mắng nặng đều không thể được, ngươi muốn ta phải làm gì hả!" Tiêu Ngự điên máu.

Tạ Cảnh Tu đứng bên cửa sổ, cúi đầu nghe Tiêu Ngự trách mắng, không phản bác chữ nào, bóng dáng cao lớn kia nhìn hết sức cô độc.

Y vươn tay ôm Tiêu Ngự, Tiêu Ngự lập tức sững người, hơi mất tự nhiên.

Tạ Cảnh Tu làm như mệt mỏi gục đầu lên vai hắn, thở dài một hơi.

"Tạ thế tử…" Tiêu Ngự ngoẹo cổ gọi.

Tạ Cảnh Tu, "Ta cho rằng để lại nhiều thị vệ bảo hộ ngươi chu toàn là không còn sơ hở nào. Ngươi lâm vào thế khó xử khi bị các nàng gây sự, cũng vì các nàng có quan hệ thân thiết với ta sao"

Tiêu Ngự gật đầu.

Nếu không phải vì lo ngại Tạ Cảnh Tu thì hắn có cách giải quyết dứt khoát, đâu cần phải dây dưa để Vương phi và Giản lục tiểu thư bày mưu lập kế, phiền không chịu nổi.

"Thực xin lỗi." Tạ Cảnh Tu chợt nói.

Tiêu Ngự có chút mờ mịt, không biết Tạ thế tử xin lỗi cái gì.

"Đều do các nàng gây sự, ngươi không cần xin lỗi…"

"Ta không xin lỗi vì các nàng." Tạ Cảnh Tu mím môi, "Ngọc Nhi, bao nhiêu năm qua, chưa từng có ai lo lắng cho mối quan hệ của ta. Vậy nên ta không thể suy xét đến khó xử ngươi phải đối mặt, đều là lỗi của ta."

"…" Đừng có nói mình thành đáng thương như vậy chứ…

"Ngươi hỏi tại sao ta không giải thích ân tình kia. Ta không giải thích, bởi vì các nàng sẽ không tin." Tạ Cảnh Tu nói, "Người sẽ tin tưởng lại không quan tâm. Cho nên ta không nói, cũng không muốn nói."

"…" Càng nói càng đáng thương, Tiêu Ngự nghe mà xót xa không chịu nổi.

"Thị vệ ta để lại chỉ có một sứ mệnh là bảo vệ ngươi an toàn. Nếu có ai uy hiếp an nguy của ngươi, bất kể là thường dân hay quý tộc hoàng thất, bất kể thân sơ, chỉ cần ngươi ra lệnh, bọn họ sẽ lập tức xuống tay. Ta cho rằng chỉ cần bảo vệ ngươi nghiêm ngặt chờ đến lúc ta về là được, những chuyện khác có thể không cần để ý. Rốt cuộc, ta đã nghĩ sai rồi." Tạ Cảnh Tu nói.

"Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt. Cũng đâu phải ngươi tính sai…" Tiêu Ngự không nhịn được, an ủi mấy câu.

Đại khái là Tạ Cảnh Tu chỉ quan tâm phương diện sinh tồn. Thất vọng quá nhiều làm y không học được cách mong chờ, lạnh nhạt quá nhiều khiến y chẳng muốn để tâm cái nhìn của bất kỳ ai. Chỉ cần sống sót, còn phải sống để mạnh mẽ hơn tất cả thì mới là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Lạnh giá nhất chính là khiến mọi người triệt để lụi tàn hy vọng.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, áp má mình vào má hắn cọ xát, "Nhưng thế nào đi nữa, ngươi lại tùy tiện nói ly hôn với ta, ta không thể dễ dàng bỏ qua."

Tóc gáy Tiêu Ngự dựng đứng.

Rút lại lời vừa rồi… bây giờ tên này không màng duy trì hình tượng lạnh giá nữa.

"Ngươi… ngươi muốn làm gì" Tiêu Ngự nuốt nước bọt, đẩy Tạ Cảnh Tu ra.

Ánh mắt Tạ Cảnh trầm xuống, "Ngươi nói lời ly hôn một cách nhẹ nhàng như vậy, cũng vì ngươi vẫn chưa trở thành người của ta."

"…" Rõ ràng là muốn đùa giỡn lưu manh.

"Viên phòng đi."

"…Ngươi biến mau."

Tạ Cảnh Tu giam hắn bên cửa sổ, mặt mày âm trầm nhìn hắn.

Tiêu Ngự cuống lên, ngoài mạnh trong yếu hô to, "Tạ Cảnh Tu! Ta mới có mười sáu đấy!"

“Đủ lớn để ngủ với ta rồi.” Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự bị lời trắng trợn kia dọa cho rớt hàm.

Đây có phải Tạ thế tử nhã nhặn cao lãnh không vậy! Chắc là bị con yêu quái nào bám vào người rồi phải không!

Bác sĩ Tiêu vẫn chưa đến tuổi thành niên bị uy lực của dục cầu bất mãn đe dọa.

Tạ Cảnh Tu nắm cái cằm nhỏ nhắn của Tiêu Ngự, nghiến răng nói, “Giờ cũng nên giao nộp chút lãi mới phải chứ…”

“Cái gì…” Tiêu Ngự chưa nói hết đã bị Tạ Cảnh Tu cúi xuống chặn môi.

Lần này không chỉ đơn giản là hôn môi, hai tay Tạ Cảnh Tu còn sỗ sàng sờ mó khắp người hắn, lưỡi bá đạo xâm nhập trong khoang miệng.

Tiêu Ngự trừng to mắt, gương mặt phóng đại của Tạ Cảnh Tu đến lúc này rồi mà vẫn cực kỳ đẹp trai.

Trước kia Tạ Cảnh Tu chưa từng đối xử với hắn thế này, bây giờ Tiêu Ngự mới nhận ra, Tạ Cảnh Tu cường tráng hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều. Đôi tay của quý công tử kia như sắt thép, giam cầm hắn đến chẳng thể nhúc nhích mảy may.

Tạ Cảnh Tu đột nhiên nhấc bổng hắn lên, Tiêu Ngự khẽ hô, theo bản năng bám vào vai Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu ngửa đầu gặm cắn cổ hắn, Tiêu Ngự khó chịu quay đầu né, đột nhiên trời đất quay cuồng, lại bị Tạ Cảnh Tu áp xuống giường.

Hồi chuông báo động trong đầu réo inh ỏi, cảm giác nguy hiểm xưa nay chưa từng có tập kích dồn dập.

Tiêu Ngự quên béng hết chuyện khác, liên tục lùi về phía sau, hét lên, “Tạ Cảnh Tu, ngươi đừng làm bậy…”

“Ngoan nào, đừng sợ.” Tạ Cảnh Tu khàn giọng nói, dùng đầu gối ép sát hắn, giật phăng giày Tiêu Ngự, lại đạp bay giày mình, vươn tay kéo màn giường.

Trong màn truyền ra âm thanh khàn khàn mang ý động viên của Tạ Cảnh Tu.

“Ngọc Nhi nên để ta thu tiền lãi, nếm thử mùi vị ngon ngọt…”

Lúc Tạ Cảnh Tu bắt Tiêu Ngự đi, đám người Tần Cánh mới phục hồi tinh thần, tạm thời gác chuyện Phượng đại tiểu thư đột nhiên biến thành nam nhân qua một bên, bắt đầu lo lắng cho an nguy của Tiêu Ngự.

Nếu Phượng đại phu là nữ tử thì dĩ nhiên không có gì băn khoăn. Nhưng Phượng đại phu là nam nhân…

Bách Linh đứng ngoài tiểu viện của Tiêu Ngự, dáo dác nhìn vào trong, lại rụt cổ, lo nơm nớp, “Thế tử sẽ không đánh công tử chúng ta đấy chứ”

“Không… không thể nào, bất kể ra sao, sư phụ vẫn là Thế tử phi mà.” Lục Dung Dung nói, “Chắc Tạ thế tử sẽ không đánh vợ đâu…”

Hai nàng nhìn nhau, đều thấy bất an sâu sắc trong mắt đối phượng.

Hồi lâu sau, Tạ Cảnh Tu đột nhiên bước ra, dọa hai tiểu cô nương giật bắn.

“Thế… Thế tử!” Hai nàng đồng loạt hành lễ.

Tạ thế tử gật đầu, đang định rời đi, lại thấy hai nàng thấp thỏm nhìn vào tiểu viện của Tiêu Ngự, ho hai tiếng, nói, “Thế tử phi đang mệt, các ngươi đừng quấy rầy hắn nghỉ ngơi.”

Bách Linh và Lục Dung Dung vội đáp, đưa mắt nhìn Thế tử bỏ đi.

Hai mặt nhìn nhau.

Nếu Thế tử quan tâm Phượng đại phu như vậy, hẳn là… không có bắt nạt hắn đâu.

Hai nàng lòng mang tâm sự, bất an rời đi.

Rồi, H xong rồi đó, cảnh nóng đến đây là hết.

132. Chương 132: Kết Cục Thế Nào

Editor: Vện

Mặt trời dần ngả về Tây, Nhị Cửu vẫn quỳ thẳng giữa sân, chiếc bóng cương trực đổ trên nền đá xanh lát sân.

Trong sân không còn ai, chỉ có Bách Linh hay chạy qua chạy lại, thừa lúc Thế tử đang bận chính sự trong phòng Phượng đại phu mà khuyên hắn nên đi lánh cơn giận của Thế tử.

Nhị Cửu không để ý nàng, Bách Linh tức tối giậm chân, chạy đi như chớp, không quan tâm hắn nữa.

Hắn sinh là nô bộc của Thế tử, chết cũng là quỷ của Thế tử, có thể lánh ở đâu

Nắng chiều vàng ươm, một đôi giày đen thêu rồng vàng xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Nhị Cửu không dám ngẩng đầu, dứt khoát dập đầu.

Âm thanh Tạ Cảnh Tu vang lên trên đầu hắn.

"Nhị Cửu, ngươi làm ta quá thất vọng."

Trán Nhị Cửu tiếp xúc với phiến đá lạnh băng, nghiến răng nói, "Thuộc hạ biết sai rồi, xin chủ nhân trách phạt."

Trước đó, hắn cho rằng Thế tử đã nhìn thấu tâm tư kín đáo của hắn với Phượng đại phu, lúc ấy chẳng khác nào trời đất sụp đổ, trước mắt chỉ còn là màn đêm tăm tối, không một lối thoát.

Thật sự chỉ là hắn có tật giật mình.

Nhị Cửu quỳ cả buổi trưa, ít nhất đã suy nghĩ chuyện này cẩn thận.

Hẳn là Thế tử không biết tình cảm bí mật của hắn. Ngay cả hắn còn chưa rõ ràng, đôi mắt sáng như đuốc của Thế tử sao có thể nhìn thấu được.

Nhất định là Thế tử giận hắn không ngăn cản Phượng đại phu nói ly hôn, thậm chí còn có hành vi đổ dầu vào lửa.

Nhị Cửu nói, "Chủ nhân để thuộc hạ lại kinh thành để bảo vệ Phượng đại phu, nghe Phượng đại phu sai phái. Thuộc hạ không thể thay Phượng đại phu giải quyết rắc rối, trái lại còn khiến Phượng đại hao tâm tốn sức suy nghĩ giải pháp. Thuộc hạ tự biết mình thất trách, không dám cầu khoan dung, xin chủ nhân giáng tội!"

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn một hồi, Nhị Cửu vẫn cung kính quỳ, lưng rất thẳng, không hề nhúc nhích.

Y để lại một đội thị vệ tinh nhuệ cho Nhị Cửu, chỉ cần Nhị Cửu biết cách dùng là có thể khiến rất nhiều phiền toái âm thầm tiêu tan.

Năng lực của Nhị Cửu không có gì để nghi ngờ, xảy ra kết cục này chỉ có một khả năng, đó là Nhị Cửu chưa tận tâm tận lực.

Thân là thị vệ của Tạ Cảnh Tu, như Lão Cửu hay Lão Thất, dù là phận nô bộc nhưng Tạ Cảnh Tu chưa từng đào tạo bọn họ như nô bộc.

Họ đều là người có tài năng xuất chúng, có nhiều chỗ để trọng dụng, Tạ Cảnh Tu không muốn nuôi bọn họ thành những con rối chỉ biết phục tùng mệnh lệnh.

Bọn họ phải có khả năng đưa ra chủ kiến, không nhắm mắt làm bừa và tuyệt đối trung thành, đó mới là thuộc hạ Tạ Cảnh Tu muốn bồi đắp nên.

Nhưng không ngờ áp dụng chủ kiến vào sai tình huống lại tạo nên phiền phức cho y.

"Ngươi đi lĩnh ba mươi quân côn, sau này ở lại bản doanh tòng quân." Tạ Cảnh Tu nói rồi xoay người bỏ đi.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Nhị Cửu dập đầu ba cái nặng nề, cõi lòng trống rỗng.

Hắn không sợ bị tra tấn, chỉ sợ không được hầu hạ bên cạnh Thế tử.

Nếu hình phạt có kỳ hạn, hắn còn có thể thấy được hy vọng, nhưng đằng này lại không có.

Nhị Cửu ngơ ngác ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tạ Cảnh Tu, bắt gặp dấu vết phong lưu lấp ló nơi cổ áo và vạt áo xộc xệch. Đây là sơ suất không thể có ở người xưa nay nghiêm cẩn cấm dục như Thế tử.

Trong nháy mắt như có một tảng đá đè nặng xuống trái tim, Nhị Cửu không kiềm được, giơ tay siết lấy vị trí ngực trái.

Bách Linh nói, cả buổi chiều Thế tử chỉ ở trong phòng Phượng đại phu…

Cảm giác cay đắng dâng trào, Nhị Cửu lảo đảo đứng dậy, cất bước chân nặng tựa nghìn cân ra ngoài.

Hắn tất nhiên không có tư cách để hỏi, hắn chỉ không tự chủ được, nghĩ rằng, Phượng đại phu có tự nguyện không Có phải Thế tử đã cưỡng ép hắn không

Người như Phượng đại phu phải được tôn trọng. Dù là Thế tử cũng không thể ép buộc hắn.

Nhưng cứ cho là Thế tử cưỡng ép thì hắn có thể làm gì đây Hắn không làm được gì cả.

Tình cảm của hắn không thể đưa ra ánh sáng, phải chôn giấu thật sâu trong đáy lòng, một chữ cũng không được thốt ra.

Lão Lục luôn túc trực trong Quảng An đường chỉ huy thị vệ đuổi người đến xem bệnh, các đại phu trợ lý cũng bị xua đi. Thấy Tạ Cảnh Tu từ hậu viện đi ra, Lão Lục liền tiến lên nói.

“Thế tử. Thuộc hạ đã cho người giám sát Chu thái y, có cần…”

“Không cần.” Tạ Cảnh Tu trực tiếp ra khỏi Quảng An đường, “Ngươi ở lại bảo vệ Thế tử phi.”

Lão Lục vội vàng đáp, đứng bên lề đường nhìn Tạ Cảnh Tu nhanh nhẹn phóng lên ngựa đi mất.

Trong một góc Quảng An đường, cửa phòng Tiêu Ngự vẫn đóng chặt, Bách Linh và Lục Dung Dung thay nhau đến gọi, Tiêu Ngự không cho các nàng vào.

Hai nàng hết cách, chỉ có thể ngồi dưới mái hiên chờ Tiêu Ngự gọi.

Tiêu Ngự đâu có bận rộn gì, gấp rút mặc lại xiêm y rồi cuống cuồng lột khăn trải giường dính bẩn, lén leo cửa sổ ra ngoài lấy nước giặt đến lúc không còn nhìn thấy dấu vết gì mới bỏ vào thau ngâm.

Tạ Cảnh Tu là sĩ phu phong kiến không nói nhân quyền, nhưng hắn không thể để mấy cô nhóc kia thấy mấy thứ xấu hổ này.

Tiêu Ngự xử lý xong khăn trải giường mới leo vào, cuối cùng mới eo lưng ê ẩm nằm vật xuống giường, ôm gối nhìn phù điêu khắc gỗ trên đầu giường mà xuất thần.

Nụ hôn đầu cực lực gìn giữ suốt hai kiếp thất thủ triệt để. Bác sĩ Tiêu ngẫm nghĩ.

“Mặt người dạ thú!” Tiêu Ngự tức tối nện giường. Muốn duỗi chân thì chân mềm oặt, muốn vươn vai thì eo rệu rã, cuối cùng đành phải cắn gối cho hả giận.

Cơ thể này thật sự quá yếu ớt… Chắc là thành quả từ loại thuốc Phượng Vân Ninh bắt Phượng Chiếu Ngọc uống từ nhỏ, phải điều dưỡng thêm hai năm nữa mới khá hơn được. Đã vậy hắn tuổi nhỏ, làm sao bì được Tạ Cảnh Tu như rồng như hổ. Không thể như tên kia hưởng thụ xong rồi phạch mông đi mất, hắn thì bộ dạng dở sống dở chết như món đồ chơi bị hỏng.

“Khốn kiếp!” Tiêu Ngự tức tối đá chân.

Coi như hắn không được như rồng như hổ cũng không phải đồ cho tên kia sử dụng thỏa thích! Lại còn mãnh liệt như thế, đúng là…

“Cầm thú!”

Bác sĩ Tiêu trí thức lịch sự thật sự không nghĩ ra được từ nào mới mẻ hơn để chửi.

Trước khi đi, Tạ Cảnh Tu chỉ nói, "Ngươi không thích về Vương phủ thì hãy ngoan ngoãn ở lại Quảng An đường, chờ ta tới đón."

Sau đó quất ngựa truy phong.

Bây giờ thân phận hắn đã được công khai, Tạ Cảnh Tu dự định làm gì đây

Tiêu Ngự nghĩ ngợi rồi mơ màng thiếp ngủ.

Nhị Cửu đi nhận phạt, Lão Lục ở lại Quảng An đường bảo vệ Tiêu Ngự, đi theo Tạ Cảnh Tu chỉ còn mỗi Lão Thập.

Tạ Cảnh Tu vừa hồi phủ liền đến gặp Vương gia, Tần đại nương bên cạnh Vương phi đang đứng ngoài cửa thấy Tạ Cảnh Tu đến, cuống quýt quỳ xuống, không còn khí thế như ngày xưa nữa.

Tạ Cảnh Tu không thèm liếc một cái, đi thẳng vào phòng.

Vương gia thấy y liền vỗ bàn.

"Bản vương đang muốn phái người tìm thì ngươi đã về. Hay, hay lắm!" Vương gia cả giận, "Cái thứ chẳng ra gì! Lập tức theo bản vương đến Giản gia, quỳ gối nhận tội trước mặt mẫu phi ngươi!"

Tạ Cảnh Tu thản nhiên nhìn hắn, "Không."

"Ngươi!"

"Ta sẽ không đi, phụ vương cũng không thể đi." Tạ Cảnh Tu nói.

Vương gia tức đến bật cười, "À Bây giờ ngươi leo đến trên đầu bản vương rồi. Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đuổi bản vương ra khỏi phủ hay sao!"

Cạch một tiếng, cái nghiên mực đập xuống bên chân Tạ Cảnh Tu.

Tần đại nương quỳ bên cửa, nghe động tĩnh bên trong mà lòng khấp khởi may mắn.

May mắn là Vương gia tuy có vướng mắc tình cảm với Vương phi nhưng cũng sẽ không bỏ mặc Vương phi rời khỏi phủ. Dù sao Vương gia mới là chủ nhân của Vương phủ.

Âm thanh trong phòng nhỏ dần, Tần đại nương không nghe ai nói gì, chỉ có thể thấp thỏm quỳ ở hành lang, chờ Vương gia bước ra, mang người đón Vương phi về phủ.

Thoắt cái đã qua nửa canh giờ. Tần đại nương không dám tự ý đứng dậy, hai đầu gối quỳ đến đau nhức, người vã mồ hôi lạnh mới chờ được cánh cửa sơn son kia mở ra.

Vương gia bên trong đi ra, Tần đại nương mang hy vọng ngẩng đầu nhìn hắn.

"Sao nhũ mẫu vẫn còn quỳ ở đây, còn không mau đỡ nhũ mẫu đứng lên." Vương gia quở mắng một tiểu nha đầu.

Tần đại nương được hai tiểu nha đầu dìu lên, thấy dáng vẻ này của Vương gia, lòng thầm phấn khởi.

Lại nghe Vương gia nói, "Ngươi lập tức về Giản gia hầu hạ Vương phi cho tốt, không được cẩu thả."

"Cái… cái gì" Tần đại nương không dám tin, loạng choạng tiến lên một bước, "Vương gia, Vương gia không đến gặp Vương phi sao!"

Vương gia cau mày, lắc đầu, "Bản vương sẽ không đến đó." Nói xong xoay người bỏ đi.

Tần đại nương đuổi theo gọi, "Vương gia, Vương gia…"

Vương gia một đi không ngoái đầu lại.

Tạ Cảnh Tu ung dung từ trong phòng đi ra, Tần đại nương liền dừng chân, im như thóc không dám ngẩng đầu, mãi đến khi Tạ Cảnh Tu rời khỏi viện tử mới dám thả lỏng để hai tiểu nha đầu đỡ lấy.

Ngay đến Vương gia cũng bị Thế tử thuyết phục… Tần đại nương hoảng hốt bị người hầu cung kính tiễn ra cổng, nhìn cánh cổng cao ngất uy nghiêm đóng sầm lại trước mặt, Tần đại nương vẫn còn cảm giác không chân thật.

Tòa Vương phủ lao tù giam lỏng Vương phi mấy chục năm cứ thế mà thả nàng ra ngoài

Xưa nay Thế tử rất kính trọng và nghe lời Vương phi, bất luận Vương phi đưa ra yêu cầu gì y cũng sẽ hoàn thành. Cho nên các nàng luôn xem y như trẻ nít mà tùy nghi sai bảo, mãi đến hôm nay, Tần đại nương mới sực tỉnh, các nàng biết rõ năng lực của Thế tử, tại sao Vương phi dám bức bách không tha y

Vương phi chưa có ngày nào làm tròn bổn phận với y, tại sao các nàng vẫn cho rằng Thế tử sẽ mãi mãi mặc cho các nàng cần gì cứ lấy, vĩnh viễn không trở mặt

Tần đại nương ngồi trên xe ngựa, đầu óc mịt mờ chạy về y quán Giản gia.

Nha hoàn của Giản lục tiểu thư ra đón, ân cần đến dìu Tần đại nương.

"Nhũ mẫu về đó à." Bán Hạ cười nói, "Vương phi nghe nói ngươi về phủ tìm Vương gia, giận đến ầm ĩ cả chiều. Nhũ mẫu mau qua xem Vương phi đi."

Vương phi nằm trên tháp lùn, mặt đeo khăn lụa, giống y như lúc còn ở Di Nhiên cư.

Giản phu nhân và Giản lục tiểu thư hầu hai bên nhỏ giọng trò chuyện.

Nghe là Tần đại nương về, Giản phu nhân liền ra đón.

Tần đại nương hành lễ với Giản phu nhân, Giản phu nhân vội bảo nàng đứng lên, không dám nhận lễ.

Vương phi ngồi bật dậy, lạnh lùng nhìn Tần đại nương.

"Ai cho ngươi đi tìm hắn Không có lệnh ta, một nô tài như ngươi sao có thể tự ý làm việc."

Giản lục tiểu thư đến bên cạnh Vương phi, kéo cánh tay Vương phi.

"Dì không nên tức giận, thân thể quan trọng. Tần đại nương là người hầu trung thành khó kiếm, người khác cầu còn không được, ngươi đừng làm tổn thương nàng." Giản lục tiểu thư nói rồi cười với Tần đại nương, "Nhũ mẫu chắc đã mệt lắm, mau đi nghỉ ngơi thôi. Việc có gấp cũng đâu cần phải về Vương phủ ngay trong hôm nay. Không biết Vương phủ phái ai đến đón vậy Ta bảo Bán Hạ đi đuổi về."

Vương gia nhất định không cho Vương phi rời khỏi hắn đâu, các nàng biết chắc mà.

Vương phi lạnh lùng nói, "Ta sẽ không trở về! Sau này ngươi còn liên hệ gì với đám người đó thì đừng theo ta nữa."

Tần đại nương khom người, khô khốc nói, "Vương phi chớ giận, ngươi… không cần phải quay về, lão nô cũng sẽ không đi tìm Vương gia nữa."

Vương phi quay phắt sang nhìn nàng, Giản lục tiểu thư cũng sững sờ, nhìn Giản phu nhân.

Tần đại nương cúi đầu nói, "Vương gia nói… để lão nô đến Giản gia hầu hạ Vương phi chu đáo. Vương gia không hề có ý muốn đón Vương phi hồi phủ."

"Sao có thể như vậy!" Giản phu nhân kinh ngạc thốt lên, bất an nhìn Vương phi.

Vương phi tái mặt, môi mỏng khẽ run, cuối cùng cười lạnh thành tiếng, "Được, được lắm, tất cả mọi người đều được toại nguyện rồi."

Giản lục tiểu thư chậm rãi đứng dậy, về bên cạnh Giản phu nhân, trong mắt cả hai đều là u sầu và bứt rứt.

133. Chương 133: Cướp Đoạt Tư Quân

Editor: Vện

Thân phận Tiêu Ngự được lan truyền nhanh chóng mặt.

Hôm sau, Nguyên Vương và Tạ Cảnh Tu bị triệu vào cung tra hỏi. Vương gia chẳng hiểu gì cả, Tạ Cảnh Tu tâu lại chuyện An quốc hầu phu nhân Phượng Vân Ninh cưỡng ép huynh tẩu, bắt Tiêu Ngự bị nuôi dưỡng dưới phận nữ nhi.

"Thê tử bị thế lực phủ An quốc công quản chế nên không dám phơi bày thân phận, vi thần sau khi thành thân mới biết." Tạ Cảnh Tu nói.

Hoàng đế vốn chỉ muốn thừa cơ gây rối loạn phủ Nguyên Vương, dù không thể một đao diệt gọn nhưng ít ra cũng bào mòn sức mạnh, không ngờ nội tình lại là như vậy. Sắc mặt Hoàng đế hơi vặn vẹo, lại gọi An quốc hầu đến mắng mỏ một trận.

An Tại Thanh gần như quên mất nữ nhân Phượng Vân Ninh kia rồi, ai nghĩ nàng còn đổ lên đầu mình một đống rắc rối thế này, trong lòng hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Cuối cùng An quốc hầu bị thu hồi chức vị, phủ Nguyên Vương bị tước quyền nuôi tư quân và lấy đi danh hào Tịnh Kiên Vương.

Nếu không phải sợ tức nước vỡ bờ, Vĩnh Vinh đế hận không thể san bằng toàn phủ Nguyên Vương. Đáng tiếc, xương cứng khó gặm, kết quả này đã tốt đẹp ngoài dự đoán của Vĩnh Vinh đế rồi. Không có Tạ gia quân, phủ Nguyên Vương chẳng khác nào con sói bị rút mất nanh vuốt, lúc nào cũng có thể diệt trừ.

Quyền nuôi tư quân là một trong những nguyên nhân khiến Hoàng đế kiêng kỵ phủ Nguyên Vương.

Từ lúc Lương Quốc thành lập, hoàng thất không hề hướng về muôn dân, chỉ chăm chăm cướp mất quyền lực khỏi tay Tạ gia.

Sau khi lật đổ tiền triều liền phản bội huynh đệ, tranh chấp suốt mười năm, không ai thắng được ai, ngược lại còn làm tiêu hao lực lượng cả hai phía.

Năm đó dân chúng lầm than, gió lửa vây giăng, phương Bắc là kẻ thù lăm le, xâm chiếm liên tục mười mấy thành trì, vùng ven biển thì giặc Oa(*) hoành hành.

(*)Hải tặc Nhật Bản.

Hoàng thất và Tạ gia chỉ có thể tạm thời đình chiến. Tống gia lúc ấy, tức là hoàng thất ngày nay, bất luận là sức mạnh hay uy vọng đều nhỉnh hơn một chút, Tạ gia cúi đầu xưng thần nhưng vẫn giữ tước Tịnh Kiên Vương và quyền nuôi dưỡng tư quân trong Tạ phủ.

Trải qua mấy trăm năm, hoàng thất và Vương phủ có vô số cuộc thông hôn, ngoài mặt yên ắng nhưng trong tâm xem như đại họa, chỉ là các đời đế vương không ai có thể diệt trừ.

Hôm nay, giành lại tư quân tức là chặt mất một cánh tay, Vĩnh Vinh đế ngoài mặt nóng nảy nhưng lòng mừng như mở cờ.

Xưa nay hồng nhan họa thủy, không nghĩ một nam nhân cũng có thể làm phủ Nguyên Vương suy sụp đến nước này, Tạ Cảnh Tu thông tuệ mưu trí, bình tĩnh ổn trọng, hoàn toàn không phù hợp với tuổi, tuy không hiển lộ tài năng nhưng vẫn khiến người ta sinh lòng kiêng nể.

Nhân tài vượt bậc như vậy nay lại chìm đắm vì một nam nhân. Đây đúng là chuyện cười lớn nhất kinh thành từ trước đến nay.

Vương gia ù ù cạc cạc bị lấy mất Tạ gia quân, tuy số lượng không nhiều, chỉ có hai vạn nhưng vẫn là quyền lực của Vương phủ, bây giờ chỉ vì Thế tử phi mà bị Hoàng đế viện cớ thu hồi, Vương gia sao có thể không giận.

Mới vừa xuất cung, Vương gia liền oán hận đập một chưởng vào người Tạ Cảnh Tu. Vương gia vốn muốn đánh vào mặt nhưng rốt cuộc không dám ra tay.

"Nghịch tử nhà ngươi! Chẳng trách ngươi nói cái gì mà Hoàng thượng bất mãn với Vương phủ nên mới xuống tay, nói bản vương đừng đón mẫu phi ngươi về phủ. Hóa ra nói cho cùng là do ngươi gây họa!" Vương gia tức muốn phun khói, "Lúc trước ngươi cưới người kia, bản vương và mẫu phi ngươi vốn đã không đồng ý, giờ thì hay rồi, toàn Vương phủ đều trở thành trò cười cho kinh thành! Cái tên bất hiếu, rồi có ngày phủ Nguyên Vương sẽ sụp đổ trong tay ngươi!"

Lão Lục và Lão Thập theo sau Tạ Cảnh Tu thấy Vương gia vỗ một chưởng lên người Tạ Cảnh Tu, suýt chút nữa đã ra tay với Vương gia, may mà lý trí đã khống chế bản năng, không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo.

Tạ Cảnh Tu không quan tâm, chỉ liếc Vương gia.

"Nếu Hoàng đế đã muốn ra tay thì sẽ không dừng lại ở bước này. Sau này Vương phủ chắc chắn phải đối mặt không ít phiền phức, nếu phụ vương tự thấy mình có thể bảo đảm an toàn cho cả nhà thì cứ đón mẫu phi về." Nói xong bỏ đi một bước, để lại Vương gia tức tối giậm chân.

Vương gia cũng biết Thế tử phi là nam nhân chỉ là cái cớ, ly hôn hắn được nhưng không thể làm Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Bây giờ Vương phi không có trong phủ, trái lại còn được thanh tịnh, hắn chỉ cần phái thị vệ núp trong bóng tối bảo vệ nàng là được.

—o0o—

Khoan đề cập đến sắp đặt của Vương gia, chuyện Nguyên Vương thế tử phi là nam nhân nháy mắt đã lan truyền đầu đường cuối phố.

Có thể nói là toàn thành dậy sóng.

Kinh doanh của Quảng An đường mấy ngày nay phất lên như diều gặp gió, Tiêu Ngự thật sự chịu hết nổi mấy con mắt dòm ngó không ngừng, dứt khoát ném chính sự ở ngoại đường cho Tần lão đại phu và Tần Cánh, hắn trốn trong hậu viện đọc sách phơi thảo dược.

Những người có mặt trong ngày hôm đó chắc chắn không nói lung tung thân phận của hắn, người rêu rao chỉ có thể là Giản lục tiểu thư và Vương phi.

Chuyện này, nhẹ thì có thể xem là đoạn tụ thế gia, nặng thì là tội khi quân, dù gì cũng do Hoàng đế ban thánh chỉ tứ hôn, không biết vị kia nghĩ như thế nào.

Dựa theo tình hình hiện tại, Tiêu Ngự cảm thấy Hoàng đế sẽ không bỏ qua cơ hội tước mất thế lực của phủ Nguyên Vương.

Đúng như vậy thì Vương phủ có thể nói là đại thương nguyên khí rồi…

Nếu do Vương phi loan truyền, thì một tài nữ Giang Nam tiếng tăm vang dội như nàng quả thật quá ngu ngốc.

Phùng đại phu có đến một chuyến, nghe chính miệng Tiêu Ngự xác thực thân phận hắn, cả người bàng hoàng.

Phùng đại phu thật lòng quan tâm lo lắng cho Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự nhìn mặt ông liền thấy xấu hổ.

"Thế tử… Thế tử biết từ khi nào" Phùng đại phu hỏi.

Tiêu Ngự biết ông muốn hỏi chuyện gì, liền đáp, "Trước lúc thành thân y đã biết rồi."

Phùng đại phu như bị đả kích nặng hơn.

Nếu sau khi thành thân mới biết thì còn có thể nói Tạ Cảnh Tu bị lừa. Nhưng trước lúc thành thân đã biết mà vẫn muốn cưới Thế tử phi, còn đắc tội tất cả mọi người, vậy là mầm non Tạ thế tử vốn đã mọc lệch rồi…

Trong lòng Phùng đại phu vừa lo vừa giận, nhưng ông vốn không phải trưởng bối thật sự của Tạ Cảnh Tu, bởi vậy cũng không biết nói gì, chỉ có thể rầu rĩ ra về.

Bây giờ Tạ Cảnh Tu cũng không về Vương phủ nữa, theo Tiêu Ngự ở lại hậu viện Quảng An đường.

Lúc này Tiêu Ngự mới biết phủ Nguyên Vương có tư quân, chẳng trách mấy người đi theo Tạ Cảnh Tu không giống thị vệ mà giống những quân nhân tướng lĩnh được đặc huấn.

Giờ thì hay rồi, vì hắn mà tư quân bị vơ mất, cái danh quân đội không còn tác dụng, biến thành đoàn quân mì ống rồi.

Tiêu Ngự thật sự lo lắng thay Tạ Cảnh Tu, không còn tâm trí tính toán chuyện hoang đường chiều hôm đó.

Tạ Cảnh Tu vén vạt áo ngồi cạnh hắn, vươn tay điểm vào giữa đôi mày hắn, cười nói, "Tại sao Ngọc Nhi mặt mày ủ rũ thế"

Tiêu Ngự lo Vương phủ không còn khả năng tự bảo vệ mình, sau này Hoàng đế sẽ không buông tha.

"Ngọc Nhi quá lo rồi, Hoàng đế dù có tâm cũng vô lực thôi." Tạ Cảnh Tu cười nói.

"Tại sao" Tiêu Ngự ngạc nhiên, "Ta nghe Nhị Cửu nói, mấy năm nay có không ít trung thần lương tướng bị nhổ bỏ."

"Ngươi nghe Nhị Cửu nói Ta nhớ ngươi và Nhị Cửu không quen không biết. Tại sao quan hệ với hắn lại tốt như vậy" Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, giọng nói mang theo hơi thở lạnh lẽo.

Tiêu Ngự chẳng hiểu gì. Nhị Cửu luôn theo sát hắn suốt ba tháng, không quen cũng thành quen, Tạ thế tử âm dương quái khí như vậy là sao. Chẳng lẽ hắn không được có quan hệ quá tốt với thân vệ bên cạnh y

Tạ Cảnh Tu không nhìn hắn nữa, nói tiếp, "Ngươi cũng nói bị nhổ bỏ toàn là trung thần, phủ Nguyên Vương có chỗ nào giống trung thần."

Tiêu Ngự, "..." Cũng đúng.

"Nhưng mà Hoàng đế điên rồi à, xử quyết trung thần có lợi gì cho ngài."

Tiêu Ngự nói xong lại nhớ đến Lý thừa tướng đại danh đỉnh đỉnh.

"Không thể nào... chẳng lẽ... là Lý gia" Tiêu Ngự nhất thời sáng tỏ.

Tạ Cảnh Tu gật đầu.

"Lý quý phi được sủng ái mười mấy năm, Lý thừa tướng quyền thế như mặt trời ban trưa, những thần tử dựa hơi Lý gia đã diệt trừ không ít kẻ mình chướng mắt." Tạ Cảnh Tu nói, "Phủ Nguyên Vương chưa bao giờ hỏi han triều chính, Lý gia cũng không muốn đối đầu với tảng đá này."

Tiêu Ngự đăm chiêu. Bị kẹt giữa vòng chiến, chỉ vì trên đầu là hôn quân ham sắc đẹp làm mờ lý trí mà từng vị trung thần lần lượt rơi đài.

"Trong triều chỉ có một mình Phương thừa tướng mới chống lại được Lý gia. Phương tướng là đại nho sinh, học trò phủ khắp thiên hạ, danh vọng không ai sánh bằng. Vài quan viên đầu phục Lý gia còn phải gọi Phương tướng một tiếng lão sư. Lý thừa tướng một tay che trời mà vẫn không thể lật đổ Phương tướng. Lần đầu ngươi gặp tổ phụ là lúc người vì trợ giúp Phương tướng nên mới đến thành Hoài Thiên."

"Ra là vậy..." Tiêu Ngự gật đầu, "Nguyên lão Vương gia cũng xem như trung quân ái quốc. Nhưng mà, Nguyên lão Vương gia đã lớn tuổi như vậy, sao ngươi có thể để một mình lão nhân gia bôn ba ra ngoài làm chuyện nguy hiểm"

Tiêu Ngự không đồng tình nhìn Tạ Cảnh Tu, thằng nhóc này, nói y bất hiếu cũng không sai.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, "Ta đã khuyên tổ phụ đừng đi, nhưng người không nghe, ta cũng đâu còn cách nào."

Tiêu Ngự mở to mắt, "Tại sao Chẳng phải chuyện tổ phụ làm là giúp đỡ Phương tướng, giúp đỡ những trung thần sao!"

"Trung thần, còn phải xem trung với ai Trung với một hôn quân thì giúp đỡ còn ý nghĩa gì." Tạ Cảnh Tu khinh thường xì một tiếng, vô cùng thích ý nằm ngửa ra giường, tháo giày gác chân lên đùi Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự không quan tâm, hất văng cái chân thối của y, vẻ mặt không dám tin, "Ngươi, ngươi là loại Thế tử này à!"

Tạ Cảnh Tu lườm hắn, "Những tên được gọi là trung thần chỉ biết một lòng bảo vệ huyết mạch hoàng gia, chỉ biết nâng đỡ Thái tử nhỏ bé yếu kém. Muôn dân thiên hạ bụng ăn không no, áo mặc không ấm có ai quan tâm không Người như thế thì cứu để làm gì"

Tiêu Ngự không còn gì để nói.

Suy nghĩ của Tạ thế tử trưởng thành trong thời phong kiến còn tiến bộ hơn cả người hiện đại như hắn.

Hắn không biết, Tạ gia năm xưa suýt chút nữa đã là gia tộc thống nhất thiên hạ, lòng trung thành với hoàng gia không hề sâu nặng như người khác.

Tạ Cảnh Tu lắc chân, nhẹ nhàng cọ xát đùi và bụng Tiêu Ngự, "Đừng nói ba cái chuyện vô vị đó nữa. Ngọc Nhi mau cởi giày, lên giường ngủ với ta một lát."

"…" Thằng nhóc tiểu yêu tinh này.

Bác sĩ Tiêu hất bay hai cái chân đeo tất trắng tinh của Tạ thế tử, vén vạt áo bỏ ra ngoài.

134. Chương 134: Của Hồi Môn

Editor: Vện

Phủ An quốc công.

An Tại Thanh mất tước Hầu gia, trưởng tử vẫn chưa được phong Thế tử e cũng không còn khả năng nhận tước nữa.

Trừ bỏ chức quan tứ phẩm nhàn tản của hắn, toàn phủ An quốc công không còn ai có năng lực chống đỡ gia môn.

Lão quốc công sau khi biết thì tức đến sắp xỉu, nổi trận lôi đình, cuối cùng chỉ có thể sai người gỡ tấm biển An quốc phủ ngự phong xuống, thay bằng hai chữ An phủ tầm thường.

Nếu trong đám hậu bối có người đã được phong Thế tử thì An phủ đâu đến nỗi tuột dốc thảm hại chỉ trong một đêm. Hoàng đế chỉ phạt một mình hắn, nếu còn địa vị Thế tử thì hậu bối An gia vẫn còn cơ hội lấy lại tước vị.

Mà cố tình mấy hậu bối của hắn không một ai xin sắc phong Thế tử. Đều do công ơn Phượng Vân Ninh ban tặng.

An Tại Thanh căm hận nữ nhân lòng dạ ác độc kêu gió gọi mưa kia. Bây giờ nghĩ lại, ngày xưa hắn ngu ngốc bị mê muội nên mới cưới nữ nhân đanh đá hung dữ kia về, để nàng trở thành mầm họa cho phủ Quốc công hôm nay.

Hiện tại Đại phu nhân Lộ thị của An phủ không thèm quan tâm hắn nữa, tất cả hy vọng đối với nam nhân vì Phượng Vân Ninh mà phụ bạc trâm anh thế nữ đã nhạt nhòa đến tan biến. Bây giờ dưới gối nàng có hai trai một gái, chỉ cần dạy dỗ con thành tài thì ngày sau nàng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, tước vị phủ An quốc công không quan trọng. Cái chức tước khập khiễng không vững bền kia, trông chờ để làm gì.

Một bụng lửa giận của An Tại Thanh không có chỗ phát tác, dứt khoát đến tiểu viện hẻo lánh đang nhốt Phượng Vân Ninh.

Phượng Vân Ninh bây giờ đâu còn vẻ vang như ngày xưa.

An Tại Thanh sai người cho nàng uống thuốc câm, nàng không thể nói chuyện, bị vứt vào tiểu viện tồi tàn rách nát này mà kêu trời không thấu gọi đất không linh, bên cạnh chỉ có một nha đầu dần độn thô kệch. Hiện tại ăn uống ngủ nghỉ đều phải do tự mình làm, y phục còn không bằng nhũ mẫu trong phủ, dung nhan héo hắt, đâu còn vẻ rực rỡ của chính thất phu nhân phủ An quốc công hôm nào.

"A a…"

Lúc An Tại Thanh đến tiểu viện, Phượng Vân Ninh đang nhóm lửa trong sân thấy hắn, đôi mắt đục ngầu sáng bừng lên, kích động chạy ra đón.

Nàng vốn không tin nam nhân từng thề non hẹn biển dưới trăng này sẽ tuyệt tình với nàng như vậy, sau khi thành thân hai người luôn luôn khắc khẩu, An Tại Thanh từng lạnh nhạt với nàng nhưng vẫn không rũ bỏ được tình xưa, rốt cuộc vẫn sẽ quay trở lại với nàng.

Cho nên nàng nhất mực chờ đợi, chờ An Tại Thanh nguôi giận, chờ hắn nhớ lại tình nồng ý đượm của bọn họ năm xưa. Nàng biết nam nhân này là người trọng tình trọng nghĩa, nếu không, ngày xưa hắn sẽ không vì nàng mà ruồng bỏ thê tử chân chính, đắc tội nhạc phụ Lại bộ Thượng thư.

Bây giờ, nàng cuối cùng cũng chờ được.

Phượng Vân Ninh nhìn gương mặt anh tuấn đã lâu không gặp thì mừng rỡ đến mất cả lý trí, dĩ nhiên đâu thấy sắc mặt đen như đáy nồi của An Tại Thanh.

"Tiện phụ!" An Tại Thanh nhấc chân đạp lên ngực Phượng Vân Ninh, Phượng Vân Ninh kêu đau không thành tiếng, thân thể gầy gò ngã xuống đất.

"Rốt cuộc năm đó ngươi cho ta ăn bùa mê thuốc lú gì mà lại cưới một yêu tinh chia rẽ gia can như ngươi về!" An Tại Thanh tiến lên túm tóc Phượng Vân Ninh, ép nàng ngẩng mặt, nghiến răng nghiến lợi chì chiết.

Phượng Vân Ninh vẻ mặt kinh hoàng, nước mắt tuôn đầy mặt, thê thảm quỳ dưới đất vái lạy cầu xin.

An Tại Thanh nghĩ đến nguyên nhân Phượng Vân Ninh bị giam vào tiểu viện này, tâm tư xoay chuyển, nắm cằm nàng, lạnh lùng nói, "Ta ngược lại thấy kỳ quái, tại sao ngươi lại bức ép trưởng tử của Phượng Vân Phi bị nuôi lớn như nữ tử Thế mà hắn cũng đồng ý Huynh muội các ngươi cho rằng không ai nhận ra hành tung của mình sao Ta nhớ không lầm thì đứa cháu kia của ngươi cũng xấp xỉ tuổi Thiên Vũ…"

Phượng Vân Ninh nghe vậy liền trừng to mắt, không biết đang kinh sợ vì thân phận Phượng Chiếu Ngọc được phơi bày hay sợ An Tại Thanh nghi ngờ năm xưa Phượng phủ cũng tham gia vào việc tráo con.

Nàng dĩ nhiên không quan tâm sống chết của Phượng Vân Phi. Nhưng hiện giờ tình cảnh của mình quá thê thảm, nàng muốn dựa vào địa vị của Phượng phủ tìm kiếm sự che chở, nếu Phượng Vân Phi gặp chuyện thì sao nàng có thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa!

An Tại Thanh nhìn biểu hiện của nàng liền biết mình đã đoán đúng.

Hắn kinh tởm hất Phượng Vân Ninh ra, lấy khăn lau tay, đứng dậy nói, "À, thì ra từng ấy năm, đám nông thôn thấp hèn các ngươi vẫn luôn xem phủ An quốc công ta như con khỉ mà đùa giỡn. Giỏi, rất giỏi."

Phượng Vân Ninh quỳ gối lê đến ôm chân hắn, ngửa cái mặt đẫm lệ, yết hầu rung động nhưng không phát ra được tiếng nào.

An Tại Thanh ghét bỏ nhấc chân hất nàng ra, khăn lau tay cũng ném đi, bỏ đi không quay đầu lại.

Phượng Vân Ninh đuổi theo, đại nương gác cửa đóng sập cửa, khóa từ bên ngoài. Nàng đứng bên cửa gào khóc thật lâu, khóc đến lúc cổ họng đau rát mà vẫn không vang lên một chút âm thanh.

Phượng Vân Ninh hết cách, chỉ có thể từ từ gượng dậy, ôm ***g ngực đau đớn quay vào tiểu viện.

Chiếc khăn lụa rơi trên nền gạch tan hoang mập mờ tỏa sáng dưới ánh nắng. Phượng Vân Ninh thẫn thờ một lát, cúi xuống nhặt khăn lên, lại ôm mặt khóc nức nở.

Hối hận không Có lẽ là có, chỉ là không còn ai cảm thông cho nỗi ân hận này nữa rồi.

—o0o—

Nguyên Vương thế tử phi lại là nam nhân, chuyện này không thể nghi ngờ đã trở thành đề tài gay cấn nhất để mọi người bàn tán lúc trà dư tửu hậu, giúp đám công tử phong lưu rượu chè thâu đêm, nhưng cũng có người vì tin tức đó mà thấp thỏm bất an.

Lô thị ngồi trong phòng, ngón tay mảnh khảnh vô thức bấu chặt khăn lụa, mắt nhìn chằm chằm đốm lửa nhảy nhót đến xuất thần.

Phượng Vân Phi cấp tốc chạy đến, cười nói, "Phu nhân tìm ta sao"

Lô thị phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cái ghế đối diện.

"Ngồi đi."

Phượng Vân Phi vốn định ngồi kế Lô thị, lúc này đành phải nghe theo nàng ngồi cách xa ra.

"Nghe nói, trưởng nữ Phượng Chiếu Ngọc của lão gia hóa ra lại là trưởng tử" Lô thị không vong vo, vẻ mặt nghiêm túc.

Phượng Vân Phi hít vào một hơi, "Phu nhân cũng biết rồi à. Đều do ta sơ suất, để đứa trẻ kia chịu oan ức."

"Rốt cuộc lão gia có biết chuyện này nghiêm trọng đến thế nào không!" Lô thị thấy bộ dáng không nghiêm chỉnh của hắn, nhịn không được nâng cao giọng.

Phượng Vân Phi sửng sốt, "Nghiêm trọng Phu nhân nghe người ta nói gì vậy." Hắn cười qua loa, "Nếu lo lắng Tạ thế tử tức giận thì phu nhân cứ yên tâm. Tạ thế tử đã sớm tỏ rõ thái độ, y một lòng hướng về Ngọc Nhi, tuyệt đối không giận cá chém thớt."

Lô thị cười lạnh, "Lão gia đúng là vô tâm, chuyện tốt ngươi làm ra không phải đã quên sạch rồi đấy chứ."

Phượng Vân Phi không hiểu, "Chuyện này… nhờ phu nhân chỉ giáo."

"Tại sao muội muội ngươi bị An quốc hầu ruồng bỏ, đừng nói là ngươi không biết!" Lô thị lạnh lùng nói, "Lấy con trai của một nông phụ tráo đổi huyết mạch phủ An quốc công, nên nói nàng ngu ngốc hay gan to bằng trời đây. Chuyện của nàng đã bại lộ, lão gia là tòng phạm lại chẳng biết tự lo cho mình, nên nói lão gia vô tâm hay ngu xuẩn đây!"

Phượng Vân Phi giật thót, mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Phu nhân… sao phu nhân lại biết…"

"Sao ta lại biết ngươi là tòng phạm" Lô thị liếc Phượng Vân Phi một cái, lại mệt mỏi dời mắt, "Từ lúc biết thân phận của Phượng Chiếu Ngọc ta đã nhận ra rồi. Trưởng tử của ngươi bị Phượng Vân Ninh bức ép thành nữ nhi mà giáo dưỡng, ngươi là phụ thân mà không quan tâm không thăm hỏi. Phượng Chiếu Ngọc sinh cùng năm với An Thiên Vũ, ngươi cho người trong phủ Quốc công là kẻ ngốc hết hay sao mà không nhìn ra mối liên hệ trong đó!"

Phượng Vân Phi nghe vậy liền tá hỏa, đứng lên đi qua đi lại.

"Vậy tức là… An quốc hầu… đã biết rồi sao! Làm sao bây giờ Phải làm thế nào đây"

Lô thị nhìn dáng vẻ không có chủ kiến của hắn, phiền càng thêm phiền.

"Bây giờ phủ An quốc công đã thất thế, ngươi đường đường là ngự tiền Tổng quản Thái y tứ phẩm, sợ cái gì" Lô thị nói, "Ta chỉ muốn nhắc nhở, sau này hầu trước mặt Hoàng đế càng phải cẩn thận hơn, tuyệt đối đừng phạm sai lầm. Phủ An quốc công xưa không bằng nay, không đủ quyền lực để đối đầu trực diện với Tổng quản Thái y đâu."

Phượng Vân Phi suy nghĩ, thấy cũng có lý, mình không cần phải cuống cuồng lên.

Hắn mỉm cười, đến trước mặt Lô thị, phục tùng xoa bóp vai nàng.

"Đều nhờ phu nhân thông minh nhạy bén, vi phu thực sự không thiếu được hiền thê như phu nhân."

Lô thị ngán ngẩm tránh né hắn, "Lão gia không cần như vậy, ta còn nhờ Phượng phủ che chở, đương nhiên phải suy tính cho Phượng phủ. Hiện tại có một vấn đề khó khăn, mong lão gia vì ta mà dốc hết sức chăm lo cho Phượng phủ, thay ta giải quyết chuyện này."

Phượng Vân Phi nghe trong lời nàng có gì đó làm hắn khó chịu, nhưng rất nhanh lại bỏ qua, thấy đôi mắt trong veo của Lô thị nhìn hắn, vội hỏi, "Phu nhân có chuyện gì khó xử Ta là phu quân của ngươi, dĩ nhiên nên che mưa chắn gió cho ngươi. Phu nhân hà tất khách khí như vậy."

"Rất tốt." Lô thị đưa cho hắn một xấp giấy mạ vàng.

Phượng Vân Phi nghi hoặc tiếp nhận, lật xem từng trang, lại nghe Lô thị nói, "Đây là danh sách của hồi môn Phương gia muốn đòi lại. Lão gia cũng biết, Phượng phủ không dễ đặt chân ở kinh thành, tài sản ngươi giao cho ta, ta đã dùng hết vào chi tiêu hằng ngày của Phượng phủ và các mối quan hệ, nay biết lấy đâu ra sáu vạn lượng bù vào của hồi môn cho nàng"

Phượng Vân Phi nghe nhắc đến Phương thị, thất thần trong nháy mắt.

Nếu năm xưa Phượng Vân Ninh không làm khó dễ thì Phương thị vẫn là thê tử của hắn, là mối tình đầu dịu dàng nết na thời niên thiếu.

Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi.

"Chuyện này… lúc Phương thị gả vào Phượng gia mang theo mười dặm trang sức, đổi thành ngân lượng phải đến mười vạn lượng bạc." Phượng Vân Phi nói, "Bây giờ chỉ đòi có sáu vạn lượng…"

Những ngày tháng Phương thị ở lại Phượng gia đâu xài hết bốn vạn lượng, e là Phương thị đã dùng để lót đường cho hắn lên kinh thành.

Có số bạc đó mới có địa vị của hắn hôm nay, mới có sinh mệnh của Chiếu Kỳ và Chiếu Ngọc.

Phượng Vân Phi luôn dốt nát ở những phương diện khác lại hiểu được tâm tư của Phương thị chỉ trong tích tắc.

Đây là muốn triệt để cắt đứt quan hệ, còn muốn để lại tài sản cho Chiếu Kỳ, chắc là sợ sau này cậu bị Lô thị hà hiếp. Cõi lòng Phượng Vân Phi cay đắng không nguôi.

"Chỉ đòi có sáu vạn" Lô thị cười lạnh thành tiếng, "Lão gia nói nghe nhẹ nhàng quá, bổng lộc một tháng của ngươi được bao nhiêu Cộng thêm tiền thưởng của quý nhân nữa thì được bao nhiêu Nếu ngươi đưa ra được sáu vạn lượng thì ta không ngại xuất tiền đưa đến Phương gia ngay."

Phượng Vân Phi không nhịn được nhíu mày.

"Từ lúc gả vào Phượng phủ, tất cả tài sản của Phượng phủ đều giao cho ngươi quản lý. Nếu nói Phượng phủ không dễ đặt chân ở kinh thành, rõ ràng Phương thị trông coi việc bếp núc bao nhiêu năm mà vẫn đâu có xài nhiều tiền đến vậy. Lúc bàn giao cho ngươi thì của hồi môn của Phương thị vẫn còn rất nhiều, chưa tính tài sản tích góp mấy năm của Phượng gia, cộng vào cũng phải hơn mười mấy vạn lượng. Tại sao bây giờ chỉ có sáu vạn lượng mà không lấy ra được"

Lô thị nghe hắn liệt kê rành mạch, sắc mặt trắng bệch.

"Chuyện gì ngươi cũng hồ đồ, vậy mà việc tiền bạc lại tính toán chi li với ta như vậy." Lô thị cười lạnh, "Được, nếu ngươi đã không tin ta thì hãy nhờ người khác cao minh hơn trông coi việc bếp núc đi."

"Ta không tin ngươi khi nào…" Phượng Vân Phi vội nói, thấy mặt Lô thị lãnh đạm không muốn phản ứng với hắn, hắn cũng không muốn ồn ào thêm, an ủi mấy câu, "Chuyện tiền bạc ta sẽ nghĩ cách, phu nhân đừngl o."

Thấy Lô thị vẫn không để ý hắn, Phượng Vân Phi chỉ có thể thở dài, xoay người rời đi.

Không phải hắn không tin Lô thị, dáng vẻ Lô thị luôn giản dị, ẩm thực và sinh hoạt thường ngày cũng mộc mạc, không phô trương, nhìn không có vẻ là người tham tài.

Nhưng hắn vẫn chưa quên, vụ mất trộm sính lễ Tạ thế tử đưa đến Phượng phủ, mọi bằng chứng đều chỉ về Lô thị…

Phượng Vân Phi không nghĩ ra, nhưng đúng là Lô thị vô cùng chu đáo với Phượng phủ, chỉ lệch lạc chuyện tiền bạc, hắn cũng không muốn tính toán chi li.

—o0o—

Phượng Vân Phi đang sốt vó chuyện của hồi môn, chủ nợ là Phương gia cũng nóng vội không kém.

Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu chọn một ngày rảnh về Vương phủ thăm Lông Xù, mới ra đến cửa Quảng An đường đã vừa khéo chạm mặt Phương tam lão gia.

"Thế tử, Ngọc Nhi." Phương tam lão gia mặc áo bào tay rộng, thần thái phong lưu, đứng cạnh xe ngựa chắp tay hành lễ với hai người.

Lần nào Tiêu Ngự gặp Tam cữu cũng bị sắc đẹp của hắn chiếu cho lóa mắt, lần này cũng không ngoại lệ. Tiêu Ngự quay lại nhìn Tạ Cảnh Tu, thấy Tạ Cảnh Tu hành lễ với Phương tam lão gia từ xa, mặt còn mang ý cười nhẹ nhàng.

"Không phải xưa nay ngươi mang phong cách cao lãnh à, sao lại thân thiết với Tam cữu ta quá vậy." Tiêu Ngự lành lạnh nói.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, "Cao lãnh là sao"

Tiêu Ngự hừ một tiếng, đến chỗ Phương tam lão gia.

"Tam cữu, ngọn gió nào mang ngươi đến đây vậy." Tiêu Ngự cười nói.

Phương tam lão gia nhìn Tạ Cảnh Tu một lát, "Các ngươi đang tính về Vương phủ hả Lên xe đi, chúng ta nói chuyện trong xe."

Tiêu Ngự, "..." Lão nhân gia khỏi phải khách sáo.

Ba người cùng lên xe ngựa của Phương tam lão gia, Lão Lục đánh xe trống theo sau.

Phương tam lão gia vẫn trước sau như một, vào thẳng vấn đề.

"Ngọc Nhi, ta dùng danh nghĩa Phương gia đòi Phượng phủ trả của hồi môn của mẫu thân ngươi, giờ đã hơn một tháng, Lô thị và Phượng phủ qua quýt đùn đẩy, e là nàng không muốn trả."

Tiêu Ngự còn chưa lên tiếng, Tạ Cảnh Tu đã hỏi, "Bao nhiêu tiền"

"Sáu vạn lượng."

"Sáu vạn lượng, cũng không phải số tiền nhỏ."

"Ta cũng nghĩ vậy." Phương tam lão gia rót trà cho Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự, "...Hai người các ngươi quen nhau từ khi nào vậy"

Cả hai cùng quay đầu nhìn hắn, Tạ Cảnh Tu nói, "Cũng nhờ Ngọc Nhi giới thiệu Phương tam lão gia cho ta. Phương tam lão gia không hổ là hoàng thương đứng đầu Đại Lương, hợp tác với Phương tam lão gia đúng là việc đôi bên đều có lợi."

Phương tam lão gia bật cười, quả thực diễm lệ vô song.

"Quá khen. Thế tử mới là nhân trung long phượng, Phương gia nguyện cống hiến làm trâu làm ngựa cho Thế tử."

Hai người nhìn nhau mỉm cười, đối đáp bằng trà, hiểu ý mà không cần phải nói.

Tiêu Ngự, "..." Tại sao hắn có cảm giác đã tự đào hố chôn mình

Phương tam lão gia vẫn dứt khoát như vậy, mấy câu đã nói rõ ý định. Đơn giản là muốn Tiêu Ngự và Tạ thế tử tạo áp lực cho Phượng phủ, bắt bọn họ mau chóng nhả tiền ra.

Phương gia dù có tiền nhưng cũng chỉ là thương nhân, dĩ nhiên đâu đủ sức đối đầu với Phượng phủ.

Tạ Cảnh Tu đáp ứng cái rụp, còn tích cực hơn cả Tiêu Ngự. Tiêu Ngự buồn bực chống cằm ngắm cảnh.

Thật ra... tướng mạo của hắn cũng không tồi, nhưng dù sao vẫn còn quá ngây ngô, nào có vẻ chín chắn và quyến rũ được như Phương tam lão gia.

Xe ngựa của Phương tam lão gia đưa hai người đến tận cổng Vương phủ mới cáo từ rời đi.

Tiêu Ngự lập tức hỏi Tạ Cảnh Tu, "Thế tử, Tam cữu của ta có đẹp không"

Tạ Cảnh Tu dắt Tiêu Ngự lên bậc thang trước cổng Vương phủ, nghe vậy liền suy nghĩ, gật đầu nói, "Phương tam lão gia có thể nói là phong thái thần tiên."

Tiêu Ngự bực bội nghiến răng. Trong lòng thật khó chịu, làm sao bây giờ!

Dục vọng độc chiếm là tật xấu của nhân loại!

Nhưng luôn luôn có người thích trông mặt mà bắt hình dong, thấy người đẹp là quên cả đường về!

Thật đáng khinh, ha ha ha.

Tiêu Ngự tự xoắn xuýt theo Tạ Cảnh Tu vào Vương phủ, đến chỗ ***g của Lông Xù.

Hai người còn chưa đến gần đã nghe tiếng trẻ con khóc kinh thiên động địa, vang đến từ hướng của Lông Xù.

Tiêu Ngự kinh ngạc nhìn Tạ Cảnh Tu, "Trong phủ Nguyên Vương có con nít hả"

Tạ Cảnh Tu không bất ngờ, gật đầu, "Nhị đệ có một nhi tử."

"…Cháu trai lớn của ngươi" Tiêu Ngự suy nghĩ mối quan hệ của y, Tạ Cảnh Tu chỉ ung dung nắm tay Tiêu Ngự, thong thả vào tiểu viện nhốt Lông Xù.

Chỉ thấy giữa sân có một thằng nhóc tròn lẳn ngồi phịch xuống, toàn thân dính bùn đất và canh nóng, bên cạnh là một cái chậu to đang đổ nước, nhìn hết sức thê thảm.

Thằng bé dùng tay lau má, gương mặt nhỏ nhắn dính toàn bùn, nó ngửa đầu gào khóc làm một đám người hầu rối rít chạy vòng vòng dụ dỗ, làm thế nào cũng không dỗ được.

Lông Xù cách song sắt bày cái mặt hung ác trừng mắt nhe nanh, cổ phát tiếng gầm gừ uy hiếp.

"Huyền Trạm!" Tạ Cảnh Tu trầm giọng khiển trách.

Khóe môi Tiêu Ngự tính gọi Lông Xù giật liên hồi.

Thật đúng là… cái tên Huyền Trạm mà gọi một cách nghiêm túc như vậy làm hắn suýt phá ra cười.

Lông Xù nghe hiểu, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, cái đuôi to bự lắc qua lắc lại, cổ rên ai oán, nghiêng đầu nhìn hai chủ nhân đứng ở cửa.

Tạ Cảnh Tu chậm rãi đến trước mặt thằng bé, nhìn xuống từ trên cao.

"Tham kiến Thế tử." Người hầu trong tiểu viện thấy y liền hoảng hốt, đồng loạt quỳ xuống, thằng bé vừa rồi còn khóc rống dỗ thế nào cũng không nín bây giờ im bặt, mở to đôi mắt đen láy sũng nước chăm chăm nhìn nam nhân trước mặt, lại khóc nấc lên.

Tiêu Ngự thấy Tạ Cảnh Tu đi dỗ thằng bé, hắn liền đến song sắt nhìn Lông Xù, Lông Xù nghiêng đầu nhìn hắn, mặt ngu khó tả.

"…Đừng có trưng cái mặt ngu ra." Tiêu Ngự đỡ trán.

Lông Xù gâu một tiếng, lập tức phóng tới, le lưỡi liếm Tiêu Ngự qua song sắt, vừa liếm vừa rên ư ử, giống như biết Tiêu Ngự nói gì.

"Được rồi được rồi, mày nghĩ mày còn nhỏ lắm hả" Tiêu Ngự liền né cái lưỡi đầy nước miếng làm Lông Xù uất ức nghẹn ngào, chân trước dựa chấn song đứng thẳng người.

Tiêu Ngự gãi móng vuốt Lông Xù, quay đầu nhìn Tạ Cảnh Tu.

Thấy Tạ Cảnh Tu khoanh tay đứng trước mặt thằng nhỏ, tầm mắt buông xuống đầy vẻ khinh thường, trầm giọng nói, "Còn quậy nữa đánh chết ngươi, ném vào ***g cho chó ăn."

Tiêu Ngự, "…" Thế này mà là dỗ con nít sao, đây là đe dọa thằng nhỏ!

Đây là đợt bom cuối trong cơn hít cần đấy, tăng ca rồi.

135. Chương 135: Trẻ Con Và Chó

Editor: Vện

Phủ Nguyên Vương, Lục Ba viện, đúng là nơi ở của trắc phi Đinh thị.

Hiện giờ Đinh trắc phi thấy cực kỳ thoải mái, mấy chục năm qua, chưa khi nào nàng thấy thư thái như thế này.

Lúc Tạ Cảnh Lâm đến thỉnh an, Đinh trắc phi đang tiếp mấy vị phu nhân nhà quan, hôm nay nàng không ăn vận khiêm tốn như xưa mà khoác một thân đỏ thẫm.

Tạ Cảnh Lâm vén vạt áo bước qua cửa, Đinh trắc phi gần đó vội lên đón hắn, "Cảnh Lâm, vị này là Chu phu nhân, vị này là Phùng phu nhân và Trần phu nhân. Phu quân của Trần phu nhân là Hồng Lư Tự khanh Trần đại nhân, là cấp trên của ngươi đó. Mau qua bái kiến các vị trưởng bối."

Tạ Cảnh Lâm tươi cười đến khom người thỉnh an các vị phu nhân, mấy nàng kia được dỗ cho mặt mày hớn hở.

"Vương phi nương nương, ngươi dạy ra được đứa con thật ngoan. Qua đây ta xem nào, trong kinh thành khó có thể tìm ra một thanh niên tuấn kiệt như Tạ nhị thiếu gia đây." Các quý phu nhân lôi kéo Tạ Cảnh Lâm, khen tấm tắc, Đinh trắc phi cười đến sung sướng, miệng bảo không dám mà trong lòng vô cùng hưởng thụ.

Chu phu nhân cười nói, "Lại nói, Nhị thiếu gia đã hơn hai mươi, sớm nên định thân, Vương phi nương nương nói không muốn để ngươi thành thân trước Thế tử, nay Thế tử đã thành gia lập thất, cũng nên suy xét đến Nhị thiếu gia rồi. Các quý nữ thế gia trong kinh không chờ lâu được đâu."

Nhắc đến Tạ Cảnh Tu, sắc mặt các quý phu nhân nháy mắt trở nên tế nhị, hai mặt nhìn nhau, trong lòng ngầm thấy sai nhưng ngoài miệng vẫn kín bưng.

Đinh trắc phi nhoẻn cười, hài lòng kéo tay Tạ Cảnh Lâm, "Vô duyên vô cớ trì hoãn lâu như vậy, bây giờ tất nhiên phải suy tính cho hắn rồi."

Hôm nay mời các vị phu nhân đến cũng vì việc hôn nhân của Tạ Cảnh Lâm, Đinh trắc phi thoải mái ngả bài, các nữ nhân tinh tường sao có thể không hiểu, lòng thầm tính toán xem trong nhà có thiên kim nào độ tuổi phù hợp để gả vào Vương phủ.

Tạ Cảnh Tu chiếm địa vị Thế tử, con trai thứ như Tạ Cảnh Lâm dĩ nhiên không được coi trọng.

Nhưng bây giờ đã khác. Tạ Cảnh Tu cưới một nam nhân, nam nhân này còn ngồi ở địa vị Thế tử phi, trừ phi Tạ thế tử ly hôn với Thế tử phi, nếu không thì vương vị chỉ còn là hy vọng xa vời. Đại Lương làm sao có thể chấp nhận một nam nhân trở thành Vương phi hoàng gia, đúng là nực cười.

Nhìn thái độ trân trọng của Tạ thế tử với Thế tử phi mà xem, chỉ sợ y là loại ngông cuồng yêu mỹ nhân không yêu giang sơn.

Tạ Cảnh Lâm ứng đối vài câu rồi lấy cớ rời đi, sai người bỏ nhỏ Đinh trắc phi vào phòng riêng.

Đinh trắc phi cũng viện cớ rời đi, vội chạy vào phòng, chưa kịp nói gì đã thấy Tạ Cảnh Lâm nhíu mày, "Mẫu thân, sao ngươi có thể vênh váo như vậy. Ngươi thận trọng mười mấy năm, đừng chọn ngay lúc này mà chọc phụ vương mất hứng."

Đinh trắc phi hứ một tiếng, khinh thường nói, "Còn không phải mẫu thân vui mừng thay ngươi sao. Khỏi cần ngươi nhắc, ta tự biết đúng mực. Hai người kia, một bị con ruột đuổi khỏi Vương phủ, một thì cưới nam nhân không thể sinh nở, chậc, đó mới gọi là tự làm bậy không sống được."

“Tóm lại mẫu thân cẩn thận vẫn hơn, mặc cái áo đỏ này nhìn không có đẹp đâu.”

“Ngươi nói gì.” Đinh trắc phi trừng hắn, “Mẫu thân muốn nhân lúc này chọn mối hôn nhân tốt cho ngươi, ngươi mau vứt thằng quỷ nhỏ kia đi đi, đừng để nhà vợ tương lai dị nghị.”

Tạ Cảnh Lâm mất kiên nhẫn tặc lưỡi, “Vứt đi Nói thì dễ lắm, ta phải vứt nó ở đâu Người của tổ phụ vẫn luôn trông chừng nó, tuy tổ phụ không có trong phủ, chúng ta cũng không thể qua mắt tổ phụ vứt thằng nhóc đi.”

“Ngươi còn dám nói, đã sớm nói ngươi hủy cái thai của tiện tỳ kia đi, ngươi không nghe, nuôi cho lớn như vậy, ngươi muốn tân nương tử tương lai nghĩ thế nào hả” Năm đó cũng vì nàng mang thai chỉ sau Vương phi hai tháng mới làm Vương phi ghi hận Vương gia nhiều năm như vậy, đừng nói bây giờ Tạ Cảnh lâm có con trai lớn đến thế.

Tuy Vương phi không tỏ rõ thái độ hằn học với nàng, nhưng nhất định trong lòng vô cùng khó chịu. Đinh trắc phi là nữ nhân, dĩ nhiên hiểu rõ tâm tư này. Nàng phải tìm một nhà vợ đắc lực cho con trai, không muốn kết thù.

“Thôi quên đi, ngươi đừng xía vào, để mẫu thân xử lý.” Đinh trắc phi nói xong liền ra khỏi phòng, chạy về sảnh tiếp các vị khách quý.

Tạ Cảnh Lâm rời khỏi Lục Ba viện, đang định đến vấn an Vương gia, trên đường đụng phải một tên nô bộc hoảng loạn.

“Làm gì đấy, cuống cuồng như thế, còn ra thể thống gì.” Tạ Cảnh Lâm mất kiên nhẫn.

Tên nô bộc thấy hắn vội quỳ xuống thưa, “Nhị gia, ngươi mau đến ***g thú xem đi, tiểu thiếu gia bị con súc sinh kia dọa phát khóc. Thế tử đã trở về, chỉ sợ muốn gây khó dễ tiểu thiếu gia.”

Ai cũng biết Thế tử coi trọng con súc sinh to xác kia còn hơn con người, tiểu thiếu gia tự chạy đến chọc nó, đám người hầu không dám chắc câu Tạ thế tử nói đánh chết cho chó ăn là thật hay giả.

Tạ Cảnh Lâm cau mày, suy nghĩ một lát, “Dẫn đường.”

Tên nô bộc vội vã đứng lên, dẫn Tạ Cảnh Lâm đến ***g sắt của Huyền Trạm.

Trong Bão Phác viện của Huyền Trạm, Tiêu Ngự đang đứng chắn giữa Tạ Cảnh Tu và thằng nhóc.

“Ngươi làm gì đó. Nào có ai dỗ con nít như ngươi.” Tiêu Ngự bất mãn.

Tạ Cảnh Tu, “…Ai nói ta muốn dỗ nó.”

Tiêu Ngự không thèm để ý y, xoay người ngồi xổm xuống đối diện với thằng bé.

Thằng nhóc khoảng ba tuổi, gương mặt bụ bẫm, cả người tròn vo, đôi tay nhỏ xíu bất an chụm lại, mặt dính đầy bùn, còn bị nước mắt làm loang lổ, nhìn vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Thằng bé sợ sệt nhìn Tiêu Ngự, lại ngẩng đầu nhìn Tạ Cảnh Tu, mặt mếu như muốn khóc mà không dám khóc.

“Bé cưng đừng sợ, thúc thúc không phải người xấu.” Tiêu Ngự luồn tay qua dưới nách nó, nhẹ nhàng bế lên.

“Cục tròn vo cũng nặng ghê ta.” Tiêu Ngự ước chừng trọng lượng, ôm nó vào lòng, chỉ là mùi nước canh và bùn đất trên người nó thật sự rất khó ngửi.

Từ một bác sĩ nông thôn vươn lên đứng đầu bệnh viện tổng hợp, bác sĩ Tiêu có vô số bí quyết dỗ con nít, vô cùng thuần thục, hắn ôm thằng bé đung đưa, vừa dỗ dành vừa vỗ nhẹ lưng nó, nhỏ giọng trấn an, thằng bé khóc nấc mấy cái liền yên tĩnh ngay.

Tạ Cảnh Tu nhìn Tiêu Ngự ôm thằng nhỏ bùn đất, ghét bỏ nhướn này, “Ta ghét trẻ con.”

Thằng nhỏ bị y nhìn trừng trừng, cổ nấc một cái, sợ đến mức khóc thút thít thành tiếng.

“Còn khóc nữa đánh què chân, xé rách miệng.” Tạ Cảnh Tu trầm mặt.

“Ngươi đừng hù nó nữa, nó là con nít mà…” Tiêu Ngự bất đắc dĩ.

Tiêu Ngự đoán, không biết có phải nó là con của Tạ Cảnh Lâm nên Tạ Cảnh tu mới không thích Nhưng mà Tạ thế tử không giống người dễ nổi giận, càng không vô cớ giận chó đánh mèo với con nít.

Cho nên… Tạ thế tử đúng là người không thích trẻ con…

Thằng nhóc hình như biết nằm trong lòng Tiêu Ngự là an toàn, liền không chịu đựng bị đe dọa nữa, ôm cổ Tiêu Ngự ngoác miệng khóc rống.

Lông Xù cũng tham gia giúp vui, cách song sắt nhảy nhót, bắt chước thằng nhóc, sủa vài tiếng rồi ngửa mặt lên trời tru như sói.

Trong Bão Phác viện cực kỳ náo nhiệt…

Tiêu Ngự bị công kích ù tai, vội đung đưa thằng nhóc.

"Bé cưng không khóc, không khóc nha, đừng quan tâm Đại bá của ngươi. Thúc thúc hát cho ngươi nghe được không"

Tạ Cảnh Tu, "…"

"Hát… là cái gì…" Thằng bé nghẹn ngào hỏi, giọng lanh lảnh như tiểu cô nương.

"Là hát đó, thúc thúc hát nhạc thiếu nhi cho bé cưng nghe." Tiêu Ngự cười nói, đến gõ song sắt, "Lông Xù im ngay."

Lông Xù nghe lệnh chủ nhân, nuốt ngược vào nửa bài ca tru tréo, còn oan ức gầm gừ mấy tiếng.

"Huyền Trạm." Tạ thế tử đến bên song sắt, đưa tay trấn an nó. Lông Xù lập tức sà qua liếm, một người một chó bất mãn nhìn Tiêu Ngự chỉ lo dỗ thằng nhóc đáng ghét kia mà bỏ quên bọn họ.

Tiêu Ngự quay đi, không nhìn hai ánh mắt ai oán, ôm thằng bé thút thít không ngừng, suy nghĩ một lát rồi hát, "Một ngón tay, một ngón tay, biến hình biến hình con sâu lông. Hai ngón tay, hai ngón tay, biến hình biến hình con thỏ trắng~"

Nhóc con, "…"

Tạ Cảnh Tu, "…"

"Oa~" Không hiểu tại sao thằng nhỏ khóc còn dữ dội hơn.

"Bé cưng đừng khóc, thúc thúc đổi bài khác nhé." Tiêu Ngự lúng túng ra mặt.

Rõ ràng nhạc thiếu nhi rất dễ thương mà, chẳng lẽ đây là khác biệt thời không

"Vậy bài này thì sao. Thỏ con ngoan ngoãn giữ nhà~"

Thằng bé thút thít nghe, mắt mở to, ôm cổ Tiêu Ngự gật gù.

"Nghe hay, tiếp đi nà."

"Bé cưng có muốn cưới vợ không Thằng bé nó ôm cột nhà, nước mắt ròng ròng đòi lấy vợ. Muốn lấy vợ để làm gì Để may hài tất, đốt đèn buôn dưa~" Tiêu Ngự hát đến hào hứng, "Con công có cái đuôi dài, cưới vợ về rồi quên cả mẹ! Con công có cái đuôi dài, cưới vợ về rồi quên cả dì! Con công có cái đuôi dài, cưới vợ về rồi quên luôn cha~"

Tạ Cảnh Tu, "…"

Một giọng nói đột ngột vang lên cạnh cửa, "Tiểu đệ bái kiến Đại ca Đại tẩu."

Tiêu Ngự hít ngược vào khí lạnh, ho hai tiếng. Đang hát thằng nhóc lấy vợ quên cha thì cha nó xuất hiện…

Tạ Cảnh Tu liếc Tạ Cảnh Lâm, vươn tay xách thằng nhỏ trong lòng Tiêu Ngự ném cho Tạ Cảnh Lâm.

"Tự trông con mình đi."

Tạ Cảnh Lâm liền đưa tay chụp, mắt to trừng mắt nhỏ với thằng bé.

Tạ Cảnh Lâm thả con xuống, chắp tay nói, "Gây phiền phức cho Đại ca rồi."

Không ngờ thằng bé lập tức chạy đến bên cạnh Tiêu Ngự, hai tay ôm cứng đùi Tiêu Ngự, núp sau hắn, sợ hãi nhìn Tạ Cảnh Lâm.

"Thúc thúc ôm bé cưng…" Thằng bé ngửa đầu, dùng chất giọng non nớt thỏ thẻ, vươn tay muốn bắt lấy tay Tiêu Ngự.

Lúc này Tạ Cảnh Tu và Tạ Cảnh Lâm mới giống thân huynh đệ, cùng mặt nặng mày nề nhìn cảnh kia.

Tiêu Ngự quan sát hai người, cúi xuống xách thằng bé ôm vào lòng.

Chắc chắn thằng nhỏ không được sống yên ổn trong chốn nhà cao cửa rộng này…

Tôi không biết bài hát tên gì, chém theo raw, ai biết làm ơn chỉ giúp.

136. Chương 136: Cục Diện Mới

Editor: Vện

Tiêu Ngự ôm thằng bé, Tạ Cảnh Lâm bước lên cười nói, "Làm phiền Thế tử phi, xin hãy giao nó lại cho tiểu đệ."

Tiêu Ngự khẽ nhíu mày, cúi đầu nhìn thằng bé bấu chặt vạt áo hắn, hiển nhiên nó không muốn để Tạ Cảnh Lâm ôm.

"Không cần đâu, ta đưa nó về được. Dù sao cũng do thú nuôi của chúng ta dọa nó." Tiêu Ngự mỉm cười, quay đầu nhìn Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu không có cách nào, đành phải nói, "Nó ở trong viện tử của tổ phụ, ta dẫn ngươi qua."

Y không thích trẻ con thì đã sao, ai bảo người yêu là đại phu dễ mềm lòng cơ.

Đoàn người chuyển hướng viện tử của Nguyên lão Vương gia, trên đường gặp phải mấy quý phu nhân dẫn tôi tớ từ hậu viện ra về, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Đoàn Tạ Cảnh Tu hành lễ từ xa, vì bên kia toàn là nữ quyến nên không tiện giáp mặt, cũng không thấy biểu hiện hiếu kỳ săm soi của họ.

Vừa mới bàn tán sau lưng Thế tử phi là nam nhân thì đụng mặt giữa đường, phải nhân cơ hội ngắm cho rõ ràng chứ

Tiêu Ngự ôm thằng bé đi một mạch, biến mất trong khóm hoa cuối đường.

Ba quý phu nhân vẫn đoan trang đúng mực ra khỏi cổng Vương phủ, ngầm hiểu ý cùng tụ tập lên xe Chu phu nhân, hai chiếc xe khác thong thả chạy theo sau xe ngựa Chu gia.

"Còn tưởng mị hoặc quyến rũ lắm chứ, cũng chỉ là một thiếu niên tuấn tú thôi mà…"

"Tạ thế tử thật không có mắt nhìn…"

Các nữ nhân thấp giọng cười cợt, mặt ba người đều mang vẻ mỉa mai.

Trần phu nhân lấy khăn chấm thái dương, cười nói, "Theo ta thấy, hắn không ngồi ở địa vị Thế tử phi được lâu đâu. Tạ thế tử rốt cuộc vẫn đáng giá cho các nữ tử trao thân gửi phận hơn Tạ nhị thiếu gia nhiều."

Hai người Phùng Chu nhìn nhau, ý cười nhạt dần, buồng xe bỗng chốc yên lặng.

Trần phu nhân nhìn trái nhìn phải, nhếch đuôi mày, cười nói, "Trong xe chỉ có tỷ muội chúng ta, hai vị tỷ tỷ không cần phải dè dặt, nhìn cứ như giả vờ giả vịt."

Chu phu nhân cười nói, "Xem tỷ tỷ kìa, lão gia nhà chúng ta đều ngồi chung một thuyền, cần gì phải giả vờ giả vịt trước mặt người mình."

Trần phu nhân liếc nàng một cái, phất khăn tay, cười nói, "Đại sự trong triều chúng ta không hiểu. Nhưng hậu viện là thiên hạ của nữ nhân. Các lão gia không coi chuyện ở hậu viện là to tát, cũng không biết có những đại sự chỉ có nữ nhân mới có thể dễ dàng hoàn thành."

Phùng phu nhân nhỏ giọng, "Nhưng mà... bây giờ Tạ thế tử đang bị Hoàng thượng gai mắt, dính vào y có chỗ nào tốt"

Trần phu nhân mỉm cười, vẫn không lên tiếng.

Trong lòng cả ba đều hiểu, phu quân các nàng ở trên thuyền Lý gia, nghe lời Lý tướng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Nếu vị lão đại nhân kia muốn nhân lúc Tạ Cảnh Tu bị Hoàng thượng trách cứ mà lôi kéo y về phe mình thì các nàng chỉ cần thực hiện tốt chuyện của mình, hà tất phải hỏi nguyên nhân.

Còn hiệp ước đồng minh nào chặt chẽ hơn quan hệ thông gia Chỉ cần đẩy một nữ tử quản được phu quân ra trận thì sắt thép cũng phải tan chảy.

Chẳng phải Lý quý phi là tấm gương sáng nhất đó sao Vĩnh Vinh đế năm xưa tuổi trẻ khí thịnh, đâu hề kém cạnh Tạ thế tử mà cũng bị Lý quý phi thâu tóm trong lòng bàn tay.

Hiện tại, Tạ thế tử bị tiểu đại phu kia làm mê muội, ngày xưa đế hậu tình sâu tựa biển, mà quang cảnh ngày nay thế nào Nếu không phải sau lưng Hoàng hậu có thế lực ngoại thích hùng hậu chống đỡ, chỉ sợ tiểu Thái tử đã chết dưới thủ đoạn thâm cung. Bây giờ Hoàng hậu hao hết tâm lực cũng chỉ giữ được mạng cho tiểu Thái tử, nhưng thân thể sớm đã suy nhược không thể cứu chữa.

Chu phu nhân kéo Trần phu nhân, cười nói, "Ta nghe nói trong nhà tỷ tỷ có nuôi một tiểu mỹ nhân như thiên tiên, chẳng những tinh thông cầm kỳ thư họa, vì được nuôi lớn như công tử nên binh pháp võ nghệ cũng không thua ai. Tỷ tỷ thật đáng giận, chưa bao giờ cho chúng ta mở mang tầm mắt, con cháu thế gia khắp kinh thành muốn cầu hôn cũng không có cửa, bây giờ xem ra, lương duyên tiền định là ở đây sao."

Trần phu nhân cười, từ chối cho ý kiến. Hai người Chu Phùng ngoài mặt vui mừng nhưng ánh mắt giao nhau cùng lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Tiêu Ngự ôm thằng bé đến viện của Nguyên lão Vương gia, một tiểu nha hoàn nhận nó, quỳ xuống nhận lỗi với Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đã hiểu sơ lược tình hình, thằng nhỏ này chỉ là con trai thứ của thứ tử Vương phủ, mẹ ruột địa vị thấp hèn, không biết đã bị bán đi đâu, ngay cả Tạ Cảnh Lâm cũng không muốn nhìn nó. Lão Vương gia nuôi nó trong viện tử của ông nhưng cũng không chú ý nhiều, chỉ là muốn che chở không để người có tâm hại nó thôi. Ngoại trừ cái này thì không hề trợ giúp gì khác.

Giờ nó chỉ vô ý chọc thú nuôi của Tạ thế tử mà nha hoàn bên cạnh còn sợ đến thế, xem ra, trong mắt người hầu Vương phủ thì vị trí của thằng bé còn không cao bằng Lông Xù.

Tiêu Ngự thở dài, không biết trong lòng là mùi vị gì.

Tạ Cảnh Tu mang Tiêu Ngự rời khỏi Vương phủ, thấy dọc đường hắn luôn đăm chiêu, lên tiếng, "Thật ra, lúc ta còn nhỏ cũng giống như nó thôi."

Tiêu Ngự kinh ngạc nhìn y.

Hắn đã nghe một ít chuyện của Tạ thế tử từ Nhị Cửu và Phùng đại phu, vì Vương phi bỏ mặc không quan tâm mà lúc ba tuổi Tạ thế tử bị bệnh suýt chết, cũng nhờ Phùng đại phu cứu y.

"Lúc bé ta từng gặp nguy hiểm, sau đó Phùng đại phu báo cho tổ phụ, lúc đó tổ phụ mới chú ý đến chuyện hậu viện." Hai mắt Tạ Cảnh Tu nhìn vào hư không, mặt lộ vẻ cô độc, "Tổ phụ là người nhàn hạ thích ngao du, chưa bao giờ ở lâu trong Vương phủ. Tổ phụ cho người ôm ta vào viện tử của mình nuôi, tình cảnh không khác gì Tạ Tĩnh bây giờ."

Tạ Tĩnh là tên của thằng bé, không được viết vào gia phả, ngay cả danh tự cũng chỉ có duy nhất một chữ.

Tiêu Ngự bắt lấy tay Tạ Cảnh Tu, lòng thoáng xót xa.

Hậu viện Vương phủ vẫn luôn do Đinh trắc phi làm chủ, khi đó Tạ Cảnh Tu chỉ là một đứa trẻ cha không thương mẹ không quản, lại chưa được thỉnh phong Thế tử, không ai trong phủ bận tâm đến y cả.

Y còn chiếm cái danh đích trưởng tử khiến người khác đỏ mắt, chỉ sợ cảnh ngộ còn tệ hơn thằng bé kia nhiều.

"Thế tử…" Tiêu Ngự dịu dàng ôm tay hắn, khẽ thở dài.

Tạ Cảnh Tu thừa cơ yếu đuối tựa đầu lên vai Tiêu Ngự, thấp giọng than thở, "Thật may là bây giờ đã có ngươi bên cạnh ta."

Tiêu Ngự cảm thấy ấm áp, chóp mũi quẩn quanh hương lạnh lẽo quen thuộc của Tạ thế tử, quả thực trái tim muốn rã ra, gật đầu nói, "Ừ, ta sẽ ở cạnh ngươi."

"Sau này Ngọc Nhi phải thời thời khắc khắc nhớ đến ta." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự tự nhiên gật đầu đồng ý.

"Phải luôn luôn dịu dàng với ta, không được tùy tiện tức giận."

Tiêu Ngự nào dám không đáp ứng.

"Phải tuân theo ta, ta nói gì nghe nấy."

"Ờ… được."

"Vậy tối nay viên phòng đi."

Tiêu Ngự, "…Biến."

Tạ Cảnh Tu đứng thẳng lên, đôi mày nhíu chặt, bất mãn nhìn Tiêu Ngự.

"Tùy hứng cũng có mức độ thôi. Nếu không muốn thực hiện nghĩa vụ hầu hạ bổn thế tử, lúc trước cần gì phải gả."

Tiêu Ngự, "…"

Muốn lý sự hử Tạ thế tử muốn nói lý phải không! Lúc trước là ai cầm thánh chỉ đến đánh phủ đầu người ta!

"Dù sao cũng không có ai để ý cảm thụ của bổn thế tử." Tạ Cảnh Tu chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, lòng bàn tay đỡ trán, biểu hiện mất hứng nhìn phong cảnh bên ngoài.

Tiêu Ngự không quan tâm y.

"Không sao hết, ta đã quen rồi." Tạ thế tử nói.

Tiêu Ngự, "…"

Ngoài xe đột nhiên vang lên tiếng hét, xe ngựa dừng lại. Tạ Cảnh Tu nhíu mày, vươn tay ôm Tiêu Ngự bị đập vào thành xe, trầm giọng nói, "Lão Lục, bên ngoài có chuyện gì"

Lão Lục trấn an con ngựa đá chân lung tung, trả lời, "Thế tử, phía trước có người gây sự, chúng ta vòng đường khác thôi."

Lão Lục vừa dứt lời, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền đến.

"Lý công tử hãy tự trọng, ta chỉ là một đại phu, được quý phủ mời đến chẩn bệnh cho tôn phu nhân."

Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự nhìn nhau, đều nhận ra giọng kia là của ai.

Lại là Giản lục tiểu thư.

"Sàm sỡ hả" Tiêu Ngự nghi hoặc.

Tạ Cảnh Tu vén màn nhìn, lắc đầu.

Trước xe ngựa không xa, Giản lục tiểu thư và nha hoàn của nàng bị một công tử áo gấm dẫn mấy tên gia đinh bao vây, bầu không khí không hề kiều diễm, công tử áo gấm không giống dạng ăn chơi hay trêu chọc nữ tử, dường như hắn có thù oán sâu nặng với Giản lục tiểu thư.

"Ta khinh!" Công tử áo gấm nhổ xuống đất, giơ quạt chỉ vào mặt Giản lục tiểu thư, "Ngươi mà là đại phu cái nỗi gì Lúc trước ta cầu xin ngươi chẩn bệnh cho Nhụy nương, chẳng phải ngươi ra vẻ thanh cao nói chỉ khám cho dân không chẩn bệnh cho quý nhân sao! Nhụy nương chịu đựng chưa đến ba ngày đã qua đời, bây giờ ngươi ngược lại khom lưng vì độc phụ kia!"

Nha hoàn bên cạnh Giản lục tiểu thư tức giận, "Lý công tử đừng khinh người quá đáng. Ngươi để tiểu thư nhà ta chẩn bệnh phụ khoa cho một nô tỳ, không phải vũ nhục chứ là cái gì hả!"

Tiêu Ngự trong xe nghe thấy liền cau mày, Lý công tử cũng bị chọc cho nổi sùng.

"Khinh một nô tỳ, vậy chắc ngươi là hạng cao quý lắm nhỉ Trước kia ngươi dựa dẫm phủ Nguyên Vương nên lão tử không dám đụng ngươi. Giờ sao không bày đặt làm giá, không ăn khói lửa nhân gian nữa đi Cũng chỉ là thứ mắt chó mà còn đi coi thường người khác!"

Nghe bên ngoài ngày càng huyên náo, Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu mặt không đổi sắc nói, "Lão Lục, đổi đường khác."

Y nhìn Tiêu Ngự, "Đừng bận tâm chuyện người khác, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Tiêu Ngự gật đầu.

Xe ngựa nhanh chóng chuyển hướng, nhắm một con đường nhỏ mà đi.

Giản lục tiểu thư quay phắt lại nhìn bọn họ rời đi, hai mắt đầy tơ máu, nào còn dáng vẻ luống cuống vừa rồi.

"Chúng ta đi." Giản lục tiểu thư trầm giọng, dẫn nha hoàn xoay người bỏ đi.

Lý công tử đang kêu gào nhất thời há hốc miệng, lập tức phục hồi tinh thần, tức giận chỉ huy gia đinh chặn người lại.

Hai bóng người đột ngột xuất hiện cản đường những gia đinh muốn đuổi theo, hai người kia mặt không biểu cảm đứng đó, toàn thân toát ra khí thế khiến người ta không dám coi thường, hiển nhiên không phải vệ sĩ phổ thông.

Giản lục tiểu thư dẫn nha hoàn vội vã rời đi, mãi đến khi ngồi lên xe ngựa mà mặt vẫn trầm như nước, siết chặt nắm tay.

Sau khi Tạ Cảnh Tu thu hồi ám vệ trông coi nàng, nàng liền đến tiêu cục thuê hai hộ vệ. Nàng vốn là người cẩn thận, lại cực kỳ quý mạng mình.

Từ lúc Giản gia mất đi hậu thuẫn của Vương phủ, Vương phi cũng bị đuổi khỏi phủ, giờ đã không thể bỏ sức trợ giúp mà còn tạo thêm rất nhiều rắc rối. Nàng mất đi tài sản và thanh danh, nhất định phải chẩn bệnh cho quý nhân để kiếm tiền thưởng hậu hĩ.

Phiền phức như hôm nay không phải mới gặp lần đầu, nàng có thể dựa vào chính mình để tự vệ. Nhưng không ngờ dù đã chạm mặt giữa đường mà người kia vẫn không nguyện ý bước đến, bỏ mặc nàng bị vây trong khốn đốn…

Giản lục tiểu thư tất tả chạy về y quán, vừa vào đã gặp Tần đại nương bước ra từ hậu viện.

Tần đại nương dẫn theo hai nha hoàn, tay ôm hai giỏ thảo dược.

Giản lục tiểu thư thấy số thảo dược đó quen quen bèn gọi Tần đại nương lại, đến giở ra xem.

"Đây không phải thảo dược ta đang phơi nắng trong sân sao Đại nương định dời đi đâu đấy"

Tần đại nương vén vạt áo hành lễ, cười nói, "Biểu tiểu thư, do Vương phi nương nương không ngửi được mùi của thảo dược, cảm thấy buồn nôn nên mới sai lão nô dời thảo dược sang chỗ xa hơn."

Giản lục tiểu thư nhắm chặt mắt, mày nhíu gắt gao.

"Đem trở về." Lát sau nàng lạnh lùng nói.

Tần đại nương ngẩn người, "Nhưng mà Vương phi nương nương không thích..."

Giản lục tiểu thư mở bừng đôi mắt đỏ quạch, lạnh lùng nhìn Tần đại nương.

"Ta nói đem trở về! Lập tức đem về!" Giản lục tiểu thư đột nhiên lớn tiếng quát, không còn trầm tĩnh ôn hòa như trước nữa, "Mặc kệ thích hay không thích, bất luận là ai cũng không được di chuyển thảo dược của ta!"

137. Chương 137: Điểm Khả Nghi

Editor: Vện

Giản lục tiểu thư về phòng mình, mặt vẫn đỏ vì tức giận. Bán Hạ nhanh nhảu rót tách trà, thận trọng đấm lưng bóp vai cho nàng.

"Tiểu thư, y quán Giản gia nay phải trông hết vào ngươi, đừng tức giận mà hại cơ thể." Bán Hạ lo lắng nói.

Giản lục tiểu thư nện bàn, giận dữ nói, "Tại sao tất cả mọi người đều muốn chống đối ta, tại sao chuyện gì cũng không theo ý muốn của ta! Y quán Giản gia truyền thừa trăm năm chẳng lẽ sắp mất trong tay ta sao."

Bán Hạ không biết khuyên nhủ thế nào, chỉ có thể khổ sở thở dài.

Tần đại nương xuất hiện ngoài cửa, hơi thấp thỏm hành lễ với Giản lục tiểu thư, nói, "Giản tiểu thư, Vương phi nương nương mời ngươi qua một chuyến."

Giản lục tiểu thư bực bội nhắm mắt, "Ngươi về nói với dì ta còn có công chuyện, chờ ta rảnh sẽ đến tìm dì."

Tần đại nương không có cách nào, đành phải rời đi. Bán Hạ lại rót cho nàng tách trà, còn chưa đưa đến miệng, không ngờ Tần đại nương lại quay lại.

"Tiểu thư, Vương phi nương nương chỉ muốn nói mấy câu thôi, sẽ không làm chậm trễ công chuyện của tiểu thư..." Tần đại nương còn chưa nói hết, Giản lục tiểu thư đột ngột phát cáu, hất đổ tách trà.

"Nàng một mực muốn gặp ta ngay chứ gì! Được, được lắm, ta đến gặp nàng, hỏi xem rốt cuộc nàng có chuyện lớn bằng trời nào mà phải nhất định gọi ta đến, ngay cả thời gian để thở cũng không chừa cho ta!"

Giản lục tiểu thư điên tiết ra khỏi phòng, Bán Hạ cuống quýt đuổi theo. Tần đại nương lùi qua tránh đường, lòng thầm kêu khổ.

Bây giờ chủ tớ các nàng không được phủ Nguyên Vương tiếp tế, ăn ở phải dựa hết vào Giản gia, thân đang ăn nhờ ở đậu mà Vương phi vẫn không chịu thay đổi tính tình.

Nếu đắc tội Giản lục tiểu thư thì sau này biết làm thế nào đây

Tần đại nương lo sốt vó chạy về tiểu viện của Vương phi. Y quán Giản gia tuy là kế thừa trăm năm nhưng vốn không phải thế gia đại tộc, bởi vậy tòa nhà không lớn, Giản lục tiểu thư còn phải ở chung phòng với Giản phu nhân. Vương phi không quen ở phòng nhỏ nên Giản gia đã quét dọn một tiểu viện riêng cho nàng, Vương phi vẫn vô cùng tự nhiên đặt tên cho tiểu viện này là Di Nhiên cư.

Nhìn hình thức bày biện quả thật không khác gì Di Nhiên cư trong Vương phủ. Nhưng hiện giờ không còn nguồn cung vô hạn từ Vương phủ, không còn người hầu dọn dẹp mỗi ngày, không còn hộ vệ canh gác cẩn mật không cho bất kỳ ai đến gây ồn ào xung quanh Di Nhiên cư. Không còn những thứ đó, tiểu viện này sao có thể là Di Nhiên cư cho được.

Vương phi nửa nằm trên tháp, dựa gối cũ, mũi phảng phất ngửi thấy mùi ngai ngái của thảo dược phơi ngoài sân, đôi mày dài mảnh nhíu lại.

“Dì tìm ta đến rốt cuộc có chuyện gì quan trọng” Âm thanh Giản lục tiểu thư đột ngột vang lên.

Vương phi mở to mắt, giữa đôi mày ẩn hiện lửa giận, hơi mệt mỏi xoa mi tâm.

“Nhu Nhi, người làm trong y quán quá không biết quy củ, mau thay người đi.”

Trong mắt Giản lục tiểu thư toát vẻ trào phúng.

“Không biết quy củ Chẳng hay người làm trong y quán không biết quy củ chỗ nào”

Vương phi vốn không muốn nhiều lời, nhưng thấy thái độ của Giản lục tiểu thư không cung kính bằng lúc trước, nhẫn nhịn nói, “Chỉ là một đám nô bộc mà dám xông vào viện của chủ nhân phơi thảo dược, như thế vẫn chưa đủ bừa bãi sao”

Giản lục tiểu thư cười thành tiếng, cười không ngừng được, cười chảy cả nước mắt, cười đến không thở nổi.

Vương phi cau mày nhìn nàng, từ từ ngồi thẳng lên.

Giản lục tiểu thư dần ngưng cười, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Người làm của ta bừa bãi không biết quy củ” Giản lục tiểu thư lạnh giọng, “Y quán Giản gia ta tồn tại được cũng nhờ những người kia bỏ sức lao động, quyền lực của dì thật lớn nhỉ, nói một câu đã muốn ta đuổi hết người làm của y quán sao”

Vương phi chưa từng thấy dáng vẻ này của Giản lục tiểu thư, nhất thời tái mặt, “Nhu Nhi, ngươi, sao ngươi… có thể như vậy”

Giản lục tiểu thư mặt mang châm chọc và khinh thường nhìn Vương phi.

“Không dối gạt dì, tiểu viện này vốn là sân phơi thảo dược của y quán Giản gia, giờ cho quét dọn để dì ở tạm, dì cũng đừng có không biết điều, mở miệng đã muốn cắt đứt đường sống của Giản gia chứ. Ngươi chê mùi thảo dược ghê tởm buồn nôn, nhưng bao nhiêu người trong y quán Giản gia sống được đều nhờ những thảo dược đó đấy! Ta khuyên dì, ăn được thì cứ ăn, mặc được thì cứ mặc, y quán Giản gia có thể cung cấp cho dì ăn uống no đủ, nhưng không kham nổi để dì làm tiên nữ không vương khói bụi trần gian đâu!”

Vương phi khiếp sợ mở to mắt, không dám tin nhìn Giản Nhu, lời muốn chất vấn đã quên sạch, lòng chỉ còn kinh ngạc và thương tâm.

Sao Giản Nhu có thể nhục mạ nàng như vậy!

Giản lục tiểu thư nhìn nét mặt Vương phi, lòng sảng khoái khó tả.

Từ khi y quán Giản gia rơi vào cảnh khốn cùng, mấy ngày nay chỉ có mình nàng gánh vác mọi việc, nàng ngậm đắng nuốt cay bôn ba bên ngoài, có ai thông cảm cho nàng không Giản phu nhân là nữ nhân nhu nhược không giúp được cái gì, trước kia nàng còn thấy Vương phi xa cách hơn người như trăng sáng trên trời, sau khi tách khỏi hào quang của Vương phủ cũng chẳng làm được tích sự gì.

Giản lục tiểu thư cười ác ý, đến gần Vương phi, thấp giọng nói, “Dì à, sao ngươi không ngẫm lại, ngươi dựa vào cái gì mà vung tay múa chân ở đây, dựa vào cái gì mà bắt mọi người phải làm theo ý ngươi Chắc là sống sung sướng trong Vương phủ quen rồi, ỷ thế Vương phủ mà kiêu căng quen rồi, nên đã quên mất một khi rời khỏi Vương phủ thì ngươi chẳng là cái thá gì cả! Ngươi tự cho là mình cao thượng hơn hai mươi năm, chắc chắn Vương gia cũng vì niệm tình cũ nên mới không vứt bỏ ngươi thôi. Hiện giờ Vương gia không còn xem ngươi là cái đinh gì nữa, ngươi hy vọng y quán Giản gia sẽ cung phụng ngươi giống ngày xưa chắc” Giản lục tiểu thư lạnh mặt, “Thật xin lỗi, y quán Giản gia ta không có khả năng lớn như vậy, cung không nổi đâu.”

Nói xong cũng không nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của Vương phi, xoay người bỏ đi.

Tần đại nương vội đến đỡ Vương phi, vuốt lưng cho nàng.

“Vương phi nương nương…” Nàng muốn khuyên nhủ, nhưng Giản lục tiểu thư nói không trật tí nào, khiến nàng không biết an ủi cái gì.

“Nhũ mẫu.” Vương phi kéo tay Tần đại nương, “Tại sao, tại sao chứ!”

Tần đại nương thở dài, không nói gì cả.

—o0o—

Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu nhận phó thác của Phương tam lão gia, muốn đòi lại của hồi môn của Phương thị, liền quang minh chính đại tạo áp lực lên Phượng Vân Phi.

Phượng Vân Phi hết cách, chỉ có thể điên cuồng kiếm tiền. Thường ngày hắn không để tâm hậu viện, cũng cực kỳ tín nhiệm Lô thị, tiền kiếm được đã được ghi vào sổ sách, hắn cũng không để ý tiền ít hay nhiều. Mỗi lúc hắn cần tiền, Lô thị đều có thể đưa ra đúng lúc, bởi vậy Phượng Vân Phi không phát hiện chỗ nào khả nghi. Lúc này tra xét lại sổ sách, tài sản còn lại còn chưa đến hai vạn lượng.

Phượng Vân Phi đành phải ứng trước một vạn năm nghìn lượng cho Phương tam lão gia. Số nợ còn lại phải năn nỉ Phương tam lão gia gia hạn thời gian để hắn nghĩ cách.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Phương tam lão gia quét người Phượng Vân Phi, cười nói, "Hai chúng ta dù gì cũng là quan hệ thông gia, đâu thể không có tình người chứ. Nhưng mà… thời gian gia hạn rốt cuộc là mấy ngày, Phượng thái y có thể cho biết chính xác không"

Phượng Vân Phi làm sao biết chính xác mất bao lâu mới kiếm được tiền, con đường kiếm tiền duy nhất của hắn là tiền thưởng và tiền chẩn bệnh quý nhân trả, trước kia cũng có kinh doanh dược liệu với mấy y quán dân gian nhưng nguy cơ quá lớn, từ lúc hắn thăng chức đã không còn qua lại nữa.

Phương tam lão gia thấy Phượng Vân Phi ấp úng không nói được, lại cười nói, "Phượng thái y thứ cho ta hỏi thẳng, quý phủ định cư trong kinh thành nhiều năm như vậy, chẳng lẽ đến cửa tiệm hay thôn trang gì cũng không có Đâu cần Phượng thái y phải nghĩ cách kiếm tiền mặt, ta có thể tính toán đổi thành ngân lượng, bảo đảm giá cả phải chăng."

Phượng Vân Phi quẫn bách, lúc lâu sau mới nói, "Không dối gạt Tam lão gia, trong tay ta… thật sự không có cửa tiệm nào để đổi ra tiền hết."

"Không thể nào" Phương tam lão gia nghi ngờ, "Lúc Phượng phủ đặt chân lên kinh thành, tỷ tỷ đã mua lại mấy cửa tiệm, đều là vị trí mặt tiền đẹp nhất, ông chủ cũng là người đáng tin, ngươi có không biết kinh doanh cũng có thể ngồi nhà đếm tiền. Bởi vì mua cho Phượng phủ nên tỷ tỷ không xem nó như của hồi môn mà đòi lại, nhưng… Phượng lão gia lại nói không có, hình như hơi bị thiếu thành ý đấy."

Phượng Vân Phi trợn tròn mắt, lắp bắp, "Chuyện này… ta thật sự không biết! Khởi Văn… nàng không nói cho ta…"

Gương mặt xinh đẹp của Phương tam lão gia trầm xuống, "Ý của Phượng thái y là tỷ tỷ ta âm thầm chiếm mấy cửa tiệm đó à Của hồi môn của tỷ tỷ quá dư dả, đi tham mấy cửa tiệm đó làm gì Phượng thái y đừng khinh thường người khác thế chứ."

"Ta không có ý đó." Phượng Vân Phi vội nói, "Trước nay ta chưa bao giờ hỏi việc bếp núc nên không rõ ràng…"

"Vậy lúc tỷ tỷ rời khỏi Phượng gia, việc bếp núc giao thiệp của quý phủ như thế nào Đừng nói Phượng lão gia cũng không biết nhé."

Phượng Vân Phi lúng túng, "Chuyện đó… ta thật sự không biết."

Phương tam lão gia bất đắc dĩ thở dài, gọi nha hoàn, "Mời phu nhân đến." Vì Phương thị đã ly hôn để về nhà, người trong Phương phủ vẫn luôn gọi nàng là phu nhân, cũng là một cách biểu thị tôn kính.

Phượng Vân Phi nghe Phương thị muốn đến, bỗng dưng khẩn trương lên. Phương tam lão gia không để ý, chỉ cúi đầu cầm tách trà lên nhấp.

"Sao nóng quá vậy!" Phương tam lão gia mất kiên nhẫn đặt tách xuống, "Đổi tách khác ướp lạnh đi."

Một người vẫn luôn trầm mặc đứng sau lưng Phương tam lão gia đột ngột tiến lên nói, "Tam gia, trời chưa ấm lên, đừng uống lạnh."

Phương tam lão gia lạnh lùng liếc gã một cái, người nọ lại lui về chỗ cũ, cúi đầu khoanh tay, bộ dạng cung kính.

Không lâu sau, Phương thị đã xuất hiện ngoài cửa. Phượng Vân Phi thoáng thấy bóng dáng vừa thân quen vừa xa lạ, cổ họng rung rung, không tự chủ bước lên hai bước.

Phương tam lão gia liếc hắn, Phượng Vân Phi giật mình bừng tỉnh, khựng bước chân, tâm trạng não nề. Nữ nhân vô tâm vô tình, ân ái bao nhiêu năm nói đoạn tuyệt liền đoạn tuyệt như vậy, hắn còn nghĩ đến nàng làm gì

Phương thị muốn tránh dị nghị nên không vào cửa, Phương tam lão gia hỏi nàng chuyện cửa tiệm, Phương thị đứng ngoài cửa nói, "Từ lúc Phượng đại phu nhân vào phủ, sổ sách và việc bếp núc đã bàn giao hết cho nàng, không sót thứ gì." Nói xong xoay người, nhẹ nhàng rời đi.

"Phượng thái y nghe rồi đấy, nếu ngươi không biết, nhất định là quý phu nhân có nội tình." Phương tam lão gia nhíu mày lườm Phượng Vân Phi, "Xét thấy lòng thành của quý phủ khiến tại hạ không tin được, thứ cho ta không thể gia hạn thời gian. Nếu trong ba ngày mà Phượng gia không trả đủ của hồi môn cho gia tỷ, ta sẽ mời Tạ thế tử đến bảo vệ công lý."

Phượng Vân Phi hoảng loạn quay vào Phượng phủ, ngồi ngây người trong thư phòng.

Từ sau khi Phương thị gả vào Phượng gia, Phượng gia chưa bao giờ phiền lòng vì chuyện tiền bạc. Năm đó hắn chỉ cho là Phương gia cho nàng của hồi môn kếch xù để nàng không bị người ta khinh khi vì thân phận nữ nhi thương nhân. Dù hắn dựa vào của hồi môn Phương gia để thăng quan tiến chức, nhưng rốt cuộc hắn cũng có thực lực, còn kéo thân phận của Phương thị lên theo, bởi vậy khi tiêu xài của hồi môn, hắn không thấy có gì bất ổn.

Sau khi lên kinh thành, chẳng phải cần hắn che chở cho cả nhà hay sao

Nhưng không ngờ Phương thị không chỉ ngồi không tiêu pha của hồi môn, nàng đã từng suy nghĩ cho hắn và Phượng gia… Nàng dùng của hồi môn mua lại các cửa tiệm, bây giờ lại bị người ta qua mắt triệt để.

Phượng Vân Phi đứng bật dậy, đến viện tử của Lô thị.

Lô thị đang phân việc cho các tiểu nha hoàn, thấy Phượng Vân Phi sắc mặt nặng nề ẩn chứa mất kiên nhẫn bước vào, liền tiến lên cười nói, "Lão gia đến rồi. Xuân Nguyệt, Thu Thủy, mau đến hầu lão gia thay y phục."

Hai người này là nàng sắp xếp làm nha đầu thông phòng cho Phượng Vân Phi, mỗi khi Phượng Vân Phi đến đây, Lô thị sẽ gọi hai nàng ra hầu hạ.

"Không cần." Phượng Vân Phi nói, "Ta chỉ hỏi phu nhân một câu, năm xưa Phương thị quản lý trướng phòng Phượng phủ, bạc không dưới mười vạn, ngươi nói đã xài hết vào giao thiệp thì thôi, bỏ đi. Nhưng còn mấy cửa tiệm kim hoàn, hương liệu và hai thôn trang, những thứ bất động sản đó đâu thể biến mất Chúng đang ở đâu Mau lấy ra trả lại cho Phương gia, cởi bỏ nợ nần."

Dung nhan cười nhạt của Lô thị trầm xuống, không buồn ngụy trang nữa.

"Ta không biết cửa tiệm thôn trang gì cả." Lô thị cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Phượng Vân Phi bực bội, "Phương thị đã nói…"

"Lời Phương thị lão gia lại tin sao" Lô thị nâng mi, lãnh đạm nhìn hắn, "Ta là Phượng đại phu nhân mà lão gia không tin"

"Không phải vậy." Phượng Vân Phi tức tối.

Lô thị cười lạnh, quay về ngồi xuống trường kỷ thêu thùa, các tiểu nha hoàn kia không ai dám lên tiếng.

"Nếu lão gia không tin ta, ta cũng không có cách nào." Lô thị rũ mắt, nhìn mấy sợi chỉ trong tay, "Nếu lão gia cảm thấy ta làm vơi hết của cải Phượng phủ thì có thể bỏ ta, ta tuyệt không oán hận một lời. Của hồi môn của ta cứ lấy đi trả nợ, ta sẽ không đòi lại."

"Ngươi!" Phượng Vân Phi giận mà không biết làm gì, đi qua đi lại.

Lời của Phương thị và Lô thị đều nặng ngang nhau, hắn thật sự không biết nên tin ai. Sao hắn có thể bỏ Lô thị Cuối cùng chỉ có thể ôm giận bỏ đi.

Phương đại nương bên cạnh Lô thị lo lắng nói, “Phu nhân, lão gia thế mà dám nghi ngờ cả phu nhân, mọi việc phải làm sao đây”

Lô thị lạnh mặt, “Nên làm thế nào thì cứ làm thế đó. Phượng Vân Phi là người ngu ngốc thế nào ngươi còn không biết sao Nhũ mẫu lo cái gì Đừng chậm trễ chính sự.”

Phương đại nương thấp thỏm trong lòng nhưng vẫn cung kính đáp ứng.

—o0o—

Trung tuần tháng năm, Phượng Chiếu Kỳ được thư viện thả về nhà. Cậu đã biết thân phận của ca ca đã truyền khắp thiên hạ, dĩ nhiên sẽ liên lụy đến huynh đệ sinh đôi là mình mà vẫn hào hứng chạy thâu đêm về Phượng phủ, chuẩn bị hôm sau đến phủ Nguyên Vương vấn an Đại ca.

Mấy lần Phượng Chiếu Kỳ vào kinh đều là lúc nửa đêm, lính gác đã quá quen với cậu, không chỉ không làm khó dễ mà còn trêu chọc mấy câu. Gần sáng Phượng Chiếu Kỳ mới về đến Phượng phủ, xe ngựa đậu ở cửa bên, đang định bảo nô bộc đi gõ cửa thì thấy trong con hẻm kế bên đột ngột xuất hiện mấy ngọn đèn như đốm lửa ma trơi.

Con hẻm đó không thông với nơi khác mà nối với cửa sau Phượng phủ…

Phượng Chiếu Kỳ rùng mình, cho là có người muốn vào Phượng phủ ăn trộm, vội bảo phu xe đánh xe đi chỗ khác, cậu dẫn nô bộc nhảy xuống xe núp vào một góc, ló đầu thăm dò tình hình.

138. Chương 138: Phát Hiện Dấu Vết

Editor: Vện

Phượng Chiếu Kỳ tưởng có ăn trộm lẻn vào Phượng phủ, đang âm thầm nghĩ cách dẫn quan binh tuần thành đến tóm cổ chúng.

Lát sau thấy vài bóng người che mặt lảng vảng ở đầu hẻm, vô cùng cẩn thận trinh thám xung quanh, thấy bốn phía không có gì khác thường mới quay vào dẫn đồng bọn ra.

Chỉ thấy ba chiếc xe kéo được đẩy ra từ trong hẻm, trên mỗi xe chở hai cái rương gỗ lớn, nặng đến mức đè bánh xe lún sâu xuống đất, để lại dấu vết.

Phượng Chiếu Kỳ kinh ngạc mở to mắt, cảm thấy lũ đạo tặc này quá to gan, thế này đâu phải trộm cắp bình thường, đây là muốn hốt sạch kho Phượng phủ!

Phượng Chiếu Kỳ không dám manh động, thấy những tên kia đang bước đến chỗ cậu nấp, cuống quýt rụt người lại.

Lúc mấy chiếc xe đến gần, Phượng Chiếu Kỳ nghe được những lời vốn không thể để ai nghe thấy.

“Tiểu thư nói… lão gia nảy sinh nghi ngờ… gần đây không tiện hành động… chỉ có từng này…”

Là giọng nữ tử. Phượng Chiếu Kỳ nghe giọng nói này rất quen tai, cảm thấy đã gặp ở đâu rồi. Chờ lúc đoàn xe lướt qua góc tường cậu đang núp, cậu nheo mắt gắng nhìn cho kỹ mấy bóng đen phía trước.

Có mấy người vóc dáng to cao vừa nhìn đã biết là nam nhân, người đi giữa lại nhỏ nhắn, tuy ăn mặc như gia đinh nhưng cử chỉ thướt tha, rõ ràng là nữ.

Nàng kia vừa dặn dò gì đó vừa nhìn rương gỗ, nương theo ánh trăng, Phượng Chiếu Kỳ miễn cưỡng thấy được nửa bên mặt của nàng.

Chính là nàng! Là đại nha hoàn Hương Diệp của Lô thị.

Phượng Chiếu Kỳ kinh ngạc không thôi, lòng đầy nghi hoặc.

Trộm đồ trong chính nhà mình Là Đại phu nhân làm à Nhưng tại sao

Phượng Chiếu Kỳ đang trầm tư, nô bộc của cậu đã lôi ngược cậu trở về.

"Thiếu gia!" Tên nô bộc mặt hoảng hốt nhỏ giọng nói, ngón tay chỉ ra ngoài.

Phượng Chiếu Kỳ tâm trạng nặng nề ló đầu nhìn, đã thấy Hương Diệp đang dẫn mấy tên kia rút lui, đột nhiên nghi ngờ bước tới chỗ cậu đang núp.

Phượng Chiếu Kỳ dán sát người vào tường, tim đập như trống,

Tên nô bộc cuống lên, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ thiếu gia"

Những tên kia nhìn không giống người lương thiện, nếu chúng phát hiện chủ tớ bọn họ nhìn thấy hành động của chúng thì hậu quả thế nào!

Người bên ngoài tiếp cận càng lúc càng gần, hai người cùng nép sát vào góc tường, mồ hôi lạnh thấm ướt áo.

Bước chân gần sát, Hương Diệp đột ngột xuất hiện nơi góc tường, cầm đuốc huơ loạn. Trước mắt không một bóng người, chỉ có mấy thứ rác rưởi linh tinh dưới đất.

"Hương Diệp cô nương, đừng nghi thần nghi quỷ, mau chuyển đồ về là được. Thống lĩnh còn việc muốn giao cho ngươi." Có người không kiên nhẫn nói.

Tuy Hương Diệp là người bên cạnh Lô thị nhưng cũng không dám đắc tội những tên này, chỉ có thể nén xuống nghi ngờ, theo đoàn xe rời đi.

Một lát qua đi, Phượng Chiếu Kỳ và tên nô bộc mới ló đầu ra, không hẹn mà cùng thở phào.

"Các ngươi là ai! Đêm hôm trèo tường tính làm gì mờ ám!" Một tiếng quát hùng hậu vang lên dưới chân, tiểu đội quan binh không biết xuất hiện từ lúc nào, đứng dưới bờ tường ngẩng cái mặt hung thần ác sát nhìn hai người.

Phượng Chiếu Kỳ và tên nô bộc hai mặt nhìn nhau, ỉu xìu leo xuống.

Cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm về được Phượng phủ, để tránh kinh động Phượng Vân Phi đi ra thấy cậu gây họa, Phượng Chiếu Kỳ chỉ có thể cười làm lành nài nỉ đám quan binh, bấy giờ mới đuổi được.

Phượng Chiếu Kỳ lau mồ hôi lạnh, vội vã chạy về viện tử của mình.

Sau khi Hương Diệp quay về liền đến phòng báo cáo tình hình với Lô thị, cuối cùng có hơi chần chừ.

Lô thị nhìn nàng, "Còn chuyện gì nữa Đừng ấp a ấp úng."

Hương Diệp nói, "Vâng, phu nhân. Phu nhân, vừa nãy lúc chuyển đồ, nô tỳ cảm thấy… hình như bị ai đó theo dõi."

Lô thị căng thẳng, đôi mắt sắc lẻm nhìn nàng, Hương Diệp sợ hãi quỳ xuống, "Nhưng lúc ấy trời quá tối, nô tỳ không thấy rõ, bên phía Thống lĩnh lại thúc giục quá nên nô tỳ không dám trì hoãn…"

"Ngươi đã thấy gì, mau nói hết." Lô thị trầm giọng. Nếu không còn chỗ ở thì đi ăn mày cũng được, bị ai thấy cũng không sao hết. Nhưng làm Hương Diệp lo lắng như vậy, dĩ nhiên không phải người bình thường.

Hương Diệp cắn môi, ngẩng đầu nói, "Phu nhân, nô tỳ cảm thấy… bóng người đó, hình như là Đại thiếu gia!"

Ánh mắt Lô thị lạnh đi, thong thả xoa tách trà, "Nói tiếp đi."

"Vâng, phu nhân." Hương Diệp bình tĩnh lại, chậm rãi nói, "…Nô tỳ thấy bóng người đó hơi quen mắt, vừa rồi còn nghe gia nô nói Đại thiếu gia vừa mới về phủ. Đại phu nhân, bây giờ nô tỳ có thể nắm chắc bảy phần, người đó rất có thể là Đại thiếu gia!"

Trong phòng lập tức im lặng, Hương Diệp cúi thấp đầu, không nhìn Lô thị. Lúc lâu sau Lô thị mới nói, "Ta biết rồi. Vất vả cho ngươi, ngươi về nghỉ ngơi trước đi."

Hương Diệp thở ra một hơi, đứng dậy lui ra.

"Phương đại nương." Lô thị gọi. Một bóng người từ trong phòng bước ra, đứng trước mặt nàng.

"Thằng nhãi kia… không thể sống qua đêm nay." Lô thị âm trầm nói, "Không thể để hắn gặp được Phượng Vân Phi."

Phương đại nương mặt không biểu tình, cung kính đáp, "Lão nô biết rồi. Lão nô nhất định không làm tiểu thư thất vọng."

Dù xác suất chỉ có bảy phần các nàng cũng không thể mạo hiểm. Phượng Vân Phi đã sinh nghi, tuyệt đối không được để Phượng Chiếu Kỳ đổ dầu vào lửa.

Lô thị gật đầu, mệt mỏi nhắm mắt, "Vậy ta ngủ trước."

Viện tử Phượng Chiếu Kỳ.

Chủ tớ hai người vẫn chưa hết sợ hãi, ngồi trên giường mắt to trừng mắt nhỏ.

Lát sau, Phượng Chiếu Kỳ bật dậy, "Không được, đây không phải chuyện nhỏ, ta phải đi nói cho phụ thân!" Nói rồi nhấc chân đi, tên nô bộc vội ngăn cản.

"Ây da, Đại thiếu gia của ta ơi, canh giờ này rồi ai mà còn thức Đại thiếu gia định gặp ai Quấy rầy giấc ngủ của lão gia, lại muốn cáo trạng phu nhân, ngươi không sợ lão gia giận hay sao."

Phượng Chiếu Kỳ nhớ lại, thường ngày Phượng Vân Phi cực kỳ tin tưởng Lô thị, không khỏi nản lòng.

"Thôi, ta có làm gì cũng không thể đổi chiều gió."

Tên nô bộc khuyên nhủ, "Tiểu nhân lập tức đi canh gác ngoài viện tử lão gia, lão gia mà dậy ta sẽ thông báo cho thiếu gia ngay."

Không đợi Phượng Chiếu Kỳ nói gì, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng thông truyền êm tai.

"Đại thiếu gia, Tam tiểu thư đến gặp Đại thiếu gia."

Phượng Chiếu Kỳ hơi hoảng, nhìn tên nô bộc, "Không phải ngươi nói canh giờ này làm gì còn ai thức à."

Nô bộc, "…" Ai mà biết Tam tiểu thư nửa đêm không ngủ chứ!

Đang nói chuyện, Phượng Chiếu Lâm đã uyển chuyển bước vào, thân mặc thường phục, tóc chỉ cột đơn giản, hiển nhiên vừa mới rời giường.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Phượng Chiếu Kỳ, Phượng Chiếu Lâm khẽ nhếch đôi môi hồng, khom người thi lễ, "Bái kiến Đại ca."

Phượng Chiếu Kỳ, "Miễn. Ta cũng không phải Đại ca ngươi, Đại ca chúng ta bây giờ đang ở phủ Nguyên Vương kìa. Đã trễ thế này, sao muội muội lại biết rõ ràng động tĩnh trong chỗ ta vậy."

Phượng Chiếu Lâm nghe lời cậu không mặn không nhạt, mặt lộ vẻ khó chịu.

"Sau này ca ca định vĩnh viễn lãnh đạm với ta như vậy sao Ta sai người canh gác viện tử của ca ca, ta biết ca ca đã hồi phủ từ trước đó, nhưng huynh lại cố tình tránh mặt ta, không nói chuyện với ta, ta chỉ có thể canh lúc này mà đến tìm. Ta đã làm sai cái gì mà ca ca lại đối xử với ta như vậy" Nói xong òa khóc tức tưởi.

Phượng Chiếu Kỳ khẽ nhíu mày, không biết nên nói gì.

Vì Tiêu Ngự đã cho cậu thấy bộ mặt thật của Lô thị, trải qua vụ Lô thị trộm sính lễ, lại thêm sự kiện đêm nay, trong lòng Phượng Chiếu Kỳ thật sự ghét cay ghét đắng vị kế mẫu kia. Phượng Chiếu Lâm là con gái của nữ nhân đó, dĩ nhiên cậu không muốn thân cận.

Nhưng không ngờ, Phượng Chiếu Lâm xưa nay đoan trang thủ lễ lại hành động lỗ mãng, nửa đêm chạy đến tìm cậu.

Phượng Chiếu Lâm chùi con mắt ướt đẫm, "Ta không biết ca ca nghĩ gì về mẫu thân, nhưng ta thật sự không có lỗi với ca ca và Đại ca, huynh không thể đối xử với ta như vậy."

Phượng Chiếu Kỳ không kiên nhẫn nói, "Lập trường khác biệt, chúng ta đừng nên gặp nhau! Lúc trước mẫu thân ngươi hãm hại ta, sao không thấy ngươi nói đỡ cho ta câu nào."

"Ta không muốn nói." Phượng Chiếu Lâm trừng đôi mắt đỏ bừng, lần này gắng sức kiên trì, "Ta không nói gì cũng vì suy nghĩ cho ca ca, mặc kệ huynh tin hay không. Huống hồ đó còn là mẫu thân ta, ca ca phải thông cảm cho tình cảnh của ta chứ."

Phượng Chiếu Kỳ càng lúc càng nóng, đang định không thèm nể mặt đuổi Phượng Chiếu Lâm ra ngoài, lại nghe bên ngoài có tiếng thông truyền, "Lý đại nương đến."

Phượng Chiếu Kỳ ngạc nhiên, "Chuyện lạ đây, đêm hôm khuya khoắt hai ngươi không chịu ngủ, không hẹn mà cùng đến chỗ của ta."

Lý đại nương là nhũ mẫu của Phượng Chiếu Kỳ, vội vàng bước vào viện tử, chưa qua cửa đã lên tiếng, "Đại thiếu gia lại về nhà lúc nửa đêm, lần nào cũng vậy, thân thể làm sao chịu được, về trễ nửa ngày bộ chết ai sao"

Lý đại nương dẫn theo hai tiểu nha hoàn, tay cầm hộp thức ăn, vừa vào đã thấy Phượng Chiếu Lâm, vội vàng hành lễ, "Tam tiểu thư cũng ở đây à, chỗ của thiếu gia náo nhiệt thật đấy."

Phượng Chiếu Lâm xoa con mắt đỏ hoe, lùi qua một bên không nói gì. Lý đại nương cũng không để ý, lệnh cho tiểu nha hoàn bày thức ăn ra bàn.

"Đại thiếu gia đi suốt đêm, chắc vừa mệt lại vừa đói, mau ăn chút gì lót dạ đi, ta đi hối mấy tên lười biếng nấu nước nóng cho thiếu gia tắm. Tắm rửa sạch sẽ thì ngủ mới thoải mái được, mặc kệ chuyện gì, trước phải ngủ cho no giấc đã." Lý đại nương nói rồi hấp tấp chạy đi thu xếp, hai tiểu nha hoàn bày thức ăn xong liền muốn cúi đầu lui ra.

"Chờ đã." Phượng Chiếu Lâm liếc thấy một người, liền giật mình gọi.

Hai tiểu nha hoàn dừng chân, cung kính đứng đó.

Phượng Chiếu Lâm bước qua, đứng trước mặt một người, nhíu mày quan sát, "Ngươi ngẩng mặt lên."

Nha hoàn kia từ từ ngẩng đầu nhìn Phượng Chiếu Lâm, lại cúi đầu.

Chỉ một cái nhìn liền khiến cõi lòng Phượng Chiếu Lâm giá lạnh. Nàng xoay người bước đến bàn, giật chén canh trong tay Phượng Chiếu Kỳ.

"Không được ăn." Phượng Chiếu Lâm tái mặt.

Phượng Chiếu Kỳ bực bội nhìn nàng, "Ngươi làm gì đấy!"

"Ta nói không được ăn." Phượng Chiếu Lâm quát, quay đầu lạnh lùng nhìn hai nha hoàn kia.

Lý đại nương vừa mới trở về đã thấy không khí giương cung bạt kiếm, cười nói, "Làm sao vậy Ăn một bữa cơm mà cũng tranh cãi sao"

Phượng Chiếu Lâm nhìn Lý đại nương, lạnh giọng nói, "Ca ca không ăn những thứ này đâu, đại nương đem đổ đi."

Lý đại nương trầm mặt, cười lạnh, "Tam tiểu thư có ý gì Ghét bỏ đồ ăn lão nô làm không hợp ý tiểu thư hả Nửa đêm đâu dễ kiếm đủ nguyên liệu nấu nướng, tiểu thư không thông cảm cho thì thôi, nhưng cũng phải quan tâm sức khỏe Đại thiếu gia một chút chứ."

Phượng Chiếu Kỳ đang đói đến gắt gỏng, lại bị Phượng Chiếu Lâm không cho ăn, càng thêm nóng nảy.

"Được rồi, không có chuyện gì thì ngươi đừng ở đây gây thêm phiền phức, mau về ngủ đi." Nói rồi ngồi xuống chuẩn bị ăn.

"Không thể ăn." Phượng Chiếu Lâm cuống lên, giật đôi đũa, "Thức ăn có vấn đề, ca ca đừng ăn."

Phượng Chiếu Kỳ chưa nói gì, Lý đại nương đã đổi sắc mặt.

"Đây là thức ăn chính tay lão nô nấu cho thiếu gia, tiểu thư lại nói có vấn đề, chẳng lẽ lão nô lại đi hại thiếu gia hay sao!"

Phượng Chiếu Lâm không biết nói thế nào, nàng không nghi ngờ Lý đại nương mà là tiểu nha hoàn kia, đó là nha hoàn sai vặt trong viện tử của Lô thị!

Hơn nửa đêm đến cửa đưa cơm, còn là nha hoàn của Lô thị tự tay bưng, muốn nói không có vấn đề, ngay cả Phượng Chiếu Lâm còn không tin.

Phượng Chiếu Kỳ không hiểu, vươn tay đẩy Phượng Chiếu Lâm ra ngoài, tức giận nói, "Ngươi đừng làm loạn nữa, mau về đi!"

Phượng Chiếu Lâm không nghe, lôi kéo Phượng Chiếu Kỳ, chỉ Lý đại nương nói, "Muốn chứng minh thức ăn không có vấn đề thì ngươi ăn thử đi!"

Lý đại nương làm sao chịu nổi khích tướng, bước lên, "Ăn thì ăn! Tuy lão nô là nô tài nhưng cũng biết giữ vững khí tiết. Lão nô tuyệt đối không thể gánh cái oan này!"

"Nhũ mẫu đừng ăn." Hai tiểu nha hoàn cuống quýt ngăn cản, "Thiếu gia mệt mỏi như vậy, chẳng lẽ nhũ mẫu muốn cho thiếu gia ăn cơm thừa sao"

Phượng Chiếu Lâm thấy cảnh này, càng thêm khẳng định đồ ăn chắc chắn có vấn đề.

Phượng Chiếu Kỳ bị nàng quậy cho quên cả đói, nhíu mày nói, "Ăn không vô nữa rồi. Thôi, đừng náo loạn nữa, tính diễn kịch ở đây à"

Phượng Chiếu Lâm thấy vậy liền thở phào, một tiểu nha hoàn đột nhiên đến đỡ nàng, nhỏ giọng nói, "Chỗ thiếu gia đã có chúng nô tỳ hầu hạ, tiểu thư mau về nghỉ ngơi thôi. Nếu Đại phu nhân biết đã hơn nửa đêm mà tiểu thư vẫn không ngủ chắc sẽ rất đau lòng."

Phượng Chiếu Lâm nhíu chặt đôi mày. Đó là lời nhắc nhở, nàng là con gái của Lô thị, chỉ có nàng mới khiến Lô thị thật tâm đau xót.

Nhưng một khi nàng rời đi, chẳng phải nha hoàn này sẽ nghĩ cách dụ ca ca ăn thức ăn có vấn đề sao

Phượng Chiếu Lâm suy tư một khắc, ánh mắt trầm xuống, chạy đến bên bàn, cầm đũa gắp lấy gắp để.

Phượng Chiếu Kỳ giật mình, vội kéo tay nàng, "Làm gì vậy! Ngươi đói đến thế à"

Phượng Chiếu Lâm không để ý cậu, chỉ ngốn từng ngụm đồ ăn vào miệng.

Nếu chứng minh được thức ăn có vấn đề thì ca ca sẽ không dễ dàng ăn uống bậy bạ nữa.

Phượng Chiếu Lâm không ngờ, thức ăn đúng là có vấn đề, nhưng không phải loại bình thường để hành hạ Phượng Chiếu Kỳ.

Trong thức ăn là kịch độc phá thủng bụng!

Phượng Chiếu Lâm mới nuốt xuống hai ngụm đã cảm thấy bụng đau đớn dữ dội, đau đến không thể đứng thẳng, ngã lăn ra đất.

Đôi mắt nàng mở lớn không dám tin, gương mặt hoảng loạn của Phượng Chiếu Kỳ nhòe dần rồi biến thành bóng tối.

139. Chương 139: Hóa Giải Nguy Khốn

Editor: Vện

Phượng Chiếu Lâm ăn mới hai đũa đã ngã xuống, miệng sùi bọt mép, tròng mắt trợn trắng. Lý đại nương sợ đến mềm chân, tê liệt khuỵu xuống.

"Kỳ thiếu gia, không phải lão nô, không phải lão nô đâu!" Lý đại nương cuống quýt giải bày, "Lão nô xem thiếu gia như ruột thịt, làm thế nào cũng sẽ không hãm hại thiếu gia! Ngươi nhất định phải tin lão nô!" Lý đại nương khóc thảm thiết.

Phượng Chiếu Kỳ đâu còn nghe thấy nàng nói gì, nhìn thảm cảnh của Phượng Chiếu Lâm mà sau lưng lạnh toát.

"Còn ngây ra đó làm gì! Mau tìm đại phu!" Phượng Chiếu Kỳ ôm Phượng Chiếu Lâm vào lòng, giận dữ quát tên nô bộc.

Tên nô bộc sợ đến thẩn thờ lúc này mới hoàn hồn, cuống cuồng chạy ra ngoài.

Nhưng có một người còn nhanh hơn, hét một tiếng đuổi theo.

"Nha đầu kia tính làm gì" Phượng Chiếu Kỳ cau mày.

Đêm nay quá bất thường, toàn gặp những người và sự việc quái lạ.

Lý đại nương ngẩn người, quay đầu nhìn bóng lưng nha đầu kia, lúc lâu sau mới sực nhớ, dập đầu khóc ròng, "Đại thiếu gia, nàng kia chỉ là chân chó, nhất định là nàng hạ độc trong thức ăn! Lão nô dẫn Đông Nhi đến trù phòng nấu cơm cho Đại thiếu gia, cái chân chó kia chạy ra săn đón, lão nô tưởng nàng giúp việc trong bếp nên không để ý, ai ngờ..."

"Được rồi, nhũ mẫu đừng khóc nữa." Phượng Chiếu Kỳ ôm Phượng Chiếu Lâm lên giường, giữ chặt cánh tay nàng đang co giật, "Mau qua trông chừng Tam muội."

Lý đại nương lập tức bò dậy, lấy khăn nhúng vào chậu rửa mặt, lau chất bẩn bên miệng Phượng Chiếu Lâm.

"Lâm Nhi, Lâm Nhi của ta đâu!" Tiếng gọi thất thanh từ bên ngoài vang lên.

Lúc này Phượng Chiếu Kỳ đã bình thản như không, lại có ai đêm hôm chạy đến chỗ mình cũng không còn ngạc nhiên.

Phương đại nương đỡ Lô thị tóc tai rối bời, chỉ khoác áo mỏng vội vã chạy vào.

Lô thị hất Phương đại nương, chạy đến bên giường. Vừa thấy bộ dạng của Phượng Chiếu Lâm, chút đắc ý trong lòng đã hoàn toàn tan biến.

Là nàng hạ độc, con gái của nàng bị chính nàng hạ độc.

Lô thị vừa hận vừa cuống, hai mắt hung ác trừng Phượng Chiếu Kỳ, không hề che giấu thù hận mãnh liệt.

Muốn giết Phượng Chiếu Kỳ không rành thế sự vốn dễ như trở bàn tay, thế mà đau đớn lại trút xuống đầu con gái của nàng!

Tại sao, tại sao huynh đệ chúng luôn có thể gặp dữ hóa lành!

Phượng Chiếu Lâm vô thức rên rỉ, trong lúc hôn mê mà vẫn bị cơn đau giày vò.

Lô thị không dám nghĩ nhiều, cũng không quan tâm chuyện khác, lập tức lấy một bình sứ cất trong ngực, đổ ra hai viên thuốc đút cho Phượng Chiếu Lâm, ngón tay nhấn vào cổ họng giúp nàng nuốt xuống.

Phượng Chiếu Kỳ mới đầu còn kinh ngạc vì ánh mắt thù hận của Lô thị. Tuy kế mẫu này làm rất nhiều việc vô liêm sỉ nhưng chưa từng thất thố với cậu như vậy. Lô thị xưa nay luôn trầm tĩnh, tâm tư kín đáo, chưa từng biểu hiện vui buồn rõ rệt, mà lúc này biểu cảm của nàng oán độc không tả nổi, Phượng Chiếu Kỳ chỉ thấy lòng trĩu xuống.

Đến lúc nhìn Lô thị lấy thuốc giải đút cho Phượng Chiếu Lâm, trong đầu Phượng Chiếu Kỳ xẹt qua cái gì đó, lát sau mở to hai mắt, lòng bàn tay siết chặt.

Tình cảnh hỗn loạn vừa rồi tức khắc trở nên rõ ràng.

Chính là Lô thị hạ độc, mượn tay Lý đại nương để nhắm vào cậu.

Lại nhìn Phượng Chiếu Lâm, sau khi uống thuốc giải, nét mặt nàng đã dịu hơn, Phượng Chiếu Kỳ không còn nghi ngờ gì nữa.

Độc dược phát tác mạnh như vậy, Lô thị không cần nhìn mà vẫn lấy ra được thuốc giải chính xác, nếu không phải nàng quan tâm quá sinh loạn thì sao có thể dễ dàng để lộ dấu vết thế này.

Phượng Chiếu Kỳ lạnh mặt, lùi về sau từng bước.

Không ngờ Lô thị đột ngột quay lại, vẻ mặt điên cuồng nhìn cậu, lạnh lùng nói, "Phương đại nương, phái người bao vây viện tử, không cho bất kỳ ai ra vào!"

Phương đại nương đứng gác cửa mặt không đổi sắc nói, "Phu nhân yên tâm, đã an bài thỏa đáng."

Lý đại nương đã sớm sợ đến hoang mang, nàng có ngốc đến mấy cũng nhận ra không khí quá bất thường. Nhưng hai nha hoàn kia đang bắt giữ, nàng không thể động đậy.

Phượng Chiếu Kỳ ngược lại rất tỉnh táo, nhìn Lô thị, "Ngươi chuẩn bị cá chết lưới rách rồi sao"

"Chết Không ai phải chết cả, chỉ có ngươi thôi, Phượng đại thiếu gia. Ngươi và tên ca ca yêu quái của ngươi nên chết quách đi!" Lô thị nghiến răng, oán hận gằn từng chữ.

Phượng Chiếu Kỳ nghe nàng nhắc ca ca một cách cay nghiệt như vậy, lòng cực kỳ ác cảm.

"Ngươi điên rồi, ngươi lại hãm hại chính con gái của mình." Phượng Chiếu Kỳ nói.

Đây chính là cái gai đâm vào tim Lô thị, làm thế nào nàng cũng không ngờ được, con gái ruột thịt của mình lại vì Phượng Chiếu Kỳ mà làm đến thế này. Rõ ràng nàng đã dạy Phượng Chiếu Lâm rằng Phượng phủ không phải nơi để các nàng trú ngụ, các nàng sẽ không vĩnh viễn ngây ngốc trong Phượng phủ. Tất cả người Phượng gia chỉ là quân cờ!

Nàng không chỉ đau lòng vì Phượng Chiếu Lâm chịu đau đớn, mà còn đau vì hành vi phản bội của Phượng Chiếu Lâm.

Đứa con gái một tay nàng nuôi lớn lại hy sinh thân mình vì người Phượng gia!

"Ngươi muốn ra tay ngay trong viện của ta sao Không sợ phụ thân biết à!" Phượng Chiếu Kỳ nói, "Ngươi không thể giấu được người trong Phượng phủ."

"Tại sao lại không thể" Lô thị cười gằn một cách quỷ dị.

Trong lòng Phượng Chiếu Kỳ như có tảng đá đè xuống. Cậu biết Lô thị nói thật, trong Phượng phủ, Lô thị có thể muốn gì làm nấy, toàn Phượng phủ đều nằm trong lòng bàn tay nàng, Phượng Vân Phi sẽ không nghi ngờ nàng. Việc nàng cố ý muốn giấu, người phát hiện làm gì có ai dám vạch trần.

"Hương Diệp…" Lô thị lạnh giọng gọi.

"Nô tỳ hiểu rồi." Một nha hoàn bình tĩnh đáp, đi thẳng đến chỗ Phượng Chiếu Kỳ, vẻ mặt không một chút cung kính mà ngập tràn sát khí.

"Quả nhiên là nàng, quả nhiên là nha hoàn của ngươi." Phượng Chiếu Kỳ lùi ra cửa sổ, căng thẳng đến đổ mồ hôi lạnh, tim muốn nhảy lên cổ họng, gắng gượng nói, "Vì sự kiện kia mà ngươi muốn diệt khẩu ta sao"

"Có trách thì hãy trách ngươi về quá không đúng lúc, thấy nhiều thứ không nên thấy." Hương Diệp thấp giọng nói, tay rút ra một vật như sợi dây bạc, từng bước áp sát Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ chưa từng thấy thứ gì như vật trong tay Hương Diệp, nhưng nhìn cũng biết là vũ khí giết người. Bình thường Hương Diệp khá là hoạt bát, còn từng theo hầu cậu một thời gian, hôm đó cậu còn trêu chọc nha hoàn này lãnh khốc chẳng khác nào nữ sát thủ, ai ngờ sự thật lại trùng hợp như vậy.

Không chỉ mình Hương Diệp, hai nha hoàn chế trụ Lý đại nương và Phương đại nương đứng gác cửa đều mang vẻ mặt tàn khốc quan sát tình hình trong phòng, khác hẳn với ngày thường.

Lô thị… thật ra là ai! Lai lịch các nàng là gì! Nàng ẩn náu trong Phượng gia nhiều năm như vậy, rốt cuộc muốn làm gì!

Trước đây còn có thể nói Lô thị không cam lòng làm kế thất nên mới gây khó dễ huynh trưởng của cậu. Nhưng chuyện trước mắt hiển nhiên không thể lấy lý do nông cạn như vậy để giải thích.

Trong đầu Phượng Chiếu Kỳ nảy sinh vô số thắc mắc, nhưng bây giờ không có thời gian nghiền ngẫm, cậu đột ngột hất bình trà trên bàn về phía Hương Diệp, quay đầu chạy ra cửa.

Lô thị không chút lo lắng, bên ngoài toàn là người của nàng, một thư sinh trói gà không chặt như Phượng Chiếu Kỳ không thể nào đào thoát.

"Thất thần làm gì. Mau đuổi theo, chuyện mà bại lộ thì lấy đầu ngươi đến gặp ta." Lô thị lạnh lùng nói.

Hương Diệp vội đáp lời, phóng ra cửa sổ truy sát.

Lô thị còn chưa kịp thở, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh yếu ớt.

"Mẫu thân… mẫu thân…"

Lô thị vội vã quay về giường, cẩn thận đỡ bàn tay vươn ra của Phượng Chiếu Lâm, lấy khăn chấm mồ hôi lạnh trên trán nàng, đau lòng nói, "Mẫu thân đây, Lâm Nhi, mẫu thân ở đây."

Vừa rồi nằm mơ màng trên giường, Phượng Chiếu Lâm đã nghe thấy đoạn đối chất kia, người vừa hạ mệnh lệnh diệt khẩu lãnh khốc lúc này lại biến trở về gương mặt từ mẫu, so với thường ngày còn hiền hòa hơn, nhưng trong lòng nàng chỉ thấy lạnh lẽo như băng giá.

Trước kia, Lô thị không phải chưa từng làm hại Phượng Chiếu Kỳ, Phượng Chiếu Lâm không biết mục đích của mẫu thân là gì, nhưng mỗi khi thấy Phượng Chiếu Kỳ suy yếu nằm đó, nàng luôn thấy sợ hãi và áy náy không thôi.

Chỉ vì Phượng Chiếu Kỳ tin tưởng Lô thị, tin tưởng nàng nên mới thân cận với các nàng, cũng không sinh lòng hoài nghi. Nàng không dám vạch trần, nàng muốn giữ thể diện cho mẫu thân, lại càng sợ Phượng Chiếu Kỳ biết chuyện rồi sẽ xa lánh nàng. Dù sao mẫu thân chưa bao giờ thật sự tổn thương cậu, so với những kế mẫu cay nghiệt với con của vợ cả thì Lô thị đã hiền hậu hơn rất nhiều rồi, không phải sao

Vậy mà giờ đây, nàng muốn cứu vãn lòng tin và yêu mến của Phượng Chiếu Kỳ, không ngờ độc dược kia thật sự có thể giết người chỉ trong nháy mắt.

"Mẫu thân, đừng làm hại ca ca…" Nước mắt Phượng Chiếu Lâm tuôn dọc gò má, thấm ướt tóc mai, "Chúng ta cứ như lúc trước không được sao"

Sắc mặt Lô thị tái mét, nghiến răng gằn giọng, "Ca ca Hắn mà là ca ca cái gì! Hắn xứng làm ca ca của con sao! Lâm Nhi, ta đã nói nhiều lần rồi, không được thân thiết với người Phượng gia, tại sao con không nghe lời ta!"

"Con cũng là người Phượng gia, con cũng mang họ Phượng mà!" Phượng Chiếu Lâm khóc ròng, nghẹn ngào, "Con sinh ra và lớn lên ở Phượng phủ, nơi này chính là nhà của con! Sao mẫu thân không cho con thân thiết với người Phượng gia! Con và huynh ấy có cùng một cha, sao huynh ấy không phải là ca ca của con chứ! Con… khụ…" Phượng Chiếu Lâm kích động ho ra một búng máu.

Lô thị trầm mặt nhìn nàng, đáy lòng lạnh buốt.

"Câm miệng! Câm miệng! Con nhận người Phượng gia làm cha huynh, con xem nơi này như nhà mình sao! Những gì ta dạy con vứt đi đâu rồi, sao có thể tự hạ mình với hạng thấp hèn như vậy!"

Phượng Chiếu Lâm vùi gương mặt đẫm lệ vào gối, áo gối vẫn còn vương mùi hương của ca ca khiến nàng càng thêm mong nhớ, lòng càng như dao cắt.

Không thể quay về, tất cả đã không thể quay về như trước được nữa.

"Mẫu thân, tại sao người phải làm vậy Tại sao Tại sao người phải phá hoại gia đình con như vậy! Phượng phủ có chỗ nào không tốt chứ!" Phượng Chiếu Lâm oán hận nện giường, động tác mạnh làm bụng đau nhói, nàng ngược lại còn thấy thích thú.

"Phượng Chiếu Lâm, ngươi còn như thế thì đừng trách ta không để ý tình mẫu tử!" Lô thị tức giận, "Ta không có đứa con gái tự cam chịu thấp hèn như ngươi!"

Nghe Lô thị nói thế, trong lòng Phượng Chiếu Lâm lại càng lạnh hơn.

Hương Diệp đột ngột chạy về, Lô thị cho rằng nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thấy toàn thân Hương Diệp đầy máu, ôm vai lảo đảo, vừa bước qua ngạch cửa đã ngã xuống đất.

"Chủ nhân… Hương Diệp… bất tài, không thể… hoàn thành mệnh lệnh của chủ nhân." Hương Diệp tái mặt bẩm báo.

Lý đại nương chịu hết nổi, sợ đến mức hét ầm lên, nha hoàn đập một chưởng đánh ngất nàng.

Lô thị giận dữ, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Một đứa vô dụng cũng không giết nổi, ta còn giữ ngươi lại để làm gì!"

Hương Diệp vội nói, "Chủ nhân, không phải Phượng Chiếu Kỳ đả thương ta, hắn… hắn được hai kẻ thần bí cứu đi. Hai tên kia võ công cao cường, nô tỳ không phải đối thủ của chúng, xin chủ nhân trách phạt."

"Được cứu đi!" Mặt Lô thị lúc xanh lúc trắng, "Lúc này là canh ba nửa đêm, ai đến cứu hắn!"

"Nô tỳ không biết." Hương Diệp dập đầu trả lời, không quan tâm vết thương vẫn đang đổ máu.

Lô thị trầm mặc một lát, mở miệng, "Phương đại nương, mang tiểu thư về, dọn dẹp chỗ này sạch sẽ. Chuyện đêm nay không được để bất kỳ ai tiết lộ! Nha hoàn nhũ mẫu và tên nô bộc kia, giết toàn bộ! Xử lý cho gọn, đừng gây thêm phiền phức cho ta!"

Phương đại nương đáp một tiếng, "Vâng, lão nô biết rồi."

Chỉ là, Lý đại nương và tiểu nha hoàn bên cạnh nàng là nô bộc từ thành Hoài Thiên lên Phượng phủ, muốn xử lý gọn gàng phải tốn không ít công sức.

Lô thị ra lệnh xong liền quay đầu bỏ đi, không nhìn Phượng Chiếu Lâm vẫn đang rơi lệ lấy một cái.

—o0o—

Lại nói, Phượng Chiếu Kỳ được hai nam nhân lạ hoắc cứu ra ngoài, dọc đường hai người kia không nói chữ nào, chỉ nhét cậu vào xe ngựa, phóng như bay hết một khắc mới ngừng lại.

Phượng Chiếu Kỳ xuống xe, kinh ngạc nhận ra chỗ trước mặt là cửa chính Quảng An đường.

"Các ngươi là người của phủ Nguyên Vương" Phượng Chiếu Kỳ tức khắc nhận ra.

Hai hộ vệ gật đầu, một người nói, "Thế tử phái bọn ta âm thầm bảo vệ Phượng thiếu gia."

"Các ngươi vẫn luôn theo ta hả Lúc ta ở thư viện các ngươi cũng có mặt à" Phượng Chiếu Kỳ thắc mắc. Cậu chưa từng phát hiện có người thầm đi theo mình.

"Đúng thế." Hộ vệ nói, "Xin Phượng thiếu gia chờ chút, ta đi thông báo cho Thế tử." Nói rồi phi thân nhảy qua tường, để lại một người trông chừng Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ không nghĩ "tỷ phu" Tạ Cảnh Tu quan tâm mình như vậy, nhất thời vừa cảm kích vừa khó chịu.

Y đã cưới ca ca của cậu… Ài, phiền quá là phiền.

Phượng Chiếu Kỳ ngồi xổm bên bờ tường suy nghĩ lung tung.

Không lâu sau, cửa lớn Quảng An đường bật mở, Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự cùng bước ra.

Tiêu Ngự vội vàng đến chỗ Phượng Chiếu Kỳ, "Xảy ra chuyện gì Có người muốn giết ngươi là sao hả!" Tiêu Ngự nghĩ đến sự việc hộ vệ vừa bẩm báo mà toàn thân phát lạnh.

Nếu không nhờ Tạ Cảnh Tu nhiều tai mắt, đã sớm phái hộ vệ âm thầm bảo vệ Phượng Chiếu Kỳ thì hắn thật sự không dám tưởng tượng hậu quả như thế nào.

"Ca ca." Phượng Chiếu Kỳ hoảng hốt đứng lên, gác đầu lên vai Tiêu Ngự, đỏ hốc mắt, "Thư viện cho ta về, vừa mới hồi phủ lại không ngờ phát sinh chuyện như vậy. Bây giờ Phượng phủ… thật đáng sợ, ta không muốn về nữa đâu."

Tạ Cảnh Tu nói, “Người không có chuyện gì là may rồi, vào trong rồi nói.”

Phượng Chiếu Kỳ nghĩ đến cái gì, vội hỏi, “Tỷ phu! Nhũ mẫu và nô bộc của ta đều nhìn thấy chuyện vừa rồi, ta sợ có người làm hại bọn họ! Xin ngươi hãy cứu bọn họ, được không!”

Tạ Cảnh Tu gật đầu, “Là người thì nhất định sẽ cứu, ngươi đừng lo.” Nói rồi phân phó thêm người theo hai hộ vệ kia về Phượng phủ một chuyến.

Phượng Chiếu Kỳ ngước đôi mắt đỏ hồng nhìn y, cảm kích nói, “Đa tạ tỷ phu đã cứu mạng.”

Tạ Cảnh Tu nghe vậy, mặt nở nụ cười hiếm thấy.

Tiêu Ngự quẫn bách, kéo Phượng Chiếu Kỳ vào trong, nhéo cậu, “Ngươi gọi bậy bạ gì đấy, ta là ca ca ngươi mà!”

Phượng Chiếu Kỳ khịt mũi, gật đầu với Tạ Cảnh Tu, “À nhầm, đa tạ tẩu tử đã cứu mạng.”

Tạ Cảnh Tu, “…”

140. Chương 140: Tranh Phong Đối Chất

Editor: Vện

Phượng Chiếu Kỳ một năm một mười kể lại cảnh mình đã chứng kiến ở cổng sau Phượng phủ cho Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự. Hai người nhìn nhau, Tiêu Ngự hỏi Tạ Cảnh Tu, “Thế tử, rốt cuộc Phượng đại phu nhân đang tính làm gì”

Tạ Cảnh Tu, “…Tạm thời chưa biết.”

Tiêu Ngự lộ vẻ kinh ngạc, “Ớ, ta tưởng cái gì ngươi cũng biết chứ.”

Tạ Cảnh Tu, “…”

Tiêu Ngự cũng không rõ y thật sự không biết hay giả vờ không biết, Tạ Cảnh Tu đã không muốn nói thì cạy miệng cũng không moi được thông tin, kín bưng như cái hũ nút, trừ lúc tự biên tự diễn ngôn tình mới tuôn trào như tràng giang đại hải.

“Nhất định là muốn chôm đồ nhà chúng ta!” Phượng Chiếu Kỳ tức giận, “Sáu cái rương kia đựng toàn bạc trắng, ít nhất cũng hơn mười vạn lượng! Phụ nhân kia quá ghê tởm, còn cắt cử người trông chừng cho lũ trộm!”

“Xem ra những thôn trang và cửa tiệm mẫu thân đặt mua đều nằm trong tay nàng.” Tiêu Ngự nói, “Nàng là quý phu nhân vốn sống trong nhung lụa, cần nhiều tiền như vậy để làm gì Cứ cho là sau này Chiếu Kỳ tiếp quản Phượng phủ thì nàng vẫn là chủ mẫu, đâu ai có thể cắt xén chi tiêu của nàng.”

Tạ Cảnh Tu, “Ngươi không cần lo nghĩ, ta sẽ thay nhạc mẫu đòi tiền.”

Tiêu Ngự, “…Cám ơn.” Gọi mẹ vợ cũng thật lưu loát.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, “Cảm tình giữa hai ta cần gì phải cảm ơn.”

Phượng Chiếu Kỳ ôm tách trà cố thu mình lại, hết nhìn Tiêu Ngự lại nhìn Tạ thế tử, khịt mũi. Cậu có cần phải biến mất không nhỉ Sao cảm thấy mình không nên tồn tại ở chỗ này…

Hừng đông, hai hộ vệ mang Lý đại nương và con gái Đông Nhi của nàng đã sợ đến hồn vía lên mây trở về, cả tiểu tư Như Mặc của Phượng Chiếu Kỳ.

Lý đại nương thấy Phượng Chiếu Kỳ cứ như bắt được phao cứu sinh, ôm Phượng Chiếu Kỳ khóc lóc kể lể, Đông Nhi và Như Mặc cũng nước mắt ngắn dài.

Bọn họ chỉ là tôi tớ bình thường, lại đối đãi khoan dung với người hầu Phượng phủ, đã bao giờ trải qua kích thích trở về từ cõi chết như lần này.

Phượng Chiếu Kỳ trấn an từng người rồi dẫn ra ngoài sắp xếp chỗ ở cho họ.

Tạ Cảnh Tu nhìn Tiêu Ngự, "Bây giờ huynh đệ hai ngươi định giải quyết thế nào"

Dù sao cũng là chuyện của Phượng gia, tuy y có thể ra tay nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của Tiêu Ngự và Phượng Chiếu Kỳ.

Tiêu Ngự không có nhiều bận tâm, lại nhìn Phượng Chiếu Kỳ.

Phượng Chiếu Kỳ do dự một lúc mới nói, "Ca ca tẩu tử không cần để tâm, ta sẽ quay về để giải quyết." Mặc kệ Tạ thế tử tốt với ca ca cỡ nào cũng không nhất thiết bắt y phải thay cậu xử lý rắc rối của Phượng gia, còn tạo thêm phiền cho ca ca nữa.

Tạ Cảnh Tu, "...Không được gọi ta là tẩu tử."

Trong lòng Tiêu Ngự cười đến té ngửa, vỗ Phượng Chiếu Kỳ, "Ngươi lớn rồi, biết học cách tự gánh vác trách nhiệm, ca ca ủng hộ ngươi. Nhưng Lô thị không phải người đơn giản, ta và tẩu tử ngươi sẽ về Phượng gia với ngươi."

Tạ Cảnh Tu bất mãn lườm hắn, không nói gì.

—o0o—

Trong Phượng phủ, Lô thị đang ngồi trong phòng trầm tư.

Mấy ngày nay Phượng Vân Phi đang ngầm bất mãn nàng chiếm đoạt của hồi môn của Phương thị và tài sản Phượng phủ, nếu Phượng Chiếu Kỳ mách lại chuyện đã chứng kiến đêm qua cho Phượng Vân Phi thì hắn có ngu xuẩn đến mấy cũng nhận ra nàng có vấn đề.

"E là... không thể ở lại Phượng phủ nữa." Lô thị thấp giọng lẩm bẩm, sâu kín thở dài.

Phương đại nương đứng một bên nói, "Phu nhân đừng nói vậy, dấu vết đêm qua đã xử lý sạch sẽ, sẽ không ai biết Đại thiếu gia từng hồi phủ. Dù được cứu ra ngoài... nhưng đám kia đều là người của Đại thiếu gia, dù các nàng có làm chứng cho hắn, lão gia nhất định vẫn tin tưởng lời phu nhân."

Lô thị luôn khống chế Phượng Vân Phi sát sao, nếu Phượng Chiếu Kỳ cáo trạng nàng, Lô thị chỉ cần bảo Phượng Chiếu Kỳ nói xấu nàng thì Phượng Vân Phi không thể quyết định.

Lô thị nói, "Nhũ mẫu đừng nói nữa, ta tự có chủ trương. Ta có một phong thư, ngươi sai người đưa cho Hồ thống lĩnh đi. Nhất định phải giao tận tay hắn."

Phương đại nương nhét thư vào tay áo, cung kính đáp lời.

"Còn Lâm Nhi..." Lô thị trầm giọng, "Phái người giám sát nàng, không có lệnh ta thì không cho nàng rời khỏi phòng một bước."

"Phu nhân yên tâm, lão nô biết rồi."

Không ngoài dự đoán của Lô thị, lúc xế chiều, quả nhiên Phượng Vân Phi sai người gọi nàng đến ngoại viện nói chuyện.

Lúc Lô thị đoan trang bước vào phòng, thấy không chỉ có Phượng Vân Phi và Phượng Chiếu Kỳ, Tạ thế tử và Phượng Chiếu Ngọc cũng đang ngồi ở sảnh đường.

Lô thị vừa thấy Phượng Chiếu Ngọc lập tức căng thẳng, nắm tay siết chặt mà mặt vẫn không có biểu cảm.

Tiêu Ngự nhìn ra thần thái quỷ dị trong mắt nàng, mặt không đổi sắc nhìn Lô thị.

Chuyện nữ nhân này cực kỳ kiêng kỵ Phượng Chiếu Ngọc thuở nhỏ vẫn khiến hắn nghĩ mãi không ra.

Bất kể ra sao, hôm nay hắn nhất định phải đào cho ra bí mật chôn giấu của nàng.

Phượng Vân Phi nhìn Lô thị, "Kỳ Nhi nói đêm qua hắn thấy Hương Diệp cấu kết với người ngoài chở đi rất nhiều của cải từ cổng sau, ngươi còn vì việc này mà muốn giết người diệt khẩu, có hay không."

Lô thị cúi mặt, "Tuyệt đối không có."

Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu triệt để không biết nói gì. Phượng Vân Phi hỏi như vậy... là đang suy nghĩ không biết Lô thị có thật sự phạm tội hay không, thật ngu ngốc, đến nước này rồi mà vẫn không dao động được niềm tin của hắn với Lô thị.

Trong lòng Lô thị sao có thể không sợ. Nàng hạ sát lệnh với Phượng Chiếu Kỳ, vốn đang lo cậu báo với Phượng Vân Phi, nàng sẽ mất đi địa vị chủ mẫu Phượng phủ.

Gần đây Phượng Vân Phi lo kiếm tiền đến sứt đầu mẻ trán, ít nhiều cũng bất mãn với nàng, chính nàng cũng không ngờ Phượng Vân Phi vẫn bao che nàng như vậy.

Nếu sớm biết thì nàng cần gì phải làm điều thừa

Quả nhiên, Phượng Vân Phi gật đầu nói, "Phu nhân đừng nghĩ nhiều, ta đương nhiên tin tưởng phu nhân. Cũng vì Chiếu Kỳ tâm tính thiếu niên, nhất định phải hỏi cho rõ trắng đen. Chiếu Kỳ, ngươi đừng càn quấy nữa, sợ là có người hầu nào lén lút cấu kết với phường trộm cắp thôi." Vậy là có thể giải thích hướng tiêu hao của đống tài sản rồi.

Phượng Chiếu Kỳ giận tái mặt, chỉ Lô thị, "Phụ thân, chính mắt ta thấy chuyện gì xảy ra, ngươi chỉ gọi nàng đến hỏi một câu là lập tức tin ngay, muốn thả người về hay sao!"

"Chứ ngươi muốn thế nào" Phượng Vân Phi không vui.

"Còn muốn thế nào à Dĩ nhiên phải tra hỏi cho rõ ràng." Phượng Chiếu Kỳ tức giận, "Phụ thân, ngươi có biết phu nhân của ngươi chẳng những trộm đồ nhà, còn vì bị ta bắt gặp mà nàng muốn giết người diệt khẩu không! Đêm qua nàng sai người bỏ kịch độc phá thủng bụng vào thức ăn Lý đại nương làm, nếu không nhờ Tam muội thay ta cản một kiếp..." Phượng Chiếu Kỳ nhớ đến Phượng Chiếu Lâm, lòng vừa đau vừa thẹn, nghiến răng nói, "Nữ nhân này cho Tam muội uống thuốc giải, cũng không biết có cứu được mạng Tam muội hay không."

Đây là nỗi đau của Lô thị, nghe vậy liền ngẩng đầu, oán hận nhìn Phượng Chiếu Kỳ.

"Hương Diệp cũng không phải nha hoàn bình thường, nàng có võ công!" Phượng Chiếu Kỳ nói, "Người cứu ta đêm qua đã đả thương Hương Diệp, vết thương trên vai trái. Lúc này Tam muội chắc vẫn còn suy yếu, nếu phụ thân không tin ta thì cứ gọi Hương Diệp đến hỏi cho rõ, hoặc đi xem Tam muội thế nào!"

Phượng Chiếu Kỳ lớn tiếng nói chắc như đinh đóng cột, Phượng Vân Phi do dự nhìn Lô thị.

Lô thị vẫn trầm tĩnh, nói, "Hương Diệp đã sớm được thả ra lập gia đình, hôm trước Tam tiểu thư nhiễm phong hàn, giờ đang phát sốt nằm trên giường. Đại thiếu gia lợi dụng người của ta, nói quàng mấy câu mà muốn đổ cho ta tội danh lớn như vậy, tuy nói kế mẫu khó làm, nhưng ta không ngờ Đại thiếu gia hận ta đến mức này. Còn nữa, đây là chuyện xấu trong nhà, ngươi lại dẫn người ngoài đến chê cười Phượng phủ. Ôi, Đại thiếu gia này, ngươi có tư cách gì mà bảo ta tiếp tay cho trộm cắp."

"Ngươi! Ngươi mạnh miệng áp lý!" Phượng Chiếu Kỳ tức đỏ mặt, chuyển sang Phượng Vân Phi, "Phụ thân, rốt cuộc ngươi tin ta hay vẫn tin nữ nhân này!"

Phượng Vân Phi không để ý cậu mà nghía Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu, sắc mặt khó coi.

Tiêu Ngự thở dài, ông cha tiện nghi của hắn chắc chắn đang nghi ngờ hắn xúi giục Phượng Chiếu Kỳ, dù gì hắn cũng có tiền án ép Phượng Vân Phi ly hôn mà.

Công phu nói lý của Chiếu Kỳ không bì nổi Lô thị, nhưng cậu vẫn có sức nặng trong lòng Phượng Vân Phi, Chiếu Kỳ không giống hắn trước kia, muốn hoàn thành chuyện gì cũng phải dùng trăm phương ngàn kế.

Phượng Vân Phi dĩ nhiên không tin lời Phượng Chiếu Kỳ, cũng không muốn người ngoài là Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu chê cười, lập tức đứng lên trừng Phượng Chiếu Kỳ, "Kỳ Nhi, ngươi đừng làm càn nữa. Chuyện hôm nay ngươi vu cáo hãm hại chủ mẫu sẽ không truyền ra khỏi căn phòng này, sau này ngươi hãy tự xem

lại mình. Tạ thế tử, chuyện xấu trong nhà không thể rêu rao, các ngươi muốn làm chủ cho Kỳ Nhi, ta thật sự không biết có cái gì để làm chủ. Bây giờ việc đã xong, Phượng phủ không giữ các ngươi lại nữa."

Đây là hạ lệnh đuổi khách.

Tiêu Ngự đã sớm đoán được phản ứng của hắn, thấy không có gì ngoài ý muốn.

Nhưng Phượng Chiếu Kỳ lại bị lòng tin và tình cảm của Phượng Vân Phi với Lô thị đả kích quá lớn, thất vọng nhìn Phượng Vân Phi bước qua đỡ Lô thị.

"Phụ thân, đến lúc này mà ngươi vẫn tin tưởng nữ nhân này. Có phải cần chờ đến khi nàng đắc thủ, để ngươi tận mắt thấy thi thể ta thì ngươi mới tin lời ta nói đúng không!"

Phượng Vân Phi nhíu mày, "Càng nói càng vô lý." Lại thấy Lô thị điềm đạm rũ mắt, biểu hiện không mừng không giận, lập tức đau lòng.

"Phu nhân, là vi phu không tốt, nhất thời muốn tra hỏi nên khiến ngươi chịu oan ức. Ta sẽ đưa ngươi về nghỉ ngơi." Phượng Vân Phi dìu Lô thị, dịu dàng nói.

Lô thị nâng mắt liếc nam nhân này một cái, phá lệ không lạnh lùng hất hắn ra.

Nàng chiếm được lòng tin của Phượng Vân Phi một cách dễ dàng, quả thực không ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ có Phượng Chiếu Kỳ giận đỏ mặt, Tiêu Ngự lắc đầu, đến vỗ vai cậu.

"Coi như ngươi đã được một bài học." Không biết Phượng Chiếu Kỳ đã lĩnh hội được chưa, để sau này đừng bao giờ đặt hy vọng vào Phượng Vân Phi nữa.

"Phượng thái y chờ đã." Tạ Cảnh Tu đột ngột lên tiếng.

Mặt Phượng Vân Phi lộ vẻ cuống cuồng và bực dọc, đành phải dừng bước, miễn cưỡng quay lại chắp tay với Tạ Cảnh Tu, cười nói, "Không biết Thế tử còn chuyện gì."

Tạ Cảnh Tu lạnh nhạt nói, "Ta có phái hai hộ vệ bảo vệ Chiếu Kỳ, lần này là họ cứu Chiếu Kỳ, cũng là họ đả thương người của Phượng đại phu nhân."

Ánh mắt Lô thị lạnh đi. Thì ra là y, thì ra là người phủ Nguyên Vương đã làm xáo trộn kế hoạch của nàng! Nàng nên sớm nghĩ ra mới phải. Chỉ vì cưới một nam nhân mà Tạ Cảnh Tu thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, thật sự xem Phượng Chiếu Ngọc là thê tử mà che chở.

Trong lòng Lô thị phẫn hận cùng cực mà mặt vẫn bình thản, "Thế tử cũng muốn ra làm chứng sao Tạ thế tử đúng là thân thiết với hai vị thiếu gia của quý phủ chúng ta."

Phượng Vân Phi dĩ nhiên cũng không tin y, chỉ thấy bọn họ liên hợp đối phó Lô thị, mặt lạnh đi.

Tạ Cảnh Tu không thèm nhìn Lô thị, chỉ nói, "Phượng thái y, ta chỉ muốn nói, ngân lượng quý phủ bị trộm mất hồi đêm qua đã tìm được rồi."

"Cái gì Thật sự tìm ra à" Phượng Vân Phi kinh ngạc.

Lô thị chấn động, toàn thân cứng đờ.

Số ngân lượng đó, số ngân lượng đó phải được hai bên giáp mặt để bàn giao, nếu Tạ Cảnh Tu đã tìm ra, vậy chẳng phải là…

Lô thị theo bản năng nhìn Tạ Cảnh Tu, lại bất ngờ đụng phải đôi mắt cười như không cười của Tiêu ngự.

Lô thị chỉ thấy trái tim đánh thót một cái, cảm giác lạnh lẽo nổi lên từ lòng bàn chân.

Là ánh mắt này, lại là ánh mắt này…

Từ cái lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt này là lúc hắn còn trong tã lót, đôi mắt đó khiến nàng sợ hãi, khiến nàng bất an!

Đó căn bản không phải ánh mắt của trẻ sơ sinh.

Giống như có người xuyên qua đôi mắt đó mà quan sát nàng, nhìn thấu nhất cử nhất động của nàng, nhìn thấu tâm tư nàng nhất mực che giấu.

Nàng vốn nên giết chết đứa trẻ đó, sớm nên giết chết hắn! Ý lạnh trên mặt Lô thị càng lúc càng khó che đậy, sát khí bừng bừng trừng Tiêu Ngự.

Tạ Cảnh Tu đột nhiên che trước mặt Tiêu Ngự, lạnh lùng nhìn nàng.

Lô thị hoảng hốt, cuống quýt thu hồi ánh mắt.

"Phượng thái y, mời ngươi dẫn Phượng đại phu nhân theo ta một chuyến." Tạ Cảnh Tu nói.

Phượng Vân Phi sợ bọn họ lại làm khó dễ Lô thị, chỉ muốn để nàng lại Phượng phủ. Nhưng Tạ Cảnh Tu nói một không hai, hắn cũng không có cách nào, đành phải sai người hầu chuẩn bị xe ngựa.

Lô thị cứ như không nghe thấy trấn an của Phượng Vân Phi, trong đầu toàn là chuyện nàng đã làm.

Dù Tạ Cảnh Tu không nói, nàng cũng phải đích thân đến xem!

141. Chương 141: Tìm Ra Hang Ổ

Editor: Vện

Đoàn người chia nhau lên xe ngựa, xe của Tạ Cảnh Tu chạy trước dẫn đường, tiến đến Nam kinh thành.

Phượng Vân Phi tính chuẩn bị cho Phượng Chiếu Kỳ ngồi cùng xe, nhưng sau khi hắn đỡ Lô thị lên xe đã thấy hai đứa con trai đều leo lên xe Tạ Cảnh Tu, trong lòng khổ sở mà không thể nói.

Phu nhân đầu tiên sinh cho hắn đôi trưởng tử song sinh, rõ ràng là đại hỉ, tại sao hắn lại lưu lạc đến tình cảnh này

Phượng Chiếu Kỳ đâu biết lão cha nhà mình lòng dạ rối vời, vừa lên xe đã tò mò hỏi, "Ca, tẩu…"

"Gọi là ca." Tạ thế tử mặt không đổi sắc.

Phượng Chiếu Kỳ nuốt vào xưng hô tẩu tử, ngoan ngoãn gọi, "Tu ca."

"Không được hù đệ đệ ta." Tiêu Ngự trừng Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu hừ nhẹ một tiếng, chống cằm ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Phượng Chiếu Kỳ hỏi, "Ca ca, Tu ca thật sự tìm ra số bạc bị trộm sao Tìm ra khi nào thế"

Tiêu Ngự cũng không biết Tạ Cảnh Tu tìm được từ lúc nào, hắn cũng mới vừa nghe nói thôi.

"Đương nhiên là thật." Tạ Cảnh Tu nói.

Phượng Chiếu Kỳ nghe vậy, hít một tiếng, "Ta biết năng lực của Tu ca lợi hại, nhưng lỡ như không tìm ra được số bạc bị Lô thị lấy trộm, chẳng phải sẽ khiến nàng nhảy lên thế thượng phong sao"

"Sao lại thế được." Tiêu Ngự vuốt tóc cậu, cười ranh mãnh, "Cứ cho là Tu ca ngươi tìm không ra, chúng ta vẫn có thể "phát hiện" hang ổ của nàng."

Phượng Chiếu Kỳ mờ mịt không hiểu, Tiêu Ngự chỉ cười không giải thích.

Tạ Cảnh Tu, "Chiếu Kỳ, ý ca ca ngươi là hắn sẽ không từ thủ đoạn."

Tiêu Ngự nghẹn lời, bất mãn liếc Tạ thế tử.

Có ai lại nói người yêu mình như vậy không! Đúng là.

Phượng Chiếu Kỳ suy nghĩ một lúc, hơi hiểu ra, "Ý của ca ca là… hãm hại Đại phu nhân Chuyện này… sao có thể chứ, vậy chẳng phải sẽ thành loại người giống nàng…"

Tiêu Ngự cười nói, "Có câu rằng, chỉ có nghìn ngày làm trộm, không có nghìn ngày phòng cướp. Với loại tiểu nhân dùng mưu ma chước quỷ hại người, ngươi càng cố gắng chứng minh mình trong sạch lại càng rơi xuống thế bị động. Thi thoảng cũng phải phản đòn chứ, chẳng lẽ ngươi muốn mặc cho Lô thị làm mưa làm gió trong Phượng phủ sao" Dù Phượng Chiếu Kỳ nhịn được nhưng hắn thì không thể nhịn nổi nữa. Lô thị đã nổi sát tâm với Phượng Chiếu Kỳ, bây giờ phải triệt để xóa sổ Lô thị, tuyệt đối không cho nàng cơ hội uy hiếp Phượng Chiếu Kỳ.

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu vẫn hờ hững ngắm cảnh, nhưng Tiêu Ngự lại biết Tạ Cảnh Tu hiểu suy nghĩ của hắn.

"Nhưng mà, chúng ta ngụy tạo hang ổ lừa gạt Đại phu nhân, chắc chắn không qua mắt được nàng, phải làm thế nào mới đạt được mục đích" Phượng Chiếu Kỳ vẫn không hiểu.

Tạ Cảnh Tu quay lại nói, "Ngọc Nhi, mau truyền thụ bản lĩnh lừa đảo hãm hại của ngươi cho Chiếu Kỳ."

Tiêu Ngự cười gằn, giơ tay đập y cái bốp, Phượng Chiếu Kỳ lại có cảm giác cậu không nên tồn tại trong cái xe này…

Xe ngựa dừng lại trước một nhà dân chẳng có gì đặc biệt. Lô thị xốc màn nhìn tòa nhà kia, sắc mặt trắng bệch.

Đúng là nơi này… không ngờ Tạ Cảnh tu thật sự tìm ra!

Lô thị hoảng hốt thả màn, Phượng Vân Phi đang định xuống xe ngạc nhiên nhìn nàng, "Phu nhân, chúng ta xuống thôi."

Lô thị gồng thẳng lưng, đỡ tay Phượng Vân Phi bước xuống xe.

Tạ Cảnh Tu và huynh đệ Tiêu Ngự Phượng Chiếu Kỳ đã đứng trước cửa chờ Phượng Vân Phi và Lô thị.

Phượng Vân Phi nghi hoặc nhìn quanh, "Đúng là ở đây chứ" Chỗ này rõ ràng chỉ là nhà dân tầm thường, nhìn sao cũng không giống hang ổ đạo tặc.

Tạ Cảnh Tu khẽ cười, khiêm nhường vươn tay, "Phượng thái y, Phượng phu nhân, mời."

Phượng Vân Phi mang Lô thị đi đến cửa, người hầu bước lên gõ cửa, thấy thủ pháp gõ cửa có tiết tấu rõ ràng, mặt Lô thị càng thêm tái mét.

Ngay cả ám hiệu chi viện cũng biết, rốt cuộc Tạ Cảnh Tu đã điều tra được bao nhiêu rồi!

Trong lòng Lô thị ngổn ngang, đột nhiên cảm thấy huyệt đạo sau lưng và bên eo tê rần, toàn thân cứng ngắc, muốn quát tháo nhưng không thể thốt ra tiếng.

Lúc này nàng đang đứng đối diện cửa chính, người bên trong chỉ cần mở cửa sẽ thấy nàng đầu tiên!

Bây giờ Lô thị mới nhận ra Tạ Cảnh Tu muốn làm gì. Y muốn vạch trần nàng ngay trước mắt Phượng Vân Phi, ngay trước mắt mọi người!

Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, Lô thị càng thêm khủng hoảng.

Thật ra nàng không sợ bị vạch trần, nàng vốn không có ý định vĩnh viễn làm Đại phu nhân Phượng phủ, không có ý định sống cả đời với Phượng Vân Phi.

Nàng chắc chắn sẽ rời đi, ngay cả lúc này, nàng đã chuẩn bị chu đáo hết rồi. Dù thân phận có bị phanh phui, nàng vẫn có thể dễ dàng thoát thân, ngay cả Tạ Cảnh Tu có lợi hại cách mấy cũng không thể ngăn cản được.

Nhưng giờ phút này nàng vẫn thấy hoảng loạn, thấy sợ hãi, nàng bị âm thầm điểm huyệt, toàn thân bất động, miệng không thể nói, khóe mắt liếc thấy Phượng Vân Phi đứng cạnh nàng, mỉm cười trấn an, "Phu nhân đừng sợ, chỉ cần lấy lại của cải bị trộm, áp giải đạo tặc lên quan phủ là có thể rửa sạch hiềm nghi cho ngươi rồi. Ngân lượng phủ chúng ta thừa để bù vào của hồi môn trả cho Phương gia. Chỉ mong sau này đừng xảy ra phiền toái nào nữa." Nói rồi khẽ thở dài.

Sau này Không có sau này cái gì hết, nam nhân bất tài vô dụng này còn suy nghĩ về sau này sao Đúng là nực cười.

Trong lòng Lô thị khinh bỉ mà tay không kiềm được run rẩy.

Chỉ trong tích tắc mà tưởng như mấy canh giờ, tấm cửa gỗ mở ra.

Tiếng gõ cửa này là ám hiệu của chúng, người bên trong thấy người đứng ở cửa là Lô thị, không khỏi bất ngờ, "Chủ nhân, sao ngươi lại đích thân đến đây"

Phượng Vân Phi đang trầm mặt chuẩn bị chửi bới đám đạo tặc bất lương này một trận, nghe vậy mà choáng váng, vẻ mặt mịt mờ nhìn nam nhân cường tráng đứng trong cửa, lại nhìn Lô thị mặt xanh mét không nói tiếng nào.

Rốt cuộc… chuyện này là sao

Nếu Lô thị có thể nói chuyện, nhất định nàng sẽ biện bạch thanh minh, nhưng Tạ Cảnh Tu không cho nàng cơ hội lên tiếng.

Tạ Cảnh Tu đứng phía sau nói, "Phu nhân đã đến, còn không mau để Hương Diệp ra hầu hạ, đám các ngươi chỉ biết mạo phạm phu nhân thôi."

Người bên trong vội vã đáp lời, quay đầu cất giọng, "Diệp cô nương, chủ nhân đến, mau ra đây đón tiếp chủ nhân."

"Rồi, đến liền đến liền." Giọng nữ tử vang lên, đợi đến lúc Phượng Vân Phi thấy rõ gương mặt quen thuộc của Hương Diệp, hy vọng trong lòng hắn đã hoàn toàn tắt ngúm, vừa rồi hắn còn thề son thề sắt tin tưởng Lô thị, còn bất mãn với con trai nhỏ nói xấu Lô thị, hiện thực giờ đây cứ như một cú tát giáng thẳng vào mặt.

Hương Diệp thấy mặt Phượng Vân Phi, lời muốn nói tự động nuốt ngược vào, đôi mắt đẹp kinh ngạc trợn tròn, nhìn qua nhìn lại Phượng Vân Phi và Lô thị, mặt hiện vẻ khủng hoảng.

"Giỏi, giỏi lắm." Phượng Vân Phi tức đến đau ngực, chỉ Lô thị và Hương Diệp, "Đám nữ nhân các ngươi lừa ta một vố đau thật!"

"Các ngươi thật ra là ai!" Nam nhân mở cửa nhận ra tình hình không ổn, "Ban ngày ban mặt, các ngươi muốn tự tiện xông vào nhà dân sao"

"Cút ngay!" Phượng Vân Phi tung cước đạp nam nhân kia, tên đó lùi về sau một bước, hắn xông thẳng vào trong.

Hắn muốn nhìn, hắn muốn chống mắt nhìn thê tử kính nhau như khách mười mấy năm đã làm bao nhiêu chuyện tốt sau lưng hắn!

Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu nhìn nhau, cùng bước vào trong.

"Đứng lại…" Nam nhân chặn đường còn chưa nói hết, đã thấy trong tay Tạ Cảnh Tu lóe sáng, vài luồng sáng bạc bay đến phía nam nhân kia, tên đó liền ngã xuống đất, không gượng dậy nổi.

Lô thị vẫn đứng bất động ở cửa, Hương Diệp nhận ra chủ nhân mình bị điểm huyệt, liền cuống quýt giải huyệt, đỡ Lô thị ho sặc sụa.

Lô thị che miệng, khàn giọng nói, "Ta không sao. Bạc đã giấu kỹ chưa Tuyệt đối không thể để uổng phí chuyến này!"

Hương Diệp nói, "Phu nhân yên tâm! Bọn họ sẽ không tìm ra dù chỉ một cọng lông!"

Lô thị gật đầu, nhưng lòng vẫn thấp thỏm.

Quay đầu lại, đã thấy các nô tài của phủ Nguyên Vương và Phượng phủ chia làm hai nhóm khe khẽ bàn tán, ánh mắt nhìn nàng mang vẻ khinh thường.

Lô thị hận muốn giết người, nhưng chỉ có thể thầm nuốt xuống, dẫn Hương Diệp vào trong.

142. Chương 142: Thân Phận Của Lô Thị

Editor: Vện

Phượng Vân Phi xông vào, khoảnh sân trước mắt không có người, cũng không có đồ vật gì, chỉ có mấy món gia dụng gác trong xó.

Không chờ Phượng Vân Phi đến hậu viện, trong phòng đã có mười mấy đại hán nối đuôi bước ra, dù mặc thường phục nhưng nhìn khí thế là biết không phải tầm thường. Sát khí mãnh liệt buộc Phượng Vân Phi phải dừng chân, đầu óc bị lửa giận thiêu đốt cũng bình tĩnh lại.

Vốn hắn chỉ xem nơi này là tài sản riêng của Lô thị, là chỗ Lô thị giấu của cải trong phủ, căn bản không mấy để tâm. Nhưng những người trước mắt đều mang dáng vẻ hung thần ác sát, một phu nhân hậu viện làm sao có thể chỉ huy được!

Trong đầu Phượng Vân Phi vang lên hồi chuông, lùi về sau một bước.

"Còn ngây ra đó làm gì! Giết!" Không biết là ai khẽ quát, mọi người trầm mặc tuốt vũ khí. Ánh bạc của đao kiếm chiếu lóa mắt Phượng Vân Phi.

Mắt thấy đám cuồng sát ùa ra từ bốn phương tám hướng, Phượng Vân Phi muốn tránh nhưng toàn thân cứng đờ, không di chuyển được một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi đao sắc bén càng lúc càng gần.

Hai bóng người lao đến nhanh như gió, không biết là ai đẩy sau lưng Phượng Vân Phi một cái, Phượng Vân Phi bị đập vào tường, lưng đau nhức làm hắn bừng tỉnh, ôm ngực ho sặc sụa.

Ngay lúc Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự bước vào, hai thị vệ Vương phủ đã thiết lập thế trận.

Lão Lục chắn trước mặt Tạ Cảnh Tu, nhìn tình tình chiến đấu, trầm giọng nói, "Những tên này võ nghệ không tồi."

Bọn họ đều là quân sĩ tinh nhuệ được Tạ Cảnh Tu bồi đắp, chỉ chọn ra những ai xuất sắc nhất, tổng cộng một trăm người, ba năm khảo hạch một lần, không vượt qua thì chết.

Võ công của một trăm người đều được xếp hàng thượng thừa chốn giang hồ, hai người đang ra tay là Thập Nhị và Thập Lục. Dưới thế công kích liên hoàn của hai thị vệ, người trong sân dù chiếm đa số nhưng họ vẫn có thể kiên trì chống đỡ, người tập võ bình thường tuyệt đối không thể làm được.

Tiêu Ngự cũng không ngờ, hắn đã quá xem thường Lô thị, hắn nghe rõ ràng, người vừa nãy ra mở cửa gọi Lô thị là "chủ nhân", có thể được những tên này gọi một tiếng "chủ nhân" thì sao có thể là một phu nhân bình thường chứ

Lô thị và Hương Diệp vào trong. Chuyện đã đến nước này, Lô thị không cần phải tiếp tục ngụy trang, chỉ lạnh lùng nhìn người trong sân.

Phượng Vân Phi quay phắt lại nhìn nàng, ánh mắt xưa nay luôn hòa nhã với nàng nay đỏ bừng, lớn giọng chất vấn, "Tại sao! Từng ấy năm qua đã bao giờ Phượng Vân Phi ta làm chuyện có lỗi với ngươi! Tại sao ngươi phải làm thế này!"

Lô thị không nhìn hắn lấy một cái, hai tay Hương Diệp cầm loan đao chắn trước người Lô thị, mắt lạnh lùng lướt qua Phượng Vân Phi, nhìn thẳng Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự thấy cảnh tượng chém giết, lòng hơi căng thẳng. Vốn cho là đám kia chỉ là trộm vặt, không ngờ cũng thuộc hàng cao thủ, thị vệ Tạ Cảnh Tu mang theo lại không nhiều…

"Thế tử, hay là ngươi… chúng ta tránh đi chỗ khác" Tiêu Ngự kéo tay Tạ Cảnh Tu.

Đám này bản lĩnh không vừa, hắn sợ mục tiêu của chúng không phải tài sản Phượng phủ, chẳng may chúng nhắm vào Tạ Cảnh Tu thì sao

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, dường như biết hắn đang lo cái gì, cười nói, "Yên tâm, đám này thật sự nhắm vào tài sản của Phượng gia." Thuộc hạ của y đã điều tra ra, từ khi Lô thị gả vào Phượng phủ thì liền bắt đầu kế hoạch này.

Phượng Vân Phi là Tổng quản Thái y, kiếm được không ít bạc nhưng cũng có giới hạn. Hiện tại Tạ Cảnh Tu vẫn không nghĩ ra, đám này thoạt nhìn như có đại sự muốn hoàn thành, tại sao phải tham chút tiền này làm gì

Chỉ là…

"Ngọc Nhi hẳn đang hoài nghi có người lập bẫy dụ ta vào tròng đúng không Tại sao lại nghĩ vậy." Trước mắt là chiến cuộc máu lửa, bên cạnh có Lô thị và Hương Diệp giương mắt trừng trừng, phía sau có Phượng Vân Phi hồn bay phách lạc mà Tạ Cảnh Tu như rất thích thú nói chuyện phiếm với Tiêu Ngự.

"Nghi ngờ này chẳng phải rất hợp lý sao" Tiêu Ngự nghiêm túc nói, "Chúng ta là người một nhà, trên danh nghĩa ta còn là người Phượng phủ, có thể người giật dây muốn thông qua Lô thị để kéo Phượng phủ xuống nước, thông qua Phượng phủ để tiếp cận Chiếu Kỳ, lại thông qua Chiếu Kỳ kéo ta vào cuộc, ngươi đương nhiên sẽ không mặc kệ ngồi nhìn, vậy là ngươi cũng bị kéo vào. Mưu kế triển khai rất rõ ràng."

Tạ Cảnh Tu, "…"

Phượng Chiếu Kỳ, "…"

Lão Lục, "…"

Thấy nó hợp lý và mạch lạc chưa! Chỉ hơi rối một chút như cái bánh quai chèo thôi mà!

Phượng Chiếu Kỳ cười hai tiếng, "Cũng thật vất vả cho tên chủ mưu."

Tạ Cảnh Tu nghiêm mặt nói, "Ca ca ngươi là cao thủ gây án." Lão Lục yên lặng gật đầu.

Tiêu Ngự cảm giác vẻ mặt đứng đắn của mấy người này thật ra là trêu chọc hắn, uổng công hắn thật tình lo lắng thay người ta, tức tối nghiến răng, "Chúng ta có khoảng cách không thể vượt qua. Không nói chuyện với các ngươi nữa."

Nhưng thấy Tạ Cảnh Tu ung dung như vậy, Tiêu Ngự biết y vô cùng tin tưởng hai thị vệ kia, nhìn lại chiến cuộc, quả nhiên đã có rất nhiều ác đồ trọng thương nằm la liệt, đau đớn rên la.

Mặt Lô thị rốt cuộc cũng hiện vẻ hoảng sợ.

"Hương Diệp!" Nàng thấp giọng kêu.

Hương Diệp hiểu ý, lặng lẽ di chuyển vào bên trong hai bước, thừa lúc mọi người không chú ý, nàng kéo Lô thị phóng thật nhanh dọc hành lang dẫn đến hậu viện.

"Lão Lục." Tạ Cảnh Tu trầm giọng quát một tiếng, Lão Lục nhận lệnh, vọt theo truy kích.

Tạ Cảnh Tu thấy hai thị vệ của y dễ dàng chiếm thế thượng phong, không quan tâm tiền viện nữa, kéo Tiêu Ngự đến sân sau.

Bắt đám lâu la này cũng không có tác dụng, Lô thị mới là nhân vật mấu chốt.

Phượng Chiếu Kỳ vội đuổi kịp, Phượng Vân Phi thấy vậy cũng cuống quýt chạy theo.

Hắn nhất định phải bắt Lô thị, hắn muốn hỏi cho rõ ràng, tại sao Lô thị lại phản bội hắn, phản bội Phượng phủ!

Lúc đoàn người đến hậu viện, Hương Diệp đã bị Lão Lục đâm một kiếm ngay đùi, nằm trên đất không động đậy.

Lô thị mặt trắng bệch đứng dựa cột, đôi mắt tàn nhẫn mà ngỡ ngàng quét qua từng người, khi dừng ở Phượng Vân Phi liền biến thành căm ghét tột cùng.

Lòng Phượng Vân Phi đau xót không thôi, đau đến mức không thể đứng thẳng.

Ánh mắt Lô thị nhìn hắn không hề che giấu ghét bỏ, khinh thường, thậm chí là ghê tởm!

Lúc này Phượng Vân Phi mới tỉnh ngộ, thì ra thường ngày nàng đoan trang cẩn thận, đối với hắn kính nhau như khách, không muốn thân cận, thậm chí đẩy hai nha đầu thông phòng ra hầu hắn, tất cả không phải vì nàng để tâm uy nghiêm và tự trọng của chủ mẫu Phượng phủ, thật ra nguyên nhân chỉ có một, Lô Tĩnh khinh thường hắn, Lô Tĩnh căm ghét hắn từ tận tâm can!

Phượng Vân Phi không phải kẻ ngu dốt, không phải hắn không cảm nhận được sự lạnh nhạt và xa lánh của thê tử, chỉ là hắn không muốn suy nghĩ sâu xa, không muốn nghĩ đến điều làm hắn khiếp sợ.

Hắn đã vứt bỏ Phương thị, vứt bỏ chính thê từng giúp đỡ trong cơn hoạn nạn, vứt bỏ nữ nhân một lòng ngưỡng mộ hắn để cưới Lô Tĩnh, sau đó còn trải qua những tháng ngày vinh quang muôn người ca tụng, ngay cả hoàng thân quốc thích còn phải khách khí với hắn.

Cho nên hắn không làm gì sai cả! Bây giờ hắn công thành danh toại, có vợ hiền con hiếu, vứt bỏ Phương thị là quyết định chính xác! Làm sao hắn dám nghĩ đến khả năng làm mình không thể chịu nổi kia!

"Lô Tĩnh, Lô Tĩnh!" Phượng Vân Phi run rẩy chỉ tay vào Lô thị, thê lương nói, "Đây là mục đích ngươi gả vào Phượng phủ, có đúng không Phượng Vân Ninh đẩy thê tử ta đi xa, lại đưa ngươi đến trước mặt ta, tất cả đều là kế hoạch của các ngươi có đúng không!"

Hắn rống giận, nhưng thật ra đâu cần đáp án. Mọi thứ đã quá rõ ràng.

Phượng Vân Phi cảm thấy gương mặt nóng đến bỏng rát. Hắn đúng là tên ngu xuẩn, nữ nhân mà hắn thương yêu mười mấy năm qua rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu chuyện tày trời!

Muội muội vì không muốn làm thiếp mà cướp con trai hắn, hắn không dám từ chối. Muội muội muốn đuổi thê tử chân chính của hắn, hắn không dám lên tiếng. Hắn biết rõ Phượng Vân Ninh khinh khi mình cỡ nào mà vẫn mang ơn mối hôn nhân nàng đã "ban ân", lại còn vui mừng khôn xiết.

Mười mấy năm qua hắn mù quáng tin tưởng Lô thị, sủng ái Lô thị, không muốn nhớ lại Phương thị, chính hắn cũng không dám thừa nhận hành vi tránh né nỗi sợ của mình là quá nhu nhược, lại dùng nó để chứng minh hắn chưa từng làm gì sai.

Nhưng cuối cùng, sự thật không cho phép hắn tiếp tục tự lừa dối mình nữa, đó cứ như một cái tát đau điếng của Lô thị, ngay cả đường trốn tránh cũng không chừa cho hắn.

Lô thị không thèm nhìn hắn, chỉ trừng Tạ Cảnh Tu.

"Tạ thế tử, chuyện hôm nay không liên quan gì với ngươi, ngươi hà tất phải nhảy vào vũng nước đục này." Lô thị mạnh miệng nói.

"Không sai, vốn không có liên quan gì với ta." Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Nhưng ngươi cướp bạc của Phương tam lão gia, hãm hại đệ đệ của Ngọc Nhi, chuyện này không thể nói không có quan hệ với bổn thế tử."

Tiêu Ngự lập tức bùng phát tính hẹp hòi, lườm Tạ Cảnh Tu.

Tại sao lại đặt Phương tam lão gia đứng trước hắn Nhan sắc vượt bậc thì được xếp trước à! Tạ Cảnh Tu vốn đâu có trân trọng hắn, đúng không!

Lô thị hung tợn nghiến răng, lát sau cười lạnh nói, "Ta khuyên Thế tử nên cân nhắc rồi hẵng làm. Tình cảnh của Thế tử như đang bước trên băng mỏng, cần gì phải khiêu khích cường địch"

"Cường địch Ngươi sao" Tạ Cảnh Tu khinh thường.

Lô thị mím môi im lặng. Nàng không biết Tạ Cảnh Tu đã điều tra được bao nhiêu, nhưng nàng không tin y tra ra được tồn tại của người kia. Tạ Cảnh Tu đang thăm dò nàng, nàng không thể bán đứng người kia, nhưng nhất định phải làm Tạ Cảnh Tu kiêng kỵ nàng, nếu không, chỉ sợ hôm nay nàng khó thoát khỏi tòa nhà này.

"Thế tử muốn bạc thì cứ việc lấy về." Lô thị nói, "Mọi người hôm nay không cần phải phân chia địch ta rạch ròi, có người bây giờ chưa phải bằng hữu, biết đâu tương lai lại trở thành bằng hữu. Nếu kết thù, Thế tử có tự tin bảo vệ được người trong lòng của ngươi chu toàn, vĩnh viễn không để ai thừa cơ lấy mạng hay không" Nàng nói xong, tầm mắt bắn vào Tiêu Ngự, không cần nói cũng biết ý nàng.

Tiêu Ngự nhướn mày cười, "Ngươi lấy ta để uy hiếp Thế tử Phượng đại phu nhân, ngươi thật sự xem ta là thư sinh trói gà không chặt, mặc người xâu xé à Ngươi không sợ sau này vị nhân huynh trong miệng ngươi lọt vào tay ta sao Tên kia dùng nữ nhân làm vũ khí, chính mình lại lẩn tránh không dám gặp người, nhìn cũng thấy chẳng phải người có tài năng xuất chúng, cần gì Thế tử phải ra tay."

Muốn khích tướng sao, không nói mấy câu cho nghẹn chết là không được.

Quả nhiên, Lô thị tức đến đỏ mặt, giận dữ quát, "Câm miệng, câm miệng! Ai cho ngươi lá gan sỉ nhục hắn! Lũ các ngươi ngay cả xách giày cho hắn còn không xứng!"

Tiêu Ngự mỉm cười không nói, Tạ Cảnh Tu cũng không lên tiếng, Phượng Vân Phi lại mang vẻ mặt bi thảm như sắp chết đến nơi.

Có mắng nhiếc nhiều hơn nữa cũng chỉ làm trò cười cho người khác thôi.

Lô thị thở hồng hộc, lại nghe Tạ Cảnh Tu nói, "Ta có thể không giết ngươi!"

Tiêu Ngự hơi ngạc nhiên nhìn y. Tạ Cảnh Tu lại tiếp, "Lão Lục, giải đám ác đồ bên ngoài đi, nha đầu này và Phương đại nương bên cạnh Phượng đại phu nhân cũng mang đi luôn."

Lão Lục cúi đầu đáp, "Vâng!"

Thần kinh Lô thị mới được thả lỏng một khắc lại căng thẳng, hai mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Tạ Cảnh Tu.

"Ngươi đúng là thâm độc." Lô thị gằn từng chữ.

Những người kia là toàn bộ thuộc hạ của nàng ở kinh thành, Tạ Cảnh Tu muốn diệt trừ sạch sẽ, không chừa một ai.

Tiêu Ngự cười nói, ""Hắn"... chắc sẽ không vì mấy tên lâu la này mà trở mặt thành thù với Tạ thế tử đấy chứ Lẽ nào trong tay "hắn" quá thiếu thốn, không đủ nhân thủ Cũng thật khó khăn mà."

Lô thị rất mực kính trọng người kia, từng câu từng chữ của Tiêu Ngự như nhát dao đâm vào tim nàng, nàng vừa hận vừa tức lại không cách nào phản pháo.

Tạ Cảnh Tu không nói nhiều, dặn Lão Lục phong tỏa dân cư, chờ người đến đem bạc về. Còn Lô thị đã mất đi nanh vuốt, trước giờ lại quen sống an nhàn sung sướng, e là sau này còn không bằng một người bình thường.

Tiêu Ngự đoán được sơ lược ý của Tạ Cảnh Tu, Lô thị không phải nhân vật then chốt, Tạ Cảnh Tu hẳn là có hứng thú với người đứng sau nàng. Chỉ là Tiêu Ngự không thể nào chấp nhận được. Lô thị vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các được bồi dưỡng từ nhỏ, vai không thể nâng tay không thể xách, nếu không bị người khác xem như quân cờ, không chừng đã có thể giúp chồng dạy con, trải qua cuộc sống bình lặng êm ấm. Dù sao Lô thị cũng là người thông minh.

Tên kia để nữ nhân ra trận, chính mình lại núp ở hậu phương nhàn nhã chỉ tay năm ngón, thật khiến người ta khinh thường.

Tạ Cảnh Tu giao nhiệm vụ cho Lão Lục xong, hai thị vệ vừa giao chiến bên ngoài đã tiến vào chờ lệnh.

Tuy chỉ có hai mạng nhưng lại có thể bắt gọn toàn bộ mười hai cao thủ, Tiêu Ngự lập tức sinh lòng kính nể.

Tạ Cảnh Tu bàn giao công tác giải quyết hậu quả cho Lão Lục, lại khách sáo vài câu với Phượng Vân Phi mặt như tro tàn rồi dẫn Tiêu Ngự và Phượng Chiếu Kỳ ra về.

Phượng phủ được Lô thị cai quản nhiều năm như vậy, dù Lô thị đã bị đạp đổ nhưng trong đám người hầu tất có tâm phúc của nàng. Ở Phượng phủ không an toàn chút nào, Tiêu Ngự dĩ nhiên phải mang Phượng Chiếu Kỳ theo bên người.

Phượng Vân Phi không nói gì, nhìn Tạ Cảnh Tu dắt cả hai đứa con trai đi mất.

Hắn căn bản không có tư cách ngăn cản. Hai đứa con trai, một đứa hắn chưa bao giờ hoàn thành trách nhiệm nuôi dạy, một đứa suýt bị hại chết ngay dưới mắt mình, ngay cả hắn còn không thể tin tưởng bản thân.

Chiếu Kỳ lúc trước hiếu thảo quấn quýt hắn là thế, bây giờ cũng như ca ca, không quan tâm hắn nữa.

Phượng Vân Phi cười khổ một tiếng, thấy người trong sân đã tản đi hết, lúc này mới chỉnh trang lại y phục, không nhìn Lô thị vẫn đứng bất động dưới hành lang lấy một cái, quay đầu rời khỏi tòa nhà.

Sau khi Tạ Cảnh Tu trở về liền phái thị vệ đi tìm chỗ giấu bạc, ở ngoài chỉ có mấy nghìn lượng, nhưng lúc đó Lô thị và Hương Diệp tính trốn đến hậu viện, tức là trong hậu viện chắc chắn có cơ quan đào tẩu. Thị vệ đục vách tường trong một gian phòng ở hậu viện, cuối cùng tìm ra gần hai mươi vạn lượng bạc, trừ đi khoản nợ trả cho Phương gia thì số còn lại chia đôi, nửa trả về Phượng phủ, nửa để lại cho Phượng Chiếu Kỳ.

Hôm đó Phượng Vân Phi thơ thẩn về phủ, hắn vốn có một đôi trai gái hầu dưới gối, Phượng Chiếu Kỳ hay đến thư viện, Phượng Chiếu Lâm thỉnh an mỗi ngày.

Bây giờ Phượng Chiếu Kỳ đã rời bỏ Phượng phủ, Phượng Chiếu Lâm vẫn còn nằm trên giường, Phương đại nương vừa bị người của Tạ thế tử giải đi, người hầu trong phủ sợ nơm nớp như đi trên băng mỏng, tòa phủ đệ to lớn bao trùm không khí ảm đạm.

Phượng Vân Phi ngồi trong thư phòng hồi lâu, thở ra một tiếng, chán nản đi về viện tử của mình.

Chủ viện trước giờ là chỗ ở của Lô thị, Lô thị không muốn ở chung với hắn, nên hắn tự dọn ra viện tử khác nhưng vẫn thường xuyên đến chủ viện thăm hỏi Lô thị…

Phượng Vân Phi càng nghĩ càng phẫn nộ. Người đứng đầu phủ này rõ ràng là hắn! Phương thị là thê tử hắn thật sự yêu mến, cũng là nữ nhân thật lòng thật dạ với hắn. Phương thị sinh cho hắn một đôi song sinh, cho hắn cảm nhận niềm vui sướng khi được làm cha, bọn họ mới là máu thịt ruột rà của hắn, vốn là báu vật hắn nên nâng niu trong lòng bàn tay!

Nhưng chỉ vì một Phượng Vân Ninh luôn rẻ rúng hắn, vì một Lô Tĩnh thỉnh thoảng mua vui mà hắn lại phất tay buông bỏ báu vật, một mực bám đuôi loài lang sói âm độc hung tàn, dối trá đáng khinh! Rốt cuộc hắn đã làm gì, hắn đã làm những gì!

Phượng Vân Ninh có thể vững vàng yên vị trong phủ An quốc công cũng do hắn giúp đỡ, Lô thị lại bấu víu để hút máu hắn, vậy mà hắn lúc nào cũng sợ sệt mỗi khi gặp các nàng, lại cúi đầu khom lưng như gã nô tài.

Phương thị trông ngóng hắn nhiều năm như vậy, nữ nhân thật lòng yêu thương hắn như vậy, lại bị hắn lạnh lùng tổn thương nặng nề, cuối cùng bỏ hắn mà đi.

Ha ha, đúng là một trò cười!

Phượng Vân Phi ngồi ngây trong phòng, vẫy lui người hầu, ngửa mặt lên trời, cười dài không thành tiếng.

143. Chương 143: Hưu Thư

Editor: Vện

Trên xe ngựa, Tiêu Ngự hơi lo lắng, “Cứ vậy mà tha cho Lô thị sao”

Phượng Chiếu Kỳ giật mình nhìn hắn, “Ca, ngươi muốn nhổ cỏ tận gốc à Đúng là không độc không phải trượng phu!”

Tiêu Ngự, “…”

Tạ Cảnh Tu lắc chén rượu trong tay, nói, “Ngọc Nhi đừng lo, ta có suy tính hết rồi.”

Lại nữa, Tiêu Ngự bất đắc dĩ.

"Phải rồi, bàn cờ của Thế tử lớn quá mà."

"Là sao" Tạ Cảnh Tu nhướn mày.

"Khen ngươi thông minh thôi." Tiêu Ngự nói.

Tạ Cảnh Tu che miệng, ho nhẹ một tiếng, "Ngọc Nhi không cần phải thế, ngươi đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đó."

Tiêu Ngự, "..." Lại còn Tây Thi, đẹp cho chết ngươi đi.

Phượng Chiếu Kỳ úp mặt vào vách buồng xe. Trời ơi, ta muốn xuống xe!

Mùa xuân đã qua rồi, lúc thành thân còn chưa thỏa mãn sao!

Phượng Chiếu Kỳ cũng được sắp xếp vào ở Quảng An đường, nhìn dung mạo cậu giống Tiêu Ngự như tạc nhưng tính tình lại chất phác thật thà, người trong y quán đều thấy mới lạ.

"Cứ như thấy một sư phụ khác vậy." Lục Dung Dung đi vòng quanh Phượng Chiếu Kỳ vài vòng, trầm trồ nói.

Người trong Quảng An đường đã ngầm hiểu thân phận của nàng, dựa theo quan hệ họ hàng thì Lục Dung Dung chính là biểu muội của Phượng Chiếu Kỳ và Tiêu Ngự.

Phượng Chiếu Kỳ biết nàng không thích cái xuất thân từ phủ An quốc công, người An phủ đã mấy lần đến mời, nàng tình nguyện ở lại Quảng An đường làm chân chạy việc vặt cũng không muốn trở về làm Đại tiểu thư phú quý, Phượng Chiếu Kỳ lại càng thêm có ấn tượng tốt với nàng.

Chỉ là, Phượng Chiếu Kỳ không biết, đối với Lục Dung Dung, An phủ chẳng khác nào đầm rồng hang hổ, thân phận nàng vốn không được vẻ vang, bất luận người hầu An gia đến mời có biểu hiện cung kính cỡ nào, một khi nàng quay về An phủ, sẽ không còn ai xem nàng là quan trọng, chưa chắc có giữ được cái mạng nhỏ hay không nữa là.

Lục Dung Dung nghe nói Phượng Chiếu Kỳ nể phục mình, vẩy vẩy cái khăn lau trong tay, cười hì hì, "Vị biểu ca này quả nhiên khác hẳn sư phụ."

"Nói gì ta đấy." Tiêu Ngự vén màn bước vào, cười nói.

Mắt Bách Linh và Lục Dung Dung sáng lên, cùng vây quanh hắn.

Bách Linh nói, "Đúng rồi sư phụ, hôm nay có người nhà của Lâm tướng quân đến, còn dắt theo một đại phu, nói là quân y Việt Bắc hầu tín nhiệm nhất, đặc biệt mời đến trị thương cho Lâm tướng quân." Bách Linh bất mãn, "Tần tiểu đại phu cứ tiếp tục dùng thuốc của chúng ta, vậy mới có lợi cho thương thế Lâm tướng quân. Tên đại phu kia thật đáng ghét, đã nhìn Tần tiểu đại phu phối thuốc còn bắt bẻ, nói thuốc của chúng ta không đáng một đồng. Sao hắn không nghĩ nếu không nhờ công tử ra tay, Lâm tướng quân làm sao hồi phục nhanh như vậy. Giờ còn muốn đến cướp công."

Bách Linh càng nói càng tức, Tiêu Ngự cau mày, "Có để hắn đổi thuốc khác không"

Đại phu dám hất hàm sai khiến như thế, chắc cũng có bản lĩnh thật sự, nhưng Tiêu Ngự tin tưởng phương thuốc của Tần Cánh hơn.

Một tay Tần Cánh chăm sóc Lâm Hiển đến lúc chuyển biến tốt, lúc này cũng không cần ai thay hắn.

"Tần tiểu đại phu kiên quyết không cho hắn đổi thuốc." Lục Dung Dung cười nói, "Không ngờ Tần tiểu đại phu hiền lành là thế, lúc cố chấp lại quả quyết đến vậy."

Bách Linh dẩu môi, "Nhưng tên kia vẫn nhìn toàn bộ quá trình thay thuốc của Tần tiểu đại phu." Lúc Tần Cánh lau rửa miệng vết thương sẽ dùng thuốc khử trùng đặc chế, Bách Linh luôn cảm thấy người kia muốn học trộm.

"Hắn còn hỏi Tần tiểu đại phu cách điều chế thuốc khử trùng." Bách Linh nói, "Vậy mà Tần tiểu đại phu còn viết cho hắn, đúng là tức chết ta."

Tiêu Ngự vỗ đầu nàng, cười nói, "Thôi mà, đã dặn không được giấu làm của riêng rồi. Hắn không phải là quân y sao, hắn học nhiều thì binh lính bị thương sẽ được thêm cơ hội sống sót."

Bách Linh nghẹn một bụng lửa, hồi lâu sau mới làu bàu, "Ta biết rồi."

"Ta đi xem Lâm tướng quân, hai người các ngươi dẫn Chiếu Kỳ đi sắp xếp chỗ ở đi, buổi tối chúng ta nấu một bữa linh đình, coi như mở tiệc đón gió tẩy trần cho Chiếu Kỳ." Tiêu Ngự nói.

Bách Linh cười thành tiếng, đến chỗ Phượng Chiếu Kỳ, "Mời Nhị thiếu gia theo ta."

—o0o—

Sắc trời u ám, một nữ tử men theo con phố, đến ngoài cổng lớn Phượng phủ.

Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cánh cổng sừng sững sơn son.

Cánh cổng đang đóng chặt, trước kia, nàng luôn thấy chán chường mỗi khi bước qua ngưỡng cửa này, mà bây giờ nàng đã không còn tư cách để vào nữa.

Gia đinh gác cổng đã sớm thấy nàng, chỉ mịt mờ đảo mắt quan sát một hồi rồi quay đầu chạy vào trong.

Ban sáng, sau khi lão gia trở về đã lệnh cho toàn phủ rằng Phượng đại phu nhân đã bị ruồng bỏ, không ai được phép để nàng bước vào cổng Phượng phủ.

Nhưng dù sao đi nữa, nàng đã cai quản nơi này quá lâu, xây dựng ảnh hưởng rất lớn, nàng đứng trước cổng Phượng phủ, người hầu cũng không dám đuổi đi, chỉ có thể chạy vào báo tin.

Lô thị cười châm chọc, thong thả bước lên bậc thang, giơ cánh tay chăm chút kỹ lưỡng, nặng nề gõ cửa.

Gõ hết nửa nén hương mà bên trong không một tiếng động.

Lô thị lùi về sau một bước, lạnh lùng nói, "Mở cửa! Phượng Vân Phi chưa viết hưu thư, ta vẫn là Đại phu nhân Phượng phủ!"

Người ở trong nghe tiếng gõ cửa mà phát hoảng, lúc này nghe nàng nói vậy, càng thêm do dự.

Hai tên nô bộc nhìn nhau, một người nói, "Hay là… ra mở cửa đi."

"Nhưng lão gia đã ra lệnh…"

"Lão gia luôn nghe răm rắp lời Đại phu nhân, chắc chỉ nóng giận nhất thời…"

Hai người còn chưa bàn bạc xong, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân làm cả hai sợ mất vía.

Quay đầu lại, đã thấy Tam tiểu thư Phượng Chiếu Lâm mặt không còn màu máu vội vã chạy đến.

"Bái kiến Tam tiểu thư." Hai người bước lên hành lễ.

Phượng Chiếu Lâm xưa nay tao nhã lễ phép lại lạnh lùng trừng mắt với hai người, "Đại phu nhân đang ở bên ngoài, tại sao các ngươi không mở cửa!"

"Vì lão gia đã dặn…" Tên nô bộc khó xử đáp.

Phượng Chiếu Lâm không kiên nhẫn nghe hết, nhấc chân bước đến cửa, "Cút ngay!"

Hai tên nô bộc không dám ngăn cản, lại thở phào một hơi.

Là Tam tiểu thư để Đại phu nhân vào chứ bọn họ không trái lệnh lão gia.

Cổng lớn từ từ mở ra, Lô thị thấy đứng bên trong là con gái mình, nước mắt ướt mi, sắc mặt ngơ ngác, nhìn mà giật mình.

"Mẫu thân!" Phượng Chiếu Lâm nhào đến ôm nàng, lo lắng quan sát, "Mẫu thân không sao chứ Phụ thân cũng thật là, sao có thể nhốt người ở ngoài như vậy. Chúng ta mau vào nhà thôi." Nói rồi kéo Lô thị vào trong.

Lô thị ngẩn ngơ theo con gái bước vào cửa, đi dọc con đường quen thuộc, về chủ viện của nàng.

Trong chủ viện có mấy người hầu canh gác, nhưng không có tâm phúc của Lô thị. Thấy Lô thị quay về, tất cả ngẩn người, cũng không dám thất lễ, vội vã bước đến hầu hạ Lô thị rửa mặt thay y phục.

Lô thị ngồi trước gương đồng, nhìn hình ảnh mình khôi phục dáng vẻ quý phu nhân ung dung sang trọng, cảm giác như đã cách một kiếp người.

Cứ như nàng chưa từng bị đuổi khỏi nơi này.

Nàng căn bản không phải con gái của Lễ bộ Thượng thư gì cả. Con gái thật sự của Lễ bộ Thượng thư đã bị vứt vào thôn trang từ nhỏ, mặc cho tự sinh tự diệt, nàng thay thế thân phận thiếu nữ kia, lên kinh thành, gả vào Phượng phủ.

Nàng không thể quay về phủ Thượng thư, đó không phải nhà của nàng, mười mấy năm qua, nàng có thể qua lại với người khác cũng nhờ thân phận Phượng đại phu nhân và giao tình với An quốc công phu nhân.

Bây giờ Phượng Vân Ninh đã sa cơ, nàng mất đi địa vị Đại phu nhân Phượng phủ, phủ Thượng thư có ai sẽ chờ đón nàng! Bước vào rồi có khi không trở ra được nữa.

Không còn Phương đại nương và Hương Diệp, không còn thuộc hạ của Hồ thống lĩnh, nàng trở thành người không thể mưu sinh. Trong kinh thành không phải không có người chống đỡ, nhưng nàng không dám đến tìm. Lô thị biết Tạ Cảnh Tu sẽ phái người theo dõi nàng, nếu không sao y lại dễ dàng thả nàng đi như vậy Huống hồ, ngoại trừ Hồ thống lĩnh tuyệt đối trung thành với nàng, những người khác bình thường bị nàng quản chế nghiêm khắc, đã sớm sinh lòng oán hận, nàng không dám giao tính mạng vào tay họ.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có mỗi Phượng phủ là nơi để nàng trú thân. Nếu không, nàng chỉ có thể lưu lạc đầu đường xó chợ.

Mỉa mai biết bao.

Khóe môi Lô thị nhếch nụ cười tự giễu, không biết cười người khác hay cười chính mình.

"Mẫu thân, phụ thân chỉ nhất thời nổi nóng, sẽ không vứt bỏ mẫu thân đâu." Phượng Chiếu Lâm nép vào người Lô thị, nhẹ giọng nói, "Phụ thân yêu mến mẫu thân như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho mẫu thân."

"Hắn tha thứ cho ta" Lô thị cười lạnh thành tiếng. Phượng Vân Phi là cái ngữ gì chứ, hắn cũng có tư cách quyết định tha thứ cho nàng hay sao!

Phượng Chiếu Lâm lại cho rằng nàng lo lắng Phượng Vân Phi không chịu bỏ qua, vẫy lui người hầu, rúc vào người Lô thị, nhẹ giọng nói, "Phụ thân thật sự rất tốt với mẫu thân. Con biết mẫu thân không vừa mắt phụ thân, phụ thân hay chần chừ thiếu quyết đoán, lại nhu nhược, nhưng phụ thân thật sự cực kỳ tốt với mẫu thân." Phượng Chiếu Lâm kể lại chuyện Phượng Vân Phi tự tay chăm sóc lúc Lô thị trúng độc hôn mê.

"Có thể người không đạt đến yêu cầu của mẫu thân, nhưng mẫu thân cũng thấy được phụ thân rất tốt mà." Phượng Chiếu Lâm đau khổ khuyên can.

Lô thị lặng thinh.

Phượng Chiếu Lâm nghẹn ngào, "Con không biết chí hướng trong lòng mẫu thân cao xa thế nào, nữ nhi chỉ hy vọng chúng ta sống bình yên trong Phượng phủ. Kỳ thật, nữ nhi không cần phụ thân phải khôn khéo mưu mô, dã tâm bừng bừng, phụ thân là một Thái y, nay còn nhậm chức trưởng quan, chỉ cần phụ thân trung thành phục vụ thiên gia là quá đủ rồi, người có thể đứng vững ở kinh thành, cũng có thể che mưa chắn gió cho mẹ con chúng ta. Rốt cuộc mẫu thân còn muốn gì nữa"

Phượng Chiếu Lâm thật sự không hiểu, tại sao Lô thị không thể thành thật làm chủ mẫu Phượng gia như những phu nhân nhà khác

Lô thị vuốt tóc Phượng Chiếu Lâm, khẽ thở dài.

"Phu nhân, Tam tiểu thư dùng chút trà nóng đi." Nha hoàn cẩn thận đứng ngoài cửa nói.

Phương đại nương và Hương Diệp thân cận với Lô thị nhất đều không có mặt, các đại nha hoàn khác đành phải nhắm mắt làm liều, đến hầu hạ Lô thị.

Lô thị không có tinh thần, Phượng Chiếu Lâm nói, "Bưng vào đi."

Nha hoàn vội cúi mặt đi vào, đặt cái khay lên bàn.

Lô thị nhìn quanh khoảnh sân bên ngoài, dù gì nàng đã sống ở đây mười mấy năm, bình thường chỉ thấy chán ngán và mất kiên nhẫn, nhưng mới qua có một ngày mà như đã cách mấy đời, lúc này lại thấy từng viên gạch cái lá kia thân thương lạ thường.

Đến bữa cơm chiều, Phượng Chiếu Lâm bảo trù phòng đưa thức ăn đến chủ viện của Lô thị, cùng ăn cơm với Lô thị, lại cố gắng gượng cơ thể đau yếu cười đùa với Lô thị, cuối cùng Lô thị không đành lòng nhìn nữa, đuổi nàng về nghỉ ngơi.

Phượng Chiếu Lâm vừa mới rời đi, Phượng Vân Phi liền xuất hiện.

Lô thị khẽ run, siết chặt khăn tay, không biết phải nói gì.

Nàng không muốn thấy mặt Phượng Vân Phi, nhưng hiện tại nàng chỉ có thể tìm kiếm sự che chở nơi Phượng Vân Phi.

Kinh thành rộng lớn mà không có chỗ cho nàng dung thân. Những người lúc trước bị nàng quản chế, muốn làm gì cũng phải nhìn sắc mặt nàng, giờ nàng sa sút không nơi nương tựa cũng không dám đến cầu cứu, nàng sợ một đi không trở lại.

Bằng trực giác, Lô thị tin Phượng Vân Phi có thể giúp nàng. Dù Phượng Vân Phi có tức giận đến mấy cũng sẽ không gây bất lợi cho nàng.

Chẳng phải Phượng Vân Phi vốn là người như thế sao Nàng có khinh khi, sỉ nhục hắn thế nào đi nữa, hắn vẫn sẽ quấn quýt lấy nàng như con chó, không oán không hận.

Như lúc này, chẳng phải sắc mặt hắn vẫn bình thản, không có vẻ gì là giận dữ đó sao

Không chờ Lô thị mở miệng, Phượng Vân Phi đã thản nhiên nói, “Vì Lâm Nhi ở đây nên ta không đến tìm ngươi.”

Lòng Lô thị hơi xao động, khẽ cười nói, “Lão gia thật có tâm.” Trước kia, mỗi lần chướng mắt Phượng Vân Phi liền gọi Lâm Nhi đến trò chuyện, lâu dần thành quen, mỗi lần Phượng Vân Phi thấy Lâm Nhi sẽ không đến quấy rầy.

Phượng Vân Phi nhếch môi cười.

Con gái Thượng thư cao quý không với tới cũng chỉ có thế này thôi, không phải sao

Phượng Vân Phi ném lá thư trong tay vào người Lô thị, Lô thị không kịp phản ứng, tờ giấy nhẹ hững rơi xuống đất.

“Đây là hưu thư.” Phượng Vân Phi nói, “Lô Tĩnh, ngươi có thể rời khỏi Phượng phủ.”

“Cái gì!” Lô thị chấn động, toàn thân lạnh buốt như rơi vào hầm băng.

Phượng Vân Phi muốn đuổi nàng đi Ngay cả Phượng Vân Phi cũng không muốn cho nàng một chỗ dung thân!

Phượng Vân Phi lộ vẻ căm ghét, “Chẳng phải ngươi khinh bỉ Phượng phủ thô tục không xứng với thân phận của ngươi sao Vậy cũng vừa khéo, Phượng phủ không cung phụng nổi đại Phật như ngươi đâu. Từ nay về sau, chúng ta giải trừ gắn kết, đường ai nấy đi.”

Giải trừ gắn kết, lưu chi oán hờn. Đó là những lời Phương thị viết cho hắn.

“Các ngươi còn đứng đó làm gì Mau lấy của hồi môn trả cho Lô thị.” Phượng Vân Phi quát mắng đám nô bộc sợ nơm nớp trong sân.

“Vâng, vâng, nô tỳ đi lấy ngay.” Đám nha hoàn cuống quýt hành lễ, chạy đến phòng kho.

Phượng Vân Phi nhìn Lô thị mặt trắng bệch, cười lạnh, “Ngươi bất nhân với ta, ta lại không thể bất nghĩa với ngươi. Mười mấy năm qua, ngươi trăm phương nghìn kế vơ vét tài sản Phượng phủ, nhưng ta sẽ không tham lam chút của hồi môn của ngươi, ngươi cứ yên tâm.”

"Ngươi không bất nghĩa với ta" Lô thị nghiến răng, lạnh lùng nói, "Ngươi cứ vậy mà đuổi ta khỏi phủ, còn nói không bất nghĩa với ta! Ngươi không phải không biết phủ Thượng thư đối đãi với ta thế nào, ngươi diệt sạch thuộc hạ đắc lực của ta, để ta đơn độc quay lại hang sói động hổ, ngươi còn dám nói không bất nghĩa với ta sao"

Phượng Vân Phi thấy nàng lại dùng vẻ mặt cao cao tại thượng và ngữ điệu châm chọc, hắn không thể áp chế lửa giận, chỉ vào nàng, "Hang sói động hổ! Ngươi có tư cách để nói thế sao! Phượng Vân Phi ta đối đãi với ngươi thế nào, Chiếu Kỳ con ta đối đãi với ngươi thế nào, lúc ngươi ra tay muốn giết hắn, sao không nghĩ chính ngươi đã biến Phượng phủ thành hang sói động hổ muốn ăn tươi nuốt sống hắn! Thứ độc phụ đê tiện vô liêm sỉ! Tiện nhân!"

"Ngươi! Ngươi dám..." Lô thị đã bao giờ bị chỉ vào mặt mắng nhiếc như vậy đâu, huống chi còn là Phượng Vân Phi luôn cúi đầu phục tùng nàng, lửa giận bùng phát, suýt nữa đốt sạch lý trí.

"Ngươi biết ta là ai không! Ai cho ngươi lá gan đối xử với ta như vậy!" Lô thị quát.

"Bịt miệng nàng!" Phượng Vân Phi nhíu mày, lệnh cho hai đại nương đứng hầu một bên.

Lô thị quắc đôi mắt đỏ bừng, "Ta xem ai dám làm!"

Hai đại nương chần chừ, Phượng Vân Phi lạnh lùng nói, "Nô tài Phượng phủ ta mua, chẳng lẽ lời ta cũng không tuân!"

Hai nàng lập tức bừng tỉnh. Các nàng chỉ biết sợ uy thế của Lô thị mà không ngẫm lại, đúng là trước đây Lô thị giữ khế ước bán thân của các nàng, bây giờ Phượng lão gia đã đuổi Lô thị ra khỏi cửa, Lô thị không thể bán các nàng ra khỏi Phượng phủ.

Hai đại nương lấy lại tinh thần, nhanh tay áp chế Lô thị, rút khăn tay nhét vào cái miệng đang kêu gào ầm ĩ của nàng.

Phượng Vân Phi sắc mặt âm trầm chắp tay bước qua, nắm cằm Lô thị, lạnh giọng nói, "Ngươi không có chỗ dung thân thì liền muốn về Phượng phủ sao Ngươi không còn nơi nào khác để dựa dẫm sao Ngươi giấu đầu giấu đuôi mười mấy năm, hy sinh chính mình gả cho ta cũng muốn che chở những tên kia, sao ngươi không đi tìm hắn đi Ngươi dựa vào cái gì mà muốn Phượng gia ta phải chứa chấp ngươi! Ngươi là cái thá gì hả! Lô Tĩnh, nói thật, ngươi trộm tài sản trong phủ ta cũng không sao cả, nhưng ngươi tuyệt đối không được hãm hại con ta."

Mắt Lô thị phẫn hận trừng hắn, dù miệng không thể nói nhưng vẫn nhìn ra nét cười khinh bỉ.

Phượng Vân Phi biết Lô thị đang mỉa mai cái gì, ngay cả hắn còn biết chính mình chỉ là một trò cười, huống hồ là người ngoài.

Lòng Phượng Vân Phi dâng lên đau xót, "Trước kia ta hồ đồ cùng cực, quá vô dụng, ta không thể bảo vệ Phương thị, không thể bảo vệ Chiếu Ngọc, suýt chút nữa mất đi Chiếu Kỳ. Bây giờ bọn họ đều bỏ ta mà đi, đây là báo ứng của ta, ta nhận. Nhưng từ nay về sau, ta sẽ cố hết sức che chở bọn họ. Lô Tĩnh, bất luận là ngươi hay đám người giấu mặt sau lưng người, bất luận là ai dám gây bất lợi cho bọn họ, chỉ cần Phượng phủ ta còn chút hơi tàn, ta sẽ bắt các ngươi phải trả giá."

Hắn nói xong, dứt khoát hất Lô thị, lùi về một bước.

Lô thị vẫn trừng hắn, đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo.

Các nha hoàn đã lấy đồ ra xong, chạy đến bẩm báo.

Lô thị giãy dụa kịch liệt, hai đại nương suýt nữa để nàng vuột ra.

Phượng Vân Phi ra hiệu cho các nàng thả lỏng, Lô thị vừa được tự do liền rút khăn trong miệng, hai mắt đỏ ngầu, quát, "Ta muốn gặp Lâm Nhi! Lâm Nhi là con gái ta!"

Phượng Vân Phi vẻ mặt căm ghét, "Lâm Nhi là nữ nhi của Phượng gia ta. Nếu không phải sợ Lâm Nhi thương tâm, chiều nay ta đã không cho nàng gặp ngươi. Ta sẽ giải thích rõ ràng những chuyện xấu xa ngươi đã làm, ngươi yên tâm đi, Lâm Nhi tuyệt đối sẽ không mong nhớ ngươi."

"Ngươi không thể đối xử với ta như vậy, Phượng Vân Phi! Ngươi không được nói hươu nói vượn trước mặt Lâm Nhi!" Lô thị điên cuồng.

Phượng Vân Phi không phản ứng, phái quản gia đẩy Lô thị và đống hòm xiểng của nàng ra cổng sau Phượng phủ.

Nô bộc bên cạnh Phượng Vân Phi đứng trên bậc thang, ném phong thư đến trước mặt Lô thị, cười giễu, "Phu nhân, hưu thư của ngươi nè, nhớ giữ cẩn thận." Nói xong nhanh chân bước vào, đóng sầm cửa.

Lô thị đứng giữa một đống hòm xiểng, trơ mắt một lúc lâu.

Trước kia, nàng đã sai người trộm tiền tài ra khỏi Phượng phủ bằng lối này.

Bây giờ, bản thân nàng cũng bị đuổi ra khỏi phủ bằng chính lối này.

—o0o—

Hậu viện Quảng An đường, Tạ Cảnh Tu ngồi trong thư phòng nghe Lão Lục báo cáo, gật đầu nói, "Phái người giám sát Lô thị, xem có những ai tiếp xúc với nàng."

Lão Lục đáp, "Vâng."

Tiêu Ngự đột ngột chạy vào, Tạ Cảnh Tu cho Lão Lục lui xuống, y đứng dậy nghênh đón.

Tiêu Ngự chụp lấy tay Tạ Cảnh Tu, "Thế tử!"

Tạ Cảnh Tu đỡ hắn, nói, "Sao nào, rốt cuộc Ngọc Nhi muốn làm gì ta"

Tiêu Ngự ngơ ngác, làm gì là làm gì Hồi lâu sau hắn mới phục hồi tinh thần, mặt đỏ ửng.

Bây giờ Tạ thế tử càng lúc càng không ra thể thống gì, chỉ vậy thôi mà cũng đùa giỡn lưu manh cho được!

144. Chương 144: Thương Thế Của Lâm Hiển

Editor: Vện

Tiêu Ngự không có thời gian đùa nhây với Tạ thế tử, lôi kéo y nói, "Phủ Việt Bắc hầu muốn bắt người, ngươi mau ra chặn đi."

Vừa ra cửa đã thấy Phượng Chiếu Kỳ và Lục Dung Dung toát mồ hôi hột đứng chờ.

Tạ thế tử là công tử thế gia quý giá như vàng, vậy mà bị ca ca/sư phụ kéo ra chặn đường, tuy Thế tử có thể sai người hầu ra tay nhưng ca ca/sư phụ cũng không để tâm!

Tạ Cảnh Tu nhíu mày, "Lâm Hiển Chẳng phải vết thương của hắn đã được chữa rồi sao Cần đắp thuốc băng bó hay dưỡng thương thì cứ việc để hắn về phủ Việt Bắc hầu, cần gì phải giữ lại đây."

Mặt Tiêu Ngự buồn rầu, trầm giọng nói, "Nhưng lúc Tần Cánh thay thuốc, phát hiện thương thế của hắn có dấu hiệu chuyển biến xấu."

Hắn vừa dứt lời, Lục Dung Dung đã tiến vào nói, "Sư phụ, Tần tiểu đại phu nói thuốc hắn điều chế tuyệt đối không có vấn đề, Lâm tướng quân vốn sắp khỏi hẳn rồi! Da non cũng đã mọc. Nếu có vấn đề, nhất định là có người động tay động chân!"

Tạ Cảnh Tu nhìn Tiêu Ngự, Tiêu Ngự cũng trầm mặt gật đầu.

"Ta e đúng là như thế."

Tiêu Ngự hoàn toàn tin tưởng Tần Cánh và phương thuốc của hắn. Trước kia Tần Cánh từng chăm sóc cánh tay của Chu Chiêu, hắn có nhiều kinh nghiệm về phương diện ngoại thương hơn bất cứ ai. Sau khi giải phẫu xong, Lâm Hiển vẫn do Tần Cánh chăm sóc, dưới điều kiện không có kháng sinh mà vết thương

của Lâm Hiển có thể hồi phục nhanh như vậy, không có bất kỳ dấu hiệu nhiễm trùng nào, tất cả đều nhờ tính cẩn thận và bản lĩnh của Tần Cánh.

Bây giờ vết thương của Lâm Hiển đột nhiên chuyển biến xấu, lấy tính cách của Tần Cánh, nếu hắn dám khẳng định phương thuốc và cách chăm sóc của mình không có vấn đề, vậy thì chắc chắn nguyên nhân không phải do hắn.

Tiêu Ngự nghi ngờ cái tên tự xưng là quân y kia, suốt quá trình thay thuốc cho Lâm tướng quân, chỉ có mỗi hắn là người ngoài. Tuy không có bằng chứng nhưng bây giờ Tiêu Ngự đã không ngại phỏng đoán lòng người có ý xấu nữa.

"Chúng ta ra ngoài xem sao." Tạ Cảnh Tu xoa vai Tiêu Ngự, bước nhanh ra ngoài. Tiêu Ngự vội đuổi theo.

Lâm Hiển hiện đang ở chính phòng của sân thứ ba, thân phận hắn không giống những bệnh nhân khác, dĩ nhiên không thể xếp vào mấy gian phòng nhỏ hẹp đơn sơ cùng người khác. Có hai tùy tùng luôn túc trực để thuận tiện trông nom.

Lúc này, ngoài chính phòng bu đầy người, ồn ào vô cùng.

Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự mới đến cửa đã có một người từ trong góc tường nhảy bổ ra, quỳ cái rầm trước mặt hai người, có hơi hoảng loạn, nhỏ giọng cầu xin, "Tạ thế tử, Phượng đại phu, van xin các ngươi cứu giúp Thế tử chúng ta, đừng để Hầu gia và Chu tiên sinh mang hắn đi."

Hai người dừng chân, Tạ Cảnh Tu liếc người khổ sở quỳ dưới đất nài nỉ, nói với Tiêu Ngự, "Đây là tùy tùng bên cạnh Lâm tướng quân."

Tiêu Ngự thấy bộ dạng này, liền biết có điều bất thường. Mấy hôm trước, lúc biết tin Việt Bắc hầu xin thánh chỉ tạm thời rời biên ải, hồi kinh thăm Thế tử, người hầu của Lâm Hiển vui đến quên trời đất, nay lại bị dọa thành líu ríu như chim cút.

Tiêu Ngự nhìn thoáng qua, cùng Tạ Cảnh Tu lùi ra sân ngoài, tên tùy tùng hiểu ý, vội đuổi theo, không cần Tiêu Ngự hỏi, tên này lại quỳ xuống, nói thẳng, "Bên cạnh Hầu gia là Chu tiên sinh, ca ca của trắc phu nhân Hầu phủ!"

"Chẳng phải Chu tiên sinh kia là quân y lâu năm sao" Tiêu Ngự nhíu mày.

"Hắn cũng là quân y." Tên tùy tùng nhỏ giọng nói, "Hầu gia trấn thủ biên ải nhiều năm, chẳng mấy khi hồi kinh, bên cạnh chỉ có trắc phu nhân và một đôi trai gái hầu hạ, Chu tiên sinh đã tòng quân rất lâu, được Hầu gia cực kỳ tín nhiệm."

Tiêu Ngự trầm mặc một lát. Nhà nào cũng có cảnh khổ, Lâm Hiển tuổi trẻ, quyền cao chức trọng mà mọi chuyện vẫn không được như ý muốn.

Tạ Cảnh Tu cho tên tùy tùng kia rời đi, nhìn Tiêu Ngự nói, "Việt Bắc hầu không hồ đồ, Lâm Hiển là nhân tài hiếm thấy, hắn ta rời kinh nhiều năm, phủ Việt Bắc hầu phải dựa vào Lâm Hiển mới vinh quang được như hôm nay. Hắn không đến mức vì một thị thiếp mà hại con trai mình đâu."

"Vậy nếu Chu tiên sinh kia tự chủ trương thì sao" Tiêu Ngự siết nắm tay, "Lần Chu tiên sinh kia đến đâu có mặt Việt Bắc hầu." Ngừng một lát, ảo não nói, "Đáng lẽ ta phải cảnh giác hơn, chỉ nghe nói Chu tiên sinh kia là tâm phúc của Việt Bắc hầu mà không để ý, thật sự sơ suất quá."

"Vào xem trước đã." Tạ Cảnh Tu xoa nắn tay Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự hết sức khó chịu, sắc mặt có thể nói là âm trầm. Hắn ghét nhất có ai tự tiện đụng vào bệnh nhân của hắn, thứ rắp tâm hãm hại lại càng ghét cay ghét đắng.

Hai người vào chính phòng, nghe thấy một giọng nói thuần hậu, "Tần đại phu, Chu tiên sinh đã sớm nói thuốc của ngươi không có hiệu quả, ngươi cố tình không nghe, để thương thế của Thế tử xảy ra biến cố, bản hầu phải đưa hắn về chữa trị! Quảng An đường các ngươi dựa vào cái gì để bắt Thế tử ở lại!"

Tần Cánh lo lắng, cố giữ bình tĩnh nói, "Hầu gia, thuốc của ta chắc chắn không có vấn đề! Trước lúc vị Chu tiên sinh đây đến thăm Lâm tướng quân, chúng ta vẫn luôn sử dụng loại thuốc này. Thương thế của Lâm tướng quân đang hồi phục rất tốt…"

"Người trẻ tuổi, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói!" Việt Bắc hầu đột nhiên trầm giọng, "Ngươi muốn đẩy trách nhiệm lên đầu Chu tiên sinh đúng không!"

"Ta không có ý đó!" Tần Cánh vội nói, "Ta chỉ… ta chỉ muốn nói… thuốc của chúng ta thật sự không có vấn đề."

Tiêu Ngự không cần nhìn Tần Cánh cũng biết hắn đang vô cùng luống cuống.

Tần tiểu đại phu là người thật thà, làm sao am hiểu loại bắt bớ này. Loại chuyện này phải để hắn ra trận, hắn đang nghẹn một bụng lửa không biết phun vào đâu đây.

Tiêu Ngự tách đám đông vào trong phòng, chỉ thấy một nam nhân cao lớn đứng đó, tuổi chừng hơn bốn mươi, chòm râu dài vừa đen vừa cứng, một thân áo gấm sang trọng không giấu nổi khí thế hung hãn.

Vị này hẳn là phụ thân của Lâm Hiển, Việt Bắc hầu. Lâm tướng quân ôn văn nho nhã hoàn toàn khác hẳn phụ thân, chắc hẳn được Hầu gia phu nhân dạy dỗ mới không biến thành mãng phu như Việt Bắc hầu.

Việt Bắc hầu Lâm Hải Ninh cũng nhìn những người mới bước vào phòng, đập vào mắt đương nhiên là Thế tử Nguyên Vương vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, Tạ Cảnh Tu.

"Tạ thế tử." Việt Bắc hầu chắp tay gọi, cũng biết điều mà không lấy khí thế Hầu gia ép người.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, để Tiêu Ngự ra mặt, "Vị này là đại phu chủ chẩn trị thương cho Lâm tướng quân. Hầu gia có thắc mắc gì thì cứ hỏi Phượng đại phu."

Việt Bắc hầu nghe vậy liền dấy lên xem thường nhưng không biểu lộ quá rõ.

Vừa hồi kinh đã nghe chuyện hoang đường này được lan truyền như sóng khắp thành, Thế tử Nguyên Vương lại đi cưới một nam nhân làm chính thê, còn nâng niu như bảo bối, vì hắn mà không màng tội danh bất hiếu bất nghĩa, ngỗ nghịch trưởng bối, đoạn tuyệt với y quán Giản gia.

Xem ra, Thế tử phi kia chính là Phượng đại phu trước mắt.

Tiêu Ngự không quan tâm thái độ của hắn, đến giường nhìn Lâm Hiển. Thấy Lâm Hiển dựa đầu giường, vẻ mặt bất đắc dĩ, khẽ gật đầu với Tiêu Ngự, gương mặt tái nhợt lộ vẻ áy náy, tuy tinh thần tỉnh táo nhưng nhìn vẫn vô cùng suy yếu.

Tần Cánh nói vết thương của hắn có dấu hiệu nhiễm trùng, giờ đã bắt đầu phát sốt.

Chuyện này thật sự không phải tốt đẹp.

Lâm Hiển dĩ nhiên cũng không muốn rời khỏi Quảng An đường, nhưng không biết Việt Bắc hầu đã nói gì, bây giờ Lâm Hiển không tiện mở miệng, chỉ có thể trơ mắt nhìn người phủ Việt Bắc hầu làm ầm ĩ.

"Lẽ ra bản hầu nên để tâm thể diện của Thế tử, nhưng chuyện liên quan đến tính mạng Lâm Hiển, bản hầu dĩ nhiên có nghi vấn." Chất giọng Việt Bắc hầu hết sức vang dội, chấn động đến mức làm ù tai người ta, "Vị này hẳn là Phượng đại phu."

Tiêu Ngự xoay lại, chắp tay với Việt Bắc hầu, cười nói, "Đúng là tại hạ. Vết thương của Lâm tướng quân do ta chữa trị, Hầu gia có thắc mắc gì cứ hỏi. Quá trình từ lúc hắn ngấp nghé bờ vực tử thần đến khi dần dần khôi phục, không ai rõ ràng hơn ta."

Sắc mặt Việt Bắc hầu hơi khó coi. Tiêu Ngự tuy ngoài mặt khiêm nhường nhưng ngữ khí ẩn chứa châm chọc, như có ý khoe khoang chính hắn là người kéo Lâm Hiển trở về từ cõi chết.

Tiêu Ngự dĩ nhiên là cố ý. Trực giác của Tiêu Ngự không thích Việt Bắc hầu, lúc Lâm Hiển bị thương thì hắn đang ở biên cương xa xôi, không thể chăm sóc thì có thể thông cảm, nhưng bây giờ lại dẫn người đến quậy, rõ là cố tình gây sự. Nếu bị Chu tiên sinh kia đầu độc thì chẳng khác nào hạng ngu xuẩn như Phượng Vân Phi, Đại Lương phải dựa vào một người như vậy để trấn thủ biên ải, sớm muộn gì cũng mất nước.

Việt Bắc hầu nói, "Chu tiên sinh đã sớm nói phương thuốc của quý y quán có vấn đề, nhưng các ngươi nhất mực ngoan cố, bây giờ thương thế của Lâm Hiển chuyển biến xấu, các ngươi còn muốn lấy hắn làm vật thí nghiệm thuốc hay sao!"

"Đã là Chu tiên sinh nói, sao không để Chu tiên sinh ra mặt giải thích, nếu Chu tiên sinh quả thực có kiến thức sâu sắc, thuyết phục được tại hạ thì tại hạ mới có thể yên tâm giao bệnh nhân lại cho hắn." Tiêu Ngự nói.

Một nam tử ăn vận như văn sĩ, vóc dáng gầy gò đứng dậy, chắp tay nói, "Tại hạ Chu Ngôn, không dám nhận một tiếng tiên sinh của Phượng đại phu. Trong phương thuốc của vị Tần tiểu đại phu này điều phối, tại hạ thấy có mấy vị thuốc mang độc tính, sao có thể đắp lên phần cơ thể lộ máu thịt được! Lúc trước, vết thương của Lâm tướng quân có thể hồi phục là do thể trạng hắn vốn khỏe mạnh, tuy nhiên làm sao chịu nổi các ngươi làm xằng như vậy. Nhìn xem tình hình bây giờ thế nào Lúc đó ta đã nói rồi, vậy mà các ngươi vẫn khư khư làm theo ý mình, thương thế của Lâm tướng quân chắc chắn sẽ phát sinh biến cố. Giờ thì lời ta nói đã ứng nghiệm, các ngươi thật sự quá càn quấy."

Hắn nói chuyện bình thản, nhưng lại chọc cho Lục Dung Dung và Bách Linh tức tối, hận không thể chửi đổng, ngay cả người hiền lành như Tần Cánh còn nhịn không được.

Lúc tính mạng Lâm tướng quân như ngàn cân treo sợi tóc, là Phượng đại phu liều lĩnh làm đầu tàu ngăn cản sóng gió, là toàn bộ đại phu và học trò Quảng An đường không kể ngày đêm dốc lòng chăm sóc mới giúp Lâm Hiển chuyển nguy thành an. Người này vừa mở miệng liền xóa bỏ công sức của mọi người, ý trong lời ngoài đều muốn đạp bọn họ xuống đáy, khiến trên dưới Quảng An đường phẫn nộ không thôi.

Tiêu Ngự cười cợt, ngăn Tần Cánh định lên tiếng, nhìn Chu Ngôn, "Chu đại phu, ngươi là người của Hầu gia, nếu các ngươi nhất quyết muốn mang Lâm tướng quân đi, ta cũng không tiện ngăn cản. Chỉ cần ngươi xin Hầu gia lập quân lệnh trạng(*) ngay tại đây, mang hắn đi rồi thì nhất định phải chữa khỏi cho Lâm tướng quân, cho hắn bình phục hoàn toàn, không để lại bất cứ di chứng gì, nếu không sẽ bị xử tội theo quân pháp. Ta sẽ không hai lời, lập tức giao bệnh nhân vào tay ngươi."

(*)Quân lệnh trạng: giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh.

Mặt Chu Ngôn hiện vẻ không vui, lát sau cười nói, "Tại hạ cũng là đại phu, dĩ nhiên phải cố hết sức chữa trị cho Lâm tướng quân."

"Ta không cần ngươi cố hết sức, không chỉ phải chữa trị cho Lâm tướng quân." Tiêu Ngự áp sát không tha, hai mắt sáng ngời bắn vào hắn, "Ngươi phải giúp Lâm tướng quân khôi phục hoàn toàn, không để lại di chứng, không làm chuyện bất lương, không thừa cơ lật đổ Lâm tướng quân. Chỉ cần Chu tiên sinh dám nhận quân lệnh này, được người của Hầu gia giám sát, tiên sinh và tướng quân cùng chung một mạng thì tại hạ nhất định giao Lâm tướng quân vào tay Chu tiên sinh."

Lời Tiêu Ngự vô cùng bén nhọn, Chu Ngôn không đeo nổi vẻ mặt khách khí nữa, trầm giọng nói, "Phượng đại phu có ý gì Ngươi ám chỉ ta sẽ gây bất lợi cho Tướng quân sao"

"Tại hạ đâu có ám chỉ." Tiêu Ngự nói.

Chu Ngôn phất tay áo hừ lạnh, đang định mở miệng, lại nghe Tiêu Ngự nói, "Ý của tại hạ chính là như vậy."

"Ngươi!" Chu Ngôn giận tím mặt.

Lục Dung Dung và Bách Linh phía sau thầm cười đến nghiêng ngả, lặng lẽ vỗ tay nhiệt liệt. Từ lúc bước vào Quảng An đường, Chu tiên sinh kia luôn cố làm ra vẻ, Việt Bắc hầu bắt bẻ không ngừng, không có giống Lâm tướng quân ôn hòa gần gũi chút nào, các nàng đã sớm ngứa mắt rồi.

Tiêu Ngự quan sát Chu tiên sinh không chớp mắt, nhìn ra vẻ thù hận và hoang mang trong mắt Chu Ngôn.

Hắn làm nghề y hai kiếp, đời trước hắn tiếp xúc từ dân nghèo vùng sâu vùng xa đến chính khách minh tinh, đời này cũng gặp vô số loại người, đạo hạnh của Chu Ngôn hiển nhiên đâu có cao như vậy, Tiêu Ngự thăm dò mấy lần đã nhìn ra sâu cạn.

Chắc chắn Chu Ngôn muốn gây bất lợi cho Lâm Hiển, có thể không dám lấy mạng, nhưng chỉ cần bỏ cho Lâm Hiển vài triệu chứng khó chữa thì địa vị Thế tử e là phải đổi người.

"Phượng đại phu đừng quá ngông cuồng." Việt Bắc hầu trầm mặt nói, "Chu tiên sinh là đại phu được bản hầu đặc biệt mời đến chữa cho Lâm Hiển, Phượng đại phu nói vậy tức là ngay cả bản hầu cũng không để vào mắt sao!"

Thái độ hăm dọa của Tiêu Ngự dĩ nhiên sẽ khiến Hầu gia đây khó chịu, nhưng Tiêu Ngự cũng không rõ tâm tư của hắn đối với Chu Ngôn. Là thật sự không biết hay cố ý dung túng, hoặc cũng là đồng mưu

Tạ Cảnh Tu nói hắn sẽ không hại Lâm Hiển, Tiêu Ngự lại không cho là đúng. Hoàng đế coi trọng binh quyền trong tay phủ Việt Bắc hầu, chưa chắc đã coi trọng Lâm Hiển. Hiện tại thế cuộc trong triều rối như tơ vò, phủ Việt Bắc hầu được Hoàng đế dựa dẫm hoàn toàn, đúng là thời điểm thích hợp nhất. Lúc này mà diệt trừ được Lâm Hiển thì những người khác sẽ có cơ hội được tiếp nhận chức vị. Lâm Hiển tuy có bản lĩnh nhưng trong mắt Việt Bắc hầu thì đứa con trai vốn không do hắn dạy dỗ từ nhỏ cũng chẳng có gì quan trọng.

"Hầu gia quá lời rồi. Ta chỉ thể hiện thái độ nghiêm túc khi tiếp nhận bệnh nhân, hy vọng Chu tiên sinh đây bày tỏ thành ý thôi mà. Nếu không sao ta có thể yên tâm giao lại Lâm tướng quân."

Việt Bắc hầu cười lạnh, "Thành ý Thành ý của Phượng đại phu là ép người lập quân lệnh trạng, trị không được thì giết không tha Chẳng lẽ mỗi lần Phượng đại phu hành y đều phải thể hiện thành ý như vậy sao! Đúng là khiến người ta khâm phục."

Tiêu Ngự cười nhạt, nhìn hắn, "Thái độ của Hầu gia thật kỳ quái. Ta làm vậy cũng vì lo cho thương tích của Lâm thế tử, hy vọng hắn nhận được sự chữa trị tốt nhất. Hầu gia là phụ thân của Lâm thế tử, vốn nên quan tâm Thế tử hơn ta mới phải chứ Vậy mà sao tại hạ thấy Hầu gia nín bặt, không đề cập đến thương tích của Thế tử câu nào mà càng lo cho vị Chu tiên sinh đây hơn thế Người không biết còn tưởng Chu tiên sinh mới là con trai của Hầu gia đấy."

"Ngươi… sao lại như vậy được, càn quấy!" Việt Bắc hầu thẹn quá hóa giận, trừng Tiêu Ngự, "Bất luận thế nào, hôm nay bản hầu nhất định phải mang Lâm Hiển đi!"

Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nhìn, lại thấy bàn tay sau lưng Tiêu Ngự vẫy vẫy với y, Tạ Cảnh Tu mới tạm thời án binh bất động, để Tiêu Ngự tự giải quyết.

Việt Bắc hầu bỏ qua Tiêu Ngự, nhìn Tạ Cảnh Tu, "Phượng đại phu ỷ thế ép Lâm Hiển ở lại đây, chắc là ý của Tạ thế tử đúng không!"

Tạ Cảnh Tu đứng chắp tay sau lưng, trường bào xanh nhạt làm y nhìn càng thêm lạnh lẽo, nghe vậy chỉ thản nhiên nói, "Không phải."

Việt Bắc hầu giận dữ, cảm giác như đánh vào bông gòn.

Tiêu Ngự nhoẻn cười, đột nhiên nói, "Cần gì xem ý của người khác Tính mạng Lâm tướng quân do ta cứu về, không có ta hắn đã chết lâu rồi, Lâm gia ngươi tính lấy cái gì để báo đáp đây! Ở đây ngoài ta ra, còn ai có tư cách quyết định Lâm tướng quân đi hay ở hả!"

"Ngươi!" Việt Bắc hầu tức không nói nên lời. Chuyện này đúng là không thể phủ nhận, toàn kinh thành đều biết Thế tử phi mang Lâm Hiển dở sống dở chết trên đường về cứu chữa, trong quá trình trị liệu còn có ba vị Thái y làm trợ thủ cho hắn.

Việt Bắc hầu nghiến răng nói, "Chu Ngôn, ngươi lập quân lệnh trạng ngay cho ta!"

Chu Ngôn ngẩn người, lệnh chủ nhân hắn đương nhiên phải tuân theo, đang chuẩn bị đáp lời, lại nghe Phượng đại phu cười lạnh, thản nhiên nói, "Không cần."

Việt Bắc hầu nghẹn lời, "Ngươi lại muốn làm gì nữa!"

"Ta đổi ý rồi. Lâm tướng quân phải ở lại để Quảng An đường chữa trị." Tiêu Ngự mỉm cười, nhìn Chu Ngôn, lắc đầu nói, "Người này mà làm trợ thủ ta còn ngại hắn gây phiền phức, sao ta dám giao bệnh nhân cho hắn được."

Chu Ngôn xưa nay tự cao tự đại, rất có danh vọng trong quân đội, lại mang thân phận ca ca của trắc phu nhân Việt Bắc hầu, có ai không dám nể mặt, đã bao giờ bị người ta xem thường như lúc này đâu Sắc mặt nhất thời lúc xanh lúc đỏ, nhìn rất đặc sắc.

Vốn tưởng mang Lâm Hiển đi là rất dễ dàng, ai biết người trong Quảng An đường lại khó chơi như vầy. Rõ ràng sống chết của Lâm Hiển không liên quan gì đến họ, nhưng ai cũng trừng to mắt quan sát Lâm Hiển

sát sao!

Người bên Việt Bắc hầu có phẫn nộ cỡ nào đi nữa, nhưng Tạ Cảnh Tu đang ở đây, chắc chắn cũng có mặt thị vệ phủ Nguyên Vương, bởi vậy không dám dùng vũ lực cướp người, tránh kết cục không tốt.

Một giọng nói suy yếu đột nhiên truyền ra từ trong phòng, "Khụ… phụ thân, Phượng đại phu và Tần đại phu y thuật cao siêu, có cả Phùng lão thỉnh thoảng đến hội chẩn, nhi tử ở đây rất tốt, xin phụ thân yên tâm."

Mọi người nhìn qua, thì ra Lâm Hiển đã khoác áo, sắc mặt nhợt nhạt vịn khung cửa, lảo đảo đứng đó.

Việt Bắc hầu thấy dáng vẻ con trai như vậy, lát sau không đành lòng quay đầu đi, lặng lẽ thở dài.

Tiêu Ngự vội qua đỡ hắn, Tạ Cảnh Tu đã nhanh hơn, lệnh cho Lục Dung Dung và Bách Linh qua chăm sóc, y chộp Tiêu Ngự về lại bên cạnh.

"Nếu Lâm thế tử cũng muốn như vậy, mời Hầu gia quay về đi thôi." Tạ Cảnh Tu nói.

Chu Ngôn còn định lên tiếng, lại bị Việt Bắc hầu trầm mặt trừng một cái, cuối cùng nuốt lời muốn nói trở vào.

Việt Bắc hầu không gây khó dễ nữa, dẫn người rời đi, lúc này Lâm Hiển mới chịu theo Lục Dung Dung và Bách Linh về giường, đầu óc váng vất, đã rơi vào nửa hôn mê.

Tiêu Ngự và Tần Cánh vội vã tiến đến, tháo băng gạc, để lộ miệng vết thương.

Thấy vết thương bắt đầu thối rữa, biến thành màu đen, cả hai cùng hít vào khí lạnh, ánh mắt trầm trọng nhìn nhau.

Từ lúc Tiêu Ngự tranh chấp với Việt Bắc hầu và Chu Ngôn, Tần Cánh đã hiểu, Tiêu Ngự nghi ngờ hai người kia gây bất lợi cho Lâm Hiển, lúc này vừa hối hận vừa giận mình không giúp gì được.

"Đều tại ta, đều tại ta không tốt! Ta không nhìn ra ý đồ của Chu tiên sinh kia! Còn để hắn đụng vào thuốc của Lâm tướng quân!" Tần Cánh ảo não không thôi, giờ có tự vả mấy bạt tai cũng không hết ân hận.

Tiêu Ngự, "Đừng tự trách, có ai biết trước được mọi chuyện đâu. Ngươi ra ngoài bốc mấy dược liệu điều chế phương thuốc lần trước đã dùng đi. Phải cắt bỏ thịt thối trong miệng vết thương lần nữa. Ta khử trùng, ngươi mau đi chế thuốc."

Tần Cánh gật đầu liên hồi, lập tức chấp hành. Tiêu Ngự bảo Bách Linh và Lục Dung Dung rửa tay, hỗ trợ hắn.

Tiêu Ngự thấy Tạ Cảnh Tu vẫn lẳng lặng đứng nhìn, vội bước qua nói, "Thế tử về phòng chờ ta đi, ta xong việc bên này sẽ qua ngay."

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, vô cùng nghe lời, gật đầu, "Được." Rồi xoay người ra ngoài.

Một người xuất hiện từ trong bóng tối, rập khuôn bước theo sau Tạ Cảnh Tu.

"Chủ nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong! Chỉ chờ chủ nhân hạ lệnh…"

"Tạm thời đừng manh động." Tạ Cảnh Tu đi không quay đầu, giọng khẽ khàng như đang lẩm bẩm, "Tùy thời chờ lệnh."

"Vâng!" Bóng đen trả lời gãy gọn, không thắc mắc gì, rất nhanh lại ẩn mình vào bóng tối, cứ như chưa từng xuất hiện.

Tạ Cảnh Tu tao nhã đi dưới hành làng, gió phất qua, thổi phồng tay áo như gợn sóng dưới trăng.

Sếp tôi rất dễ thương, tăng ca xong không cho về, giữ tôi lại cty ngắm siêu trăng. Và đây là đoạn đối thoại:

– Ngắm siêu trăng cũng như xem sao băng ấy, có ước gì không

– Em muốn biến thành người sói để về với rừng.

– Thế chú lên đường bình an, tiền thưởng của chú anh em sẽ tự share.

Và thế là tiền thưởng của tôi bị lấy thật các bạn à, lấy sạch không còn một đồng. Chưa bao giờ tôi ghét trăng như lúc này.

145. Chương 145: Tái Chữa Trị

Editor: Vện

Tiêu Ngự không ngờ thương tích của Lâm Hiển đột ngột chuyển biến tệ như vậy.

Tần Cánh vừa phát hiện vết thương có dấu hiệu xấu đã lập tức dùng biện pháp tăng sức đề kháng cho Lâm Hiển, Tiêu Ngự khử trùng và băng bó lại, nhưng lần này không được may mắn, vết thương chẳng những không chuyển biến tốt mà còn hoại tử nghiêm trọng hơn.

Nhìn miệng vết thương bốc mùi hôi thối, mặt Tiêu Ngự lần đầu lộ vẻ nặng nề.

Tần Cánh đứng bên cạnh, tự trách đến mức rối loạn.

"Phượng đại phu, rốt cuộc vết thương của Lâm tướng quân thế nào Đều tại ta, đều tại ta hết! Ta không nên để người ngoài tiếp xúc với thuốc của Lâm tướng quân!"

Mặt Lâm Hiển không còn chút máu, gò má ửng hồng vì sốt, nghe vậy mỉm cười an ủi, "Tần tiểu đại phu đừng như vậy, người khác đã tính trước mưu đồ, ai mà đề phòng được Đây vốn là chuyện của phủ Việt Bắc hầu, ngươi đâu có can hệ gì Đúng ra ta còn phải xin lỗi các vị đã vất vả mấy hôm nay."

Tần Cánh nghe thế, ngoài mặt gật đầu mà lòng càng thêm khó chịu.

Lục Dung Dung cầm một tờ giấy chạy vào đưa cho Tiêu Ngự, "Phùng lão đã phân tích phương thuốc, đây là thành phần thảo dược."

Tần Cánh vội lấy đối chiếu kỹ càng, ngoài thành phần vốn có còn thêm ba loại thảo dược khác chưa gặp bao giờ, nhất định là do Chu Ngôn kia bỏ vào.

Lục Dung Dung nói, "Phùng lão nói mấy loại này không có ở chỗ chúng ta, phải đến cực Bắc lạnh khủng khiếp mới tìm được. Trước kia ông ấy từng nghe nói, mấy thứ này là, là…" Nàng nhìn Lâm Hiển, ngập ngừng không nói.

Lâm Hiển mỉm cười, "Dung Dung cô nương không cần phải kiêng kỵ tại hạ."

Tiêu Ngự cũng nói, "Cứ nói đi, không có gì phải giấu Lâm thế tử. Hắn là Đại tướng quân thống lĩnh Vũ lâm quân, không có gì là không chịu được."

Nếu không phải chính Lâm Hiển cũng mất cảnh giác với Việt Bắc hầu thì Chu Ngôn đâu thể đắc thủ dễ dàng như vậy. Chuyện này không cần phải giấu hắn, hắn giỏi cầm quân nhưng không phải người thông thấu lòng người.

Lục Dung Dung thở dài, "Các thảo dược đó có thể làm tan rã thi thể thành nước, bỏ vào vết thương sẽ thúc đẩy tốc độ phân hủy còn nhanh hơn xác chết nữa."

Dù Lâm Hiển đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng nghe vậy cũng ngẩn người, sắc mặt càng thêm ảm đạm.

Tiêu Ngự siết chặt nắm tay, phải cực lực kiềm chế mới không lộ ra nét mặt giận dữ.

Lục Dung Dung nói tiếp, "Phùng lão nói, lúc khử trùng miệng vết thương phải xử lý sạch sẽ chỗ lây lan, chỉ cần để sót một chút thôi, miệng vết thương vẫn sẽ tiếp tục phân hủy…"

Tiêu Ngự không nói tiếng nào.

Lục Dung Dung nhìn hắn, nuốt nước bọt, gian nan nói tiếp, "Nhưng mà, chỗ bị độc tố dính vào, mới đầu rất khó nhận ra… Phùng lão nói dù có là sư phụ, chỉ sợ cũng khó hoàn thành."

Lâm Hiển giương đôi mắt mang hy vọng xa vời nhìn hắn, Tiêu Ngự chỉ nhíu chặt đôi mày, trầm mặc không nói.

Lòng Lâm Hiển trĩu nặng, lạnh như rơi xuống đầm sâu, mịt mờ không thấy được một tia sáng.

Lục Dung Dung la lên, "Sư phụ, Phùng lão nói không nhất định phải đúng. Chắc chắn ngươi có cách mà, đúng không!"

Lần nào cũng vậy, mỗi khi mọi người bất lực, sư phụ luôn tràn đầy tự tin dùng biện pháp không ai tưởng tượng nổi để giải quyết vấn đề. Lúc này cũng sẽ không ngoại lệ!

Ai cũng nhìn Tiêu Ngự chằm chặp, chờ hắn lên tiếng.

Tiêu Ngự hơi suy sụp rũ vai, hít vào thật sâu, "Để ta suy nghĩ."

Nếu không thể xử lý triệt để tế bào hoại tử trong miệng vết thương thì e là không giữ được cái chân của Lâm Hiển.

Nhưng Phùng đại phu nói không sai, dù là hắn cũng không thể chỉ bằng mắt thường mà loại bỏ được toàn bộ phần máu thịt nhiễm độc, chỉ có thể chờ độc tố phát tác rồi cắt bỏ, nhưng như vậy thì độc đã lan ra rất rộng…

Lâm Hiển gượng cười, cúi đầu nói, "Phượng đại phu không cần khó xử, Chu tiên sinh kia đích thực có bản lĩnh hơn người. Hắn làm quân y nhiều năm, nghe nói rất có tài về ngoại khoa, thậm chí có thể cắt bỏ tay chân hư thối để cứu mạng binh sĩ. Nếu hắn đã cố ý ra tay thì thật sự rất khó phá giải."

"Hắn có thể giải phẫu cắt bỏ tứ chi cho binh lính à" Tiêu Ngự hơi kinh ngạc.

Lâm Hiển gật đầu, "Đây không phải bí mật trong quân, nghĩ cũng khó tin."

Trong đầu Tiêu Ngự nháy mắt sáng tỏ như gương. Chu Ngôn kia sử dụng loại thuốc bá đạo như vậy, chắc chủ ý chính là đây.

Lâm Hiển bị thương ở đùi, nếu miệng vết thương thối rữa không ngừng, dù là ở hiện đại cũng chỉ có một cách duy nhất để cứu hắn, đó là cắt chân.

Đến lúc đó, bất luận thế nào, Lâm Hiển cũng phải giao ra vị trí Thế tử phủ Việt Bắc hầu. Nếu Việt Bắc hầu còn có lương tâm, cuối cùng Lâm Hiển vẫn phải tịnh dưỡng ở hậu viện, chôn thân ở đó suốt đời.

"Đúng là đê tiện!" Tiêu Ngự tức giận, "Tuyệt đối không thể để người như vậy đắc thủ!"

Lâm Hiển dĩ nhiên cũng nghĩ đến sau này, cười nói, "Bị thương nặng như vậy mà còn giữ được mạng cũng nhờ Phượng đại phu y thuật cao siêu, tại hạ vô cùng cảm kích. Dù Phượng đại phu muốn sử dụng biện pháp gì đi nữa, tại hạ vẫn sẽ bình thản đón nhận. Phượng đại phu đừng quá khắt khe với bản thân."

Tiêu Ngự im lặng một lát, mặt trầm như nước, "Đây không chỉ là chuyện của riêng ngươi, chưa có ai dám động tay động chân với bệnh nhân của ta! Không thể tha thứ!"

Lâm Hiển kinh ngạc nhìn Tiêu Ngự, lòng nảy sinh cảm giác kỳ lạ. Đại phu thiếu niên này nhìn cùng lắm mới mười sáu, dù ngày thường vẫn luôn thận trọng nhưng chưa khi nào có biểu hiện như bây giờ, toàn thân toát ra loại kinh nghiệm lâu năm chỉ người trưởng thành từng trải sự đời mới có, khiến hắn nhất thời ngơ ngác.

"Tần Cánh, ngươi chăm sóc Lâm tướng quân." Tiêu Ngự đứng lên nói, xoay người ra ngoài.

Lâm Hiển gọi hắn, "Phượng đại phu…"

"Lâm tướng quân đừng bận tâm, ngươi chỉ cần dưỡng thương cho tốt, mọi chuyện cứ giao cho ta." Tiêu Ngự quay lại cười với hắn, "Vẫn chưa đến bước đường cùng, không thể từ bỏ mọi cố gắng. Ngươi để ta suy nghĩ, để ta nghĩ cách…"

Tiêu Ngự nói xong, ung dung ra ngoài. Lâm Hiển nhìn bóng lưng thanh thoát kia, tuyệt vọng trong lòng đã hơi vơi bớt.

Lần trọng thương bất tỉnh, suốt quá trình cấp cứu hắn vẫn luôn hôn mê nên không biết, sau mới nghe đồng liêu kể lại tình cảnh chấn động lòng người lúc ấy.

Lần này hắn tỉnh táo mà chứng kiến, thiếu niên còn chưa đến nhược quán y như ngọn núi hùng vĩ khiến người ta vô cùng tin tưởng. Dường như chỉ cần có hắn thì hoang mang mờ mịt đều là thừa thãi, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Lâm Hiển được Tần Cánh đỡ nằm thẳng xuống giường, đùi truyền đến cơn đau buốt và thứ mùi thối rữa làm người ta buồn nôn. Máu thịt hắn đang bị ăn mòn từng chút một, mà ba người trong phòng chẳng có vẻ gì là tuyệt vọng.

Lục Dung Dung ánh mắt sáng lấp lánh nói, "Sư phụ sẽ nghĩ ra cách! Hắn chắc chắn sẽ nghĩ ra!"

Tần Cánh nhìn Lâm Hiển, kéo Lục Dung Dung một cái, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Bây giờ nói chắc như vậy, lỡ như lúc đó không làm được chẳng phải sẽ đánh người mang hy vọng rơi xuống địa ngục sao.

Lục Dung Dung liền ngậm miệng, chỉ đứng bên cạnh hỗ trợ. Lâm Hiển thấy hết hành động của họ, trong lòng ấm áp, thả lỏng tinh thần, nhắm mắt ngủ say.

Từ lúc biết Tiêu Ngự là nam nhân, đã rất lâu Phùng đại phu không ghé vào Quảng An đường. Lần này Tiêu Ngự không quan tâm mặt mũi hay mất tự nhiên gì nữa, đích thân qua mời, nhờ ông và Tần Cánh chăm nom Lâm tướng quân, ít nhất cũng khống chế độc tố, tranh thủ thời gian cho hắn nghĩ cách.

Hắn tự nhiên thoải mái, Phùng đại phu cũng không biết nói gì, chỉ có thể nhận mệnh, mỗi ngày đến Quảng An đường trình diện, trông chừng vết thương của Lâm Hiển.

Hai đại phu một già một trẻ kiến thức thâm hậu hợp tác với nhau, thế mà thật sự tìm được cách khống chế tốc độ ăn mòn của độc tố, dùng thuốc phối hợp châm cứu, mỗi ngày châm tám lần, vậy là tạm thời chống chọi được.

"Ngươi chỉ có nhiều nhất là một tháng." Phùng đại phu nói với Tiêu Ngự, "Sau một tháng, dù lão phu vẫn cho dùng thuốc và châm cứu, nhưng e là cơ thể Lâm tướng quân không chịu được nữa."

"Ta biết rồi." Tiêu Ngự nghiêm túc gật đầu, lại mỉm cười, "Một tháng là nhiều thời gian hơn dự tính của ta rồi. Phùng lão không hổ là Phùng lão, quả nhiên gừng càng già càng cay!"

Phùng đại phu thấy Tiêu Ngự như vậy, cũng thích ý vuốt râu bật cười.

"Đang nói gì đấy" Tạ Cảnh Tu đột ngột đi vào, chắp tay đến bên cạnh Tiêu Ngự, mặt vẫn chưa cười nhưng trong mắt đã mang ý cười.

Phùng đại phu bỗng dưng mất tự nhiên, mặt lộ vẻ quẫn bách ho khan mấy tiếng.

Hai đứa trẻ này, gặp mặt riêng thì không có gì bất thường, mà mỗi khi đứng chung lập tức nhắc ông nhớ đến mối quan hệ còn hơn cả khắng khít của bọn họ… Chuyện này vẫn là kích thích quá lớn đối với tư tưởng phong kiến hơn nửa đời người của ông lão, Phùng đại phu không dám xen vào việc riêng của Tạ thế tử, cứ nhắm mắt làm ngơ là được rồi.

Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu lễ phép tiễn Phùng đại phu ra cửa, Phùng đại phu còn chưa đi xa, Tạ Cảnh Tu đã kéo tay Tiêu Ngự, sờ má hắn, "Ngọc Nhi, hai hôm nay chắc mệt lắm phải không. Nhìn ngươi kìa, quầng mắt đen thui, nhìn quá tiều tụy."

Tiêu Ngự hoảng hốt, sờ mặt mình, "Thật hả!"

Tạ Cảnh Tu trầm mặt, gật đầu, "Hôm nào ngươi thỉnh giảo Tam cữu cách dưỡng nhan trẻ mãi không già của hắn đi."

Khóe miệng Tiêu Ngự co rút, Thế tử có ý gì Chê ta không đủ đẹp đúng không! Nhớ thương gương mặt tuyệt trần của Tam cữu ta rồi đúng không! Đó là trưởng bối của chúng ta! Ngươi là tên mặt người dạ thú!

Tạ thế tử nghiêm mặt nói tiếp, "Cháu trai giống cậu, nền tảng của Ngọc Nhi rất tốt. Bổn thế tử hy vọng ngươi lớn lên có thể đẹp như Phương tam lão gia, vậy thì ta rất vừa lòng."

Tiêu Ngự nghiến răng, "Ta lớn lên không đẹp được như Tam cữu đâu, thật xin lỗi Thế tử."

"Ngọc Nhi chỉ chưa nẩy nở thôi, vẻ ngây ngô này bổn thế tử cũng rất vừa lòng." Tạ Cảnh Tu vươn cánh tay, ôm hắn vào phòng, "Nói chuyện phiếm đủ rồi, Ngọc Nhi mau ngủ một giấc. Gương mặt tiều tụy như vậy sao có thể lấy lòng bổn thế tử chứ."

Tiêu Ngự, "Lại còn nói chuyện phiếm, ngươi mới là tên nói nhảm nhiều…"

"Ngọc Nhi vừa mới nói gì"

"Ha ha, ta nói Thế tử là người biết chắt lọc tinh hoa, phun câu nào là người ta được gột rửa câu ấy…"

"…"

Phùng đại phu còn chưa ra khỏi cửa viện đã nghe hết mấy lời tán tỉnh, không sót chữ nào, cái mặt già nua đỏ chót, tay chân quắn quéo ra khỏi cửa, vắt giò lên cổ chạy trốn.

—o0o—

Phủ Việt Bắc hầu.

Lâm Hải Ninh ngồi trên ghế chủ vị ở đại sảnh, sắc mặt âm trầm nhìn Chu Ngôn có vẻ bất an đứng bên cạnh, chưa uống được ngụm trà đã đứng phắt lên, ném tách trà vào người Chu Ngôn.

"Ngươi quỳ xuống cho bản hầu!" Lâm Hải Ninh phẫn nộ quát.

Sắc mặt Chu Ngôn trĩu xuống, vội vén vạt áo quỳ xuống, dập đầu nói, "Hầu gia bớt giận."

"Bớt giận Ngươi còn dám bảo ta bớt giận!" Lâm Hải Ninh bước đến trước mặt Chu Ngôn, đạp hắn ngã lăn, "Ai cho ngươi lá gan tự tiện đụng vào con trai của bản hầu!"

Chu Ngôn không quan tâm đau đớn, vội quỳ lên nói, "Hầu gia bớt giận. Ta cống hiến vì Hầu gia mười mấy năm, chưa bao giờ có tư tâm! Vạn mong Hầu gia minh xét! Tất cả ta làm đều là vì Hầu gia, vì phủ Việt Bắc hầu, cũng vì muội muội và Nhị thiếu gia!"

Chu Ngôn khẽ ngẩng đầu, thấy sắc mặt Lâm Hải Ninh vẫn chưa đến mức thịnh nộ, thầm thở ra, nói tiếp, "Hầu gia, cũng không phải ta tư lợi muốn thay muội muội và Nhị thiếu gia tranh đoạt cái gì, nhưng phu nhân đối xử với muội muội ta và hai con của nàng thế nào, Hầu gia không phải không biết. Nhà mẹ của phu nhân quá mạnh, bây giờ muội muội và Nhị thiếu gia còn có Hầu gia che chở mà còn không dám nhìn vào mặt phu nhân, lúc nào cũng lo sợ phạm lỗi, thứ cho ta lớn mật nói một câu, nếu có ngày Đại thiếu gia thừa tước, muội muội ta và hai con của nàng còn đường nào để sống!"

"Cho nên ngươi liền tự ý giở trò với vết thương của hắn!" Lâm Hải Ninh âm u nhìn Chu Ngôn, "Ngươi muốn lấy mạng hắn sao!"

"Không phải." Chu Ngôn vội nói, "Loại thuốc kia… chỉ gây ra một chút bất tiện cho Đại thiếu gia thôi."

Nói đến như vậy, trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Việt Bắc hầu không có tình cảm với phu nhân hiện tại, năm xưa vì vướng phải thế cục gia tộc nên không thể không cưới, nhưng sau khi thành hôn, hắn tình nguyện dẫn ái nhân đến biên ải xa xôi cũng không muốn hồi kinh.

Chu Ngôn biết, trong lòng Việt Bắc hầu chỉ có trắc phu nhân là muội muội hắn và Nhị thiếu gia nàng sinh, nếu không, hắn cũng đâu dám tiền trảm hậu tấu, gan to bằng trời hạ kịch độc vào vết thương của Lâm Hiển.

Hắn và muội muội đều biết, Việt Bắc hầu sẽ không vì trưởng tử của mối hôn nhân không tình nguyện mà trở mặt với họ. Tiên hạ thủ vi cường, vậy mới giành được lợi thế.

Hắn đã thành công, tuy Hầu gia biết rồi sẽ bùng phát cơn giận nhưng vẫn phải nương theo kế hoạch của bọn họ, phải mang Lâm Hiển về Hầu phủ, giao cho Chu Ngôn.

Trước mắt Lâm Hải Ninh hiện lên sắc mặt tái nhợt suy yếu của trưởng tử, hung dữ nhìn Chu Ngôn chằm chằm, "Thật sự không nguy hiểm cho tính mạng hắn chứ!"

Chu Ngôn dập đầu nói, "Nếu được ta trị liệu, đương nhiên sẽ không gây hại cho tính mạng Đại thiếu gia. Chỉ là… bây giờ Đại thiếu gia đang ở Quảng An đường, không biết Phượng Chiếu Ngọc kia có bao nhiêu bản lĩnh"

Việt Bắc hầu nghe vậy, lại càng bực bội, đạp Chu Ngôn, "Đều là chuyện tốt ngươi làm đấy!"

Chu Ngôn quỳ không dám hé răng, lát sau thấy Việt Bắc hầu dần nguôi giận, lại cung kính nói, "Ta sẽ chú ý động tĩnh bên đó. Nếu bọn họ không có cách bảo vệ tính mạng Đại thiếu gia, lúc đó ta sẽ ra tay, bọn họ cũng không có lý do ngăn cản nữa."

Hắn đương nhiên phải giữ mạng cho Lâm Hiển, giữ người sống sót, nhưng chỉ đến thế mà thôi, trong mắt Chu Ngôn lóe lên vẻ khinh thường và tàn độc.

Còn muốn Lâm Hiển được hồi phục hoàn toàn, không để lại bất kỳ di chứng nào sao, đừng có nằm mơ giữa ban ngày. Chu Ngôn cực kỳ tự tin với độc dược "khuê mộng" do chính mình điều chế, không ai trong thiên hạ giải được "khuê mộng" của hắn.

Binh lính chết trận nơi đất khách quê người dùng "khuê mộng" phân rã thân thể, chỉ còn lại bộ xương trắng.

"Khuê mộng", thương thay hài cốt vô danh vùi thây xứ lạ, thương thay người tình trong mộng chốn khuê phòng…

146. Chương 146: Ngoài Sóng Gió, Trong...

Editor: Vện

Từ lúc Phùng đại phu đến Quảng An đường cùng Tần Cánh chăm sóc Lâm Hiển, Tiêu Ngự liền tập trung tinh thần tìm cách loại trừ độc tố.

Nhưng ở hiện đại cũng không ít người phải cắt cụt tay chân bị hoại tử quá nặng mới giữ được mạng, lần này thật sự là nan đề rất lớn.

Tiêu Ngự dồn hết thời gian vào thương tích của Lâm Hiển, không ở thư phòng đọc sách đến khuya thì tìm Tần Cánh và Phùng đại phu trông coi Lâm Hiển, ngay cả ngủ cũng mơ thấy miệng vết thương máu thịt bầy nhầy lởn vởn. Có vài lần tìm ra biện pháp, gọi tên Lâm Hiển rồi ngồi bật dậy, ôm chăn ngẩn người một lúc mới nhận ra đó chỉ là giấc mơ, lại tiếc nuối nằm trở lại.

Bạn cùng giường Tạ thế tử thường xuyên phải chờ hơn nửa đêm mới thấy Tiêu Ngự về ngủ, sau đó mở mắt trừng trừng nhìn bóng tối, mặc cho hắn lăn qua lộn lại, miệng còn kêu tên nam nhân khác, y còn mất ngủ nặng hơn Tiêu Ngự.

Tạ Cảnh Tu nhịn được mấy ngày, cuối cùng chịu đựng hết nổi, canh ba xông vào thư phòng bắt người về ngủ.

"Ta chưa tìm ra cách mà." Tiêu Ngự trừng y.

Tạ Cảnh Tu mặc lý y trắng tinh thêu hoa văn chỉ bạc, bên ngoài khoác một cái áo xanh sẫm, tóc để xõa, hiển nhiên đã đi ngủ, không biết tại sao nửa đêm lại đến tìm hắn.

"Đã mấy ngày ngươi không ngủ rồi" Tạ Cảnh Tu cau mày, "Có nghĩ cách cũng không nhất thiết phải nghĩ ban đêm, theo ta về."

"Ngươi không hiểu, chuyện này là giành giật từng giây… càng sớm tìm ra cách thì Lâm Hiển càng thêm hy vọng khỏi hẳn, ngươi đừng làm phiền ta." Tiêu Ngự bất đắc dĩ đẩy y ra.

Tạ Cảnh Tu trầm mặt, "Ngọc Nhi, ta thấy ngươi càng lúc càng cằn rõ."

Tiêu Ngự giật thót. Đã lâu không thấy bộ dạng máy điều hòa công suất lớn của Tạ thế tử, sao đột nhiên tỏa hơi dữ dội quá vậy, thật đáng sợ…

Tạ Cảnh Tu dứt khoát đóng sách, nắm cổ tay hắn kéo ra ngoài.

"Chuẩn bị nước nóng." Tạ Cảnh Tu lạnh giọng ra lệnh.

Lão Lục canh cửa thấy sắc mặt chủ nhân khó coi, cũng không dám kêu người khác, tự chạy đến hướng trù phòng.

Tiêu Ngự miễn cưỡng theo Tạ Cảnh Tu đến phòng tắm, chờ Lão Lục và hai thị vệ khác bưng nước nóng tới, Tạ Cảnh Tu khoanh tay nhìn hắn, "Cởi đồ."

Tiêu Ngự quẫn bách. Hắn luôn cảm thấy Tạ thế tử dùng bộ dạng nghiêm túc đạo mạo để chiếm tiện nghi mình…

Nhăn nhó một hồi, Tiêu ngự không chịu nổi hai con mắt có ý đồ nhìn chằm chặp không chớp lấy một cái, ho một tiếng, "Thế tử về phòng trước đi, ta tắm xong sẽ về ngủ."

Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi cứ việc cởi đồ tắm rửa, chẳng lẽ sợ bổn thế tử làm gì ngươi sao"

Bộ dạng đó sao không sợ! Tiêu Ngự gào thét trong lòng, có biết ý đồ của ngươi lộ quá rõ ràng không!

Hắn không phải loại người thẹn thùng sợ người khác nhìn mình tắm, nhưng cởi ảo tháo dây lưng trước mặt Tạ thế tử làm hắn rất lúng túng, còn hơi ngại.

Tạ thế tử khinh thường săm soi hắn, "Ngươi bây giờ mặt mũi xanh xao, người khô héo, làm sao hấp dẫn được ta."

Tiêu Ngự, "…" Đã không hấp dẫn được đại nhân sao không ra ngoài đi Hắn suýt quên, Tạ thế tử thích "nở nang", lúc chưa biết thân phận hắn, con mắt kia đã quét qua quét lại ngực hắn không ít lần.

Hiện thực đã triệt để chặt đứt nhớ nhung của người ta rồi.

Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nói, "Sao còn chưa cởi Muốn bổn thế tử cởi giúp ngươi sao"

"Không cần, không cần. Ta tự làm được." Tiêu Ngự vội nói, thuần thục cởi sạch quần áo, nhảy vào thùng tắm.

Tạ Cảnh Tu hừ một tiếng, khoanh tay dựa cửa một lúc rồi bước đến.

Tiêu Ngự ngồi trong thùng tắm, thần kinh căng lên.

Sao cảm thấy hôm nay Tạ thế tử không giống lúc trước, làm người ta hơi hoảng.

Chẳng lẽ hắn đã chọc y Tiêu Ngự tự chấn chỉnh, nhưng mấy hôm nay ngoài đọc sách thì hắn chỉ xem vết thương của Lâm Hiển, đâu có làm gì chọc Tạ thế tử.

Tạ Cảnh Tu đến gần, nhìn xuống hắn từ trên cao.

"Sao còn không tắm Chẳng lẽ muốn bổn thế tử tắm cho ngươi."

Tiêu Ngự vội thụt người xuống nước, trầm giọng nói, "Không cần không cần, nào dám làm phiền Thế tử ra tay."

Tạ Cảnh Tu nghe vậy, mặt càng nặng nề hơn, nhìn Tiêu Ngự âm thầm than khổ.

Tuy không biết nguyên nhân, nhưng lúc này Tạ thế tử chắc chắn đang nổi giận, hơn nữa còn giận không nhỏ…

Hắn không dám kêu Tạ Cảnh Tu ra ngoài nữa, cố gắng bỏ qua hai con mắt như đèn pha kia, nhanh chóng tắm cho xong rồi thay y phục sạch, lúc này mới thở phào.

Thật ra hắn đâu cần phải lo lắng, nếu Tạ Cảnh Tu đã hẹn với hắn chờ ba năm thì nhất định sẽ giữ lời. Nhưng bất mãn của Tạ thế tử càng lúc càng rõ rệt, Tiêu Ngự luôn cảm thấy Tạ thế tử đang canh thời cơ để phá vỡ ước hẹn ba năm, mà ngoài mặt còn bày đặt trưng ra bộ dáng cao lãnh.

Đúng là quá giảo hoạt.

Tạ thế tử thấy hắn tắm bất chấp hình tượng, chẳng mời mọc gì cả mà cứ như chiến đấu, còn cài áo đến nút trên cùng, nhiệt độ toàn thân càng lúc càng thấp.

Hừ lạnh một tiếng, Tạ Cảnh Tu nhấc chân ra ngoài. Không nghe tiếng bước chân Tiêu Ngự đi theo, y quay đầu nhíu mày, "Sao còn không đi Chờ bổn thế tử đến bế ngươi sao!"

Tiêu Ngự, "…" Vội vã chạy theo.

Đêm nay hắn đã thăm dò được đại khái ý của Tạ thế tử. Y nói "Muốn bổn thế tử cởi đồ giúp ngươi sao" tức là "Mau mau cầu xin bổn thế tử cởi đồ cho ngươi", y nói "Chẳng lẽ muốn bổn thế tử tắm cho ngươi sao" tức là "Ngươi nhanh mở miệng cầu xin bổn thế tử giúp ngươi tắm", y nói "Chờ bổn thế tử đến bế ngươi sao" tức là "Chỉ cần ngươi muốn, bổn thế tử lập tức thỏa mãn ngươi"…

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn trời, tại sao hôm nay Tạ thế tử mất tự nhiên đến vậy, tại sao

Về phòng, không đợi Tạ thế tử mở miệng nói "Chẳng lẽ muốn bổn thế tử bồng ngươi lên giường", Tiêu Ngự đã vô cùng tự giác bò lên giường, kéo chăn đắp ngay ngắn.

Tạ Cảnh Tu, "…Hừ."

Vắt áo khoác lên bình phong, Tạ Cảnh Tu cởi giày lên giường, leo vào trong.

Hồi lâu không ai nói gì.

Ngủ cùng giường đã lâu, mới đầu Tiêu Ngự còn không được tự nhiên, giờ đã thành quen, thường xuyên không quan tâm đến sự tồn tại của Tạ Cảnh Tu. Hiện tại là lần thứ hai hắn cảm nhận được cơ thể nóng hừng hực bên cạnh, mũi quẩn quanh mùi hương thanh nhã tươi trẻ đặc biệt của Tạ Cảnh Tu, cuối cùng Tiêu Ngự cũng rũ được một đầu toàn là sách thuốc với Lâm Hiển, trong lòng rối bời, nhìn đến nhìn đi toàn là hình bóng của Tạ thế tử.

Lát sau, Tạ Cảnh Tu đột ngột nghiêng người về phía hắn, vươn cả tay chân ôm hắn vào lòng. Toàn thân Tiêu Ngự cứng đơ, thấy Tạ Cảnh Tu không có hành động khác mới từ từ bình tĩnh.

Vì thánh chỉ mà hình thành mối quan hệ đặc biệt, Tiêu Ngự thật sự không thể xem Tạ Cảnh Tu đơn giản là bạn cùng giới. Bọn họ không cần phải làm gì cả, giữa bọn họ vốn đã tồn tại mối liên hệ mập mờ.

Nhưng từ mập mờ lại tiến đến thiết lập quan hệ thật sự… Tiêu Ngự chưa bao giờ dám suy tính, đến nay hắn chỉ biết đến đâu hay đến đó.

Chốc sau, giọng than nhẹ nhàng của Tạ Cảnh Tu truyền đến từ sau cổ, "Ngọc Nhi, chừng nào ngươi mới lớn lên…" Âm thanh ẩn chứa nhẫn nại, chua chát và một chút băn khoăn.

Tiêu Ngự biết Tạ Cảnh Tu thật sự không phải kiên nhẫn chờ hắn lớn lên, chỉ là y không muốn ép buộc hắn. Chắc là vì y đã dùng thủ đoạn cứng rắn can thiệp vào con đường của hắn, bắt hắn ở bên mình nên cảm thấy chột dạ.

Tiêu Ngự nghe vậy cũng khẽ thở dài, cứ như lời hồi đáp động viên y hãy yên tâm.

Tạ Cảnh Tu ôm hắn chặt hơn nữa, gương mặt chôn bên gáy hắn nhẹ nhàng cọ xát, tỏ ý thỉnh cầu hèn mọn.

Tiêu Ngự vuốt tóc Tạ Cảnh Tu, không phản ứng.

Mặc kệ Tạ thế tử giận dỗi hay ra vẻ đáng thương, hắn thật sự chưa trưởng thành! Muốn làm cái gì Đừng hòng mơ tưởng!

147. Chương 147: Biện Pháp Chữa Trị

Editor: Vện

Sáng hôm sau, Tiêu Ngự vừa tỉnh dậy đã gặp cái mặt đẹp trai phóng đại của Tạ thế tử, hắn giật bắn mình, cơn mơ ngủ bay sạch.

Hôm qua Tạ thế tử xài hết thủ đoạn mà vẫn không dụ được hắn đổi ý, ai bảo lúc trước y bị ma ám mà đồng ý ước hẹn ba năm làm chi, Tiêu Ngự không gật đầu thì ngoài việc đàng hoàng ôm hắn ngủ, tiện nghi gì y cũng không chiếm được, dĩ nhiên lúc này tâm tình chẳng thể tốt đẹp.

Tiêu Ngự nhổm dậy, nhìn Tạ thế tử tạo dáng nằm nghiêng tao nhã bên cạnh, cười nói, "Chào buổi sáng."

Tạ Cảnh Tu hừ lạnh một tiếng, xuống giường mặc quần áo.

Dùng bữa sáng xong, Tạ Cảnh Tu giữ chặt Tiêu Ngự đang định đến phòng Lâm Hiển, sắc mặt khó coi, nói, "Chỗ Lâm tướng quân đã có Phùng lão trông coi, ngươi không đến hắn cũng không mất miếng thịt nào."

Tiêu Ngự, "..." Hắn không đến thì Lâm tướng quân sẽ thiếu mất miếng thịt đó, đúng là ý trên mặt chữ.

Tạ Cảnh Tu không nói hai lời, kéo hắn ra ngoài.

"Ngươi ngồi lỳ trong phòng làm sao nghĩ ra được cái gì. Chi bằng ra ngoài tìm linh cảm, còn hơn ngồi phòng lật sách."

"Không... cũng đâu phải vẽ vời, ra ngoài tìm linh cảm làm gì..." Tiêu Ngự không tránh được, chỉ có thể theo Tạ Cảnh Tu ra ngoài.

Đúng là suy nghĩ của hắn đã đâm vào ngõ cụt, dù lục tung một biển sách cũng không nghĩ ra được cách gì hiệu quả. Hắn muốn cấp bách tìm ra thuốc giải độc, thậm chí còn định phái thị vệ lẻn vào phủ Việt Bắc hầu trộm thuốc giải.

Mà thuốc giải dĩ nhiên không trộm được, loại độc phân hủy xác chết vốn không có thuốc giải. Hắn cũng không tìm ra biện pháp từ sách.

Về phương diện thảo dược Đông y, hắn làm sao sánh được Phùng đại phu và Tần Cánh, bây giờ hai người kia còn bó tay, hắn thì làm được cái gì Tiêu Ngự nghĩ nát óc hai bữa nay mà vẫn không nảy ra ý gì, tâm trạng cũng khá nặng nề.

Tạ Cảnh Tu kéo hắn ra khỏi Quảng An đường, đang định lên xe ngựa, Tiêu Ngự kéo y lại.

"Nếu muốn tìm linh cảm thì đừng dùng xe ngựa, chúng ta đi dạo được rồi." Tiêu Ngự nói.

Tạ Cảnh Tu dừng chân, bảo phu xe đánh xe đi, y cầm tay Tiêu Ngự, thong thả bước đến đầu phố.

Y vốn chỉ muốn xác định cảm giác tồn tại, ngồi xe hoặc đi bộ đều được, ngày nào cũng nhìn dáng vẻ khổ sở ôm đầu vùi thân trong thư phòng của Tiêu Ngự, Tạ Cảnh Tu thật sự không đành lòng.

Tiêu Ngự lững thững nhìn ven đường, đầu vẫn đang nghĩ đến thương thế của Lâm Hiển.

Có nhóm người đang đi trên đường đột nhiên chạy đến chỗ họ, người dẫn đầu chắp tay cười nói, "Tạ huynh, đã lâu không gặp!"

Tiêu Ngự hoàn hồn, nhận ra người trước mặt là đồng liêu của Tạ Cảnh Tu ở Đại Lý Tự, là thanh niên gọi Liễu Trường Thanh.

Hai người tán gẫu mấy câu rồi cáo từ, Liễu Trường Thanh và mấy tên đi theo hắn không dám nhìn mặt Tiêu Ngự, chắc trong lòng không được tự nhiên.

Tiêu Ngự không để bụng, đi một lát mới đột nhiên nghĩ ra, ngạc nhiên hỏi, "Thế tử, sau khi hồi kinh ngươi luôn ở lại Quảng An đường, không thấy ngươi đi làm! Chức vị ở Đại Lý Tự thế nào rồi"

Tạ Cảnh Tu, "...Ta tự có dự định."

Tiêu Ngự quan sát y một hồi, Tạ thế tử vẫn mang dáng vẻ cao lãnh, nhưng Tiêu Ngự sâu sắc nghi ngờ y đã là thành phần thất nghiệp.

Nhưng Tạ thế tử không thiếu tiền lương là được rồi. Tiêu Ngự có thể khẳng định y có tài sản riêng cất ở ngoài, chỉ là không nói với hắn.

Hai người vẫn thong dong cất bước, nhìn người qua kẻ lại, ven đường là mấy cửa tiệm bày bán nông sản tự sản xuất, tâm tình bị đè nén mấy ngày qua của Tiêu Ngự phấn chấn hẳn lên.

Lão Lục đột nhiên nói, "Phía trước bẩn lắm, chủ nhân đổi đường khác đi."

Tiêu Ngự, "Trên đường thì có cái gì bẩn"

"Phía trước là hàng bán thịt, mùi tanh hôi, đi khó tránh nước bẩn, còn có ruồi nhặng, thật sự không có gì đẹp để ngắm." Tạ Cảnh Tu giải thích.

Y trời sinh thích sạch sẽ, dĩ nhiên không muốn qua đó.

Không ngờ Tiêu Ngự vừa nghe liền như bị ma nhập, ngơ ngác đứng như trời trồng, vẻ ủ rũ lập tức hưng phấn lên, giậm chân nói, "Sao ta lại quên mất cái này! Đúng là lâu quá không xài đầu óc rồi! Biện pháp đơn giản như vậy mà ta cũng quên cho được!" Nói rồi giật mạnh tay Tạ Cảnh Tu, vui vẻ lắc, "Cảnh Tu, ngươi nói quá đúng, ta nên sớm ra ngoài tìm linh cảm! Cái đầu đâm vào ngõ cụt tám con trâu cũng kéo không ra, giờ ngươi lôi cái là ra liền!"

Tạ Cảnh Tu, "..." Chả muốn so đo với hắn, đè tay hắn hỏi, "Rốt cuộc là sao"

"Ruồi!" Hai mắt Tiêu Ngự sáng lấp lánh, "Có ruồi là có thể chữa khỏi cái chân của Lâm tướng quân!"

Tiêu Ngự không muốn dạo phố nữa, lôi kéo Tạ Cảnh Tu chạy đến quầy bán thịt.

Tạ thế tử mặt mày nhăn nhó, lại không muốn làm ái nhân mất hứng nên đành phải đi theo.

Tiêu Ngự ghé vào từng quầy bán thịt, chủ quầy thấy hắn không mua thịt mà cứ hỏi mấy con ruồi, phải kiềm chế lắm mới không đánh đuổi hắn đi.

Hỏi trong quầy có bao nhiêu con giòi, tức là nói thịt của bọn họ không sạch sẽ đúng không!

"Sạch, bảo đảm tươi rói!" Tiêu Ngự cười liên hồi, "Đại ca, trong thịt của quầy nuôi ra được giòi thì chắc chắn là sạch!"

Chủ quầy cảm thấy hắn chắc là bị điên, nhưng công tử giàu có đi sau hắn thoạt nhìn không dễ chọc, đôi mắt lạnh tanh chỉ trừng một cái liền khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cuối cùng, Tiêu Ngự gom từ các quầy thịt được mấy chục con giòi, đựng trong lọ riêng, ôm vào ngực như bảo bối, ngay cả Tạ thế tử cũng không muốn đụng đến, dùng hai ngón tay thon dài ghét bỏ đẩy ra xa, sắc mặt âm u còn hơn bầu trời trước lúc mưa giông.

Tiêu Ngự vội vã chạy về Quảng An đường, Tạ thế tử đành phải cầm lọ giòi theo sau, trong lòng chửi rủa thậm tệ Việt Bắc hầu rảnh quá đi kiếm chuyện.

Lúc về đến y quán, đã thấy một đống người tụ tập trước cửa nhao nhao làm ồn, người cầm đầu đúng là Chu Ngôn.

Tiêu Ngự chen vào trong, đứng trên bậc thang trước y quán, không vui nhìn hắn, "Ngươi lại đến làm gì!"

Chu Ngôn bất chợt đụng phải ánh mắt lạnh như băng của Tạ Cảnh Tu, lập tức sững người, toàn thân như bị sát khí bủa vây, khiến hắn run lên.

Tạ Cảnh Tu giao cái lọ cho Tần Cánh đứng ở cửa, bước vào y quán không quay đầu.

Chuyện y thuật nên giao cho Ngọc Nhi tự giải quyết.

Lúc này Chu Ngôn mới phục hồi tinh thần, mồ hôi lạnh thấm ướt áo.

148. Chương 148: Quang Minh Chính Đại

Editor: Vện

Tiêu Ngự giao lọ bảo bối cho Bách Linh và Lục Dung Dung, lúc này mới nhìn Chu Ngôn. Thấy Chu Ngôn chỉ trơ ra không nói chuyện, mặt hiện rõ vẻ căm ghét.

Hắn từng trải nghiệm Phượng Vân Ninh ích kỷ ác độc và Phượng Vân Phi vô dụng nhu nhược, lúc nào cũng chỉ lo cho lợi ích của bản thân, nếu nói hắn hận hai người kia cũng không phải, vì hắn không có tình cảm dư thừa với hai người kia, thân thiết hay căm ghét làm gì cho mệt.

Nhưng bây giờ gặp chuyện bất bình mà bàng quan thì hắn cực kỳ ghét.

Huống chi nhân tài trẻ tuổi như Lâm Hiển rất khó kiếm, mang địa vị cao mà tao nhã hữu lễ, có lòng nhân từ và bản lĩnh thật sự, không biết có chỗ nào không đạt đến yêu cầu của Việt Bắc hầu mà lại vô tình với Lâm Hiển như vậy.

Chu Ngôn vất vả lắm mới lấy lại tinh thần từ uy áp của Tạ Cảnh Tu, khi đối mặt Tiêu Ngự thì không kiêng dè, tùy tiện chắp tay nói, "Hôm nay đã là ngày thứ ba, Hầu gia lo cho thương thế Lâm thiếu gia, đặc biệt phái tại hạ đến thăm. Nếu thương tích của Lâm thiếu gia vẫn chuyển biến xấu, tại hạ không thể để hắn lại Quảng An đường nữa! Phượng đại phu cũng là thầy y, đừng vì danh tiếng của mình mà làm tổn hại an nguy của Lâm thiếu gia."

Nói rất chính nghĩa hùng hồn, không biết lúc nãy hắn đã rải lời đồn gì trước cửa Quảng An đường mà bây giờ thu được không ít lời hưởng ứng.

Ngoài mấy tên nói mát, người dân hay đến xem bệnh cũng nói, "Phượng đại phu y thuật cao siêu, lại nhân nghĩa, hương thân tám dặm xung quanh đều biết, dù Phượng đại phu có ca bệnh không chữa được cũng không ai có thể nói xấu ngươi, Quảng An đường vẫn là y quán tốt nhất trong lòng chúng ta. Nếu người trong phủ đến thì cứ để hắn mang người đi đi. Sau này có chuyện gì cũng đừng đổ lên đầu Phượng đại phu." Đúng là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Tiêu Ngự và Quảng An đường.

Vừa rồi Chu Ngôn ép hỏi Tần Cánh đã tìm ra cách chữa trị cho Lâm tướng quân chưa, mọi người đều thấy Tần Cánh quẫn bách nên nghĩ chắc là Quảng An đường bó tay rồi.

Chu Ngôn đắc ý dạt dào, hắn rất tự tin với độc dược "khuê mộng" của mình, cả thiên hạ chắc chắn không ai giải được. Cho Quảng An đường ba ngày chỉ để họ chứng kiến sức mạnh của khuê mộng thôi, chỉ cần là người thức thời thì nên mau chóng đẩy phiền toái kia ra khỏi cửa, không bận tâm nữa.

Hắn muốn tước vị của Lâm Hiển chứ không hứng thú với y quán nhỏ bé này.

Dân chúng đến Quảng An đường xem bệnh đương nhiên biết y thuật Phượng đại phu thế nào, ngay cả hắn còn không tìm ra biện pháp thì chắc là bệnh rất khó chữa.

Bọn họ tốt bụng che chở Tiêu Ngự và Quảng An đường, học trò và người làm trong Quảng An đường mấy hôm nay thấy Phùng đại phu và Tiêu Ngự khổ sở nghĩ cách, lòng cũng cuống lên.

Nếu thật sự không tìm ra cách chữa, e là bây giờ Tiêu Ngự cũng nản lòng mà nhượng bộ.

Nhưng cám ơn mấy con ruồi xanh óng đáng yêu, nếu hắn không đập cho hạng táng tận lương tâm này thành đầu heo thì thật có lỗi với những sinh linh bé nhỏ vo ve.

Tiêu Ngự cười nói, "Không biết Chu đại phu có cách gì trị thương cho Lâm thế tử"

Chu Ngôn nghe hắn gọi Lâm Hiển là Thế tử, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Tiêu Ngự thấy thế, lòng thầm cười lạnh. Chu Ngôn này làm mọi cách tránh né thân phận Lâm Hiển trước mặt Việt Bắc hầu, nhỏ mọn đến vậy, lừa mình dối người đến vậy, thật khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười. Không biết trắc phu nhân và con của nàng được Việt Bắc hầu sủng ái đến cỡ nào mà người khác gọi Lâm Hiển là Thế tử cũng tính toán như vậy.

Tiêu Ngự không biết, năm đó Việt Bắc hầu rời kinh một phần là do Việt Bắc hầu phu nhân dùng thế bắt buộc, khiến hắn phải xin thánh chỉ phong Lâm Hiển mới có năm tuổi lên làm Thế tử mới có thể thoát thân. Đây là mối nhục trong lòng Việt Bắc hầu, hắn dĩ nhiên không muốn nghe bất kỳ ai nhắc đến.

Chu Ngôn ngoài cười trong không cười, nói, "Tại hạ bất tài, nhưng ít nhất có thể bảo toàn tính mạng thiếu gia. Nếu Quảng An đường tiếp tục trì hoãn thì ngay cả tại hạ cũng hết cách cứu vãn."

"Bảo toàn tính mạng Lâm thế tử" Tiêu Ngự cười cợt, "Nghe nói Chu đại phu thông thạo giải phẫu cắt chi cho binh lính. Chắc Chu đại phu rất am hiểu về loại thuốc tự bào chế đã rắc vào vết thương của Lâm thế tử nhỉ"

Chu Ngôn không bất ngờ khi Tiêu Ngự đoán được thủ đoạn của hắn. Nhưng đoán được thì sao Cũng phải hết cách mà ngoan ngoãn giao trả Lâm Hiển thôi. Dù Tiêu Ngự không chịu giao, hoặc để hắn tự tay cắt chân Lâm Hiển, hoặc Lâm Hiển chết ở Quảng An đường thì bọn họ có thể chấm dứt chuyện phiền phức này. Bất luận kết quả thế nào, đối với hắn và muội muội hắn đều là đại cát.

Chu Ngôn khinh thường nhìn Tiêu Ngự, trong mắt mang vẻ tình thế bắt buộc.

Lại thấy Tiêu Ngự đột nhiên trầm mặt, cười lạnh nói, "Súc sinh táng tận lương tâm! Vì muốn cướp vị trí Thế tử mà coi thường mạng người. Lo mà thực hiện xuân thu đại mộng của các ngươi đi! Có ta ở đây, lũ súc sinh các ngươi đừng hòng đắc thủ!"

Chu Ngôn không nghĩ thiếu niên nhã nhặn này không thèm kiêng nể xé nát mặt nạ của bọn họ, một chút thể diện cũng không chừa lại, nhất thời tức đến xanh mặt, nói không ra lời.

Người của phủ Việt Bắc hầu đi theo Chu Ngôn cũng nghệt mặt, quay sang nhìn nhau, không biết nên làm ngơ cuộc tranh cãi gay gắt này hay thoát thân cho lành.

Chẳng trách bọn họ phản ứng không kịp, các quý nhân địa vị ngất ngưỡng có ai không trưởng thành từ âm mưu quỷ kế, nhưng dù có lục đục thế nào, lòng hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết thì ngoài mặt vẫn đeo vẻ hòa thuận. Mặc dù biết rõ ý đồ của đối phương nhưng không ai muốn nói toạc ra, chỉ đứng ở trung gian, tùy thời tiến thoái.

Còn quang minh chính đại vạch trần tâm tư đen tối ra ánh mặt trời như thế này, bọn họ thật sự chưa thấy bao giờ.

Thật lâu sau Chu Ngôn mới tìm được tiếng nói, run rẩy chỉ Tiêu Ngư, giận dữ quát, "Ngươi… ngươi thật to gan! Tiện nhân, ngươi dám nhục mạ mệnh quan triều đình! Dù ngươi có phủ Nguyên Vương làm chỗ dựa đi nữa, phủ Việt Bắc hầu chúng ta cũng không phải chỗ dễ trêu vào! Việc chưa ngã ngũ, còn chưa biết ai thắng ai thua đâu!" Hắn giận đến hồ đồ, những lời này bình thường tuyệt đối không dễ dàng thốt ra, nhưng lúc này làm gì còn để ý nhiều như vậy.

Huống chi, hiện giờ phủ Việt Bắc hầu rất được Hoàng đế tín nhiệm, còn phủ Nguyên Vương vừa bị giáng tội, cần gì phải sợ hắn.

Chu Ngôn mắng xong như lấy lại được sức mạnh.

Tiêu Ngự cười lạnh nói, "Phủ Việt Bắc hầu Phủ Việt Bắc hầu xứng để đánh đồng với phủ Nguyên Vương sao! Vốn là ta chỉ muốn chữa trị cho Lâm thế tử, việc riêng của hắn tự hắn giải quyết. Nhưng cố tình lại có người không cần mặt mũi, nhất định phải quấy rối ta, vậy thì đừng trách ta không nể mặt."

Trước cửa Quảng An đường náo nhiệt vô cùng, người đằng xa đánh hơi được mùi tranh chấp, hận không thế bay đến dỏng tai nghe.

"Đường đường là Việt Bắc hầu gia mà mang theo tiểu thiếp ra biên ải sống mười mấy năm, bỏ mặc chuyện nhà và vợ con thì cũng thôi đi. Vì con trai của tiểu thiếp mà muốn dùng độc kế hãm hại trưởng tử, huống hồ trưởng tử còn là người tài hoa tâm địa thiện lương, loại nam nhân này đừng nói đi so sánh với phủ Nguyên Vương, so với một bách tính bình thường còn khiến người ta kinh tởm đấy. Hổ dữ còn không nỡ ăn thịt con, ta thật sự muốn giáp mặt để hỏi Việt Bắc hầu, rốt cuộc tại sao lòng dạ hắn lại tàn nhẫn đến vậy" Tiêu Ngự khinh thường nói.

Chu Ngôn vừa giận vừa sợ, không biết nói gì, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tay chân không kiềm được mà run rẩy.

Hắn không hiểu, tại sao Tiêu Ngự lại biết nhiều về bí mật phủ Việt Bắc hầu như vậy!

Hôm nay là hắn chủ động đến khiêu khích, muốn nhanh chóng bắt Lâm Hiển về xử lý, nên mới dẫn đến tiểu tử không biết trời cao đất dày này phơi bày chuyện xấu trong phủ Việt Bắc hầu. Nếu Việt Bắc hầu mà biết, tạm thời chưa đụng đến tiểu tử này, nhưng sẽ đối đãi với hắn thế nào, Chu Ngôn mới tưởng tượng một chút đã sợ mất mật.

Muội phu của hắn không phải người tốt lành, hắn biết rõ hơn bất kỳ ai.

149. Chương 149: Dùng Giòi Trị Liệu

Editor: Vện

Tiêu Ngự vừa dứt lời, đám đông lập tức bùng nổ.

Bí mật chốn hào môn thế gia đâu phải lúc nào cũng dễ dàng nghe được.

Nội dung liên quan đến tiểu thiếp phu nhân Hầu gia, trưởng tử thứ tử hay tranh giành gia sản này nọ khiến mọi người khởi động trạng thái tò mò hóng chuyện.

Chu Ngôn hối hận, cực kỳ hối hận, hôm nay hắn không nên đến trêu chọc Quảng An đường, không nên trêu chọc tiểu tử thối không theo lẽ thường này!

Rõ ràng lần đầu gặp mặt đã bị tiểu tử hỉ mũi chưa sạch này đập nát thể diện, hắn còn tưởng Tiêu Ngự ỷ vào sủng ái của Tạ Cảnh Tu nên mới dám nói năng vô lễ, dù gì muội muội của hắn cũng ỷ vào sủng ái của Việt Bắc hầu mà kiêu căng ngạo mạn mà.

Nhưng hắn không nghĩ ra, tại sao tiểu tử này dám làm vậy mà không quan tâm hậu quả!

Trên đường tụ tập toàn là thường dân chân lấm tay bùn, chuyện nhà phủ Việt Bắc hầu đã thành đề tài cho họ bàn luận, sao Việt Bắc hầu có thể tha cho hắn đây!

Chu Ngôn không dám nán lại, lời độc địa cũng không dám nhả ra, sợ lại chọc tiểu tử kia nói mấy lời kinh thiên động địa, mặt âm u tính dẫn người rời đi.

Hắn muốn dàn xếp ổn thỏa, người khác lại không đồng ý, cứ thế vạch trần.

Vài người làm Quảng An đường chặn đầu, sắc mặt khó coi nhìn bọn họ, Chu Ngôn nóng nảy, quay đầu nhìn Tiêu Ngự.

"Ngươi còn muốn làm gì! Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng quá phận!"

"Hả Ngươi cảnh cáo ta Ngươi dựa vào cái gì mà cảnh cáo ta" Tiêu Ngự phì cười, "Ngươi chuẩn bị về cáo trạng với muội muội tiểu thiếp, bảo nàng đi thổi gió bên tai Việt Bắc hầu, để Việt Bắc hầu đích thân đến thay cữu ca đòi lại công bằng đúng không"

Mấy câu của Tiêu Ngự một lần nữa khuấy động đám đông hóng chuyện dậy sóng.

Chu Ngôn bị đả kích nặng nề, nhìn trái nhìn phải, gần giọng với Tiêu Ngự, "Ngươi câm miệng, câm miệng! Không được nói nữa! Ngươi thật sự không quan tâm thể diện phủ Nguyên Vương và phủ Việt Bắc hầu sao!" Nói rồi muốn xông đến bịt miệng Tiêu Ngự, lại bị người làm Quảng An đường cản đường, một bước cũng không thể tiếp cận.

Tiêu Ngự khoanh tay, xì một tiếng, "Có gan làm sao lại sợ người khác nói ra Nghe nói Việt Bắc hầu sợ Việt Bắc hầu phu nhân làm khó dễ tiểu thiếp hiền lương thục đức của hắn, lần này hồi kinh không dám để tiểu thiếp vào phủ ở, đặc biệt nuôi ở ngoài, không biết tòa nhà kia ở đâu nhỉ À phải rồi, nghe nói là ngay đầu

ngõ Nhị Điều ở Tây kinh thành, Việt Bắc hầu quả là chu đáo, chỗ đó là nơi tập trung nhà các quan lớn quý nhân, mua ở đó để người ta không coi khinh cái danh tiểu thiếp. Không biết các quý phu nhân phải hạ mình làm láng giềng với một tiểu thiếp cảm thấy thế nào."

Chu Ngôn nghe hắn càng nói càng tiết lộ nhiều thông tin, lòng vừa sợ vừa phẫn hận, lớn tiếng quát hắn im miệng.

Những chuyện này là do người của Tạ Cảnh Tu điều tra ra. Tiêu Ngự không hề nghi ngờ mạng lưới tình báo của Tạ Cảnh Tu, những thông tin này đã có từ lúc tiếp nhận Lâm Hiển, bây giờ cứ lấy ra làm thỏa mãn quần chúng.

Điều nên nói đã nói hết rồi, người phải đau đầu chính là Việt Bắc hầu.

Thật ra, so với Chu Ngôn, Tiêu Ngự càng khinh thường Việt Bắc hầu hơn. Lâm Hiển là cốt nhục thân sinh của hắn, còn hiểu chuyện như vậy, sao hắn có thể nhẫn tâm hãm hại Dù là Phượng Vân Phi, cùng lắm chỉ nhu nhược không dám chống đối Phượng Vân Ninh và Lô thị nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ làm hại hắn.

"Không cần cản họ." Tiêu Ngự nói, "Cho họ cút xéo đi. Chu Ngôn, nếu ngươi gặp Việt Bắc hầu nhớ thay ta truyền lời cho hắn, hắn sợ Hầu gia phu nhân và Lâm thế tử làm khó dễ tiểu thiếp của hắn nên chuẩn bị chu toàn. Nhưng thật ra Hầu gia phu nhân và Lâm thế tử căn bản không đếm xỉa đến nàng, càng chưa từng ra tay gây khó dễ, ngược lại tiểu thiếp của hắn lòng dạ đen tối muốn hạ độc trưởng tử, làm người mà không biết ai đúng ai sai ai chính ai tà, tiểu thiếp của hắn đầu không có não thì thôi, chẳng lẽ hắn cũng không có!"

Quần chúng vây xem tức khắc cười ầm lên. Lời nói quá thẳng thừng mà lý lẽ đâu ra đấy, khiến người ta muốn nghe mãi. Không biết lọt vào tai chính chủ sẽ cảm thấy thế nào.

Người làm Quảng An đường tránh chỗ, Chu Ngôn nào còn tâm trí để ý Tiêu Ngự, dẫn người phủ Việt Bắc hầu giục ngựa trốn mất.

Tiêu Ngự đương nhiên không hy vọng hắn truyền lời cho Việt Bắc hầu, nhưng chuyện hôm nay phát sinh giữa ban ngày ban mặt, Việt Bắc hầu chắc chắn sẽ biết thôi.

Sau này thế nào là chuyện của Lâm Hiển, việc hắn phải làm bây giờ là chăm sóc mấy con giòi bảo bối.

Người của phủ Việt Bắc hầu đi rồi, đám đông trước cửa Quảng An đường cũng tản đi.

Có mấy người còn nhớ nguyên nhân dấy lên tranh chấp, lo lắng hỏi Tiêu Ngự, "Phượng đại phu này, ngươi thật sự có biện pháp chữa khỏi cho Lâm tướng quân không"

Tiêu Ngự gật đầu cười, "Dĩ nhiên là có. Không chữa được thì sao ta dám xài xể đám sài lang hổ báo kia."

Mọi người nghe vậy liền bật cười.

"Sảng khoái như vậy mới được chứ! Vậy nên ta mới thích Quảng An đường nhất! Phượng tiểu đại phu làm việc rất hợp ý ta!"

"Đúng thế, đúng thế."

"Phượng đại phu chưa bao giờ để chúng ta thất vọng mà!"

Tiêu Ngự nghe thấy mà ngại, cái gì mà chưa từng để bọn họ thất vọng, có phải lúc nào hắn cũng bùng phát như vậy đâu.

Mà cẩn thận ngẫm lại, trước cửa Quảng An đường đúng là đã xảy ra rất nhiều sự kiện, chẳng trách quần chúng đã quen với việc giành vị trí đẹp để xem, chỉ thiếu người bán đậu phộng bắp rang...

Bách Linh và Lục Dung Dung vây quanh Tiêu Ngự về hậu viện Quảng An đường, nét mặt luôn hiền lành của Tần Cánh cũng toát vẻ khoái chí, gõ cái lọ đang ôm trong ngực.

"Đừng gõ đừng gõ, đừng dọa mấy cục cưng." Tiêu Ngự chụp lại cái lọ.

"Sư phụ, thứ này là cái gì" Lục Dung Dung tò mò giơ cái lọ lên nhìn.

"Là mấy tiểu yêu tinh có thể chữa khỏi cho Lâm tướng quân." Tiêu Ngự cười nói, "Mau đi mời Phùng lão và Tần lão đại phu đến đây."

Tất cả tụ tập trong phòng, Tiêu Ngự giải thích hướng điều trị cho mọi người, mặt ai cũng quái dị như nuốt phải ruồi.

Lát sau, Phùng đại phu lên tiếng, "Cái này… dùng… dùng giòi sống trị liệu cho Lâm tướng quân, Phượng đại phu nắm chắc mấy phần"

Trong phương diện Đông y có rất nhiều bài thuốc dân gian thành phần kỳ lạ, Phùng đại phu không phải không biết, nhưng mà dùng giòi bỏ vào máu thịt thì… chuyện này thật sự chưa nghe bao giờ, khiến người ta nhất thời khó có thể tiếp thu.

"Hiện nay, đây là biện pháp duy nhất." Tiêu Ngự nghiêm mặt nói.

Hắn vỗ cái lọ trong tay, "Đương nhiên, đám này không thể dùng trực tiếp. Đây là mấy con giòi ta bắt ra từ thịt thối, sạch hơn giòi trong phân, nhưng vẫn chưa đủ sạch. Phải nuôi cho chúng sinh sản mấy đời nữa, và nuôi trong môi trường cực kỳ sạch sẽ, độ ẩm và nhiệt độ phòng ổn định, dùng sữa bò và mật ong cho ăn, lúc đến thời điểm còn phải khử trùng mới có thể sử dụng."

Mọi người nghe vậy liền nhìn hắn trân trối, nuôi giòi mà phải dùng sữa và mật, còn phải sưởi ấm cho chúng, mấy con sâu lúc nhúc bình thường nhìn mà buồn nôn lại phải chăm bẵm kỹ lưỡng như vậy, quả thực chưa từng nghe, cũng chưa từng thấy.

"Nhưng mà…" Tần Cánh nói, "Thả giòi vào trong vết thương, lỡ chúng nó ăn phần thịt khỏe mạnh…"

"Đây chính là ưu điểm của chúng." Tiêu Ngự cười nói, "Tập tính đặc thù của giòi là chúng chỉ ăn thịt thối. Phùng đại phu nói loại độc tố này dính vào da thịt, ban đầu rất khó nhận ra chỗ hoại tử, mắt người không thể thấy được, nhưng không thể lừa được chúng." Thật ra, giòi có thể tiết chất dịch phá hủy tế bào yếu, dung dịch của chúng sẽ phân giải tế bào hoại tử thành bọt rồi mới tiêu hóa, còn tế bào khỏe thì chúng sẽ không tổn hại.

"Không chỉ thế, chúng còn có thể diệt khuẩn ngoài mặt vết thương, hiệu quả có thể ngang với thuốc khử trùng của Tần tiểu đại phu, và có thể thúc đẩy vết thương khép miệng." Tiêu Ngự cười nói.

Quân đội đã ứng dụng trị liệu bằng giòi từ thế kỷ 19, mãi đến lúc xuất hiện thuốc kháng sinh thì nó bị xem như phương thức man rợ, không có khoa học mà vứt bỏ. Đến thế kỷ 21, vì lạm dụng kháng sinh mà sinh ra vi khuẩn kháng thuốc, không ít bác sĩ bắt đầu giảm liều lượng sử dụng kháng sinh, quay lại ưu ái liệu pháp sinh vật tự nhiên này. Vậy nên trị liệu bằng giòi đã quay lại.

"Thần kỳ vậy sao" Lục Dung Dung và Bách Linh trước giờ luôn luôn tin tưởng Tiêu Ngự, cầm cái lọ ngắm nghía.

Phùng đại phu và Tần lão đại phu thấy vậy, cũng không nói gì thêm. Vốn đang lâm vào thế bí, giờ đã thấy được hy vọng, bọn họ cũng muốn chứng kiến phương pháp trị liệu này có thực sự thần kỳ như thế không.

Nếu thật sự có hiệu quả… hai ông lão nhìn nhau, mỉm cười hiểu ý. Có thêm một biện pháp xử lý ngoại thương thì ích lợi khó có thể tả bằng lời.

Tiêu Ngự nói, "Việc này không nên chậm trễ. Vết thương của Lâm tướng quân cần Phùng lão và Tần tiểu đại phu tiếp tục khống chế độc tố, ta sẽ gấp rút nuôi giòi sạch. Loại liệu pháp này rất cần bệnh nhân chuẩn bị tâm lý tiếp nhận, Tần tiểu đại phu, mấy ngày tới ngươi hãy chú ý giải thích cho Lâm tướng quân, giảm nhẹ gánh nặng tâm lý cho hắn."

Tần Cánh đáp, "Ta biết rồi."

Tiêu Ngự gật đầu cười. Tần Cánh có khí chất rất đặc biệt, khiến người ta bất giác tin tưởng, nhờ hắn đi khai thông tư tưởng là thích hợp nhất.

Tiếp theo là dựng phòng nuôi dưỡng, chuyện này dĩ nhiên là bổn phận nên làm của Tạ thế tử. Tiêu Ngự phác họa bản vẽ, Tạ thế tử cho người tìm đội thi công và thợ thủ công lành nghề, cải tạo một căn phòng trong Quảng An đường theo cấu tạo Tiêu Ngự yêu cầu.

Vì chuyện này phải giành giật từng giây nên Tạ thế tử sai người mang cái ghế dựa để ở giữa sân, tự mình trông coi.

Có một pho tượng Phật giám sát, ai dám lười biếng Con mắt lạnh lẽo quét qua quét lại, đám thợ gạch ngói bỏ ăn bỏ ngủ tăng ca làm việc, chỉ tốn một ngày rưỡi đã hoàn thành.

Tạ thế tử dẫn Tiêu Ngự đến xem căn phòng mới sửa, Tiêu Ngự nhìn bộ dạng tuấn tú vượt bậc của Tạ thế tử, trong lòng vừa cảm kích vừa áy náy.

Tạ thế tử ngạo nghễ thanh cao lại vì hắn mà làm quá nhiều…

150. Chương 150: Trị Liệu Thành Công

Editor: Vện

Sau khi phòng nuôi cấy xây xong, Tiêu Ngự lập tức bắt tay nuôi giòi sạch.

Ở hiện đại, muốn nuôi giòi trị liệu yêu cầu môi trường vô trùng, bây giờ Tiêu Ngự thiết lập năm trạm kiểm soát, ra vào đều phải rửa tay thay quần áo, chu trình cực kỳ nghiêm ngặt, may mà những người khác chả ai có hứng thú nuôi mấy con này, chỉ có mỗi mình hắn bận tối mặt tối mũi.

Mọi người không biết chi tiết, chỉ biết dụng cụ thủy tinh kia gọi là "ống nuôi cấy", mỗi ngày đổ sữa bò và mật ong vào, ngoài phòng đốt mấy chậu than để giữ ấm.

Quả thực hết sức xa xỉ.

Tiêu Ngự chưa từng che giấu bí quyết, bởi vậy chuyện hắn dùng giòi trị thương cho Lâm tướng quân được lan truyền nhanh chóng mặt.

Việt Bắc hầu biết được, nhất thời không biết nên thất vọng hay thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Quảng An đường thật sự tìm được cách khắc chế độc "khuê mộng".

Ban đầu hắn không biết chuyện Chu Ngôn làm, tuy hắn thiên vị con trai nhỏ nhưng không hề có ý dùng phương pháp cực đoan gây thương tổn trưởng tử, huống hồ mấy năm nay hắn ở biên cương xa xôi, kinh thành đều nhờ trưởng tử chống đỡ, hắn mới có thể toàn tâm toàn ý trấn thủ biên ải, không có áp lực.

Nhưng Chu Ngôn tiền trảm hậu tấu, lại đau khổ khóc lóc cầu xin cho thiếp thất và đứa con hắn yêu thương nhất, Việt Bắc hầu qua cơn giận cũng không trừng phạt Chu Ngôn. Nguyên nhân lớn nhất là hắn biết việc này không cách nào cứu vãn, cái chân của trưởng tử chắc chắn đã bị phế bỏ, bây giờ chỉ cần Chu Ngôn bảo trụ tính mạng Lâm Hiển. Hắn cũng không rõ ràng tâm tư của mình, thuận theo đề nghị của Chu Ngôn, đến Quảng An đường đòi người.

Tổn thương đã gây ra rồi, việc cấp bách là phải giữ mạng Lâm Hiển, không phải sao.

Vậy mà không ngờ, thiếu niên đại phu ngang ngược của Quảng An đường tình nguyện đắc tội hắn và toàn phủ Việt Bắc hầu cũng không muốn giao trả Lâm Hiển. Rõ ràng không tìm ra cách chữa mà vẫn ngoan cố không chịu thả người, Lâm Hiển lại còn đồng tình với những người đó, thậm chí Việt Bắc hầu còn oán trách Lâm Hiển giao tính mạng cho người khác để chống đối phủ Việt Bắc hầu, không muốn về với hắn, cứ như ông cha này sẽ làm hại con mình!

Chờ đến lúc Lâm Hiển bị đám người kia hành hạ chỉ còn nửa cái mạng rồi sẽ hối hận.

Không ngờ cái tên ngông cuồng kia chỉ cần ba ngày đã gióng trống khua chiêng đã tìm ra được biện pháp.

Kịch độc "khuê mộng" danh chấn quân đội, nổi tiếng không có thuốc giải lại bị một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch phá giải chỉ trong ba ngày! Còn dám lấy đám giòi buồn nôn mà chữa!

Sau khi trở về, Chu Ngôn đã phân tích tình hình cho hắn, Việt Bắc hầu càng lúc càng cho là Quảng An đường cố ý, bọn họ cố ý dùng phương pháp thô bỉ này để sỉ nhục phủ Việt Bắc hầu.

"Hầu gia, lần này chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua. Phượng Chiếu Ngọc kia chỉ muốn thu mua lòng người, thị phi gì cũng dám dính vào, tuy Hầu gia không phải sợ hắn, nhưng có là vua cũng thua thằng liều,

cứ để hắn nói lung tung sẽ tổn hại danh tiếng Hầu gia." Chu Ngôn thăm dò cơn giận của Việt Bắc hầu, vội nói.

Hắn vốn muốn bắt Lâm Hiển về cắt chân, tốt xấu gì cũng giữ được mạng, nhưng chính Lâm Hiển không muốn về, vậy thì đừng trách hắn không chừa đường sống.

Việt Bắc hầu nghĩ đến tin đồn bên ngoài, cũng hết sức đau đầu.

Chu Ngôn lại châm thêm, "Hầu gia nên biết, nếu tiếp tục để Quảng An đường làm xằng làm bậy, chỉ sợ thật sự nguy đến tính mạng Đại thiếu gia…"

Chu Ngôn nghĩ đến dáng vẻ vênh váo của Phượng Chiếu Ngọc lúc nhục mạ hắn, lòng dấy lên phẫn nộ. Đáng tiếc Phượng Chiếu Ngọc có phủ Nguyên Vương làm chỗ dựa, hắn không thể đụng vào. Nhưng Việt Bắc hầu thì khác, chỉ cần chuyển mối hận của Hầu gia lên Quảng An đường, có phủ Nguyên Vương làm chỗ dựa thì đã sao Trước mặt thánh thượng, Phượng Chiếu Ngọc không bằng một cái lông của phủ Việt Bắc hầu.

Việt Bắc hầu nghe xong, quái dị nhìn hắn, Chu Ngôn không biết chủ nhân nghĩ gì, chỉ thành thật mà cười.

Việt Bắc hầu tức Quảng An đường tự tiện, nhưng cũng suy nghĩ lời Phượng Chiếu Ngọc đã nói, hắn đề phòng trưởng tử và chính thất phu nhân làm hại ái thiếp, nhưng trên thực tế, chính thất phu nhân chẳng thèm để ý trắc phu nhân hắn âm thầm rước vào, cũng chưa từng động vào con trai nhỏ của hắn.

Ngược lại, người đang hấp hối nằm trên giường bệnh, sống chết khó nói lại là trưởng tử của hắn…

Huynh muội Chu Ngôn, Chu Ngữ vốn là đại phu hành tẩu giang hồ, Chu Ngôn y thuật cao siêu, Chu Ngữ còn có võ công, trước lúc thành thân, huynh muội hai người cứu hắn một mạng, hắn còn không cẩn thận phá hủy trong sạch của Chu Ngữ. Vì cơ duyên đó, nói hắn phản nghịch phụ mẫu cũng được, hắn thật sự thâm tình với Chu Ngữ, hắn tốn năm năm theo đuổi Chu Ngữ, sau đó dẫn Chu Ngữ cao chạy xa bay, rời khỏi phủ Việt Bắc hầu.

Huynh muội hai người là ân nhân cứu mạng hắn, những năm gần đây còn tận tâm tận lực giúp đỡ hắn, Chu Ngữ không phải loại nữ nhân chỉ biết ru rú trong hậu viện, nàng vô cùng giỏi giang, đi theo hắn đã chịu không ít khổ sở, trải qua vô số chuyện lớn, có thể xem là hiền thê chân chính của hắn.

Bây giờ Chu Ngôn tự ý đối phó Lâm Hiển, cố tình lại suy nghĩ cho muội muội và con trai hắn, cho con trai nhỏ Lâm Dục hắn yêu thương nhất, Việt Bắc hầu có muốn cũng không thể trách tội.

"Sau này ngươi đừng xen vào chuyện Lâm Hiển nữa." Việt Bắc hầu trầm giọng nói.

Chu Ngôn thấy hắn nói không khớp ý mình, lòng trĩu xuống, ngoài mặt vẫn thản nhiên, cười hành lễ, "Hầu gia yên tâm, chỉ cần hắn không đụng đến Dục thiếu gia, ta đương nhiên sẽ không ra tay."

Việt Bắc hơi khựng lại, khoát tay bảo hắn lui xuống.

Không chỉ có Việt Bắc hầu nghe thấy lời lan truyền, ngay cả Việt Bắc hầu phu nhân ở sâu trong hậu viện cũng nghe được.

Trong lúc Tiêu Ngự tiến hành quá trình trị liệu bằng giòi, Việt Bắc hầu đột nhiên đặt mua hai tòa nhà ngay đầu phố, phô trương thanh thế ầm ĩ.

Phùng đại phu và Tần Cánh đứng một bên nhìn Tiêu Ngự dùng nhíp cẩn thận gắp mấy con giòi ngâm trong nước thuốc đặc chế, thả từng con lên vết thương của Lâm Hiển.

Lâm Hiển cắn chặt răng, không nói tiếng nào, chỉ là sắc mặt trắng bệch đã phơi bày nội tâm đang sợ hãi.

Để loài sâu bọ gặm xác chết cắn máu thịt mình, cảm giác không phải đau đớn bình thường, còn là khiêu chiến với tâm lý.

"Tổng cộng năm mươi con." Tiêu Ngự thả xong, thở nhẹ một hơi, dùng băng gạc cẩn thận bọc vết thương, "Sáu canh giờ đổi thuốc một lần."

Nhìn từng lớp băng gạc quấn kỹ vết thương lúc nhúc giòi, dù Lâm Hiển đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng sâu trong nội tâm vẫn thấy kinh dị.

Hắn cực lực nén xuống, mặt vẫn trưng nụ cười.

"Đa tạ Phượng đại phu."

Tiêu Ngự cười nói, "Ngươi không cần cảm ơn ta, cũng đừng sợ mấy con giòi. Ngươi chỉ cần nghĩ chúng nó nhận nhiệm vụ ăn phần thịt thối rữa, tuyệt đối không tổn thương tế bào khỏe mạnh, sau khi ăn xong chúng nó sẽ nghỉ ngơi, không phải hạng lòng tham không đáy đâu."

Lâm Hiển nghe vậy, gương mặt tái mét nở nụ cười, "Theo lời Phượng đại phu, hình như chúng nó rất thân thiện."

"Dơ bẩn nhất là lòng dạ tiểu nhân, ngươi không phải chưa chứng kiến." Tiêu Ngự nói rồi đứng dậy, "Mấy con trùng này được nuôi trong sữa và mật, Lâm tướng quân thật sự không cần phải tạo gánh nặng tâm lý."

Tiêu Ngự an ủi mấy câu, Lâm Hiển đã thoải mái hơn nhiều.

Tần Cánh đuổi theo, cười nói, "Phượng đại phu còn nói ta thích hợp đi khuyên giải người khác, rõ ràng Phượng đại phu mới là cao thủ dụ dỗ. Ta thấy Lâm tướng quân nghe ngươi nói xong còn tiếp thu hơn lời ta nhiều."

Tần Cánh xem Lâm Hiển là đại tướng quân oai dũng kiên cường, còn trong mắt hắn, Lâm Hiển chỉ là một bệnh nhân trẻ, hiệu quả dĩ nhiên khác nhau.

"Bên ngoài bu kín người làm và học trò của y quán khác, họ đang chờ xem biện pháp này có thể chữa được loại thương tích thối rữa nghiêm trọng này không." Tần Cánh nói.

"Muốn chờ thì cứ chờ đi." Tiêu Ngự cười nói, "Ta đang tính biên soạn cách này ra giấy, gộp với nội dung nghiên cứu lúc trước, đóng thành sách rồi đem in, bọn họ muốn xem thì mua sách đi rồi tha hồi nghiền ngẫm."

Tần Cánh đã đọc qua bút ký của Tiêu Ngự, nội dung là toàn bộ tri thức của hắn, được phân loại và chú thích kỹ càng, nội bộ Quảng An đường có thể đọc thỏa thích.

Hắn cho rằng đây đã là cực hạn, không ngờ Tiêu Ngự còn muốn trưng ra cho người khác xem. Mua một quyển sách mất bao nhiêu tiền Chỉ cần lấy đại một mục trong sách thôi cũng đủ khiến đám đại phu tranh nhau đổ máu, hưởng lợi cả đời.

Tần Cánh triệt để câm nín. Hắn không phải người nhỏ mọn mà nhìn còn thấy đau lòng, nhưng Phượng đại phu không quan tâm, hắn cũng không tiện nói.

Sáu canh giờ sau, Tiêu Ngự tháo băng gạc trên chân Lâm Hiển, mấy con giòi bé xíu giờ ăn đến ú na ú nần, men theo thuốc tranh nhau bò ra khỏi miệng vết thương, Phùng đại phu và Tần Cánh nhìn mà mặt không còn hột máu, cảm giác buồn nôn đã lên đến cổ.

Tiêu Ngự bắt hết giòi, cẩn thận kiểm tra.

"Đủ năm mươi con, không hơn không kém." Tiêu Ngự thở ra.

Lâm Hiển và những người khác thả lỏng.

Ngoài miệng Tiêu Ngự nói rất bình tĩnh chứ trong lòng cũng thấp thỏm. Lỡ mà thiếu một, hai con, dù không tạo nên tổn thương về mặt vật lý nhưng áp lực tâm lý đủ để khiến bệnh nhân suy sụp.

Tiêu Ngự dùng nước muối sinh lý rửa vết thương, Phùng đại phu quan sát tỉ mỉ, mừng quýnh nói, "Phượng đại phu quả nhiên nói không sai, phương pháp này trị liệu cực kỳ hiệu quả!"

Tình trạng vết thương khởi sắc hơn trước lúc trị liệu rất nhiều, mọi người không khỏi bừng bừng phấn chấn.

Trước lạ sau quen, lần thứ hai thả giòi vào vết thương, cả Tiêu Ngự lẫn Lâm Hiển đã thoải mái hơn nhiều.

Vẫn sáu canh giờ đổi thuốc một lần, sau khi đổi năm lần, tế bào hoại tử trong vết thương đã được xử lý sạch sẽ.

Để bảo đảm, lần thứ sáu lại thả ba mươi con vào, lúc tháo băng chúng vẫn teo tóp, không còn dáng vẻ núc ních sau khi ăn no.

"Ngược lại làm chúng nó bị đói rồi." Bây giờ Lâm Hiển đã có thể vô tư cười đùa.

Mọi người hào hứng ra mặt, Tần Cánh lại tiếp tục dùng thuốc mình điều chế đắp vết thương.

Từ lúc Việt Bắc hầu đại náo Quảng An đường đến nay mới có năm, sáu ngày, Lâm Hiển hồi tưởng lại, cảm giác như đã qua mấy trăm năm.

Hắn không biết, trong vòng mấy ngày mà phủ Việt Bắc hầu đã xảy ra liên tiếp chuyện lớn "danh chấn kinh thành".

Được 3/4 chặng đường rồi, tôi tạm ngưng edit đến hết tháng, tăng ca xong quay lại.

151. Chương 151: Phủ Việt Bắc Hầu

Editor: Vện

Trong lúc Tiêu Ngự tập trung chữa trị cho Lâm Hiển, Việt Bắc hầu phu nhân Trương thị đã dẫn người đến cửa tòa nhà đầu phố Việt Bắc hầu mua.

Sau khi hồi kinh, Việt Bắc hầu không về nhà lần nào, lúc ấy Hầu gia phu nhân lo lắng thương thế của con trai, không có tâm tình đối phó hắn, lão phong quân Lâm lão phu nhân bị thằng con bất hiếu chọc giận đến suýt phát bệnh tim.

Việt Bắc hầu muốn cho thiếp thất Chu Ngữ một danh phận chính đáng, lại không muốn để nàng về Hầu phủ, nói thẳng là sợ Trương thị ỷ thế ép người, hãm hại mẹ con Chu thị, Lâm lão phu nhân giận muốn xỉu.

Tuy Lâm lão phu nhân cũng thương con, nhưng mười mấy năm nay chỉ có con dâu và trưởng tôn hầu hạ, trưởng tôn còn được nuôi dạy thành người xuất chúng, lại thêm hổ thẹn với con dâu, tình cảm đã sớm thân thiết như mẹ con. Bà thật sự không hiểu, thê tử tốt như Trương thị tại sao không vừa mắt con trai, tại sao không sánh bằng nữ tử giang hồ không rõ lai lịch kia!

Nếu nói đàn ông ham mê sắc đẹp thì lúc thiếu thời, Trương thị cũng là mỹ nhân lừng lẫy kinh thành, ngay cả bây giờ vẫn rực rỡ như xưa, hơn xa Chu thị thô lỗ kia, vậy mà con trai cố tình không quan tâm, còn cho là nàng tâm địa độc ác, bất luận người khác nói thế nào cũng không chịu nghe.

Lâm lão phu nhân bị chọc tức đến ngã bệnh, Việt Bắc hầu chỉ ở lại phủ một đêm, chờ thân thể bà chuyển biến tốt rồi lập tức đi không quay đầu, "về" tòa nhà của Chu thị ở.

"Hắn bực dọc với ta." Lâm lão phu nhân kéo tay con dâu, khóc lóc kể lể, "Hắn vẫn giận ta năm xưa cố chấp, tự tiện định việc hôn nhân của hắn."

Lời của Lâm lão phu nhân đâm đúng chỗ đau, Trương thị cũng không để trong lòng, vẫn nhẹ nhàng an ủi, tâm tư đã bay đến con trai đang dưỡng thương ở Quảng An đường.

Lâm Hiển xuất thành làm nhiệm vụ, vì cứu đồng đội mà trọng thương, gần như suýt chết, may mà nhờ Thế tử phi phủ Nguyên Vương y thuật cao siêu chữa trị mới cải tử hoàn sinh, chẳng những cứu mạng mà còn giữ được chân cho Lâm Hiển, toàn thân nguyên vẹn.

Lâm Hiển ở lại Quảng An đường dưỡng thương, Trương thị yên tâm trăm phần trăm. Nếu Thế tử phi không phải nam nhân, nàng nhất định sẽ nhào đến kết giao. Mà cũng may Thế tử phi là nam nhân, nếu không, hắn có tiếp xúc da thịt với con trai nàng, nàng không biết phải ứng đối thế nào với Tạ thế tử...

Nàng chỉ cần Lâm Hiển khỏe mạnh, Trương thị căn bản không quan tâm Việt Bắc hầu.

Nhưng cố tình hắn lại dám động tay động chân trên người Lâm Hiển.

Lúc biết thương thế của Lâm Hiển đột ngột chuyển biến xấu, Lâm lão phu nhân khóc đến muốn mù hai mắt. Trương thị vẫn giữ vững tinh thần cai quản Hầu phủ, nhưng trong lòng đau đớn hơn bất kỳ ai.

Nàng phái người hầu qua chăm sóc, nàng chỉ đến thăm một lần rồi về Hầu phủ, nỗ lực chống đỡ.

Lâm Hiển bị thương nặng như vậy, không được để Hầu phủ xảy ra chuyện gì làm hắn bận tâm.

Chẳng biết tại sao, nàng tin tưởng Thế tử phi kia, chỉ cần Lâm Hiển ở lại chỗ của hắn, hắn sẽ dốc toàn lực chữa trị cho Lâm Hiển. Cũng chỉ có y thuật của hắn mới có thể chữa khỏi cho Lâm Hiển.

Quả nhiên, Thế tử phi không để nàng thất vọng, chẳng những không làm thất vọng mà còn tốt ngoài dự định của nàng.

Hắn vì bảo vệ Lâm Hiển mà trở mặt với Việt Bắc hầu trước mắt công chúng. Lúc này Trương thị mới biết, thương thế của Lâm Hiển chuyển biến xấu là vì ông chồng vô tình vô nghĩa hạ độc.

Không cần biết có phải đôi huynh muội kia qua mắt hay không, Trương thị chỉ biết đổ mối hận lên đầu Lâm Hải Ninh.

Nghe nói Thế tử phi đã tìm ra phương pháp trị liệu cho Lâm Hiển, Trương thị cuối cùng không cần phải tiếp tục nhẫn nhịn.

Đại quản gia phủ Việt Bắc hầu kiên trì gõ cửa hết nửa ngày mà không ai ra mở, quý nhân láng giềng và người hầu các phủ bị kinh động, dần dần vây lại.

Mười mấy năm qua, Trương thị là nhân vật hiền lành có tiếng, quả là quý phu nhân hiền lương thục đức điển hình, không ngờ con búp bê sứ hiền hậu đột ngột bạo phát, còn dữ dội như vậy.

Việt Bắc hầu ở hậu viện nghe nô bộc báo tin, tức giận vỗ bàn.

"Nực cười! Mở cửa cho nàng vào! Bản hầu muốn xem độc phụ này muốn làm gì!"

"Hầu gia, không thể." Một phụ nhân hơn ba mươi, dung nhan đẹp đẽ bước ra, phất lui nô bộc, nàng đến bên cạnh Việt Bắc hầu, "Hầu gia đừng hành động theo cảm tính."

"Ngữ Nhi yên tâm, nơi này không phải Hầu phủ, độc phụ kia không giở trò được đâu." Việt Bắc hầu nắm tay Chu Ngữ, "Ngươi không cần phải sợ nàng."

Chu Ngữ mỉm cười, "Có Hầu gia bên cạnh, thiếp chưa từng sợ bất cứ thứ gì. Năm đó thiếp bị người ta rắp tâm hạ độc, chẳng phải đã có Hầu gia liều mình cứu giúp sao Chỉ cần có Hầu gia, thiếp không sợ gì hết."

Lúc đó Việt Bắc hầu vừa thành thân không lâu, vì hắn có hảo cảm với Chu Ngữ, Trương thị liền sai người hạ độc giết Chu Ngữ, sau khi Việt Bắc hầu biết chuyện, càng thêm bài xích mối hôn nhân này. Sau đó Chu Ngữ liên tiếp bị ám hại, Việt Bắc hầu không dám rời khỏi nàng.

Nhắc lại chuyện xưa, trong lòng Việt Bắc hầu căm hận cùng cực.

"Ngươi không cần ra, để ta đuổi nàng về!" Việt Bắc hầu nói rồi đứng dậy.

Chu Ngữ kéo lại, không cho hắn ra cửa, nửa nài nỉ nửa mè nheo nói, "Hầu gia đừng đi, để quản gia ra mặt là được rồi, ta không muốn Hầu gia gặp nàng."

Việt Bắc hầu cười nói, "Sao vậy Loại giấm chua vớ vẩn này ngươi cũng ăn à Rồi rồi, không gặp thì không gặp, ta nhìn nàng cũng phát bực." Nói rồi gọi quản gia ra ngoài ứng phó.

Ngoài cửa lớn, Trương thị chỉ bảo quản gia truyền lời, "Nói với Lâm Hải Ninh, nếu hắn muốn ta phơi bày chuyện xấu hổ của hắn giữa thanh thiên bạch nhật thì cứ việc làm rùa rụt cổ trốn trong đó cả đời đi."

Quản gia nhìn hàng chục con mắt của đám người hầu phủ khác đang mở to hết cỡ để hóng chuyện, vừa chột dạ vừa lúng túng. Không ngờ vị phu nhân đoan trang nghiêm cẩn lúc này lại chẳng thèm nể mặt ai.

Hắn vốn là người hầu tâm phúc của Việt Bắc hầu, sau được thăng lên tổng quản, đó giờ chỉ biết chủ nhân là Việt Bắc hầu và trắc phu nhân, giờ đối mặt chính thất phu nhân lạnh nhạt, tâm tình hết sức bối rối.

Hầu gia phu nhân xưa nay hiền lương nhịn nhục, lấy đại cục làm trọng, vậy mà lúc này, nét mặt hiền từ có xu hướng lộ vẻ điên cuồng, khiến mấy câu khuyên nhủ trong đầu quản gia không thể thốt thành lời.

Quản gia bất đắc dĩ chạy vào báo, Việt Bắc hầu vừa sợ vừa giận, lần này mặc kệ Chu Ngữ khẩn cầu cỡ nào cũng đi ra gặp phu nhân danh chính ngôn thuận.

Chu Ngôn từ trong đi ra, tức tối nói, "Sao ngươi lại vô dụng như vậy, ngay cả Hầu gia cũng không giữ được Không phải đã nói gần đây đừng để hắn gặp Trương thị sao! Dường như Trương thị đang điều tra chuyện năm đó, ta cũng không biết nàng đã tra được cái gì, lỡ như nàng nói lung tung trước mặt Hầu gia thì phải làm sao!"

Chu Ngữ vẫn ngồi dựa ghế, lạnh lùng nói, "Người ta đã tìm đến cửa, ngươi bảo ta phải làm thế nào để bắt Hầu gia không ra gặp! Theo đúng tiến trình thì mãi đến lúc Hầu gia rời kinh cũng nhất định không muốn gặp Trương thị. Bây giờ nàng không màng thể diện đến cửa tìm, chắc chắn là vì Lâm Hiển. Còn không phải họa ngươi gây ra sao! Cơ hội xuống tay tốt như vậy mà cũng thất bại!"

"Đủ rồi, giờ nói những lời này có ích gì, ai biết Quảng An đường kia vậy mà giải được khuê mộng." Chu Ngôn buồn bực đi tới đi lui, "Không được, ngươi mau theo Hầu gia xem, nếu Trương thị muốn nói gì cũng có thể dời sự chú ý."

Chu Ngữ miễn cưỡng đứng dậy, "Ngươi đúng là không có tiền đồ, để ta đi xem. Ngươi cũng đừng có cuống cuồng như vậy, chuyện mười mấy năm trước rồi, nàng có muốn điều tra cũng có thể tìm được chứng cứ gì chứ Chỉ cần không có bằng chứng, ngươi nói xem, Hầu gia tin nàng hay vẫn tin ta." Chu Ngữ khinh thường cười thành tiếng, nhẹ nhàng bước đi.

Chu Ngữ không coi chuyện này là quan trọng, vẫn thong dong ra cửa.

Việt Bắc hầu để quản gia mời Trương thị vào thư phòng. Nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Trương thị, Việt Bắc hầu thất thần trong chốc lát.

Trương thị không thể nghi ngờ là cực kỳ xinh đẹp, nhưng ngoại trừ dung nhan, gương mặt kia dường như khơi dậy xúc động và ấn tượng mờ nhạt nào đó sâu trong đáy lòng hắn, làm thế nào cũng không thể nhớ ra.

Một tiếng hừ lạnh làm Việt Bắc hầu phục hồi tinh thần, nhìn biểu cảm cười như không cười của Trương thị, Việt Bắc hầu thẹn quá thành giận.

Mặc kệ Trương thị muốn giở trò gì, hắn vĩnh viễn không quên năm đó nàng đã phái người liên tục truy sát Chu Ngữ!

"Ngươi có gì muốn nói!" Việt Bắc hầu lạnh lùng nói.

"Ta có gì muốn nói" Trương thị cười giễu, "Chẳng lẽ Hầu gia không thể cho ta câu trả lời thỏa đáng sao! Ngươi dám ra tay với con ta mà không có gì để nói với mẹ ruột hắn hay sao!"

Việt Bắc hầu tức giận, "Chuyện Lâm Hiển là người khác tự tiện ra tay, ta chưa từng có ý định hại hắn."

"Nhưng ngươi là đồng lõa." Trương thị nhìn xoáy vào hắn, "Không, ngươi mới chính là thủ phạm. Nếu không có ngươi dung túng thì bọn xấu xa kia sao có thể duỗi móng vuốt đến chỗ Hiển Nhi! Lâm Hải Ninh, hổ dữ còn không ăn thịt con, ngươi không bằng cả súc sinh!"

"Ngươi càn quấy!" Việt Bắc hầu giận điên quát lên.

Trương thị dường như chẳng quan tâm cơn giận của hắn, vẻ mặt dữ tợn lập tức trở về bình thường, cười nói, "Đúng rồi, chẳng phải Hầu gia muốn biết hôm nay ta đến để làm gì à. Ta muốn Hầu gia thỉnh chỉ, truyền tước vị cho Hiển Nhi."

"Ta vẫn chưa chết!" Việt Bắc hầu trừng mắt.

Trương thị tự nhiên ngồi xuống, phong thái thanh lịch, cứ như phụ nhân vừa mắng chửi om sòm kia không phải nàng.

Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một bóng dáng lả lướt, Chu Ngữ bước nhanh đến bên cạnh Việt Bắc hầu, đứng sau lưng hắn, hơi sợ hãi nhìn Trương thị một cái, lại cúi đầu.

"Không phải đã nói ngươi không cần ra mặt sao." Việt Bắc hầu nhíu mày.

Chu Ngữ nhỏ giọng nói, "Thiếp vẫn không yên tâm…"

Trương thị nhìn hai người thì thầm to nhỏ, mặt lộ vẻ trào phúng.

"Hầu gia, ta không đến đây để thương lượng với ngươi, đây là chuyện ngươi phải báo đáp ta." Trương thị nói.

"Báo đáp" Chu Ngữ nhẹ giọng cười, "Tỷ tỷ trông coi Hầu phủ nhiều năm như vậy, đó đã là báo đáp chân thành lắm rồi. Nhưng vừa mở miệng đã muốn tước vị, hình như đã quá khinh thường Hầu gia."

Trương thị không thèm nhìn nàng, chỉ nói với Việt Bắc hầu, "Nghe nói Hầu gia vì ơn cứu mạng mà bỏ nhà bỏ con theo người lưu lạc, nếu ta cũng có ơn cứu mạng cần Hầu gia báo đáp thì một cái tước vị có đáng là gì."

"Trương thị, ngươi điên rồi à" Việt Bắc hầu khó có thể tin, cười cợt, "Bản hầu nợ ơn cứu mạng của ngươi hồi nào!"

"Ngày bảy tháng Giêng, hào hộ thành." Trương thị chậm rãi nói.

Việt Bắc hầu hiện vẻ nghi hoặc, Chu Ngữ lại giật thót, liếc nhìn Trương thị.

"Ngươi điều tra chúng ta" Việt Bắc hầu cười nhạo, "Năm đó bản hầu bất mãn hôn nhân nên nửa đêm say khướt, đến nỗi ngã xuống nước giữa ngày đông, là Ngữ Nhi đi ngang qua cứu bản hầu. Liên quan gì đến ngươi!"

Chu Ngữ thấy Trương thị vẫn chưa nhắc đến chuyện nàng bị ám sát liên tiếp, lòng hơi an tâm.

Ám sát đúng là có, nhưng không phải Trương thị làm, đó là do huynh muội hai người tự biên tự diễn để tóm chặt trái tim Việt Bắc hầu.

Việt Bắc hầu hận Trương thị ác độc, Trương thị cũng chưa bao giờ giải thích, quá thuận lợi cho huynh muội Chu thị làm tới.

Từ sau khi thương thế của Lâm Hiển chuyển biến xấu, thái độ của Trương thị rất khác thường, bắt đầu điều tra chuyện năm xưa, Chu Ngôn sợ nhất là nàng tra ra sự thật. Nếu Việt Bắc hầu biết, sóng gió là không thể tránh.

Nhưng nàng lại nhắc chuyện cứu mạng ở hào nước. Huynh muội Chu thị cứu mạng Việt Bắc hầu ở hào nước là chuyện thật trăm phần trăm, Trương thị muốn bắt bẻ chỉ tổ rước lấy nhục.

Chu Ngữ khinh bỉ trong lòng, mỉm cười nói, "Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn nói ngươi đã đứng ở bờ hào cứu Hầu gia"

"Không phải bờ hào, là trong hào." Trương thị thản nhiên nói, bảo nha hoàn dâng lên một vật.

Nàng mở vật kia ra, đó là chiếc khăn tay chỉ còn một nửa, mặt khăn thêu họa tiết hoa sen.

"Ngày bảy tháng Giêng, Hầu gia uống say, ngã xuống hào hộ thành, ta biết ngươi là hôn phu của ta nên đuổi theo Hầu gia, kịp lúc vớt được Hầu gia dưới nước lên. Nửa chiếc khăn này đã dùng để băng bó vết thương trên cánh tay Hầu gia." Trương thị nói, "Nếu Hầu gia không nhớ chuyện cái khăn cũng không sao, nhưng chiếc quạt này, Hầu gia chắc không thể quên đâu nhỉ."

Trương thị nói rồi lại mở một thứ khác. Mặt quạt đã bị nước thấm nhòa nhưng vẫn nhìn được mấy chữ trên đó.

Việt Bắc hầu nhìn thoáng qua, toàn thân chấn động, không dám tin mở to mắt.

Đó chính là chiếc quạt thời trẻ hắn thích nhất, không lúc nào rời tay, đêm trước lúc thành thân không hiểu sao lại bị mất.

Hắn luôn cho rằng chiếc quạt đã bị nước cuốn lúc hắn ngã xuống hào, Chu Ngôn Chu Ngữ cứu hắn cũng nói chưa từng thấy, hắn đành tiếc nuối bỏ qua.

Không ngờ nó lại nằm trong tay Trương thị.

Chu Ngữ cười lạnh, nói, "Không biết phu nhân tìm đâu ra cái khăn xé nửa và chiếc quạt nhếch nhác này, Trương phu nhân muốn cướp công lao của người khác hay sao"

Nàng còn chưa dứt lời đã thấy Việt Bắc hầu lấy từ trong ngực ra một vật, cũng là nửa cái khăn tay.

Không cần so ướm, chỉ nhìn màu sắc và kiểu dáng đã biết, hai nửa trong tay Việt Bắc hầu và Trương thị là cùng một cái khăn.

152. Chương 152: Kết Chuyện Hầu Phủ

Editor: Vện

Việt Bắc hầu run tay, định lấy nửa cái khăn trong tay Trương thị, Trương thị đã thu tay về, đưa khăn cho nha hoàn.

"Hầu gia, bây giờ ta có thể bàn về ơn cứu mạng được chưa" Trương thị nói.

Chu Ngữ đứng bên cạnh Việt Bắc hầu, lòng vừa hoảng vừa giận. Chỉ đơn giản nhìn sắc mặt Việt Bắc hầu là biết, hắn thế mà bị nữ nhân Trương thị thuyết phục rồi!

Nàng cũng có chút ấn tượng với nửa cái khăn kia, ban đầu quen nhau, Việt Bắc hầu hình như có lấy ra cho nàng xem.

Hắn đã hỏi gì Nàng trả lời thế nào Chu Ngữ hoàn toàn không nhớ nổi. Nàng chỉ nghĩ đó là nợ phong lưu của hắn, ai biết còn dính líu đến chuyện hệ trọng như vậy! Nếu sớm biết, nàng nhất định phải cướp cái khăn đó về tay mình!

Trong đầu Chu Ngữ tính tới tính lui, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, hơi chần chừ lôi kéo Việt Bắc hầu, "Hầu gia…"

Việt Bắc hầu không phát hiện, trong mắt chỉ có gương mặt mỹ lệ hàm chứa châm biếm của Trương thị.

Hắn nhớ rồi, cuối cùng cũng nhớ ra rồi.

Tại sao mỗi lần nhìn Trương thị đều cảm thấy xúc động, mà rõ ràng thời gian hắn ở cùng Trương thị cực kỳ ít ỏi.

Bởi vì gương mặt đó đã khắc sâu vào tâm trí hắn.

Giữa lúc thần trí mơ hồ, toàn thân bị dòng nước giá lạnh bủa vây, chính là gương mặt dịu dàng này đã xua tan rét mướt, lúc hắn suýt cạn hơi thở đã truyền cho hắn luồng sinh khí hương nhã trong lành.

Trong bóng tối vô biên, chính là gương mặt này đã xuất hiện trong tầm mắt mê mang, kéo hắn từ địa ngục về lại nhân gian.

"Là ngươi, là ngươi…" Việt Bắc hầu gọi thất thanh, lòng không kiềm được niềm vui sướng.

"Hầu gia!" Chu Ngữ tức tối, lại gọi một tiếng.

Việt Bắc hầu phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn Chu Ngữ, lại nhìn gương mặt lạnh lùng cười như không cười của Trương thị, bao nhiêu vui sướng rút đi như thủy triều xuống, hiện thực lạnh lẽo một lần nữa hiển hiện trước mắt.

"Chuyện này rốt cuộc là sao!" Việt Bắc hầu cả giận.

Trương thị, "Ta chỉ hỏi, Hầu gia có nhận ơn cứu mạng hay không"

Việt Bắc hầu sắc mặt âm trầm, không lên tiếng.

Chu Ngữ hoảng hốt, dáng vẻ của Việt Bắc hầu rõ ràng đã tin lời Trương thị.

Trước giờ hắn không tin Trương thị, trong lòng hắn, Trương thị là loài rắn độc. Tại sao lúc này chỉ bằng nửa cái khăn và một chiếc quạt mà hắn lại thừa nhận!

"Có lẽ những thứ này có quan hệ sâu xa gì đó với Hầu gia, nhưng dù sao cũng là vật chết." Chu thị quan sát sắc mặt Việt Bắc hầu, chậm rãi lên tiếng.

Nàng nói đến đây thì ngừng, tin chắc Việt Bắc hầu sẽ hiểu ý nửa câu sau.

Không ngờ Việt Bắc hầu không tâm ý tương thông với nàng như ngày thường, vẫn trầm mặt không nói lời nào.

Chu Ngữ ngẫm nghĩ một lát, khẽ mỉm cười, nói với Trương thị, "Phu nhân…"

Trương thị không thèm nhìn nàng lấy một cái, chỉ nói với Việt Bắc hầu, "Hầu gia, ơn cứu mạng Hầu gia đổi lấy tước vị cho Hiển Nhi, Hầu gia thấy thế nào"

Chu Ngữ lập tức đỏ mặt, oán hận vò khăn tay.

Tiện nhân Trương thị căn bản không để nàng vào mắt! Từ đầu đến giờ Trương thị chỉ xem nàng như không khí!

"Nếu bản hầu không đáp ứng thì sao." Việt Bắc hầu lạnh lùng nói.

Trương thị cười cợt, "Hầu gia có thể không đáp ứng. Nhưng, ai bảo người bên cạnh Hầu gia nông cạn như vậy, dám ra tay với đường đường Thế tử phủ Việt Bắc hầu Còn xách động Hầu gia đến Quảng An đường đòi người. Vốn là phụ vi tử cương, thí mạng đứa con này cũng đâu có gì là to tát với Hầu gia. Nhưng Hiển Nhi phụng sự hoàng thượng làm việc, dưỡng thương ở Quảng An đường cũng là ý chỉ của hoàng thượng, không biết lòng tin của hoàng thượng với Hầu gia có đủ lớn để xóa bỏ tội danh mưu hại công thần hay không"

"Ngươi đe dọa bản hầu" Ánh mắt Việt Bắc hầu co lại, trầm giọng nói.

"Hầu gia làm việc chẳng lẽ chưa khi nào nghĩ đến hậu quả sao." Trương thị cười lạnh, "Không, Hầu gia đương nhiên đã nghĩ đến hậu quả. Chỉ cần Hiển Nhi gặp chuyện, Hầu gia sẽ lập Thế tử khác, hoàng thượng cũng chỉ cần cái danh của phủ Việt Bắc hầu, đến lúc đó ai cũng được hưởng vinh hoa phú quý, chỉ có Hiển Nhi của ta chết oan uổng! Ngươi giỏi lắm, tính toán rất hay."

"Bản hầu chưa bao giờ muốn lấy mạng hắn!" Việt Bắc hầu thẹn quá hóa giận.

Trương thị lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi không muốn lấy mạng hắn, ngươi so với muốn lấy mạng hắn còn ác độc hơn, Lâm Hải Ninh!"

Việt Bắc hầu nhìn ánh mắt căm hận của Trương thị, nháy mắt như đã trở lại khoảnh khắc bị chìm dưới đáy nước.

"Ta không đến đây để thương lượng." Trương thị nói, "Trong vòng mười ngày, nếu ngươi không thỉnh chỉ truyền tước vị cho Hiển Nhi, Lâm Hải Ninh, ta sẽ cho ngươi biết thủ đoạn của ta."

"Ngươi, ngươi dám!" Việt Bắc hầu chỉ thấy ***g ngực đau đớn khôn cùng.

Hắn không tiếc gì tước vị, sớm muộn gì tước vị cũng truyền lại cho con trai hắn thôi.

Nhưng gương mặt hiền hậu đã khắc sâu trong ký ức nay lại toát vẻ thù hận ngập trời với hắn, giống như lưỡi dao sắc bén cắm vào ***g ngực hắn!

"Hầu gia." Chu Ngữ hoảng sợ ôm cánh tay hắn, liên tục vuốt ngực cho hắn, "Hầu gia thân mang thương cũ, tuyệt đối không thể tức giận. Thiếp đi lấy thuốc cho ngươi."

"Không cần, đừng lo, ta không sao." Việt Bắc hầu bắt lấy tay Chu Ngữ, khó khăn phun ra một câu.

Tuy hắn hiểu lầm Trương thị, nhưng Chu thị cũng là nữ nhân đã cứu mạng hắn, lại là thê tử kết tóc mười mấy năm, hắn không muốn giận chó đánh mèo với Chu thị.

Trương thị quét đôi mắt lạnh lẽo qua hai người, khóe môi nhếch nụ cười khinh thường.

"Hầu gia quả là tình thâm ý trọng." Trương thị nói.

Chu Ngữ nhìn nàng, môi mỏng khẽ giật, run giọng nói, "Phu nhân có tức giận thì cứ đổ lên đầu ta. Hầu gia từng chịu trọng thương, ca ca của thiếp thân vất vả lắm mới cứu được nhưng thân thể vẫn chịu thương tổn, Hầu gia không chịu nổi cơn giận quá lớn."

Trương thị nghe vậy, đột nhiên giận dữ vỗ bàn, "Ai cho tiện tỳ nhà ngươi láo lếu trước mặt bổn phu nhân! Hồng Oanh, vả miệng!"

"Ngươi dám!" Vẻ mặt oan ức của Chu Ngữ dữ tợn hẳn lên, kêu thất thanh.

Xưa nay nàng luôn được người ở biên cương đối đãi như Hầu gia phu nhân, đã bao giờ bị khinh khi như vậy đâu

Trương thị xuất thân võ tướng thế gia, nha hoàn của nàng tinh thông quyền cước, Hồng Oanh nghe lệnh, lập tức tiến đến túm lấy Chu Ngữ, giơ tay đánh xuống, đánh cho không ai kịp phản ứng.

Chu Ngữ tức điên, la hét chói tai, Việt Bắc hầu vội vàng đá văng Hồng Oanh, kéo Chu Ngữ về bên mình, nhìn Trương thị quát, "Ngươi xem bản hầu là cái gì hả! Ngay trước mắt bản hầu mà dám ra tay đánh người, độc phụ, đúng là độc phụ!"

Trương thị ngồi ngay ngắn, cười lạnh nói, "Lâm Hải Ninh, ta cho ngươi biết, nếu ta muốn giết nữ nhân này thì có trăm ngàn cách khiến ả sống không bằng chết. Coi như hôm nay ta muốn giết ả ngay tại đây, ai dám nói gì bổn phu nhân!"

"Ngươi có ý gì!" Việt Bắc hầu sầm mặt, lòng hơi lay động, vô vàn ký ức không muốn nhớ lại cuồn cuộn kéo về.

Trương thị lạnh lùng nói, "Lâm Hải Ninh, nếu bổn phu nhân muốn xử trí hạng nữ nhân không lai lịch này, chỉ cần một câu nói, ta muốn ả sống ả phải sống, muốn ả chết ả phải chết! Với loại người này mà cần phái thích khách hạ độc ám sát à! Lâm Hải Ninh, ngươi xem thường Trương gia ta hay xem thường phủ Việt Bắc hầu!"

Trong lòng Việt Bắc hầu ngổn ngang, chuyện mười mấy năm trước vừa rõ ràng vừa mơ hồ, trộn lẫn đến không phân biệt được.

Đúng vậy, Trương thị là nữ nhi Trương gia, là con dâu trưởng của Hầu phủ, nàng muốn đối phó Chu Ngữ chỉ là chuyện nhỏ như cái móng tay.

Nàng đâu cần phải dùng thủ đoạn hạ độc ám sát

Nếu không phải Trương thị, vậy là ai

"Nghe nói có người trúng độc bảy, tám lần mà lần nào cũng bình yên vô sự" Trương thị cười lạnh, "Lâm Hải Ninh ơi là Lâm Hải Ninh, đầu óc của ngươi bị úng nước rồi à!"

Chu Ngữ nhìn sắc mặt Việt Bắc hầu, lòng hoảng loạn, tức tối nói, "Đều nhờ ca ca ta y thuật cao siêu nên ta mới giữ được mạng! Phu nhân lấy bản lĩnh ca ca ta chạy tội cho mình, thật khinh người quá đáng!"

Nàng không dám ra hiệu ám chỉ, rõ ràng Việt Bắc hầu đã nảy sinh nghi ngờ.

Trương thị trầm mặt, từng câu từng chữ khắc nghiệt như ngâm trong độc dược, "Phải rồi, ca ca của ngươi. Dám xuống tay với Hiển Nhi con ta, nếu ta không thể bắt hắn sống không bằng chết thì làm sao xứng với cái danh độc phụ của bổn phu nhân."

"Ngươi! Ngươi!" Chu Ngữ thật sự hoảng sợ, nàng chưa từng gặp mặt Trương thị, người trước mắt thật đúng là nữ nhân nổi danh hiền lương thục đức sao!

"Ngươi biết tất cả" Việt Bắc hầu đột nhiên lên tiếng, lòng đầy cay đắng, "Ngươi biết bản hầu nhận lầm ân nhân cứu mạng mà vẫn trơ mắt nhìn bản hầu bị người khác giở thủ đoạn mê hoặc Ngươi biết toàn bộ!"

"Không sai, ta biết tất cả." Trương thị lễ độ đứng dậy, khinh thường nhìn Việt Bắc hầu.

"Tại sao ngươi không nói, tại sao ngươi chưa bao giờ nói! Ngươi chỉ đứng đó nhìn!" Việt Bắc hầu điên cuồng quát.

"Tại sao ta phải nói" Trương thị buồn cười, "Ta có thân phận, có địa vị, còn có con trai ngoan, tại sao ta không thể bàng quan đứng nhìn Phải rồi, ta còn muốn cảm tạ Hầu gia ngươi phô trương thanh thế rời xa kinh thành mười mấy năm. Ta phụng dưỡng cha mẹ chồng, nuôi con từ tấm bé, cai quản việc nhà, ngay cả ngươi cũng không thể đạp đổ địa vị Hầu gia phu nhân của ta. Hầu gia, ngươi nói xem, mắc gì ta phải làm điều thừa"

Việt Bắc hầu tái mặt, ôm ngực thở hổn hển, như phẫn hận lại như đau buồn nhìn Trương thị.

Hắn còn nhớ khoảnh khắc vén khăn đỏ của nàng, dung nhan như hoa, sóng mắt lưu chuyển, như mừng như giận nhìn hắn.

Thì ra ngay từ đầu hắn đã có thứ mình ao ước.

Thì ra, tất cả những gì hắn khát vọng nhất vốn đã nằm trong lòng bàn tay.

Vậy mười mấy năm hắn đã hao phí là cái gì Hắn trăm phương nghìn kế muốn thoát khỏi phủ Việt Bắc hầu, buông bỏ mười mấy năm đẹp nhất cuộc đời, ai có thể đền bù cho hắn! Ai có thể trả lại cho hắn!

Cảm giác uất nghẹn càng thêm nặng nề, dường như hắn vẫn còn chìm dưới đáy sông lạnh lẽo. Nhưng lần này, người kia vẫn đứng đằng xa lạnh lùng nhìn, không còn muốn đến kéo hắn lên nữa.

"Hầu gia…" Chu Ngữ sốt ruột níu kéo hắn, thê lương nói, "Hầu gia, thân thể quan trọng hơn…"

"Cút ngay!" Việt Bắc hầu đột nhiên cảm thấy chỗ bị nàng đụng vào như có rắn độc quấn lên, cực kỳ ghê tởm.

Huynh muội Chu thị đi theo hắn, từ tiểu nhân lang bạt giang hồ nhảy lên làm quý nhân sống trong nhung lụa. Bọn họ nói Trương thị hạ độc liên tiếp nhưng chưa từng gây ra thương tổn nào. Hắn tốn năm năm theo đuổi Chu Ngữ, Chu Ngữ lúc nào cũng như gần như xa, hờ hững với hắn, mãi đến lúc hắn sinh lòng chán nản nàng lại đồng ý. Lúc ấy hắn vui sướng cỡ nào, bây giờ nghĩ lại chỉ thấy càng thêm kinh tởm!

Hiện tại, con trai của hắn và Trương thị bị Chu Ngôn làm hại, huynh muội Chu thị còn dám tìm hắn thương lượng kế hoạch cướp đoạt vị trí Thế tử của Lâm Hiển.

Mà hắn còn thật sự tiếp tay cho bọn họ!

Hắn đúng là một trò cười! Nhưng cười không nổi nữa.

Hắn lãng phí mười mấy năm vào đôi huynh muội dối trá này, lãng phí những tháng năm vinh quang nhất, hạnh phúc nhất.

Hắn vốn phải ở cạnh vợ đẹp con thơ, tiếp quản Vũ lâm quân, trở thành phụ tá đắc lực của hoàng thượng, tận hưởng vinh quang, tận hưởng hiếu thảo và săn sóc của vợ con trong phủ đệ.

Thế lực phủ Việt Bắc hầu vốn không ở biên cương mà nằm ở kinh thành, lúc hắn trốn tránh đến biên cương mười mấy năm, hắn đã đánh mất tất cả.

Trương thị chẳng thèm nhìn biểu hiện hối hận không kịp của Việt Bắc hầu, ra hiệu cho nha hoàn nhặt chiếc quạt tả tơi, cất cẩn thận, nói, "Ta đã nói hết những gì cần nói, trong vòng mười ngày, ta đợi tin lành từ Hầu gia." Nói xong bỏ đi không quay đầu lại.

Việt Bắc hầu nhìn theo bóng dáng đoan chính xinh đẹp, hắn muốn gọi nàng nhưng căn bản không thể mở miệng.

Hắn đột ngột quay đầu, hai mắt như lửa nhìn Chu Ngữ chằm chằm.

Chu Ngữ sợ hãi gọi, "Hầu gia…"

"Tiện nhân, ngươi hại ta quá thảm, ngươi hại ta quá thê thảm! Ngươi hại bản hầu lãng phí mười mấy năm, hại bản hầu mất tất cả! Ngươi lấy cái gì để đền trả đây, tiện nhân!" Việt Bắc hầu đạp nàng ngã ra đất, nặng nhọc thở gấp, lớn tiếng quát, "Người đâu! Giải tiện nhân này vào địa lao cho ta! Chu Ngôn, Chu Ngôn! Bắt Chu Ngôn, lập tức bắt hắn!"

Chu Ngữ kinh hoàng, đau khổ cầu xin, trong lòng Việt Bắc hầu chỉ còn thù hận ngút trời, ngày xưa ngọt ngào bao nhiêu thì bây giờ căm ghét bấy nhiêu, sai người bịt miệng nàng, không buồn nhìn lấy một cái, xách kiếm dẫn thị vệ đi tìm Chu Ngôn.

—o0o—

Mãi đến lúc thương thế của Lâm Hiển chuyển biến tốt, hắn mới nghe Lục Dung Dung và Bách Linh kể lại chuyện của phủ Việt Bắc hầu.

Lâm Hiển nhất thời ngơ ngác, ngồi ngây ra, không biết đang nghĩ gĩ.

Lục Dung Dung nói, "Chúng ta không nên lắm miệng, nhưng sư phụ nói cần cho ngươi biết sự thật, vậy nên ngươi không cần tự tạo gánh nặng trong lòng. Việt Bắc hầu là tự làm tự chịu, ngươi đừng cho đó là lỗi của ngươi." Dựa theo lòng hiếu thảo mù quáng của Lâm Hiển, hắn đúng là có khả năng vơ hết trách nhiệm việc phu thê Việt Bắc hầu bất hòa về mình.

Lâm Hiển mỉm cười, "Quảng An đường các ngươi không chỉ chữa thương mà còn chữa tâm nữa."

"Đương nhiên." Bách Linh kiêu ngạo nói, "Công tử chúng ta có nói, thân tâm bình yên mới thật sự là khỏe mạnh! Như ta nè."

Lục Dung Dung kéo bím tóc Bách Linh, cười nói, "Đúng rồi, Thế tử nói Việt Bắc hầu đã thỉnh chỉ truyền tước vị cho ngươi, chờ ngươi hồi phục hoàng thượng sẽ hạ chỉ. Chúc mừng trước nhé, Hầu gia."

Hai tiểu nha đầu cúi người hành lễ, nghe Tiêu Ngự bên ngoài gọi, lại cười hì hì chạy đi.

Lâm Hiển cười thản nhiên, dựa đầu giường nhìn ra cửa.

Tần Cánh bưng chậu nước vào, sau lưng là ánh nắng xán lạn, cười nói, "Lâm tướng quân, nên thay thuốc rồi."

Trong mắt Lâm Hiển hiện vẻ hiền hòa khó nhận ra, gật đầu cười với hắn.

Nhờ Tần Cánh chăm sóc, thương tích của Lâm Hiển hồi phục rất nhanh, Tiêu Ngự không giữ hắn lại Quảng An đường, thấy hắn đã gần như khỏi hẳn liền cho xuất viện, chỉ để Tần Cánh đi theo trông coi thêm mấy ngày.

Những ngày bận rộn tối mặt tối mũi đã kết thúc, cuối cùng Tiêu Ngự cũng có thể thở phào.

Mấy hôm qua, cảm giác tồn tại của Tạ thế tử gần như bằng không, ngôn tình không buồn diễn, tối ngủ cũng quá quy củ, làm Tiêu Ngự thấy bất an.

Không lẽ hắn đã làm gì quá đáng, tổn thương trái tim pha lê của Tạ thế tử rồi

153. Chương 153: Thế Tử Khác Thường

Editor: Vện

Tiêu Ngự bận rộn ở dược đường mãi đến lúc trăng lên, Bách Linh phải đến gọi đi nghỉ ngơi hắn mới bừng tỉnh, xoa cái cổ ê ẩm về hậu viện.

Quảng An đường là ngũ tiến hợp viện, sân đầu tiên là dược đường Đông y, sân thứ hai là khu giải phẫu, sân thứ ba là khu nằm viện, sân thứ tư là chỗ ở cho học trò nhà xa, cuối cùng là chỗ ở của Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự chắp tay đi trên hành lang về sân của mình. Lúc này là đầu thu, gió đêm mát mẻ lùa vào hành lang, mọi người đều đã nghỉ ngơi, dọc đường chỉ có ánh lửa tù mù từ mấy chiếc đèn ***g rọi sáng, trong không khí tĩnh mịch thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng râm ran nhưng không thấy bóng dáng làm người ta cảm thấy trống trải lạ thường.

Trước đây, mỗi lúc hắn làm việc quá khuya, Tạ Cảnh Tu thường đến tiền viện tìm hắn, bóng dáng cao ráo tuấn nhã luôn đi trước hắn, vậy nên hắn chưa từng nhận ra dãy hành lang dài ngoằn này âm u đến thế.

Về tiểu viện của hai người, Tiêu Ngự vẩy nước rửa mặt xong mới rón rén vào phòng ngủ.

Tạ Cảnh Tu đã ngủ, nằm rất ngay ngắn, hô hấp ổn định, chăn kéo đến ngực, tóc dài xõa bên gối, dung mạo tuấn tú dưới ánh trăng càng thêm đẹp, Tiêu Ngự nhìn mà tim gần như ngừng đập.

Tiêu Ngự vén chăn nằm xuống, Tạ Cảnh Tu không thức dậy lại đột nhiên vươn tay, theo thói quen kéo hắn vào lòng, bàn tay ấm áp đặt trên bụng hắn, sưởi cho toàn thân thoải mái…

Tiêu Ngự hơi đỏ mặt, thở dài một hơi, không dám cử động, nhắm mắt mau chóng ngủ.

Cả đêm không nói chuyện.

Sáng hôm sau thức dậy, Tạ Cảnh Tu đã không còn trong phòng.

Lúc ăn sáng, Bách Linh nói, "Thế tử đi từ rất sớm, mấy ngày qua đều là như vậy."

Không biết y đang làm gì, Tiêu Ngự nhìn đồ ăn nấu nướng chu đáo mà nuốt không trôi, lùa mấy cái cho xong rồi đến tiền viện.

Một ngày trôi qua rất nhanh, lúc ăn cơm tối, Tạ Cảnh Tu vẫn chưa về, mãi đến khi trăng treo cao, Tiêu Ngự từ tiền viện về lại thấy Tạ Cảnh Tu đang ngủ, y như hôm trước.

Sáng hôm sau lại tiếp tục không thấy bóng dáng Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự bắt đầu bực bội.

Cảm giác như không biết làm gì mới nói chuyện được với Tạ thế tử.

Ở dược đường có Tần lão đại phu và Tần Cánh chẩn bệnh, Tiêu Ngự luôn ngồi kế bên học tập, nhưng hôm nay hơi mất tập trung, tai vẫn nghe Tần Cánh và bệnh nhân hỏi đáp nhưng tâm tư không biết đã biết bay đi đâu.

Trước cửa Quảng An đường người qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt, đôi mắt lơ đãng của Tiêu Ngự nheo nheo nhìn ra ngoài, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc.

Thân thể như ngọc cực kỳ nổi bật giữa đám đông, một thân trường bào màu lam lạnh lẽo, cổ áo và vạt áo thêu họa tiết mây bay tinh tế bằng chỉ bạc đang khúc xạ dưới ánh mặt trời. Bên hông đeo sừng tê và ngọc bội bạch ngọc rũ xuống. Mái tóc dài dùng ngân quan buộc lên đỉnh đầu, vừa đơn giản lại tao nhã.

Tiêu Ngự lập tức trợn to mắt, đó chẳng phải Tạ thế tử à! Ăn mặc giản dị đứng ở kia làm gì

Không chờ hắn thắc mắc, đáp án đã xuất hiện trước mắt.

Một bóng người tinh tế đuổi theo, bước song song với Tạ Cảnh Tu. Người nọ nghiêng đầu nhìn Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự không thấy được dung mạo, nhưng mỗi một động tác giơ tay nhấc chân cho thấy đó phải là người hết sức hồn nhiên.

Tuy mặc trang phục nam, nhưng với con mắt tinh tường của bác sĩ ngoại khoa lão luyện, Tiêu Ngự nhìn ra ngay người kia rõ ràng là nữ mặc nam trang.

Tạ thế tử đi dạo phố với một nữ tử!

Tiêu Ngự cảm thấy như có luồng sét bổ xuống đầu, hắn đứng máy, không nghĩ ra ý tưởng gì.

Hai người kia đi rất nhanh, theo sau có mấy thị vệ mặc thường phục, lén lén lút lút nhìn đông nhìn tây.

Trước đây hắn cũng được thị vệ bảo hộ, sao cảm thấy họ đâu có bộ dạng khả nghi thô tục như những người này!

"…Trượng phu nhà ta thường ngày nhìn rất thành thật, đối đãi với ai cũng tốt. Ai ngờ hắn lén nuôi một con hồ ly tinh bên ngoài, bây giờ không ngày nào thấy mặt hắn ở nhà, toàn ra ngoài bảo vệ con hồ ly kia, ta giận quá, không cẩn thận sinh bệnh. Khụ, khụ…"

Tiêu Ngự phục hồi tinh thần, nghe phụ nhân ngồi ở bàn bắt mạch huyên thuyên kể khổ với Tần Cánh, Tần Cánh vừa xem mạch cho nàng, vừa khẽ cười lắng nghe.

"Tần tiểu đại phu, ngươi nói xem, sao nam nhân không có ai tốt đẹp hết vậy, toàn ăn trong nồi nhìn trong bát, hồ ly bên ngoài ngoại trừ có nhan sắc thì còn chỗ nào tốt chứ Chẳng phải thấy hắn có tiền nên mới quấn quýt lấy hắn sao Ai."

Tần Cánh, "…" Lúc đại thẩm dốc lòng tâm sự với hắn có nhớ hắn cũng là nam nhân không! Tại sao cha hắn chưa khi nào gặp phải loại bệnh nhân thích thổ lộ tâm tình thế này, còn hắn vừa ngồi vào quầy đã lãnh hết, tọa chẩn hơn nửa năm, hắn đã biết hết chuyện trong nhà ngoài ngõ của người dân tám dặm quanh đây.

"Đinh đại tỷ hãy mở rộng lòng đi." Tần Cánh cười khuyên, tay viết phương thuốc cực nhanh, "Nếu đại ca không nói, nhất định là không muốn cho ngươi biết, hắn muốn sống yên ổn. Ngươi cứ vờ như không biết như trước là được, lâu lâu hồ đồ một lần."

"Không được!" Hai miệng một lời đồng loạt vang lên, Tần Cánh kinh ngạc nhìn Tiêu Ngự.

Phụ nhân như tìm được tri âm, nhìn Tiêu Ngự, kích động nói, "Phượng đại phu cũng cảm thấy không thể bỏ qua đúng không! Ta tuyệt đối không để con hồ ly kia làm càn, dám mồi chài nam nhân của người khác, xem ta cào nát mặt con hồ ly kia!"

Tiêu Ngự, "…" Thật đáng sợ, hắn không muốn giật dây gây án đâu.

"Một cái tát chẳng thể gây tiếng vang." Tiêu Ngự hừ một tiếng, "Bất kể là hồ ly tinh hay tiểu bạch thỏ, nam nhân đã không muốn về nhà thì còn giữ lại làm gì"

Đinh đại tỷ suy nghĩ một hồi, đắc chí gật đầu lia lịa.

"Phượng đại phu nói rất đúng, trước hết không quan tâm hồ ly tinh nữa, ta phải xử lý nửa thân dưới của nam nhân đồi bại kia cái đã!"

Tần Cánh, "…" Hắn chỉ là người chẩn mạch thôi mà! Đừng để hắn nghe mấy tin tức đe dọa hôn nhân này nữa…

Tiêu Ngự lại thơ thẩn ngồi một lúc rồi đứng lên, về hậu viện.

Trong đầu không tự chủ tái hiện lại hình ảnh vừa rồi. Chuyện gì đang xảy ra vậy Tạ thế tử đột nhiên bẻ thẳng lại, nhận ra con gái tốt hơn rồi hả

Vậy cũng là giai đại hoan hỉ… Tiêu Ngự nghĩ mông lung.

Hắn ngồi ngây người trong phòng, cơm trưa cơm tối không ăn được bao nhiêu, trời tối thui cũng lười châm đèn, vẫn ngồi thừ bên cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn trăng sáng.

Không biết chờ đến bao lâu, trong viện rốt cuộc cũng vang lên tiếng động.

Tiêu Ngự quay đầu nhìn ra cửa, quả nhiên là Tạ Cảnh Tu đẩy cửa vào.

Màu áo lam càng thêm thanh lãnh dưới ánh trăng. Tạ Cảnh Tu nhíu đôi mày dài, đi đến chỗ hắn, "Sao không châm đèn"

Lúc đến gần, Tiêu Ngự ngửi thấy mùi son phấn trên người lúc nào cũng mang hơi thở lạnh lẽo, lòng không khỏi buồn bực.

"Sao lại ngồi một mình ngẩn người" Tạ Cảnh Tu cúi xuống, thân hình cao lớn tựa lên đầu hắn.

"Ngươi đi tắm trước đi." Tiêu Ngự đẩy y ra, hơi khó chịu tránh né, xuống giường mang giày.

"Ta rót nước cho Thế tử." Từ sau khi công khai thân phận, Tiêu Ngự không để Bách Linh hầu hạ nữa, phần lớn đều là tự thân vận động.

Tạ Cảnh Tu thản nhiên ngồi xuống giường, bày dáng đại gia chờ hắn đến hầu.

Tiêu Ngự đột nhiên nhớ lại mấy câu Đinh đại tỷ đã nói, tầm mắt lướt từ gương mặt đẹp trai xuống nửa người dưới của Tạ thế tử…

Khụ, hắn rất trong sáng.

Chẳng lẽ mấy hôm nay y đi sớm về trễ là vì nữ tử kia

Tiêu Ngự nhìn từng chậu nước đổ vào thùng tắm, suy nghĩ đến xuất thần.

Hừm… ôi…

Hắn thật sự muốn biết nữ tử kia là ai! Rốt cuộc Tạ thế tử có quan hệ gì với nàng! Thật muốn biết quá mà! Tại sao Tạ Cảnh Tu không nói, không biết thẳng thắn sẽ được khoan hồng sao! Kyaa! Tên khốn kiếp!

154. Chương 154: Giáp Mặt Khiêu Khích

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu tắm xong, mang một thân tươi mát về phòng, ngồi trên giường như mọi ngày, giương mắt nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự, "…"

"Ngẩn ngơ gì đấy, qua lau tóc cho ta." Tạ Cảnh Tu nói.

Tạ Cảnh Tu cũng không thích để người ngoài hầu hạ, từ lúc Tiêu Ngự nhận việc lau tóc cho y, chuyện này đương nhiên trở thành "bổn phận" của Tiêu Ngự.

Trong lòng Tiêu Ngự như có một bầy thú ào ào chạy qua. Giờ hắn đang rất bực bội, lại cảm thấy mình thế này không phù hợp. Muốn hỏi cho rõ lại không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu, hắn luôn cảm thấy mình không đủ tư cách.

Dù sao đi nữa, hắn thật sự đâu có quan hệ gì với Tạ Cảnh Tu, mặc dù đã thành thân nhưng vẫn chưa làm gì quá mức mà, không phải sao Hơn nữa, chính hắn không chấp nhận yêu cầu của Tạ thế tử, nên bây giờ có giận cũng thấy chột dạ, phiền quá đi thôi.

Bao nhiêu thứ đè nén mà nói không được, vị đại gia này lại không chủ động giải thích, vẫn làm như không có gì xảy ra.

Muốn làm gì hả, bắt nạt người ta phải không!

Tiêu Ngự tủi thân cầm khăn và lược đến chải lông cho Tạ thế tử.

Tạ Cảnh Tu thích ý nhắm mắt hưởng thụ ngón tay ái nhân xoa khắp đầu.

Lát sau, Tiêu Ngự đột nhiên lên tiếng, "Ngươi…"

"Ta" Tạ Cảnh Tu chờ nửa ngày không thấy câu sau, mở mắt hỏi, từ góc nhìn của Tiêu Ngự chỉ có thế thấy hàng mi vừa dài vừa dày rung rung.

"Thì là… mấy ngày nay ngươi làm gì, không thấy ngươi đâu." Tiêu Ngự hỏi như lơ đãng.

Tạ Cảnh Tu khẽ cười, nói, "Chẳng phải hôm nào ngươi cũng bận rộn ở tiền viện sao, coi như ta có trong phòng ngươi cũng đâu thấy mặt ta được."

Tiêu Ngự, "…" Y đang viện cớ! Y nhìn trái nói phải là nhằm vào hắn! Y đang khua môi múa mép chuyện không đâu mà không trả lời thẳng vào vấn đề!

Ài, tên khốn này.

Hôn nhân của bọn họ xuất hiện nguy cơ rạn nứt rồi!

Hỏi một lần không hỏi được đáp án, Tiêu Ngự không tiện hỏi lần hai nhưng bức thiết muốn biết, trong lòng như có con mèo cào cho ngứa ngáy.

Đáng tiếc, hắn không phải Đinh đại tỷ, có thể khẳng khái hùng hồn "chăm sóc" Tạ thế tử. Ai… hắn danh chính ngôn thuận nhưng vẫn chột dạ.

Tóc lau khô, Tạ Cảnh Tu thuận tay để lược và khăn lên bàn, nằm xuống giường, gối đầu lên cánh tay, mỉm cười nhìn Tiêu Ngự.

Chờ Tiêu Ngự tâm phiền ý loạn nằm xuống, Tạ Cảnh Tu liền ôm hắn, hôn lên trán hắn một cái.

"Ngủ thôi."

Được hơi thở quen thuộc bao bọc, vành mắt Tiêu Ngự tự nhiên nóng lên.

Kiếp trước, có lần sinh viên của hắn nổi hứng bàn bạc về đề tài, nếu có một người cùng giới xinh đẹp, mạnh mẽ lại giỏi giang làm mọi cách để theo đuổi thì có rung động không.

Học trò có hỏi hắn, lúc đó hắn chỉ cười, ậm ừ cho qua, thật ra trong lòng không mấy đồng tình.

Kiếm đâu ra người như vậy chứ Người như thế sao có thể đối xử chân thành với người khác.

Vậy mà bây giờ hắn thật sự gặp được, còn khuấy đảo cõi lòng hắn rối tung lên. Không biết có rung động hay không, nhưng dục vọng độc chiếm là tập tính nguyên thủy nhất của loài người.

Động lòng không phải đơn giản chỉ nói một câu là được mà phải nhận trách nhiệm. Tiêu Ngự không tôn sùng tình yêu Platon(*), nếu đã yêu thì nhất định cả thể xác lẫn tâm hồn đều phải được thỏa mãn.

(*)Tình yêu duy tâm, chú trọng đồng điệu tâm hồn, không cần ***.

Vậy nên hắn không dám chấp nhận Tạ Cảnh Tu, nếu đến tình thế buộc phải chia đôi con đường thì sẽ bị tổn thương nặng nề.

"Thế tử…" Tiêu Ngự trầm mặc một hồi, không nhịn được mở miệng gọi.

Tạ Cảnh Tu "ừ" một tiếng đặc nghẹt giọng mũi. Tiêu Ngự, "Chuyện là… ngày mai ta nghỉ…'

"Thật à, thế thì tốt." Tạ Cảnh Tu dùng ngón tay nhẹ nhàng quấn tóc Tiêu Ngự làm da đầu hắn hơi ngứa.

"Mai ngươi làm gì" Tiêu Ngự hỏi.

Động tác của Tạ Cảnh Tu khựng lại, dù rất khẽ nhưng Tiêu Ngự mẫn cảm nhận ra y đang ngập ngừng, cảm giác chua lòm nháy mắt tuôn trào.

"Mai ta có một số việc phải ra ngoài." Tạ Cảnh Tu thản nhiên nói.

Tiêu Ngự, "…" Hừ! Không sống tiếp được nữa rồi! Ly hôn đi!

Sáng hôm sau, Tạ Cảnh Tu ăn sáng với Tiêu Ngự xong liền dẫn Lão Lục đi.

Tiêu Ngự nhìn bóng lưng cao lớn của y, nghĩ chắc chắn y đến chỗ nữ tử kia, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Cảm giác này y như cải trắng mình trồng bị đem cho heo nhà khác ăn…

Bách Linh chạy đến, nghiêng đầu quan sát Tiêu Ngự một lát, nói, "Công tử, có một nhà giàu được y quán chúng ta chữa khỏi bệnh cho chở đến một xe cải trắng, trù phòng chứa không hết nên bảo ta đến hỏi công tử phải sắp xếp thế nào Hay là cho người khác một ít."

"Cho cái gì Không được cho!" Tiêu Ngự nói, "Cải trắng là của ta!" Nói xong xoay người về phòng.

Bách Linh chẳng hiểu gì cả. Công tử thích ăn cải trắng từ lúc nào vậy Nếu công tử không cho thì cứ giữ lại hết là được!

Vì thế, liên tiếp ba tháng, thực đơn trong Quảng An đường được đôn thêm rất nhiều cải trắng, cải xào nấm, cải nhúng dấm, canh cải trắng… Ngồi ăn mà trong bụng người Quảng An đường khổ không thể tả, thấy cải trắng là xanh mặt. Mà chuyện này để sau hẵng nói.

Tạ Cảnh Tu đã ra khỏi nhà, Tiêu Ngự cũng không còn tâm tình ở lỳ trong phòng, cuối cùng cũng ra tiền viện làm việc.

Buổi trưa, Quảng An đường đón một vị khách không mời.

Người kia vừa mới bước qua cửa Quảng An đường, Tiêu Ngự đã nhận ra tiểu công tử tuấn tú này chính là nữ tử đi cùng Tạ Cảnh Tu hôm qua.

Nàng kia tính tình cũng bạo dạn, đến thẳng trước mặt Tiêu Ngự, hất cằm nói, "Ngươi chính là Phượng Chiếu Ngọc"

Tiêu Ngự đứng dậy, gật đầu, "Là ta."

Lục Dung Dung tiến lên hỏi, "Công tử đến khám bệnh à Mời ra phía sau xếp hàng."

"Ta không đến khám bệnh." Nữ tử nhoẻn cười, "Ta tên Trần Tố Khanh, hôm nay đến đây để gặp Phượng đại phu. Phượng đại phu không mời ta vào trong ngồi một lát sao"

Tiêu Ngự mời người vào phòng làm việc ở tiền viện, Bách Linh dâng trà lên xong thì lui ra, bên cạnh Trần Tố Khanh cũng không có ai.

"Người quang minh chính đại nói chuyện không lấp liếm." Trần Tố Khanh nhìn Tiêu Ngự, cười nói, "Chắc chắn Phượng đại phu đã biết ta là ai."

Trong đầu Tiêu Ngự lập tức sáng tỏ, "Cảnh trước Quảng An đường hôm qua là ngươi cố ý"

"Không sai." Trần Tố Khanh thẳng thừng thừa nhận, "Là chúng ta cố ý."

Nàng bỏ thêm một chữ, Tiêu Ngự cười nói, "Là ngươi, không phải các ngươi."

Tạ Cảnh Tu sẽ không cố ý dẫn nữ tử diễu võ dương oai trước mặt hắn, bất kể xuất phát từ mục đích gì cũng sẽ không.

"Ngươi không muốn tin thì thôi." Trần Tố Khanh không bận tâm, cười nói, "Danh tiếng Phượng đại phu vang xa, trước lúc ta đến kinh thành đã nghe mọi người ca ngợi ngươi lương thiện nhân từ. Hôm nay gặp mặt, ta lại thấy ngươi không giống vậy."

"Ồ Không biết tại hạ trong suy nghĩ của tiểu thư là người thế nào"

"Trách trời thương dân, miệng bàn nhân nghĩa, ôn hòa thân thiện, tính tình mềm mỏng." Trần Tố Khanh nói xong nhăn mũi, "Nhưng ta thấy, Phượng đại phu tuyệt đối không phải dạng mềm mỏng."

Tiêu Ngự thật sự không có thói cáu kỉnh. Bên ngoài đồn đại hắn như vậy à Rõ ràng hắn đã trêu chọc không ít kẻ khó chơi mà Trước kia, vì hắn cứu Phương thị thoát khỏi Phượng phủ mà gây động tĩnh không nhỏ nên mới gánh cái danh thành phần bất hảo. Hiện tại hắn cũng đối đầu gay gắt với kha khá đại nhân vậy mà khắp nơi còn ca ngợi hắn lương thiện.

"Trần tiểu thư tìm tại hạ có chuyện gì Nói thẳng đi." Tiêu Ngự thở dài.

Trần Tố Khanh cười nói, "Phượng đại phu quả là người thẳng thắn, ta cũng không vòng vo. Hôm nay ta đến vì yêu cầu một chuyện." Nàng thu lại ý cười, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên, "Xin Phượng đại phu hãy rời khỏi Tạ thế tử."

"Không thể." Tiêu Ngự nói.

Trần Tố Khanh mỉm cười, "Phượng đại phu cần gì phải thế Ngươi và Tạ thế tử đều là nam nhân, cõi đời này làm gì có cặp phu thê nào như các ngươi Chẳng những nghịch lẽ trời mà còn làm xấu mặt gia tộc, phiền lòng trưởng bối, con đường này sao có thể bước lâu dài được Chẳng lẽ mấy ngày nay Cảnh Tu không nói gì với ngươi sao"

"Không được gọi y là Cảnh Tu." Tiêu Ngự trầm mặt.

Trần Tố Khanh lại cười, "Được, ta không gọi nữa. Chỉ là một cái xưng hô, ta không ngại phải gọi y bằng cái gì. Tạ thế tử thật tâm đối xử tốt với ngươi, điều này không có gì để nghi ngờ. Nhưng cũng vì vậy, những ngày qua Tạ thế tử đã trải qua vài chuyện Phượng đại phu không biết, gánh bao nhiêu áp lực cho Phượng đại phu. Chẳng lẽ Phượng đại phu không nhận ra sao Nghe nói mấy hôm nay Phượng đại phu vùi đầu vào

chữa trị cho Lâm tướng quân, có thể đã không để ý tâm tình Tạ thế tử. Ta tưởng y đã nói với ngươi rồi, nhưng xem ra, y vẫn chưa kịp nói gì à"

Trong lòng Tiêu Ngự lạnh đi.

Hắn biết lời Trần Tố Khanh vô tình hay cố ý đều muốn thể hiện quan hệ thân thiết giữa nàng với Tạ Cảnh Tu, nhưng nàng nói không sai, hắn đúng thật là đã bỏ quên Tạ Cảnh Tu. Không chỉ hiện tại, quan tâm của hắn từ trước đến giờ đều không bằng quan tâm của Tạ Cảnh Tu đối với hắn.

Hắn không đáp lại sự theo đuổi vồn vã ấy, vậy mối quan hệ này còn kéo dài được bao lâu

E là không thể đi hết một đời… Huống hồ Tạ Cảnh Tu chưa bao giờ là người nhiệt tình.

Tiêu Ngự hơi xuất thần, Trần Tố Khanh đắc chí mỉm cười, "Mặc kệ y có nói hay không, hôm nay ta đến nói cũng như nhau thôi. Ngươi không cần phải lo cho tương lai Quảng An đường, bất luận là Tạ thế tử hay là ta đều nhận ra Quảng An đường có ý nghĩa rất lớn. Ngươi là thần y có một không hai, tuyệt đối không thể để thế tục vùi lấp. Chỉ bằng y thuật xuất thần nhập hóa của Phượng đại phu, ta có thể bảo đảm, sau này ngươi vẫn luôn được che chở, có thể thích gì làm nấy, không phải sợ quyền thế chèn ép."

Tiêu Ngự phục hồi tinh thần, ý trong ý ngoài gì nàng đều đặt Tạ Cảnh Tu cùng chiến tuyến với mình, hắn thấy ngán ngẩm không thôi.

Hắn không có hứng thú ngươi một câu ta một câu với tiểu cô nương đây, trực tiếp đứng dậy nói, "Ta không cần tiểu thư bảo đảm, cũng không cần tiểu thư che chở. Đây là chuyện của ta và Tạ thế tử, nếu Trần tiểu thư không còn việc gì quan trọng thì ta muốn ra ngoài làm việc."

"Phượng đại phu muốn trốn tránh à" Trần Tố Khanh nói, "Ngươi hưởng lợi từ Tạ thế tử quá nhiều, ngươi không nghĩ xem, chuyện đó đối với Tạ thế tử là tốt hay xấu Y là thiên chi kiêu tử, y cần một thê tử đắc lực, có thể kề vai sát cánh cùng y chứ không phải người lúc nào cũng cần y bảo vệ, thậm chí còn mượn thế lực y để hoàn thành ý muốn bốc đồng của mình."

"Đủ rồi." Mặt Tiêu Ngự trầm như nước, lạnh giọng nói.

Trần Tố Khanh cười cười, ngậm miệng không nói.

Tiêu Ngự trầm mặc một hồi, nói, "Trần tiểu thư nói nhiều như vậy là muốn ta tin ngươi và Tạ Cảnh Tu tâm đầu ý hợp, muốn ta rời khỏi y đúng không"

Trần Tố Khanh mỉm cười, không tỏ ý kiến.

"Trần tiểu thư, một chữ ta cũng không tin." Đôi mắt phẳng lặng như mặt hồ nhìn thẳng vào nàng, "Cho nên, ngươi nói với ta không có tác dụng đâu. Chuyện giữa ta và Tạ Cảnh Tu chỉ có thể do ta và y tự giải quyết. Thứ cho ta không phụng bồi."

"Chẳng lẽ ngươi không suy nghĩ cho y sao Ngươi có biết, vì ngươi mà y đã phải đối mặt bao nhiêu rắc rối không" Trần Tố Khanh nhìn bóng lưng hắn, lớn tiếng nói.

Tiêu Ngự thoáng dừng chân, đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

"Dung Dung, tiễn khách."

155. Chương 155: Thổ Lộ Tình Cảm

Editor: Vện

Trời sắp tối mịt Tạ Cảnh Tu mới dẫn Lão Lục về Quảng An đường.

Có hai người lo lắng đứng chờ ngoài Quảng An đường, vừa thấy Tạ Cảnh Tu về liền chạy đến bẩm báo chuyện xảy ra hồi sáng.

"Chủ nhân, Trần tiểu thư xông vào y quán giữa ban ngày ban mặt, nói thẳng là muốn tìm Phượng đại phu, chúng ta thực sự không thể ngăn cản. Thuộc hạ bất tài, xin chủ nhân trách phạt." Hai người quỳ xuống, mặt tái mét, lo lắng nói.

Toàn thân Tạ Cảnh Tu bùng phát khí lạnh, hai người quỳ dưới đất, lòng càng thêm bất an.

Trời vừa sáng Tạ Cảnh Tu đã giao nhiệm vụ cho họ, không cho bất kỳ ai có mưu đồ đến quấy rầy Phượng đại phu. Nhưng tình huống hôm nay sao có thể dùng vũ lực ngăn cản được Thân phận Trần Tố Khanh đặc biệt, bọn họ không giết được, cũng không thể gây thương tích, làm xước một miếng da thôi e là lão Vương gia cũng sẽ liều mạng với họ. Nếu ngăn cản nàng gặp Phượng đại phu phải dùng lý do gì Hắn nhất định sẽ nghi ngờ. Nếu Trần Tố Khanh kêu la ngay trước mắt bao người thì kết cục càng thêm be bét.

Cái này không được, cái kia cũng không được, thật sự là họ có khổ mà không thể nói, còn chẳng bằng ra ngoài, dùng đao thật kiếm thật so chiêu còn sảng khoái hơn.

Lão Lục nhìn cảnh này, cắn chặt răng, cũng quỳ xuống, "Chủ nhân, thuộc hạ có lời muốn nói. Xin chủ nhân nghe một chút thôi."

Tạ Cảnh Tu trầm ngâm nhìn Lão Lục một hồi, phất tay cho hai người kia lui xuống.

Hai thị vệ như rũ được gánh nặng, lập tức biến mất trong bóng tối.

Tạ Cảnh Tu định vào Quảng An đường, Lão Lục chặn đường y.

Lão Lục, "Xin chủ nhân theo ta, chúng ta đến chỗ vắng người rồi nói."

Tạ Cảnh Tu, "..." Cất bước theo Lão Lục.

Lão Lục dừng ở con hẻm nhỏ bên hông Quảng An đường, chần chừ một lát, do dự mở miệng, "Đây là chuyện riêng của chủ nhân và Phượng đại phu, đúng ra thuộc hạ không được xen vào..."

"Nói thẳng đi!" Tạ Cảnh Tu trầm giọng nói.

Lão Lục biết chắc y đang bực khi nhắc đến chuyện Trần Tố Khanh, không dám khiêu chiến với kiên nhẫn của chủ nhân, vội nói, "Thuộc hạ cho rằng, Phượng đại phu là người đáng tin, chủ nhân thật sự không cần phải giấu diếm hắn."

Tạ Cảnh Tu mặt trầm như nước, ánh mắt mang mũi băng nhọn, Lão Lục không dám nhìn y, tim đập như đánh trống.

Tạ Cảnh Tu có rất nhiều bí mật, ngoại trừ thuộc hạ tâm phúc là bọn họ, y chưa từng nói với bất kỳ ai. Vương gia không biết, ngay cả Nguyên lão Vương gia cũng không biết.

Các thị vệ cùng lớn lên với Tạ Cảnh Tu, biết rõ Tạ Cảnh Tu đã nếm trải cảnh lòng người thay đổi, vậy nên trong lòng y không thể tin tưởng ai.

Không phải y từ nhỏ đã như vậy, nhưng mỗi lần y định mở lòng với người khác là mỗi lần nhận một cái tát từ hiện thực tàn nhẫn, bắt y phải trả cái giá quá lớn, thậm chí nguy đến tính mạng.

Thế nên y dần dần không nói gì với người khác nữa.

Nhưng Phượng đại phu không giống vậy, chủ nhân xem hắn như bảo bối mà nâng niu trong tay, sao lại không tin hắn được chứ

Chỉ có nói hoặc không nói, đó là chuyện của hai người, vốn không liên quan đến bọn họ.

Nhưng giấu càng nhiều thì tình huống như hôm nay càng thêm cơ hội xảy ra. Trừ khi cách ly Phượng đại phu khỏi thế gian, không cho bất kỳ ai tiếp cận, bằng không, "người có mưu đồ" có rất nhiều cơ hội đến gần hắn, khó mà phòng bị.

Sau này sửa chữa, không bằng đề phòng từ trước. Chủ nhân không phải không hiểu, việc liên quan đến Phượng đại phu lúc nào y cũng đặt lên hàng đầu.

Lão Lục cảm thấy áp lực thay cho các huynh đệ thi hành nhiệm vụ kia. Có câu, thanh quan khó dứt chuyện nhà, ngay cả Thế tử còn chưa có đối sách với Trần Tố Khanh, bọn họ biết phải làm sao

“Chủ nhân, Phượng đại phu… không giống những người kia.” Lão Lục cẩn thận nói.

“Đừng so sánh hắn với những kẻ đó.” Tạ Cảnh Tu mặt trầm như nước, mắt sắc như đao.

Lão Lục không dám đối mặt y, nhắm mắt nói, “Thuộc hạ không có ý đó. Thuộc hạ muốn nói, Phượng đại phu không phải nữ tử nhu nhược cần nơi nương tựa, hắn cũng là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, cũng có thể san sẻ gánh nặng với chủ nhân. Có phải chủ nhân đã bảo vệ hắn quá mức…”

“Lý Minh, ngươi vượt quyền.” Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nói.

Lão Lục ngậm miệng không dám nói thêm, chỉ đứng cúi đầu chờ lệnh.

Tạ Cảnh Tu im lặng một lát, rốt cuộc không nói gì, cũng không có ý kiến về việc xử phạt hai thị vệ kia, xoay người vào Quảng An đường.

Lão Lục thở phào một hơi, trán đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

Từ đó đến giờ chưa có ai dám nhiều chuyện xen vào việc Phượng đại phu trước mặt chủ nhân, Lão Lục cảm thấy lá gan mình to lắm.

Hắn không biết đồng đội Nhị Cửu vì nảy sinh tâm tư không nên có với Phượng đại phu mà bị đá đi xa tít, hắn chỉ biết kiên cường có kiên cường hơn, to gan có gan to hơn.

Tạ Cảnh Tu đi rất nhanh qua hành lang, về thẳng viện tử sâu nhất trong Quảng An đường.

Lúc đến nơi, chỉ thấy phòng chính và hai gian bên đèn đuốc sáng trưng, một bóng người thanh nhã hắt lên màn trúc xanh ươm, nội tâm gợn sóng lập tức bình yên trở lại.

Y chậm rãi bước lên bậc thềm, nhấc chân qua cửa, xuyên qua màn trúc vào phòng trong, chiếu vào mắt là thiếu niên chỉ khoác áo đơn thong thả đọc sách dưới đèn.

“Ngọc Nhi.” Tạ Cảnh Tu nhẹ giọng gọi.

Tiêu Ngự nghe tiếng, ngẩng đầu cười nói, “Ngươi về rồi.” Hắn đặt sách qua một bên, ngồi nghiêm chỉnh, “Đúng lúc lắm, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Tạ thế tử luôn tính trước được mọi chuyện lúc này lại lộ vẻ chột dạ khó gặp.

Người có lúc thất thủ, ngựa có lúc mất cương, Tạ Cảnh Tu tự đào hố chôn mình, sao có thể không chột dạ.

“Ngọc Nhi muốn nói chuyện gì.” Tạ Cảnh Tu đến ngồi cạnh hắn.

Tiêu Ngự vào thẳng vấn đề, “Trưa nay có một cô nương gọi Trần Tố Khanh đến tìm ta.”

“Ngọc Nhi, nàng có nói gì đi nữa ngươi cũng đừng tin.” Tạ Cảnh Tu nhíu mày, “Bất kể là ai ngươi cũng đừng tin, ta không có quan hệ gì với các nàng hết.”

Tiêu Ngự bất đắc dĩ thở dài, “Ta không tin.”

Tạ Cảnh Tu cầm tay hắn, “Ngươi yên tâm, ta sẽ xử lý chuyện này, Ngọc Nhi chỉ cần làm chuyện mình thích là được, đừng bận lòng vì người dưng.”

Tiêu Ngự nghe Tạ thế tử nói chuyện nhỏ nhẹ, lòng lại không kiềm nổi cơn giận.

“Người ta phô trương thanh thế tìm tới cửa rồi, ngươi bảo ta không bận tâm thế nào hả! Ta không phải khúc gỗ vô tri vô giác!” Tiêu Ngự tức tối nói.

Tạ Cảnh Tu ngẩn người. Tiêu Ngự nhìn biểu hiện của y cũng đoán được y đang nghĩ gì, đơn giản là “Chẳng phải Ngọc Nhi không tin nàng sao”, “Chẳng phải Ngọc Nhi nói tin ta sao”, “Ta đã nghiêm túc cam đoan, tại sao lại nổi giận với ta”, “Lẽ nào Ngọc Nhi bảo tin ta chỉ là lời cửa miệng” vân vân.

Hắn hiểu, bởi vì hắn cũng là đàn ông. Đúng là khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

“Thế tử, đứng trên lập trường, ta chắc chắn sẽ tin ngươi, nhưng không có nghĩa là ta không tức.” Tiêu Ngự nói, “Nàng luôn miệng ta cùng Cảnh Tu thế này thế nọ, ta nghe mà phát cáu.” Tiêu Ngự ngừng một lát,

thật sự không dằn được mà kéo binh hỏi tội, "Lại nói, hai hôm trước ngươi còn qua lại với nàng ngay trước cửa Quảng An đường!"

"Đó là vì…" Tạ Cảnh Tu định nói, lại nhíu mày trầm ngâm.

Tiêu Ngự chán nản ôm đầu nằm ườn ra bàn.

Tạ thế tử có thuộc tính rồng nhỏ(*), y có vô vàn bí mật không chịu nói cho người khác!

(*)Rồng có tập tính giữ của, không chịu chia sẻ.

"Tạ Cảnh Tu!" Tiêu Ngự vỗ bàn, ngẩng đầu trừng y, "Hôm nay ngươi không nói thì sau này đừng nói nữa!"

"Ngọc Nhi, ngươi giận à" Tạ Cảnh Tu quan sát sắc mặt hắn, nhẹ giọng hỏi.

Dĩ nhiên là giận, giận đến sắp phát khóc đây!

"Ngọc Nhi, không phải ta cố ý giấu ngươi…"

"Nói thẳng đi!" Tiêu Ngự tức giận nói.

Tạ Cảnh Tu, "…" Sao đoạn đối thoại này quen quá vậy…

"Được rồi, ta nói." Tạ Cảnh Tu hít vào một hơi, "Tổ phụ về rồi."

"Nguyên lão Vương gia" Tiêu Ngự ngẩn người, không ngờ lại liên quan đến Nguyên lão Vương gia. Từ lúc hồi kinh hắn chưa gặp lại ông lần nào, trước đó, có lần Tạ Cảnh Tu đã nói ông sắp về, còn nhắc hắn chuẩn bị lễ vật chu toàn, kết quả là chẳng có gì xảy ra.

Ai nghĩ Nguyên lão Vương gia hồi kinh ngay lúc này.

Không cần Tạ Cảnh Tu nói tiếp, Tiêu Ngự cũng có thể đoán được đại khái, hơn nửa là Nguyên lão Vương gia đã nghe hắn là nam nhân nên không đồng ý hôn nhân này.

"Trần Tố Khanh là con gái của Hồng Lư Tự khanh Trần đại nhân. Thuở nhỏ nàng nhiều bệnh, được đại sư của chùa Hộ Quốc dẫn ra ngoại quốc, còn làm tiểu hòa thượng vài năm, mười tuổi mới hoàn tục." Tạ Cảnh Tu nói, "Trần gia là môn hạ của Lý tướng, chẳng biết tại sao Trần Tố Khanh lại một lòng trợ giúp Phương tướng. Lần này nàng hồi kinh cùng tổ phụ, tổ phụ rất coi trọng nàng. Cảnh trước Quảng An đường hôm đó, cũng là ý của tổ phụ… Đều do ta sơ suất." Y cho rằng, chỉ cần Ngọc Nhi tin mình thì sẽ không sợ bất cứ thứ gì, không ngờ lại khiến hắn khó chịu như vậy.

"Thì ra là thế, vậy có gì khó nói đâu" Tiêu Ngự thở dài, "Ngươi cần gì phải giấu ta Ngươi muốn tự mình giải quyết, nhưng chuyện liên quan đến Nguyên lão Vương gia, ngươi định làm thế nào"

Nguyên lão Vương gia tìm đứa trẻ được nuôi như nam tử từ nhỏ là Trần Tố Khanh để lấy lòng Tạ Cảnh Tu, có thể thấy ý định rất kiên quyết. Ông lão cho rằng làm vậy là có thể kéo tôn nhi về đường ngay nẻo chính…

Tạ Cảnh Tu ngẫm đầu ngón tay Tiêu Ngự dưới ánh nến, hàng mi dài hắt bóng xuống đôi mắt.

"Ngọc Nhi, ta biết ngươi vốn không muốn thành thân với ta." Đôi môi mỏng của Tạ Cảnh Tu nhếch nụ cười tự giễu, "Tất cả đều là ta cưỡng cầu. Ta nghĩ, cứ dốc hết sức bảo vệ ngươi dưới cánh, nâng niu ngươi, che chở ngươi, ta sẽ đợi được đến lúc ngươi cam tâm tình nguyện. Nếu để ngươi biết bên ngoài có nhiều ngăn cản như vậy, có bao nhiêu người tâm tâm niệm niệm chia rẽ chúng ta…" Tạ Cảnh Tu cúi đầu, "Ngọc Nhi, ta tuyệt không muốn cho ngươi biết. Nhưng mà, thật sự có rất nhiều người phản đối ta, nhiều lắm…"

"Thế tử, ngươi sợ ta sẽ nghiêng về phe người khác mà chống đối ngươi sao" Tiêu Ngự nhẹ giọng hỏi.

Tạ Cảnh Tu không lên tiếng, hàng mi dài run rẩy như tội nhân chờ tuyên án.

Cõi lòng Tiêu Ngự mềm rã cả ra. Có lẽ Tạ thế tử thanh cao lạnh lùng chưa từng có cảm giác an toàn, cho nên y muốn nắm tất cả vào bàn tay mình. Nhưng thâu tóm càng nhiều lại càng không có cảm giác an toàn, chỉ có thể khiến mình ngày một lún sâu, không dám thả lỏng lấy một khắc.

Nhất định là rất mệt mỏi.

"Thế tử, ta cam đoan, vĩnh viễn không phản bội ngươi mà về chiến tuyến người khác." Tiêu Ngự rút tay mình ra, dùng đôi tay nhỏ bao trùm lấy tay Tạ Cảnh Tu.

Hắn mới chỉ nghe Trần Tố Khanh ra vẻ thân mật với Tạ Cảnh Tu mà đã khó chịu như vậy, huống hồ Tạ Cảnh Tu mỗi ngày bị bao vây trong cảm giác hoang mang và áp lực Tạ Cảnh Tu đã không còn gì để trả giá cho lòng tin của mình, cho nên chỉ có thể điên cuồng khống chế tất cả dưới tay mình.

Hắn lại không thể tức giận vì sự không tin tưởng này, bởi vì hắn không nỡ.

Hắn đau lòng vì nam nhân này, không muốn buông bỏ, vậy còn gì để nghi ngờ nữa Cảm giác trái tim vương vấn không thôi, hắn sẽ không có với bất kỳ nam nữ nào khác.

"Dùng nụ hôn thề." Tiêu Ngự khẽ cười, dưới ánh nến vàng cam dìu dịu, hắn ngẩng mặt, ấn môi lên hàng mi đượm vẻ bất an.

Lập tức, hắn cảm giác được Tạ Cảnh Tu đột nhiên nhắm chặt mắt, lông mi run kịch liệt.

Rốt cuộc vẫn nhỏ tuổi hơn hắn mà, Tiêu Ngự cười thầm.

156. Chương 156: Phương Phủ

Editor: Vện

Tiêu Ngự dứt nụ hôn, lại bị Tạ Cảnh Tu kéo mạnh vào lòng, suýt hất đổ giá nến trên bàn.

Tiêu Ngự khẽ hô một tiếng, vươn tay chụp giá nến.

"Ngươi cẩn thận chút chứ!"

Một tay Tạ Cảnh Tu dập tắt lửa đèn, một tay ôm cứng Tiêu Ngự.

Nến tắt, trong phòng tối mù, Tiêu Ngự nửa nằm trong lòng Tạ Cảnh Tu, tầm nhìn chỉ thấy được đôi mắt sáng lấp lánh của Tạ Cảnh Tu.

"Ngọc Nhi, Ngọc Nhi." Tạ Cảnh Tu gọi nỉ non, đầu ngón tay vân vê môi Tiêu Ngự.

Cảm giác hơi nhột, Tiêu Ngự nhịn không được nghiêng đầu né, cười nói, "Rửa tay chưa mà sờ đó."

"Đừng có sát phong cảnh." Tạ Cảnh Tu lập tức sầm mặt, bất mãn nói.

Đôi mắt đượm ý cười của Tiêu Ngự cong lên, còn muốn nói thêm, Tạ Cảnh Tu cúi đầu hôn cánh môi mỏng xinh đẹp, đỡ cho hắn lại nói mấy câu mất hết tình thú.

Tiêu Ngự ngửa đầu hôn, cổ họng bật ra tiếng rên khẽ, đưa tay ôm cổ Tạ Cảnh Tu, ngoại bào khoác hờ đã sớm tuột xuống, vắt trên tay Tạ Cảnh Tu.

Khắng khít như môi với răng, dây dưa thân mật, Tiêu Ngự chỉ cảm thấy chóp mũi tràn ngập mùi hương lạnh lẽo nhàn nhạt của Tạ Cảnh Tu, cả người lâng lâng.

Toàn thân đột ngột nhẹ hững, trời đất quay cuồng, Tiêu Ngự khẽ hô một tiếng, hắn bị Tạ Cảnh Tu bế lên.

"Tạ Cảnh Tu! Mau bỏ ta xuống! Còn ra thể thống gì!" Tiêu Ngự hơi xấu hổ vùng vằng.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, căn bản không bận tâm hắn giãy dụa, trực tiếp ôm về giường mới khom lưng thả hắn xuống.

Tiêu Ngự quýnh lên, Tạ thế tử thuận theo tình thế quá nhanh! Vừa mới lưỡng tình tương duyệt đã muốn vào thẳng vấn đề!

"Đừng! Đừng! Chờ một chút!" Tiêu Ngự nửa nằm, khuỷu tay chống trên giường, hai chân đá lung tung chặn vai Tạ Cảnh Tu.

Tạ thế tử cởi nút áo cổ, để lộ xương quai xanh mạnh mẽ và một phần cơ thể, một chân quỳ bên giường, tư thế rất nguy hiểm. Tiêu Ngự suy nghĩ, nếu thời đại này có cravat thì động tác của Tạ thế tử bây giờ chắc chắn là đang chậm rãi tháo cravat…

"Ngọc Nhi muốn nói gì" Tạ Cảnh Tu bắt được cái chân nhỏ đang đạp lên vai y, xúc cảm láng mướt và mát lạnh sau khi tắm.

Mu bàn chân nằm trong lòng bàn tay thô ráp hơi run lên, mặt Tiêu Ngự đỏ ửng, không được tự nhiên định rút chân về, Tạ Cảnh Tu lại nắm chặt không buông.

"Ngươi đừng nghịch." Tiêu Ngự cuống quýt.

Tạ Cảnh Tu nghiêm túc nhìn hắn, "Ngọc Nhi, chúng ta là phu thê."

"Ước hẹn ba năm của ngươi đâu!"

"Ngươi trêu chọc ta trước."

Tiêu Ngự không còn gì để nói.

"Này… này… Ai quy định ngươi là chồng ta là vợ! Ta cũng là nam nhân đấy!" Tiêu Ngự trừng Tạ thế tử, nhưng vì nửa nằm trên giường mà chẳng có lấy một chút khí thế.

Tạ Cảnh Tu nhìn xuống hắn từ trên cao, mặt không đổi sắc gật đầu, "Ngọc Nhi nói không sai, mặc dù ngươi mang mười dặm hồng trang gả cho ta không có nghĩa ngươi phải khuất phục dưới kẻ khác."

Tiêu Ngự nghe vậy, ngạc nhiên trừng y, không ngờ Tạ thế tử còn biết nói chuyện dễ nghe như vậy.

"Ngươi và ta đều là nam nhân, vậy thì dùng vũ lực phân cao thấp đi." Tạ Cảnh Tu nói xong, hai tay nắm cổ chân Tiêu Ngự, khí thế lẫm liệt đè xuống.

"Á!!!" Một tiếng rắc rất nhỏ vang lên, tiếng hét thảm vọng khắp khoảnh sân, dọa đám chim chóc bay tán loạn.

"Đau đau đau, đừng bẻ chân ta!" Tiêu Ngự đỏ mắt ôm đùi, đạp Tạ thế tử qua một bên.

Tạ Cảnh Tu buồn rầu nằm kế bên, nhìn Tiêu Ngự hít mũi, ôm chân co thành một đống.

"Tuổi nhỏ sao gân cốt lại cứng thế" Tạ thế tử bất mãn nói, "Sau này nhớ rèn luyện nhiều hơn, nếu không sẽ bất tiện."

Lại còn bất tiện! Tên khốn nhà ngươi có biết thương hương tiếc ngọc không! Đúng là gả lầm người rồi!

Tạ thế tử vươn cánh tay dài, cương quyết ôm ái nhân vào lòng, vừa hôn vừa vuốt ve an ủi.

Bầu không khí đang nồng đượm, ngoài cửa đột ngột truyền đến tiếng gõ cửa như bão táp.

"Phượng đại phu còn thức không Tiền viện có người cần tìm gấp!" Người làm đứng ngoài la lớn.

Tiêu Ngự phục hồi tinh thần khỏi cơn ý loạn tình mê, nhìn hai người quần áo xộc xệch, quẫn bách đẩy Tạ Cảnh Tu ra, luống cuống chỉnh lại y phục.

"Đến đây!"

"Ta đi giết hắn." Tạ thế tử mặt đen thui đi chân trần xuống giường.

Tiêu Ngự vội vàng chụp y lại, "Đừng giỡn!"

Tìm trúng nam nhân bất mãn đúng là quá thê thảm!

Người làm đến thông báo lo lắng chờ ngoài cửa, không lâu sau cửa mở, Phượng đại phu mặt như hoa đào môi đỏ mọng đang đứng sau Tạ thế tử mặt đen như Bao Công.

Người làm bất thình lình đụng trúng ánh mắt âm trầm của Tạ thế tử, sợ đến lùi về sau hai bước.

Cuối cùng hắn đã biết tại sao hai nha đầu Bách Linh và Lục Dung Dung không chịu đi truyền tin… Đáng sợ quá mẹ ơi…

Tiêu Ngự dùng khuỷu tay thúc Tạ Cảnh Tu, lên trước hỏi, "Ai tìm ta"

Người làm vội thưa, "Là người làm Phùng lão phái tới, nói có việc gấp muốn tìm ngươi!"

Đã do Phùng lão tìm, hơn nửa là bệnh nặng bộc phát, Tiêu Ngự không dám chậm trễ, dặn người làm đi tìm Bách Linh, hắn và Tạ Cảnh Tu ra ngoài.

Tiêu Ngự muốn để Tạ Cảnh Tu đi ngủ trước, nhưng Tạ thế tử dùng vẻ mặt ai oán nhìn hắn, Tiêu Ngự bị nhìn cho nói không thành tiếng, đành phải cho y theo.

Tiền viện đốt đèn sáng trưng, người làm Phùng lão phái đến sốt ruột đi qua đi lại, vừa thấy Tiêu Ngự xuất hiện liền chạy đến.

"Phượng đại phu, Phùng lão bảo ta tìm ngươi, mời ngươi lập tức đến phủ Phương tướng!"

"Phương tướng" Tiêu Ngự còn chưa lên tiếng, Tạ Cảnh Tu đã cau mày hỏi, "Là ai trong Phương phủ bị bệnh"

"Là một tiểu bối của Phương phủ, đứa trẻ mới hơn một tuổi." Người làm vội thưa.

Tiêu Ngự nhận ra Tạ Cảnh Tu đang lưỡng lự, hắn biết xưa nay Tạ Cảnh Tu không muốn dính líu đến phân chia phe phái của quan viên triều đình, bất kể là gian nịnh như Lý tướng hay trung thần như Phương tướng.

"Vậy ta đi một mình được rồi." Tiêu Ngự nói, "Ta chỉ chẩn bệnh cho một đứa trẻ thôi, không liên lụy nhiều đâu."

Tạ Cảnh Tu lại lắc đầu, "Ta và ngươi cùng đi."

Tiêu Ngự thấy y như vậy cũng không nói gì nữa, chờ Bách Linh ôm hộp thuốc của hắn tới liền lên xe ngựa phóng đến Phương phủ.

Trong chủ viện hậu viện Phương phủ cũng đang đốt đèn sáng như ban ngày.

Phương lão phu nhân run rẩy chống gậy đi vào, một đám nha hoàn đại nương vây quanh khuyên nhủ.

"Các ngươi đừng cản ta! Triết Nhi đâu Tiểu tôn nhi của ta đâu Nó thế nào rồi!"

"Mẫu thân!"

"Tổ mẫu!"

Hai nam tử cuống quýt tiến lên đón.

"Mẫu thân đừng vội, Phùng lão đang ở bên trong với Triết Nhi, Triết Nhi không sao hết." Nam tử đỡ Phương lão phu nhân có bộ râu dài, vóc dáng gầy gò, là nhân vật duy nhất có địa vị ngang hàng với Nội các Lý tả tướng, Phương Truyền Chính.

Phương lão phu nhân hét lên, "Ngươi đừng nói dối ta! Phùng lão đến một canh giờ rồi mà vẫn không viết được phương thuốc! Rốt cuộc Triết Nhi của ta mắc bệnh gì! Hả! Đến giờ thuốc còn chưa uống, sao ta có thể yên tâm được!"

"Tổ mẫu, Phùng lão nói tạm thời Triết Nhi không có gì đáng ngại." Con trai Phương Hoàn của Phương Truyền Chính vội động viên, "Phùng lão không lập tức viết đơn thuốc cũng do cẩn thận, chúng ta chỉ cần chờ là được."

Đám con dâu cháu dâu cũng hấp tấp tiến lên an ủi Phương lão phu nhân, dẫn bà về sảnh ngồi chờ.

Một công tử trẻ tuổi đến trước mặt Phương tướng, chắp tay nói, "Phương đại nhân, nếu tại hạ có thể giúp gì, xin đại nhân cứ việc phân phó."

Gương mặt tuấn tú được ánh đèn rọi sáng rõ ràng là Trần Tố Khanh mặc nam trang.

Trần Tố Khanh tuy là nữ nhi Trần gia nhưng lần này hồi kinh lại mang chứng cứ về việc Lý gia hãm hại trung thần lương tướng đến Phương phủ, ngay cả Trần gia cũng không về, đến giờ Trần gia vẫn không biết nàng đã rời khỏi chùa Hộ Quốc, đang có mặt ở kinh thành.

Phương Truyền Chính cảm kích, đối đãi với nàng như khách quý.

Không đợi Phương tướng nói gì, một tên nô bộc từ bên ngoài chạy vào.

"Lão gia, đại phu Phùng lão muốn tìm đã đến!"

"Sao Mau mời vào!" Hai mắt Phương Truyền Chính và Phương Hoàn đồng loạt sáng bừng, cùng ra ngoài nghênh đón.

Ai ngờ đại phu còn chưa gặp đã thấy một người hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ, Tạ Cảnh Tu.

"Tạ thế tử Này…" Phương Hoàn vội lên đón.

"Ta hộ tống Phượng đại phu đến đây." Tạ Cảnh Tu nói như vậy rồi lùi qua một bên, để Tiêu Ngự xuất hiện.

Phụ tử Phương gia ngẩn người, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ không ngờ, đại phu Phùng lão nhất quyết muốn mời đến hội chẩn mới dám kê đơn thuốc lại là thiếu niên này.

"Phu nhân" của Tạ Cảnh Tu.

Bầu không khí có hơi kỳ lạ, trong lòng Tiêu Ngự thấy nghi hoặc, chỉ cười nói, "Có phải nên dẫn ta đến xem bệnh nhân trước hay không"

Phương Hoàn vội đáp, "Mời Phượng đại phu."

Nói rồi dẫn đoàn người vào chính phòng trong chủ viện.

Một đám nha hoàn nhũ mẫu đứng dọc đường cúi đầu hành lễ, Tiêu Ngự bắt gặp một người đang mỉm cười gật đầu với hắn, Trần Tố Khanh.

Trần Tố Khanh cũng có mặt ở Phương phủ Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, y vẫn đeo vẻ mặt hờ hững đi bên cạnh hắn.

Tiêu Ngự lắc đầu cười, tập trung đi theo Phương Hoàn.

Phùng lão nhận được tin lập tức chạy ra đón, không để ý những người khác, trực tiếp đến kéo Tiêu Ngự.

"Cuối cùng Phượng đại phu cũng đến, mau mau vào xem đứa trẻ này!"

Vừa vào phòng, Tiêu Ngự liền ngửi thấy mùi trầm hương nồng nặc, trong đó còn trộn lẫn mùi chua, không khỏi nhíu mày.

Đứa trẻ bị bệnh nằm trên giường lớn, vài nha hoàn vây quanh giường.

"Đứa trẻ này bắt đầu từ hôm qua đã náo loạn không muốn ăn cơm, chỉ muốn ngủ, còn nôn mửa. Đêm nay triệu chứng nặng hơn, nôn cũng nhiều hơn. Lão phu không tìm ra căn nguyên nên không dám kê đơn thuốc." Phùng lão vuốt râu, nói, "Phượng đại phu tới xem xem có phát hiện vấn đề khác hay không."

Người trong phòng thấy cựu Tổng quản Thái y đức cao vọng trọng lại đi thỉnh giáo một hậu bối trẻ như vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

157. Chương 157: Cá Từ Hải Cảng

Editor: Vện

Tiêu Ngự đến nhìn tình trạng đứa trẻ, thằng bé hơn một tuổi, sắc mặt tái nhợt nằm ngay ngắn trên giường, ánh mắt mơ màng, miệng lầm bầm kêu khó chịu.

Các nha hoàn cầm ống nhổ hầu một bên, thấy tiểu thiếu gia muốn nôn thì vội tiến đến đặt ống vào cho nó, nôn xong lấy ra, lại có nha hoàn đến xông hương.

Chẳng trách mùi trong phòng kỳ quái.

"Đừng xông hương nữa, tiểu thiếu gia sẽ khó chịu, nên để phòng thoáng mát mới tốt." Tiêu Ngự vừa nói vừa đến chiếc ghế tròn bên giường, ngồi xuống bắt mạch cho tiểu thiếu gia.

Hắn theo Phùng lão và Tần lão đại phu học được một thời gian, phương diện bắt mạch cũng có thể xem là khá thành thạo.

Thấy tiểu thiếu gia lại nôn ra dịch đắng, Tiêu Ngự nói Bách Linh, "Lấy nước đường của chúng ta cho tiểu thiếu gia uống."

Nôn như thế sẽ bị mất nước, nên bổ sung dịch trước rồi tính.

Thực hiện tứ chẩn xong, kết quả thu được cũng chẳng khác Phùng đại phu.

Phùng đại phu thấy hắn trầm ngâm, thở dài nói, "Phượng đại phu, ngay cả ngươi cũng không tìm ra nguyên nhân sao"

Đây không phải bệnh thông thường của con nít, nhất thời ai có thể nghĩ ra nguồn gốc Trong đầu Phùng đại phu có một đáp án mơ hồ nhưng do dự không dám nói.

Chuyện xấu trong thế gia đại tộc ông đã thấy không ít, nhưng trước giờ gia phong của Phương phủ rất nghiêm khắc, việc hãm hại con cháu nối dòng, lần này còn là cháu đích tôn, thực sự không phải chuyện nhỏ, không có bằng chứng thì sao dám nói.

"Hai ngày gần đây tiểu thiếu gia ăn cái gì" Nghe Tiêu Ngự hỏi vậy, Phùng đại phu biết hắn cũng nghi ngờ đồ ăn có vấn đề.

"Vừa rồi lão phu có hỏi qua, còn sai người viết lại thực đơn đây này." Phùng đại phu đưa cho Tiêu Ngự một tờ giấy.

Tiêu Ngự cầm đọc, Phùng đại phu lại nói, "Phương đại nhân đã cho người điều tra những ai tiếp xúc với thức ăn của tiểu thiếu gia, rất nhanh sẽ có kết quả trình lên."

Phụ tử Phương gia đứng ngoài cửa, nhìn Phùng đại phu mang dáng vẻ khiêm tốn thỉnh giáo tiểu thiếu niên kia, không khỏi bất ngờ.

"Lão phu đã nghe nói về Quảng An đường, không ngờ Phượng đại phu còn trẻ mà đã tài năng như vậy." Phương tướng vuốt râu, nói với Tạ Cảnh Tu.

Phương tướng có giao tình với Nguyên lão Vương gia, Tạ Cảnh Tu tuy lạnh nhạt với người ngoài cũng phải kính trọng đối phương mấy phần, mỉm cười trả lời, "Thê tử xưa nay một lòng hướng về y thuật, kiến thức khá là hỗn tạp, có thể bổ sung cho Phùng lão theo y thuật chính thống."

Không thèm khiêm tốn thay Tiêu Ngự chút nào.

Phương tướng và con trai kinh ngạc nhìn nhau, đều cười mà không nói.

Nhớ đến gương mặt như ăn phải hoàng liên của Nguyên lão Vương gia lúc biết trưởng tôn cưới một nam nhân làm vợ, chỉ sợ việc này không nên nói nhiều.

Không lâu sau, những người hầu đã tiếp xúc với thức ăn của tiểu thiếu gia được dẫn đến hạ đường. Phương Truyền Chính và Phương Hoàn xưa nay quang minh lỗi lạc nhưng không phải không lõi đời, dù Phùng đại phu chưa nói rõ, họ cũng biết ông nghi ngờ có người âm mưu hạ độc cháu nối dòng của Phương gia, bởi vậy sắc mặt không thể gọi là tốt.

Phương Hoàn đích thân qua thẩm vấn, Tiêu Ngự thấy Phương gia không tránh mặt người ngoài như mình, hoàn toàn không sợ việc xấu trong nhà bị phơi bày, lòng nảy sinh khâm phục.

Phải là người thật sự chính trực mới dám làm như vậy.

Sau khi đến thế giới này, hắn đã quá quen với mưu mô xấu xa nơi hậu viện thế gia, ngay cả phủ Nguyên Vương cũng không ngoại lệ, lần đầu tiên thấy phong cách của Phương gia.

"Choáng đầu, nôn mửa là triệu chứng cao huyết áp." Tiêu Ngự nghịch tờ thực đơn, trầm ngâm nói, "Cũng chưa chắc là bị trúng độc."

Chất độc của thời đại này có hạn, toàn là thạch tín hay hạc đỉnh hồng này nọ, cùng lắm là đoạn trường thảo gì đó, không có loại nào dẫn đến triệu chứng như thế này.

"Phương tiểu thiếu gia vốn khỏe mạnh, dù không phải trúng độc nhưng đúng là thức ăn có vấn đề." Phùng lão nói.

Tiêu Ngự gật đầu, nhìn tờ thực đơn trong tay, thật sự không thấy được chỗ nào đáng nghi…

Trần Tố Khanh vẫn ngồi cùng cùng nữ quyến trong sảnh hầu Phương lão phu nhân, tiểu nha hoàn qua lại báo tin, nói Đại gia đang thẩm vấn những người hầu tiếp xúc với thức ăn của tiểu thiếu gia, Phương lão phu nhân sao có thể không hiểu, lập tức dựng thẳng chân mày, hung dữ nện gậy chống.

"Lũ hèn hạ đầu óc mê muội! Dám vươn móng vuốt đến Triết Nhi! Nếu điều tra ra thủ phạm, có liều mạng vứt bỏ thanh danh trăm năm của Phương gia ta cũng phải băm vằm tiện nhân đó ra thành trăm mảnh!"

Phương lão phu nhân nói xong, đôi mắt tàn nhẫn lướt qua hai con dâu chi thứ đang ngồi đó.

Chẳng trách bà nghi ngờ, nếu có người hạ độc trưởng tôn thì hậu viện chi thứ chắc chắn không thể thoát khỏi diện tình nghi.

Hai nàng dâu vừa sợ vừa oan ức, quỳ xuống liên tục nói không phải, lại chỉ lên trời thề độc.

Có trời làm chứng, các nàng thật sự không có làm gì hết!

Phương đại phu nhân tiến đến an ủi, Trần Tố Khanh nhìn tình hình náo loạn, cũng nói, "Lão phu nhân đừng nóng giận, thân thể quan trọng hơn. Thứ cho tiểu nữ lắm lời, theo thiển kiến của tiểu nữ, Phương gia trong sạch như vậy, ắt sẽ không xảy ra loại chuyện xấu xa đó. Có khi đại phu không tìm ra nguyên nhân nên mới đưa ra kết luận chung chung như vậy, bằng không chẳng phải sẽ thành vô dụng sao Lại sợ gánh tội chẩn lầm bệnh. Vì vậy mà gây ra cảnh ly gián cho gia tộc vốn thân thiết, người khác không biết chứ Tố Khanh rất rành rẽ. Chi bằng tìm thêm nhiều đại phu nữa đến khám, thước có cái dài cái ngắn, tên thần y kia cũng đâu phải toàn năng, sở trường của hắn đâu phải như các đại phu thông thường."

Hai nàng dâu chi thứ mặt mang vẻ cảm kích nhìn Trần Tố Khanh, Phương đại phu nhân vội đỡ các nàng đứng dậy.

"Đứa trẻ ngoan, ngươi đúng là tốt bụng, chúng ta muốn trách tội phải có chứng cứ. Ngươi nói không sai, tìm thêm mấy đại phu nữa là được, sẽ không có sơ hở."

Phương lão phu nhân vẫn mặt trầm như nước, ngồi đó không nói lời nào.

Phương đại phu nhân thở dài, cũng ngồi xuống.

Người bệnh chính là con trai nàng, sao nàng có thể không nóng nảy. Nhưng xưa nay ba huynh đệ Phương gia đồng tâm hợp lực mới có Phương phủ vững chắc hôm nay, lúc này lão gia đang trong cơn dầu sôi lửa bỏng với Lý gia, làm sao chịu nổi hỗn loạn trong chính nhà mình.

Một đôi tay nhỏ nhẹ nhàng ấp lên tay Phương đại phu nhân.

"Đại phu nhân đừng nên u sầu, Tố Khanh không có bản lĩnh gì, chỉ thông thạo đạo làm người. Phương gia từ trên xuống dưới không có kẻ gian, quả là thế gia trong sạch hiếm thấy, tuyệt đối không thể tự khơi lên loạn đấu chỉ vì mấy câu của thần y." Trần Tố Khanh nói xong, mặt hiện vẻ bất bình, dường như thật sự tức giận với loại đại phu như thế.

Phương đại phu nhân nghe nói Trần đại tiểu thư thuở nhỏ nhiều bệnh, sau đó bị đưa đi khỏi phủ, cho là nàng đã trải qua cực khổ vì người ngoài, chỉ thở dài một hơi, vỗ tay nàng, cuối cùng phái người đến Thái Y viện, mời các Thái y đến hội chẩn.

Trong phòng chính, Phương Hoàn tra hỏi xong đám người hầu, kết quả là chẳng thu hoạch được gì.

Phùng lão và Tiêu Ngự nghe vậy, nhất thời cũng không biết nói sao.

“Phải làm sao bây giờ! Phùng lão, Phượng đại phu, chi bằng hai vị kê đơn thuốc trước đi, tạm thời khống chế bệnh tình của Triết Nhi.” Trước triều đường, Phương Hoàn cũng xem như trụ cột xã tắc, lúc này nhìn bộ dạng đau đớn của con nhỏ mà đầu óc bấn loạn.

“Không được.” Ở phương diện này, Tiêu Ngự vô cùng tán thành sự cẩn thận của Phùng đại phu.

Tình hình của Phương tiểu thiếu gia nhìn tuy nghiêm trọng nhưng vẫn chưa chuyển biến xấu. Lúc này mà uống thuốc bậy thì tai họa khôn lường.

Phương Hoàn tuy xót con nhưng cuối cùng vẫn hành sự đúng mực, chỉ có thể nghe lời đại phu.

Phùng đại phu thấy Tiêu Ngự cũng bó tay, nghĩ là hắn am hiểu giải phẫu ngoại khoa, nhờ hắn đến xem bệnh cho trẻ con đúng là đã làm khó hắn.

“Ta vẫn cảm thấy thức ăn có vấn đề.” Tiêu Ngự thả thực đơn lên bàn, “Trên này đúng là đã ghi lại toàn bộ à” Thực đơn không có gì đáng nghi, ngay cả thực phẩm khắc nhau cũng không có. Nhưng nếu không có bất kỳ vấn đề nào thì tại sao một đứa trẻ khỏe mạnh đột nhiên phát bệnh nặng như vậy, rõ ràng không phải cảm mạo thông thường.

“Điều tra lại!” Phương tướng trầm giọng nói, “Bảo đại quản gia đích thân điều tra! Một chút dấu vết cũng không được bỏ qua!”

Đại quản gia vội đáp, lại triệu tập mọi người đến dò hỏi, người hầu trong phủ bất an không thôi.

Lúc này, bên ngoài có người vào thông báo.

“Lão gia, Đại gia, Phượng thái y dẫn theo mấy vị Thái y cầu kiến. Nguyên lão Vương gia cũng đến!”

Phụ tử Phương gia nhìn nhau, tuy trong lòng bất ngờ nhưng mặt vẫn bình tĩnh, chỉ nói, “Mau mời vào.”

Tạ Cảnh Tu khẽ nhướn mày, không ngồi làm bình hoa trong sảnh nữa, cũng dời bước vào trong.

“Ngươi vào làm gì” Tiêu Ngự đang quan sát đám nha hoàn cẩn thận đút nước đường cho tiểu thiếu gia, thấy Tạ Cảnh Tu đứng kế bên, ngạc nhiên hỏi.

Vị đại gia này có bệnh sạch sẽ mà, y chịu được mùi trong phòng này à

“Phụ thân ngươi đến, tổ phụ ta cũng đến rồi.” Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự khựng lại, tức là sao Tự dưng đêm hôm tụ họp hết về đây làm gì

“Trước giờ tổ phụ chỉ âm thầm trợ giúp Phương tướng, bây giờ thì không thèm che che giấu giấu.” Tạ Cảnh Tu nói, “Hơn nửa là vì ta bị Hoàng đế khiển trách, tư quân phủ Nguyên Vương cũng bị tước mất, tổ phụ không cần phải cố kỵ gì nữa.”

Phủ Nguyên Vương năm đó mạnh ngang ngửa hoàng tộc, trải qua mấy trăm năm, làm Vương gia nhàn tản quá lâu, nhuệ khí đã bị bào mòn, ngay cả giúp đỡ trung thần lương tướng cũng sợ chọc Hoàng đế kiêng kỵ, sau khi bị tước mất thế lực, ngược lại còn thoải mái hơn.

Nhưng, chẳng lẽ vì ngươi rơi xuống hạ phong mà Hoàng đế có thể thả lỏng tâm nghi kỵ sao Dù Hoàng đế yên tâm, nhưng phương thức phó thác vận mệnh mình vào tâm tình người khác không phải con đường lâu dài.

Tiêu Ngự biết rõ tại sao Tạ Cảnh Tu bị giáng chức, e là hắn đã bị xem thành lam nhan họa thủy. Tạ Cảnh Tu vì một mực muốn thành thân với hắn mà khiến phủ Nguyên Vương bị tổn hại, chẳng trách các trưởng bối Vương phủ không ưa hắn…

Đang nói chuyện, nha hoàn Phương gia đã dẫn một đoàn người bước vào, đi đầu là Phượng Vân Phi mặc quan phục và Nguyên lão Vương gia mặt trầm như nước.

Tiêu Ngự lập tức đứng dậy hành lễ với Nguyên lão Vương gia.

“Vãn bối bái kiến Nguyên lão Vương gia.”

Nguyên lão Vương gia hơi mất tự nhiên liếc nhìn hắn, hừ một tiếng xem như đáp trả.

Ông cha cặn bã đứng một bên, biểu hiện cực kỳ lúng túng.

Con trai hắn xem hắn như không khí, lại tôn kính với người nhà khác như vậy, mặc dù vì Nguyên lão Vương gia địa vị cao hơn hắn hay vì Nguyên lão Vương gia là trưởng bối "nhà chồng" của con trai thì người làm cha như hắn đều hết sức xấu hổ.

Phương đại phu nhân được Trần Tố Khanh đỡ vào, lo lắng nói, "Phượng thái y, xin chư vị Thái y mau chóng chữa trị cho nó. Rốt cuộc con ta bị bệnh gì!"

Một phòng đủ loại người, ngoại trừ phu thê Phương Hoàn và Trần Tố Khanh, cùng Tạ Cảnh Tu và Nguyên lão Vương gia ở gian ngoài thì tất cả đều là đại phu.

Phượng Vân Phi bỏ qua lúng túng, vội dẫn các Thái y đến kiểm tra.

Phùng đại phu và Tiêu Ngự nhường chỗ, Tiêu Ngự nhìn trái nhìn phải, đến trước mặt Phương Hoàn.

"Phương đại nhân, thức ăn trong ba ngày gần nhất của tiểu thiếu gia đã tra ra chưa"

Phương Hoàn nói, "Đại quản gia đang tra hỏi. Ngoại trừ thực đơn có sẵn trong trù phòng, thì những món ăn người khác vô tình hay cố ý đút cho tiểu thiếu gia đang được thăm dò, chỉ là người hầu trong phủ quá nhiều, cần chút thời gian."

Tiêu Ngự gật đầu, "Nếu Phương đại nhân không ngại, ta cũng muốn đi nhìn xem."

Phương Hoàn còn chưa lên tiếng, Phương đại phu nhân đã nói, "Đã có đại quản gia tra xét, Phượng đại phu chỉ cần chờ là được rồi."

Phương Hoàn cau mày, bất mãn nhìn nàng, Phương đại phu nhân đỏ mắt, chỉ hận đương gia không hiểu cái khó của cai quản gia đình. Tiểu thiếu gia là cốt nhục của nàng, sao nàng có thể không đau! Nhưng chuyện tra hỏi sẽ làm tâm tư các thiếp thất hoang mang, cõi lòng dậy sóng, nàng không dám để người ngoài xen ngang. Chẳng may khiến Phương phủ rối loạn, chẳng phải sẽ chuốc lấy tai ương sao

Nàng vốn không nghĩ nhiều như vậy, chính sự tồn tại của Trần Tố Khanh đã nhắc nhở nàng. Cha chồng nàng có giao tình với Nguyên lão Vương gia, Nguyên lão Vương gia bất mãn cháu dâu là nam nhân, lại nhìn trúng Trần Tố Khanh, Trần Tố Khanh còn thân thiết với Phương gia. Lỡ như thiếu niên này vì vậy mà sinh oán với Phương gia, nếu để hắn nhúng tay vào, chẳng phải là đưa dao vào tay người à Chẳng những không cứu được con trai nàng mà còn khiến Phương phủ hỗn loạn.

Nói tới nói lui là nàng không tin tưởng thiếu niên đại phu này.

Về lời đồn y thuật hắn xuất thần nhập hóa, còn có thể khiến Tạ thế tử say mê đến thần hồn điên đảo, lời đồn thì có mấy phần đáng tin Chẳng phải hắn đang hết cách với bệnh tình của Triết Nhi đó sao

Tiêu Ngự không biết tại sao Phương đại phu đề phòng hắn như vậy, hắn cũng không cưỡng cầu.

"Nếu đã vậy, xin Phương đại nhân báo cho đại quản gia của quý phủ, bảo hắn hỏi xem có ai cho tiểu thiếu gia ăn gan động vật không." Vừa rồi hắn đã kiểm tra bệnh trạng của tiểu thiếu gia, trong đầu có một ý nghĩ mơ hồ, tuy thứ này khá là khó tìm ở cổ đại, nhưng triệu chứng của tiểu thiếu gia giống hệt như ngộ độc vitamin A.

Ở hiện đại có rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng, chỉ cần có tiền là có hết, rất dễ gây nên ngộ độc vitamin A. Nhưng ở cổ đại, dù là nhà giàu cũng ăn uống rất tinh tế, lại càng không có dầu cá, nếu nói phát sinh loại ngộ độc này thật sự là rất khó.

Không ngờ hắn vừa dứt lời, Trần Tố Khanh đột nhiên biến sắc.

"Phượng đại phu, ý ngươi là sao"

Mọi người nghe vậy, đồng loạt nhìn nàng, Phương Hoàn cau mày hỏi, "Trần tiểu thư, ngươi đã biết gì" Nhìn bộ dạng nàng rõ ràng là có biết ít nhiều về câu hỏi của Phượng đại phu.

Phương Hoàn sinh lòng bất mãn, toàn phủ đang sứt đầu mẻ trán vì thức ăn của Triết Nhi, vị khách quý này nếu đã biết tại sao không nói sớm!

Trần Tố Khanh lại đang tức giận, trong đầu chỉ nghĩ Thế tử phi rõ ràng muốn nhắm vào nàng.

"Chẳng lẽ Phương đại nhân quên rồi à, Tố Khanh từng đến Lịch Phong cảng bàn việc, cá ở đó là đặc sản, bất luận là thịt, mắt cá hay gan cá đều là vật đại bổ, lúc Tố Khanh hồi kinh có mang theo một ít. Chuyện này, Nguyên lão Vương gia và Phương tướng đều biết."

Tạ Cảnh Tu nghe nhắc "Lịch Phong cảng", ánh mắt đột nhiên co lại, Tiêu Ngự bỗng nhiên bừng tỉnh.

"Vậy vấn đề hơn nửa là ở gan cá rồi!"

Hàm lượng vitamin A trong gan động vật lên đến 90% so với người, đặc biệt là gan cá, gan gấu thì hàm lượng còn cao hơn. Những năm ở thế kỷ 16 từng phát sinh việc các nhà thám hiểm Bắc Cực bị đau đầu, nôn mửa, hôn mê vì ăn gan gấu, chính là triệu chứng ngộ độc vitamin vì sử dụng quá liều lượng.

Trần Tố Khanh nghe vậy, tức đến đỏ bừng hai má, cười lạnh nói, "Không biết quý phủ còn giữ số cá đó không! Nếu Phượng đại phu nghi ngờ cá ta mang đến có vấn đề, ta sẽ ăn ngay bây giờ cho chư vị xem!"

Tiêu Ngự biết nàng hiểu lầm, liền nói, "Không phải cá tiểu thư mang đến có vấn đề, loại cá đó đúng là vật đại bổ, nhưng mà tiểu thiếu gia tuổi nhỏ, không hấp thu được hàm lượng chất bổ nhiều như vậy nên mới phát sinh tình huống này." Hai chữ ngộ độc không thể thốt ra, miễn cho người khác lại ***g lộn lên.

Trong lòng Trần Tố Khanh đã có thành kiến sẵn, chỉ cảm thấy hắn lúc nào cũng nhắm vào mình, hai chữ "Nhưng mà" nghe cũng thấy chói tai.

"Ta vẫn nên ăn hết để chứng minh mới được." Trần Tố Khanh cười lạnh.

Tiêu Ngự rất bất đắc dĩ. Nàng muốn ăn thì cứ ăn, chỉ là hắn không biết loại cá đó là cá gì, nhưng có thể làm Phương tiểu thiếu gia ngộ độc cấp tính, e là hàm lượng vitamin trong gan cá cực kỳ cao, chỉ sợ Trần tiểu thư ăn vào rồi cũng nằm xuống luôn.

"Nếu đã tìm ra nguyên do, Phượng đại phu nói xem, phải chữa trị thế nào đây" Phương Hoàn và Phương đại phu nhân không quan tâm Trần Tố Khanh đang bất bình, vội hỏi.

Tiêu Ngự cười nói, "Không cần điều trị, chờ tiểu thiếu gia phát tác hết là tự động khỏe lại, chỉ cần đừng tiếp tục ăn gan cá, cũng đừng ăn gan động vật khác sẽ từ từ hồi phục."

"Thật sao!" Phương đại phu nhân mừng quýnh.

Tiêu Ngự gật đầu, "Đương nhiên. Mấy ngày sau nên cho tiểu thiếu gia ăn đồ thanh đạm thôi."

Phương đại phu nhân gật đầu liên hồi, nghe lời răm rắp, nghi kỵ với Tiêu Ngự đã sớm vứt lên chín tầng mây.

Trần Tố Khanh đỏ mặt đứng một bên, tràn ngập tức tối.

Tạ Cảnh Tu liếc nàng một cái, qua kéo Tiêu Ngự, "Nếu đã xong, để Phùng lão ở lại đây là được. Chúng ta về thôi."

Nói xong cũng không buồn nhìn Nguyên lão Vương gia lấy một cái, dắt Tiêu Ngự đi thẳng ra ngoài.

Nguyên lão Vương gia giận tái mặt, nhìn tôn nhi kéo thiếu niên kia đi mất, ông còn từng rất rất thích đứa trẻ kia nữa. Đáng tiếc, tôn nhi của ông thật sự gan to bằng trời, dám cưới người kia về, tại sao đứa trẻ tốt như vậy lại là con trai!

Bách Linh để lại hai bình nước đường cho nha hoàn của Phương tiểu thiếu gia, nàng ôm hộp thuốc chạy theo.

Phượng Vân Phi vốn không cùng phe với Phương tướng, lúc nãy nghe nói con mình gặp nan đề nên mới cuống cuồng đến giúp, kết quả là không giúp được gì, bản thân còn bị lơ mất, không ai phản ứng, lúc này phải nói là xấu hổ đã đạt đến cảnh giới tối cao.

Ai cũng biết hắn là người phủ An quốc công, giao hảo với Lý gia, người Phương phủ không ai để ý hắn, cuối cùng Phượng Vân Phi đành phải mặt xám mày tro dắt người trốn mất.

Còn chưa ra khỏi cổng lớn Phương phủ, lại bị Nguyên lão Vương gia gọi giật lại.

Phượng Vân Phi sợ nơm nớp hành lễ, bị Nguyên lão Vương gia âm trầm quét cho toàn thân phát lạnh.

"Ngươi trơ mắt nhìn con mình và cháu ta phóng đãng như thế sao! Đã thành trò cười của kinh thành rồi, còn ra thể thống gì nữa!"

Phượng Vân Phi rất muốn trông coi con trai, nhưng hắn thì làm được gì Lúc này chỉ biết lúng ta lúng túng, nói không nên lời.

Nguyên lão Vương gia nhớ đến Phượng Chiếu Ngọc sở dĩ phải lấy thân phận nữ tử xuất hiện trước mặt cháu ông, còn cướp mất trái tim y, suy cho cùng đều do Phượng Vân Phi tạo nghiệt. Ông không nỡ mắng nhiếc tôn nhi, cũng khôg thể trút giận lên đầu Phượng Chiếu Ngọc, nên đối với tên đầu sỏ này nhìn sao cũng thấy gai mắt.

"Tiểu tử vô liêm sỉ! Ngươi chờ đó cho lão phu!" Nguyên lão Vương gia oán hận nói, sải bước đi mất.

Phượng Vân Phi khi không bị dọa một chập, nghĩ đến hai đứa con trai luôn làm như không thấy hắn, trong lòng vừa sợ vừa buồn rầu, đi như cái xác không hồn ra khỏi Phương phủ.

Lúc đến là xe ngựa Phương phủ chở đi, lúc này ai còn rảnh để ý hắn, đành phải ngoắc một chiếc xe ngựa dọc đường, dẫn hai cấp dưới rời đi.

Thế tử: Lịch Phong cảng là mỏ vàng của bổn thế tử!

158. Chương 158: Thẳng Thắn Triệt Để

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự lên xe ngựa, chạy về Quảng An đường.

Dọc đường, Tạ Cảnh Tu trầm mặc không nói tiếng nào. Tạ Cảnh Tu vốn không hay nói nhiều, Tiêu Ngự lại cảm giác lần im lặng này khác hẳn những lần trước.

Tiêu Ngự dám chắc là thái độ của Nguyên lão Vương gia đã làm y khó chịu.

Nguyên lão Vương gia khác với Nguyên Vương và Vương phi, Tạ Cảnh Tu có thể mặc kệ hai người kia nhưng không thể phớt lờ Nguyên lão Vương gia.

"Ngọc Nhi." Một lúc lâu sau, Tạ Cảnh Tu đột ngột lên tiếng.

Tiêu Ngự nhìn y.

"Theo ta rời kinh đi." Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, nói.

"Đi Đi đâu" Tiêu Ngự không hiểu.

Hắn biết Tạ Cảnh Tu là thỏ khôn có ba hang, nhưng cả thiên hạ đều là lãnh địa của hoàng gia, phải đi đâu mới thoát được, không lẽ lên Niết Bàn Thành Hoài Thiên xa như vậy còn có họ hàng xa của Lý quý phi cắm rễ mà.

"Chỉ cần Ngọc Nhi đồng ý, chúng ta sẽ có nơi để đến. Từ nay về sau rời xa trần thế hỗn loạn, dù là ai cũng không thể chạm đến góc áo ngươi. Ngọc Nhi có thích không"

Sao nói cứ như muốn đắc đạo thành tiên vậy

Tiêu Ngự không trả lời, Tạ Cảnh Tu nhíu mày, "Ngọc Nhi còn lưu luyến gì với nơi này"

"Đương nhiên là có." Tiêu Ngự nói, "Tộc nhân Phương gia đã lên kinh thành, mẫu thân ta còn đang ở Phương gia. Chiếu Kỳ có thể đi theo chúng ta không Quan trường và triều đình rối ren, chuyện làm ăn của Tam cữu lại quá lớn, ta không yên tâm."

Còn học trò và bệnh nhân trong Quảng An đường nữa.

Cẩn thận ngẫm lại, người ngoài như hắn lại có quá nhiều vướng bận, Tạ Cảnh Tu thì ngược lại, người bản địa mà vô cùng thoải mái, thích đi là đi.

"Không lẽ, ngươi vẫn luôn sắp đặt để tùy thời rời đi" Tiêu Ngự đột nhiên bừng tỉnh.

Chẳng trách Tạ Cảnh Tu luôn giữ thái độ không nóng không lạnh với người ngoài, căn bản là tâm tư y không đặt ở nơi này.

Hai người về Quảng An đường, Tạ Cảnh Tu lấy bút phác họa một bản đồ đơn giản, thổi khô mực, đưa cho Tiêu Ngự xem.

Tiêu Ngự, "…"

Một vòng tròn lớn, xung quanh là đường vân lượn sóng. Bức tranh này quả là… ngay cả trẻ mẫu giáo còn vẽ đẹp hơn…

"Cái gì đây"

Tạ Cảnh Tu chẳng có gì là ngượng với tài năng của mình, bình tĩnh chỉ vòng tròn lớn, nói, "Thành Hải Kính."

Lại chỉ mớ bòng bong lượn sóng, "Lịch Phong cảng."

Cuối cùng chỉ vòng tròn nhỏ, "Đảo Vô Danh."

"Lịch Phong cảng" Tiêu Ngự ngạc nhiên, "Là hải cảng vừa nãy Trần tiểu thư nói…"

"Lịch Phong cảng là tài sản riêng của ta." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự há miệng, cực kỳ bất ngờ.

"Triều đình cấm biển hai trăm năm, những xưởng đóng tàu có thể chế tạo thuyền lớn đều bị niêm phong. Hiện tại, ngoại trừ nhân công của ta thì không ai có thể đóng được thuyền lớn để ra biển." Tạ Cảnh Tu, "Tuy Lịch Phong cảng thuộc thành Hải Kính nhưng không thuộc sở hữu của ai. Mười năm trước ta thu nó vào túi, vốn chỉ muốn nắm giữ lợi nhuận giao dịch hải ngoại, không ngờ lần đầu rời bến gặp phải gió lốc, tình cờ phát hiện một tiểu đảo không tên. Tài nguyên và sản vật trên đảo cực kỳ phong phú, hiện tại đã được ta cải tạo, trên đảo tạm thời đóng ba mươi vạn quân và người nhà của binh sĩ. Không có lệnh ta, bất luận là ai cũng không được đổ bộ lên đảo. Ngọc Nhi, nơi đó mới thật sự là thế ngoại đào nguyên."

Tạ Cảnh Tu thu lại bức vẽ, nhìn Tiêu Ngự, "Ta đã sớm dự định quy ẩn ở đảo Vô Danh, chuyến đi đầu xuân năm nay là lần sắp đặt cuối cùng, tất cả đều đã an bài thỏa đáng. Nhưng thấy ngươi quá chú tâm vào Quảng An đường, sau còn phải vội vã chăm sóc Lâm tướng quân nên chưa nói ra."

Khóe miệng Tiêu Ngự co rút. Quy ẩn Cả một hòn đảo, ba mươi vạn quân đóng giữ, còn có hải cảng tư nhân, quy ẩn của y là thế này đây hả Rõ ràng là chiếm đất làm vua mà!

"Ta cứ tưởng ngươi muốn tạo phản…" Tiêu Ngự nói.

Tạ Cảnh Tu nghe vậy, hết sức khinh thường, "Sao Ngọc Nhi có thể nghĩ như vậy"

Bởi vì nhìn ngươi cực kỳ giống loại lòng lang dạ thú! Ngày nào cũng làm ra vẻ thần thần bí bí, ai biết là đi làm giàu đâu.

Mười năm trước Thế tử mới có mười mấy tuổi, mười mấy tuổi mà đã biết chiếm đoạt hải cảng để kiếm tiền, đúng là tiền nó mọc rễ trong mắt luôn rồi.

"Bây giờ hoạt động của Lịch Phong cảng và đảo Vô Danh đã đi vào quỹ đạo, mỗi năm lợi nhuận thu về từ giao dịch đường biển hơn ngàn vạn lượng bạc." Tạ Cảnh Tu nói, "Thị trường tiêu thụ của Phương tam lão gia cực lớn, để hắn lo liệu việc xuất hàng hóa ra hải ngoại. Có Phương gia giúp sức, buôn bán tơ lụa, lá trà và đồ sứ sẽ tiện lợi hơn nhiều. Hạn mức thương mại năm nay nhất định sẽ tăng cao."

Tiêu Ngự, "…" Con yêu tinh này từ đâu ra vậy, ngươi giấu đóa hoa thanh cao thoát tục không màng thế sự của ta đi đâu rồi!

"Chẳng trách ngươi giúp đỡ y quán Giản gia mà chẳng buồn chớp mắt, chút tiền này trong mắt Thế tử chẳng qua chỉ là muối bỏ bể." Khóe miệng Tiêu Ngự run rẩy.

Tạ Cảnh Tu nghiêm mặt nói, "Tiền tuy nhiều, nhưng người phải nuôi cũng nhiều. Binh lính trên đảo phải khai hoang, canh tác lương thực mới có thể tự cấp tự túc. Luyện binh mỗi ngày tiêu hao rất nhiều lương thực, còn phải tiếp tế đầy đủ cho đoàn thuyền ra khơi, ngoại trừ lương thực, những thứ như thảo dược lại vô cùng thiếu thốn, phải mua từ bên ngoài."

Tiêu Ngự, "..." Mỗi ngày luyện binh ba mươi vạn đại quân, Tạ thế tử thật sự không muốn tạo phản à!

Tạ Cảnh Tu nắm tay hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, rũ mắt hỏi, "Việc này, ý Ngọc Nhi thế nào"

Tiêu Ngự thở dài.

Rời xa nơi này ắt hẳn là nguyện vọng bao nhiêu năm của Tạ Cảnh Tu, hiện tại thời cơ đã chín muồi, lại vì hắn mà kéo dài thời gian.

Lát sau, Tiêu Ngự nhẹ giọng đáp, "Được, chúng ta rời đi."

Nét cười lập tức lan khắp mặt Tạ Cảnh Tu, dung nhan tuấn tú sáng bừng lên, Tiêu Ngự chưa khi nào thấy y cười thoải mái như vậy, hệt như tia nắng giữa ngày đông.

Tiêu Ngự cũng bất giác cười theo.

Giờ phút này, bao nhiêu âu lo vướng bận cũng không bằng một nụ cười của Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu, "Ngươi yên tâm, ta sẽ an bài chu đáo cho Phương gia, huống chi Phương tam gia đâu phải người bình thường, hắn là gia chủ Phương gia, có thể lèo lái chiếc thuyền Phương gia thành thục." Ngừng một chút lại nói, "Chiếu Kỳ sẽ đi theo chúng ta."

Tiêu Ngự gật đầu liên hồi.

Tạ Cảnh Tu hôn trán Tiêu Ngự, "Nhiều nhất là một tháng, ta sẽ sắp xếp xong việc ở kinh thành, sau đó chúng ta cao chạy xa bay."

Tiêu Ngự quẫn bách, cái gì mà cao chạy xa bay, nói cứ như hắn định trốn nhà theo trai vậy!

—o0o—

Phủ Nguyên Vương, nửa đêm mà thư phòng của Nguyên Vương đèn đuốc sáng trưng.

Nguyên lão Vương gia ngồi trên ghế, mặt trầm như nước, thật lâu không nói tiếng nào.

Nguyên Vương vẻ mặt lúng túng đứng một bên, lời xin lỗi đã nói quá nhiều, nhưng lão gia tử vẫn không lên tiếng, hắn không dám ngồi, chỉ có thể đứng đó khoanh tay.

"Ngươi!" Nguyên lão Vương gia thở dài một hơi, vươn tay chỉ Nguyên Vương, "Chuyện lớn như vậy, ngươi cũng náo loạn theo Cảnh Tu! Cưới một nam nhân làm chính thê, còn ra thể thống gì, ngươi không biết quản con sao!"

"Xưa nay Cảnh Tu không nghe lời ta, phụ thân không phải không biết." Nguyên Vương ủ rũ nói, "Ta muốn quản nhưng biết làm gì mới quản được Y vì Phượng Chiếu Ngọc mà trở mặt với Vương phi, đoạn tuyệt với y quán Giản gia. Cảnh Tu là người lạnh lùng lại tuyệt tình, nếu dồn ép y, có khi ngay cả phủ Nguyên Vương y cũng vứt bỏ luôn."

Nguyên lão Vương gia trầm mặc. Sao ông lại không biết tính tình tôn nhi, đối với y, địa vị Thế tử có cũng được, không có cũng không sao, cũng không quan tâm sau này có được tiếp quản phủ Nguyên Vương không, ông thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của y.

"Ôi, Phượng Chiếu Ngọc quả là đứa trẻ tốt, nhưng tại sao lại không phải con gái chứ." Nguyên lão Vương gia rầu rĩ.

Lúc ấy, Phượng đại tiểu thư là người duy nhất ông đồng ý cho kết đôi với cháu mình, ai dè Phượng đại tiểu thư vốn không hề tồn tại.

“Tiểu thư Trần gia kia…” Nguyên Vương nói.

Nguyên lão Vương gia lắc đầu, “Ta vốn vừa ý tiểu thư Trần gia được nuôi như nam tử từ bé, tính tình không giống những khuê nữ khác, có lẽ Cảnh Tu sẽ thích, nhưng… Thôi quên đi, ta chưa hiểu hết về Cảnh Tu, đừng nhắc lại việc này nữa.”

Nguyên Vương đáp, “Vâng.”

“Còn thê tử ngươi, tính để nàng ngây ngốc ở Giản gia như vậy sao Mau đón về đi.” Nguyên lão Vương gia thở dài.

Nguyên Vương răm rắp nghe lời.

Hai nha hoàn núp bên cửa châu đầu nghe, một tiểu nha hoàn quay đầu chạy đến viện tử của Đinh trắc phi.

Đinh trắc phi nghe nha hoàn kể xong, tức giận đập nát tách trà.

“Lão già chết tiệt!” Đinh trắc phi tức tối, “Trong mắt chỉ có thằng con trai của nữ nhân kia, ngươi có điểm nào thua kém tiểu tiện chủng đó chứ! Không ai coi trọng lớn nhỏ nhà chúng ta, mắt chó bọn chúng mù hết rồi à.”

Tạ Cảnh Lâm bên cạnh hoảng hốt vẫy lui nha hoàn, “Mẫu thân, đây đâu phải ngày đầu tiên ngươi biết, còn tức cái gì.”

“Sao không tức cho được!” Đinh trắc phi dựng thẳng chân mày, “Tạ Cảnh Tu kia hơn ngươi chỗ nào Chỉ được mỗi cái danh trưởng tử mà chèn ép ngươi. Từng ấy năm nay, toàn là ngươi chăm lo từ trên xuống dưới cho phủ Nguyên Vương, Tạ Cảnh Tu thì một năm đã có hơn nửa năm không có mặt trong phủ, khi có mặt thì chẳng thèm nhìn ai, chưa từng làm được chuyện gì có ích, còn cưới một nam nhân về làm trò cười cho thiên hạ, hại phủ Nguyên Vương bị tước mất tư quân. Nhờ y mà Vương phủ sắp sụp đổ đến nơi rồi!”

Tạ Cảnh Lâm cau mày, không nói tiếng nào.

Đinh trắc phi hừ lạnh, nhìn bộ móng tay sơn đỏ.

“Nếu đã không nhờ được hai lão già kia, chúng ta phải dựa vào chính bản thân thôi.”

“Mẫu thân tính làm gì”

“Ngươi đừng xen vào.” Đinh trắc phi cười lạnh, “Cả Vương phủ này cuối cùng sẽ thuộc về ngươi, không ai có thể cướp mất. Bằng không…”

“Mẫu thân, tốt nhất đừng làm gì thiếu suy nghĩ.” Tạ Cảnh Lâm trầm giọng nói, “Năm đó, y chỉ là đứa trẻ vô tri ngươi còn không làm gì được y, bây giờ y đã đủ lông đủ cánh, ngươi ra tay đối phó, khác nào tự mình hại mình. Những thủ đoạn ở hậu viện căn bản không có tác dụng với y đâu.”

Đinh trắc phi lườm hắn, “Thủ đoạn hậu viện Hứ, ngươi quá coi thường mẫu thân rồi. Chờ đến lúc ngươi nắm trọn Vương phủ trong tay, mẫu thân sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn thực sự của ta.” Đinh trắc phi cười ha hả, thướt tha quay vào phòng.

Tạ Cảnh Lâm nhíu chặt đôi mày, trầm ngâm một khắc mới đứng dậy ra ngoài.

Bầu trời đen đặc, một ngôi sao cũng không có, cách đó không xa vang lên tiếng gầm gừ của dã thú, hướng kia đúng là viện tử nuôi con thú lớn của Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Lâm căm hận liếc nơi đó. Dù Đại ca không ở trong phủ nhưng vẫn để lại những thứ khiến người ta không dám xem thường, năm nào cũng thế.

Ra vẻ thanh cao, không coi ai ra gì, thậm chí, Tạ Cảnh Lâm cảm thấy y vốn không hề coi trọng phủ Nguyên Vương, vậy mà người trong phủ chỉ biết có mỗi y.

Quá bất công, cuộc đời thật quá bất công…

159. Chương 159: Trước Lúc Phong Ba

Editor: Vện

Sau hôm đó, Tạ Cảnh Tu không còn nhàn nhã như trước, ngày nào cũng đi sớm về trễ, không biết đang bận rộn gì ở ngoài.

Tiêu Ngự lo cho Phương gia, nếu Tạ Cảnh Tu đã hợp tác làm ăn với Phương tam lão gia thì cũng sẽ quan tâm đối phương. Chỉ là, không biết y định sắp xếp cho phủ Nguyên Vương thế nào

Dù Tiêu Ngự không nắm rõ thế cục trong triều, nhưng nghe bàn luận và đồn đãi từ những bệnh nhân, hình như chỉ còn vùng phụ cận kinh thành là thanh bình, tình hình bên ngoài đã vô cùng loạn lạc.

Phủ Nguyên Vương đã bị đoạt mất tư quân, chỉ còn là cái thùng rỗng sơn son, Nguyên lão Vương gia công khai đứng cùng chiến tuyến với Phương tướng, quang minh chính đại nâng đỡ tiểu Thái tử.

Nếu tiểu Thái tử có thể thuận lợi kế thừa ngai vị thì không sao, còn nếu thất bại, Phương gia và phủ Nguyên Vương làm sao có kết cục tốt được

Hắn còn có thể nghĩ đến đấy, Tạ Cảnh Tu nhất định đã xét đến từ lâu, chỉ là không biết y định xử lý thế nào

Nhìn dáng vẻ tính trước được mọi chuyện của y, Tiêu Ngự cảm thấy hắn không cần phải bận lòng thay y làm gì.

Gần đây Phượng Vân Phi cũng mặt dày chạy đến Quảng An đường mấy chuyến, không dám nói là đến thăm con trai lớn, đành phải chuẩn bị mấy xe quà cáp đồ sộ đưa cho Phượng Chiếu Kỳ.

Hắn trông theo Phượng Chiếu Kỳ từ nhỏ đến lớn, tuy giận hắn mù quáng che chở Lô thị, nhưng thấy cha mình cẩn thận lấy lòng, Phượng Chiếu Kỳ không nén nổi cảm xúc buồn bã và chua xót.

"Tam muội rất nhớ ngươi." Phượng Vân Phi lại đưa đến một xe giấy bút, y phục và đồ trang trí cho Phượng Chiếu Kỳ, không biết nói gì, đành lấy đại một đề tài, "Kỳ Nhi, Chiếu Lâm là đứa trẻ ngoan, nếu có rảnh, ngươi hãy về thăm nàng một chút thôi. Bây giờ… ngày nào nàng cũng lấy nước mắt rửa mặt, mới nhỏ đã như vậy, thật sự không đành lòng mà nhìn."

Tiêu Ngự ngồi làm bình hoa bên cạnh không nhịn được mỉm cười. Không biết Phượng Vân Phi cố ý hay thật sự không có đề tài bắt chuyện, dù gì cũng đã vác cái mặt dày đến, ít nhất cũng phải nói mấy câu quan tâm trưởng tử chứ, đằng này lại rủ rê Chiếu Kỳ về thăm con gái của Lô thị, vậy chẳng phải là xát muối vào miệng vết thương của Chiếu Kỳ sao.

Quả nhiên, Phượng Chiếu Kỳ sầm mặt, đứng dậy nói, "Mỗi ngày ta phải theo giúp ca ca làm việc, bận lắm. Không có việc gì thì ngươi về đi."

Phượng Vân Phi đỏ bừng mặt, Phượng Chiếu Kỳ đã bỏ ra ngoài, con trai lớn tuy không đi nhưng đang cười như không cười nhìn hắn, Phượng Vân Phi muốn nói gì, lại cảm thấy trưởng tử đã sớm nhìn thấu tất cả, hắn căn bản không gánh vác nổi chức trách phụ thân, cuối cùng phải ủ ê rời khỏi Quảng An đường,

Phượng Chiếu Kỳ thấy hắn về rồi mới mang cặp mắt đỏ hoe xuất hiện bên cạnh Tiêu Ngự.

"Thôi mà, ngươi cũng đừng rối rắm." Tiêu Ngự vỗ vai cậu, thở dài, "Tốt xấu gì hắn cũng có ơn dưỡng dục ngươi, giờ cũng xem như tỉnh ngộ, nếu ngươi còn cảm tình với hắn thì cần gì miễn cưỡng làm mặt lạnh như vậy."

"Ta muốn tha thứ, nhưng ta thấy thật có lỗi với mẫu thân và ca ca." Phượng Chiếu Kỳ hít mũi, "Ca ca… ta muốn về thăm Tam muội, nàng, nàng không giống nữ nhân kia…"

"Muốn đi thì cứ đi, ta có thể cản ngươi được sao Ta đâu có không hiểu lý tình như vậy, nàng từng cứu mạng ngươi mà." Tiêu Ngự cười nói.

Phượng Chiếu Kỳ chỉ thấy áy náy vô cùng, Lô thị và huynh muội Phượng Vân Phi hại mẫu thân và ca ca chịu quá nhiều đau khổ, vậy mà cậu còn đi lo cho Phượng phủ.

"Ca ca, ngươi đừng giận ta." Phượng Chiếu Kỳ ngước đôi mắt đỏ như mắt thỏ, "Ta đã quyết định rồi, từ nay về sau, trong lòng ta, ca ca là nhất. Nếu bọn họ lại tổn thương ca ca, ta tuyệt đối không mềm lòng đâu."

Tiêu Ngự nghe mà mát lòng, lại dở khóc dở cười, "Thôi đi nhanh đi, nói nhảm gì nhiều thế."

Phượng Chiếu Kỳ ăn một đấm, lúc này mới ngại ngùng cười, chạy đi.

Phượng Vân Phi không đi xe, Phượng Chiếu Kỳ rất nhanh đã bắt kịp hắn. Phượng Chiếu Kỳ không muốn đi chung với hắn nên lựa con đường nhỏ mà bám theo, lại thấy có người đột nhiên chắn trước mặt Phượng Vân Phi.

Phượng Chiếu Kỳ dừng chân, đứng cách đó không xa quan sát.

Người cản đường Phượng Vân Phi nhìn rất quen, tuy ăn mặc như nữ tử nông thôn, một thân nghèo túng nhưng Phượng Chiếu Kỳ vẫn nhận ra, người kia đúng là Lô thị.

"Ngươi còn tìm ta làm gì" Phượng Vân Phi ghìm cơn giận, nhìn Lô thị.

Mặt Lô thị vẫn bình tĩnh, tóc chải cẩn thận, tấm áo vải thô tuy sạch sẽ nhưng cũ nát, dung nhan tiều tụy gầy gò, không còn thấy được hào quang ngày xưa nữa.

"Dù gì chúng ta cũng từng là phu thê, ta còn sinh con dưỡng cái cho ngươi. Nay ta nghèo khổ không nơi nương tựa, muốn xin ngươi mấy lượng bạc để xài, chắc ngươi sẽ không tiếc chút tiền còm ấy đâu." Lô thị thản nhiên nói, cứ như nàng vẫn là phu nhân Thái y sáng lóa xưa kia chứ không phải đang hèn mọn xin xỏ người ta.

Nàng rất kiêu ngạo, mấy ngày nay chịu khổ chịu cực, nàng tin rồi tất cả sẽ trôi qua. Nàng dùng hai bàn tay mình giành lấy sự sống, có khó khăn đến mấy cũng phải giữ thể diện để gặp người, tuyệt không dễ dàng khom lưng cúi gối.

Người trước mặt còn là Phượng Vân Phi, nàng không muốn khúm núm. Bộ dạng chật vật nhất của nàng Phượng Vân Phi đã nhìn thấy, lúc nàng trúng độc hôn mê, không thể khống chế bài tiết, đều do một tay Phượng Vân Phi chăm sóc.

Có đoạn ký ức đó tồn tại, nếu không phải quá khốn đốn nàng sẽ không cúi đầu với Phượng Vân Phi, nàng cũng không cảm thấy làm vậy là hủy hoại tôn nghiêm của mình.

"Muốn bao nhiêu" Phượng Vân Phi nói.

Lô thị trầm mặc một lát, "Cho ta mười lượng…"

Phượng Vân Phi cười lạnh, cất bước đi, Lô thị sững người, mặt lộ vẻ lúng túng và phẫn hận, quay đầu nhìn theo bóng lưng hắn.

Phượng Chiếu Kỳ đang nhìn, chợt nghe có ai dịu dàng kêu tên mình, "Chiếu Kỳ Đúng là con rồi, Chiếu Kỳ!"

Phượng Chiếu Kỳ nhìn theo tiếng gọi, Phượng Vân Phi cũng nghe thấy, không dám tin xoay lại, nhìn chiếc xe ngựa sang trọng cách đó không xa chạy đến bên cạnh Phượng Chiếu Kỳ.

"Chiếu Kỳ." Màn xe vén lên, Phương thị kích động thò đầu ra, vươn tay kéo Phượng Chiếu Kỳ.

"Ta đang định đến Quảng An đường thăm con và Ngọc Nhi, sao con lại ở đây" Phương thị hỏi.

Từ khi trở về Phương gia, Phương thị rất ít khi ra ngoài, vì nàng chủ động ly hôn, sợ người khác dị nghị, càng sợ con mình bị liên lụy nên ngày nào cũng tụng kinh niệm Phật trong phòng. Sau đó, thân phận của trưởng tử bại lộ, nàng sợ nơm nớp, mấy lần đến Quảng An đường xem thế nào, chẳng những không giúp được gì, trái lại còn để Ngọc Nhi an ủi động viên.

Phương thị tự biết bản thân nhu nhược yếu đuối, sợ gây thêm phiền phức cho con. Kinh thành như vực sâu không đáy, nàng đã chịu ơn từ Tạ thế tử, chỉ cần y một lòng một dạ với con trai mình là được, Phương thị không cầu gì hơn nữa.

Phượng Chiếu Kỳ đứng bên xe, tươi cười cho Phương thị nắm tay mình.

"Mẫu thân đến thăm ca ca hả Con về chung với người."

Bị Phượng Vân Phi và Lô thị thấy rồi, cậu không muốn đến Phượng phủ gặp Phượng Chiếu Lâm nữa, để ngày khác đi cũng được.

"Khởi Văn…" Phượng Vân Phi tim đập loạn nhìn dung nhan rạng ngời của Phương thị, đúng là dáng vẻ người con gái hắn từng yêu tha thiết.

Từ sau khi gả vào Phượng gia, nàng ngày càng cẩn trọng, chỉ lo làm gì sai khiến cha mẹ chồng không thích, dần dần trở nên nhút nhát.

Lúc muội muội hắn làm khó Phương thị, tình cảm chân thành ngày trước đã phai nhạt ít nhiều, bằng không sao lại thỏa hiệp dễ dàng như vậy.

Không ngờ, sau khi rời khỏi Phượng gia, Phương thị đã lấy lại phong thái thuở ban đầu. Tuy vẫn dịu dàng hòa nhã như trước nhưng trong ánh mắt vẫn quanh quẩn sầu muộn và yếu đuối.

Phượng Vân Phi bất tri bất giác cử động chân, bước đến xe ngựa của Phương thị.

"Khởi Văn, ngươi… dạo ngày có khỏe không" Phượng Vân Phi không dám nhìn vào mặt Phương thị.

Phương thị khẽ nhíu mày, kéo Phượng Chiếu Kỳ lên xe, buông màn, bảo phu xe đi nhanh.

Không thèm phản ứng với hắn.

Phượng Vân Phi biết Phương thị không cố ý làm bộ làm tịch, nàng không có tâm tư khúc chiết như Lô thị. Nguyên nhân duy nhất làm Phương thị không phản ứng với hắn là vì nàng thấy không cần thiết, bây giờ nàng đã bị chồng ruồng bỏ, tránh tị hiềm còn không kịp nữa là.

Phượng Vân Phi nhìn xe ngựa đi xa, cười khổ một tiếng.

Hóa ra hắn vẫn luôn hiểu rõ Phương thị, vậy tại sao ngày đó lại dễ dàng tin lời Lô thị, nói là Phương thị muốn hại con nàng

Hắn vốn có một thê tử hiền hậu, hai con trai thông minh tuấn tú, dù không làm Thái y, hắn vẫn có thể mở y quán nuôi vợ con.

Những tháng ngày đẹp đẽ biết bao…

Phượng Vân Phi chán nản quay lại, Lô thị vẫn đứng gần đó nhìn.

Ánh mắt Lô thị lạnh lùng nhìn hắn, còn ẩn chứa mỉa mai.

Đã nghèo túng đến thế mà còn không biết thân biết phận, nữ nhân ngu xuẩn thích làm ra vẻ kia đã thay thế Phương thị ở cạnh hắn mười mấy năm.

Phượng Vân Phi cảm thấy kinh tởm, vừa căm ghét Lô thị, vừa căm ghét bản thân mình.

Lô thị lẳng lặng nhìn Phượng Vân Phi bỏ đi không quay đầu lại, sau lưng bỗng thấy đau nhức, một giọng nói thô lỗ vang lên từ phía sau.

"Lô lão nương, nhà xí trong hậu viện đầy rồi kìa, không đi làm việc, đứng đó nhìn cái gì!"

"Đến đây." Lô thị nghiến răng trả lời, cúi thấp đầu đi theo vị quản gia kia.

Cũng chỉ là phường nhà quê mở được mấy tiệm tạp hóa, trước kia bảo nàng đến đây, nàng còn khinh lũ điêu dân dơ bẩn này, bây giờ chỗ này lại là nơi duy nhất nàng có thể trú thân.

Việc nàng cần làm chính là chờ đợi, kiên trì chờ đợi. Những sỉ nhục phải chịu đựng hôm nay, sớm muộn cũng có ngày nàng sẽ đòi lại toàn bộ!

—o0o—

Cửa bên Phương phủ, Trần Tố Khanh và một tên nô bộc vội vàng từ hậu viện chạy ra.

Đứng hầu ở ngoài là một nha hoàn trẻ, vừa thấy nàng liền cười hành lễ, nâng tay đưa đến một cái túi.

"Phu nhân nghe nói tiểu thư hồi kinh, mong nhớ không thôi, tiểu thư lại không về phủ, phu nhân không còn cách nào, đành phải sai ta đến đưa chút đồ cho tiểu thư. Phu nhân nói, hy vọng tiểu thư có thể về thăm phu nhân, miễn cho sau này hối hận không kịp."

Nha hoàn nói xong lại hành lễ, xoay người chạy đi.

Trần Tố Khanh nhận túi đồ, nhớ đến mẫu thân mấy năm không gặp, vẻ mặt cũng lộ vài phần buồn bã.

Quay vào phòng mở túi đồ ra, Trần Tố Khanh biến sắc, mặt mày trắng bệch cầm món đồ trong túi.

Đó là chiếc khăn tay lúc bé nàng đã thêu tặng Trần phu nhân, Trần phu nhân xem nó như bảo bối, lúc này lại cắt thành từng mảnh đưa đến cho nàng.

Trần gia đã xảy ra chuyện!

Trần Tố Khanh lập tức bừng tỉnh, chẳng trách vừa rồi nha hoàn kia nói lời kỳ quái như vậy, nàng ta muốn cảnh cáo nàng!

Trần Tố Khanh không ngồi yên được nữa, xoay người chạy ra ngoài.

Sau khi về Trần phủ, nàng còn chưa gặp được Trần phu nhân đã bị đại quản gia mời đến thư phòng của chủ nhân Trần phủ.

Phụ thân ruột thịt của nàng, nam nhân kia vì một câu của tên lang băm lừa đảo mà vứt nàng đến chốn khỉ ho cò gáy, mặc cho tự sinh tự diệt.

Hồng Lư Tự khanh Trần Viễn cầm một lá thư đứng trầm tư bên cửa sổ.

"Lão gia, Đại tiểu thư đã về." Bên ngoài có người báo.

Trần Viễn quay lại, thấy một tiểu công tử tuấn tú bước đến, bình tĩnh nhìn hắn.

Chẳng giống cha con, cũng không giống người dưng nước lã.

"Mẫu thân ta đâu" Trần Tố Khanh lên tiếng.

Trần Viễn ném lá thư vào lò lửa, nhìn nó cháy thành tro, lúc này mới nói, "Nghe nói ngươi rất thân thiết với Nguyên lão Vương gia"

"Mẫu thân ta đâu!" Trần Tố Khanh nhướn mày liễu, lớn tiếng hỏi.

Trần Viễn ngồi xuống thư án, tiếp tục nói, "Ngươi thay Vân Hải đưa tin cấp báo cho Phương Truyền Chính, làm tổn hại mấy dũng tướng của Lý tướng. Nghe nói ngươi còn đến thành Hải Kính, muốn thay Phương Truyền Chính và tiểu Thái tử kia tranh lợi cùng chủ nhân Lịch Phong cảng Nữ nhi của ta có năng lực như vậy, chẳng trách Nguyên lão Vương gia có ý gả ngươi cho cháu đích tôn của lão."

"Trần Viễn! Ta hỏi ngươi, mẫu thân ta đâu!" Trần Tố Khanh đập bàn giận dữ.

Trần Viễn lạnh nhạt nhìn nàng.

"Mẫu thân ngươi vì nóng ruột mà sinh bệnh, đang tĩnh dưỡng." Trần Viễn nói, "Chỉ khi con gái ngoan thì nàng mới khỏe lên được."

"Được, được lắm, ta nghe lời ngươi." Trần Tố Khanh thở hổn hển, "Trước đây nữ nhi không hiểu chuyện, không biết phụ thân là phụ tá đắc lực của Lý tướng. Nhưng ngươi tống ta ra khỏi kinh thành từ nhỏ, may mắn được Vân Hải đại sư cưu mang mới có thể bình an sống đến hôm nay. Nữ nhi xuống núi làm những chuyện đó vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của Vân Hải đại sư. Từ nay về sau, nữ nhi không còn nợ nần gì ông ấy nữa, sau này ta tuyệt đối không đối nghịch với Lý tướng, cũng tuyệt đối không còn quan hệ gì với phủ Nguyên Vương nữa! Nữ nhi cam đoan!"

"Không, ta không muốn ngươi cắt đứt quan hệ với phủ Nguyên Vương." Trần Viễn nhếch môi, "Không chỉ không cắt đứt mà còn phải gắn bó chặt chẽ."

160. Chương 160: Trời Sinh Một Đôi

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự dự định rời kinh, đến đảo Vô Danh lánh đời, mấy ngày nay tâm tình vô cùng vui vẻ, Tạ thế tử quen thói lãnh đạm cũng đeo nụ cười thường xuyên hơn.

Không tranh với đời là định nghĩa của Tạ thế tử, chứ tay y nắm binh quyền và cả hòn đảo mà nói không tranh với đời, ngay cả ái tướng tâm phúc như Lão Lục còn không hiểu nổi.

Binh đoàn thuộc hạ như bọn họ đi theo chủ nhân đều được công thành danh toại, chủ nhân có "không tranh với đời" cũng không gây trở ngại cho đại sự của bọn họ, chút xoắn xuýt ấy binh đoàn thuộc hạ cứ yên lặng chấp nhận là được rồi.

Không tranh với đời thì không tranh với đời!

Trong vòng một tháng, Tạ Cảnh Tu đã xử lý chuyện trong nhà ổn thỏa, không chừa lại vướng bận gì ở mảnh đất lạnh lẽo này nữa.

Chuyện nhà Phương gia cũng đã đâu vào đấy, thủ đoạn của Phương tam lão gia quả thật rất lợi hại, Tạ Cảnh Tu còn muốn hợp tác lâu dài với hắn để đôi bên cùng hưởng lợi, dĩ nhiên phải tin tưởng bản lĩnh của đối tác, chỉ cần xã giao vài câu là được.

Phủ Nguyên Vương thì tốn nhiều công sức hơn.

Cây to đón gió, lúc này phủ Nguyên Vương đã không còn sức đối đầu với hoàng tộc, Hoàng đế sẽ không để phủ Nguyên Vương tồn tại lâu hơn.

Nếu không có y âm thầm che chắn bao nhiêu năm qua, e là phủ Nguyên Vương đã sớm trôi nổi bấp bênh như thuyền con giữa biển.

Thi thể của những sát thủ được phái đến ám sát đã bị ném vào sơn cốc cho sói ăn.

Bây giờ y muốn rời kinh, chỉ còn nước phá hủy phủ Nguyên Vương mới có thể được nhàn nhã triệt để, không cần phân tâm trông chừng.

"Chủ nhân, đã chuẩn bị xong tòa nhà vị trí tốt ở Đào Hoa thôn ngoài thành Hải Kính. Chờ phủ Nguyên Vương sụp đổ, Thập Thất sẽ dẫn huynh đệ đến mang người đi, nửa đường sẽ có người tiếp ứng. Chỉ bảo là một vị thương nhân từng chịu ơn của Nguyên lão Vương gia đến báo đáp, đưa Nguyên lão Vương gia, Vương gia và Vương phi đến Đào Hoa thôn. Tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến chủ nhân." Lão Lục bẩm báo, lại hơi do dự, "Thuộc hạ chỉ lo Nguyên lão Vương gia một lòng trung quân báo quốc, không muốn dưỡng già ở Đào Hoa thôn."

Tạ Cảnh Tu xem sách, nói, "Không sao. Ta tự có sắp xếp."

Mấy năm nay, lão Vương gia quá thân cận với Phương Truyền Chính, lúc trẻ thì lông bông rày đây mai đó, khi về già lại bắt đầu lo nước thương dân.

Nhưng Hoàng đế có ý định đuổi tận giết tuyệt phủ Nguyên Vương, Nguyên lão Vương gia lại không phải người ngu trung.

Tiêu diệt phủ Nguyên Vương, Hoàng đế không dám làm thì y sẽ làm thay hôn quân kia.

"Tôi tớ trong phủ chỉ là người thường, đừng đả thương bọn họ." Tạ Cảnh Tu lạnh nhạt nói.

"Vâng." Lão Lục đáp, trong lòng cũng thấy hợp lý.

Thế tử chung quy là người mặt lạnh mà mềm lòng.

"Còn thủ hạ của Đinh trắc phi, giết toàn bộ." Tạ Cảnh Tu lại nói.

Lão Lục nghiêm giọng đáp, ngừng một lát lại nói, "Vậy Đinh trắc phi và Nhị thiếu gia…"

Mấy lần Tạ Cảnh Tu rơi vào hiểm cảnh lúc bé không thoát khỏi liên quan đến Đinh trắc phi. Ai trong phủ cũng có tâm tư riêng, xưa nay không ai muốn gây sự với ai, bây giờ phải cứu lão Vương gia và Nguyên Vương, Lão Lục không thể bình luận gì, dù gì họ cũng là người thân của Thế tử, nhưng còn Đinh trắc phi và Tạ Cảnh Lâm thì sao Chi bằng nhân cơ hội này loại trừ bọn họ, giải mối hận năm xưa.

Tạ Cảnh Tu không ngẩng đầu, nói, "Đưa theo luôn."

Lão Lục không phục, mặt hiện vẻ khó chịu.

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, "Dù gì sau này cũng không gặp lại nữa, triệt bỏ thế lực của Đinh thị, để Nhị đệ thay ta báo hiếu với trưởng bối."

Lão Lục không nói gì nữa. Lúc bé Thế tử bị ám sát, may nhờ Phùng đại phu cứu giúp, lại được Nguyên lão Vương gia che chở mới có thể bình an trưởng thành. Thuở niên thiếu đã bị bức ép phải ra ngoài tìm đường sống, được duyên phận đưa đẩy đến thành Hải Kính, đoạt lấy Lịch Phong cảng, chậm rãi xây dựng thế lực cho mình, từng ấy năm vẫn chưa từng có ý định trả thù chuyện cũ.

Trong mắt Thế tử căn bản không có những kẻ đó.

Giữ lại Đinh trắc phi cũng được thôi, nhưng Vương phi và Vương gia sẽ không thể hòa thuận, Lão Lục vẫn cảm thấy bất bình.

Bây giờ Tạ Cảnh Tu rất có tiến bộ, khai báo toàn bộ kế hoạch của mình với Tiêu Ngự, không giấu diếm chút gì.

"Chắc chắn giấu được tất cả mọi người sao"

Đây là tội khi quân đích thực, lỡ bị ai phát hiện sẽ dẫn đến rắc rối lớn.

"Yên tâm." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự gật đầu.

Không chỉ có mỗi Tạ Cảnh Tu có việc phải lo, hắn cũng có nhiều chuyện phải giải quyết.

Một năm qua, Quảng An đường đã có chỗ đứng vững chắc ở kinh thành, bệnh nhân còn nằm lại không ít, Tiêu Ngự vốn định đóng cửa Quảng An đường, sau lại muốn giữ lại, chừng nào đi thì giao cho Phùng đại phu. Bách Linh hắn phải dẫn theo, Lục Dung Dung muốn chờ ca ca nên không thể đi. Còn Tần Cánh và Tần lão đại phu, phụ tử hai người hiền hậu thật thà, để họ lại kinh thành không an tâm, Tiêu Ngự muốn dẫn họ theo luôn.

Chạng vạng hôm đó, Tiêu Ngự đi khám bệnh tại gia chưa về, Tạ Cảnh Tu một mình về hậu viện Quảng An đường.

Cửa viện có động tĩnh, một bóng người nhanh như chớp lao vào thư phòng của Tạ cảnh Tu, Lão Lục bất đắc dĩ theo sau, thông báo.

"Thế tử, Trần tiểu thư cầu kiến."

Tạ Cảnh Tu mặc thường phục, đang thảnh thơi ngồi chơi cờ bên cửa sổ.

Trần Tố Khanh mặc y phục nữ, mặt có hơi tiều tụy, hai mắt đỏ ửng nhìn Tạ Cảnh Tu, đột ngột quỳ xuống.

"Tạ thế tử, cầu xin ngươi niệm tình tiểu nữ từng cứu mạng Nguyên lão Vương gia mà cứu mẫu thân ta! Đại ân đại đức của ngươi, tiểu nữ vô cùng cảm kích, tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa cả đời để báo đáo ân tình của Thế tử."

Tạ Cảnh Tu thản nhiên nhìn nàng, "Trần tiểu thư đứng lên đi."

Trần Tố Khanh còn muốn cầu xin, vừa chạm mắt với Tạ Cảnh Tu, những lời định nói lập tức nghẹn ở cổ, lúng túng đứng dậy.

"Trần phu nhân làm sao." Tạ Cảnh Tu hỏi.

Trần Tố Khanh nghe vậy, nước mắt lại muốn trào ra.

“Thật không dám giấu Thế tử, phụ thân ta biết Vân Hải đại sư và lão Vương gia là bằng hữu tri âm, lão Vương gia lại xem trọng ta, mà hắn… luôn muốn làm thông gia với Thế tử. Ta không đồng ý, hắn đã tra tấn mẫu thân ta, ép buộc ta đến tìm Thế tử! Tiểu nữ đã thử dùng hết cách vẫn không gặp được mẫu thân. Ta thật sự không biết làm gì nữa, hôm nay đến cầu xin Thế tử, mong Thế tử niệm tình lão Vương gia mà giúp tiểu nữ lần này!”

Lão Lục nghe vậy thì cười thành tiếng, khinh thường nói, “Nói cũng kỳ, Trần đại nhân muốn tính kế Thế tử, bắt Trần phu nhân để bức bách Trần tiểu thư đúng không Đây là chuyện nhà của Trần gia các ngươi, liên quan gì đến Thế tử chúng ta”

Trần Tố Khanh kiềm nước mắt, nói, “Thế tử cũng là người từng chịu đau khổ, chẳng lẽ không hiểu nội tình trong đó Tiểu nữ và Thế tử đồng bệnh tương liên, ta cho là Thế tử sẽ hiểu.”

Lão Lục hừ lạnh, “Xưa nay Thế tử tự đấu tranh để giành lấy sự sống, chưa bao giờ cầu cạnh ai, sao lại đồng bệnh tương liên với tiểu thư được. Chuyện của Trần gia lại muốn đổ lên đầu Thế tử, đúng là buồn cười.”

Trần Tố Khanh đỏ mặt, chỉ nhìn Tạ Cảnh Tu.

Phụ thân nàng ép buộc nàng tính kế Tạ Cảnh Tu, thật ra nàng không phải không muốn. Tuy Tạ Cảnh Tu không thể hiện ra mặt nhưng nàng có thể cảm giác được, người này chắc chắn không phải vật trong ao. Nếu y là một quý công tử chỉ có cái danh Thế tử thì làm sao có thể sống theo ý muốn như vậy, cưới một nam thê mà không ai dám bắt bẻ Ngay cả thiếu niên sáng giá như Lâm Hiển còn bị phủ Việt Bắc hầu quản thúc kia kìa.

Trong mắt Trần Tố Khanh, Tạ Cảnh Tu không phải chỉ có gương mặt tuấn mỹ khiến người ta vừa gặp đã mến, nàng còn mơ hồ thấy được thế lực sau lưng y nữa.

Nam nhân như vậy mới có thể lọt vào mắt nàng.

Nhưng nàng đã âm thầm xài hết mọi thủ đoạn mà vẫn không tạo được ấn tượng, nếu không ỷ vào ân tình với Nguyên lão Vương gia, ngay cả góc áo của Tạ Cảnh Tu nàng còn không chạm đến được.

Một khi đã như vậy, cứ vin vào ân tình mà quang minh chính đại đến nhờ vả.

Tạ Cảnh Tu cứ như không nhìn thấy tranh chấp giữa nàng và Lão Lục, chỉ nói, “Cứu Trần phu nhân, có thể. Nhưng về Trần phủ, chỉ e sau này Trần phu nhân và Trần tiểu thư không thể quay lại nữa.”

Trần Tố Khanh nghe vậy, dường như y muốn dùng vũ lực để giải quyết. Nhưng tư quân của phủ Nguyên Vương đã bị thu hồi, sao y có thể nói một cách bình thản như vậy Như thế lại càng xác nhận suy đoán của nàng về Tạ Cảnh Tu là đúng, trong tay Tạ Cảnh Tu nhất định nắm giữ sức mạnh mà ngay cả hoàng thượng cũng không biết.

Trong lòng Trần Tố Khanh lửa cháy hừng hực, ngước mặt nhìn Tạ Cảnh Tu.

“Không dám khiến Thế tử nhọc lòng. Tiểu nữ có một yêu cầu quá đáng, nhưng đối với Thế tử chỉ như một cái phất tay…”

Tạ Cảnh Tu không lên tiếng, Trần Tố Khanh đành nói tiếp, “Chỉ cần Thế tử giả vờ thành thân với tiểu nữ, ta có thể đón mẫu thân ra khỏi Trần phủ rồi.”

Nàng nói xong thì lẳng lặng nhìn Tạ Cảnh Tu, hai tay siết chặt, chờ đáp án của Tạ Cảnh Tu.

Nàng đã chịu đựng quá đủ cái lạnh thấu xương trong Trần phủ, từ khi phụ thân nàng đầu phục Lý gia, toàn bộ Trần phủ đã biến thành công cụ của Lý gia.

Chỉ có Tạ thế tử mới có thể kéo nàng và mẫu thân thoát khỏi vũng bùn kia.

Tạ Cảnh Tu không nhìn nàng, nói, “Lão Lục, tiễn khách.”

Trần Tố Khanh hoảng hốt, “Thế tử… chẳng lẽ Thế tử thấy chết không cứu! Ta vốn không cần báo đáp, nhưng một mạng của Nguyên lão Vương gia đổi lấy bình yên cho mẫu thân ta không tính là quá đáng chứ!”

Tạ Cảnh Tu không nhìn nàng lấy một cái, Lão Lục giữ tay Trần Tố Khanh, đẩy nàng ra khỏi cửa.

“Trần tiểu thư, ngươi tính toán rất giỏi nhưng đừng xem người khác là kẻ ngốc chứ. Giả vờ thành thân Sợ là có người ấp ủ tâm tư biến giả thành thật đấy nhỉ.” Lão Lục vừa đi vừa nói.

Trần Tố Khanh giãy dụa kịch liệt, cố gắng quay đầu nhìn Tạ Cảnh Tu, hy vọng y hồi tâm chuyển ý.

Ước nguyện của nàng thật sự không quá đáng, nàng chỉ muốn tìm biện pháp ổn thỏa nhất để cứu lấy mẫu thân, những thứ khác, nàng chưa bao giờ dám mơ tưởng!

Chuyện nàng cứu Nguyên lão Vương gia là thật, cũng là Nguyên lão Vương gia cho phép nàng tiếp cận Tạ Cảnh Tu, bây giờ Nguyên lão Vương gia đánh trống lui quân, nàng chỉ muốn dùng ân tình này đổi lấy tự do cho mẫu thân mình thôi.

“Phủ Nguyên Vương là một lũ vong ân phụ nghĩa!” Trần Tố Khanh đỏ mặt, giận dữ quát.

Tiêu Ngự vừa mới về đã đụng phải cảnh này, thật sự sợ hết hồn.

Lão Lục lập tức chạy đến thỉnh an, lưu loát kể lại chuyện vừa rồi cho Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự nhìn Trần Tố Khanh, chắt miệng. Tạ thế tử lại bị người ta mắng vong ân phụ nghĩa. Lần trước là cháu ngoại của Vương phi, luôn miệng tự nhận là đại ân nhân của Thế tử, giờ lại thêm một Trần tiểu thư cũng mang ân tình đến tìm.

Thế tử thiếu nợ ai bao giờ Sao cái gì cũng đến tìm Thế tử đòi báo ân vậy

Trần Tố Khanh tự cho mình quang minh chính đại, không có gì phải giấu diếm hay trốn tránh, dù là tiểu nhân nàng cũng phải là tiểu chân chân chính. Huống chi ân tình này không phải bịa đặt. Bây giờ Tạ Cảnh Tu không muốn giúp nàng, là y có lỗi với nàng, nàng không làm gì sai hết.

Bởi vậy, lúc đối mặt Tiêu Ngự, nàng vẫn bình tĩnh như vậy, chỉ có sắc mặt hơi xám xịt.

Không biết tại sao, nàng không muốn bị áp chế dưới khí thế của Phượng Chiếu Ngọc.

Thân là nam tử lại cam nguyện phục tùng người khác, Trần Tố Khanh xưa nay tâm cao khí ngạo, dĩ nhiên rất chướng mắt loại người như vậy.

Nàng không muốn phản ứng với Phượng Chiếu Ngọc, lại thấy người nọ đi thẳng đến chỗ nàng.

“Lại gặp nhau rồi, Trần tiểu thư.” Tiêu Ngự mỉm cười nói.

Trần Tố Khanh miễn cưỡng đáp lễ, ưỡn thẳng sống lưng cứng còng.

Tiêu Ngự vẫn cười, “Trần tiểu thư có ơn cứu mạng Nguyên lão Vương gia, lần đầu ta mới nghe, vẫn chưa cảm tạ Trần tiểu thư.” Hắn và Tạ Cảnh Tu tuy hai mà một, lời này nói vô cùng tự nhiên, Trần Tố Khanh nghe hết sức chói tai.

“Nhưng mà, ta hy vọng đây là lần cuối Trần tiểu thư quấy rầy Tạ thế tử.” Tiêu Ngự vẫn tươi cười, bất ngờ chuyển hướng, giọng mang ý lạnh rõ rệt.

Trần Tố Khanh tái mặt nhìn hắn, không nói được gì.

“Nguyên lão Vương gia đâu chỉ có một đứa cháu, vị kia còn được trưởng bối Vương phủ coi trọng hơn cả Thế tử. Trần tiểu thư lại nhằm ngay Thế tử mà xuống tay, đừng bảo thấy y là quả hồng mềm mà chèn ép nhé!”

Lão Lục đứng kế bên nghe Phượng đại phu mô tả chủ nhân nhà mình thành quả hồng mềm, khóe miệng co giật liên hồi.

Trần Tố Khanh khẽ run môi, nói, “Ngươi chỉ là người ngoài, nói chuyện đâu cần suy xét, ngươi có biết ta gặp cảnh…”

“Ta không biết, cũng không muốn biết, sau này đừng mang cảnh ngộ nhà ngươi đến bức ép Tạ thế tử nữa.” Tiêu Ngự lạnh lùng nói, “Y không nợ ngươi, cũng không nợ bất kỳ ai hết.”

Ngược lại, rất nhiều người phải mang ơn Tạ Cảnh Tu.

"Lão Lục, tiễn khách! Về sau đừng để mấy người này xuất hiện trước mặt Thế tử! Nàng có ơn với Nguyên lão Vương gia thì cứ việc đến tìm Nguyên lão Vương gia, ta cũng muốn biết lão Vương gia có phải người sẽ bắt Thế tử lấy thân báo đáp ân tình hay không!"

Hết người này đến người khác tăm tia Tạ Cảnh Tu, bộ cho hắn là không khí sao!

Tiêu Ngự nổi nóng, giận đùng đùng về hậu viện, vừa vào đã thấy Tạ Cảnh Tu thong dong ngồi chơi cờ, tư thế cực kỳ tao nhã, nhất thời giận run người, bước đến lật tung bàn cờ của y, vỗ bàn nói, "Tạ Cảnh Tu, sau này không có chuyện gì thì ở trong nhà cho ta, cấm ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!"

Tạ thế tử lộ vẻ kinh ngạc hiếm thấy, vô tội nhìn Tiêu Ngự.

"Ta không có trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Còn bảo không có!" Tiêu Ngự ngồi xuống, trừng y, "Thôi dẹp đi, bộ dáng của ngươi như vầy, khó trách hấp dẫn nhiều ong bướm. Ta đã lệnh cho Lão Lục chặn hết đám thượng vàng hạ cám bên ngoài, không để ai đến tố khổ với ngươi. Mặc kệ dựa hơi ai cũng không được, làm gì có chuyện thích thì bắt nạt người ta như vậy."

Tập đoàn thuộc hạ rình trên nóc nhà nghe mà suýt nữa trượt chân té lộn cổ, Thế tử bị bắt nạt Đúng là chuyện cười thế kỷ.

Vừa rồi Thế tử đã phân phó bọn họ xử lý chuyện Trần phủ, không để những người kia xuất hiện trước mặt Phượng đại phu.

Hóa ra Phượng đại phu cũng xem Thế tử là đóa hoa yêu kiều, hạ mệnh lệnh giống hệt.

Hai nam nhân này làm phu thê quả là trời sinh một đôi…

161. Chương 161: Đến Chùa Hộ Quốc

Editor: Vện

Mấy hôm sau, quý phủ của Hồng Lư Tự khanh Trần đại nhân xảy ra chuyện chấn động kinh thành. Một đám thích khách không rõ lai lịch đêm khuya xông vào Trần phủ bắt cóc Trần phu nhân và Trần tiểu thư, từ đó về sau không tìm được tung tích.

Đại Lý Tự và Hình bộ phối hợp điều tra mấy ngày đêm, một chút dấu vết cũng không tìm được, Hoàng đế tức giận, toàn triều kinh hãi.

Phủ đệ của mệnh quan chính tứ phẩm mà bị đạo chích ra vào như chốn không người, Trần đại nhân cũng nào phải nhân vật xuất chúng, chẳng biết tại sao bị bọn chúng nhìn trúng, nhất thời, quan viên toàn thành tăng cường phòng thủ cho quý phủ, những hộ dựa dẫm Lý gia càng thêm bất an.

Ai cũng biết Trần đại nhân kia là tâm phúc trung thành nhất của Lý tướng. Mọi người suy đoán, vụ này do Phương tướng ra tay hay Hoàng đế cuối cùng cũng tỉnh ngộ, không để mặc cho Lý gia bành trướng thế lực

Có những chuyện người khác không biết, khổ chủ Trần Viễn lại rất rõ ai đứng sau màn.

"Nhất định là phủ Nguyên Vương!" Trần Viễn âm thầm đến bái kiến Lý phủ, đứng trong thư phòng, tức đến khó thở nói, "Lý đại nhân, hạ quan có thể khẳng định như vậy!"

Đứng sau thư án là một nam nhân hơn ba mươi, vóc dáng cao gầy, dung mạo văn nhã, thân mặc trường bào lam sẫm mộc mạc, toát lên vẻ thanh cao của người đọc sách. Lý Sung là con trai của Lý thừa tướng, huynh trưởng của Lý quý phi, thi đậu Trạng Nguyên, được bổ nhiệm vào viện Hàn Lâm, hiện đang nhậm chức Hàn Lâm Đại học sĩ.

Trong số đám con cháu dựa vào thế lực một tay che trời của Lý gia mà ngang ngược, Lý Sung lại ôn hòa đến mức không giống người nhà họ Lý.

"Không phải phủ Nguyên Vương." Lý Sung nói, "Là Tạ thế tử."

Trần Viễn sửng sốt, hừ một tiếng, "Vậy thì có gì khác đâu Lý đại nhân, phủ Nguyên Vương và Tạ Cảnh Tu thật quá không biết điều! Lý tướng coi trọng Tạ Cảnh Tu, hạ quan và các đồng liêu đã dùng tất cả thành ý để lôi kéo y, nhưng y mềm cứng gì cũng không ăn, ngay cả góc áo còn sờ không đến chứ đừng nói chuyện khác. Vì tiểu nữ Tố Khanh và phủ Nguyên Vương có giao tình, hạ quan muốn thông qua tiểu nữ để xây dựng quan hệ với y, không ngờ lại rước lấy tai họa lần này!" Trần Viễn nói, ảo não không thôi, không chỉ hận Tạ Cảnh Tu mà càng hận Trần Tố Khanh.

Mụ vợ già kia chẳng là cái gì cả, nhưng Trần Tố Khanh được thả ra ngoài nuôi từ bé, trong lòng ắt hẳn chất chứa oán hận với Trần phủ, giờ còn thân cận với quý phủ của lão già Phương Truyền Chính. Nàng không muốn lôi kéo Tạ Cảnh Tu về phe Lý tướng, Trần Viễn liền dùng Trần phu nhân dựng lên một màn kịch, ép nha đầu kia đi vào khuôn phép.

Dù Tạ Cảnh Tu định giúp Trần Tố Khanh, nhưng sao lại bắt mất Trần phu nhân làm gì Nhất định là nha đầu kia đã nói gì với y, cái thứ ăn cây táo rào cây sung!

"Nếu đã thế..." Lý Sung nhịp ngón tay, "Không thể làm bằng hữu, vậy chỉ có thể làm kẻ địch."

Phụ thân hắn coi trọng Tạ Cảnh Tu hơn cả phủ Nguyên Vương, chắc là cho rằng tư quân trong tay Tạ Cảnh Tu mạnh hơn binh mã của phủ Nguyên Vương.

Nhưng đã không sử dụng được thì chỉ còn nước diệt trừ.

Trần Viễn cao giọng đáp ứng, "Lý đại nhân nói rất có lý!"

Trong lòng Trần Viễn đang ngổn ngang phẫn hận và bất bình, cùng lúc đó, mẫu tử Trần gia đang ngồi trong một chiếc xe ngựa phi nước đại, nhìn nhau mà không biết nói sao cho hết lời lẽ giấu trong lòng.

Trần phu nhân nhìn con gái mang mấy phần xa lạ, mặt vừa mừng vừa không được tự nhiên, một lúc lâu sau khẽ gọi, "Tố Khanh..."

"Mẫu thân." Cuối cùng Trần Tố Khanh không kềm được, nhào vào lòng Trần phu nhân khóc nức nở, "Nữ nhi bất hiếu, khiến mẫu thân phải chịu khổ."

Trần phu nhân càng thêm lúng túng, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vai con gái.

Con gái vừa mới chào đời, phu quân mới ôm có một lần đã lâm bệnh nặng, Thái y trong phủ chẩn không ra bệnh, sau đó Thái y dẫn một đạo sĩ đến làm phép, cuối cùng nói có quan hệ mật thiết với con nhỏ còn nằm trong tã.

Trần Viễn tin ngay không chút đắn đo, từ đó cực kỳ ghét con gái, cho người đưa nàng đi thật xa. Không biết có phải trùng hợp hay không, con vừa được đưa đi, sức khỏe Trần Viễn lập tức hồi phục, ngay cả Trần phu nhân cũng bắt đầu hoài nghi con gái và phu quân quả thật tương khắc với nhau.

Từ nhỏ đã không nuôi dưỡng bên mình, dù mong nhớ nhưng tình cảm thì được bao nhiêu

Trần phu nhân bắt tay với chồng, diễn một màn kịch trước mặt con gái, vốn tưởng chỉ là chuyện vặt vãnh, ai ngờ lại dẫn đến tình cảnh hiện giờ.

Nàng và con gái thế mà bị "cứu" ra khỏi Trần phủ! Quả thực hoang đường hết chỗ nói.

Không biết chạy bao lâu, xe ngựa đột ngột dừng lại.

Bên ngoài ném vào một túi bạc, giọng nam vang lên cách lớp màn, "Trần phu nhân, Trần tiểu thư, tại hạ chỉ đưa các ngươi đến đây thôi. Tặng các ngươi năm trăm lượng bạc trắng, phía trước hai dặm có một thôn làng, hai vị đến đó định cư, đặt mua vài ba mảnh đất là có thể thoải mái sống qua ngày, đừng quay lại kinh thành nữa."

Trần phu nhân đang đường đường là phu nhân nhà quan, sao có thể chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì biến thành một thôn phụ! Lập tức vén màn nhảy xuống xe, vốn muốn bảo người bên ngoài đưa các nàng trở về, nhưng đã không còn bóng dáng ai.

"Khanh Nhi, chúng ta mau quay lại kinh thành!" Trần phu nhân bắt lấy tay con gái, vội la lên.

Trần Tố Khanh cũng không ngờ mình phải làm một thôn phụ, nhưng dáng vẻ cấp bách của Trần phu nhân có hơi kỳ quái.

"Mẫu thân, suýt chút nữa phụ thân đã tự tay giết người, quay về kinh thành lấy ai bảo vệ người" Trần Tố Khanh dìu Trần phu nhân lên xe, "Mẫu thân đừng nóng, chúng ta cứ ở lại đây trước đã, những chuyện khác từ từ hẵng tính."

Trần phu nhân lo cuống lên, khổ nỗi không thể giải thích, chỉ có thể nhìn con gái lạ lẫm điều khiển xe ngựa chạy đến hướng khói bếp lượn lờ.

—o0o—

"Ngươi đưa Trần tiểu thư và Trần phu nhân đi đâu biệt tích vậy" Tiêu Ngự trừng mắt, "Làm vậy có sao không"

Đây là bắt cóc đúng không!

"Trần tiểu thư cứu tổ phụ ta, ta cứu nàng một mạng là hợp lẽ thường mà." Tạ Cảnh Tu nói, "Chỉ mong nàng là người thông minh."

Tiêu Ngự nói, "Nghe nói Trần tiểu thư được nuôi như nam tử từ bé, thông minh hay không thông minh cũng được, mang theo Trần phu nhân ra ngoài sống hẳn là không thành vấn đề."

Tạ Cảnh Tu biết hắn hiểu sai ý mình, cũng không giải thích, cười nói, "Phải rồi, phụ thân đã đón mẫu thân về Vương phủ. Ta tính ba ngày sau sẽ xuống tay với phủ Nguyên Vương."

Từ sau khi hai người thẳng thắn với nhau, Tạ thế tử trở nên thật thà đến kinh người, mỗi ngày về đều báo cáo chi tiết hôm nay đã làm gì, kế hoạch ngày mai định làm gì, phương hướng phát triển cho tương lai thế nào.

Quả là đứa trẻ bộc trực, bác sĩ Tiêu thở dài trong lòng.

"Đừng quên dàn xếp cho Lông Xù đó." Tiêu Ngự nói, "Gan nó nhỏ lắm, đừng hù nó."

Tạ Cảnh Tu nhíu mày. Huyền Trạm vốn đang là thần thú oai phong lẫm liệt, từ sau khi gặp Tiêu Ngự, càng ngày nó càng không ra dáng nữa, thật sự khiến y hết sức thất vọng.

"Thôi ngày mai bắt nó đến Quảng An đường đi." Tiêu Ngự suy nghĩ, không yên tâm.

"…Biết rồi."

—o0o—

Sau khi được Nguyên Vương đón về, Vương phi vẫn chưa hoàn hồn.

Sống ở y quán Giản gia mấy tháng mà thấy còn lâu hơn mười mấy năm trong Vương phủ.

Ở phủ Nguyên Vương, nàng là Vương phi cao cao tại thượng, dù nàng buông bỏ quyền lực nhưng Đinh trắc phi vẫn không dám khinh thường.

Còn ở y quán Giản gia, ăn một chén cháo tổ yến cũng phải nhìn sắc mặt người ta.

Thì ra Nhu Nhi dịu dàng hiếu thuận dần dần không thèm làm cho có lệ nữa. Thì ra muội muội thân thiết dễ gần vì nhũ mẫu của nàng dạy dỗ vài người làm và học trò không biết quy củ của y quán mà châm chọc khích bác, không còn tươi cười với nàng nữa.

Nàng cho rằng phủ Nguyên Vương là chốn lao tù, người trong phủ đều có lỗi với nàng, mẫu tử Giản gia mới là người thân chân chính. Không ngờ, mới chỉ mấy tháng mà nàng đã rơi vào thảm cảnh như vậy.

Lúc thuộc hạ Nguyên Vương phái đến y quán Giản gia đón nàng, người trong y quán chẳng những không níu kéo mà còn dồn dập tỏ vẻ như trút được gánh nặng. Giản Nhu căn bản không thèm xuất hiện.

Vương phi chưa bao giờ nghĩ, người nên được mọi người ngước nhìn như nàng có ngày sẽ bị tất cả ghét bỏ như thế, một chút che giấu cũng chẳng màng.

Nàng bối rối cùng cực.

Trở về Di Nhiên cư trong Vương phủ, Nguyên Vương vẫn giữ thái độ y như trước, cứ như nàng chưa từng rời khỏi Vương phủ.

Vương phi đã không còn thanh cao như ngày xưa, người trong phủ ai cũng dè bĩu nàng.

Nàng sợ hãi, thì ra chốn lao tù này không phải lúc nào cũng muốn giam cầm nàng, nó có thể mở cửa bất cứ lúc nào, đuổi nàng ra ngoài.

Nàng sợ bị đuổi khỏi phủ Nguyên Vương một lần nữa. Rời khỏi chốn "lao tù" này, nàng sẽ chẳng là cái gì hết.

Đinh trắc phi sai người gọi Vương gia đến, muốn cả nhà cùng đi chùa Hộ Quốc dâng hương cầu nguyện.

"Lúc trước Vương phi bỏ đi, lão Vương gia lại ra ngoài làm việc, Cảnh Lâm mong nhớ trưởng bối, từng đến chùa Hộ Quốc cầu phúc cho trưởng bối. Bây giờ người Vương phủ đã tề tựu đông đủ, chi bằng cùng nhau đến chùa Hộ Quốc một chuyến, dâng hương thể hiện thành tâm."

Nguyên Vương đón được Vương phi về, tâm tình rất vui vẻ, nghĩ đây cũng là chuyện tốt nên đáp ứng ngay.

"Gọi Thế tử về nhà luôn thôi." Đinh trắc phi nhẹ nhàng bảo.

Nguyên Vương nhướn mày. Tạ Cảnh Tu đã rất lâu không về Vương phủ, ngày nào cũng bám theo tiểu đại phu kia làm chuyện hoang đường, mà cố tình người làm cha như hắn lại không quản được.

"Dù gì y cũng là người của phủ Nguyên Vương mà." Đinh trắc phi nói, "Cả nhà chúng ta đi cầu nguyện lại bỏ rơi Thế tử, đứa trẻ kia sẽ nghĩ thế nào Vương gia là phụ thân y, chỉ cần ngươi ôn tồn bảo ban y một chút, chắc chắn Thế tử sẽ về nhà."

"Chẳng lẽ muốn ta cúi đầu trước nghiệt tử kia hay sao!" Nguyên Vương hừ lạnh.

Đinh trắc phi cười nói, "Phụ tử cớ chi thù hằn nhau như vậy Huống hồ, lúc trước là Vương phi vì làm khó dễ tiểu đại phu nên mới bỏ nhà đi, nay Vương phi đã về, cũng nên gọi y về nói chuyện đàng hoàng với Vương phi, cởi bỏ khúc mắc mới được chứ."

Nhắc đến Vương phi, Nguyên Vương lập tức hạ hàng rào phòng thủ, lát sau thở dài, "Cũng là ngươi chu đáo. Nghiệt tử kia phải về nhận tội với Vương phi!"

Đinh trắc phi cười dịu dàng, ánh nến phản chiếu trong đôi mắt sáng đến dọa người.

Nguyên Vương đích thân đến Quảng An đường tìm Tạ Cảnh Tu, muốn y lập tức hồi phủ. Tạ Cảnh Tu đương nhiên không muốn về, Nguyên Vương tức đến dựng râu, trừng mắt mà không thể làm gì.

"Nghiệt tử nhà ngươi! Nếu không vì chuyện ngươi và Phượng Chiếu Ngọc thì Vương phủ đâu có rước lấy tai họa này, để hoàng thượng lấy cớ tịch thu tư quân! Còn liên lụy mẫu thân ngươi chịu ấm ức ở y quán Giản gia mấy tháng nay!" Nguyên Vương giận dữ quát.

Tạ Cảnh Tu sợ hắn đi gây phiền toái cho Tiêu Ngự, cuối cùng phải thỏa hiệp, y không về Vương phủ, chỉ cùng đi đến chùa Hộ Quốc.

162. Chương 162: Thích Khách Đột Kích

Editor: Vện

Sáng sớm, Nguyên Vương sai thuộc hạ đến chờ trước cửa Quảng An đường, muốn dẫn Tạ Cảnh Tu ra ngoài thành hội họp.

Tiêu Ngự tiễn Tạ Cảnh Tu ra cửa, nhìn tên thuộc hạ ân cần tiến lên thỉnh an, nhướn mày nhìn Tạ Cảnh Tu, nhỏ giọng hỏi, "Sao nhìn như hắn đang sợ ngươi không chịu đi vậy Liệu có âm mưu gì không"

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, "Không có âm mưu mới lạ, cùng lắm binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi." Một tay y cầm tay Tiêu Ngự, một tay xoa mặt hắn, "Bất luận ra sao, Ngọc Nhi chỉ cần tin tưởng phu quân là được rồi."

Nói xong không đợi Tiêu Ngự phản ứng, xoay người lên ngựa.

Tiêu Ngự theo phản xạ đi theo con ngựa hai bước, đoàn người rất nhanh đã khuất bóng.

Lời của Tạ thế tử... có ý gì Tiêu Ngự nhíu mày, có chút hối hận vì đã không ngăn cản Tạ Cảnh Tu.

Muốn dâng hương tại sao không tự mình đi, nhất định bắt tất cả cùng đi làm gì

Lão Vương gia tuy khôn khéo nhưng không rành chuyện hậu viện. Nguyên Vương lại quá hồn nhiên, Vương phi còn ngây thơ hơn cả Nguyên Vương, chỉ có Đinh trắc phi là không tầm thường, và còn một thứ đệ tuổi xấp xỉ y nữa. Đám người kia lại tụ tập với nhau, Tiêu Ngự thấy đau đầu thay cho Tạ Cảnh Tu.

Tuy Vương phủ bị tước mất hai vạn tư quân nhưng vẫn còn thị vệ, lúc này có năm mươi thị vệ hộ tống các vị chủ nhân đến chùa Hộ Quốc.

Thống lĩnh đoàn thị vệ là Tào Thụy. Tào Thụy ruổi ngựa đến bên cạnh Lão Lục, mặt đeo nụ cười không thể chân thành hơn, nói, "Lão Lục, sao lại là ngươi Lâm lão đệ đâu rồi"

Đại danh của Nhị Cửu là Lâm Phương Kính, Tào Thụy luôn gọi họ của hắn, Nhị Cửu lúc nào cũng lười phản ứng.

Nhị Cửu đã tòng quân, bây giờ tư quân không còn, lý do này không thể xài được.

"Không biết." Lão Lục thành thật nói.

Tào Thụy chậc một tiếng, "Đám tiểu tử các ngươi ngày nào cũng thần thần bí bí theo Thế tử, đừng cho là ta không biết các ngươi đang lén lút làm những gì."

Lão Lục không trả lời, mặt không chút biến sắc, Tào Thụy thấy không thú vị, giục ngựa chạy lên phía trước.

Lần này Nguyên Vương đem theo năm mươi thị vệ, Tạ Cảnh Tu không sắp đặt người bảo hộ, chỉ dẫn Lão Lục theo. Bên cạnh lão Vương gia vẫn là ba người Lão Ngũ, Lão Thất và Lão Cửu. Tào Thụy bảo vệ xe của Nguyên Vương và Vương phi, chỉ có xe của Đinh trắc phi là không ai canh gác, Tạ Cảnh Lâm cưỡi ngựa đi một bên.

Sau khi tập hợp, đoàn người rầm rộ xuất phát.

Nguyên Vương thấy Tạ Cảnh Tu đi một mình, không khỏi gật đầu.

"Tu Nhi không dẫn tiểu đại phu kia theo, cuối cùng y cũng biết làm việc đúng mực."

Vương phi nhớ lại cuộc sống khốn khổ mấy tháng do tiểu đại phu kia ban tặng, Tạ Cảnh Tu vì một thằng nhóc mà đối xử với mẫu thân như vậy, ánh mắt dõi theo xe Tạ Cảnh Tu theo sau xe ngựa, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Vương phi đừng giận, chờ đến chùa Hộ Quốc, bản vương sẽ bắt nghiệt tử kia quỳ xuống nhận tội với Vương phi."

"Ta nào có xứng để y phải quỳ." Vương phi cười lạnh nói.

Nguyên Vương, "Ngươi là mẹ ruột y, mang thai mười tháng mới sinh ra y, không quỳ với ngươi thì quỳ với ai!"

Vương phi mệt mỏi nhắm mắt, không muốn nói chuyện.

Nguyên Vương còn định nói gì, tai đột nhiên nghe tiếng huýt gió bén nhọn vút lên giữa hư không, tiếp đó là phập một phát, đầu mũi tên sáng lóa xuyên thấu vách thùng xe, tỏa ánh bạc lạnh lẽo.

Vương phi hoảng hốt thét một tiếng, rồi lại cắn môi không để mình gào lên.

Xe ngựa đang chạy vững vàng đột ngột nghiêng qua một bên, người trong xe bị chao đảo, phu xe bên ngoài hét lớn, "Có thích khách!"

Lời còn chưa dứt đã im bặt, xe ngựa nặng nề ngừng lại.

"Ngươi ngồi đây, đừng ra ngoài!"

Nguyên Vương dặn Vương phi, hấn vén màn ra ngoài.

"Vương gia..." Vương phi tái mặt, thấp giọng gọi một tiếng, nàng rúc người vào góc xe, toàn thân run rẩy.

Nguyên Vương xuống xe, thấy một đám người ùa ra từ trong rừng, mặc xiêm y đơn bạc, không giống thích khách mà giống thường dân hơn.

Chẳng lẽ là lưu dân Trong đầu Nguyên Vương xẹt qua một ý nghĩ, nhưng lập tức bác bỏ.

Lưu dân không dũng mãnh thế này, cũng không có võ công cao cường như vậy. Đây rõ ràng là đội sát thủ được huấn luyện nghiêm ngặt.

Trước kia gặp thích khách, nhiều nhất chỉ là tiểu đội bảy, tám tên, nhưng lần này có đến năm, sáu chục tên chặn phía trước, thêm vô số thích khách vọt ra từ trong rừng, điên cuồng công kích vào thị vệ Vương phủ.

"Vương gia, cứu mạng!" Đinh trắc phi đột ngột thét lớn, Nguyên Vương vung kiếm chém rơi mũi tên bắn lén, nghe tiếng quay đầu lại, thấy xe ngựa của Đinh trắc phi chạy như điên vào trong rừng cây, lập tức có mười mấy hai chục tên thích khách đuổi theo.

Tạ Cảnh Lâm hô một tiếng, quất ngựa truy kích.

Nguyên Vương không thể phân thân, dù có thị vệ cản thích khách cũng không thể hành động tùy ý, luôn có tên nhọn từ bốn phương tám hướng nhắm vào họ. Nguyên Vương phải che chắn xe của Vương phi, dĩ nhiên đâu lo được cho Đinh trắc phi.

Nguyên lão Vương gia đã có ba hộ vệ công lực thâm hậu bảo vệ không một kẽ hở, tạm thời không có nguy hiểm.

Bây giờ xem ra, chỉ có tình huống của Đinh trắc phi là nguy cấp nhất.

"Cảnh Tu, mau đi hỗ trợ!" Nguyên Vương hét một tiếng.

Tạ Cảnh Tu nhàn nhã leo xuống xe, Lão Lục dùng song đao chặn tên, dưới chân như có gió, chắn trước người Tạ Cảnh Tu, cản hết công kích cách đó ba bước.

Tạ Cảnh Tu đứng trong mưa tên, thảnh thơi như đi tản bộ, nhìn hàng phòng thủ trước xe Nguyên Vương.

"Dẫn Lão Lục đi!" Nguyên Vương lại cao giọng quát.

Tạ Cảnh Tu huấn luyện những hộ vệ kia, dù được tuyển ra từ thị vệ phổ thông trong Vương phủ nhưng võ công cao hơn rất nhiều, bên cạnh Nguyên Vương chỉ có Tào Thụy là có thể miễn cưỡng sánh được.

Không thể điều động người bên cạnh Nguyên lão Vương gia, chỉ có Tạ Cảnh Tu và Lão Lục mới giúp được Tạ Cảnh Lâm.

Tạ Cảnh Tu không nói gì, dẫn Lão Lục đuổi theo xe của Đinh trắc phi.

Thích khách tập kích đến hơn trăm người.

Thị vệ vây quanh Nguyên Vương, đồng loạt chém gãy tên bay, Nguyên Vương nhân cơ hội lấy sức, tức giận rống lên, "Các ngươi rốt cuộc là ai! Dám ám sát đoàn xe phủ Nguyên Vương!"

Trong đám thích khách phát ra tiếng cười quái dị, có người hét lớn, "Giết là chó của phủ Nguyên Vương! Muốn trách thì trách ngươi có đứa trưởng tử giỏi gây chuyện thị phi đi! Các huynh đệ, hôm nay không được để tên nào sống sót! Chủ nhân sẽ có thưởng!"

Cả đám đồng thanh hưởng ứng, công kích càng thêm mãnh liệt, lá chắn phòng thủ xung quanh Nguyên Vương bị phá một lỗ hổng.

Tào Thụy phóng đến lấp vào, lại phái thêm người tiếp ứng, lúc này mới tạm thời đối phó được.

Nguyên Vương ngây ra một lát. Thích khách nói rõ như vậy, chẳng lẽ đây cũng là họa Tạ Cảnh Tu kéo đến!

"Nghiệt tử, nghiệt tử!" Nguyên Vương tái mặt, mắng liên hồi.

Vương phi trong xe ló đầu ra, sắc mặt trắng bệch, gọi, "Vương gia, Vương gia…"

Nguyên Vương vội bước đến cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng.

"Cảnh Tu đâu Cảnh Tu…"

Nguyên Vương ngắt lời nàng, tức xanh mặt, "Đừng nhắc y nữa! Đều do y đưa tai họa đến! Ngươi yên tâm, ta nhất định bảo vệ ngươi chu toàn!"

Vương phi cuống quýt nhìn thích khách bốn phía, mờ mịt lắc đầu, "Sao ngươi có thể bắt Cảnh Tu đuổi theo xe của nữ nhân kia! Song quyền khó địch tứ thủ, sao ngươi có thể bắt y đi như vậy!"

"Cảnh Lâm cũng ở đó." Nguyên Vương nói, "Cảnh Lâm đi được, tại sao y không đi được Y là Thế tử, là trụ cột của phủ Nguyên Vương, gặp chuyện sao có thể núp ở hậu phương. Vương phi đừng hoảng, Cảnh Tu không sao đâu."

Nguyên Vương dỗ Vương phi ngồi vào xe, lòng vô cùng kiên định.

Trưởng tử của hắn xưa nay sâu không lường được, rất có chủ kiến, nếu không hắn sẽ không nhất quyết để y làm người kế thừa Vương phủ.

Trận chiến nhỏ nhặt này không thể làm khó y, Nguyên Vương không chút lo lắng.

Cuộc tập kích kéo dài hai canh giờ, thích khách càng đánh càng hăng nhưng đấu không lại thị vệ Vương phủ được huấn luyện bài bản.

Tào Thụy chỉ huy ba mươi thị vệ lập trận pháp, biến đổi linh hoạt, bảo vệ được xe của Nguyên Vương và lão Vương gia vào trung tâm, không chút sơ sót.

Thích khách thấy không chiếm được thế thượng phong, cuối cùng biết khó mà lui, một giọng khản đặc ra lệnh, "Rút lui!"

Đám thích khách đang tấn công lập tức thu tay, rút vào rừng cây như thủy triều xuống.

Tào Thụy vẫn chỉ huy thị vệ giữ vững trận pháp, phòng ngừa kẻ địch dùng đòn hồi mã thương.

Lại qua hai nén hương, Tào Thụy phái hai thị vệ vào rừng tra xét, biết thích khách đã rút lui sạch sẽ, lúc này mới thả lỏng, điều các thị vệ về vị trí ban đầu.

Nguyên Vương trầm giọng nói, "Tào Thụy, mau dẫn người tiếp ứng Thế tử và trắc phi!"

Tào Thụy đáp một tiếng, Nguyên lão Vương gia xuống xe, cũng nói, "Lão Ngũ, Lão Thất theo Tào thị vệ tìm Thế tử."

Ba người Ngũ Thất Cửu đều do Tạ Cảnh Tu huấn luyện, trong lòng đã sớm cuống lên, nhưng nhiệm vụ của họ là bảo vệ lão Vương gia, không dám tự ý rời vị trí.

Vì trước lúc xuất phát, Tạ Cảnh Tu đã ra lệnh cho ba người, bất luận thế nào cũng phải canh giữ bên cạnh Nguyên lão Vương gia, một khắc cũng không được lơi lỏng. Cho nên, mặc kệ sốt sắng thế nào, mặc kệ là lệnh của Nguyên lão Vương gia, Lão Ngũ và Lão Thất vẫn đứng nhìn nhau, đồng loạt từ chối.

"Thuộc hạ phải bảo vệ lão Vương gia, đây là lệnh Thế tử."

Nguyên lão Vương gia thấy họ như vậy, cũng không thể làm gì.

Họ có thể đánh đổi mạng mình vì y, cũng chỉ biết mỗi mệnh lệnh của Tạ Cảnh Tu, ông biết rất rõ.

Tào Thụy lập tức đem mười thị vệ lần theo vết bánh xe. Đi đã một canh giờ vẫn chưa về.

Lên đường lúc bình minh vừa rạng, giờ trời đã về chiều. Nguyên Vương không dám buông lỏng cảnh giác, vẫn lệnh cho thị vệ bày trận pháp, sẵn sàng nghênh địch.

Một canh giờ sau, Tào Thụy dẫn thị vệ hộ tống xe ngựa của Đinh trắc phi về, Tạ Cảnh Lâm theo kế bên, trên vai bị thương, chỉ dùng áo quấn qua loa.

Duy độc không thấy Tạ Cảnh Tu.

Tào Thụy đến trước mặt Nguyên Vương, gương mặt xưa nay bất cần chưa bao giờ nghiêm trọng như lúc này.

"Vương gia, không tìm thấy Thế tử…"

Nguyên Vương ngẩn người, "Không tìm thấy Không tìm thấy là sao! Trắc phi và Cảnh Lâm đều trở về, tại sao không tìm thấy y!"

Tào Thụy mím môi, sắc mặt khó coi, trả lời, "Thuộc hạ đuổi theo xe của trắc phi, Nhị gia đang so chiêu với vài tên thích khách, thuộc hạ đánh lui thích khách, dẫn Nhị gia và trắc phi về. Dọc đường quả thật không nhìn thấy Thế tử."

Nguyên Vương nghe vậy, lửa giận bốc lên.

"Nghiệt tử! Bảo y đi bảo vệ trắc phi, quả nhiên y không muốn! Lòng dạ hẹp hòi như vậy sao có thể gánh vác được phủ Nguyên Vương!"

Vương phi là nữ tử, nàng có thể tranh giành tình nhân với trắc phi, nhưng Tạ Cảnh Tu là chủ nhân tương lai của Vương phủ, phải đối xử bình đẳng với tất cả người trong phủ, trên vai chống đỡ hưng suy vinh nhục của cả gia tộc, sao có thể làm việc tùy hứng như thế!

Tào Thụy nhìn Nguyên Vương một cái, cúi đầu nói, "Dù thuộc hạ chưa thấy Thế tử, lại thấy dấu chân hỗn loạn và cành cây gãy trên đường, theo kinh nghiệm của thuộc hạ, từ những dấu vết đó, có thể thấy hướng mà Thế tử đã đi có ít nhất tám mươi đến một trăm tên truy kích."

"Cái gì!" Nguyên Vương chấn động, trừng to mắt.

Tào Thụy trầm trọng gật đầu, nói tiếp, "Đám thích khách vừa rồi tuy không thuộc hàng cao thủ nhưng cũng không phải ô hợp. Nếu đội thích khách hơn tám mươi người tập trung truy sát hai người Thế tử và Lão Lục, chỉ sợ…"

Gã không nói hết câu, nhưng còn ai không hiểu.

Hai người đấu với một trăm người, dù có võ công cái thế cũng không thể lấy một địch trăm.

Nhớ không lầm là thằng cha Tào Thụy khoái tìm Nhị Cửu đá lông nheo lắm nè.

163. Chương 163: Hoảng Loạn

Editor: Vện

Nguyên Vương tái mặt, lắc đầu liên hồi, "Không thể, chuyện này không có khả năng!"

Vương phi trong xe cũng nghe tin báo của Tào Thụy, lập tức xốc màn, mặc kệ nha hoàn, suýt ngã khỏi xe, chạy đến kéo áo Nguyên Vương.

"Ta đã sớm nói, ta đã sớm nói rồi, tại sao ngươi có thể bắt Cảnh Tu đi cứu nữ nhân kia và con nàng! Y mới là trưởng tử của ngươi mà! Sao ngươi bắt y đi đổi mạng cho nữ nhân hèn mọn cùng thứ tử hả!" Vương phi run rẩy, quát to.

Nguyên Vương chỉ lắc đầu, "Không thể nào, nghiệt tử kia xưa nay giảo hoạt nên bản vương mới để y đơn độc đuổi theo, sao y có thể khiến mình gặp nguy hiểm chứ!"

Tất cả nhìn hắn chằm chặp, có lo lắng, có hoang mang và nhiều cảm xúc không thể thốt bằng lời. Hắn mơ hồ cảm giác được trong tay Tạ Cảnh Tu không chỉ có mỗi quân đội của phủ Nguyên Vương. Những hiểm cảnh ngày trước, y đều có thể chuyển nguy thành an, còn biến chuyện nhỏ hóa không. Hắn từng dò hỏi, cũng từng điều tra, nhưng không tìm được bất kỳ dấu vết gì.

Vậy nên Nguyên Vương mới khẳng định Tạ Cảnh Tu không hề đơn giản. Nhưng y vẫn luôn che mưa chắn gió cho Vương phủ, Nguyên Vương cũng không muốn hoạch họe.

Gia tộc lớn nào cũng có sản nghiệp ở ngoài, con trai mình có năng lực như vậy, hắn yên tâm có thừa. Bởi vậy cứ thỏa sức cưng nhiều con trai nhỏ, cũng chưa từng có ý định làm lung lay địa vị Thế tử, hắn biết ai mới là người thích hợp nhất để kế thừa Vương phủ.

Đinh trắc phi và Tạ Cảnh Lâm bị truy sát, hắn để Tạ Cảnh Tu đi cứu vì biết chắc y nhất định còn thủ đoạn khác. Nếu đổi thành người khác đi cứu Cảnh Lâm sẽ phân tán binh lực bảo vệ Vương phi và lão Vương gia, còn ai khiến người ta không nhìn ra được thực lực như Tạ Cảnh Tu

Không ngờ, kết quả là một đi không trở lại.

"Không chừng có gian trá…" Nguyên Vương nghiến răng nói, như vừa an ủi thê tử, vừa giải thích cho bản thân.

"Ta đánh chết ngươi, cái thằng bất hiếu chẳng ra gì!" Nguyên lão Vương gia giơ gậy nện lên đầu Nguyên Vương, "Y là con trai ngươi, không phải thuộc hạ, không phải kẻ thù của ngươi! Còn không mau phái người đi tìm!"

Nguyên Vương không dám né, đứng đó ăn mấy gậy.

Nguyên lão Vương gia lại đến trước mặt Đinh trắc phi và Tạ Cảnh Lâm, mặt trầm như nước, lạnh lùng nhìn hai mẹ con, "Cảnh Tu đuổi theo các ngươi, rốt cuộc y xảy ra chuyện gì, mau khai báo rõ ràng cho ta! Không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào!"

Đinh trắc phi sợ hãi lùi về phía sau, Tạ Cảnh Lâm ôm bả vai bị thương, sắc mặt tái mét gật đầu, rành mạch kể lại chuyện vừa nãy.

Xảy ra chuyện như vầy, hành trình đến chùa Hộ Quốc dĩ nhiên không thể tiếp tục.

Tiêu Ngự chẩn bệnh trong Quảng An đường, mí mắt giật không ngừng. Tuy hắn không mê tín nhưng cũng bị làm cho rối trí.

Xế chiều, Lão Ngũ và Lão Thất chạy về Quảng An đường, mang theo tin tức như sấm sét giữa trời quang.

"Các ngươi nói gì! Thế tử mất tích!" Tiêu Ngự đứng bật dậy, gạt bệnh án rơi xuống đất.

Lão Ngũ cau mày, gật đầu nói, "Bọn ta hộ tống đoàn người lão Vương gia và Nguyên Vương đến chùa Hộ Quốc, giữa đường gặp thích khách, ngựa của Đinh trắc phi trở chứng, Nguyên Vương lệnh cho Thế tử đi yểm trợ Đinh trắc phi và Nhị thiếu gia. Đến bây giờ… vẫn không tìm được Thế tử."

Lão Thất bổ sung, "Chiếu theo dấu vết trong rừng, có ít nhất hơn trăm tên thích khách truy sát Thế tử và Lão Lục."

Lão Ngũ quắc mắt liếc Lão Thất, trách hắn báo cáo quá rõ ràng. Quả nhiên, sắc mặt Tiêu Ngự lập tức tối sầm.

Lão Thất thấp giọng nói, "Thế tử đã nói, không được giấu diếm Thế tử phi bất cứ chuyện gì."

Tiêu Ngự nghe Lão Thất nói thế, nhớ lại câu Tạ Cảnh Tu đã nói với hắn trước lúc đi, chỉ cần tin tưởng y là được…

Nhưng bây giờ người không thể gặp, có tin tưởng đi nữa cũng biết làm sao để yên tâm!

"Lập tức cho người đi tìm y!" Tiêu Ngự nóng giận.

Lão Ngũ, "Thế tử phi đừng vội, Vương gia đã phái thị vệ đi tìm, bọn ta cũng đang tìm. Thế tử ở hiền gặp lành, nhất định sẽ không sao đâu."

Tiêu Ngự đâu còn nghe lọt mấy câu an ủi này nữa, suy nghĩ một lát, vội nói, "Ta muốn đến phủ Nguyên Vương một chuyến!"

Tần Cánh nhặt bệnh án rơi dưới đất lên, lúc đứng dậy đã thấy Tiêu Ngự kéo Lão Ngũ và Lão Thất lao ra cửa.

Ba người phóng ngựa xuyên qua phố xá sầm uất, chưa đến nửa khắc đã về đến Vương phủ.

Đám người Nguyên Vương đang ngồi trong sảnh chính, Vương phi cũng không về Di Nhiên cư.

Nàng có khúc mắc với phụ tử Nguyên Vương, náo loạn hết nửa đời người, nhưng chung quy vẫn là ruột rà, việc sống chết trước mắt, sao nàng có thể không nóng ruột nóng gan.

Tiêu Ngự xông thẳng vào sảnh, chẳng buồn thực hiện lễ nghi, hỏi ngay, "Có tin tức của Thế tử chưa!"

Nguyên Vương và Vương phi không ưa hắn, không thèm phản ứng, Nguyên Vương tức tối quay đi, Vương phi cúi đầu rơi lệ.

Nguyên lão Vương gia thở dài, vẫy tay bảo Tiêu Ngự đến cạnh ông.

"Đang phái người tìm, biết ngươi nóng lòng, ngươi cũng ở lại đây chờ tin đi."

Tiêu Ngự thấy sắc trời đã tối, sao có thể ở lại được.

"Ta không ở đây chờ, ta đi tìm y!"

Nguyên Vương vỗ bàn, cả giận quát, "Ngươi thì có thể làm gì! Chỉ gây thêm phiền cho các thị vệ!"

Tiêu Ngự nhìn Nguyên Vương, nhớ là Lão Thất nói chính Nguyên Vương để Tạ thế tử đi cứu Đinh trắc phi và Tạ Cảnh Lâm. Y đường đường là Thế tử Vương phủ, Nguyên Vương lại sai y đi làm chuyện như vậy, rốt cuộc xem y là cái gì! Coi như Tạ Cảnh Lâm mới là đứa con Nguyên Vương thật lòng yêu thương, nhưng chẳng lẽ tính mạng trưởng tử không quan trọng

Hắn mới là người đáng kinh tởm nhất, lại còn bày đặt ra vẻ.

Biết rõ tình huống nguy cấp mà còn đẩy con mình vào hiểm cảnh, chỉ vì một nữ nhân lòng dạ xấu xa!

Tiêu Ngự nghĩ trong lòng, ruột gan như lửa đốt, lại cảm thấy đây có thể là Tạ Cảnh Tu xài tương kế tựu kế, quả thật dằn vặt không thôi.

Tiêu Ngự không thể ở lại phủ Nguyên Vương đợi tin, mang Lão Ngũ và Lão Thất chạy ra ngoại thành.

Nguyên lão Vương gia nhìn ba người rời đi, thẫn thờ thở dài một hơi, khom lưng hỏi Lão Cửu bên cạnh, "Chuyện này đúng là Thế tử không biết trước à"

Lão Cửu cung kính cúi đầu đáp, "Lão Vương gia, nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo vệ ngươi, chuyện của Thế tử, thuộc hạ thực sự không biết."

Nguyên lão Vương gia hít vào, không lên tiếng nữa.

Nếu tôn nhi của ông đã ra lệnh cho bọn họ thì không ai có thể đào tin tức từ họ. Dù là ông cũng không thể.

Thật ra, đâu chỉ có Nguyên Vương nghi ngờ thế lực của con trai, ngay cả Nguyên lão Vương gia cũng nghi đây là mưu kế của Tạ Cảnh Tu, nhưng không ai đưa ra được câu trả lời chắc chắn, trái tim lơ lửng không cách nào hạ xuống được.

Bất luận thế nào, trong lòng ai cũng nhen nhóm một tia hy vọng.

Nguyên Vương tình nguyện tin đây là âm mưu quỷ kế của Tạ Cảnh Tu, chờ đến lúc y lại thờ ơ xuất hiện trước mặt, hắn chỉ cần mắng một tiếng "Nghiệt tử" là mọi chuyện sẽ qua.

Nhưng, hình như ông trời không muốn ban cho hắn cơ hội này.

Ba ngày sau, Tào Thụy báo cáo, nói là tìm được manh mối bên vách núi.

Một thi thể, một thi thể không thể nhận diện.

Loạn đao chém chết, rơi xuống từ trên cao, còn bị thú hoang cắn xé tan nát.

Mười mấy thị vệ trườn xuống vách núi, hợp lực chắp vá mới đem được thi thể hoàn chỉnh trở về.

Tấm áo xanh sẫm bằng chất liệu thượng đẳng đã bị máu đen vấy bẩn, chỉ còn hoa văn mây bay bằng chỉ bạc nơi góc áo lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Không hổ là tay nghề của tú nương giỏi nhất tú phường Giang Nam.

Vương phi nghe tin, một lời cũng không thốt ra được, tròng mắt trợn trắng ngã vật ra đất, một bầy người hầu hoảng hốt chạy đến đỡ nàng.

Nguyên Vương sắc mặt trắng bệch, suy sụp ngã vào ghế, hai mắt đầy tơ máu nhìn vào hư không, lẩm bẩm, "Chuyện này không có khả năng, không có khả năng…"

Nguyên lão Vương gia xanh mặt, đứng dậy ra khỏi phòng, đến nơi đặt thi thể.

Đinh trắc phi được Tạ Cảnh Lâm vội vã đỡ đến, quỳ cái rầm trước mặt Nguyên Vương, đôi mắt đã sưng húp chỉ còn thấy được một đường chỉ lại trào nước mắt.

"Vương gia, đều là lỗi của thiếp, là thiếp liên tụy Thế tử! Thiếp có chết muôn lần cũng không thể chuộc lỗi với Thế tử! Vương gia!"

Đinh trắc phi bi thương khóc lên khóc xuống, nhưng Nguyên Vương đang bấn loạn chẳng thèm nhìn nàng một cái.

Tạ Cảnh Lâm cũng quỳ xuống, yên lặng cúi đầu nhìn mặt đất.

Nguyên Vương không còn sức đi quan tâm Đinh trắc phi, lát sau phục hồi tinh thần, sai người đưa Vương phi về, đứng lên đi nhìn thi thể kia.

Người trong sảnh tản đi sạch sẽ, Đinh trắc phi lấy khăn chấm nước mắt, được Tạ Cảnh Lâm đỡ lên, thong thả về hậu viện.

Nàng khóc ròng rã ba ngày ba đêm, đôi mắt sưng húp không phải là giả.

Tạ Cảnh Lâm trầm mặc suốt đường, khi về viện tử, rốt cuộc không nhịn được hỏi, "Đại ca… chết thật rồi à"

Đinh trắc phi hứ một tiếng, vẻ mặt và con mắt sưng phù thật sự rất không hài hòa.

"Đương nhiên là thật, thật đến không thể thật hơn được nữa." Nói xong không kiềm được, cười khẽ hai tiếng, ném khăn tay, "Đúng là không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến thế. Ta vốn tưởng tiểu tử kia gian xảo, rất khó đối phó, còn đặc biệt phái nhiều người như vậy. Lần này Vương gia đã giúp chúng ta một đại ân rồi."

"Mẫu thân." Tạ Cảnh Lâm nâng cao giọng, kinh ngạc nhìn vẻ mặt hiền từ của Đinh trắc phi, ngập ngừng một lúc, nói, "Ngươi mua thích khách từ giang hồ à Có khi nào để lại hậu hoạn, lỡ như bị phụ vương phát hiện…"

"Mẫu thân biết chừng mực, ngươi không cần để ý." Đinh trắc phi mỉm cười, không giải thích nhiều hơn, quay vào phòng nghỉ ngơi.

Tạ Cảnh Lâm thả chậm bước chân, cuối cùng đứng ở giữa sân, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám.

Vì cứu bọn họ nên Đại ca mới rơi vào cái bẫy vụng về này…

Nếu đổi vị trí, nếu hắn đơn thân độc mã, liệu hắn có dám đi cứu Vương phi và Tạ Cảnh Tu không

Hắn sẽ không, nhất định là không.

Tạ Cảnh Lâm muốn lật đổ Đại ca, lập mưu nhiều năm, đến khi thành công lại không được hưng phấn như trong tưởng tượng.

Chỉ có phiền muộn vô bờ không biết từ đâu ra.

Tạ Cảnh Lâm cũng biết lúc Tạ Cảnh Tu còn nhỏ, Đinh trắc phi đã ám hại y mấy lần, nhưng y đều tránh được hết. Đến hắn còn biết, sao Tạ Cảnh Tu lại không biết

Nhưng những năm gần đây, Tạ Cảnh Tu dù ngoài mặt thản nhiên, trên thực tế, y đang gánh vác cả phủ Nguyên Vương. Nếu không nhờ y, trông vào Nguyên Vương tối ngày chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt chắc Vương phủ đã sớm bị hoàng thất xâu xé không còn một mảnh.

Y chưa bao giờ trả thù những gì Đinh trắc phi đã làm với y. Là khinh thường, hay không nghĩ đến Tạ Cảnh Lâm chưa từng suy nghĩ kỹ càng về Đại ca, lúc này ngẫm lại, càng thấy mờ mịt.

Thật buồn cười, Nguyên Vương vẫn luôn tưởng thê thiếp của mình dù không vừa mắt nhưng cũng không đấu đá nhau. Nam nhân luôn quen thói coi thường nữ nhân, luôn xem các nàng như con nít ngây ngô, hết ăn rồi ngủ, nào biết dã tâm và khao khát quyền lực của nữ nhân tuyệt đối không thua kém nam nhân. Tạ Cảnh Lâm lớn lên bên cạnh Đinh trắc phi, vậy nên hắn hiểu nữ tử lợi hại đến thế nào. Nợ phong lưu ngày xưa Nguyên Vương rước vào, cuối cùng lại báo ứng lên người Tạ Cảnh Tu.

Không sai, đây chính là báo ứng Nguyên Vương tự rước lấy.

Tạ Cảnh Lâm thơ thẫn ra khỏi viện tử của Đinh trắc phi, hắn không muốn nhìn thi thể đã biến dạng kia, lại vẫn không kiềm được mà chuyển hướng đến đó.

Còn chưa đến cửa đã nghe âm thanh lạnh lẽo như băng của thiếu niên.

"Ta muốn khám nghiệm tử thi!"

Là tiểu nam thê của Đại ca... Tạ Cảnh Lâm khẽ rục rịch trong lòng, cất bước vào trong, đứng sau đám người quan sát.

Khắp sân tràn ngập mùi hôi thối, là mùi vị của cái chết.

Mặt Tiêu Ngự tái nhợt, phải siết chặt nắm tay mới có thể khiến thân thể ngừng run.

Hắn không tin, tuyệt đối không tin. Nam nhân như Tạ Cảnh Tu nên vĩnh viễn cao cao tại thượng, không ăn khói lửa trần gian.

Giờ thì xem tình huống buồn cười gì đây

Nguyên Vương đã nhìn thi thể kia, bất luận là hình dạng hay phục sức đều giống hệt Tạ Cảnh Tu.

Chuyện đến nước này, hắn đã tin hơn nửa, nhất thời như mất đi chỗ dựa, lảo đảo sắp ngã, Phượng Chiếu Ngọc được hai hộ vệ che chở, cương quyết xua mọi người ra ngoài để đến chỗ thi thể, hắn cũng không còn sức bận tâm.

Tiêu Ngự vuốt ống tay áo, không chút do dự vươn tay sờ cái đầu lâu dữ tợn, người hầu Vương phủ đứng xung quanh đồng loạt hít vào khí lạnh.

Tiêu Ngự không quan tâm họ, chỉ nhắm mắt, tập trung dùng ngón tay cảm nhận đường nét của xương sọ.

Sống mũi không cao và thẳng như Tạ Cảnh Tu, hốc mắt không sâu như y, xương gò má lại cao hơn y nhiều... cảm nhận từng chút một, Tiêu Ngự so sánh với tiêu chuẩn trong đầu. Hắn chưa từng phát hiện, thì ra hiểu biết của hắn về Tạ Cảnh Tu lại sâu sắc như vậy.

Người ta nói, tình thâm tựa biển, khắc cốt ghi tâm, hắn không có đôi mắt nhìn xuyên thấu trái tim, nhưng lại rõ ràng về Tạ Cảnh Tu đến mức khắc tận xương.

Thi thể này không phải Tạ Cảnh Tu.

Nhịp tim đập loạn của Tiêu Ngự đã bình thường trở lại, tâm tình phẳng lặng như mặt hồ.

Lời Tạ Cảnh Tu đã nói sáng hôm đó lại vang vọng bên tai.

Y nói binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Xem ra, lúc ấy Tạ Cảnh Tu cũng không đoán trước được tất cả.

Nhưng đã kiểm nghiệm ra kết quả, ít nhất cũng biết y vẫn an toàn.

Mặc kệ y đang làm gì, nếu muốn hắn giả vờ, vậy hắn làm như không biết là được.

Khóe môi Tiêu Ngự nhếch nụ cười.

Hắn không biết hình ảnh hai tay sờ soạng đầu lâu, nhắm mắt mỉm cười của mình trong mắt người khác kinh dị cỡ nào.

164. Chương 164: Thay Đổi Thế Tử

Editor: Vện

Tiêu Ngự khám nghiệm tử thi xong, chậm rãi thu tay về.

Lão Ngũ không biết lấy đâu ra một vò rượu cho Tiêu Ngự rửa tay.

Tiêu Ngự không phối hợp. Đã quyết định diễn thì phải làm tròn vai, lúc này mà lấy rượu rửa tay thì người có tâm sẽ nghi ngờ thân phận thi thể.

Nguyên Vương lần đầu thấy dáng vẻ khi làm việc của Tiêu Ngự, dùng ánh mắt vừa sợ hãi vừa mang hy vọng nhìn hắn, như đang nhìn một đại phu chân chính.

"Đó... có phải Cảnh Tu không" Nguyên Vương run giọng hỏi.

Tiêu Ngự hé miệng, cuối cùng không nói gì.

Dù là phối hợp lừa người hắn cũng không muốn nói "phải".

Tiêu Ngự lạnh lùng lườm Nguyên Vương một cái, xoay người bỏ đi, đoàn người tự động nhường lối, tránh hắn như tránh quỷ, hoang mang nhìn theo bóng thiếu niên kia.

Nhìn thái độ của hắn với Nguyên Vương, hành động này e là đã ngầm thừa nhận.

Một màu đen nặng nề giáng xuống, trước mắt Nguyên Vương tối sầm, ngã xuống.

Cả đám luống cuống tay chân, kêu la inh ỏi. Tiêu Ngự ra khỏi viện, quay đầu nhìn lướt qua, lát sau thở dài.

Nguyên Vương như vậy, xem ra không phải là không quan tâm Tạ Cảnh Tu.

Vậy tại sao thường ngày lại lạnh nhạt với y như thế Đến lúc mất đi mới biết đau lòng hay sao

Tầm mắt chuyển đi, bỗng dưng đụng phải cặp mắt khác, người kia khẽ gật đầu với hắn rồi xoay người vào viện tử của Nguyên Vương.

Là Tạ Cảnh Lâm.

Tiêu Ngự nhíu mày. Ai cũng thấy, nếu Tạ Cảnh Tu gặp bất trắc, người hưởng lợi nhiều nhất chính là Tạ Cảnh Lâm.

Rõ ràng chỉ là một chuyến du ngoạn bình thường, tại sao lại đụng trận tập kích lớn đến thế Đã điều động được mấy trăm người vây công ám sát, dù trong tay không có sức mạnh lớn như Tạ Cảnh Tu nhưng chắc chắn nắm giữ thế lực không thể xem thường.

Tạ Cảnh Lâm xưa nay chỉ như con cháu thế gia thông thường, tuy có tài nhưng không xuất chúng, ngày nào cũng tận hiếu với Nguyên Vương nên mới được trưởng bối yêu thích hơn Tạ Cảnh Tu. Chẳng lẽ hắn cũng là dạng thâm tàng bất lộ

Trực giác của Tiêu Ngự không cho là vậy. Sức lực một người có hạn, Tạ Cảnh Tu vì phát triển thế lực bên ngoài nên không thể chú ý Vương phủ, còn Tạ Cảnh Lâm nếu đã đặt tâm tư vào Vương phủ thì hắn lấy đâu ra thời gian bồi dưỡng thế lực khác

Nói chung là trong lòng Tiêu Ngự không muốn thừa nhận có người giỏi hơn Tạ Cảnh Tu.

Trừ Tạ Cảnh Lâm là người thừa kế thứ hai của Vương phủ, còn ai có thể nhắm vào Tạ Cảnh Tu Hoàng tộc Hay kẻ thù của y

—o0o—

Tầng tầng lớp lớp trong cung cấm, đại điện sương khói lượn lờ, Vĩnh Vinh đế xem xong thư báo vừa được trình lên, là tin về cái chết của Nguyên Vương thế tử.

"Tạ Cảnh Tu... chết rồi" Gò má Vĩnh Vinh đế hóp sâu, mặt đỏ ửng không bình thường, một tay ôm mỹ nhân mềm mại thơm nức, nhếch miệng cười, "Trẫm không ngờ, một thanh niên tài giỏi như vậy lại chết trước trẫm."

Đại điện không trang trí tráng lệ như những cung điện khác, nóc điện cong vút, ngọc thạch lót thềm. Bậc thang bạch ngọc nhẵn nhụi bóng loáng, không bày biện vật trang trí nào cả, chỉ có mấy khoảnh vườn nhỏ rải rác.

Trên bậc thang đặt cái bàn dài, hai bên bàn là lư hương hình tiên hạc tung cánh, khói trắng mờ ảo bay ra từ mỏ hạc.

Vĩnh Vinh đế mặc trường bào như nước, mái tóc nửa bạc xõa dài, ngồi dựa vào bàn, nhìn không giống quân vương một nước mà như người tu tiên.

Lý quý phi nằm trong lòng Vĩnh Vinh đế, áo tuột xuống đầu vai, tay cầm một cái tẩu thủy tinh.

Tầm mắt lướt qua tờ tin báo trên bàn, móng tay hung hăng bấm lòng bàn tay, Lý quý phi không nhanh không chậm nhét đầy thuốc vào tẩu, đưa cho Vĩnh Vinh đế.

"Đã có thiên sư đặc chế tiên dược cho hoàng thượng, hoàng thượng còn muốn tranh thọ với người phàm à Chẳng phải quá chèn ép người ta sao." Lý quý phi sẵng giọng.

Vĩnh Vinh đế nhận tẩu thuốc, rít một hơi, mơ màng ngẩng đầu, phả ra luồng khói trắng, khung cảnh như ngập tràn tiên khí.

"Ái phi nói xem, trẫm có nên phái người triệt bỏ hai lão thất phu Tạ gia kia, để phủ Nguyên Vương hoàn toàn biến mất hay không" Vĩnh Vinh đế tự lẩm bẩm, cuối cùng không chống nổi cảm giác lâng lâng, suy nghĩ mông lung theo màn khói.

Một năm trước, Vĩnh Vinh đế cấp thiết muốn tiêu diệt mối nguy là phủ Nguyên Vương, đến bây giờ, kiên quyết và mưu tính ban đầu đã bị ném ra sau đầu.

"Ái phi nói đúng… trẫm muốn vĩnh viễn trường tồn với ái phi, người phàm gì đó chỉ là phù du." Vĩnh Vinh đế ngơ ngẩn cười nói, đưa tẩu đến bên môi Lý quý phi, "Ái phi tu luyện cùng trẫm nào."

Lý quý phi khẽ nhíu mày, há miệng ngậm ống tẩu, nhắm mắt rít một ngụm khói thuốc độc hại vào phổi. Rất nhanh, cảm giác phiêu bồng lan ra toàn thân, từ khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Đã quyết tâm đẩy đế vương một nước vào địa ngục, nàng đâu thể lo cho thân mình nữa.

—o0o—

Lão Ngũ và Lão Thất không về bên cạnh Nguyên lão Vương gia, chỉ để lại Lão Cửu bảo vệ ông, hai người bọn họ theo Tiêu Ngự về Quảng An đường.

Tiêu Ngự nhìn bọn họ, hơi nhíu mày, không nói gì, đến chỗ Tần Cánh đang chẩn bệnh.

Lão Ngũ và Lão Thất hơi chột dạ, thầm thở phào.

Mấy ngày sau, Tiêu Ngự để Lão Ngũ mang người đến nghĩa địa tìm mấy xác chết vô danh, hắn dẫn học trò Quảng An đường đến học giải phẫu.

Chuyện như vậy bình thường sẽ cực kỳ gây chú ý, nhưng bây giờ mọi người nghĩ hắn thương tâm vì Tạ thế tử nên mới làm việc đáng sợ như thế, nhờ vậy mà bớt được không ít rắc rối. Thuận lợi đến ngoài dự đoán.

Tạ Cảnh Tu bận chuyện của y, Tiêu Ngự cũng không nhàn rỗi. Học trò trong Quảng An đường theo hắn mới có một năm, sau này sẽ không dẫn họ lên đảo theo Tạ Cảnh Tu, cứ trực tiếp dạy họ bằng thực tiễn, học được bao nhiêu phải xem năng khiếu mỗi người, tốt xấu gì cũng được mở rộng tầm mắt hơn các đại phu khác.

Mấy ngày liên tiếp, phủ Nguyên Vương không có động tĩnh gì, Tạ Cảnh Tu vẫn không báo tin về.

Lần này Vương phi ngã bệnh thật, ủ ê nằm trên giường, đôi mắt ngây dại nhìn ra cửa sổ.

Nàng chưa từng nghĩ đến việc Tạ Cảnh Tu sẽ chết.

Chết, con chữ đáng sợ đến thế. Mỗi lần chữ đó lướt qua trong đầu sẽ khiến nàng run rẩy không ngừng.

Nàng xuất thân cao quý, vạn người nuông chiều, chưa bao giờ biết cuộc đời tàn khốc cỡ nào.

Nàng biết Nguyên Vương là người niệm tình xưa, nhưng không thể chịu đựng nổi sự tồn tại của Đinh trắc phi, nàng lại không thể một mình sống sót nếu rời khỏi phủ Nguyên Vương, nên cực kỳ căm ghét cái ***g giam này.

Con trai nàng từ bé đã tài giỏi hơn người, phủ Nguyên Vương sẽ thuộc về y là chuyện đương nhiên.

Thật vậy, dù nàng chiến tranh lạnh với Nguyên Vương gay gắt đến mấy, địa vị của nàng vẫn vững vàng như núi Thái Sơn, toàn Vương phủ không ai dám khinh thường nàng. Con trai nàng kế tục tước vị Thế tử từ nhỏ, mặc kệ Nguyên Vương cưng chiều Tạ Cảnh Lâm thế nào cũng chưa từng có ý định thay đổi Thế tử.

Tất cả đều là lẽ đương nhiên.

Cho nên, tin dữ đến bất thình lình đã khiến nàng suy sụp hoàn toàn.

Nàng hoàn toàn không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện này.

Xuất sắc như vậy, trầm lặng như vậy, con trai nàng còn xứng với danh nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất hơn Nguyên Vương, y cứ như vậy mà biến mất!

Trên mình Vương phi đắp chăn thật dày mà vẫn không kiềm được cơn run.

Lúc Nguyên Vương vào phòng, các tiểu nha hoàn đang bọc thêm chăn ủ ấm cho Vương phi.

Nguyên Vương chờ các nàng xong việc, vẫy lui nha hoàn, ngồi xuống ghế đẩu bên giường, muốn nói vài lời thân thiết lại không biết bắt đầu ra sao. Ngừng một lát, nói thẳng, "Ta đã quyết định thỉnh chỉ truyền địa vị Thế tử cho Cảnh Lâm."

Vương phi mở bừng đôi mắt đang nhắm chặt, ánh nhìn như hai lưỡi dao sắc bén đâm vào mặt Nguyên Vương.

"Ngươi nói gì! Ngươi thỉnh chỉ phong ai làm Thế tử! Nguyên Vương thế tử chỉ có thể là Cảnh Tu, không ai khác xứng đáng hết!" Vương phi ngồi bật dậy, thê lương nói, gương mặt toát vẻ dữ tợn chưa khi nào xuất hiện, "Ta biết rồi, ta biết rồi! Nhất định là tiện nhân tâm địa ác độc và tiểu tạp chủng kia muốn cướp đoạt địa vị Thế tử, lập kế hãm hại Cảnh Tu!"

Nguyên Vương thấy nàng ăn nói khó nghe, nhưng thương Vương phi gặp biến cố quá lớn, không nỡ so đo với nàng.

Tạ Cảnh Tu cũng là con hắn, sao hắn không đau cho được Nhưng hắn phải suy nghĩ cho Vương phủ, bây giờ Vương phủ không còn tư quân, nếu cơ nghiệp bị người ta thừa cơ phá hủy thì sao hắn dám ngẩng đầu với các đời tổ tiên Tạ gia.

Chỉ cần tấm biển "Phủ Nguyên Vương" còn tồn tại thì con cháu đời sau vẫn có thể từ từ vực dậy, khôi phục thế lực.

"Đây chỉ là kế tạm hoãn, chỉ cần Cảnh Tu trở về, địa vị Thế tử vẫn sẽ thuộc về y như trước thôi." Nguyên Vương kiên nhẫn giải thích. Tuy mọi người đã thừa nhận thân phận thi thể kia, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà chưa công bố ra ngoài, hiện tại vẫn nói là Tạ Cảnh Tu mất tích.

"Cảnh Tu mất tích, nếu không có người thừa kế địa vị Thế tử, nếu bản vương gặp bất trắc thì phủ Nguyên Vương sẽ hóa thành mây khói."

Không có Vương gia, không có Thế tử, phủ Nguyên Vương xem như xóa sổ.

Đạo lý đơn giản như vậy, ngay cả Vương phi đầu óc ngây thơ cũng có thể hiểu rõ, nhất thời ngơ ngác.

Lát sau, nàng phát run kịch liệt, run như lá vàng trong gió, răng đánh lập cập, một tiếng cũng không thốt ra được.

Nguyên Vương hoảng hồn, lớn giọng hô, "Người đâu! Tìm đại phu, mau mời Phùng đại phu đến đây!"

Toàn sân rối loạn, vài vị nhũ mẫu già lao đi thật nhanh.

Nguyên Vương ôm chặt Vương phi, nhét khăn tay vào miệng nàng để nàng không cắn phải lưỡi.

Hắn nhìn tình hình hỗn loạn, lòng không khỏi thấy thê lương.

Trước đây hắn có thể thỏa thích làm Vương gia nhàn tản, vì đã có trưởng tử gánh vác Vương phủ.

Hiện tại, con trai nhỏ dù đã lớn nhưng vẫn cần hắn chú ý bồi dưỡng. Tạ Cảnh Lâm hoàn toàn không bì được với Tạ Cảnh Tu, hắn biết rất rõ.

Trẻ con biết khóc sẽ có sữa uống, đứa con yếu kém hơn thì càng cần nhiều quan tâm, vậy nên hắn mới yêu thương con trai nhỏ hơn.

Bây giờ Thế tử mới biến mất có vài ngày mà hắn đã cảm thấy chán nản, phủ Nguyên Vương xưa nay ngăn nắp nghiêm cẩn đã không còn uy nghi như trước nữa. Hắn có đánh mắng bao nhiêu cũng không trị được những nô bộc lười nhác lơ là, cảm giác bất lực đến cùng cực.

165. Chương 165: Vương Phi Tỉnh Ngộ

Editor: Vện

Vương phi ngã bệnh, bất tỉnh mấy ngày liền, Phùng đại phu chẩn xong, chỉ nói là tức giận công tâm tạo thành hôn mê tạm thời, kê đơn thuốc uống đỡ, kết hợp châm cứu mỗi ngày. Nhưng Vương phi vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, trong lúc mê man vẫn nhíu chặt đôi mày, dường như trong lòng có sầu muộn khó vơi.

Nguyên Vương lo đến mức không còn tâm tình để ý việc thỉnh phong Thế tử, mỗi ngày túc trực trong Di Nhiên cư, năm lần bảy lượt thúc giục Phùng đại phu.

Phùng đại phu cũng hết cách, Vương phi xưa nay được chăm nom kỹ lưỡng, thân thể không có gì đáng ngại, lần này là tâm bệnh.

Ông không dám suy đoán tâm bệnh của Vương phi. Cũng không dám kê đơn thuốc liều mạnh cho Vương phi, cứ cho dùng thuốc bồi bổ thông thường, chờ nàng tự tỉnh lại.

Y thuật của Phượng Chiếu Ngọc thì thiên về ngoại thương và mổ xẻ, lúc này lại là thời kỳ khó khăn, Phùng đại phu không muốn quấy rầy hắn.

Ông không nói, cũng không quản được miệng người khác đi bẩm báo cho Nguyên Vương.

Nguyên Vương cũng biết danh thần y của Phượng Chiếu Ngọc, lúc này có bệnh phải vái tứ phương, hắn đâu còn nhớ đến tranh chấp lúc trước, vội vàng sai người mời Phượng Chiếu Ngọc đến phủ.

Tiêu Ngự thấy người hầu phủ Nguyên Vương đến mời, theo lời nói thì hình như Vương phi bệnh rất nặng, dù hắn không ưa mẹ chồng trên danh nghĩa cũng không thể bỏ mặc. Sắp xếp chuyện trong Quảng An đường xong liền chạy đến phủ Nguyên Vương.

Lúc đến nơi lại thấy không giống tưởng tượng của hắn. Vương phi được nuôi cẩn thận, ngoài trừ vẻ tái nhợt vì nằm giường mấy ngày thì chẳng có dấu hiệu bệnh tật gì cả.

Phùng đại phu nói, “Lão phu còn lo Vương phi bị trúng gió, nhưng xem ra không phải, chỉ là buồn phiền quá độ nên mới không tỉnh dậy.”

Thật ra, nhìn Vương phi được người hầu đút cơm đút thuốc mà vẫn có thể nuốt được, Tiêu Ngự cũng biết Vương phi không có gì đáng lo, thậm chí nàng vẫn còn giữ lại một chút ý thức, mê man như vậy là do nàng không muốn tỉnh lại thôi.

Tiêu Ngự bỗng thấy nghẹn tức trong ngực, phun ra không được, nuốt xuống không trôi.

Bây giờ đã không thấy bóng Tạ Cảnh Tu, hắn thì bộn bề công việc, Vương phi nương nương đã không thể san sẻ được gì thì cũng đừng tạo thêm gánh nặng chứ!

Tiêu Ngự và Phùng đại phu cùng cam đoan với Nguyên Vương là Vương phi không có bệnh tật gì hết, Nguyên Vương quan tâm quá hóa loạn, trong lòng hơi nghi ngờ Tiêu Ngự có khúc mắc với Vương phi nên không chịu tận tâm tận lực.

"Mong Phượng đại phu và Phùng lão hãy ở lại Vương phủ chăm sóc Vương phi." Nguyên Vương khó có lúc nhún nhường với Tiêu Ngự như vậy.

Phượng Chiếu Ngọc muốn rời khỏi Vương phủ, mau chóng về Quảng An đường, dĩ nhiên đã dốc toàn lực. Nguyên Vương có nghe nói về y thuật có thể cải tử hoàn sinh của hắn, nếu hắn chịu dốc hết sức, chứng hôn mê đơn giản của Vương phi sao lại lằn lữa kéo dài thế này.

Nguyên Vương không sợ Tiêu Ngự làm hại Vương phi.

Nguyên Vương u mê hơn nửa đời, số lần tỉnh táo hiếm hoi lại dồn hết vào Tạ Cảnh Tu.

Lúc tỉnh, hắn thấy được năng lực không hiển lộ của Tạ Cảnh Tu, cũng thấy tình nghĩa đằng sau vẻ ngoài đạm mạc của Tạ Cảnh Tu, cho nên hắn có thể hồ đồ chuyện khác, chỉ có người thừa kế là kiên trì đến cùng.

Tạ Cảnh Tu không ngại chống đối thế gian vì thiếu niên này, dù Nguyên Vương không thích nhưng vẫn tin tưởng nhân phẩm của Phượng Chiếu Ngọc.

Trưởng tử của hắn sẽ không coi trọng người tâm địa độc ác.

Xét ở phương diện nào đó, Nguyên Vương có thể xem là cực kỳ may mắn, thời trẻ có Nguyên lão Vương gia chống đỡ Vương phủ, chờ đến khi Nguyên lão Vương gia buông tay lại có Tạ Cảnh Tu tiếp nhận. Mấy chục năm làm Vương gia giàu sang an nhàn, nếu không sao hắn lại có sức lực chơi trò ngược luyến tình thâm với hai nữ nhân.

Tiêu Ngự đâu rảnh quan tâm sự tin tưởng của Nguyên Vương với hắn, mệt nhọc và lo lắng dồn nén mấy ngày nay đã lên đến đỉnh điểm.

Muốn cấp cứu nhanh chóng chứ gì, đơn giản thôi, lấy chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu xem nàng có còn bất tỉnh nữa không!

Nguyên Vương hít vào một hơi, mặt tái xám nói, "Bản vương biết, Vương phi vì lo lắng cho Cảnh Tu nên mới…"

"Vương gia, thứ cho ta nói thẳng, Cảnh Tu không ở bên cạnh, ta mới thật sự bất an, ngày đêm thấp thỏm." Tiêu Ngự lạnh lùng cắt lời hắn, "Ta chỉ có thể cố gắng sắp xếp tất cả ngăn nắp, không để tình hình thêm hỗn loạn. Thuộc hạ của Vương gia đông đảo người tài, đâu có chuyện gì cần phải tự tay làm, đã vậy thì đừng lấy việc y mất tích làm trò đùa cho vợ chồng các ngươi!"

Nguyên Vương nghe vậy, mặt tái xanh, tức giận nói, "Ngươi… ngươi to gan! Ai cho phép ngươi nói bậy bạ ở đây!" Vì muốn chữa bệnh cho Vương phi nên hắn mới bày ra đủ các tư thái khiêm nhường, đâu phải để thằng nhóc miệng còn hôi sữa này được nước làm tới!

Tiêu Ngự ngẫm lại những tính toán của Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu vô cùng phóng khoáng với chốn kinh thành, không có quyến luyến, cũng không thù hận. Nếu không phải chịu quá nhiều tổn thương khiến nản lòng thoái chí thì có ai lại không lưu luyến chút gì với mảnh đất mình đã sinh ra!

Hắn đã nghe không ít chuyện của Tạ Cảnh Tu thuở nhỏ từ các thị vệ.

Tạ Cảnh Tu mới chỉ là đứa trẻ đã gặp nạn liên tiếp, lần nào cũng thập tử nhất sinh, nếu không có quý nhân giúp đỡ, e là có một trăm cái mạng cũng không đủ cho người ta giết.

Trong đó có bao nhiêu vụ là tác phẩm của hoàng tộc, bao nhiêu vụ xuất phát từ chính hậu viện phủ Nguyên Vương, chỉ sợ bản thân Tạ Cảnh Tu cũng không rõ.

Đinh trắc phi nắm quyền cai quản hậu viện Vương phủ, dù không thể công khai sát hại tiểu Thế tử, nhưng muốn cho y nếm mùi đau khổ là chuyện dễ như ăn cháo.

Nhị Cửu từng cười Thế tử lúc bé tính tình như cái hũ nút, ôm cái bụng đói mà không nói tiếng nào, đến nỗi ngất xỉu trong góc nào đó. Tiêu Ngự nghe chỉ thấy đau lòng khôn xiết.

Đường đường là Thế tử mà đói đến nỗi ngất xỉu trong chính nhà mình, rốt cuộc y đã phải trải qua những gì trong những tháng ngày bước trên lớp băng mỏng Vương phủ

Không có những đau khổ hành hạ kia, có lẽ sẽ không có Tạ Cảnh Tu thâm tàng bất lộ hôm nay. Kết quả như vậy không có gì để bàn, nhưng nếu không nhờ Tạ Cảnh Tu mạng lớn, vượt qua được những khổ ải đó thì bây giờ y còn lại cái gì Chỉ còn là nắm cát vàng mà thôi.

Nguyên Vương và Vương phi có đau lòng cho y không Có tỉnh ngộ mà nhận ra lỗi lầm của mình không Hai người này không phải loại lòng dạ sắt đá, chắc chắn họ sẽ thương tâm, có thể sẽ giống tình trạng hôm nay, lấy sự đau khổ của y tô điểm cho tình thâm nghĩa trọng của bản thân.

Dựa vào cái gì mà bọn họ có thể ngây ngô sống ung dung tự tại như vậy, ngày nào cũng diễn trò ta yêu ngươi ngươi lại khiến ta thương tâm!

Tiêu Ngự lạnh lùng nhìn Nguyên Vương, ánh mắt như nhìn thấu tất cả khiến Nguyên Vương vừa quẫn vừa giận.

"Phượng Chiếu Ngọc! Ngươi đừng tưởng bản vương không dám ra tay với ngươi, nếu không có Cảnh Tu..."

"Lúc Thế tử có mặt ngươi không quản không hỏi, giờ thì luôn miệng Cảnh Tu Cảnh Tu là ý gì hả" Tiêu Ngự châm chọc cắt lời hắn, nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Nguyên Vương.

Người hầu trong phòng rất biết nhìn tình hình, đã sớm rút xuống hết, chỉ còn một mình Phùng đại phu đi không được ở không xong, cuối cùng vẫn quyết định ngồi lại.

Nếu Nguyên Vương giận quá mà thật sự gây bất lợi cho Phượng Chiếu Ngọc, ông cũng có thể hòa giải phần nào.

Tiêu Ngự cười lạnh, chỉ Vương phi nằm trên giường, "Vương gia không muốn biết vì sao Vương phi bất tỉnh à Vậy được, ta sẽ nói. Vì Vương phi nương nương sợ hãi, Vương phi nương nương trốn tránh, nàng trốn vào bóng đêm tự cho là an toàn, vứt bỏ sạch sẽ trách nhiệm và nỗi đau của người làm vợ, làm mẹ!"

Nguyên Vương tức đỏ mặt, "Phượng Chiếu Ngọc, ngươi đừng ngậm máu phun người! Ngươi không muốn chữa bệnh cho Vương phi thì cứ nói trắng ra, đừng ở đây nói quàng nói xiên, mặc kệ quan hệ giữa ngươi và Cảnh Tu tốt đến mấy, bản vương cũng không tha cho ngươi đâu! Người đến, đưa Phượng đại phu về!"

Tiêu Ngự lãnh đạm nói, "Sự thật thôi mà, sao Vương gia nói nghe chói tai quá vậy Có phải Vương gia cho rằng Thế tử từ lúc sinh ra đã là rồng trong cõi người, tài giỏi bất phàm Mới nhỏ đã có thể thay ngươi nhận lấy gánh nặng Vương phủ, để ngươi tiếp tục thỏa sức trầm mê trong phong hoa tuyết nguyệt Không hề, y chỉ là đứa trẻ yếu ớt không nơi nương tựa, giãy dụa mà lớn lên. Vương gia có biết y suýt chết đói trong hậu viện hay không Vương gia có biết y từng bị thích khách truy sát, suýt bỏ mạng hay không! Ngươi chẳng biết cái quái gì hết!"

Mặt Nguyên Vương tăm tối như đáy nước.

"Đừng nói bậy, y kế tục địa vị Thế tử từ nhỏ, bàn về thân phận, ngoài bản vương thì cao nhất là y! Thỉnh thoảng ra ngoài đều có tôi tớ vây quanh, làm gì đến nỗi rơi vào hiểm cảnh như ngươi nói!"

"Ngươi cho y một đệ đệ tuổi xấp xỉ, còn thương yêu cưng chiều. Vương phi đường đường là chủ mẫu một phủ lại giao quyền lực vào tay nữ nhân tâm địa xấu xa, bộ cho rằng sắp xếp nhiều tôi tớ thì y sẽ bình yên vô sự sao! Cho rằng thân phận cao quý là có thể áp chế sủng thiếp, không dám tranh đoạt sao! Ngươi không nắm quyền trong tay, dựa vào cái gì để bảo đảm thủ hạ vĩnh viễn trung thành! Các ngươi chỉ thấy Đinh trắc phi an phận hiền lành, có biết nàng hết lần này đến lần khác tàn nhẫn hạ độc thủ, suýt nữa đã lấy được mạng Thế tử không! Vương gia, ngươi nâng niu thứ tử đầy dã tâm, sủng ái thiếp thất quên địa vị, trong tâm trí ngươi và Vương phi chỉ biết mỗi chuyện tình ái, các ngươi chỉ biết dựa dẫm vào Thế tử đã trải qua bao nhiêu cửa ải sinh tử mới chống đỡ được Vương phủ đến hôm nay, đã bao giờ các ngươi làm tròn bổn phận của người làm cha làm mẹ chưa!" Tiêu Ngự nóng giận, giọng hắn không lớn, cũng không nhanh, lại khiến Nguyên Vương hoàn toàn không thể ngắt lời.

Mặt Nguyên Vương trắng bệch, Vương phi trên giường nhíu mày càng thêm chặt, có lúc lắc đầu, càng lúc càng bất ổn.

Phùng đại phu đứng một bên, thở dài một hơi.

Những chuyện Tạ Cảnh Tu đã trải qua, ông cũng biết chút ít, nhưng ông không có lập trường để lên tiếng, sau này thế lực của Tạ Cảnh Tu lớn mạnh, y cũng không có ý định đòi lại công bằng với phu thê Nguyên Vương.

"Nếu Vương gia cố chấp muốn tin hậu viện của ngươi thanh tịnh, ai cũng an phận thủ thường, không tranh quyền đoạt thế thì tùy ngươi. May mà được ông trời để mắt, Thế tử không chịu thua kém, cuối cùng cũng bình an trưởng thành." Mặt Tiêu Ngự đầy vẻ khích bác, nhìn Nguyên Vương, "Bây giờ Thế tử không rõ tung tích, nếu Vương gia còn chút tình nghĩa thì hãy làm việc gì thực tế đi. Nếu Vương phi thật sự quan tâm Thế tử, thì dù không giúp đỡ được gì cũng đừng lấy cái thân đa sầu đa bệnh nằm đó tự thương hại mình. Người đáng thương đúng là có, nhưng không phải hai vị. Ta đã hết lời như vậy, có gì bất kính hay bất hiếu mong hai vị trưởng bối rộng lượng bỏ qua, thông cảm cho ta nói không biết lựa lời."

Tiêu Ngự hành lễ, dưới bao nhiêu con mắt của người hầu đứng lần khần ở mép cửa, sải bước rời khỏi Vương phủ.

Lần này Nguyên Vương không cản hắn nữa.

Vương phi đang bất tỉnh đột nhiên có động tĩnh, phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt tái mét, lồm cồm bò dậy.

Nguyên Vương cuống quýt qua đỡ nàng.

"Tương Lâm, ngươi tỉnh rồi! Mau nằm xuống, Phùng đại phu, xin ngươi xem mạch cho Vương phi!"

Vương phi lắc đầu liên tục, bắt lấy cánh tay Nguyên Vương.

Đã mười mấy năm nàng không làm ra động tác nào thân mật như vậy, lúc này không biết mùi vị trong lòng Nguyên Vương thế nào.

"Phượng Chiếu Ngọc… những gì Phượng Chiếu Ngọc nói là sự thật, đúng không" Khóe môi Vương phi rướm máu, nước mắt chảy dài, nào còn vẻ cao ngạo thường ngày.

"Chúng ta không chăm sóc tốt cho Tu Nhi, khi bé y chịu nhiều đau khổ như vậy chúng ta cũng không biết!" Sắc mặt Vương phi đầy đau đớn, "Cho nên Tu Nhi mới thờ ơ với ta như vậy. Ta chỉ biết trách y vô tình, nhưng hóa ra, hóa ra…"

Mấy ngày nay Vương phi bất tỉnh không phải thật sự hôn mê, nàng chỉ chán nản nên không muốn tỉnh, những lời Tiêu Ngự nói nàng nghe rõ mồn một, càng khắc vào tim.

Nhớ đến đứa bé đáng yêu như ngọc nàng đã hạ sinh bị Đinh trắc phi dùng thủ đoạn hành hạ giày vò, lại không thể tố khổ, lúc y yếu đuối nhất, không nơi nương tựa, toàn phủ Nguyên Vương lại không ai bảo vệ y, thậm chí, sự kiện y thoát nạn sau khi bị thích khách truy sát năm xưa, nàng còn xem đó là công lao của Giản gia, lúc nào cũng nhắc nhở y phải báo ân Giản gia…

Vương phi cảm giác như tim mình như bị xé thành trăm mảnh.

Nhưng lúc này nàng không thể bất tỉnh để trốn tránh, có một bàn tay vô hình đang bóp cổ nàng, siết chặt trái tim nàng, khiến nàng muốn gào lên thật to, muốn khóc một trận, chẳng còn một chút ý định muốn ngất đi nữa.

"Không trách ngươi, không thể trách ngươi." Nguyên Vương ôm nàng, lúng túng an ủi, "Gia đình ngươi luôn nề nếp nghiêm trang, con cháu không nạp thiếp, ngươi chưa từng tiếp xúc với việc này, không hiểu cũng là lẽ đương nhiên…"

Vương phi bất chấp hình tượng cào xé tóc, hối hận khôn xiết ùa đến, nàng muốn quay về lúc Tu Nhi còn bé, ôm ấp y, che chở y như một người mẹ chân chính, chứ không phải ném y cho nha hoàn rồi tự cho là mọi chuyện đã ổn.

Nàng muốn con trai hồn nhiên vui vẻ mà lớn lên, chứ không phải mới nhỏ đã đối đầu cửa ải sinh tử, còn chưa nhược quán đã lạnh lùng lý trí như người già từng trải, chưa từng biết cái thú của tuổi thiếu niên.

Có lẽ Nguyên Vương vẫn còn nghi vấn về những hành động của Đinh trắc phi, nhưng Vương phi thì tin tưởng hoàn toàn.

Xuất phát từ linh cảm của người mẹ, nhưng linh cảm này đến quá muộn, đã quá muộn màng.

Tiêu Ngự ra khỏi Di Nhiên cư, sau lưng vang lên tiếng khóc xé gan xé ruột.

Bước chân hắn hơi khựng lại, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Dù lúc này Vương phi đã tỉnh ngộ, muốn sửa đổi, muốn gánh vác trách nhiệm làm mẹ, chỉ e cũng không thể kéo tâm tư Tạ Cảnh Tu quay lại.

Bởi vì Tạ Cảnh Tu chưa bao giờ hận nàng, có lẽ trước kia có, nhưng bây giờ đã không còn, vậy làm sao để cứu vãn

Hiện giờ trong trái tim Tạ Cảnh Tu, ngoại trừ hắn thì không còn ai có thể đặt chân vào nữa.

166. Chương 166: Một Góc Băng Trôi

Editor: Vện

Trước đó Đinh trắc phi đã nhỏ nhẹ ám chỉ với Nguyên Vương mới "đả thông" được cái tên chỉ biết nữ nhi tình trường.

Lúc này, quả thật phủ Nguyên Vương phải có một người kế thừa danh chính ngôn thuận.

Đáng tiếc, Vương phi ngã bệnh, ba cái chuyện sắc phong Nguyên Vương vứt ra sau đầu.

Đinh trắc phi kiên nhẫn chờ mấy ngày không thấy tin tốt, cuối cùng không ngồi yên được nữa.

"Nam nhân vô dụng, trong đầu ngoài tình tình ái ái không biết còn chứa cái gì!" Đinh trắc phi tức tối vỗ bàn.

Nàng lại không nghĩ rằng, nếu không phải Nguyên Vương trời sinh đa tình thì nàng làm gì được bước chân vào Vương phủ, còn được phong trắc phi.

Đinh trắc phi đi tới đi lui mấy vòng mới đứng lại, mắt lộ ánh sáng lạnh lẽo.

"Không được, không thể cứ đợi như vậy! Tiểu Hà!"

Một nha hoàn áo xanh cúi đầu vào.

"Phu nhân có gì sai bảo"

"Ngươi ra ngoài thêm một chuyến, nói Lý Đại làm như vầy..." Đinh trắc phi thì thầm vào tai Tiểu Hà.

Tiểu Hà nghe xong, đứng bất động.

Đinh trắc phi cau mày nhìn nàng, Tiểu Hà ngẩng đầu đối diện nàng, ánh mắt nào phải tỳ nữ hèn mọn.

"Phu nhân, gia có nói rồi, Tạ Cảnh Tu đã chết, phủ Nguyên Vương không đáng ngại, có thâu tóm được Vương phủ hay không không quan trọng." Tiểu Hà nhẹ giọng nói.

Đinh trắc phi tái mặt, "Ngươi... ngươi nói gì! Đừng quên ai mới là chủ nhân ngươi!"

Tiểu Hà chỉ cúi đầu nói, "Chuyện của Tạ Cảnh Tu đã gây kinh động rất lớn, gần đây kinh thành phải nên yên ắng."

“Ngươi không muốn thay ta truyền tin cho Lý Đại đúng không!” Đinh trắc phi bấu ngón tay vào lòng bàn tay, dữ tợn trừng nàng.

Tiểu Hà khom người, “Phu nhân làm chủ quá lâu, chắc đã quên thân phận của mình rồi nhỉ Lý Đại và nô tỳ đều là người của gia. Nếu phu nhân vì chuyện riêng mà phá hỏng đại sự, Nhị thiếu gia coi như được kế thừa Vương phủ, phu nhân thật sự cho rằng các ngươi nước lên thuyền lên à.” Nói xong xoay người ra ngoài.

Lần này Đinh trắc phi không cản nàng, mặt tái mét nhìn ra cửa.

Nàng làm trắc phi Vương phủ mười mấy năm, tay nắm đại quyền, ngay cả Thế tử cũng có thể hãm hại tùy thích, toàn phủ Nguyên Vương bị nàng thao túng. Suýt chút nàng cũng tự cho mình là quý phu nhân cao cao tại thượng.

Nàng thật sự đã quên, đúng là đã quên những ngày tháng đáng sợ không được thấy ánh mặt trời, các nàng vĩnh viễn bị điều khiển dưới bàn tay người kia…

—o0o—

Trong thâm cung, cũng có một nữ nhân quyền lực tối cao cẩn thận ngẫm nghĩ.

Hai cung nữ yên lặng đứng một bên, chờ nữ tử đẹp như thiên tiên ra quyết định.

“Hắn… cuối cùng đã ra tay rồi…” Lý quý phi thở dài, âm thanh êm dịu như gió xuân Giang Nam.

Ngày ấy làm mê đắm Hoàng đế trẻ tuổi đầy hứa hẹn là nhờ bộ dáng ôn hòa không tranh giành này.

Lúc tiền Thái tử chết trẻ, đế vương còn thật tâm đau xót. Nhưng bây giờ, ngài dung túng cho một phi tần dồn ép chính cung Hoàng hậu, trơ mắt nhìn con trai mới năm tuổi giãy dụa trong tuyệt vọng.

Có kỷ cương trên đầu, Hoàng hậu có con trai, ngài rất khó để lập Thái tử mới. Nhưng nếu chính Hoàng hậu bất lực, không bảo vệ được huyết mạch duy nhất thì sao

“Nương nương, Lý tướng truyền tin, năm nay trời giáng đại hạn, đâu đâu cũng có lưu dân, quan phủ không còn trấn áp nổi. Ngoài kinh thành nổi lên khởi nghĩa, thiên tử vì gian phi hại nước mà tàn sát trung lương, làm chuyện bất nghĩa, đây là trời phạt. Đương kim thiên tử đã mất lòng dân, chỉ khi có quân chủ mới tài đức đăng cơ mới có thể bình ổn thiên tai.”

Cung nữ nói nhỏ nhẹ, cứ như không chút để ý mỹ nhân này chính là gian phi trong lời lan truyền.

“Gian phi…” Lý quý phi cười hai tiếng, “Gian phi à…”

Nàng quả là xứng với cái danh gian phi.

Nàng dùng độc dược đầu độc Hoàng đế, nàng đã hại bao nhiêu người rồi Chính nàng cũng không đếm được. Cả nhà Quách gia trung liệt, Thái tử lương thiện, Thái phó cơ trí, Ngự sử ngay thẳng chính trực. Ngay đến Hoàng đế, chẳng phải cũng từ một quân vương anh minh thành u mê hồ đồ đó sao

Nếu không phải cần nhanh chóng hủy diệt vương triều, nàng muốn san bằng phủ Việt Bắc hầu không biết điều kia chỉ là chuyện dễ như ăn cháo.

Năm xưa tiền Thái tử chết dưới tay nàng, bây giờ tiểu Thái tử năm tuổi đau yếu nhiều bệnh cũng do thủ đoạn của nàng, nhưng lúc này Hoàng hậu ngu xuẩn đột nhiên thông minh hẳn lên mới miễn cưỡng giữ được mạng cho thằng nhãi kia. Đương nhiên, chủ yếu là nàng không muốn để thằng nhóc kia chết nhanh như vậy.

“Phi Hoa tỷ tỷ, Vấn Liễu tỷ tỷ, các ngươi nói xem, tại sao tất cả nam nhân trên đời đều khinh thường nữ nhân” Lý quý phi đứng dậy, xoay hai vòng, chiếc váy dài chuyển động như nước chảy, cười nói.

Hai cung nữ nhìn nhau, không ai trả lời.

“Chỉ có một người thấy được nữ nhân đáng sợ thế nào…” Lý quý phi thong thả ngồi xuống, ý cười trong mắt tắt liệm, “Đáng tiếc, hắn cũng không thấy hết toàn bộ.”

Cung nữ Phi Hoa hỏi, “Yên Nhi, ngươi định làm gì”

Lý quý phi cười nhạt lắc đầu, lát sau nói, "Lục hoàng tử của chúng ta, ngày mai hẳn sẽ xảy ra chuyện…"

Lục hoàng tử, con trai duy nhất của Hoàng hậu, Tống Triều Nghiên mới có năm tuổi.

"Nếu Lục hoàng tử gặp bất trắc, hoàng thượng vì thương con mà nóng ruột, e sẽ tổn hại long thể." Lý quý phi như hơi lo lắng nói, "Không thể lơ là, mong Vấn Liễu tỷ tỷ chú tâm nhiều vào."

Vấn Liễu nheo mắt, vẫn không trả lời.

Đại sảnh rộng lớn im lặng một lúc.

Phi Hoa hỏi, "Yên Nhi, ngươi mạo hiểm như thế có đáng không"

Thần sắc cười như không cười của Lý quý phi phai nhạt, một lúc lâu sau nói, "Ta rốt cuộc phải suy tính cho Lễ Nhi… từ lúc sinh ra, nó đã là Hoàng tử cao quý, tuyệt đối…" Âm điệu êm ái lộ vẻ nghiến răng nghiến lợi, "Không thể làm nô tài cho kẻ khác."

Dù là người kia cũng không được.

—o0o—

Phía Tây kinh thành có một ngõ nhỏ, là chỗ tụ tập của một gánh hát, mỗi ngày người qua kẻ lại, vô cùng náo nhiệt.

Một bóng người vội vã men theo con hẻm tối, lách vào một đại viện.

Gánh hát này mới chuyển đến dạo gần đây, chưa từng mở màn biểu diễn. Những tên hàng rong ngoài phố nhìn vào ngõ như nhìn kẻ thù, muốn thấy bọn họ có tuyệt chiêu gì mà cướp miếng cơm manh áo của chúng.

Nhưng gánh hát này cực kỳ tĩnh lặng, mãi đến hôm nay vẫn không có ai ra ngoài biểu diễn.

Người kia gõ cánh cửa sơn đen loang lổ mấy cái, lập tức vào đại sảnh.

"Chủ nhân, Tiểu Hà bên cạnh Đinh trắc phi ra ngoài mấy lần, lần nào cũng vào cửa tiệm kim chỉ." Người đang nói mặt đen như than mà hai mắt sáng rực, dáng người gầy nhưng mạnh mẽ, vai rộng eo thon, đúng là Nhị Cửu đã bị chuyển công tác đến tư quân phủ Nguyên Vương.

Tư quân trên danh nghĩa đã mất, Tạ Cảnh Tu lại triệu hồi hắn về.

Nam nhân ngồi ghế chủ vị mặc y phục đen tuyền, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, tay áo bó thêu họa tiết mây trời, cổ áo mở rộng trưng ra xương quai xanh rắn chắc.

Chính là Tạ Cảnh Tu mấy ngày không gặp.

Giờ không làm Nguyên Vương thế tử nữa, đổi sang làm bầu gánh.

Nhị Cửu nói tiếp, "Thuộc hạ đã điều tra cửa tiệm kim chỉ đó, là tiệm cũ mấy chục năm, tạm thời không thấy có vấn đề."

Ngón tay đang nhịp bàn ngừng lại, Tạ Cảnh Tu đứng lên, "Không cần điều tra nữa, cứ bắt Tiểu Hà lại. Chúng ta nên trở về rồi."

Chuyến đi đến chùa Hộ Quốc là do Đinh trắc phi giật dây Nguyên Vương, vốn tưởng chỉ là vài thủ đoạn mờ ám của hậu viện, không ngờ lại đụng phải địch thủ mạnh như vậy.

Trước đó đã có một Lô thị, Tạ Cảnh Tu cảm giác Đinh trắc phi cũng là nữ nhân cất giấu vô số bí mật.

Hai mươi mấy năm qua nàng chưa bao giờ sử dụng thế lực kia, bởi vậy y không phát hiện.

Lô thị và Đinh trắc phi rốt cuộc có quan hệ gì không Hậu viện của các mệnh quan kinh thành có còn ẩn núp những nữ thân thâm tàng bất lộ như thế không

Thế gia đại tộc nào cũng vậy, dù là gia chủ cảnh giác cao độ, có ai lại đi đề phòng người chung chăn gối với mình mười mấy năm

Nếu là có người rắp tâm sắp đặt, chắc chắn mưu đồ không nhỏ.

“Chủ nhân, giờ đã có chút mặt mũi, thật sự không cần điều tra à” Nhị Cửu hỏi.

Tạ Cảnh Tu lắc đầu.

Người bày ra bố cục này ắt hẳn cực kỳ kiên nhẫn. Đinh trắc phi ở Vương phủ hơn hai mươi năm mà chưa từng liên lạc với bọn họ, Lô thị trở thành nghèo túng mà tình nguyện làm lụng để sống qua ngày chứ không đầu phục kẻ khác, các nàng sợ ảnh hưởng đến thời khắc bọn họ thu lưới, không thể tiết lộ nhiều hơn.

Hiện tại tìm ra được cửa tiệm kim chỉ ngụy trang kia đã là cực hạn.

Một thị vệ khác cười nói, “Chúng ta sẽ rời kinh thành ngay thôi, còn quản tên kia làm chi Âm mưu dương mưu này nọ có liên quan gì đến chúng ta đâu, Nhị Cửu ngươi ngốc quá.”

Nhị Cửu cười gượng, không nói thêm nữa.

167. Chương 167: Thái Tử Nguy Kịch

Editor: Vện

Ngoài Quảng An đường, có chiếc xe ngựa phủ bạt xanh đậu ven đường, một phụ nhân được nha hoàn dìu xuống, vội vã bước vào Quảng An đường.

“Phượng đại phu có đây không” Phụ nhân vừa vào đã lo lắng hỏi ngay.

Tiêu Ngự nghe tiếng ra đón, người đến là thê tử của Phương Hoàn, Phương đại phu nhân.

Lúc Tiêu Ngự đến Phương phủ khám bệnh cho tiểu thiếu gia có gặp mặt Phương đại phu nhân, lúc này bộ dáng nàng hoang mang hốt hoảng, đừng nói tiểu thiếu gia lại bị bệnh nữa nhé

Không chờ Tiêu Ngự rào đón, Phương đại phu nhân đã chụp cổ tay hắn, vội nói, “Phượng đại phu, mời Phượng đại phu theo ta một chuyến, xin Phượng đại phu cứu mạng!”

Mặt Phương đại phu nhân xanh mét, lúc trước bình tĩnh đoan trang bao nhiêu thì lúc này cuống cuồng bấy nhiêu, nói năng lộn xộn, kéo Tiêu Ngự ra ngoài.

Bách Linh không cần Tiêu Ngự dặn dò, tự giác chạy về hậu viện lấy hộp thuốc đi theo, Lão Thập nhất nhất theo sau Tiêu Ngự, một bầy người cùng lên xe ngựa của Phương đại phu nhân.

Phương đại phu nhân chẳng còn hơi đi bận tâm tị hiềm, kéo Tiêu Ngự lên xe rồi liền thấp thỏm ngồi chụm tay lên đùi, liếc Lão Thập mấy lần, không nói tiếng nào.

“Phu nhân, không biết là ai bị bệnh Triệu chứng ra sao Phu nhân nói trước một lần để ta còn biết mà chẩn đoán.” Tiêu Ngự chậm rãi nói.

Phương đại phu nhân tái mặt, cau mày, lắc đầu miễn cưỡng nói, “Ta… ta thật sự không biết.”

Tiêu Ngự thấy nàng như vậy, không tiện hỏi thêm.

Một đường im lặng.

Tiêu Ngự nghe tiếng bánh xe chạy, dần nhíu mày.

Lần trước cùng Tạ Cảnh Tu đến Phương phủ, hình như đường đi đâu có dài như vậy

Tiêu Ngự nhìn Phương đại phu nhân tâm tình hoảng loạn, vươn tay vén màn nhìn ra ngoài.

Phòng ốc ngay ngắn, đường rộng thênh thang, xe ngựa vẫn chạy trong kinh thành chứ không phải ra xó hoang vu nào đó.

Tiêu Ngự thả màn, quay đầu nhìn Phương đại phu nhân.

“Phu nhân, thứ cho ta nói thẳng, đây không phải đường đến Phương phủ.”

Sắc mặt Phương đại phu nhân lúc này chẳng khác gì tờ giấy.

"Phượng đại phu yên tâm, ta không cố ý dối gạt, thật sự có người bệnh nặng cần cứu mạng." Phương đại phu nhân bắt lấy tay Tiêu Ngự, bất giác siết chặt, "Đó là, là một đứa trẻ vô tội… Cầu xin Phượng đại phu… cứu mạng, nhất định phải cứu mạng nó… Bằng không, hậu quả khó lường…"

Tiêu Ngự cau mày, rút tay về.

Phương đại phu nhân như kiệt sức, dựa vào vách thùng xe, không còn giữ được vẻ lãnh tĩnh nữa.

"Sẽ đến nơi ngay thôi, Phượng đại phu hãy chờ một lát." Trong lúc nói chuyện, xe đã dừng lại.

Tiêu Ngự và Bách Linh một trước một sau xuống xe, trước mắt là tường đỏ cao vút, cung điện uy nghi, cánh cửa gỗ đỏ thẫm hé mở, chừa ra một lối tắt âm u.

Đã đến ngay bên ngoài hoàng cung.

Chỗ này hẳn là cửa bên, vài cung nhân đứng hầu trong cửa, vẻ mặt sợ sệt, vừa thấy Tiêu Ngự và Phương đại phu nhân liền chạy đến vây quanh.

"Phu nhân, vị này là thần y Phương tướng đã nói sao" Một cung nữ y phục xanh biếc vội hỏi, ánh mắt nhìn Tiêu Ngự đầy nghi ngờ.

Phương đại phu nhân gật đầu loạn xạ.

"Mau mời Phượng đại phu vào rồi nói." Phương đại phu nhân và cung nữ dẫn Tiêu Ngự qua cửa, Tiêu Ngự đột ngột dừng chân.

"Phương đại phu nhân, ngươi lừa ta đến đây à" Tiêu Ngự lạnh mặt nhìn nàng.

Phương đại phu nhân lắc đầu nguầy nguậy, "Phượng đại phu, ngươi nghe ta giải thích đã, việc này thật sự rất hệ trọng, bên ngoài ta không thể nhiều lời chứ không có ý lừa gạt."

Tiêu Ngự lùi về phía sau, "Ta dù ngu dốt cũng biết xưa nay chỉ có Thái y trong Thái Y viện mới có tư cách khám chữa bệnh cho quý nhân trong cung. Tại hạ bất tài, không dám làm bừa, cửa cung ta sẽ không bước qua."

Nói xong kéo Bách Linh định đi về.

Hắn không hiểu chính sự, nhưng biết Tạ Cảnh Tu và hoàng tộc đối đầu nhau. Một thân một mình đặt chân vào thâm cung, lỡ như bị bắt để uy hiếp Tạ Cảnh Tu hoặc bị người trong cung làm khó dễ, lúc đó kêu trời không thấu kêu đất không nghe.

Vài bóng người lẳng lặng xuất hiện sau lưng hắn, cùng mặc y phục nội thị chặn đường hắn, nhìn hắn không nói một lời.

Lão Thập cười lạnh, chắn trước người Tiêu Ngự, bùng phát sát khí.

Đang lúc giương cung bạt kiếm, cung nữ áo xanh đột ngột đến trước mặt Tiêu Ngự, quỳ xuống cái rầm, dập đầu thật mạnh.

"Phượng đại phu, chúng ta ta đâu dám lừa dối ngươi, thật sự là có nguyên nhân mà. Ngươi là hy vọng cuối cùng của tiểu công tử chúng ta! Nô tỳ khẩn thiết cầu xin Phượng đại phu ra tay cứu giúp, không chỉ vì tính mạng một mình tiểu công tử mà còn vì hàng ngàn hàng vạn bách tính Lương Quốc!" Nói xong lại ra sức dập đầu, "Cầu xin Phượng đại phu cứu giúp!"

Nhìn cách ăn mặc và khí chất của nàng, ắt hẳn là nữ quan phẩm cấp không thấp, lúc này lại quỳ rạp cầu xin một cách hèn mọn như thế.

Tiêu Ngự nhíu mày nhìn nàng, Lão Thập đằng sau đang giao chiến với bốn gã nội thị.

Lão Thập tuy là cao thủ trăm dặm khó tìm, bốn gã nội thị kia cũng là cao thủ trong cung, nào phải người bình thường. Lão Thập lấy một chọi bốn, khá là chật vật.

Bốn gã nội thị không dám dùng sát chiêu, chỉ liều mạng dùng đấu pháp áp chế Lão Thập, không phải họ kiêng kỵ Lão Thập mà là kiêng kỵ Tiêu Ngự.

"Đừng đánh nữa." Tiêu Ngự nói.

Lão Thập lui về, bốn người kia cũng dừng tay, quy củ đứng cúi đầu.

Tiêu Ngự nhìn cung nữ áo xanh, nàng ta ngước đôi mắt như nước hồ thu, tha thiết nhìn hắn.

"Đừng quỳ. Ta có thể theo ngươi vào, nhưng ta muốn mang theo thị vệ. Các ngươi thả nha hoàn của ta về đi." Tiêu Ngự nói.

Cung nữ áo xanh đáp ngay, lồm cồm đứng dậy.

Bách Linh níu ống tay áo Tiêu Ngự, vẻ mặt không đồng ý, "Ta không đi đâu, ta muốn ở cạnh công tử."

Tiêu Ngự nhận hộp thuốc nàng đang ôm, đưa cho Lão Thập, thấp giọng cười nói, "Bách Linh nghe lời, về đi."

Bách Linh còn muốn nói gì, lại bị ánh mắt Tiêu Ngự ngăn lại. Nàng nhìn đôi mắt trong veo của công tử nhà mình, không thốt nên lời, quay đầu chạy ra đường chính.

Phương đại phu nhân vội nói, "Sao lại đi một mình thế, ta có thể phái phu xe đưa nàng về mà."

"Không cần, nàng tính tình con nít, thích bay nhảy, để nàng tự về được rồi." Tiêu Ngự cười nói, "Ta sợ nàng va chạm phải quý nhân nên không dẫn nàng vào."

Chẳng ai để nha đầu loắt choắt như Bách Linh vào mắt, vội đưa Tiêu Ngự vào trong.

Tiêu Ngự cũng không hy vọng Bách Linh làm được đại sự gì, chỉ mong nàng thông minh một chút, báo tin cho Lão Ngũ và Lão Thất.

Bọn họ dù không thể liên lạc với Tạ Cảnh Tu, nhưng ít nhất cũng tìm được cách đối phó nếu hắn thật sự bị bao vây trong cung.

Bách Linh lao đi như gió, xuyên qua phố xá tấp nập, chạy về Quảng An đường. Trong ngõ Lan Thủy, gánh hát chưa khi nào lộ diện chuẩn bị xuất phát.

"Chủ nhân, ba tên thám tử rình ngoài Quảng An đường vẫn chưa đi, có bắt luôn không" Nhị Cửu thưa.

Trong lúc họ âm thầm điều tra xem Đinh trắc phi cấu kết với ai, cũng có người lặng lẽ điều tra họ.

Dù cho ngày ấy đã diễn một màn kịch trên vách núi vẫn không thể triệt bỏ nghi ngờ của một số người.

Có thể nghĩ đến cách dùng nữ nhân thâu tóm quan viên kinh thành, người như vậy chắc chắn lòng dạ thâm độc, tâm tư lại kín đáo.

Tạ Cảnh Tu không biết tại sao người kia muốn đẩy y vào chỗ chết, y cũng chẳng quan tâm.

Có nhiều người muốn y chết lắm, y có khi nào để ý đâu. Tầm nhìn và trái tim y hạn hẹp lắm, chỉ đủ để thấy được huynh đệ đồng sinh cộng tử và thuộc hạ trung thành thôi.

Cả thiếu niên tĩnh lặng như suối mà ấm áp tựa nắng mai kia.

"Chờ ta trở về thì bọn chúng sẽ tự tản đi, không cần làm điều thừa." Tạ Cảnh Tu vuốt ống tay áo, bước xuống bậc thang đá xanh ra ngoài.

Nhị Cửu lo lắng theo sau.

Hắn còn bận tâm nhiều hơn chủ nhân.

Kẻ thù giấu mặt mưu mô thủ đoạn, gần như bất khả xâm phạm, chờ đến lúc tên kia thu lưới, liệu Hoàng đế lẩm cẩm có còn đủ sức quyết chiến một trận hay không Đến lúc giao đấu trực diện, e rằng thằng nhóc Lâm Hiển thật thà kia sẽ vì bảo vệ Hoàng đế mà bán mạng.

Quang minh lỗi lạc đấu với mưu ma chước quỷ, Lâm Hiển chẳng có lấy một chút ưu thế, còn thêm một cẩu Hoàng đế ngáng chân nữa.

Thật đáng tiếc, tên giấu mặt rõ ràng muốn thả dây dài câu cá lớn. Có thể đây không phải một người mà là một tổ chức, hoặc một gia tộc, bằng không sao có đủ kiên nhẫn bày binh bố trận đến mấy chục năm

Bất luận là ai, muốn bắt được hắn không phải chỉ trong một sớm một chiều.

Thật là, Thế tử lại chẳng có ý định phân tranh thiên hạ. Vốn tưởng tra ra được bối cảnh của Đinh trắc phi là có thể nhổ cỏ tận gốc, không ngờ lại phát hiện tảng băng chìm này.

Thế tử không muốn đào sâu xuống lớp băng giấu dưới nước.

Nhị Cửu hơi ngơ ngác theo Tạ Cảnh Tu ra ngõ Lan Thủy, lên xe ngựa, thẳng tiến Quảng An đường.

168. Chương 168: Tiến Cung Chẩn Bệnh

Editor: Vện

Tiêu Ngự theo cung nữ áo xanh đi dọc theo bờ tường đá xanh cao vút, thẳng tiến thâm cung.

Đây là lần đầu tiên hắn vào cung, cảnh vật trước mắt không hùng vĩ tráng lệ như trong tưởng tượng, chỉ có ngột ngạt và âm u đến bức bối, khiến người ta hết sức khó chịu.

Lão Thập đi kế Tiêu Ngự, thấp giọng nói, "Đây là đường đến Hưng Ninh cung, chỗ ở của Hoàng hậu. Theo lời cung nữ kia, rất có thể người bệnh là tiểu Thái tử."

Tiểu Thái tử Tiêu Ngự suy nghĩ, hình như đó cũng là đứa trẻ đáng thương. Hồi ở thành Hoài Thiên từng nghe qua, Đại hoàng tử do Hoàng hậu sinh chết trẻ vài năm trước, tiểu Thái tử hiện tại mới có năm tuổi, ngày nào cũng được Hoàng hậu trông nom nghiêm ngặt mà cơ thể vẫn yếu ớt.

Hoàng đế thích Tam hoàng tử do Lý quý phi hạ sinh, lại vướng phải lời dạy tổ tiên và phản đối của triều thần nên không thể phế Thái tử, lập người mới.

Bây giờ, những triều thần phản đối đã chết dần chết mòn, chẳng còn được mấy người. Mấy năm nay Hoàng hậu cũng chững chạc không ít, không còn là nữ tử dịu dàng, phu thê tình thâm của Đế vương ngày xưa nữa.

Ngày xưa nàng yếu đuối, cuối cùng không bảo vệ được tiền Thái tử, nay nàng phải che chở tiểu Thái tử, giữ vững địa vị Thái tử, cứ như vậy mà trải qua những tháng ngày sống không bằng chết trong cấm cung.

Chờ đến ngày Hoàng đế bị gian phi làm mê muội kia chết thì nàng có thể dẫn tiểu Thái tử thoát khỏi nơi đây.

Vương triều tan hoang, dù tiểu Thái tử có thể đăng cơ vẫn phải trải qua cuộc sống nguy hiểm bủa vây.

Nghĩ vu vơ suốt đường, rất nhanh đã đến một cung điện khác.

Trước mắt là tẩm điện của Hoàng hậu Đại Lương, Hưng Ninh cung.

Hưng Ninh cung là chỗ ở của Hoàng hậu các đời, đình đài lầu các nguy nga trang trọng.

Mái cong đấu củng(*), rường cột chạm trổ, trụ lớn khắc hoa văn phượng hoàng trên mây và các họa tiết tinh xảo vô cùng cổ kính.

(*)Đấu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng, và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu. Hình minh họa ở cuối bài.

Nhưng các cung nhân tất bật lui tới trong chốn cung nghiêm dù đã cố gắng che giấu biểu cảm nhưng vẫn không nén được không khí hoảng loạn, thậm chí là sợ hãi quẩn quanh bốn phía.

Cung điện rộng lớn bị loại sợ hãi này bao trùm, làm mờ nhạt nét cao quý bễ nghễ, càng thấy âm u.

Tiêu Ngự càng vào trong càng thấy khó chịu.

Xem ra đây chính là cực hạn của giàu sang và quyền thế, không phải ai cũng biết.

Vừa vào cửa Hưng Ninh cung, cung nữ áo xanh kia không che giấu, dẫn Tiêu Ngự vào thẳng tẩm điện của tiểu Thái tử.

"Tiểu Thái tử ăn phải thức ăn bị hỏng… Hoàng hậu nương nương sai nhũ mẫu móc họng tiểu Thái tử, kết quả là nôn ra được nhưng tiểu Thái tử vẫn kêu đau bụng, khóc không ngừng. Thái y đã xem qua, vẫn nói tiểu Thái tử không trúng độc…" Cung nữ áo xanh vẻ mặt nhợt nhạt, nghiến răng phun ra hai chữ trúng độc, đôi mắt xinh đẹp toát lên oán hận.

Nàng cố nén nước mắt, gương mặt vẫn nghiêm túc, nói tiếp, "Nương nương chúng ta nếu đã tìm đến Phượng đại phu, tức là chấp nhận giao sinh tử của tiểu Thái tử vào tay Phượng đại phu, tuyệt đối sẽ không nghi ngờ ngươi. Nương nương bảo nô tỳ kể rõ ngọn nguồn cho Phượng đại phu, sợ là Thái y đã bị mua chuộc nên không muốn giải độc cho tiểu Thái tử. Nương nương nhờ Phương đại phu nhân mời Phượng đại phu vì biết y thuật của Phượng đại phu cao siêu không ai bằng, càng vì Phượng đại phu là người trong lòng của Tạ thế tử, chắc chắn sẽ không bị hạng tâm địa đen tối mua chuộc hay bức bách."

Tiêu Ngự nghe nàng nói xong, tâm tình bất mãn vì bị lừa vào cung vơi dần.

Hiếm có Hoàng hậu nào lại sáng suốt như vậy, chẳng những toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn có thể chữa khỏi bệnh cho tiểu Thái tử, thậm chí cho Lão Thập đi theo để bảo vệ, còn muốn mượn thế lực mà Tạ Cảnh Tu đã giao cho hắn.

Tuy sớm biết, thân bị nhốt trong thâm cung, chỉ có thể dựa vào chính bản thân để sống sót mà Hoàng hậu vẫn nói rõ ràng, làm việc quang minh chính đại.

Nữ nhân như vậy, tại sao Hoàng đế kia lại không thích Tuy hắn cũng là đàn ông, nhưng Tiêu Ngự thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của ngài.

Cung nữ áo xanh thuật lại mọi chuyện, chẳng mấy chốc đã đến tẩm điện của tiểu Thái tử.

Vùa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc Đông y trộn lẫn với trầm hương, xông cho Tiêu Ngự muốn tắt thở.

Lần trước đến phủ Phương tướng cũng ngửi thấy mùi này. Tiêu Ngự hết sức bất đắc dĩ, hắn cũng là con người, hắn không tin những quý nhân kia nghe mùi này mà dễ chịu, y như tự giày vò bản thân vậy.

Cung nữ áo xanh đẩy cửa, bước nhanh đến chỗ nữ tử mặc y phục lộng lẫy được người hầu vây quanh, quỳ xuống nức nở nói, "Nương nương, Phượng đại phu đã đến, tiểu Thái tử được cứu rồi!"

Tiêu Ngự nhìn nữ tử kia, nàng cũng quan sát hắn.

Từ sau khi đến thế giới này, Tiêu Ngự chưa từng quỳ với ai, sau khi ở cùng Tạ Cảnh Tu lại càng không phải quỳ… trừ lúc bái đường thành thân với Tạ Cảnh Tu, bắt buộc phải quỳ lạy thiên địa.

Lúc này hắn cũng không muốn hạ gối nam nhi, chỉ khẽ gật đầu với nữ tử xinh đẹp mặt mày tiều tụy mà đôi mắt sáng ngời.

Hoàng hậu cũng không quan trọng lễ nghi, tự thân đến đón, dịu giọng nói, "Làm phiền Phượng đại phu đi một chuyến rồi."

Tiêu Ngự, "Không có gì, Thái tử ở đâu, để ta khám."

Hoàng hậu liền để cung nữ dẫn Tiêu Ngự vào phòng xem Thái tử, nàng cũng đi theo, đến bên giường Thái tử, nhận khăn tay từ cung nữ, thấm mồ hôi lạnh trên trán Thái tử.

Một Thái y khá là chật vật bước ra, vốn đang ôm một bụng lửa giận, trừng mắt với Tiêu Ngự, chờ đến lúc nhìn rõ diện mạo hắn lại kinh ngạc thốt lên.

"Phượng đại phu Sao ngươi cũng tiến cung vậy!"

Tiêu Ngự thấy lão Thái y đây hơi quen, suy nghĩ một lát mới nhớ, "Chu thái y."

Lúc giải phẫu cho Lâm Hiển, Phượng Vân Phi có dẫn hai Thái y đến Quảng An đường hỗ trợ, một trong số đó chính là Chu thái y này.

Cung nữ dẫn đường lại hận Chu thái y bị hồ ly tinh kia thu mua, cố tình không chữa trị cho tiểu Thái tử nên làm lơ ông, nói với Tiêu Ngự, "Mời Phượng đại phu."

Tiêu Ngự gật đầu với Chu thái y, không nhiều lời, đi nhanh vào trong.

Chu thái y không giận, cũng không quan tâm mấy con mắt đầy thù hằn của các cung nữ Hưng Ninh cung, vội vào theo.

"Phượng đại phu, ngươi mau xem mạch cho tiểu Thái tử đi. Ta nói Thái tử không trúng độc mà Hoàng hậu nương nương nhất quyết không tin. Triệu chứng của tiểu Thái tử không phải trúng độc, lão phu đâu thể kê đơn thuốc giải độc được." Chu thái y nói một tràng.

Tiểu cung nữ kia dùng sức đẩy Chu thái y.

"Lão thất phu nhà ngươi! Tâm tư ngươi đen tối, không muốn chữa bệnh cho Thái tử còn định lôi kéo người khác làm chuyện trái lương tâm như ngươi à! Mau cút ra ngoài!"

Trước kia thấy Chu thái y tuy khôn khéo, giỏi đưa đẩy nhưng không đánh mất bản tâm, là một trong số ít Thái y chưa về phe Lý gia, mỗi khi tiểu Thái tử nhức đầu, Hoàng hậu nương nương rất yên tâm mời ông đến chẩn bệnh cho tiểu Thái tử.

Hoàng hậu muốn nắm chắc ông, từng phái người điều tra, Chu thái y vào kinh một mình, không có gia đình, nếu chính ông không tham tài khôg sợ chết thì dù là ai cũng không nắm thóp được. Cho nên Hoàng hậu không có cách nào bắt được, dĩ nhiên thủ đoạn của Lý quý phi cũng không có chỗ dùng, bao nhiêu năm qua Chu thái y vẫn luôn ở thế trung lập.

Không ngờ, người cuối cùng có thể xài được cũng phản bội.

Thế lực Lý gia ngày càng mạnh, thân là Hoàng hậu nương nương nhưng càng lúc càng thất thế. Nhà mẹ của Hoàng hậu nương nương, hoàng thân quốc thích chân chính lại bị Lý gia chèn ép cho không thể ngóc đầu lên nổi chứ đừng nói giúp đỡ Hoàng hậu. Tình cảnh thật sự rất ngặt nghèo.

An nguy của tiểu cung nữ hoàn toàn dựa vào Hoàng hậu và Thái tử, dĩ nhiên cùng chung kẻ thù, sợ Chu thái y dụ dỗ tiểu đại phu nên gọi người đuổi ông ra ngoài.

Hoàng hậu chỉ ngồi bên giường tiểu Thái tử, làm như không thấy tranh chấp vừa rồi.

Tiêu Ngự nghe xong lời Chu thái y, đến bên giường, cúi đầu nhìn tiểu Thái tử.

Chỉ là một đứa trẻ năm tuổi.

So với địa vị Thái tử tôn quý, đứa trẻ này gầy gò đến đáng thương, nhìn nhỏ hơn bạn cùng lứa rất nhiều, lúc này nằm giữa một núi tơ lụa, khe khẽ kêu đau, trán tuôn mồ hôi lạnh.

Tiêu Ngự nói Lão Thập đặt hộp thuốc lên bàn, lấy ống nghe ra vắt lên cổ, đến bắt mạch cho tiểu Thái tử.

Sắc mặt tiểu Thái tử tím tái, đôi mày nhỏ nhăn lại, cặp mắt đen láy trong veo lẳng lặng nhìn Tiêu Ngự.

"Đại phu, ta có sống được không" Giọng nhỏ như tiếng muỗi bay, bình tĩnh đến mức không giống một đứa bé.

Tiêu Ngự mềm lòng, đủ thứ băn khoăn ném hết ra sau đầu.

Chung quy hắn vẫn không phải người của thời đại này, cái gì mà cân nhắc đến lợi ích, quan sát thời cuộc, hắn không tính được. Đứa trẻ ngoan ngoãn bị đau ốm dằn vặt nằm trước mắt, hắn không còn tâm tình suy nghĩ chuyện khác.

"Có chứ, Thái tử chẳng những có thể sống mà còn sống được rất lâu." Tiêu Ngự mỉm cười với nó, đeo ống nghe vào, luồn đầu khám vào trong áo nó.

Cung nữ đứng bên giường vừa nhúc nhích, lại bị Hoàng hậu liếc mắt, chỉ có thể bất động nhìn Tiêu Ngự tùy ý nghịch thân thể tiểu Thái tử.

Hô hấp của tiểu Thái tử dồn dập, Tiêu Ngự nghe nhịp tim, không có triệu chứng tim không đều. Nhưng lá phổi bên phải không hoạt động, lá phổi trái lại hít thở quá mạnh, tại sao lại dẫn đến bệnh trạng này

Tiêu Ngự hơi nhíu mày, nói với Hoàng hậu, "Xin nương nương cho ta chút không gian, ta phải kiểm tra cho tiểu Thái tử."

Hoàng hậu liền đứng dậy, lui qua một bên, các cung nữ cũng lùi về bên cạnh Hoàng hậu.

Tiêu Ngự xốc chăn của tiểu Thái tử, nhẹ nhàng cởi y phục tiểu Thái tử, nhìn vào mắt nó, nhẹ giọng dỗ dành, "Bụng vẫn đau đúng không Giờ thúc thúc sẽ ấn nhẹ lên bụng ngươi, chỗ nào đau nhiều nhất thì nói cho thúc thúc, được không"

Tiêu Ngự dỗ bệnh nhi thành quen, tiểu Thái tử đỏ mặt mất tự nhiên, dường như rất lạ với cách dỗ con nít của hắn.

"Biết rồi." Nó nhỏ giọng đáp.

Tiêu Ngự sờ vào vùng phổi trước.

"Phổi bên trái âm vang như trống, phổi phải lại trầm đục…" Tiêu Ngự nhẹ giọng nói, ngón tay thuôn dài ấn xuống một chỗ.

"Chỗ này có đau không" Tiêu Ngự hỏi.

Tiểu Thái tử nhăn mặt gật đầu, "Đau…"

Tiêu Ngự lại ấn chỗ khác, rồi bỏ tay ra rất nhanh, "Vầy thì có đau không"

Tiểu Thái tử lắc đầu.

Lúc ấn xuống có chỗ đau chỗ không. Tiểu Thái tử chỉ vòng tay ôm bụng kêu đau, còn cụ thể đau chỗ nào hắn phải dò từng chút một.

Kiểm tra xong, phần ngực và bụng trên của tiểu Thái tử là đau nhiều nhất, cơ bụng căng cứng.

Phổi bên trái thở quá mạnh, hô hấp bất thường, phổi bên phải có lúc ngưng hô hấp, còn nghe thấy tiếng nước trong khoang ngực, là triệu chứng khó thở vì tràn dịch phổi.

Hoàng hậu nhíu mày nhìn hắn, trái tim nhảy lên cổ họng.

"Phượng đại phu, rốt cuộc Thái tử trúng độc gì Xin Phượng đại phu mau mau kê phương thuốc." Hoàng hậu run giọng nói.

Tiêu Ngự nhìn nàng, lắc đầu, "Thái tử không trúng độc."

Chu thái y cố chấp thò đầu vào nhìn cao giọng nói, "Đúng vậy đúng vậy, Thái tử quả thực không trúng độc! Lão phu cũng chẩn đoán như thế!"

Mặt Hoàng hậu trắng bệch, Tiêu Ngự lại nói, "Dù chưa trúng độc mà còn phiền phức hơn trúng độc."

Khó thở do tràn dịch và đau bụng cấp tính, có rất nhiều nguyên nhân gây nên, không có X-quang, hắn không cách nào xác định được.

Đây mới là vấn đề khó nhằn.

"Tiểu Thái tử bị tràn dịch phổi khiến hô hấp không thông, phải dẫn dịch ra ngoài." Tiêu Ngự cố giải thích ngắn gọn dễ hiểu nhất, "Ta cần không gian sạch sẽ để giải phẫu, nơi này không làm được."

Nếu có thể về Quảng An đường là tốt nhất, nhưng Thái tử sao có thể xuất cung dễ dàng như vậy.

Cung nữ vội nói, "Kế bên có một phòng được quét dọn sạch sẽ!"

Tiêu Ngự lắc đầu, "Quét tước thôi chưa đủ, phải dùng thuốc đặc chế lau dọn một lần, còn phải dùng rượu mạnh khử trùng nữa."

Chu thái y đã quan sát quá trình giải phẫu cho Lâm Hiển, biết ý Tiêu Ngự, liền nói, "Thái Y viện có phòng như vậy! Lần trước, sau khi từ Quảng An đường trở về, La thái y đã sắp xếp một phòng giống ý ngươi trong Thái Y viện, chưa có ai dùng qua hết."

Quý nhân trong cung giữ gìn bản thân rất kỹ, rất ít ai phải dùng đến phẫu thuật để trị bệnh, căn phòng mà La thái y mô phỏng theo phòng mổ trong Quảng An đường không phát huy được tác dụng.

Mắt Tiêu Ngự sáng lên, "Vậy thì hay quá. La thái y là dương y, có ông ấy hỗ trợ nữa thì thật tốt."

Hoàng hậu lập tức lệnh cho mọi người mang tiểu Thái tử đến Thái Y viện.

Tiêu Ngự nhận tiểu Thái tử từ tay cung nữ, "Để ta ôm." Cung nữ không biết chỗ đau của tiểu Thái tử, có cẩn thận cũng vẫn làm đau tiểu Thái tử.

Quả nhiên, tiểu Thái tử nằm trong lòng Tiêu Ngự an tĩnh hơn nhiều.

Hoàng hậu không nói hai lời, đoàn người rời khỏi Hưng Ninh cung, thẳng tiến Thái Y viện.

—o0o—

"Sao Nàng mời Nguyên Vương thế tử phi đến Còn dẫn người đến Thái Y viện" Trong tẩm cung của đế vương, Lý quý phi không chút kiêng kỵ dò hỏi hành tung của Hoàng hậu ngay trước mặt Hoàng đế.

Mẫu nghi thiên hạ thì đã sao, mất đi sủng ái của đế vương rồi cũng rơi vào kết cục này thôi, ngay cả tính mạng con nhỏ cũng không bảo vệ nổi.

Lý quý phi chuyển mắt sang Hoàng đế, "Hoàng thượng, thiếp muốn đến Thái y viện gặp tỷ tỷ và tiểu Hoàng tử."

Vĩnh Vinh đế nằm trên giường nuốt mây nhả khói, nghe vậy nhìn nàng.

"Nàng hiện tại hẳn là hận ngươi thấu xương, ngươi tội gì phải đi trêu chọc nàng."

Lý quý phi cười nói, "Lời này của hoàng thượng thiếp nghe không hiểu. Xưa nay thiếp cực kỳ kính trọng Hoàng hậu nương nương, tại sao nàng lại hận thiếp thấu xương"

Hoàng đế nhìn xoáy nàng, "Ái phi rất thông minh, không cần phải giả bộ hồ đồ trước mặt trẫm." Cái nhìn này giống hệt như thuở còn anh minh.

Lý quý phi đánh thót trong lòng, lại thầm cười lạnh.

Biết rõ là nàng muốn lấy mạng tiểu Thái tử, nam nhân này chỉ là không quan tâm chứ không phải không thấu triệt.

Lý quý phi làm mọi cách mè nheo, cuối cùng cũng được Hoàng đế gật đầu cho nàng đến Thái Y viện.

Lý quý phi được một rừng cung nữ hộ tống rời khỏi Vô Cực điện, còn quay lại yểu điệu cười với Hoàng đế, lúc này mới nghênh ngang rời đi.

Hoàng đế lại rít một hơi thuốc, phả khói trắng.

"Yên Nhi ơi là Yên Nhi, ngươi đã tàn nhẫn hạ độc thủ, lẽ nào phải tận mắt thấy nó chết ngươi mới yên tâm sao"

Trong khói thuốc mờ ảo, dường như thấy được Đại hoàng tử non trẻ theo ngài dốc sức học tập, tiểu Thái tử còn nằm trong tã nhếch cái miệng nhỏ còn chưa mọc răng cười khanh khách, và gương mặt dịu dàng nhìn ngài đầy ái mộ, chứ không lạnh nhạt và đề phòng như bây giờ…

Khói thuốc tản đi, bức tranh kia cũng tan theo làn khói.

Vĩnh Vinh đế hơi ngơ ngác kéo xuống khóe môi không biết nhếch lên từ bao giờ.

Thật quái lạ, tại sao lại nhớ đến ngày xưa thế

Hậu cung tranh sủng là chuyện thường tình, đường đường là Hoàng hậu mà tài không bằng người mới khiến con mình chết oan uổng. Lần này, e là nữ nhân kia muốn Hoàng hậu phải nhường lại vị trí rồi.

Quy định hoàng tộc Đại Lương là cha truyền con nối, Hoàng hậu không phạm lỗi thì không thể phế, trưởng tử phải được lập Thái tử. Dù ngài muốn đôn đốc Hoàng tử và sủng phi cũng không muốn vi phạm tổ chế.

Cho nên mới dẫn đến tranh đấu đổ máu. Lý quý phi tranh giành cho Tam hoàng tử, ngài sẽ không ngăn cản.

—o0o—

Ngoài Quảng An đường, mấy chiếc xe ngựa hết sức xa hoa đậu trước cửa, Tạ Cảnh Tu tao nhã leo xuống, bước lên bậc thang vào Quảng An đường trước bao nhiêu con mắt.

Vài người nặn tượng đất ở góc đường nhìn nhau, không giấu được vẻ khiếp sợ.

Tạ Cảnh Tu vậy mà không chết! Chẳng những không chết, ngay cả bị thương cũng không, thậm chí còn trở về Quảng An đường một cách phô trương như vậy.

Đám kia chạm mắt một cái, lặng lẽ rời khỏi phố xá sầm uất.

Nhị Cửu nhìn theo những tên kia, ôm trường kiếm cười lạnh.

Tạ Cảnh Tu vốn tưởng sẽ thấy Tiêu Ngự mừng rỡ chạy ra đón mình, đặc biệt đứng thẳng lưng, động tác ưu nhã, tạo hình đẹp trai chói lóa chậm rãi bước lên bậc thang.

Nhưng đã qua ngạch cửa vẫn không thấy Tiêu Ngự ra đón.

Tạ thế tử nhíu mày.

Xảy ra chuyện gì Chẳng lẽ thị vệ không truyền tin y sẽ về cho hắn

Vừa định vào trong, lại thấy một người từ đầu đường lao đến chỗ y nhanh như gió.

"Thế tử Đúng là Thế tử rồi! Òa… ngươi không có chuyện gì hết, thật tốt quá!" Bách Linh vừa khóc vừa cười, nước mắt tèm lem, vội vàng nói, "Thế tử, công tử bị Phương đại phu nhân lừa vào hoàng cung rồi!"

"Cái gì" Ánh mắt Tạ Cảnh Tu trầm xuống, giọng cực kỳ nghiêm trọng.

Đống cột xà chồng chéo này là kiến trúc đấu củng.

Image result for đấu củngImage result for đấu củng

169. Chương 169: Cấp Cứu Công Khai

Editor: Vện

Hoàng hậu xuất hành phải có phượng giá, nàng phái xe ngựa đón Tiêu Ngự và Chu thái y.

Người hầu trong cung không hổ được đào tạo bài bản, chuẩn bị xe ngựa cực kỳ nhanh, làm xong nghi thức, chuẩn bị xuất phát.

Tiêu Ngự thầm lắc đầu, cấp bách đến nơi mà còn phải làm nghi thức rườm rà.

Lão Thập đứng kế hắn, thấy vẻ mặt là biết hắn đang nghĩ gì, giải thích, "Quy củ trong cung có cái lý của nó, ngay cả Hoàng hậu cũng không thể không tuân theo. Khoan nói chuyện khác, nếu chỉ có mấy người chúng ta đơn độc hành tẩu, trên đường đụng ai cũng phải trình bày đầu đuôi, phiền vô cùng, thời gian bị kéo dài. Có phượng giá thì không ai dám ngăn cản."

Tiêu Ngự nghi hoặc, mở to mắt hỏi, "Không dám ngăn cản phượng giá, nhưng Hoàng hậu thì ngăn được chứ gì"

Lão Thập gật đầu, không nói thêm.

Tiêu Ngự xâu chuỗi tình hình. Lúc Hoàng đế còn coi trọng Hoàng hậu, nàng vẫn còn uy nghiêm. Bây giờ Hoàng đế chẳng xem Hoàng hậu là cái đinh gì cả, Hoàng hậu sống sót được trong chốn thâm cung e là do nhờ những quy củ cứng nhắc kia.

Lúc này, quy củ không phải trói buộc mà là bùa hộ mệnh.

"Thật mệt mỏi…" Tiêu Ngự than khẽ.

Hoàng hậu một nước mà phải thận trọng bước trên lớp băng mỏng, nếu không có sự ủng hộ vô điều kiện của Tạ Cảnh Tu, không biết hắn sẽ bị vây hãm trong tranh đấu mưu mô đến bao giờ, phải giãy dụa thế nào mới thoát ra được.

Ngàn vạn câu nói lướt qua trong chớp mắt, xe ngựa đã dừng trước mặt.

Hai cung nữ muốn ôm tiểu Thái tử lên phượng giá, nhưng tiểu Thái tử lại quấn chặt cổ Tiêu Ngự.

"Ta muốn tiểu đại phu ôm." Tiểu Thái tử nói nhẹ nhàng.

Bụng nó rất đau, đầu đau, ngực cũng đau, chỉ có tiểu đại phu này ôm mới đỡ hơn một chút.

Tiêu Ngự vỗ lưng nó, ôm nó lên xe ngựa.

Hai cung nữ hết cách, đành về báo lại Hoàng hậu.

Làm xong nghi thức khởi giá, xe ngựa chạy nhanh đến Thái Y viện.

Tiên sinh trong Thái Y viện đã được thông báo, biết Hoàng hậu đang dẫn tiểu Thái tử đến chẩn bệnh.

Tuy Hoàng hậu và tiểu Thái tử không được ân sủng nhưng thân phận còn đó, ai dám thất lễ, Tổng quản Thái y Phượng Vân Phi vội vàng mang người ra, đứng thành hai hàng nghênh đón phượng giá.

Hoàng hậu được hai nhũ mẫu đỡ xuống xe ngựa hoa lệ, Phượng Vân Phi lập tức đến hành lễ.

"Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu không có tâm tình ứng đối, đi thẳng vào Thái Y viện, sắc mặt trắng bệch hỏi, "La thái y đâu"

La thái y liền chạy lên phía trước, "Vi thần ở đây."

Tiêu Ngự ôm tiểu Thái tử đến, tiếp lời, "La thái y, ta muốn giải phẫu cho tiểu Thái tử, xin mượn phòng của ngươi dùng một lát."

Phượng Vân Phi trợn to mắt nhìn con trai như thấy quỷ.

Hắn tiến cung lúc nào Còn muốn giải phẫu cho Thái tử!

"Ngọc Nhi Đúng là càn quấy! Sao ngươi có thể giải phẫu cho Thái tử được!" Phượng Vân Phi hô to.

Hắn biết phương pháp chữa trị của con trai, là thực sự động dao trên người bệnh nhân đấy. Bình thường dùng cách đó chữa trị cho dân thường thì cũng thôi đi, nhưng Thái tử là thân phận thế nào Sao Chiếu Ngọc có thể động dao trên người Thái tử!

Lại nói, tình trạng của Thái tử như vậy, rõ ràng là có người muốn lấy mạng nó. Mặc kệ có chữa được hay không đều không có kết cục tốt.

Tiêu Ngự nhìn Phượng Vân Phi một cái, không thèm phản ứng. La thái y nhanh nhẹn đi chuẩn bị phòng mổ, Tiêu Ngự đung đưa tiểu Thái tử, nhân cơ hội nói rõ cho Hoàng hậu, "Hoàng hậu nương nương, ngươi đã muốn ta chữa bệnh cho tiểu Thái tử thì phải hoàn toàn tin tưởng ta."

Hoàng hậu nhìn con trai, khẽ nhíu mày, "Phượng đại phu định trị liệu thế nào"

Tiêu Ngự giao tiểu Thái tử cho cung nữ, muốn cung nữ ôm nó đi lánh mặt. Tiểu Thái tử lại bấu lấy Tiêu Ngự, mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, ngực và bụng đau dữ dội nhưng vẫn cố nén không kêu đau.

"Đừng giấu ta, ta cũng muốn nghe."

Đứa trẻ năm tuổi mà không hề ngây ngô, trong đôi mắt lóe lên vẻ thành thục không hợp tuổi.

Trẻ con nhà nghèo phải sớm gánh việc gia đình, đứa trẻ chịu nhiều cực khổ cũng sẽ sớm thấu hiểu nhân tình thế thái. Tựa như Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự càng thêm mềm lòng.

“Tiểu Thái tử bị thương trong nội tạng, cũng không biết tại sao bị thương. Trong ***g ngực bị tràn dịch, ta muốn mở khoang ngực của tiểu Thái tử, dùng ống bạc dẫn nước ra.” Tiêu Ngự nhẹ nhàng nói.

Hoàng hậu biến sắc, đôi mắt sáng rực nhìn Tiêu Ngự chằm chặp.

“Làm sao để mở khoang ngực!” Hoàng hậu run giọng.

Một nhũ mẫu bên cạnh Hoàng hậu kêu lên, “Mở ***g ngực, vậy làm sao mà sống! Quả là bụng dạ khó lường! Hoàng hậu nương nương…”

Hoàng hậu khoát tay chặn lời nàng, chỉ nhìn Tiêu Ngự, khí thế của mẫu nghi thiên hạ đột nhiên bùng phát khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Bổn cung mặc kệ ngươi chữa trị như thế nào, bổn cung chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có thể chữa khỏi cho Thái tử hay không!”

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, thằng bé cũng ngước đôi mắt đen láy ngập tràn hy vọng nhìn hắn. Vì lá phổi phải bị tràn dịch nên hô hấp khó khăn, hít thở rất nặng nhọc.

“Ta chỉ nắm chắc một nửa.” Tiêu Ngự nói theo thực tế.

Trên mặt Hoàng hậu không chỉ là thất vọng mà gần như bùng lên sát khí.

Tiêu Ngự không đành lòng nhìn đứa trẻ.

Hoàn cảnh giải phẫu cho những người lúc trước tốt hơn nơi này, hơn nữa bệnh nhân toàn là người trưởng thành có sức vóc, sau phẫu thuật còn có Tần tiểu đại phu dốc lòng chăm sóc.

Bây giờ bệnh nhân chỉ là đứa bé năm tuổi, hoàn cảnh không ổn, không có trợ thủ, hơn nữa hắn còn chưa xác định rõ tình huống bệnh của tiểu Thái tử.

Chết người là không có thuốc kháng sinh. Trong khoang ngực tiểu Thái tử bị tràn dịch, sẽ gây nhiễm trùng khoang ngực và khoang bụng. Thể chất nó lại yếu, giải phẫu mà không có kháng sinh thực sự rất nguy hiểm.

Phượng Vân Phi nghe Tiêu Ngự nói vậy, sợ muốn vỡ mật.

Đây là hoàng cung, sao hắn dám nói như thế với Hoàng hậu nương nương, là chuyện hệ trọng liên quan đến tính mạng tiểu Thái tử đó. Có ai không biết sau khi tiền Thái tử chết trẻ, Hoàng hậu bảo bọc tiểu Thái tử đến cỡ nào.

Nói như vậy là trực tiếp găm dao vào tim Hoàng hậu.

Phượng Vân Phi quỳ xuống, “Con nhỏ vô tri, mong Hoàng hậu nương nương đừng trách! Thái tử thân thể quý như vàng, thật không dám lấy dao phá…”

Hoàng hậu lạnh lùng ngắt lời, “Câm miệng.”

Phượng Vân Phi chỉ có thể im bặt, cúi đầu quỳ.

Hoàng hậu liếc Phượng Vân Phi một cái, quét mắt qua các vị Thái y đang câm như hến, lại nhìn Tiêu Ngự,

Tiêu Ngự nói, “Hoàng hậu nương nương, nhất định phải dẫn nước tích trong khoang ngực ra ngoài. Nội tạng bị thương, phải tìm ra vết thương rồi khâu lại. Nếu chỉ điều trị bằng thuốc, nhìn thì thấy ổn nhưng không chữa lành được thương tích bên trong.”

Hoàng hậu yên lặng nhìn Tiêu Ngự, đột ngột bước đến xoa hai má tiểu Thái tử hắn đang ôm.

“Hoàng nhi, con có tin tiểu đại phu này không”

Mặt tiểu Thái tử trắng như tờ giấy, nhẹ nhàng gật đầu, “Mẫu hậu, nhi thần tin hắn. Tiểu đại phu ôm nhi thần an toàn như mẫu hậu ôm vậy.”

Hoàng hậu mỉm cười, ánh mắt nhìn Tiêu Ngự ôn hòa hẳn đi, dường như sát khi vừa mới bộc phát vừa rồi không hề tồn tại.

"Phượng đại phu đã có can đảm nói thẳng, vậy rất tốt, bổn cung đã nghe quá đủ lời có lệ của Thái y. Mời Phượng đại phu toàn quyền xử trí, bất luận dùng biện pháp gì, bất luận hậu quả ra sao, bổn cung bảo đảm Phượng đại phu sẽ an toàn rời khỏi hoàng cung." Hoàng hậu hơi cúi đầu, trầm giọng nói, "Phượng đại phu, tính mạng con ta phó thác vào tay ngươi."

Tiêu Ngự nghe ra có chỗ nào đó không đúng, lúc này La thái y chạy đến gọi, "Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, phòng sạch đã chuẩn bị xong." Lại cười nói với Tiêu Ngự, "Hoàn toàn dựa theo cách của Phượng đại phu mà sắp đặt đấy."

Tiêu Ngự gật đầu, nói với Hoàng hậu, "Xin nương nương ngồi đây chờ tin tốt, ta sẽ dốc toàn lực chữa trị cho tiểu Thái tử."

Nói xong đi theo La thái y.

Một chân hắn vừa bước ra khỏi cửa, lại nghe nội thị ngoài sân thông báo, "Quý phi nương nương giá lâm!"

Một nữ tử đẹp tuyệt trần được cung nữ nội thị vây quanh tiến vào từ cửa chính. Tiêu Ngự bị hai con mắt sắc bén ghim chặt, cứ như muốn giăng một tấm lưới trói gô hắn.

Tiêu Ngự quay lại đối diện ánh mắt đó, chủ nhân đôi mắt lạnh băng không né tránh, vẫn trừng trừng nhìn hắn.

Cảm giác bị ánh mắt đó nhìn như có rắn độc bò lên người, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Tiêu Ngự nhíu mày, không hiểu tại sao Lý quý phi nhìn hắn một cách thù địch như vậy. Chẳng lẽ vì hắn muốn cứu tiểu Thái tử, phá hư chuyện tốt của nàng

Giọng Hoàng hậu vang lên từ phía sau, "Phượng đại phu, ngươi đi trị liệu cho Thái tử đi."

Tiêu Ngự gật đầu, bước đi thật nhanh.

"Điêu dân lớn mật! Quý phi nương nương đang ở đây mà dám trốn tránh! Còn không mau quỳ xuống!" Âm thanh the thé của nội thị vang lên, có người đến chặn đường Tiêu Ngự.

Tiểu Thái tử siết chặt cánh tay Tiêu Ngự, thân thể bé nhỏ khẽ run, không biết vì đau hay vì sợ.

"Mẫu hậu nói, bọn họ vẫn luôn trăm phương ngàn kế hãm hại ta." Tiểu Thái tử yếu ớt nói nhỏ, "Bây giờ bọn họ ngăn cản ngươi, không muốn ngươi chữa trị cho ta."

Tiêu Ngự ôm tiểu Thái tử chặt hơn, "Đừng sợ, có mẫu hậu ngươi ở đây mà."

Những người này dám phách lối trước mặt Hoàng hậu như vậy, có thể thấy thường ngày ngang ngược quen rồi, Tiêu Ngự không biết Hoàng hậu bị mất thánh sủng có áp chế được Quý phi nương nương hay không.

Lý quý phi bước đến gần, không hề kiêng dè đánh giá Tiêu Ngự từ đầu đến chân.

"Đây là nam nhân đã mê hoặc Nguyên Vương thế tử à Cũng chỉ đến thế mà thôi." Lý quý phi cười nói, "Hoàng hậu nương nương mời người thế này tiến cung là muốn gì đây"

Tiêu Ngự nhíu tít đôi mày.

Hoàng hậu bước ra cửa, từ trên cao nhìn xuống Lý quý phi.

Không một ai hành lễ với Hoàng hậu, cung nữ nội thị của Lý quý phi kiêu căng ngẩng cao đầu, mặt đầy khiêu khích, rõ ràng không để người đứng đầu hậu cung vào mắt.

Ai cũng biết Hoàng hậu đã đánh mất đế tâm từ lâu, hiện tại chỉ còn mỗi cái danh mà thôi. Dù Hoàng đế không xuống tay với nàng, cũng không quan tâm, mặc cho các phi tần khác và sủng phi ức hiếp nàng. Nếu không phải chính nàng cố gắng đấu tranh để sống sót thì đã sớm hóa thành cát bụi, đoàn tụ với tiền Thái tử, biến mất khỏi hậu cung.

Phượng Vân Phi nhìn hai nữ tử thân phận cao quý đối đầu nhau, tim đập loạn lên, dường như đang thấy Phương thị và Lô thị.

Lô thị mưu mô thủ đoạn có thể so sánh với Lý quý phi, Phương thị lại yếu đuối như Hoàng hậu nương nương.

Hắn chưa từng biết Phương thị và con trai sống ở thành Hoài Thiên mười mấy năm như thế nào, nhưng hắn thấy hết bao khốn đốn khổ cực của Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu giãy dụa bên bờ sinh tử mấy năm nay, lúc này dường như đã đến ranh giới rồi.

Nếu không có trưởng tử mạnh mẽ, e là Phương thị đã sớm chết một cách cô quạnh trong từ đường, mà hắn lại chẳng biết gì cả, còn cho là tiền gửi về hằng năm là sự quan tâm tốt nhất với nàng.

Bây giờ Hoàng hậu chỉ còn hai bàn tay trắng, thất bại thê thảm, mà con trai hắn lại đứng về phía Hoàng hậu không chút do dự.

Liệu lần này con trai có ngăn được cơn sóng dữ hay không

"Tránh ra." Hoàng hậu trừng cung nhân chặn đường Tiêu Ngự, trầm giọng nói.

Đám cung nhân phì cười, vẫn đứng ngẩng đầu ưỡn ngực, cười đến mỉa mai.

Trong lòng Tiêu Ngự nặng trĩu, không ngờ Hoàng hậu lại bất lực trước Lý quý phi như vậy.

La thái y đã sớm lùi vào đội ngũ Thái y, không dám xuất hiện.

Ai dám ra mặt bênh vực Hoàng hậu trước mặt Lý quý phi Ngại mình sống dai quá à

Lý quý phi đến bên cạnh Tiêu Ngự, căm ghét nhìn đứa trẻ trong lòng hắn, nhẹ giọng nói, "Ngươi có mặt trên đời này chỉ có thể chịu khổ mà thôi, ngày nào cũng sống một cách sợ hãi, khổ sở cỡ nào. Đây là lúc ngươi nên buông tay."

Tiêu Ngự nghe mà lòng lạnh buốt, ôm tiểu Thái tử lùi về phía sau Lão Thập.

Loại nữ nhân này làm cách nào mà được Hoàng đế sủng ái vậy Không lẽ Hoàng đế thích loại đầu óc không bình thường

Lúc nhìn Lý quý phi ở khoảng cách gần, Tiêu Ngự phát hiện ánh mắt của nữ nhân này rất quái lạ. Tuy sắc mặt nàng vẫn thản nhiên nhưng sâu trong đôi mắt có gì đó sáng long lanh đến bất thường, tạo cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Cung nữ dâng ghế dựa lên, đỡ Lý quý phi ngồi xuống.

"Nghe nói tiểu Thái tử phát bệnh nặng, bổn cung lòng như lửa đốt, đích thân đến thăm." Lý quý phi thong thả nói, nội thị của nàng bao vây Tiêu Ngự đến không thể nhúc nhích.

Rõ ràng là cố ý kéo dài thời gian chữa trị cho tiểu Thái tử, muốn tận mắt thấy nó tắt thở mới chịu.

Tiêu Ngự ôm tiểu Thái tử run rẩy không ngừng, lòng càng lúc càng lạnh, lại không có cách nào ứng phó.

Trước mặt cường quyền, có nói gì đi nữa cũng vô dụng.

"Bích Vân." Hoàng hậu gọi cung nữ thiếp thân.

Cung nữ áo xanh đã dẫn đường cho Tiêu Ngự cúi đầu bước ra, hai tay dâng lên một bộ y phục xếp ngay ngắn đến trước mặt Hoàng hậu.

Lý quý phi nhìn cách đối phó của Hoàng hậu, nhướn cao chân mày, khinh thường nhìn nàng.

Bích Vân mở phượng bào hoa lệ vô song, cẩn thận hầu Hoàng hậu mặc vào.

"Đây là phượng bào tơ vàng được Thái tổ thái hậu truyền lại, chỉ Hoàng hậu mới có thể mặc." Hoàng hậu ngẩng cao đầu, thẳng lưng bước đến chắn trước người Tiêu Ngự, "Ai dám chạm vào dù chỉ là góc áo đều là bất kính với Thái tổ thái hậu, là bất kính với hoàng tộc Đại Lương!"

Hoàng hậu tiến lên từng bước, một đám cung nhân câm lặng nhìn phượng bào cao quý, không dám cản đường nữa, đồng loạt lùi về sau.

"Ai dám lùi!" Lý quý phi lạnh giọng quát, vài nội thị nhìn nhau, không hẹn mà cùng lấy lại dũng khí.

Phượng bào tổ truyền thì đã sao, cũng chỉ là vật chết thôi, bộ nó có thể ăn thịt người chắc Đụng vào cũng có ai ở đây dám bép xép ra ngoài Dù là Hoàng hậu thì cũng đã có Quý phi nương nương bảo vệ bọn họ.

Nghĩ như vậy, bọn họ không sợ nữa, các nội thị vẫn đứng thẳng ở đó chặn đường, mắt không có ý tốt nhìn chằm chặp Tiêu Ngự và tiểu Thái tử.

Chỉ cần đứa nhỏ này tắt thở thì nhiệm vụ khó cả đôi đường của bọn họ xem như hoàn thành.

Hoàng hậu vẫn tiếp tục tiến lên, tấm lưng đơn bạc thẳng tắp như cây tùng, muốn dùng chính máu thịt nàng, dùng tất cả tôn nghiêm của nàng mở đường sống cho con.

Mới được ba bước đã đụng phải nội thị đứng bất động.

"Hoàng hậu nương nương, đường này không qua được." Nội thị kia cười cợt.

Lý quý phi mỉa mai nhìn nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ giãy dụa dưới chân nàng.

Nếu không phải người kia đã bắt đầu thu lưới, nàng bắt buộc phải đẩy nhanh tiến độ thì Hoàng hậu đâu đến mức này.

Nhìn Hoàng hậu như chim sợ cành cong, làm rùa rụt cổ ôm con nhỏ vùng vẫy sống qua ngày cũng là cái thú rất tuyệt. Giờ còn muốn dựa vào một bộ y phục để phô trương thanh thế, đúng là ngây thơ.

Thái tổ thái hậu truyền lại thì sao Hoàng tộc Đại Lương là cái gì chứ Ánh mắt của nàng chỉ bao quát được mấy tấc đất hậu cung thôi, Hoàng hậu đã định trước là thảm bại dưới tay nàng.

"Lão Thập." Tiêu Ngự trầm giọng gọi.

Lão Thập đáp một tiếng, lên phía trước Tiêu Ngự, giơ đao chém xuống, máu văng tung tóe.

Không hề báo trước, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, từng tên nội thị cản đường Hoàng hậu không kịp kêu tiếng nào, lần lượt ngã xuống.

Tiêu Ngự bịt mắt tiểu Thái tử, trầm giọng nói, "Tại hạ bất tài, thân là con dân Đại Lương, dĩ nhiên phải giữ gìn tôn nghiêm cho hoàng thất! Dám xúc phạm phượng bào tơ vàng, bất kính với Thái tổ thái hậu, giết không tha!"

Hoàng hậu sững người, trong mắt bỗng hiện vẻ chua xót.

Nàng đã chuẩn bị thí mạng để lót đường cho Thái tử, thiếu niên này bị nàng nửa mời nửa ép vào thâm cung hiểm ác, lúc này lại không do dự che chắn cho nàng.

Hoàng hậu không quay đầu lại, từng bước từng bước tiến lên phía trước.

Nội thị chặn đường thấy đồng đội mình đầu thân đôi ngả, sợ muốn vỡ mật, còn ai dám cản lối.

"Nương nương, làm sao bây giờ" Cung nữ đứng sau Lý quý phi lo lắng hỏi.

Lý quý phi cong khóe môi, lại có nội thị ngoài Thái Y viện cao giọng thông báo, "Hoàng thượng giá lâm!"

Tiêu Ngự dừng chân, cúi đầu nhìn tiểu Thái tử. Đúng là có người nhất quyết không để đứa bé này sống.

Tất cả chỉ có thể quỳ xuống nghênh tiếp thánh giá.

Lý quý phi không nể nang ai chạy đến bên cạnh Hoàng đế, thân mật dựa vào người ngài.

Hoàng hậu khoác phượng bào tơ vàng đứng thẳng dưới ánh mặt trời, toàn thân như tỏa hào quang, yên lặng nhìn nam nhân đã nhiều năm không gặp.

Người kia vóc dáng cao gầy, bước chân phù phiếm, hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt xanh xao. Hoàng hậu hoảng hốt, nam nhân này nào phải người trong ký ức của nàng.

Tại sao ngài lại biến thành như vậy

Tiêu Ngự bất đắc dĩ quỳ theo, giương mắt nhìn Hoàng đế, lại nhíu mày nhìn Lý quý phi, đột nhiên bừng tỉnh.

Trên người Hoàng đế nồng nặc mùi hoa anh túc(*), quẩn quanh chóp mũi.

(*)Chắc ai cũng biết hoa này, hoa anh túc dùng để điều chế thuốc phiện.

Thì ra là thế, chẳng trách hắn cảm thấy mắt Lý quý phi hơi lạ, Hoàng đế thì quá rõ, hóa ra hai người này là bạn nghiện.

Hoàng đế nhìn mấy nội thị ngổn ngang dưới đất, chuyển mắt qua Hoàng hậu.

"Phượng bào tơ vàng, Thái tổ thái hậu, hoàng thất Đại Lương không phải để ngươi dùng vì lợi ích riêng. Hoàng hậu, ngươi vượt quyền." Ngài chậm rãi nói.

Lý quý phi dựa vào người ngài cười khanh khách.

Hoàng hậu đau thắt trong lòng, thân thể đơn bạc lung lay, cố gắng đứng thẳng.

"Lợi ích riêng! Hoàng thượng, trong mắt ngươi, tính mạng Thái tử cũng chỉ là lợi ích riêng! Dù là lợi ích riêng đi nữa, thương thay tấm lòng cha mẹ, nó cũng là con trai ngươi mà hoàng thượng!"

Lý quý phi nhẹ giọng cười nói, "Hoàng thượng trường thọ, đâu có thiếu con trai."

Nàng nói năng vô lễ như vậy mà Hoàng đế vẫn thờ ơ. Trái tim Hoàng hậu như chìm xuống hồ băng, lạnh đến run rẩy.

Trước kia Hoàng đế cùng lắm chỉ là không quan tâm nàng, nhưng lúc này lại tỏ rõ ý muốn dồn ép nàng và Thái tử, nàng phải làm sao để cứu con đây!

Có tiếng huyên náo từ đằng sau, vài giọng hoảng hốt liên tục gọi "tiểu Thái tử", Hoàng hậu quay đầu lại, thấy Tiêu Ngự đã đặt tiểu Thái tử nằm xuống. Cơ thể bé nhỏ vô lực cuộn mình lại, khuôn mặt xanh tím, mũi dùng sức hít thở nhưng dường như không hít được không khí vào.

Tiêu Ngự biết là do trì hoãn quá lâu, e là dịch tràn trong khoang ngực đã làm ngạt phổi, tiểu Thái tử không thở được.

Không thể chờ lâu hơn được nữa.

Âm thanh uy nghiêm kia đột nhiên ra lệnh, "Thân thể Lục hoàng tử không khỏe, người đâu, ôm Lục hoàng tử về tẩm cung chữa trị."

Nói công khai, rõ là muốn chấm dứt sinh mệnh tiểu Thái tử.

Tiêu Ngự đau lòng cho đứa bé bao nhiêu thì kinh tởm hành vi máu lạnh không bằng súc sinh này bấy nhiêu.

Một tên nội thị tiến lên, vươn tay muốn bắt tiểu Thái tử.

"Cút ngay!" Tiêu Ngự bắt lấy cái tay béo của nội thị, hất qua một bên, đôi mắt nghiêm khắc trừng những tên định tiến lên bắt người, "Không ai được đến gần! Lão Thập, lấy hộp thuốc ra đây!" Hắn muốn lập tức cấp cứu cho tiểu Thái tử.

Hoàng hậu nhào tới, vẻ mặt không còn giữ được nét đoan trang nghiêm nghị, phượng bào tơ vàng sáng chói kéo lê trên đất, bám đầy bụi bặm.

"Nghiên Nhi! Nghiên Nhi của ta! Mẫu hậu ở đây, mẫu hậu ở đây." Hoàng hậu khóc nức nở, cầm tay tiểu Thái tử xoa nắn, "Nghiên Nhi, con đừng bỏ mẫu hậu, đừng bỏ mẫu hậu có được không."

Chỉ trong chốc lát, cổ tay nhỏ gầy của tiểu Thái tử không còn mạch đập nữa.

Lão Thập đem hộp thuốc qua, Tiêu Ngự đứng dậy, kéo cái bàn dài trong sảnh, lấy khăn sạch trong hộp thuốc trải ra bàn, lại đặt tiểu Thái tử lên bàn, xắn tay áo bắt đầu khử trùng hai tay.

Lý quý phi nhìn tiểu Thái tử không còn cử động, lại nhìn Tiêu Ngự, nhẹ giọng cười, "Hoàng thượng nhìn kìa, tên kia điên rồi."

Tiêu Ngự đột ngột nhìn nàng, đôi mắt lạnh lùng, uy nghiêm tuyệt đối trừng cho Lý Yên Nhi không biết trời cao đất dày sững người.

Tiêu Ngự nhìn nàng một cái, dời mắt qua Hoàng đế, "Hoàng thượng, ta là Phượng Chiếu Ngọc, chắc ngài cũng đã biết lai lịch của ta rồi. Có phải hoàng thượng cũng cho rằng tiểu Thái tử trúng độc của Lý quý phi, giờ lại bộc phát quá nặng, chắc chắn là hết thuốc chữa rồi"

"Ngài chống mắt lên mà nhìn cho rõ, xem cái gì gọi là thần y cải tử hoàn sinh!"

Trong lúc nói, hắn đã khử trùng tay xong, Tiêu Ngự không bận tâm Hoàng đế, nửa quỳ bên cạnh tiểu Thái tử, cởi y phục nó ra, để lộ ***g ngực, lấy thuốc và rượu mạnh sát trùng.

Nhất thời, người xung quanh bị hắn làm chấn động, không biết phải làm gì.

Xem ra tiểu Thái tử đã chết rồi, có cần thiết phải cố chấp như vậy không

Nhưng dù muốn ra tay lại bị thị vệ mặt đen thui kia ngăn phía trước.

Lý quý phi trầm giọng, "Dám nói năng vô lễ với hoàng thượng như thế, còn không mau bắt lấy hắn!"

"Khoan đã." Hoàng đế đột ngột lên tiếng. Lý quý phi ngây ra nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế thản nhiên nói, "Để hắn chữa trị."

Tiêu Ngự nghe vậy, khóe môi khinh thường nhếch lên.

Hắn đã thành công.

Đã sớm nghe nói Hoàng đế là người cực kỳ ham sống sợ chết, một lòng muốn trường sinh bất lão, thích nhất là Thái y có thể giúp ngài kéo dài tuổi thọ. Hắn mang danh thần y, lại biết thuật cải tử hoàn sinh, Hoàng đế sao có thể không động lòng.

Lấy dao mổ trong hộp thuốc, Tiêu Ngự hít vào một hơi, dứt khoát rạch xuống ***g ngực tiểu Thái tử.

170. Chương 170: Ỷ Thế Bức Người

Editor: Vện

Tiêu Ngự rạch một đường 2cm trên ngực tiểu Thái tử, lấy kẹp cố định mạch máu, cẩn thận tách lớp da, chừa ra khoang ngực, để lộ khúc xương sườn bị gãy đâm vào phổi. Máu và chất lỏng màu nâu nhạt lập tức trào ra.

"Đổ máu, đổ máu rồi… Thần y dân gian cứu người như thế sao!"

"…Rạch một lỗ ngay ngực vậy làm sao mà sống!"

Thái y trong phòng khẽ giọng bàn tán. Phượng Vân Phi cuống đến mức mồ hôi đầm đìa, chốc chốc lại lấy khăn ra lau trán.

Hắn chỉ biết, lỡ như tiểu Thái tử thật sự chết tại đây, không chỉ Ngọc Nhi phải đền mạng, ngay cả hắn cũng không thoát được.

Lúc này, Phượng Vân Phi thật sự không biết hắn lo cho bản thân hơn hay lo cho con trai hơn.

La thái y chạy vọt lên trước, trợn to mắt nhìn nhất cử nhất động của Tiêu Ngự, thao tác nhỏ nhất cũng không muốn bỏ qua.

Tiêu Ngự xắn tay áo lên khuỷu tay, một tay cầm kẹp, một tay cầm bình nước muối rửa vết thương.

Dùng kẹp mở vết thương, lấy trong hộp thuốc ra một ống bạc, lại dùng cái kẹp khác kẹp lấy ống đặt vào mạch máu trong ***g ngực.

Lấy thêm bình nước muối trong hộp, cắm một đầu ống vào miệng bình, thả cái bình lên bàn.

Rất nhanh, một dòng chất lỏng nhơ nhớp chảy dọc ống, nhuộm bình nước muối thành màu nâu đen, trên mặt nước còn nổi lên bã thức ăn.

Tiêu Ngự quan sát sắc mặt tiểu Thái tử, chất lỏng chèn ép lên phổi đã được dẫn ra ngoài, lát sau, tiểu Thái tử mặt mũi tái xanh đột ngột hít vào một hơi thật sâu rồi ho sặc sụa.

Tiêu Ngự liền đè tay chân nó, không để nó lộn xộn.

Thái Y viện lặng yên không một tiếng động, chỉ có tiếng ho non nớt của tiểu Thái tử vang lên từng chập, mọi người chấn động, mở to hai mắt nhìn cái ống bạc quái dị cắm trên người tiểu Thái tử.

Mọi người đã nghe nói về thuật cải tử hoàn sinh, mỗi khi nhắc đến đều chắt lưỡi lấy làm lạ, thật ra đâu có ai để lời đồn kia vào lòng.

Nhưng đến khi tận mắt thấy mới cảm nhận được loại chuyện kéo người từ cõi chết về nhân gian đáng sợ thế nào.

Ánh mắt Vĩnh Vinh đế nhìn Tiêu Ngự đột ngột bừng sáng mãnh liệt, mang vẻ tham lam khiến người ta không rét mà run.

Hoàng hậu khóc đến kiệt sức ngồi bệt dưới đất, đôi mắt ngập nước yên lặng nhìn tiểu Thái tử khe khẽ kêu đau trong lòng Tiêu Ngự, môi run run không thốt được một chữ.

Nàng tận mắt thấy tiểu Thái tử tắt thở, rồi lại tận mắt thấy nó sống lại, thứ kích thích này thật sự quá lớn.

Dù chính tai nghe thiếu niên kia nói có thể cải tử hoàn sinh, thật ra nàng vốn không tin.

Không dám tin, cũng không thể tin. Nếu không, chẳng may thất bại, nhất định nàng sẽ hóa điên.

Nàng gần như đã buông bỏ hy vọng cuối cùng, vậy mà thiếu niên kia thật sự làm được.

Con trai nàng thật sự sống lại.

Lý quý phi tái mặt, đôi mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Ngự chằm chặp.

Tiêu Ngự lại đang tập trung nhìn chất lỏng trong bình thủy tinh, đã đưa ra một phán đoán.

Lẫn trong chất dịch có bã thức ăn, triệu chứng đau ngực, đau bụng bộc phát nặng sau khi tiểu Thái tử bị nôn mửa.

Hơn nửa là thực quản bị vỡ. Loại bệnh này hay phát sinh ở người say rượu, ăn quá nhiều hoặc nôn nhiều đến mức bất tỉnh, tạo thành vỡ thực quản.

Tiểu Thái tử còn nhỏ nên lúc trước hắn không nghĩ theo hướng đó. Nôn mửa bình thường cũng không tạo thành loại tổn thương này, tiểu Thái tử bị vỡ thực quản, chỉ có một nguyên nhân là nôn mửa thường xuyên mà ra.

Quý nhân trong cung muốn hại người, đơn giản chỉ cần hạ độc vào trầm hương hay thức ăn. Trầm hương có thể không cần, nhưng cơm không thể không ăn, Hoàng hậu như chim sợ cành cong thấy tiểu Thái tử vừa ăn đã nôn, sợ nó ăn phải thức ăn có vấn đề.

Rõ ràng tiểu Thái tử đã không đủ dinh dưỡng, còn tiếp tục như vậy thì chẳng cần Lý quý phi ra tay, tiểu Thái tử đã chết vì tính đa nghi của Hoàng hậu.

"Tiểu Thái tử bị vỡ thực quản, phải mau chóng rạch vết thương ra để khâu lại." Tiêu Ngự nói, "Ở đây không làm được, ta muốn mang tiểu Thái tử về Quảng An đường."

"To gan! Thân phận ngươi thế nào mà dám mang Thái tử rời khỏi hoàng cung!" Nội thị bên cạnh Hoàng đế mở miệng răn dạy.

Tiêu Ngự nhìn Hoàng hậu. Hoàng hậu đã thu hồi vẻ kích động, chậm rãi đứng dậy.

Nàng nhìn Tiêu Ngự một cái, xoay mặt đối diện Hoàng đế, "Hoàng thượng đã được chứng kiến y thuật của Phượng thần y. Nếu Phượng thần y đã nói thế, mong Hoàng thượng hãy tác thành, cứu Thái tử một mạng."

Lý quý phi cười như không cười nhìn nàng, hoàn toàn không lo về quyết định của Hoàng đế.

Quả nhiên, Hoàng đế lên tiếng, "Thái tử không thể xuất cung, Phượng đại phu hãy giải phẫu cho Thái tử ngay tại đây."

Hoàng quyền lớn hơn trời, cuối cùng Tiêu Ngự đành phải ôm tiểu Thái tử vào phòng sạch trong Thái Y viện, gọi La thái y và Chu thái y làm trợ thủ.

Khử trùng xong, mọi người đồng loạt vào phòng, dùng ruột dê luồn vào thực quản đút thuốc mê cho tiểu Thái tử, sau đó rạch vết thương để khâu.

Vết rạch trên thực quản dài 5cm, khâu xong niêm mạc bị vỡ dài 3cm, hắn tiếp tục khâu vết rạch ở ***g ngực, Tiêu Ngự tập trung cao độ, nhập tâm vào ca giải phẫu, hoàn toàn không để ý bên ngoài vẫn còn ba người cao quý nhất thế gian đang chờ kết quả của hắn.

Phượng Vân Phi kinh ngạc, nhìn gương mặt tuấn tú vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Vẻ mặt trầm tĩnh, chuyên tâm làm việc khiến người ta vô cùng tin cậy.

Con trai hắn đang bị vây hãm trong thâm cung mà vẫn ung dung như ở Quảng An đường. Đối mặt quân vương quyền lực tối cao và Quý phi thiên ân vạn sủng mà vẫn không hề kiêu căng hay nịnh hót.

Chẳng những không hèn mọn mà khí thế còn có phần áp đảo cả cửu ngũ chí tôn.

Hắn đã quen nhìn quan lại nơm nớp lo sợ như con chó, hận không thể tự chui xuống bùn trước mặt quý nhân. Hắn cũng từng gặp người tài giả bộ thanh cao, đến khi gặp chuyện lại biến thành nịnh bợ, để lộ bộ mặt xấu xí.

Tại sao con trai hắn có thể bình thản như vậy Ngọc Nhi không phô trương thanh thế, cũng không giả vờ bình tĩnh. Ngọc Nhi thật sự không sợ những người kia, cho nên sự thản nhiên đó không hề khiến người ta thấy buồn cười, giống như con trai hắn trời sinh phải là thế này, cao cao tại thượng, chẳng cần để những quý nhân kia vào mắt.

Tại sao hắn không sợ Tại sao hắn có thể không sợ Phượng Vân Phi không hiểu được.

Chẳng trách, chẳng trách Ngọc Nhi chưa bao giờ nhìn thẳng vào hắn.

Hắn chưa từng đứng thẳng lưng, hắn quỳ mọp trước Phượng Vân Ninh, quỳ trước An quốc công, quỳ trước Lô thị, trước Hoàng đế, trước Quý phi.

Phụ thân như hắn, Ngọc Nhi xem thường là phải.

Phượng Vân Phi ảm đạm rời đi, tìm một góc vắng vẻ đứng ngẩn người.

Mũi kim cuối cùng kết thúc, Tiêu Ngự buông dụng cụ xuống, thở ra một hơi nhưng trong lòng vẫn chưa thả lỏng.

"Đại công cáo thành rồi sao Giữ được tính mạng cho tiểu Thái tử không" La thái y nhìn đứa trẻ nằm yên lặng trên bàn mổ, giơ lên hai bàn tay đầy máu, không dám tin nói.

Ông lại đi bảo vệ tiểu Thái tử mà Lý quý phi và hoàng thượng đều muốn giết, trời ạ, ông đã làm gì thế này

Đáng sợ nhất là ông không hối hận chút xíu nào hết, ngược lại còn thấy hăng hái lạ thường, không hề sợ hãi.

"Vẫn chưa đến lúc kết luận." Tiêu Ngự nói, đôi mày nhíu chặt.

Thời gian hồi sức mới là mấu chốt.

Vậy mà vẫn không thể xác định bảo vệ được mạng Thái tử hay không. La thái y đờ người, nhìn thiếu niên trầm tĩnh một cái, trong mắt chỉ toàn là lo lắng cho tiểu Thái tử chứ không quan tâm cơn giận của đế hậu. La thái y đột nhiên nhớ đến lão sư hiền từ ngày xưa của ông.

Bản thân ông cũng có năng khiếu, lại chăm chỉ, nhưng thủy chung không thể đạt đến cảnh giới như lão sư. Ngày xuất sư, lão sư nói ông đã học hết y thuật được truyền thụ, lão sư không còn gì để dạy ông nữa. Nhưng ông không hề muốn thế, bởi vì ông còn rất nhiều thứ phải học.

Không lúc nào ông không sầu muộn, chẳng biết bao giờ mới đạt đến đỉnh cao chân chính.

Lúc này, nhìn thiếu niên dám bất chấp tranh đấu giữa đế hậu và sủng phi mà giải phẫu cho tiểu Thái tử, hắn không vì mục đích gì khác, chỉ muốn cứu đứa trẻ này về nhân gian, không hề để tâm nếu mình không cứu được tiểu Thái tử sẽ gánh trọng tội.

Dường như La thái y đã hiểu được ý của lão sư, cũng hiểu tại sao những đại phu khác vĩnh viễn không thể đạt được trình độ xuất thần như thiếu niên này, mặc dù hắn chưa bao giờ che giấu kiến thức của mình.

Bọn họ yêu cầu nhiều, nỗi sợ cũng quá nhiều.

Tiêu Ngự nhìn tiểu Thái tử một cái, xoay người ra khỏi phòng mổ lâm thời.

"Phượng đại phu vất vả rồi, người đâu, đưa Phượng đại phu đến Tứ Cẩm điện nghỉ ngơi." Hắn vừa ra cửa, nghênh đón hắn là Vĩnh Vinh đế hạ mệnh lệnh không chừa đường lui, "Tiểu Thái tử sẽ giao cho Phượng đại phu chăm sóc, nếu Thái tử khỏi hẳn, trẫm tất nhiên sẽ ban thưởng hậu hĩ. Nếu tiểu Thái tử gặp bất trắc, Phượng đại phu nên biết hậu quả thế nào."

Tiêu Ngự không hiểu, rõ ràng Hoàng đế muốn diệt trừ tiểu Thái tử, dọn đường cho con của sủng phi, tại sao còn muốn để hắn chăm sóc tiểu Thái tử. Chẳng lẽ cố ý muốn giữ hắn lại hoàng cung Nhưng, dù Hoàng đế coi trọng y thuật của hắn cũng đâu cần bắt hắn thời thời khắc khắc túc trực trong cung. Nếu Hoàng đế thật sự có chuyện cần tìm thì phái người đến Quảng An đường nói một tiếng, chẳng lẽ hắn còn dám không tuân

Thật ra cũng đâu cần bọn họ xuống tay với tiểu Thái tử, tiểu Thái tử vẫn chưa vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất.

Không có thuốc kháng sinh, lúc này tiểu Thái tử đang đứng bên bờ vực sinh tử.

Ánh mắt Hoàng hậu chất chứa mỏi mệt và mờ mịt, vốn tưởng trận này là cá chết lưới rách, sống hay chết cũng phải có một kết thúc. Không ngờ tất cả lại trở về điểm bắt đầu, nàng phải cố lấy lại tinh thần, cẩn thận trông chừng Thái tử, không cho Lý quý phi thừa cơ hãm hại.

Nhiều năm như vậy, nàng thật sự đã quá mệt…

"Thảo dân không phải Thái y, không nên ở lại hoàng cung." Tiêu Ngự mở lời, "Thảo dân khẩn cầu hoàng thượng để thảo dân trở về Quảng An đường. Thảo dân cần phải phối thuốc điều trị cho tiểu Thái tử."

Vĩnh Vinh đế định nói gì, đột nhiên ngáp một cái, ánh mắt ướt nước rã rời, đỡ trán, toàn thân lảo đảo.

Lý quý phi mỉm cười, bước đến đỡ Hoàng đế.

"Hoàng thượng, đến giờ tu luyện rồi." Lý quý phi cười nói, "Việc ở đây đã xong, tiểu Thái tử đã sống lại, hoàng thượng không cần nán lại nữa, vẫn nên…"

"Trẫm… trẫm về Vô Cực điện." Vĩnh Vinh đế lại ngáp một cái, miễn cưỡng khoát tay nói.

"Cung tiễn hoàng thượng." Lý quý phi dẫn một bầy cung nữ hộ tống Hoàng đế ra khỏi Thái Y viện, hoàn toàn không quan tâm còn một Hoàng hậu đang đứng đó.

Lý quý phi quay lại, đôi mắt xinh đẹp quét một vòng qua Hoàng hậu đoan trang, lại chuyển sang Tiêu Ngự, nhẹ giọng nói, "Quế đại nương, Thái tử điện hạ vừa tổn thương nguyên khí, ngươi am hiểu lĩnh vực điều dưỡng thân thể, còn không mau đi nấu thuốc bổ cho Thái tử điện hạ dùng."

Hoàng hậu trừng muốn nứt cả mắt, "Ngươi dám!"

Lý quý phi cười khinh thường, không phản ứng với nàng, chỉ nhìn Quế đại nương.

"Còn không mau đi làm."

Quế đại nương cúi đầu đáp, lại ngẩng đầu ưỡn ngực vào trong Thái Y viện.

Đối lập với Lý quý phi tôi tớ vờn quanh, bên cạnh Hoàng hậu không một ai hữu dụng.

Hoàng hậu chạy vào phòng mổ, ôm Thái tử đang hôn mê, bước nhanh ra ngoài.

Lý quý phi dường như đã quyết tâm trở mặt, muốn đặt dấu chấm hết ngay tại đây.

Mấy chục nội thị bao vây Thái Y viện không một khe hở, Hoàng hậu bị chặn đường không thể xuống khỏi bậc thang, nàng ôm chặt tiểu Thái tử vào lòng, sắc mặt hung dữ nhìn bốn phía.

"Tránh ra!"

Tiếng quát hết sức uy nghiêm chỉ đổi lại vài giọng cười châm chọc.

Các Thái y trong Thái Y viện đã rời đi từ cửa sau dưới sự hướng dẫn của nội thị.

Tiêu Ngự quay đầu nhìn quanh, Phượng Vân Phi không ở lại. Hắn cũng không thấy đau lòng hay thất vọng, chỉ thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không có tình cảm gì với Phượng Vân Phi, nếu bây giờ Phượng Vân Phi đột nhiên không biết sợ bày tỏ tình phụ tử gì đó, hắn thật sự không biết phải làm thế nào.

Tiêu Ngự cắn môi, Lão Thập đã chắn trước hắn, bày thế phòng thủ.

Lý quý phi tạm thời phớt lờ Hoàng hậu, đột ngột quay sang Tiêu Ngự, dữ tợn quát, "Điêu dân lớn mật! Dám bất kính với bổn cung! Ngươi muốn phản à! Người đâu, còn không mau gô cổ hai tên không biết trời cao đất dày kia!"

Tiêu Ngự nhíu mày, Lão Thập nhìn hắn trấn an.

"Thế tử phi đừng sợ." Lão Thập nói.

"…" Hắn dĩ nhiên không sợ. Cũng vì hiểu ám hiệu của Lão Thập nên hắn mới hành động vô tư như vậy, còn tưởng Lão Thập có tuyệt chiêu cất giấu.

Chẳng lẽ tuyệt chiêu đó là an ủi hắn mấy câu xong lấy một địch trăm xông ra khỏi hoàng cung

Khác nào đâm đầu vào chỗ chết…

Một bóng người đột nhiên vọt ra, quỳ trước mặt Hoàng đế và Lý quý phi, dập đầu như giã cối.

"Quý phi nương nương, con nhỏ lỗ mãng, không hiểu lễ nghi, xin nương nương đừng trách hắn khẩu xà tâm phật mà tha cho tội bất kính!"

Đúng là Phượng Vân Phi đầu đầy mồ hôi quỳ lạy van xin.

Tiêu Ngự ngạc nhiên nhìn hắn một cái, thở dài, lại dời mắt.

Lão Thập tung cước đá văng các nội thị xông đến bắt, miệng đột nhiên huýt một tiếng vang dội, xuyên thấu tầng tầng cung điện, truyền đến phương xa.

Lý quý phi bình thản đứng sau hàng thị vệ hoàng gia, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Ngự bị bao vây.

Bộ dáng như mây như gió tự ra vẻ thanh cao kia thật sự vô cùng chướng mắt…

Thằng ngốc kia cho rằng lấy quy củ luật pháp ra là có thể cứu mình một mạng được sao.

Nhưng, luật pháp chỉ có tác dụng trong chốn nghiêm minh.

Bây giờ triều cương hỗn loạn, luật pháp chỉ còn cái vỏ rỗng, phải có thực lực và hậu thuẫn cực mạnh mới sống được.

Không khéo là bọn họ không có, mà nàng thì có.

Lý quý phi cười lạnh, nhìn lưỡi đao sắc bén của các thị vệ hoàng gia, ánh mắt nhìn Tiêu Ngự càng thêm sáng rực.

Cái nhìn mãnh liệt như vậy, Tiêu Ngự sao lại không cảm giác được Hắn khó chịu nhíu mày, nhìn lại Lý quý phi, trong lúc đối mặt lại bắt gặp khóe môi nàng ta cong thành nụ cười oán độc.

Tại sao nữ nhân này muốn chèn ép hắn như vậy, hắn cũng bị liệt vào hàng ngũ cái gai trong mắt như tiểu Thái tử từ bao giờ thế Tiêu Ngự thật sự không hiểu.

Đợt thị vệ thứ hai xông lên, một binh đội cưỡi ngựa đen đột ngột xuất hiện ngay ngoài Thái Y viện, cứ như thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuống.

Một nam nhân cưỡi hắc mã dẫn đầu. Đại đội nhân mã chờ trước cửa Thái Y viện, nam nhân tuấn mỹ phong thái bất phàm nhẹ nhàng giục ngựa bước qua ngạch cửa, chậm rãi tiến đến chỗ hỗn chiến.

Xiêm y tím sậm, tóc đen như mực, mũi cao mắt sáng, tấm lưng thẳng tắp. Cánh tay dài mạnh mẽ nắm cương ngựa tùy ý vung vẩy, cuối cùng dừng lại ngay trung tâm Thái Y viện.

Không phải Tạ Cảnh Tu thì là ai.

171. Chương 171: Loạn Thần Tặc Tử

Editor: Vện

"Thế tử!" Tiêu Ngự thấy là Tạ Cảnh Tu, tâm trạng tức khắc thả lỏng.

Hắn có cảm giác nếu mình gặp nguy hiểm trong hoàng cung, Tạ Cảnh Tu nhất định sẽ đến.

Lúc y xuất hiện, Tiêu Ngự không thấy bất ngờ chút nào.

Hắn dám hành động bừa bãi trong cung như vậy là dựa vào cảm giác không thể nói rõ này, là tin tưởng tuyệt đối vào Tạ Cảnh Tu.

"Tạ Cảnh Tu!" Lý quý phi trừng to mắt nhìn người tới, vẻ mặt như mừng lại như hận, vô cùng vặn vẹo.

"Ngươi không chết, quả nhiên ngươi không chết…" Lý quý phi lẩm bẩm, đôi mắt dán chặt vào gương mặt Tạ Cảnh Tu, "Bổn cung biết ngươi sẽ không thất bại dễ dàng như vậy, sẽ không chết dễ dàng như vậy."

Thị vệ hoàng gia nhất thời mất đầu não điều đình, không biết phải làm gì.

Không biết là ai hô to, "Bảo vệ nương nương!"

Đoàn người nháy mắt tìm được mục tiêu, lập tức quay lại vây quanh Lý quý phi, giương lưỡi đao sáng lóa chĩa ra bên ngoài.

Tạ Cảnh Tu cứ như không thấy người ở đây, chỉ ruổi ngựa đến chỗ Tiêu Ngự.

Không khí tự nhiên trở nên quỷ dị, hơn mười thị vệ hoàng gia mà không dám đối đầu với khí thế của Tạ Cảnh Tu, chỉ có thể tránh qua một bên, khiến y càng thêm thuận lợi đến trước mặt Tiêu Ngự.

"Ngọc Nhi." Tạ Cảnh Tu nhẹ giọng gọi, vươn tay ra, "Lên đây."

Tiêu Ngự nhìn xung quanh, khóe miệng giật liên hồi.

"Thôi khỏi." Giờ không phải lúc đùa giỡn, chẳng lẽ y không dẫn thêm một con ngựa nữa đến được sao… Vụ giả chết còn chưa tính sổ đấy. Đáng tiếc, thời điểm không đúng lúc, về rồi nói.

"Chúng ta đi thôi." Tiêu Ngự nói rồi bước qua con đường nhỏ mà mọi người tự động chừa ra.

Hắn không biết Tạ Cảnh Tu dẫn bao nhiêu người đến, cũng không biết y làm thế nào mà coi thường luật pháp cầm cả đao vào thâm cung, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nếu thường thức của hắn không bị lệch lạc thì hành vi hiện tại của Tạ Cảnh Tu rõ ràng là muốn "tạo phản"!

Nói một tiếng nghe khó ưa liền giả chết, giả chết xong lại quay về, xách đao xông vào cấm cung, còn có thể bình yên sống qua ngày nữa hay không đây!

Tiêu Ngự còn chưa ra đến cửa, Lý quý phi quát một tiếng, "Cản hắn lại! Các ngươi là người chết à!"

Quế đại nương cũng trầm giọng nói, "Nguyên Vương thế tử phi đã bất kính với nương nương mà còn muốn bỏ đi như vậy sao! Quá sức xem thường hoàng thượng và nương nương rồi!"

Lý quý phi yên lặng nhìn Tạ Cảnh Tu, mắt hạnh xoay chuyển. Cái nhìn kia lọt vào mắt Tiêu Ngự, chỉ thấy cực kỳ chướng mắt.

Vóc dáng Tạ Cảnh Tu tuấn dật xuất chúng, đi dọc đường cứ như cột đèn phát sáng, đúng là thu hút không ít ánh mắt của các cô nương.

Nhưng những ánh mắt đó toàn là thưởng thức và ngại ngùng, khác hẳn ánh mắt của Lý quý phi. Ánh mắt nàng ta mang vẻ săm soi, tham lam và khát vọng độc chiếm khiến người ta buồn nôn, cảm giác ớn lạnh như bị rắn độc quấn lấy, ngọ nguậy trên người Tạ Cảnh Tu.

Cuối cùng Tiêu Ngự đã hiểu tại sao Lý quý phi thù hận hắn đến vậy.

Rõ ràng nàng có tình ý với Tạ Cảnh Tu.

Nhưng khác với yêu thích đơn thuần như những nữ tử bình thường, ánh mắt Lý quý phi nhìn Tạ Cảnh Tu mang dục vọng chiếm giữ và xiềng xích.

Tiêu Ngự thấy hết sức ghê tởm.

Các thị vệ nhận lệnh, lại tập kích Tiêu Ngự.

"Chát" hai tiếng, Tạ Cảnh Tu vung roi quất vào má hai thị vệ nhanh như sao xẹt, dấu roi lập tức sưng lên.

Hai tên thị vệ đau đớn kêu lên, che mặt lùi qua một bên, không dám tiếp tục tiếp cận.

Tạ Cảnh Tu không thèm nhìn chúng, lại vươn tay với Tiêu Ngự, "Ngọc Nhi, lên đây."

Tiêu Ngự không từ chối nữa, cầm tay Tạ Cảnh Tu, nương theo lực kéo của y, vững vàng ngồi lên yên ngựa.

"Tạ thế tử." Lý quý phi lạnh lùng nhìn Tạ Cảnh Tu, "Hoàng thượng đã về Vô Cực điện tu luyện, bổn cung có thể không khép tội ngươi mang đao và thị vệ xông vào cấm cung, ngươi làm thế này là muốn tạo phản đúng không!"

Tạ Cảnh Tu ngồi trên ngựa, hơi nheo mắt nhìn đại nội thị vệ tụ tập trước Thái Y viện ngày một đông, bao vây các binh sĩ huyền giáp y mang đến, chĩa binh khí vào các thuộc hạ không một tiếng động của y.

Lý quý phi cũng thấy tình hình ngoài Thái Y viện, đôi môi mọng nước nhếch nụ cười lạnh, càng thêm an tâm.

Đại nội thị vệ đều là cao thủ lấy một đấu mười, Tạ Cảnh Tu chỉ dẫn theo mười mấy người mà dám xông vào cấm cung chỉ vì Phượng Chiếu Ngọc, đúng là thần trí bị mê muội rồi.

Nhưng hành động này cũng khơi dậy sự đố kỵ gặm nhấm cõi lòng nàng, ngọn lửa ganh ghét thiêu đốt khiến nàng đau đớn đến mức không thể đứng thẳng.

Từ nhỏ nàng đã biết mình là nữ nhân hoàn mỹ nhất, được bồi dưỡng để đối phó với các thế gia kinh thành.

Dung mạo tuyệt mỹ, tài năng vượt bậc, từ bé đã phải nỗ lực, rèn luyện không ngừng, tất cả cũng chỉ vì một mục tiêu.

Đã từng, người kia đã từng là mục tiêu của nàng, là Nguyên Vương thế tử mặt lạnh vô tình, là Tạ Cảnh Tu.

Nhưng cái đích đó rất nhanh đã bị phủ quyết, nàng vẫn nhớ khung cảnh cánh hoa hồng nhạt phiêu tán giữa màn mưa bụi, khoảnh khắc bắt gặp thiếu niên còn đẹp hơn hoa, lạnh hơn tuyết kia từ lâu đã khắc vào lòng nàng.

Nàng vĩnh viễn không quên được ngày hôm đó.

Vài năm trước, nàng vốn phải gả cho y, sinh con dưỡng cái, trở thành thê tử duy nhất của y, trở thành nữ nhân duy nhất mà y yêu thương, là tất cả của y.

Nhưng mọi mơ ước chỉ còn là vọng tưởng, vì người kia thay đổi ý định mà tan thành mây khói.

Nàng tiến cung, trở thành sủng phi của lão Hoàng đế, nhưng trong thâm tâm nàng, Nguyên Vương thế tử vốn là vật phải nằm trong lòng bàn tay của Lý Yên Nhi nàng!

Năm tháng qua đi, y vẫn một thân một mình, Lý quý phi đắc chí, nàng cho rằng đây là duyên phận của nàng và y.

Đợi đến khi lão Hoàng đế quy tiên, nàng không bao giờ tái giá, y cũng vĩnh viễn đơn độc, bọn họ vẫn được nối liền bởi duyên phận sâu xa.

Nhưng tất cả đều bị thiếu niên Phượng Chiếu Ngọc phá hủy.

Lý quý phi nhìn Tiêu Ngự trừng trừng. Ánh mắt thù hận gần như hóa thành vật hữu hình đâm vào thân thể.

Tiêu Ngự nhíu mày, quay đi chỗ khác, không muốn nhìn ánh mắt quỷ dị của Lý quý phi.

Tạ Cảnh Tu ôm Tiêu Ngự, giục ngựa lên phía trước, tiến đến cửa Thái Y viện.

Lý quý phi tiếc nàng rèn sắt không thành thép, gào lên từ đằng sau, "Tạ Cảnh Tu! Ngươi muốn tạo phản sao! Chỉ vì con hồ ly này bỏ bùa mê thuốc lú à! Ngươi đặt phủ Nguyên Vương ở đâu, ngươi để các thị vệ đi theo ngươi ở đâu hả! Ngày đó các tăng nhân đã phán ngươi trời sinh phản nghịch, chẳng lẽ ngươi muốn biến nó thành sự thật sao!"

Lý Yên Nhi biết, một nam nhân bị người thâu tóm có thể làm ra hành vi ngu xuẩn cỡ nào, nàng lại không ngờ Tạ Cảnh Tu cũng là loại người này.

Người có thể đả động Tạ Cảnh Tu vốn phải là nàng!

Lời của Lý quý phi rơi vào tai Tạ Cảnh Tu, dĩ nhiên cũng lọt vào tai Tiêu Ngự. Hắn nghi ngờ nhìn Tạ Cảnh Tu, chẳng hiểu gì cả.

Lời của Lý quý phi hình như có gì đó không đúng

"Các ngươi quen nhau à!"

Mặt Tạ Cảnh Tu xanh mét, nghiến răng nói, "Ta không biết nữ nhân này là ai cả."

Y vừa dứt lời, đột ngột kéo cương, con ngựa nhảy chồm lên, Tiêu Ngự hoảng hốt túm chặt bờm ngựa.

Roi dài vung lên như xé gió quất thẳng vào gương mặt kiều diễm hơn hoa của Lý quý phi.

Người phe kia tức khắc hỗn loạn, tiếng nữ nhân thét chói tai đến mức xuyên thủng tầng mây.

"Nàng ta cũng xem ngươi như "đồ vật" à!" Tiêu Ngự lạnh lùng nhìn Lý Yên Nhi ôm mặt gào thét.

"Phản! Phản rồi!" Quế đại nương đau lòng đỡ Lý quý phi, cất cao giọng, "Các ngươi còn không mau bảo vệ nương nương, lập tức bắt tên loạn thần tặc tử kia, giao cho hoàng thượng và nương nương trị tội!"

"Trời sinh phản nghịch Loạn thần tặc tử" Tạ Cảnh Tu khinh thường nói, "Nếu đã vậy, ta không phản thì thật phí thanh danh loạn thần tặc tử!"

Tâm trạng sâu kín của Thế tử chắc là vầy

Trong hình ảnh có thể có: văn bản

172. Chương 172: Muốn Phản Thì Phản

Editor: Vện

Tiêu Ngự nhìn tình thế giương cung bạt kiếm, có hơi hoảng.

Tạ Cảnh Tu xưa nay trầm ổn, làm việc kín đáo, lần này lại giương cờ gióng trống xâm phạm hoàng cung cũng vì hắn đang mắc kẹt trong này.

Không phải hắn đề cao sức quyến rũ của mình, Tiêu Ngự thật sự lo Tạ Cảnh Tu vì hắn mà hành động nông nổi.

Lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, Vĩnh Vinh đế dù vô dụng nhưng cũng đã làm thiên tử mấy chục năm, quân vương gục ngã sẽ kéo hoàng triều trăm năm sụp đổ theo.

Tạ Cảnh Tu âm thầm xây dựng thế lực cũng mới có mười mấy năm, nếu không chuẩn bị kế sách vẹn toàn để triệt để thoát khỏi khống chế của hoàng gia thì y phải làm sao mới chống được cơn thịnh nộ của thiên tử

"Thế tử, ngươi có kế hoạch gì không" Tiêu Ngự thấp giọng hỏi.

Tạ Cảnh Tu nhếch môi, "Dĩ nhiên là có."

Tiêu Ngự nhìn tầm hai mươi binh sĩ huyền giáp đứng dưới bậc thang trước Thái Y viện, đằng sau bọn họ là tầng tầng lớp lớp thị vệ cấm cung, hắn thật sự khiếp đảm với "kế hoạch" của Tạ Cảnh Tu.

Lý Yên Nhi được cung nữ nội thị vây quanh chậm rãi buông cái tay đang ôm gò má, lòng bàn tay bị máu nhuốm đỏ, vết roi đau rát như có lửa thiêu đốt.

"A!!!" Lý Yên Nhi la hét ầm trời, máu đổ càng lúc càng nhiều, thấm bẩn áo gấm quý giá xa hoa.

"Tạ Cảnh Tu, sao ngươi dám đối xử với ta như vậy! Sao ngươi dám!" Lý Yên Nhi trợn đôi mắt đỏ ngầu trừng Tạ Cảnh Tu, "Các ngươi là người chết hết à, còn không mau bắt lấy y!!" Lại chỉ các binh sĩ huyền giáp và Tiêu Ngự đang ngồi trong lòng Tạ Cảnh Tu, lạnh lùng quát, "Giết sạch lũ tiện dân to gan dám xúc phạm tôn nghiêm hoàng thất! Giết toàn bộ!"

"Vâng!" Đại nội thị vệ trong lẫn ngoài đồng thanh đáp, âm thanh vang dội chấn động màng nhĩ.

Tiêu Ngự cuống lên, bắt lấy vạt áo Tạ Cảnh Tu, "Thế tử, làm sao bây giờ!"

Thuộc hạ y mang theo võ công cao đến mấy cũng không thể chống chọi với đại nội thị vệ đông như kiến.

Tạ Cảnh Tu chưa kịp lên tiếng, có tiếng chuông cổ đột nhiên vang vọng trên đỉnh đầu mọi người.

Tiếng chuông truyền đến từ lầu quan sát trên tường thành hoàng cung. Đó là chiếc chuông lớn tổ truyền của hoàng gia.

Tổ tiên hoàng tộc Đại Lương xuất thân nghèo khó, sau khi Hoàng đế đầu tiên đăng cơ liền bắt tay xây dựng tường thành sừng sững cao hơn mười thước cho con cháu đời sau. Có tám cửa ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, mỗi cái đều có lầu quan sát tuần tra. Trên đỉnh lầu quan sát ở bốn góc thành đặt bốn cái chuông đồng lưu truyền đã bao thế hệ.

Chỉ khi hoàng cung gặp nguy hiểm thì chuông mới ngân lên âm vang cảnh tỉnh.

Lúc chuông kêu, binh tướng toàn thành phải cấp tốc đến giải cứu hoàng thành.

Mấy trăm năm qua, bốn chiếc chuông chưa bao giờ có động tĩnh, lúc này, từng đợt chuông ngân nặng nề giáng vào tai, tất cả bỗng chốc sững sờ.

Tạ Cảnh Tu chậm rãi giơ roi lên. Tiêu Ngự mờ mịt nhìn động tác của y, đã thấy hơn mười binh sĩ huyền giáp đồng loạt nâng vũ khí hướng lên không trung, âm thanh kim loại va chạm lạnh lẽo như băng tuyết, sặc mùi chết chóc át cả tiếng chuông, lan đến từng tấc đất trong ngoài Thái Y viện.

Hơn mười cột khói đen được các binh sĩ phóng lên cao, hòa trộn với đàn quạ nơi chân trời, từng cọng lông vũ đen nhánh rơi lả tả điểm xuyết giữa nền trời xanh.

Lý Yên Nhi đứng ngẩn ngơ một lát, lập tức chỉ huy thị vệ cấm cung không được lùi bước.

"Còn ngây ra đó làm gì! Bắt hết cho bổn cung!"

Các thị vệ không dám chần chừ, rút vũ khí ào ào nhắm vào mười mấy binh sĩ bị dồn vào trung tâm.

Thị vệ bên cạnh Lý Yên Nhi không dám manh động, chỉ cảnh giác nhìn Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự giữa đại sảnh Thái Y viện.

Tiêu Ngự thu tầm mắt từ hơn mười cột khói đen, quay lại nhìn Tạ Cảnh Tu.

"Ngươi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì"

Vài bước ngoài cửa lớn là hỗn chiến, tiếng la "giết" rung trời.

Phía sau là hai nữ nhân và một đứa bé địa vị cao quý nhất Đại Lương. Hoàng hậu khoác phượng bào ôm chặt Thái tử, vẻ mặt ngơ ngác nhìn chằm chằm nam nhân làm việc tùy hứng trên lưng ngựa.

Dung nhan xinh đẹp của sủng phi bị máu nhuộm loang lổ, đôi mắt tàn bạo như rắn độc quét qua gương mặt Tạ Cảnh Tu, dừng lại trên người Tiêu Ngự.

Tạ Cảnh Tu chỉ dịu dàng cười với Tiêu Ngự, "Nếu không tạo phản, chẳng lẽ ngươi muốn chịu oan mà thành toàn cho Hoàng đế ngu xuẩn và nữ nhân điên này"

Ngọc Nhi là thần y, Vĩnh Vinh đế đương nhiên sẽ không giết hắn. Nhưng lão sẽ ép buộc, lợi dụng Ngọc Nhi, chắc chắn không dễ dàng buông tha Ngọc Nhi.

Còn Lý quý phi, Tạ Cảnh Tu chỉ thấy nàng là kẻ điên, vô duyên vô cớ phát bệnh với Ngọc Nhi.

Sao y có thể chịu được

Trong lòng Tiêu Ngự ngổn ngang trăm mối. Ở chung với Tạ Cảnh Tu lâu như vậy, sao hắn còn không hiểu y đang nghĩ gì. Y không có hứng thú với vương triều Đại Lương, không rảnh quan tâm diệt trừ gian nịnh, y ẩn nhẫn lâu đến thế chỉ vì muốn tạo dựng một chốn thế ngoại đào nguyên cho mình, muốn rời xa vũng nước đục tanh tưởi này.

Bây giờ lại vì hắn mà vứt hết kế hoạch bao nhiêu năm qua một bên.

Lần này mà phản, người khắp thiên hạ sẽ biết đến tên Tạ Cảnh Tu, hoàng tộc nhất định sẽ dốc toàn lực đối phó y, Lịch Phong cảng và đảo Vô Danh tuy bí mật, nhưng thiên tử mà cho người đi thăm dò, chưa hẳn là không điều tra ra được, đến lúc đó, thanh tịnh chỉ còn là ước muốn xa vời.

Tiêu Ngự quay đầu nhìn Tạ Cảnh Tu, chỉ thấy cái cằm đang ngẩng cao của y.

"Đến rồi…" Tạ Cảnh Tu lẩm bẩm.

Thái Y viện bị tiếng chém giết tàn nhẫn náo động, người trong sảnh đều tự chìm vào cảm xúc của mình, chỉ có Tiêu Ngự không tự chủ nhìn theo tầm mắt Tạ Cảnh Tu.

Hình như phương xa có tiếng động thấp thoáng truyền đến, tập trung lắng nghe lại bị tiếng ồn của hỗn chiến át mất.

Mãi đến khi âm thanh kia ngày càng gần, ngày càng rõ, tiếng quát "giết, giết" không còn che lấp nổi, bấy giờ mọi người mới hoảng hồn, không cần ai ngăn cản, tất cả tự động dừng cuộc chiến.

Rầm rập, rầm rập, rầm rập… tiếng bước chân đều nhịp truyền vào tai từng người, mặt đất dưới chân rung lên từng đợt theo nhịp bước mạnh mẽ.

Lý Yên Nhi không dám tin trừng Tạ Cảnh Tu.

"Tạ Cảnh Tu! Ngươi muốn làm gì!"

Hoàng hậu kinh hoàng, ôm Thái tử liên tục lùi về phía sau, lác đác vài cung nhân vây quanh nàng, đề phòng nhìn từng người trong sảnh.

Nàng là Hoàng hậu một nước, từng có lúc thâm tình với Hoàng đế, cũng từng theo ngài thăm hỏi quân binh.

Loại âm thanh hùng hồn đều răm rắp này, nàng không thể quen thuộc hơn. Chỉ quân binh được huấn luyện nghiêm chỉnh mới có khí thế chấn động trời đất thế này.

Nàng tưởng Tạ Cảnh Tu chỉ dẫn theo mười mấy thị vệ xông vào thâm cung cứu ái nhân, bất luận ra sao nàng cũng không ngờ, y dám đem cả quân đội đánh vào hoàng cung!

Đây là đại tội phản nghịch, trừ khi Tạ Cảnh Tu giết sạch hoàng thất, bằng không, hoàng thất sẽ tru di cửu tộc phủ Nguyên Vương.

Tạ Cảnh Tu là loại người sẽ đưa đầu chịu chết sao Hoàng hậu tuyệt vọng lắc đầu.

Nàng không quan tâm vương triều Đại Lương rơi vào kết cục gì, nhưng con trai nàng phải làm sao đây! Nàng biết làm gì bây giờ Nó còn quá nhỏ, chỉ là đứa trẻ vô tội, chẳng lẽ cũng phải vùi thây theo vương triều Đại Lương! Chỉ vì trên người nó cũng chảy huyết mạch Tống gia Dựa vào cái gì chứ!

Quế đại nương bất an kéo Lý Yên Nhi, "Nương nương, chúng ta mau quay về Vô Cực điện! Mời hoàng thượng làm chủ!"

Lý Yên Nhi cũng quý cái mạng mình lắm, ban đầu chỉ nghĩ là đánh tiếng trống đầu nâng cao sĩ khí tiêu diệt Phượng Chiếu Ngọc và binh lực của Tạ Cảnh Tu, không ngờ Tạ Cảnh Tu gan to bằng trời, y thật sự muốn tạo phản!

"Tất cả thị vệ nghe lệnh, lập tức hộ tống nương nương về Vô Cực điện!" Quế đại nương thấy Lý Yên Nhi ảm đạm gật đầu, vội cao giọng hạ lệnh.

Hơn trăm thị vệ đang giằng co với binh sĩ huyền giáp nhận lệnh, vội vã bao bọc Lý Yên Nhi.

Tạ Cảnh Tu đột ngột xoay người, mặt không đổi sắc chỉ Lý Yên Nhi, "Bắt lấy nữ nhân này!"

Mười mấy binh sĩ huyền giáp đồng thanh đáp, thế như chẻ tre đánh đến chỗ Lý Yên Nhi. Các thị vệ hết cách, phải ứng chiến, không cho họ ngáng đường Lý quý phi.

Thái Y viện lại rơi vào hỗn chiến.

Phượng Vân Phi đã sớm choáng váng đứng dựa góc tường, thần tình hốt hoảng nhìn cảnh chém giết.

Hoàng hậu phục hồi tinh thần, ôm tiểu Thái tử, cất bước chạy đến chỗ Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự.

Các cung nữ không cản được nàng, đành phải đuổi theo.

Con đường trước mắt bị một roi hất trở về. Hoàng hậu đứng cách Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu khoảng năm bước, nàng không nhìn nam nhân cao lớn vẻ mặt âm trầm cầm roi, đôi mắt rưng rưng chỉ nhìn Tiêu Ngự, dứt khoát quỳ xuống, dùng hai tay nâng đứa bé trong lòng lên cao.

"Phượng đại phu, con nhỏ Tống Triều Nghiên khờ khạo bất tài, cầu Phượng đại phu cứu nó một mạng, để nó làm nô bộc hầu hạ Phượng đại phu, sau này sống hay chết sẽ trông vào tạo hóa của nó."

Hoàng hậu nói xong cũng không đợi Tiêu Ngự trả lời, nhẫn tâm đặt tiểu Thái tử xuống đất, nàng đứng dậy, bước ra ngoài không quay đầu lại.

"Về Hưng Ninh cung!" Phượng bào trên người Hoàng hậu tỏa sáng dưới ánh mặt trời, nàng như tiên nữ cách biệt hoàn toàn với hỗn chiến trước sân.

Tạ Cảnh Tu nhìn tiểu Thái tử nằm dưới đất, nhíu mày thật sâu.

Tiếng hành quân rung trời chuyển đất đã ngay sát bên tai, từ cánh cửa sơn son đang mở rộng của Thái Y viện, đã có thể thấy binh đội huyền giáp đang tiến đến. Thế công như hổ, bước chân chỉnh tề, giẫm nát những kẻ ngáng đường.

Tiêu Ngự rốt cuộc không đành lòng nhìn đứa trẻ yếu ớt không nơi nương tựa đơn độc nằm dưới đất, năn nỉ Tạ Cảnh Tu, "Cho ta thằng bé này đi, nó ngoan lắm."

173. Chương 173: Binh Đội Huyền Giáp

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu liếc tiểu Thái tử một cái, ra hiệu cho Lão Thập, Lão Thập bước đến ôm tiểu Thái tử lên.

Hơn mười binh sĩ huyền giáp tay cầm trường thương, cưỡi ngựa xông lên bắt Lý quý phi, các đại nội thị vệ đã sớm không còn sức đánh trả đang chắn phía trước Lý quý phi bị hất văng, binh sĩ tiện tay tóm lấy nữ nhân hoa dung thất sắc, mặc kệ nàng gào la chói lói, nhanh chóng quay về chỗ Tạ Cảnh Tu.

"Nương nương, nương nương! Lũ loạn thần tặc tử các ngươi, mau thả nương nương ra!" Quế đại nương tóc tai rối bù, đứng trong vòng vây thị vệ lớn tiếng kêu, "Đám vô dụng, còn không mau cứu nương nương về!"

Đao thép trong tay thị vệ đâm không thủng huyền giáp của binh sĩ, lấy cái gì đấu cứng với trường thương người ta

Tạ Cảnh Tu thâm trầm vung tay lên, "Giết ra khỏi hoàng cung."

Tiếng chém giết rung trời lại phủ trùm thâm cung.

Các cung nữ nội thị vây quanh Hoàng hậu chạy về Hưng Ninh cung nghe được tiếng hô "giết" sặc mùi sát khí cách đó không xa, dường như còn ngửi thấy mùi máu tanh nồng, ai nấy sợ đến mức mềm chân, cất bước không nổi.

Lúc này Hoàng hậu Tư Không Ngọc lại vô cùng bình tĩnh, cõi lòng phẳng lặng hơn cả mười mấy năm trước, thuở chưa phải ngày đêm lo lắng, cảnh giác trăm bề, bình tĩnh đến hưng phấn.

Nàng tin tưởng, nàng tin tưởng vô điều kiện vào thiếu niên có đôi mắt trong veo kia, nàng tin vào thiếu niên có thể làm Nguyên Vương thế tử vì hắn mà tạo phản, tiến đánh cấm cung, hắn nhất định sẽ đối xử tốt với con trai nàng, Nghiên Nhi của nàng giao vào tay hắn chắc chắn sẽ bình an mà lớn lên.

Từ khi Lý Yên Nhi được sủng ái, từ khi tiền Thái tử chết trẻ, nguyện vọng bé nhỏ duy nhất của nàng chỉ đơn giản như vậy thôi.

Giờ phút này, nàng không còn vướng bận chuyện gì nữa.

Bắt đầu từ những năm Hoàng đế kiêng kỵ ngoại thích, gia tộc Tư Không đã dần bị tiêu diệt.

Gia tộc Tư Không ngày xưa như lửa đỏ hừng hực, cháy sáng không cần thêm dầu, nay người bị lưu đày, kẻ bị giáng chức, từng nhánh rơi rụng, chia năm xẻ bảy.

Tư Không Ngọc cảm thấy hết sức buồn cười.

Không có gia tộc Tư Không nâng đỡ, Vĩnh Vinh đế sao có thể ngồi lên ngai vàng dễ dàng như vậy. Phụ thân nàng năm đó cực kỳ hài lòng Vĩnh Vinh đế lúc còn là Hoàng tử, nói ngài khôn khéo trầm ổn, thân mang đại tài.

Cho nên ngoại thích mới giúp đỡ một Hoàng tử yếu thế như ngài, hy vọng ngài trở thành minh quân lưu danh thiên cổ.

Không ngờ, ngài vì một Lý thị nhỏ nhoi mà chống đối gia tộc Tư Không, chính thức trở thành lang sói lòng tham vô đáy.

Thời điểm Lý Yên Nhi tiến cung, Vĩnh Vinh đế chỉ lợi dụng nàng ta để mượn sức Lý gia. Khi ấy, mọi người đều biết Hoàng hậu Tư Không Ngọc mới là nữ nhân chiếm trọn trái tim đế vương.

Ngay bản thân Tư Không Ngọc cũng thật sự đem lòng ái mộ, tín nhiệm phu quân quen biết từ thuở niên thiếu.

Mãi đến lúc trưởng tử của bọn họ, tiền Thái tử văn nhã đoan chính chết bất đắc kỳ tử trong tẩm cung, Vĩnh Vinh đế chỉ giải quyết qua loa cho xong, xử tội mấy Thái y rồi kết thúc chuyện này.

Con trai nàng chết oan uổng, cuối cùng Tư Không Ngọc cũng bừng tỉnh khỏi cảm tình mù quáng. Quay đầu nhìn lại, gia tộc Tư Không đã thất thế, Lý gia quật khởi, Lý Yên Nhi thâu tóm trái tim Hoàng đế, quân vương khôn khéo trẻ tuổi ngày xưa không còn, nam nhân hiện tại ánh mắt mông lung, vóc dáng gầy gò, xa lạ đến mức nàng không nhận ra nữa.

Con trai nhỏ Tống Triều Nghiên tuy được phong Thái tử nhưng năm lần bảy lượt suýt chết, theo chân tiền Thái tử.

Tư Không Ngọc chỉ có thể dùng hết sức lực để bảo vệ tính mạng con nhỏ, sợ nơm nớp sống trong thâm cung, không biết khi nào mới kết thúc.

Lấy thế lực như nước lũ của Lý gia và Lý Yên Nhi bây giờ, nếu bọn họ thật sự muốn hại chết tiểu Thái tử, nâng đỡ con trai Tống Triều Lễ của Lý Yên Nhi lên làm Thái tử cũng không phải không thể được.

Vĩnh Vinh đế nhất mực sủng ái Lý Yên Nhi, so với tiểu Thái tử, ngài càng thiên vị Tam hoàng tử do Lý Yên Nhi hạ sinh. Dù cho tiểu Thái tử thật sự gặp chuyện không may, ngài cũng sẽ không quan tâm.

Nhưng Lý gia hình như không có ý định này, bởi vậy Tư Không Ngọc mới tạm thời bảo vệ được tiểu Thái tử. Lý Yên Nhi hết lần này đến lần khác xuống tay với tiểu Thái tử nhưng vẫn chưa muốn lấy mạng nó, chỉ hại Tư Không Ngọc sợ đến mức thành bộ dáng chim sợ cành cong, trông chừng tiểu Thái tử càng thêm chặt chẽ.

Giống như hôm nay vậy, phải móc họng cho nôn ra không phải lần đầu tiên. Tiểu Thái tử mới năm tuổi, thực quản non yếu làm sao chịu nổi nôn mửa thường xuyên như vậy Lần này bị vỡ thực quản cũng do thương tích dồn nén liên tục mấy năm qua.

Bất luận ra sao, nhưng ngày sống bữa nay lo bữa mai rốt cuộc có thể triệt để chấm dứt rồi.

Hoàng hậu Tư Không Ngọc sảng khoái trở về Hưng Ninh cung, cởi phượng bào tơ vàng, đổi lại phẩm phục Hoàng hậu, sau đó lẳng lặng ngồi ở chính điện, chờ phán quyết cuối cùng.

—o0o—

Sâu trong hoàng thành tọa lạc ngay trung tâm kinh thành phóng lên mấy cột khói đen và tiếng chuông cổ vang vọng từng hồi, chấn động vài dặm xung quanh, hiện tượng lạ lùng như thế, dĩ nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt dân chúng.

Người đi đường dồn dập tấp vào tửu lâu nghỉ chân, cùng hướng mắt về hoàng thành.

“Xảy ra chuyện gì thế”

“Có phải hoàng thượng muốn truyền chỉ gì không”

“Hay là có hỏa hoạn”

Mọi người nghị luận xôn xao, không ai biết nguyên do, cũng không đoán được chuyện gì đang xảy ra trong thâm cung.

Lâm Hiển đang luyện binh ở phía Nam hoàng thành nghe được tiếng chuông, suy nghĩ một lát, sắc mặt đại biến, thầm nghĩ, “Nguy rồi.”

Lập tức điều động năm nghìn nhân mã trong Tề Vệ sở, gấp rút chạy đến tiếp viện hoàng thành.

Năm nghìn nhân mã còn lại đang hoạt động ngay trong hoàng cung hẳn đã sớm đến cứu giá.

Lâm Hiển không biết trong cung xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết, tiếng chuông trên lầu quan sát mà vang lên tức là liên quan đến tồn vong của hoàng thành.

—o0o—

Ngay lúc mọi người đều dồn chú ý về hoàng thành, trong những ngõ hẻm quanh co, bình thường chẳng ai muốn để mắt đến mấy tên nghèo khổ hay tụm năm tụm ba, từng tốp nam tử trẻ tuổi xuất hiện từ mấy căn nhà xập xệ, nhìn nhau một cái, lại yên lặng di chuyển đến những kho thóc gần Quảng An đường nhất.

Cửa hiệu cháo thuốc từ trước đến giờ đều do Tạ Cảnh Tu cho người điều hành, Tiêu Ngự không biết hoạt động cụ thể.

Cửa hiệu cháo thuốc đặt ở ngoại thành là nơi trực tiếp phát lương thực cho dân chúng, ngoài những cái đó, còn có bốn đại viện làm kho chứa thóc xây trong kinh thành, phụ trách quản lý lương thực dược thảo cung cấp cho các cửa hiệu nhỏ.

Cửa hiệu ngoại thành đổi chủ nhiều lần, nhưng kho lớn trong thành vẫn nằm trong tay Tạ Cảnh Tu.

Vì trước kia Giản lục tiểu thư phách lối làm từ thiện, khắp kinh thành không ai không biết kho lớn coi tiền như rác này.

Cứ cách một thời gian lại có từng xe chở lương thực, dược thảo chạy vào, chưa đến mấy ngày đã chở ra ngoại thành phân phát cho bách tính, không phải coi tiền như rác chứ là cái gì!

Người không biết chuyện chỉ cười thầm Nguyên Vương thế tử trẻ tuổi phong lưu, vung tiền như nước vì nụ cười của giai nhân, mãi đến sau này, y vì Thế tử phi xuất thân dân gian mà không chút do dự đoạn tuyệt với Giản lục tiểu thư, chuyện tình rắc rối này từ lâu đã lan truyền khắp đầu đường cuối phố.

Bây giờ, bốn kho lớn bị xem là coi tiền như rác đột nhiên có hàng trăm người xuất hiện, xếp hàng ngay ngắn trước khoảng sân rộng bao la.

Bọn họ có người ăn mặc như du côn bần hàn, có người còn mang gánh hàng rong, có thư sinh áo vải, có đầu bếp bên hông còn buộc tạp dề.

Trăm người muôn hình muôn vẻ đứng nghiêm chỉnh như quân đội, y hệt binh sĩ được huấn luyện chính thống, cảnh tượng hết sức quỷ dị.

Cổng lớn kho hàng từ từ mở ra, ánh nắng lan dần vào sâu bên trong.

Phía trước đặt một núi bao gai, đằng sau là từng bộ mũ giáp đen tuyền xếp chồng chất, lấp lánh ánh đen dưới nắng…

—o0o—

Ngoài cửa chính Lý phủ, mấy chiếc xe ngựa lớn đậu ở bãi đất trống, Lý tướng đã hơn năm mươi và trưởng tử Lý Sung bước ra cửa, nhìn hắn nhảy lên xe, lão đứng dưới, nghiêm mặt nói với con trai, "Vi phụ đã dặn Yên Nhi đừng động vào Tư Không Ngọc và tiểu Hoàng tử, nhưng xem ra, nàng đã không nghe lời ta."

"Muội muội càng lúc càng tùy hứng." Lý Sung nhíu mày.

Lý tướng thở dài, "Từ khi hạ sinh Tam hoàng tử, nàng ngày càng cố chấp, không muốn tòng mệnh. Làm mẹ sẽ mạnh mẽ hơn, nàng tính toán cho Lễ Nhi cũng không có gì đáng trách, nhưng không nên đặt Lý gia chúng ta vào thế tiến thoái lưỡng nan." Ngừng một lát lại nói, "Thám tử đã điều tra ra, Quảng An đường được dựng nên vì Nguyên Vương thế tử phi Phượng Chiếu Ngọc. Phượng Chiếu Ngọc tiến cung chẩn bệnh cho tiểu Hoàng tử, Nguyên Vương thế tử Tạ Cảnh Tu mang ba trăm binh sĩ đột phá Phục Linh môn xông vào hoàng cung, đại nội thị vệ đấu không lại nên rung chuông cảnh báo. Thế tử Việt Bắc hầu đã dẫn người đến hộ giá, ba trăm binh sĩ không có gì đáng ngại, lúc này ngươi chỉ cần vào cung chế trụ Yên Nhi, đừng để nàng gây ra phiền phức, bằng không, Lý gia sẽ từ bỏ nàng!" Lý tướng nói xong, giọng đột ngột lãnh khốc hẳn lên, không chừa đường sống.

Lý Sung nói, "Phụ thân đừng lo, nhi tử biết rồi. Nhưng tư quân của phủ Nguyên Vương đã bị hoàng thượng thu hồi, bây giờ y dẫn theo ba trăm binh sĩ không rõ lai lịch, tốt nhất phụ thân hãy phái người điều tra, tuyệt đối không thể xem thường."

Lý tướng gật đầu, "Vương gia coi trọng tài năng của y, sao vi phụ dám xem thường y chứ." Lý gia nhận lệnh lôi kéo Tạ Cảnh Tu đâu phải mới ngày một ngày hai, chỉ là Tạ Cảnh Tu dầu muối gì cũng không ngấm.

"Đã không thể sử dụng được thì nên nhanh chóng diệt trừ." Lý tướng trầm ngâm, "Đinh thị chung quy vẫn là đàn bà con gái, cho nàng năm trăm tinh binh nàng cũng không biết dùng thế nào, còn đánh mất cơ hội ngàn năm có một. Hôm nay tuy hung hiểm nhưng chưa chắc không phải thời cơ. Đại lang, đang lúc có mặt Thế tử Việt Bắc hầu, nhớ tìm cách lợi dụng hắn, hắn chính là một thanh bảo đao."

Lý Sung mỉm cười, chắp tay nói, "Phụ thân yên tâm, người cứ trong phủ chờ tin." Nói xong khom người chui vào buồng xe.

Lý tướng dõi mắt trông theo, mắt nheo lại, vuốt râu nhìn về nơi xa, hơn mười cột khói đen trên hoàng thành vẫn chưa tan mà như đang tụ lại thành một bóng đen. Nhìn từ đằng xa giống hệt ma quỷ lửng lơ ngay phía trên hoàng cung, hai lỗ trống là hai con mắt đang mở trừng trừng.

Lý tướng nhớ lại những việc Tạ Cảnh Tu đã làm, khẽ lắc đầu, xoay người vào phủ.

Y có thể thoát khỏi truy sát của năm trăm tinh binh, còn tương kế tựu kế dùng cách giả chết, suýt chút nữa tra ra thân phận của Đinh thị, tất cả đều khiến người ta không dám khinh thường.

Thế nhưng, rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ bồng bột, vì một Phượng Chiếu Ngọc mà dẫn quân tạo phản, không có tiền đồ. Vương gia cũng có lúc nhìn nhầm người.

Từ xưa đến nay, con cháu hoàng tộc muốn bức vua thoái vị phải chuẩn bị sẵn đại quân ngoài thành. Trong cung có tường thành, Binh Mã ty và mấy vạn Vũ lâm quân túc trực, nếu không sắp đặt vẹn toàn sao có thể tùy tiện bức vua thoái vị

Cứ cho là Tạ Cảnh Tu muốn phản mà chỉ mang có ba trăm binh sĩ đã liều mạng xông vào cấm cung, dù có thể chạy ra thì biết làm sao mới đánh lại Vũ lâm quân và đại doanh Bắc thành trong giáp ngoài công

Đa mưu túc trí thì thế nào Một khi đánh trực diện, âm mưu gì cũng thua vũ lực. Trong cuộc chiến thực lực, kẻ yếu vĩnh viễn chỉ có thể bị giẫm nát.

Phượng Chiếu Ngọc là thần y, thân mang tuyệt kỹ, có lẽ không phải chết. Nhưng Tạ Cảnh Tu sẽ bị tính ngông cuồng hại chết.

Lý tướng tiếc nuối lắc đầu, chậm rãi bước lên thềm đá, bước qua ngạch cửa.

Cánh cửa lớn nặng nề còn chưa đóng lại, đầu đường truyền đến tiếng la hét inh ỏi, âm thanh bước chân mạnh mẽ đều nhịp giẫm trên đá xanh lót đường vang lên, đất sỏi ven đường nảy lên từng đợt như bọt nước, mặt đất chấn động không ngừng.

Lý tướng giật mình quay phắt lại, không dám tin trợn to mắt nhìn.

Đội quân huyền giáp khí thế ngất trời hùng hổ tiến đến như mây đen cuồn cuộn!

Thân mặc huyền giáp, tay nắm trường thương… đúng là hình dáng của ba trăm binh sĩ thuộc hạ Tạ Cảnh Tu dẫn đầu!

Ba trăm, rõ ràng chỉ có ba trăm thôi mà!

Nhưng đội quân hiện tại đang bao vây Lý phủ chắc chắn hơn ba trăm người, họ từ đâu ra!

"Tướng gia cẩn thận!" Tùy tùng quát một tiếng, kéo Lý tướng vào trong, lệnh cho nô bộc nhanh chóng đóng cửa.

Lý tướng đứng sau cửa, nghe tiếng sắt thép gõ vào nhau khiến lòng người hoảng hốt, trống ngực đập thình thịch!

Tạ Cảnh Tu… Tạ Cảnh Tu!

Lý tướng lầm bầm cái tên kia, không hiểu sao lòng thấy sợ hãi.

Từ khi tư quân phủ Nguyên Vương bị thu hồi, vì phòng ngừa những binh sĩ kia nhớ chủ cũ, khó khống chế nên đã sớm cho họ giải giáp về quê.

Vì muốn lôi kéo Tạ Cảnh Tu nên lão âm thầm điều tra không ít lần, y chỉ lãng phí thời gian cùng Phượng Chiếu Ngọc trong Quảng An đường, hoặc đến các cửa hiệu cháo thuốc mua danh chuộc tiếng thôi.

Rốt cuộc binh lính của y từ đâu ra! Binh sĩ từ đâu ra!

174. Chương 174: Thoát Khỏi Kinh Thành

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự ngồi chung một ngựa, dẫn ba trăm binh sĩ chạy đến Quảng Bình môn phía Nam.

Lúc vào là công phá Phục Linh môn phía Tây, tướng canh giữ Phục Linh môn Vệ Kỳ lần đầu tiên rời đảo Vô Danh, là tâm phúc của Tạ Cảnh Tu.

Vệ Kỳ lúc mới năm tuổi đã được Tạ Cảnh Tu cứu mạng, đưa đến đảo Vô Danh, cùng những thiếu niên xuất thân nghèo khổ khác rèn luyện ròng rã mười năm.

Đảo Vô Danh hoàn toàn tách biệt với thế gian, khi đó cả đảo là một vùng hoang vu, chỉ có vài bộ lạc thổ dân sinh sống.

Huấn luyện bí mật kéo dài mười năm, ăn, mặc, ở, đi lại đều do Tạ Cảnh Tu ban tặng, tướng lĩnh tập huấn cũng là tâm phúc của Tạ Cảnh Tu. Mười năm sau, các thiếu niên chỉ biết Tạ Cảnh Tu là chủ nhân chí cao vô thượng, không biết phủ Nguyên Vương, càng không biết thiên tử Đại Lương là gì.

Kinh thành không thiếu các thiếu niên cùng độ tuổi mười ba mười bốn được cho rời đảo như Vệ Kỳ, chủ nhân chuẩn bị hộ tịch cho bọn họ, để bọn họ tự mưu cầu công danh, bình thường cũng không liên lạc với họ, chỉ để họ tự do phát triển tài năng của mình.

Vệ Kỳ cũng không biết những đồng đội kia ở đâu, chức vị của hắn không phải cao nhất, bản lĩnh cũng không phải giỏi nhất.

Không ngờ người có thể giúp đỡ chủ nhân ở phút cuối lại là hắn.

Cởi bỏ quan phục tướng thủ thành, khoác lên huyền giáp đặc chế của đảo Vô Danh, Vệ Kỳ cầm trường kích trở về với đồng đội, kích động trào dâng trong lòng không cách nào diễn tả bằng lời!

Ngón tay hắn vuốt dọc trường kích và huyền giáp lạnh lẽo trên mình như vuốt ve báu vật quý giá nhất.

Cuối cùng hắn đã có thể quay về, có thể quang minh chính đại phò tá chủ nhân!

Vì những năm qua chủ nhân không cho hắn lén liên hệ, Vệ Kỳ không có một khắc yên lòng, tâm tình hoang mang chưa bao giờ vơi đi.

Hắn biết chủ nhân ở ngay trong phủ Nguyên Vương tường cao sơn đỏ, nhưng vì chủ nhân đã hạ lệnh cấm, ngay cả lảng vảng gần phủ Nguyên Vương hắn cũng không dám.

Suốt khoảng thời gian rời đảo Vô Danh, sống trong kinh thành, bất kể hắn luồn cúi nhịn nhục thế nào đi nữa, trái tim hắn vẫn như lục bình, mãi mãi không có bến đỗ.

Mãi cho đến giờ khắc này, bao nhiêu nghi hoặc, nỗi sợ không chốn nương thân mới triệt để tan biến.

Cuối cùng hắn đã có thể về nhà rồi.

Đoàn quân của Tạ Cảnh Tu thế như chẻ tre xông ra Quảng Bình môn.

Đại nội thị vệ bị khí thế uy nghiêm của binh sĩ huyền giáp chấn trụ, hoàn toàn không có sức đánh trả. Huống chi nương nương ngàn sủng vạn sủng của bọn họ đang bị bắt giữ, máu me đầy mặt, dưỡi đao sắc bén đặt ngay trên cái cổ non mềm của nàng, ai dám làm bậy

Mặc kệ có lập được công hay không, nếu bị cái tội ảnh hưởng đến an nguy của Quý phi nương nương đè lên đầu, bọn họ sẽ không bao giờ trở mình được nữa.

Bởi vậy, đại nội thị vệ chỉ dám cầm đao vây xung quanh, không một ai thật sự muốn hợp lực cản đường.

Tiêu Ngự ngồi trên lưng ngựa, thấy cảnh này, chút lo lắng trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Tạ Cảnh Tu nhìn như làm việc lỗ mãng nhưng cho đến bây giờ vẫn đâu vào đấy, ung dung bình thản. Điều này dĩ nhiên không phải do may mắn. Cứ như hắn giải phẫu cho bệnh nhân cũng vậy, tất cả đã thuộc nằm lòng, mọi tình huống đều nắm trong lòng bàn tay mới dám tùy tiện làm cái việc trong mắt người khác là nông nổi nhất thời.

Về phần sau khi thoát khỏi hoàng cung phải làm sao mới rời khỏi kinh thành, Tiêu Ngự không muốn nghĩ nhiều, nhất định Tạ Cảnh Tu đã an bài thỏa đáng hết rồi.

Từ Thái Y viện chạy ra Quảng Bình môn, con đường âm u bình thường vốn rất dài, nay hành quân cấp tốc chỉ mất thời gian hai nén hương đã đến nơi.

Quả nhiên, trước Quảng Bình môn đã có mấy nghìn thị vệ dưới tường thành và trên lầu quan sát đón đầu, trật tự lãnh tĩnh, khác hẳn những đại nội thị vệ rụt rè lo được lo mất.

Đây mới thật sự là lực lượng tinh nhuệ bảo vệ hoàng thành, Vũ lâm quân dưới quyền Lâm Hiển.

Tạ Cảnh Tu ghìm cương chiến mã, ba trăm binh sĩ huyền giáp cũng ngừng lại cách đó sáu mươi trượng.

Lâm Hiển eo gác trường đao, đứng trên cao nhìn xuống Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Thiếu niên ngồi phía trước Tạ thế tử là ân nhân cứu mạng của hắn, không ngờ lại tái ngộ trong tình cảnh này.

Phượng đại phu có ơn với hắn, vương triều Đại Lương hắn phải trung thành thủ hộ, phải lấy oán trả ơn hay phản bội hoàng triều Hôm nay, hắn đã được định trước là trung nghĩa khó vẹn toàn.

Một nam tử trung niên đến cạnh hắn, nhìn Tạ Cảnh Tu và mấy trăm binh sĩ dưới tường thành.

Một bên chỉ vỏn vẹn ba trăm, một bên ước chừng một vạn quân tinh nhuệ, Lý Sung hoàn toàn yên tâm, càng thêm xem thường Tạ Cảnh Tu bị một nam nhân làm mê muội.

Nếu y vì một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành mà trở mặt với quân vương, cho dù cuối cùng phải bỏ mình cũng có thể được lưu truyền giai thoại phong lưu.

Nhưng y vì một nam nhân mà làm đến thế này thì gọi là gì Đúng là buồn cười.

Hắn nhìn Lâm Hiển, "Lâm thống lĩnh, ngươi còn ngây ra đó làm gì! Còn không mau bắt tên phản tặc này! Tiến cung hộ giá!"

Lâm Hiển liếc hắn, "Vũ lâm quân trên lầu quan sát không có nỏ, chỉ có trường cung, tầm bắn xa nhất chỉ được năm mươi trượng."

Tạ Cảnh Tu hiển nhiên đã tính trước, dừng chân ngoài tầm bắn. Cung tên của Vũ lâm quân không có đất dụng võ, chỉ có nước lao xuống liều mạng hoặc án binh bất động, chờ Tạ Cảnh Tu ra tay trước.

Mà Tạ Cảnh Tu muốn thoát khỏi hoàng cung, đâu thể bất động ở đây mãi được.

Binh sĩ huyền giáp sau lưng y có kỵ binh, cũng có bộ binh, số lượng tuy ít nhưng khí thế mạnh mẽ, trang bị trường kích thép luyện và mũ giáp huyền thiết, nếu đánh trực diện hoàn toàn có thể áp chế Vũ lâm quân.

"Không có cung tên giành ưu thế, Vũ lâm quân phải xuống tường thành liều mạng, nhưng cuối cùng phải rơi vào kết cục hai bên đều tổn hại." Lâm Hiển lạnh nhạt nói, "Tuy y chỉ có ba trăm bộ binh, hơn mười kỵ binh nhưng cũng đủ lập trận pháp, huống hồ trang bị hoàn hảo, công thủ toàn diện. Vũ lâm quân ngoại trừ hơn về số lượng thì không có lấy một ưu thế nào cả. Cứ cho số lượng đông hơn là lợi thế thì cũng không chọi lại ba trăm quân tinh nhuệ kia. Không nghĩ kỹ mà xuống tường thành, chỉ sợ tạo cho y cơ hội phản kích."

Trang bị của Vũ lâm quân còn không bằng trang bị của đại nội thị vệ, trong khi mũ giáp và trường kích của binh sĩ Tạ Cảnh Tu vừa nhìn đã biết được chế tác hoàn hảo.

Tất cả những bất lợi này đều do Lý gia ban tặng. Lý gia không cách nào làm dao động địa vị Vũ lâm quân trong lòng Vĩnh Vinh đế nên chỉ có thể cắt xén đủ đường.

Lý Sung nghe Lâm Hiển nói thế, thầm rủa hắn không chịu liều mạng với Tạ Cảnh Tu nhưng cũng không dám phản bác.

Ai mà nghĩ có ngày hắn phải nhờ cậy Vũ lâm quân bảo vệ.

Lâm Hiển không để ý hắn, chỉ chăm chăm nhìn xuống tường thành.

Tạ Cảnh Tu dám đơn độc xông vào cấm cung, lẽ nào thật sự không có chuẩn bị gì khác Lâm Hiển không dám khinh địch.

Với lại, sâu trong nội tâm hắn không muốn xuống tay với Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự.

Lý Sung đứng một bên cau mày, cẩn thận quan sát tình hình.

Hắn vốn định lợi dụng Lâm Hiển để chế phục Tạ Cảnh Tu. Lý gia bọn họ giỏi nhất là khống chế người khác, Lâm Hiển lại một lòng trung thành với hoàng thất, dắt mũi tiểu tử này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Không ngờ Lâm Hiển lấy cớ trang bị không tốt mà không muốn tốc chiến tốc thắng, cố tình đổ lỗi cho Lý gia tạo thành cục diện hôm nay.

Lý Sung là quan văn, hắn chỉ phiến diện nhìn chênh lệch về quân số, hắn không tin phân tích của Lâm Hiển nhưng lại sợ chết.

Chức trách của Lâm Hiển là chỉ bảo vệ tính mạng cho một mình Hoàng đế, chỉ cần Hoàng đế không có bất trắc thì Lâm Hiển vẫn được xem là hoàn thành nhiệm vụ. Nếu hắn cho Tạ Cảnh Tu thoát thân, không muốn thí mạng quân mình cũng rất hợp tình hợp lý.

Phải làm sao mới thuyết phục được tên đần này liều mạng với Tạ Cảnh Tu… Lý Sung đảo mắt, tâm tư xoay chuyển.

Tạ Cảnh Tu đột ngột nâng tay, một binh sĩ cao to từ trong đội quân bước ra, trong tay túm một nữ nhân ăn mặc xa hoa như xách con gà.

Lý Sung vọt lên phía trước, bấu mép tường thành, trừng to mắt nhìn nữ nhân một thân chật vật kia.

Lâm Hiển khẽ nhíu mày, thầm thở phào một hơi mà ngay bản thân hắn cũng không phát hiện.

Tạ Cảnh Tu giương roi chỉ nữ nhân kia, cất giọng, "Lâm thống lĩnh, gian phi Lý thị ở đây! Muốn nàng sống hay chết tùy vào ý niệm của ngươi! Các ngươi mau chóng mở cửa thành, rút lính canh, bằng không đừng trách ta hạ thủ vô tình!"

Y vừa dứt lời, binh sĩ đằng sau lập tức khua thương hưởng ứng, tiếng hô vang dội như sấm rền.

Tuy không nghe rõ y nói gì, nhưng loại âm thanh sặc mùi chết chóc khiến Lý Yên Nhi sợ đến mức run cầm cập, cổ họng cố hít lấy không khí nhưng không thể phát ra tiếng.

Nàng không phải nữ tử nhu nhược, quan viên quyền cao chức trọng chết trong tay nàng nhiều không đếm xuể.

Nàng có thể nhìn không chớp mắt cảnh hành hình nơi pháp trường, nhìn thân nhân những tội quan bị nàng hãm hại oan ức gào khóc, nhìn đầu người rơi xuống đất mà không chút động lòng.

Nàng luôn tin rằng mình là người làm đại sự, có cơn sóng to gió lớn nào mà nàng chưa từng trải qua Những nữ nhân dung tục trong thâm cung tính là cái gì so với rèn luyện nàng phải chịu đựng Thời điểm Vĩnh Vinh đế chưa bị thuốc phiện làm thần trí u mê, nàng chỉ dựa vào chính bản thân mà giành được thánh sủng.

Nhưng bây giờ nàng mới biết, âm mưu thủ đoạn của nàng hoàn toàn bất lực trước giết chóc trên chiến trường.

Thậm chí, nơi này đâu thể xem như chiến trường mà đã khiến người ta khiếp vía, chỉ một tiếng hô không rõ nghĩa đã dọa nàng bay mất nửa cái hồn.

Tiêu Ngự nghe Tạ Cảnh Tu nói thế, trong lòng rục rịch, quay lại nhìn y.

Tạ Cảnh Tu lại nheo mắt nhìn Lâm Hiển trên tường thành đằng xa.

Lâm Hiển còn chưa làm gì, Tạ Cảnh Tu đã rút trường kích chĩa vào đầu Lý Yên Nhi.

"Lâm thống lĩnh, kiên nhẫn của ta có hạn. Ta đếm đến ba…"

Trên tường thành rốt cuộc cũng vang lên âm thanh quyết đoán của Lâm Hiển, "Không cần. Tạ thế tử, ngươi thắng rồi. Ta có thể thả ngươi đi, nhưng ngươi phải giao lại Quý phi nương nương toàn thân nguyên vẹn cho Vũ lâm quân."

Lý Sung giận dữ quát, "Lâm Hiển! Ai cho ngươi tự ý quyết định như thế!"

Lâm Hiển chuyển đôi mắt lạnh lẽo qua hắn, "Lâm mỗ bất tài, vì tính mạng Quý phi nương nương nên đành phải nhượng bộ. Hay là Lý đại nhân có cách gì cứu Quý phi nương nương trở về à! Lâm mỗ sẽ dốc toàn lực phối hợp!"

"Ngươi!" Lý Sung tức giận trừng mắt, lại không biết phải nói gì.

Hắn chỉ quen thao túng quyền mưu, bàn về so đấu đao thật kiếm thật, hắn thì làm được cái gì!

"Quý phi nương nương phải cứu! Tạ Cảnh Tu cũng phải giết tại chỗ!" Lý Sung tức tối gào lên, "Lâm thống lĩnh, ngươi mà dám để Tạ Cảnh Tu chạy thoát thì chính là đại nghịch bất đạo!"

Lâm Hiển nheo mắt, khóe môi nhếch nụ cười khinh thường.

"Nếu như vậy, hạ quan xin chờ đại nhân dâng tấu lên thánh thượng. Lâm mỗ bất tài, chỉ có thể lấy nhiệm vụ bảo vệ tính mạng Quý phi nương nương và bệ hạ làm đầu, những thứ khác không quan trọng."

Lý Sung tức muốn té ngửa, lại không nghĩ ra cách nào.

Đừng tưởng hắn không nhìn ra, rõ ràng Lâm Hiển không muốn đấu với Tạ Cảnh Tu! Đã vậy còn luôn miệng lấy tính mạng Quý phi nương nương làm cái cớ, đúng là đáng ghét!

Lý Sung nhìn Lý Yên Nhi bị binh sĩ kia bắt, trong lòng căm hận muội muội thành sự không đủ bại sự có thừa!

Nếu không phải nàng gây chuyện thì hôm nay Tạ Cảnh Tu đâu có bất chấp xé bỏ mặt nạ! Vương gia nhìn trúng Tạ Cảnh Tu, mượn sức không được liền hạ lệnh tiêu diệt, cơ hội lần này quá tốt, thế mà bị Lý Yên Nhi phá hỏng!

Lý Sung có giận cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Hiển cho người mở cổng thành, để Tạ Cảnh Tu và ba trăm binh sĩ đi ra như chốn không người, thuận lợi thông qua Quảng Bình môn.

Tạ Cảnh Tu đứng dưới tường thành, âm thanh hùng hậu truyền vào tai từng người.

"Lâm thống lĩnh, tại hạ vì lo lắng cho thê tử mà tự tiện xông vào cấm cung, tự biết tội không thể tha, kinh thành đã không còn chỗ để tại hạ dung thân. Tại hạ muốn ra cửa Nam kinh thành, xin Lâm thống lĩnh giúp mở đường. Chờ ra khỏi cửa Nam, tại hạ sẽ hoàn trả Lý quý phi lông tóc vô thương!"

Vũ lâm quân trên tường thành nhìn Lý quý phi mặt đầy máu run lẩy bẩy, thầm mắng câu "hoàn trả Lý quý phi lông tóc vô thương" của Tạ Cảnh Tu đúng là nói khoác không biết ngượng.

Tiêu Ngự lo lắng hỏi nhỏ, "Làm vậy có được không Lâm Hiển cũng bị Lý gia chèn ép chứ chưa chắc đã để ý tính mạng Lý quý phi. Ta còn có ân cứu mạng hắn, Thế tử có thể lấy đó lợi dụng."

Tạ Cảnh Tu cong môi, ôm chặt thiếu niên trong lòng, "Yên tâm, Lâm thống lĩnh biết chừng mực."

Y biết Lâm Hiển là người trung nghĩa, lòng trung với hoàng thất Đại Lương không thể triệt tiêu trong một sớm một chiều, nhưng Ngọc Nhi có ân cứu mạng Lâm Hiển, tất nhiên trong nội tâm hắn cũng không muốn làm khó dễ.

Bắt Lý quý phi là vì y muốn cho Lâm Hiển cái cớ để giữ vững nghĩa khí.

Mặc kệ Lâm Hiển có quan tâm tính mạng Lý quý phi hay không, hắn sẽ cam tâm tình nguyện, thậm chí còn hào hứng mở đường cho y và Ngọc Nhi. Vừa không phạm lòng trung, vừa giữ được nghĩa của bản thân, còn có thể chặn miệng đám đông, tội gì không làm.

Báo ân là biện pháp ấu trĩ nhất. Dùng ân cứu mạng bức ép hắn phạm đạo trung thần, dù cho lần này Lâm Hiển chịu tuân theo nhưng sau này không thể kết giao được nữa.

Khi đó, ơn cứu mạng không còn là ân tình mà trở thành khúc mắc.

Tạ Cảnh Tu chưa bao giờ thích "ép buộc" người khác làm gì, y thích để người ta chủ động, còn mang lòng cảm kích mà làm.

Ngoại trừ lần ép buộc Ngọc Nhi thành thân, ngoài cách bức bách thì không còn phương pháp nào khác…

Vũ lâm quân trên tường thành nghe Tạ thế tử xem như chuyện đương nhiên hạ lệnh bảo bọn họ đi trước mở đường, vẻ mặt ai cũng quái dị, không biết phải làm thế nào.

Lâm Hiển lại vô cùng bình tĩnh, trầm ngâm một lát, nói, "Vì an toàn của Quý phi nương nương, cũng không còn cách nào."

Lý Sung nhìn bộ dáng ra vẻ đạo mạo của hắn, tức muốn hộc máu. Rõ ràng bản thân hắn có tình riêng với tiểu yêu tinh Phượng Chiếu Ngọc, không muốn truy kích, còn đem tất cả đổ lên đầu Quý phi nương nương, sao có thể không đáng hận!

"Hết thảy đều vì Quý phi nương nương bình an trở về." Lâm Hiển nghiêm mặt nói, "Xem ra, chúng ta không thể không thuận theo Tạ Cảnh Tu."

Lần này Lý Sung thật sự hộc ra máu.

Lâm Hiển đứng trên thành cao, lớn tiếng nói với Tạ Cảnh Tu, "Tạ Cảnh Tu! Ngươi đừng được voi đòi tiên! Nếu Quý phi nương nương bị tổn thương, bất luận ngươi chạy đến đâu, bản tướng cũng nhất định đuổi theo bắt ngươi về, giao cho hoàng thượng trị tội!"

Tạ Cảnh Tu cũng cười lạnh, "Lâm thống lĩnh, an nguy của Lý thị do ngươi quyết định chứ không phải ta. Ngươi hãy cân nhắc thật kỹ. Nếu ngươi có hành động khác thường, tại hạ bảo đảm Lý thị không sống qua hôm nay. Thánh thượng xem Lý thị như bảo bối, chẳng lẽ ngươi muốn mặc kệ tính mạng của Lý thị Lâm thống lĩnh trung thành với thánh thượng như vậy sao!"

Lâm Hiển nghiến răng, "Tiểu tử vô sỉ!"

Tạ Cảnh Tu, "Lâm thống lĩnh hãy tự lo liệu."

Tiêu Ngự nghe mà đầu óc xoay mòng mòng. Tuy hai người đối đáp rất hợp với tình cảnh, nhưng sao cảm thấy… giống đang diễn kịch vậy nhỉ… rốt cuộc hai người này đang làm gì thế

Lâm Hiển trầm giọng hạ lệnh, "Được! Bản tướng sẽ đưa ngươi đến ngoài cửa Nam! Ngươi phải bảo hộ Quý phi nương nương, bằng không, ngươi nên biết hậu quả."

Lý Sung nghe hai tên này ngươi qua ta lại, hận không thể xách cung bắn chết Lý Yên Nhi cho rồi.

Lâm Hiển là Thống lĩnh Vũ lâm quân, nói không hai lời, lại có uy vọng cực cao trong đại doanh Bắc thành.

Đại doanh Bắc thành cách kinh thành không xa, lúc này hẳn là đã nhận được tin, đang chạy về kinh thành tiếp viện. Chỉ cần kéo thời gian thêm nửa khắc, hai mươi vạn đại quân sẽ đến nơi, lúc đó Tạ Cảnh Tu có mọc cánh cũng chạy không thoát.

Thế cờ đẹp đến như vậy lại bị Lý Yên Nhi phá hủy hết! Nữ nhân ngu xuẩn, rõ ràng có nhiều thị vệ bảo vệ đến thế, thấy Tạ Cảnh Tu đánh vào cấm cung còn không chịu chạy đi, để cho bị bắt như vậy!

Có Lâm Hiển mở đường, Tạ Cảnh Tu chạy khỏi kinh thành vô cùng thuận lợi, e là đại doanh Bắc thành còn chưa kịp xuất hiện, Tạ Cảnh Tu đã sớm trốn mất dạng!

Lý Sung đã tính toán cẩn thận, Tạ Cảnh Tu cũng thật sự kiêng kỵ hai mươi vạn nhân mã của đại doanh Bắc thành.

Thế lực của y chủ yếu tập trung ở đảo Vô Danh, hai vạn tư quân trong kinh thành đã bị Hoàng đế thu hồi, vùng rừng núi phụ cận kinh thành đang ẩn náu ba vạn binh mã.

Nhưng hai vạn tư quân phủ Nguyên Vương đã sớm bị Tạ Cảnh Tu thu phục, trên danh nghĩa là phục vụ phủ Nguyên Vương, thực tế thì toàn quân chỉ nghe lệnh Tạ Cảnh Tu.

Lòng trung thành của những người này không sánh bằng binh sĩ được huấn luyện ở đảo Vô Danh, nhưng tiền tài làm động lòng người, y có nguồn thu nhập kếch xù từ giao thương đường biển chống đỡ, vung bạc ra thì họ sẽ tự động nghe theo thôi.

Gia quyến của binh lính trong tư quân đã được bí mật chuyển lên đảo Vô Danh. Đất đai đảo Vô Danh màu mỡ, khí hậu ôn hòa, tuy không sánh bằng Giang Nam đất lành phì nhiêu nhưng vẫn cần rất nhiều người khai hoang. Điều kiện sinh sống tốt như vậy, binh lính tư quân với người nhà của họ dĩ nhiên sẽ tận tâm tận lực cống hiến. Ngoài mặt thấy tư quân bị giải tán nhưng thực tế vẫn nằm trong tay Tạ Cảnh Tu.

Lúc này họ đã được phái đi bao vây Lý phủ, Phương phủ và các quý phủ của quan viên cấp cao, đồng thời đối phó với hai vạn quân xuất phát từ Binh Mã ty.

Còn năm trăm quân tinh nhuệ do Nhị Cửu lãnh đạo thì di dời người trong Quảng An đường và phủ Nguyên Vương ra khỏi kinh thành.

Tín hiệu đã phát từ lâu, ba vạn binh mã ắt hẳn đã tập hợp ngoài cửa Nam, chỉ chờ lệnh xuất phát.

Các cửa hiệu cháo thuốc bên ngoài chính là dùng để nuôi ba vạn thiết kỵ binh này.

Muốn nuôi binh cần nhất là lương thảo, số lượng ba vạn quân không phải con số nhỏ. Hoạt động bố thí cháo thuốc của các cửa hiệu là phương thức ngụy trang tốt nhất.

Nếu Tiêu Ngự biết nội tình, không biết hắn sẽ bực bội vì Tạ Cảnh Tu vung tiền như nước cho Giản lục tiểu thư xây dựng thanh danh hay thông cảm cho nàng bị Tạ Cảnh Tu lợi dụng.

Lâm Hiển tỏ vẻ coi trọng Lý quý phi, đích thân xuống mở đường, dẫn quân đội của Tạ Cảnh Tu chạy đến cửa Nam.

Tạ Cảnh Tu lệnh cho thuộc hạ phóng đạn tín hiệu màu đỏ và vàng, tiếng xé gió bén nhọn truyền khắp mấy con phố.

Từ lúc bách tính toàn thành thấy đội quân cầm binh khí không biết xuất hiện từ đâu đã vội vàng trốn vào nhà, khóa chặt cửa nẻo, không dám ló mặt ra đường.

Bất luận bên ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ cần không phải người Hồ(*) xâm phạm kinh thành thì dân chúng vẫn có thể sống bình yên.

(*) Trung Quốc cổ đại gọi những dân tộc ở phương Bắc hoặc Tây Vực là người Hồ.

Binh sĩ bao vây Lý phủ, Phương phủ và các phủ khác ngẩng đầu nhìn đạn tín hiệu, tướng lĩnh dẫn đầu móc trong ngực ra đồng hồ quả quýt mua từ hải ngoại xem canh giờ, vung tay nói, "Rút lui! Một khắc sau tập hợp ở cửa Nam!"

Tướng sĩ nghe lệnh, lập tức xếp thành hàng, bước chân đều nhịp, lặng lẽ rời đi y hệt như lúc xuất hiện.

Lý tướng nghe tiếng vây binh rút đi liền sai người chuẩn bị xe ngựa, để đại quản gia Lý phủ đến hoàng thành thăm dò tình hình thế nào.

Đại quản gia tuy trong lòng rất sợ nhưng không dám trái lệnh, chỉ có thể bị người đỡ lên xe ngựa phóng đến hoàng thành.

—o0o—

Trong Phương phủ, Phương đại phu nhân khóc lóc thảm thiết, níu vạt áo phu quân không cho hắn đi.

"Phu quân, việc bình loạn đã có võ tướng lo, đa phần võ tướng lại là tay sai của Lý gia, xưa nay không bước chung đường với Phương gia chúng ta. Ngươi ra đó để làm gì Tội gì vô duyên vô cớ khiến mình lọt vào hiểm cảnh!" Huống chi, chính nàng là người lừa Phượng đại phu tiến cung, nàng đâu có ngờ vì vậy mà hại Phượng đại phu gặp nguy hiểm, dẫn đến Tạ thế tử tạo phản!

Bây giờ người Phương gia mà lộ diện, ai biết Tạ Cảnh Tu có giận cá chém thớt, tính sổ với Phương gia hay không!

Phương Hoàn vừa vội vừa tức, kéo ống tay áo về, xoay người ra ngoài, "Tầm nhìn hạn hẹp!"

Mưu phản, chuyện lớn như vậy, ngay cả cổng hoàng cung cũng bị đạp đổ, không biết Hoàng đế và Hoàng hậu bây giờ thế nào. Nếu chẳng may bị Lý gia thừa cơ đưa Tam hoàng tử lên ngôi, chẳng phải sẽ rối loạn cương thường sao!

Phụ tử Phương tướng thấy vây binh tản đi liền đánh xe chạy đến hoàng cung.

"Bất luận ra sao… phải bảo vệ Hoàng hậu và tiểu Thái tử." Phương tướng ngồi trên xe, trầm giọng nói, "Lâm thống lĩnh và Vũ lâm quân trung với quân vương, có thể nhờ cậy."

Lòng trung của phủ Việt Bắc hầu và Phương tướng đã kéo dài suốt mấy trăm năm vương triều Đại Lương.

Nếu hoàng thượng băng hà, lão tuyệt đối không thể nhìn con trai của gian phi lên ngôi, phá hủy vận mệnh Đại Lương!

Nhưng phụ tử Phương gia nào biết, tiểu Thái tử mà bọn họ xem là huyết mạch chính thống đang yên bình ngủ trong lòng loạn thần tặc tử, chạy ra cửa thành.

—o0o—

Hưng Ninh cung, Hoàng hậu Tư Không Ngọc mặc phẩm phục sang trọng lẳng lặng ngồi ở chính điện.

Nàng biết, Hoàng đế lúc nào cũng sống trong cơn mơ "tu luyện" nhất định sẽ đến tìm nàng.

Ai bảo Hoàng hậu như nàng trở về không chút thương tổn, còn sủng phi ngài nhất mực cưng chiều lại bị phản quân bắt mất.

Huống chi nàng còn tự tay giao tiểu Thái tử cho phản tặc trước bao nhiêu con mắt.

Không biết đã đợi bao lâu, ánh nắng gay gắt ngoài cửa điện dần ngả về Tây, rốt cuộc cũng có tiếng bước chân hỗn loạn vang lên.

Hoàng hậu nhếch khóe môi đỏ thắm.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Vĩnh Vinh đế tức đến khó thở vào đại điện Hưng Ninh cung, đá văng cung nữ quỳ trước mặt.

"Tư Không Ngọc! Xem ngươi làm ra chuyện tốt gì kìa!" Vĩnh Vinh đế giận dữ quát lớn, hai mắt đỏ ngầu bước đến chỗ nàng.

Các cung nữ vội bò dậy muốn đến che chắn cho nàng, Tư Không Ngọc nhẹ nhàng phất tay, "Các ngươi lui ra đi, để bổn cung nói chuyện với hoàng thượng."

Các cung nữ đành phải lui qua một bên, theo sau Hoàng đế ngoài các nội thị tâm phúc, còn có Quế đại nương, Quế đại nương quỳ xuống, khóc lóc thê lương, "Hoàng hậu nương nương, ai cũng biết xưa nay ngươi không vừa mắt Quý phi nương nương, vậy cũng không nên để người ngoài xông vào hậu cung bắt Quý phi nương nương, còn giao tiểu Thái tử cho chúng nữa! Cho dù ngày sau tiểu Thái tử bình an trở về, vương triều Đại Lương chúng ta sao có thể chấp nhận một Thái tử từng bị phản thần bắt đi chứ! Ngươi muốn phá hoại quốc vận của Đại Lương chúng ta đúng không!"

Hoàng đế nghe vậy liền nổi giận, đá đổ lư hương tiên hạc bên chân.

"Nó là cái thá gì Nó cũng xứng để ảnh hưởng đến vận mệnh Đại Lương à! Quốc vận nằm trong tay trẫm, trẫm đâu chỉ có mình nó là con trai!"

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn Quế đại nương diễn trò. Dường như Quế đại nương chẳng lo lắng gì cho Lý Yên Nhi, chỉ một lòng mưu cầu phú quý cho Tam hoàng tử.

Nàng ta không quan tâm sống chết của Lý Yên Nhi hay chắc chắn rằng Lý Yên Nhi sẽ không gặp bất trắc

Nghe Hoàng đế nói xong, Hoàng hậu thu lại tầm mắt, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Vĩnh Vinh đế đứng trước mặt.

Gương mặt vừa quen thuộc vừa quá đỗi xa lạ, nam nhân này chính là phu quân của nàng.

"Nó là cái thá gì" Hoàng hậu chậm rãi lên tiếng, thấp giọng lặp lại câu đó, đột nhiên bật cười, "Ngươi nói Nghiên Nhi của ta là cái thá gì à Tống Lí, nó là con của ngươi! Ngươi nói nó là cái thá gì sao!" Hoàng hậu bất chợt nâng cao giọng, Vĩnh Vinh đế bỗng dưng thấy trong đầu như có thanh kiếm sắc bén cắm vào, tầm nhìn chao đảo, không đứng thẳng được.

Vài nội thị thấy thế liền tiến lên đỡ ngài.

Nội thị Cố Đức Đông sẵng giọng trách mắng, "To gan! Dám lớn tiếng trước mặt hoàng thượng."

Hoàng hậu hung hăng trừng gã, đôi mắt phượng bắn ra tia sáng bức người.

Thống lĩnh nội thị trước giờ ỷ vào tín nhiệm của Hoàng đế và Lý quý phi, dưới hai người trên vạn người, lúc này bị ánh mắt kia nhìn cho mềm chân, vội vàng cúi đầu, không dám đối diện với nàng.

"Xem ra bổn cung yên lặng quá lâu rồi, để đám cẩu nô tài các ngươi dần quên mất địa vị của bổn cung, quên mất thân phận của mình!" Hoàng hậu đứng dậy, chỉ xuống Quế đại nương đau khổ gào khóc và Thống lĩnh nội thị, cất giọng, "Người đâu! Hai tiện tỳ này dám không phân tôn ti trật tự, hô to gọi nhỏ trước mặt bổn cung, xem thường bổn cung, lập tức kéo ra loạn côn đánh chết!"

"Ngươi dám!" Cả đám vừa sợ vừa giận, cũng không biết là ai lớn tiếng kêu lên.

"Ngươi dám!" Vĩnh Vinh đế tức xanh mặt, căm hận nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu đứng trên cao nhìn xuống, mắt phượng mang khí thế bễ nghễ chúng sinh.

"Bổn cung không dám Vì sao bổn cung lại không dám! Tống Lí, bổn cung là quốc mẫu Đại Lương, là nhất quốc chi hậu được Thái thượng hoàng và Thái hậu nương nương sắc phong! Bổn cung là đích trưởng nữ cao quý nhất gia tộc Tư Không, có cái gì mà bổn cung không dám làm hả!"

Hoàng hậu nói xong, thân hình đột ngột lay động, bắt lấy cánh tay Vĩnh Vinh đế khóa trước ngực, cưỡng chế ngài ngồi vào thượng tọa.

Mọi người chỉ thấy hoa mắt, Hoàng đế đã bị Hoàng hậu chế trụ, ghim chặt trong ghế, một lưỡi dao bén ngót đặt ngay giữa cổ Vĩnh Vinh đế.

"Thả hoàng thượng ra!" Không biết là ai hét lên, cả cung điện rối loạn như cái chợ.

"Tất cả câm miệng!" Tư Không Ngọc mất kiên nhẫn quát một tiếng, dao găm kê sát cổ Vĩnh Vinh đế, hằn ra vết máu đỏ tươi.

Mọi người thấy vậy, không dám kêu la inh ỏi, chỉ biết mở to mắt, hoảng loạn nhìn hai người trên bậc thang.

Ai cũng không ngờ, Hoàng hậu thường ngày cẩn trọng, cái gì cũng sợ, tình cảnh chẳng hơn gì phi tần trong lãnh cung lại có gan lấy dao kề vào cổ hoàng thượng.

Tư Không Ngọc lạnh lùng nhìn các cung nhân, "Bổn cung vừa mới nói gì, lập tức kéo mụ già và thái giám kia ra ngoài loạn côn đánh chết, các ngươi không nghe à!"

Lần này không ai dám nói "Ngươi dám" nữa.

Kề dao vào cổ Hoàng đế nàng còn dám, vậy còn cái gì nàng không dám!

Cung nữ và nội thị của Hưng Ninh cung phục hồi tinh thần, tuân lệnh Hoàng hậu, đồng loạt quỳ xuống đáp lời.

Bốn tên nội thị chia nhau khống chế Quế đại nương và Cố Đức Đông, bịt cái miệng kêu la không ngừng của họ, kéo thẳng ra cửa Hưng Ninh cung, hai nội thị khác thuận tay chụp hai giá đèn ngọc thạch, đi ra cửa đánh túi bụi.

Các nội thị Vĩnh Vinh đế mang theo sợ nơm nớp quỳ bất động, không dám lên tiếng.

Vĩnh Vinh đế Tống Lí dựa lưng ghế, cổ ngửa lên bị lưỡi dao chèn ngay mạch máu đang nảy bần bật, nhìn đại điện hỗn loạn, nghiến răng nói, "Được, được lắm, Hoàng hậu của trẫm uy phong thật lớn!"

"Nào có uy phong như ngươi nói." Tư Không Ngọc nghe tiếng vật cứng đập vào da thịt, trong lòng vô cùng sảng khoái, "Hoàng thượng, phu thê chúng ta đã bao nhiêu năm rồi chưa trò chuyện vui vẻ với nhau nhỉ Bây giờ không còn những tên thượng vàng hạ cám quấy nhiễu, cuối cùng chúng ta cũng có thể thoải mái nói chuyện rồi."

Vĩnh Vinh đế vừa tức vừa sợ. Ngài vừa mới phục hồi tinh thần sau khi "tu luyện" đã nghe tin Nguyên Vương thế tử mang binh đánh vào hoàng thành, liền hạ chỉ triệu Thế tử Việt Bắc hầu Lâm Hiển tiến cung cứu giá, Quế đại nương bên cạnh Lý quý phi nước mắt đầm đìa chạy đến bẩm báo rằng Hoàng hậu nương nương giao tiểu Thái tử cho Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu còn bắt mất Lý quý phi!

Vĩnh Vinh đế chỉ muốn tìm Hoàng hậu hỏi cho rõ ràng, không ngờ Tư Không Ngọc điên cuồng đến như vậy!

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn gò má hõm sâu của Vĩnh Vinh đế, đôi mắt đỏ ngầu phủ đầy tơ máu, lát sau nàng khép hờ mắt, thở dài, "Tống Lí, ngươi già rồi."

175. Chương 175: Giong Buồm Xuất Phát

Editor: Vện

Lúc này Vĩnh Vinh đế đã tỉnh táo. Dùng thuốc phiện lâu dài khiến đầu óc u mê hoặc phấn khích quá độ, bây giờ ngài thực sự minh mẫn, đôi mắt vẩn đục dường như thấy được thần thái ngày xưa.

Tư Không Ngọc kinh ngạc nhìn ánh mắt ấy, bỗng dưng rơi lệ.

"Hoàng thượng... Tống Lí, phu quân... Quá lâu rồi, rốt cuộc ngươi đã đi đâu vậy"

Nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt Vĩnh Vinh đế, lửa giận hừng hực đột nhiên dịu xuống.

Cần cổ hơi động đậy liền cảm giác được lưỡi dao ấn vào, Vĩnh Vinh đế lại nổi giận, lạnh lùng nói, "Không biết phép tắc! Tư Không Ngọc, lập tức thả trẫm ra!"

Tư Không Ngọc cười trong nước mắt, "Tống Lí, thì ra ngươi vẫn còn nhớ tên ta. Ngươi có nhớ lần cuối ngươi gọi tên ta là khi nào không" Nàng không cần Vĩnh Vinh đế trả lời, chỉ thản nhiên lắc đầu.

"Không, ngươi chắc chắn không nhớ. Ngươi căn bản không phải Tống Lí, ngươi chỉ là một kẻ điên, bị Lý Yên Nhi biến thành tên điên!"

"Ngươi mới điên!" Vĩnh Vinh đế không chịu nổi khống chế của Hoàng hậu, đứng phắt dậy phản đòn, "Độc phụ nhà ngươi!"

Hoàng hậu chỉ nhẹ nhàng lắc mình, tránh một chưởng của Vĩnh Vinh đế, dao găm trong tay xoay một cái, lại đặt vào giữa cổ Vĩnh Vinh đế.

"Tống Lí, xem ra ngươi già lẩm cẩm mất rồi, chẳng lẽ ngươi quên rằng võ công của ngươi không bằng ta sao" Hoàng hậu cười lạnh, nhìn vẻ mặt không cam lòng của Vĩnh Vinh đế.

"Tư Không Ngọc, rốt cuộc ngươi muốn gì!" Vĩnh Vinh đế nghiến răng hỏi.

"Ta muốn gì à" Hoàng hậu lẩm bẩm, lát sau lắc đầu, cười bình thản, "Văn Nhi của ta bị ngươi và Lý Yên Nhi hại chết, Nghiên Nhi ta đã ủy thác cho người khác. Ta còn muốn gì nữa chứ"

Vĩnh Vinh đế trầm mặt, "Trẫm đã nói rồi, cái chết của Triều Văn không liên quan đến Lý thị!"

"Ngươi câm ngay!" Hoàng hậu quát to, vung tay giáng một bạt tai vào mặt Vĩnh Vinh đế.

"Chát" một tiếng, cái tát vang dội vang khắp cung điện.

Cung nhân quỳ dưới thềm sợ phát run, không ai dám ngẩng đầu.

Vĩnh Vinh đế tàn nhẫn trừng Hoàng hậu, nhưng bị lưỡi dao trên cổ chế trụ nên không dám nhúc nhích. Hoàng hậu nhìn năm dấu tay đỏ chót từ từ sưng lên, sung sướng nở nụ cười.

"Tống Lí, ngươi còn không bằng cầm thú, ngươi dung túng cho Lý Yên Nhi hại chết Triều Văn, còn muốn giúp ả chạy tội. Cái tát này ngươi nên nhận từ lâu mới phải! Triều Văn là trưởng tử của ngươi, là đứa con ngươi bế bồng từ nhỏ, tự tay ngươi dạy nó đọc sách viết chữ, phong nó làm Thái tử, dạy nó làm thế nào để trị quốc. Ta không hiểu, ta thật sự không hiểu tại sao ngươi lại cam lòng, sao ngươi có thể cam lòng vứt bỏ nó như vậy!"

Hoàng hậu nói xong, nước mắt đầy mặt.

Sắc mặt Vĩnh Vinh đế tái nhợt, đôi mắt nặng trĩu, nhưng chỉ cắn răng không nói gì.

"Ngươi còn nhớ tại sao ngươi để Lý Yên Nhi tiến cung, nâng đỡ gia tộc Lý thị không." Hoàng hậu lau nước mắt, hít vào một hơi, nói, "À phải rồi, ngươi bị Lý Yên Nhi lừa gạt, ngày ngày tu luyện, sống trong mộng ảo, làm sao mà nhớ nổi Để ta nhắc cho ngươi nhớ, vì ngươi muốn đối phó gia tộc Tư Không. Gia tộc Tư Không giúp ngươi ngồi lên ngai vàng, ngươi lại sợ gia tộc Tư Không công cao át chủ, ngoại thích chuyên quyền, cho nên ngươi mới nâng đỡ Lý gia không chút danh vọng, muốn làm suy yếu gia tộc Tư Không. Ngươi làm rất tốt, gia tộc Tư Không nhân tài lớp lớp nay người bị lưu đày, người bị giáng chức, rơi rụng không còn ai nữa."

"Triều đình bây giờ chẳng còn người của gia tộc Tư Không, chỉ có phụ thân của Lý Yên Nhi một tay che trời mà thôi. Chốn hậu cung cũng chỉ có Lý Yên Nhi dưới một người trên vạn người, huyết mạch hoàng thất còn phải mặc cho ả ức hiếp. Tống Lí ơi Tống Lí, đây là kết quả ngươi mong muốn phải không! Đây là kết cục để năm đó ngươi không tiếc bất cứ giá nào cũng phải quét sạch thế lực gia tộc Tư Không đúng chứ Đợi đến khi ngươi trăm tuổi, không biết vương triều Đại Lương vẫn mang họ Tống hay đã đổi thành họ Lý rồi"

"Câm miệng, ngươi câm miệng! Ngươi nói bậy!" Vĩnh Vinh đế trừng to mắt, trán vã mồ hôi lạnh, vẻ mặt điên cuồng, không quan tâm lưỡi dao đã cứa vào da thịt, lắc đầu liên hồi, "Vương triều của trẫm mãi mãi trường tồn, mãi mãi nằm trong tay trẫm! Lý gia cũng chỉ là con chó săn phủ phục dưới chân trẫm mà thôi!"

"Tống Lí, ngươi thức tỉnh đi!" Hoàng hậu lạnh lùng nói, "Hãy ra khỏi Vô Cực điện, mở to mắt ra mà nhìn! Giang sơn này, vương triều này đã sớm thuộc về Lý gia rồi, không còn là của Tống gia nữa! Ngươi nghĩ rằng thuốc mà Lý Yên Nhi cho ngươi tu luyện là tiên đan tiên dược thật à! Muốn trường sinh bất lão Đúng là buồn cười! Bây giờ ngươi có dứt thuốc được dù chỉ một ngày không Một khi không có thuốc, chẳng lẽ ngươi không nhìn lại bộ dạng thảm hại của mình khi phải đến cầu xin Lý Yên Nhi hay sao! Ngươi nào còn phong độ của quân vương một nước nữa, ngươi chỉ là con chó bị Lý Yên Nhi dùng thuốc khống chế thôi!"

"Câm miệng! Câm miệng! Đừng nói nữa!" Vĩnh Vinh đế giãy dụa kịch liệt, đôi mắt lấp đầy tơ máu trợn to như muốn lồi ra ngoài.

Hoàng hậu thu dao, buông tay ra, Vĩnh Vinh đế loạng choạng ngã xuống đất, tay chân run rẩy, vùng vằng nửa ngày vẫn không thể đứng dậy.

"Tiên đan… tiên đan của trẫm… cho trẫm tiên đan!" Vĩnh Vinh đế sờ soạng thềm đá, khó chịu cuộn người.

Ngài vừa mới "tu luyện" xong mà, sao lại mất kiểm soát nhanh thế này.

Nhưng Tạ Cảnh Tu đánh vào cấm cung đã gián đoạn quá trình "tu luyện", từng câu từng chữ vừa rồi của Hoàng hậu tác động mạnh mẽ đến khát vọng sâu kín trong lòng ngài, lúc này cảm xúc đột nhiên bùng phát, không thể ngăn cản.

Hoàng hậu thản nhiên đứng một bên nhìn Vĩnh Vinh đế nằm rạp dưới chân nàng, vẻ mặt như vui như buồn nhưng không rơi lệ.

Thời điểm nàng gả cho nam nhân này, ngài đã từng oai phong bất phàm, dù võ công không xuất sắc, chưa bao giờ là đối thủ của nàng nhưng ngài vẫn là vị thần cao cao tại thượng trong lòng nàng, khiến nàng một lòng ngưỡng mộ.

Cứ xem như ngài thay đổi, muốn trở mặt thành thù, nàng cũng tình nguyện để ngài hóa thành ác nhân, ác đến nhân thần phẫn nộ, ác đến nỗi mỗi khi có ai nhắc đến tên ngài là người ta phải nhớ đến một gian hùng không chuyện tày trời nào không làm, nhưng nàng không muốn nhìn ngài rơi vào kết cục thảm thương thế này.

Ngay cả tên ăn mày khốn cùng nhất thiên hạ cũng không bằng, phải nước mắt giàn giụa cầu xin người khác bố thí.

Hoàng hậu đứng khoanh tay, ống tay áo rộng thùng thình che đi gân xanh trên mu bàn tay, vạt áo dài đỏ thẫm như đuôi phượng hoàng phủ trên bậc thang. Nàng ngước mặt lên, khép hờ mắt, lại mở bừng ra, ngồi xuống nắm lấy tay Vĩnh Vinh đế, không chút do dự dùng dao găm chém sắt như chém bùn cắm xuống lòng bàn tay khô gầy.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp cung điện, lý trí bị sương mù bủa vây của Vĩnh Vinh đế bị đau đớn kéo về, tạm thời không quan tâm cơn thèm thuốc, ôm tay trái bị thương lăn trái lăn phải, gào la không

ngừng.

Hoàng hậu thần sắc bi thương lảo đảo mấy bước, ngồi phịch xuống bậc thang, đôi mắt mỏi mệt chớp mấy cái, nhìn Vĩnh Vinh đế quằn quại trước mặt.

"Độc phụ! Độc phụ nhà ngươi! Ngươi dám hành thích vua, trẫm muốn lấy mạng ngươi!" Vĩnh Vinh đế quắc cặp mắt đỏ ngầu trừng Hoàng hậu Tư Không Ngọc, nước dãi nhiễu xuống thảm trải đỏ sậm như máu.

Hoàng hậu nhếch khóe môi thật sự đang tuôn máu. Dòng máu đỏ tươi ồ ạt trào ra từ đôi môi mỏng từ từ mất đi huyết sắc, máu rơi xuống phẩm phục Hoàng hậu cao quý lộng lẫy, nhuốm thành từng đóa hoa đỏ thắm.

Vĩnh Vinh đế ngẩn người, những tiếng mắng chửi im bặt, chỉ kinh ngạc nhìn Hoàng hậu của ngài, đầu óc hỗn độn nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, nàng mỉm cười, để lộ hàm răng nhuốm máu, nói rất khẽ, "Tống Lí, ngươi không có tư cách lấy mạng ta. Tính mạng của Tư Không Ngọc ta, chỉ có chính ta mới có thể chấm dứt."

Vĩnh Vinh đế chấn động, lập tức phục hồi tinh thần, ngài bất chấp dáng vẻ khó coi của mình, dùng hai tay bắt lấy bờ vai Hoàng hậu, máu từ bàn tay trái thấm đỏ vai phải của nàng.

"Ngươi không được chết! Trẫm không cho ngươi chết! Tư Không Ngọc! Ngươi có nghe không!" Vĩnh Vinh đế điên loạn gào lên, "Tư Không Ngọc, ngươi đã uống độc gì Thuốc giải đâu! Thuốc giải đâu!"

Hoàng hậu suy kiệt rất nhanh, chỉ còn chút hơi tàn.

Nàng cố nhướn mi mắt nặng trĩu, nhìn dáng vẻ luống cuống của Vĩnh Vinh đế, gương mặt vừa thân quen vừa xa lạ dần trở nên mơ hồ kia hình như vương nét bi thương và không cam lòng.

"Hoàng thượng… phu quân của ta, Tống Lí đã bị Lý Yên Nhi giết chết từ lâu rồi." Giọng Hoàng hậu nhỏ đến mức không nghe được, nhưng Vĩnh Vinh đế lại nghe rõ từng chữ một.

"Còn ngươi, cũng chỉ là con rối trong tay ả thôi. Rời xa ả, ngươi chẳng khác gì một con chó…" Hoàng hậu dùng hết sức lực nâng một bàn tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt biểu cảm vặn vẹo của Vĩnh Vinh đế, lời thốt khỏi miệng sắc bén như dao.

"Ngươi nhìn lại bộ dạng ngươi bây giờ đi, thật khiến ta… buồn nôn…"

Hoàng hậu dứt lời, cánh tay buông thõng, ánh sáng trong đôi mắt nửa mở vụt tắt.

Vĩnh Vinh đế vẫn ôm thân thể mềm mại ấm áp của Hoàng hậu, sững sờ ngồi tại chỗ, bất động một lúc lâu. Đại điện Hưng Ninh cung yên ắng không một tiếng động.

Tiếng đánh người ngoài cửa không biết đã ngừng từ lúc nào, hai thi thể máu chảy lênh láng nằm trước cửa điện bóng loáng.

Các cung nữ và nội thị của Hưng Ninh cung quay sang nhìn nhau một cái, đều mỉm cười, lấy trong tay áo ra một viên thuốc, đồng loạt ngửa đầu nuốt xuống.

Chỉ trong chốc lát đã lần lượt theo chân Hoàng hậu.

Vĩnh Vinh đế bị âm thanh kia đánh thức, tầm mắt mơ hồ nhìn những xác người nằm ngang nằm dọc trong ngoài đại điện, lại cúi đầu nhìn Hoàng hậu không còn hơi thở trong lòng mình.

Một tiếng rú quái dị phát ra từ tận sâu trong cuống họng, khản đặc như dã thú gào thét, một tiếng lại một tiếng quanh quẩn khắp đại điện Hưng Ninh cung, các cung nhân khác càng thêm hoảng sợ, ngay cả đại nội thị vệ đến hộ giá cũng đồng loạt dừng bước, hai mặt nhìn nhau, không dám vào trong.

—o0o—

Ngoài cửa Nam, tướng thủ thành thấy Lâm Hiển đích thân đến hạ lệnh mở cửa thành, lại thấy Lý quý phi bị Tạ Cảnh Tu uy hiếp, dĩ nhiên không dám lấy cứng chọi cứng, luôn miệng sai người mở cửa thành.

Tiêu Ngự nhìn cánh cổng cực kỳ nặng cao hơn mười mét từ từ hé mở, chừa ra một con đường bằng phẳng rộng thênh thang, tâm tình cũng theo đó mà phấn khởi.

Mấy đội nhân mã đã hội họp bên cửa Nam, trong đội ngũ do Nhị Cửu dẫn quân có thêm mấy chiếc xe ngựa to, mộc mạc mà rất kiên cố. Màn của chiếc xe đứng cuối được xốc lên, gương mặt nhỏ nhắn của Bách Linh xuất hiện ở cửa sổ, nàng nhìn thấy Tiêu Ngự, kích động vẫy tay liên tục.

Tiêu Ngự gật đầu với nàng, biết người trong Quảng An đường đã được Nhị Cửu đón đi.

Tạ Cảnh Tu giật nhẹ dây cương, dẫn đội nhân mã giẫm qua cửa thành cao vút, đi lên phía trước mười dặm mới lệnh cho Lão Thập trả Lý Yên Nhi vào tay Lâm Hiển.

Tạ Cảnh Tu đứng từ xa chắp tay với Lâm Hiển, Lâm Hiển cũng khẽ gật đầu với y, đưa mắt nhìn binh đoàn đột ngột gia tăng quân số phi nước đại về hướng Nam.

Địa hình phía Nam là vùng đồng bằng, không có nơi trú ẩn, càng không thể tránh nguy, nếu đại doanh Bắc thành mà đuổi kịp, chỉ sợ binh sĩ của Tạ Cảnh Tu sẽ phải chiến đấu rất gian khổ.

Hắn chỉ có hai vạn nhân mã, cho dù đại doanh Bắc thành chỉ huy động một nửa binh lực cũng đã hơn mười vạn, hắn có là anh tài cũng đâu thể đánh thắng với chênh lệch số lượng lớn như vậy

Lâm Hiển không biết tại sao Tạ Cảnh Tu chọn đường phía Nam, y cũng không có khả năng đấu trực diện với đại doanh Bắc thành, chỉ hy vọng y đã có dự định khác…

"Về thôi." Lâm Hiển thu tầm mắt, kéo dây cương, xoay ngựa dẫn các thuộc hạ và Lý quý phi sợ mất hồn quay lại kinh thành.

Tiêu Ngự dựa vào ngực Tạ Cảnh Tu, bị gió thổi cho không mở được mắt, chỉ có thể cảm nhận được xóc nảy do ngựa phi quá nhanh và tiếng gió tạt bên tai.

Không biết chạy bao lâu, đến lúc hắn gần như mất hết cảm giác, con ngựa mới giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại.

"Đến rồi." Âm thanh mang ý cười của Tạ Cảnh Tu vang bên tai, Tiêu Ngự mở mắt ra.

Mắt bị gió quất cho đau rát, cảnh tượng hùng vĩ choán hết tầm nhìn, hắn bất ngờ mở to mắt.

Cách đó không xa là một con sông lớn, hai bên bờ sông thấp thoáng cánh buồm xanh biếc, nước sông cuồn cuộn vỗ vào bờ nghe rào rạo, gần như át hết mọi âm thanh khác.

Ở bến tàu đơn sơ đang neo hai chiếc tàu lớn. Cột buồm cao đến nỗi như chạm đến chân trời, cánh buồm vẫn chưa kéo lên như đôi cánh chim khổng lồ, chỉ chờ thời khắc giong buồm là lập tức mượn gió lao đi.

Tạ Cảnh Tu thuyết minh, "Con sông đào này do tiền triều thi công, chảy dọc phía Nam kinh thành, đến hạ nguồn có thể dẫn thẳng ra biển."

176. Chương 176: Đón Ai Lên Tàu

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu mang Tiêu Ngự lên tàu lớn, binh sĩ đằng sau cũng lục tục lên theo.

Hai chiếc tàu hình dáng giống hệt, boong trên là một tiểu lâu ba tầng vô cùng tráng lệ, không biết bên trong còn xa xỉ đến mức nào.

Tiêu Ngự không biết nói gì, vốn tưởng phải gian nan đào tẩu, không ngờ lại biến thành hưởng thụ trên du thuyền sang trọng.

Tạ thế tử chưa bao giờ ngược đãi bản thân về mặt vật chất, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải giữ vững hình tượng phong độ, chú ý ăn mặc.

Nói đơn giản là tiền nhiều quá, xài không hết phải đốt bớt.

Tạ Cảnh Tu không biết Tiêu Ngự đang thầm rủa mình, muốn kéo Tiêu Ngự vào tiểu lâu, Tiêu Ngự lắc đầu, nói, "Sắp xếp cho tiểu Thái tử trước đã. Ta hơi lo về vết thương của nó."

Tạ Cảnh Tu gọi Lão Thập, Lão Thập ôm tiểu Thái tử suốt đường, lúc này cũng đang muốn tìm một phòng cho nó ở tạm.

Tiêu Ngự lại nhờ Tạ Cảnh Tu tìm Bách Linh và Tần tiểu đại phu, bảo hai người họ chăm sóc tiểu Thái tử.

"Nó vừa làm phẫu thuật xong, lại đi đường xóc nảy, có thể sẽ phát sinh vấn đề. Làm phiền Tần tiểu đại phu trông coi vậy."

Tần Cánh gật đầu liên tục, lập tức lấy hộp thuốc trong hành lý ra, mở một gói thuốc đã được điều chế sẵn đi nấu.

Tần Cánh vẫn luôn theo Tiêu Ngự học tập, trong lúc phẫu thuật tuy chỉ có thể làm trợ thủ nhưng công việc hộ lý lại rành rẽ hơn Tiêu Ngự nhiều.

Kiến thức của Tiêu Ngự toàn là y học hiện đại nên dược lý của hắn không có nơi để dùng, phải phối hợp với hiểu biết về Đông y của Tần Cánh mới hoàn thành được nhiều ca mổ quan trọng.

Ví dụ như khử trùng trước phẫu thuật, gây mê và hộ lý sau phẫu thuật đều do Tần Cánh đảm nhiệm. Bây giờ không phải là Tần Cánh theo hắn học, mà là hắn không thể rời bỏ Tần Cánh.

Tạ Cảnh Tu chỉ nhìn một cái đã biết Tiêu Ngự cực kỳ tin tưởng vào Tần tiểu đại phu, thậm chí là ỷ lại.

Y nhìn Tiêu Ngự và Tần Cánh luôn tay luôn chân chăm sóc tiểu Thái tử, đôi mày anh tuấn ngày càng nhíu chặt, tầm mắt chuyển xuống tiểu Thái tử, vẻ mặt hết sức khó coi.

Đều tại thằng nhãi Tống Triều Nghiên hết.

Xưa nay Tạ Cảnh Tu vốn đã không thích con nít, giờ càng thêm ghét cay ghét đắng.

Y mím môi, bước đến kéo Tiêu Ngự về, không để ý vẻ mặt mù mờ của hắn, chỉ lôi Tiêu Ngự lên cầu thang.

Tiêu Ngự đưa bình thuốc đang cầm cho Tần Cánh, vội vàng lên theo Tạ Cảnh Tu.

Bách Linh ôm một bình nước sạch, tò mò nhìn theo hướng cầu thang.

"Thế tử làm sao vậy Lại có ai đắc tội với y hả" Buồn là Dung Dung không ở đây, không có ai bàn chuyện bát quái của hai chủ nhân với nàng.

Tần Cánh khẽ lắc đầu, cười khổ.

Không ngờ Tạ thế tử độc tài đến vậy, hắn cảm giác rất rõ hai con mắt quét trên người mình lúc nãy, thấy Phượng đại phu nói chuyện với nam nhân khác y cũng không thích. Sau này mà còn lảng vảng trong địa bàn của y, không biết hắn phải làm gì mới không bị ghi thù.

Tiêu Ngự biết Tạ thế tử thường xuyên lên cơn ngạo kiều, cũng không so đo với y, cứ theo y lên tầng ba.

Hai tầng dưới là kiến trúc phân nhánh, được ngăn thành rất nhiều phòng nhỏ, cả ba tầng cùng được nối với một sảnh lớn, có bàn và giường đệm đầy đủ. Điều làm Tiêu Ngự giật mình là cửa sổ bốn phía đều được lắp thủy tinh trong suốt.

Trong góc phòng còn chất mấy cái rương to, nhìn sao cũng giống rương châu báu của hải tặc.

Tạ Cảnh Tu thấy hắn có hứng thú với mấy cái rương, bèn giải thích, "Đây là tàu chở hàng hóa từ phương Tây về, cũng chẳng đáng giá, nhìn chỉ bắt mắt vậy thôi. Có vài mục sư tóc đỏ mắt xanh muốn cập bến Lịch Phong cảng để vào Đại Lương mà bị ta đuổi đi rồi, lúc khác họ sẽ quay lại, ngươi mà thấy chắc sẽ rất ngạc nhiên."

"Mục sư" Tiêu Ngự bất ngờ, "Bọn họ truyền giáo về cái gì Có nói về y học không"

Xem ra thời đại giao thương hàng hải của thế giới này đã bắt đầu phát triển, không biết trình độ khoa học của các nước phương Tây đã tiến bộ đến mức nào rồi

Tạ Cảnh Tu thấy hắn dạt dào cảm hứng, chỉ mỉm cười, ra vẻ bình tĩnh kể cho Tiêu Ngự mấy chuyện lặt vặt.

Tạ thế tử xưa nay giấu tài, ngấm ngầm làm giàu, chưa bao giờ thổ lộ với bất kỳ ai, bây giờ Tiêu Ngự là người duy nhất y giao nộp hết tài sản, nói chuyện vô cùng thoải mái.

Y vẫn không muốn nói nhiều với người khác, chỉ muốn tâm sự với một mình Tiêu Ngự, hai người nói từ vùng đất bên kia đại dương cho đến kính vạn hoa, nói đến liên tu bất tận.

Bác sĩ Tiêu dần dần không còn gì để nói. Tên nhà quê này còn bày đặt khoe khoang, làm như hắn chưa trải sự đời bao giờ ấy.

Hai người trò chuyện trên tầng ba, dưới boong tàu cũng xôn xao tiếng nói, tiếng tranh cãi và tiếng sóng vỗ vào mạn tàu.

Tiêu Ngự nhìn xuống từ cửa sổ thủy tinh, Nhị Cửu và các hộ vệ đang thu xếp cho người của Quảng An đường với phủ Nguyên Vương.

Bên cạnh Nguyên lão Vương gia vẫn là vài hộ vệ chuyên dùng, Nguyên Vương và Vương phi thì không có đãi ngộ tốt như vậy, họ được hộ vệ Nhị Cửu phái đến đón, đang bước trên tấm ván gỗ nối giữa boong tàu với bờ, vừa đi vừa chao đảo, phía dưới là mặt sông cuộn sóng, hai người sợ tái cả mặt.

Đinh trắc phi đi cuối cùng, bên người chỉ có Tạ Cảnh Lâm dìu tay nàng, hai người hoang mang nhìn cảnh tượng không thể tin nổi trước mắt.

Nàng đang ngồi trong viện tử của mình, nghĩ cách khiến Nguyên Vương truyền địa vị Thế tử cho Cảnh Lâm, Tạ Cảnh Tu nay đã chết, Nguyên Vương chỉ còn một đứa con trai là Cảnh Lâm, phủ Nguyên Vương dĩ nhiên sẽ lọt vào túi Cảnh Lâm.

Đột nhiên một đội nhân mã như hung thần ác sát xông vào phủ Nguyên Vương, tuy mặc giáp lính nhưng không thể nhận ra thân phận.

Đinh trắc phi còn tính đi tìm người kia để hỏi, những binh sĩ lại không nói hai lời, bắt hết người trong phủ Nguyên Vương, dồn lên một chiếc xe ngựa to, lại gom sạch đồ quý giá trong phủ, trực tiếp chạy ra khỏi thành!

Hiện tại, Đinh trắc phi vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra!

Nguyên Vương với Vương phi vẫn luôn hoảng hốt, mãi đến khi nhìn thấy một người rất quen thuộc đứng trên boong tàu, Nhị Cửu.

"Nhị Cửu! Sao ngươi lại ở đây!"

Nguyên lão Vương gia hừ lạnh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngán ngẩm nhìn thằng con chả biết cái gì.

"Con trai à, tôn nhi ngoan của ta đã dẫn binh tạo phản đánh vào hoàng cung rồi, ngươi vẫn đang nằm mơ hả!"

"Cái gì!" Ba người không cùng suy nghĩ đồng thanh thốt lên.

Tạ Cảnh Lâm vẻ mặt phức tạp nhìn con tàu đồ sộ trước mặt.

Chuyện đã đến nước này, hắn còn gì không hiểu nữa

Đại ca của hắn im hơi lặng tiếng huấn luyện tinh binh ở kinh thành, chỉ cần nháy mắt đã có thể triệu tập. Rõ ràng triều đình đã ban lệnh cấm biển, năm trăm con thuyền có thể ra biển đều nằm trong tay triều đình, vậy mà Tạ Cảnh Tu có thể thần không biết quỷ không hay kiếm đâu ra hai chiếc tàu lớn như vậy.

Y làm tất cả ngay dưới chân thiên tử!

Hắn biết Tạ Cảnh Tu không chết dễ dàng như thế.

Tạ Cảnh Lâm nhất thời không biết làm gì.

Đinh trắc phi thất thố lắc đầu liên tục, hét lớn, "Không thể nào, không thể nào! Rõ ràng y đã chết rồi mà!"

Nguyên Vương nghe vậy liền tức giận quát, "Câm miệng, phụ nhân ngu xuẩn!"

Tiêu Ngự nhìn trò hề dưới boong tàu, nhìn Tạ Cảnh Tu, "Ngươi không xuống xem sao à"

Tạ Cảnh Tu lắc đầu, quét một vòng trên người Đinh trắc phi.

Y chỉ dặn Nhị Cửu đi đón người, không nói gì về chuyện khác, chỉ một Đinh trắc phi không đáng để y phải bận tâm an bài. Nhị Cửu chỉ cần đón người lên tàu là được.

Nữ nhân này không đáng ngại, người đứng sau lưng nàng mới nguy hiểm.

Bây giờ, kinh thành đã bị y quậy thành vũng nước đục, không biết người kia sẽ làm gì đây Tiếp tục núp trong bóng tối bày mưu tính kế hay kéo quân phản kích, san bằng giang sơn này

Tạ Cảnh Tu không có hứng đi quan tâm, nhưng xử lý Đinh trắc phi thế nào phải suy nghĩ cẩn thận.

Tầm mắt xoay chuyển, lại thấy phía sau vẫn còn vài người đang lên tàu, là nữ quyến của y quán Giản gia.

Giản Nhu nhạy cảm nhận ra ánh nhìn từ tầng ba, nàng ngẩng đầu, đối diện với Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu trầm mặt, gọi hộ vệ xuống truyền lời cho Nhị Cửu.

Y chỉ muốn đón người của Quảng An đường và phủ Nguyên Vương, không biết Giản lục tiểu thư nghe được tiếng gió từ đâu, kéo Phùng đại phu đến Quảng An đường cầu xin được đi theo.

Phùng đại phu thì y vốn đã muốn đưa đi, ông có quan hệ thân thiết với Quảng An đường và phủ Nguyên Vương, cả kinh thành có ai mà không biết. Tạ Cảnh Tu gây ra đại họa, dĩ nhiên phải đón hết người có khả năng bị phủ Nguyên Vương liên lụy.

Quan hệ giữa Giản gia và phủ Nguyên Vương có chút khó nói, dễ nghe là Thế tử đã đoạn tuyệt với người của Giản gia, khó nghe là giữa họ thật sự tồn tại quan hệ thân thích. Giản gia có bị hoàng thất và Lý gia trút giận hay không, không ai biết được.

Nhị Cửu không thể làm chủ, đành phải đưa người theo. Quả nhiên, Thế tử không muốn thấy các nàng.

Nhị Cửu gọi người đến dặn dò mấy câu. Các hộ vệ kia đến chặn đường người Giản gia, lịch sự mời các nàng xuống tàu.

Tiêu Ngự không đành lòng, "Thế tử, ngươi muốn đuổi các nàng xuống hả"

Giản lục tiểu thư thừa kế thanh danh trăm năm của y quán Giản gia, lại nhiều lần có xích mích với phủ Nguyên Vương, nếu an phận ở lại kinh thành, cũng chưa chắc sẽ có người đến gây sự. Nhưng bây giờ bọn họ lại chạy khỏi kinh thành, nếu quay về, e là người Giản gia lành ít dữ nhiều…

Tiêu Ngự tỏ vẻ không nỡ, quay đầu nhìn tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu lắc đầu, "Để các nàng lên tàu khác." Chiếc tàu còn lại là cho người hầu ở, điều kiện cũng không tồi, Tạ Cảnh Tu không muốn Giản gia tiếp tục ỷ thế phủ Nguyên Vương mà ra vẻ hơn người.

Giản lục tiểu thư và hai nha hoàn Giản thị nhục nhã đứng dưới tàu chính, bị đưa lên tàu khác, lúc này lại có mấy tên nô bộc nâng một cái ***g sắt, miệng hô, "Tránh đường, tránh đường!" Bước như bay lên tàu, đến chỗ Tạ Cảnh Tu.

Trong ***g là một con mãnh thú thè lưỡi thở hổn hển.

Giản Nhu chỉ nhìn một cái rồi quay đầu đi, không muốn thấy gì nữa, bàn tay trong tay áo siết thành nắm đấm.

Thật sự xem các nàng không bằng một con chó.

Giản Nhu cười lạnh, cùng các tùy tùng lên chiếc tàu còn lại.

Tiêu Ngự thấy cái ***g, hai mắt sáng rỡ, "Lông Xù của ta!"

Vội vã lao xuống lầu nhìn.

Tạ Cảnh Tu chụp lấy cánh tay hắn, dắt Tiêu Ngự xuống.

177. Chương 177: Nhổ Neo Rời Bến

Editor: Vện

Tiêu Ngự chạy xuống boong tàu, lao đến cái ***g sắt.

"Lông Xù, cục cưng to xác của tao, nhớ mày muốn chết luôn!" Tiêu Ngự nắm song sắt, Lông Xù nhiệt tình phóng đến, lắc đuôi điên cuồng, thè cái lưỡi liếm mặt Tiêu Ngự cách song sắt, cổ còn nghẹn ngào ư ử mấy tiếng.

Tạ Cảnh Tu, "…"

Uy phong của Huyền Trạm trước mặt công chúng coi như mất sạch rồi, sau này không thể trông chờ gì vào nó nữa.

Thôi quên đi, coi như nuôi không một con thú cưng cho rồi.

Lúc ở kinh thành, thú lớn như Lông Xù chỉ có thể nhốt trong hậu viện phủ Nguyên Vương, Tiêu Ngự thì dọn ra ngoài ở, không tiện gặp nó.

Sau thì Tạ thế tử nói đến thế ngoại đào nguyên, cuối cùng cũng có thể để Lông Xù đi theo bên mình.

Binh sĩ dưới bờ đang đẩy tàu ra chỗ nước sâu, hộ vệ đứng gác hai bên mạn tàu vờ như không thấy khung cảnh đoàn tụ kia.

Chỉ có đoàn người Nguyên Vương nhìn "con dâu" làm việc không nể nang ai, không biết cảm giác trong lòng là gì.

Bọn họ chẳng cần mẫn cảm hay giác ngộ cũng biết, bây giờ họ không thể làm gì để chia cắt Tạ Cảnh Tu và Phượng Chiếu Ngọc nữa.

Vương phi cầm khăn tay che miệng, nước mắt lưng tròng nhìn Tạ Cảnh Tu, tấm thân mỏng manh nhìn như không chịu nổi gió sông lùa đến.

"Tu Nhi… Tu Nhi của ta, ngươi không chết. Thật tốt quá, ngươi không chết…" Vương phi khóc nức nở, đẩy nhũ mẫu đang dìu mình, loạng choạng chạy đến chỗ Tạ Cảnh Tu, vươn tay muốn sờ mặt con trai.

Tạ Cảnh Tu mặt không đổi sắc lùi về phía sau một bước, tránh bàn tay nàng.

Vương phi lộ vẻ mặt tan nát cõi lòng, thân mình lảo đảo như lá rụng mùa đông, khóc rấm rứt.

Nguyên Vương vội đến đỡ Vương phi, nhịn không được mà trừng Tạ Cảnh Tu như ngày thường, lại bất thình lình nhìn thấy ánh mắt chế giễu cười như không cười của Tạ Cảnh Tu.

Nguyên Vương ngẩn người, không tự chủ nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn vào mắt Tạ Cảnh Tu.

Bất luận là Nguyên Vương hay Vương phi, giờ phút này họ mới thật sự nhận ra Tạ Cảnh Tu đã triệt để chết tâm rồi.

Tuy trước đây y vô cùng lạnh nhạt nhưng vẫn nghiêm túc nhìn bọn họ, lẳng lặng nghe họ nói chuyện, thỉnh thoảng còn tranh luận vài câu.

Phu thê Nguyên Vương từng oán giận đứa con trai này quá lạnh lùng vô tình, không để chuyện gì trong lòng, lúc này mới phát hiện, cảm giác khi biết Tạ Cảnh Tu thật sự không để bọn họ trong lòng hóa ra còn khó chịu hơn cái lạnh của mùa đông khắc nghiệt.

Nguyên Vương nhớ lại lần cuối tranh cãi với Tạ Cảnh Tu, hình như là vì y muốn cưới "Phượng đại tiểu thư" làm vợ

Khi ấy hắn chỉ thấy tức giận và thất vọng, nhưng giờ có muốn Tạ Cảnh Tu tiếp tục làm trái ý hắn, tranh luận với hắn cũng không được nữa rồi.

Nguyên Vương thở dài thườn thượt, ôm Vương phi đau lòng gần chết, yên lặng lùi qua một bên.

Không phải hắn không giận Tạ Cảnh Tu cố chấp cứng đầu, nếu không thì phủ Nguyên Vương đâu phải lưu lạc đến nông nỗi này.

Nhưng khi thấy binh đoàn huyền giáp nghiêm trang, thấy chiếc tàu to kiên cố, mấy lời giáo huấn không thể ra khỏi miệng.

Phượng Chiếu Ngọc nói đúng, bọn họ chưa từng làm tròn trách nhiệm của người làm cha làm mẹ, chưa bao giờ quan tâm Tạ Cảnh Tu, ngay cả khi con trai mình làm cách nào để xây dựng binh lực hùng hậu thế này họ cũng không biết.

Buồn cười thay, Đinh trắc phi còn chăm chăm lập mưu cướp đoạt địa vị Thế tử, toàn phủ Nguyên Vương y còn không thèm nhìn đến, địa vị Thế tử là cái gì chứ Nguyên Vương cười tự giễu, không biết đang cười Đinh trắc phi tốn công vô ích hay cười bản thân hắn tự cho là đúng.

Tạ Cảnh Tu nhìn lướt qua Nguyên Vương với Vương phi ngơ ngác đứng đó, nói Nhị Cửu, "Đi thu xếp cho Vương gia và Vương phi."

Nhị Cửu thu hồi ánh mắt buồn bã đang nhìn người đứng kế ***g sắt, cung kính đáp, "Vâng."

Rồi khách khí mời người của phủ Nguyên Vương lên tàu.

Nguyên lão Vương gia định nói gì, cuối cùng chỉ thở dài, lắc đầu không lên tiếng, được mấy cận vệ hộ tống lên boong.

"Tổ phụ đừng lo, tôn nhi biết chừng mực." Tạ Cảnh Tu chỉ nói một câu như vậy, Nguyên lão Vương gia phức tạp nhìn y, gật đầu, không nói gì thêm.

Tạ Cảnh tu lại cho người mời Phùng đại phu lên tàu chính.

Tiêu Ngự đứng một bên vừa vuốt Lông Xù vừa nhìn Tạ Cảnh Tu, không tự chủ thở dài.

Ngoài mặt Tạ Cảnh Tu lạnh nhạt đến đâu đi nữa nhưng bản chất y không phải người lòng dạ sắt đá.

Phàm là người có thiện ý với y, y sẽ ghi nhớ, đều an bài thỏa đáng. Còn với những người có ác ý như Đinh thị chẳng hạn, y lại có thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Lúc còn bé, y đã chịu không ít đau khổ do Đinh thị gây ra, sau này nắm đại quyền y vẫn không muốn lấy mạng Đinh thị, cứ để nàng hô mưa gọi gió trong phủ Nguyên Vương nhiều năm như vậy.

Tiêu Ngự nhìn Đinh thị đang cúi đầu lên tàu, khẽ nhướn mày, chỉ vào nàng nói, "Nữ nhân này không thể lên tàu."

Hắn nhìn Tạ Cảnh Tu, hơi nhếch môi.

Hắn không biết tại sao Tạ Cảnh Tu muốn cho Đinh thị lên tàu, bây giờ y đã không bị hậu viện phủ Nguyên Vương làm vướng bận nữa, Tiêu Ngự cũng không muốn đeo mặt nạ thánh mẫu.

Tạ Cảnh Tu mắt cũng không chớp lệnh cho hai binh sĩ, "Đuổi nàng ta xuống."

Đinh trắc phi ngẩng phắt lên nhìn Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Lâm hô to, "Đại ca, không thể được!"

Tạ Cảnh Tu chỉ phất tay, hai binh sĩ lập tức kéo Đinh trắc phi xuống tàu.

Đinh trắc phi sao có thể không biết, một khi xuống tàu thì chỉ còn một con đường chết, bọn họ rời kinh đã nửa ngày, chỉ cần Hoàng đế còn một hơi thở, nhất định sẽ phái người toàn lực truy sát!

Dù cho thoát được hoàng thượng, nhưng còn người kia… Đinh trắc phi rùng mình, cõi lòng phát lạnh.

Mấy năm nay, nàng vì tương lai của Tạ Cảnh Lâm mà không ít lần chống đối mệnh lệnh của người kia.

Nàng chỉ có thân phận trắc phi phủ Nguyên Vương chống đỡ mới phát huy được tác dụng vì người kia, bằng không hắn chắc chắn sẽ loại bỏ nàng!

"Tạ Cảnh Tu, ngươi cho là mình giỏi lắm sao! Đều tại ngươi nên phủ Nguyên Vương mới sa sút thành thế này!" Đinh trắc phi kêu la, "Ngươi là thứ bất hiếu! Ngươi dựa vào cái gì mà đuổi ta xuống! Vương gia! Cứu ta!"

Tiêu Ngự phục hồi tinh thần. Hắn đã suy tính đến rất nhiều tình huống, chỉ duy độc không ngờ Tạ Cảnh Tu xem Đinh trắc phi như một trò hề, căn bản là không để nàng vào mắt.

Có điều, đúng là Đinh trắc phi chẳng đáng để Tạ Cảnh Tu lưu tâm. Nàng sống hay chết, đi hay ở không ảnh hưởng gì đến Tạ Cảnh Tu hết.

Đây chính là đặc quyền của người có sức mạnh, cứ ngồi cười nhìn chó dại phát cuồng…

Tiêu Ngự đến bên cạnh Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Lâm quỳ cái rầm trước mặt Tạ Cảnh Tu.

"Đại ca! Ta biết mấy năm nay mẫu thân nhiều lần gây khó dễ Đại ca, nhưng dẫu sao nàng cũng là người của phụ thân, là trưởng bối phủ Nguyên Vương. Xin Đại ca khai ân, tha cho nàng con đường sống!"

Nói xong dập đầu liên tục, hắn là người biết co biết duỗi.

Tạ Cảnh Tu chỉ thản nhiên liếc hắn, một chữ cũng lười bố thí, xoay người vào trong tiểu lâu.

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Lâm vẻ mặt hoảng loạn nhưng ánh mắt lại chất chứa thù hằn, lên tiếng, "Nếu ngươi đã biết mẫu thân ngươi gây khó dễ Thế tử… không, không chỉ là gây khó dễ, những chuyện ác độc nàng đã làm ngươi đâu thể không biết, đúng chứ Đã biết nhưng ngươi vẫn không làm gì cả, coi như lúc đó ngươi còn nhỏ, không có năng lực để ngăn cản thì thôi, nhưng bây giờ ngươi dựa vào cái gì để yêu cầu người ta tha cho nàng con đường sống" Tiêu Ngự nhíu mày, "Ngươi hận Thế tử cũng vô dụng, chỉ cần không ngốc là nhìn ra Thế tử vốn không để nàng vào mắt. Chính ta không muốn cho nàng lên tàu đó, ngươi thấy rõ mà. Ai mà biết giữa đường nàng có giở trò gì ám hại Thế tử hay không Coi như Thế tử không sợ mấy cái trò vặt vãnh của nàng nhưng cũng sẽ ghê tởm con người nàng."

Tạ Cảnh Lâm căm thù nhìn Tiêu Ngự, nghiến răng nói, "Giản lục tiểu thư năm lần bảy lượt tính kế ngươi mà ngươi vẫn cho nàng ta lên tàu, còn mẫu thân ta chưa bao giờ xuống tay với ngươi, tại sao ngươi không cho nàng lên tàu!"

"Ta không quan tâm ai tính kế ta." Tiêu Ngự nhíu mày, "Nhưng muốn hại Thế tử, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu."

Hắn không giết người được, tuy nhiên, hắn cũng không muốn cứu các nàng.

Hai mắt Tạ Cảnh Lâm như bốc lửa, vén vạt áo đứng lên, chạy xuống tàu, đuổi theo Đinh trắc phi.

"Cảnh Lâm! Quay về đây!" Nguyên Vương lo lắng gọi.

Tạ Cảnh Lâm bỏ đi không quay đầu lại.

Nguyên lão Vương gia và Vương phi nhìn Tiêu Ngự phát uy, tự dưng sợ run người.

Vương phi bỗng chốc hiểu được tại sao con trai mình vốn đã nản lòng thoái chí, không để ai vào mắt lại nhất mực yêu thương bảo bọc thiếu niên này.

Hắn không quan tâm ai tính kế mình, có thể bình thản xem như không khí, nhưng người tính kế Cảnh Tu, hắn sẽ không nhân nhượng dồn người đó đến bước đường cùng.

Người như vậy, chẳng trách Cảnh tu đã thấu hiểu ấm lạnh tình đời lại bị hắn mê hoặc tâm trí.

Nguyên lão Vương gia nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu nói, "Con cháu tự có phúc của con cháu… Thì ra là vậy, Cảnh Tu cũng xem như là người có phúc." Nói xong bước lên boong tàu.

Tạ Cảnh Tu đứng trên cầu thang, dặn thuộc hạ, "Tiếp tục giám sát Đinh thị, có động tĩnh gì lập tức báo cáo."

"Vâng."

Lô thị và Đinh thị đều đang bị giám sát, đến giờ vẫn chưa để lộ dấu vết gì.

Cái tên giật dây kia là người cực kỳ cẩn thận hay là lá gan nhỏ quá không dám ló mặt ra

Tạ Cảnh Tu không mấy bận tâm, chờ Tiêu Ngự đến chỗ mình liền cầm tay hắn, dắt lên tầng ba.

Nhìn qua cửa kính trong suốt, mấy vạn binh sĩ đông đảo tập hợp trên bờ đã biến mất sạch trơn, cứ như chưa từng xuất hiện.

Chỉ hai chiếc tàu chắc chắn không chứa được nhiều người như vậy, không biết Tạ Cảnh Tu dùng cách gì mà giấu được mấy vạn tư quân.

Tiêu Ngự cũng chẳng muốn để ý nhiều, sau khi dàn xếp xong, tàu lớn nhổ neo, giương buồm rời bến, hướng ra cửa biển.

178. Chương 178: Lần Đầu Lên Đảo Vô Danh

Editor: Vện

Đoàn tàu lênh đênh trên biển hai ngày hai đêm, rốt cuộc đã đến thành Hải Kính Tạ Cảnh Tu từng nhắc.

Thành Hải Kính chỉ có một hải cảng, chính là Lịch Phong cảng. Còn đảo Vô Danh của Tạ Cảnh Tu thì phải đi tiếp từ nơi này mới đến.

Đoàn tàu cập vào Lịch Phong cảng, Tạ Cảnh Tu cho hộ vệ đưa Nguyên Vương và Vương phi đến một thị trấn nhỏ bên ngoài thành Hải Kính, người của Giản gia cũng được mời xuống tàu.

Nguyên lão Vương gia không xuống tàu, nhóm người Tạ Cảnh Tu cũng không xuống, một chút hy vọng Nguyên Vương và Vương phi ôm ấp lập tức tan biến, cõi lòng lạnh giá như băng tuyết, Tạ Cảnh Tu thật sự không nhìn đến họ nữa.

Hai người lặng lẽ theo hộ vệ xuống tàu, ngồi lên xe ngựa mộc mạc đã được chuẩn bị sẵn.

Giản lục tiểu thư hất hộ vệ đến mời, chạy đến trước mặt Tạ Cảnh Tu, ngẩng đầu tức giận nói, "Tạ thế tử, ngươi không thể đối xử với dì như vậy! Ngươi không thể đối xử với Giản gia ta như vậy!"

Tạ Cảnh Tu lạnh nhạt nhìn nàng.

Tiêu Ngự đứng bên cạnh Tạ Cảnh Tu, thấy Giản lục tiểu thư xưa nay duy trì hình tượng thục nữ dịu dàng đột nhiên muốn gây sự, cũng nổi tính hiếu kỳ.

Giản lục tiểu thư liếc Tiêu Ngự một cái, nghiến răng nhìn Tạ Cảnh Tu.

"Tạ thế tử, ngươi đừng tưởng ta không biết, năm đó ngươi giúp y quán Giản gia mở cửa hiệu cháo thuốc cũng vì mục đích riêng của ngươi thôi!" Giản lục tiểu thư tức tối, "Ngươi dùng danh nghĩa của Giản gia mở cửa hiệu, âm thầm tích trữ lương thảo nuôi mấy vạn tư quân, nếu không phải vậy, hôm nay ngươi lấy đâu ra sức mạnh để nói phản là phản!"

Tiêu Ngự nhướn mày, hắn cũng không biết chuyện này.

Hắn quay đầu nhìn Tạ Cảnh Tu, vẻ mặt y rõ ràng là thừa nhận lời của Giản lục tiểu thư.

Những cửa hiệu cháo thuốc thật sự được dùng để nuôi tư quân sao

Cuối cùng Tiêu Ngự đã hiểu. Chẳng trách, Tạ Cảnh Tu xưa nay không để tâm vào bất cứ chuyện gì lại vô cùng chấp nhất với những cửa hiệu đó, dù bị loạn dân phá hoại cũng phải dựng lại.

Giản lục tiểu thư vừa nghe tin Tạ Cảnh Tu khởi binh tạo phản, những binh sĩ còn thần không biết quỷ không hay ẩn núp khắp kinh thành, nàng lập tức nghĩ đến chỗ quái lạ của những cửa hiệu cháo thuốc.

Cửa hiệu cháo thuốc mở nhiều năm như vậy mà nàng vẫn không hiểu được số liệu ghi trong sổ sách, tìm bao nhiêu tiên sinh có kinh nghiệm quản lý trướng phòng mà kết quả vẫn vậy. Lương thực và thảo dược được nhập vào thì ít mà xuất ra lại nhiều, từ đó đến giờ vẫn không thể làm rõ.

May mà Tạ Cảnh Tu vung tiền hào phóng, nàng không cần phải bận tâm các cửa hiệu hoạt động ra sao, tiền thừa còn có thể bổ sung vào y quán, nàng không hơi đâu xoắn xuýt chuyện sổ sách.

Giờ ngẫm lại, quả nhiên có vấn đề, cái gì mà cửa hiệu cháo thuốc, cũng chỉ dùng để che mắt thiên hạ thôi.

Giản lục tiểu thư cười lạnh, "Nếu không phải vậy, ta đâu đến mức phải dẫn bộ tộc Giản thị chạy khỏi kinh thành."

Nuôi binh không phải chuyện đơn giản, chỉ lương thảo thôi đã là nan đề lớn rồi. Hôm nay nàng nhận ra được thì hoàng thất và các quan viên chỉ cần điều tra gốc gác Tạ Cảnh Tu là sẽ phát hiện.

Nếu Giản gia ở lại kinh thành chỉ có thể rơi vào kết cục đầu rơi máu chảy.

"Ân tình lớn đến vậy, chẳng lẽ bộ tộc Giản thị không đáng được đối đãi như thượng khách à" Giản lục tiểu thư lạnh lùng nói.

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, chờ y lên tiếng.

Trước đây, tiểu cô nương này luôn tìm hắn gây hấn, vất vả lắm nàng mới mò được đến trước mặt Tạ Cảnh Tu, lúc này chỉ cần đứng xem trò vui là được.

Tạ Cảnh Tu thản nhiên nói, "Không có y quán Giản gia, cửa hiệu cháo thuốc vẫn có thể thích bao nhiêu xây bấy nhiêu. Y quán Giản gia cầu tiền tài danh vọng, phải đánh đổi vài thứ là lẽ đương nhiên. Ân tình mà Giản lục tiểu thư nói không biết từ đâu ra Việc mưu phản đúng là đã khiến Giản gia rơi vào hiểm cảnh, mà nay đã đến nơi an toàn. Về yêu cầu của Giản lục tiểu thư, Giản gia có đáng được đối đãi như thượng khách hay không à..."

Tạ Cảnh Tu, "Không đáng."

"Ngươi!" Giản lục tiểu thư tức đỏ mặt, lại không biết phải đáp trả thế nào.

Giản gia dùng hai chữ ân tình mà dựa dẫm Tạ Cảnh Tu nhiều năm như vậy, cuối cùng lại chứng minh ân tình vốn chẳng hề tồn tại, hai chữ này bây giờ không thể dùng được nữa.

Tạ Cảnh Tu mặc kệ nàng, để hộ vệ đưa người xuống tàu.

Tiêu Ngự thấy mấy chiếc xe ngựa rời bến tàu, chạy ra ngoài thành Hải Kính.

"Giản lục tiểu thư y thuật không tệ, nếu có thể an phận làm nghề y ở đây cũng xem như tạo phúc cho bách tính thành Hải Kính." Tiêu Ngự nói.

Tạ Cảnh Tu không bình luận, cầm tay hắn về tiểu lâu.

"Đừng quan tâm mấy chuyện vô bổ đó."

Đoàn tàu khởi hành lần hai, mấy canh giờ sau, một hòn đảo nhỏ cây cối xanh um đã hiện ra trước mắt.

Bến cảng của đảo Vô Danh không sầm uất như Lịch Phong cảng, theo con mắt không chuyên của Tiêu Ngự, hắn cảm giác hệ thống phòng ngự của nơi này kiên cố hơn Lịch Phong cảng nhiều.

Bến cảng được lục địa bao thành hình bán nguyệt, địa hình do thiên nhiên tạo dựng, chỉ có một đường thông với bên ngoài.

Hải cảng có núi vây bọc bốn phía, cây xanh mở lối, chỉ cần bố trí canh gác trên bốn đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống thì bất kỳ ai tiếp cận vùng biển đều trở thành cá trong chậu.

Thảo nào Tạ Cảnh Tu luôn tính trước được mọi việc, thì ra sau lưng có thế lực mạnh thế này.

Hai con tàu đậu ngoài khơi, chờ thuyền nhỏ bơi ra xác nhận thân phận mới lái tàu theo hướng dẫn để cập bến.

Thuyền nhỏ phóng lên mấy chùm pháo đủ màu, Tiêu Ngự đang mù mờ, lại nghe tiếng hô rung trời từ phía bến cảng.

Tàu còn chưa vào bờ, Tiêu Ngự đã thấy người đông nghìn nghịt đứng ở bến, cùng hô to, "Công tử về rồi! Công tử về rồi!"

Không khí cuồng nhiệt dọa Tiêu Ngự nhảy dựng.

Tiêu Ngự đen mặt nhìn Tạ Cảnh Tu, tiểu tử này vẫn đeo vẻ mặt lạnh nhạt cách biệt nhân thế.

Không biết y cho người trên đảo uống thuốc gì nữa, tình huống này rõ ràng là tôn thờ một cá nhân.

Vầy là tốt hay không tốt đây.

Đợi tàu đến gần, một bầy đại cô nương tiểu nương tử cầm hoa tươi ném lên tàu, người nào cũng hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm Tạ Cảnh Tu đẹp trai cao ráo, gọi tên y ngày một vang dội, sắc mặt Tiêu Ngự đen thui trong nháy mắt.

Khi xuống tàu, hộ vệ cản đám đông, lại thả cho một bầy nữ tử mặc y phục phong cách dân tộc thiểu số chạy vào. Các nữ tử sôi nổi nhào đến, đỏ mặt nhét đủ thứ đồ vào tay Tạ Cảnh Tu.

Thằng nhóc này vậy mà không từ chối!

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu nhận đồ, còn mỉm cười vươn tay chạm vào băng vải đỏ đeo trên vai một nữ tử, không biết là phong tục gì.

Tiêu Ngự nghiến răng nghiến lợi trừng Tạ thế tử. Rõ ràng ở ngoài cao lãnh lắm mà, sao lên đảo lại biến thành bộ dạng này, mặt còn mang ý cười như có như không, hỏi sao hấp dẫn được nhiều thiếu nữ như vậy.

Tiêu Ngự bùng lửa giận. Hắn vốn mang tâm tình tốt đẹp bỏ nhà theo trai () đến đây, kết quả lại cho hắn thấy cảnh này!

"Hộ vệ đâu! Còn không mau đến bảo vệ chủ nhân các ngươi!" Tiêu Ngự kêu to.

Nhị Cửu không biết từ đâu nhảy ra, chỉ mất một giây xuất hiện trước mặt Tiêu Ngự, mặt nghiêm túc.

"Chuyện gì Phượng đại phu không phải sợ!"

Tạ Cảnh Tu, "…"

Tiêu Ngự, "…"

Quên đi, hắn vẫn phải dựa vào chính mình bảo vệ trinh tiết cho Thế tử.

Tiêu Ngự níu ống tay áo Tạ Cảnh Tu, trừng mắt nhìn những nữ tử sàm sỡ Tạ Cảnh Tu.

Tặng đồ thì tặng đồ thôi, cấm sờ mó lung tung!

Tạ Cảnh Tu giao lễ vật trong tay cho hộ vệ, phất tay, các nữ tử hành lễ rồi rút xuống.

Y nhìn Nhị Cửu, mắt híp lại, quan sát vẻ mặt Nhị Cửu.

Nhị Cửu cúi đầu sợ nơm nớp, không dám ngẩng mặt lên.

Cuối cùng Tạ Cảnh Tu dời mắt, đẩy Tiêu Ngự lên xe ngựa. Nhị Cửu thở dài một hơi, trán toát mồ hôi lạnh.

Một thiếu niên đột ngột đến bên cạnh Nhị Cửu, giơ tay vỗ vai hắn.

Nhị Cửu giật mình suýt rút binh khí.

Phượng Chiếu Kỳ bị hắn dọa hết hồn, gương mặt giống Tiêu Ngự như đúc hiện vẻ hoảng sợ, vội rụt tay về, nhìn Nhị Cửu.

Nhị Cửu vội nói, "Là Kỳ thiếu gia à, mau lên xe thôi."

"Ta không muốn ngồi xe!" Phượng Chiếu Kỳ lộ vẻ khổ tâm.

Ca ca cậu ở trên tàu sung sướng biết bao nhiêu, ở cùng tầng ba ở Thế tử, giường lớn như vậy, muốn lăn lộn sao cũng được. Đáng thương cho cậu bị nhét vào gian dưới, giường nhỏ đến mức phải cuộn người lại mà ngủ, cuộn cho eo lưng đau nhức.

Thật vất vả mới được xuống tàu, ai lại muốn phải chui vào buồng chật nữa.

"Ta muốn cưỡi ngựa!" Phượng Chiếu Kỳ nói.

Nhị Cửu hết cách, đành phải gọi người dẫn một con ngựa tới cho Phượng Chiếu Kỳ, lại sợ đại thiếu gia này không biết cưỡi ngựa, hắn liền kè kè bên cạnh, phút kinh hồn vừa rồi dần dần quên béng mất.

Xe ngựa chậm rãi rời bến cảng, chạy trên đường phố rộng rãi.

Tiêu Ngự vén màn nhìn xung quanh, đường dù rộng nhưng có hơi thô sơ, hàng quán hai bên đường lại vô cùng phong phú, có trà lâu, tửu lâu, tạp hóa, quà vặt, cực kỳ náo nhiệt.

Xe ngựa đổi đường hai lần, tấp lại trước một tòa nhà.

Hai người xuống xe, cửa tòa nhà bật mở, đông đảo hộ vệ chạy ra xếp thành hàng đứng hầu hai bên.

Tạ Cảnh Tu kéo tay Tiêu Ngự vào trong.

"Đảo mới khai khẩn có mấy năm, đại bộ phận vẫn là đất bỏ hoang." Tạ Cảnh Tu giải thích, "Tiểu thành này mới được hoàn thiện hai năm gần đây. Điều kiện bây giờ khá là thô sơ, Ngọc Nhi chịu khó ở tạm mấy ngày, chờ ta dọn một khu đất rồi xây trạch viện."

"Có chịu khó gì đâu." Tiêu Ngự vội nói, "Ngươi đừng làm mấy chuyện hao tài tốn của."

Tạ Cảnh Tu chỉ cười không nói.

Hai người chưa kịp dạo quanh tòa nhà, Nhị Cửu đột nhiên dẫn Tần Cánh đến tìm.

Tần Cánh đầu đầy mồ hôi, chạy đến trước mặt Tiêu Ngự, "Phượng đại phu, ngươi… ngươi qua nhìn tiểu Thái tử một cái đi, tình huống của nó, không ổn."

"Sao vậy" Tiêu Ngự vội hỏi.

Tần Cánh, "Miệng vết thương của tiểu Thái tử sinh mủ. Lại còn sốt cao liên tục, thuốc của ta chỉ có thể áp chế tạm thời, hết dược tính lại bắt đầu sốt… Thật sự rất nguy hiểm! Ta và Phùng lão chăm sóc tiểu Thái tử đã nhiều ngày mà tình trạng chẳng khá hơn."

Trong lòng Tiêu Ngự lạnh hẳn đi.

Chuyện hắn lo nhất đã xảy ra.

Từ trước đến nay hắn luôn cố hết sức chữa trị dưới tình trạng không có kháng sinh, lại có Tần Cánh và Phùng đại phu y thuật cao siêu phối hợp chăm sóc nên nhiều lần hữu kinh vô hiểm.

Mà lần này, Tần Cánh với Phùng lão đều bó tay, hắn phải làm sao đây

Số đông muốn sửa trực tiếp trên wp, vậy khi nào bộ này hoàn thành tôi sẽ beta. Giờ mấy bạn đọc đỡ bản lỗi tè le này vậy. Bạn nào đã ủng hộ tôi suốt chặng đường cần word thì thông cảm chờ thêm một thời gian, tôi hoàn thiện bản word sẽ tặng riêng các bạn. Vậy nhé.

179. Chương 179: Điều Chế Penicillin

Editor: Vện

Tiêu Ngự trầm mặc suy tư, Phùng đại phu cũng vào phòng.

Ông hít vào một hơi, nói, "Sống chết có số. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Phượng đại phu đừng quá buồn rầu. Những gì có thể làm ngươi đã làm hết rồi, lão phu với Tần tiểu đại phu sẽ tiếp tục trông coi tiểu Thái tử. Phương thuốc của Tần tiểu đại phu rất công hiệu, chúng ta sẽ tìm cách cải tiến, chưa hẳn là không cứu được tiểu Thái tử."

Lúc trước, sau khi Tiêu Ngự giải phẫu xong sẽ giao bệnh nhân cho Tần Cánh chăm sóc. Phương thuốc của Tần Cánh không ngừng cải tiến, dưới điều kiện không có kháng sinh, hắn gần như dựa dẫm hoàn toàn vào Tần Cánh và Phùng đại phu.

Sách cổ có ghi lại Hoa Đà và Biển Thước phẫu thuật ngoại khoa như thế nào, Biển Thước thậm chí có thể phẫu thuật thay tim, sách ghi chép rất kỹ càng, hẳn là không phải biên soạn bừa. Hai vị thần y cũng không có kháng sinh, dĩ nhiên phải lấy thứ khác thay thế. Nhưng dù là thời đại này, những phương thuốc đó cũng rất khó tìm.

Từ sau khi chăm sóc Chu Chiêu, Tần Cánh và Tần lão đại phu đã nghiên cứu vô số sách cổ, lại kiểm chứng công hiệu thuốc trên nhiều bệnh nhân, cuối cùng phối ra được phương thuốc hiệu quả nhất. Tiêu Ngự không biết công dụng chính xác của những loại thảo dược kia nhưng hiệu quả rất rõ ràng.

Vậy mà bây giờ phương thuốc không có tác dụng với tiểu Thái tử.

"Xin lỗi, ta hấp tấp quá." Tần Cánh suy sụp rũ vai.

Phượng đại phu đã sớm nói mình không rành dược lý, sở trường là giải phẫu, công tác chăm sóc bệnh nhân Phượng đại phu hoàn toàn giao cho hắn, chưa bao giờ xen vào.

Bây giờ hắn hết đường xoay sở, còn phải đến cầu viện Phượng đại phu, rốt cuộc chỉ tạo thêm phiền cho người ta.

Tạ Cảnh Tu vẫn luôn ngồi một bên nhìn Tiêu Ngự, lúc này đứng lên nói, "Ngọc Nhi hãy tin vào Phùng lão và Tần đại phu. Đừng nghĩ nhiều, đi rửa mặt rồi nghỉ một lát đi, chiều ta dẫn ngươi đi gặp vài nhân vật chủ chốt trên đảo."

Phùng đại phu và Tần Cánh cáo lui, Tiêu Ngự vẫn ủ rũ. Người hầu dâng mâm trái cây lên, Tạ Cảnh Tu phất tay cho hộ vệ và tôi tớ lui ra hết, y nghiêng người ôm Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự đang cân nhắc mức độ khả thi điều chế penicillin. Tự tạo penicillin không khó, cái khó là phải đạt đến hạn lượng phát huy tác dụng, một bát thịt hầm lớn chỉ có thể rút được một mũi kim penicillin, đúng là thực dụng khó tả.

Nếu không tạo ra penicillin thì vẫn phải dựa vào Tần Cánh và Phùng đại phu. Thước có dài có ngắn, ở phương diện Đông y, hắn thật sự không bì kịp người của thời đại này.

"Ngọc Nhi, đừng suy nghĩ nữa. Ngươi không cảm thấy mình hao phí tâm tư vào người khác nhiều hơn ta sao" Tạ Cảnh Tu ghé vào tai hắn rầm rì.

Tiêu Ngự ngẩn người, đột nhiên nổi cáu, xoay lại nhìn Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu chẳng hiểu ra sao mặc cho hắn săm soi, không hiểu tại sao mình chỉ nói một câu mà hắn lại giận.

Tiêu Ngự ngắm gương mặt Tạ Cảnh Tu, âm thầm bình luận.

Mới qua một năm, Tạ thế tử hình như càng đẹp trai hơn lúc mới gặp. Khi đó y một thân sương giá, người lạ chớ gần, đôi mắt sắc bén khiến người ta không dám lỗ mãng. Hiện tại bầu không khí xung quanh y ấm áp hơn nhiều, dù tướng mạo không đổi nhưng cảm giác dễ gần hơn.

Chẳng trách thu hút được vô số thiếu nữ vây quanh.

Thời đại này cho rằng nam nhân mới là người lãnh đạo, chỉ có nam nhân chọn nữ nhân chứ không thể bị nữ nhân chọn. Nhưng mà hắn thấy rõ ràng, đám thiếu nữ kia giương đôi mắt sáng lấp lánh thẳng thừng chiếm tiện nghi tên nhóc này!

"Ta quan tâm ngươi ít hơn người khác à" Tiêu Ngự nheo mắt, "Người khác là ai Còn ai mà không hao phí tâm tư vào ngươi hả Ngươi đang khinh ta không có người khác đúng không!"

Tạ Cảnh Tu cũng ngẩn người, nhướn mày nói, "Vớ vẩn! Rõ ràng ngươi quan tâm người khác nhiều hơn bổn thế tử, giờ ngươi còn trả treo!"

Từ sau khi cưới người về, Thế tử chưa từng được hưởng thụ thời gian tân hôn ngọt ngào, chẳng biết tại sao lại đốt cháy giai đoạn, nhảy thẳng đến cảnh sinh hoạt nhàn nhã của lão phu lão thê, cho nên Thế tử rất bực bội.

Nếu đã ăn được đến miệng thì còn đỡ, nhưng vấn đề là y chưa xơ múi được gì hết, tại sao lại trực tiếp biến thành lão phu thê rồi

Tạ thế tử luôn cảm thấy mình bị thiệt thòi mà không thể nói ra được.

Chẳng lẽ y lại đi nói tiểu thê tử của mình chưa bao giờ ngượng ngùng trước mặt y, dù là cởi sạch đồ đi tắm hoặc ôm ngủ còn tự nhiên hơn y nữa, thậm chí hắn còn bấm đốt tay tính thời gian y đi đại tiện xem dạ dày có bệnh hay không, để xem cần bồi bổ hay điều trị lâu dài, không lẽ y lại đi nói mình cảm thấy thiệt thòi vì những chuyện như vậy!

Lại nghe người kia nói, "À, ra là thế. Ha ha." Cười hai tiếng cho có lệ.

Tạ thế tử nhăn mặt nhíu mày nhìn Tiêu Ngự, Tiêu Ngự bị y nhìn cho chột dạ, bèn bốc một miếng trái cây trong mâm đưa đến bên môi Thế tử.

"Nào, ăn một miếng dưa hấu đi." Tiêu Ngự cười nói.

Tạ Cảnh Tu há miệng cắn miếng dưa được cắt khéo léo, đột ngột vươn tay ấn gáy Tiêu Ngự, đầu hơi nghiêng, cúi xuống chặn cái miệng luôn thích chọc giận y.

Tiêu Ngự mở to mắt nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại, trong miệng được đẩy vào miếng dưa, vị ngọt lan khắp đầu lưỡi.

Tiêu Ngự suy nghĩ một hồi, quyết định thuận theo y, nhận miếng dưa.

Ánh mắt Tạ Cảnh Tu trầm xuống, hôn sâu hơn.

Lại nghe ực một tiếng, Tiêu Ngự không thèm nhai, nuốt luôn miếng dưa hấu.

Tạ Cảnh Tu đen mặt buông hắn ra, giương mắt trừng hắn.

Tiêu Ngự vẻ mặt vô tội nhìn lại, nuốt nước bọt, hỏi, "Sao không tiếp tục"

Tạ Cảnh Tu, "…" Không khí bị ngươi phá hết rồi, tiếp tục cái rắm!

"Ngươi chê ta nuốt miếng dưa à" Tiêu Ngự nói, "Ta biết Thế tử muốn chơi trò gì, nhưng mà ngậm đồ ăn sẽ kích thích tuyến nước bọt tiết ra nhiều hơn, hôn như vậy sát phong cảnh lắm."

Tạ thế tử mặc kệ, khởi xây dựng không khí, cúi xuống chặn cái miệng lúc nào cũng chọc giận người ta.

Tên này còn biết cái gì gọi là sát phong cảnh sao Người sát phong cảnh nhất là ngươi đó!

Tiêu Ngự không chống cự, ngửa đầu phối hợp, vươn hai tay vòng qua cổ Tạ Cảnh Tu, đôi mắt sáng ngời nửa nhắm, lông mi thật dài khẽ run, nhìn cũng thấy có chút thẹn thùng.

Tạ thế tử theo đuổi chủ nghĩa lãng mạn tạm thời thấy được an ủi.

Tiêu Ngự thấy Tạ Cảnh Tu càng hôn càng kích động, bàn tay ấm áp đặt ngay eo hắn từ từ vuốt lên lưng, lại di chuyển đến trước ngực…

Tiêu Ngự nhướn mày, cắn nhẹ đầu lưỡi Tạ Cảnh Tu.

Suýt quên Tạ thế tử trong thời kỳ cao quý lãnh diễm nhất từng lẳng lặng dùng ánh mắt khinh bỉ hắn ngực phẳng, thứ háo sắc!

Nụ hôn vừa dứt, Tiêu Ngự thở hổn hển đẩy Tạ Cảnh Tu ra, mặt đỏ ửng, môi hồng ướt át, nhìn vô cùng ngon miệng.

Tạ Cảnh Tu âm trầm nhìn hắn, trong đầu nhẩm xem kỳ hạn ba năm còn bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm.

Chỉ thấy mỹ nhân chép miệng nói, "Hơi mặn."

Tạ Cảnh Tu, "…"

"Gió biển thổi dữ quá, muối trong nước biển văng hết lên mặt rồi." Tiêu Ngự giải thích.

“Ngươi cố ý chọc điên ta.” Tạ Cảnh Tu đẩy Tiêu Ngự vào tường, dùng một tay ghìm hắn, cúi đầu trầm giọng nói.

Tiêu Ngự dựa vách tường, ngửa mặt nhìn y, lắc đầu nguầy nguậy, “Làm gì có, sao Thế tử lại nghĩ vậy”

“Ngươi đâu phải chưa từng nếm mùi vị nam nhân, vẫn chưa thấu sao.” Tạ Cảnh Tu hơi hất hàm, hai mắt híp lại, “Ngọc Nhi, kiên nhẫn của ta có hạn. Đừng ỷ vào ước hẹn ba năm mà không để ta vào mắt. Dù gì thì ta vẫn là trượng phu của ngươi.”

Tiêu Ngự, “…” Đã lâu rồi Thế tử không diễn ngôn tình, hắn suýt quên phải phối hợp thế nào.

“Đâu có quên.” Tiêu Ngự nghiêm túc gật đầu.

Hôn nhân là đại sự cả đời, hắn chưa bao giờ muốn đùa giỡn.

Tạ Cảnh Tu lộ vẻ hài lòng, lại nghe thiếu niên trong lòng lên tiếng, “Ta cũng là trượng phu của ngươi đấy.”

Tạ Cảnh Tu, “…”

Kết quả cuối cùng, hai người thành thật tắm chung trong bể nước nóng.

Tiêu Ngự bị chà cho toàn thân ửng hồng, được Tạ Cảnh Tu bế về phòng ngủ, bờ vai mảnh khảnh và hai chân lộ ra ngoài, hắn thoải mái tựa đầu lên vai Tạ Cảnh Tu, mệt mỏi vào giấc.

Tầm mắt mơ hồ tự dưng xuất hiện mâm trái cây đủ màu, màu mật của dưa vàng đặc biệt bắt mắt.

Tiêu Ngự mở mắt, thần thái thanh minh.

Trong các thí nghiệm chế tạo penicillin, vài nhà khoa học, giáo sư toàn cầu và đồng nghiệp của hắn nằm trong phạm vi được chọn, tìm được nấm từ một quả dưa vàng bị mốc, sau đó, nhà nghiên cứu sinh vật học người Mỹ Andrew J.Moyer căn cứ vào kết quả của bọn họ để sản xuất hàng loạt penicillin, được sử dụng cho trị liệu lâm sàng và thúc đẩy kinh tế.

Nghĩ đến Tần Cánh và Phùng đại phu hết đường xoay sở với bệnh tình của tiểu Thái tử, trừ khi sau này hắn không tùy tiện chữa trị cho người ta, nếu không, chắc chắn phải cần đến kháng sinh.

“Ta muốn dưa vàng!” Tiêu Ngự kêu lên.

Tạ Cảnh Tu vừa được chiếm tiện nghi, đã sớm quên béng ái nhân có sở thích sát phong cảnh, vô cùng cưng chiều thả hắn xuống giường, xoa đầu hắn.

“Khát hả Ta đút ngươi.”

Tiêu Ngự nghiêm túc nhấn mạnh, “Ta muốn dưa vàng chín rục, càng nhiều càng tốt.”

Tạ Cảnh Tu, “…”

Nói là làm liền, Tiêu Ngự không kịp chờ Tạ Cảnh Tu điều binh khiển tướng, phóng xuống giường, cố gắng tìm hết dưa vàng có thể nhìn thấy, ném vào chỗ nóng ẩm chờ nó mọc mốc.

Lệnh vừa ban, cư dân trên đảo lập tức nhốn nháo.

Đảo Vô Danh hoạt động gần mười năm, hệ thống quản lý đã rất thành thục, quan văn quan võ đều có nhiệm vụ và chức vị rõ ràng, chung tay kiến thiết đảo Vô Danh.

Tạ Cảnh Tu thiết lập các ban ngành dựa trên lục bộ triều đình, các trưởng quan toàn là tâm phúc của y.

Cơ cấu quan võ vẫn giữ hình thức hộ vệ. Có hai trăm hộ vệ do y bồi dưỡng nghiêm ngặt trở thành bảo kiếm, họ cũng là những thuộc hạ trung thành nhất, tất cả lấy số hiệu làm tên, Lão Lục, Lão Thập, Nhị Cửu cũng xuất thân từ nhóm này.

Quân đội chính quy hiện có trên đảo hơn bảy vạn người, phủ Nguyên Vương ở kinh thành là hai vạn, cùng ba vạn nhân mã ẩn mình khắp kinh thành.

Toàn bộ thống lĩnh đều được chọn ra từ hai trăm người tinh anh này.

Ngoại trừ họ, những người di cư toàn là dân chúng bình thường.

Tạ Cảnh Tu miễn thuế cho người dân mười năm, nhưng yêu cầu mỗi hộ gia đình phải đưa ra ít nhất một trai tráng khỏe mạnh, lập nên hai mươi vạn lính canh phòng, mỗi ngày phái huấn luyện viên xuống đào tạo, cũng không trì hoãn việc làm chính của họ. Quân chính quy cứ nửa năm là tiến hành diễn tập chiến trận một lần, cả trên biển và đất liền, lính canh phòng cũng phải tham gia.

Lỡ như đảo Vô Danh bị tập kích, tất cả mọi người có thể lập tức tham chiến.

Mặc dù đảo Vô Danh là tài sản riêng, nhưng Tạ Cảnh Tu lại nghiễm nhiên đứng trên đỉnh quyền lực, huống chi y còn sở hữu tàu lớn triều đình khó mà sánh kịp.

Bây giờ mệnh lệnh ban ra, chỉ nói là người bên cạnh công tử muốn dưa mốc, toàn dân trên đảo lập tức đình chỉ mọi hoạt động, lấy nhiệm vụ gom góp dưa làm đầu!

Tiêu Ngự chưa được giới thiệu chính thức, trừ những người đến từ kinh thành biết thân phận hắn, dân trên đảo đâu ai biết thiếu niên này là thần y, cũng không biết hắn chính là "thê tử" được công tử nhà mình cưới hỏi đàng hoàng.

Xem cách làm của công tử bọn họ kìa, rất có khí thế hôn quân "Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu, vô nhân tri thị lệ chi lai!".(*)

(*)Ngựa ruổi bụi hồng phi mỉm miệng, ai hay vải tiến đã về triều!: Hai câu cuối trong bài thơ Quá Hoa Thanh cung kỳ 1 – Đỗ Mục, nói về nếp sống xa hoa của Dương quý phi.

Ngay tức khắc, quan văn lục bộ bắt đầu nổi dậy.

180. Chương 180: Chế Xuất Thuốc Hay

Editor: Vện

Tiêu Ngự muốn gấp rút điều chế penicillin, Tạ Cảnh Tu lập tức huy động nhân lực, đồng thời sắp đặt những thứ cần thiết.

Tiểu Thái tử được Tần Cánh và Phùng đại phu chăm sóc, bệnh tình có giảm bớt đôi chút nhưng vẫn sốt liên tục, miệng vết thương cũng có dấu hiệu sinh mủ.

Tiêu Ngự không dám trì hoãn, phát động toàn quân cùng tham gia thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm được xây dựng trong một tòa nhà ở Công bộ. Nơi này vốn được dùng làm xưởng binh khí mới, đảo Vô Danh rất coi trọng quân đội, binh khí đương nhiên là quan trọng nhất, Đại thống lĩnh đội hộ vệ đặc biệt tìm mấy bậc thầy rèn vũ khí, dùng hết thủ đoạn mời lên đảo Vô Danh để thiết kế và rèn binh khí chuyên dùng cho quân đội, đồng thời nghiên cứu các loại binh khí dùng trong hải chiến.

Tòa nhà này được Đại thống lĩnh tự tay lựa chọn, phòng ốc cũng do các thợ rèn thiết kế, hao tốn rất nhiều công sức mới dựng được nhà xưởng, bây giờ đã được quét tước sạch sẽ, chỉ chờ đưa vào sử dụng.

Tiêu Ngự không biết nội tình, chỉ nói với Tạ Cảnh Tu là hắn cần một nơi vừa sạch vừa rộng, Tạ Cảnh Tu không nói hai lời, tức khắc giao tòa nhà này cho Tiêu Ngự. Dù gì thì xưởng binh khí cũ cũng rất lớn, tạm thời đáp ứng được nhu cầu. Về thỉnh cầu xây xưởng binh khí mới của Đại thống lĩnh, Tạ Cảnh Tu cũng rất hào phóng, vung tay tặng một khoảnh đất rộng bao la cho Đại thống lĩnh muốn làm gì làm.

Nghe nói tiểu hồ ly đã "quyến rũ" công tử nhà mình cho người tìm một đống dưa mốc, khoai môn, gạo chuyển vào xưởng, không chỉ vậy, hắn còn muốn mực loại tốt nhất, giấm, bột giặt, dầu thực vật, nhìn sao cũng thấy hắn ỷ vào sủng ái của công tử mà làm càn, Đại thống lĩnh vừa qua bốn mươi tức nghẹn một bụng.

Công tử muốn làm mỹ nhân vui thì cứ cho hắn chơi mấy cái khác đi, sao có thể lấy xưởng binh khí ra đùa giỡn như vậy!

Đại thống lĩnh triệu tập Chủ sự lục bộ đến nhà mình, tức tối giậm chân, "Công tử bị sắc đẹp làm mê muội, đảo Vô Danh lâm nguy rồi!"

Các trưởng quan cai quản lục bộ trên đảo Vô Danh đều được gọi là Chủ sự.

Chủ sự Hộ bộ họ Diêm, vốn là Huyện lệnh của một trấn nhỏ trong thành Hải Kính, thi đỗ Tiến sĩ, rất có thực lực, làm người nghiêm khắc, bảo ban thuộc hạ rất tốt lại không nịnh bợ cấp trên, bởi vậy phải ngồi ở vị trí Huyện lệnh nho nhỏ suốt mười năm. Năm năm trước vì đắc tội quý nhân nên bị vu khống tội danh, cắt chức tống giam, cuối cùng được thuộc hạ của Tạ Cảnh Tu cứu ra.

Sau khi Diêm chủ sự được cứu, hắn thất vọng não nề với triều đình mục ruỗng thối nát, bèn chuyển gia tộc lên đảo Vô Danh định cư, hiện tại hắn phục vụ Tạ Cảnh Tu, phụ trách quản lý đất đai, hộ tịch, thuế, lương bổng và những thứ thuộc lĩnh vực tài chính.

Chủ sự Lại bộ họ Ngô, Chủ sự Binh bộ họ Lí, cũng là quan viên bị đồng liêu hãm hại, không thể không dời nhà ra hải ngoại, mà chức quan lúc trước của họ cao hơn Diêm chủ sự rất nhiều. Binh bộ chỉ có thể quản lý lính canh phòng và điều đình nhân sự, quân đội chính của đảo Vô Danh và hải quân đều do Tạ Cảnh Tu nắm giữ, y không cho phép bất kỳ ai nhúng tay vào quân đội.

Chủ sự Lễ bộ họ Triệu, trông coi lễ nghi và giáo dục, nhiệm vụ phổ cập kiến thức và dạy bảo quy tắc cho thổ dân giao hết cho Triệu chủ sự.

Hình bộ tạm thời chưa có tác dụng. Đảo Vô Danh được khai phá đã mười năm, vì Tạ Cảnh Tu thiết lập các điều kiện rất nghiêm khắc trong việc lựa chọn dân di cư nên trên đảo gần như không có trộm cướp, dù người nào nảy sinh tâm tư bất chính, một khi đối diện khí thế sẵn sàng khai chiến của quân binh trên đảo cũng chỉ có thể lặng lẽ dập tắt ý đồ, ngoan ngoãn dùng sức lao động kiếm miếng cơm. Đảo Vô Danh hiện tại là một quốc gia lý tưởng, thấy của rơi trên đường không nhặt, đêm ngủ cũng chẳng cần khóa cửa.

Chủ sự Hình bộ Thượng Phàm Tinh tuổi còn trẻ, mới khoảng hai mươi, xuất thân hiệp khách giang hồ, từ khi quy phục Tạ Cảnh Tu liền đến nha môn Hình bộ giăng lưới bắt chim, chẳng có việc gì làm, ngày nào cũng phải cắn răng nghiên cứu luật pháp, xem như dự định về lâu về dài cho đảo Vô Danh. Đáng thương cho gã hai mươi năm trước không sinh ra trên đảo Vô Danh để đọc sách.

Tào chủ sự Công bộ vốn là thợ đóng tàu, tay nghề điêu luyện, nhưng triều đình cấm biển, thợ đóng tàu không có đất sống, hắn đành phải bán mình làm gia nô cho nhà giàu, lại được Tạ Cảnh Tu chiêu mộ, chuyển cả nhà lên đảo Vô Danh. Mấy nghìn tàu thuyền trên đảo đều do hắn chỉ đạo thi công, hoạt động quan trọng nhất của đảo bây giờ là đóng tàu, bởi vậy hắn được giao cho chức vụ Chủ sự Công bộ.

Chủ sự lục bộ dù lai lịch khác nhau nhưng phẩm chất chính trực, vì đủ loại nguyên nhân mà cùng tề tựu về đây, trung thành tuyệt đối với Tạ Cảnh Tu.

Đại thống lĩnh triệu tập sáu người mà chỉ có năm người đến, Chủ sự Hình bộ Thượng Phàm Tinh thường xuyên ra ngoài, chả ai bắt được cái bóng của gã.

Năm vị Chủ sự mấy mặt nhìn nhau, Triệu chủ sự Lễ bộ ho nhẹ một tiếng, "Đại thống lĩnh, chuyện này nào phải trọng điểm. Người mà công tử yêu tha thiết là một thiếu niên, đây mới là điều chúng ta nên lo lắng."

Bọn họ vốn đã sắp xếp tiệc đón gió tẩy trần cho công tử, mấy ngày gần đây hộ vệ trên đảo vừa phát hiện một bộ lạc nhỏ, Triệu chủ sự cũng tòng quân, một văn một võ phối hợp, trước binh sau lễ, thuận lợi thu phục người dân bản địa. Tù trưởng bộ lạc dâng mấy thiếu nữ làm thị tỳ cho công tử, còn đồng ý liên lạc với những bộ lạc khác, thuyết phục họ quy phục công tử.

Định thông báo cho công tử tin này để công tử cao hứng, không ngờ thiếu niên bên cạnh công tử bá đạo như vậy, không chỉ ngăn cản những thiếu nữ muốn tiếp cận công tử, thậm chí còn không cho công tử nhìn các nàng lấy một cái, trực tiếp hộ tống thiếu niên lên xe về phủ.

Khi tiệc rượu đã được chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, lúc bọn họ được thấy mặt công tử thì lại được lệnh đi tìm dưa mốc cho thiếu niên kia.

Đúng là hoang đường!

Diêm quản sự cũng gật đầu phụ họa, "Không có nữ nhân thì làm sao công tử có con nối dõi được! Lúc đó đảo Vô Danh mới thật sự lâm nguy."

Đại thống lĩnh khinh thường nói, "Vậy thì sao! Cũng chỉ là một thiếu niên thôi mà, chẳng lẽ công tử lại cưới hắn làm vợ được chắc Không đáng lo! Nhưng công tử xưa nay lãnh đạm, không thật tâm với ai, mà thiếu niên này nói gì công tử cũng nghe theo."

Đại thống lĩnh oán hận nói, "Chúng ta thân là thần tử, tuyệt đối không thể trơ mắt làm ngơ nhìn công tử thoái chí vì mỹ nhân. Các vị Chủ sự hãy cùng ta đến khuyên nhủ công tử!"

Các Chủ sự phụ họa "Đương nhiên đương nhiên", "Nhất định nhất định", lại thảo luận sự vụ trên đảo một lát rồi bị Đại thống lĩnh khách khí mời ra, ngay cả cơm trưa cũng không cho ăn.

Dù không có đồ ăn, nhưng giữa trưa công tử có phái người bưng cơm trắng và canh khoai môn đến cho họ.

Hộ vệ đưa mấy bát canh khoai ra, "Tự tay công tử nấu đó."

Năm vị Chủ sự cảm động dạt dào, cầm bát cơm trắng chả có mùi vị và canh khoai môn nhạt nhẽo tống vào miệng ăn như hùm như sói.

"Ngon, ăn ngon ghê luôn!"

Không chỉ Chủ sự, các tiểu lại cũng được hộ vệ chia cơm canh làm bữa chính, ai nấy ăn mà lệ rơi đầy mặt.

"Đời này có thể được ăn một bữa cơm tự tay công tử nấu, ta rất mãn nguyện!" Một đám đại lão gia to con thô kệch hào hứng để mấy bát cơm vào trung tâm, thiếu điều muốn quỳ lạy, cảnh tượng này nhìn sao cũng thấy quái dị.

Trong phòng thí nghiệm mới, mùi canh khoai môn và nước gạo lan tràn.

Tạ Cảnh Tu cũng mặc tạp dề, tay cầm cái gáo đứng bên bếp, mặt mày nhăn nhó múc nước gạo đổ vào thùng gỗ sạch.

Có là ai đi nữa, ăn liền ba bát cơm với canh khoai môn cũng sẽ không vui chứ đừng nói Tạ thế tử xưa nay bắt bẻ quen thói hưởng thụ.

Tiêu Ngự không phát hiện cảm xúc của Thế tử, đang chỉ huy Bách Linh trộn hỗn hợp chất lỏng thành dịch nuôi cấy, đổ vào bình sứ trắng, lại cẩn thận dùng ngân châm tách nấm mốc từ mấy quả dưa, thả vào dịch nuôi cấy.

Cuối cùng sắp xếp mấy cái bình sứ ngay ngắn lên giá.

"Nuôi bảy ngày cho nấm mốc trưởng thành đã." Tiêu Ngự nhìn mấy chiếc bình, thở ra một hơi.

Tạ Cảnh Tu không cần phải đứng bếp nấu canh nữa, cũng lén thở phào.

Y đích thân đến hỗ trợ vì không muốn tiểu tử Tần Cánh có cơ hội tiếp cận Ngọc Nhi.

Trước đó y bận rộn với sự nghiệp của mình mà lơ là ong bướm xung quanh. Chỉ cần chú ý một chút thì không khó nhận ra tâm tư dưới bộ mặt thành thật của Tần Cánh.

Năm đó, Tần Cánh là nam nhân đầu tiên mến mộ "Phượng đại tiểu thư", còn từng đến nhà cầu hôn. Rốt cuộc vận mệnh trêu người, hắn không thể cưới Phượng đại tiểu thư, sau đó Phượng đại tiểu thư biến thành Phượng đại thiếu gia, trở thành thê tử của y, hắn càng không còn cơ hội.

Nhưng tình cảm thì rất khó phôi phai.

Tiêu Ngự quan tâm Tạ Cảnh Tu, không nỡ để y làm việc nặng như bưng thùng gỗ nên phân cho y công việc nhẹ nhàng nhất, thế là Tạ thế tử nhận nhiệm vụ nấu canh.

Lại nghe Tiêu Ngự nói, "Bên kia bắt đầu nấu canh thịt bò đi."

Mặt Tạ thế tử liền đen như đáy nồi.

Tiêu Ngự quan sát sắc mặt, biết quý công tử ngạo kiều này mất bình tĩnh rồi.

Công việc trong phòng thí nghiệm vốn rất buồn tẻ, dù ở hiện đại cũng vậy, Tạ Cảnh Tu có thể theo hắn nửa ngày đã là hay lắm rồi.

"Chắc Thế tử mệt lắm rồi." Tiêu Ngự bước qua, cười nói, "Hay là ngươi về phủ trước đi, chỗ này có Tần Cánh với Bách Linh phụ ta là được."

Còn phải tạo môi trường nuôi cấy nữa, vi khuẩn trên miệng vết thương sinh mủ của tiểu Thái tử cũng phải nuôi, đến lúc kiểm chứng penicillin thì lấy ra dùng xem có hiệu quả không.

Tạ thế tử không ngại Bách Linh, chỉ ghim mỗi Tần Cánh, y nhắm mắt, lạnh lùng nói, "Hết Trương Lập Khanh lại đến Tần Cánh, lam nhan tri kỷ của Ngọc Nhi quả là trải khắp thiên hạ."

Nói xong vô cùng oai phong phất tay áo, lạnh lùng bỏ đi.

Tiêu Ngự quẫn bách, sao Thế tử vẫn còn nhớ Trương tam thiếu gia hay vậy! Rốt cuộc y có bao nhiêu oán niệm với Trương tam thiếu gia! Nếu Trương tam thiếu gia không phải tên mập, hắn còn hoài nghi thật ra Thế tử trúng tiếng sét ái tình với Trương Lập Khanh.

—o0o—

Xa tít bên kia đại dương, trên đường lớn từ thành Hoài Thiên đến kinh thành, một thiếu niên thanh tú tròn trịa ngồi trong xe ngựa, hắt hơi mấy cái liền, nước mắt nước mũi tèm lem.

Kiều Tấn ôm cánh tay né xa hắn, vẻ mặt ghét bỏ nói, "Trương Tam, ngươi thấy gớm quá, tránh xa ta ra."

Trương tam thiếu gia giận dữ trừng mắt, "Kiều Đại! Ngươi thì biết gì, vầy là có giai nhân đang nhớ ta đó."

Ngoài xe ngựa là một đoàn xe dài ngoẵng.

Trong đội ngũ không chỉ có một hộ gia đình, nhìn kỹ còn thấy xe ngựa của Tri phủ Hoài Thiên Lý Phương Minh, có nhân mã của phú thương Kiều gia thành Hoài Thiên, có xe ngựa của Phượng gia thành Hoài Thiên.

Chiến loạn tạm lắng xuống, đoàn xe này toàn các phú hộ lớn nhất thành Hoài Thiên, thường ngày có bất hòa cũng đều gác qua một bên, chạy không ngừng đến kinh thành.

Phượng đại lão thái gia ngồi trong xe ngựa, nhíu đôi mày hoa râm.

Mấy năm qua loạn dân khởi nghĩa liên miên, các đồn canh xung quanh thành Hoài Thiên đã sụp đổ, thành Hoài Thiên đang cận kề hiểm họa.

Tri phủ Lý Phương Minh có gốc gác kinh thành, lúc này lại được lệnh triệu tập về kinh.

Ai cũng biết đây là động thái trốn loạn dân, triệt để buông bỏ thành Hoài Thiên.

Không ngờ Chu Chiêu đến tìm Lý Phương Minh nói chuyện một hồi, hắn đồng ý ở lại thành Hoài Thiên, chỉ đưa vợ con lên kinh thành.

Ai ai cũng xem kinh thành xa xôi ngàn dặm kia là bến đỗ an toàn, nhưng Đại lão thái gia chỉ thấy thấp thỏm bất an.

Hy vọng đến kinh thành thì mọi chuyện sẽ tốt hơn…

—o0o—

Bảy ngày sau, Tiêu Ngự mang theo vài trợ thủ bưng các bình dung dịch nuôi cấy trên giá xuống.

Nhìn dung dịch có hơi đục, Tiêu Ngự lấy phễu và băng vải lọc một lần, đổ dung dịch trong vào bồn thủy tinh.

Lại đổ dầu thực vật vào bồn, khuấy đều, Phùng đại phu và Tần Cánh kinh ngạc phát hiện dung dịch trong bồn tách làm ba tầng.

Tiêu Ngự chỉ tầng chất lỏng trong suốt dưới cùng, "Lớp dung dịch này có thể chữa khỏi cho tiểu Thái tử."

Đáy bồn thủy tinh có một lỗ nhỏ, chất lỏng từ từ chảy ra, lại được sát trùng trong mực dưới nhiệt độ cực cao, khuấy kỹ lần hai.

Đám người Tần Cánh mặc dù không hiểu nhưng đã sớm có phản xạ nghe lời Tiêu Ngự, Tiêu Ngự giải thích cặn kẽ, nghiêm túc hoàn thành từng bước một.

"Sau đó dùng nước cất rửa sạch mực." Tiêu Ngự nói, "Lại dùng giấm rửa thêm lần nữa, cuối cùng dùng bột giặt tẩy triệt để những thành phần trong mực, chất lỏng sẽ chảy qua ống dưới đáy bồn, nhỏ vào bát."

Những gì đọng lại trong bát sứ chính là penicillin tinh luyện.

Rút một ít từ mỗi bát sứ thử nghiệm với vi khuẩn được nuôi cấy xem dung dịch trong bát nào có tác dụng.

Kết quả là chiết xuất ra hai trăm bát dung dịch mà chỉ có mười lăm bát sử dụng được.

Tốc độ post tuần này chậm lại chút nhé, tôi bị kẹp tay, còn gõ được có 6 ngón nên là... vậy đó.

181. Chương 181: Công Tử Bị Đùa Giỡn

Editor: Vện

Tiêu Ngự nhờ Tạ Cảnh Tu đục mấy khối băng xếp trong rương gỗ để bảo quản số thuốc đã được sát trùng trong mười lăm bát sứ, lấy ống tiêm thủy tinh rút một phần thuốc trích vào lọ thủy tinh, lại dùng nhiệt độ cao khử trùng thêm lần nữa rồi xếp những chiếc lọ vào rương, chườm băng xung quanh ướp lạnh.

Sau đó lấy một ống tiêm, tiêm thuốc vào cơ thể tiểu Thái tử.

Tiêu Ngự đẩy kim rất chậm, cẩn thận quan sát phản ứng của tiểu Thái tử.

Có vài người mẫn cảm sẽ phản ứng với tác dụng phụ của penicillin, đáng lẽ nên thí nghiệm trước, nhưng nước thuốc quý giá, không thể lãng phí. Với lại, người sử dụng penicillin lần đầu sẽ không bị kháng thuốc, bởi vậy Tiêu Ngự không thử nghiệm trước với tiểu Thái tử, cứ cho dùng trực tiếp. Nếu phát hiện triệu chứng bất thường thì lập tức dừng thuốc ngay.

Tiểu Thái tử sốt cao đến đỏ mặt, ngủ mê man, tiêm hết một ống thuốc vẫn không có phản ứng gì.

Tiêu Ngự thở phào, thả ống tiêm vào khay, Bách Linh liền cầm đi khử trùng.

"Được rồi. Làm phiền Tần lão và Phùng lão chú ý tiểu Thái tử nhiều hơn, xem thân nhiệt có giảm bớt không."

Hai lão đại phu đáp ứng ngay.

Tiêu Ngự xoay người qua một phòng khác, đến trước cái rương lạnh to, ngồi xổm xuống, mặt mày hớn hở vỗ nắp rương.

Tần Cánh và Phùng đại phu bước vào phòng lạnh, Tần lão đại phu đang trông chừng tiểu Thái tử. Tần Cánh nhìn biểu hiện xúc động khó hiểu của Tiêu Ngự, hỏi, "Dung dịch này thật sự cứu được tiểu Thái tử sao"

Tiêu Ngự gật đầu chắc chắn, "Có thể, nhất định cứu được."

Lúc kiểm nghiệm dược hiệu, hắn nhỏ một giọt thuốc vào quần thể vi khuẩn màu vàng kim trong môi trường nuôi cấy, nước thuốc trong veo lan đến đâu, vi khuẩn bị diệt đến đó.

"Lũ vàng kim này chính là thủ phạm khiến tiểu Thái tử phát sốt." Tiêu Ngự nói, "Loại thuốc này có thể giết sạch chúng nó!"

Phùng đại phu vuốt râu, nhìn cái thứ kỳ dị được gọi là môi trường nuôi cấy, trong lòng rúng động.

"Ý Phượng đại phu là trong miệng vết thương có tồn tại tà vật mà mắt thường chúng ta không thể thấy, dùng canh thịt bò nuôi bảy ngày là chúng sẽ hiện thân, biến thành mấy cái đốm màu vàng này hả"

"Đúng thế." Tiêu Ngự gật đầu.

Phùng đại phu là cổ nhân, không biết sự tồn tại của vi sinh vật lại có thể lý giải rõ ràng, hơn nữa còn chẳng sai lệch bao nhiêu.

Tiêu Ngự chưa bao giờ xem thường cổ nhân. Trung Quốc thời kỳ viễn cổ đã xuất hiện nền tảng của khoa học và triết học, ngay cả khoa học tiên tiến thời hiện đại vẫn không thể thấu hiểu hết những lý luận và tri thức của người xưa.

Thần kỳ là thế. Có lẽ khoa học kỹ thuật mãi mãi không sánh được với trí thông minh và suy tư của loài người.

Tần Cánh cũng nói, "Lúc chúng ta thoa thuốc băng vết thương cho bệnh nhân, có người vết thương sẽ từ từ khép miệng rồi khỏi hẳn, có người vết thương lại sinh mủ, sốt cao không ngừng, cuối cùng bỏ mạng. Cha ta luôn cho rằng trong vết thương có tà vật quấy phá nên dày công nghiên cứu thuốc, muốn giết chết tà vật."

Tiêu Ngự gật đầu, "Phương thuốc của Tần lão thật sự có hiệu quả, những bệnh nhân làm giải phẫu có thể hồi phục hoàn toàn đều nhờ ngươi và Tần lão chăm sóc. Mọi người chỉ thấy ta làm giải phẫu chứ đâu biết sự nỗ lực của ngươi và Tần lão."

Tần Cánh hơi đỏ mặt, ngại ngùng nói, "Phượng đại phu quá khen rồi."

Tạ Cảnh Tu vừa mới bước vào đã bắt gặp cảnh này, hai mắt nheo lại, Tiêu Ngự bỗng nhiên thấy nhiệt độ phòng tuột xuống năm độ.

"Ngươi mới từ hầm băng về hả Nước đá chuẩn bị xong chưa" Tiêu Ngự chào đón nói.

Tạ Cảnh Tu âm trầm trừng Tần Cánh mấy giây, nhìn cho Tần tiểu đại phu mặt từ đỏ chuyển thành trắng, lạnh run người chạy đi núp sau lưng Phùng lão, lúc này y mới thu lại ánh mắt, nhìn Tiêu Ngự lạnh lùng nói, "Xong rồi."

Nói xong vung tay áo bỏ đi.

Tiêu Ngự chả hiểu gì, ngơ ngác hỏi, "Y làm sao vậy Ai lại chọc y à Không lẽ ta bảo y đi dựng hầm băng nên y không vui"

Tần Cánh vẻ mặt đau khổ lắc đầu liên hồi. Còn muốn hầm băng nữa à, Tạ thế tử liếc một cái mà toàn thân hắn đã lạnh cóng rồi này!

Hầm băng được dựng ngay phía sau tòa nhà này, vốn đã xây xong, giờ chỉ cần quét dọn rồi vận chuyển băng vào là được.

Tiêu Ngự chỉ huy các hộ vệ khiêng mấy rương gỗ vào hầm băng, lấy ổ khóa bằng đồng khóa chặt cửa, vỗ chìa khóa đeo bên hông, cuối cùng cũng yên tâm.

Tòa nhà được tạm thời trưng dụng này về sau sẽ trở thành bệnh viện chính quy đứng đầu đảo Vô Danh.

So với kiến trúc ngũ tiến hợp viện của Quảng An đường kinh thành, nơi này thích hợp để xây bệnh viện theo hình thức hiện đại hơn. Tiêu Ngự lại phác họa bản vẽ, phân các ban cấp cứu, phòng khám, phòng tiếp nhận bệnh nhân, phòng nội trú, góc sân vốn là tiểu lâu cho các công nhân nhà xưởng tạm trú có thể dùng làm ký túc xá cho đại phu tương lai.

Tiêu Ngự rất thư thái, Tạ Cảnh Tu đã phái người đưa bản vẽ của hắn để lên bàn của Tào chủ sự Công bộ, lệnh cho Tào chủ sự dừng hết những việc khác, lập tức cải tạo nhà xưởng theo yêu cầu bản vẽ, Tào chủ sự lệ rơi đầy mặt.

"Khinh người quá đáng!" Đại thống lĩnh vỗ bàn, kéo Tào chủ sự ra ngoài.

"Ngươi theo ta đi gặp công tử!"

Hai người lao thẳng đến dinh thự của Tạ Cảnh Tu, hộ vệ gác cổng thấy hai vị đại nhân một người mặt đen một người đau khổ, tưởng là có đại sự, vội vã mời người vào.

Trong một phòng nhỏ ở hậu trạch, Tạ Cảnh Tu đang lựa đồ dự tiệc rượu cho Tiêu Ngự.

Lên đảo Vô Danh đã hơn nửa tháng, tiểu Thái tử cũng dần chuyển biến tốt, Tạ Cảnh Tu cấm Tiêu Ngự đến bệnh viện bên kia, phải lôi hắn đi ra mắt ở yến tiệc bị trì hoãn.

"Cái này được rồi." Tiêu Ngự kéo trường bào xanh nhạt trên người, đứng trước gương nhìn trái nhìn phải, "Ta đâu phải nữ tử, mặc đẹp làm gì."

Tạ Cảnh Tu lại cầm bộ khác, mặt không đổi sắc nói, "Thử bộ này xem."

Tiêu Ngự, "…"

Xem cái mặt kìa, ai không biết còn tưởng hắn thiếu nợ Tạ Cảnh Tu tám mươi vạn!

Tiêu Ngự cầm bộ áo mới ném lên giường, trên đó đã chất một đống đồ nãy giờ thử tới thử lui, "Ngươi xem ta như trẻ con đấy à! Thích thử đồ đến vậy, ngươi có phải con gái không đó!"

Tiêu Ngự bước đến kéo áo y, "Qua đây, thay cho ta xem."

Gương mặt thanh lãnh của Thế tử xuất hiện vết nứt, nhíu chặt đôi mày dài.

"Đừng làm bừa." Tạ Cảnh Tu bắt lấy cái tay Tiêu Ngự đang làm loạn, nghiêm mặt nói.

Tiêu Ngự suy nghĩ một hồi, hình như Thế tử trở về với phong cách quý chữ như vàng lúc mới quen rồi, rõ ràng sau này nói nhiều lắm mà, sao mấy ngày nay lại biến về bộ dạng này Hay là y giận hắn chuyện gì

Mấy hôm nay hình như hắn hơi lạnh nhạt với Thế tử, bác sĩ Tiêu bắt đầu tự kiểm điểm.

Ngày đầu tiên Thế tử còn vui vẻ theo hắn nấu nước gạo, ngày thứ hai thứ ba Thế tử cũng yên lặng đi theo, chỉ là hắn bận rộn nhiều thứ, trực tiếp bỏ mặc Thế tử.

Sau đó Thế tử không đi theo nữa, hắn cũng không để ý, chỉ khi gặp phiền phức mới đến tìm Thế tử nhờ y giúp.

Nghĩ xong xuôi, hình như… đúng là hắn lạnh nhạt người ta rồi. Nhìn kìa nhìn kìa, chọc người ta giận đến nỗi một câu dài cũng không buồn nói.

Tiêu Ngự đến bên cạnh Tạ Cảnh Tu, vuốt phẳng vạt áo cho y, vươn tay ôm vai Tạ Cảnh Tu, dụ dỗ, "Rồi rồi, ta biết gần đây ta lại bỏ quên ngươi, sau này nhất định sẽ chú ý. Đừng giận nữa mà."

Tạ Cảnh Tu, "…Ta không giận."

Tiêu Ngự gật đầu như gà mổ thóc, hùa theo y, "Đúng đúng, ngươi không giận, là ta nói sai."

Tạ Cảnh Tu cúi đầu nhìn hắn.

Tuy thời gian gần đây Ngọc Nhi vô cùng ngoan ngoãn, thái độ cũng dễ gần, nhưng trong lòng Tạ thế tử bỗng nhiên xuất hiện cảm giác nguy hiểm.

Cứ luôn thấy có chỗ nào đó không đúng, hình như quyền uy của đấng phu quân có nguy cơ sụp đổ…

Tạ Cảnh Tu kéo tay Tiêu Ngự xuống, lạnh mặt nói, "Đứng thẳng lên! Đừng làm nũng!"

Tiêu Ngự, "…"

Ai làm nũng, rõ ràng là ngươi ngạo kiều trước mà Đã dỗ còn không chịu.

Tạ Cảnh Tu lại cầm áo lên bắt Tiêu Ngự thay.

Mấy bộ này y đã đặt tú phường trên đảo may cho Tiêu Ngự vào lần rời kinh hồi cuối đông, đã qua mấy tháng, tú phường đưa đến mấy rương y phục.

Tạ thế tử quả thật rất thích nhìn dáng vẻ e thẹn khi thay đồ của ái nhân.

Tiêu Ngự hết cách, chỉ có thể thành thạo lột xiêm y ném lên giường, nhận đồ của Tạ Cảnh Tu mặc vào.

Nhìn Tạ Cảnh Tu bày dáng đại gia ngồi một bên thưởng thức, áo y đang mặc cũng là màu xanh nhạt, càng tôn thêm nét tuấn nhã phong lưu, Tiêu Ngự bước đến kéo đai lưng y.

"Thế tử đừng ngồi đây xem trò vui, muốn thay đồ thì cùng nhau thay!"

Thế tử chụp đai lưng, luôn miệng thoái thác, “Đừng hồ nháo! Mau lùi lại!”

Tiêu Ngự cười gằn, quỳ trên đùi Tạ Cảnh Tu, tiếp tục làm loạn, “Không! Ngươi có nói gì đi nữa ta cũng không buông tha đâu!”

Lúc Đại thống lĩnh và Tào chủ sự bực dọc xông vào phòng liền bắt gặp ngay cảnh này, công tử như trăng sáng giữa trời quang, bất khả xâm phạm, xa không với tới, cao cao tại thượng của bọn họ thế mà bị người ta đùa giỡn (), tùy ý làm nhục () như vậy.

Tào chủ sự là kỹ sư xây dựng thật thà, lập tức xoay đi, nhắm mắt bịt tai lẩm bẩm, “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe! Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe!”

Đại thống lĩnh tức đến tay chân phát run, đỉnh đầu bốc khói, hét lớn một tiếng, “Tiểu tặc! Buông công tử ra!” Nói còn chưa xong đã nhào qua!

Tiêu Ngự kinh ngạc tròn mắt nhìn hai người không biết xuất hiện từ đâu, còn khí thếbừng bừng phóng đến chỗ hắn nữa.

Tiêu Ngự chợt thấy hoa mắt, hắn được Tạ Cảnh Tu kéo ra phía sau.

Tạ Cảnh Tu dùng chưởng làm đao, phá đòn tập kích của Đại thống lĩnh, mặt mang sương lạnh khiển trách, “Vệ Diệm, không biết lý lẽ!”

Đại thống lĩnh quắc mắt trừng thiếu niên đứng sau lưng công tử nhà mình, lại nhìn Tạ Cảnh Tu, còn chưa kịp nói gì đã nghe công tử mắng, “Cút ra ngoài!”

182. Chương 182: Tối Cao Vô Thượng

Editor: Vện

Đại thống lĩnh liều tấm lòng trung cứu công tử nhà mình khỏi bị người ta phi lễ, lại bị công tử lớn tiếng trách mắng, cuối cùng mang vẻ mặt khiếp sợ bị đuổi ra ngoài.

Công tử đã lên tiếng, hắn lại quen phục tùng vô điều kiện.

Tào chủ sự cũng bị đuổi khỏi phòng.

Hai người đứng ngoài cửa phủ nhìn nhau, lát sau, Tào chủ sự cẩn thận hỏi, “Đại thống lĩnh, chuyện này phải làm thế nào đây”

Đại thống lĩnh oán hận hừ một tiếng, “Triệu tập các Chủ sự khác, chúng ta bàn bạc kỹ hơn!”

Chuyện công tử bị người phi lễ tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, sẽ tổn hại uy nghiêm của công tử. Dù đại khai sát giới cũng phải bảo vệ thanh danh cho công tử!

Đại thống lĩnh sắc mặt khó chịu nhìn Tào chủ sự một hồi, Tào chủ sự rùng mình, vội nói, “Vừa nãy thuộc hạ bị hoa mắt, không có thấy gì hết!”

“Coi như ngươi thức thời!” Đại thống lĩnh hừ lạnh, về phủ triệu tập các Chủ sự đến thương nghị.

Sáng hôm sau, Đại thống lĩnh cao to như tòa tháp dẫn năm vị Chủ sự lần thứ hai tìm đến phủ của Tạ Cảnh Tu, lần này hắn không dám lỗ mãng nữa, thành thật chờ nô bộc gác cổng vào truyền lời, được chấp thuận mới dẫn các thuộc hạ vào đại sảnh chờ.

Trong lúc chờ Tạ Cảnh Tu, Đại thống lĩnh lại bắt đầu bất mãn tòa nhà này quá mức đơn sơ, bôi nhọ thân phận công tử.

Tào chủ sự vội nói, “Đây là tòa nhà được xây dựng đầu tiên từ lúc đảo được khai phá, dành riêng cho công tử, giờ xem ra nó đã không còn xứng với công tử nữa. Ta đã cho các vị bậc thầy kiến trúc phác bản vẽ mới, xây một trạch viện khác cho công tử.” Nói là trạch viện, kỳ thật bản vẽ được thiết kế theo hình thức thành

trì có hệ thống phòng ngự kiên cố, còn hoàn thiện hơn cung điện của hoàng thất Đại Lương, không gì công phá nổi.

"Nhưng mà công tử chưa cho phép ta phá thổ động công, muốn ta dồn toàn lực cải tạo xưởng binh khí mới, cho nên mới bị trì hoãn."

Đại thống lĩnh nghe xong lại càng thêm căm giận. Trước kia công tử coi trọng xưởng binh khí cỡ nào, bây giờ lại vì thiếu niên không biết điều kia mà vứt tất cả ra sau đầu, đúng là khiến người ta phẫn nộ!

Tạ Cảnh Tu nghe thuộc hạ báo tin, nhíu mày nói, "Biết rồi, để bọn họ chờ chút đi."

Y đã ra cửa nhưng không đến đại sảnh mà chuyển hướng đến một phòng nhỏ trong khu nhà khác, kéo Tiêu Ngự đang chuẩn bị dụng cụ thí nghiệm ra ngoài.

"Vốn định ba ngày sau mở tiệc giới thiệu ngươi với thuộc hạ. Giờ các Chủ sự đã đến đây, ra gặp mặt họ trước đi." Tạ Cảnh Tu nói.

"Không cho dưa thì không gặp mặt đâu." Tiêu Ngự giơ tay lên để Tạ Cảnh Tu chỉnh sửa áo mũ.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười, vươn tay búng trán hắn, "Chiều ngươi thành hư rồi."

Tuy chế xuất được mười lăm lọ thuốc có thể sử dụng, nhưng kháng sinh phải tích trữ càng nhiều càng tốt. Nếu công nghệ sản xuất không đuổi kịp hậu thế thì không cách nào điều chế thuốc số lượng lớn được, chỉ có thể tranh thủ thời gian chuẩn bị trước, làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, bởi vậy mấy ngày qua không lúc nào Tiêu Ngự được rảnh tay. Quảng An đường mới vẫn xài phương thuốc cũ, hắn cũng đã nhờ Tạ Cảnh Tu tìm thợ thủ công tăng tốc chế tạo dụng cụ thủy tinh, trong phòng có chất một đống dụng cụ được vận chuyển bằng đường biển lên đảo, Tiêu Ngự đang tính kiểm tra xem có cái gì xài được không.

Hai người cùng đến đại sảnh.

Tạ Cảnh Tu xưa nay dùng người thì không nghi ngờ, y lại am hiểu sâu sắc cách thu phục lòng người, người bên cạnh y toàn là trung thành tuyệt đối, những người Đại Lương trông coi đảo Vô Danh đều là nhân tài, dĩ nhiên rất được y coi trọng.

Trong đại sảnh, Diêm chủ sự Lại bộ lớn tuổi nhất, nhìn một vòng, vuốt râu chậm rãi lên tiếng, "Thượng chủ sự đâu Sao không tới"

Triệu chủ sự Lễ bộ cười nói, "Thượng chủ sự nghe nói ngoài thành có án kiện đả thương người nên đã dẫn quân đi tra án."

Đang lúc nói chuyện thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân, cả đám quay đầu nhìn, Tạ Cảnh Tu nắm tay Tiêu Ngự bước vào.

Đại thống lĩnh vừa thấy Tiêu Ngự lập tức mặt mày nhăn nhó.

"Tham kiến công tử." Mọi người đứng dậy hành lễ.

Tạ Cảnh Tu phất tay không nói gì, chỉ dẫn Tiêu Ngự đến ngồi ở ghế chủ vị.

Không chờ Đại thống lĩnh lên tiếng, Tạ Cảnh Tu đã mở lời, "Vị này chính là Phượng đại công tử, cũng là thê tử ta cưới hỏi đàng hoàng, sau này các ngươi phải đối đãi với hắn như ta, không được thất lễ."

Tất cả sững người, mấy mặt nhìn nhau. Bọn họ vốn muốn đến khuyên công tử không được trầm mê sắc đẹp, ai dè công tử chỉ nói một câu liền khiến bọn họ không còn gì để khuyên.

Cưới hỏi đàng hoàng Cái gì gọi là cưới hỏi đàng hoàng!

Đại thống lĩnh xoắn xuýt, "Phượng đại công tử Chứ không phải nữ mặc nam trang…"

"Không phải." Tạ Cảnh Tu trả lời gãy gọn, phá vỡ ảo tưởng còn sót lại của hắn.

Công tử thật sự cưới một nam nhân kìa! Các vị Chủ sự bị tin tức bất thình lình giáng cho đầu óc choáng váng, nhưng vì thái độ xem chuyện này là đương nhiên của công tử nhà mình, bọn họ càng không biết nói gì!

Tiêu Ngự ngồi một bên, khóe miệng co rút.

Chuyện này chắc cũng tính là đại sự kinh thế hãi tục, vậy mà bị Thế tử thản nhiên công bố, chẳng có bầu không khí hoảng loạn hoang mang gì hết.

Chẳng lẽ Tạ thế tử không thấy bản mặt của các ái tướng đã nhăn thành nùi giẻ rồi à

"Nếu các ngươi đã đến thì ta đang có chuyện muốn phân phó." Tạ Cảnh Tu nói tiếp, "Ba ngày sau ta muốn mở tiệc, một là để giới thiệu Thế tử phi cho mọi người biết, hai là ăn mừng y quán Quảng An đường khai trương. Tiệc trong phủ các ngươi không phải lo, ngoài phố thì bày tiệc tự phục vụ ba ngày ba đêm, thông báo cho dân chúng toàn đảo."

Dứt khoát phải làm cho rình rang, miễn cho lúc y không có mặt, Ngọc Nhi bị người ta xem thường hay gây sự.

Những chuyện đã phát sinh trong kinh thành, tuy ngoài miệng Tạ Cảnh Tu không nói nhưng trong lòng nhớ rất kỹ.

Sau khi thành thân y liền rời kinh, tuy đã để lại hộ vệ bảo vệ Ngọc Nhi mà vẫn không ngăn được Vương phi và Giản lục tiểu thư ỷ vào thân phận làm mọi cách gây khó dễ Ngọc Nhi.

Nếu không phải y còn chút tình cảm với phủ Nguyên Vương thì Ngọc Nhi đâu đến nỗi phải bị khó xử như vậy.

Tạ Cảnh Tu biết, người phục tùng y chưa chắc đã phục tùng ái nhân của y, cho nên lần này y muốn chủ động tiêu diệt hết tâm tư bất chính có khả năng phát sinh của tất cả mọi người.

Chỉ cần là người của đảo Vô Danh thì ai cũng phải biết, Ngọc Nhi và y có địa vị và quyền lực tối cao.

Đại thống lĩnh dẫn quân hùng hổ kéo đến, cuối cùng dẫn quân ủ rũ rút về.

Triệu chủ sự vỗ vai Đại thống lĩnh, "Nếu công tử yêu mến thiếu niên kia, chúng ta chỉ cần phục tùng là được rồi. Công tử không phải kẻ ngốc, sao lại bị sắc đẹp mê hoặc chứ. Ta thấy thiếu niên kia ánh mắt sáng ngời, cũng là người chính trực. Vệ đại thống lĩnh cứ lo làm tốt bổn phận của mình, đừng tự cho là thông minh, phá hỏng tâm tình của công tử."

Diêm chủ sự cũng vuốt râu nói, "Triệu chủ sự nói rất đúng. Nhà xưởng kia dùng để mở y quán, lão phu có đến nhìn rồi, trong ngoài vô cùng gọn gàng ngăn nắp chứ không phải tùy tiện làm bừa. Nếu thiếu niên kia được công tử coi trọng thì nhất định có điểm tốt không ai bì kịp. Công tử chưa bao giờ nhìn lầm người."

Nếu không thì đảo Vô Danh và Lịch Phong cảng sao có thể giàu có và đông đúc đến mức khiến người ta đỏ mắt như vậy, sao có thể đứng vững như thành đồng, mười năm không loạn.

"Đúng vậy. Người công tử yêu mến chúng ta phải thành tâm cống hiến sức lực." Mấy người khác phụ họa dồn dập.

Đại thống lĩnh uất nghẹn trong lòng, muốn gào lên đó là các ngươi chưa thấy cảnh thiếu niên kia khinh nhờn đè lên công tử, rõ ràng công tử không tình nguyện (), thiếu niên lại bức ép () công tử đi vào khuôn phép, quả thực khiến hắn đau lòng muốn chết!

Nhưng vì thanh danh của công tử, hắn đành phải chôn giấu chuyện này, không thể nói với bất kỳ ai!

Mấy người kia tản đi hết, ngoài tường có một ông lão ngơ ngẩn đứng đó, không biết đã nghe bao lâu.

Lão Thất nhắc nhở, "Lão Vương gia, bọn họ về hết rồi."

Nguyên lão Vương gia phục hồi tinh thần, thở dài một hơi.

Phủ Nguyên Vương là nhà của Tu Nhi nhưng y lại đạm mạc thờ ơ, còn đảo Vô Danh thì quan tâm lo lắng, thái độ của y với người trên đảo nhìn tuy lạnh nhạt nhưng ông vẫn nhận ra tôn nhi của mình có cảm tình với họ, e là còn sâu đậm với phủ Nguyên Vương nữa.

Lúc mới lên đảo, không phải ông không bất bình. Nhưng bây giờ nghe xong đoạn đối thoại của họ, trong lòng chỉ còn nỗi buồn và thất vọng.

Phủ Nguyên Vương chỉ biết gây trở ngại và tổn thương Tu Nhi, dù là ông đi nữa, tuy cũng yêu thương Tu Nhi nhưng vẫn muốn y coi trọng danh nghĩa ngoài mặt, còn tìm Trần tiểu thư, ý đồ phá hoại tình cảm giữa y và Phượng Chiếu Ngọc. Nào có so được với những người này, họ toàn tâm toàn ý tin tưởng y.

"Đi thôi." Nguyên lão Vương gia cúi tấm lưng còng, chậm rãi bước dọc hành lang.

Ba ngày sau, toàn tiểu thành sôi sục.

Ven đường bày tiệc tự phục vụ, pháo nổ cả ngày, dân chúng trên đảo ai cũng biết chủ nhân của họ cưới một nam tử làm vợ mà vẫn nhất mực ngưỡng mộ.

Quảng An đường mới khai trương lần thứ hai, Phùng đại phu và phụ tử Tần gia cùng làm trợ lý ngồi quầy, Bách Linh thăng cấp thành tổng quản nội vụ. Quảng An đường nhân cơ hội này dán tờ thông báo tuyển học trò, nói y quán này là do công tử mở ra, mới ngày đầu tiên đã có hơn mười người đến báo danh.

Hôm đó, Tạ Cảnh Tu được đám người Đại thống lĩnh tôn làm vương thượng, Triệu chủ sự quản lý Lễ bộ, đã sớm chuẩn bị nghi thức xong xuôi, nhân dịp này bố cáo toàn dân, nhất thời, toàn đảo càng thêm mừng rỡ. Không biết là ai mào đầu, mọi người đồng loạt quỳ xuống, tiếng tung hô vạn tuế vang đến tận bên kia đại dương.

Có mấy bóng người núp trong rừng rậm nghe tiếng hô vang dội, hoang mang nhìn về phương xa.

"Đại nhân dự liệu quả không sai, Tạ Cảnh Tu đã sớm có ý định xưng đế!" Có người nghiến răng nghiến lợi nói.

"Lũ loạn thần tặc tử!"

Ngoài hang núi có vài người ngã nhào, toàn thân đầy máu không gượng dậy nổi.

"Đại… đại nhân! Chạy mau! Chúng ta bị phát hiện rồi!"

"Cái gì!" Tên cầm đầu đứng bật dậy.

Bọn họ dùng hết biện pháp mới lén lút từ Lịch Phong cảng theo đến đảo Vô Danh, mấy ngày nay ẩn núp trong rừng núi, còn chưa tìm được cơ hội ra tay mà, gần như không làm gì hết, sao lại bị người ta phát hiện chứ!

Không chờ người trong hang bỏ trốn, ngoài cửa hang đã xuất hiện một bóng người dũng mãnh, một thân áo gấm tím sẫm, mái tóc đen nhánh dùng ngọc quan buộc lên cao, vóc dáng cao lớn, mặt mày phong lưu.

Người kia cầm kiếm chỉ vào người trong hang, cười to nói, "Dám tính kế công tử chúng ta, coi như các ngươi có khí phách. Đã có gan lên đảo mà giờ tính chạy sao Muộn rồi!"

Người trong thành đương nhiên không biết trận ác chiến ở rừng núi sâu thẳm, vẫn vô tư chơi đùa, không khí toàn thành hừng hực niềm vui.

Tiêu Ngự vốn có chút lo lắng bây giờ hoàn toàn thả lỏng. Hắn sợ chuyện Tạ Cảnh Tu thành thân với nam nhân sẽ khiến thuộc hạ bất mãn, thậm chí còn gây khó dễ ngay yến tiệc, không ngờ lại biến thành cảnh tượng này.

Lòng tín ngưỡng của người dân trên đảo đối với Tạ Cảnh Tu gần như bằng với thần linh, căn bản không có ai nảy sinh nghi ngờ hay bất mãn với y.

Tạ Cảnh Tu không có hứng thú xưng vương xưng đế, y đã có chiến lực hùng hậu và quân đội, có vũ khí tinh luyện chiếm ưu thế tuyệt đối, có nguồn tiền tài không bao giờ cạn, có xưng vương hay không cũng chẳng khác biệt là bao. Người trên đảo luôn gọi y là "công tử" hoặc "chủ nhân", dù là xưng hô nào cũng mang lòng kính trọng và phục tùng tuyệt đối.

Hôm nay Triệu chủ sự thừa cơ nhắc đến chuyện xưng vương, quả nhiên Tạ Cảnh Tu không từ chối.

Các Chủ sự biết rằng, chỉ khi công tử xưng vương thì thiếu niên kia mới có địa vị danh chính ngôn thuận. Chỉ cần một lý do này thôi là công tử sẽ không phản đối.

Từ nay về sau, Vương gia và Vương phi là sự tồn tại tối cao vô thượng trên đảo.

Tay còn chưa khỏi giờ lại mọc răng khôn, cứ tưởng qua tuổi là nó không mọc nữa chứ, giờ có bị thêm cái gì nữa tôi cũng chả ngạc nhiên.

183. Chương 183: Thế Nào Là Yêu Đương

Editor: Vện

Danh phận Vương gia, Vương phi đã định, Tạ Cảnh Tu cũng đồng ý với kiến nghị xây nhà mới của Tào chủ sự.

Nhưng Tiêu Ngự đã nghe Nhị Cửu nói, Đại thống lĩnh thấy hắn vừa mới lên đảo đã chiếm xưởng binh khí mở y quán, giờ còn muốn triệu tập hết nhân công đi xây nhà mới, Đại thống lĩnh ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đã ấm ức lắm rồi.

Tiêu Ngự vội đến khuyên nhủ Tạ Cảnh Tu, xây xưởng binh khí quan trọng hơn.

"Ngươi vốn xem việc kiến thiết đảo làm đầu, giờ lại lấy mọi chuyện của ta làm đầu, không biết có nên mắng ta là hồng nhan họa thủy không nữa." Tiêu Ngự thở dài.

"Bộ không đúng sao" Tạ Cảnh Tu nhướn mày hỏi lại, "Không phải hồng nhan họa thủy mà có thể làm bổn vương mê muội đến mức bỏ cả nguyên tắc, thu lại dã tâm, chịu đựng ba điều quy ước, còn cho ngươi ước hẹn ba năm"

Ngay cả ngực ngươi phẳng bổn vương cũng bỏ qua. Ánh mắt Tạ Cảnh Tu âm thầm lướt qua chỗ nào đó, lại khinh thường dời đi.

Tiêu Ngự ngớ người, cúi đầu nhìn ngực mình, nổi nóng bước đến ngắt Tạ Cảnh Tu, "Ta chỉ biết ngươi là tên háo sắc!"

Tạ Cảnh Tu ngồi ngay ngắn trên trường kỷ, Tiêu Ngự vẫn mang vóc dáng nhỏ nhắn của thiếu niên, trái ngược hoàn toàn với dáng người cao lớn của nam tử trưởng thành, Tạ Cảnh Tu ngồi bất động cho Tiêu Ngự làm loạn trên người.

"Ái phi đừng suồng sã như vậy." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự vò tung mái tóc đã được cột chỉnh tề của Tạ Cảnh Tu, vài sợi rũ xuống gò má, tôn lên mày dài mắt sáng, mũi cao môi mỏng, càng thêm đẹp trai.

Đôi mắt trong veo lẳng lặng nhìn hắn, Tiêu Ngự tạm thời quên mất chủ nhân dung mạo này thật ra nội tâm rất đen tối, dần dần bị sắc đẹp mê hoặc.

"Đúng là đẹp chịu không nổi mà…" Tiêu Ngự tán thưởng.

Tiêu Ngự suy nghĩ một hồi, mặt đột nhiên tối sầm.

Thống lĩnh quản sự lớn nhỏ trên đảo một lòng trung thành với Tạ Cảnh Tu, mang nhiệt huyết bất chấp tính mạng cống hiến cho y, dáng vẻ thấy chết không sờn, chỉ cần Tạ Cảnh Tu xuất hiện, bọn họ gần như nhìn không chớp mắt.

Coi như trung thành cũng đâu cần nhìn người ta như vậy chứ! Có còn biết phép tắc hay không!

Sắc đẹp cũng là một loại tài nguyên, tuy bị nhìn cũng không hao hụt miếng nào nhưng Tiêu Ngự vẫn thấy thiệt thòi.

Hắn ngắm nghía gương mặt Tạ Cảnh Tu, vuốt cằm suy nghĩ một lát, vỗ tay nói, "Có rồi, bảo thợ thủ công làm cho ngươi cái mặt nạ, khi nào ra ngoài thì đeo vào, đỡ cho mỗi lần lộ mặt là trêu hoa ghẹo nguyệt!"

Tạ Cảnh Tu, "…Biết rồi."

"Đừng quên chính sự, vẫn nên xây xưởng binh khí cho Đại thống lĩnh trước, hắn có tuổi rồi, đừng để người ta ngày nào cũng vội đến đỏ mặt tía tai. Nhà mới của chúng ta đâu cần gấp, ở đây rất tốt mà, Quảng An đường cũng còn một đống công chuyện, ta bận lắm." Tiêu Ngự phất tay áo, giải quyết dứt khoát.

Tạ Cảnh Tu, "…Nghe theo ngươi."

Vầy còn dám nói không phải hồng nhan họa thủy, mới được mấy ngày đã bắt đầu tham dự vào chính sự rồi.

Thật ra xưởng binh khí mới không cần gấp đến thế, Đại thống lĩnh xưa nay luôn muốn mạnh hơn, nhất định phải tranh thủ tài nguyên tốt nhất cho quân đội sử dụng, Tạ Cảnh Tu cũng đồng ý sức mạnh là quan trọng nhất.

Có điều, tuyệt đối không thể dung túng cho hắn ngồi lên đầu y và Ngọc Nhi được.

Nửa tháng sau, một chiếc mặt nạ mỏng khéo léo được đưa đến bàn Tạ Cảnh Tu.

Vì đặc chế riêng cho Tạ Cảnh Tu nên vật liệu của mặt nạ là loại quý giá nhất, tạo hình hoàn mỹ nhất, trang trí rất đơn giản nhưng nhìn tổng thể lại cực kỳ tinh xảo.

Tiêu Ngự vừa nhìn đã nhíu mày, đeo thứ đồ chơi này lên chẳng phải sẽ càng trêu hoa ghẹo nguyệt nhiều hơn à! Những thợ thủ công cũng thật buồn cười, rốt cuộc họ nghiên cứu gương mặt Tạ Cảnh Tu kỹ đến cỡ nào vậy! Thế mà có thể làm ra cái mặt nạ chẳng khác gì với mặt người thật!

Bác sĩ Tiêu lại hất đổ thêm một bình giấm, giật cái mặt nạ Tạ Cảnh Tu đang thích thú nghiên cứu ném qua một bên.

Lúc ở kinh thành, Tạ thế tử chỉ là nhân viên công chức, đâu có nhiều người theo đuổi đến vậy, dù có nhiều tiểu thư khuê các muốn gả nhưng bị lễ giáo trói buộc nên không biểu hiện ra mặt. Sau khi lên đảo, Tiêu Ngự sâu sắc cảm nhận được ba mươi vạn người sùng bái và hâm mộ Tạ Cảnh Tu cuồng nhiệt cỡ nào.

Hâm mộ và cảm mến chỉ cách nhau một sợi chỉ, ăn bao nhiêu giấm cũng không đủ.

Lúc này hai người đang ngồi trong đình nghỉ mát ở hậu viện, đình nằm giữa hồ nhân tạo, bốn phía sóng xanh dập dờn, gió mát thoảng qua, vô cùng thoải mái.

Người hầu đã được vẫy lui, thời gian hai người được ở riêng nhiều hơn trong kinh thành. Tạ Cảnh Tu tính toán, nếu cuộc sống cứ trôi qua như vầy thì một năm còn lại trong ước hẹn cũng không đến nỗi quá dài.

Huống chi, xem cái bình giấm chua nhỏ kia kìa, không biết ai mới là người nóng vội đây.

Thợ săn lúc nào cũng phải kiên nhẫn hơn con mồi mới đợi được đến ngày con mồi tự nguyện sập bẫy.

"Ái phi cho thợ thủ công của bổn vương lao tâm lao lực chế tạo mặt nạ đẹp đẽ, rồi lại không cho bổn vương đeo, đúng là cố tình gây sự." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự lườm y, "Giờ không cho đeo đó, có ý kiến hả"

"Có." Tạ Cảnh Tu nói.

Tiêu Ngự cười lạnh, dù sao xung quanh cũng không có người, bèn làm càn giang chân ngồi lên đùi Tạ Cảnh Tu, cúi đầu nâng mặt y lên, "Có ý kiến cũng vô dụng, đưa miệng ra đây, ta muốn hôn."

Trong mắt Tạ Cảnh Tu ngập ý cười, hơi ngửa đầu nhìn Vương phi nhà mình, thích thú chờ xem hắn muốn làm gì.

Ai biết bên bờ hồ đột nhiên vang lên tiếng động cực kỳ sát phong cảnh.

Hai người nhíu mày đồng loạt nhìn sang, thấy Đại thống lĩnh và Tào chủ sự đang chạy dọc bờ hồ.

Hồ nhân tạo rất rộng, đình nghỉ mát giữ hồ khá xa bờ, Tào chủ sự không phải người luyện võ tai thính mắt tinh, chỉ thấy Vương phi đang đè lên người Vương gia, mấy thứ khác không nhìn rõ.

Nhưng chỉ như thế cũng đủ làm Tào chủ sự hoảng hồn, vội vàng xoay người, cúi đầu lảm nhảm, "Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn…"

Trời ơi… tại sao Đại thống lĩnh nhất quyết phải kéo hắn theo, hắn chỉ là một Chủ sự Công bộ bình thường thôi mà, tương lai làm Thượng thư Công bộ bình thường, cứ tà tà thăng chức là được rồi.

Đại thống lĩnh thì nghe rõ mồn một đoạn đối thoại kia, nhất thời vừa khiếp sợ vừa đau lòng nhìn chủ nhân nhà mình.

Hắn đi theo Tạ Cảnh Tu từ lúc y mới mười mấy tuổi, có thể nói là tận mắt nhìn tiểu chủ nhân dần trưởng thành, biến thành một nam tử ngọc thụ lâm phong, trong lòng cũng sinh ra cảm tình của trưởng bối.

Công tử lúc nào cũng được họ tôn thờ kính ngưỡng thế mà bị thiếu niên kia tùy tiện ức hiếp cưỡng hôn, đáng giận là bọn họ không thể phản đối, bởi vì công tử cũng cam tâm tình nguyện.

Đại thống lĩnh mắt hổ rưng rưng, Tào chủ sự vẫn đang mặc niệm cho giấc mộng thăng quan tiếp tục chạy vào đình.

Chỉ có thể nói hiểu lầm này càng lúc càng thêm phức tạp…

Tiêu Ngự đã sớm ngồi nghiêm chỉnh, chẳng thấy ngại ngùng gì hết.

Người đang yêu không phải đều như vậy sao, có gì mà ngại.

Đại thống lĩnh hấp tấp chạy dọc hành lang cửu khúc uốn lượn, đứng ngoài đình khom người báo, "Công… Vương gia! Mạt tướng nhận được mật báo, Thượng chủ sự phát hiện một nhóm gian tế!"

Tạ Cảnh Tu trầm mặt, Tiêu Ngự cũng giật mình.

Đảo Vô Danh có quân đội canh gác kín như thùng sắt, sức mạnh phòng thủ không phải bình thường, làm thế nào gian tế trà trộn vào được

Đại thống lĩnh lại thưa, "Vương gia yên tâm, từ lúc đám gian tế kia lên đảo đã bị Thượng chủ sự để ý. Gian tế luôn được giám sát, mạt tướng trì hoãn vì muốn điều tra rõ ràng chúng là ai, có ý đồ gì với đảo Vô Danh."

Tào chủ sự cũng nói, "Vương gia, thuyền lui tới hải cảng chúng ta luôn được kiểm tra nghiêm ngặt, nếu không thì không thể nào phát hiện có gian tế sớm như vậy. Người của hạ quan đã điều tra ra, thuyền của nhóm gian tế xuất phát từ Lịch Phong cảng, trong tay chúng có lệnh bài và mật thư nên mới được thuyền trưởng cho lên. Thuyền trưởng cũng đã phái tâm phúc thông báo trước cho binh sĩ canh cảng, không phải không ai biết bọn chúng lẻn lên đảo đâu."

Tạ Cảnh Tu thả lỏng đôi mày. An toàn của đảo Vô Danh là quan trọng nhất, y nhất định phải bảo đảm hệ thống phòng ngự vững chãi như thép.

"Lệnh bài và mật thư trong tay gian tế là của ai Thuyền trưởng lại dám mạo hiểm cho chúng lên thuyền sao" Tạ Cảnh Tu trầm mặt nói.

Đại thống lĩnh và Tào chủ sự nhìn nhau, Đại thống lĩnh lấy hai đồ vật trong tay áo, đặt lên bàn đá, cúi đầu nói, "Bẩm Vương gia, là… là lệnh bài và mật thư của Nguyên lão Vương gia."

"Cái gì!" Tiêu Ngự kinh ngạc thốt lên, "Chuyện này… sao có thể chứ"

Sau khi được chuyển lên đảo, Nguyên lão Vương gia vẫn luôn rầu rĩ, sau thì thường xuyên đến Quảng An đường tìm Phùng lão nói chuyện giải sầu, lúc Tiêu Ngự rảnh tay cũng hay đến trò chuyện với Nguyên lão Vương gia.

Nguyên lão Vương gia dù gì cũng là người già, trên đảo không có gì làm đương nhiên sẽ thấy chán. Tạ Cảnh Tu không đến giải sầu cho ông lão, hắn dù sao cũng là "cháu dâu", phải tự giác làm tròn chữ hiếu.

Nguyên lão Vương gia đã sớm hối hận vì mình không để mắt đến Tạ Cảnh Tu, bây giờ thấy tôn nhi có tiền đồ như vậy, hoàn thành đại nghiệp, ông mừng còn không kịp, thậm chí càng thêm vừa mắt với thê tử Tạ Cảnh Tu đã chọn, không còn ý nghĩ nào khác.

Nguyên lão Vương gia từng nhìn trúng vài tiểu thư khuê các, giờ ngẫm lại, không ai có thể thấu hiểu cho Tạ Cảnh Tu, nay Tạ Cảnh Tu đã buông bỏ mọi khúc mắc, thật sự thư thái.

Ông vốn cực kỳ thích Phượng đại tiểu thư, mà Phượng đại tiểu thư đã biến thành thiếu niên cũng không gây trở ngại gì, chỉ cần cháu ông thích là được rồi.

Với thái độ của Nguyên lão Vương gia, chắc chắn không có chuyện ông truyền mật thư cho gian tế, bán đứng Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự nhìn bàn tay siết chặt của Tạ Cảnh Tu, đôi mắt sáng ngời như vì sao thấp thoáng vẻ thương tâm nặng nề, liền nắm tay y.

"Cảnh Tu, trước hết đừng nghĩ nhiều, chờ điều tra rõ cái đã. Ta cảm thấy lão Vương gia không làm chuyện này, ông ấy sẽ không tổn thương ngươi."

Tạ Cảnh Tu quay đầu nhìn hắn, ánh mắt ẩn chứa lo âu và dịu dàng khôn xiết.

Tiêu Ngự biết Tạ Cảnh Tu đã chết tâm với phủ Nguyên Vương, nếu lại bị người thân phản bội, chắc chắn y sẽ rất đau lòng.

Tuy y luôn lạnh nhạt với Nguyên lão Vương gia nhưng vẫn mang ông theo, chỗ ở của ông cũng được an bài trong phủ mình, là chính phòng của trưởng bối.

Nếu không có tình cảm, Tạ Cảnh Tu sẽ không làm được như vậy.

Tạ Cảnh Tu khẽ cười, "Ngọc Nhi đừng lo."

Đại thống lĩnh lên tiếng, "Vương gia, thứ cho thuộc hạ vô lễ, người của thuộc hạ đã điều tra rõ, mật thư của Nguyên lão Vương gia được viết cho Tả tướng Đại Lương Phương Truyền Chính, lệnh bài cũng là lệnh bài tùy thân của Nguyên lão Vương gia lúc còn ở phủ Nguyên Vương, chắc chắn không phải đồ giả. Xin Vương gia đừng xem thường, không thể dễ dàng tin tưởng ai hết."

Trong mắt đám người Đại thống lĩnh chỉ có một chủ nhân duy nhất là Tạ Cảnh Tu, đối với người của phủ Nguyên Vương, bọn họ chẳng những không tôn trọng mà còn mang địch ý.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Bổn vương biết chừng mực."

Đại thống lĩnh lại hỏi, "Hay là mời Nguyên lão Vương gia đến Hình bộ một chuyến"

Nói thì khách khí, thật ra là muốn tra khảo Nguyên lão Vương gia. Bất cứ ai có gan làm hại đảo Vô Danh, làm hại công tử nhà mình đều trở thành kẻ thù của Đại thống lĩnh.

Tạ Cảnh Tu lắc đầu, "Không cần. Ngươi và Thượng chủ sự chỉ cần thẩm vấn gian tế được rồi, những chuyện khác để bổn vương sắp xếp."

Đại thống lĩnh, "Ờ... Vương gia, e là Thượng chủ sự không thể tòng mệnh, hắn cậy mạnh mà khinh địch, tuy bắt được gian tế nhưng cũng bị trọng thương, sau khi về đã hôn mê bất tỉnh rồi."

184. Chương 184: Mỹ Thiếu Niên

Editor: Vện

Tiêu Ngự vừa nghe, lập tức chuyển mắt qua hỏi, "Thượng chủ sự đang ở đâu"

Đại thống lĩnh nhìn hắn một cái, cảm giác mặt Vương phi hình như đang mừng rỡ.

Công tử nhà mình phong thái thần tiên, Thượng chủ sự cũng là mỹ nam số một số hai, chẳng lẽ Vương phi thiếu niên có tính ghen tuông dữ dội như vậy, không cho phép mỹ nhân khác lượn xung quanh công tử

Đại thống lĩnh càng nghĩ càng thấy đúng, giận mà không dám nói, nghiêng đầu sẵng giọng nói, "Đã đưa đến y quán rồi, Vương phi đừng quá lo lắng."

Tiêu Ngự đứng dậy nói, "Ta đến xem thế nào."

Đại thống lĩnh vội la lên, "Vương phi thật sự không cần phải làm gì cả, Thượng chủ sự còn không bằng một sợi tóc của Vương phi!"

Tạ Cảnh Tu, ""

Tiêu Ngự, ""

Tạ Cảnh Tu cau mày, "Vệ Diệm, Vương phi là người ngươi có thể tùy tiện bình phẩm sao, lui xuống!"

Còn dám nhận xét Ngọc Nhi từ đầu đến chân, đúng là gan to bằng trời! Dù là khen cũng không được.

Vệ đại thống lĩnh ấm ức, cùng Tào chủ sự mặt đầy đau khổ lui ra ngoài.

"Thượng chủ sự nguy rồi." Đại thống lĩnh nắm cổ tay.

Không thể không nói, bản lĩnh tự biên tự diễn của Đại thống lĩnh là cùng một hệ với công tử nhà hắn.

Tiêu Ngự vội vàng chạy về Quảng An đường, lấy penicillin để vào hộp thuốc, dẫn Bách Linh và Tần tiểu đại phu đến y quán Thượng chủ sự đang ở.

Cánh tay Thượng thủ sự quấn mấy lớp băng vải thấm máu, mặt trắng bệch nằm trên giường.

Các đại phu đang bận gỡ băng vải ra.

Thượng Phàm Tinh là nhân sĩ giang hồ, bị thương một tay chẳng phải chuyện lớn, chỉ đắp thuốc bột, lấy vải quấn rồi tiếp tục truy kích gian tế.

Không ngờ vết thương chẳng những không chuyển biến tốt mà còn sinh mủ nghiêm trọng.

Từng lớp băng vải được tháo ra, vạch ống tay áo, trên cánh tay là vết thương dài hơn 10cm, thịt lòi cả ra, bốc mùi hôi thối, nhìn hết sức kinh khủng.

Các đại phu đồng loạt hít ngược khí lạnh.

Vết thương không lớn không nhỏ, có dài vẫn có thể từ từ khép miệng, nhưng gặp vết thương bắt đầu sinh mủ hoại tử thì chỉ còn biết nghe mệnh trời mà thôi.

Tiêu Ngự bước lên nói, "Để ta xem."

Đại phu đang vây quanh giường quay lại nhìn hắn, giật bắn người, dồn dập quỳ xuống.

"Tham kiến Vương phi nương nương."

Tiêu Ngự rút khóe miệng, "Gọi ta là Phượng đại phu được rồi."

Mọi người vội nói, "Vương phi nương nương hãy thông cảm cho chúng ta, lễ nghi không thể bỏ."

Tiêu Ngự, "…Vậy cũng đừng gọi nương nương."

"Lễ không thể bỏ…"

"Im miệng!"

Tất cả á khẩu.

Tiêu Ngự đến trước giường, chỉ thấy nam tử đang nằm kia quả thật vô cùng anh tuấn, dù mặt mày tái nhợt nửa hôn mê mà vẫn không thấy chật vật, còn tăng thêm vẻ đẹp yếu đuối.

Chẳng trách Đại thống lĩnh so sánh hắn và Thượng chủ sự, nhưng mắc gì lại đi so sánh nhỉ

Tiêu Ngự ngẫm nghĩ một lát, đặt tay lên trán Thượng Phàm Tinh thử thân nhiệt.

"Sốt rất cao, trước hết phải khử trùng miệng vết thương, tiêm một mũi penicillin." Tiêu Ngự quay lại nói.

Bách Linh bưng hộp thuốc đến, Tiêu Ngự nhanh tay rửa sạch vết thương, khử trùng, đắp thuốc băng bó. Phương pháp trị liệu không khác các đại phu kia, họ chỉ hiếu kỳ thành phần thuốc khử trùng.

Tần Cánh đã chuẩn bị trước một xấp giấy ghi thành phần và cách pha chế thuốc, phát cho mỗi người một tờ, đỡ phải giải thích.

Các đại phu tuy thấy ngại nhưng vẫn nhanh tay chụp lấy, lại nhìn cái ống thủy tinh hình thù quái lại trong tay tiểu Vương phi, chầm chậm bơm nước thuốc trong suốt từ bình thủy tinh vào cánh tay Thượng chủ sự, vừa đẩy ống vừa xoa nhẹ bắp thịt xung quanh.

Thượng Phàm Tinh mơ màng tỉnh lại, toàn thân nóng hừng hực như lửa đốt, cánh tay bị thương đau đến tê dại nhưng vẫn cảm giác được một luồng chất lỏng mát lạnh lan ra khiến gã vô cùng dễ chịu.

Còn có bàn tay nhỏ mát rượi xoa nhẹ trên da thịt nóng như thiêu đốt, giúp giảm đi khá nhiều đau đớn.

Thượng Phàm Tinh cố nhướn mắt lên, trước mắt chỉ thấy nhòa nhòa, gã trợn to mắt, muốn nhìn cho rõ người đang chữa thương cho mình.

Giữa ánh sáng chói lóa là một thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần, hình ảnh ngày càng rõ nét hơn.

Thiếu niên nửa quỳ trước người gã, chăm chú quan sát cánh tay gã, lông mi vừa đen vừa dài như lông quạ rung rung, rung cho cõi lòng Thượng Phàm Tinh rung động theo.

Cái tay nhỏ trắng ngần nhẹ nhàng xoa ấn trên cánh tay, dường như sợ làm gã đau.

Thượng Phàm Tinh xuất thân giang hồ, bị thương như cơm bữa, vốn không xem là to tát. Các sư huynh đệ ai cũng vậy, chưa từng có người nào trị thương cho gã dịu dàng như vậy, chỉ là một vết thương do đao chém mà thiếu niên này lại xem như đại sự, đôi mày khẽ cau còn toát lên vẻ thân thiết và đau lòng…

Thượng Phàm Tinh giật môi, nhẹ giọng nói, "Ngươi… Ngươi là tiên à"

Tiêu Ngự nghe tiếng nói, ngẩng đầu nhìn gã, vui mừng nói, "Tiểu tử này thể chất không tệ." Nhanh thế đã tỉnh lại, không phải lo rồi.

Tai Thượng Phàm Tinh chỉ nghe tiếng ong ong, không rõ mỹ thiếu niên đang nói gì, nhưng thấy được thiếu niên cười rạng rỡ.

Gã chỉ đơn giản là mở mắt ra mà đã vui như vậy, sự quan tâm thuần túy thật khiến người ta cảm động…

Thượng Phàm Tinh mở nửa con mắt, say mê ngắm nghía dung mạo thiếu niên.

Tiêu Ngự tiêm hết một ống penicillin, vì sợ phát sinh phản ứng kháng thuốc nên đẩy ống rất chậm, may mà không có triệu chứng khác thường.

Tiêu Ngự đứng lên nhường lại vị trí, nói với các đại phu, "Giúp hắn thay y phục sạch đi, lau luôn vết bẩn trên người nữa. Quần áo bẩn thì đem đi đốt."

Đại phu gật đầu lia lịa, gọi hai học trò đến cẩn thận thay y phục cho Thượng Phàm Tinh.

Mỹ thiếu niên đột nhiên bỏ ra ngoài, Thượng Phàm Tinh cuống lên, cổ họng khô khốc không thể gọi thành tiếng.

Tầm nhìn xuất hiện hai gương mặt như cái bánh nướng, da dẻ đen thui, mũi như củ tỏi, mỉm cười để lộ hàm răng trắng nhìn ngu ơi là ngu.

"Thượng chủ sự tỉnh rồi hả Để bọn ta lau người rồi thay y phục khác cho, yên tâm đi, bọn ta cẩn thận lắm, sẽ không đụng phải vết thương đâu." Học trò nói xong, đồng loạt vươn ra bốn cái tay.

Khác hẳn vẻ bề ngoài ngờ nghệch, hai học trò này cực kỳ linh hoạt, cẩn thận cởi ngoại bào và lý y rách nát của Thượng chủ sự, để lộ thân mình nhẵn nhụi, bưng nước ấm đến lau người cho gã.

Bàn tay to ấm áp của hai học trò xoa khắp người gã, động tác dịu dàng không thua gì mỹ thiếu niên kia.

Nhưng mà Thượng Phàm Tinh không ảo tưởng ra được cảm giác thân thiết và đau lòng như mỹ thiếu niên, thật sự ấm ức chỉ muốn khóc thành tiếng.

Tiêu Ngự đã ra khỏi phòng, các đại phu cung kính theo kế bên.

Tiêu Ngự dặn dò, "Nước thuốc ta dùng vừa rồi gọi là penicillin, chuyên dùng chữa trị cho vết thương sinh mủ. Hiện tại chỉ có Quảng An đường sản xuất được penicillin, nếu sau này gặp loại thương tích này thì nhớ đến Quảng An dường, tìm Tần tiểu đại phu lấy penicillin mà xài."

Các đại phu đồng loạt đáp ứng. Tiêu Ngự thấy không còn chuyện gì nữa, liền dẫn Bách Linh và Tần Cánh về Quảng An đường.

Vì vẫn để tâm chuyện gian tế nên Tiêu Ngự không xuống xe, chỉ dặn Tần Cánh vài câu rồi đánh xe đi.

Gian tế Thượng Phàm Tinh bắt được đang bị nhốt trong đại lao Hình bộ, Tạ Cảnh Tu đã đến đó nghe Đại thống lĩnh thẩm vấn, Tiêu Ngự không tìm y, trực tiếp đến chỗ Nguyên lão Vương gia.

Hắn biết, có vài chuyện nhất định phải làm cho rõ, dựa theo tính tình như cái hũ nút của Tạ Cảnh Tu, chắc chắn y sẽ không hỏi. Nhưng một khi có hiểu lầm thì cảm tình sâu đậm đến mấy cũng dần phai nhạt.

Tiêu Ngự vừa mới vào cửa, Phượng Chiếu Kỳ đã vội vàng chạy ra.

"Ca!" Phượng Chiếu Kỳ hăm hở nắm vai hắn, "Ta đang định đi tìm ngươi."

Tiêu Ngự tươi cười vỗ vai cậu, theo Phượng Chiếu Kỳ vào trong.

"Ca, ta với Nhị Cửu vừa mới đi xem xưởng đóng tàu và xưởng binh khí, ngươi không biết đâu, con tàu kia to đến phát sợ, trước nay ta chưa lần nào thấy tàu lớn đến vậy." Phượng Chiếu Kỳ hào hứng nói, "Tỷ phu thật có bản lĩnh! Nhìn y ngầm ngầm vậy mà không ngờ nắm giữ binh lực mạnh thế. Đừng nói là chiếm đảo làm vua, y mà đánh vào Đại Lương chắc chắn không ai địch nổi đâu."

Giọng Nguyên lão Vương gia từ trong phòng truyền ra, "Chiếu Kỳ chớ nói lung tung."

Phượng Chiếu Kỳ lè lưỡi, cúi đầu im lặng.

Nguyên lão Vương gia là hảo hữu của đại trung thần Phương tướng, dĩ nhiên không nghe nổi cái gì tạo phản, đánh vào Đại Lương.

Tiêu Ngự kéo tay Phượng Chiếu Kỳ, "Chiếu Kỳ, ngươi về trước đi, ta có chuyện muốn nói với lão Vương gia."

Phượng Chiếu Kỳ ngoan ngoãn gật đầu. Cậu là một trong số ít người đọc sách thi đậu công danh trên đảo, dù chỉ là tú tài nhưng vẫn thừa sức dạy học cho tụi nhỏ.

Bởi vậy, mấy ngày nay cậu bị Triệu chủ sự Lễ bộ chiêu mộ trai tráng lôi đến lớp dạy học trò.

"Ta đến lớp học trước, tối sẽ về ăn cơm, ca ca nhớ phải chờ ta đó." Phượng Chiếu Kỳ cười hì hì nói với Tiêu Ngự một câu rồi chạy ra ngoài.

Trước mặt Nguyên lão Vương gia bày một bàn cờ, vừa rồi Phượng Chiếu Kỳ đã ngồi đây chơi cờ với ông.

"Chiếu Kỳ cũng là đứa trẻ rất hiếu thuận. Không lúc nào ngồi yên mà vẫn gắng gượng chơi cờ giải sầu cho lão già này." Nguyên lão Vương gia vuốt râu cười nói.

Tiêu Ngự mỉm cười, rót một cốc trà đặt trước mặt Nguyên lão Vương gia, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên, nói, "Tổ phụ, ta sẽ không vòng vo. Trên đảo phát hiện có gian tế trà trộn, Cảnh Tu đang phái người tra khảo."

Nguyên lão Vương gia hoảng hốt, cốc trà vừa mới cầm bị hất đổ ra bàn.

"Cái gì! Đã bắt hết chưa Đất đai trên đảo quá rộng, nếu để cá lọt lưới thì không dễ dàng bắt được đâu."

Tiêu Ngự nhìn phản ứng của ông, thầm thở phào một hơi.

Thật may mắn, may mà những tên kia không phải thuộc hạ của Nguyên lão Vương gia.

Tiêu Ngự nói thẳng, "Tổ phụ đừng lo, gian tế đã sa lưới toàn bộ. Trong tay chúng có mật thư và lệnh bài của tổ phụ nên mới có thể trà trộn lên tàu từ Lịch Phong cảng để lên đảo."

185. Chương 185: Tình Cờ Chạm Mặt

Editor: Vện

Nguyên lão Vương gia giật nảy cả mình, cũng cau mày, "Sao lại thế được Ta đâu có làm rơi lệnh bài hay mật thư. Dù là Phương tướng, bọn ta cũng chưa từng lén lút truyền mật thư. Phương tướng lại càng không cần lệnh bài của ta..."

Nguyên lão Vương đang nói bỗng dưng khựng lại, sắc mặt tối sầm ẩn hiện nét giận dữ.

Tiêu Ngự vội hỏi, "Có phải tổ phụ nhớ ra chuyện gì không Bất kể thế nào cũng phải nói cho Cảnh Tu, lỗi phải gì cũng không sao hết."

Nguyên lão Vương gia liên tục đập bàn, "Hồ đồ, là ta hồ đồ!" Ông đứng lên nói, "Để ta tự đến giải thích rõ ràng với Cảnh Tu!"

Trên đường đi, Nguyên lão Vương gia thuyết minh nội tình cho Tiêu Ngự. Thì ra ngày xưa Nguyên lão Vương gia được Trần Tố Khanh cứu giúp, thấy hoàn cảnh Trần Tố Khanh đáng thương nên sinh lòng thương tiếc, cho nàng một tấm lệnh bài tùy thân, để sau này nàng hồi kinh mà bị làm khó dễ thì cầm lệnh bài đến phủ Nguyên Vương tìm ông xin giúp đỡ.

Lệnh bài kia chỉ có tác dụng thông báo thân phận của Nguyên lão Vương gia, ông cũng không hay xài, dù rơi vào tay kẻ xấu thì ngoài tác dụng dùng lệnh bài cầu kiến ông, còn lại chẳng thể giúp ích gì, bởi vậy Nguyên lão Vương gia không lo lắng. Với lại ông tin tưởng thiếu nữ kia, trong lòng nàng có tổ quốc, lại trung thành với Phương tướng, là người ngay thẳng, sẽ không làm chuyện mờ ám.

Nếu phủ Nguyên Vương bây giờ vẫn là phủ Nguyên Vương của Đại Lương thì Nguyên lão Vương gia vẫn sẽ đứng cùng chiến tuyến với Phương tướng, lệnh bài kia chẳng là gì quan trọng cả.

Nhưng hôm nay vật đổi sao dời, chẳng ai nghĩ đến bọn họ cứ thế tách biệt với triều đình, chuyển toàn tộc lên đảo Vô Danh, lệnh bài kia suýt gây ra đại họa.

"Từ trước tới giờ, ta chẳng những không giúp được Tu Nhi, nay còn gây thêm phiền phức cho Tu Nhi, chỉ sợ trong lòng Tu Nhi đang rất bực tổ phụ vô dụng này." Nguyên lão Vương gia suy sụp thở dài.

Tiêu Ngự an ủi, "Tổ phụ tuyệt đối đừng nghĩ vậy, Cảnh Tu không bận tâm tổ phụ có giúp y hay không, có gây phiền phức cho y hay không, chỉ cần tổ phụ còn thật tâm đặt y vào lòng là y đã thỏa mãn lắm rồi. Tổ phụ phải tin tưởng tôn nhi mình chứ, không có rắc rối gì y không giải quyết được."

Nguyên lão Vương gia nhìn dáng vẻ tự hào của Tiêu Ngự, không nén được vui mừng.

Bất luận thế nào, cũng do ông nên hai đứa trẻ này mới có thể kết duyên, những chuyện ông đã làm không hẳn tất cả đều sai lầm.

Hai người đến Hình bộ tìm Tạ Cảnh Tu, kể lại rành mạch mọi chuyện cho Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu ngồi ở ngoài phòng tra tấn, ngón tay dài nghịch tấm ngọc bài tinh xảo.

"Thì ra là vậy." Tạ Cảnh Tu nhẹ giọng nói.

Tiêu Ngự quan sát y, Tạ Cảnh Tu không có biểu cảm gì, Tiêu Ngự không nhìn ra y có tức giận hay thương tâm không.

Thật ra chuyện này cũng không thể trách Nguyên lão Vương gia. Nguyên lão Vương gia không giống Nguyên Vương tối ngày chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, ông có lập trường chính trị của mình, ông giúp Phương tướng diệt trừ gian thần, muốn khôi phục sự trong sạch cho triều đình, điều này không thể nói là sai. Với lại, sự nghiệp của ông đâu phải chỉ mới gầy dựng ngày một ngày hai.

Tạ Cảnh Tu đột ngột tạo phản, đem mọi người lên đảo Vô Danh, không cho bất cứ ai xen vào sắp đặt của y. Chuyện này quá đường đột với Nguyên lão Vương gia, không hề có chuẩn bị trước, cứ thế mà cắt đứt liên hệ với đồng liêu, bằng hữu, những chuyện cần làm cũng đành để dở dang.

Có lẽ trong lòng Nguyên lão Vương gia có thẹn với Tạ Cảnh Tu, có lẽ sẽ vui mừng vì bản lĩnh của tôn nhi, nói chung là từ sau khi lên tàu, ông chưa từng thể hiện sự lo lắng cho bằng hữu, yên tâm nghe theo an bài của Tạ Cảnh Tu, làm một ông lão nhàn tản ở đảo Vô Danh.

Mấy ngày nay không phải ông không thấy buồn chán. Nhốt một nam nhân từ thời trẻ đã thích du ngoạn khắp nơi ở một tiểu thành trên đảo, không có việc gì làm, Nguyên lão Vương gia chưa chắc không thấy ấm ức, chỉ là không nói ra miệng, vẫn tự tạo thú vui cho mình.

Tuy năm xưa ông bất cẩn, không chăm sóc tốt Cảnh Tu, nhưng trong tâm ông thật lòng yêu thương đứa cháu này, cũng nhờ sự che chở của ông nên Tạ Cảnh Tu tứ cố vô thân mới tìm được chỗ dựa trong phủ Nguyên Vương.

Một lúc lâu sau, Tạ Cảnh Tu hỏi, "Vậy mật thư này là sao"

Tiêu Ngự cũng nhìn Nguyên lão Vương gia, Nguyên lão Vương gia nhìn kỹ lá thư, lắc đầu nói, "Lá thư không phải do ta viết, e là có người đã giả chữ viết của ta."

Tạ Cảnh Tu gật đầu, giả chữ viết không khó, hơn nữa tấm lệnh bài là hàng thật, đương nhiên càng dễ lấy lòng tin hơn.

Nhưng, tên đứng sau màn không biết sự khống chế của y với đảo Vô Danh và Lịch Phong cảng chặt chẽ cỡ nào, chỉ cần là người của hai chỗ này thì không chuyện gì có thể qua được mắt y.

Vậy nên, mưu đồ của bọn chúng đã định trước là thất bại.

Tạ Cảnh Tu nói, "Hai người về trước đi, đây không phải chỗ các ngươi nên ở lâu."

Một già một nhỏ thật sự không thích hợp ở lại đại lao Hình bộ âm trầm.

Tiêu Ngự mà biết Tạ Cảnh Tu nghĩ gì chắc chắn sẽ thầm mắng y tự đại, lúc này chỉ vô cùng ngoan ngoãn đỡ Nguyên lão Vương gia thở dài không ngừng đi về.

—o0o—

Trong y quán, một đám đại phu bốn mươi năm mươi vây quanh giường cảm thán liên tục, có người còn vươn tay sờ cái tên đang nằm trên giường.

"Thật sự hết sốt rồi…"

"Vết thương cũng bắt đầu khép miệng."

"Loại nước thuốc kia rốt cuộc được bào chế như thế nào nhỉ, phát huy tác dụng thật nhanh!"

Thượng Phàm Tinh nghe một bầy lão đại phu chắt lưỡi khen ngợi, ôm chăn chui vào góc cố ý né mấy bàn tay có ý đồ bất chính, uất ức la lên, "Không được sờ, sờ nữa bản quan trở mặt cho xem!"

"Nào dám, nào dám, Thượng chủ sự nghỉ ngơi cho tốt đi." Các đại phu lễ phép lùi về sau, cười nhận lỗi.

Thượng Phàm Tinh nhìn mấy đại thúc lạ hoắc, mỹ thiếu niên trong cơn mơ màng ngày đó đâu rồi

Chẳng lẽ thiếu niên đó chỉ là giấc mộng của gã

"Ta hỏi này, trong số các đại phu trị liệu cho ta, có phải có một mỹ thiếu niên không" Thượng Phàm Tinh hỏi.

Các đại phu mấy mặt nhìn nhau.

Thượng chủ sự vừa mới tỉnh lại, mặt vẫn còn tái mà đã bắt đầu nhớ mỹ nhân rồi. Không hổ là nhân sĩ giang hồ không câu nệ tiểu tiết.

Nhưng mà mỹ thiếu niên chỉ có một thôi, ai cũng biết hắn là Vương phi của chủ nhân nhà mình.

Nghe nói Đại thống lĩnh chỉ khen Vương phi một câu đã bị chủ nhân đá đến công trường xây xưởng binh khí mới, tự trải nghiệm với các công nhân, các đại phu nào dám lắm miệng về Vương phi.

Người khác khen Vương phi chút xíu chủ nhân còn chịu không nổi! Ngươi dám khen Vương phi, nhất định là do ngươi cố ý nhìn Vương phi nhiều lần, đúng là khiêu khích với quyền lực của chủ nhân.

"Đâu có thấy." Các đại phu lắc đầu nguầy nguậy, "Có mỹ thiếu niên nào đâu, chỗ này chỉ có mấy lão già chúng ta thôi."

Thượng Phàm Tinh nghi ngờ nhìn họ, các đại phu kiếm cớ đua nhau tản đi, cứ như sau lưng có chó rượt.

"Quái lạ."

Thượng chủ sự xoa bả vai bị thương, nhớ lại cảm giác êm ái được mỹ thiếu niên xoa ấn, tâm hồn lãng tử hừng hực bốc cháy.

Bất cứ giá nào cũng phải tìm cho ra mỹ thiếu niên kia!

Đi mòn gót hài tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công.

Ngày thứ hai sau khi Thượng chủ sự bình phục liền bắt gặp mỹ thiếu niên gã tâm tâm niệm niệm mấy bữa nay.

Ngay đường lớn ở đầu phố, thiếu niên kia đứng ngoài trường tư phục, mặc trường bào xanh nhạt, ngoài phủ thêm áo lụa mỏng màu khói, tay ôm mấy quyển sách, mặt đeo nụ cười ngọt ngào, đôi mắt như mèo con cong cong, đang chào các học trò vừa tan học.

So với thiếu niên gặp trong mộng, người trước mắt lại có khí chất ngây ngô không rành thế sự.

Thượng chủ sự mặc y phục tím phong lưu chà xát tay, mắt hơi nheo lại. Ngây thơ càng tốt, ngây thơ thì càng ngon miệng.

Một chiếc xe ngựa xa hoa từ đầu đường chạy đến, chắn mất tầm nhìn đang trộm ngắm mỹ nhân.

Chiếc xe kia dù đã cố gắng che lấp sự sang trọng nhưng gã vẫn nhận ra phong cách không thể quen thuộc hơn.

Rõ ràng là xe ngựa của công tử.

Trong lúc hắn truy kích gian tế, trong thành tổ chức sự kiện lớn, Thượng Phàm Tinh vừa mới nghe người ta kể lại.

Công tử bây giờ không còn là công tử nữa, y đã được thần dân tôn làm Vương, tôn hào là Duệ(*).

(*) Duệ ở đây là nhìn xa trông rộng.

Chỉ là Tạ Cảnh Tu không mấy để tâm tên gọi này nọ, y chỉ quan tâm quân đội, tàu thuyền và tiền.

Hiện tại mọi người xưng hô loạn cả lên, lúc là Vương gia, lúc là công tử, hoặc vẫn gọi là chủ nhân.

Y còn mang một nam Vương phi từ kinh thành đến, đến giờ gã vẫn chưa thấy mặt.

Thượng Phàm Tinh lên trước vài bước, xe ngựa chỉ dừng lại chốc lát rồi nhanh chóng chạy đi, mang theo thiếu niên kia luôn.

Màn cửa sổ phất lên, để lộ gương mặt đẹp trai lạnh lùng của Tạ Cảnh Tu.

Thiếu niên vừa lên xe đã nhích đến bên cạnh Tạ Cảnh Tu, nở nụ cười trong sáng, hai mắt lấp lánh, cái miệng nhỏ đang nói huyên thuyên.

Khung cảnh kia như giáng sét xuống đầu Thượng chủ sự! Thượng Phàm Tinh kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Theo hiểu biết của gã về công tử, nếu không phải quan hệ cực kỳ thân thiết thì công tử sẽ không để người khác tiếp cận dễ dàng như vậy!

Lẽ nào thiếu niên kia là nam sủng của công tử Hay là tình nhân!

Nhưng chắc chắn không phải Vương phi, gã không thấy sự uy nghiêm của Vương phi trên người thiếu niên kia. Mặc dù gã chưa gặp Vương phi, nhưng Vương phi dĩ nhiên phải có khí chất hơn người mới thu hút được Tạ Cảnh Tu mặt lạnh tâm cũng lạnh.

Mà thiếu niên kia chỉ có sự ngây ngô không rành thế sự, không thể nào hấp dẫn được Tạ Cảnh Tu.

"Chẳng lẽ là nam sủng của công tử thật sao" Một mảnh xuân tâm của Thượng chủ sự vỡ tan tành.

Mối tình đầu vừa chớm nở như hoa tuyết đầu mùa bị gió lốc vô tình đập nát rồi!

"Không, ta không tin!" Thượng chủ sự siết nắm đấm, nhớ lại vừa nãy gương mặt lãnh khốc nghiêm nghị của Tạ Cảnh Tu vừa trừng mắt một cái, thiếu niên lập tức hoảng sợ như nai con, nụ cười càng tăng thêm vẻ lấy lòng.

"Nhất định là Vương gia ép buộc hắn. Thiếu niên của ta, ta sẽ cứu ngươi thoát khỏi biển khổ!"

Ôi, thiếu niên của gã leo lên xe ngựa của Vương gia như dê vào miệng cọp, không biết thiếu niên sao có thể miễn cưỡng cười đùa được như vậy.

"Tim đau quá!" Thượng chủ sự không đành lòng nhìn xe ngựa, ôm tim chạy mất.

Trong xe, Phượng Chiếu Kỳ vừa kích động vừa khiếp đảm nhìn Tạ Cảnh Tu, không biết tại sao "tỷ phu" cố ý đánh xe đến đón cậu.

Phải biết vị "tỷ phu" này chỉ đối xử khác với ca ca cậu thôi, dù cậu có gương mặt giống ca ca như đúc nhưng chẳng có vị trí gì trong mắt y cả, càng đừng nói làm phiền y đại giá quang lâm đến đón.

Tạ Cảnh Tu vẫn đeo vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, thản nhiên liếc Phượng Chiếu Kỳ một cái.

Phượng Chiếu Kỳ sợ run người, rúc về phía sau, âm thầm bội phục sức mạnh tâm lý của ca ca quá đáng sợ.

Cậu chỉ bị Tạ thế tử liếc một cái đã lạnh run người, ca ca mỗi ngày chung giường chung gối với y làm cách nào chịu đựng được hay vậy!

Tạ Cảnh Tu nói, "Tàu của Tam cữu các ngươi hôm nay sẽ cập bến đảo Vô Danh, bổn vương đưa ngươi và Ngọc Nhi đến bến tàu đón hắn."

"Vâng." Phượng Chiếu Kỳ ngoan ngoãn trả lời.

Tam cữu của bọn họ chẳng phải phải là lão nam nhân đẹp đến mức không giống người phàm đó sao Phải rồi, trừ ca ca, trong mắt Tạ thế tử… bây giờ nên gọi là Duệ Vương chỉ thấy được Tam cữu bọn họ thôi.

Cũng là một loại quan hệ nam nam thường thức.

Phượng Chiếu Kỳ đảo mắt vài vòng, nghĩ đến ước muốn mãnh liệt mấy ngày qua, chỉ có Vương gia "tỷ phu" mới có thể hoàn thành.

Bình thường cho cậu một trăm lá gan cậu cũng không dám lên tiếng trước mặt y, hôm nay có dịp, chọn ngày không bằng gặp ngày, cứ liều mạng cầu xin y đi…

Phượng Chiếu Kỳ cười nịnh, xoa tay nói, "Vương gia, tiểu đệ có một chuyện muốn nhờ…"

"Không được." Không chờ cậu nói hết, Tạ Cảnh Tu tiếc chữ như vàng bỗng dưng lên tiếng, chém đinh chặt sắt, không chừa đường sống.

Phượng Chiếu Kỳ ngớ người, "Ta còn chưa nói là chuyện gì mà!"

Duệ Vương mặt không đổi sắc, làm như không nghe thấy gì.

Phượng Chiếu Kỳ nghẹn họng hồi lâu, cuối cùng thả túi hành lý xuống, hạ mình chắp tay, ra sức mè nheo.

"Vương gia, Đại ca, tỷ phu. Tẩu tử! Cầu xin ngươi đó. Ta chỉ muốn đến xưởng binh khí học rèn vũ khí, ta nhất định sẽ chú ý chừng mực, tuyệt đối không làm chậm trễ tiến độ của các sư phụ." Phượng Chiếu Kỳ giương đôi mắt to tròn long lanh khẩn cầu.

Mấy ngày trước cậu theo một đoàn người đến xưởng binh khí tham quan, từ đó liền chết mê chết mệt mấy khẩu súng huyền thiết lạnh như băng.

Cậu vốn tưởng binh khí chỉ có mấy thứ như đao thương kiếm kích thường thấy thôi, hoặc các loại vũ khí được nâng cấp về mặt vật liệu và độ sắc bén, không ngờ còn tồn tại loại vũ khí ngoài sức tưởng tượng này.

Súng đạn, là súng đạn đó, nghe nói chỉ có Thiên Cơ doanh của tiều triều mới xuất hiện súng ống uy lực cực lớn, vậy mà trong xưởng binh khí của "tỷ phu" chất đầy một kho súng ống. Lần đầu tiên cậu được chứng kiến lực sát thương của loại binh khí đó, chỉ thấy máu toàn thân sôi sục cả lên.

Hơn mười năm qua, cậu chỉ đi trên con đường công tử nhà quan, học để thi lấy công danh, học để đề tên bảng vàng.

Cậu không tha thiết mấy với việc đọc sách, có cũng được không có cũng không sao, không lười biếng cũng chẳng mặn mà, mãi cho đến lúc nhìn thấy những khẩu súng độc nhất vô nhị trong tay thợ rèn, lần đầu tiên cậu nảy sinh ước muốn học hỏi mãnh liệt đến vậy.

Tạ Cảnh Tu hoàn toàn không để kỳ vọng và khẩn cầu của Phượng Chiếu Kỳ vào mắt, chỉ từ chối một lần, chẳng muốn nói lần hai, vẫn ngồi thẳng lưng, một ánh mắt cũng lười vứt cho cậu.

Phượng Chiếu Kỳ triệt để rũ cờ hạ trống.

Cậu và ca ca giống nhau như vậy, ai lần đầu gặp bọn họ cũng sẽ lẫn lộn. Y thích ca ca của cậu đến thế, lại không thèm đối xử tốt một chút với gương mặt giống ái nhân như tạc.

Thật sự muốn quỳ lạy tỷ phu luôn.

Thôi hôm nào cần xin ca ca, nhờ hắn thổi gió bên tai tỷ phu chắc sẽ có tác dụng.

Quan hệ nam nam thường thức.

Chiếu Kỳ [hú vía]: Nào dám làm phiền Vương gia đích thân đến đón tiểu đệ!

Duệ Vương: Không có thời gian giải thích, lên xe nhanh = =.

186. Chương 186: Gian Tế Chiêu Hàng

Editor: Vện

Đại lao Hình bộ.

Tiêu Ngự đến gần phòng giam của gian tế, vẫy lui hộ vệ đằng sau, đứng cách cửa lao nói, "Các ngươi muốn gặp ta"

Thượng Phàm Tinh bắt được tổng cộng năm tên, được giam trong năm phòng riêng biệt, những tên khác đã bị giết.

Lần này người muốn gặp Tiêu Ngự là tên cầm đầu gian tế, nhìn khoảng hơn bốn mươi, dáng vẻ chật vật nhưng khí thế uy nghiêm, hẳn là người đã ngồi lâu ở địa vị cao.

Tạ Cảnh Tu đã sớm lệnh cho thuộc hạ phải đối đãi với Vương phi như với y, không được ngạo mạn.

Nếu gian tế đòi gặp Tạ Cảnh Tu, hộ vệ nha môn đương nhiên sẽ không thông báo, miễn cho chính sự bị chậm trễ. Nhưng hắn muốn gặp Vương phi, nói là có việc phải bẩm báo với Vương phi, hộ vệ suy nghĩ một lát, tức khắc đến Quảng An đường thông báo.

Tiêu Ngự ngẫm một hồi liền theo hộ vệ đến đại lao Hình bộ. Hắn cũng muốn nghe xem bọn gian tế kia muốn nói riêng cái gì với hắn.

Tạ Cảnh Tu phái người tra khảo mấy ngày, trên cơ bản đã dò được thân phận và mục đích của những tên này.

Nhóm gian tế có tổng cộng mười hai người, lợi dụng lệnh bài của Nguyên lão Vương gia và mật thư giả mạo để leo lên đoàn thuyền Lịch Phong cảng đến đảo Vô Danh, mục đích muốn khuyên nhủ Tạ Cảnh Tu quy phục triều đình, trợ giúp Phương tướng diệt trừ gian nịnh.

Không sai, những tên này là thuộc hạ của Phương tướng.

Chính vì vậy nên Tạ Cảnh Tu chưa lấy mạng chúng, chỉ chờ đoàn tàu về Lịch Phong cảng khởi hành thì tiện đường trả chúng về luôn.

Giữa khoảng cách biển rộng bao la, triều đình lại cấm biển mấy trăm năm, bọn họ hoàn toàn không đủ sức đánh một trận, Tạ Cảnh Tu chẳng ngại chúng báo cáo về đảo Vô Danh với triều đình.

Đảo Vô Danh bây giờ căn cơ vững chắc, không sợ bất kỳ ai xâm phạm, càng không sợ bại lộ trước mắt người khác.

Để bọn họ thấy được mà không sờ được mới thú vị.

Năm tên gian tế tận tình khuyên nhủ Tạ Cảnh Tu vẹn toàn trung nghĩa, nhưng Tạ Cảnh Tu hoàn toàn không bị lay động.

Tiêu Ngự thấy chúng cũng khá thông minh, biết phải xuống tay với hắn trước.

Tên cầm đầu gian tế chắp tay với Tiêu Ngự, "Tại hạ là nha dịch của Đại Lý Tự kinh thành, bái kiến Phượng đại phu. Nghe danh Phượng đại phu đã lâu, nay mới may mắn được gặp mặt."

Người này nói hắn thuộc Đại Lý Tự, nếu hắn nói thật thì Tạ Cảnh Tu dường như có quen biết hắn.

Nhưng lúc này có thể hắn đang nói dối, nhìn thế nào cũng thấy hắn không thể chỉ là một nha dịch, Tiêu Ngự cũng không có hứng thú vạch trần.

"Đã là tù nhân, cần gì phải làm bộ làm tịch như vậy, chỗ chúng ta chỉ có đại lao Hình bộ, không có Đại Lý Tự, các hạ có muốn bấu víu quan hệ cũng không ích gì đâu." Tiêu Ngự hơi nhíu mày, "Các hạ muốn nói gì xin cứ nói thẳng ra, ta nghe."

Cơ mặt tên kia co rút vặn vẹo, tức muốn nổ phổi.

Chẳng phải nói Phượng Chiếu Ngọc là đại phu lương thiện nhu nhược à, sao miệng lưỡi hắn còn cay nghiệt hơn cả Tạ Cảnh Tu thế này!

Tên kia hít vào mấy hơi mới áp xuống cơn giận.

"Phượng đại phu, ai cũng bảo ngươi là đại phu nhân từ, tại sao ngươi cũng là hạng máu lạnh vô tình như vậy! Bây giờ gian thần hô mưa gọi gió, hoàng quyền suy sụp, muôn dân lầm than, bách tính khốn cùng trôi giạt khắp nơi, khổ không kể xiết, các ngươi vừa có tiền vừa có sức mạnh, tại sao lại ích kỷ trốn vào một xó, chỉ biết bản thân mình, mặc kệ sống chết của dân! Hành vi này mà là của người nhân nghĩa làm ra à!"

Tiêu Ngự nghe xong, nhíu đầu mày.

Tên kia nói tiếp, "Tạ thế tử có tài kinh bang tế thế, nếu không tạo phúc cho dân chẳng phải sẽ hổ thẹn với thiên phú trời cao ban tặng sao!"

Tiêu Ngự nhíu mày nói, "Đại Lương đông đảo nhân tài, đâu chỉ mình y có tài kinh bang tế thế Hiện tại y có tài, chẳng lẽ lúc ở kinh thành là bất tài à Các ngươi có coi trọng y, mượn sức y giống như hôm nay không Thứ các ngươi coi trọng chỉ là binh hùng tướng mạnh trong tay y thôi, còn bày đặt nói lời hoa mỹ."

"Ngươi!" Tên kia hết lần này đến lần khác bị Tiêu Ngự vạch mặt không chút lưu tình, sắp mất hết kiên nhẫn, mất một lúc lâu mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Tiêu Ngự quan sát hắn. Chẳng trách tên này được Phương tướng phái đến chiêu hàng, thật biết kìm nén cảm xúc.

"Phượng đại phu, đúng như ngươi nói, chúng ta quả thực cũng coi trọng binh lực hùng hậu trong tay Tạ thế tử." Tên kia nói.

Thật ra mục đích chính bọn họ lên đảo Vô Danh là muốn thăm dò xem Tạ Cảnh Tu có bao nhiêu nhân sĩ, nhưng còn chưa kịp hành động đã bị một nam nhân võ công cao cường tung lưới bắt hết.

"Chúng ta biết, vì đắc tội hoàng thất nên Tạ thế tử mới bất đắc dĩ phải rời kinh, nhưng Tạ thế tử bây giờ không như xưa, binh lực của y đủ để hoàng thượng phải nhìn bằng con mắt khác, ngày đó cũng vì bị gian phi Lý thị làm khó dễ nên Tạ thế tử mới tự tiện xông vào hoàng cung, Phương tướng đã làm sáng tỏ mọi chuyện trước mặt hoàng thượng. Chỉ cần Tạ thế tử trở lại kinh thành, chẳng những có thể khôi phục vinh quang cho phủ Nguyên Vương, thậm chí còn được thăng tiến, không phải sẽ xán lạn hơn ở lại tiểu đảo hoang vu này sao Tuy ở đây có thể chiếm đất xưng vương, nhưng có khác gì sơn tặc đâu"

Tên kia nói đến nhập tâm, Tiêu Ngự chỉ lẳng lặng nghe, không lên tiếng.

Hắn quan sát vẻ mặt Tiêu Ngự nhưng không nhìn ra Tiêu Ngự đang nghĩ gì, có bị dao động chút nào không.

"Lý quý phi đã bị vạch mặt à" Tiêu Ngự hỏi một câu không liên quan.

Tên kia đang nóng lòng, chỉ có thể cung kính đáp, "Đúng vậy, hoàng thượng đã không bị gian phi mê hoặc nữa, Lý gia cũng không còn một tay che trời trên triều đường."

Tiêu Ngự nhớ lại bộ dạng Hoàng đế, rõ ràng là con nghiện lâu năm. Lý thị dùng thuốc khống chế Hoàng đế, trừ khi Hoàng đế đã nhìn thấu mưu đồ ác độc của Lý thị, nếu không ắt hẳn vẫn đang sống trong cơn mê.

Hoàng hậu dùng tính mạng đánh thức chút lý trí cuối cùng của Hoàng đế, Tạ Cảnh Tu và Tiêu Ngự không biết chuyện này.

"Được, ta biết rồi." Tiêu Ngự nói.

Tên kia trợn to mắt.

Hắn thuyết phục hùng hồn lâu như vậy chỉ đổi được một chữ "Biết rồi" là thế nào Muốn gì hả!

"Phượng đại phu có ý gì! Chẳng lẽ ta nói nhiều như vậy mà ngươi chẳng thể biểu hiện chút gì ra mặt à!"

"Nãy giờ ngươi nói gì thế" Tiêu Ngự nhíu mày.

"Ngươi!" Tên kia phát cáu, tại sao Phượng Chiếu Ngọc còn lưu manh hơn cả Tạ Cảnh Tu vậy! Hắn nói quá trời mà không thấm được chút xíu nào sao!

Tiêu Ngự, "Ta chỉ nghe là ngươi muốn Vương gia mang tất cả binh mã một tay y huấn luyện ra quy phục triều đình cho Hoàng đế sử dụng. Ta chỉ có một câu trả lời thôi."

Tiêu Ngự nhìn hắn, "Nằm mơ đi."

Tiêu Ngự nói xong liền xoay người ra ngoài, không nhìn tên kia đã tức đến mặt mũi trắng bệch.

Sau lưng vang lên tiếng thét không cam lòng.

"Được lắm, Phượng đại phu, ta không nói đến triều đình nữa, chỉ nói về bách tính! Vì gian thần lộng quyền mà dân chúng không còn đường sống, sinh hoạt khốn đốn, vô số người trung nghĩa bị gian thần bức tử. Chẳng lẽ Phượng đại phu muốn làm như không thấy! Lại nói, hôm ấy Tạ thế tử vì ngươi nên mới đánh vào cấm cung, ngươi cũng là đồng phạm mưu phản! Bằng hữu của các ngươi ở kinh thành nhiều như vậy, hai người các ngươi lại thỏa thích bỏ đi, để lại họ chịu tội thay các ngươi, các ngươi nhẫn tâm đến thế sao!"

Tiêu Ngự dừng chân, quay phắt lại, nheo mắt.

"Cái gì mà chịu tội thay ta, ngươi nói rõ ra xem!"

Hai mắt tên kia sáng lên, biết đã nói trúng chỗ đau của Phượng Chiếu Ngọc, "Chẳng lẽ Tạ thế tử không nói cho Phượng đại phu! Phượng thái y là phụ thân ngươi, Phương gia là nhà ngoại của ngươi, bọn họ đã bị các ngươi bỏ lại kinh thành! Còn bao nhiêu học trò và người làm trong Quảng An đường nữa, các ngươi đi rồi thì nào có biết cơn giận của thiên tử lan xa vạn dặm! Chỉ cần là người có quan hệ với các ngươi thì trốn đến đâu cũng không thoát khỏi cái chết!"

Tiêu Ngự cười như không cười nhìn hắn, tên kia đang nói đến kích động lại bị đôi mắt ấy nhìn cho phát run, không dám ngẩng đầu đối diện.

Tiêu Ngự xoay người bỏ đi, không nói tiếng nào.

Tên kia lùi về phía sau, dựa vào vách tường, từ từ trượt xuống.

"Phương tướng, thuộc hạ đã cố hết sức rồi… Chỉ mong… không phụ phó thác."

Tiêu Ngự bước nhanh ra khỏi đại lao, Lão Lục và Lão Thập đứng hầu ở ngoài vội vã đuổi theo.

"Phượng đại phu đừng sốt ruột." Lão Thập nói, "Tên kia dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa bịp ngươi thôi, ngươi mà cuống lên là trúng kế hắn rồi."

Tiêu Ngự dừng bước, xoay người lại, mặt cười rạng rỡ.

"Ai nói ta sốt ruột." Tiêu Ngự nói, "Lời hắn nói một chữ ta cũng không tin."

Hôm đó vội vàng chạy khỏi kinh thành, chỉ kịp mang theo những người thân cận, nhưng Tạ Cảnh Tu nói đã an bài thỏa đáng hết cho những người khác rồi.

"Ta không tin Vương gia các ngươi, chẳng lẽ lại đi tin một gian tế" Tiêu Ngự cười ha ha, chân lại rảo bước, "Vương gia muốn đến Quảng An đường đón ta, giờ đã trễ, lại chọc Vương gia giận nữa rồi."

Lão Lục và Lão Thập nhìn nhau, vội đuổi theo.

Ngoài Quảng An đường, quả nhiên thấy xe ngựa của Tạ Cảnh Tu đậu ở bãi đất trống, hình như chờ đã lâu.

Tiêu Ngự không dám chậm trễ, liền leo lên.

"Ca ca." Phượng Chiếu Kỳ thân thiết sáp vào hắn.

"Ngồi yên." Tạ Cảnh Tu lạnh lùng nói, hai huynh đệ lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Phượng Chiếu Kỳ khinh bỉ liếc ca ca một cái.

Cậu sợ Duệ Vương thì thôi, tại sao ca ca cũng sợ Chẳng phải đêm nào cũng phóng túng chung chăn chung gối sao, không lẽ trên giường ca ca cũng thành thật như vậy Đúng là không có tiền đồ.

Tiêu Ngự không biết mình đang bị đệ đệ thân ái sỉ vả một trận, hắn đang suy nghĩ phải giải thích chuyện đi trễ thế nào.

Tạ Cảnh Tu lệnh cho phu xe, "Đi thôi."

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, Tạ Cảnh Tu nhìn Phượng Chiếu Kỳ và Tiêu Ngự ngồi song song.

Hai huynh đệ mà đứng riêng thì nhìn sẽ không lẫn lộn, nhưng một khi xuất hiện cùng lúc thì biết ngay đây là một đôi song sinh, dung mạo tuấn tú giống nhau như đúc, chỉ khác về khí chất.

Duệ Vương điện hạ càng thêm kiên quyết không cho Phượng Chiếu Kỳ đến xưởng binh khí toàn là binh sĩ thích càn rỡ mỹ nhân.

Người khác nhìn ái phi nhà mình mấy cái, khen có một câu mà Vương gia bá đạo còn ghen đến tối mặt, đưa đệ đệ có tướng mạo giống hệt ái phi đến xưởng binh khí tham quan sao, tuyệt đối không chấp nhận được.

Ai bảo cái mặt Phượng Chiếu Kỳ giống Ngọc Nhi như hai giọt nước làm chi, để đám binh sĩ kia thưởng thức chẳng phải y sẽ chịu thiệt sao Phượng Chiếu Kỳ cứ thành thật ở lại trong thành dạy trẻ con học chữ đi.

Không có giấm thì tự ủ giấm ăn, Duệ Vương điện hạ đã đạt đến cảnh giới tối cao người phàm không thể theo kịp.

"Chúng ta đang đi đâu vậy" Tiêu Ngự hỏi.

Tạ Cảnh Tu không trả lời, vươn tay ra với hắn.

"Qua đây với bổn vương."

Phượng Chiếu Kỳ, "…"

Tiêu Ngự, "…"

Hắn đột nhiên nghi ngờ Tạ thế tử nay là Duệ Vương điện hạ, y đồng ý xưng vương thật ra vì muốn làm màu tự xưng một tiếng "bổn vương" có đúng không!

Tiêu Ngự thầm phỉ nhổ trong lòng, vẫn ngoan ngoãn đưa tay ra, đến ngồi bên cạnh Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu thản nhiên nói, "Phương tam lão gia đã gom hàng hóa từ các nơi đưa đến đảo Vô Danh, tàu đã ra khơi, hẳn là hôm nay sẽ cập cảng."

Hình ảnh Phương tam lão gia phong lưu tuyệt thế lướt qua trước mắt.

Thì ra là Tam cữu gian thương dung mạo yêu nghiệt của bọn họ đến đây.

"Đến cũng đã đến, ta với Chiếu Kỳ đi đón Tam cữu là được rồi, nào dám phiền điện hạ đích thân tiếp đón" Tiêu Ngự liếc xéo Tạ Cảnh Tu.

Hắn chưa quên đâu, hôm đó Tạ thế tử đối xử với Phương tam lão gia rất khác, dường như Tam cữu là nam nhân duy nhất ngoài hắn khiến Tạ thế tử để ý.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Phương tam lão gia ngồi xe mấy ngày liền, lại lần đầu đi tàu ra khơi nên khó tránh mệt nhọc. Bổn vương quan tâm để hắn không phải thất vọng."

Người kia chính là thần tài của y đó! Từ khi hợp tác làm ăn với Phương tam lão gia, mặc dù phải chia ba phần lợi nhuận cho Phương tam lão gia nhưng tiền lãi y thu về cũng phải gấp đôi năm trước.

Thần tài thì đương nhiên phải hiếu kính chu đáo, huống chi hắn cũng là Tam cữu của y.

Lại còn là một mỹ nhân hiếm thấy.

Ngọc Nhi: √(　　)√ Hắn là cữu cữu ngươi đó! Ly hôn đi!

187. Chương 187: Thay Đổi Bất Ngờ

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu mang hai huynh đệ Tiêu Ngự, Phượng Chiếu Kỳ ra cảng, ở đó đã có ba con tàu lớn đang neo.

Người ngoài cảng qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt, nhưng có một người dù đứng ở bất cứ đâu cũng sáng chói như hạc giữa bầy gà.

Phương tam lão gia mặc trường bào màu ánh trăng, bóng lưng thẳng tắp quay về phía họ, đang nói gì đó với binh sĩ canh cảng, bên cạnh là một nam nhân cao to trầm mặc.

Tạ Cảnh Tu đỡ Tiêu Ngự xuống xe, bước nhanh đến chỗ Phương tam lão gia.

"Tam lão gia, đã lâu không gặp." Tạ Cảnh Tu chắp tay chào.

Phương tam lão gia xoay lại, thấy đôi huynh đệ song sinh sau lưng Tạ Cảnh Tu, khẽ nhướn mày.

Tiêu Ngự thầm cảm thán, một năm không gặp, Tam cữu của hắn càng ngày càng đẹp.

"Thế tử khỏe chứ… giờ nên gọi là Vương gia nhỉ Ta đang tìm người gọi mấy chiếc xe ngựa." Phương tam lão gia mỉm cười nói.

Tạ Cảnh Tu, "Xe ngựa bên ngoài xập xệ, đâu có xứng để Phương tam lão gia hạ mình ngồi vào. Mau mời lên xe."

Phương tam lão gia nhìn chiếc xe ngựa xa hoa cách đó không xa, gật đầu cười, "Cũng được."

Tiêu Ngự nhìn bộ dạng xum xoe lấy lòng mỹ nhân của y, tức đến mức ngắt nhéo Tạ Cảnh Tu liên tục, nhéo cho Tạ Cảnh Tu đau đến nhíu mày, quay đầu nhỏ giọng hỏi, "Sao vậy"

Tiêu Ngự lại không biết nói gì.

Thật ra, trong mắt Phượng Chiếu Kỳ, hai người này chỉ đơn giản là khách sáo hàn huyên, đây là chuyện làm ăn, tỷ phu cậu có cao lãnh đến mấy cũng đâu thể đẩy cây tiền ra xa.

Nhưng ca ca lại không nghĩ vậy, ắt hẳn hắn đã xem Tam cữu bọn họ là hồ ly tinh.

Phương tam lão gia chỉ phía sau tàu lớn, "Vương gia chậm đã, ta có dẫn theo vài vị khách nữa."

Hắn vừa dứt lời, một bóng dáng nhỏ xíu mặc áo ngắn đỏ thẫm từ trên tàu nhảy xuống, lớn tiếng kêu, "A Thương mau mau xuống đây, ngươi xem này, trên biển thật sự có người kìa!"

"A Thương" Tiêu Ngự nghe cái tên này hơi quen tai, dáng dấp thằng bé kia cũng rất quen.

Một thiếu niên từ trên boong tàu phóng xuống, vừa đuổi theo thằng bé vừa hô, "Tiểu thiếu gia chạy chậm thôi, đừng đi lung tung cẩn thận ngã."

Thấy diện mạo thiếu niên kia, Tiêu Ngự đột nhiên nhớ ra.

"Ca ca của Bách Linh!"

Phượng Chiếu Kỳ chỉ người trên boong, "Đại lão thái gia cũng đến kìa!" Nói xong vội vàng chạy đến đón.

Phượng đại lão thái gia mặt tái mét được người hầu dìu xuống, đầu váng mắt hoa chầm chậm bước xuống mặt đất.

Lão nhân gia đã lớn tuổi, đầu tiên là ngồi xe ngựa chạy từ Hoài Thiên trốn đến kinh thành, còn chưa kịp dàn xếp đã bị người Phương gia tìm tới cửa. Vốn tưởng Phương gia muốn đòi lại công bằng cho Phương thị, không ngờ quản gia của Phương gia báo cho ông một tin động trời.

Trưởng tử của chi thứ ba Phượng gia bị nuôi lớn như nữ tử, còn gả làm vợ Nguyên Vương thế tử, điều này chưa tính, Nguyên Vương thế tử vì hắn mà tiến đánh hoàng cung, phạm đại tội phản nghịch.

Phượng đại lão thái gia suýt chết ngất. Nếu đúng như vậy, ông mang cả gia tộc chạy lên kinh thành không chỉ không tránh được họa mà còn đưa toàn Phượng gia đến dưới lưỡi đao thiên tử!

Phương gia mà ông chưa từng xem như thông gia lúc này lại đưa tay cứu viện bộ tộc Phượng thị, dắt bọn họ chạy thâu đêm thoát khỏi kinh thành, lại rong ruổi thêm một ngày một đêm đến thành Hải Kính.

Điều này cũng chưa tính, Phương tam lão gia lại dẫn mọi người bỏ xe lên tàu, tiến sâu vào đại dương bao la.

Nếu không nhờ Phượng đại lão thái gia lấy uy danh tộc trưởng áp chế dị nghị, lại cầu xin Phương tam lão gia phái người cưỡng chế tộc nhân Phượng thị lên tàu thì e rằng người Phượng gia đã sớm bỏ chạy tứ tán.

Khoan nói triều đình đã cấm biển, chỉ đơn thuần nhìn vùng biển mênh mông không có ranh giới như con quái vật im lặng muốn nuốt chửng người ta, ai cũng muốn tránh thật xa, làm gì dám đi vào sâu bên trong

Mặc dù ba chiếc tàu nhìn cực kỳ to lớn, nhưng so với biển cả vô biên vô hạn thì chỉ như con thuyền giấy nhỏ bé, yếu ớt chịu không nổi một con sóng.

Phượng đại lão thái gia nhìn thiếu niên trước mặt, híp mắt run giọng hỏi, "Ngọc ca nhi!"

"Con là Chiếu Kỳ, Đại lão thái gia." Phượng Chiếu Kỳ tiến đến ôm cánh tay Đại lão thái gia.

Đại lão thái gia lão lệ tung hoành, bao nhiêu thấp thỏm bất an dọc đường lập tức tan biến, liên tục vỗ cánh tay Phượng Chiếu Kỳ, "Giỏi, giỏi. Đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan của gia gia."

Quyết định cuối cùng của ông đã không sai lầm. Đến kinh thành là sai, lên tàu rời bến mới là lựa chọn đúng đắn nhất. Nơi này quả là thế ngoại đào nguyên, tộc nhân Phượng thị không phải tiếp tục lo sợ chiến loạn, rày đây mai đó, không nhà để về.

Tiêu Ngự cũng đến đón, "Đại lão thái gia."

Phượng đại lão thái gia nhìn thiếu niên tuấn tú kiên cường trước mắt, tâm tư cực kỳ phức tạp.

"Ngọc ca nhi, Phượng gia có lỗi với con." Cuối cùng ông chỉ có thể kéo tay Tiêu Ngự, nặng nề thở dài.

Tiêu Ngự và Phượng Chiếu Kỳ cùng đỡ ông lão rời bến, Tạ Cảnh Tu đã cho thuộc hạ sắp xếp xe ngựa an bài cho người mới đến.

Phượng đại lão thái gia và Phương tam lão gia cùng lên xe của Tạ Cảnh Tu, Tiêu Ngự và Phượng Chiếu Kỳ ngồi hai bên Tạ Cảnh Tu nhìn hai vị trưởng bối đối diện.

Động thái của bộ tộc Phượng thị lớn như vậy, bên ngoài chắc chắn đã xảy ra vài chuyện mà bọn họ không biết.

Màn xe buông xuống, xe ngựa chậm rãi rời cảng. Phương tam lão gia lên tiếng, "Vương gia, tình hình bên ngoài bây giờ càng lúc càng loạn, việc buôn bán của chúng ta tạm thời không mấy ổn định. Chạy xong đơn hàng lần này, ta chỉ sợ không thể giúp Vương gia làm giao thương đường biển nữa. Nhưng Vương gia yên tâm, chuyện mà Vương gia đã giao phó, tại hạ sẽ tiếp tục chấp hành cẩn thận, quan hệ hợp tác giữa chúng ta vẫn không thay đổi."

Sản vật từ biển toàn là đồ chơi mới lạ, chỉ trong thời bình thì dân chúng mới lưu ý đến. Còn tơ lụa, lá trà, gốm sứ mua từ các nơi phải vận chuyển bằng xe, vì đường quá loạn nên gần như bị cướp hết phân nửa, rất nhiều nhà nông trồng trà buộc phải dời nhà hoặc lang thang phiêu bạt. Nguồn hàng bị cắt đứt, làm sao mà buôn bán.

Tạ Cảnh Tu nói, "Tam gia đừng lo, giao thương đường biển đúng là nên tạm dừng."

Mấy năm nay buôn bán trên biển kiếm lời không ít, bạc trắng tích góp ở đảo Vô Danh đủ để chất đầy mấy hang núi, Tạ Cảnh Tu không lo lắng vấn đề tiền bạc.

"Tình hình bên ngoài thế nào Tuy ta có mật thám dò la nhưng không hiểu rõ được như Tam gia." Tạ Cảnh Tu nói.

Phương tam lão gia lắc đầu, trầm giọng nói, "Không mấy lạc quan. Sau khi các ngươi rời kinh, ta cứ tưởng hoàng thượng sẽ rất tức giận, những người có liên can đến ngươi và Ngọc Nhi sợ là sẽ bị triều đình thanh trừng. Nhưng chuyện này không đáng ngại, nhờ có mấy vạn hộ vệ tinh nhuệ ngươi để lại cho ta nên âm thầm bảo vệ họ cũng không khó. Chỉ là, ta không ngờ Hoàng đế chẳng những không truy cứu tội danh của ngươi, ngược lại còn sinh lòng cảnh giác với bộ tộc Lý thị."

"Hôn quân kia sống trong cơn mê nhiều năm như vậy mà vẫn tỉnh lại được à" Tiêu Ngự ngạc nhiên.

Người khác không biết nhưng hắn biết rất rõ, Hoàng đế hút thuốc phiện đã lâu, xét về lý thuyết thì hệ thống thần kinh ắt hẳn đã bị phá hủy, chỉ dựa vào ý chí thôi thì cực kỳ khó chịu đựng nổi dằn vặt của cơn thèm thuốc. Một khi đã dính vào thứ đó thì chẳng mấy người có thể trở lại bình thường.

Cho nên, Hoàng đế làm thế nào mà tỉnh táo lại Tiêu Ngự vô cùng tò mò.

Phương tam lão gia, "Hoàng hậu được chôn cất sau khi các ngươi rời kinh không lâu. Có lẽ Hoàng hậu đã khiến ngài thức tỉnh, Hoàng đế không còn sủng ái Lý quý phi như trước nữa, cũng không dung túng cho Lý gia. Trong lẫn ngoài triều đình hỗn loạn, ai cũng hoang mang sợ hãi."

"Hoàng đế bắt đầu chăm lo việc nước, đây là chuyện tốt mà." Phượng Chiếu Kỳ nói, "Tại sao lại hỗn loạn"

Phương tam lão gia cười nói, "Đại Lương đã sớm bị sự ngu ngốc của ngài gieo họa, giờ ngài muốn bình loạn nào có dễ dàng như vậy. Thế lực Lý gia vững mạnh, thậm chí có thể chống lại hoàng thất, sao có thể an phận ngồi chờ Hoàng đế tước binh quyền Mấy năm trước, Lý thị dựa vào sủng ái của Hoàng đế mà tàn sát vô số quan viên chống đối Lý gia, lại phái con cháu của Lý gia đến các châu phủ làm trưởng quan, chẳng phải trưởng quan thành Hoài Thiên cũng là người của Lý gia đó sao"

Phượng đại lão thái gia thở dài, "Những kẻ đó căn bản không đặt cuộc sống của bách tính vào mắt, thu sưu cao thuế nặng, bóc lột mồ hôi nước mắt của dân, không từ thủ đoạn. Dân chúng không chịu nổi áp bức, ngay cả mảnh đất kiếm ăn cũng đánh mất, chỉ có thể biến thành lưu dân. Dù là thế, lũ tham quan đáng hận vẫn không coi là to tát, đến mức lưu dân ngày càng nhiều, cuối cùng tạo thành bạo loạn. Thành Hoài Thiên đã bị loạn dân vây đánh rất nhiều lần, phàm là người có chút của cải đều dời toàn tộc tìm đường bỏ chạy khỏi thành Hoài Thiên."

Buồng xe nhất thời chìm vào im lặng. Thành Hoài Thiên cũng xem như khu vực đông dân giàu có mà đã loạn, gần như sụp đổ, vậy thì những nơi khác đã trở thành cái gì rồi

Tiêu Ngự ngập ngừng nói, "Sao ta cảm thấy… Lý gia cố tình muốn làm loạn Lương Quốc vậy"

Người của Lý gia nhìn không giống kẻ không có bản lĩnh, coi như có làm gian thần cũng đâu đến mức phải làm đến thế này, trên thực tế, trong lịch sử có rất nhiều đại tham quan làm được chuyện có ích.

Làm loạn Lương Quốc có gì tốt cho bọn họ

Phương tam lão gia nói, "Tóm lại, khắp chốn Lương Quốc đã lâm vào loạn lạc, chỉ có thành Hải Kính nhờ dựa vào Lịch Phong cảng mà dân chúng mới tạm thời được yên bình."

Tạ Cảnh Tu trầm ngâm không nói, không biết đang nghĩ gì.

Phương tam lão gia tiếp tục, "Còn một chuyện khá thú vị. Hoàng đế muốn xoay chuyển càn khôn, trong triều thì có Lý gia cản trở, khắp nơi thì lan truyền lời đồn, chỉ trong một đêm đã vang khắp Đại Giang Nam Bắc. Theo ta thấy, Vĩnh Vinh đế không thể đấu lại gian thần một tay ngài nâng đỡ. Không biết Đại Lương sau này sẽ ngả về hướng nào."

"Lời đồn gì" Tạ Cảnh Tu rốt cuộc cũng nổi lên hứng thú.

"Đại khái là nói đương kim Hoàng đế bất tài vô đức, bạo ngược thành thói, sủng ái gian phi, hãm hại trung thần, vơ vét của cải bất chính khiến muôn dân lầm than, không xứng làm đế vương. Trời cao báo hiệu cần phải tiêu diệt giả long, tìm cho ra chân long thiên tử cai quản thiên hạ, đó mới là chính đạo." Phương tam lão gia nói, "Bây giờ không biết là ai thêm dầu vào lửa mà lời đồn mắng luôn cả hoàng thất và Lý gia. Đám tiểu nhân gian nịnh Lý thị bị bách tính thóa mạ, Hoàng đế cũng đã mất lòng dân. Vương gia, nếu ngươi muốn khởi binh thì đây là cơ hội cực kỳ tốt."

Phương tam lão gia cười như không cười nhìn Tạ Cảnh Tu, đôi mắt phượng xinh đẹp quan sát y không chút che giấu.

Tiêu Ngự nhướn một bên chân mày, "Không lẽ Tam cữu cho rằng đó là tác phẩm của Cảnh Tu! Vậy là ngươi sai bét rồi. Nếu Vương gia thật sự muốn khởi binh thì tuyệt đối không dùng thủ đoạn mờ ám này. Biến người dân cùng khổ thành lợi thế, dù có ngồi lên vị trí kia cũng chỉ là một hôn quân không để dân vào mắt mà thôi."

Phương tam lão gia chuyển đôi mắt kiêu kỳ sang Tiêu Ngự, cười nói.

"Người ta nói nữ tử hướng ngoại, không ngờ cháu ngoại ta gả ra ngoài xong cũng hướng về nam nhân của mình. Tức là hướng ngoại hay không hướng ngoại đâu chỉ gói gọn ở nữ tử, nữ tử khi không lại gánh tội oan."

Tiêu Ngự quẫn bách, cứ cho Tạ Cảnh Tu đúng là "nam nhân của hắn" đi nữa thì cái từ này xuất phát từ miệng trưởng bối cũng quá khiến người ta bối rối.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Tam gia chớ nghi ngờ bổn vương, việc này quả thật không liên quan đến bổn vương."

Mọi người nói xong, xe ngựa cũng từ từ dừng lại.

188. Chương 188: Ghen Tỵ

Editor: Vện

Toàn tộc Phượng gia chuyển lên đảo, tuy người hầu không nhiều, đa số đã thôi việc nhưng chỉ riêng tộc nhân Phượng thị cũng đã rất đông.

Hộ bộ chỉ biết Phượng phủ là nhà mẹ của Vương phi, lẽ ra nên được đối đãi trịnh trọng. Thị vệ Nhị Cửu bên cạnh Vương gia lại bảo đối xử với Phượng gia như những hộ gia đình bình thường là được.

Cho nên, tòa trạch viện lớn ở trung tâm tiểu thành đang được quét dọn dang dở được dừng, thu xếp cho họ vào ở trong khu nhà phổ thông như những gia đình khác, sau này tính tiếp.

Người của đảo Vô Danh toàn là tân sinh, không có thế gia đại tộc trăm năm lịch sử, không được ỷ vào thân phận mà ra vẻ hơn người.

Tạ Cảnh Tu chỉ dựa vào chính bản thân mà gầy dựng được mảnh đất này. Bởi vì y chưa từng dựa dẫm vào tiền tài hay vũ lực của bất cứ ai, cho nên y không bị thứ gì trói buộc hết.

Đây chính là phương châm sống của y, muốn cái gì thì phải tự mình giành lấy. Không phục thì đánh cho phục mới thôi. Y không cho phép bất luận kẻ nào vung tay múa chân trước mắt, mặc dù làm vậy thì con đường phía trước sẽ càng thêm chông gai nhưng y tình nguyện mạo hiểm, có thất bại cũng chẳng sao chứ không muốn chia sẻ quyền lực cho đối tác.

Y chỉ cần thuộc hạ phục tùng tuyệt đối, người đứng trên tất cả chỉ có một mình y, còn tất cả người dưới quyền đều bình đẳng như nhau.

Ai ai cũng phải dựa vào sức mình mà mưu cầu danh lợi, dù là nông dân chân đất hay quý tộc xuống dốc.

Muốn đứng trên đầu kẻ khác thì phải xem ngươi có bản lĩnh đến đâu.

"Vầy là thế nào hả, đuổi ăn mày sao" Một lão phu nhân chống gậy đứng trước dãy phòng lợp mái ngói, xung quanh có tiểu bối vây quanh, hiển nhiên bối phận rất cao.

Vẻ mặt lão phu nhân kia tối sầm, gõ gậy liên hồi, "Là ai sắp đặt Gọi hắn đến đây, ta muốn hỏi xem, Phượng gia ta há có thể bị người khinh khi như vậy!"

Hai thiếu nữ tiến đến đỡ lão phu nhân, đứng một trái một phải.

Một thiếu nữ nhăn mũi, hùa theo lão phu nhân, "Đúng đó, đám cẩu nô tài không có mắt, thấy lão phu nhân hiền, không tính toán với bọn chúng là bắt đầu trèo lên đầu lên cổ Phượng gia chúng ta."

Thiếu nữ còn lại sắc mặt nghiêm nghị, trách cứ, "Điểm Nhi, không được nói lung tung. Dù gì nơi này cũng là địa bàn của người khác."

Hai thiếu nữ này đúng Phượng Chiếu Tình và Phượng Chiếu Điểm của chi thứ ba Phượng gia.

Lúc còn ở thành Hoài Thiên, hai cô nàng này năm lần bảy lượt gây khó dễ Tiêu Ngự.

Lão phu nhân kia là Phượng tam lão phu nhân, là tổ mẫu của Phượng Vân Phi, cũng là tằng tổ mẫu của Tiêu Ngự. Phượng đại lão thái gia là tộc trưởng, toàn Phượng gia xưa nay luôn khiêm nhường lễ độ, chỉ có chi thứ ba ỷ vào cái danh Tổng quản Thái y mà xấc xược không coi ai ra gì.

Phượng Chiếu Điểm dẩu môi, bất mãn nói, "Địa bàn của người khác Người kia là con cháu của Phượng gia, chẳng lẽ bấu víu vào Duệ Vương điện hạ rồi thì không nhận tổ tông hay sao!"

Nhắc đến "người kia", vẻ mặt người Phượng gia bỗng dưng rất vi diệu.

Ai mà ngờ được, trưởng nữ năm xưa bị Phượng đại phu nhân xuất thân danh môn kinh thành đuổi về nhà cũ "nuôi dưỡng" lại biến thành trưởng tử của Phượng Vân Phi, càng hoang đường hơn là hắn còn được "gả" cho Nguyên Vương thế tử hiện tại là Duệ Vương điện hạ, danh chính ngôn thuận lên làm "Vương phi"!

Một nam nhân làm Vương phi, đúng là buồn cười!

Đáng tiếc là bọn họ không ai dám cười. Dù là Phượng Chiếu Điểm được chiều quá sinh hư cũng không dám hó hé gì.

Vô cớ ruồng bỏ chính thê, bắt trưởng tử giả thành con gái mà nuôi, đây vốn là chuyện nhục nhã chính Phượng gia bọn họ làm ra. Hắn lấy thân phận nữ tử gả cho Nguyên Vương thế tử, sau này bại lộ, nếu phủ Nguyên Vương truy cứu thì Phượng gia chỉ còn đường chết.

Mà bây giờ, Duệ Vương điện hạ chẳng những không truy cứu mà còn thương yêu sủng ái người kia vô hạn, trừ hắn thì không có thị thiếp nào cả.

Người Phượng gia không phục, cũng không dám bàn luận về nghiệt duyên của người kia với Duệ Vương điện hạ.

Tam lão phu nhân bị Phượng Chiếu Điềm đổ dầu vào lửa, càng nhìn dãy phòng ốc thấp bé càng chướng mắt.

Trong lòng bà, rõ ràng Duệ Vương điện hạ rất phong độ lễ phép, người hầu dọc đường nịnh nọt khiến Tam lão phu nhân như ngồi trên mây.

Vốn là tháo chạy từ nhà cũ, dọc đường ăn gió nằm sương, lúc nào cũng lo lắng đề phòng, kiêu ngạo hung hăng đến mấy cũng bị hoảng loạn bào mòn, lúc đến được kinh thành lại như chim sợ cành cong.

Phương tam lão gia bắt tay hợp tác với Tạ thế tử, lại tiếp nhận thế lực ở kinh thành của Tạ thế tử để ngầm bảo vệ những người có liên quan đến chất trai của bà và quần chúng vô tội.

Ai ngờ Hoàng đế không thể thiếu thuốc đột ngột ruồng rẫy Lý quý phi, quay đầu ngựa chống đối nanh vuốt Lý gia, đâu còn hơi sức bận tâm Tạ Cảnh Tu tự tiện xông vào hoàng cung.

Chuyện Phượng gia dời cả tộc lên kinh thành gây động tĩnh quá lớn, Phương tam lão gia sợ Hoàng đế chú ý, trước đó đã có một Tạ Cảnh Tu to gan khinh thường tôn nghiêm hoàng thất, ra vào cấm cung như chốn không người. Lỡ như ngài nổi hứng muốn thanh toán nợ cũ, coi như hắn có thể điều động nhân mã Tạ Cảnh Tu để lại cũng phải gặp rắc rối lớn. Chẳng may sơ hở gây tổn thất mạng người thì hắn sẽ hổ thẹn đến chết với cháu ngoại lương y.

Người làm cậu như hắn phải ở lại khắc phục hậu quả tiểu bối gây ra.

Không thể không nói, mặc dù đứa cháu kia xem Tam cữu mỹ nhân nhà mình là hồ ly tinh, hắn vẫn mang tấm lòng từ ái suy nghĩ cho tiểu bối.

Phương gia và Phượng gia có quan hệ thông gia, Phượng Vân Phi hắt hủi Phương thị là bất nghĩa, nhưng Phương tam lão gia không cùng một mẹ với Phương thị, từ nhỏ cũng không gần gũi, dĩ nhiên không thể sinh hận vì Phượng gia bạc đãi nàng. Hơn nữa, trò chuyện với Đại lão thái gia rất thú vị, dọc đường hắn còn khá là quan tâm tộc nhân Phượng gia.

Không ngờ, cử chỉ và thái độ ôn hòa của Phương tam lão gia khiến một số người nảy sinh ý đồ không an phận.

Tam lão phu nhân thấy người khác đã dọn vào dãy nhà thấp bé, bực dọc hừ lạnh một tiếng, "Hừm! Tốt xấu gì ta cũng là tằng tổ mẫu của hắn mà! Hắn có là cha của Hoàng đế đi nữa, chẳng lẽ có thể nhìn tằng tổ mẫu mình ở trong phòng rách nát thế này à! Làm gì có thứ đạo lý đó! Lão bà ta phải vác cái mặt già đến hỏi cho ra lẽ mới được. Ta muốn xem xem, trước mặt Duệ Vương điện hạ hắn có dám đối xử với trưởng bối thân nhất như thế này hay không!"

Rõ ràng những quan viên đã mời họ vào một trạch viện cực kỳ rộng lớn, nơi đó mới là chỗ Tam lão phu nhân thấy xứng với thân phận Phượng gia bọn họ, ai ngờ đến cái cửa còn chưa bước qua đã bị một đám hung thần ác sát dẫn đến chỗ ở cho tiện dân thấp hèn. Trong lòng Tam lão phu nhân nhất mực cho rằng Duệ Vương điện hạ rất nể mặt bọn họ, chắc chắn là do đứa chất trai kia ghi hận ngày xưa Phượng gia bạc đãi mẹ con hắn nên mới cố ý gây chuyện!

"Đi, chúng ta đi tìm hắn!" Tam lão phu nhân nói đi là đi, ngăn cản tộc nhân không cho họ vào phòng, lại chỉ Tam lão thái gia, tức giận quát, "Ông già, ngươi cũng không được vào!"

Tam lão thái gia làu bàu là không biết lý lẽ, xoay người đi chỗ khác.

Xưa nay ông là người không có chủ kiến, dọc đường đi Tam lão phu nhân luôn kề cạnh hai chất nữ, không biết đã bị các nàng xúi giục gì mà càng lúc càng ngông cuồng, tự cao tự đại, ngay cả ông cũng không nể nang.

Tam lão thái gia là người địch cứng ta mềm, lúc này chỉ biết trốn tránh, mặc kệ Tam lão phu nhân đi gây sự.

Phượng Chiếu Tình đánh mắt với Phượng Chiếu Điềm, hai nàng âm thầm lùi ra phía sau Tam lão phu nhân.

Dù gì Tam lão phu nhân cũng là trưởng bối nên có thể can thiệp, vãn bối các nàng chỉ cần đứng sau lưng người lớn, chờ người lớn hoàn thành đại sự là được rồi.

Phụ mẫu các nàng đang ở Phượng phủ kinh thành, không đi cùng, chỉ đưa hai con gái lên tàu.

Trịnh thị quản thúc Phượng Chiếu Ngọc từ nhỏ, thậm chí còn muốn mưu hại, bây giờ làm gì dám đến địa bàn của hắn tìm chết Chỉ xót hai con gái tuổi xuân chưa gả, không muốn các nàng ở lại kinh thành bị vây trong thế cuộc khôn lường nên đành để các nàng đi theo giúp vui cho Tam lão phu nhân, sau này còn nhờ Tam lão phu nhân làm chủ cho các nàng.

Các nàng đều nghĩ rằng, Phượng Chiếu Ngọc là Vương phi thì sao chứ Chẳng lẽ hắn dám không nhận mặt trưởng bối Một chữ hiếu là có thể đè chết hắn rồi. Địa vị hắn càng cao thì càng phải kiêng kỵ, quyền càng lớn thì càng phải cung phụng trưởng bối Phượng gia, không để lộ nhược điểm mới phải đạo.

Các phu nhân của hai chi còn lại thấy Tam lão phu nhân hùng hổ dẫn người của chi thứ ba ra ngoài phố, không khỏi lo sợ, đồng loạt nhìn Đại lão phu nhân.

Đại lão phu nhân ngồi trong sảnh, dáng vẻ như không nghe không thấy gì cả, nhắm mắt lạnh lùng nói, "Kệ xác bọn họ."

Nào ai cản được ông trời muốn mưa hay người muốn tìm chết

Duệ Vương điện hạ đã dám liều lĩnh, bất chấp người trong thiên hạ để cưới một nam tử làm chính phi, hiển nhiên không xem gia phong lễ giáo là cái đinh gì. Tính dùng thân phận trưởng bối chèn ép y sao Đúng là không biết nhìn lại xem mình được bao nhiêu cân lượng. Muốn làm khó đứa chắt trai kia thì phải xem Duệ Vương điện hạ có cho phép hay không đã.

Đoàn người Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu trở lại Vương phủ, nhìn Tạ Cảnh Tu dẫn Tam cữu mỹ nhân đến tiền sảnh nghị sự mà bỏ quên hắn, Tiêu Ngự bực dọc đấm mấy cái vào cái cột ngoài hành lang.

"Đáng ghét! Thấy sắc quên thân!"

Bách Linh và Lão Thập đứng một bên nhìn trời.

Ai là sắc, ai là thân Mà cái tội này cũng không tính là oan, y đúng là thấy sắc quên thân thật mà.

(*) Thân là tình thân, thân của Tiêu Ngự chỉ bản thân mình, còn thân trong suy nghĩ Bách Linh và Lão Thập là người thân của Tạ Cảnh Tu. Vậy sắc là ai mọi người tự hiểu nhé.

Nhưng Vương phi điện hạ hiển nhiên bị sắc đẹp của Tam cữu nhà mình đả kích không nhẹ.

Mà Vương gia kể cũng lạ, ai y cũng lạnh nhạt, lại nhất mực coi trọng Tam cữu gia, cố tình là Tam cữu gia còn mang bộ dạng tuyệt sắc, chẳng trách Vương phi lại ghen.

Tiêu Ngự đứng tại chỗ nhìn bóng hai người kia đi xa. Tên đáng ghét kia mới hôm qua còn ôm hắn diễn cảnh thâm tình, bây giờ thì con mắt chỉ thấy mỗi Tam cữu, hắn không theo sau cũng không phát hiện.

Duệ Vương điện hạ cảm nhận được oán khí, đang đi đột nhiên quay phắt lại, nhíu mày gọi, "Ngọc Nhi Làm sao vậy Còn không đến đây."

Răng trong miệng Tiêu Ngự bị chua đến mức sắp tan ra luôn.

Đối với Tam cữu hắn thì "Mời Phương tam lão gia qua bên này", còn hắn thì "Còn không đến đây", coi hắn là cái gì hả Con chó con mèo sao

Muốn phản à.

"Ngươi có chuyện thương lượng với Tam cữu, ta không đi đâu." Tiêu Ngự chua ê răng nói.

Không ngờ tên kia lại gật đầu, "Cũng được." Lại nhanh chóng quay sang Tam cữu mỹ nhân đang mỉm cười, "Mời Tam gia."

Phương tam lão gia gật đầu, bước chân nhẹ nhàng như gió đi theo Duệ Vương điện hạ, bỏ lại cho Tiêu Ngự bóng lưng phong hoa tuyệt đại.

"Tạ Cảnh Tu! Khinh người quá đáng!" Tiêu Ngự ức đến nỗi ứa nước mắt, tức giận xoay người bỏ đi.

Bình thường nhàm chán không có gì làm thì quấn quýt lấy hắn, đuổi cũng không đi, giờ bày đặt ra vẻ bận rộn ngày kiếm bạc tỷ, lại còn "Cũng được", giả bộ cho ai xem! Đáng ghét!

Lão Thập và Bách Linh bất đắc dĩ nhìn nhau, chỉ có thể đuổi theo Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự hầm hừ đi thẳng về chủ viện, kéo cái ghế dựa ngồi ngẩn người.

Bấm đốt tay tính xem, thân thể này của hắn mới mười tám, tính luôn tuổi mụ mới đủ mười tám.

Ước hẹn ba năm chỉ còn lại một năm, lúc đó vì hắn chưa có cảm tình nên Tạ Cảnh Tu mới thuận miệng đặt ra ước hẹn ba năm, hiện giờ thích rồi Tạ Cảnh Tu lại lấy lễ đối đãi.

Ừ thì cái lấy lễ đối đãi vẫn đang là nghi vấn. Dù sao đi nữa, chỉ cần chưa làm đến bước cuối thì trong mắt bác sĩ Tiêu vẫn là lấy lễ đối đãi.

Hắn không mấy mong chờ chuyện kia, ở chung với Duệ Vương điện hạ như bây giờ cũng rất thỏa mãn rồi, nhiệt độ phòng lạnh điện hạ tỏa ra cũng chẳng khác người cấm dục là bao.

Ừ thì khái niệm cấm dục của bác sĩ Tiêu vẫn tạm thời đang là nghi vấn.

Bây giờ thái độ của Duệ Vương điện hạ với Tam cữu mỹ nhân rất bất thường, dây đàn trong lòng bác sĩ Tiêu lập tức căng lên.

Thực sắc tính dã (*), hắn cũng là nam nhân, đương nhiên hiểu được nam nhân yêu thích sắc đẹp thế nào.

(*) Câu nói của Mạnh Tử, có nghĩa ham muốn ăn uống và *** là bản năng của con người.

Hắn biết Tạ Cảnh Tu không có tâm tư gì với Tam cữu, hắn tin vào sự chung thủy của Tạ Cảnh Tu. Nhưng không thể phủ nhận chính hắn cũng rất yêu thích Tam cữu, bất kể là năng lực, thủ đoạn hay nhân phẩm.

Cả dung mạo yêu nghiệt nữa.

Vương phi điện hạ cố tình gây sự lên cơn ghen vì Duệ Vương điện hạ cao lãnh thế mà lại tăm tia người khác ngoài hắn. Mà người kia lại quá xinh đẹp.

Được rồi, bác sĩ Tiêu thừa nhận là mình ghen với nhan sắc của Tam cữu.

Người gì mà như đóa hoa bừng nở sau mưa móc, mới hơn một năm không gặp lại càng thêm xuất trần thoát tục.

Bác sĩ Tiêu có một suy nghĩ không trong sáng.

Ôi, ghen tỵ thì đúng là không thể nói lý.

Bác sĩ Tiêu đến trước gương, trong tấm kính lớn phản chiếu hình ảnh một thiếu niên tuấn tú.

Đôi mày dài tú lệ, ánh mắt cơ trí sáng ngời, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, vóc dáng cân xứng cao ráo, nhìn sao cũng thấy là một mỹ thiếu niên.

Tiêu Ngự xoay người, ngoái đầu nhìn bóng lưng mình trong gương. Quả nhiên không có phong thái xuất trần thoát tục của Phương tam lão gia, cũng không có nét đẹp bức người mà thành thục của người trưởng thành như Phương tam lão gia.

"Chờ vài năm nữa, ta lớn lên chắc chắn còn đẹp hơn Tam cữu cho mà xem." Bác sĩ Tiêu nhủ thầm, không biết xấu hổ đi so sánh bản thân còn chưa đến tuổi đôi mươi với một đại thúc lõi đời.

"Ài." Tiêu Ngự ngồi chống cằm, ngón tay kia gõ mặt bàn.

Làm sao bây giờ Chẳng lẽ hắn phải tự phá ước hẹn ba năm

Quả nhiên không chiếm được thân thể Duệ Vương điện hạ là không yên tâm được mà.

Trong đầu đang vờn quanh vô số ý nghĩ đen tối, Bách Linh đột nhiên gõ cửa.

"Công tử, có Tam lão phu nhân đến tìm nè."

"Ai" Tiêu Ngự sửng sốt, bắt đầu lục lại ký ức xem ai có xưng hô này.

Thật sự không thể trách hắn mau quên, từ khi đến kinh thành, suốt mấy năm phải trải qua vô số sự kiện có thể nói là chấn động lòng người, mọi chuyện khi xưa cứ như đã là của kiếp trước rồi.

189. Chương 189: Tỷ Muội Phượng Thị

Editor: Vện

"Tam lão phu nhân Phượng gia, là tằng tổ mẫu của công tử đó." Bách Linh nhắc nhở.

Giờ Tiêu Ngự mới nhớ ra, đứng dậy nói, "Họ đang ở đâu Không phải đã cho người sắp xếp chỗ ở rồi sao Tìm ta làm gì."

Hắn không có ấn tượng với hậu viện Phượng gia. Đại lão thái gia cũng xem là người công bằng, thân là tộc trưởng phải giảo hoạt khéo đưa đẩy mà vẫn không đánh mất lương tâm, là một ông lão đáng để người ta kính nể. Hậu viện thì thua kém quá nhiều, dàn xếp cho họ cũng vì họ là người cùng gia tộc, sợ họ ở lại kinh thành sẽ bị Hoàng đế giận cá chém thớt thôi, dù sao thì đó đúng là lỗi của hắn và Tạ Cảnh Tu.

Tuy có vài người Phượng gia có mưu đồ bất chính nhưng phần lớn vẫn muốn sống an phận, sao có thể nhẫn tâm nhìn họ chịu vạ lây.

"Dẫn người đến tiền sảnh, ta ra gặp xem thế nào." Tiêu Ngự ra ngoài.

Bách Linh vội đuổi theo, "Có cần gọi Vương gia đến không."

Vương gia các ngươi đang trò chuyện vui vẻ với Tam cữu mà, tìm người ta làm gì, mắc công lại chọc người ta sinh oán.

Tiêu Ngự bĩu môi, "Không cần, ngươi cho rằng ta vẫn là Phượng đại tiểu thư ngày xưa à."

"Phải ha." Bách Linh tự vỗ đầu cười ha ha.

Phượng đại tiểu thư bị vô số thứ trói buộc, không thể bùng phát, bây giờ công tử nhà nàng mang thân phận Vương phi, coi như không cần dựa vào Vương gia, chỉ cái danh đích trưởng tôn Phượng gia thôi cũng đủ giúp hắn không phải ngại thủ đoạn của bà lão kia.

Tiêu Ngự đến tiền sảnh, liền thấy một phòng chật ních người, hắn vừa xuất hiện, mười mấy con mắt lập tức bắn vào hắn, có tò mò, có đố kỵ, có oán hận và nhiều ánh mắt mang hàm ý khác.

Tiêu Ngự làm như không thấy, bước vào cười nói, "Các vị đại thúc đại thẩm vẫn khỏe chứ. Mau ngồi đi, không cần đón tiếp long trọng như vầy đâu."

Tam lão phu nhân hừ một tiếng, cực kỳ bất mãn với thái độ của Tiêu Ngự.

Ai đón tiếp hắn Rõ ràng là người hầu Vương phủ chiêu đãi không chu toàn, bọn họ đến đông như vậy mà trong sảnh chỉ đặt có hai cái ghế, đến trà nước cũng chẳng thèm mời.

Phượng Chiếu Tình đứng sau lưng Tam lão phu nhân, kinh ngạc nhìn thiếu niên tuấn tú đứng đằng kia, cảm xúc lẫn lộn.

Năm đó các nàng xem hắn như nữ tử mà chà đạp tùy thích, nàng và muội muội đều biết vị "Đại tỷ" này chỉ là công cụ để mẫu thân vơ vét của cải, không ai để "Đại tỷ" vào mắt. Ai mà ngờ đâu, "Đại tỷ" bỗng chốc biến thành Đại ca, hắn còn có phong thái đích trưởng tôn hơn cả Phượng Chiếu Kỳ mà lúc trước các nàng dùng đủ cách để mượn sức, đứng trước mặt hắn, Phượng Chiếu Kỳ chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém.

Bây giờ nghĩ lại, những gì các nàng đã làm chỉ là một trò hề. Không chừng vị đường huynh này đang thầm chế nhạo các nàng phí công vô ích.

“Ngọc ca nhi, chúng ta biết bây giờ ngươi là ái nhân của Vương gia, đâu có đặt thân thích chúng ta vào mắt nữa. Nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng là nhà mẹ của Vương phi, nếu chúng ta bị đám nô tài khinh thường bắt ở chung với tiện dân, chẳng phải Vương phi cũng bị mất mặt sao” Tam lão phu nhân mở miệng đánh phủ đầu.

Tiêu Ngự cũng không giận, chỉ thấy buồn cười, không biết thân biết phận đến mức này cũng là một loại tài năng.

“Tam lão phu nhân, ta là đích trưởng tôn của Phượng gia, tại sao lại dùng từ nhà mẹ” Tiêu Ngự nhíu mày, “Còn chỗ ở là Vương gia đã dặn thuộc hạ sắp đặt như vậy, nếu Tam lão phu nhân có gì bất mãn, ta sẽ gọi Vương gia đến nghe Tam lão phu nhân giáo huấn, được chứ”

Nói xong liền bảo Bách Linh đi gọi người.

Bách Linh bị chủ nhân biến đổi khôn lường làm cho cạn lời.

Mới nãy còn nói không cần tìm Vương gia, giờ thì sao Người ta nói lòng dạ nữ nhân như mò kim đáy bể, nàng là nữ nhân mà còn không đoán được tâm tư công tử nhà mình.

Tam lão phu nhân quen thói bắt nạt kẻ yếu, nào dám đối chất với Duệ Vương, lập tức sai người cản Bách Linh.

Bách Linh chạy rất nhanh, đã sớm biến mất dạng.

Tiêu Ngự nâng tách trà nhâm nhi, làm như không thấy Tam lão phu nhân tức đến khó thở.

Để hắn một mình đối phó với thân thích cực phẩm, trong khi y thì hớn hở nói chuyện với mỹ nhân Còn lâu nhé!

Tạ Cảnh Tu nhanh chóng xuất hiện, theo sau còn có Phương tam lão gia và Phượng đại lão thái gia đang được Bách Linh dìu đến.

Tạ Cảnh Tu bước vào sảnh, không nhìn những người khác, chỉ mỉm cười nhìn Tiêu Ngự.

Không biết tại sao, Tiêu Ngự cảm thấy nụ cười của Tạ Cảnh Tu mang vẻ biết rõ, hơi chột dạ.

Hắn có gì phải chột dạ nhỉ Tiêu Ngự vội cầm tách trà uống đầy một họng, hắn chỉ không có kiên nhẫn ứng phó với mấy trò vặt vãnh này thôi mà.

Tuy việc mời Duệ Vương điện hạ đến “bàn chính sự” với người Phượng gia vì ba cái chuyện lông gà vỏ tỏi quả thật không phải tác phong làm việc của hắn.

Được rồi, là hắn không muốn để Tạ Cảnh Tu ở riêng với Tam cữu đó! Không được sao! Tiêu Ngự trừng mắt với Tạ Cảnh Tu, lại đổi về một nụ cười cưng chiều, đúng là chả hiểu ra sao.

Không chờ Tam lão phu nhân biện hộ, Đại lão thái gia đã cuống cuồng bước vào, run rẩy chỉ tay vào Tam lão phu nhân, tức giận nói, “Ngươi không đi sắp xếp phòng ở cho tộc nhân, đến Vương phủ làm gì! Lão Tam đâu!”

Tam lão phu nhân ấp úng không thốt thành lời. Tam lão thái gia đã chuồn đi lâu rồi, bà mang người của chi thứ ba đến gây sự với Phượng Chiếu Ngọc, nào biết tôn tử Vương phi chẳng thèm để ý tiếng xấu bất hiếu, dám tìm Vương gia đến xử lý chuyện vặt này.

Bà vốn dựa vào chút máu liều mà vác cái mặt già đến tranh thủ địa vị cho chi thứ ba, đỡ cho sau này muốn làm gì cũng phải nhìn sắc mặt nô tài.

Không ngờ đứa chắt trai này còn lưu manh hơn bà nghĩ, căn bản là không màng thể diện.

Vương gia cũng thật bao đồng. Đây đâu phải chuyện một Vương gia nên để tâm, ngay cả nam tử bình thường cũng sẽ không quản chuyện của thân thích nhà vợ.

“Ta… lão gia bận chuyện khác…” Tam lão phu nhân lúng búng.

Tạ Cảnh Tu đến bên cạnh Tiêu Ngự, Phương tam lão gia tính cáo từ, lại được Tạ Cảnh Tu uyển chuyển mời ở lại. Tiêu Ngự hung hăng trừng Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu vờ như không thấy.

Phượng Chiếu Tình lia mắt qua Tạ Cảnh Tu một cái, ánh mắt sáng lên.

Chuyện của Tạ Cảnh Tu ở kinh thành không phải bí mật, Phượng Chiếu Tình đương nhiên cũng có nghe qua. Trước kia Tạ Cảnh Tu che giấu thực lực, giờ thì không cần nể nang ai, ai cũng biết Nguyên Vương thế tử nay đã xưng vương xưng bá ở tiên đảo giữa biển, bên cạnh chỉ có một Thế tử phi là nam nhân.

Trịnh thị đưa hai nàng lên đảo là vì muốn thực hiện một ý đồ.

Phượng Chiếu Ngọc là nam tử, không thể nối dõi tông đường cho Duệ Vương điện hạ.

Các nàng là tỷ muội của Phượng Chiếu Ngọc, nếu sau này Duệ Vương cần nữ nhân sinh con nối dõi thì nữ tử Phượng gia là lựa chọn thích hợp nhất, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén mà.

Cho nên tỷ muội các nàng khích Tam lão phu nhân đến quậy, không chỉ vì lợi ích nơi ở mà còn tăng thêm cơ hội được gặp Duệ Vương điện hạ.

Trước kia, các nàng tuyệt đối không dám tơ tưởng đến công tử thế gia như Nguyên Vương thế tử, nhưng bây giờ có một tầng quan hệ với Phượng Chiếu Ngọc, ngược lại còn tạo cơ hội quá tốt cho các nàng hành động…

Tiêu Ngự cảm nhận được hai tầm mắt đang đánh giá nam nhân nhà mình. Hắn nhìn lại chủ nhân hai ánh mắt kia, thấy toàn là mỉa mai và tình thế bắt buộc.

Vậy là tình thế bắt buộc dành cho Duệ Vương điện hạ, còn mỉa mai là nhằm vào hắn phải không Nhưng hắn có làm gì đâu, mắc gì các nàng lại đi mỉa mai Đúng là nữ nhân khó hiểu.

Tiêu Ngự đương nhiên đâu biết người ta mỉa mai hắn là gà trống không biết đẻ trứng, giành ơn mưa móc của Duệ Vương điện hạ. Hắn thật sự không nhớ được hai gương mặt kia, dù sao hắn cũng là một linh hồn người trưởng thành, hai thiếu nữ kia chỉ tầm tuổi nữ sinh trung học, đâu thể để lại ấn tượng sâu sắc với hắn. Đại lão thái gia liếc thấy tỷ muội Phượng Chiếu Tình và Phượng Chiếu Điềm đứng sau lưng Tam lão phu nhân, nhất thời giận run người, chỉ các nàng quát lớn, “Hai đứa chuyên gây chuyện các ngươi đã khích Tam lão phu nhân ngày càng không biết trời cao đất dày!”

Phượng Chiếu Tình không ngờ bị Đại lão thái gia chỉ thẳng vào mặt quở trách, vừa giận vừa xấu hổ đỏ mặt, bối rối nhìn Tạ Cảnh Tu một cái, lắc đầu nhỏ giọng nói, “Đại lão thái gia hiểu lầm rồi, Tình Nhi không có…”

Phượng đại lão thái gia vung tay, không nghe nàng bao biện.

“Lập tức cút ra khỏi Vương phủ cho ta! Ta nói cho các ngươi biết, hoặc là thành thành thật thật nhận sắp xếp trên đảo, hoặc ta sẽ liều cái mạng già này cầu xin Phương tam lão gia đưa các ngươi rời đảo ngay! Phượng gia chúng ta không có thứ vô ơn không biết thân biết phận như các ngươi!”

Tam lão phu nhân im thin thít, hèn mọn dẫn tộc nhân lui ra ngoài.

Phượng Chiếu Điềm vẫn giương cặp mắt u oán nhìn Tạ Cảnh Tu. Vì bị Trịnh thị gieo vào đầu nên nàng đã sớm xem Duệ Vương điện hạ tuấn mỹ bất phàm là của bản thân mình.

Phượng Chiếu Tình thấy bộ dáng muội muội, hận nàng làm hỏng chuyện, thái độ rõ ràng như vậy, bộ không sợ Vương phi ca ca nhìn ra ý đồ của các nàng sao Công sức các nàng xúi giục Tam lão phu nhân sẽ biến thành cái gì! Thật muốn bắt muội muội thành sự không đủ bại sự có thừa đi cho khuất mắt.

Lần này xem như mất cơ hội được gả vào Vương phủ, nhưng dù phải ở khu nhà bình dân thì vẫn còn gặp được Vương gia mà, trở về lập kế hoạch khác là được.

Nàng đã tính toán kỹ càng hết rồi, lại bị Đại lão thái gia vô tình phá vỡ giấc mộng.

Đại lão thái gia cau mày nhìn Phượng Chiếu Tình và Phượng Chiếu Điềm, đột ngột nói với Phương tam lão gia, “Lão phu có một yêu cầu quá đáng, mong Tam lão gia giúp cho. Khi nào Tam lão gia về kinh thành, có thể mang hai chắt nữ của lão phu về theo được không! Chỉ cần giao các nàng cho phụ mẫu ở Phượng phủ kinh thành là được.”

Ông biết Phương tam lão gia nhận ủy thác từ Duệ Vương, nhờ chăm sóc cho thân nhân bằng hữu ở kinh thành nên mới ra tay cứu giúp Phượng gia.

"Không dám làm phiền Tam lão gia và Vương gia phái người bảo vệ các nàng, có Phượng phủ, muốn trông coi hai tiểu cô nương chẳng phải việc gì khó."

Ông đã sớm biết các tiểu bối hậu viện chi thứ ba có tâm tư bất chính, đáng lẽ ngay từ đầu không nên mềm lòng đồng ý cho các nàng lên tàu.

Trịnh thị lòng dạ ác độc đã bị ông đuổi về Phượng phủ, ai ngờ hai tiểu cô nương này cũng có thể gây sóng gió như vậy Tam lão phu nhân chẳng khác Tam lão thái gia là bao, là người tai mềm, dễ bị mua chuộc nhưng bản tính không xấu, cũng không có can đảm. Hai chắt nữ này dọc đường chăm sóc Tam lão phu nhân, hóa ra vì muốn Tam lão phu nhân thay các nàng đưa ra chủ ý.

Phượng gia đang chuẩn bị cắm rễ ở đảo Vô Danh, nếu đắc tội Vương gia và Vương phi thì sau này biết sống thế nào!

Phượng Chiếu Tình nghe vậy liền tái mặt, Phượng Chiếu Điềm không cam lòng gào lên.

"Dựa vào cái gì mà đuổi chúng ta về! Ta và tỷ tỷ đã làm gì sai! Các người không có tư cách đuổi chúng ta!" Giấc mộng Vương phi của nàng còn chưa bắt đầu mà, sau này còn rất nhiều mưu đồ phải thực hiện nữa, sao nàng có thể bị đuổi đi như vậy!

Đại lão thái gia giận đỏ mặt, liên tục nện gậy.

"Dựa vào cái gì à! Dựa vào ta là trưởng bối của các ngươi, chỉ bằng tội dám lợi dụng Tam lão phu nhân lót đường cho dã tâm của các ngươi, hai ngươi phải cút đi, cút cho thật xa! Đừng ở đây mà liên lụy tộc nhân Phượng gia!"

Phượng Chiếu Điềm còn muốn nói gì, lại bị Phượng Chiếu Tình sắc mặt trắng bệch giữ lại, chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện nhịn xuống.

Thời gian sau này còn dài, các nàng vẫn có thể đứng lên.

Ai ngờ các nàng căn bản chẳng còn thời gian lập mưu.

Hôm sau, hai nàng bị mấy tỳ nữ thô kệch kéo xuống giường, ép rửa mặt chải đầu rồi áp giải đến bến cảng, nhét vào một chiếc tàu sắp sửa khởi hành.

Phượng Chiếu Điềm dựa vào đuôi tàu nhìn tiểu đảo thế ngoại đào nguyên đang xa dần, khóc đến đứt gan đứt ruột.

Phượng Chiếu Tình oán hận muội muội vô tích sự, cũng lười khuyên nàng, chỉ lạnh lùng nhìn hải đảo trù phú ngày càng xa, trong đầu nghĩ cách quay lại.

Nàng không cam lòng, Phượng Chiếu Ngọc ngày xưa bị mẹ con các nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, dựa vào cái gì mà hắn có thể được hưởng giàu sang phú quý, thân là nam tử mà dám độc chiếm Duệ Vương điện hạ như thần tiên.

Các nàng vốn nên đứng trên đầu hắn, hắn chỉ xứng làm cái thang trên con đường đến danh vọng của mẹ con các nàng! Hắn đứng bên cạnh Duệ Vương điện hạ, trong mắt nàng chỉ thấy Duệ Vương điện hạ cũng vì tình thế bắt buộc thôi!

Phượng Chiếu Tình sinh lòng oán độc, mưu tính làm thế nào để quay trở lại thế ngoại đào nguyên.

Thế nhưng tất cả chỉ còn là mộng tưởng xa vời.

Sau khi tàu cập bến, thủy thủ trên tàu thả các nàng ở chỗ đậu xe rồi rời đi.

Phương tam lão gia không tự mình hộ tống các nàng, chỉ nhờ các thương nhân đưa các nàng về kinh thành, hai tỷ muội bị nhét vào xe rồi chở đi.

Không ngờ đoàn thương buôn giữa đường gặp cướp. Buồng xe trống không, chẳng có cái gì đáng tiền, bởi vậy các thương nhân cuống quýt chạy mất dạng, không thèm đánh trả, bỏ lại hai thiếu nữ trói gà không chặt là nàng và Phượng Chiếu Điềm không biết đường mà chạy.

Kết quả, hai nàng bị trùm thổ phỉ bắt về làm thiếp, nhốt cùng các tiểu thư nhà quan khác.

Các nàng bị giam trong một căn phòng tối đen như mực, mỗi ngày chỉ được ăn cơm thừa canh cặn, Phượng Chiếu Tình tự biết trốn chạy vô vọng, ngày ngày chỉ biết nhìn ánh tà dương từ cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng, cõi lòng thê lương.

Vốn muốn trèo lên danh vọng, các nàng ngàn tính vạn tính, mưu toan lòng người, tại sao cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này!

Tại sao, tại sao chứ!

—o0o—

Đảo Vô Danh, trong phủ Duệ Vương, Tiêu Ngự ngồi trên đùi Tạ Cảnh Tu, tay ngắt nhéo bản mặt đẹp trai của y, nghiến răng oán hận nói, "Suốt ngày chỉ biết trêu ghẹo nợ đào hoa cho ta lãnh! Để ta nhìn xem ngươi có cái gì mà nhiều người thích đến như vậy Ai cũng dám cả gan mơ tưởng!"

190. Chương 190: Việc Vui Trọn Vẹn

Editor: Vện

Tiêu Ngự tra hỏi đến cùng, Tạ Cảnh Tu chỉ nói, "Bàn về dung mạo, bổn vương so ra vẫn thua Phương tam lão gia."

Tiêu Ngự nheo mắt quan sát y, Tạ Cảnh Tu vẫn bình tĩnh nhìn lại, không lộ chút sơ hở.

"Ta thấy ngươi cố ý thì có!" Tiêu Ngự bực bội nói, "Biết ta để ý thái độ của ngươi với Tam cữu mà ngươi còn nhất định không nói, nhất định không chịu nói!"

Tạ Cảnh Tu kinh ngạc, "Sao lại nói vậy Hóa ra Ngọc Nhi để ý thái độ của bổn vương với Phương tam lão gia à Hắn quả thật là một đối tác cực kỳ tốt, còn do chính Ngọc Nhi giới thiệu cho bổn vương mà, bổn vương dĩ nhiên phải tín nhiệm rồi."

"Ngươi còn dám nói thế à!" Tiêu Ngự xách cổ áo Tạ Cảnh Tu, "Ngươi cố ý khiêu khích ta! Nếu hắn là một đại thúc râu ria xồm xoàm lôi thôi lếch thếch, ngươi có đối xử với hắn như vậy không!"

Tạ Cảnh Tu nhìn dáng vẻ cố tình gây sự hiếm thấy của ái nhân, cõi lòng chan chứa dịu dàng, ý cười trên mặt càng sâu hơn.

"Ngươi cười, tức là chấp nhận đúng không." Tiêu Ngự nói chắc như đinh đóng cột.

Chuyện này đã được xác định. Đường đường là Duệ Vương điện hạ lại dùng thủ đoạn này để bỡn cợt hắn, thật đáng khinh!

Lại nói, hình như y rất thích chọc ái nhân nổi cáu gây chuyện với y, khẩu vị của Duệ Vương điện hạ cũng quá lạ lùng.

Tiêu Ngự buông cổ áo Tạ Cảnh Tu, lấy tay vuốt phẳng lại, mắt chăm chú nhìn nếp nhăn trên áo giống như nó là thứ gì đáng để nghiên cứu.

"Khụ, ta biết tại sao ngươi chơi trò đùa giỡn này." Tiêu Ngự thấp giọng lẩm bẩm, "Không phải là vì cái kia sao."

Bác sĩ Tiêu trong mắt chỉ có máu me xương xẩu, không có khái niệm y học nào không thốt ra được lúc này lại khó có lúc thẹn thùng.

"Cái kia là cái gì" Duệ Vương điện hạ hết sức ôn hòa dò hỏi.

Tiêu Ngự do dự một lát, hạ quyết tâm đặt môi vào bên tai Tạ Cảnh Tu, nhẹ giọng nói, "Ta tuyên bố, ước hẹn ba năm đã hết kỳ hạn…" Chưa nói hết đã tự đỏ mặt.

Rõ ràng là hắn muốn đặt ước hẹn ba năm, bây giờ cũng là hắn nôn nóng chấm dứt. Tiêu Ngự vùi mặt vào cổ Tạ Cảnh Tu, cảm giác Tạ Cảnh Tu đột nhiên siết chặt vòng tay, khóa hắn vào lòng.

Giọng Tạ Cảnh Tu khẽ run, hơi thở nặng nề.

"Bổn vương nhớ không lầm thì sang năm mới hết…"

"Dài dòng!" Tiêu Ngự quắc mắt trừng y, "Thấy được thì chịu đi, lại còn lằng nhằng! Sang năm thì sang năm! Coi chừng ta kéo dài thời hạn! Ưm…"

Tạ Cảnh Tu ấn gáy hắn, áp môi chặn cái miệng nhỏ đang lải nhải.

Tiêu Ngự nhắm mắt, ngửa mặt lên nhận nụ hôn, vòng tay ôm cổ Tạ Cảnh Tu.

Trời đất quay cuồng, Tạ Cảnh Tu đã bế hắn bước nhanh đến giường, thả người xuống đệm bông êm ái.

Một chưởng phất lên dập tắt ngọn đèn, trong phòng chỉ còn ánh trăng lạnh lẽo.

Tiêu Ngự nhìn nam nhân cao lớn bên giường, trong lòng bỗng dưng phát hoảng, không rõ lý do.

Hắn không phải trời sinh đã đồng tính, chỉ nhất thời kích động mới phá vỡ ước hẹn, gặp cảnh này chợt muốn lùi bước.

"Ngươi… ngươi tắm trước đã." Tiêu Ngự bò vào giường trong, khẩn trương nói.

Tạ Cảnh Tu thấy hắn muốn lâm trận bỏ trốn, không cho hắn bò vào trong, vẫn bày dáng vẻ ôn hòa.

Tên đã lên dây không thể thu về, Duệ Vương điện hạ mà nhịn nữa thì sớm muộn gì cũng sinh bệnh khó nói.

"Bổn vương đã tắm rồi. Ngoan nào, làm xong rồi cùng tắm lại…" Duệ Vương điện hạ nhỏ nhẹ dụ dỗ, dùng lợi thế cao to áp đảo hắn.

Bác sĩ Tiêu khóc không ra nước mắt bị bắt về, cũng ngại đẩy người ta ra.

Cho chừa cái tội bồng bột nhất thời, biết rõ y cố ý mà còn nhảy vào cái hố đã được đào sẵn. Lúc này mà rút lời thì chính hắn cũng thấy thật không phúc hậu.

"Quên đi, đưa đầu rút đầu gì cũng gặp đao, đến đây!" Tiêu Ngự hiên ngang lẫm liệt giang tay chân, ngẩng đầu nhắm mắt nói liều.

Bên tai vang lên tiếng cười cực kỳ dịu dàng, chất giọng lạnh lẽo của nam nhân kia giống như mọc tay trêu đùa trái tim hắn, trêu cho tim đập loạn cả lên.

"Đừng sợ, bổn vương sẽ cẩn thận, nhất định cho Ngọc Nhi ăn một lần là nhớ mùi, lại muốn ăn thêm…"

Tiêu Ngự giơ tay bịt tai, tim muốn nhảy ra ngoài.

Đừng nói nữa, nghe tiếp là lỗ tai mang thai đó!

Màn lụa xanh như thác nước buông xuống, nhẹ nhàng lay động như gợn sóng. Ván giường rung động từ khẽ khàng thành kịch liệt mà có tiết tấu. Tấm màn dày ngăn cách âm thanh ám muội với bên ngoài, một chút cảnh xuân cũng không để lộ.

Mãi đến sáng tinh mơ.

Duệ Vương điện hạ nhất ngôn cửu đỉnh, thực sự cho hắn biết cái gì là mất hồn, ăn một lần là nhớ mùi.

Tiêu Ngự lần đầu tiên biết hóa ra hai nam nhân còn có thể thân mật đến như vậy. Khắng khít đến mức như hòa làm một, đau thì cùng đau, sướng thì cùng sướng.

Sáng hôm sau, Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu đang vùi trên giường nói lời tâm tình, thị vệ bên ngoài thông báo Phương tam lão gia cầu kiến Vương gia và Vương phi, đang chờ ở tiền sảnh.

Tiêu Ngự vội vàng phóng ra khỏi ngực Tạ Cảnh Tu, soi gương thấy mặt mình dạt dào ý xuân, cuống đến mức liên tục gọi người bưng chậu nước lạnh vào.

Tạ Cảnh Tu thản nhiên ngồi một bên, mỉm cười nhìn hắn chạy qua chạy lại.

Rửa thế nào cũng không che được sắc mặt ửng hồng và đôi môi đỏ ướt át. Tiêu Ngự hết cách, chỉ có thể núp sau lưng Tạ Cảnh Tu cùng đến tiền sảnh.

Hôm nay Phương tam lão gia đến chào từ biệt.

"Kinh thành còn chuyện quan trọng, ta không thể ở đây lâu nên đến chào một tiếng." Phương tam lão gia nói lời cáo từ vô cùng dứt khoát.

"Nhanh vậy đã phải về rồi sao" Tiêu Ngự lại có hơi kinh ngạc.

Tạ Cảnh Tu gật đầu, "Đi sớm về sớm cũng tốt."

Phương tam lão gia nhìn Tiêu Ngự, đưa tay xoa đầu hắn, cười nói, "Ngọc Nhi không nỡ để cữu cữu đi à Ta sẽ trở lại thăm ngươi mà. Lần sau ta đem mẫu thân ngươi lên đảo cho các ngươi đoàn tụ."

Lần này vì sợ tộc nhân Phượng gia bị nhắm làm mục tiêu, ở lại kinh thành sẽ gặp biến cố. Lý gia bị Hoàng đế đánh trả đến trở tay không kịp, đang muốn tìm kẻ thế mạng. Phượng gia là người cùng tộc của Ngọc Nhi, quả là dê béo đưa tới cửa, chỉ có thể gấp rút đưa người Phượng gia chạy đi trước. Phương thị và Phượng gia có xích mích, không muốn đồng hành cùng họ nên phải đợi lần sau.

"An nguy của mẫu thân và tộc nhân xin nhờ Tam cữu bảo vệ." Tiêu Ngự trịnh trọng nói, "Còn những người làm Quảng An đường nữa, cũng nhờ Tam cữu phí tâm trông chừng."

Phương tam lão gia nhìn Tạ Cảnh Tu một cái, cười nói, "Yên tâm, Vương gia đã sắp đặt đâu vào đấy cả rồi, ta chỉ làm ông chủ ngồi chơi xơi nước thôi, Ngọc Nhi không phải lo."

Lần này họ không cần đưa tiễn, Phương tam lão gia chỉ mang theo cận vệ cao to trầm mặc kia tự ra bến cảng.

Không biết Phương gia giáo dục con như thế nào mà nuôi ra một nữ nhi yếu đuối nhu nhược như Phương thị, lại nuôi được Phương tam lão gia phóng khoáng hào hiệp thế này.

Tiêu Ngự nghỉ ngơi trong Vương phủ mấy ngày, phát hiện càng nghỉ càng mệt, liền chấm dứt kỳ nghỉ ngắn ngủi, đuổi Duệ Vương điện hạ không biết tiết chế sang phòng khác ngủ.

Mấy ngày không ra khỏi cửa, phải đến Quảng An đường xem thế nào. Tiểu Thái tử đã tỉnh lại từ lâu, đang dần hồi phục dưới sự chăm sóc của Tần Cánh, hắn phải dành thời gian qua xem thằng bé, dù gì lúc đó chính Hoàng hậu đã giao con cho hắn. Mặc kệ có phải bất đắc dĩ hay không, Tiêu Ngự luôn cảm thấy đây cũng là trách nhiệm của hắn.

Tạ Cảnh Tu cũng đi xử lý chính sự, Tiêu Ngự không để y hộ tống, tự ra khỏi phủ, đứng ở cửa chờ hộ vệ đánh xe tới.

Cách đó không xa xuất hiện một người, mặt người kia hiện vẻ kích động, kiềm lòng không đặng bước đến chỗ Tiêu Ngự.

"Tiểu đại phu, quả nhiên là ngươi!" Thượng Phàm Tinh hưng phấn nói.

Gã cố ý né tránh thân phận tình nhân của Vương gia.

Tiêu Ngự nhìn gã một hồi mới nhớ ra, khách khí chào hỏi, "Thượng chủ sự phải không Thương tích của ngươi đã đỡ hơn chưa"

"Khỏi hẳn rồi, cũng nhờ tiểu đại phu y thuật cao siêu." Thượng Phàm Tinh lập tức trả lời, mắt không chớp nhìn mỹ thiếu niên đã gặp trong cơn mông lung.

Hắn mặc trường bào màu ngọc lục bảo, ngoài khoác áo lụa mỏng màu khói, tóc buộc gọn gàng, dung nhan như tranh vẽ.

Lúc này không có quầng sáng mờ ảo, thần thái người trước mắt càng thêm xuất chúng, Thượng Phàm Tinh nhìn đến ngây dại.

Thượng Phàm Tinh đứng dưới bậc thang, không dám đến quá gần, sợ xuất thân giang hồ của mình mạo phạm giai nhân.

Tiêu Ngự như nhớ ra cái gì, vỗ đầu nói, "Ây da, quên đồ rồi, ta phải quay vào phủ, Thượng chủ sự cứ tự nhiên nhé." Nói xong vội vàng chạy vào phủ.

Từ lúc ở thành Hoài Thiên hắn đã không ngừng ghi chép kiến thức y học của mình, bổ sung liên tục, Tiêu Ngự tính thương lượng với Tạ Cảnh Tu xem có thể mở một xưởng in hay không, rồi cải biên ghi chép của hắn thành sách, phát hành toàn đảo.

Chồng là đại gia mà, muốn xây xưởng in là có xưởng in, muốn mở hiệu sách là có hiệu sách!

Thượng Phàm Tinh giương mắt nhìn bóng dáng thiếu niên dần khuất trong Vương phủ. Tuy gã cũng có thể vào Vương phủ nhưng trong đầu ôm tâm tư gây rối, nào dám tự tiện bước vào

Đang suy nghĩ, thiếu niên kia lại từ trong đi ra.

Nhanh như vậy mà thiếu niên đã đổi y phục khác rồi. Thiếu niên mặc áo lụa màu ánh trăng, tóc hơi tán loạn, dùng trâm ngọc búi lên đỉnh đầu, trông hoạt bát hơn vừa nãy.

Nhưng hình như thiếu niên không phát hiện ra gã, chạy ra khỏi cửa nhanh như chớp, ra ngoài phố.

Thượng Phàm Tinh sửng sốt một hồi, lập tức đuổi theo, cất giọng gọi, "Ngươi tính đi đâu Thân phận cao quý sao có thể ra ngoài một mình như vậy, để ta theo bảo vệ!"

Phượng Chiếu Kỳ ngơ ngác quay đầu nhìn nam tử trẻ tuổi lạ mặt.

Cậu nhìn xung quanh, chỉ vào mình, "Ngươi kêu ta hả"

Thượng Phàm Tinh đứng cách cậu vài bước, gật đầu cười, "Đương nhiên." Trong lòng lại thở dài liên tục.

Giai nhân gã ái mộ thế mà đã có chủ. Lần này gã không áp chế được cảm tình nữa, phải kết thúc thế nào đây

Cho rằng thiếu niên muốn tránh hiềm nghi, Thượng Phàm Tinh cũng biết mình quá vội vã nên không dám đứng gần.

Tại sao thiếu niên chỉ thay y phục mà gã bỗng dưng muốn thân cận thế này nhỉ

Không ngờ thiếu niên gật đầu cái rụp, "Cũng được! Hôm nay ngươi không trực ban à"

Thượng Phàm Tinh ngẩn người, biết cậu xem gã là thị vệ Vương phủ rồi.

Thiếu niên không chờ gã đáp lời, tiếp tục nói, "Dù gì cũng phải ra ngoại thành, nên mang theo người có võ công mới bảo đảm, lỡ như gặp kẻ xấu còn có ngươi chống đỡ để ta chạy trốn. Nhưng mà ngươi nhớ kín miệng, không được nói chuyện của ta cho người khác biết, nhất là không được nói cho Duệ Vương điện hạ! Biết không"

Thượng Phàm Tinh thấy mỹ thiếu niên có kế hoạch riêng, nghe danh hào Vương gia lại thấy cõi lòng chua chát.

Người gã ái mộ là người của Vương gia. Vương gia cho gã tự do hành động, nếu tiến thêm một bước chính là vô lễ.

Đúng là loại dằn vặt không thể nói thành lời, nhưng gã cam tâm tình nguyện lao đầu vào.

Một tên vô tâm vô tư và một tên bụng đầy tâm sự cùng đi dọc phố. Bây giờ Tiêu Ngự mới ra khỏi cửa, trong ngực ôm một bao vải, vừa lúc xe ngựa chạy tới, liền leo lên xe chạy đến Quảng An đường.

Tiểu Thái tử quả nhiên đã khỏe, còn được Tần Cánh nuôi cho tròn lẳn, chỉ là tinh thần có hơi suy sụp.

Mới nhỏ mà đã phải gặp quá nhiều gió tanh mưa máu, nó và Hoàng hậu cũng xem như sinh ly tử biệt rồi, tinh thần làm sao tốt được.

Nhưng nó luôn rất ngoan, chưa bao giờ hỏi đến Hoàng hậu, thậm chí không hỏi chuyện ngoài đảo. Người khác nói gì nó mới đáp lại, ngoài ra không dám nhiều lời một chữ.

Tiêu Ngự là người mềm lòng, lại thích trẻ con, thấy nó như chim non gặp ai cũng sợ nơm nớp, càng thêm đau lòng.

"Tiểu Nghiên Nhi, thúc thúc đến thăm ngươi này." Tiêu Ngự đến bên giường, xoa cái đầu nhỏ của nó.

Tiểu Thái tử tên Tống Triều Nghiên. Tạ Cảnh Tu cấm không cho ai gọi nó là tiểu Thái tử, Tiêu Ngự cũng hiểu, thân phận cao quý kia chỉ là bùa đòi mạng với đứa trẻ này, bỏ được càng tốt.

Lúc Tống Triều Nghiên thấy hắn, trong mắt chợt bừng lên ánh sáng.

Tuy mọi người ở đây đối xử với nó rất tốt nhưng nó cảm giác Tiêu Ngự mới là người thân cận nhất. Dù gì Tiêu Ngự cũng đã cứu nó từ bờ vực tử thần, nó vẫn nhớ cảm giác được Tiêu Ngự ôm, ấm áp và an toàn như cái ôm của mẫu hậu vậy.

"Đại phu ca ca, ôm một cái đi." Tống Triều Nghiên không sợ người lạ nhào vào lòng hắn, vùi mặt vào ngực hắn.

Đây là người duy nhất ngoài mẫu hậu mà nó không muốn rời xa.

Tiêu Ngự bị làm cho lòng dạ rối bời, ôm Tiểu Nghiên Nhi đi qua đi lại trong sân Quảng An đường.

Trị thương cho trẻ nhỏ không chỉ ở thân thể mà còn không được lơ là tâm lý, đáng tiếc nơi này không có bác sĩ khoa nhi hay bác sĩ tâm lý, hắn đành phải kiêm luôn vậy.

Sâu sắc nghi ngờ Phương tam lão gia với thằng cha cận vệ có gian tình, tác giả nhắc đến ông này 3 lần rồi.

191. Chương 191: Đơn Phương

Editor: Vện

Trong đại sảnh, Tiêu Ngự ngồi bên cửa sổ, tay cầm bút lông, chống cằm suy tư hết nửa ngày.

Tay hắn xoay bút theo thói quen, mực nước liền văng đầy mặt, kế bên vang lên tiếng cười, Tiêu Ngự bừng tỉnh.

Lấy tay quẹt mực, Tiêu Ngự trừng Tạ Cảnh Tu.

"Cười gì mà cười! Còn không qua lau giúp ta."

"Không qua." Tạ Cảnh Tu rũ mắt lắc đầu, lật xem công văn.

Tiêu Ngự nổi nóng.

"Trên giường thì gọi người ta là tiểu bảo bối này nọ, mặc quần áo vào liền không nhận mặt! Tạ Cảnh Tu, ta nhìn lầm ngươi rồi!"

Ngoài cửa nghe rầm một tiếng, hai người đồng loạt nhìn ra, Nhị Cửu đỏ mặt, cúi đầu bước qua ngạch cửa.

"Thuộc hạ tham kiến Vương gia." Nhị Cửu khom người chắp tay.

Tiêu Ngự cũng ngượng đỏ mặt, mấy câu đùa giỡn giữa tình nhân bị người ngoài nghe hết, không xấu hổ mới lạ.

"Hai người từ từ nói chuyện, ta đi trước." Tiêu Ngự gom giấy tờ trên bàn, vội vàng cáo từ.

Nhị Cửu quay đầu nhìn bóng lưng Tiêu Ngự một lần, trong mắt toát lên vẻ lưu luyến và giằng xé.

Gần đây Nhị Cửu luôn làm nhiệm vụ ở ngoài, đã lâu chưa hầu hạ bên cạnh Vương gia, càng không thể làm cận vệ của hắn như trước. Tính ra cũng đã mấy tháng chưa gặp hắn.

Lúc đó, mấy tháng ngày đêm làm bạn dường như đã trở thành ký ức trong mộng, bây giờ nhớ lại chỉ thấy khung cảnh không chân thực kia thật khiến người ta hoài niệm.

Tạ Cảnh Tu lẳng lặng quan sát Nhị Cửu, vẻ mặt bình tĩnh, trong tay đùa nghịch cái chặn giấy bạch ngọc.

Nhị Cửu nhận thấy khí lạnh, vội thu hồi tâm tư, cúi đầu thưa, "Vương gia, kinh thành lại có tin báo về." Nói xong dâng mật thư lên.

Tạ Cảnh Tu nhận mật thư, đọc nhanh như gió.

Nhị Cửu bẩm, "Vĩnh Vinh đế giúp phủ Việt Bắc hầu và Phương gia đối kháng với Lý gia, dần dần lật ngược thế cờ. Phương tướng huy động mọi thế lực ủng hộ hoàng thất, khép Lý gia và Lý quý phi tội mưu hại trung thần, Lý quý phi bị tống vào lãnh cung. Vĩnh Vinh đế bắt đầu chăm lo việc nước, coi trọng dân sinh, uy vọng của hoàng thất dần được vực dậy trong dân gian, chỉ có Lý gia biến thành hạng gian nịnh bị người đời mắng chửi. Nhưng Vĩnh Vinh đế vẫn chưa hạ đòn sát thủ với Lý gia, Lý gia vẫn kéo dài hơi tàn đến giờ."

Tạ Cảnh Tu hờ hững nghe Nhị Cửu báo cáo, không mấy để ý thế cuộc biến ảo ở kinh thành.

Nhị Cửu nói tiếp, "Trước đây thuộc hạ tưởng Phương gia cố ý lan truyền tội ác của Lý gia, thừa dịp người dân sinh lòng căm phẫn mà mượn lực chống đối Lý gia. Nhưng không hiểu tại sao ngay cả hoàng thất cũng bị liên lụy Hiện tại cứ như muốn quyết chiến đến cùng, là kế sách tìm đường sống trong chỗ chết."

Ai bảo trước kia Vĩnh Vinh đế tín nhiệm Lý gia, còn mặc cho Lý gia làm mưa làm gió, giết hại không ít trọng thần văn võ, dù bây giờ ngài bỗng dưng tỉnh ngộ, chỉ e đã quá muộn rồi.

Hành động trước áp chế sau phất cờ chỉ có thể giúp Vĩnh Vinh đế cứu vãn tình thế được một thời gian thôi.

Tạ Cảnh Tu khinh thường hừ một tiếng.

Mấy năm nay Lương Quốc gặp thiên tai liên miên, nhân họa trỗi dậy, dân chúng thiếu ăn thiếu mặc, phải tha phương cầu thực, khắp chốn lầm than, khởi nghĩa ở đâu cũng gặp. Vậy mà đám quyền quý ở kinh thành chỉ biết đấu đá chèn ép lẫn nhau.

Coi như lật đổ được đối thủ, nhưng cuối cùng người chiến thắng sẽ được cái gì

Thế gia đại tộc đứng ở đỉnh danh vọng quá lâu rồi, đôi mắt trục lợi làm sao thấy được hòn đá dưới chân, đã sớm quên mất quân vương khai quốc của Đại Lương ngày xưa cũng xuất thân từ tầng lớp thấp kém nhất xã hội.

Hiện tại, khắp Đại Lương nổi lên ngọn lửa chiến tranh, bạo loạn không ngừng, vận mệnh của Đại Lương đã tận, không biết trong dân gian có thể xuất hiện một quân chủ mới hay không.

"Cho người tiếp tục quan sát thế cục trong kinh thành, nghiêm ngặt chú ý các cuộc khởi nghĩa dân gian." Tạ Cảnh Tu nói.

Nhị Cửu lập tức trả lời, "Vâng!"

Tạ Cảnh Tu nhìn hắn một cái, lại nói, "Việc điều tra khởi nghĩa dân gian giao cho ngươi phụ trách. Ngươi mang theo năm trăm thuộc hạ rời đảo ngay hôm nay, nhớ chấp hành cẩn thận."

Nhị Cửu cứng người, lòng tràn đầy cay đắng.

Quả nhiên Vương gia đã nhìn ra rồi. Bởi vì hắn nảy sinh tâm tư không nên có mà bây giờ không thể ở lại mảnh đất này nữa.

"Thuộc hạ… tuân mệnh!" Nhị Cửu khom lưng hành lễ.

Tạ Cảnh Tu chuyển mắt về công văn trên bàn, "Lui ra đi."

Nhị Cửu do dự một lát, Tạ Cảnh Tu nhìn hắn, "Còn gì muốn nói à"

Nhị Cửu nghe được ý lạnh trong giọng y, hắn không chút nghi ngờ nếu mình dám tìm cớ ở lại dù chỉ mấy ngày, Vương gia cũng sẽ vứt bỏ hắn.

"Vương gia… thuộc hạ còn một chuyện quan trọng muốn bẩm báo." Nhị Cửu nuốt ngược lời thỉnh cầu, tâm thần không yên thuận miệng nói.

"Chuyện gì"

Nhị Cửu gấp rút động não. Chuyện gì Hắn còn chuyện gì để báo

Hắn đâu còn gì quan trọng nữa, vừa rồi hắn chỉ muốn cầu xin Vương gia cho hắn ở lại đảo thêm một ngày. Hắn luôn cảm thấy lần này mà rời đảo, Vương gia sẽ không bao giờ cho hắn cơ hội gặp lại Phượng đại phu.

Hắn chỉ dám ôm mối tình đơn phương, chưa bao giờ mơ đến khả năng được đáp lại, nhưng mà hắn vẫn muốn cho người kia biết.

Nếu có thể để lại dù chỉ một chút ấn tượng cho thiếu niên kia, hắn sẽ không còn gì tiếc nuối nữa.

Nhưng mà, ước muốn nhỏ nhoi đã biến thành hy vọng xa vời, nó sẽ khiến Vương gia quay lưng với hắn.

Nhị Cửu yêu say đắm thiếu niên kia, nhưng hắn càng để ý chủ nhân hơn.

Nếu Nhị Cửu bị Tạ Cảnh Tu vứt bỏ, hắn sống còn không bằng chết.

Cho nên mối tình này phải chôn trong đáy lòng vĩnh viễn.

"Đúng rồi, chủ nhân sai thuộc hạ phái người giám sát Lô thị, gần đây nữ nhân kia có vài hành động khác thường." Nhị Cửu đột nhiên nhớ ra một chuyện nhỏ đến mức không đáng bận tâm, vội bẩm, "Từ khi bị đuổi khỏi Phượng phủ, Lô thị không thể trở về Lô gia, cũng không có nguồn thu nhập chính, chỉ có con gái lén lút tiếp tế cho nàng, trừ cái này, nàng chỉ có thể làm việc tay chân sống qua ngày. Nhưng dạo này Lô thị không ra ngoài kiếm sống nữa, dường như nàng đang chuẩn bị rời khỏi kinh thành."

Chuyện này vốn là cực kỳ không đáng kể, mặc kệ nàng định đi đâu, chỉ cần chủ nhân vẫn muốn giám sát thì cứ phái người tiếp tục theo dõi là được. Lúc này lấy ra chỉ để góp nhặt cho có, Nhị Cửu nói xong cũng tự thấy chột dạ, cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

Âm thanh thản nhiên của Tạ Cảnh Tu vang lên trên đỉnh đầu, "Biết rồi. Ngươi lui ra đi."

"Vâng." Nhị Cửu không dám ở lại lâu hơn, cúi đầu lui ra ngoài.

192. Chương 192: Các Kiểu Bán Manh

Editor: Vện

Tiêu Ngự ra khỏi thư phòng, nhờ người hầu lau sạch mực đổ trên bàn, ngồi trong đình nghỉ mát chờ Tạ Cảnh Tu xử lý chính sự xong sẽ đến tìm hắn.

Hoạt động của Quảng An đường đã đi vào quỹ đạo, soạn thảo của hắn cũng được làm thành bản khắc để in, Quảng An đường kiêm luôn việc dạy học, học trò chính thức được phân làm ba chuyên ngành, mỗi ngày Tiêu Ngự sẽ đến giảng bài.

Ngoài việc đó, hắn không còn bận rộn gì cả. Quảng An đường vẫn lấy Đông y làm chủ đạo, có Tần Cánh và Phùng đại phu tọa trấn, cơ hội để hắn xuất thủ không nhiều.

Cuộc sống trên đảo bình yên hơn những tháng ngày ở thành Hoài Thiên, không có nhiều ca cần giải phẫu, phần lớn toàn dựa vào Đông y để chữa trị.

Cho nên Tiêu Ngự càng lúc càng nhàn rỗi, ngay cả đệ đệ ngốc Phượng Chiếu Kỳ còn bận hơn hắn, ngày nào cũng đi sớm về trễ, Tiêu Ngự quả thật không biết nhiệm vụ dạy học nặng nề đến vậy. Tạ Cảnh Tu quy định thời gian đóng cửa nghiêm ngặt, bắt buộc cậu phải về nhà trước lúc trời tối, Phượng Chiếu Kỳ khiếp sợ *** uy của y, không thể phản kháng, chứ nếu không chắc hơn nửa đêm mới chịu về.

Bây giờ hắn là người thảnh thơi, Tiêu Ngự nhắm mắt hưởng thụ gió mát, vô cùng thích ý.

Một tiếng ùm thật lớn vang lên, hình như có thứ gì vừa rơi xuống nước, Tiêu Ngự giật bắn người, mở mắt nhìn, thấy một con chó lớn ngửa mặt chổng mông bơi đến chỗ hắn. Vừa bơi vừa kích động rên ư ử, bộ dạng như được gặp lại chủ nhân sau cơn sinh ly tử biệt.

"Lông Xù." Trán Tiêu Ngự nổi sọc đen.

Sau khi đưa con chó đần này lên đảo, Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu bàn bạc một hồi, không định nhốt nó ở hậu viện nữa. Lông Xù bộ dạng dữ dằn, cơ thể lại to đến mức không giống chó bình thường, nhìn thì đáng sợ, nhưng thật ra nội tâm là một tiểu công chúa nhút nhát, tuyệt đối không phát điên cắn người. Lúc ở kinh thành phải nhốt trong ***g vì sợ nó chạy ra ngoài sẽ gây náo loạn, còn lúc này, ở địa bàn của mình thì không cần lo.

Chỉ cần nó không đả thương người, mặc kệ nó gây náo loạn thế nào, chỉ cần Vương gia nhúc nhích ngón út là có thể bỏ qua hết.

Bởi vậy, Lông Xù hiện tại vô cùng sung sướng, mỗi sáng đúng giờ ra khỏi phủ, lại về trước giờ cơm tối, đi sớm về trễ y hệt Phượng Chiếu Kỳ, bộ dáng bận rộn ngày kiếm bạc tỷ chân không chạm đất, cũng không biết nó ra ngoài làm gì, lúc nào cũng có người hầu A Giản hầu hạ từ khi còn ở kinh thành đi theo.

Sáng nay, Tiêu Ngự chạy đến viện tử dành riêng cho Lông Xù vuốt ve nó một lát, sắp đến giờ ra khỏi cửa, Lông Xù lập tức đẩy Tiêu Ngự ra, lắc lắc thân mình lông lá, gầm gừ gọi người hầu A Giản đến. A Giản tới chậm có tí xíu còn bị nó ra vẻ đại gia lườm nguýt, chốc sau A Giản hiểu ý, liên tục nhận tội, lúc này Lông Xù mới ngẩng đầu ưỡn ngực chuẩn bị xuất môn.

Tiêu Ngự buồn cười, ôm đầu nó tiếp tục chà loạn, Lông Xù giơ móng vuốt to đùng, vẻ mặt nghiêm túc đẩy hắn qua một bên, sủa hai tiếng, không hiểu nó đang nói gì, sau đó xoay mông đi mất dạng.

Tiêu Ngự bị chó nhà mình từ chối, ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm.

A Giản cười khổ theo sau, vẻ mặt thông cảm, nhỏ giọng nói, "Mỗi ngày Huyền Trạm đại nhân cứ đúng giờ là ra ngoài làm chính sự, ai làm trễ giờ là nó giận đó! Vương phi bỏ qua cho."

"Gâu gâu." Lông Xù đã ra đến cửa quay đầu sủa hai tiếng, dường như rất mất kiên nhẫn, A Giản vội ôm túi đồ chạy đến.

Trong túi đựng xương hầm, là bữa trưa của Huyền Trạm đại nhân, còn có một cái lược chải lông nữa. Huyền Trạm đại nhân thích ăn xương hầm trong nước thịt, đến đúng giờ cố định thì muốn chải lông, A Giản là bảo mẫu chuyên nghiệp, dĩ nhiên phải chăm nom chu đáo, nếu không sẽ bị nó sủa liên tục một canh giờ.

Tiêu Ngự không còn gì để nói, trơ mắt nhìn chó nhà mình hiên ngang ra ngoài "làm chính sự", hắn là chủ nhân mà không có tiền đồ, chỉ muốn ở lỳ trong Vương phủ chơi trò gia đình với Duệ Vương điện hạ.

Hắn bị con chó đần một tay hắn nuôi nấng từ nhỏ đến lớn khách sáo đẩy ra! Thân là thú cưng mà không cho ôm, không cho sờ, không cho vuốt, còn biết lý lẽ hay không!

Tiêu Ngự ngồi trong đình, ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời vẫn còn treo cao, Lông Xù về sớm hơn ngày thường rất nhiều.

Lông Xù bơi thần tốc đến dưới đình, hai chân trước bấu lên thềm, hai chân sau đạp nước, toàn thân ướt nhẹp bò lên. Cái thân to các đứng trong đình ra sức vung vẩy, nước văng đầy người Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự thờ ơ ngồi một bên, khoanh tay liếc xéo nó.

Lúc này Lông Xù đâu còn uy phong như hồi sáng, mắt thì híp, miệng cười toe toét thè lưỡi ra, cái đuôi xù đập liên tục vào người Tiêu Ngự, uốn éo cọ qua cọ lại, biến trở về con thú cưng thích làm nũng.

"Huyền Trạm đại nhân của chúng ta không phải đang ở ngoài làm chính sự sao" Tiêu Ngự nhéo hai má nó, lắc qua lắc lại, "Hử Tao đâu dám để Huyền Trạm đại nhân làm nũng như vậy."

Lông Xù nức nở hai tiếng, lại vùi cái đầu bự vào lòng Tiêu Ngự, dùng sức mà cọ.

A Giản chạy dọc bờ hồ, thở hổn hển vào trong đình, trong ngực vẫn ôm túi vải.

"Bái… bái kiến Vương phi."

Tiêu Ngự gật đầu cười, "Không cần đa lễ, phải chăm sóc Lông Xù cả ngày, vất vả cho ngươi rồi."

Lông Xù nghiêm túc sủa hai tiếng, A Giản liền đặt túi vải lên bàn đá, mở túi ra.

“Vương phi, đây là lễ vật Huyền Trạm đại nhân mang về cho ngươi.”

Lông Xù nịnh nọt cắn góc áo Tiêu Ngự, kéo hắn đến bên bàn, hai chân trước bới móc thứ gì đó trên bàn, quay đầu thè lưỡi ý bảo Tiêu Ngự đến gần xem.

Trong túi bay ra mùi xương hầm và lược chuyên dùng chải lông, còn lại là một đống mấy viên đá nhỏ đủ màu đủ kiểu, hẳn là lượm dưới lòng suối, bề mặt đá bóng loáng, trơn nhẵn cho thấy đã được dòng nước cọ rửa.

Tiêu Ngự buồn cười xoa đầu Lông Xù, chắc nó cũng thấy hồi sáng quá lãnh đạm với chủ nên kiếm quà đền tội Đừng bảo là nó thành tinh rồi nhé!

Tiêu Ngự cầm một viên đá, nể tình nói, “Quà rất đẹp, tao thích.”

Lông Xù hớn hở hẳn lên, ngẩng đầu sủa A Giản mấy tiếng, A Giản hiểu ý cáo lui, Lông Xù lập tức trưng cái mặt ngu ra với Tiêu Ngự, chạy loanh quanh vài vòng rồi nghiêng đầu nằm bất động trên người Tiêu Ngự.

Tạ Cảnh Tu xử lý công vụ xong thì vào đình kiếm người, liền thấy Vương phi nhà mình ngồi dưới đất, trong lòng ôm một cái đầu lông lá, tay cầm lược chải lông cho chó.

Tạ Cảnh Tu thong dong bước vào, Lông Xù đánh hơi được mùi chủ nhân lập tức ngồi dậy, quy củ dựng thẳng lưng, mắt không chớp lấy một cái.

“Huyền Trạm, lui ra.” Tạ Cảnh Tu hạ lệnh.

Lông Xù quay đầu, thân thiết cọ tay Tiêu Ngự mấy cái mới lưu luyến chạy khỏi đình.

Tiêu Ngự, “…Ai không biết còn tưởng ngươi đang nói chuyện với thuộc hạ.”

Tạ Cảnh Tu ngồi xuống kế hắn, nói, “Huyền Trạm không cùng huyết thống với thú vật bình thường, rất thông minh, nếu biết thuần dưỡng thì không thua gì một thuộc hạ đắc lực.” Nói xong nhíu mày, “Ngươi cũng đừng quá cưng chiều nó, sẽ gây bất lợi trong việc huấn luyện.”

Tiêu Ngự cạn lời, hóa ra thứ đức hạnh của Lông Xù bây giờ là do Tạ Cảnh Tu cho người huấn luyện ra.

“Thú cưng chỉ cần bán manh là được rồi, ngươi còn muốn nó bán mạng cho ngươi à!” Tiêu Ngự tức tối nói, “Còn nữa, tên nó là Lông Xù chứ không phải Huyền Trạm!” Biệt danh Trương Tam béo của Trương Lập Khanh nghe còn đỡ hơn!

Tạ Cảnh Tu không hiểu, “Bán manh là gì”

Tiêu Ngự cười khì khì, vòng một tay ôm cổ Tạ Cảnh Tu, nâng cằm y lên, áp sát vào hôn lên môi y.

“Thế này là bán manh.”

Tạ Cảnh Tu mặt không đổi sắc gỡ tay hắn xuống, “Ban ngày ban mặt, không được động tay động chân với bổn vương, còn ra thể thống gì.”

Được rồi, bác sĩ Tiêu hết bị thú cưng của mình từ chối, giờ đến chồng cũng từ chối hắn luôn.

“Các ngươi đứng đắn quá mà! Đừng làm phiền ta nữa, biến hết đi!” Tiêu Ngự nổi nóng, “Có bản lĩnh thì buổi tối đừng có làm chuyện không ra thể thống với ta!”

Tạ Cảnh Tu không hề bị lay động, gật đầu nói, “Buổi tối ngươi có thể thỏa thích bán manh với bổn vương.”

Tiêu Ngự, “…”

Tạ Cảnh Tu nói, “Phải rồi, sắp tới ngươi theo ta rời đảo một chuyến.”

“Rời đảo Đi đâu” Tiêu Ngự tò mò.

Chẳng lẽ muốn đến lục địa khác Hình như mùa này không thích hợp để ra khơi mà.

Tạ Cảnh Tu, “Hộ vệ truyền tin, mẫu thân mang thai rồi, mấy bữa trước đã hạ sinh một đứa con trai. Bổn vương muốn đem đứa trẻ lên đảo nuôi. Ngươi theo bổn vương đến đón nó đi.”

Tiêu Ngự ngẩn người, nhẩm tính lại mới kinh ngạc nhận ra từ lúc bọn họ rời kinh lên đảo đã hơn một năm rồi.

Đảo Vô Danh bốn mùa đều như xuân, tháng ngày ung dung tự tại bất giác khiến thời gian như ngừng trôi, hắn không ngờ bọn họ đã ở đây lâu như vậy.

"Mẫu thân có sao không" Tiêu Ngự thân thiết hỏi một câu.

Nguyên Vương phi nhìn trẻ nhưng tuổi đã không còn nhỏ, chưa đến bốn mươi cũng phải hơn ba mươi, xem như sản phụ cao tuổi rồi.

"Không sao hết, nàng điều dưỡng rất tốt."

Nguyên Vương phi là người nặng tình, bây giờ không còn Đinh trắc phi, không còn khúc mắc, chỉ cùng Nguyên Vương hưởng thụ cuộc sống giàu sang nhàn nhã, nàng thư thái hơn trước kia rất nhiều.

"Đưa đứa bé đến cho chúng ta nuôi cũng được." Tiêu Ngự gật đầu nói.

Tính tình Nguyên Vương và Nguyên Vương phi như vậy, ngoại trừ Duệ Vương nhà hắn thông minh bẩm sinh, trẻ con bình thường chắc bị họ nuôi cho chết lên chết xuống, không nên mạo hiểm giao con vào tay họ.

Tạ Cảnh Tu kéo Tiêu Ngự vào lòng, mỉm cười nói, "Các buổi tối sau này Ngọc Nhi nhớ bán manh với bổn vương nhiều hơn, tranh thủ sinh cho bổn vương một đứa."

Tiêu Ngự, "…Ngươi đang sỉ nhục chuyên ngành của ta."

Duệ Vương điện hạ rất có tinh thần nghiên cứu khoa học, "Không thử sao biết được."

"…Chỉ một mình ta bán manh thì vô dụng, điện hạ nên nỗ lực cày cấy nhiều vào."

"Khụ, Vương phi ăn nói cẩn thận. Ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì."

Tiêu Ngự nổi cáu, "Ta làm sao hả! Ta có chỗ nào không ra thể thống! Có giỏi ngươi nói thẳng ra xem! Ưm…"

Duệ Vương điện hạ dứt khoát hôn chặn miệng, đè Vương phi ra làm chuyện không ra thể thống giữa ban ngày ban mặt…

Mấy ngày sau, Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu lên tàu, nhân lúc gió lớn quay về Lịch Phong cảng.

193. Chương 193: Nuôi Một Bé Cưng

Editor: Vện

Nguyên Vương và Nguyên Vương phi hiện đang ở trong một dinh thự tại trấn nhỏ ngoài thành Hải Kính.

Thành Hải Kính rất gần Lịch Phong cảng, là vị trí thiên thời địa lợi, triều đình cấm biển cũng không ngăn được các thương nhân bị tiền tài mê hoặc, bí quá làm liều.

Sự tồn tại của Lịch Phong cảng vốn đã trái với hoàng mệnh, nhưng bao nhiêu năm qua, quan viên triều đình phái đến cai quản Lịch Phong cảng ai cũng mang thái độ buông xuôi bỏ mặc. Điều này đã trở thành luật bất thành văn của thành Hải Kính, thậm chí lấn áp cả hoàng quyền.

Những ai có gan ra biển đều đã trở thành thương buôn nắm giữ giao thương huyết mạch, mà những thương đội trải bao sóng to gió lớn không đơn giản chỉ là thương nhân nữa. Đối đầu bão tố ngoài khơi, chống chọi hải tặc hung ác, đoàn tàu buôn phải mạnh hơn cả quân đội mới có thể sinh tồn.

Lịch Phong cảng nhờ những người này mới có thể mưu sinh, nhờ họ mới có thể phát đạt, phàm là quan viên nào dám đánh chủ ý lên Lịch Phong cảng thì không một ai sống sót rời khỏi thành Hải Kính.

Quan địa phương nào thức thời còn có thể thu về hiếu kính béo bở, hưởng thụ nhiệm kỳ nhàn tản, mặt mày rạng rỡ được thăng quan tiến chức, thể diện phơi phới.

Chỉ cần thu được một ít từ kẽ tay các thương nhân cũng đủ cho họ giàu sang một đời.

Không ai từ chối được tiền tài, bởi vậy tình hình cân bằng ở thành Hải Kính cứ thế kéo dài được mấy trăm năm.

Lịch Phong cảng nguyên bản thuộc sở hữu của tập đoàn thương nhân. Mười mấy dinh thự cao sang trong ngoài thành Hải Kính là của các thương nhân nắm quyền cai trị Lịch Phong cảng, trong đó có ba người thế lực lớn nhất, vũ lực cực mạnh tranh đấu dai dẳng mấy trăm năm nhưng không ai có thể tiêu diệt hoàn toàn hai đối thủ còn lại.

Thế cục vạc ba chân này hơn mười năm trước đã bị một thiếu niên đạp đổ.

Thiếu niên thần bí không biết từ đâu xuất hiện, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh ngã ba thế lực lớn nhất Lịch Phong cảng, không ai có thể phản đòn.

Lịch Phong cảng cuối cùng cũng nghênh đón chủ nhân thật sự.

Tầng tầng lớp lớp vải buồm được kéo lên, tàu lớn chầm chậm cập bến.

Tiêu Ngự theo sau Tạ Cảnh Tu, mới vừa bước một chân ra khỏi boong đã bị một đoàn người đông nghìn nghịt nghiêm trang đứng phía dưới chào đón làm hoảng hồn.

Tạ Cảnh Tu vừa mới lộ mặt, một nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm đứng dưới cảng lập tức ân cần tiến lên mấy bước, khom người hành lễ, "Cung nghênh điện hạ! Không biết điện hạ hôm nay rời đảo nên không kịp đón tiếp từ xa, có chỗ nào sơ sót mong điện hạ rộng lượng bỏ qua."

Tiêu Ngự thấy nam tử kia ăn mặc sang trọng, không giống người hầu cấp thấp, thế mà cung kính với Tạ Cảnh Tu như vậy, không biết thân phận thật sự là gì.

Tạ Cảnh Tu vẫn lãnh đạm, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không có ý kiến.

Tiêu Ngự liền thấy nam tử kia hiện vẻ mặt sốt sắng, dường như rất sợ Tạ Cảnh Tu.

"Điện hạ có muốn về phủ nghỉ ngơi không Mặc dù điện hạ không ở trong phủ thường xuyên nhưng thuộc hạ vẫn không dám lơ là, luôn cho người trông coi cẩn thận, tùy thời cung nghênh điện hạ."

Tạ Cảnh Tu nói, "Không cần. Ngươi dẫn người lui ra đi, khỏi hầu hạ."

Nam tử kia vâng vâng dạ dạ dẫn người rời khỏi bến cảng. Tiêu Ngự nhìn hành vi cử chỉ của hắn, ngoại trừ lúc đối mặt Tạ Cảnh Tu thì khiêm tốn quá mức, còn lúc chỉ huy những người khác lại rất có khí thế, hẳn là người đã ngồi lâu ở địa vị cao.

"Người kia là ai thế" Tiêu Ngự hiếu kỳ, "Sao có vẻ sợ ngươi quá vậy"

Tạ Cảnh Tu kéo tay hắn, ấp vào tay mình xoa nắn.

"Vẫn còn sức quan tâm nam nhân khác à, xem ra đêm qua bổn vương cố gắng chưa đủ."

Tiêu Ngự quẫn bách.

Thỉnh thoảng Duệ Vương điện hạ lại thốt ra mấy câu vô sỉ sặc mùi ngôn tình, quả thật không biết phải ứng đối thế nào.

Nếu Duệ Vương điện hạ biết xài internet chắc sẽ lấy nickname kiểu "Lãnh Nguyệt Cô Tinh" sến súa...

Nam tử trẻ kia dù đã lui ra nhưng đã sớm chuẩn bị xe ngựa xa hoa đậu dưới bến. Tạ Cảnh Tu kéo Tiêu Ngự lên xe, đội cận vệ ngồi trên lưng ngựa vây bọc xung quanh xe.

Tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt, Tạ Cảnh Tu hạ lệnh, "Đến trấn Ngọc Kiều."

Trấn Ngọc Kiều chính là nơi Nguyên Vương và Nguyên Vương phi đang ở.

Xe bắt đầu chuyển bánh, Tiêu Ngự phát hiện sự khống chế của Tạ Cảnh Tu đối với thành Hải Kính và Lịch Phong cảng mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Trước mặt Tạ Cảnh Tu, e là Tri phủ thành Hải Kính còn phải rụt cổ như con chim cút.

Chẳng trách triều đình phái người lẻn lên đảo Vô Danh lôi kéo Tạ Cảnh Tu.

Xe ngựa không nhanh không chậm chạy thẳng một đường, một lúc lâu sau mới đến trấn Ngọc Kiều.

Không biết là ai thông báo cho phu thê Nguyên Vương, Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu vừa mới xuống xe đã thấy hai người dẫn theo tôi tớ đứng chờ ngoài cửa.

Thấy Tạ Cảnh Tu xuất hiện, Nguyên Vương phi gần như không nén được cảm xúc, trên mặt hiện vẻ nhung nhớ và vội vàng, được tỳ nữ đỡ lấy mới miễn cưỡng dằn xuống cơn kích động muốn lao tới, chỉ tham lam nhìn chằm chằm Tạ Cảnh Tu, nhìn trưởng tử bị nàng bỏ mặc mười mấy năm.

Tạ Cảnh Tu dẫn Tiêu Ngự bước đến, vẻ mặt Nguyên Vương hơi mất tự nhiên, nhìn lướt qua Tiêu Ngự, ho nhẹ hai tiếng, nói, "Các ngươi đến nơi an toàn là tốt rồi, mau vào thôi."

Nói xong liền tự mình đỡ Nguyên Vương phi, sau lưng là một bầy nha hoàn đồng loạt vào trong.

Tòa nhà này là do Tạ Cảnh Tu bỏ tiền mua, vốn là chỗ ở của một phú hộ trong trấn, được y ngả giá cao mua đứt, bày trí bên trong được thay đổi toàn bộ, vật trang trí cũng do y tốn công chọn lựa, sang trọng mà vẫn không mất vẻ tao nhã.

Nhìn dáng vẻ Nguyên Vương và Nguyên Vương phi thì hai người dường như nhàn nhã ung dung hơn lúc trước nhiều.

Tiêu Ngự hứng thú ngắm xung quanh, Tạ Cảnh Tu chỉ nhìn một đường thẳng, mọi người vào phòng khách, Tạ Cảnh Tu vào thẳng vấn đề, "Nghe nói đệ đệ vừa đầy tháng, hôm nay bổn vương đến là muốn ôm đứa nhỏ lên đảo nuôi dạy."

Khẩu khí tuyệt đối không cho thương lượng, thái độ cứng rắn thông báo một tiếng.

Tiêu Ngự quan sát sắc mặt phu thê Nguyên Vương, hai người đều kinh ngạc nhìn nhau, không biết có đồng ý hay không.

Chỉ lo Nguyên Vương phi đã lớn tuổi mới sinh được một đứa con, sao có thể để người ta ôm đi…

Lại thấy Nguyên Vương vô cùng cẩn thận thăm dò Tạ Cảnh Tu, "Cảnh Tu, tại sao ngươi muốn tự mình nuôi dạy đệ đệ" Nguyên Vương phi không tự chủ chuyển mắt sang Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự hết sức bực bội. Quyết định vô nhân tính này là do Tạ Cảnh Tu tự đưa ra mà, đâu có liên quan gì đến hắn, dáng vẻ Nguyên Vương phi cứ như hắn là người xúi giục Tạ Cảnh Tu ấy.

Tiêu Ngự trừng mắt với Tạ Cảnh Tu, đều do tên này mà ra. Bình thường có bao giờ y để mắt đến trẻ con đâu, Tạ Tĩnh và Tống Triều Nghiên dễ thương đến thế mà y còn ghét, giờ bỗng dưng muốn nuôi một đứa trẻ, đừng nói là y xem đệ đệ thành con mình rồi nhé

Tạ Cảnh Tu lại nói, "Các ngươi đừng có nhìn Ngọc Nhi, đây là chủ ý của ta. Chỉ sợ phụ thân mẫu thân không có kiên nhẫn dạy con, nó ở lại trấn nhỏ này e là chẳng học được gì, theo ta còn có thể có chút tiền đồ."

Nguyên Vương giật mình nhìn Nguyên Vương phi.

Vốn tưởng tình cảm giữa y với phụ mẫu đã triệt để đoạn tuyệt, không ngờ y còn nguyện ý tự mình nuôi dạy ấu đệ.

Nếu đã như vậy, hành động vứt bỏ người nhà và hiềm khích lúc trước phải thanh toán thế nào đây

Nguyên Vương phi lại không nghĩ nhiều như vậy, đầu óc nàng đơn giản, lại là người cảm tính nên không nghĩ sâu xa, chỉ thấy trưởng tử chịu nói chuyện với nàng, còn gọi nàng một tiếng mẫu thân là nàng đã rất mãn nguyện, mừng đến nỗi không biết phải làm gì.

"Được, được, Cảnh Tu nghĩ rất chu đáo, mẫu thân không hiểu biết nhiều, đệ đệ được theo ngươi đương nhiên không thể tốt hơn."

Tiêu Ngự kinh ngạc tròn mắt.

Nguyên Vương phi trước đây còn cao lãnh hơn cả Tạ Cảnh Tu, bây giờ thì một chút rụt rè cũng không thấy, còn lấy lòng ra mặt như vậy, chỉ sợ nói chữ nào không hợp ý Tạ Cảnh Tu sẽ chọc y mất hứng.

Tạ Cảnh Tu không để ý thái độ ân cần của Nguyên Vương phi, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Y không dùng mặt lạnh là Nguyên Vương phi đã rất thỏa mãn rồi, chẳng sợ thái độ con trai thờ ơ.

"Nếu vậy, hôm nay ta sẽ mang đệ đệ theo, hai người cũng lên tàu về đảo đi." Tạ Cảnh Tu nói.

Nguyên Vương phi mừng rỡ.

Về đảo, con trai nàng đồng ý cho nàng được lên đảo ở cùng nhau rồi!

"Ừ, ừ, về đảo, về đảo. Hơn một năm nay rảnh rỗi, mẫu thân học được không ít món, chờ lên đảo rồi mẫu thân sẽ nấu cho Cảnh Tu."

Thật ra nàng và nha hoàn còn cùng may y phục cho Tạ Cảnh Tu, khi đó quá nhớ con nên phải nhờ vào kim chỉ để tự an ủi bản thân.

Bây giờ thấy được người thật, Nguyên Vương phi lại không dám lấy ra, sợ Tạ Cảnh Tu ghét bỏ không muốn nhận, vậy sẽ phá vỡ bầu không khí hài hòa khó khăn lắm mới có được.

Nguyên Vương và Nguyên Vương phi hiện tại hoàn toàn thuận theo Tạ Cảnh Tu, ngay cả con nhỏ mới sinh cũng bán luôn, thái độ với Tiêu Ngự không thể tốt hơn, nhưng bộ dáng xem Tiêu Ngự là con dâu chính thức làm hắn không mấy dễ chịu.

Cũng may Tạ Cảnh Tu không trì hoãn lâu, lập tức cho người thu dọn đồ đạc, mang phu thê Nguyên Vương và đứa nhỏ lên xe, chuẩn bị lên tàu về đảo ngay trong hôm đó.

Phu thê Nguyên Vương ngồi xe khác, thằng bé thì được ở cùng xe Tạ Cảnh Tu, hai người không có ý kiến.

Tạ Cảnh Tu ném thằng bé vào lòng Tiêu Ngự, vẻ mặt ghét bỏ, "Ngươi ôm đi."

Tiêu Ngự nhìn mặt y, quả thực không còn gì để nói.

Rõ ràng tự mình đến giành mà, giờ lại ghét nó là thế nào Đã không thích con nít còn nhất định muốn ôm về nuôi làm gì Tại sao Duệ Vương điện hạ càng ngày càng khó ở vậy.

194. Chương 194: Bàn Tay Sau Màn

Editor: Vện

Tạ Cảnh Tu dẫn người trở lại đảo Vô Danh, Nguyên lão Vương gia gọi Nguyên Vương đến đóng cửa bí mật đàm đảo cả buổi chiều mới thả cho đi.

Nguyên Vương phi được sắp xếp vào ở nhà mới, thấy Nguyên Vương từ ngoài bước vào, mặt mũi xanh mét, liền chạy ra đón.

"Phụ vương tìm ngươi nói chuyện gì vậy" Nguyên Vương phi thân thiết hỏi, thấy mặt Nguyên Vương buồn thiu, không khỏi lo lắng.

"Ông ấy mắng ngươi à"

Nguyên Vương ngồi vào ghế, lắc đầu, "Phu nhân, đừng gọi phụ vương, nơi này chỉ có một chủ nhân là Tu Nhi thôi."

Nguyên Vương phi u buồn, im lặng ngồi kế bên.

Nàng luôn cho rằng cả đời mình là dựa vào con trai, nhưng chính tay nàng đẩy con ra xa, xa đến mức bây giờ nhìn cũng không dám nhìn lâu.

Lúc còn ở phủ Nguyên Vương, nàng ngang bướng, tùy nghi tạo sức ép cho y, ngoài mặt thì lấy lý do rạn nứt tình cảm với Nguyên Vương, bản năng của nàng không cho nàng biết con trai mình có hậu thuẫn hùng mạnh như vậy. Con nàng quả thật đã che chở nàng mười mấy năm, bằng không, với thủ đoạn của Đinh trắc phi, sao nàng có thể làm một phu nhân phú quý an nhàn suốt ngày chỉ rúc trong hậu viện mà vẫn không ai dám to gan mạo phạm.

Đáng tiếc, lúc nàng nhận ra thì đã quá muộn rồi.

"Phụ thân nói, sau này chúng ta không được can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Tu Nhi, nếu không..."

Nếu không thì sao, Nguyên Vương không nói, Nguyên Vương phi cũng biết chẳng phải lời tốt đẹp gì.

Nguyên Vương phi lặng lẽ thở dài. Phu thê hai người u mê một đời, bây giờ Nguyên lão Vương gia rõ ràng không còn tin vào nhân phẩm của họ nữa, sợ họ lại ỷ vào thân phận mà gây phiền phức cho Cảnh Tu.

Nguyên Vương vẫn còn bất bình, tức tối nói, "Phụ thân cũng thật quá đáng. Đúng là chúng ta có bạc đãi Tu Nhi, nhưng nếu không phải do y cố chấp cứng đầu thì phủ Nguyên Vương sao có thể rơi vào kết cục này"

"Ngươi còn dám nói thế sao!" Nguyên Vương phi giận đến rơi nước mắt, "Nếu ngươi còn mang cái suy nghĩ đó thì mau tránh xa con ta ra, đừng liên lụy ta bị Tu Nhi oán hận!"

Nguyên Vương phi không quan tâm nàng ở phủ Nguyên Vương hay đảo Vô Danh, nàng chỉ cần Tạ Cảnh Tu dần dần buông bỏ mối hận với nàng là được.

Không có người mẹ nào mà không thương con, nàng cũng vậy, đáng tiếc, trước kia nàng bị tâm tư phức tạp của bản thân làm mờ mắt.

Phủ Nguyên Vương tốt xấu ra sao, hưng thịnh hay lụn bại, nàng chưa bao giờ để tâm. Vinh hoa phú quý hay khổ sở sống qua ngày nàng cũng không quan trọng.

Xưa nay nàng chỉ biết hận Nguyên Vương bội tình bạc nghĩa, hy vọng hắn lãng tử quay đầu. Bây giờ không còn Đinh trắc phi, Nguyên Vương toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, nàng lại cảm thấy cũng chỉ đến thế mà thôi. Bao nhiêu mặn nồng son sắc thuở thiếu thời không còn tồn tại nữa.

Nam nhân từng rung động với nữ nhân khác, dù có trở về bên cạnh nàng cũng không còn là người xưa nữa.

Ăn thì vô vị, vứt bỏ thì tiếc. Đây là cảm giác của Nguyên Vương phi Tống Tương Lâm đối với Nguyên Vương Tạ Phục bây giờ.

Chấp niệm của nàng đã thay đổi, nàng mong muốn có một ngày con trai Tạ Cảnh Tu sẽ không còn hận nàng, lại một lần nữa gọi nàng là mẫu thân.

Vì chấp niệm này, tất cả thứ khác có thể đặt qua một bên, kể cả ông chồng càng nhìn càng chướng mắt mà lại không cam lòng rời xa, kể cả con trai nhỏ vừa mới chào đời.

Nguyên Vương ngồi một bên trầm mặc thở dài.

Nguyên Vương phi mất kiên nhẫn nói, "Nhà cửa lộn xộn, phải sắp xếp bao nhiêu thứ, ngươi ngồi đây làm gì Chẳng lẽ chờ ta đi giám sát người hầu"

Nguyên Vương không muốn làm nàng giận, tính tình nàng dạo này càng lúc càng bạo dạn, cũng càng quái lạ, hắn có làm gì cũng không thể khiến thê tử vui lòng.

Nữ tử này từng yêu hắn đến mức bất chấp thế gian, bây giờ tuy nàng vẫn ở lại bên cạnh hắn nhưng nhìn hắn một cái cũng thấy phiền chán.

Nguyên Vương đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng chán nản không thôi.

—o0o—

Lúc này, trong Vương phủ lại vui vẻ rộn ràng.

Tiêu Ngự ôm tiểu thúc còn nằm trong tã, vẻ mặt bối rối nhìn nó chụp ngón tay hắn nhét vào miệng, còn mút như núm vú cao su.

"Chúng ta phải nuôi nó thật sao" Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn Tạ Cảnh Tu sắc mặt thản nhiên đứng một bên, "Bây giờ Vương gia Vương phi đã lên đảo rồi, nên để họ nuôi con đi chứ, nào có ca ca nào giành nuôi đệ đệ như ngươi."

"Ai bảo ngươi không sinh con được." Tạ Cảnh Tu liếc hắn một cái.

Tiêu Ngự nổi nóng, tiện tay chụp đồ trên bàn ném y.

"Chê ta không sinh con được thì tìm người có thể sinh cho ngươi đi!"

Hắn đường đường là nam tử hán, đã hạ mình làm thụ, chưa nói tiếng nào thì thôi, còn bị người ta ghét bỏ!

"Đừng giận mà." Tạ Cảnh Tu mỉm cười, bước đến ôm Tiêu Ngự vào lòng, "Có trách thì phải trách ta không thể làm ngươi mang thai." Nói xong còn vươn bàn tay to sờ tới sờ lui trên bụng Tiêu Ngự như đang gieo hạt giống.

"Biến!" Tiêu Ngự tức giận đẩy y ra, bé cưng trong lòng hắn giương đôi mắt đen trắng rõ ràng, tràn ngập hiếu kỳ nhìn hai người làm mình làm mẩy.

Tạ Cảnh Tu, "Đó cũng vì tốt cho thằng nhóc này thôi. Hai người kia không thích hợp nuôi con."

Tiêu Ngự ngẫm lại phương pháp nuôi dạy của phu thê Nguyên Vương, cũng câm nín.

"Trải qua nhiều chuyện như vậy, ta thấy… bọn họ đã khá hiểu chuyện rồi. Hẳn là đã sửa đổi tính tình." Tiêu Ngự ngập ngừng.

Thời đại này là con không được phán cha có lỗi, Tiêu Ngự không muốn nói xấu về phu thê Nguyên Vương trước mặt Tạ Cảnh Tu. Hai người kia mặc dù có hơi hồ đồ, không đáng tin nhưng cũng không phải hạng độc ác. Bây giờ lên đảo Vô Danh sống an nhàn sung sướng, chẳng lẽ không nuôi được một đứa trẻ cho ra hồn

"Ta không muốn sau này thằng bé lớn lên sẽ sinh lòng oán hận huynh trưởng." Tạ Cảnh Tu chỉ nói vậy, không giải thích nhiều hơn.

Thế là cậu em chồng còn chưa dứt sữa chính thức giao cho Tiêu Ngự.

Thật lâu sau này Tiêu Ngự mới thấy Tạ Cảnh Tu liệu sự như thần. Nếu đứa trẻ thật sự đưa cho đôi phu thê không đáng tin kia nuôi thì rất có khả năng sẽ tạo thành tình huống Tạ Cảnh Tu lo lắng.

Nguyên Vương phi nói dễ nghe là người cực kỳ đơn thuần. Nhưng bất luận phẩm chất gì mà nhiều quá cũng sẽ sinh ra vấn đề.

Trước kia nàng một lòng một dạ đặt tâm tư vào Nguyên Vương mà bỏ quên hết người xung quanh, bao gồm Tạ Cảnh Tu. Cũng may Tạ Cảnh Tu tuy gặp vô số trắc trở mà vẫn có thể lớn khôn, còn biến thành một nam tử hán thẳng như nét bút đầu đội trời chân đạp đất, đương nhiên, ngoại trừ phương diện nào đó không được thẳng lắm.

Hiện tại Nguyên Vương phi chuyển chấp niệm lên người Tạ Cảnh Tu, trong mắt trong tim chỉ có một mình Tạ Cảnh Tu, Nguyên Vương đã bị vứt xó, con nhỏ mới sinh cũng chẳng là gì trong mắt nàng.

Nếu lớn lên trong hoàn cảnh đó, Tiêu Ngự cũng không dám nói chắc đứa trẻ này có hưởng được chút gene nào của Tạ Cảnh Tu mà kiên cường không ngã hay không.

Nguy cơ lớn nhất là nó sẽ sinh lòng oán hận với huynh trưởng đã giành hết tình thương của mẫu thân.

Tên của tiểu thúc dĩ nhiên là do Tạ Cảnh Tu chọn, y lấy họ của mình và Tiêu Ngự kết hợp lại, tùy tùy tiện tiện đặt ra cái tên sẽ theo thằng bé cả đời, Tạ Phượng.

Tiêu Ngự , để tránh cho sau này tiểu thúc lớn lên lại hận Đại ca vô tâm, hắn sửa lại một chút.

"Đặt là Tạ Tiêu đi." Họ của hắn vốn là họ Tiêu mà.

Không thể không nói, Tạ Tiêu tuy nghe lọt tai hơn Tạ Phượng một tí nhưng nhìn chung vẫn thấy cái tên mà đôi phu phu này lựa cho tiểu thúc quá sức tùy tiện…

Nguyên Vương chỉ có thể lặng lẽ giấu ba tờ giấy ghi chi chít danh tự.

Cái tên của tiểu thúc đang nằm trong nôi gặm ngón tay sau này sẽ lưu danh sử sách.

Tên của tiểu thúc đã định, là do Tạ Cảnh Tu dựa vào vai vế, lấy cảnh đặt tên.

Nguyên lão Vương gia và mọi người đều không có ý kiến, Nguyên Vương vẻ mặt xoắn xuýt nhìn hai người, cũng không dám nói gì.

Tiêu Ngự nhớ lại cảnh Tạ Cảnh Tu hớn hở gọi Lông Xù là "Huyền Trạm", cái tên Tạ Tiêu may mắn đã được sửa lại vẫn còn bình thường chán.

Trẻ con trong Vương phủ không ít. Ngoại trừ Tạ Tiêu chưa dứt sữa còn có Tạ Tĩnh, con thứ của Tạ Cảnh Lâm, năm nay đã tám tuổi. Tiểu Thái tử Tống Triều Nghiên lúc trước dưỡng thương trong Quảng An đường đã được đón về Vương phủ dạy dỗ.

Còn một đứa nữa là Phượng Trấn Minh, tiểu tằng tôn của Phượng đại lão thái gia, chính là "chỗ dựa" nhỏ bé đầu tiên của Tiêu Ngự lúc vừa đến thế giới này, hiện nó cũng ở trong Vương phủ, ca ca A Thương của Bách Linh đương nhiên cũng vào theo, hầu hạ tiểu thiếu gia không quản ngày đêm.

Tiêu Ngự nhận ra Tạ Cảnh Tu nhìn xa vô cùng, cũng cực kỳ tinh mắt, chiếm cứ được tiểu đảo sản vật phong phú bốn mùa như xuân, từ từ khai phá, các thế lực bên ngoài không thể nhúng tay vào, cứ thế mà thong thả hưởng thụ những tháng ngày còn hơn cả thần tiên.

Sau đó, Phương tam lão gia dần dần chở từng nhóm thân nhân bằng hữu ở kinh thành lên đảo. Phương gia dĩ nhiên không cần phải nói, đã dời toàn tộc định cư trên đảo, Phương thị cũng được hộ tống đến luôn. Đa phần người làm trong Quảng An đường đã đi theo Phương tam lão gia lên đảo trước, Lục Dung Dung bây giờ mới mang một nhà già trẻ lớn bé lên đảo, ngoại trừ phụ mẫu đệ muội còn có An Thiên Vũ, cuối cùng nàng đã tìm được ca ca, một nhà đoàn tụ.

Trừ những người này, Tạ Cảnh Tu còn phái thuộc hạ đi rào đón dân chúng khắp Đại Lương, bất luận là nông dân, thợ thủ công, quân đội… tất cả đều được dời lên đảo Vô Danh.

Tòa thành ở bến cảng được mở rộng gấp hai lần lúc trước, và vẫn đang được xây dựng khuếch trương với tốc độ chóng mặt, tất cả cần có nguồn nhân lực vật lực cực lớn. Hòn đảo hình trăng lưỡi liềm ngày càng bành trướng, nhưng bất kể di dời bao nhiêu dân chúng đến vẫn không theo kịp tốc độ kiến thiết mà Tạ Cảnh Tu kỳ vọng.

Khắp chốn Đại Lương bắt đầu lan truyền một truyền thuyết mơ hồ.

Truyền thuyết kể rằng, giữa biển khơi xa xôi có một tiểu đảo y như thế ngoại đào nguyên, nơi đó đất lành phì nhiêu, bốn mùa như xuân, sản vật phong phú. Chỉ cần có đôi bàn tay và sức lao động là có thể nuôi sống bản thân và cả nhà, có thể bình an sống qua ngày, còn giữ được tôn nghiêm.

Nếu còn trong thời thái bình thịnh thế, truyền thuyết như vậy sẽ bị người ta chê cười bác bỏ, chẳng ai muốn lãng phí thời gian theo đuổi nơi tiên sơn hải ngoại hư vô mờ ảo kia. Huống chi truyền thuyết cũng đâu có quá hấp dẫn, người lên đảo vẫn phải canh tác lao động mới được sống no đủ, nào có khác gì cuộc sống hiện tại Chẳng đáng để dân chúng phải bỏ quê xa xứ.

Nhưng bây giờ thời thế thay đổi. Ai cũng biết triều đình đấu đá gay gắt, Hoàng đế bị quyền thần cản trở, không thể dọn sạch triều chính. Chiến loạn nổi lên bốn phía, dân chúng lầm than, càng ngày càng có nhiều người tha phương cầu thực.

Trong cơn loạn lạc, chốn tiên sơn hải ngoại thanh bình êm ấm trong truyền thuyết lập tức trở thành thiên đường ai ai cũng hướng đến. Bọn họ không bị nếp sống không làm mà hưởng, biến đá thành vàng mê hoặc, lời đồn như vậy thật sự quá khó tin. Ngược lại, dân chúng thích nhất là lao động và canh tác. Chỉ cần cho họ một mảnh đất, cho bọn họ thế đạo an ổn để họ có thể dựa vào đôi bàn tay mà kiếm sống, không phải ăn

bữa nay lo bữa mai thì bọn họ có thể cống hiến sức lực để xây dựng thời đại hòa bình, báo đáp cho người đã tạo điều kiện sống cho họ.

Ngay lúc này, bách tính đã mất nơi ăn chốn ở chẳng khác nào ong vỡ tổ, rắn mất đầu, phải lang thang phiêu bạt, lúc nào cũng bị tuyệt vọng và sợ hãi bao trùm. Bọn họ không có thức ăn, không có chỗ trú thân, bắt buộc phải gia nhập đội ngũ lưu dân trôi giạt rày đây mai đó, mãi mãi không thể ngóc đầu lên.

Truyền thuyết kia nhanh chóng lan khắp hang cùng ngõ hẻm Đại Lương, trước mắt mọi người đã xuất hiện một mục tiêu mơ hồ nhưng quá tốt đẹp, không ít người vực dậy tinh thần.

Một đường chạy đến phía Đông, men theo bờ biển. Chỉ cần thấy được biển cả bao la là có thể có hy vọng sống.

—o0o—

Phía Tây Bắc Đại Lương là vùng hoang mạc tiêu điều, cát vàng trải dài đến tận chân trời, thực vật héo úa, thi thoảng lại thấy một con quạ đen đậu trên cành khô, giương đôi mắt đen nhánh nhìn thế gian xơ xác.

Đất đai nơi này cằn cỗi, bão cát đầy trời, dù là trong thời bình cũng rất ít người lui tới.

Nơi đây được gọi là Cổng Địa Ngục, là khu vực triều đình Đại Lương cho lưu đày phạm nhân phạm trọng tội.

Trước kia thì có quân đội canh gác biên ải đóng giữ, thuận tiện trông coi những phạm nhân tội ác tày trời.

Bây giờ chẳng biết quân đội đã biến đi đâu, ngay cả quân doanh cũng bị bão cát san bằng thành phế tích, thế mà triều đình Đại Lương cách xa ngàn dặm vẫn không hay biết gì.

Đi dọc theo chiều gió, tiến vào sâu trong sa mạc, giữa một hẻm núi là một cung điện đen tuyền sừng sững.

Nơi này nằm ngược hướng bão cát, vách núi cao vút hệt như ranh giới phân cách hai thế giới, mặt đón gió thì heo hút không một ngọn cỏ, mặt khuất gió lại là một ốc đảo dạt dào nguồn sống.

Cung điện đen kia được xây dựng ngay trung tâm ốc đảo.

Lúc này, giữa đại điện, tiếng đổ vỡ vang lên liên tiếp, nam nhân ngồi trên ngai cao phẫn hận đập nát bình sứ cuối cùng, nghiến răng nghiến lợi căm thù nói, “Tại sao bọn chúng không làm loạn! Tại sao không tạo phản! Tống Lí tin lời nịnh thần, sủng ái gian phi, hãm hại trung thần, tàn bạo với bách tính! Đã không còn xứng làm Hoàng đế nữa! Tại sao bọn chúng lại không loạn! Bổn cung mới là dòng dõi chính thống, bổn cung mới là chân long thiên tử của Đại Lương!”

Người dưới triều đường đồng loạt quỳ xuống, tên thủ lĩnh dập đầu thưa, “Điện hạ đừng lo, tiên vương phải ẫn nhẫn, suy tính mấy chục năm mới tạo ra được cục diện hôm nay. Tuy tạm thời chưa điều tra ra nhưng vẫn không ảnh hưởng đến đại nghiệp của điện hạ. Bộ tộc Lý thị vẫn đang dốc sức phục vụ điện hạ, Vĩnh Vinh đế không thể chịu nổi một đòn nữa đâu. Thiên mệnh của điện hạ đã định, chắc chắn có thể đoạt lại ngai vàng! Xin điện hạ bình tĩnh, đừng hấp tấp!”

Về tên của nhân vật, có vài người được tác giả đổi tên:

Trần Viễn (ông cha của Trần Tố Khanh) -> Trần Sơn

Nguyên Vương Tạ Phục -> Tạ Vân

Tạ Tĩnh -> Tạ Triệt

Tên được đổi giữa chừng trong bản raw chứ không phải tôi nhầm đâu, nếu bị thế này thì phải dùng tên chưa đổi hay đã đổi

195. Chương 195: Gia Tộc Dự Vương

Editor: Vện

Nam nhân ngồi trên ngai cao ẩn mặt trong bóng tối, chỉ nghe được giọng nói lạnh lẽo âm tàn như rắn độc.

"Hứa quốc trượng! Đừng bảo bổn cung tiếp tục ẩn nhẫn nữa! Từ lúc tằng tổ phụ của bổn cung bị tổ tiên Tống Lí lợi dụng rồi hãm hại lưu đày đến đây, người đã khởi xướng kế hoạch đoạt lại ngai vàng, chúng ta nhịn nhục quá lâu! Quá lâu rồi! Bổn cung không thể chờ thêm nữa! Tống Lí đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ một cọng rơm cũng đủ khiến hắn sụp đổ, không thể nào gượng dậy! Chút chuyện nhỏ này mà bộ tộc Lý thị cũng không làm được, còn để hắn lay lắt chút hơi tàn, đúng là một lũ rác rưởi! Hứa quốc trượng, lập tức cho người hành động, chuyện mà Lý thị không hoàn thành, bổn cung không ngại giúp chúng một tay!"

Món đồ sứ cuối cùng vỡ tan tành dưới đất, Hứa quốc trượng cúi đầu nhìn lướt qua, lại khom người, trầm giọng, "Điện hạ thứ cho thần nói thẳng, tổ tiên Lý thị là tâm phúc của tằng tổ phụ của điện hạ, cũng bị lưu đày đến đây mà vẫn nhất mực trung thành với điện hạ. Thế hệ này của Lý thị lẻn vào kinh thành để gầy dựng đại nghiệp, cực khổ mấy chục năm mới có địa vị như hôm nay. Bộ tộc Lý thị chắc chắn sẽ không gian dối, hiện tại là thời khắc quyết định, điện hạ tuyệt đối không được để bọn họ phát hiện điện hạ đã sinh lòng bất mãn với họ, nếu không, sợ là lòng người thay đổi, khó có thể khống chế. Với lại, Tống Lí kia u mê mấy chục năm, đã sớm bị muôn dân oán trách, muốn lấy lại danh dự cho hoàng thất không phải chuyện một sớm một chiều. Chỉ cần bộ tộc Lý thị thâu tóm kinh thành, chia rẽ lòng dân, lúc đó điện hạ có thể danh chính ngôn thuận khôi phục huyết mạch chính thống của Dự Vương, chiếm lại ngai vàng, thống nhất thiên hạ!"

Nhiều năm trước, Dự Vương vốn là Thái tử Lương Quốc bị huynh đệ ruột thịt hãm hại, phạm sai lầm lớn, chọc giận thiên tử, toàn tộc Dự Vương bị trục xuất khỏi hoàng thất, lưu đày đến vùng hoang mạc không một bóng cây ngọn cỏ, vĩnh viễn không được về kinh thành.

Dự Vương dĩ nhiên không cam lòng, nhưng khổ nỗi thân rơi xuống bùn, thân phận thấp kém, không tiền không thế, muốn giành lại ngôi Hoàng đế là mơ giữa ban ngày.

Nhưng Dự Vương là người cực kỳ kiên nhẫn, mặc dù bản thân không còn hy vọng giành lại ngai vàng, nhưng ông ta tình nguyện noi gương Ngu Công dời núi (*), chuyện ông ta không làm được sẽ nhờ hậu duệ làm thay. Con trai không cướp ngôi được thì còn có cháu chắt.

(*)Đại ý câu chuyện là bất kể gặp việc khó khăn đến đâu, miễn có quyết tâm và nghị lực thì có thể thành công. Rất nhiều trang mạng đăng tích này, tôi lại thích phiên bản này nhất, đọc đầy đủ ở ĐÂY.

Bởi vậy, Dự Vương thiết lập một gia quy, con cháu của ông ta phải nỗ lực hết mình vì mục tiêu này! Để tránh nảy sinh tranh chấp nội bộ làm tổn thất lực lượng, Dự Vương đặt quy định, không phải đích trưởng tử thì không được theo nghiệp tổ tiên. Thế hệ nào cũng phải lấy sức mạnh gia tộc làm đầu, giáo dục đích trưởng tử thật nghiêm khắc, phải bảo đảm mặc dù người thừa kế của ông ta sống khép kín trong hoang mạc Tây Bắc cũng không mất đi tôn nghiêm và phong thái hoàng gia, không bị lẫn lộn với tiện dân.

Nay đã trải qua ba đời, huyết mạch đời này của Dự Vương cuối cùng đã nắm được thành hoang nơi biên ải tiêu điều, cuối cùng đã có thể vươn tay đến ngai vàng cách xa ngàn dặm ngoài kia.

Trong tay hắn không có binh lính, lại không thể chiêu binh mãi mã, nếu không sẽ đánh rắn động cỏ, huống chi, hắn cũng không có đủ tiền để nuôi quân đội.

Gia tộc bọn họ bị lưu đày, một đồng xu cũng không được mang ra khỏi kinh thành, tất cả tài sản đã bị niêm phong, sung vào quốc khố.

Ở thế hệ của tổ phụ, toàn tộc phải dốc hết sức nuôi dưỡng phụ thân hắn. Các thúc bá huynh đệ phải làm công làm mướn ở biên ải kiếm chút tiền còm, nhóm đường tỷ đường muội phải mặc áo vải sờn rách, dùng tiền của các thúc bá mua tơ lụa, không quản ngày đêm ngồi may thành áo bào khoác lên người phụ thân.

Các đời đích trưởng tử từng bước tiến lên trên đôi vai, trên xương máu của các thúc bá, các huynh đệ tỷ muội. Bọn họ ăn mặc xa xỉ, là cấp độ thượng đẳng ở chốn thành hoang này. Bọn họ đầy một bụng thơ ca, có sư phụ võ nghệ cao cường, học chữ luyện võ từ bé, được bồi dưỡng như một người thừa kế ngai vàng đích thực.

Chính vì vậy, dù đã trải qua ba đời mà không một ai dám cả gan quên mất lời dạy của tổ tiên.

Với thân phận của tổ tiên, hắn không cần phải khơi mào chiến tranh để đạt được mục đích. Lúc này, hắn chỉ cần tính toán, tính ý trời, tính lòng dân, chỉ cần dựa vào mưu kế, chẳng những hắn có thể đoạt lại ngôi báu mà còn được muôn dân kính ngưỡng!

Nhưng mà...

"Chắc chắn không gian dối" Nam nhân ngồi trên cao lạnh lùng cười, "Trước kia có lẽ đúng, nhưng từ khi Lý thị tiến cung, giành được sủng ái của Tống Lí, sinh được con trai nối dõi cho hoàng thất Đại Lương thì dã tâm của bọn họ ngày càng lớn hơn!"

Đời trước, vì trong hậu viện của mình phát sinh biến cố, suýt chút nữa đạp đổ nỗ lực của tổ tôn ba đời, đoạn tuyệt huyết mạch Dự Vương vất vả lắm mới thấy được khởi sắc.

Cho nên Dự Vương đời trước nghĩ ra một biện pháp, một biện pháp hoàn hảo để giành lại ngôi vị Hoàng đế, không đánh mà thắng.

Đó là dùng nữ nhân, nữ nhân mà người đời vẫn luôn xem thường, nếu biết sử dụng thì có thể biến thành lưỡi dao sắc bén nhất.

Dự Vương đời trước tuy rất tuân thủ tổ huấn, đề cao địa vị đích trưởng tôn, chú tâm bồi dưỡng, thiết lập thân phận tối cao.

Nhưng dù gì thì Dự Vương vẫn là nam nhân, lại còn là người bị nữ nhân làm u mê thần trí.

Nữ nhân kia đến từ Giang Nam mưa bụi đầy trời, vì phụ thân phạm tội mà bị liên lụy, lưu đày đến đây. Trước đó, nàng đúng thật là tiểu thư khuê các.

Toàn tộc Dự Vương dồn hết tâm huyết nuôi dưỡng người thừa kế, tầm nhìn của các đời Dự Vương nào có hạn hẹp như người thường. Nhưng giữa chốn Tây Bắc hoang vu, chung quy vẫn không thể được mở mang kiến thức.

Hắn vừa thấy nữ nhân mỏng manh như cành liễu, cử chỉ nhã nhặn thanh tao kia đã bị hút mất hồn.

Chỉ cần không vi phạm tổ huấn, Dự Vương vẫn có thể tiếp tục gầy dựng cơ nghiệp riêng. Chỉ là một nữ nhân thôi mà, nào có ai để nàng vào mắt.

Nhưng ai ngờ, nữ nhân dung nhan xinh đẹp, bề ngoài nhỏ bé yếu ớt này suýt chút nữa lật đổ mọi cố gắng của cả gia tộc bọn họ.

Hắn cho rằng, có được nữ nhân kia cũng giống như sưu tầm được món đồ sứ đẹp đẽ hay bức tranh chữ quý giá. Hắn ban cho nàng sủng ái, cho nàng vinh nhục, cùng chia sẻ buồn vui, nàng là vật sở hữu mỹ lệ vô song, khiến hắn yêu thích, khiến hắn hài lòng.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, nữ nhân hắn luôn cho là nhu nhược không nơi nương tựa chỉ dựa vào nước mắt và lời lẽ dịu dàng mà đã có thể biến hắn thành vũ khí của nàng.

Hắn trừng phạt tộc nhân bất kính với nàng, mắng nhiếc thê tử không từ thủ đoạn, ngay cả con trai nắm địa vị tối cao cũng làm hắn chướng mắt.

Buồn cười là hắn còn ngông cuồng tự đại, tức giận tộc nhân không chịu đặt nàng vào mắt.

Không tôn trọng nàng chính là khiêu khích uy nghiêm của gia chủ.

Hắn oán hận thê tử xuất thân thấp kém, không biết khoan dung độ lượng. Rõ ràng con trai nàng ta đã đứng vững ở vị trí Thế tử, chờ hắn trăm tuổi chắc chắn sẽ kế thừa vương vị, vậy mà nàng ta lòng tham không đáy, dùng mọi cách hãm hại nữ tử hắn yêu thích, thậm chí suýt giết chết con trai nàng hạ sinh.

Tất cả mọi thứ càng làm hắn thêm yêu thương nữ nhân chịu đủ oan ức.

Mãi đến khi đích trưởng tử của hắn, huyết mạch duy nhất gia tộc Dự Vương suýt chút bị hạ độc hại chết, toàn bộ tộc nhân quỳ xuống than khóc, kể rõ sự tình, đưa ra bằng chứng, nghiêm khắc khiển trách hắn, lúc đó hắn mới tỉnh ngộ.

Tất cả đều xuất phát từ âm mưu của một nữ nhân. Nữ nhân kia lả lướt lấy lòng hắn, hại hắn suýt biến thành đồng lõa hại chết trưởng tử, hại chết chính thê, suýt chút nữa tự tay hắn chôn vùi cơ nghiệp mà bậc cha chú gian lao khổ cực gầy dựng nên.

Nữ nhân kia triệt để thâu tóm hắn, phải nói là tốn không ít công sức.

Nhưng nàng chỉ biết gia tộc Dự Vương tôn sùng, nuôi dưỡng người thừa kế chứ không biết quy định nghiêm ngặt tổ tiên định ra, người thừa kế hưởng thụ cung phụng của toàn tộc, dĩ nhiên cũng phải có trách nhiệm gánh vác hưng suy toàn tộc.

Danh xưng Dự Vương không chỉ đại diện cho quang vinh và địa vị, thân là Dự Vương, tính mạng của hắn không thuộc về bản thân hắn, hắn có làm gì cũng phải đặt lợi ích của tộc nhân lên trên hết.

Nữ nhân kia cho rằng bắt được hắn là có thể chiếm được tài sản tích lũy của bao đời tộc nhân, bản thân nàng và con trai nàng sẽ thay thế vị trí người thừa kế, trở thành tượng đài để người trong tộc cung phụng, tôn sùng.

Kết quả cuối cùng, gia chủ hồ đồ là hắn bị tộc nhân phế truất, con trai hắn trở thành gia chủ mới. Hắn trở thành tầm thường như những tộc nhân khác, dùng cả đời cống hiến, phục vụ cho gia chủ và tương lai gia tộc.

Ngay cả chính thê của hắn cũng vậy, đây là quy định, là tổ huấn, là lời dạy tối thượng, không thể làm trái.

Mà nữ nhân rơi xuống từ đám mây kia phải sống trong những tháng ngày cơ cực, cuối cùng tự vẫn trong cơn ghen tức.

Từ đó, hắn không dám xem thường nữ nhân nữa.

Dựa vào tài sản hiện có của bộ tộc Dự Vương, không biết phải tích góp bao nhiêu đời nữa mới đủ để phản công.

Huống chi Vĩnh Vinh đế lúc mới lên ngôi đích thật là minh quân, còn có vài Hoàng tử ưu tú. Triều đình lúc bấy giờ trong sạch, dân sinh thái bình, nhìn sao cũng thấy không thể dễ dàng dấy lên bạo loạn.

Nhưng hắn không thể nào chờ đợi lâu hơn nữa. Bây giờ hắn đã sâu sắc thấu hiểu rằng, nữ nhân có thể trở thành thứ vũ khí sắc bén nhất.

Chỉ một người thì không thể nào lật đổ triều đình, vậy nhiều người thì sao Nếu sau lưng những nữ nhân này có thế lực chống đỡ, các nàng có thể làm đảo loạn thiên hạ, khống chế loạn thần tặc tử đến mức độ nào

Dự Vương đã từng một lần nếm quả đắng bởi nữ nhân, đột nhiên rất có hứng thú muốn biết kết quả.

Với thế lực của gia tộc Dự Vương, muốn phái binh đi là bất khả thi, nhưng thừa sức bồi dưỡng vài nữ nhân biết nghe lời.

Gia tộc Dự Vương có thể khiến người khác cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực từ đời này qua đời khác, đã sớm nắm giữ được biện pháp khống chế lòng người.

Huống hồ, nơi đây là trung tâm hoang mạc bão cát đầy trời, đất đai nứt nẻ khô cằn, đâu đâu cũng bị bóng tối tuyệt vọng bao trùm, tìm không thấy một hy vọng sống.

Không có địa phương nào thích hợp để bồi dưỡng con rối hơn chỗ này.

Vụ tên tuổi thôi để beta sửa luôn một thể, dùng tên đã đổi nhé, tại bộ này là bộ đầu tiên trong hệ liệt, nó mà có vấn đề là mấy bộ sau lãnh đủ, sửa nát mặt.

196. Chương 196: Biến Loạn Sắp Đến

Editor: Vện

Dự Vương đời trước tự tay bồi dưỡng một nhóm nữ tử, các nàng được chọn từ đám phạm nhân lưu đày hoặc thuộc hạ tâm phúc, tất cả đều là mỹ nhân trẻ trung xinh đẹp, lay động lòng người.

Trong tương lai, các nữ nhân này sẽ được thả ra ngoài hoạt động, Dự Vương đời trước muốn đảm bảo các nàng phải trung thành tuyệt đối.

Dùng phương pháp đào tạo tử sĩ để huấn luyện các nàng, mười người thì sống sót có khi chỉ được nửa người, người đứng vững chính là thứ vũ khí trung thành lợi hại nhất.

Cuối cùng, chỉ có năm mươi người được rời hầm huấn luyện không thấy ánh mặt trời.

Nhưng Dự Vương đời trước tin rằng năm mươi con rối dung nhan xinh đẹp mà thủ đoạn tàn độc, tâm địa cứng rắn này đủ sức làm đảo loạn thời đại thái bình.

Chỉ có một nữ nhân ngoại lệ, chính là Lý thị.

Lý gia vốn không phải họ Lý, tổ tiên của Lý gia là thuộc hạ tâm phúc của các đời Dự Vương, được ban cho họ Tống. Gia tộc Dự Vương gặp nạn, tổ tiên Lý gia cũng bị lưu đày nhưng vẫn là nanh vuốt thân cận nhất, là chó săn hung ác nhất.

Nếu không có tổ tiên Lý gia, e là Dự Vương đã chết trên đường lưu đày, càng không thể xây dựng thế lực trong hoang mạc Tây Bắc.

Lý gia tự nguyện trà trộn vào triều đình, mục đích chỉ có một, đó là phá hủy uy vọng của hoàng thất, phá hủy quân vương từng được xem là anh minh.

Dự Vương muốn đoạt lại ngôi vị Hoàng đế nhưng không muốn gánh cái danh nghịch thần tặc tử.

Hắn muốn danh chính ngôn thuận, muốn toàn thiên hạ phải quy phục. Hắn muốn lê dân dưới gầm trời này quỳ mọp dưới chân, khẩn cầu hắn ngồi lên ngai vàng đáng lẽ phải thuộc về gia tộc Dự Vương.

Hắn sẽ không giết Tống Lí, hắn muốn để Tống Lí và hoàng thất tiếp tục sống. Để ngài phải sống một cách nhục nhã, hèn hạ, sống không bằng chết, đó mới là cách trừng phạt thâm thúy nhất. Hắn muốn Tống Lí phải nếm trải mọi khổ cực của các đời tổ tiên hắn từng gánh chịu.

Lý Yên Nhi, nữ nhi duy nhất của Lý gia chính là cây đao phá hủy Tống Lí.

Lý Yên Nhi và bộ tộc Lý thị luồn cúi mấy năm, cuối cùng trở thành tâm phúc của Vĩnh Vinh đế, bọn họ ỷ vào tin tưởng của đế vương, giật dây Tống Lí hoặc mượn danh nghĩa của thiên tử, trắng trợn hãm hại trung thần lương tướng, lại tham ô vô độ, khống chế triều đình, xem mạng người như cỏ rác, không việc ác nào không làm.

Mỗi một việc thất đức là một nét bút ghi thêm nghiệp chướng, hạ bệ danh vọng hoàng thất.

Trong dân gian từ lâu đã lan truyền sự bất mãn với hoàng thất, dĩ nhiên cũng có người của Dự Vương âm thầm tiếp tay đổ dầu vào lửa.

Những việc này tuy không đủ để làm dao động căn cơ của Vĩnh Vinh đế, nhưng có thể từng bước từng bước xâm chiếm, ảnh hưởng đến thời vận đế vương.

Chỉ cần chờ đến khi thời cơ thích hợp, Dự Vương sẽ có thể đứng lên hoàn thành đại nghiệp.

Thời cơ kiểu này cực kỳ khó gặp, có thể mấy chục năm cũng không xuất hiện, nhưng thứ mà các đời Dự Vương không bao giờ thiếu chính là kiên trì.

Bọn họ không phải chờ đợi lâu hơn nữa.

Năm thứ hai mươi từ khi Vĩnh Vinh đế tại vị, thiên tai xảy ra liên tiếp, hạn hán, ngập lụt không ngừng, lương thực thất thu, dân chúng không được no bụng, không còn đất sống, bị ép xa xứ, lang thang khắp nơi. Thời thế loạn lạc đã hình thành bước đầu.

Tiếng oán than phủ trùm Lương Quốc, Dự Vương biết, thời khắc mà tổ tiên hắn trù tính trăm năm cuối cùng đã đến.

Lúc này, chỉ cần phái người chiêu cáo thiên hạ gia tộc Dự Vương mới là huyết mạch đế vương chân chính! Vĩnh Vinh đế vốn không có tư cách ngồi trên ngai vua, tổ tiên của ngài chỉ là hạng hèn hạ, là loạn thần tặc tử dùng thủ đoạn đánh cắp ngôi báu!

Ngài đi ngược lẽ trời, chọc giận thiên nhan cho nên trời cao mới giáng hình phạt xuống Lương Quốc.

Chỉ khi gia tộc Dự Vương lấy lại ngôi báu, dùng huyết mạch của chân long thiên tử thuyết phục thượng thiên thì mới bình ổn được loạn lạc.

Chỉ cần thiên tai loạn lạc càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ cần dân chúng cho rằng thủ phạm gây nên tất cả chính là đương kim Hoàng đế thì gia tộc Dự Vương đã chờ được thời cơ tuyệt hảo.

Đến lúc giành được thiên hạ rồi thì sợ gì dân chúng không phục, sợ gì có tài mà không có chỗ dùng, sợ gì không binh mã mà vẫn phải chiến đấu

Đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy lại bị Tống Lí dần dần xoay chuyển thế cục.

Còn những lưu dân chạy nạn, rõ ràng đã bị ép tới đường cùng, cơm cũng không có ăn, thế mà không kết thành quân đội, ngược lại còn theo đuổi tiên sơn hải ngoại hư vô, chạy dọc bờ biển tìm đường sống.

Dự Vương nóng nảy đi tới đi lui, người phía dưới không dám lên tiếng.

Gia tộc Dự Vương tiêu tốn bao nhiêu thời gian trong hoang mạc Tây Bắc, mặc kệ cố gắng thế nào cũng không giữ được nhân tài nghĩa sĩ. Người dưới triều đường hiện tại, có thể gọi là mưu sĩ toàn là người kiến thức tầm thường, không đến nỗi như giá áo túi cơm nhưng cũng không thể gọi là nhân tài. Người mà hắn có thể sự dụng thật sự quá ít, hơn nữa càng lúc càng hiếm hoi.

"Không được, bổn vương không thể chờ thêm nữa!" Dự Vương dừng bước, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Chờ nữa thì gia tộc Dự Vương sẽ vùi thân dưới cát vàng nơi đây, không bao giờ trỗi dậy được.

"Bổn vương muốn xưng đế ngay lập tức!" Dự Vương vung tay áo, hai mắt tỏa sáng, "Bổn vương không muốn làm rùa rụt cổ trong cái hoang mạc không thấy được mặt trời, bổn vương cũng không muốn để con cháu tiếp tục bị chôn vùi trong cục diện bế tắc không lối thoát. Bất luận là thắng hay thua, sống hay chết cũng phải chấm dứt ngay trước mắt bổn vương!"

Người dưới triều đường mấy mặt nhìn nhau, có vài người lộ vẻ hoảng loạn nhưng không ai khuyên can.

Hứa quốc trượng bước lên nói, "Nếu đã thế, vậy còn trưởng Công chúa đang bị kẹt trong kinh thành..."

Trưởng Công chúa Tống Bội Hoa, tức cô cô của đương kim Dự Vương cũng bị phái đến kinh thành nằm vùng.

Tống Bội Hoa cũng giống Lý Yên Nhi, các nàng không phải con rối xuất thân từ hầm huấn luyện, các nàng là chủ nhân, thân phận của Tống Bội Hoa còn cao hơn Lý Yên Nhi một bậc.

Từ khi Lý Yên Nhi hạ sinh Hoàng tử, Dự Vương phát hiện bộ tộc Lý thị không còn trung thành như trước, khó kiểm soát hơn.

Tống Bội Hoa được phái đến kinh thành, trên danh nghĩa là giúp sức, thật ra là đến giám sát.

Hứa quốc trượng nói tiếp, "Hiện giờ bộ tộc Lý thị trực tiếp đối đầu với Vĩnh Vinh đế, mặc kệ quyền lực trong tay họ lớn đến đâu đi nữa, Vĩnh Vinh đế cũng không phải tên vô dụng, hơn nữa hắn đã tỉnh táo, Lý gia chắc chắn không phải đối thủ của hắn. Trưởng Công chúa ở lại kinh thành thực sự rất nguy hiểm, nay đã không cần người giám sát nữa, vẫn nên đón trưởng Công chúa về đi thôi."

Tống Bội Hoa là cô cô của Dự Vương, năm đó được tiên vương đưa đến kinh thành giám sát Lý gia. Hiện tại hắn muốn xưng đế, đương nhiên đâu thể nhìn nàng vị vây hãm trong doanh trại địch.

Đi theo trưởng Công chúa còn có một đội quân tinh nhuệ, phòng khi Lý gia phản bội còn có người giúp nàng áp chế.

Bên cạnh Dự Vương chẳng có ai dùng được, cho nên tiểu đội chỉ có mấy chục người cũng rất đáng giá.

Bất luận là về công hay về tư, hắn đều phải đón trưởng Công chúa trở về.

—o0o—

Kinh thành, Phượng phủ.

Tuy đang là giữa trưa nhưng trên đường chẳng có một bóng người, khung cảnh vô cùng lạnh lẽo.

Mặc dù hạn hán không lan đến kinh thành nhưng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Thiên tai xảy ra khắp cả nước, muôn dân tán loạn, kinh thành là trung tâm Lương Quốc, trên đầu cứ như có đám mây đen che phủ, nặng nề u ám. Ánh nắng gay gắt như lửa cũng không cách nào xua tan tầng mây khiến người người bất an.

Chủ nhân Phượng phủ Phượng Vân Phi hiện giờ rảnh rỗi quanh quẩn trong nhà, đã từ lâu không còn đến Thái Y viện nhậm chức nữa.

Con trai hắn là Thế tử phi của phủ Nguyên Vương tạo phản, hắn chỉ bị tước chức, giáng làm thường dân đã là may mắn lắm rồi.

Phượng Vân Phi mang tâm tình cầm chắc cái chết, hoảng loạn chờ đợi, lại chờ được một hình phạt không nặng không nhẹ rồi bị Hoàng đế vứt ra sau đầu.

Bây giờ Hoàng đế đang tập trung tinh thần đối phó bè lũ tay sai một tay ngài nâng đỡ.

Phượng Vân Phi không biết nhìn xa, không hiểu rõ tình hình hiện tại, thầm suy đoán có thể hoàng thượng nhổ bỏ Lý gia xong mới thanh toán dư nghiệt của phủ Nguyên Vương.

Tóm lại là hắn vẫn khó thoát tội chết.

Phượng Vân Phi rất sợ, ngày ngày sống trong hoảng hốt nhưng trong lòng không có một chút oán hận nào.

Phượng Chiếu Ngọc là con hắn, hắn phải bao che.

Con trai khi bé yếu ớt không nơi nương tựa, vậy mà hắn lại không thể làm người cha tốt, không thể bảo vệ con. Bây giờ con trai "phạm sai lầm", cuối cũng hắn đã có thể thực hiện chức trách của người làm cha.

Hắn sẽ thay con san bằng tất cả hậu họa, dù dùng tính mạng để trả giá hắn cũng không hối hận.

Phượng Vân Phi đã có quyết định, chỉ thương cho con gái.

Phượng phủ gặp quá nhiều biến cố, bây giờ chỉ còn hai vị chủ nhân sống trong tòa phủ đệ này, người hầu đã chạy tứ tán, dinh thự rộng lớn trở nên âm trầm thê lương.

Phượng Chiếu Lâm dẫn theo nha hoàn thiếp thân, hai tay bưng một cái khay, thướt tha bước đến thư phòng của Phượng Vân Phi.

"Phụ thân, hôm nay nữ nhi vừa học được cách nấu chè nên mang đến cho người nếm thử." Phượng Chiếu Lâm tươi cười đến bên cạnh Phượng Vân Phi, bảo nha hoàn để khay lên bàn, nàng tự tay múc chè ra chén dâng đến trước mặt hắn.

Phượng phủ ngày càng sa sút, cũng càng thêm hiu quạnh, Phượng Chiếu Lâm cứ như không cảm thấy gì, mỗi ngày chỉ trông coi việc bếp núc, lúc rảnh thì đọc sách hoặc thêu thùa, vẫn là một tiểu thư khuê các đoan trang đúng mực.

Phượng Vân Phi nhận chén chè, rất nể tình uống hết, còn khen nàng nấu ngon. Sau đó kéo Phượng Chiếu Lâm ngồi xuống bàn, chăm chú quan sát con gái, lát sau thở dài nói, "Lâm Nhi, làm con chịu oan ức rồi."

Phượng Chiếu Lâm cười nói, "Phụ thân nói gì kỳ vậy, Lâm Nhi chịu oan ức bao giờ Con cũng không cảm thấy oan ức gì hết."

Phẩm hạnh đoan chính, không màng thiệt hơn, Phượng Chiếu Lâm thật sự là tiểu thư danh giá, Phượng Vân Phi vô cùng tự hào.

"Lâm Nhi, nghe ta nói này. Con cũng biết tình hình nhà mình hiện giờ rồi. Phụ thân bị cắt chức, không còn nguồn thu nhập, chút sản nghiệp còn lại e là không duy trì được lâu nữa. Phụ thân tính phái vài lão nhân đưa con đến thôn trang ngoài kinh thành ở mấy ngày. Chờ bên phụ thân có khởi sắc rồi đón con về."

Phượng Chiếu Lâm nghiêng đầu suy nghĩ, "Phụ thân không đi với con à"

Phượng Vân Phi cười nói, "Trước giờ thánh thượng rất tán thưởng y thuật của phụ thân, có lẽ sẽ có ngày ngài lại nhớ đến ta, lúc đó chúng ta sẽ phất lên. Phụ thân muốn ở lại kinh thành chờ cơ hội, đâu thể tùy tiện rời đi được."

"Vậy con cũng không đi." Phượng Chiếu Lâm nói.

Nếu không phải mẫu thân nàng vét sạch tài sản Phượng phủ thì Phượng phủ đâu đến nông nỗi nghèo rớt mồng tơi như hôm nay. Phượng Vân Phi không nói nhưng nàng biết. Nàng còn biết mọi chuyện không chỉ có vậy.

Vị Đại ca khác mẹ của nàng bị phủ Nguyên Vương cuốn vào tội danh phạm thượng, phụ thân nàng cũng là phụ thân của Đại ca, sao có thể không bị liên lụy được.

Nàng biết phụ thân nàng không phải người tài giỏi, không mưu trí, đôi lúc còn trốn tránh trách nhiệm, cho nên mẫu thân chướng mắt hắn, ngay cả ca ca khác mẹ cũng hận hắn.

Nhưng phụ thân từ trước đến giờ vẫn luôn thương yêu nàng, trong mắt nàng, nam nhân này thực hiện vai trò của người làm cha vô cùng tốt.

Hiện tại chỉ còn nàng và hắn sống nương tựa lẫn nhau, những người khác đều rời khỏi các nàng, vứt bỏ các nàng. Cho nên nàng không thể rời xa phụ thân, nàng cảm thấy hắn rất đáng thương.

Phượng Vân Phi còn muốn nói gì, ngoài thư phòng có người hầu đến báo.

"Lão gia! Có… có người xông vào phủ!"

"Cái gì"

"Là ai"

Phượng Chiếu Lâm và Phượng Vân Phi đồng loạt thốt lên, vội vàng đứng dậy ra ngoài xem xét.

Đám người kia nghênh ngang bước vào, nữ tử cao cao tại thượng kia được cận vệ khí thế bất phàm vây quanh, đứng từ xa ngẩng cao đầu nhìn hai cha con.

"Là ngươi Ngươi còn về đây làm gì" Phượng Vân Phi biến sắc.

197. Chương 197: Tiên Sơn Đảo Chủ

Editor: Vện

Ngoài thư phòng, đám người tự tiện xông vào nhà dân chẳng chút ý thức về hành vi của chúng, người dẫn đầu mặc áo vải thô, vẻ ngoài bần hàn nhưng khí thế ngang nhiên kiêu ngạo, ngông cuồng tự đại.

"Ngươi là…" Phượng Chiếu Lâm ngơ ngác nhìn người kia.

Người dẫn đầu tiến lên một bước, đứng giữa sân.

"Lâm Nhi, ta là mẫu thân của con đây."

Lúc này Lô thị cải trang thành nam tử, cố gắng ăn mặc nghèo nàn, nhìn y như một thường dân. Nhưng khí thế ngạo mạn của nàng thậm chí còn rõ rệt hơn lúc làm Đại phu nhân Phượng phủ, Phượng Chiếu Lâm chỉ thấy hết sức xa lạ.

Phượng Vân Phi trầm mặt nói, "Ngươi đến đây làm gì Ngươi không còn quan hệ gì với Phượng phủ ta nữa."

Sau khi rời khỏi Phượng phủ, Lô thị không về nhà mẹ, phải rơi vào hoàn cảnh nghèo khó, làm việc giặt giũ kiếm miếng cơm, Phượng Vân Phi chỉ biết nhiêu đó.

Lô thị là con gái bên nhà ngoại của Thượng thư, sau khi hồi kinh mới bộc lộ tài năng, hắn không biết trong đó ẩn chứa bao nhiêu việc xấu xa, cũng không quan tâm. Chỉ cần nghĩ đến Lô thị đã ngáng chân, chia rẽ

hắn và Phương thị và hành vi ăn cây táo rào cây sung của nàng sau này, Phượng Vân Phi chỉ hận không thể diệt trừ nàng ngay tại chỗ.

Nhưng hắn không quyết đoán được như vậy, việc hắn có thể làm chỉ là không quan tâm thôi.

Bây giờ Lô thị còn dám nghênh ngang xông vào Phượng phủ, Phượng Vân Phi siết chặt nắm tay, tính tình dù hèn nhát thật cũng bị kích động cho nóng máu.

Lô thị không quan tâm bản mặt đen thui của hắn, một cái liếc mắt cũng lười bố thí, chỉ tha thiết nhìn Phượng Chiếu Lâm, "Lâm Nhi, mẫu thân đến đón con! Hãy theo ta, ta dẫn con rời khỏi cái chốn lụn bại này! Sau này mẫu thân sẽ mãi mãi ở cạnh con, chúng ta không phải chia xa nữa!"

Nàng nói xong liền tiến lên một bước, Phượng Chiếu Lâm vội vã lùi về phía sau, nép vào người Phượng Vân Phi.

Lô thị trầm mặt, oán hận trừng Phượng Vân Phi, lại nói với Phượng Chiếu Lâm, "Lâm Nhi, nghe lời ta! Đi với mẫu thân! Con không biết sau này kinh thành sẽ phát sinh chuyện gì đâu, nam nhân vô dụng này không thể bảo vệ con được!"

Phượng Chiếu Lâm chỉ mím môi, vẫn đứng bất động phía sau Phượng Vân Phi.

Lô thị quắc mắt trừng Phượng Vân Phi, "Ngươi đừng khiến con gái ta khó xử!"

Phượng Vân Phi tức giận, nhìn đám nam nhân ăn mặc như nông dân, tiều phu mà một thân đầy sát khí, hắn vừa sợ vừa vội.

Trước đây Lô thị đã thông đồng với lũ này trộm hết tài sản Phượng phủ, Tạ Cảnh Tu đã phá nát sào huyệt của chúng, nhưng lúc này bọn chúng có quá nhiều người, nếu chúng có ý định cướp mất con gái, hắn phải làm gì để chống đỡ đây!

"Lô Tĩnh, bản thân ngươi theo lũ bất lương này làm chuyện phạm pháp thì thôi, chẳng lẽ ngươi còn muốn kéo con xuống vực, theo ngươi chịu cực khổ ăn bữa nay lo bữa mai!" Phượng Vân Phi che chắn Phượng Chiếu Lâm, "Nếu còn chút nhân tính thì đừng đánh chủ ý lên con gái!"

"Ngươi cũng xứng nói những lời này sao" Lô thị cười lạnh, khinh thường phản ứng lại, chỉ khổ sở khuyên nhủ Phượng Chiếu Lâm, "Lâm Nhi, sao mẫu thân lại hại con được! Lúc trước mẫu thân không thể không ẩn núp, lúc nào mẫu thân cũng nhớ đến con nhưng không dám đến tìm, ta không muốn để con theo ta chịu khổ chịu nhục. Bây giờ mẫu thân không cần phải trốn tránh nữa, con gái ngoan, con không biết huyết thống của con cao quý đến thế nào đâu. Con là thiên chi kiêu nữ chân chính! Nơi này không xứng để con ở lại! Lâm Nhi, nghe lời ta, đến với mẫu thân."

Phượng Chiếu Lâm nhìn phụ mẫu từng một thời ân ái giờ tranh chấp nảy lửa ngay trước mắt, lệ đã sớm trào ra, lòng đau như cắt. Nhưng nàng vẫn níu chặt vạt áo Phượng Vân Phi, một bước cũng không muốn tiến lên.

"Mẫu thân, người đừng ép con… con không muốn rời xa phụ thân."

Lô thị thấy con gái quyến luyến Phượng Vân Phi, liền căm ghét liếc Phượng Vân Phi một cái, hơi mềm lòng nói, "Được rồi, Lâm Nhi, mẫu thân không ép con. Con không nỡ xa phụ thân chứ gì, vậy ta sẽ mang phụ thân con đi cùng. Được không" Thấy vẻ mặt Phượng Chiếu Lâm hơi thả lỏng, nàng lại chuyển sang Phượng Vân Phi, ngẩng cao đầu, khẩu khí khinh thường như ban phát, "Phượng Vân Phi, ngươi cũng theo ta rời khỏi đây!"

Phượng Vân Phi dĩ nhiên không muốn đi cùng Lô thị, nhưng hắn đang ở thế yếu, người hầu bên hắn toàn là người già trẻ nhỏ yếu đuối, còn đằng sau Lô thị là một nhóm cao thủ, sao hắn có thể phản kháng được

"Rốt cuộc ngươi là ai Ngươi muốn dẫn chúng ta đi đâu!" Phượng Vân Phi cảnh giác nhìn nàng, trong lòng vừa hoảng vừa nghĩ cách phải làm sao để dắt Phượng Chiếu Lâm chạy đi

Lô thị tuy đứng dưới bậc thang nhưng ánh mắt nàng nhìn Phượng Vân Phi là từ trên cao nhìn xuống, lộ rõ sự khinh thường và khoái trá.

Phượng Chiếu Lâm nghe vậy, mặt hơi biến sắc.

Tuy khẩu khí của Lô thị cứng rắn xấc xược, nhưng nàng vẫn nghe ra, mẫu thân rõ ràng vẫn còn chút tình cảm với phụ thân.

Thì ra tất cả không phải là giả. Ân ái của phụ mẫu, cuộc sống hòa thuận mà nàng chứng kiến mười mấy năm không hoàn toàn là giả tạo!

Có lẽ ngay cả bản thân mẫu thân tâm cao khí ngạo cũng không nhận ra, có lẽ mẫu thân vẫn luôn khinh thường nam nhân như phụ thân, nhưng sự dịu dàng săn sóc và tôn trọng bao nhiêu năm qua, dù là tảng băng cũng sẽ bị hòa tan.

Huống chi, trong mắt nàng, phụ thân nào có vô dụng đến vậy. Hắn có y thuật cao siêu, chỉ là tính tình mềm mỏng, không quen luồn cúi, vậy thì có gì sai chứ

Hắn có lỗi với vợ cũ Phương thị và ca ca khác mẹ của nàng, nhưng hắn chưa từng có lỗi với mẹ con nàng.

"Phụ thân…" Phượng Chiếu Lâm kéo vạt áo Phượng Vân Phi, mở miệng nhẹ giọng gọi, vẻ mặt khẩn cầu.

Nàng không quan tâm phải sống thế nào, nàng chỉ muốn phụ mẫu ở cùng nhau, dù là giàu sang hay nghèo khổ gì cũng không sao hết.

Phượng Vân Phi nhìn biểu hiện của con, trong lòng xót xa.

"Con… muốn đi với mẫu thân đúng không"

Phượng Chiếu Lâm cúi đầu không nói, thái độ đã quá rõ ràng.

Phượng Vân Phi nhìn những hộ vệ trầm mặc sau lưng Lô thị. Hôm nay, e là hắn không thể bảo vệ được Phượng Chiếu Lâm rồi.

Lô thị nói đúng, hắn căn bản không có năng lực bảo vệ con, đừng nói thế cục triều đình càng lúc càng khó lường, kinh thành cũng không yên ổn như xưa.

Hắn là nam nhân vô dụng, lúc trước không bảo vệ được vợ con, bây giờ cũng vậy, vẫn không thể bảo vệ con gái.

Phượng Vân Phi đau thắt lòng, môi run run không thốt ra được tiếng nào, cuối cùng đẩy Phượng Chiếu Lâm lên phía trước.

"Ngươi muốn Lâm Nhi chứ gì, vậy mang con đi đi! Chỉ hy vọng ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ những gì đã nói hôm nay, Lâm Nhi là đứa con duy nhất của ngươi!"

Phượng Chiếu Lâm lảo đảo hai bước, liền bị Lô thị kéo vào lòng, bỗng dưng khóc toáng lên, quay đầu vươn tay ra với Phượng Vân Phi.

"Con không đi, con không đi đâu hết! Phụ thân, con không muốn xa phụ thân!"

Lô thị lạnh lùng nhìn Phượng Vân Phi, "Nếu Lâm Nhi không thể rời xa ngươi thì ngươi cũng phải theo ta!"

Phượng Vân Phi chỉ căm ghét nhìn nàng, "Loại độc phụ tâm cơ thâm trầm như ngươi, ta nhìn một cái đã thấy buồn nôn rồi!" Nếu không phải nàng và Phượng Vân Ninh bày mưu tính kế thì hắn và Phương thị vẫn là đôi phu thê hạnh phúc, con ngoan dưới gối, làm gì rơi vào hoàn cảnh hôm nay.

Mặt Lô thị xẹt qua một chút lúng túng, không muốn để ý Phượng Vân Phi nữa, bắt lấy tay con gái khóc không ngừng, vung tay áo chỉ Phượng Vân Phi, "Bắt hắn!"

Vài hộ vệ tiến lên, Phượng Vân Phi hoảng hốt, liên tục lùi về phía sau nhưng làm sao nhanh hơn người học võ được.

Trong sân lập tức hỗn loạn, Lô thị chưa kịp yên tâm, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động ầm ĩ. Mọi người quay đầu nhìn ra, thấy một đám người dáng vẻ như gia đinh xông vào, người dẫn đầu khẽ mỉm cười, hào quang tức khắc bắn ra bốn phía.

"Phượng huynh, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ."

"Phương, Phương tam lão gia" Phượng Vân Phi lẩm nhẩm.

Hắn chưa kịp nói gì thêm, người Phương tam lão gia mang đến đã nhào vào quyết chiến với hộ vệ của Lô thị.

Hộ vệ của Lô thị dù võ công đúng là cao cường, nhưng song quyền khó địch tứ thủ.

Một đại hán lùi về chỗ Lô thị, không nói không rằng đẩy Phượng Chiếu Lâm ra ngoài, Lô thị hét lên, "Ngươi to gan!" Tính bắt Phượng Chiếu Lâm về.

Đại hán kia túm lấy Lô thị, trầm giọng nói, "Công chúa, hôm nay không thể mang tiểu thư đi được, thuộc hạ đưa ngươi đi trước, chờ điện hạ hoàn thành đại nghiệp, lúc đó Công chúa muốn bắt ai cũng được, dễ như trở bàn tay." Nói xong không chờ Lô thị có ý kiến, nhấc Lô thị lên, dắt đồng bọn nhảy qua tường đào tẩu.

Phương tam lão gia khẽ nhíu mày, chỉ hướng chúng vừa chạy, "Phái người đuổi theo."

Một tiểu đội nhân mã xuất hiện, phóng qua tường truy kích.

Lúc này Phương tam lão gia mới đến chỗ Phượng Vân Phi và Phượng Chiếu Lâm còn chưa hoàn hồn, nhẹ nhàng hành lễ, mỉm cười nói, "Phượng huynh, kinh thành sắp có biến động lớn, mời hai người theo ta."

Phượng Vân Phi biết chuyện Phương tam lão gia vội vàng di dời vài người rời kinh, hắn có tìm hiểu sơ lược, những người đó đa phần đều có lui tới với trưởng tử của hắn và phủ Nguyên Vương. Hắn biết nhất định là Phương tam lão gia được nhờ vả, di chuyển toàn gia của những ai có khả năng bị việc Tạ Cảnh Tu tự tiện xông vào cấm cung liên lụy.

Vậy người giao phó việc này là ai, không cần suy nghĩ cũng biết là Tạ Cảnh Tu và Phượng Chiếu Ngọc.

Phượng Vân Phi lúc này cảm xúc lẫn lộn.

Con trai hắn nhớ rõ từng người làm trong Quảng An đường, lại không nhớ đến phụ thân là hắn.

So với bọn họ, hắn mới là người đứng mũi chịu sào hứng chịu lửa giận của Hoàng đế mà.

Nhưng, hắn căn bản không có lập trường để oán trách.

Không biết tại sao lúc này lại cho người đến đón hắn và Phượng Chiếu Lâm.

Phương tam lão gia không giải thích, chỉ sai người đưa hai cha con đi.

Cuối cùng vẫn không bắt được Lô thị, thuộc hạ của Phương tam lão gia suy cho cùng không được tinh nhuệ như hộ vệ của Tạ Cảnh Tu.

Phượng Vân Phi và Phượng Chiếu Lâm từ xe đổi sang tàu, mãi đến lúc đặt chân lên mảnh đất xa lạ, hai người vẫn ngơ ngơ ngác ngác chưa hoàn hồn.

Hải ngoại tiên sơn, đào nguyên giữa thời loạn, trong đầu cả hai bỗng dưng xuất hiện những từ này.

Hai cha con nhìn nhau, chẳng lẽ đây là chốn tiên cảnh trong truyền thuyết được đồn đại khắp Đại Lương sao

Tiêu Ngự ngồi trên lầu quan sát vừa mới xây xong, nhìn khung cảnh dưới bến cảng. Trên một chiếc tàu chở dân chạy nạn, hắn nhìn lướt qua đã thấy Phượng Vân Phi và Phượng Chiếu Lâm.

Tạ Cảnh Tu từ đằng sau bước đến, ngồi xuống trường kỷ, vỗ đùi.

Tiêu Ngự xem thường liếc y một cái, không thèm quan tâm.

"Người có thể đón được đã đón lên đây hết rồi phải không" Tiêu Ngự hỏi, "Ngươi không định làm gì lớn lao hơn à"

Thật ra, sau khi Hoàng hậu qua đời, Vĩnh Vinh đế chỉ lo tập trung sức lực bảo vệ ngai vàng, căn bản không để ý đến chuyện Tạ Cảnh Tu tự tiện xông vào cấm cung, còn trốn khỏi kinh thành.

Lúc đó người bị Tạ Cảnh Tu thất kính chỉ có mỗi Lý thị, Hoàng đế còn đang nuốt mây nhả khói, bây giờ ngài lại hận Lý gia tận xương tận tủy, chẳng có lý do gì để ngài thanh toán nợ cũ với Tạ Cảnh Tu.

Tiêu Ngự thật sự không hiểu, Tạ Cảnh Tu và Tam cữu có cần phải kêu gọi di dân như kiến dọn tổ thế này không.

Đúng là đảo Vô Danh rất lớn, nhưng chỉ cần nhân lực kiến thiết là được rồi.

Tạ Cảnh Tu lại vỗ đùi, vô cùng phong lưu nhướn một bên chân mày.

Tiêu Ngự dứt khoát đứng lên, đi qua đặt mông ngồi xuống, còn ấn cho Tạ Cảnh Tu đen mặt.

Đáng đời. Tiêu Ngự cười lạnh nhìn sắc mặt y.

Tình huống gặp mặt lần đầu của hai người quá đặc biệt, mặc dù Tạ Cảnh Tu bị hắn quyến rũ nhưng bản chất vẫn là trai thẳng, còn dùng cách cưa cẩm con gái để lấy lòng hắn.

Bây giờ hắn cũng là đại nam nhân sáu mươi ký, thân cao chân dài, hơn nữa vẫn còn ở độ tuổi phát triển, không biết sau này là ai đè ai đâu.

Tiêu Ngự vươn tay ôm cổ Tạ Cảnh Tu, cười tủm tỉm nói, "Điện hạ thật nhã hứng, không chê ta nặng à." Nói xong còn nhúc nhích eo, cọ vào đùi Tạ Cảnh Tu hai cái.

Tạ Cảnh Tu rên nhẹ một tiếng, đưa tay chụp vòng eo đang lộn xộn.

"Đừng chọc ta. Tối cho ngươi cọ thoải mái."

"…" Tiêu Ngự bật dậy, chạy qua chỗ khác ngồi, tức giận mắng, "Hạ lưu!"

Vẻ mặt Tạ Cảnh Tu vẫn vô cùng đứng đắn, quả thật không ai bình tĩnh thấy chết không sờn bằng Duệ Vương điện hạ.

Tiêu Ngự nhìn vào lỗ châu mai, từ đây có thể thấy khói bốc cuồn cuộn từ xưởng binh khí đằng xa.

Cũng may là chỉ có một xưởng binh khí, máy chạy bằng hơi nước vẫn chưa được phát minh, nếu không sẽ gây ô nhiễm môi trường, tội lỗi tội lỗi quá.

Mấy năm qua, Tạ Cảnh Tu liên tục thu nhận dân chạy nạn, chẳng những tăng tốc xây dựng đảo mà còn tăng số lượng binh sĩ lên gấp mấy lần, xưởng đóng tàu và xưởng binh khí chưa bao giờ ngơi tay, tàu thuyền được thay đổi chóng mặt, cách vài tháng là chở đại bác ra biển thử nghiệm, xa tít trong bờ vẫn có thể nghe tiếng đùng đoàng như sét đánh.

Bên trong biên cảnh Đại Lương, tất cả dân chúng đã biết uy danh của "tiên sơn đảo chủ", Tạ Cảnh Tu bị người ta đồn cho thành thần thánh luôn.

Đúng là thu mua lòng người đã đạt cảnh giới cao nhất.

Động thái lớn như vậy, nếu Tiêu Ngự vẫn tin Tạ Cảnh Tu là người không màng danh lợi, không có dã tâm thì mười mấy năm sống lâu hơn Tạ Cảnh Tu coi như uổng phí.

198. Chương 198: Chênh Lệch Thẩm Mỹ

Editor: Vện

Sau khi nhóm dân chạy nạn cuối cùng cập bến, mật thám đưa về tin mới nhất.

Tạ Cảnh Tu bóp nát viên thuốc sáp (*), lấy ra một tờ giấy được gấp cẩn thận, đọc xong đưa cho Tiêu Ngự.

(*) Còn gọi là lạp hoàn, dùng sáp tạo thành cái lọ hình tròn, bên trong đựng thuốc viên, người xưa dùng để giấu mật thư.

Trên giấy viết, gia tộc Dự Vương bị lưu đày đến Tây Bắc từ trăm năm trước khởi binh tạo phản.

"Cuối cùng cũng thò mặt ra." Tạ Cảnh Tu lắc nhẹ chén rượu, khẽ nói.

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn y, "Nhân vật này là ai Ngươi đã biết hắn từ trước rồi à"

Nhìn dáng vẻ nắm chắc thiên hạ trong lòng bàn tay của Tạ Cảnh Tu, cho cầm cái quạt lông là có thể cosplay Ngọa Long tiên sinh(*) rồi.

(*) Tức Gia Cát Lượng.

Tiêu Ngự luôn cảm thấy cách nói chuyện nửa vời của y giống hệt các vị mưu sĩ học sâu hiểu rộng, cứ như nhìn thấu được tất cả.

"Không biết." Tạ Cảnh Tu quyết đoán lắc đầu.

Tiêu Ngự lườm y một cái, không biết còn bày đặt ra vẻ "Quả nhiên là thế", giả vờ cao thâm.

"Ngươi lại âm thầm phỉ báng ta." Duệ Vương điện hạ giận tím mặt.

Tiêu Ngự lắc đầu nguầy nguậy, "Có phỉ báng ngươi đâu! Đừng nghi oan ta chứ!" Cùng lắm là phỉ nhổ thôi mà, phỉ báng nghe nghiêm trọng quá, đó là tội lớn đấy!

Tạ Cảnh Tu hừ nhẹ một tiếng, vươn một tay ôm Tiêu Ngự vào lòng, tay kia bắt lấy tờ giấy ngâm vào rượu, nét chữ từ từ nhòa đi.

"Bắt đầu từ mười mấy năm trước, kinh thành đã xảy ra nhiều chuyện khác thường rồi, ta biết chắc chắn phải có người đứng sau màn điều khiển, nhưng phái rất nhiều người thăm dò vẫn không tra ra được Dự Vương."

Mười mấy năm trước chính là lúc Lý thị quật khởi. Ánh mắt người đời chỉ thấy một mình Lý quý phi ỷ vào sủng ái mà lộng hành chứ nào biết trong hậu viện của bao nhiêu quan viên lớn nhỏ đã bị khuấy thành vũng nước đục, vô số thiếu niên anh tài vừa mới hiển lộ tài năng, còn chưa được nếm trải sóng to gió lớn trên triều đường đã biến mất không chút tăm hơi hoặc chết bất đắc kỳ tử ngay trong nhà mình.

Nếu y không tìm ra mảnh đất này, chỉ sợ cũng đã gia nhập đội ngũ anh tài chết yểu, ôm hận mà ra đi, chỉ còn là tiếng thở dài trong miệng người khác.

"Lương Quốc được thành lập đã mấy trăm năm, quan chức trong kinh thành đều là quý tộc cha truyền con nối. Nếu là nhà giàu mới nổi mà gặp chuyện này cũng bình thường thôi, nhưng thế gia trăm năm lịch sử cực kỳ coi trọng quy củ, thỉnh thoảng có vài đứa con cháu bị u mê làm chuyện xằng bậy còn có thể cho qua, nhưng quá nhiều chuyện tương tự phát sinh thì không còn đơn giản nữa." Tạ Cảnh Tu nói, "Hạng người dùng nữ nhân làm vũ khí đúng là không biết xấu hổ."

Tiêu Ngự ngẫm lại những chuyện ở kinh thành, lúc đó hắn không tiếp xúc nhiều với quan lớn quý nhân, cái chính là sở trường của hắn không có đất dụng võ với họ, có quý nhân nhà ai ngày nào cũng cần phẫu thuật không Hắn chỉ biết sơ về phủ An quốc công và phủ Việt Bắc hầu, Phượng Vân Phi thân là Tổng quản Thái y miễn cưỡng cho là quý nhân đi, lại thêm một vị đứng đầu danh sách quý tộc… hoàng thượng, đúng là mấy nhà này đều bị chuyện phong lưu của gia chủ gây chia rẽ nội bộ.

"Ý ngươi là Lý quý phi, Lô thị, tiểu thiếp của Việt Bắc hầu đều là gian tế Dự Vương thả ra" Tiêu Ngự nghi hoặc, "Vậy Phượng Vân Ninh thì sao Rõ ràng nàng là muội muội của Phượng Vân Phi, cũng đâu có nghe nói nàng rời nhà nhiều năm để tham gia huấn luyện."

"Phượng Vân Ninh là ngoại lệ, mấy chuyện xấu như bị sắc đẹp làm mê muội vẫn có một hai vụ là thật." Tạ Cảnh Tu khẽ cười, "Có điều, Lô thị đã mượn tay Phượng Vân Ninh để tiếp cận Phượng Vân Phi, Lý quý phi cũng rất vừa mắt Phượng Vân Ninh, mãi đến lúc nàng thất thế mới cắt đứt quan hệ. E là cô cô của ngươi cũng không biết mình bị người khác lợi dụng thành vũ khí."

Tiêu Ngự bừng tỉnh, "Lô thị vẫn luôn trộm tài sản Phượng phủ…"

"Sau khi thả gian tế đến kinh thành, Dự Vương không liên lạc với họ, quả thật cực kỳ cẩn thận, đó cũng là lý do mà ta không tìm ra được kẻ chủ mưu. E là thân phận của Lô thị không tầm thường đâu. Mục đích của các nàng là tiền tài, những nữ nhân này được gia chủ sủng ái, muốn tàng trữ của riêng không khó. Người như Lô thị không chỉ có một."

Tiêu Ngự thở dài, "Dự Vương kia cũng thật tự tin, hắn chắc chắn rằng những nữ nhân này tiến vào kinh thành phồn hoa, hưởng thụ giàu sang phú quý rồi mà vẫn có thể trung thành với hắn sao Dám để các nàng tự do hành động như vậy."

"Hắn không cần các nàng trung thành với hắn." Tạ Cảnh Tu mỉm cười nói, "Các nàng càng thèm muốn của cải thì sẽ càng tự nguyện làm việc cho hắn. Các nàng xuất thân thấp kém, không thể trở thành chính thất nên dĩ nhiên phải gom góp tài sản, không từ thủ đoạn đảo loạn hậu viện, vậy mới có thể tiếp tục hưởng thụ vinh sủng."

Tiêu Ngự càng nghĩ càng thấy y nói đúng.

"Nghĩ ra được mấy chiêu thức độc địa này, hắn cũng là nhân tài." Tiêu Ngự nói.

Lúc ở kinh thành, hắn cũng có nghe từ Lục Dung Dung và Bách Linh vài chuyện bát quái về mấy việc xấu xa của giới quý tộc, trong đó có một trưởng tử của một đại gia tộc đỗ Thám hoa, đường quan rộng mở, ngay trước ngày đến tiền điện điểm danh lại bất cẩn chết đuối trong hồ cá nhà mình.

Nhớ kỹ lại, chuyện giống như vậy không chỉ có một, chỉ là, hắn nghe nói rất nhiều, nhưng phần lớn đã bị chôn vùi dưới lớp gấm vóc phồn hoa.

"Chẳng trách thánh nhân có câu, cái phòng không quét nổi thì lấy gì càn quét thiên hạ." Tiêu Ngự thở dài, "Bậc cha chú phạm lỗi lại gieo họa lên đầu bao người trẻ tuổi tài hoa, thật đáng buồn."

"Năm đó ta cũng vậy…" Duệ Vương điện hạ muốn nói lại thôi, đôi mày dài anh tuấn nhíu thành nếp nhăn rất nhỏ, thở dài một tiếng vô cùng chua xót.

"Đúng rồi, lẽ nào Đinh trắc phi của phủ Nguyên Vương cũng là…" Tiêu Ngự giật mình, "Lưới của bọn chúng tung cũng quá rộng rồi!"

Tạ Cảnh Tu chỉ lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt trong suốt không buồn không giận lại khiến Tiêu Ngự tan nát cõi lòng.

"Tên Dự Vương kia thật đáng hận!" Tiêu Ngự ôm tay Tạ Cảnh Tu, vỗ về an ủi, nghiến răng nghiến lợi nói, "Dựa dẫm nữ nhân thì tài cán cái khỉ gì! Đại trượng phu muốn tranh giành thiên hạ thì cứ đường đường chính chính mà đánh, ai lại dùng loại thủ đoạn hèn hạ này, hắn mà chiếm được thiên hạ cũng tổ gây hại thôi! Cảnh Tu, chúng ta giết hắn đi!"

Tạ Cảnh Tu ngả đầu lên vai Tiêu Ngự, hưởng thụ cảm giác được Tiêu Ngự vuốt lông, lúc lâu sau mới đáp, "Ừ."

Bác sĩ Tiêu là Đảng viên lâu năm, đã từng đọc Mao Trạch Đông ngữ lục(*). Chủ tịch nói, quyền lực chính trị lớn mạnh được là bắt đầu từ họng súng. Bản thân mình tài không bằng người mới bị đánh ngã, coi như giấu tài ngủ đông đi, nhưng kẻ thù vẫn sẽ nhớ kỹ gương mặt thất bại thảm hại ngày xưa.

(*) Tổng hợp các câu nói ấn tượng của Mao Trạch Đông.

Dự Vương dùng thủ đoạn dơ bẩn sát hại nhân tài của đất nước, tương lai lấy cái gì để trị quốc Tiêu Ngự cảm thấy không cần phải chờ mong. Trong lòng có việc trái lương tâm đương nhiên sẽ nghi thần nghi quỷ, tâm thần không yên. Để tự làm mình trấn tĩnh, chỉ có thể khai đao với người trong thiên hạ, khi đó mới là thời kỳ khủng hoảng thật sự.

"E là bên phía Vĩnh Vinh đế cũng không thể giữ lại." Tiêu Ngự ngẫm nghĩ.

Tạ Cảnh Tu nhướn mày, cười nói, "Ngọc Nhi có cao kiến gì"

"Ngài sập bẫy của Lý gia, đã thành con nghiện bởi số thuốc Lý gia đầu độc, thân thể suy yếu, tinh thần cũng rệu rã rồi." Tiêu Ngự nghiêm túc nói.

Nếu bỏ thuốc kịp lúc thì vẫn có khả năng cai nghiện, nhưng sợ là suốt quãng đời sau này, Vĩnh Vinh đế phải dựa vào nghị lực phi thường để khắc chế cơn đói thuốc, huống chi ngài đã hút quá nhiều năm, thần kinh đã bị tổn hại, ai biết ngài còn tỉnh táo được bao lâu Không gì có thể bảo đảm.

Tiêu Ngự vỗ vai Tạ Cảnh Tu, "E là tiên sơn đảo chủ nhà ngươi không thể an phận ở chốn này hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã rồi."

Tạ Cảnh Tu vuốt tóc hắn, cười nói, "Không ngờ tiểu đại phu của ta cũng có dã tâm tranh giành thiên hạ."

Tiêu Ngự chỉ cười không nói.

Tranh giành thiên hạ sao, hắn chẳng có một chút hứng thú. Nhưng Tạ Cảnh Tu giấu tài nhiều năm như vậy, làm nhiều công tác chuẩn bị như vậy, sao có thể thỏa mãn khi suốt đời chôn chân trên hòn đảo nhỏ này.

Chiến tranh không còn là khái niệm xa vời nữa.

Nhân khẩu trên đảo nay đã hơn trăm vạn, quân đội không ngừng được mở rộng, thủy quân và lục quân đã được phân chia rõ ràng. Trên tàu trang bị đại bác, lục quân thì có súng ống, lại thêm binh đoàn kỵ binh dũng mãnh nữa.

Trái lại, vì thiên tai nhân họa, nạn dân tháo chạy mà trong biên cảnh Đại Lương hiện nay hoang tàn đổ nát. Quân đội Lương Quốc đã bị tranh đấu trên triều đình chia năm xẻ bảy, Dự Vương ở Tây Bắc muốn khởi binh, dùng danh nghĩa hoàng thất chính thống để chiêu mộ một nhóm quân lính tản mạn.

Nhưng số lượng binh sĩ của Vĩnh Vinh đế nhiều hơn Tạ Cảnh Tu gấp bội, trong triều cũng còn vài vị lão tướng thân kinh bách chiến trấn thủ. Đây chính là ưu thế duy nhất của hoàng tộc.

Dù chỉ có một ưu thế nhưng Tiêu Ngự và Tạ Cảnh Tu vẫn không dám khinh thường.

Tạ Cảnh Tu tuy xuất thân cao quý nhưng phải dựa vào hai bàn tay trắng để lập nghiệp, xây dựng thế lực của ngày hôm nay, đương nhiên y rất quý trọng mỗi một thuộc hạ, binh lính của mình, tuyệt đối không muốn để bọn họ hy sinh vô nghĩa.

Y hao tâm tổn trí lan truyền uy danh của tiên sơn đảo chủ, lại nương theo quần chúng thần thánh hóa bản thân là vì mục đích này.

Dù Tạ thị có khởi binh thành công cũng không có cách nào giành được đại nghĩa. Bất luận là Vĩnh Vinh đế hay Dự Vương đều có chung nguồn gốc Tống thị, một câu "phản tặc" thôi cũng có thể khiến y rơi vào tình cảnh bất lợi tại Đại Lương.

Nhưng tiên sơn đảo chủ được thượng thiên thừa vận, được muôn dân kính ngưỡng, lại chiếm được lòng dân, địa vị ít nhất cũng phải được nâng lên ngang ngửa với hoàng thất đã thống trị Đại Lương mấy trăm năm.

"Đó là cái gọi là sư xuất hữu danh(*)." Tạ Cảnh Tu nói, "Bây giờ thiên thời địa lợi nhân hòa, mọi việc đủ cả, chỉ thiếu gió Đông(**)."

(*) Thành ngữ, nghĩa là có lý do chính đáng để xuất binh.

(**) Mọi việc đủ cả, chỉ thiếu gió Đông là tám chữ cuối trong bài thuốc mà Gia Cát Lượng viết cho Chu Du. Gió Đông là nhân tố quan trọng nhất tạo nên chiến thắng trong trận đại chiến Xích Bích. Đọc thêm tại ĐÂY.

"Gió Đông Đã đủ cả thì tại sao không thể trực tiếp khởi binh, còn chờ gió Đông gì" Tiêu Ngự tò mò.

Tạ Cảnh Tu theo thói quen vuốt chòm râu đã bị Tiêu Ngự cạo không chút lưu tình, cười nói, "Khi nào gió Đông đến, tự nhiên khanh sẽ rõ."

Tiêu Ngự xoay mặt đi, điện hạ lại bắt đầu ra vẻ rồi.

Năm nay Tạ Cảnh Tu đã hai mươi bảy, nam tử Đại Lương có tập tục qua hai mươi lăm là sẽ nuôi râu, còn coi đây là một nét đẹp, tục ngữ nói không có râu thì không làm được việc, thẩm mỹ quan của Duệ Vương điện hạ cũng tương tự.

Cho nên Duệ Vương điện hạ kiên quyết nuôi râu, Tiêu Ngự có phản đối thế nào cũng không chịu nghe, thế là mấy ngày liền không được lên giường hưởng thụ hạnh phúc về đêm. Dù vậy, Duệ Vương điện hạ cũng nhất định không chùn bước.

Bác sĩ Tiêu thật sự nổi nóng rồi. Bản chất hắn không cong, hắn ở chung được với Tạ Cảnh Tu, lý do đầu tiên thưởng thức nhân cách, còn nguyên nhân quan trọng nhất chính là gương mặt phong hoa tuyệt đại bất chấp giới tính của y!

Sức mạnh của nhan sắc đúng là quá dữ đội.

Bây giờ y bỗng dưng nổi hứng đổi hình tượng thành đại thúc có râu, dù chỉ nuôi râu dưới cằm, nhìn cũng đẹp trai khí chất như Ngọa Long tiên sinh nhưng hắn vẫn không chấp nhận được.

"Yêu quái râu ria kia, trả tên nhóc mặt trắng lại cho ta!" Tiêu Ngự cố tình gây sự mấy lần không có kết quả, liền trực tiếp cầm dao nhào vào muốn dùng biện pháp mạnh.

Cuối cùng, dĩ nhiên là hắn bị ăn tươi nuốt sống, còn không chỉ một lần.

Đòn sát thủ cấm lên giường cũng bị Duệ Vương điện hạ phá luôn.

Tiêu Ngự chống khuỷu tay lên bậu cửa sổ điêu khắc, yếu ớt nghiêng người dựa khung cửa, y phục xốc xếch tuột ngang vai, ngửa mặt lên nhìn Tạ Cảnh Tu, đôi mắt ngậm nước mang vẻ khát vọng và ấm ức, nhìn cho Duệ Vương điện hạ suýt chút nữa buông vũ khí đầu hàng.

Mái tóc dài rũ xuống bệ cửa, con mèo hoang nhỏ bên ngoài hưng phấn giơ móng vuốt nghịch đuôi tóc hắn, còn vui vẻ kêu meo meo.

Bác sĩ Tiêu khóc không ra nước mắt.

Đã không dụ được người ta cạo râu, còn đầu độc Duệ Vương điện hạ nghiêm trang quy củ khám phá ra vài tư thế mới.

Không phải nói làm thụ sẽ được sủng ái, nói Đông thì không được đi Tây sao, tại sao mới không hợp gu có chút xíu đã bị đàn áp rồi!

Thứ hôn nhân sắp đặt ác ôn.

Cuối cùng đệ đệ ngốc Phượng Chiếu Kỳ đưa ra một nghi vấn rất sáng suốt, y nuôi râu được tại sao ngươi không nuôi Tuy cậu cũng không hiểu được tại sao thẩm mỹ của ca ca lại vặn vẹo () như vậy, chẳng lẽ là di truyền từ Tam cữu yêu nghiệt của bọn họ

Người ít lông thì râu mọc cũng chậm, nhưng không sao, bác sĩ Tiêu sẽ làm râu giả.

Vài ngày sau, Duệ Vương điện hạ câm nín quan sát gương mặt đầy râu của Tiêu Ngự, cuối cùng quay vào phòng rửa mặt, lúc đi ra đã khôi phục thành tên mặt trắng tuấn mỹ vô song.

Tiêu Ngự hài lòng bật cười, Duệ Vương điện hạ sầm mặt vươn tay giật phăng bộ râu giả của hắn, vẻ mặt ghét bỏ ném ra cửa sổ, lại kéo cái tên đang cười xấu xa đè lên cửa sổ…

Tiếp đó là việc trong khuê phòng, người ngoài đừng quan tâm.

Hiện tại, Duệ Vương điện hạ không còn râu để làm ra vẻ cao thâm, chỉ có thể vuốt chòm râu không khí tự an ủi mình.

Tiêu Ngự biết Tạ Cảnh Tu quý trọng binh sĩ, thân là bác sĩ đến từ hậu thế, hắn còn quý trọng sinh mạng hơn cả y nữa kìa.

Không biết gió Đông mà Tạ Cảnh Tu chờ bao lâu nữa mới đến, còn trong lúc này, Tiêu Ngự vẫn chưa có đất để làm việc.

Năm đó, Đại thống lĩnh Vệ Diệm vì "khen ngợi" Vương phi một câu mà chọc Duệ Vương điện hạ đánh đổ bình giấm, bị đá đến xưởng binh khí lao động mấy năm, mãi đến khi tập hợp toàn quân về phát súng ống cải tiến mới được gọi trở về.

Bây giờ, Đại thống lĩnh đang suy nghĩ về tương lai sau này, vốn đã quen hoạt động trong quân đội, nay có một tờ lệnh ban xuống, hắn được điều đến làm thuộc hạ cho Vương phi, nghe chỉ huy của Vương phi, bắt đầu tiến hành đặc huấn cho binh lính.

199. Chương 199: Thế Nào Là Quân Y

Editor: Vện

Vệ Diệm làm Đại thống lĩnh quân đội nhiều năm như vậy mà chưa bao giờ gặp phải nhiệm vụ nào uất nghẹn như lần này.

Vị thần y của bọn họ vẫn chưa thỏa mãn trong khi hắn đã thao túng toàn bộ đại phu trên đảo… nói thao túng thật sự không nói quá, Quảng An đường được xây dựng vì hắn, trên danh nghĩa thì là y quán, nhưng thực tế nó còn quyền lực hơn cả Thái Y viện cung đình, tất cả y quán và đại phu khác y hệt Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Quảng An đường thường xuyên phát chỉ thị giấy trắng mực đen cho các y quán khác, những đại phu kia chấp hành còn tận tâm hơn gặp thánh chỉ.

Đây là cảnh tượng Đại thống lĩnh không muốn thấy nhất, trong lòng hắn, tất cả tạo vật trên đảo đều thuộc về Vương gia, Phượng Chiếu Ngọc có là Vương phi cũng không thể chia sẻ quyền lực như vậy được.

Đáng tiếc, hắn không thể duỗi cánh tay đến Quảng An đường, Duệ Vương điện hạ bị sắc đẹp mê muội nhắm mắt làm ngơ chuyện này, hắn không biết phải làm gì.

Nhưng hôm nay, Vương phi dám nhúng tay vào việc quân, sao Vệ Diệm có thể chịu được!

Loạt soạt mấy tiếng, Tiêu Ngự dẫn Tần Cánh và Bách Linh ôm mấy chồng sách vừa mới in đi vào chỗ xử lý công vụ của Đại thống lĩnh, đặt chồng sách ngay ngắn lên bàn.

Vệ đại thống lĩnh nhíu đôi mày rậm nhìn mấy người đang bận rộn trong địa bàn của hắn.

Tiêu Ngự lấy một quyển sách đưa đến trước mặt Vệ đại thống lĩnh, cười nói, "Đây là sổ tay sơ cấp cứu áp dụng ở chiến trường, làm phiền Vệ đại thống lĩnh phân phát cho các binh sĩ nhé."

Chỉ thấy Vệ đại thống lĩnh mặt nặng mày nề, bộ dáng rõ là không muốn hợp tác.

"Nghe nói Quảng An đường thường xuyên phát công văn chỉ thị cho các y quán khác, bây giờ Vương phi còn muốn ra lệnh cho quân đội nữa sao" Vệ đại thống lĩnh trầm giọng nói.

Tiêu Ngự khẽ nhíu mày. Chẳng trách sáng nay Tạ Cảnh Tu đã mang vẻ mặt khó xử mà nhắc nhở hắn, bảo là nếu thấy khó thực hiện công tác thì ngay lập tức về nói với y, hóa ra nguyên nhân là đây.

Hơn phân nửa thuộc hạ của Tạ Cảnh Tu không vừa mắt hắn ngay từ đầu, đây là việc y không thể bắt buộc, chỉ bằng giới tính của hắn là đã không cách nào chiếm được lòng tin của họ.

Người thời này chú trọng nhiều thứ rất phiền toái, Hoàng đế nào chẳng muốn mở rộng hậu cung, khai chi tán diệp, trong khi hắn và Tạ Cảnh Tu là một thụ một công, một quả trứng cũng không đẻ được chứ nói gì đến khai chi tán diệp, làm sao khiến những công thần một lòng trông chờ tiểu chủ nhân hài lòng được.

Nhưng bọn họ có không hài lòng cũng chẳng làm gì được, Tạ Cảnh Tu nói một không hai, bây giờ những thuộc hạ của y chỉ có thể về nhà đóng cửa tự hoang tưởng về tiểu chủ nhân để thỏa mãn khát vọng.

Vệ đại thống lĩnh đây cũng là lão oan gia. Các trọng thần trên đảo phục tùng Tạ Cảnh Tu chứ không phục tùng hắn, lần này e là không tránh khỏi bị gây khó dễ.

"Không phải ra lệnh, ta chỉ muốn huấn luyện cách cấp cứu ở chiến trường cho các binh sĩ thôi." Tiêu Ngự mỉm cười nói, "Thật ra chuyện này nên tiến hành sớm hơn, nhưng hai năm trước quân đội chiêu mộ nhân sĩ, lính mới quá nhiều, nên ưu tiên rèn luyện năng lực chiến đấu trước. Hôm nay là thời điểm thích hợp để huấn luyện kỹ năng chữa thương."

"Vớ vẩn." Vệ đại thống lĩnh vỗ tay ghế, tức giận nói, "Binh lính hành quân đương nhiên phải đem theo quân y. Lại nói, Quảng An đường dựa vào sủng ái mà xây nên, bây giờ Vương gia không chịu xây Thái Y viện,

chuyện này hẳn là Quảng An đường phải chịu trách nhiệm đi chứ. Chẳng lẽ Vương phi còn muốn toàn quân đến học y Nếu vậy thì cần đại phu các ngươi làm gì!"

"To gan!" Tiêu Ngự còn chưa nói gì, Bách Linh đã nhảy ra, cáo mượn oai hùm lớn tiếng quát, "Tại sao ngươi dám vô lễ với Vương phi như thế! Nếu Duệ Vương điện hạ mà biết thì ngươi không có kết cục tốt đâu!"

Tiêu Ngự đỡ trán xoay mặt đi. Bách Linh và Lục Dung Dung là nước lên thuyền lên, công phu ỷ thế hiếp người thực hiện vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng một đại nam nhân như hắn lại đi dựa vào tên tuổi Tạ Cảnh Tu để áp chế người khác, thật sự chẳng có gì đáng để tự hào.

Vệ Diệm nghe danh Tạ Cảnh Tu, quả nhiên lập tức bật dậy hành lễ, đứng thẳng lưng nói, "Thần không phải cố ý chống đối Vương phi, nếu Vương phi vì việc này mà không vui thì thần sẽ tự đến nhận tội với điện hạ! Nhưng việc quân không phải trò đùa, nhất là Vương phi muốn huấn luyện gì đó cho toàn thể binh sĩ, thứ cho thần không thể gật bừa!"

Bách Linh còn muốn nói thêm, Tiêu Ngự liền ra hiệu cho nàng lùi qua một bên.

Đây quả thực không phải việc nhỏ, nếu hắn không thể dựa vào chính mình để thuyết phục Vệ Diệm và các tướng lĩnh khác thì Tạ Cảnh Tu cũng sẽ không phá lệ mà đưa quân đội cho hắn chơi đùa.

"Quân y dĩ nhiên phải có chứ." Tiêu Ngự nói, "Quảng An đường đã mở lớp đào tạo quân y, bồi dưỡng các đại phu đủ khả năng đảm nhiệm chức vụ quân y, có thể tòng quân xuất chiến."

Vệ Diệm ậm ừ trong cổ, vẻ mặt lại không mấy đồng tình.

"Trong số thuộc hạ của Đại thống lĩnh chắc cũng có đại phu phụ trách chữa bệnh cho quân đội đúng không" Tiêu Ngự nói, "Chi bằng mời mọi người cùng nhau thương nghị."

Vệ Diệm không từ chối, trực tiếp phái người đi mời.

Chốc sau, một nam tử trung niên mặc áo xanh, dáng dấp như văn sĩ từ bên ngoài bước vào.

"Tham kiến Vương phi, tham kiến Đại thống lĩnh." Người kia quy củ hành lễ.

Vệ Diệm cho hắn đứng dậy, nói với Tiêu Ngự, "Vị này là Đào đại phu Đào Thất, thường xuyên túc trực trong quân, Vương phi có việc gì thì cứ hỏi ý hắn." Nói xong liền khoanh tay ngồi một bên, bày thái độ thờ ơ đứng ngoài quan sát.

"Đào đại phu." Tiêu Ngự cười nói, "Ta có vài đề xuất liên quan đến cấp cứu trên chiến trường, nhờ Đào đại phu xem qua một chút."

Đào Thất nhận quyển sách nhỏ, lật xem cẩn thận.

"Tại hạ hiểu được đại khái ý của Vương phi." Đào Thất cúi đầu nói, "Nhưng mà, Vương phi muốn mỗi một binh lính trở thành đại phu, có thể trị thương cứu mạng, việc đó là bất khả thi. Vương phi học mất bao nhiêu năm thì y thuật mới đạt đến trình độ này Nghe nói Quảng An đường của Vương phi thường xuyên mở lớp nhận học trò, bọn họ phải được đào tạo bao nhiêu năm mới có thể xuất sư, đủ sức chẩn bệnh Quân binh tướng sĩ không có nhiều thời gian như vậy đâu."

Tiêu Ngự cười nói, "Ta không yêu cầu họ có thể trị thương cứu người, trong sách liệt kê sáu kỹ năng cơ bản, các binh sĩ chỉ cần học sáu kỹ năng này là đủ rồi. Chủ yếu là phải kéo dài thời gian chờ đến lúc đại phu tiếp viện…"

"Trong mắt Phượng đại phu, thế nào là quân y" Đào Thất nhìn hắn, đột ngột hỏi.

Tiêu Ngự thu lại ý cười, hơi khó hiểu cau mày, vẫn đáp, "Quân y là đại phu hoạt động ở chiến trường, trị thương cho binh sĩ, dùng hết khả năng cứu lấy từng người một…"

"Từng người một" Đào Thất bỗng nhiên cười lạnh, thái độ cực kỳ vô lễ.

Tiêu Ngự lia mắt qua Vệ Diệm, Vệ Diệm không thèm nhấc mi mắt lấy một cái.

Chẳng trách hắn vẫn yên tâm ngồi làm ông chủ chỉ tay năm ngón, chắc cũng biết tính tình Đào đại phu khác người.

Sao ai cũng bướng bỉnh thế này! Tiêu Ngự hơi nổi nóng.

Chỉ là hắn không nghĩ rằng, quân đội có phục tùng hắn hay không không phải là vấn đề, vấn đề là lượng biến đổi sẽ khiến chất biến đổi theo.

Nếu quân đội chỉ có năm nghìn hay một vạn thì Vệ Diệm ăn no rửng mỡ mới dư thời gian đi chống đối Vương phi điện hạ.

Nhưng quân đội bây giờ không chỉ là một vạn mà là mấy chục vạn người.

Muốn mấy chục vạn binh sĩ cùng tham gia huấn luyện, không phải chỉ một câu là quyết định được. Phải sắp xếp rất nhiều quy trình, rườm rà và các rắc rối phát sinh là không thể tưởng tượng.

Đào Thất cứ như không cảm giác được Tiêu Ngự nổi giận, tiếp tục nói, "Đại phu tòng quân thì phải thế nào Thương binh trên chiến trường dáng vẻ ra sao Vương phi thật sự biết hết à Đào mỗ từng nghe mỹ danh có thể so với Hoa Đà của Vương phi, ngươi còn trẻ đã thành danh, có thể dốc toàn lực cứu người giữa bao nhiêu con mắt, y thuật của ngươi đúng là vô cùng kỳ diệu, nhưng thứ cho Đào mỗ nói thẳng, ngươi căn bản không hiểu chiến tranh là gì. Vương phi là thiếu gia cao quý, chỉ cần điều hành Quảng An đường, tạo phúc cho muôn dân là được rồi, ngươi không cần phải tham dự vào chiến trường."

Tiêu Ngự cau mày, nghe lời nói nửa như châm chọc nửa như không của Đào Thất, dường như đang thật sự suy nghĩ cho hắn.

"Mong được giải thích tường tận."

Đào Thất tiện tay ném quyển sách in ấn cẩn thận lên bàn.

Nội dung trong sách chữ ít tranh nhiều, nhất định là đã nghĩ đến xuất thân nghèo khó không biết chữ của các binh sĩ, vị Vương phi này thật lòng muốn góp sức cho cơ nghiệp của Vương gia.

Nhưng…

"Trong mắt ngươi chỉ thấy được máu thịt đầy trời, trong tai ngươi chỉ nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết, binh sĩ bị thương càng lúc càng nhiều hơn binh sĩ được chữa trị, đó mới là chiến trường. Coi như ngươi có y thuật cao minh như Hoa Đà, nhưng khi đối mặt với mười thương binh, hai mươi thương binh, một trăm thương binh, ngươi chỉ có thể chọn một hai người để cứu chữa mà thôi." Đào Thất dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Ngự, "Vương phi, mấy trăm binh sĩ nhìn ngươi, cầu xin ngươi, nhưng ngươi chỉ được chọn vài người, cho họ cơ hội sống. Ngươi phải từ bỏ rất nhiều binh sĩ, trơ mắt nhìn họ đau đớn đến chết. Đó mới là chiến trường. Huống hồ, người mà ngươi chọn để cứu có khi không thể cứu được. Người mà ngươi không chọn, có lẽ chỉ cần trị liệu sơ qua là hắn có thể bình phục, nhưng ngươi đã vứt bỏ hắn, cho nên hắn chỉ còn một con đường chết."

Phải buông bỏ những binh sĩ đang bị bóng ma tuyệt vọng của cái chết bao trùm, đi cứu một hai người không biết có sống sót nổi hay không.

"Đại phu có lương tâm không tòng quân được lâu đâu." Đào Thất cười lộ răng nanh, "Cho nên tại hạ đã nói rồi, thiếu gia quyền quý như Vương phi chỉ cần kinh doanh Quảng An đường cho tốt là được, chiến trường không phải nơi để ngươi đặt chân vào, sẽ vấy bẩn sự trong sạch của ngươi đấy."

Có lương tâm thì không ở được lâu Vậy hắn là đại phu túc trực tòng quân thì sao Chẳng lẽ là vô lương tâm à

Tiêu Ngự chỉ cảm thấy thái độ cam chịu cái chết của Đào Thất làm mình khó chịu.

Bách Linh bị tính tình quái gở của Đào Thất chọc cho nóng máu, cái gì mà vấy bẩn sự trong sạch, nàng tức tối giậm chân, muốn cãi lại nhưng nhớ lời dặn của Tiêu Ngự, không dám lên tiếng, chỉ đứng sau lưng Tiêu Ngự dẩu môi lải nhải liên tục.

Tiêu Ngự nghe mà buồn cười, dứt khoát phất tay, "Bách Linh, ngươi nói đi."

Bách Linh được mở công tắc, tiến lên một bước giật lấy quyển sách, chỉ vào mấy chữ in to ở trang cuối, giơ lên trước mặt Đào Thất và Vệ Diệm.

"Đọc được mấy chữ này không Đào Thất đại phu, ngươi hỏi thế nào là quân y à! Công tử nhà ta có ghi đây này, không vứt bỏ, không buông tay! Đó mới là quân y mà công tử cần! Thân là đại phu tòng quân, nếu không giúp các binh sĩ biết mình còn hy vọng sống sót, nếu không giúp các binh sĩ cảm thấy an tâm thì làm đại phu để làm gì!" Nàng đập quyển sách xuống bàn, trừng to mắt nói, "Điện hạ của chúng ta đã đồng ý, các ngươi dám không nghe theo à! Nếu điện hạ biết các ngươi đối xử với tâm huyết của công tử nhà ta như vậy, hừ…"

Tiêu Ngự quay mặt đi.

Vừa rồi còn suy nghĩ hùng hồn lắm, cuối cùng vẫn phải dựa vào trượng phu nhà mình để uy hiếp người ta.

Dù sao hắn cũng là diệu thủ thần y đại danh vang dội trong nước ngoài đảo mà, đâu có thua gì tiếng tăm lừng lẫy của tiên sơn đảo chủ, tại sao hắn lại thấy mình yếu thế như vậy nhỉ

"Không vứt bỏ, không buông tay" Vệ Diệm thấp giọng lặp lại, gương mặt thô lỗ hình như có hơi rung động.

Sáu chữ này là châm ngôn của hậu thế, in lên sách cho đẹp, cũng là khẩu hiệu khích lệ các đại phu trẻ, không ngờ Vệ Diễm lại để ý nhiều như vậy.

Đương nhiên, nếu chưa nghe ngôn luận cực đoan của Đào Thất thì chắc Vệ Diệm sẽ không suy nghĩ đến hàm nghĩa của mấy chữ này.

Cái này mới đúng là chỉ sợ đồng đội như heo nè. Tiêu Ngự nhìn Đào đại phu cao gầy đứng đó, trong lòng không tự chủ đi so sánh.

"Vậy là Đại thống lĩnh chấp thuận rồi đúng không Thế thì làm phiền Đại thống lĩnh phát sách cho quân, nhờ tướng sĩ nào biết chữ giải thích sơ lược để làm quen trước." Tiêu Ngự đứng lên nói, "Ba ngày sau sẽ bắt đầu tập huấn thực địa. Ta không quan tâm sắp xếp thế nào, nhưng phải bảo đảm tất cả binh sĩ tham gia huấn luyện đầy đủ trong bảy ngày liên tục."

Vệ Diệm nhìn chồng sách ngay ngắn, lần này không cò kè mặc cả, trực tiếp đồng ý yêu cầu của Tiêu Ngự.

Ba ngày sau, trời còn chưa sáng, Tiêu Ngự đã cưỡi ngựa đến quân doanh ngoài thành, được thuộc hạ dẫn đến sân huấn luyện.

Duệ Vương: Ngọc Nhi, ngươi để tâm đến nam nhân khác = =

Bác sĩ Tiêu: Ngươi nghĩ thế thật à

Duệ Vương: Tối nay ngươi ra ghế ngủ đi, cấm lên giường.

Bác sĩ Tiêu: Ngạo kiều cái lông nhà ngươi! Có tiểu công nhà ai đuổi tiểu thụ ra ghế ngủ không hả!

[Lôi kéo Quân giáo chủ ra ghế nhậu, Sở đại hiệp hết hồn]

Duệ Vương: Bổn vương cũng ra ghế.

Bác sĩ Tiêu: Ngươi biến gấp cho bổn đại phu!

200. Chương 200: Tương Trợ Nơi Chiến Trường

Editor: Vện

Sân huấn luyện được bố trí trong một thung lũng bằng phẳng, diện tích cỡ một sân bóng, đã có một trăm tướng lĩnh chờ giữa sân.

Theo sau Tiêu Ngự là mười đại phu của Quảng An đường, họ phân ra, một đại phu sẽ hướng dẫn mười tướng lĩnh, trước hết phải giảng giải kỹ thuật cấp cứu ghi trong sổ tay cho thấu triệt.

Tần Cánh hơi căng thẳng đến trước một tiểu đội mười người, hứng chịu mười đôi mắt không có ý tốt, hắn gồng thẳng lưng, hắng giọng một cái, hơi run nói, "Hôm trước sổ tay đã được phát đầy đủ, chắc là các ngươi đã đọc xong…"

"Sổ tay gì, chúng ta chưa đọc, đọc cũng không hiểu thì biết sao giờ!" Tần Cánh còn chưa nói hết, những người kia đã làm ầm lên, rõ ràng là thấy Tần Cánh thật thà dễ ăn hiếp nên không ai để hắn vào mắt.

Tần Cánh càng căng thẳng hơn. Lại nhớ lời dặn ân cần của Vương phi trước khi xuất phát, hơn phân nửa binh lính sẽ không nghe đại phu hướng dẫn, bọn họ chỉ nghe lời cấp trên trong quân thôi, nhưng bất luận thế nào cũng phải đưa họ vào nền nếp.

"Yên lặng!" Tần Cánh nâng cao giọng. Tiếng cười của các binh sĩ càng lớn hơn, còn vung tay múa chân với hắn.

"Yên lặng!" Tần Cánh đỏ bừng mặt, vung tay nóng giận nói, "Nội dung trong sổ là pháp bảo cứu mạng các ngươi trên chiến trường đó, các ngươi ra vẻ ta đây, rốt cuộc là không để ta vào mắt hay không thấy tính mạng mình quan trọng!"

Tiếng huyên náo tạm thời dừng một chốc, rồi lại tiếp tục bùng phát.

Có binh sĩ huýt một hơi dài, cười to nói, "Các huynh đệ, thì ra tiểu đại phu này xót chúng ta. Các ngươi còn không mau nghe hắn dạy dỗ, nhìn người ta sắp khóc đến nơi rồi kìa!"

"Tiểu đại phu, tim ca ca đau quá này, ngươi mau qua sờ một cái xem nào!"

Tần Cánh vừa gấp vừa giận, đỏ bừng từ mặt xuống cổ, tay chân luống cuống nói, "Yên lặng, làm ơn im hết đi."

Sân huấn luyện vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Ngự nhờ người bưng ghế đến, tay ôm tách trà, thảnh thơi ngồi xuống.

Vệ đại thống lĩnh ôm kiếm đứng một bên, liếc hắn một cái, lên tiếng, "Chẳng phải Vương phi muốn đích thân huấn luyện binh sĩ à Còn bảo tại hạ đặc biệt điều động một trăm tướng lĩnh, giờ thì sao, vầy là đích thân huấn luyện đó hả Những tướng lĩnh kia bét lắm cũng là quan lục phẩm, ngươi cho những đại phu lóng ngóng kia đến vung tay múa chân với họ, e là không thích hợp cho lắm."

"Đại thống lĩnh cứ gọi ta là Phượng đại phu đi."

Tiêu Ngự thích nghe người khác gọi hắn là đại phu hơn Vương phi.

Tiêu Ngự cười híp mắt, "Quan lục phẩm sắp sửa hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ rồi, ta không cho là bọn họ có thân thể bất tử đâu."

Vệ Diệm hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Tiêu Ngự chỉ cho mười đại phu nửa ngày để truyền đạt nội dung trong sách cho các tướng lĩnh.

Quân binh tướng sĩ phải đến mấy chục vạn, hắn không có khả năng kèm cặp từng người một, chỉ có thể hướng dẫn kỹ năng cấp cứu cho tướng lĩnh trước rồi để bọn họ tự tổ chức huấn huyện thực tiễn.

Nhưng nhờ đại phu của Quảng An đường dạy học là một ý tưởng không mấy sáng suốt.

Đến lúc mặt trời lên cao, Tiêu Ngự hô dừng, Tần Cánh đầu đầy mồ hôi chạy về, vẻ mặt vô cùng hổ thẹn.

Hắn vốn nghĩ việc này không quá khó. Đây là kỹ năng cứu mạng, tại sao những tướng lĩnh đó không chịu tích cực học tập Ai mà ngờ bọn họ căn bản không quan tâm.

Tần Cánh nói muốn khô lưỡi mà những người kia vẫn khinh khỉnh ra mặt, trong mắt họ là vẻ trêu tức rõ rệt, học hay không học gì cũng chẳng sao, họ chỉ cần chờ đến giữa trưa là được.

Đúng là tú tài gặp nhà binh, có lý nói không ra.

Tiêu Ngự vỗ vai hắn, nói hắn đừng để bụng.

Hiện tại đã qua giờ cơm trưa, Tiêu Ngự đến chỗ Vệ Diệm, "Buổi chiều tiến hành diễn tập thực tế. Chia một trăm người này thành hai đội, đến lúc đó sẽ đối kháng thực chiến."

Tiêu Ngự nói xong, lại có người chuyển vũ khí vào sân huấn luyện.

Vệ Diệm trợn mắt nói, "Kho vũ khí trong quân được quản lý nghiêm ngặt, sao Vương phi có thể tự tiện lấy ra như vậy!"

Tiêu Ngự cười nói, "Đại thống lĩnh đừng nóng, đây là vũ khí đặc chế." Hắn lấy một khẩu súng nòng dài, xoay đầu súng cho Vệ Diệm xem. Đầu súng được bọc vải dày, trên vải vương vãi vôi trắng, nhìn rất an toàn.

Vệ Diệm cười gằn, "Vương phi khinh thường binh sĩ đến thế sao Dù là diễn tập, ngoại trừ mũi tên thì trước giờ toàn dùng đao thật kiếm thật. Đó chính là bản chất khát máu của binh sĩ, ngươi đeo cái thứ ẻo lả này lên chẳng phải là làm trò cười à!"

Tiêu Ngự mỉm cười, không có ý kiến, hắn đến chỗ tập trung binh sĩ, chọn ra năm mươi người tạo thành một đội, những người còn lại là một đội, phân biệt là đội đỏ và đội xanh.

Tiêu Ngự đưa ra quy tắc thi đấu.

"Chiều nay là đối kháng thực chiến, chỗ bị vôi trắng dính vào chính là miệng vết thương, bị thương chỗ hiểm thì phải cấp cứu kịp thời, qua một nén nhang mà không xử lý được thì tính là tử trận. Thời gian quy định là ba cây hương, đội nào có nhiều người sống sót hơn sẽ giành chiến thắng. Đội thắng sẽ được Vệ đại thống lĩnh ban thưởng hậu hĩ, tuyệt đối không để mọi người đổ mồ hôi vô ích!" Tiêu Ngự hào phóng cười ha ha, vươn tay đập lên lưng Vệ Diệm.

Vệ Diệm đột ngột bị vỗ một cái suýt tắt thở, trợn tròn mắt tức tối.

Ai ban thưởng hậu hĩ! Sao hắn lại không biết!

Nhưng thấy đám thuộc hạ hai mắt sáng rực nhìn theo hắn, Vệ Diệm không dám lột mặt Vương phi ngay tại đây.

"Rồi, bắt đầu đi!" Tiêu Ngự vỗ tay, bảo Bách Linh đốt ba cây hương rồi dẫn người của mình lùi về sau.

Tướng lĩnh trên sân mấy mặt nhìn nhau một hồi, không biết là ai tiên phong, trong nháy mắt, mọi người ùa đến chụp vũ khí, lao vào hỗn chiến.

Vệ Diệm nhíu mày nhìn sân huấn luyện rối thành một nùi, lại nhìn Tiêu Ngự, trong lòng oán trách không ngừng.

Chiến thuật không có, chiến lược cũng không nốt. Làm bừa, từ đầu đến cuối toàn làm ẩu.

"Chương bách hộ bị thương kìa! Nhanh, mau cấp cứu!" Không biết là gào to một tiếng, đám người lại tiếp tục náo loạn, có hai tướng lĩnh kéo người bị thương ra xa khỏi chiến trường, ngồi xổm xuống động tay động chân với người kia.

"Lý bách hộ cũng bị thương rồi! Vôi dính trên bụng…"

"Cút ngay! Chút thương tích ấy là cái gì chứ, lão tử còn đánh được một ngày một đêm nữa!"

"Chùi cái gì đấy, tính gian lận hả!"

Tiêu Ngự nheo mắt nhìn lư hương.

Ba cây hương cháy hết, Tiêu Ngự đứng dậy, giơ tay ra hiệu ngừng chiến.

Tiếng cồng vang dội truyền khắp sân huấn luyện, binh lính đánh đến đỏ mắt lập tức dừng tay, quay đầu nhìn Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự bước đến kiểm tra kết quả, còn chỉ lỗi cho mọi người.

"Bị thương ở bắp đùi, băng bó cầm máu không tồi, sống được."

"Người này bị thương ngay động mạch cổ, hết thuốc chữa rồi."

"Khởi bẩm Vương phi! Không phải ta đã băng lại rồi à!" Người kia chỉ mớ băng vải quấn lung tung trên cổ, kêu la liên hồi.

Tiêu Ngự không để ý hắn, tiếp tục kiểm tra, "Người này bị thương trên ngực, tuy có xử lý nhưng không kịp lúc, đã quá một nén nhang, hắn sẽ chết vì mất máu quá nhiều."

"Người này bị thương trên bụng, không cầm máu cũng không băng bó, rất nhanh sẽ rụng hết trứng mà thăng thiên. Vậy mà vị đại ca này vẫn kiên trì không "chết", xác sống vùng dậy đánh địch, tinh thần rất đáng khen, nhưng những người bị ngươi đả thương sẽ không tính điểm."

Lại một trận kháng nghị vang lên, Tiêu Ngự làm ngơ hết, tính tổng điểm của hai đội.

Đội đỏ "chết" hai mươi hai người, bị thương mười một người. Đội xanh "chết" chín người, bị thương hai mươi người.

Kết quả thi đấu đã rõ.

Người trên sân mấy mặt nhìn nhau, hơn phân nửa là vẻ không phục.

Không chỉ bọn họ không phục, ngay cả Vệ Diệm cũng cảm thấy cuộc thi này là một trò đùa quá phận, không biết Vương phi rốt cuộc muốn làm gì.

Tiêu Ngự chỉ xòe lòng bàn tay, đưa ra trước mắt mọi người.

"Các ngươi không phục đúng không Ngay từ lúc phân đội, ta đã biết đội xanh sẽ thắng rồi." Lòng bàn tay trắng ngần viết một chữ "Lam" to rõ.

"Ta nói vậy, các ngươi chắc đã biết nguyên nhân." Tiêu Ngự cười nhìn tướng sĩ, "Thành viên của đội xanh là những tướng lĩnh nghiêm túc học tập trong buổi sáng hôm nay. Thành viên đội đỏ thì có thể võ công cao hơn đội xanh, sức lực khỏe hơn đội xanh nhưng xét về kỹ năng sinh tồn ở chiến trường thì các ngươi thua xa đội xanh. Trong số hai mươi hai người "chết" của đội đỏ, thật ra có đến mười bốn, mười lăm người chưa hẳn đã phải chết nếu bọn họ được cấp cứu đúng cách và kịp lúc."

"Bọn ta hiểu ý của Vương phi!" Có người lớn tiếng nói, "Nhưng nếu thật sự ra chiến trường thì dĩ nhiên phải anh dũng giết địch, không màng sinh tử, chứ phút giây nào cũng suy nghĩ phải làm sao để sống thì đó là kẻ nhu nhược!"

Tiêu Ngự cười nói, "Ta tin chư vị đây đều là dũng sĩ thấy chết không sờn, nếu lên chiến trường, dù cho da ngựa bọc thây cũng không hối hận. Thế nhưng, học cách tự cứu mình và đồng đội không phải là sợ chết, nếu có thể dễ dàng sống sót thì cớ gì không làm để giảm bớt hy sinh vô nghĩa Các ngươi là thuộc hạ đắc lực, là tài sản quý báu của Duệ Vương điện hạ, y cũng không muốn các ngươi bỏ mạng nơi sa trường. Chiến tranh để làm gì, chẳng phải là để giành chiến thắng sao Có thể sống sót mà tận hưởng thắng lợi chẳng phải tốt đẹp hơn nhiều à. Kết quả thi đấu hôm nay chẳng phải là minh chứng rõ ràng nhất sao"

Mọi người im lặng không một tiếng động, những gương mặt dính đầy vôi lại quay sang nhìn nhau.

Tiêu Ngự nói tiếp, "Còn những buổi huấn luyện về sau, trong mắt chư vị thì chắc sẽ càng buồn cười hơn, nhưng xin chư vị hãy nghiêm túc tiếp thu. Buổi học hôm nay dừng ở đây, sáng mai tiếp tục tập hợp tại sân."

Tiêu Ngự nói xong liền dẫn đại phu Quảng An đường rời đi.

Trong buổi huấn luyện ngày hôm sau, quả nhiên thiếu đi rất nhiều tiếng cười cợt mà tăng thêm mấy phần nghiêm túc.

Tiêu Ngự thầm chắt lưỡi.

"Thế mà thật sự để ta đích thân đến thu phục những binh lính từng trải này, một cánh cửa cũng không chịu hé ra. Cũng may là ta trụ lại được." Tiêu Ngự nâng bầu rượu hớp một ngụm trà, sâu kín thở dài, "Tại sao ta không cảm giác được chút xíu sủng ái nào hết vậy!"

Bách Linh đứng kế bên châm trà rót nước khó hiểu mở to mắt, "Công tử nói gì đấy"

"Bách Linh nè, công tử nhà ngươi gả lầm người rồi." Tiêu Ngự thở dài, dọa đám người Bách Linh và Vệ Diệm sợ tái mặt.

To gan bêu xấu Duệ Vương điện hạ, Vương phi dám nói chứ bọn họ không dám nghe đâu!

201. Chương 201: Còn Ra Thể Thống Gì

Editor: Vện

Tiêu Ngự dùng một tuần để huấn luyện một trăm tướng lĩnh cho thành thục, những binh sĩ khác sẽ được các tướng lĩnh này hướng dẫn lại. Để một trăm người họ đi dạy là được, người làm và các đại phu phải quay về Quảng An đường làm việc.

Duệ Vương điện hạ ngày kiếm bạc tỷ cuối cùng cũng nhín chút thời gian đến kiểm tra thành quả huấn luyện.

Quả nhiên, Tạ Cảnh Tu vừa xuất hiện, không khí trên sân huấn luyện thay đổi một trăm tám mươi độ. Tướng lĩnh hướng dẫn chưa bao giờ nhiệt tình như vậy, động tác lưu loát, nhanh chóng trước nay chưa từng thấy, khẩu hiệu hô rung trời, bày ra dáng vẻ tích cực và tinh thần anh dũng vô địch.

Tiêu Ngự không còn gì để nói.

"Ngươi nhìn đi, thuộc hạ của ngươi nịnh nọt thế đấy, khinh ta dễ tính mà chèn ép, chẳng có chút gì là kiêng nể cường quyền, ngươi tính sao đây!" Tiêu Ngự chỉ tướng sĩ đang hăng hái thể hiện trong sân, nói với Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu cao lãnh mỉm cười, ngang nhiên tiến lên phía trước.

Trong sân đang thực hành kỹ năng hồi sức tim phổi khẩn cấp, chỉ thấy các binh sĩ được chia thành nhóm hai người, thực hiện động tác ép ngực, miệng áp miệng thổi hơi, bận rộn đến nỗi mồ hôi chảy ròng.

Sắc mặt Tạ Cảnh Tu nháy mắt trở nên khó coi.

"…Ngày nào quân đội cũng phải học mấy cái này à" Còn ra thể thống gì nữa!

Tiêu Ngự liếc y, "Sắc giả kiến sắc, lang giả kiến lang." (*)

(*) Thành ngữ, đồng nghĩa với suy bụng ta ra bụng người.

Đám người Vệ Diệm, "…"

Mọi người đồng loạt ngửa đầu nhìn trời, giả vờ như không nghe thấy gì.

Thật ra, ngay cả đại phu Quảng An đường cũng biết thứ mà họ dạy nhìn không hợp thuần phong mỹ tục cho lắm. Việc huấn luyện cho các binh sĩ dùng khăn tam giác quấn thương binh chạy tới chạy lui nhìn còn thấy được một chút tác dụng.

Nhưng đây là kỹ năng hồi sức tim phổi, động tác bất nhã chưa nói, toàn quân trên sân huấn luyện còn phải nghiêm túc vừa sờ () vừa hôn (*) nhau, khung cảnh này đả kích thị giác không phải dạng vừa, một bầy quân binh trợn mắt há mồm, phản đối kịch liệt.

Nhưng Vương phi tính tình ôn hòa lần này kiên quyết muốn bọn họ tham gia huấn luyện, hơn nữa còn phải thực hành đến khi nào thành thục mới thôi, kháng nghị của bọn họ không có tác dụng.

Bình thường bọn họ thường xuyên chống đối mệnh lệnh của Vương phi, cũng không cung kính như khi gặp Vương gia, đó cũng do thấy Vương phi dễ tính, chỉ thích dùng lý để thu phục người. Nhưng lúc Vương phi thật sự cứng rắn lên thì bọn họ chỉ có thể tuân lệnh.

Các binh sĩ dù không ai tình nguyện nhưng quân lệnh như núi, bọn họ đành phải tiếp tục tham gia huấn huyện. Thế là tạo thành cục diện hôm nay.

Không biết có phải ảo giác hay không, Vệ Diệm luôn cảm thấy dạo gần đây, các binh sĩ dưới quyền hắn luôn có loại không khí xấu hổ quỷ dị quẩn quanh…

Duệ Vương điện hạ kết thúc chuyến thị sát ngắn ngủi trong không khí lúng túng, Tiêu Ngự theo y trở về Vương phủ trong thành.

Hai người vừa mới ra cửa lớn đã có người hầu đến báo, "Bẩm điện hạ, Tri châu thành Hải Kính trình bái thiếp, nói là có sứ giả triều đình muốn bái kiến điện hạ."

Tiêu Ngự nhìn Tạ Cảnh Tu, vẻ mặt y không có gì bất ngờ, chỉ hơi nhíu mày.

Hai người vào thư phòng đọc bái thiếp, là do Phương tướng chấp bút, ngôn từ cực kỳ kính trọng, cuối thư gần như là khóc lóc thảm thiết cầu xin được gặp trực tiếp Tạ Cảnh Tu.

"Phương tướng luôn trung thành với hoàng thất, tại sao ông ta lại muốn gặp ngươi" Tiêu Ngự nghi hoặc.

Tạ Cảnh Tu thong thả gấp thư lại, tiện tay ném lên bàn.

Tiêu Ngự nói tiếp, "Tuy Phương tướng nhân phẩm không tệ, nhưng vô sự bất đăng Tam Bảo điện (*), nhất định là có chuyện muốn nhờ cậy. Cảnh Tu, chúng ta không thể tùy tiện đáp ứng."

(*) Không có việc không lên điện Tam Bảo, là thành ngữ, ý nói không có việc gì thì không đến cửa tìm.

Tạ Cảnh Tu mỉm cười nhìn hắn, "Chẳng phải lúc trước ngươi nói Phương gia là trung thần lương tướng, làm người ngay thẳng à, sao bây giờ lại đổi ý, còn đề phòng như vậy"

Tiêu Ngự quẹt mũi, "Ta bị con dâu nhà ông ta lừa một vố rồi, chẳng lẽ không thể ghi thù à"

Còn bị lừa vào tận cấm cung, trực tiếp đụng mặt Hoàng hậu và Lý quý phi, coi như hắn tâm địa thiện lương, đồng ý cứu tiểu Thái tử nhưng không có nghĩa hắn vẫn còn hảo cảm với gia đình lừa gạt kia.

Tạ Cảnh Tu không từ chối đề nghị của Phương tướng, hai ngày sau liền lên tàu về thành Hải Kính gặp Phương tướng đã chờ sẵn trong thành.

Tri châu thành Hải Kính là người của Phương tướng, nhân cách chính trực, Tạ Cảnh Tu đã biết từ lâu.

Vài năm trước, tên này còn có ý đồ chia sẻ Lịch Phong cảng, bị Tạ Cảnh Tu âm thầm chỉnh đốn mấy lần mới bỏ ý định, ngoan ngoãn làm tròn bổn phận, không dám dính líu đến Lịch Phong cảng nữa.

Bây giờ Tạ Cảnh Tu phất cờ xưng vương, hải cảng phồn hoa đông đúc này càng không còn quan hệ gì với triều đình.

Phương tướng thì đây là lần đầu đến thành Hải Kính, tận mắt chứng kiến hải cảng phồn vinh một ngày thu vào vô số đấu vàng, sự xúc động không từ ngữ nào miêu tả hết.

Lão cho rằng Lịch Phong cảng cùng lắm chỉ là hải cảng chủ chốt của thương buôn đường biển, do có Tạ Cảnh Tu nhúng tay vào, thúc tiến mậu dịch nên mới phát triển hơn những nơi khác một chút.

Bây giờ mới thấy Lịch Phong cảng chính là thành lũy thật sự, phòng ốc viện tử nối nhau san sát, cửa hàng mở khắp nơi, người đi đường chen chúc như nêm cối, có cả thị vệ lính gác lui tới tuần tra. Trang phục của những thị vệ kia khác hẳn đồng phục của trú quân triều đình, hiển nhiên họ không nằm dưới quyền quan viên nơi đây.

Tàu thuyền cập cảng cũng to hơn thuyền của triều đình rất nhiều, cột buồm cao vút bị gió biển ăn mòn sừng sững nơi đó, mang khí thế hiên ngang và tang thương trải bao sương gió.

Phương tướng run môi, một lúc lâu sau mới nói, "Tạ Cảnh Tu… quả nhiên không hề có tâm quy thuận." Nếu trong thời bình, Lịch Phong cảng không thể nào thấy nổi ánh sáng, làm gì dám giương cờ gióng trống làm vua một cõi thế này.

"Tướng gia, bây giờ chúng ta có việc cầu người, chút chuyện nhỏ này có thể để sau hẵng bàn." Phụ tá đằng sau lên tiếng, "Huống chi… Duệ Vương điện hạ thu nhận lưu dân, mỹ danh tiên sơn đảo chủ truyền khắp Cửu Châu đại địa (*), nhưng thứ như thanh danh, đại nghĩa… hoàn toàn không gây tổn hại gì đến y cả."

(*) Cửu Châu: chỉ chín khu vực hành chính của Trung Quốc thời xưa, sau dùng để chỉ Trung Quốc.

Phương tướng không nói gì, phụ tá khác không phục nói, "Hoàng triều Tống thị cai trị mấy trăm năm, bách tính thiên hạ không ai không chịu ơn hoàng thất Tống thị, bây giờ lại ném quân vương thiên tử ra sau đầu mà đi tôn sùng một tên phản tặc mua danh chuộc tiếng làm thượng tiên, đúng là vô liêm sỉ."

Phương tướng hơi nhíu mày, người còn lại vội quát im miệng, "Huynh ăn nói cẩn thận, đừng quên nơi này là địa bàn của ai."

Phương tướng thở dài, xoay người rời đi.

"Đi thôi, Duệ Vương điện hạ đã đồng ý gặp mặt lão phu, lão phu nên trở về nghênh đón, không thể thất lễ."

Tạ Cảnh Tu ngồi xe ngựa sơ sài, chỉ dẫn theo hai cận vệ đến chỗ hẹn với Phương tướng.

Hàn huyên một lúc lâu, Tạ Cảnh Tu chỉ uống trà không nói, Phương tướng khách sáo nhắc đến giao tình ngày xưa, y vẫn không đáp lời, thái độ không ngạo mạn cũng chẳng nể nang ai.

Phương tướng nhìn tình hình, biết nhiều lời cũng vô dụng, chỉ đành thở dài một hơi, nói thẳng ý đồ của mình.

"Có lẽ điện hạ đã nghe qua, gia tộc Dự Vương bị thiên tử cắt chức lưu đày hơn trăm năm trước, dạo gần đây lại lấy danh nghĩa hoàng tộc chính thống để khởi binh tạo phản." Phương tướng đắn đo nói, "Hoàng thượng quá bận với việc nhổ bỏ nanh vuốt của bộ tộc Lý thị trong ngoài triều đình, hoàng gia hiện tại suy yếu, loạn trong giặc ngoài, cần có một người đứng lên hộ quốc."

Tạ Cảnh Tu, "Lý gia bám váy nữ nhân, bấu víu quan hệ để lập nghiệp, cũng chỉ là hạng gian nịnh gặp may, tại sao có thể khiến thiên tử khó xử đến thế"

Vẻ mặt Phương tướng không mấy dễ nhìn.

Loại nhà giàu mới nổi không có căn cơ như Lý gia, dĩ nhiên đâu được thế gia đại tộc bọn họ để vào mắt, ai cũng biết Lý gia chỉ biết ỷ vào sủng ái của hoàng thượng mới dám chống đối với bọn họ trên triều đường.

Không ngờ, đến lúc hoàng thượng muốn diệt trừ khối u ác tính này cũng phải trọng thương gân cốt.

Bộ tộc Lý thị mạnh hơn tưởng tượng của bọn họ rất nhiều.

Từ triều đường kinh thành đến huyện phủ địa phương đều có vây cánh của Lý gia. Ngay cả những vụ lưu dân bạo loạn ở thành lớn như Hoài Thiên cũng có bóng dáng người Lý gia đứng sau.

Lý gia phú khả địch quốc, trong tay còn nắm tư quân, nếu để bọn họ tự do thêm vài năm thì đừng nói là Dự Vương mưu phản, quốc gia này cũng khó mà thái bình.

"Hoàng thượng tự biết nuôi hổ thành họa, vô cùng tự trách." Phương tướng thở dài, "Bây giờ phản tặc Lý gia đã đền tội, triều đình hiện rất trong sạch, thánh thượng khát cầu hiền thần. Điện hạ có tài kinh bang tế thế, hôm nay lão phu phụng thánh mệnh, đến đây khẩn cầu điện hạ hồi kinh. Nghịch tặc nổi dậy bốn phía, bốn biển lâm nguy, rất cần tài năng của điện hạ bình định thiên hạ, cứu vớt lê dân. Thánh thượng tất sẽ không phụ ngươi."

Phương tướng nói xong, nhìn Tạ Cảnh Tu chằm chặp, thấy y không có một chút biểu hiện gì, không khỏi thất vọng.

Lý thị đắc thế mười mấy năm, giết hại vô số trung lương, bây giờ nhân tài khan hiếm, lại thêm Dự Vương lăm le, tướng lĩnh có thể xuất trận chỉ được hai, ba người. Bọn họ rất cần sức mạnh của Tạ Cảnh Tu.

Hôm nay lão chỉ có thể thành khẩn van nài, và cũng chỉ có thể cầu xin chứ không thể bức ép. Nếu Tạ Cảnh Tu khoanh tay đứng nhìn, gia tộc Dự vương tuy thế lực không mạnh nhưng vì Vĩnh Vinh đế dung túng cho Lý thị hãm hại nhân tài mười mấy năm nên đã sớm mất lòng dân, mà Dự Vương đang chiếm đại nghĩa, quân đội hoàng triều cũng suy yếu lâu ngày.

Hai quân đối đầu, dĩ nhiên đều chịu tổn thất.

Từ giờ cho đến lúc đó vẫn chưa biết ai sẽ là người thâu tóm thiên hạ.

Phương tướng luôn luôn nghi ngờ, Tạ Cảnh Tu có binh hùng tướng mạnh, phú khả địch quốc nhưng vẫn án binh bất động, chỉ tập trung lan truyền mỹ danh, chỉ sợ y cũng có mưu đồ bất chính, trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Uy hiếp từ Tạ Cảnh Tu còn đáng sợ hơn gia tộc Dự Vương.

Lão sốt ruột chờ đợi, Tạ Cảnh Tu chỉ mang thái độ ậm ừ không rõ. Phương tướng bất đắc dĩ, chỉ có thể từ bỏ. Hiện tại lão dùng tình nghĩa ngày xưa để cầu xin, nếu gặp được Nguyên lão Vương gia có khi mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Đáng tiếc, bái thiếp của lão không được Nguyên lão Vương gia hồi đáp.

Phương tướng không dám ép buộc, chỉ đành cho qua, đang định khách khí tiễn người thì một giọng nữ dịu dàng từ ngoài cửa truyền vào.

"Duệ Vương điện hạ chờ đã, có thể nghe tiểu nữ lắm lời vài câu được chứ"

Mọi người nhìn ra, thấy Giản lục tiểu thư phục sức mộc mạc đang bước qua ngạch cửa.

Nàng đứng đó, vén áo hành lễ với Tạ Cảnh Tu rồi hiên ngang ngẩng đầu nhìn y.

"Duệ Vương điện hạ, đã lâu không gặp."

Tạ Cảnh Tu hơi nghiêng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, Phương tướng vội nói, "Lão phu nhận phó thác của thánh thượng đến đây, nghe nói Giản lục tiểu thư đang làm nghề y trong thành Hải Kính, nổi danh tài đức. Giản lục tiểu thư cao thượng, tự nguyện hồi kinh góp sức phục vụ thánh thượng, thậm chí muốn dâng sách thuốc tổ truyền của Giản gia lên ngự tiền cho tất cả đại phu tham khảo, đúng là tạo phúc cho muôn dân."

Tạ Cảnh Tu chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Giản Nhu nhỏ nhẹ nói, "Hôm đó vì điện hạ tự tiện xông vào hoàng cung nên mới bất đắc dĩ phải rời kinh. Nhưng hoàng thượng anh minh nhân nghĩa, biết điện hạ bị gian phi Lý thị hãm hại chứ không phải cố ý khinh thường thiên gia, bởi vậy chưa bao giờ muốn giáng tội điện hạ. Hiện nay thiên hạ gặp nạn, tiểu nữ không thể trơ mắt nhìn, điện hạ thừa khả năng ứng cứu, không lẽ thật sự muốn an cư trong xó xỉnh kia, giương mắt nhìn lê dân bách tính bị cuốn vào chiến loạn sao"

Giọng nàng không lớn nhưng thánh thót rõ ràng, không còn theo tác phong tiểu thư khuê các mũ mạng giấu mặt mà trực tiếp gặp người, một thân giản dị, đứng thẳng lưng, đôi mắt trong trẻo nhìn Tạ Cảnh Tu không chớp mắt.

Tạ Cảnh Tu liếc Phương tướng một cái, hơi nhếch môi, không để ý chất vấn của Giản Nhu, chỉ quay sang chắp tay với Phương tướng, "Cáo từ, lão đại nhân cứ thong thả."

Phương tướng liền ra tiễn khách, thấy Giản Nhu không thể làm Tạ Cảnh Tu nói nhiều hơn một câu, chỉ đành nén xuống thất vọng, đưa người ra cửa.

Giản Nhu trơ mắt nhìn Tạ Cảnh Tu đi lướt qua mình, môi mỏng mím chặt, rũ mắt xuống.

Phương tướng quay lại an ủi, "Duệ Vương điện hạ vốn là người lạnh lùng, tâm tư thâm trầm, Giản lục tiểu thư đừng để bụng."

Giản Nhu nhẹ gật đầu, uyển chuyển cáo lui.

Hai phụ tá bước lên nói, "Tướng gia, giờ phải làm sao Ta thấy tên Tạ Cảnh Tu này dầu muối gì cũng không thấm. Chắc phải dùng biện pháp khác để bắt y đánh nghịch tặc."

202. Chương 202: Cái Gọi Là Mưu Kế

Editor: Vện

Phương tướng về phòng bàn bạc với phụ tá, cuối cùng đưa ra kết luận, rõ là Tạ Cảnh Tu muốn nhìn hoàng thất và nghịch tặc Dự Vương tiêu diệt lẫn nhau, mặc kệ ai thắng, một khi đối đầu với thế lực hùng mạnh của Tạ Cảnh Tu cũng không còn sức chống trả, lúc đó y có thể đoạt lấy thiên hạ một cách dễ dàng.

Tình thế rõ ràng đến vậy, người thông minh một chút là có thể nhìn ra ngay, còn biết làm thế nào mới giành được lợi ích lớn nhất chứ đừng nói là Tạ Cảnh Tu khôn khéo thâm trầm.

"Bất kể là ai đứng vào vị trí của y cũng biết nên làm sao để trục lợi, điều đó đã rõ như ban ngày." Phương tướng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, "Y chỉ cần án binh bất động là có thể cướp đoạt giang sơn Tống thị, cần chi phải xuất binh trợ lực, làm điều thừa thãi"

Hai phụ tá nhìn nhau. Nếu để bọn họ đứng bên lập trường Tạ Cảnh Tu, bọn họ cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn, tuyệt đối không ra tay giúp đỡ phe nào hết.

Tạ Cảnh Tu bây giờ đã đứng ở vị thế bất bại.

Ngay đến bản thân mình còn không thuyết phục được thì lấy cái gì để thuyết phục Tạ Cảnh Tu xuất chiến, thảo phạt nghịch tặc giúp triều đình

Đám người Phương tướng đang khổ não nghĩ cách chiêu mộ Tạ Cảnh Tu, Tạ Cảnh Tu đã thảnh thơi quay về đảo Vô Danh.

Tiêu Ngự ra cảng đón y, hai người lên xe ngựa, Tiêu Ngự hỏi ngay, "Đó là gió Đông ngươi nói đúng không"

Tạ Cảnh Tu nhà lớn nghiệp lớn tay nắm binh quyền, có ý định tranh giành thiên hạ nhưng lần lữa mãi không thấy hành động, Tiêu Ngự còn nóng lòng thay y.

Tạ Cảnh Tu chỉ chống cằm nhìn ra cửa sổ, cười nhạt, "Cũng không phải."

Tiêu Ngự nhéo mặt y, tức giận nói, "Ngươi thôi đi, giả bộ cao thâm cái gì, nhìn ta mà nói, nói rõ hết coi. Rốt cuộc ngươi định làm gì Ngươi muốn chờ Dự Vương với Hoàng đế đánh nhau xong mới ra tay thì có thể đã muộn rồi."

"Ngọc Nhi có cao kiến gì sao" Tạ Cảnh Tu nhướn mày.

Tiêu Ngự nghiêm túc nói, "Chiến tranh cực kỳ hao tài tốn của, hai người kia nhìn thì thấy bên tám lạng người nửa cân nhưng ai biết còn giằng co đến khi nào. Nhanh thì vài năm, chậm thì phải vài chục năm, dân chúng sao có thể chịu đựng nổi sự bóc lột, giày xéo của bọn họ, đến lúc đó quốc gia này chắc sẽ chẳng còn gì nữa. Mặc dù ngươi có thể dễ dàng làm ngư ông đắc lợi, nhưng giành lấy cái giang sơn đổ nát hoang tàn kia thì được cái gì Huống chi thiên tai xảy ra mấy năm liền, ta nghi là bầu khí quyển có vấn đề, chỉ trong ngày một ngày hai không thể giải quyết được. Nếu đất nước rơi vào chiến loạn thì sức đâu đối phó với thiên tai. Đến lúc đó, một bên là thiên họa, một bên là nhân họa, dân chúng thật sự không còn đường sống nữa."

Tạ Cảnh Tu chăm chú nhìn hắn, một lúc lâu không nói gì.

Tiêu Ngự hơi mất tự nhiên, nhìn y nói, "Đương nhiên đây chỉ là góc nhìn chủ quan của ta. Ta là đại phu, không phải mưu sĩ nên tầm nhìn hạn hẹp. Nếu ngươi đã có chủ trương thì không cần phải để ý lời ta."

Tạ Cảnh Tu đột nhiên bật cười, nhẹ nhàng thở ra, vươn tay ôm siết Tiêu Ngự.

"Trong mắt Ngọc Nhi thấy là nhân sinh thiên hạ, là lê dân bách tính. Như này mà gọi là tầm nhìn hạn hẹp thì dưới gầm trời này không còn ai nhìn xa trông rộng nữa."

Tiêu Ngự nghe mà tim nảy thình thịch, cảm thấy mấy câu khích lệ kiểu này còn êm tai hơn lời tâm tình buồn nôn.

Tạ Cảnh Tu lại thở dài, "Buồn cười thay cho Phương tướng, cả đời chỉ biết cống hiến, trung thành với hoàng thất, mang danh nhân nghĩa chính trực mà lại dùng cách dụ dỗ, lợi dụng ta xuất binh. Trong mắt lão chỉ có chủ công là hoàng thất Tống thị, nào có nhìn thấy trăm họ khốn khó."

"Ý của điện hạ là gì" Tiêu Ngự hỏi.

Tạ Cảnh Tu trở tay xoa hai má hắn, mỉm cười, "Mười ngày sau, Ngọc Nhi sẽ thấy gió Đông của bổn vương."

—o0o—

Nha phủ thành Hải Kính, Phương tướng nhận được thư từ kinh thành, càng thêm lo lắng.

Dự Vương khởi binh từ Tây Bắc, đánh thẳng đến kinh thành. Phản quân vượt qua mấy thành trì liên tiếp mà không gặp bất kỳ cản trở hay đánh trả nào.

Cũng không phải thế lực Dự Vương mạnh mà do thiên tai liên tiếp mấy năm, những khu vực bị càn quét nghiêm trọng gần như bị bỏ hoang, người ở còn không có thì nói gì đánh trả!

Hiện tại, phản quân đánh đến phía Bắc con sông bao bọc thành Hoài Thiên, lại bị quan binh địa phương chặn ngoài tường thành nên triều đình mới có cơ hội hòa hoãn.

Đáng châm chọc là lực lượng kháng chiến ở thành Hoài Thiên chính là con cháu của Lý gia, chính là Lý Phương Minh được điều đến thành Hoài Thiên nhậm chức Tri phủ.

Lúc trước thành Hoài Thiên bị lưu dân vây đánh, Lý Phương Minh vốn đã hết nhiệm kỳ, được triệu hồi về kinh thành, cuối cùng hắn chỉ đưa gia quyến về kinh, mình thì ở lại dẫn dắt quan binh áp chế lưu dân.

Lý Phương Minh có một trợ thủ đắc lực, cũng không xa lạ với Phương tướng, chính là người của Chu thị bị giáng chức ngày trước, Chu Chiêu.

Không biết hai người dùng cách gì, chẳng những hóa giải được loạn dân mà còn chiêu mộ được lưu dân gia nhập vào lực lượng trai tráng trong quân. Bây giờ, đội ngũ quân binh thành phần hỗn tạp này đang chống chọi với phản quân Dự Vương.

Dự Vương có huyết mạch hoàng thất chính thống, thanh thế đã vượt lên Vĩnh Vinh đế. Hắn vô cùng thông thạo mánh khóe thu mua lòng người, biết rõ chuyện gian phi Lý thị qua mắt Vĩnh Vinh đế mười mấy năm, tàn sát trung thần lương tướng. Dự Vương đánh thẳng một đường, không ngừng tuyên truyền thân phận chính thống của mình, nói Vĩnh Vinh đế đang ngồi trên ngai cao mới là nghịch tặc làm trái đạo trời.

Dân chúng dễ dàng bị giải thích của Dự Vương thuyết phục, quân đội Dự Vương đã có thanh danh chính nghĩa, rất nhiều tiểu thành còn mở cổng cho vào, chưa đánh đã quy phục.

Đây chính là cái giá cho sự ngu ngốc mười mấy năm qua của Vĩnh Vinh đế, ngài đã mất hết lòng dân.

Đánh sập thành Hoài Thiên chỉ là vấn đề thời gian, Phương tướng đã không thể thuyết phục Tạ Cảnh Tu xuất lực trợ giúp triều đình, chỉ còn nước lập tức hồi kinh giúp thiên tử chống nghịch tặc.

Phương tướng bị dồn vào thế bí, mấy lần gửi thư cho Tạ Cảnh Tu nhưng không hề nhận được hồi âm.

Ngay lúc này, Giản lục tiểu thư lệnh cho thị nữ cầm một hộp gấm, xin bái kiến lần thứ hai.

"Duệ Vương điện hạ là biểu ca ta, ta lớn lên cùng y, sớm chiều tương giao đã mười mấy năm, không ai hiểu rõ y hơn ta." Giản Nhu nói, "Y chưa bao giờ bắn tên không đích, làm chuyện không có lợi. Lão đại nhân không cần phải tiếp tục khuyên, y sẽ không đổi ý đâu."

Phương tướng đã hết hy vọng, không định ở lại thành Hải Kính lâu hơn nữa.

"Lão phu đã cố hết sức rồi, nếu không hoàn thành giao phó thì đành phải tạm thời hồi kinh. Phụ cận kinh thành có Tiểu Lâm tướng quân chỉ huy bốn mươi vạn đại quân thủ vệ, mặc dù không được Duệ Vương điện hạ giúp sức, nghịch tặc Dự Vương cũng không thể vượt qua được đâu, chỉ là sớm hay muộn thôi. Nhưng kinh thành bây giờ không an toàn, Giản lục tiểu thư là nữ tử chân yếu tay mềm, không cần phải đặt chân vào hiểm cảnh. Chi bằng ngươi cứ ở lại thành Hải Kính, nếu ngươi tin tưởng lão phu thì có thể giao sách thuốc gia truyền cho lão phu, lão phu sẽ thay tiểu thư trình lên ngự tiền. Thánh thượng anh minh, tuyệt đối không phụ công lao chống giặc của Giản gia."

Một quyển sách thuốc đương nhiên không thể thảo phạt nghịch tặc, nhưng có thể cứu mạng vô số binh sĩ. Trong chiến tranh, hành động này vô cùng có ý nghĩa, không ai dám xem thường tầm quan trọng của một quân y tài giỏi.

Giản Nhu cười nói, "Phương lão đại nhân là người chính trực, tiểu nữ sao lại không tin chứ. Chỉ là, về Duệ Vương, lão đại nhân chớ có thất vọng sớm như vậy."

Hai mắt Phương tướng vụt sáng, "Giản lục tiểu thư có diệu kế thuyết phục được Duệ Vương à"

Giản Nhu ra hiệu cho thị nữ bước lên, khẽ rũ mắt nói, "Người xưa có nói, người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết. Biện pháp của tiểu nữ tuy không được quang minh chính đại nhưng có chuyện gấp thì buộc phải dùng, hiện tại nghịch tặc lộng hành, thánh thượng lo lắng ngày đêm. Gia tộc Tạ thị cũng từng chịu thánh ân, bây giờ không chịu báo đáp hoàng ân, góp sức giữ nước, ngược lại còn dửng dưng đứng nhìn, đây không phải hành vi của người trung nghĩa. Cho nên biện pháp của tiểu nữ cũng chỉ là gậy ông đập lưng ông thôi."

Phương tướng chạm vào hộp gấm, ánh mắt hoài nghi nhìn Giản Nhu.

"Vậy ý của tiểu thư là gì"

Giản Nhu bình thản nhìn Phương tướng.

"Tạ Cảnh Tu có tiền, có binh nhưng an phận ẩn núp, bỏ mặc xã tắc nguy nan, không muốn cống hiến cho hoàng thất, chỉ mang những người thân cận rời kinh. Trong mắt y chỉ thấy lợi ích của bản thân, chỉ nhìn đến người giao hảo với mình. Nếu đã vậy, tại sao lão đại nhân không hốt thuốc đúng bệnh Chỉ cần bắt được nhược điểm của Tạ Cảnh Tu, giao cho thánh thượng thì lo gì y không dốc toàn lực cống hiến cho thánh thượng"

Phương tướng cau mày, lắc đầu liên hồi, "Không, không được, quân tử sẽ không làm vậy, huống chi, chọc giận Duệ Vương không phải hành động sáng suốt đâu." Dự Vương cùng lắm chỉ là lợi dụng, mê hoặc dân tâm để chiêu mộ lính tản mạn, dùng chút tiền còm vơ vét từ thương nhân, địa chủ mới miễn cưỡng chống lại binh lực hoàng gia vốn đã suy yếu.

Nếu chọc giận thêm một Tạ Cảnh Tu… tuy Phương tướng không biết cụ thể y có bao nhiêu nhân sĩ, sức chiến đấu thế nào, nhưng đơn giản là nhìn phương thức y khống chế Lịch Phong cảng cũng có thể đoán được một, hai phần thực lực. Triều đình chắc chắn không thể chống đỡ nổi.

Giản Nhu cười nói, "Lão đại nhân hiểu lầm rồi, ý của tiểu nữ là, chỉ cần bắt vài người của Tạ Cảnh Tu làm con tin là có thể dễ dàng sai khiến y làm việc cho triều đình. Nhưng tuyệt đối không được đả thương con tin, chẳng những không được thương tổn mà còn phải dùng lễ tiếp đãi, như vậy mới không khiến Tạ Cảnh Tu tức nước vỡ bờ. Nên ưu tiên giải quyết họa ngoại xâm trước, còn việc chiêu mộ Tạ Cảnh Tu thì để sau cũng được. Thứ tiểu nữ dâng lên là một phương thuốc tổ truyền của Giản gia, một loại độc dược mãn tính. Chỉ cần uống vào thì cứ cách mười ngày bắt buộc phải tìm tiểu nữ lấy thuốc giải mới giảm bớt được độc tính, nếu không người trúng độc sẽ phải chịu đau đớn đến sống không được, chết không xong. Mỗi lần phát độc cũng không ảnh hưởng đến tính mạng, khoảng ba năm sau thì người trúng độc mới bắt đầu suy kiệt, đây chính là thủ đoạn khống chế con tin thích hợp nhất."

Phương tướng nhìn hộp gấm trong tay, vẻ mặt biến hóa liên tục, vẫn còn do dự.

Giản Nhu khom người cáo từ, nói, "Lão đại nhân không còn nhiều thời gian để đắn đo nữa đâu, xin hãy mau chóng ra quyết định. Đây là đại kế vì thiên hạ chứ không phải lợi ích cá nhân, tiểu nữ cam đoan, chỉ cần Tạ Cảnh Tu quy thuận triều đình thì con tin tuyệt đối không xảy ra vấn đề. Cho nên, tính mạng con tin là do Tạ Cảnh Tu nắm giữ, lão đại nhân đừng nên suy nghĩ nhiều."

Giản Nhu nói xong liền dẫn thị nữ rời khỏi phòng.

Về đến chỗ mình, thị nữ nhịn không được nói, "Tiểu thư, làm vậy có được không Vất vả lắm mới bào chế ra được loại thuốc đó, thế mà lại dâng cho Phương lão đại nhân, lỡ như ông ta cảm thấy cách này quá nham hiểm…"

"Ông ấy sẽ đồng ý." Giản Nhu ngồi bên bàn, nét mặt bình tĩnh nói, "Ta có nói rồi, đây là việc công, không phải việc tư. Phương tướng gia biết cân nhắc thiệt hơn."

"Nhưng vừa rồi ánh mắt ông ta nhìn tiểu thư…" Thị nữ vẫn lo lắng, "Phương tướng là người ngay thẳng, từ khi tiểu thư tự nguyện dâng sách thuốc của Giản gia cho triều đình, Phương tướng vẫn luôn kính nể tiểu thư. Nhưng lần hiến thuốc này sẽ liên lụy đến thanh danh của tiểu thư đó."

"Thanh danh của ta là cái gì chứ." Giản Nhu rũ mắt, "Xưa nay ta không quan tâm thanh danh của mình."

Thị nữ thở dài xót xa, "Nô tỳ biết. Tiểu thư làm tất cả vì muốn khôi phục vinh quang của tổ tiên Giản gia. Thương thay, tiểu thư vốn là thiên kim quý nữ mà phải gánh vác trọng trách quá nặng nề. Bây giờ chỉ

mong mưu kế của tiểu thư phát huy hiệu quả, chỉ cần thu phục được Duệ Vương giúp triều đình bình loạn, nhất định thánh thượng sẽ ghi nhớ công lao của tiểu thư. Bộ tộc Giản thị sẽ bước lên đỉnh danh vọng, vậy mới không uổng phí công sức tiểu thư cực nhọc ngày đêm."

Giản Nhu nghe vậy, chỉ hơi nhếch môi, miễn cưỡng cười.

203. Chương 203: Gió Đông

Editor: Vện

Phương tướng vẫn đang do dự có nên sử dụng thuốc của Giản Nhu hay không, hai tên phụ tá lại dốc sức khuyên lão hãy làm theo kế sách ấy.

"Chúng ta đâu có cố ý lấy mạng người. Tạ Cảnh Tu không nghe lời khuyên của lão gia thì cứ uy hiếp y, chỉ cần y đồng ý ra sức là được rồi, chút thủ đoạn này không ảnh hưởng đến đại cục đâu. Đây là vì cơ nghiệp trăm năm của Đại Lương, lão đại nhân, hiện tại không phải lúc chần chừ."

"Lão đại nhân, Giản lục tiểu thư còn biết lúc nào nên dùng thủ đoạn, chỉ cần chúng ta không thẹn với lương tâm, chỉ cần đạt được mục đích thì ai có thể trách móc đại nhân Đây chính là công lao tạo phúc cho trăm vạn bách tính, sau này Duệ Vương được thăng tiến, tất sẽ cảm kích sự dạy bảo của lão đại nhân hôm nay."

Mọi người đồng lòng khích lệ, "Tướng gia, xin hãy hạ lệnh!"

Phương tướng dù nhất mực trung thành với hoàng thất, nhưng cũng tự cho mình là người đọc sách thanh cao, trong mắt lão, chỉ có phường đạo chích mới dùng thủ đoạn. Lão mà chấp thuận đồng nghĩa với bôi đen bộ tộc Phương thị.

Lão càng do dự, thế cuộc ở kinh thành càng nguy cấp, các phụ tá từng bước ép sát, Phương tướng đành phải gật đầu, trước tiên phái người điều tra xem ai là người quan trọng nhất với Tạ Cảnh Tu.

Hôm đó, Giản Nhu đi cùng đoàn người Tạ Cảnh Tu rời kinh, nàng biết lúc đó Tạ Cảnh Tu rất vội vàng, vẫn để lại nhiều người thân cận trong kinh thành, nàng cấp báo việc đó cho Phương tướng, hy vọng có thể giúp được chút ít.

"Nói ai là người Tạ Cảnh Tu coi trọng nhất, dĩ nhiên chính là nam Vương phi của y. Đáng tiếc, hắn ta luôn làm rùa rụt cổ trốn trên đảo Vô Danh, chưa bao giờ lộ diện, e là chúng ta không thể bắt hắn." Giản Nhu nói, "Muốn nắm thóp Tạ Cảnh Tu, chỉ có thể ra tay ở kinh thành. Tạ Cảnh Tu là người lãnh đạm, bắt người khác để uy hiếp e là không có tác dụng, chỉ Vương phi kia mới có thể đả động đến y. Chế trụ được hắn, Tạ Cảnh Tu sẽ thuận theo chúng ta. Lúc trước, Vương phi kia có mở một Quảng An đường ở kinh thành, bọn họ rời kinh quá vội, không thể nào dẫn theo toàn bộ người làm, cho nên vẫn còn rất nhiều người kẹt trong kinh thành. Chỉ cần bắt họ, Vương phi kia nổi danh lương thiện nhân từ, đâu thể trơ mắt nhìn người quen bỏ mạng."

Các phụ tá nhìn nhau, vẻ mặt rất vi diệu.

Giản Nhu nhíu mày, "Sao vậy Chẳng lẽ có gì không đúng à"

Một phụ tá trả lời, "Giản lục tiểu thư rời kinh đã lâu, không biết những chuyện sau này. Thật ra, mấy năm qua… Tạ Cảnh Tu đã đưa tất cả người có quan hệ với bọn y đi hết rồi."

"Cái gì!" Giản Nhu tái mặt, không cam tâm cắn môi.

Phương tướng bần thần, "Thì ra là thế… thì ra là thế, hóa ra đúng là như vậy. Thì ra Tạ Cảnh Tu đã đề phòng ngày này từ lâu rồi!"

Đương nhiên lão biết chuyện Tạ Cảnh Tu ủy thác cho Phương tam lão gia đón hết người quen trong kinh thành, ai cũng cho rằng y sợ Hoàng đế trút tội lên đầu người khác vì y tự tiện xông vào hoàng cung.

Lúc đó bọn họ còn cười Tạ Cảnh Tu xưa nay chín chắn, nhưng dù gì vẫn còn trẻ tuổi, làm việc quá mức cẩn thận.

Thánh thượng bận rộn đại sự triều chính, y xông vào cấm cung cũng chỉ vì nhi nữ tình trường, thánh thượng nào có rảnh đi tính toán mấy chuyện vặt vãnh này. Nói chi y còn đem hết người hầu, sai vặt vô danh tiểu tốt của phủ Nguyên Vương và Quảng An đường rời khỏi kinh thành, đúng là hết sức buồn cười.

Nhưng bây giờ không ai cười nổi nữa. Thì ra không phải Tạ Cảnh Tu sợ những người kia bị giận cá chém thớt mà lo họ bị bắt để uy hiếp y.

Tạ Cảnh Tu đã tính đến chuyện triều đình sẽ dòm ngó thế lực của mình, thậm chí tính đến chiêu trò Giản lục tiểu thư sử dụng hôm nay. Cứ cho là không phải Giản lục tiểu thư, cũng sẽ có người khác bày kế cho triều đình lợi dụng người vô tội ép y đi vào khuôn khép.

Tạ Cảnh Tu chậm rãi tiêu diệt lần lượt những nguy cơ tạo thành uy hiếp ngay dưới mắt bọn họ, độc dược thâm hiểm nằm trong hộp gấm kia cứ như lời châm chọc không tiếng động.

Giản Nhu nghiến răng nói, "Không đúng! Vẫn còn chứ! Tổng quản Thái y Phượng Vân Phi kìa, hắn là phụ thân của Phượng Chiếu Ngọc, hắn vẫn còn trong kinh thành! Dù Phượng Chiếu Ngọc bất hòa với hắn, thế nhưng nếu hắn bị bắt, Phượng Chiếu Ngọc sẽ không bỏ mặc."

"Đủ rồi." Phương tướng ngắt lời nàng, trầm giọng nói, "Giản lục tiểu thư dâng nạp toàn bộ y thuật của Giản gia đã là nghĩa cử cao đẹp lắm rồi, những chuyện khác, Giản lục tiểu thư tốt nhất đừng hỏi đến."

Giản Nhu cứng mặt, bàn tay trong tay áo siết chặt, cúi đầu nói, "Xin lỗi Phương tướng gia, ta chỉ muốn giúp đỡ phần nào thôi."

"Duệ Vương điện hạ có sách lược lâu dài, thủ đoạn vặt của chúng ta không thể bắt bí được, nếu chúng ta cố chấp, rốt cuộc cũng chỉ tự rước lấy nhục." Phương tướng đẩy hộp gấm về, "Việc này không nên nhắc lại nữa."

Giản Nhu thu hồi hộp gấm, hơi nhún người, cúi đầu rời đi.

Phụ tá vây quanh Phương tướng còn muốn khuyên nữa, Phương tướng phất tay ngắt lời.

"Giản gia đã sớm suy tàn, mấy năm trước nhờ có Duệ Vương nâng đỡ mới có thể duy trì chút tiếng tăm." Phương tướng nói, "Lão phu không biết giữa Giản gia và Duệ Vương xảy ra chuyện gì, nhưng hành vi của Giản lục tiểu thư hôm nay, muốn dùng thủ đoạn hèn hạ để khống chế Duệ Vương điện hạ, thật khiến người ta thất vọng. Đừng nói câu người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, đối phương là người quen cũ, thậm chí còn là ân nhân mà nàng còn máu lạnh vô tình đến thế, chiến hữu như nàng không thể tin cậy."

Rõ ràng Phương tướng đã sinh ác cảm với Giản lục tiểu thư, các phụ tá không dám khuyên nữa.

Phương tướng lại cho người gửi bái thiếp muốn cầu kiến Tạ Cảnh Tu để khuyên thêm chập nữa. Tạ Cảnh Tu không hồi đáp, Phương tướng dứt khoát từ bỏ, chuẩn bị về kinh giúp Vĩnh Vinh đế đánh nghịch tặc.

Ngay hôm trước khi lão rời đi, Lịch Phong cảng xảy ra đại sự chấn động toàn thành.

Mười chiếc thuyền lầu to lớn tiếp cận cảng, dàn hàng ngang ngoài vùng biển trước Lịch Phong cảng, hệt như mười con quái vật khổng lồ âm thầm giấu mình, yên lặng quan sát thành lũy phồn hoa đông đúc.

Dân chúng tụ tập ngoài cảng càng lúc càng đông, Phương tướng thuê một nhã gian ở khách *** gần cảng nhất, cửa sổ phòng đối diện với biển.

Bọn họ cũng cấp thiết muốn biết hành động này của Tạ Cảnh Tu có thâm ý gì.

Những chiếc thuyền tuy lớn nhưng đậu rất xa bờ, vì mặt biển quá rộng nên nhìn một cái đã thấy ngay, rõ ràng người dân cũng mới thấy chúng lần đầu.

Bất luận là xài cung tên hay súng đạn cũng không thể bắn vào đất liền từ chỗ xa như vậy, cho nên ai cũng ung dung, biểu hiện chỉ là hiếu kỳ thôi.

Lúc này mặt trời đã lên cao, người dân tụ tập ngoài cảng đông như nêm cối, gần như không còn chỗ đặt chân, nóc nhà nào hơi bằng phẳng một chút cũng chất đầy người. Mọi người nghị luận sôi nổi, không biết có phải tiên sơn đảo chủ thần bí nhân cơ hội này hiển lộ chân thân cho mọi người chiêm ngưỡng hay không.

Phương tướng cùng các phụ tá và Giản Nhu đều đang ngồi trong phòng, đương nhiên cũng nghe thấy lời bàn tán của người qua lại.

"Mua danh chuộc tiếng." Một phụ tá khinh thường nói.

Giản Nhu nhẹ giọng nói, "Tạ Cảnh Tu rất cao tay, mỹ danh tiên sơn đảo chủ mang về cho y không ít lợi thế. Phương tướng gia nên đề phòng, nhanh chóng nghĩ cách đối phó, dù không thể đập tan cái danh tiên sơn đảo chủ, cũng không thể mặc cho y tiếp tục thu mua lòng người."

Phương tướng gật đầu không tỏ ý kiến, mắt vẫn dán vào thuyền lớn ngoài khơi.

Không biết tại sao, lão có một dự cảm xấu, tình hình này tuyệt đối không đơn giản chỉ là chiêu trò thu mua lòng người…

Vừa đến giữa trưa, mặt biển tĩnh lặng đột ngột xuất hiện biến đổi.

Gió không nổi, thuyền không bơi, biển cũng không động, lại không nói rõ được chỗ nào biển đổi.

Trong nháy mắt, trên thân mười chiếc thuyền lớn bỗng nhiên phun ra lửa đỏ, ngay sau đó là tiếng nổ ầm ầm như sét đánh, mấy chục quả cầu đen phóng ra từ thân tàu nhanh hơn cả tên bay, lao thẳng về phía cảng.

Người ở bến cảng hoảng hồn, sợ hãi tháo chạy bốn phía. Nhưng dòng người quá đông, làm sao chạy kịp. Huống chi biến cố phát sinh chỉ trong chớp mắt, hơn mười quả cầu đen rơi xuống vùng nước cách bến cảng chỉ có mười mấy trượng rồi nổ tung, nước biển mặn chát bắn lên bờ như mưa rào.

Tất cả ngây ra như phỗng, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thuyền lớn khai hỏa liên tục một canh giờ, tiếng nổ đinh tai như sấm sét chưa bao giờ ngừng lại.

Mỗi lần nổ súng là ngọn lửa đỏ lại bốc cao hơn, vùng biển ngoài cảng gần như sôi trào, đạn pháo nổ tung bốc mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Người trên cảng ôm đầu tìm chỗ lánh, không còn tâm tình xem náo nhiệt nữa.

Trong nhã gian, đám người Phương tướng mấy mặt nhìn nhau, vừa nghi vừa sợ.

"Hỏa khí… đó là hỏa khí." Một phụ tá không dám tin nói, "Loại hỏa khí gì mà bắn được xa như vậy, uy lực cũng quá khủng khiếp Những chiếc thuyền kia cách bến cảng cũng phải mấy chục dặm!"

Phương tướng trầm mặc. Giản Nhu còn tưởng Tạ Cảnh Tu muốn thu mua lòng người cũng im lặng cúi thấp đầu, không biết đang nghĩ gì.

Tạ Cảnh Tu đúng là không muốn thu mua lòng người, y chỉ đang khoe khoang vũ lực thôi.

Đã sở hữu vũ lực mạnh mẽ như thiên binh thiên tướng thế này, y cần gì phải thu mua lòng người

Phương tướng nhìn những pháo đài di động như thủy quái ngoài kia, bên tai vẫn còn vang vọng tiếng nổ của đạn pháo. Lão không còn tâm tình để ý Giản lục tiểu thư có ý kiến gì.

Đối mặt sức mạnh tuyệt đối, bất khả chiến bại như thế, mưu mô thủ đoạn bất chính làm gì còn đất dụng võ Chỉ tổ làm trò hề mà thôi.

Người khiếp sợ không chỉ có đám người Phương tướng, Tiêu Ngự đứng trên boong một thuyền ở hậu phương, trợn mắt há mồm nhìn trận diễn tập uy phong lẫm liệt đằng xa.

"Đây chính là gió Đông ngươi nói hả" Hắn chỉ mười chiếc thuyền vẫn đang nổ súng thị uy, nhìn Tạ Cảnh Tu.

Tạ Cảnh Tu nhướn mày, gật đầu, "Không sai, đây chính là gió Đông của bổn vương."

Duệ Vương điện hạ: Bổn vương quyết định, nhóm đại bác tiên phong lấy tên là "Đông phong hệ liệt".

Đảng viên bác sĩ Tiêu: Thôi đủ rồi 0.o

204. Chương 204: Tranh Giành Thiên Hạ

Editor: Vện

Sự kiện Tạ Cảnh Tu cho diễn tập bắn đại bác trong vùng biển Lịch Phong cảng gây chấn động thành Hải Kính, dư luận truyền ra ngoài với tốc độ chóng mặt.

Người người nói tiên sơn đảo chủ nắm giữ thần khí trời ban, có thể điều khiển gió mưa sấm sét, còn có thiên binh tương trợ.

Trong Lương Quốc, không phải không có người biết đến hỏa khí và đại bác, nhưng không ai ngờ sức mạnh của chúng dữ dội đến vậy, chúng vốn không thể phát huy tác dụng trên chiến trường vì quá nặng để di chuyển.

Từ khi chiếm đảo Vô Danh, Tạ Cảnh Tu không ngừng chiêu mộ nhân tài, liên tục chuyển lên đảo. Lực lượng thợ thủ công và thợ rèn cấp độ bậc thầy của toàn quốc phải dày công nghiên cứu nhiều năm, lao động không biết mệt mỏi mới trưng ra được cuộc tập trận rung động lòng người trước mắt hậu thế, danh hào tiên sơn đảo chủ của Tạ Cảnh Tu càng thêm vang dội, còn được phủ lên sắc màu huyền bí làm người ta kiêng dè.

Tạ Cảnh Tu hiển nhiên rất hài lòng với kết quả này.

Tiêu Ngự cũng được chứng kiến cảnh giới tối cao của cái gọi là tiếng trầm giàu to.

Hắn cũng xem như thiên tài của thời đại này mà phải nỗ lực hành nghề y nhiều năm mới đạt được danh hiệu thần y diệu thủ hồi xuân. Nhìn Duệ Vương điện hạ mà xem, không làm thì thôi, làm là phải chấn động như thế, chủ đề này có thể được bàn tán mấy tháng liền đấy.

Tiêu Ngự còn đoán được, sau khi trông thấy cuộc diễn tập ở Lịch Phong cảng, quần chúng nhân dân với trí tưởng tượng phong phú vô biên sẽ thêu dệt những sự tích lạ lùng ảo diệu cỡ nào.

Sau ngày diễn tập, Tạ Cảnh Tu điểm danh đủ ba mươi vạn binh mã lục quân đổ bộ vào Lịch Phong cảng, chính thức phất cờ hiệu Duệ Vương, trở thành thế lực thứ năm tranh giành thiên hạ.

Y ở vị trí thứ năm là vì mấy tháng gần đây, ngoại trừ Dự Vương thì có thêm hai thế lực xuất thân dân gian, dấy lên ngọn lửa chiến tranh ở phía Nam và phía Tây, dùng khí thế như sét đánh càn quét các thành trì, hiện đang cấp tốc tiến đến kinh thành.

Thủ lĩnh của phản quân phía Nam họ Mã, xuất thân thế gia đại tộc, nhậm chức Đô chỉ huy sứ của một châu thành, quản lý việc quân, trong số thuộc hạ cũng có nhân tài, trông coi địa phương đó rất chặt chẽ.

Sau khi Dự Vương trỗi dậy, hắn đã nhận ra triều đình quá vô dụng, gia tộc Dự Vương cùng lắm chỉ là bọn ô hợp, chẳng đáng sợ.

Hai phe phái bất tài như vậy còn có thể tranh giành thiên hạ, trong tay hắn có binh tướng, có nhân mã, người tài đông đảo, tại sao lại không phản kháng xây dựng địa vị cho mình

Thế cho nên, Mã chỉ huy sứ giết chết Tuần phủ của châu thành đó, giương cờ tạo phản.

Đội quân phía Tây thật sự xuất phát từ dân gian, chúng vốn là sơn tặc, thủ lĩnh của chúng chính là đại vương, là người thô kệch một chữ cũng không biết, thế nhưng hành động lại nhanh hơn các phe khác, liều lĩnh đánh thẳng đến ngoài kinh thành, đang đối đầu trực diện với đại quân triều đình do Thế tử Việt Bắc hầu Lâm Hiển chỉ huy.

Dự Vương đang bị ghìm chân ở thành Hoài Thiên nên bị đoạt mất tiên cơ. Muốn đi đường vòng nhưng Chu Chiêu trấn thủ ở thành Hoài Thiên mang binh chặn đường liên tục, lần nào hắn cũng bị đánh lui về chỗ cũ, một bước cũng không thể tiến lên.

Dự Vương gấp đến sắp nổi điên, tướng sĩ và hộ vệ dưới quyền hắn mấy lần đến dưới tường thành gào thét mắng chửi Chu Chiêu.

Kinh thành sắp bị đại vương sơn tặc đánh hạ, ngôi vua chẳng mấy chốc sẽ đổi chủ, thế mà họ Chu kia không quay về cứu giá, vẫn ngoan cố thủ vệ nơi này là có ý gì!

Chu Chiêu hồi đáp bằng ba mũi tên xé gió, nếu không có hộ vệ liều chết cản tên thì e là Dự Vương đã bị bắn xuyên đầu, chỉ đành ủ rũ lui về hậu phương, không dám đến gần tường thành nữa.

Quân đội của Tạ Cảnh Tu mặc chiến giáp đen tuyền, thế như chẻ tre, hành quân thần tốc công phá thành Hải Kính.

Trên thực tế, thành Hải Kính đã thuộc về đảo Vô Danh từ lâu, kế sinh nhai của dân chúng đều dựa vào việc giao thương của thuộc hạ Tạ Cảnh Tu. Nói công phá thành, thật ra ngay cả một tia lửa cũng không có, Tri châu thành Hải Kính bị quan viên cấp dưới nửa khẩn cầu nửa ép buộc rời khỏi phủ nha.

Hắn vốn là người của Phương tướng, lúc này Phương tướng cũng đang có mặt trong thành, thế nên hắn mặt xám mày tro về bên cạnh Phương tướng.

Cuối cùng Phương tướng cũng được gặp lại Tạ Cảnh Tu, chỉ là lúc này thân phận đã khác xa một trời một vực.

Lão mang vẻ mặt phức tạp nhìn thanh niên oai phong hiển hách trên công đường, bỗng dưng nhớ đến đứa trẻ trầm mặc kiệm lời ngày xưa.

"Thánh thượng đã diệt trừ gian thần, tập trung chăm lo việc nước, trăm việc cần làm, ngài không phải bạo quân bất nhân bất nghĩa. Hôm nay điện hạ khởi binh, ắt không thoát được ô danh loạn thần tặc tử. Điện hạ đã suy nghĩ kỹ chưa"

Tạ Cảnh Tu không nói tiếng nào, chỉ để hộ vệ trình lên chiến báo, đưa tận tay Phương tướng.

Phương tướng vừa nhìn đã lộ vẻ kinh ngạc, trong chiến báo ghi rõ lộ trình đại quân sẽ tiến vào kinh thành.

"Giao lá thư này cho Lâm tướng quân, hắn sẽ biết nên làm gì." Tạ Cảnh Tu lại sai người dâng lên bao thư, đưa vào tay Phương tướng.

Phương tướng nhìn Tạ Cảnh Tu, "Điện hạ có ý gì"

Nếu y không có ý định giải cứu kinh thành thì tại sao lại cho xem chiến báo, còn muốn lão đưa thư cho Lâm Hiển Lâm Hiển hiện là tướng lĩnh mạnh nhất đang thủ hộ kinh thành, Tạ Cảnh Tu lại muốn gửi thư cho hắn… rốt cuộc y muốn gì

Phương tướng nhìn phong thư trong tay, cảm giác nặng tựa nghìn cân.

"Chiến báo và thư tín, bổn vương giao lại cho Phương tướng." Tạ Cảnh Tu nhìn biểu hiện của Phương tướng, nhoẻn cười.

Phương tướng do dự, cuối cùng vẫn giữ lại những thứ đó, lập tức lên đường hồi kinh.

Phong thư đã được dán kín, lão cũng không mở ra xem mà trực tiếp giao tận tay Lâm Hiển.

Tạ Cảnh Tu dẫn theo ba mươi vạn binh mã, không tính là chiếm ưu thế trong số năm thế lực. Trên đảo Vô Danh rõ ràng vẫn còn tướng sĩ nhưng Tạ Cảnh Tu đã phân tán lên các đội thuyền, đi qua sông đào tản đến nơi khác.

Trên những chiếc thuyền đó là toàn bộ lương thực và dược liệu tích trữ mấy năm qua.

Bởi vì khắp Lương Quốc nổi lên chiến hỏa, loạn lạc lầm than, mọi người gần như đã quên mất lúc này đất nước đang bị thiên tai tàn phá, dân chúng phiêu bạt không chỉ gánh nỗi khổ chiến loạn mà còn phải chịu đựng ảnh hưởng của thiên tai.

Đội thuyền Tạ Cảnh Tu phái đi không vì mục đích chiến tranh mà vì cứu tế. Dĩ nhiên, trên mỗi thuyền đều có quân binh huyền giáp tay cầm trường thương canh giữ, đó mới chủ lực của quân cứu tế, dưới khoang thuyền còn chứa vô số rương đựng súng ống xếp ngay ngắn.

Ngay lúc đại quân của Duệ Vương giương cờ ở thành Hải Kính thì đội thuyền đã đặt chân đến nơi cần đến.

Tất cả mệnh lệnh và hành động chỉ cần vỏn vẹn ba ngày đã hoàn thành. Tiêu Ngự luôn đi theo Tạ Cảnh Tu, lần nào cũng được mở ra thế giới mới. Mỗi lần chăm chú quan sát Duệ Vương điện hạ xuống tay như sấm rền gió cuốn, hắn đều sâu sắc cảm thấy… nam nhân này đúng là càng ngày càng khí phách!

Hiện tại hai người đang ngồi trong lều lớn, hành quân suốt một ngày, đại quân tạm dừng ở một vùng hoang dã, đang dựng trại đóng quân.

"Thấy bình thường ngươi nhàn nhã lắm mà, rốt cuộc ngươi còn sắp đặt bao nhiêu thứ nữa" Tiêu Ngự không tin tất cả chuyện này chỉ là suy nghĩ nhất thời. Ắt phải đắn đo suy tính, chuẩn bị từ nhiều năm trước mới đủ khả năng tiến hành cấp tốc như này.

Tạ Cảnh Tu mặc nhuyễn giáp nhẹ nhàng, tóc dài tùy ý cột lên, ngồi ngay ngắn sau bàn, tay cầm quyển sách thong thả đọc, nghe vậy cũng không thèm ngước mắt lên, chỉ thản nhiên nói, "Đâu có gì đáng nói."

Tiêu Ngự nghiến răng, cái tên này đúng là không thành thật.

Ngoài mặt ra vẻ ung dung như mây như gió, ai biết sau lưng chăm chỉ đến thế nào!

"Ngươi đọc gì đó." Tiêu Ngự thấy Tạ Cảnh Tu thờ ơ, dứt khoát ngồi xuống cạnh y, vươn tay giật quyển sách. Chỉ thấy ngoài bìa sách in hai chữ rõ to, Trang Tử.

Ai ngờ Tạ Cảnh Tu vô cùng sốt sắng túm sách về, cuộn chặt lại, vẻ mặt nghiêm túc quay sang trừng hắn, "Ngọc Nhi, đừng quấy rầy bổn vương đọc sách."

Tiêu Ngự co rút khóe miệng. Hắn không thường đọc sách nhà binh hay chiến báo, mấy quyển này ở hiện đại được xuất bản thành sách giáo khoa rồi cho học thuộc lòng hết rồi, cho nên hắn chỉ xem giải trí thôi. Nhưng thái độ của Duệ Vương điện hạ cực kỳ đáng ngờ.

Tiêu Ngự nghi ngờ nhìn y, giơ tay ra, "Đưa ta."

Tạ Cảnh Tu liều chết lắc đầu.

Tiêu Ngự nheo mắt, "Có đưa không."

Tạ Cảnh Tu, "…"

Khụ một tiếng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn giao nộp.

"Thật ra cũng không có gì quan trọng." Tạ Cảnh Tu nghiêm mặt nói, "Là mấy thứ lục soát được của thuộc hạ, bổn vương tùy tiện xem chút thôi."

Tiêu Ngự không để ý y, lật đại một trang, vừa nhìn đã đỏ mặt.

Cái này mà là Trang Tử gì chứ, rõ ràng là Đông Cung Đồ ngụy trang mà.

Đúng là hai nam nhân, nét vẽ cũng rất đẹp, quan trọng nhất, hai nhân vật trong sách lại là một quý công tử và một tiểu đại phu. Tuy gương mặt không giống hắn và Tạ Cảnh Tu nhưng thân phận khiến người ta rất liên tưởng!

"Thứ tranh ảnh đồi trụy gì đây!" Tiêu Ngự đóng sách cái bộp, thẹn quá hóa giận, "Đúng là đồi phong bại tục!"

Thì ra vừa rồi Tạ Cảnh Tu chăm chú đọc loại sách này! Cái tên đổ đốn!

Tạ Cảnh Tu rút quyển sách trong tay hắn ném lên bàn, kéo Tiêu Ngự vào lòng, cười nói, "Ngọc Nhi đừng nóng, bổn vương đã xử tội rồi. Chỉ là thấy nét vẽ không tệ nên mới giữ lại tham khảo."

"Ngươi muốn tham khảo cái gì! Chẳng trách trong lính của ngươi có thứ này." Tiêu Ngự oán hận xỉa vào ngực y, "Cái này là thượng bất chính hạ tắc loạn!"(*)

(*) Nghĩa hợp hoàn cảnh: Trên không đứng đắn dưới ắt hư hỏng.

Tạ Cảnh Tu vô cùng thuần thục bắt ngón tay Tiêu Ngự ủ vào tay mình, lại nhích đến thì thầm gì đó vào tai hắn, khiến hai gò má vừa mới hạ nhiệt của Tiêu Ngự lại đỏ bừng.

"Ngươi… Tên này…" Tiêu Ngự mở to mắt nhìn Tạ Cảnh Tu, lại bị Tạ Cảnh Tu thừa cơ đè xuống.

Tuy nói nhiệm vụ hành quân gian lao khổ cực, thế nhưng Duệ Vương điện hạ vẫn tuân thủ nguyên tắc không bao giờ bạc đãi bản thân.

205. Chương 205: Hoàng Thành Đón Chủ

Editor: Vện

Sự thật chứng minh cuộc oanh tạc mấy canh giờ liền ở Lịch Phong cảng làm bàn đạp rất có hiệu quả.

Một đường hành quân thẳng tiến kinh thành, đại quân chỉ đụng phải sự chống đối của một vài thành trì. Hầu hết bách tính đã biết tin tiên sơn đảo chủ trong truyền thuyết khởi binh phá thành, có người còn lặn lội ngày đêm đến xin nương nhờ Tạ Cảnh Tu.

Vũ khí của đại quân là súng ống cải tiến, Tạ Cảnh Tu đã hạ lệnh không được sử dụng tùy tiện. Dù muốn cũng phải cử người ra đàm phán trước, thấy không được mới khai hỏa trước cổng thành.

Vũ khí mang tính công phá khủng khiếp được dùng để biểu diễn pháo hoa.

Dưới sự uy hiếp của hỏa lực, có vài thành trì thậm chí mở sẵn cổng thành, quan viên ra xếp hàng chào đón. Cứ như không phải đánh giặc mà là nghênh tiếp lãnh đạo đến thị sát.

Mà Nguyên Vương thế tử vốn cũng là thượng cấp của bọn họ mà, làm vậy cũng đâu có sai.

Thái độ phối hợp của quan viên và dân chúng mang lại niềm vui bất ngờ, chẳng những lông tóc nguyên vẹn mà còn được phát lương thực cứu tế.

Với hành động này, ngay cả quan tướng cố chấp nhất cũng triệt để buông vũ khí.

Triều đình mà bọn họ tận trung chỉ biết ra chỉ thị bắt bọn họ thủ thành giết địch, nào ai nhớ đến muôn dân chịu thiên tai nặng nề cơm cũng không có mà ăn

Tuy bọn họ là mệnh quan triều đình nhưng đa số người đã sinh sống mấy đời ở địa phương, vô số tộc nhân còn đang chịu đói chịu rét, có ai nhớ phải cho bọn họ ăn no hay không mà cứ bắt ngồi tử thủ ở vị trí tướng lĩnh

Chẳng phải chính gian phi nịnh thần của Hoàng đế kia đã tạo nên cục diện thảm hại hôm nay sao

Tin tức đại quân của Duệ Vương phát lương thực cứu tế kèm theo thần khí thiên binh được lan truyền rất nhanh, một tay nắm lương thực một tay cầm súng ống, tướng thủ thành có muốn trung quân ái quốc còn phải nhìn xem dân chúng trong thành có đồng ý hay không đã.

Cùng lúc đó, thuyền vận chuyển lương thực và thuốc men cũng đã cập bến thành Hoài Thiên.

Chu Chiêu nhận được tin báo, lập tức phóng ngựa ra cổng thành, dẫn theo hai nghìn nhân mã ra tiếp đón.

Lý Phương Minh cũng biết tin, vội vàng chạy theo ngăn cản Chu Chiêu, "Ngươi điên rồi à! Ngươi không biết đó là quân đội của Duệ Vương hay sao!"

"Ta biết." Chu Chiêu thong dong ra roi quất ngựa.

"Biết mà còn muốn nghênh đón bọn họ!" Lý Phương Minh chẳng hiểu gì cả, "Chúng ta vất vả lắm mới chặn được nhân mã của Dự Vương ở ngoài thành, Duệ Vương còn phái thuyền đến, chúng ta không có đường sông, bọn họ không thể tiếp cận thành Hoài Thiên được đâu. Vậy mà ngươi còn nổi điên đón bọn họ vào thành à!"

Chu Chiêu không nói gì, chỉ móc trong ngực áo ra mấy phong thư ném cho Lý Phương Minh rồi ra roi thúc ngựa, vượt qua Lý Phương Minh, dẫn người chạy vụt đi.

Lý Phương Minh tức đến khó thở đứng tuốt đằng sau giậm chân, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã ra khỏi thành, cuối cùng không thể làm gì khác là nhặt mấy phong thư mở ra đọc.

Lát sau, Lý Phương Minh ném xấp giấy dày cộm xuống đất, phẫn hận ngửa mặt lên trời kêu la, "Tặc tử Chu Chiêu, ngươi lừa ta quá thảm!"

Ai có thể ngờ Chu Chiêu luôn âm thầm tử thủ thành Hoài Thiên căn bản không phải người của triều đình, gã đã sớm đầu phục Tạ Cảnh Tu!

Rõ ràng hắn là con cháu của Lý gia, tuy quan hệ cách khá xa nhưng cũng từng được diện kiến Lý tướng, thế mà bị Chu Chiêu dao động vài câu đã đồng ý ở lại thành Hoài Thiên mang binh đánh phản tặc, còn dùng khí tiết trung quân của văn nhân mà kiên trì lâu như vậy.

Kết quả, Chu Chiêu cho hắn sáng mắt, những gì hắn làm từ trước đến nay không phải vì trung quân mà là làm việc cho Tạ Cảnh Tu.

Hắn không có ý mưu phản, nhưng hành động đánh trả bộ tộc Lý thị, ngơ ngơ ngác ngác quy phục Tạ Cảnh Tu phải giải thích thế nào!

Lý Phương Minh còn đang oán trời trách đất, phụ tá nhìn không nổi nữa, bước lên nói, "Đại nhân đúng là hồ đồ thật. Nhưng phản cũng lỡ phản rồi, bây giờ bộ tộc Lý thị sa cơ thất thế, Duệ Vương điện hạ thanh thế như mặt trời ban trưa, ngươi còn quan tâm dòng họ gì đó làm gì nữa! Ngẫm lại mà xem, nếu không có Chu tướng quân điều binh cứu giúp, sắp xếp cho phu nhân và thiếu gia thì e là hiện tại họ đã trở thành oan hồn dưới lưỡi đao của triều đình rồi."

Khoan nói đến chuyện phụ tá khuyên nhủ Lý Phương Minh như thế nào, Chu Chiêu dẫn binh phi nước đại mấy canh giờ, cuối cùng cũng đến được bờ sông.

Thanh niên cao gầy khoác áo lụa đứng ở bến tàu, tay áo đón gió bay phần phật, xa xa nở nụ cười với gã, dung nhan tuấn tú nhã nhặn vẫn hệt như năm nào.

Chu Chiêu siết chặt nắm tay, ném roi ngựa, nhảy xuống lao đến đón, "Tần tiểu đại phu, đã lâu không gặp."

—o0o—

Nhân mã của Tạ Cảnh Tu chỉ còn cách kinh thành hai ngày hành quân, lại có chiến báo từ kinh thành truyền về.

Hoàng thành đã bị đại vương sơn tặc công phá.

Tạ Cảnh Tu nhíu mày, trầm ngâm một lát.

"Bổn vương đã gửi thư cho Lâm Hiển, nói hắn đừng nghênh địch, chỉ tử thủ nội thành là được. Với bản lĩnh của hắn, phòng thủ được ba đến năm tháng không là vấn đề. Tại sao lại bị công phá nhanh như vậy"

Do thám trả lời, "Bẩm điện hạ, Lâm tướng quân vốn không xuất thành, nhưng trong thành bất ngờ có phản loạn trà trộn gây náo động, hắn chỉ tử thủ được một tháng đã dẫn binh đánh địch. Quân binh ở kinh sư sống an nhàn nhiều năm, căn bản không có sức quyết chiến với quân đảo chính, Lâm tướng quân dựa vào lợi thế địa hình mà giằng co hết mấy ngày, cũng cầm chân được ít nhiều. Thế nhưng triều đình lại thúc giục hắn mau chóng tiêu diệt phản quân, hiển lộ quân uy, còn bất mãn vì hắn không chịu một đao diệt gọn. Cuối cùng hai quân đụng mặt, triều đình đại bại, nội thành bị công phá, Lâm tướng quân đã hộ tống hoàng thất và một số quan viên đi trốn rồi."

Tạ Cảnh Tu nghe xong, phất tay cho người lui xuống.

Đại quân của Duệ Vương tăng tốc, hai ngày sau đã đuổi đến ngoài kinh thành.

Dùng đại pháo bắn sập cổng thành, đại vương sơn tặc làm Hoàng đế được hai ngày, chưa chi đã bị đuổi xuống, cuối cùng dẫn theo mấy vạn binh mã còn sót lại chạy ra cổng Tây kinh thành.

Cổng Tây chính là hướng mà Lâm Hiển hộ tống Hoàng đế đi lánh nạn.

Tạ Cảnh Tu mất ba ngày để chỉnh đốn toàn bộ hỗn loạn trong kinh thành, lúc này mới rảnh tay, đích thân dẫn quân truy kích.

Trong hoàng cung, Lý Lạc, Trương Lập Khanh, Kiều Tấn gặp lại Tiêu Ngự, ai cũng không dám tin trợn to mắt.

Lý Lạc hồn xiêu phách tán hét lên, "Phượng đại tiểu thư! Ngươi, ngươi thật sự biến thành nam nhân rồi sao!"

Thái dương Tiêu Ngự nổi sọc, cười nói, "Lý thiếu gia, ta vốn là nam nhân."

Lý Lạc không quan tâm, ôm miệng khóc không thành tiếng, "Tại sao lại như vậy! Sao có thể như vậy được! Ta yêu ngươi nhiều năm thế mà…" Nói chưa xong đã úp mặt vào trường kỷ, thương tâm khóc rống lên.

Tiêu Ngự đen mặt, quay đầu nhìn Kiều Tấn và Trương Lập Khanh.

Vẻ mặt Kiều Tấn cũng rất phức tạp, nhưng cũng xem như bình tĩnh, kể lại mọi chuyện sau khi bọn họ chia tay.

"Lúc chúng ta đến kinh thành, Hoàng đế và Lý gia đang đánh đến khó phân thắng bại. Sau khi Hoàng đế tiêu diệt Lý thị, Chu Chiêu lo lắng Hoàng đế sẽ xuống tay với Lý Phương Minh đại nhân nên phái người liên hệ với ta. Chúng ta trú ẩn trong một nông trang ở vùng ngoại ô, chờ đến lúc Duệ Vương điện hạ làm chủ kinh sư."

Tiêu Ngự còn chưa lên tiếng, Trương Lập Khanh đã cất lời, "Nói như vậy, Phượng đại tiểu thư… à không, Phượng đại thiếu gia bây giờ đi theo Duệ Vương điện hạ rồi hả!"

Trương tam thiếu gia Trương Lập Khanh nếm trải mấy năm chiến loạn, những thứ khác không hề thay đổi, chỉ có vóc dáng núc ních ngày xưa nay đã thon gọn rất nhiều, đôi mắt to chớp chớp nhìn hắn, quá sức đáng yêu.

Tiêu Ngự vẫn chưa quên, năm đó suýt chút nữa hắn đã định hôn với Trương tam thiếu gia. Coi như hắn có quên thật nhưng Duệ Vương điện hạ thù dai, chưa bao giờ quên ba chữ Trương Lập Khanh sẽ nhắc cho hắn nhớ lại.

Vốn tưởng Trương tam thiếu gia cũng sẽ khóc lóc kể khổ ái tình, không ngờ hắn lại đi một vòng quan sát Tiêu Ngự, còn gật gù mấy cái, hai mắt bừng sáng nói, "Quả nhiên đi theo Duệ Vương điện hạ là có thịt ăn!"

Tiêu Ngự, "…" Là sao! Ý nói hắn phát tướng hả! Đúng là gan to bằng trời!

Trương Lập Khanh nhào vào người Tiêu Ngự, giương đôi mắt đen láy nhìn hắn, vẻ mặt khẩn cầu nói, "Phượng đại thiếu gia, bảo Duệ Vương điện hạ thu nhận ta với!"

Tiêu Ngự, "…"

Kiều Tấn, "…"

Kiều Tấn vươn một tay kéo Trương Lập Khanh về, đen mặt nói, "Đừng làm ta mất mặt! Bộ đi theo ta thiếu ăn thiếu mặc lắm hay sao!"

Trương Lập Khanh hồn nhiên vạch vạt áo cho gã xem ***g ngực trắng ngần, "Thì thiếu ăn thật mà! Ngươi xem giờ ta gầy thành thế này này!"

Kiều Tấn vội vã dời mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép khép vạt áo hắn lại, "Chờ về nhà rồi ta sẽ trừng trị ngươi!"

Tiêu Ngự ngồi một bên lau trán.

Tốt quá rồi, các lão bằng hữu vẫn còn sống, thật tốt quá. Tuy người nào cũng có gì đó rất kỳ lạ…

206. Chương 206: Thống Nhất Giang Sơn

Editor: Vện

Mười ngày sau, Tạ Cảnh Tu dẫn binh chặn đường phản quân trong một sơn cốc, bốn phía là vách núi cheo leo, chỉ có đúng một đường mòn dẫn ra ngoài, có mọc cánh cũng không thể chạy thoát.

Đại vương sơn tặc xuất thân thấp hèn, không tên không họ, tự xưng là Hổ Vương, thô lỗ không thể tả.

Tạ Cảnh Tu lại không hề khinh thường đám người này.

Đã đụng độ mấy lần, y biết Hổ Vương một chữ cũng không biết này nếu gia nhập quân đội chính quy chắc chắn sẽ là một tướng tài.

Nhưng thời cuộc đã tàn, gã phải bại dưới tay y.

Tạ Cảnh Tu cho người chặn lối ra sơn cốc, lại bày thạch trận trên bốn vách núi, chỉ cho Hổ Vương một ngày để ra quyết định. Nếu hết một ngày mà không chịu đầu hàng thì mấy vạn binh mã của gã, Hoàng đế và các đại thần bị bắt làm con tin, tất cả sẽ vùi thây trong sơn cốc này.

Trong sơn cốc, Hổ Vương ngồi trong lều lớn, cánh tay để trần, tấm thân lực lưỡng cao to nghiêng người dựa vào trường kỷ bọc da thú, gương mặt râu ria góc cạnh, đôi mắt sáng rực như dã thú quét qua các thuộc hạ ngồi phía dưới.

Các huynh đệ đã từng hăng say chiến đấu không biết mệt mỏi bây giờ lấm lem máu và bùn đất, hiển nhiên đã là nỏ mạnh hết đà.

Hổ Vương cười gằn, "Tạ Cảnh Tu quả nhiên quá lợi hại."

Một thuộc hạ tức tối nói, "Nếu biết có hôm nay thì lúc bắt được cẩu Hoàng đế cứ giết sạch cả lũ cho rồi, chúng ta về núi làm sơn tặc đại vương chẳng hơn à!"

"Đều do cái tên Lâm Hiển kia, nói cái gì mà Tạ Cảnh Tu là hậu nhân của danh gia vọng tộc, tất sẽ để ý thể diện, chắc chắn không mặc kệ tính mạng của đại thần Hoàng đế, dụ chúng ta bắt bọn chúng làm con tin." Tên còn lại cũng nói, "Nhìn thạch trận của y mà xem, rõ ràng là muốn chôn sống tất cả, thể diện cái quái gì! Lâm Hiển đã lừa chúng ta giữ mạng cho cẩu Hoàng đế!"

"Y vốn là tên dối trá giảo hoạt! Lúc trước, đại quân Bắc thành còn bị y quay như chong chóng, bây giờ chúng ta đã biến thành bại tướng dưới tay y, thế mà y vẫn muốn đùa bỡn! Lão tử đã nói đừng giữ lại mạng chó của lão Hoàng đế, vậy mà đại vương nhất định không nghe, không cho chúng ta đụng vào! Vậy lão tử sẽ làm thịt tiểu tử kia trước!" Tên kia nói xong liền hùng hổ vác đại đao ra ngoài.

"Đứng lại! Lão tử cho phép ngươi giết y chưa!" Hổ Vương trầm giọng nói, đôi mắt dã thú hung dữ nhìn từng người trong lều, "Coi như hôm nay lão tử thua trong tay Tạ Cảnh Tu, nhưng muốn trị đám trâu chó các ngươi vẫn dễ như trở bàn tay! Sao hả, giờ đã định phản rồi à!"

"Không dám, thuộc hạ không dám." Cả đám cuống cuồng quỳ xuống, "Đại vương minh xét, bọn thuộc hạ trung thành tuyệt đối với đại vương, tuyệt không hai lòng!"

Hổ Vương hừ lạnh một tiếng, phất tay, "Cút ra ngoài hết đi! Lão tử tự có kế sách! Bắt Lâm Hiển vào đây!"

Đám thuộc hạ không dám dị nghị, đồng loạt lui ra, lại sai người bắt Lâm Hiển trong nhóm tù binh giải đến lều của Hổ Vương.

Vĩnh Vinh đế sắc mặt tái mét nhìn thuộc hạ đắc lực duy nhất bị phản tặc mang đi, tâm trạng kinh hoàng.

Đào tẩu khỏi hoàng thành, lại bị phản tặc bắt được, dọc đường chỉ một mình Lâm Hiển chống đỡ cho ngài, ngay cả khi rơi vào hiểm cảnh, Lâm Hiển vẫn tỉnh táo đàm phán với thủ lĩnh phản quân, tạm thời giữ được tính mạng cho triều thần.

Bây giờ Lâm Hiển là bùa hộ mệnh của mọi người, hắn bị tóm ra ngoài, Hoàng đế và các đại thần hoang mang không biết phải làm gì.

"Lão thần đã sớm nói đừng can thiệp vào công tác điều binh của Lâm tướng quân. Bằng không, với bản lĩnh của Lâm tướng quân, đám ô hợp này sao có thể là đối thủ của hắn chứ. Ôi, lão thần đã nói rồi mà…"

Có người thấp giọng than vãn, cũng chỉ uổng công vô ích.

Phương tướng ngồi trong góc nhìn vẻ mặt ảm đạm của mọi người và Hoàng đế ánh mắt rã rời, lại nhớ đến bóng dáng như rồng như phượng của Duệ Vương ngày đó, lần đầu tiên lão cảm thấy lòng tin của mình bị dao động.

Lão trung thành với quân vương, mặc kệ ngài anh minh hay mê muội, vẫn nắm đại quyền hay sa cơ thất thế, lẽ nào lão đã sai rồi sao

Mười hai canh giờ trôi qua, Tạ Cảnh Tu thu được tin báo. Phản quân trong sơn cốc đã đầu hàng.

Tạ Cảnh Tu thả lỏng nét mặt, phất tay, "Trói bọn chúng, dẫn ra khỏi sơn cốc."

Hổ Vương đi ra đầu tiên, cánh tay tráng kiện để trần, lộ ra vô số vết sẹo có mới có cũ.

Hai tay gã bị trói ngược ra sau, ngẩng cao đầu tiến lên phía trước, theo sau là bầy thuộc hạ ủ rũ cúi đầu. Cuối cùng là nhóm Vĩnh Vinh đế bị bắt làm tù binh.

Lâm Hiển cũng trong nhóm đó, sắc mặt hơi tái, y phục tóc tai vẫn chỉnh tề nhưng bước chân không vững vàng, không biết đã bị tra tấn thế nào.

Tạ Cảnh Tu cho người đến đỡ hắn đi gặp đại phu.

Hổ Vương bị áp giải ngang qua Lâm Hiển, đột nhiên quay đầu lại nhìn Lâm Hiển chằm chặp, nhe hàm răng sắc bén, mặt lộ nụ cười *** tà.

"Ha ha, lão tử làm đại vương sơn tặc ba mươi năm, làm Hoàng đế hai ngày mà chưa một lần biết mùi vị của quý công tử xuất thân danh môn thế gia. Cuộc đời này của lão tử đã mãn nguyện rồi, rất đáng giá! Ha ha ha!" Gã cười to, liền bị người giải đi.

Lâm Hiển mặt mũi trắng bệch cúi thấp đầu, hàng mi run run dán mắt vào mặt đất.

Tạ Cảnh Tu nhíu mày, sai người đưa hắn đi trị thương.

Một bóng dáng nhỏ nhắn lướt qua trước mặt Tạ Cảnh Tu, đột nhiên dừng chân.

"Biểu ca." Âm thanh rất khẽ, nàng kia ngẩng mặt lên, đúng là Giản Nhu một thân nghèo túng.

Ngày đó nàng quy phục triều đình, theo Phương tướng rời thành Hải Kính đến kinh thành, lại bị cục diện bấp bênh vây khốn trong kinh sư mấy tháng, cuối cùng biến thành tù nhân.

Nàng vẫn chưa kịp nhấm nháp cảm giác được người đời kính nể bái lạy.

Tạ Cảnh Tu chỉ liếc nàng một cái rồi không chút để ý dời mắt đi.

Binh sĩ phía sau đẩy nàng đi, Giản Nhu đột ngột vùng ra, chạy theo Tạ Cảnh Tu, miệng gào la, "Điện hạ! Duệ Vương điện hạ! Giản Nhu ta chỉ muốn cứu người, ta chỉ không muốn nhìn sinh linh đồ thán mà thôi! Tấm lòng ta nhân từ, suy nghĩ cho muôn dân trăm họ, chẳng lẽ như vậy cũng là sai hay sao! Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy! Ta là truyền nhân duy nhất của y thuật Giản gia!"

Tạ Cảnh Tu nhíu mày, hai binh sĩ tiến lên lôi nàng ra xa năm bước.

Giản Nhu vẫn điên cuồng giãy dụa, gào thét inh ỏi, chẳng còn chút phong thái lãnh tĩnh ngày xưa nữa.

Tạ Cảnh Tu không quan tâm, chỉ sai người kéo nàng đi.

Dọc đường, Giản Nhu vẫn gân cổ kêu gào oan khuất, kêu gào tấm lòng lương y của nàng, rõ ràng là người của thế gian này cô phụ sự nhân từ của nàng, tại sao nàng lại bị người ta giẫm đạp dưới chân.

"Giản lục tiểu thư, ngươi yên lặng chút đi." Cuối cùng Phương tướng chịu không nổi, lạnh lùng nói, "Ngươi cho là ngươi thật sự có tấm lòng lương y à Ngươi thật sự dùng y thuật của mình cứu giúp bách tính, phát huy thế mạnh của Giản gia sao Giản lục tiểu thư, ngươi rất thông minh, nhưng sao có thể xem tất cả người khác là kẻ ngốc"

"Phương lão đại nhân có ý gì! Ngươi cũng chỉ là tù nhân, ngươi dựa vào cái gì để thuyết giáo ta hả!" Giản Nhu chuyển hướng sang lão, vẻ mặt oán độc nói.

Phương tướng lạnh nhạt nhìn nàng, "Giản lục tiểu thư, ngươi làm tất cả cũng vì vinh hoa phú quý cho bản thân, vì tư tâm của chính mình, tại sao ngươi không chịu thừa nhận. Ngươi mua danh trục lợi vì cá nhân ngươi, tất cả mọi người đều thấy được. Mặc kệ lão phu là tù nhân hay vẫn ở địa vị cao cao tại thượng, lão phu đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của Giản lục tiểu thư ngươi rồi. Không chỉ lão phu nhìn thấu mà hoàng thượng cũng thấy, Duệ Vương điện hạ lại càng nhìn rõ hơn, phàm là người quen biết Giản lục tiểu thư đều thấy rất rõ bản chất của ngươi. Giản lục tiểu thư, ngươi cố làm ra vẻ như vậy cũng chỉ là một trò hề không hơn không kém, người duy nhất bị lừa gạt chỉ có duy nhất bản thân ngươi thôi. Chẳng lẽ ngươi thật sự tin rằng ngươi là một đại phu chí công vô tư à"

Phương tướng nói xong liền bước đến chỗ binh sĩ không quay đầu lại, Giản Nhu đứng ngây người, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Nhìn xung quanh, hình như tất cả mọi người đang chỉ trỏ nàng, còn âm thầm cười nhạo phỉ báng.

Giản Nhu còn định náo loạn, sau gáy đột nhiên đau buốt, mắt tối sầm ngã xuống đất, bị hai binh sĩ kéo đến trại tù binh.

Tạ Cảnh Tu đại thắng hồi kinh, Tiêu Ngự đang bận rộn sắp xếp đại phu trị thương, chạy qua chạy lại giữa mấy phòng giải phẫu, bận tối mặt tối mũi mấy ngày liền mới bắt đầu được rảnh tay.

Ngoài kinh thành, phản quân Mã thị bị Tạ Cảnh Tu phái quân binh huyền giáp đánh cho tơi bời hoa lá, Dự Vương vẫn đang bị cầm chân ở thành Hoài Thiên, chỉ có thể ngồi nhìn thiên hạ Đại Lương thay da đổi thịt, hắn là người khởi xướng lại bị một tên tướng quèn Chu Chiêu đánh không còn manh giáp, một bước cũng không thể vượt qua thành Hoài Thiên, quả thật uất nghẹn muốn phun máu.

Mãi cho đến khi thiên hạ bình định, Tạ Cảnh Tu được chúng thần tôn làm Hoàng đế mà gia tộc Dự Vương vẫn loay hoay không thoát nổi khỏi thành Hoài Thiên, chuyện này trở thành trò cười cho dân chúng bàn tán mỗi lúc trà dư tửu hậu.

Chờ đến lúc Tạ Cảnh Tu rảnh rỗi mới phái người đưa gia tộc Dự Vương và long tử long tôn của Vĩnh Vinh đế lên tàu, áp giải lên một đảo nhỏ xa tít cây cối bạt ngàn.

Có biển cả mênh mông làm ranh giới, bọn họ có muốn cũng chẳng thể ngóc đầu lên.

Trong số tù binh có một nữ nhân điên điên khùng khùng, nghe nói nàng đã từng mấy lần dẫn quân đánh thành Hoài Thiên, được người ta gọi là trưởng Công chúa, nhưng sau này đầu óc trở nên bất thường, lúc nào cũng la hét bảo mình là Phượng đại phu nhân thành Hoài Thiên, phu quân và con gái nàng đang ở kinh thành, nàng không thể bị nhốt ở đây. Chỉ là không một ai để ý cả.

—o0o—

Ba năm sau.

Trên đường lớn kinh thành, người lui tới tấp nập, biển hiệu Quảng An đường đập ngay vào mắt, mặt tiền rộng đến mức chiếm gần nửa con đường, người ra vào không bao giờ ngớt, vô cùng náo nhiệt

Một chiếc xe ngựa xa hoa đậu ngoài cửa, Bách Linh đang tiếp khách trong đại sảnh nhìn thấy, liền la hét ầm ĩ chạy đến hậu viện.

"Công tử, công tử, nhanh ra đây đi! Hoàng thượng tới rồi!"

Lục Dung Dung và Phượng Chiếu Lâm đồng thời bước ra, Lục Dung Dung trừng mắt với Bách Linh, "La lối cái gì, sư phụ đang bận lắm biết không. Nói bao nhiêu lần rồi, không được kêu công tử nữa, gọi là sư phụ hoặc Hoàng hậu, sao ngươi không chịu nhớ vậy hả."

Bách Linh le lưỡi, Phượng Chiếu Lâm cười nói, "Ca ca không thích người ta gọi huynh ấy là Hoàng hậu đâu, ca ca thích được gọi là viện trưởng cơ."

Sau khi Duệ Vương điện hạ đăng cơ, Tiêu Ngự đương nhiên cũng nước lên thuyền lên, chính thức được sắc phong thành Hoàng hậu.

Tiêu Ngự không để ý nhiều, chỉ đổi xưng hô thôi, nhưng mỗi khi các thần tử và tướng lĩnh hành lễ với hắn, cái danh Hoàng hậu rất khó thốt khỏi miệng, lâu dần cũng khiến Tiêu Ngự thấy lúng túng.

Chuyện này thật sự rất xấu hổ đó.

Quen biết cấp trên thì dễ làm việc, huống chi bây giờ cấp trên của hắn là cửu ngũ chí tôn, còn đang không ngừng phát triển đất nước. Có quả núi dựa lớn như vậy, nguyện vọng kiến thiết Quảng An đường thành một bệnh viện đa khoa đúng chuẩn hiện đại của Tiêu Ngự được thông qua trong nháy mắt.

Quảng An đường hiện tại đã được xây dựng hoàn chỉnh, hắn cũng không chút áp lực nhậm chức viện trưởng, nương theo thân phận và chức vụ, hắn dùng áo blouse trắng kiểu dáng hiện đại làm đồng phục cho toàn thể nhân viên Quảng An đường.

Tiêu Ngự nghe quả núi dựa đến đón, vội vàng ném bệnh án trong tay, thay thường phục chạy ra ngoài.

Trong buồng xe, tân đế mặc long bào đen tuyền thêu rồng vàng, dung nhan anh tuấn vô song đang thản nhiên nâng tách thưởng trà.

Chờ Tiêu Ngự ngồi vững trên xe, tân đế vỗ đùi mình, nhìn Tiêu Ngự, "Hoàng hậu qua đây với trẫm."

Tiêu Ngự sờ cánh tay, vuốt rụng một đống da gà.

"Ngươi thiếu đánh à. Hai đại nam nhân sắp ba mươi rồi, ngươi tưởng ta còn nhỏ chắc. Ta ngồi cũng được thôi, nhưng sợ cái chân già của ngươi chịu không nổi đấy." Tiêu Ngự qua ngồi bên cạnh y, "Nói đi, hôm nay đến chỗ ta làm gì Ta đã nói mấy bữa nay bận lắm, sẽ về trễ, ngươi đâu cần đến đón."

Hoàng đế ngự giá nghênh đón, hắn có muốn không tan ca cũng không được, nếu không các lão thần sẽ bất chấp thể diện vác cái mặt già đến ân cần khuyên bảo hắn, muốn hắn lấy quân vương làm trọng, dù không muốn xuất đầu lộ diện cũng phải nể tình chừa cho quân vương chút mặt mũi.

Tiêu Ngự thật sự chịu không nổi.

Tạ Cảnh Tu sắc mặt nghiêm túc lôi dưới bàn ra một quyển sách, "Hôm nay ngẫu nhiên tìm được một quyển Trang Tử có tình tiết mới nên đặc biệt đến tìm Ngọc Nhi bình luận. Mấy ngày liền Ngọc Nhi không hồi cung, trẫm cũng mấy ngày chưa đọc sách đàng hoàng, cho nên hôm nay Ngọc Nhi nên về thức trắng đêm "đọc sách" với trẫm mới được."

Mặt Tiêu Ngự lập tức đen như đáy nồi.

"Không chỉ nghiền ngẫm tình tiết mới mà còn phải ôn lại bài cũ nữa." Tạ Cảnh Tu nhích sát vào hắn, nghiêm mặt nói.

Tiêu Ngự đẩy mặt y ra, quay đầu nhìn chỗ khác, "Ngươi thôi đi! Đừng lấy việc "đọc sách" ám chỉ mấy chuyện như vầy! Còn ra thể thống gì nữa!"

"Trẫm ám chỉ chuyện gì" Tạ Cảnh Tu nhướn mày, thong thả mở sách ra, "Trẫm chỉ muốn đọc sách cùng Ngọc Nhi thôi mà, Ngọc Nhi nghĩ đi đâu vậy"

Trong sách quả nhiên là giấy trắng mực đen chữ nghĩa chi chít, trong sáng như lời y nói.

"Rốt cuộc Ngọc Nhi muốn đọc loại sách gì Cứ nói thẳng ra để trẫm cùng tham khảo…" Tạ Cảnh Tu áp môi vào má Tiêu Ngự, hôn hít như có như không, thấp giọng cười cực kỳ mờ ám.

Tiêu Ngự tức tối nghiến răng, liếc y, "Hoàng thượng muốn đọc sách nào thì chúng ta đọc sách đó. Nhưng mà sau đó hoàng thượng đừng trách ta không nghiên cứu tình tiết mới, cũng không ôn bài cũ…"

Tạ Cảnh Tu nghẹn họng một lúc, giận dỗi nói, "Tiểu yêu tinh nhà ngươi."

Tiêu Ngự trừng y, "Còn ngươi là đại lưu manh."

Tạ Cảnh Tu, "…Ngọc Nhi đừng nghịch nữa. Chẳng phải ngươi rất thích trường bào trắng à Trẫm đã cho người may mấy bộ dựa theo thiết kế của Quảng An đường, mỗi tối sau này nhớ mặc cho trẫm xem, rồi cùng trẫm "đọc sách"…"

"Ngươi là đại biến thái, không ngờ ngươi lại có sở thích này!"

"Hoàng hậu, ngươi dám cắn vuốt rồng của trẫm à Đó là tội khi quân."

“Nói bậy, cắn có một cái thôi mà, khi quân hồi nào!”

“Bắt nạt quân vương cũng là tội khi quân.”

“…”

Phu xe hoàng gia ngồi ngoài càng xe lau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, lại nhìn dân chúng bên đường dồn dập hành lễ với thánh giá, vẻ mặt vừa ước ao vừa đố kỵ nhìn hắn, mà hắn chỉ có thể nuốt ngược nước mắt vào trong.

Có ai thấu nỗi khổ của hắn không!

Hắn thật sự không muốn nghe bí mật của đế hậu, hắn cũng không muốn biết tân đế muốn đọc sách gì với Hoàng hậu, còn chế tạo y phục gì đó dành riêng cho Hoàng hậu!

Hắn thật sự không muốn biết nhiều như vậy đâu! Gần vua như gần cọp đó…

Nội tâm của phu xe hoàng gia vẫn tiếp tục vỡ nát như mọi ngày.

..

HOÀN.

Ngự Tứ Lương Y kết thúc rồi, có ai bất ngờ với chi tiết của Lâm Hiển không nhỉ

Như đã nói, khi nào beta xong tôi sẽ gửi word cho các bạn, nên ai đã và đang cop word làm ơn xóa cái bản sai tè le đó đi nha.

Theo như raw thì Ngự Tứ Lương Y là bộ đầu tiên của hệ liệt Thư Hương Môn Đệ, tôi không biết tác giả có đang viết các bộ sau hay không, nếu có bộ nào đó thuộc hệ liệt hoàn thì tôi sẽ edit tiếp.

Rồi, bây giờ là phần góp ý nhẹ nhàng, đây là bộ đầu tiên tôi edit, không tránh được sai sót. Ai có ý kiến gì xin thẳng thắn cmt để tôi biết mà sửa, và vô cùng cám ơn các bạn đã theo tôi đến chương cuối này!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngu-tu-luong-y